Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu bằng một sự kiện chấn động thiên địa: Nữ Oa tạo ra loài người bên bờ Đông Hải.

Trong số những con người sơ khai trần truồng và yếu ớt vừa được sinh ra, Tần Hạo – một thanh niên hiện đại vừa tử nạn vì cứu người yêu – bất ngờ tỉnh lại.

Hắn nhận ra mình đã xuyên không về thời Hồng Hoang, giai đoạn mà Nhân tộc chỉ là những sinh linh nhỏ bé, đứng trước nguy cơ diệt vong bởi sự thống trị của hai tộc Vu – Yêu hùng mạnh và vô số dã thú hung tàn.

Tuy nhiên, số phận không để Tần Hạo trở thành thức ăn cho yêu quái.

Hắn thức tỉnh "Tối Cường Công Đức Hệ Thống".

Chỉ cần có công đức, hắn có thể làm được mọi thứ: từ rút thưởng, đổi vật phẩm, đến nâng cao tu vi.

Gói quà tân thủ mang lại cho hắn những thần thông nghịch thiên: Công Đức Thiên Nhãn để nhìn thấu vạn vật, Cửu Long Công Đức Ấn để trấn áp khí vận, và đặc biệt là bộ công pháp "Bất Diệt Thôn Thiên Công" do Ngoan Nhân Đại Đế sáng tạo, cho phép hắn cướp đoạt bản nguyên của kẻ thù để mạnh lên.

Tần Hạo nhanh chóng dẫn dắt Nhân tộc, dạy họ làm nhà, lấy lửa, may áo, qua đó thu hoạch vô lượng công đức và trở thành Nhân Tổ.

Hắn cũng âm thầm rời bộ lạc, tiến ra Đông Hải lịch luyện.

Tại đây, hắn tàn sát Long tộc để luyện công, cướp đoạt Bồng Lai Tiên Đảo, thu phục các chí bảo như Hồng Mông Tử Liên, Hoàng

Trung Lý và Tạo Hóa Đỉnh.

Đặc biệt, hắn luyện chế được một Thần Ma Hóa Thân từ tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần, sở hữu sức mạnh Đại La Kim Tiên ngay khi xuất thế.

Trong quá trình tu luyện, Tần Hạo sử dụng tính năng "Công Đức Chi Môn" để phân tách một lũ nguyên thần đầu thai sang thế giới khác.

Định mệnh trêu ngươi, nguyên thần của hắn đầu thai vào thế giới "Già Thiên", trở thành anh trai của Ngoan Nhân Đại Đế (Nữ Đế), người sau này vì chấp niệm chờ đợi anh trai mà trở thành một tồn tại cấm kỵ.

Sau khi nguyên thần kia chết, ký ức hợp nhất, Tần Hạo quyết tâm tích lũy đủ công đức để phá vỡ bích chướng không gian, quay lại tìm và bảo vệ cô em gái Tiểu Niếp Niếp.

Trở lại Hồng Hoang, Tần Hạo lợi dụng cuộc đại chiến Vu - Yêu lần thứ nhất để trục lợi.

Hắn lẻn vào Thiên Đình, cướp đoạt vô số thi thể tiên nhân để làm "thực lương" tu luyện.

Trong một lần sơ suất bị cuốn vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hắn rơi xuống lòng núi Bất Chu, may mắn tìm được Bàn Cổ Tinh Tủy và Thí Thần Thương.

Nhờ luyện hóa huyết mạch Bàn Cổ, Tần Hạo lột xác thành Hỗn Độn Thể, tu luyện Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhục thân cứng rắn ngang ngửa Tổ Vu.

Hắn thậm chí còn giao dịch với Hậu Thổ, trao đổi bí pháp trận đồ để được tắm trong Bàn Cổ Huyết Trì.

Khi tích lũy đủ 100 triệu công đức, Tần Hạo kích hoạt hệ thống xuyên qua thế giới "Già Thiên" ngay thời điểm Cửu Long Kéo Quan

hạ xuống Trái Đất.

Với tư cách là một "Tiên" chân chính (Đại La Kim Tiên/Tiên Vương Cự Đầu) giáng lâm xuống một thế giới mà Tiên chỉ là truyền thuyết, Tần Hạo trở thành một tồn tại vô địch.

Hắn gặp gỡ và ban cơ duyên cho Diệp Phàm, thu phục Vô Lương Đạo Sĩ Đoạn Đức, và quan trọng nhất là tìm thấy Tiểu Niếp Niếp đang lang thang xin ăn.

Cơn giận của một người anh trai bùng nổ, Tần Hạo thẳng tay tàn sát bất cứ kẻ nào dám khinh thường hay bắt nạt em gái mình.

Hắn một tay che trời, tiêu diệt toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa chỉ vì chúng dám quấy nhiễu nơi an nghỉ của em gái, trấn áp Cực Đạo Đế Binh như đồ chơi.

Không dừng lại ở đó, Tần Hạo còn đi vào những cấm địa sinh mệnh như chốn không người.

Hắn xông vào Thanh Đế Âm Mộ, không chỉ lấy đi Đế Binh mà còn dùng Tạo Hóa Đỉnh và Tam Quang Thần Thủy để hồi sinh Thanh Đế - một Đại Đế đã "chết", biến ông ta thành thủ hạ cho Thiên Đình tương lai của mình.

Hắn tiến vào Tử Sơn, giải cứu Thần Vương Khương Thái Húc, thu nhận Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng làm đệ tử.

Câu chuyện là hành trình song song của Tần Hạo: một bên là Nhân Tổ bá đạo tại Hồng Hoang tranh đấu với Thánh Nhân, một bên là vị "Tiên" bí ẩn tại Già Thiên, người đang từng bước xây dựng một Thiên Đình bất diệt, thay đổi số phận của những nhân vật bi kịch và bảo vệ người thân yêu nhất của mình khỏi dòng chảy tàn khốc của thời gian.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay Nữ Oa ta sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, gọi là Nhân!

Sau này bến Đông Hải là nơi cư trú của Nhân tộc, trong vạn năm bất kỳ ai cũng không được mạo phạm!" Trong lúc mơ mơ màng màng, bên tai Tần Hạo truyền đến một đạo thanh âm.

Hắn có chút mờ mịt mở mắt ra, nhưng ngay khắc sau, cả người trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Trong hư không, một tôn nữ tử mặc cung trang màu tím lăng không mà đứng, dưới chân thụy khí vạn đạo, sau lưng tử khí lan tràn ba ngàn dặm, một cỗ khí tức tôn quý và ung dung khó diễn tả bằng lời bao trùm quanh thân.

Giờ khắc này, đầu óc Tần Hạo có chút mộng, giống như một đống hồ nhão, hiển nhiên vẫn chưa kịp phản ứng. "Ta chưa chết? ...Xuyên việt trọng sinh?" Trong đầu Tần Hạo toát ra một ý niệm.

Tần Hạo nhớ kỹ mình vừa mới tỏ tình thành công với nữ thần trong lòng, đang lúc hẹn hò, khi đi qua một ngã tư đường thì gặp tai bay vạ gió.

Một chiếc xe tải lớn mất khống chế lao về phía hai người, mắt thấy hai người sắp mất mạng, Tần Hạo không kịp nghĩ nhiều liền đưa ra lựa chọn, dùng hết toàn lực đẩy nữ thần ra, sau đó liền cảm giác thân thể mình bị một cỗ cự lực khủng bố hất bay ra ngoài, tiếp theo liền mất đi ý thức. "Nhân tộc đa tạ Thánh Mẫu tạo hóa chi ân!" Đúng lúc này, bên tai Tần Hạo truyền đến một trận thanh âm to rõ, lúc này hắn mới chú ý tình huống xung quanh.

Tần Hạo phát hiện giờ phút này mình đang ở trong một sơn cốc,

xung quanh đứng đầy người, chỉ là điều khiến hắn kinh ngạc chính là, những người này trên thân đều trần như nhộng.

Sau đó Tần Hạo cũng cảm giác một trận lạnh lẽo ập tới, thuận thế cúi đầu xem xét, cả người lập tức cũng có chút ngẩn ngơ, bởi vì hắn phát hiện mình cùng những người xung quanh hoàn toàn giống nhau, cũng không một mảnh vải che thân. "Chờ chút, Nhân tộc?

Thánh Mẫu?

Nữ Oa...

Tình hình này...

Ta, chẳng lẽ ta xuyên việt về Hồng Hoang thiên địa, gặp đúng lúc Nữ Oa tạo nhân?" Rất nhanh, cả người Tần Hạo cũng triệt để thanh tỉnh, nhanh chóng đoán được tình cảnh của mình.

Kiếp trước Tần Hạo làm một con mọt sách, các loại tiểu thuyết huyền huyễn tiên hiệp xem không biết bao nhiêu, đâu thể nào đoán không ra tình cảnh lúc này.

Bất quá, cả người Tần Hạo liền cảm thấy không ổn.

Phải biết rằng, hiện tại là Hồng Hoang thiên địa, chính là thiên hạ của Vu Yêu hai tộc.

Vu Yêu hai tộc mới là bá chủ của cả thiên địa, hiện tại Nhân tộc so với bọn hắn quả thực còn yếu ớt hơn cả hài nhi vừa mới chào đời.

Hắn càng rõ ràng tình cảnh Nhân tộc gian nan đến mức nào, hoàn toàn là một bộ huyết lệ sử khủng bố, thậm chí suýt chút nữa bị vong tộc diệt chủng.

Hiện tại hiển nhiên hắn trọng sinh thành một Tiên Thiên Nhân tộc trong tay Nữ Oa, khốn cảnh tiếp theo phải đối mặt có thể tưởng tượng được là khủng bố cỡ nào. "Quả thực là phó bản xuyên việt độ

khó địa ngục a!" Trong lòng Tần Hạo cũng nhịn không được kêu rên nói.

Đã xem qua vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn thập phần rõ ràng phương thiên địa này nguy hiểm cỡ nào.

Hiện tại có một vấn đề thực tế đặt ở trước mặt hắn, đó là sống sót!

Không sai, sống sót.

Nơi này chính là thế giới Hồng Hoang, nguy cơ tứ phía.

Mặc dù trước đó Nữ Oa đã thả lời, từ một loại trình độ nào đó cho Nhân tộc thời gian thở dốc tương đối bình ổn, nhưng hắn thập phần rõ ràng, căn bản không đủ.

Bởi vì Nữ Oa tồn tại, tu sĩ Vu Yêu hai tộc xác thực không có ai dám trong vạn năm kỳ hạn đả động đến Nhân tộc.

Nhưng Hồng Hoang thiên địa ngoại trừ Vu Yêu hai tộc ra, các loại dã thú chưa khai hóa cũng nhiều vô số kể.

Những tồn tại này đối với đám tu sĩ kia chẳng qua là sâu kiến, nhưng đối với Nhân tộc, tuyệt đối là bùa đòi mạng.

Cho dù không có những uy hiếp này, Nhân tộc muốn sinh tồn tiếp cũng vô cùng khó khăn, ăn mặc ở đi lại vân vân đối với Nhân tộc hiện tại đều là một cái khiêu chiến cực lớn.

Sau khi Nữ Oa giao đại một câu, trong hư không, một con Kim Phượng từ xa bay tới, trực tiếp chở Nữ Oa rời đi.

Lúc này Nhân tộc phía dưới mới mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt có chút mang nhiên dò xét xung quanh.

Đối với thế giới trước mắt, Nhân tộc tân sinh hiển nhiên tràn đầy mê mang.

Tần Hạo thấy thế, trong lòng cũng thầm than một tiếng, con đường của Nhân tộc mới vừa mới bắt đầu, hiện tại chỉ có thể đi một bước xem một bước. "Trước kiếm chút đồ che thân đi!" Nhìn trước mắt một đám lớn người đang 'khỏa thân chạy rông', Tần Hạo hiển nhiên thập phần không thích ứng.

Dù sao hắn cũng không phải là Nhân tộc chưa khai hóa chân chính, hắn hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ.

Rất nhanh Tần Hạo liền chạy đến dưới một cái cây có lá to như lá chuối tây, ngắt xuống mấy phiến lá cây to rộng, làm thành một bộ y phục thập phần đơn giản.

Mặc dù kiểu dáng thập phần khó coi, nhưng chí ít có thể che khuất thân thể. "Ông!" Tại nháy mắt Tần Hạo mặc vào 'y phục', trong hư không, một đạo quang trụ màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm lấy Tần Hạo.

Tần Hạo chỉ cảm thấy cả người trên thân truyền đến một trận cảm giác ấm áp, giống như đang tắm rửa trong ánh nắng, đồng thời một loại cảm giác cường đại chưa từng có từ đáy lòng thăng đằng. "Chờ chút...

Chẳng lẽ là...

Công đức!?" Chỉ sát na sau đó, Tần Hạo liền phản ứng lại, đoán được sự tồn tại của kim quang này, đáy mắt cũng hiện lên một tia kích động.

Công đức a, đây chính là đồ tốt.

Tại trong Hồng Hoang thiên địa, công đức là một loại đồ vật thập phần đặc thù, từ trình độ nào đó quả thực giống như bùa hộ mệnh.

Cho dù là tu sĩ cường đại cũng sẽ không tuỳ tiện ra tay đối với người mang đại công đức.

Trừ cái đó ra công đức còn có vô số tác dụng, luyện khí, tăng tu vi vân vân. "Đinh!

Công đức hấp thu hoàn tất, Tối Cường Công Đức Hệ Thống giác tỉnh!" Công đức kim quang vẻn vẹn kéo dài không đến mười hơi thở liền đình chỉ, tại sát na công đức kim quang biến mất, một đạo thanh âm lạ lẫm cũng ở trong đầu Tần Hạo vang lên. "Hệ thống?

Tối Cường Công Đức Hệ Thống?

Quá tốt rồi, quả nhiên, làm một người xuyên việt sao có thể không có hệ thống - ngón tay vàng tiêu chuẩn chứ!" Vẻn vẹn một lát sau, Tần Hạo liền phản ứng lại.

Ngay cả xuyên việt cũng đã xảy ra, cho nên đối với chuyện hệ thống xuất hiện, Tần Hạo mặc dù có chút kinh ngạc nhưng cũng không quá mức ngạc nhiên. "Được rồi, ngươi có tác dụng gì?" Đã giác tỉnh hệ thống, Tần Hạo đầu tiên tự nhiên cần đem năng lực của nó hiểu rõ rõ ràng. "Ông!" Thanh âm Tần Hạo vừa mới rơi xuống, một khắc sau, chỉ cảm thấy đầu óc đau xót, sau đó một cỗ lượng lớn tin tức vọt vào trong đầu của hắn. "Tối Cường Công Đức Hệ Thống, thì ra là thế, ngón tay vàng thật cường đại.

Có nó, muốn tại phương thiên địa này lập túc đơn giản hơn không ít, hoặc có lẽ có thể cải biến vận mệnh tương lai của Nhân tộc!" Một hồi lâu sau, Tần Hạo luyện hóa tin tức trong đầu, đối với Tối Cường Công Đức Hệ Thống cũng có một cái nhận thức sơ bộ.

Tối Cường Công Đức Hệ Thống, tên như ý nghĩa, thứ căn bản nhất, hạch tâm nhất thình lình chính là công đức.

Chỉ cần có đủ nhiều công đức, hệ thống có thể làm được việc không gì không thể.

Công năng của hệ thống đại khái chia làm bốn cái.

Cái thứ nhất là Rút Thưởng, tiêu hao công đức có thể tiến hành rút thưởng, tiêu hao công đức càng nhiều, xác suất rút được cực phẩm bảo vật cũng càng lớn.

Căn cứ tiêu hao công đức nhiều ít chia làm Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp... vân vân.

Cái công năng thứ hai là Đoái Hoán (Đổi đồ), chỉ cần có đủ nhiều công đức, có thể đoái hoán bất kỳ vật gì có thể đoái hoán.

Chương 2

Căn cứ tin tức Tần Hạo đạt được, vật phẩm trong Công Đức Thương Thành có thể nói là bao la vạn tượng, không có gì là không mua được, điều kiện tiên quyết là có đầy đủ công đức.

Cái thứ ba là Nhiệm Vụ, hệ thống sẽ ngẫu nhiên phát bố một số nhiệm vụ, thông qua hoàn thành nhiệm vụ đạt được ban thưởng.

Cái công năng cuối cùng thì là Công Đức Chi Môn.

Cái Công Đức Chi Môn này cũng là thứ khiến Tần Hạo ngoài ý muốn nhất.

Bởi vì căn cứ hệ thống giới thiệu, tiêu hao lượng công đức nhất định có thể mở ra Công Đức Chi Môn, thông qua Công Đức Chi Môn có thể tiến về thế giới khác ngoài Hồng Hoang, tương tự như truyền tống môn Chư Thiên Vạn Giới. "Ký chủ kích hoạt Tối Cường Công Đức Hệ Thống, hoạch đắc Chí Tôn Công Đức Đại Lễ Bao, có mở ra hay không?" Lúc này thanh âm của hệ thống lại một lần nữa truyền đến. "Tân thủ lễ bao trong truyền thuyết?

Phí lời, đương nhiên mở ra!" Tần Hạo lúc này cũng mặt mũi tràn đầy chờ mong nói. "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc thiên phú thần thông Công Đức Thiên Nhãn!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Công Đức Chí Bảo Cửu Long Công Đức Ấn [Đang phong ấn]!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Thế Thân Khôi Lỗi một cái!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ một tấm!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Công Đức Chi Môn Thể Nghiệm Thẻ một tấm!" Một chuỗi thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Tần Hạo, đồng thời tin tức về những vật phẩm này cũng đều xuất

hiện trong đầu hắn. "Không tệ, không tệ, không hổ là Chí Tôn Công Đức Đại Lễ Bao!" Luyện hóa xong tin tức vật phẩm trong đầu, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một tia kinh hỉ, hiển nhiên đối với đồ vật mở ra trong lễ bao thập phần hài lòng.

Công Đức Thiên Nhãn là một môn thiên phú thần thông, sở hữu công năng khám phá hư vọng, trực thấu bản nguyên.

Nếu tu vi đầy đủ, trên có thể quan sát Ba mươi ba tầng trời, dưới có thể tham dò Cửu U Thập Bát Địa Ngục, so với Nhị Lang Thần Thiên Nhãn cùng Tôn Ngộ Không Hỏa Nhãn Kim Tinh mà Tần Hạo biết còn muốn cường đại hơn nhiều, có thể xưng là Vô Thượng Đồng Thuật Thần Thông.

Còn Cửu Long Công Đức Ấn thì là một kiện Vô Thượng Công Đức Chí Bảo, bất quá hiện tại đang ở trạng thái phong ấn.

Muốn giải phong thì chỉ có một biện pháp, đó là công đức.

Hiện tại Cửu Long Công Đức Ấn chỉ có thể phát huy ra uy năng Công Đức Pháp Bảo. (Phẩm cấp bảo vật công đức từ thấp đến cao phân biệt: Công Đức Pháp Bảo, Công Đức Linh Bảo, Công Đức Chí Bảo...) 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》 là một bộ công pháp khủng bố, làm cho Tần Hạo có chút ngoài ý muốn chính là, người sáng tạo công pháp là Ngoan Nhân Đại Đế.

Bất quá Ngoan Nhân Đại Đế này cũng không phải Ngoan Nhân Đại Đế thời kỳ Già Thiên, mà là Ngoan Nhân Đại Đế cấp bậc Chuẩn Tiên Đế xuất hiện tại thời không Hoàn Mỹ, là bộ công pháp khủng bố do Ngoan Nhân Đại Đế dung hợp Thôn Thiên Ma Công và Bất Diệt Thiên Công không ngừng thôi diễn mà ra.

Căn cứ tin tức từ hệ thống, thực lực Chuẩn Tiên Đế cơ hồ tương đương với cấp bậc Chuẩn Thánh tại thế giới Hồng Hoang.

Phải biết rằng Chuẩn Thánh chính là tồn tại khủng bố chỉ đứng sau Thánh Nhân.

Tại trong Hồng Hoang thiên địa như hôm nay, Thánh Nhân cũng vẻn vẹn chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ và Nữ Oa vừa mới chứng đạo mà thôi, ngay cả bọn người Tam Thanh cũng chỉ là cấp bậc Chuẩn Thánh, có thể tưởng tượng được là khủng bố cỡ nào.

Vật phẩm thứ tư là Thế Thân Khôi Lỗi, đồng dạng cũng là một kiện bảo vật ghê gớm, hiệu quả chỉ có một cái: có thể hỗ trợ ngăn cản một lần công kích tất tử (chắc chắn chết), cũng đem người truyền tống đến một địa phương ngẫu nhiên trong thiên địa.

Đây nãi là một kiện chí bảo bảo mệnh, sở hữu một cái Thế Thân Khôi Lỗi tương đương với có thêm một cái mạng.

Đương nhiên, Thế Thân Khôi Lỗi cũng không phải vạn năng, cũng có cực hạn thừa nhận, chỉ có hiệu quả dưới Thánh Nhân, một khi Thánh Nhân ra tay, tức tiện là Thế Thân Khôi Lỗi cũng vô dụng.

Vật phẩm thứ năm là Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ, đồng dạng là một kiện bảo vật bảo mệnh, có thể làm cho Tần Hạo hoạch đắc toàn bộ thực lực của Vô Thủy Đại Đế, thời gian duy trì một khắc đồng hồ.

Vô Thủy Đại Đế này đồng dạng cũng không phải Vô Thủy Đại Đế thời kỳ Già Thiên, mà là Chuẩn Tiên Đế của thời không Hoàn Mỹ.

Nói cách khác, một tấm thẻ này có thể làm cho Tần Hạo sở hữu thực lực cấp bậc Chuẩn Thánh trong một khắc đồng hồ, chỉ cần không tìm chết đi đối đầu với Thánh Nhân thì cơ hồ không có người nào có thể nại hà được hắn.

Còn một kiện cuối cùng là Vạn Giới Chi Môn Thể Nghiệm Thẻ cũng đơn giản, là để cho Tần Hạo hoạch đắc một lần cơ hội mở ra

Vạn Giới Chi Môn. **Hồ Sơ Nhân Vật:** * **Ký chủ:** Tần Hạo * **Thân phận:** Tiên Thiên Nhân tộc * **Thể chất:** Tiên Thiên Chi Thể * **Tu vi:** Thiên Tiên * **Thần thông:** Công Đức Thiên Nhãn * **Công pháp:** 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》 * **Pháp bảo:** Cửu Long Công Đức Ấn * **Vật phẩm:** Thế Thân Khôi Lỗi (1), Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ (1), Công Đức Chi Môn Thể Nghiệm Thẻ (1) Quét mắt nhìn bảng nhân vật hệ thống một chút, Tần Hạo chậm rãi gật gật đầu.

Căn nguyên Tần Hạo chính là đời Nhân tộc thứ nhất do Nữ Oa sáng tạo ra, cũng là Tiên Thiên Nhân tộc, thể chất là Tiên Thiên Chi Thể.

Còn tu vi thì là do trước đó công đức quán thể (rót vào người) mà có được.

Từ chỗ hệ thống, Tần Hạo cũng biết được phân chia đẳng cấp tu vi trong Hồng Hoang thiên địa, phân biệt là: Dẫn Khí Nhập Thể, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Bốn cảnh giới này là cảnh giới trước Tiên Đạo.

Sau Luyện Hư Hợp Đạo liền sẽ độ kiếp, sau khi độ kiếp thì sẽ trở thành tiên nhân.

Cảnh giới tiên nhân phân chia là: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân...

Mặc dù cảnh giới Thiên Tiên tại Hồng Hoang hiện tại căn bản không tính là gì, trong đại chiến Vu Yêu hai tộc, Thiên Tiên chi cảnh thậm chí ngay cả pháo hôi cũng không bằng.

Tại thời kỳ này của Hồng Hoang thiên địa, dùng câu "Huyền Tiên không bằng chó, Thiên Tiên đi đầy đất" để hình dung cũng không đủ,

chỉ có Kim Tiên chi cảnh mới miễn cưỡng tính là một cái tiểu cao thủ.

Bất quá đối với Tần Hạo lại là niềm vui ngoài ý muốn, chí ít hiện tại hắn đã có tư bản để sơ bộ đặt chân.

Phải biết hiện tại Nhân tộc còn có Nữ Oa che chở, chỉ cần Tần Hạo không muốn chết đi trêu chọc tu sĩ Vu Yêu hai tộc, thì chí ít trong vạn năm chi kỳ, hắn là an toàn. "Hống hống hống..." Đúng lúc này, bên tai Tần Hạo truyền đến một trận tiếng tê hống khủng bố, ngay sau đó cách đó không xa liền truyền đến mấy đạo tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng ồn ào hoảng loạn. "Nghiệt súc, muốn chết!" Khi Tần Hạo nhìn thấy tình huống phía xa, trong đôi mắt hàn quang bạo thiểm.

Chỉ thấy tại bên ngoài sơn cốc, một đàn sói thể hình như con nghé đang hướng về phía Nhân tộc trong sơn cốc phát động trùng kích.

Mỗi một con sói trong đôi mắt đều tràn đầy quang mang thị huyết.

Trong đó mấy Nhân tộc ở ngoại vi thốt nhiên không kịp đề phòng, bị phác gục xuống đất, mắt thấy sắp mất mạng dưới miệng sói. "Nhất Niệm Hoa Khai, Quân Lâm Thiên Hạ!" Lập tức Tần Hạo cũng không có chút gì chần chờ, trong nháy mắt phát động Thánh Pháp.

Trong hư không, đầy trời tiên hoa màu vàng bay lả tả rơi xuống, sau đó nở rộ ra.

Trong tiên hoa, từng tôn từng tôn kim sắc thần thai hiển hóa, hóa thành từng đạo kim sắc lưu quang, mang theo khí tức sát phạt vô tận bao trùm về phía bầy sói đối diện. "Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe từng đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, sau đó chỉ thấy bầy sói đối diện nguyên một đám như bị sét đánh, thân hình kiết nhiên mà dừng, ngay sau đó thân thể to lớn ầm vang ngã xuống đất, mi tâm hiển hóa một cái huyết động khủng bố, ánh mắt hung tàn nguyên bản cũng dần dần ảm đạm, đồng tử khuếch tán, hiển nhiên là sống không nổi nữa.

Vẻn vẹn một cái đối mặt, bầy sói đối diện trực tiếp bị miểu sát sạnh sành sanh.

Đối với việc này trên mặt Tần Hạo không có chút nào ngoài ý muốn.

Chương 3

Những con sói này mặc dù so với kiếp trước ở Địa Cầu thì khủng bố hơn nhiều, nhưng tại Hồng Hoang thiên địa, bất quá cũng chỉ là dã thú sơ cấp nhất mà thôi, thậm chí ngay cả Yêu thú cũng không bằng, là tồn tại dưới đáy kim tự tháp.

Đánh giết chúng đối với Tần Hạo căn bản không có gì đáng giá để xưng đạo. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh giết bầy sói, hóa giải Nhân tộc nguy cơ, ban thưởng công đức 1.000.000!

Cao cấp rút thưởng cơ hội một lần ~!" Lúc này bên tai Tần Hạo cũng truyền đến thanh âm nhắc nhở của hệ thống. "Một trăm vạn công đức!?

Nhiều như vậy!?

Công đức dễ kiếm như vậy sao?" Tần Hạo có chút ngoài ý muốn nói, không nghĩ tới đánh giết bầy sói lại được một món tiền công đức khổng lồ như thế.

Một trăm vạn công đức đủ để hắn tại Công Đức Thương Thành đoái hoán một kiện Hậu Thiên Linh Bảo không tệ.

Phải biết cho dù là tồn tại Kim Tiên chi cảnh bình thường cũng không nhất định có thể sở hữu một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, có thể thấy được Hậu Thiên Linh Bảo trân quý cỡ nào.

Bất quá làm cho hắn hưng phấn hơn chính là cơ hội Rút thưởng cao cấp.

Phải biết một lần Sơ cấp rút thưởng cần một vạn điểm công đức, Trung cấp là một trăm vạn, một lần Cao cấp rút thưởng thế nhưng là

cần tới trọn vẹn một ức điểm công đức.

Dễ dàng đạt được một lần Cao cấp rút thưởng như thế này, tuyệt đối là một kinh hỉ tày trời. "Công đức nhiều ít cùng thực lực mục tiêu ký chủ đánh giết không có quan hệ, mà là căn cứ vào ảnh hưởng do hành vi của ký chủ mang lại để bình ra!" Hệ thống giải thích nói. "A?

Là như thế này sao?

Thì ra là thế!" Nghe hệ thống giải thích xong, Tần Hạo tiên là sững sờ, bất quá rất nhanh cũng liền minh bạch.

Mặc dù bầy sói thực lực không ra sao, nhưng đối với Nhân tộc hiện giai đoạn, tuyệt đối là một cái uy hiếp trí mạng.

Nếu vừa rồi hắn không có ra tay, có thể tưởng tượng hậu quả khủng bố cỡ nào.

Ra tay giải quyết bầy sói coi như là giải quyết Nhân tộc một lần nguy cơ khủng bố, lấy được chút công đức này tự nhiên cũng nói được. "Thủ lĩnh!" "Thủ lĩnh!" "Thủ lĩnh!"...

Đám Nhân tộc còn lại cũng đều bị biểu hiện của Tần Hạo làm cho chấn kinh, rất nhanh từng người cũng nhao nhao phản ứng lại, nhìn về phía Tần Hạo trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ cuồng nhiệt vô tận, nhao nhao mở miệng nói. "Thủ lĩnh?" Nhìn thấy một màn này, Tần Hạo cũng sửng sốt, phản ứng của mọi người hiển nhiên có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bất quá vẻn vẹn một lát sau hắn liền hồi thần, đáy mắt lấp lóe, rất nhanh trên mặt cũng lộ ra một tia kiên định, phảng phất đưa ra quyết định gì đó. "Tốt!

Đã như vậy, từ hiện tại bắt đầu, ta Tần Hạo chính là Nhân tộc Thủ lĩnh!

Nhân tộc chi Tổ!" Tại lúc thanh âm Tần Hạo vừa mới rơi xuống,

trong minh minh, hắn cảm giác trên thân phát sinh một loại biến hóa không rõ, phảng phất khí vận của cả Nhân tộc tất cả đều hướng về trên người hắn hội tụ, cuối cùng tại đỉnh đầu hắn hình thành một con Khí Vận Kim Long. "Bái kiến Thủ lĩnh!" "Bái kiến Nhân Tổ!" Đám người thấy thế nhao nhao mở miệng nói, trên mặt cũng tràn đầy nồng đậm vẻ cung kính, biểu hiện vừa rồi của Tần Hạo hiển nhiên đã triệt để chinh phục Nhân tộc chúng nhân. "Thủ lĩnh, mau cứu bọn hắn đi, bọn hắn sắp không xong rồi!" Lúc này một đạo thanh âm truyền đến.

Cách đó không xa, mấy đạo thân ảnh lúc này đang nằm trong vũng máu, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua tùy thời đều có khả năng chết đi. "Cam Lâm Phổ Hàng!" Tần Hạo thấy thế không có chút chần chờ, hai tay kết ấn.

Trong nháy mắt, giữa hư không từng đạo quang điểm màu vàng hội tụ, giống như hạt mưa màu vàng bao trùm lấy mấy người kia, quang điểm màu vàng cũng lập tức chìm vào trong cơ thể mấy người.

Sau đó một màn vô cùng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy vết thương trên người mấy người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đang dũ hợp, sắc mặt nguyên bản tái nhợt cũng trở nên hồng nhuận hơn không ít, chỉ một lát công phu liền triệt để khôi phục. "Ngã đẳng đa tạ Thủ lĩnh cứu mạng chi ân!" Mấy người kia cảm thụ tình huống trên thân, từng người trên mặt cũng lộ ra thần sắc cuồng hỉ, khom người nói, nhìn về phía Tần Hạo trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ cảm kích cùng cung kính. "Thủ lĩnh thần uy!" Đám người còn lại thấy thủ đoạn của Tần Hạo, biểu tình trên mặt cũng càng phát ra cung kính.

Đã trở thành Nhân tộc Thủ lĩnh, tiếp theo Tần Hạo tự nhiên cũng cần vì sự phát triển của Nhân tộc mà tiến hành mưu hoa, bất quá trước mắt cần giải quyết nhất là vấn đề sinh tồn của Nhân tộc.

Sau đó Tần Hạo tại trong sơn cốc dựng lên gian nhà gỗ đầu tiên của Nhân tộc, cũng lấy thủ đoạn dùi gỗ lấy lửa sinh ra đóa Bất Diệt Tân Hỏa đầu tiên của Nhân tộc, để Nhân tộc được ăn một bữa tiệc nướng phong phú.

Nhà gỗ và Bất Diệt Tân Hỏa xuất hiện, không xuất hiện ý muốn lại một lần nữa thiên hàng công đức.

Bất quá lần này Tần Hạo cũng không có lựa chọn đem công đức dung nhập tự thân tăng tu vi, mà đem công đức tồn lại.

Lấy tình huống hiện tại, tu vi Thiên Tiên chi cảnh trước mắt là đủ rồi, hắn thập phần rõ ràng, dùng công đức tăng tu vi quả thực là phung phí của trời.

Cuối cùng Tần Hạo tuyển ra ba người trong Nhân tộc, phân biệt truyền thụ kỹ thuật may y phục đơn giản, kiến tạo nhà gỗ và thủ đoạn dùi gỗ lấy lửa, để bọn hắn truyền thụ cho cả Nhân tộc, cũng thiết lập ba người làm Phó tộc trưởng, tứ danh: Truy Y Thị, Hữu Sào Thị và Toại Nhân Thị.

Bởi vì duyên cớ của Tần Hạo, Nhân tộc cũng không có xuất hiện tình huống màn trời chiếu đất, bất quá Tần Hạo thập phần rõ ràng, đây vẻn vẹn chỉ là bắt đầu mà thôi, Nhân tộc muốn chân chính đặt chân hiển nhiên còn kém rất xa.

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, lưới đánh cá, bẫy thú các loại vật phẩm cũng nhao nhao bị Tần Hạo chế tạo ra, cũng truyền thụ cho Nhân tộc, cũng làm cho Nhân tộc có thêm mấy nguồn thức ăn, cứ như thế, Nhân tộc coi như sơ bộ an ổn lại. "Hô...

Không sai biệt lắm, những gì trước mắt có thể làm đều làm không sai biệt lắm rồi!" Sâu trong sơn cốc, trong một gian nhà gỗ, Tần Hạo thở dài một hơi, trong miệng lẩm bẩm nói.

Một đoạn thời gian này, vì Nhân tộc mà Tần Hạo cũng rầu thúi ruột, cũng là lần thứ nhất chân chính nhận thức được, Nhân tộc Thủ lĩnh không phải dễ làm như vậy.

Bất quá hắn cũng không có hối hận, đã lựa chọn con đường này, Tần Hạo tự nhiên sẽ không lùi bước.

Trên thực tế, lấy năng lực của Tần Hạo, đủ để cho Nhân tộc sinh hoạt tốt hơn, càng thêm tư nhuận.

Bất quá hắn thập phần rõ ràng, làm như vậy đối với Nhân tộc tuyệt đối là một cái thương hại cực lớn.

Chương 4

Làm một Thủ lĩnh hợp cách, định vị hắn là người dẫn đường cho Nhân tộc, chứ không phải một bảo mẫu.

Sự phát triển của Nhân tộc không có khả năng hoàn toàn ỷ lại vào một mình Tần Hạo, Nhân tộc phát triển cuối cùng vẫn phải dựa vào chính Nhân tộc.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức! "Còn có một lần rút thưởng chưa dùng, không biết có thể rút được đồ tốt gì!" Trong lòng Tần Hạo thầm nghĩ. "Hệ thống, ta muốn rút thưởng!" Rất nhanh Tần Hạo câu thông hệ thống nói.

Một khắc sau, chỉ thấy tại trước mặt hắn, một cái luân bàn cự đại hiển hóa mà ra, thình lình chính là một cái bàn quay rút thưởng. "Bắt đầu rút thưởng!" Thanh âm Tần Hạo vừa mới rơi xuống, luân bàn cũng phi khoái chuyển động.

Trước mắt cũng trở nên mơ hồ một mảnh, căn bản thấy không rõ nội dung bên trong. "Ông!" Tần Hạo thấy thế, đôi mắt kim quang lóe lên, theo bản năng phát động thiên phú thần thông Công Đức Thiên Nhãn, bất quá kết quả không có chút biến hóa nào, y nguyên thấy không rõ. "Ký chủ không cần uổng phí tâm tư, hệ thống cũng không có lỗ hổng cho ký chủ chui, Công Đức Thiên Nhãn không cách nào sử dụng đối với bàn quay rút thưởng!" Thanh âm của hệ thống lại một lần nữa truyền đến. "Quả nhiên là thế..." Tần Hạo thấy thế trên mặt cũng lộ ra một vẻ thất vọng, bất quá rất nhanh liền biến mất.

Thực tế kết quả này hắn sớm đoán trước, vừa rồi chỉ là có chút không cam tâm nếm thử mà thôi, trong lòng cũng không có báo hi vọng quá lớn. "Dừng!" "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Hạ Phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo Huyền Hoàng Công Đức Tháp [Có thể trưởng thành]!" Một khắc sau, trước mặt Tần Hạo xuất hiện một tòa bảo tháp màu huyền hoàng, một cỗ khí tức huyền diệu hậu trọng từ phía trên tản mát ra.

Trong ký ức của Tần Hạo, bảo vật hình tháp nổi danh nhất Hồng Hoang thế giới chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay Thái Thanh Lão Tử - một trong Tam Thanh.

Bất quá khác biệt với Cửu Tầng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Huyền Hoàng Công Đức Tháp trước mắt chừng ba mươi ba tầng. "Bảo bối tốt!

Quả thật là một kiện bảo bối tốt!" Tiếp thu tin tức về Huyền Hoàng Công Đức Tháp xong, trong đôi mắt Tần Hạo lại một lần nữa lộ ra vẻ hưng phấn.

Mặc dù phẩm cấp Huyền Hoàng Công Đức Tháp xa xa so ra kém Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng ở trong mắt hắn, giá trị của Huyền Hoàng Công Đức Tháp tuyệt đối không dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, thậm chí còn hơn.

Bởi vì đây là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo có thể trưởng thành.

Thông thường, Tiên Thiên Linh Bảo là do thiên địa dựng dục mà sinh, một khi thành hình, phẩm cấp bình thường đều là cố định.

Thế nhưng Huyền Hoàng Công Đức Tháp trước mắt lại là một kiện Linh Bảo có thể trưởng thành, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Điều kiện trưởng thành thình lình chính là Huyền Hoàng Công Đức Chi Khí.

Về lý thuyết, chỉ cần có đủ nhiều Huyền Hoàng Công Đức Chi Khí, Huyền Hoàng Công Đức Tháp sẽ siêu việt cực hạn của Tiên Thiên Linh Bảo, đạt tới cấp bậc Chí Bảo, thậm chí cao hơn.

Lập tức Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, thần niệm trong nháy mắt dung nhập vào trong Huyền Hoàng Công Đức Tháp, đánh lên linh hồn lạc ấn, hoàn thành nhận chủ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang chìm vào trong mi tâm, dùng linh hồn chi lực không ngừng tiến hành tế luyện và ôn dưỡng. "Tiếp theo nên hảo hảo tu luyện một phen!" Trong lòng Tần Hạo cũng thầm nghĩ.

Mặc dù hiện tại hắn có tu vi Thiên Tiên, nhưng tu vi Thiên Tiên này là trực tiếp lấy công đức quán thể mà có, căn bản không phải tự mình tu luyện.

Mặc dù đạt được Nữ Đế 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》 truyền thừa, nhưng trước đó một mực vì sự tình của Nhân tộc mà bận rộn, cho nên căn bản không có tiến hành hệ thống tu luyện.

Lập tức Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, khoanh chân ngồi dưới đất, ý niệm chìm vào trong truyền thừa của Nữ Đế, dựa theo lộ tuyến Bất Diệt Thôn Thiên Công bắt đầu tu luyện, đồng thời cũng đem pháp lực trong cơ thể chuyển đổi thành Bất Diệt Thôn Thiên Công Phi Tiên Lực.

Dần dần cả người hắn cũng đắm chìm trong tu luyện, tiến vào một loại trạng thái huyền chi lại huyền.

Điều Tần Hạo không biết là, tại sau khi tiến vào loại trạng thái huyền diệu này, trên đỉnh đầu hắn, một tôn bảo bình cổ phác hiển hóa mà ra, vô số phù văn huyền diệu điên cuồng lấp lóe, nơi miệng bình giống như một cái hố đen khủng bố, một cỗ khí tức thôn phệ khủng bố từ phía trên tản mát ra.

Thiên địa tinh khí trong phương viên mấy trăm dặm giống như chịu dẫn dắt, điên cuồng hướng về bên này hội tụ, phảng phất muốn đem cả thiên địa thương khung đều thôn phệ. ... "Hô...

Cảm giác thật huyền diệu...

Tiên Đài bí cảnh sao?

Không hổ là Vô Thượng Thánh Pháp đoạt thiên địa tạo hóa do Nữ Đế sáng tạo ra, quả nhiên huyền diệu!" Không biết qua bao lâu, Tần Hạo cũng rốt cục từ trong loại trạng thái huyền diệu đó lui ra, trong đôi mắt một cỗ tinh quang nhiếp nhân lóe lên rồi biến mất.

Trải qua một lần tu luyện này, Tần Hạo triệt để đem pháp lực trong cơ thể chuyển hóa thành năng lượng của Bất Diệt Thôn Thiên Công, thành công hoàn thành tu luyện Luân Hải, Đạo Cung, Tứ Cực và Hóa Long bí cảnh, tiến vào Tiên Đài chi cảnh, Tiên Đài tầng thứ ba, cũng chính là tầng thứ Tiên Tam Trảm Đạo.

Tầng thứ này đối ứng thình lình chính là Thiên Tiên trong Hồng Hoang thiên địa. (Phân chia đẳng cấp đơn giản: Trước Tiên Đài lược bỏ, Địa Tiên = Tiên Đài tầng 1-2, Thiên Tiên = Tiên Tam, Huyền Tiên = Thánh Cấp (Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, Đại Thánh), Kim Tiên = Đế Cấp (Chuẩn Đế, Đại Đế, Thiên Đế), Thái Ất Kim Tiên = Hồng Trần Tiên...) Sau đó Tần Hạo thần niệm chìm vào trong Luân Hải bí cảnh.

Luân Hải của hắn cùng người tu luyện bình thường hoàn toàn khác biệt, bất quá cũng không có dị tượng như Thần Thể hay Thánh Thể, mà là một cái hố đen to lớn khủng bố.

Không sai, Luân Hải chính là một cái hố đen to lớn.

Tại hạch tâm của hố đen là một cái kén khổng lồ màu xám, mặt ngoài cự kén bố đầy vô số đạo văn huyền diệu, phảng phất như đang dựng dục cái gì đó.

Tần Hạo thập phần rõ ràng, bên trong dựng dục thình lình chính là Ma Thai, hoặc là Thần Thai.

Chờ Thần Thai viên mãn về sau, sẽ triệt để thuế biến, đến lúc đó

hắn cũng sẽ đón lấy một cái biến hóa thoát thai hoán cốt. ... "Trước đó hình như đạt được một tấm Công Đức Chi Môn Thể Nghiệm Thẻ!" Sau đó Tần Hạo cũng nhớ tới đồ vật mở ra trong lễ bao, ý niệm khẽ động, một tấm thẻ màu vàng xuất hiện trong tay hắn. "Hệ thống, Thể Nghiệm Thẻ sử dụng như thế nào?" Tần Hạo câu thông hệ thống hỏi. "Ký chủ chỉ cần bóp nát thẻ là được, mời ký chủ lựa chọn hình thức mở ra Công Đức Chi Môn!" Thanh âm của hệ thống cũng lập tức truyền đến. "Hình thức?

Chương 5

Còn có hình thức sao?" Trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ nghi hoặc. "Bởi vì đây là lần đầu tiên ký chủ mở ra Công Đức Chi Môn, cho nên tấm Thể Nghiệm Thẻ này là một tấm Thẻ trải nghiệm thế giới ngẫu nhiên.

Ký chủ có khả năng sẽ tiến vào một thế giới phàm nhân, cũng có khả năng sẽ tiến vào một đại thiên thế giới giống như Hồng Hoang thiên địa.

Lấy thực lực hiện tại của ký chủ, nếu tiến vào một phương đại thiên thế giới lạ lẫm thì e rằng sẽ cửu tử nhất sinh.

Cho nên hệ thống có hai loại hình thức lựa chọn.

Loại thứ nhất là bản thể tiến vào, một khi ký chủ vẫn lạc, hệ thống liền sẽ tự động tìm kiếm ký chủ mới.

Loại thứ hai là phân ra một luồng nguyên thần, để nguyên thần thông qua phương thức luân hồi đầu thai tiến vào.

Đạt tới yêu cầu nhất định về sau, nguyên thần của ký chủ sẽ giác tỉnh.

Như vậy, cho dù vẫn lạc thì đối với bản thể ký chủ cũng không có tổn thương!" "Thì ra là thế...

Đã như vậy, vậy ta lựa chọn hình thức thứ hai!" Tần Hạo lặp đi lặp lại cân nhắc, cuối cùng lựa chọn loại thứ hai.

Dù sao hiện tại thực lực xác thực có chút quá yếu, tại Hồng Hoang thiên địa thì có thể bằng vào tiên tri tiên giác sinh tồn tiếp, nhưng nếu tiến vào một phương thiên địa lạ lẫm, đối với hắn hiển nhiên là một tai nạn cực lớn. "Xác định hình thức luân hồi!" Một khắc sau, mi tâm Tần Hạo kim quang lóe lên, trực tiếp chìm vào trong thẻ màu vàng trên

tay.

Thẻ bài trực tiếp hóa thành một cái quang đoàn màu vàng, sau đó tại trước mặt hắn, một cánh cửa lớn màu vàng hiển hóa mà ra.

Mặt ngoài đại môn có vô số đạo văn huyền diệu lạc ấn, phảng phất khắc lục đại đạo quy tắc, cho người ta một loại cảm giác vô cùng huyền diệu.

Sau đó quang đoàn màu vàng trực tiếp hóa thành một đạo kim quang, chìm vào trong đại môn.

Một lát sau, đại môn màu vàng cũng lập tức chậm rãi khép lại.

Thời gian tiếp theo, Tần Hạo lại một lần nữa bắt đầu bận rộn, dù sao Nhân tộc vừa mới đản sinh, còn có vô số sự tình cần chờ hắn đi xử lý. ...

Thoáng chớp mắt, hơn hai mươi ngày đã trôi qua. "Hả?" Một ngày nọ, Tần Hạo vừa mới xử lý xong một số chuyện, bỗng nhiên phảng phất cảm ứng được cái gì, lông mày nhíu lại.

Bởi vì hắn phát hiện liên hệ cùng luồng nguyên thần tiến vào Công Đức Chi Môn kia đã biến mất.

Loại kết quả này chỉ có một, đó là chuyển thế chi thân của nguyên thần đã vẫn lạc. "Nhanh như vậy đã vẫn lạc?

Chẳng lẽ tiến vào một phương thế giới cường đại?" Trong lòng Tần Hạo cũng nhịn không được thầm nghĩ.

Mặc dù lấy phương thức nguyên thần luân hồi tiến vào Công Đức Chi Môn sẽ không có tu vi cường đại, nhưng lại mang theo ký ức của hắn, trong đó tự nhiên có 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》 của Nữ Đế.

Một khi bước vào con đường tu hành, đạt tới cảnh giới nhất định về sau, nguyên thần sẽ thức tỉnh.

Công pháp này chính là công pháp trực chỉ Chuẩn Tiên Đế (Chuẩn Thánh), nếu có thể tu luyện, cho dù tại một phương đại thiên thế giới cũng có khả năng đại phóng dị thải.

Nhưng hiện tại vẻn vẹn hơn hai mươi năm (Hồng Hoang thế giới cùng thế giới khác tỉ lệ thời gian 1 ngày : 1 năm!) thời gian đã vẫn lạc, hiển nhiên làm cho hắn có chút thập phần ngoài ý muốn. "Ký chủ có muốn dung hợp ký ức của luân hồi chi thân hay không?" Thanh âm của hệ thống cũng lập tức truyền đến. "Dung hợp!

Ta ngược lại muốn xem xem, một luồng nguyên thần này rốt cuộc tiến vào một phương thiên địa như thế nào!" Trong lòng Tần Hạo thầm nghĩ, lập tức lựa chọn dung hợp.

Trong nháy mắt, vô số hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn. ... "Vũ Hóa Thần Triều...

Thành Tiên Địa...

Phương thiên địa kia, thân phận của ta là...

Này cũng không tránh khỏi có chút quá bất khả tư nghị đi?

Hệ thống, không phải do ngươi an bài chứ?" Khi luyện hóa xong tin tức trong đầu, Tần Hạo cũng nhịn không được mở miệng nói.

Bởi vì Tần Hạo phát hiện nơi mình tiến vào là thời không Già Thiên, bất quá cũng không phải thời đại Hậu Hoang Cổ, mà là thời không Vũ Hóa Đại Đế thành đạo.

Bởi vì phương thiên địa này căn bản không có Lục Đạo Luân Hồi, cho nên nguyên thần của Tần Hạo chỉ có thể cưỡng ép chuyển sinh.

Trong quá trình đó phát sinh một chút ngoài ý muốn, nguyên thần tại lúc đầu thai bị tổn hại nghiêm trọng, đánh mất đại bộ phận ký ức, chỉ còn lại ký ức về Bất Diệt Thôn Thiên Công, thậm chí ngay cả Bất Diệt Thôn Thiên Công cũng trở nên tàn khuyết không đầy đủ.

Đương nhiên đây không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất là thân phận của hắn.

Chuyển thế thân là một đứa bé mồ côi, nếu chỉ là một đứa bé mồ côi bình thường thì cũng thôi đi, nhưng quan trọng là hắn có một người muội muội nương tựa lẫn nhau.

Muội muội tên là Niếp Niếp, có hai món đồ chơi là thanh đồng chỉ hoàn và thanh đồng mặt nạ, sau đó hắn bị người Vũ Hóa Thần Triều mang đi, đưa vào Thành Tiên Địa, trở thành tế phẩm.

Nhìn đến đây, hắn đâu thể nào không biết thân phận của mình.

Chuyển thế thân lại trở thành ca ca của cái vị Cái Thế Nữ Đế khổ chờ ca ca trong hồng trần kia.

Chỉ có một điểm chuyển thế thân cùng trong nguyên tác không giống nhau, trong nguyên tác ca ca của Nữ Đế cơ hồ không có chút lực phản kháng nào, cuối cùng trở thành tế phẩm của Vũ Hóa Thần Triều.

Nhưng chuyển thế thân của Tần Hạo lại khác biệt.

Bởi vì mặc dù ký ức Bất Diệt Thôn Thiên Công không hoàn chỉnh, nhưng vẻn vẹn không hoàn chỉnh Bất Diệt Thôn Thiên Công cũng tuyệt đối vô cùng khủng bố, cộng thêm Thành Tiên Địa kia lại là nơi tu luyện tuyệt giai trong thế giới Già Thiên.

Chương 6

Hơn nữa hắn là một vòng quan trọng nhất mà Vũ Hóa Thần Triều hiến tế, cơ hồ tất cả tế phẩm toàn bộ kiêu chú lên người hắn, đối với Bất Diệt Thôn Thiên Công quả thực là thuốc đại bổ vô thượng, thực lực có thể nghĩ.

Tại thời điểm hiến tế cuối cùng, Luân hồi thân bộc phát, trực tiếp xử lý cao thủ Vũ Hóa Thần Triều lưu thủ Thành Tiên Địa, muốn đào tẩu khỏi Thành Tiên Địa.

Nhưng không may là, hắn xúc động hậu thủ do Vũ Hóa Đại Đế lưu lại.

Thực lực tuy mạnh, thậm chí thập phần kinh diễm, nhưng đối mặt Đại Đế hậu thủ, cuối cùng cũng chỉ có thể ẩm hận.

Bất quá tuy rằng vẫn lạc, nhưng y nguyên tại quan đầu cuối cùng động dụng bí pháp, đem Bất Diệt Thôn Thiên Công không hoàn chỉnh lưu lại cho muội muội của mình. "Ký chủ nghĩ nhiều rồi, hết thảy đều không liên quan đến bản hệ thống, vẻn vẹn chỉ là một cái trùng hợp mà thôi!" Hệ thống trả lời. "Chỉ là một cái trùng hợp?

Này cũng không tránh khỏi có chút quá bất khả tư nghị đi.

Công pháp của Nữ Đế lại do luân hồi thân lưu lại, cái này cũng quá..." Tần Hạo nhất thời cũng có chút mộng bức, loại quan hệ này làm cho hắn đều có chút mê hồ. "Đúng rồi, hệ thống, ta có thể lại đi phương thế giới kia được không?" Bỗng nhiên Tần Hạo phảng phất nghĩ đến cái gì, có chút kích động nói.

Mặc dù trước đó tiến vào thế giới Già Thiên là luân hồi thân, nhưng về bản chất đều là cùng một người, muội muội của luân hồi thân tự nhiên cũng là muội muội của hắn. "Có thể!

Ký chủ có thể tiến vào bất kỳ thế giới nào đã từng đi qua!" Hệ thống nói. "Cần điều kiện gì?" Tần Hạo sắc mặt vui vẻ, bất quá ý thức được cái gì, hỏi. "Thế giới Già Thiên là một mảnh vỡ của đại thiên thế giới đã phá toái, cần tiêu hao một ức điểm công đức để mở ra Công Đức Chi Môn!" Hệ thống nói. "Cái gì!?

Một ức điểm công đức!?" Nghe được con số này, con mắt Tần Hạo cũng trừng đến thật lớn.

Đùa gì thế, mặc dù trước đó hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đồng thời giáo hóa Nhân tộc đạt được một ít công đức, nhưng cộng lại cũng vẻn vẹn bất quá khoảng năm ngàn vạn mà thôi, cự ly một ức còn kém gấp đôi.

Tuy rằng hiện tại nếu muốn mưu cầu công đức cũng không phải làm không được, chỉ cần phát minh một ít đồ vật quan trọng trong quá trình phát triển của Nhân tộc liền sẽ dẫn động Thiên Đạo công đức.

Nhưng hiển nhiên Tần Hạo căn bản không thể làm như thế, làm vậy không thể nghi ngờ là uống rượu độc giải khát, dục tốc bất đạt, đối với sự phát triển của cả Nhân tộc tuyệt đối là một cái họa lớn bằng trời.

Có khả năng bởi vì một ít cử chỉ này mà làm cho tương lai Nhân tộc phát sinh một ít biến cố bất khả kháng, thậm chí vong tộc diệt chủng, mất đi tư cách vấn đỉnh thiên địa nhân vật chính, đây tuyệt đối là điều Tần Hạo không hy vọng nhìn thấy. "Xem ra trong thời gian ngắn không cách nào tiến vào!

Đúng rồi, hệ thống, nếu ta tiến vào, sẽ là thời gian tiết điểm nào?

Chẳng lẽ là thời điểm vừa mới vẫn lạc?" Tần Hạo lại một lần nữa hỏi. "Cũng không phải như thế.

Nếu luân hồi thân của ký chủ không có vẫn lạc, bản tôn ký chủ

tiến vào thế giới nơi luân hồi thân ở sẽ dựa theo tỉ lệ thời gian bình thường.

Nhưng phương thiên địa này, luân hồi thân của ký chủ đã vẫn lạc, cho nên thời điểm mở ra lần sau sẽ là sau khi luân hồi thân của ký chủ vẫn lạc, về phần cụ thể thời gian tiết điểm thì hoàn toàn ngẫu nhiên!" Hệ thống nói. "Hoàn toàn ngẫu nhiên?

Là như thế này sao...

Ta đã biết!" Tần Hạo gật gật đầu. "Được rồi, trước tiên không nghĩ những thứ này nữa!" Sau đó Tần Hạo lắc đầu đem những ý niệm phân loạn này phao khai.

Hiện tại đối với hắn, chủ yếu nhất là sự sinh tồn của Nhân tộc, đây mới là đại sự hàng đầu. ...

Trong Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chỉ sợ chính là thời gian.

Thoáng chớp mắt, trăm năm thời gian đã trôi qua.

Trăm năm thời gian đối với thế giới kiếp trước, là tuế nguyệt mà vô số người cùng kỳ cả đời đều không thể sống tới, nhưng đối với tu sĩ thế giới Hồng Hoang, trăm năm thời gian bất quá chỉ là búng tay một cái chớp mắt mà thôi, tu sĩ vẻn vẹn một cái bế quan đơn giản e là cũng không chỉ trăm năm.

Bất quá đối với Nhân tộc, lại tịnh phi như thế.

Trăm năm thời gian, cả Nhân tộc lại phát sinh biến hóa long trời lở đất.

So với Vu Yêu hai tộc, năng lực sinh sản của Nhân tộc tuyệt đối có thể xưng là khủng bố.

Trải qua trăm năm sinh sôi, số lượng Nhân tộc bạo tăng mấy trăm

lần không chỉ.

Phạm vi hoạt động của Nhân tộc cũng từ phương viên mấy trăm dặm nguyên bản khoách trương ra địa vực phương viên mấy ngàn dặm.

Phải biết đây cũng không phải là Địa Cầu hậu thế, một cái thành thị có thể dung nạp mấy chục vạn, hơn trăm vạn thậm chí ngàn vạn nhân khẩu.

Ở nơi này là thế giới Hồng Hoang, thức ăn của Nhân tộc cơ hồ hoàn toàn bắt nguồn từ săn bắn, chính vì như thế, địa vực hoạt động của Nhân tộc mới có thể to lớn như thế.

Đây là kết quả Tần Hạo tận lực khống chế, nếu không khống chế, chỉ sợ có một số Nhân tộc đã sớm thiên di đến địa vực xa xôi hơn.

Đây không phải là điều Tần Hạo hy vọng nhìn thấy, phải biết nơi này là thế giới Hồng Hoang, khắp nơi tràn ngập nguy cơ.

Cho dù Tần Hạo đã truyền xuống pháp môn tu luyện đơn giản trong Nhân tộc, nhưng Nhân tộc giờ phút này y nguyên vô cùng yếu ớt, căn bản kinh không được chút sóng gió nào.

Cũng không phải Tần Hạo không truyền thụ pháp môn tu luyện cao thâm, mà là những thứ kia căn bản không thích hợp Nhân tộc hiện giai đoạn.

Trải qua trăm năm phát triển, Nhân tộc cũng dần dần đi vào quỹ đạo.

Hiện tại đại bộ phận sự tình của Nhân tộc, Tần Hạo đều giao cho ba người Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Toại Nhân Thị xử lý, chỉ có một số sự tình trọng đại hắn mới có thể đích thân xuất hiện xử lý.

Chương 7

Trăm năm thời gian, tu vi của Tần Hạo cũng từ Thiên Tiên sơ kỳ, bước vào Thiên Tiên đỉnh phong chi cảnh, cự ly Huyền Tiên chỉ có một tuyến chi cách.

Bất quá hắn có một loại cảm giác, nếu tiếp tục tu luyện như vậy, cho dù thêm trăm năm thậm chí ngàn năm thời gian cũng không cách nào đột phá Huyền Tiên chi cảnh.

Phải biết hắn tu luyện chính là 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》, cần không ngừng thôn phệ bản nguyên sinh linh để tiến hành đột phá.

Những năm này mặc dù cũng trải qua không ít sát lục, nhưng đối tượng sát lục trên cơ bản đều chỉ là một ít dã thú hoặc là tiểu yêu chưa khai hóa.

Bởi vì duyên cớ của Nữ Oa, tu sĩ chân chính cường đại căn bản không dám tùy ý ra tay đối với Nhân tộc, cho nên Tần Hạo căn bản không có cơ hội săn giết những cao thủ kia.

Phải biết tu sĩ thực lực càng mạnh, bản nguyên mới càng hồn hậu.

Những tiểu yêu và dã thú kia bản nguyên căn bản không cách nào chèo chống Tần Hạo tiến hành đột phá cao hơn, cho nên tu vi của hắn mới kẹt tại Thiên Tiên đỉnh phong. "Trước mắt Nhân tộc cũng sơ bộ đi vào quỹ đạo, ta cũng đến lúc nên đi ra ngoài du lịch một phen, kiến thức một phen Hồng Hoang thiên địa chân chính!" Trong lòng Tần Hạo thầm nghĩ.

Đến Hồng Hoang thiên địa hơn trăm năm, những năm này hắn một mực 'trạch' tại trong Nhân tộc, căn bản không có cơ hội kiến thức Hồng Hoang thiên địa chân chính.

Tần Hạo tìm ba người Toại Nhân Thị giao đại một số chuyện, sau đó liền trực tiếp giá ngự thần hồng rời khỏi Nhân tộc tộc địa.

Bất quá phương hướng giờ phút này của Tần Hạo cũng không phải là Hồng Hoang nội lục, mà là hướng về phía Đông Hải chạy tới.

Trải qua trăm năm thời gian, Tần Hạo đối với Hồng Hoang thiên địa cũng đã có một ít hiểu biết đại khái.

Hắn thập phần rõ ràng, hiện tại Hồng Hoang đại lục chính là địa bàn của Vu Yêu hai tộc.

Theo Thiên Đình sáng lập, mâu thuẫn Vu Yêu hai tộc càng ngày càng sâu, Vu Yêu tranh bá cũng sớm đã xuất hiện đầu mối.

Hồng Hoang đại lục dùng một từ "khói lửa nổi lên bốn phía" để hình dung cũng không đủ.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, đi vào sâu trong Hồng Hoang đại lục quả thực không khác gì đi tìm chết, thậm chí dư ba chiến đấu của một số cao thủ chân chính cũng đủ để làm hắn trí mạng, cho nên mục tiêu chuyến này của hắn là Đông Hải.

Tứ Hải chi địa là địa bàn của Long tộc.

Bất quá Tần Hạo lại thập phần rõ ràng, sau khi trải qua Long Hán đại kiếp, Long tộc nguyên khí đại thương, sớm đã không còn tư thái bá chủ thiên địa, cho nên so với Hồng Hoang đại địa, Đông Hải chi địa hiển nhiên tương đối an toàn hơn không ít.

Nhân tộc tộc địa vốn ở bên bờ Đông Hải, cự ly Đông Hải cũng không xa xôi.

Vẻn vẹn dùng mấy ngày thời gian, Tần Hạo liền đến Đông Hải.

Ở trước mắt hắn là một mảnh hải dương mênh mông vô bờ.

Kiếp trước Tần Hạo cũng không phải chưa từng thấy qua đại hải,

nhưng so sánh với Đông Hải trước mắt, vô luận quy mô hay khí thế hoàn toàn kém hơn không chỉ một điểm nửa điểm, căn bản không phải cùng một cấp độ.

Vẻn vẹn một lát sau, Tần Hạo liền bình phục cảm xúc trong lòng, thu liễm khí tức trên thân, thân hình hóa thành trường hồng, trực tiếp hướng về phía sâu trong Đông Hải bay đi. ...

Thoáng chớp mắt mấy tháng thời gian đã trôi qua. "Phanh!" Tại một nơi nào đó trong hải vực Đông Hải, một bàn tay kình thiên từ trên trời giáng xuống, chỉ nghe một đạo tiếng oanh minh trầm thấp truyền đến, cột nước vạn trượng trùng thiên.

Phía dưới, thi thể một con bạch tuộc khổng lồ cũng hiển hiện trên mặt biển.

Dưới sự bao phủ của cự chưởng, đầu lâu cự chương trực tiếp bị đánh nổ, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ cả một vùng biển.

Đúng lúc này, trong hư không, không gian vặn vẹo một cái, một đạo thân ảnh bằng không hiển hóa mà ra.

Chỉ thấy người này nhìn thi thể cự chương phía dưới, hai tay kết ấn.

Khoảnh khắc gian, chỉ thấy phía trên đỉnh đầu người này, một tôn Đại Đạo Bảo Bình cổ phác bằng không hiển hóa, miệng bình nhắm ngay thi hài cự chương phía dưới.

Sau đó một màn vô cùng quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy thi hài cự chương giống như quả bóng da bị xì hơi, tinh khí cùng bản nguyên trong thi hài liên tục không ngừng trôi qua, dung nhập vào trong Đại Đạo Bảo Bình.

Một lát sau, thi hài cự chương liền trực tiếp hóa thành một cái thây khô. "Chương Ngư Yêu Thiên Tiên chi cảnh, không tệ.

Lại săn giết thêm ba con Yêu thú Thiên Tiên chi cảnh nữa, tu vi của ta hẳn là đủ để trùng kích Huyền Tiên chi cảnh!" Làm xong hết thảy, thân ảnh trong hư không lẩm bẩm trong miệng.

Thân ảnh này không phải ai khác, thình lình chính là Tần Hạo đã tiến vào Đông Hải.

Sau khi tiến vào Đông Hải, Tần Hạo cũng bắt đầu hành trình săn giết.

Mấy tháng thời gian, Yêu thú chết trong tay Tần Hạo chừng hơn trăm con.

So với những dã thú săn được tại nơi tụ tập của Nhân tộc ở bờ Đông Hải, thực lực những Yêu thú này hiển nhiên mạnh hơn không ít, chí ít đều là tồn tại Địa Tiên chi cảnh, Yêu thú cấp bậc Thiên Tiên Tần Hạo cũng săn giết mấy con.

Đương nhiên, đối tượng Tần Hạo săn giết cũng là có chọn lựa.

Mục tiêu hắn chọn lựa đều sẽ không vượt qua tu vi của hắn.

Ngoài ra còn có chỗ quan trọng nhất, những mục tiêu hắn săn giết toàn bộ đều là loại nghiệp lực quấn thân.

Phải biết nơi này là Hồng Hoang thiên địa, có nghiệp lực tồn tại.

Tùy ý sát lục, có khả năng sẽ bị nghiệp lực quấn thân, cho nên mục tiêu Tần Hạo lựa chọn đều là những tồn tại nghiệp lực quấn thân.

Người bình thường không cách nào phân biệt tu sĩ trên thân là công đức hay nghiệp lực, nhưng hắn sở hữu thiên phú thần thông Công Đức Thiên Nhãn, cho nên đối với hắn căn bản không có nửa điểm khó khăn. "Người nào dám tùy ý đồ sát sinh linh Đông Hải ta!" Đúng lúc này, một đạo thanh âm sâm lãnh truyền đến, đồng thời nương theo một cỗ khí tức cường đại từ xa bay tới. "Không ổn!" Cảm thụ được

cỗ khí tức này, thần sắc Tần Hạo cũng khẽ biến, rất nhanh liền phán đoán ra thực lực người tới, tuyệt đối là tồn tại trên Thiên Tiên, chí ít là một tôn Huyền Tiên.

Trừ cái đó ra, Tần Hạo còn cảm giác được hai cỗ khí tức Thiên Tiên chi cảnh và mười mấy cỗ Địa Tiên chi cảnh đang hướng về bên này chạy tới.

Ánh mắt cũng lập tức hướng về phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại.

Chương 8

Chỉ thấy một con Dạ Xoa diện mục dữ tợn từ xa bay tới, sau lưng hắn đi theo một đội tôm binh tướng cua, một lát công phu liền đến trong tràng. "Tiểu tử, rốt cục để cho ta bắt được.

Dám săn giết sinh linh Đông Hải ta, cũng không tránh khỏi quá làm càn rồi!" Con Dạ Xoa cầm đầu đáy mắt hiện lên một tia dữ tợn, thanh âm băng lãnh nói. "Giết thì giết, vậy thì như thế nào?" Nghe đối phương nói xong, Tần Hạo thanh âm băng lãnh đáp lại.

Đồng thời, thần lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đem khí tức tăng lên tới cực hạn, một cỗ chiến ý bành phái cũng từ trên người hắn thăng đằng.

Mặc dù tu vi đối phương ở trên hắn, bất quá Tần Hạo cũng không có nửa điểm sợ hãi.

Hắn tu luyện chính là Bất Diệt Thôn Thiên Công, vốn là một bộ công pháp vô thượng lấy chiến dưỡng chiến.

Đồng thời, đôi mắt Tần Hạo kim quang lấp lóe, thôi động Công Đức Thiên Nhãn thần thông, rất nhanh liền phát hiện trên đỉnh đầu Dạ Xoa và một đội tôm binh tướng cua bị một cỗ hắc vụ bao phủ.

Đặc biệt là con Dạ Xoa cầm đầu, hắc vụ cơ hồ hóa thành thực chất, hiển nhiên là hạng người nghiệp lực quấn thân.

Cho dù không bị Tần Hạo chém giết, lấy trình độ nghiệp lực trên người hắn, e là cũng sẽ thiên hàng tai họa, chết bất đắc kỳ tử. "Thật là một kẻ cuồng vọng vô tri!

Quả thực không biết sống chết!

Lên, bắt hắn lại cho ta!" Dạ Xoa đôi mắt hàn quang bạo thiểm,

lạnh lùng nói.

Một khắc sau, mười mấy con tôm binh tướng cua sau lưng hắn cũng trực tiếp hướng về phía Tần Hạo trùng sát tới. "Nhất Niệm Hoa Khai, Quân Lâm Thiên Hạ!" Nơi này là Đông Hải, là địa bàn của Long tộc, Tần Hạo nhất định phải tốc chiến tốc thắng, căn bản không có chút lưu thủ nào, vừa lên liền động dụng sát phạt thánh thuật.

Đầy trời tiên hoa nở rộ, sau đó từng đạo thần thai từ trong tiên hoa thuế biến mà ra, mang theo từng đạo khí tức sát phạt cực hạn trực tiếp hướng về trên thân một đội tôm binh tướng cua bao trùm tới.

Không có chút lo lắng nào, Tần Hạo giờ phút này tu vi đã vô hạn tiếp cận Huyền Tiên chi cảnh, dưới tình huống toàn lực bộc phát, vẻn vẹn một cái đối mặt, mười mấy tôn tôm binh tướng cua Địa Tiên chi cảnh trực tiếp bị sinh sinh đánh nổ.

Hai tôn tướng cua cấp bậc Thiên Tiên còn lại mặc dù không có bị miểu sát, nhưng cũng bị trọng thương, trực tiếp mất đi chiến lực. "Cái gì!?

Làm sao có thể!?" Dạ Xoa cầm đầu nhìn thấy một màn này cũng giật nảy mình, hiển nhiên bị thực lực Tần Hạo bộc phát ra làm cho chấn kinh.

Vẻ khinh miệt trên mặt nguyên bản cũng triệt để tiêu tán, thay vào đó là nồng đậm vẻ ngưng trọng cùng kiêng kị. "Ngươi rốt cuộc là ai!?" Một lát sau, bình phục tâm thần chấn động, Dạ Xoa mặt mũi tràn đầy ngưng trọng hỏi. "Người chết không cần thiết phải biết nhiều như vậy!" Tần Hạo căn bản không cùng đối phương có chút nói nhảm nào, trực tiếp một chưởng vỗ ra, một ký Phi Tiên Lực lăng lệ cuồng dũng mà ra, trực tiếp hướng về trên thân Dạ Xoa bao trùm tới. "Hỗn trướng, muốn chết!" Thấy động tác của Tần Hạo, sắc mặt Dạ Xoa cũng trở nên vô cùng khó coi, trực tiếp huy động Phân Thủy Xoa trong

tay nghênh đón. "Vạn Hóa Thánh Quyết!" "Phi Tiên Quyết!" Khoảnh khắc gian, hai đại sát phạt thánh thuật của Tần Hạo đồng thời bộc phát.

Một cỗ khí tức sát phạt vô thượng vô cùng vô tận từ trên người hắn tràn ngập ra, Phi Tiên Lực trong nháy mắt bộc phát, giờ khắc này khí thế trên người hắn bộc phát gấp mười lần không chỉ. "Không ổn!" Cảm thụ được khí tức trên thân Tần Hạo biến hóa, sắc mặt Dạ Xoa đại biến. "Phanh! ~" Chỉ nghe một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, Phân Thủy Xoa trong tay Dạ Xoa trực tiếp bị sinh sinh chấn bay ra ngoài, cả người thân thể bạo lui, từng ngụm từng ngụm nghịch huyết cuồng phun ra, hiển nhiên bị thương thế không nhẹ. "Chết!" Căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc nào, thân ảnh Tần Hạo như hình với bóng, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng đối phương, sau đó trực tiếp một chưởng vỗ ra.

Thốt nhiên không kịp đề phòng, đầu lâu Dạ Xoa trực tiếp bị sinh sinh đánh nổ, nguyên thần còn không kịp xuất khiếu liền trực tiếp bị sinh sinh giảo sát, khoảnh khắc gian hình thần câu diệt. "Ngươi dám giết Tuần Hải hộ vệ của Long Cung!

Long tộc nhất định sẽ không buông tha ngươi!" Thấy Dạ Xoa một cái đối mặt liền bị Tần Hạo xử lý, một trong những con tướng cua bị trọng thương ngoài mạnh trong yếu mở miệng nói. "Quát táo!

Đã như vậy, tiễn các ngươi lên đường!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, thân thủ tại hư không liên điểm hai cái, hai đạo kình khí lăng lệ gào thét mà ra, khoảnh khắc gian trực tiếp xuyên thủng mi tâm hai người, thân hình cũng lập tức ầm vang ngã xuống đất, hiển nhiên là sống không nổi nữa. "Đại Đạo Bảo Bình Ấn!" Tần Hạo thấy thế hai tay kết ấn, trên đỉnh đầu, Đại Đạo Bảo Bình lại một lần nữa hiển hóa, trực tiếp bao trùm lấy thi thể mấy người.

Tinh khí trên thân những người này trực tiếp bị triệt để thôn phệ, hóa thành bản nguyên chi khí tinh thuần dung nhập vào thể nội Tần Hạo. "Sắp đột phá!" Tại nháy mắt cỗ bản nguyên chi lực này nhập thể, Tần Hạo liền cảm giác bình cảnh tu vi buông lỏng, hiển nhiên là sắp đột phá.

Lập tức hắn cũng không có chút chần chờ, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, rất nhanh tìm được một hòn đảo hoang, tại trên đảo hoang tìm một chỗ ẩn nấp, khai mở một cái động phủ đơn giản, bố trí một cái cấm chế ẩn nặc khí tức sau đó liền trực tiếp bắt đầu bế quan.
...

Tại lúc Tần Hạo vừa mới rời đi không lâu, nơi nguyên bản chiến đấu, hai đạo thân ảnh cũng lập tức hiển hóa mà ra.

Người cầm đầu là một thanh niên mặc kim bào, thanh niên thần sắc ngạo mạn, sắc mặt có chút tái nhợt, một bộ dáng túng dục quá độ.

Tại sau lưng hắn là một lão giả áo xám, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người lão giả tản mát ra, hiển nhiên là một tôn cao thủ ghê gớm. "Đã chết?

Thật là một đám phế vật!" Thanh niên nhìn thi thể Dạ Xoa và tôm binh tướng cua biến thành thây khô trôi nổi trên mặt biển, đáy mắt hiện lên một tia âm mai, thanh âm âm trầm nói. "Tinh khí thần tất cả đều bị rút khô, thủ đoạn thật bá đạo!" Lão giả áo xám nhìn mấy bộ thây khô trôi nổi, đồng tử cũng khẽ co lại, trên mặt lộ ra một vẻ ngưng trọng. "Mặc kệ là ai, dám sát lục người Đông Hải Long Cung ta, nhất định phải làm cho hắn trả cái giá thảm trọng!" Thanh niên thanh âm băng lãnh nói. "Tam Thái Tử xin bớt giận, thủ đoạn người này không giống bình thường, bá đạo quỷ dị, thiết không thể sơ suất chủ quan!

Miễn cho lật thuyền trong mương!" Lão giả áo xám nhắc nhở.

Chương 9

"Trưởng lão lo lắng quá rồi, nơi này chính là Đông Hải, là địa bàn Long tộc ta!

Người Long tộc ta cũng không phải dễ giết như vậy!" Thanh niên xùy cười một tiếng, lạnh lùng nói, đáy mắt hiện lên một tia âm lệ kiệt ngạo quang mang. "Ta đã biết, Tam Thái Tử!" Thấy bộ dáng của thanh niên, lão giả lập tức cũng chậm rãi gật gật đầu.

Tu vi của lão tuy mạnh, nhưng thân phận thanh niên trước mắt này không giống bình thường, đối với quyết định của đối phương hắn cũng căn bản không dám có chút phản bác nào.

Lập tức hai tay kết ấn, từng đạo đạo văn huyền diệu hiển hóa, từng sợi tơ hồng bạch tương gian tại hư không hội tụ. "Tìm được rồi, đối phương hướng về phương hướng kia chạy!" Hồi lâu sau, lão giả trong đôi mắt tinh quang bạo thiểm, ánh mắt hướng về một cái phương hướng nhìn lại, thanh âm trầm thấp nói.

Giờ phút này sắc mặt lão giả hơi có chút tái nhợt, hiển nhiên đối với hắn, tiêu hao khi động dụng bí pháp cũng thập phần khủng bố. "Đi!" Thanh niên thấy thế, lập tức lạnh lùng nói, hai người trực tiếp hướng về phía xa bay đi. ...

Giờ phút này Tần Hạo không hề hay biết nguy cơ đã lặng yên hàng lâm, hắn đang đắm chìm trong trạng thái bế quan.

Bản nguyên chi lực bành phái trong Đại Đạo Bảo Bình đang điên cuồng hướng về thể nội hắn hội tụ, từng đạo khí tức tạo hóa huyền diệu cũng dung nhập vào trong thần thai tại Khổ Hải.

Khí tức trên người hắn cũng bắt đầu không ngừng tiêu thăng, bắt đầu không ngừng trùng kích bình cảnh Huyền Tiên. "Ông!" Không

biết qua bao lâu, bỗng nhiên, thân thể Tần Hạo bỗng nhiên chấn động, ngay sau đó khí tức trên người cũng giống như ngồi tên lửa bắt đầu điên cuồng tiêu thăng.

Trong công phu sát na, khí thế trên thân liền tăng lên gấp mười lần không chỉ, một cỗ khí tức huyền chi lại huyền cũng từ trên người hắn tràn ngập ra.

Huyền chi lại huyền, là Huyền Tiên. "Tiên Đài đệ tứ tầng, Huyền Tiên chi cảnh, rốt cục đạt tới!" Cảm thụ được khí tức trên thân biến hóa, Tần Hạo cũng chậm rãi mở mắt, trên mặt lộ ra một vẻ hài lòng.

Hắn có thể cảm giác được thực lực hiện tại so với trước đó cường đại hơn gấp mười lần không chỉ, loại cảm giác tu vi đột phá này làm cho hắn thập phần trầm túy. "Oanh oanh oanh..." Bất quá còn chưa kịp cao hứng bao lâu, trong hư không truyền đến từng trận tiếng oanh minh trầm thấp, ngay sau đó Tần Hạo chỉ cảm thấy trận pháp mình bố trí trực tiếp bị sinh sinh oanh nát, hai cỗ khí tức khủng bố cũng trong nháy mắt bao trùm bầu trời tiểu đảo. "Không ổn!" Cảm thụ được hai cỗ khí tức này, thần sắc Tần Hạo cũng biến đổi mạnh.

Từ trong đó, Tần Hạo cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, đặc biệt là một cỗ khí tức trong đó giống như một ngọn núi lớn đè lên người hắn.

Trên mặt hắn cũng lộ ra một vẻ vô cùng ngưng trọng.

Đối phương trực tiếp ra tay phá đi trận pháp, hiển nhiên kẻ đến không thiện.

Ánh mắt lập tức hướng về trong hư không nhìn lại, rất nhanh hai đạo thân ảnh cũng xuất hiện trong tầm mắt của hắn. "Một con sâu kiến Huyền Tiên chi cảnh?" Tại lúc Tần Hạo nhìn về phía hai người, đối phương cũng đồng dạng đang dò xét hắn.

Bất quá khi cảm nhận được khí tức trên thân Tần Hạo, vẻ khẩn trương trên mặt hai người cũng biến mất vô ảnh vô tung, kim y thanh niên cầm đầu càng lộ ra một tia miệt thị không hề che giấu. "Kẻ giết người của Đông Hải Long Cung ta là ngươi?" Thanh niên áo vàng đứng trên cao nhìn xuống, vẻ mặt đầy cao ngạo nói.

Nghe đối phương nói xong, trong lòng Tần Hạo cũng mạnh mẽ trầm xuống, chuyện hắn lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra.

Trước đó hắn cũng đã đoán được, hành vi tàn sát tại Đông Hải cuối cùng khẳng định sẽ thu hút sự chú ý của Long tộc.

Hắn đã cố gắng hết sức tránh né đối phương, chỉ chọn một số tôm tép nhãi nhép để ra tay, không ngờ đối phương vẫn tìm tới cửa, hơn nữa thân phận người tới hiển nhiên không hề tầm thường.

Nhưng giờ phút này Tần Hạo hiển nhiên không lo được nhiều như vậy, khí tức trên người lập tức điên cuồng tăng vọt, trực tiếp đem khí thế tăng lên tới cực hạn.

Trận đại chiến tiếp theo hiển nhiên không thể tránh khỏi, nhìn biểu hiện của đối phương, rõ ràng căn bản sẽ không có chút khả năng hòa giải nào. "Hả?

Phản kháng?

Quả thật vô tri!" Thấy phản ứng của Tần Hạo, thanh niên kia cũng sửng sốt, lập tức khóe miệng lộ ra một tia trào phúng cùng khinh thường.

Sau đó, chỉ thấy thanh niên đưa tay điểm ra một chỉ.

Trong chốc lát, bên trong hư không, một luồng kình khí hình rồng màu vàng gầm thét lao tới, mang theo tiếng xé gió lăng lệ khủng bố. "Hát!" Tần Hạo thấy thế trong miệng quát to một tiếng, thần lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trực tiếp vung một chưởng về phía hư

không, Phi Tiên Lực bành trướng cuộn trào, trực tiếp nghênh đón luồng kình khí hình rồng kia. "Không biết sống chết!" Thấy động tác của Tần Hạo, khóe miệng thanh niên lộ ra vẻ chế giễu, ở trong mắt hắn, hành vi của Tần Hạo quả thực không khác gì tìm chết. "Phanh!" Sau một khắc, chỉ nghe trong hư không truyền đến một tiếng va chạm trầm thấp, biểu tình trên mặt thanh niên lập tức cứng đờ, bởi vì hắn phát hiện kình khí hình rồng trong hư không trực tiếp bị một chưởng sinh sinh đánh nát.

Ngay sau đó trên mặt hắn lộ ra vẻ não nộ, tuy rằng vừa rồi vẻn vẹn chỉ là tùy tiện một kích, ngay cả ba phần thực lực cũng không lấy ra, nhưng công kích của hắn lại bị một tên Huyền Tiên 'nho nhỏ' phá trừ, việc này trong mắt hắn quả thực là kỳ sỉ đại nhục. "Con sâu cái kiến đáng chết, ngươi thành công chọc giận bản thái tử rồi!

Hôm nay để ngươi nếm thử thủ đoạn của bản thái tử!" Khóe miệng thanh niên lộ ra một tia tàn nhẫn, sau một khắc, ý niệm khẽ động, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, một luồng khí tức sát phạt lăng lệ khủng bố từ phía trên tản phát ra. "Tiên Thiên Linh Bảo!" Cảm nhận được khí tức tản ra trên trường kiếm, biểu tình trên mặt Tần Hạo cũng trở nên càng thêm ngưng trọng.

Hắn hiển nhiên nhận ra, trường kiếm này nãi là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng vẻn vẹn chỉ là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng ở thế giới Hồng Hoang hiện nay, đặc biệt là sau khi Đạo Tổ giảng đạo, Tiên Thiên Linh Bảo chính là tồn tại vô cùng khan hiếm, đẳng nhàn Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thể sở hữu một kiện.

Tu vi của thanh niên trước mắt, ngay tại nháy mắt vừa ra tay hắn đã nhận ra, nãi là một tôn Kim Tiên.

Một tôn Kim Tiên trên người lại có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm đối phương vừa rồi tự xưng 'Bản thái tử', thân phận hiển nhiên cũng đã rõ như ban ngày.

Hắn hẳn là một vị thái tử nào đó của Long tộc.

Long tộc tuy rằng không còn là bá chủ thiên địa thời thượng cổ, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. "Đi chết đi!" Chỉ thấy trường kiếm trong tay thanh niên quang mang đại thịnh, một luồng khí tức sát phạt lăng lệ khủng bố nháy mắt bao trùm quanh thân, hướng về phía Tần Hạo tập sát tới.

Chương 10

"Trảm Thiên Đạo!" Thấy một màn này, Tần Hạo căn bản không có chút chần chờ, trực tiếp vận dụng bí pháp.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người hắn lần nữa điên cuồng tăng vọt, tinh khí thần phảng phất như được thăng hoa, khí thế từ Huyền Tiên sơ kỳ một đường tăng lên tới Huyền Tiên đỉnh phong.

Trảm Thiên Đạo nãi là vô thượng bí thuật trong Bất Diệt Thôn Thiên Công, đặc biệt sau khi trải qua Nữ Đế một lần nữa thôi diễn, trình độ huyền diệu so với thời kỳ Già Thiên không biết còn cao hơn bao nhiêu lần. "Vạn Hóa Thánh Quyết!" "Phi Tiên Quyết!" Hai đại bí thuật nháy mắt bộc phát, một cỗ khí tức sát phạt càng thêm khủng bố cũng nháy mắt bùng nổ, trực tiếp nghênh đón công kích của thanh niên. "Cái gì!?" Cảm nhận được khí tức biến hóa trên người Tần Hạo, cả thanh niên và lão giả đi cùng thần sắc đều khẽ biến.

Tại trong Hồng Hoang, không thiếu bí pháp tăng lên thực lực, nhưng những bí pháp đó cơ bản đều phải trả giá đắt, thường thấy nhất không nghi ngờ gì là loại bí pháp thiêu đốt khí huyết.

Thế nhưng bọn họ lại phát hiện, bí pháp của Tần Hạo trước mắt lại không phải như thế, tịnh không có thiêu đốt khí huyết bản nguyên.

Hiểu được điều này, trong đôi mắt hai người cũng lóe lên một tia quang mang nóng rực, bọn họ không phải kẻ ngu, làm sao có thể không đoán được giá trị của bí pháp này. "Phanh!" Lập tức, chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền đến trong hư không, công kích của hai người lần nữa giao nhau, khí tức sát phạt vô biên điên cuồng tràn ngập.

Tiên Thiên Linh Bảo tuy mạnh, nhưng thanh niên chỉ có cảnh giới

Kim Tiên, hiển nhiên không cách nào phát huy ra toàn bộ uy năng của bảo vật.

Tần Hạo dưới sự gia trì của bí pháp, cộng thêm tu luyện chính là vô thượng thánh pháp của Nữ Đế, tuy rằng cảnh giới không bằng đối phương, nhưng thực lực so với đối phương lại không hề kém cạnh. "Tiểu tử, giao ra bí pháp, tha cho ngươi khỏi chết!" Thấy được thực lực của Tần Hạo, sát ý trong mắt thanh niên càng thêm nồng đậm.

Hắn đường đường là thiên tài đỉnh tiêm của Long tộc, hiện tại lại bị một tên 'sâu kiến' cảnh giới Huyền Tiên đánh mặt hết lần này đến lần khác, sự ghen ghét trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Ngu ngốc!" Nghe đối phương nói xong, Tần Hạo cười nhạo một tiếng, nhìn đối phương như nhìn kẻ ngu si.

Hắn không có chút chần chờ, từng đạo sát phạt thánh thuật khủng bố không ngừng đánh ra, bao trùm lấy thanh niên.

Dưới sự công kích vô tận của Tần Hạo, nhất thời thanh niên kia bị áp chế gắt gao.

Lúc này Tần Hạo cũng phát hiện ra, thanh niên trước mắt tuy rằng tu vi cao hơn hắn không ít, nhưng hiển nhiên tịnh chưa từng chân chính trải qua sinh tử chi chiến, thuộc về loại đóa hoa trong lồng kính, cho nên Tần Hạo càng đánh càng hăng. "Hỗn trướng, con kiến hôi đáng chết, ngươi đang tìm chết!" Bị một tên Huyền Tiên áp chế, sự phẫn nộ trong lòng thanh niên đã lên đến đỉnh điểm. "Nhất Niệm Hoa Khai, Quân Lâm Thiên Hạ!" Tần Hạo thấy thế, hai mắt kim quang lóe lên, nháy mắt phát động bí thuật.

Mạn thiên hoa tiên màu vàng không ngừng nở rộ, vô số thần thai lột xác đi ra, hóa thành sát phạt chi lực vô tận điên cuồng bao trùm lấy thanh niên.

Đối mặt với công kích của Tần Hạo, thanh niên giống như một

chiếc thuyền con trong cơn cuồng phong bạo vũ, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị lật úp. "Ông!" Mắt thấy thanh niên sắp chống đỡ không nổi, chỉ thấy mi tâm hắn lóe lên ánh sáng xanh, một lá cờ nhỏ màu xanh hiển hóa ra, trực tiếp bao trùm quanh thân hắn, ngăn cản công kích của Tần Hạo. "Lại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!" Tần Hạo thấy thế mày cũng nhíu lại, hiển nhiên nhận ra đây lại là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, so với Linh Bảo công kích, giá trị của Linh Bảo phòng ngự hiển nhiên cao hơn. "Hỗn đản, ta muốn ngươi chết!

Thủy trưởng lão!

Mau bắt hắn lại cho bản thái tử!" Giờ phút này thanh niên hiển nhiên cũng triệt để nổi giận, suýt chút nữa bị một tên Huyền Tiên xử lý, trong lòng phẫn nộ tột cùng. "Vâng, Tam thái tử!" Lão giả thấy thế lập tức gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái, trực tiếp gia nhập vào trong tràng, một cỗ khí tức bành trướng khủng bố từ trên người hắn tản phát ra. "Thái Ất Kim Tiên!

Ít nhất là một tôn tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên!" Cảm nhận được khí tức của đối phương, sắc mặt Tần Hạo đại biến.

Bí pháp của hắn tuy rằng khủng bố, có thể để cho hắn chống lại tồn tại cấp bậc Kim Tiên, nhưng đối mặt với cao thủ cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, hiển nhiên có chút không đủ nhìn.

Phải biết rằng tu vi càng về sau, chênh lệch càng khủng bố. "Tiểu tử, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, lát nữa lão phu có thể cho ngươi một cái thống khoái!" Lão giả thanh âm âm trầm nói. "Thúc cái đầu ngươi!" Nghe đối phương nói xong, Tần Hạo thần sắc có chút dữ tợn mắng, sát ý trong mắt điên cuồng dâng trào, ánh mắt nhìn về phía đối phương tràn ngập nộ ý ngập trời. "Ông!" Cùng lúc đó, khí thế trên người Tần Hạo mạnh mẽ biến đổi, khí tức giống như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt.

Huyền Tiên đỉnh phong, Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

Đỉnh phong!

Thái Ất Kim Tiên!

Cuối cùng khí tức của Tần Hạo trực tiếp dừng lại ở trên Thái Ất Kim Tiên, một cỗ khí tức tuyệt thế vô song bộc phát ra từ trên người hắn. "Đáng chết, sao có thể!?

Ngươi rốt cuộc là ai!?" Cảm nhận được khí tức biến hóa của Tần Hạo, sắc mặt lão giả lập tức đại biến.

Tuy rằng khí tức trên người Tần Hạo chỉ có Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, mà hắn là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí một chân đã bước vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng từ trên người Tần Hạo hắn lại cảm nhận được một cỗ uy hiếp chí mạng khủng bố, trong lòng làm sao có thể không kinh hãi. "Chết đi!" Tần Hạo thanh âm băng lãnh nhìn đối phương, giờ phút này hắn hận đối phương thấu xương.

Hiện tại bài tẩy trên người Tần Hạo chỉ có Cửu Long Công Đức Ấn, Huyền Hoàng Công Đức Tháp cùng với một tấm Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ.

Cửu Long Công Đức Ấn và Huyền Hoàng Công Đức Tháp tuy mạnh, nhưng Tần Hạo tịnh không nắm chắc có thể từ trong tay đối phương đào thoát, hơn nữa hai kiện bảo vật này một khi hấp thụ ánh sáng lộ ra ngoài, hậu quả e là sẽ càng thêm phiền toái.

Còn về Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ, Tần Hạo căn bản không nỡ dùng.

Đùa gì chứ, đó là Thẻ trải nghiệm Vô Thủy Đại Đế thời kỳ đỉnh phong, là tồn tại vô thượng cảnh giới Chuẩn Tiên Đế.

Đối mặt với một cái Thái Ất Kim Tiên mà dùng đến bài tẩy cấp bậc Chuẩn Thánh, quả thực không khác gì dùng đại bác bắn con muỗi,

chuyện phá gia chi tử như vậy tự nhiên không thể làm.

Cuối cùng dưới tình thế bất đắc dĩ, hắn mở ra Công Đức Thương Thành.

Trong Công Đức Thương Thành bao la vạn tượng, tự nhiên có không ít thứ có thể tăng lên thực lực.

Chương 11

Bởi vì trong tay đã có Vô Thủy Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ, cho nên hắn đầu tiên đem ánh mắt đặt lên các loại thẻ trải nghiệm.

Hắn nhìn qua, thẻ trải nghiệm cấp bậc Thiên Tiên khá rẻ, đại khái chỉ cần một vạn, Huyền Tiên mười vạn, Kim Tiên 100 vạn, còn cấp bậc Thái Ất Kim Tiên thì ít nhất cần 1000 vạn.

Lão giả trước mắt là tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, cho nên chỉ có thể lựa chọn thẻ trải nghiệm cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Cuối cùng Tần Hạo khóa mục tiêu tại **Ngoan Nhân Đại Đế [Hồng Trần Tiên] Thể Nghiệm Thẻ**.

Sở dĩ chọn thẻ của Ngoan Nhân Đại Đế, thứ nhất là vì thực lực của Ngoan Nhân Đại Đế trong Thái Ất Kim Tiên thuộc về hàng đỉnh tiêm, thứ hai là vì thẻ này có ưu đãi.

Do hắn tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Công nên độ khế hợp với Ngoan Nhân Đại Đế rất cao, cộng thêm lần đầu tiên mua thẻ trải nghiệm trong Công Đức Thương Thành, hệ thống cho ưu đãi giảm giá còn 10% (nhất chiết).

Nhưng cho dù là giảm giá còn 10%, cũng tốn của Tần Hạo trọn vẹn 888 vạn điểm công đức, có thể thấy giá gốc của thẻ trải nghiệm Ngoan Nhân Đại Đế [Hồng Trần Tiên] lên đến 8888 vạn điểm công đức.

Phải biết rằng số lượng công đức trực tiếp liên quan đến thực lực, giá trị công đức của Ngoan Nhân Đại Đế này hầu như sắp đuổi kịp một tấm thẻ trải nghiệm cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Tần Hạo tích lũy hơn trăm năm cũng chỉ mới dành dụm được

khoảng năm ngàn vạn công đức mà thôi, thoáng cái đã tiêu hao gần một phần năm, cho nên giờ phút này sự phẫn nộ trong lòng Tần Hạo có thể nghĩ mà biết. "Sát!" Tần Hạo quát khẽ một tiếng, không có chút hoa mỹ, trực tiếp đối với lão giả áo xám vỗ ra một chưởng.

Dưới bàn tay khủng bố bao trùm, không gian chung quanh đều có chút ngưng cố, khí tức khủng bố nháy mắt bao trùm quanh thân lão giả. "Đáng chết, không tốt, Tam thái tử mau đi!" Cảm nhận được khí tức của Tần Hạo, lão giả liền minh bạch người trước mắt có thực lực tuyệt đối không phải hắn có thể chống lại, thậm chí cảm giác ngay cả Đại La Kim Tiên trong tộc cũng không mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm như vậy.

Sau một khắc, lão giả trở tay một cái, một chiếc ấn nhỏ màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay, lập tức tiểu ấn đón gió lớn lên, hóa thành một phương cự ấn che trời, trực tiếp nghênh đón công kích của Tần Hạo. "Bọ ngựa đấu xe!" Ánh mắt Tần Hạo vô cùng băng lãnh.

Ngoan Nhân Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ tuy rằng chỉ là vừa mới đột phá cấp bậc Hồng Trần Tiên, tịnh chưa đạt đến Hồng Trần Tiên đỉnh phong, nhưng uy năng hiển nhiên căn bản không phải lão giả có thể so sánh.

Bàn tay trắng như ngọc trực tiếp cùng cự ấn màu xanh va chạm. "Phanh!" "Phốc!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền đến, sau đó một màn làm cho lão giả vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Bàn tay bạch ngọc sau khi va chạm với cự ấn căn bản không có chút đình trệ, thế đi không giảm tiếp tục bao trùm lấy hắn.

Cự ấn màu xanh kia trực tiếp bị một cái tát đánh bay ra ngoài, từng đạo vết rạn cũng từ trên bề mặt cự ấn hiện ra, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Nữ Đế tuy là phàm thể thành đạo, nhưng sau khi tu luyện Thôn

Thiên Ma Công và Bất Diệt Thiên Công lột xác, thể chất mạnh mẽ chút nào cũng không tốn sắc so với bất kỳ thể chất đỉnh tiêm nào, cho dù so với Đại Thành Thánh Thể cũng không hề yếu kém.

Pháp bảo bị thương, tâm thần bị lôi kéo, thân thể lão giả chấn động mạnh, một ngụm nghịch huyết cuồng phun ra, sắc mặt nháy mắt thảm bạch vô cùng. "Chạy!" Không có chút chần chờ, lão giả trực tiếp ngay lập tức lựa chọn bỏ chạy. "Đi?

Đi được sao?" Tần Hạo thấy thế khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, dưới chân đạp mạnh.

Sau một khắc, không gian chung quanh phảng phất như hoàn toàn bị vặn vẹo, không gian xung quanh lão giả vốn đang phi độn bỗng bắt đầu không ngừng lùi lại.

Khoảng cách giữa lão giả và Tần Hạo chẳng những không kéo ra được nửa điểm, ngược lại càng ngày càng gần.

Nữ Đế chính là người sáng tạo ra vô thượng thánh thuật khắc chế Hành Tự Bí, lão giả muốn chạy trốn trước mặt Tần Hạo hiển nhiên là một chuyện cười. "Phanh!" Sau một khắc, bàn tay bạch ngọc nháy mắt rơi lên người lão giả.

Cùng với một tiếng trầm thấp, thân thể lão giả giống như một quả đạn pháo trực tiếp bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi không ngừng cuồng phun, nháy mắt trọng thương, trực tiếp mất đi sức chiến đấu. "Ngươi..." Lão giả vẻ mặt kinh khủng nhìn Tần Hạo, tuy rằng đã cố gắng đánh giá cao Tần Hạo, nhưng không ngờ thực lực đối phương còn cường đại hơn trong tưởng tượng rất nhiều. "Tiễn ngươi lên đường!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, trực tiếp lại vỗ ra một chưởng, lần nữa bao trùm lấy thân thể lão giả. "Khinh người quá đáng, đáng chết, ta liều mạng với ngươi!" Cảm nhận được sát ý trong mắt Tần Hạo, trên mặt lão giả lộ ra vẻ quyết nhiên vô cùng, ánh sáng

lam trên người bạo thiểm.

Ngay sau đó thân thể hắn trực tiếp hóa thành một con rồng thần màu thủy lam dài ngàn mét, chỉ thấy thân thể đối phương giống như một quả cầu khí bắt đầu điên cuồng bạo trướng, một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo cũng từ trên người tản phát ra. "Muốn tự bạo?

Quả thực nực cười!" Tần Hạo nháy mắt hiểu được ý đồ của đối phương, trong mắt hàn quang bạo thiểm. "Phi Tiên Quyết!" Đưa tay điểm ra một chỉ, một đạo lưu quang phảng phất vượt qua hạn chế của thời không, nháy mắt trực tiếp xuyên thủng mi tâm cự long, một cái lỗ máu khủng bố trực tiếp hiển hiện.

Lập tức thân thể khổng lồ từ trong hư không rơi xuống, hung hăng nện lên hải đảo. "Ngươi... ngươi giết Thủy trưởng lão!?" Thanh niên bên cạnh thấy một màn này, cả người trực tiếp dọa cho ngu người.

Hắn hiển nhiên nằm mơ cũng không ngờ, tồn tại vốn dĩ trong mắt hắn có thể tùy ý nhào nặn lại biến thành một tôn sát thần khủng bố như vậy, nỗi sợ hãi và hối hận khó tả từ đáy lòng dâng lên.

Hắn có chút hối hận vì không nghe lời lão giả áo xám, mạo muội trêu chọc Tần Hạo, cũng hối hận vì đã tự ý trốn khỏi Long Cung.

Long Tam thái tử tuy rằng thiên phú thuộc loại thượng thừa trong Long tộc hiện nay, nhưng tâm tính thập phần ngoan liệt.

Trước đó phạm lỗi bị nhốt cấm túc trong Long Cung, với tính tình của hắn tự nhiên không có khả năng ngoan ngoãn chịu phạt, cho nên mới trốn ra, vì để không bị Đông Hải Long Vương phát hiện mới chạy đến vùng biên duyên Đông Hải này.

Hiện tại hắn hiển nhiên thật sự hối hận rồi. "Tiếp theo đến lượt ngươi!" Ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên người thanh niên.

Đã ra tay rồi, Tần Hạo tự nhiên cũng không có đường lui, chỉ có

thể làm đến cùng, giết chết đối phương, sát ý trong mắt nháy mắt điên cuồng dâng trào. "Ngươi... ngươi dám giết ta!?

Ngươi không thể giết ta, ta là Đông Hải Long Tộc Tam thái tử, ngươi giết ta thì Long tộc khẳng định sẽ không tha cho ngươi!" Thanh niên hai mắt kinh khủng nói.

Chương 12

"Tam thái tử?

Ngao Bính?" Nghe đối phương nói xong, Tần Hạo cũng sửng sốt.

Nhân vật Đông Hải Long Tam Thái Tử này hắn tự nhiên không thể không quen thuộc, đây chính là vị đã dìm chết con gái Thần Nông là Nữ Oa, sau đó trong Phong Thần Bảng bị Na Tra lột da rút gân. "Không sai, bản thái tử chính là Ngao Bính!

Thức thời thì tốt nhất ngoan ngoãn thả bản thái tử ra!" Nghe Tần Hạo nhắc tới tên mình, Ngao Bính tưởng rằng Tần Hạo bị danh tiếng của mình chấn nhiếp, vẻ sợ hãi đáy mắt tiêu tán không ít, có chút kiêu ngạo nói. "Bạch si!" Tần Hạo nghe vậy thì triệt để mất đi kiên nhẫn.

Hắn cũng nhìn ra được, Ngao Bính hiển nhiên thuộc về loại nhị thế tổ không có não, chỉ số thông minh nợ phí nghiêm trọng.

Lập tức hắn cũng lười nói nhảm với đối phương, trực tiếp điểm ra một chỉ về phía Ngao Bính, kình khí lăng lệ bao trùm lấy hắn. "Đừng!" Ngao Bính thấy thế đồng tử mạnh mẽ co rút, vẻ kinh khủng đáy mắt lần nữa điên cuồng lan tràn, không ngờ đối phương thật sự dám giết hắn. "Ông!" Mắt thấy kình khí khủng bố sắp xuyên thủng mi tâm Ngao Bính, một đạo kim quang từ mi tâm Ngao Bính bộc phát ra.

Một đạo hư ảnh màu vàng hiển hiện trong hư không, chỉ thấy người này một thân long bào màu vàng, đầu đội hoàng quan, toàn thân tản phát ra một cỗ khí tức không giận tự uy, uy áp ngập trời cũng lan tràn ra. "Phụ vương cứu con!" Nhìn thấy hư ảnh, đáy mắt Ngao Bính lóe lên một tia hy vọng. "Các hạ là người phương nào, vì sao ra tay với con ta!" Hư ảnh xuất hiện nháy mắt, ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo.

Cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, đáy mắt hư ảnh lóe lên một tia tinh quang, thanh âm trầm thấp hỏi. "Đông Hải Long Vương Ngao Quảng?" Tần Hạo thấy thế sửng sốt, đáy mắt lóe lên vẻ kinh dị.

Đối với hình tượng Đông Hải Long Vương, ấn tượng trong đầu Tần Hạo vẫn luôn là lão Long Vương trong Tây Du Ký, nhưng hiển nhiên Đông Hải Long Vương chân chính căn bản không phải như vậy, hoặc là biểu hiện trong Tây Du Ký chỉ là giả tượng mà thôi. "Chính là bản vương.

Các hạ cứ thế dừng tay, bản vương sẽ không truy cứu hành vi trước đó của các hạ?

Không biết các hạ thấy thế nào?" Ngao Quảng trực tiếp nói. "Phụ vương!" Nghe Ngao Quảng nói vậy, Ngao Bính bên cạnh lộ ra vẻ không cam lòng. "Nghiệt chướng, câm miệng cho ta!" Thấy bộ dạng của Ngao Bính, Ngao Quảng lập tức nộ xích một tiếng. "Không thế nào cả!" Tần Hạo nghe xong cười lạnh một tiếng.

Hắn tự nhiên sẽ không tin lời Ngao Quảng, đây chẳng qua là kế hoãn binh của đối phương.

Tần Hạo hiển nhiên rất rõ ràng cách làm của Ngao Quảng: thứ nhất là chưa rõ lai lịch của hắn, thứ hai là kiêng kị thực lực của hắn.

Ngao Quảng trước mắt tuy rằng khí tức thập phần khủng bố, nhưng cũng chỉ là một đạo nguyên thần hóa thân, thực lực phát huy ra có hạn.

Nếu đối phương làm rõ lai lịch của hắn hoặc là bản tôn ở đây, đối phương căn bản sẽ không nói nhảm với hắn nửa lời.

Thẻ trải nghiệm của Tần Hạo chỉ có thời gian một khắc, tự nhiên sẽ không cùng đối phương nói nhảm.

Một đạo công kích càng thêm lăng lệ trực tiếp bao trùm về phía đối phương.

Tại nháy mắt ra tay, trong lòng Tần Hạo cũng có quyết đoán.

Hôm nay vô luận như thế nào đều phải đem nguyên thần Ngao Quảng mạt sát, chỉ có như vậy tin tức về hắn mới sẽ không tiết lộ, chỉ cần mạt sát nguyên thần hóa thân này thì bản tôn Ngao Quảng sẽ không biết sự tồn tại của hắn. "Lớn mật!

Muốn chết!" Thấy hành vi của Tần Hạo, trong mắt Ngao Quảng lóe lên một tia lãnh ý.

Hắn vỗ ra một chưởng, chưởng cương hình rồng khủng bố gầm thét lao ra, nghênh đón công kích của Tần Hạo. "Trảm Thiên Đạo!" "Vạn Hóa Thánh Quyết!" "Phi Tiên Quyết!" Bởi vì thời gian có hạn, Tần Hạo trực tiếp bộc phát ra thực lực mạnh nhất.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, kình khí hình rồng của Ngao Quảng trực tiếp bị sinh sinh xé nát, công kích cuồng bạo trực tiếp bao trùm lấy đối phương. "Cái gì!?" Ngao Quảng thấy thế thần sắc kinh hãi.

Sau một khắc, chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, hai đạo lưu quang từ trên người Ngao Bính bay ra, thình lình chính là Tiên Thiên Linh Bảo cờ nhỏ màu xanh và trường kiếm màu vàng mà Ngao Bính sử dụng trước đó.

Cờ nhỏ hóa thành một đạo bình chướng màu xanh hộ trụ quanh thân Ngao Quảng, trường kiếm trong tay quang mang đại thịnh chém về phía Tần Hạo.

Hai kiện linh bảo ở trong tay Ngao Quảng thanh thế so với ở trong tay Ngao Bính cường đại hơn gấp mười lần. "Linh bảo sao?

Ngươi tưởng rằng chỉ có ngươi mới có sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, mi tâm quang mang lóe lên, một tôn bảo tháp màu huyền

hoàng đứng sừng sững trên đỉnh đầu, từng đạo khí Huyền Hoàng công đức trực tiếp rủ xuống, nháy mắt ngăn cản công kích của trường kiếm.

Cùng lúc đó, hắn trở tay đánh ra Cửu Long Công Đức Ấn, hóa thành một phương cự ấn che trời khủng bố, hung hăng nện về phía đối phương. "Cái gì!?...

Huyền Hoàng Công Đức Linh Bảo!?

Ngươi rốt cuộc là ai!?" Thấy pháp bảo Tần Hạo tế ra, đáy mắt Ngao Quảng lóe lên một tia tham lam, nhưng rất nhanh liền ẩn giấu đi, thay vào đó là vẻ kiêng kị.

Trong mắt hắn, có thể lấy ra bảo vật như thế, hiển nhiên tuyệt đối không phải người tầm thường. "Lời thừa thải của ngươi hơi nhiều rồi đấy!" Tần Hạo lạnh lùng nói, thần lực trong cơ thể điên cuồng dũng xuất.

Trong hư không, Cửu Long Công Đức Ấn quang mang đại thịnh, hư ảnh chín con rồng thần màu vàng nháy mắt hiển hóa, trực tiếp phong tỏa toàn bộ hư không, cự ấn cũng lập tức hung hăng nện xuống. "Phanh phanh phanh...

Chương 13

Ca sát!" Chỉ nghe từng đạo tiếng va chạm trầm thấp truyền đến.

Theo Cửu Long Công Đức Ấn va chạm, lá cờ màu xanh bên ngoài cơ thể Ngao Quảng cũng kịch liệt rung động.

Vẻn vẹn va chạm ba cái, quang mang của lá cờ liền ảm đạm xuống, phòng ngự nháy mắt cáo phá, cự ấn khủng bố trực tiếp nghiền áp lên hư ảnh Ngao Quảng. "Hỗn trướng, ngươi dám!" Thấy một màn này, trên mặt Ngao Quảng lộ ra vẻ kinh nộ. "Cho ta đi chết đi!" Tần Hạo lần nữa khống chế Cửu Long Công Đức Ấn hung hăng nện lên hư ảnh Ngao Quảng.

Sau một khắc chỉ thấy hư ảnh Ngao Quảng mạnh mẽ rung động kịch liệt, thân thể vốn ngưng thực cũng trở nên có chút hư ảo, cho người ta một loại cảm giác tùy thời đều có khả năng hỏng mất, hiển nhiên đã bị trọng thương. "A a a!

Hỗn đản đáng chết, bản vương nhớ kỹ ngươi, ngươi chờ đó cho bản vương, lần sau gặp mặt bản vương nhất định sẽ làm cho ngươi trả giá thật lớn!" Ngao Quảng hai mắt vô cùng oán độc mở miệng nói.

Lập tức trên người hắn quang mang đại thịnh, không gian chung quanh kịch liệt vặn vẹo, hắn trực tiếp chộp lấy Ngao Bính bên cạnh lao về phía xa, hiển nhiên là muốn chạy trốn. "Đi?

Đi được sao?

Lưu lại cho ta!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, hai tay phi khoái kết ấn.

Chỉ thấy trên bầu trời đỉnh đầu Tần Hạo, một tôn bảo bình cổ xưa hiển hiện, một cỗ khí tức thôn phệ khủng bố từ phía trên tản phát ra,

thình lình chính là Đại Đạo Bảo Bình.

Miệng Đại Đạo Bảo Bình trực tiếp nhắm ngay Ngao Quảng, sau đó phù văn trên thân bình quang mang nháy mắt đại thịnh, thôn phệ chi lực khủng bố bùng nổ.

Hiện tại Tần Hạo dung hợp thẻ trải nghiệm Nữ Đế, uy năng của Đại Đạo Bảo Bình so với trước đó cường đại hơn gấp trăm lần.

Lập tức một cỗ lực thôn phệ vô thượng bộc phát, không gian chung quanh cấp kịch vặn vẹo, thời không phảng phất đều muốn bị nữu chuyển, tinh khí trong thiên địa giống như thủy triều điên cuồng dũng mãnh lao về phía bên này. "Đáng chết, khí tức này, sao có thể!?

Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai!?" Giờ phút này Ngao Quảng chỉ cảm thấy bị một cỗ khí cơ khủng bố khóa chặt, một cỗ lực lôi kéo cường đại từ phía sau truyền đến, sau đó cả thân thể không chịu khống chế bị kéo ngược về phía sau.

Cảm nhận được khí tức thôn phệ lệnh người ta tim đập nhanh của Đại Đạo Bảo Bình, tâm thần Ngao Quảng chấn động dữ dội, đáy mắt lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm. "Dừng tay, mau dừng tay!

Dừng lại!

Mau dừng lại, bản vương thề tuyệt đối sẽ không tìm ngươi gây phiền toái!" Thấy Tần Hạo không có chút ý tứ để ý tới, Ngao Quảng lập tức lần nữa mở miệng kêu lên. "So với lời hứa và thề thốt của ngươi, ta càng tin tưởng người chết hơn!" Tần Hạo lạnh lùng nói, lập tức lần nữa gia tăng uy năng của Đại Đạo Bảo Bình Ấn.

Vẻn vẹn mười mấy hơi thở sau, hư ảnh Ngao Quảng và Ngao Bính rốt cuộc triệt để bị Đại Đạo Bảo Bình thôn phệ.

Sau đó miệng bình xoay chuyển, lần nữa nhắm ngay thi thể trưởng lão Long tộc phía dưới, tinh khí bành trướng trong thi hài cũng bị Đại

Đạo Bảo Bình thôn phệ, hóa thành bản nguyên chi lực tinh thuần. "Đến lúc nên rời đi rồi!" Tần Hạo cảm ứng một chút, phát hiện thời gian của thẻ trải nghiệm còn lại không nhiều, căn bản không có chút dừng lại, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa. ... "Phốc!" Tại nơi hạch tâm của Đông Hải, bên trong một tòa Thủy Tinh Cung phú lệ đường hoàng, một đạo thân ảnh mặc kim bào bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh, một ngụm nghịch huyết lập tức cuồng phun ra, sắc mặt trở nên vô cùng thương bạch. "Hỗn trướng, đáng chết!

Là ai?

Rốt cuộc là ai dám diệt sát nguyên thần hóa thân của bản vương!" Hai mắt thân ảnh kim bào tràn ngập lửa giận ngập trời, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người hắn tràn ra.

Người này không phải ai khác, thình lình chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Ngay tại nháy mắt nguyên thần hóa thân ngã xuống hắn liền cảm ứng được, đồng thời hắn cũng minh bạch, nhi tử của hắn hiển nhiên cũng dữ nhiều lành ít, sự phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Trên một hoang đảo ở nơi nào đó tại Đông Hải, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, thình lình chính là Tần Hạo.

Giờ phút này thời gian của Ngoan Nhân Đại Đế Thể Nghiệm Thẻ vừa vặn biến mất, khí tức bành trướng trên người hắn cũng lập tức giống như nước lũ vỡ đê, rất nhanh quay trở lại cảnh giới Huyền Tiên sơ kỳ. "Xử lý Ngao Bính, diệt đi nguyên thần phân thân của Ngao Quảng, diệt sát một tôn trưởng lão Long tộc, lần này sợ là kết hạ đại cừu bất tử bất hưu với Long tộc rồi!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, bất quá hắn tịnh không có hối hận.

Ngay lúc ra tay hắn liền suy xét đến hậu quả, khi đó trừ lựa chọn

này ra căn bản không có đường lui. "Đúng rồi, Hệ thống, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao đối phương lại nhanh chóng tìm được ta như vậy?" Sau đó Tần Hạo câu thông với hệ thống.

Theo hắn thấy, việc hắn hủy thi diệt tích trước đó đã làm thập phần chu toàn rồi. "Không có gì khó, nhân quả chi số, vận mệnh chi thuật các loại thủ đoạn đều có thể làm được!" Hệ thống giải thích. "Cái gì!?

Thì ra là như thế, thì ra là như vậy!

Ta vậy mà lại phạm sai lầm lớn như thế!" Nghe hệ thống giải thích, Tần Hạo sửng sốt, lập tức phản ứng lại.

Trong tiểu thuyết Hồng Hoang, thường xuyên xuất hiện một ít đại thần thông giả bấm tay thôi diễn ra một ít thứ, hắn vậy mà lại xem nhẹ điểm này, thật sự là quá không nên. "Vậy phải làm sao bây giờ?" Ngay sau đó một cỗ nguy cơ mãnh liệt bao trùm trong lòng hắn.

Vốn tưởng rằng diệt đi nguyên thần Ngao Quảng là có thể tiêu trừ hậu họa, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên là hắn nghĩ quá đơn giản.

Nhất thời trên mặt hắn lộ ra vẻ lo âu, dĩ thực lực hiện tại, nếu bị Long tộc triệt để theo dõi, hậu quả khó lường. "Đơn giản, ký chủ chỉ cần mở ra chức năng che chắn của hệ thống là được.

Chương 14

Đừng nói một cái Ngao Quảng, cho dù là Thiên Đạo của phương thiên địa này cũng không cách nào thôi diễn ra tin tức của ký chủ!" Hệ thống nói. "Gì cơ?

Hệ thống còn có chức năng này sao?" Tần Hạo có chút kinh ngạc hỏi, hắn nhớ rõ trước đó tịnh không có phát hiện hệ thống có chức năng này. "Tự nhiên, trước đó ký chủ biết được vẻn vẹn chỉ là chức năng cơ bản của hệ thống.

Theo thực lực ký chủ tăng lên, các chức năng của hệ thống cũng sẽ lần lượt mở ra.

Chức năng che chắn này là khi ký chủ đột phá Huyền Tiên thì giải phong!" Hệ thống giải thích.

Cùng lúc đó, trong đầu Tần Hạo cũng xuất hiện giới thiệu về chức năng che chắn. "Thật tốt quá, vậy còn chờ gì nữa, mau chóng mở ra chức năng che chắn!" Tần Hạo lập tức nhịn không được mở miệng nói.

Vẻ lo âu trên mặt đốn thời biến mất không còn một mống.

Thông qua tin tức vừa rồi, Tần Hạo cũng triệt để hiểu rõ hiệu quả của chức năng che chắn.

Chỉ cần mở ra chức năng này, người khác muốn thông qua bất kỳ thủ đoạn thôi diễn nào để biết tin tức về hắn là căn bản không có khả năng.

Ngoài ra còn có một năng lực phụ gia, đó là nếu có người thôi diễn, Tần Hạo có thể cảm tri được, chỉ cần Tần Hạo nguyện ý, có thể tiêu hao nhất định công đức để cho người thôi diễn bị phản phệ.

Có thể tưởng tượng chức năng này khủng bố cỡ nào.

Đương nhiên, chức năng che chắn cũng phải tiêu hao công đức, mỗi ngày cần tiêu hao 100 điểm công đức.

Tiêu hao này hiển nhiên nằm trong phạm vi Tần Hạo chịu đựng được, so với công năng khủng bố của nó, chút công đức này thật sự quá đáng giá. "Đinh, mở ra thành công!" Bên tai Tần Hạo truyền đến một thanh âm, cùng lúc đó, trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác thập phần quỷ dị, phảng phất có một tấm lưới lớn từ trên người hắn biến mất, cả người sinh ra một loại cảm giác thư sướng chưa từng có. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Trong miệng Tần Hạo nỉ non một tiếng. "Đinh, cảm ứng được lực lượng nhân quả, cường độ: Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Ký chủ có muốn hồi kích không?" Đúng lúc này, thanh âm hệ thống lần nữa vang lên. "Đại La Kim Tiên đỉnh phong?" Nghe vậy Tần Hạo sửng sốt, nhưng rất nhanh trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, hiển nhiên đoán được thân phận đối phương.

Lúc này thôi diễn hắn, trừ Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ra hiển nhiên sẽ không có người khác.

Chỉ làm hắn có chút ngoài ý muốn là Ngao Quảng lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong chính là tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang (trừ Thánh Nhân siêu nhiên vật ngoại).

Cả Hồng Hoang số lượng Chuẩn Thánh cũng chỉ có mấy tôn, ví dụ như Yêu Tộc bá chủ hiện tại cũng chỉ có Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hy Hoàng Phục Hy và Yêu Sư Côn Bằng là đạt tới cấp bậc đó, mười đại Yêu Thánh còn lại cũng bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên.

Như thế có thể thấy được thực lực của Ngao Quảng khủng bố cỡ nào. "Ngao Quảng, đây là ngươi tự tìm!" Tần Hạo thanh âm trầm thấp nói, sau một khắc trực tiếp cắn răng, tiêu tốn một trăm vạn công đức lựa chọn hồi kích, hiển nhiên muốn cho Ngao Quảng một vố đau. ... "Phốc!" Tại nháy mắt Tần Hạo lựa chọn hồi kích, trong Thủy Tinh Cung, Ngao Quảng đang vận dụng bí pháp bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh, lại một ngụm nghịch huyết cuồng phun ra, sắc mặt trở nên càng thêm thương bạch.

So với thương tổn do nguyên thần bị mạt sát vừa rồi, lần này hiển nhiên càng thêm khủng bố. "Sao... sao có thể!?

Rốt cuộc là ai!?" Trên mặt Ngao Quảng lộ ra vẻ kinh hồn táng đảm.

Bị phản phệ, tình huống này chỉ có hai loại khả năng: một là trên người đối phương có cấm kỵ khủng bố (ví dụ như thân phận), hai là thực lực đối phương ở trên hắn.

Hai loại tình huống này vô luận là loại nào cũng không thể tùy ý trêu chọc, nhất thời sắc mặt hắn không ngừng biến ảo. ... "Ngao Quảng đáng chết, ngươi chờ đó cho ta, món nợ này ta nhớ kỹ, sớm muộn có một ngày sẽ bảo ngươi cả vốn lẫn lời trả lại!" Trên hoang đảo, Tần Hạo cũng nhịn không được thầm mắng.

Lần này trước sau hắn tổn thất gần ngàn vạn công đức, sự đau xót và phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Bất quá tiếp theo e là phải tiếp tục bế quan rồi!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Lần này hắn xử lý và hấp thu tinh khí của một Thái Ất Kim Tiên, một Kim Tiên cùng một đạo nguyên thần hóa thân Đại La Kim Tiên, cần phải mau chóng luyện hóa đống bản nguyên chi lực này dung nhập vào bản thân.

Thời gian du du, đảo mắt lại trăm năm trôi qua.

Tại một nơi nào đó trên hải vực Đông Hải, một đạo thân ảnh lăng không đứng thẳng, thần sắc đạm mạc nhìn xuống một đống thi hài tôm tép tướng cua đang trôi nổi phía dưới.

Một cỗ khí tức sát phạt nồng liệt từ trên người hắn tản phát ra, trên đỉnh đầu, một tôn bảo bình không ngừng trầm phù, tản mát ra khí tức huyền diệu.

Người này không cần nói cũng biết tự nhiên là Tần Hạo.

Khoảng cách từ lần diệt Ngao Bính đến nay đã qua trọn vẹn trăm năm.

Trăm năm này Tần Hạo hầu như đều trải qua trong sát lục, sát khí trên người hầu như đều muốn hóa thành thực chất.

Đồng thời thu hoạch trong trăm năm qua của Tần Hạo cũng vô cùng khủng bố, vẻn vẹn chỉ dùng trăm năm, tu vi của hắn từ Huyền Tiên sơ kỳ đã tăng lên tới Huyền Tiên đỉnh phong.

Tốc độ này nếu truyền ra ngoài tuyệt đối đủ để gây nên một trận sóng to gió lớn trong Hồng Hoang.

Tần Hạo đột phá nhanh như vậy hiển nhiên phải quy công cho Bất Diệt Thôn Thiên Công, trực tiếp thôn phệ tinh khí đối phương hóa thành sức mạnh bản nguyên dung nhập tự thân, có thể nói quả thực giống như một cái BUG.

Đối với Tần Hạo, trước khi đến Thái Ất Kim Tiên, tu vi căn bản sẽ không có bình cảnh, chỉ cần năng lượng đủ là có thể thuận lợi đột phá.

Chương 15

Nhưng sau Thái Ất Kim Tiên hiển nhiên không thể như thế.

Thực tế vô luận là Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên hay là Thánh Nhân phía sau, về bản chất đều thuộc về Kim Tiên, khác biệt là ở Đạo Quả.

Kim Tiên tổng cộng chia làm ba đại Đạo Quả: Thái Ất Đạo Quả, Đại La Đạo Quả và Hỗn Nguyên Đạo Quả (còn gọi là Hỗn Nguyên Đại La Đạo Quả).

Thánh Nhân thực tế tịnh không phải là phân chia tu vi, mà là một loại Thiên địa nghiệp vị.

Cảnh giới tu vi chính xác của Thánh Nhân nên gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là Thánh Nhân chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không nhất định là Thánh Nhân.

Còn về cảnh giới Chuẩn Thánh, thực tế Chuẩn Thánh bản chất y nguyên thuộc về Đại La Đạo Quả, vẫn là Đại La Kim Tiên.

Phải biết rằng trước khi Hồng Quân thành thánh, trong Hồng Hoang không có cách gọi Chuẩn Thánh, dưới Thánh Nhân hết thảy đều là Đại La Kim Tiên.

Chỉ sau khi Hồng Quân chứng đạo, khai sáng ra Tam Thi chi pháp, cho nên mới có cách nói Chuẩn Thánh.

Vô luận là Thái Ất Đạo Quả, Đại La Đạo Quả hay Hỗn Nguyên Đạo Quả, muốn lĩnh ngộ thì ngoại trừ pháp lực bản thân đạt tới yêu cầu, còn cần đối với quy tắc thiên địa lĩnh ngộ đạt tới trình độ nhất định mới được, cũng tục xưng là cảnh giới tâm thần.

Ngoài tu vi, trăm năm qua Tần Hạo cũng phát tài nhờ người chết một khoản khả quan.

Những kẻ bị hắn diệt sát, bảo vật trên người tự nhiên cũng rơi vào tay Tần Hạo.

Tuy rằng tu vi đám người này không mạnh, phẩm chất bảo vật không cao, nhưng thắng ở số lượng lớn, đối với hắn cũng là một thu hoạch không tồi.

Đương nhiên, trăm năm này Tần Hạo cũng tịnh không thuận buồm xuôi gió, cũng tao ngộ không ít nguy cơ.

Trong đó kinh tâm động phách nhất là một lần kinh động một tôn cao thủ Long tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Khác với hư ảnh Ngao Quảng hắn gặp trước đó, tôn Đại La Kim Tiên này là hàng thật giá thật, tuy tu vi không bằng bản tôn Ngao Quảng, nhưng thực lực hiển nhiên mạnh hơn hư ảnh Ngao Quảng không chỉ một điểm nửa điểm.

Vẻn vẹn một cái đối mặt, Tần Hạo đã bị trọng thương.

Cuối cùng hắn quả đoán từ trong hệ thống thương thành tốn trăm vạn công đức đổi một tấm Càn Khôn Na Di Phù, thuấn di đến ức vạn dặm bên ngoài.

Lần trọng thương đó làm hắn phải hưu dưỡng trọn vẹn ba năm mới triệt để khôi phục. ... "Nên đi tìm mục tiêu tiếp theo rồi!" Thôn phệ xong tinh khí đám tôm tép tướng cua phía dưới, Tần Hạo lẩm bẩm nói, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại lao về phía xa. "Di?

Không đúng, vừa rồi nơi đó rõ ràng...

Chẳng lẽ hoa mắt?" Đúng lúc này thân hình Tần Hạo bỗng nhiên dừng lại, mày nhíu chặt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước cách đó không xa.

Lúc nãy Tần Hạo rõ ràng nhìn thấy cách đó không xa có một hòn đảo khổng lồ khủng bố, hòn đảo này là cái lớn nhất hắn từng thấy từ khi tiến vào Đông Hải, có thể xưng là một cái lục địa nhỏ.

Nhưng khi hắn chuẩn bị tới gần thì hòn đảo kia lại quỷ dị biến mất, khiến Tần Hạo có chút nghi hoặc. "Chẳng lẽ là hải thị thược lâu?" Ý niệm này vừa mới dâng lên liền bị hắn phủ quyết.

Hải thị thược lâu lừa gạt phàm nhân thì được, hiện tại hắn là tu sĩ Huyền Tiên đỉnh phong, căn bản không phải hải thị thược lâu có thể lừa gạt. "Chẳng lẽ là đại trận?" Sau đó lại một cái ý niệm toát ra.

Lập tức thần niệm của Tần Hạo nháy mắt phóng thích, trực tiếp bao trùm hải vực chung quanh.

Nhưng rất nhanh mày hắn lại nhíu chặt, bởi vì dưới thần niệm bao phủ, hắn căn bản không phát hiện chút dị thường nào. "Công Đức Thiên Nhãn, mở cho ta!" Sau một khắc, Tần Hạo nháy mắt phát động thiên phú thần thông Công Đức Thiên Nhãn, đây là vô thượng đồng thuật thần thông được xưng là có thể khám phá hư vọng. "Hả?

Không có, chẳng lẽ ta nhìn lầm?" Nhưng nhìn trọn vẹn một khắc đồng hồ, Tần Hạo y nguyên không phát hiện nửa điểm dị thường, hoàn toàn không bắt được chút manh mối nào. "Từ từ, không đúng, hoặc là đẳng cấp đại trận quá cao, vượt qua cực hạn của Công Đức Thiên Nhãn!" Trong đầu Tần Hạo lóe lên một tia linh quang.

Công Đức Thiên Nhãn tuy mạnh, nhưng hiện tại hắn vẻn vẹn chỉ có Huyền Tiên đỉnh phong, xa xa không cách nào phát huy ra toàn bộ uy năng của nó.

Càng nghĩ Tần Hạo càng cảm thấy khả năng này rất lớn, sắc mặt không ngừng biến ảo. "Liều mạng, chết đói gan nhỏ, chết no gan lớn!" Rất nhanh trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ kiên định, hiển nhiên đã đưa ra quyết đoán. "Ông!" Sau một khắc, trong hai mắt Tần Hạo kim quang

bạo thiểm, lần nữa phát động Công Đức Thiên Nhãn.

Nhưng lúc này Công Đức Thiên Nhãn so với trước đó lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, vô tận khí tức huyền diệu từ trong đôi mắt hắn tản phát ra.

Giờ phút này trong mắt Tần Hạo, cả thiên địa đã thay đổi, giăng đầy vô số đường cong, cuối cùng kết thành một tấm lưới lớn khủng bố bao trùm toàn bộ vạn vật. "Vận mệnh, nhân quả, khí vận...

Cảm giác thật huyền diệu!" Trong miệng Tần Hạo lẩm bẩm.

Hiệu quả của Công Đức Thiên Nhãn ngoại trừ liên quan đến tu vi, thực tế cũng liên quan đến công đức.

Tiêu hao công đức cũng có thể tạm thời tăng lên hiệu quả của nó, giờ phút này Tần Hạo chính là đang tiêu hao công đức để tạm thời đẩy hiệu quả Công Đức Thiên Nhãn lên tới cực hạn mà hắn có thể thừa nhận.

Rất nhanh hắn liền áp xuống tạp niệm trong lòng, hai mắt không ngừng quét nhìn chung quanh.

Phải biết rằng trạng thái này mỗi thời mỗi khắc đều đang tiêu hao công đức, con số thập phần xa xỉ, hắn không nỡ lãng phí chút nào. "Hả?

Kia...

Chương 16

Quả nhiên có vấn đề!" Rất nhanh, vẻn vẹn chưa đến mười hơi thở, ánh mắt Tần Hạo ngưng trọng, định hình tại một nơi cách đó không xa.

Dưới sự quét hình của Công Đức Thiên Nhãn, nơi đó là một mảnh chân không, tấm lưới lớn của thiên địa phảng phất như bị thứ gì đó lôi kéo, đem nơi đó sinh sinh cách ly ra ngoài, giống như không thuộc về phương thiên địa này vậy.

Một cỗ chấn động không gian tối nghĩa từ nơi đó tản phát ra. "Trảm Thiên Đạo!" "Vạn Hóa Thánh Quyết!" "Phi Tiên Quyết!" Sau một khắc, Tần Hạo không có chút chần chờ, Phi Tiên Lực bành trướng nháy mắt cuộn trào, hóa thành sát phạt chi lực vô tận, hung hăng oanh về phía không gian kia. "Ông ông ông!" Tại nháy mắt công kích của Tần Hạo chạm vào tiết điểm không gian kia, không gian chung quanh nháy mắt điên cuồng vặn vẹo.

Cùng lúc đó, một cái vòng xoáy không gian khủng bố lập tức hiển hiện, trong khoảnh khắc trực tiếp đem thân thể Tần Hạo hoàn toàn thôn phệ vào trong.

Tần Hạo chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh không gian khủng bố bao trùm quanh thân, sau đó trước mắt tối sầm.

Chờ khi phản ứng lại, hắn phát hiện mình đã xuất hiện trong một không gian màu xám, từng đạo khí lưu màu xám không ngừng lưu động.

Cùng lúc đó, từ trong khí lưu màu xám, Tần Hạo cảm giác được một loại cảm giác huyền diệu khó tả.

Bất Diệt Thôn Thiên Công tự chủ vận chuyển, lập tức từng tia khí

lưu màu xám dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, cuối cùng dung nhập vào thần thai trong Khổ Hải.

Sau khi dung nhập sức mạnh bản nguyên màu xám, Tần Hạo phát hiện thần thai có một loại cảm giác muốn lột xác, phảng phất như gặp được đồng nguyên vậy. "Không gian màu xám, dẫn động thần thai cộng hưởng, chẳng lẽ là...

Hỗn độn chi khí?" Ngay sau đó Tần Hạo phảng phất như nghĩ tới điều gì, mắt mạnh mẽ sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh kỳ.

Tuy rằng Bất Diệt Thôn Thiên Công sau khi qua tay Nữ Đế thôi diễn đã huyền diệu vô số lần, nhưng bản chất của nó không có biến hóa, đều là lột xác thần thai, ngưng luyện Hỗn Độn Thể.

Khí lưu màu xám dẫn động thần thai cộng hưởng, cộng thêm kinh nghiệm đọc tiểu thuyết Hồng Hoang kiếp trước, tự nhiên không khó đoán ra khí lưu màu xám này hẳn là Hỗn độn chi khí. "Ôn nhuận như thế, Hỗn độn chi khí không có chút cảm giác cuồng bạo nào, hiển nhiên không quá có khả năng là hỗn độn không gian ở Thiên Ngoại Thiên.

Nếu như vậy thì chỉ có một khả năng, đó là..." "Bồng Lai Tam Đảo!" Nghĩ tới đây, trong mắt Tần Hạo tinh quang đại thịnh.

Bồng Lai Tam Đảo hắn tự nhiên không thể không biết, đó là khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, một mảnh hỗn độn mang theo hỗn độn linh mạch rơi vào trong Hồng Hoang hình thành nên, nãi là động thiên phúc địa đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang.

Cũng chỉ có Bất Chu Sơn khi chưa sụp đổ mới có thể so sánh với nó, ngay cả Côn Luân Sơn, Thủ Dương Sơn các loại động thiên phúc địa đều phải kém sắc hơn không ít.

Chỉ là Bất Chu Sơn nãi do xương sống Bàn Cổ sở hóa, có uy áp

Bàn Cổ khủng bố, cho nên người đẳng nhàn căn bản không có khả năng tới gần.

Cho nên Bồng Lai Đảo kham xưng là đệ nhất động thiên phúc địa của Hồng Hoang. "Ta ngộ đả ngộ chàng tìm được Bồng Lai Tam Đảo?" Trong mắt Tần Hạo lóe lên quang mang nóng rực, vẻ hưng phấn đáy mắt không thể che giấu.

Bất quá Tần Hạo lần nữa đem tạp niệm trong lòng vứt bỏ.

Tuy rằng đoán được nơi này hẳn là không gian Bồng Lai Tam Đảo, nhưng Bồng Lai Tam Đảo được Tiên Thiên Đại Trận hình thành từ Hỗn độn chi khí bao trùm, muốn chân chính tiến vào trong đó hiển nhiên không phải chuyện đơn giản.

Tần Hạo trực tiếp thôi động Công Đức Thiên Nhãn tới cực hạn, từng đạo đạo văn do thiên địa ngưng tụ xuất hiện trong tầm mắt hắn, thình lình chính là trận văn của Tiên Thiên Đại Trận.

Tần Hạo ước chừng, nếu đổi lại là người khác, trừ phi là Thánh Nhân, bằng không thì dù là Chuẩn Thánh tiến vào nơi này, nếu trình độ trận đạo không đạt tới mức đăng phong tạo cực thì e là đều sẽ bị giam giữ ở bên trong.

Công Đức Thiên Nhãn của Tần Hạo hiển nhiên là một cái BUG, mượn nhờ uy năng khủng bố của nó, thân ảnh Tần Hạo đi trong biển trận văn hạo hãn như yên, men theo một lộ tuyến huyền diệu quỷ dị tiến về phía trước. ...

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã ba ngày trôi qua. "Đại trận thật khủng bố, mãi không thấy điểm cuối!" Bên trong đại trận, giờ phút này trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ lo âu.

Tuy rằng thiên phú Công Đức Thiên Nhãn thập phần khủng bố, nhưng công đức tiêu hao cũng vô cùng lớn.

Tần Hạo phát hiện công đức của mình tối đa chỉ có thể kiên trì thêm nửa ngày nữa là sẽ cạn sạch, đến lúc đó e là hắn sẽ bị khốn tại nơi này.

Nghĩ vậy, Tần Hạo không khỏi lần nữa gia tăng tốc độ, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng có thể mau chóng xuyên qua tòa Tiên Thiên Đại Trận này. ... "Ông!" Chuyển nhãn lại hai canh giờ trôi qua.

Ngay khi Tần Hạo dần dần có chút tuyệt vọng, bỗng nhiên trận văn dưới chân quang mang đại thịnh.

Ngay sau đó hỗn độn khí lưu trước mắt bỗng nhiên điên cuồng dũng động, sau đó trước ánh mắt hắn, hỗn độn chi khí chung quanh trực tiếp tách ra, cuối cùng hóa thành một con đường.

Tần Hạo thấy thế thần sắc đại hỉ, căn bản không có chút chần chờ, thân hình phi lược, trực tiếp lao vào trong thông đạo.

Vẻn vẹn mấy hơi thở, thân hình Tần Hạo nháy mắt bay ra khỏi thông đạo, trước mắt mạnh mẽ sáng lên, hắn xuất hiện tại một phương thiên địa hoàn toàn mới.

Cùng lúc đó, một cỗ thiên địa nguyên khí vô cùng bành trướng cũng điên cuồng ùa tới quanh thân Tần Hạo. "Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm.

Khoan đã, ẩn chứa khí tức hỗn độn, không phải Tiên Thiên chi khí, chẳng lẽ là trong truyền thuyết...

Hỗn độn linh khí!?" Tần Hạo cảm ứng thiên địa nguyên khí bành trướng, rất nhanh phát hiện một ít điểm đặc thù, trên mặt lần nữa lộ ra vẻ vui mừng.

Phải biết rằng Hỗn độn linh khí chỉ có tại hỗn độn không gian ở Thiên Ngoại Thiên mới có, nhưng bởi vì Bàn Cổ khai thiên, ba ngàn

Thần Ma đại chiến, hỗn độn chi khí trong hỗn độn không gian trở nên vô cùng cuồng bạo, tràn ngập hung sát chi khí, cho nên cơ bản không có khả năng hấp thu.

Giờ phút này nơi đây lại uẩn hàm Hỗn độn linh khí nồng đậm vô cùng, làm sao có thể không khiến Tần Hạo hưng phấn. "Ông!" Hầu như ngay trong nháy mắt, trên đỉnh đầu Tần Hạo, Đại Đạo Bảo Bình hiển hiện, khí tức thôn phệ vô cùng khủng bố tản phát ra.

Sau đó lực thôn phệ vô biên bùng nổ, Hỗn độn linh khí bành trướng chung quanh nháy mắt hóa thành một vòng xoáy khủng bố, trực tiếp hội tụ về phía đỉnh đầu Tần Hạo.

Vốn dĩ Tần Hạo đã là Huyền Tiên đỉnh phong, khoảng cách đột phá chỉ có một bước ngắn, hiện tại dưới sự kích thích của Hỗn độn linh khí, hắn trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện, Bất Diệt Thôn Thiên Công trong cơ thể lần nữa điên cuồng vận chuyển.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Chương 17

Chuyển nhãn, một tháng thời gian trôi qua. "Oanh!" Một ngày nọ, trên người Tần Hạo quang mang đại thịnh, Phi Tiên Lực ngũ sắc thất thải từ trong cơ thể hắn tràn ngập ra, cùng với đó là một cỗ khí tức khủng bố bộc phát, khí thế cả người hắn giống như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt. "Cảnh giới Kim Tiên!

Rốt cuộc đạt tới!

Quả nhiên, cảnh giới Kim Tiên không phải Thiên Tiên hay Huyền Tiên có thể so sánh!" Hồi lâu sau, khí tức trên người Tần Hạo bình phục lại.

Cảm ứng tình huống trong cơ thể, trong mắt Tần Hạo lóe lên vẻ kích động.

Đạt tới Kim Tiên, thực lực lại có một bước nhảy vọt.

Hắn phát hiện sau khi đến cảnh giới này, trên người cũng nhiều thêm một tia bất hủ thần tính.

Kim Tiên lại xưng là Bất Hủ Kim Tiên, đến cảnh giới này, thân thể cũng bắt đầu tiến hành lột xác theo hướng bất hủ. "Quả nhiên không hổ là đệ nhất động thiên phúc địa của thiên địa Hồng Hoang, tu luyện ở đây so với bên ngoài thật sự tốt hơn quá nhiều, chân chính làm ít công to!" Giờ phút này trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng. "Đinh, cảnh giới ký chủ tăng lên, chức năng Đạo trường mở ra!" Đúng lúc này, bên tai Tần Hạo truyền đến thanh âm nhắc nhở của hệ thống.

Cùng lúc đó, trong đầu Tần Hạo cũng nhiều thêm một ít tin tức xa lạ. "Chức năng Đạo trường?

Quả thực quá tốt!" Luyện hóa tin tức trong đầu xong, vẻ hưng phấn trên mặt Tần Hạo càng thêm nồng đậm, đối với hắn mà nói, đây quả thực là song hỷ lâm môn.

Sau một khắc, ý niệm Tần Hạo khẽ động, cả người trực tiếp biến mất tại chỗ, sau đó thân hình tiến vào một không gian xa lạ.

Quét mắt nhìn chung quanh, Tần Hạo phát hiện mình đang ở trong một tòa đại điện, cả tòa đại điện khí thế hồn hậu, tràn ngập một loại uy nghiêm vô thượng.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt Tần Hạo tịnh không để ý tới dáng vẻ của đại điện, mà rơi vào một tấm bia đá cao hơn ba mét ở trung ương đại điện.

Chỉ thấy trên tấm bia đá trước mắt giăng đầy từng đạo đạo văn huyền diệu, tản phát ra một cỗ khí tức huyền chi lại huyền khó tả, phảng phất như trên một tấm bia đá lạc ấn lấy đại đạo của cả thiên địa. "Khí tức thật huyền diệu, không hổ là vô thượng ngộ đạo chí bảo - Ngộ Đạo Thiên Bia!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Sau khi luyện hóa tin tức, hắn liền biết, tấm bia đá không bắt mắt trước mắt này lại là một kiện chí bảo, một kiện vô thượng chí bảo chân chính.

Chí bảo này tịnh không có chức năng công kích và phòng ngự, nhưng giá trị của nó tuyệt đối không thua kém bất kỳ chí bảo nào, nãi là một kiện Ngộ Đạo Chí Bảo.

Trong thiên địa Hồng Hoang, trước Thái Ất Kim Tiên cơ bản đều là tích lũy pháp lực, nhưng một khi đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, sự tích lũy pháp lực lại trở thành thứ yếu, quan trọng hơn là lĩnh ngộ đối với quy tắc thiên địa, cũng tục xưng là cảm ngộ Thiên Đạo.

Thiên địa Hồng Hoang là một phương Đại Thiên Thế Giới hoàn

chỉnh, quy tắc thiên đạo vô cùng huyền diệu, muốn cảm ngộ quy tắc thiên đạo hiển nhiên khó càng thêm khó.

Chính vì vậy, sau Thái Ất Kim Tiên, tu sĩ tầm thường thường thường cần tiêu hao hải lượng thời gian mới có thể đột phá một điểm cảnh giới, càng có kẻ cả đời tu vi không được tiến thêm, có thể thấy được tu luyện khó khăn cỡ nào.

Ngộ Đạo Thiên Bia trước mắt chính là vô thượng chí bảo giúp đỡ cảm ngộ quy tắc thiên địa, đối với Tần Hạo mà nói, quả thực là vô thượng chí bảo đo ni đóng giày.

Vốn dĩ hắn tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Quyết, việc tích lũy pháp lực đối với hắn căn bản không phải việc khó, đoản bản của hắn chính là cảnh giới tâm thần, cũng chính là cảm ngộ đối với quy tắc thiên địa.

Nhưng hiện tại có cái Ngộ Đạo Thiên Bia này, đoản bản này hiển nhiên sẽ bị triệt để bù đắp.

Nhìn Ngộ Đạo Thiên Bia trước mắt, Tần Hạo cảm giác quy tắc thiên địa vốn hư vô phiêu miểu giờ khắc này trở nên rõ ràng chưa từng có, phảng phất dễ như trở bàn tay.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó thần niệm Tần Hạo trực tiếp bao trùm toàn bộ không gian Đạo trường.

Cả không gian Đạo trường ngoại trừ Ngộ Đạo Điện trước mắt ra, ở phía sau Ngộ Đạo Điện còn có một khoảng đất trống cực lớn.

Khoảng đất trống này cũng tịnh không phải đất trống bình thường, mà là một khối dược điền cực lớn, một cỗ khí tức thổ chi bản nguyên nồng đậm từ phía trên lan tràn ra, hiển nhiên thổ nhưỡng của dược điền tịnh không phải loại phổ thông.

Tuy rằng không bằng Tức Nhưỡng, nhưng tuyệt đối không phải tiên thổ phổ thông có thể so sánh.

Căn cứ tin tức Tần Hạo đạt được, hiện tại không gian Đạo trường vẻn vẹn chỉ là trạng thái sơ cấp mà thôi, theo không gian Đạo trường thăng cấp, dược điền cũng sẽ không ngừng thăng cấp, thậm chí biến thành Tức Nhưỡng chân chính cũng không phải chuyện không có khả năng. "Không gian Đạo trường thực sự quá tuyệt vời!" Thu hồi thần niệm, ý niệm Tần Hạo khẽ động, thân hình trực tiếp rời khỏi không gian Đạo trường, vẻ hài lòng trên mặt càng thêm nồng đậm, đồng thời trong lòng cũng càng thêm mong chờ những chức năng mới mà hệ thống sẽ giải phong tiếp theo. "Tiếp theo trước tiên thăm dò Bồng Lai Tam Đảo đã!" Tần Hạo lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía xa.

Trong tầm mắt hắn, ba hòn đảo một lớn hai nhỏ đang trôi nổi trên mặt biển.

Hiện tại Tần Hạo đang ở trên hòn đảo lớn nhất, không có chút chần chờ, hắn trực tiếp đi vào bên trong hòn đảo, trên mặt lộ ra vẻ mong chờ vô cùng.

Phải biết rằng trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, Bồng Lai Tam Đảo được mô tả là nơi bảo vật đầy đất.

Giờ khắc này, sau khi kiến thức được thiên địa nguyên khí nồng đậm trong phương thiên địa này, Tần Hạo cũng có chút tán đồng với quan điểm đó.

Loại hoàn cảnh này hiển nhiên cực dễ thai nghén ra những linh vật cường đại. "Linh dược, thật nhiều linh dược!" Chỉ trong chốc lát, trong lòng Tần Hạo lại một lần nữa vô cùng kích động.

Ở cách đó không xa, từng mảng lớn linh dược xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Tùy tiện lấy ra một cây đều tốt hơn không ít so với những linh dược mà Tần Hạo thu thập những năm qua.

Không chỉ niên hạn thập phần sung túc, mà bởi vì nơi này tràn ngập Hỗn Độn linh khí, cho nên phẩm chất những linh dược này vượt xa linh dược đồng giai ở bên ngoài.

Theo Tần Hạo đi sâu vào, hắn dần dần phát hiện ra mấy cây Tiên Thiên Linh Căn.

Phải biết rằng Tiên Thiên Linh Căn là tồn tại vô cùng hiếm thấy, không chỉ dược lực vượt xa Hậu Thiên Linh Căn, mà quan trọng nhất là bên trong bất kỳ một cây Tiên Thiên Linh Căn nào cũng đều ẩn chứa một tia Tiên Thiên Bất Diệt Bản Nguyên, tương tự như một loại quy tắc thiên địa đặc thù, có thể thấy được nó trân quý đến mức nào.

Những năm qua Tần Hạo chưa từng đạt được một cây Tiên Thiên Linh Căn nào.

Tuy rằng mấy cây Tiên Thiên Linh Căn trước mắt phẩm cấp không cao, đều là Hạ phẩm, nhưng dù vậy giá trị cũng tuyệt đối phi phàm.

Ngay lập tức Tần Hạo tự nhiên cũng sẽ không có chút khách khí nào, trực tiếp di thực những thứ này vào trong dược điền tại Đạo trượng không gian.

Chương 18

Theo Tần Hạo không ngừng đi sâu vào, phẩm cấp linh dược gặp phải cũng càng ngày càng cao, thậm chí phát hiện ra một cây Trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thu hoạch này cũng làm cho Tần Hạo càng thêm cao hứng.

Tại trung ương Bồng Lai đảo là một ngọn núi cao chọc trời.

Sau khi tiến vào phạm vi ngọn núi bao phủ, Tần Hạo cảm giác rõ ràng Hỗn Độn linh khí trong thiên địa nồng đậm hơn bên ngoài không ít.

Càng đi về phía đỉnh núi, Hỗn Độn linh khí cũng càng ngày càng nồng đậm, thậm chí trong đó Tần Hạo còn cảm ứng được một đạo sinh cơ nồng nặc. "Kia, kia là..." Dùng thời gian hơn nửa ngày, Tần Hạo rốt cuộc cũng tới được đỉnh núi.

Dọc đường đi, Tần Hạo cũng có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Dược điền vốn trống trải trong Đạo trường không gian giờ phút này cũng đã trồng đầy các loại linh dược.

Chỉ riêng một mảnh dược điền này e rằng cũng đủ khiến cho tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang phải điên cuồng, thậm chí cao thủ Chuẩn Thánh đều sẽ đỏ mắt.

Nhưng giờ khắc này, ánh mắt Tần Hạo lại gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước cách đó không xa, trên mặt mang theo vẻ chấn động nồng đậm, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi.

Chỉ thấy trong tầm mắt của hắn là một cái hồ nước khổng lồ rộng

mấy trăm trượng.

Tại vị trí trung tâm nhất của hồ nước là một đóa hoa sen tím khổng lồ nở ra ba mươi sáu phẩm (cánh).

Một cỗ khí tức vô cùng huyền diệu từ bên trên tản mát ra, trên đài sen tỏa ra đạo vận vô biên, thập phần huyền diệu.

Tại chung quanh nó là bốn đóa hoa sen tím nở mười hai phẩm, vòng ngoài là chín đóa cửu phẩm, ngoài cùng thì là một đống hoa sen lục phẩm và tam phẩm đang nở rộ.

Cả cái hồ nước có thể dùng một từ "tranh nhau khoe sắc, chúng tinh phủng nguyệt" để hình dung. "Khí tức này, khí tức này...

Tiên Thiên Linh Bảo?

Không đúng, không phải khí tức Tiên Thiên Linh Bảo, là Chí Bảo!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Tam thập lục phẩm Tử Liên?

Trong Hồng Hoang từ khi nào lại xuất hiện một kiện Chí Bảo như vậy?" Giờ khắc này trên mặt Tần Hạo tràn ngập vẻ chấn động.

Đọc vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn tự nhiên cũng biết không ít pháp bảo loại đài sen.

Trong đó cường đại nhất tự nhiên là Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên (Sáng Thế Thanh Liên) thai nghén trong Hỗn Độn, bị Bàn Cổ đoạt được.

Trừ Hỗn Độn Thanh Liên ra thì là bốn tòa Tiên Thiên đài sen do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Trong đó hạt sen màu xanh bởi vì thuộc tính tiếp cận với Hỗn Độn Thanh Liên nhất, đạt được bản nguyên nhiều nhất, cho nên phẩm cấp cũng cao nhất, hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Thanh Liên ba

mươi sáu phẩm, sau này một chia làm ba, trở thành Thành Đạo Chí Bảo của Tam Thanh.

Ba hạt sen còn lại thì phân biệt hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Diệt Thế Hắc Liên, đều là cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn về Tử Liên (Sen tím), hiển nhiên căn bản chưa từng xuất hiện.

Tam Thập Lục Phẩm Tử Liên trước mắt hiển nhiên có phẩm cấp tương đồng với Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, tuyệt đối là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi hiểu rõ, trong đôi mắt Tần Hạo cũng lóe lên quang mang vô cùng nóng rực.

Đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo a!

Hiện tại trên người hắn tuy rằng có mấy món bảo vật không tệ, thậm chí có một kiện Vô Thượng Công Đức Chí Bảo, nhưng hoặc là bị phong ấn, hoặc là chưa trưởng thành đến đỉnh phong, cho nên bảo bối chân chính đỉnh tiêm tịnh không có.

Cho dù phóng mắt nhìn khắp Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo được biết đến cũng không quá một bàn tay, có thể thấy được nó hiếm thấy cỡ nào.

Hiện tại ở nơi này phát hiện một kiện, sự hưng phấn trong lòng Tần Hạo có thể nghĩ mà biết.

Ngay lập tức Tần Hạo căn bản không có chút chần chờ, trực tiếp vươn tay chộp tới đài sen ở trung tâm nhất.

Trong chớp mắt, Tam Thập Lục Phẩm Tử Liên trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang rơi vào trong lòng bàn tay Tần Hạo.

Tần Hạo thấy thế, kim sắc quang mang nơi mi tâm lóe lên, một đạo linh hồn lạc ấn trong nháy mắt đánh vào bên trong Tam Thập Lục Phẩm Tử Liên.

Tại nháy mắt linh hồn lạc ấn đi vào Tử Liên, một cỗ tin tức cũng xuất hiện trong đầu hắn, thình lình chính là tin tức về Tam Thập Lục Phẩm Tử Liên trước mắt. "Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên?

Hỗn Độn Thanh Liên tịnh đế liên?

Hỗn Độn Thanh Liên không phải đơn độc, là một đóa hoa sen tịnh đế?" Rất nhanh Tần Hạo liền luyện hóa cỗ tin tức này, tự nhiên cũng có hiểu biết tường tận về lai lịch Tử Liên trước mắt, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng kinh kỳ.

Năm đó Hỗn Độn Thanh Liên và Hồng Mông Tử Liên cùng được Bàn Cổ phát hiện.

Cuối cùng Bàn Cổ lấy đi Hỗn Độn Thanh Liên, lưu lại Hồng Mông Tử Liên.

Cũng không phải Bàn Cổ không thích bảo vật, mà bởi vì Hồng Mông Tử Liên và Hỗn Độn Thanh Liên tuy là tịnh đế liên (hai hoa cùng một cuống), nhưng Hồng Mông Tử Liên sinh ra muộn hơn Hỗn Độn Thanh Liên rất nhiều, cho nên căn bản chưa thành thục.

Vì vậy Bàn Cổ tìm một chỗ Hỗn Độn linh mạch di thực Hồng Mông Tử Liên qua đó, thiết hạ cấm chế để nó tiếp tục thai nghén.

Chỉ tiếc, về sau Khai Thiên Lượng Kiếp bùng nổ, lan đến cả Hỗn Độn, toàn bộ Hỗn Độn đều bị đánh nát, Hồng Mông Tử Liên tự nhiên cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi, bản nguyên bị trọng thương nghiêm trọng.

Cũng may có cấm chế năm đó Bàn Cổ lưu lại, cuối cùng âm

dương sai lệch thế nào lại bao bọc lấy một khối mảnh vỡ Hỗn Độn rơi vào trong Hồng Hoang.

Trải qua vô số năm thai nghén, cuối cùng cũng đạt tới trình độ Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng căn cứ tin tức Tần Hạo đạt được, đây đã là cực hạn của Hồng Mông Tử Liên rồi.

Vốn bản nguyên bất túc, sau lại trải qua Khai Thiên Lượng Kiếp, bản nguyên bị trọng thương, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây là cực hạn nó có thể đạt tới, trừ phi có cơ duyên nghịch thiên xuất hiện. "Tiên Thiên Chí Bảo, không ngờ ta cũng sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" Giờ phút này tâm tình Tần Hạo tự nhiên vô cùng kích động.

Chương 19

Phải biết rằng Tiên Thiên Chí Bảo trừ bỏ có hiệu quả phòng ngự cường đại ra, còn có một tác dụng trọng yếu đó là trấn áp khí vận.

Như vậy, Tần Hạo hiển nhiên cũng có thêm một lá bài tẩy cường đại.

Sau khi bình phục cảm xúc trong lòng, ý niệm hắn vừa động, trực tiếp nạp Hồng Mông Tử Liên vào trong thức hải.

Hiện tại chỉ là hoàn thành nhận chủ sơ bộ mà thôi, muốn phát huy ra uy năng lớn hơn cần không ngừng tế luyện mới được.

Sau đó ánh mắt hắn rơi vào trên những đài sen còn lại, vẻ hưng phấn trên mặt y nguyên không giảm.

Đây chính là cả một hồ nước Tiên Thiên Linh Bảo a!

Giờ phút này Tần Hạo cũng có cảm giác của kẻ một đêm chợt giàu, những thứ này nếu bại lộ ra ngoài, đừng nói Chuẩn Thánh, e rằng Thánh Nhân đều phải phát điên.

Bốn đóa Thập Nhị Phẩm Tử Liên kia chút nào không yếu hơn ba tòa đài sen thập nhị phẩm như Công Đức Kim Liên, đều đạt tới cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chín đóa Cửu phẩm Tử Liên cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Tam phẩm Tử Liên kém nhất cũng là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể tưởng tượng đây là một bút tài phú kinh khủng cỡ nào. "Sinh mệnh khí tức thật nồng đậm, đây là...

Tam Quang Thần Thủy!?

Cả một hồ Tam Quang Thần Thủy!?" Trước đó tâm thần Tần Hạo đều bị cả hồ sen tím hấp dẫn, đối với những thứ khác tịnh không quá

để ý.

Hiện tại sau khi tâm thần bình phục mới chú ý tới những thứ khác, phát hiện sinh mệnh khí tức chung quanh nồng đậm đến trình độ vô cùng kinh khủng.

Dưới sự bao phủ của sinh mệnh tinh khí kinh khủng này, Tần Hạo cảm giác tất cả lỗ chân lông toàn thân phảng phất đều muốn mở ra, vô cùng thư sướng.

Rất nhanh Tần Hạo cũng cảm ứng được ngọn nguồn sinh mệnh tinh khí, thình lình chính là nước trong hồ sen.

Giây lát sau, Tần Hạo liền nhận ra, nước hồ này thình lình chính là Tam Quang Thần Thủy đại danh đỉnh đỉnh.

Tam Quang Thần Thủy trong toàn bộ Hồng Hoang tuyệt đối là tồn tại lừng lẫy, chẳng thấy trong Tây Du, Tôn Ngộ Không đẩy ngã cây Nhân Sâm Quả, Quan Âm chỉ vẩy ra mấy giọt Tam Quang Thần Thủy liền cứu sống được cây Nhân Sâm Quả đó sao, đủ thấy được sự bất phàm của nó.

Hiện tại trước mặt Tần Hạo có chừng một hồ Tam Quang Thần Thủy, sự chấn động trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Từ sau khi tiến vào Bồng Lai đảo, tâm thần Tần Hạo vẫn luôn chịu sự trùng kích hết đợt này đến đợt khác, tam quan cũng không ngừng bị đổi mới, hiện tại dần dần có một loại cảm giác tê dại.

Đồng thời trong lòng cũng thầm khen, Bồng Lai đảo quả nhiên không hổ là động thiên phúc địa đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, là vùng đất trinh nguyên chưa bị khai phá, hiện tại hiển nhiên là tiện nghi cho hắn.

Sau khi hồi thần, Tần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp tiến lên, ý niệm vừa động, một khắc sau, cả tòa hồ sen cũng trực tiếp xuất

hiện trong Đạo trường không gian của hắn.

Trên Bồng Lai đảo tuy rằng có Tiên Thiên đại trận thủ hộ, nhưng xem ra không có nơi nào an toàn và bí ẩn hơn Đạo trường không gian. "Trên Bồng Lai đảo đã có nhiều bảo vật như vậy, không biết trên hai hòn đảo còn lại sẽ có bảo vật gì!" Tần Hạo trong lòng có chút chờ mong nghĩ.

Một khắc sau, thân thể hắn hóa thành một đạo lưu quang, bay vút về hướng đảo Doanh Châu bên cạnh. "Ân?

Hỗn Độn linh khí nơi này..." Sau khi lên đảo, mày Tần Hạo nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện trình độ nồng đậm của Hỗn Độn linh khí ở đảo Doanh Châu kém hơn trên Bồng Lai đảo không ít.

Sau đó theo Tần Hạo một đường dò xét, cũng dần dần chứng thực suy đoán của mình.

Tuy rằng dọc đường Tần Hạo cũng đạt được không ít linh dược và linh căn trân quý, nhưng so với linh dược và linh căn thai nghén trên Bồng Lai đảo thì hiển nhiên kém hơn không ít, trong lòng hắn cũng ẩn ẩn có chút thất lạc. "Xem ra thật sự là lòng tham không đáy a, ta cũng có chút tham tâm bất túc rồi!" Rất nhanh cỗ ý niệm này liền biến mất không thấy, trên mặt lộ ra một vẻ tự giễu.

Nếu để những đại năng trong Hồng Hoang biết được ý niệm vừa rồi của Tần Hạo, e rằng sớm đã nhịn không được một tát chụp chết hắn.

Phao bỏ tạp niệm trong lòng, Tần Hạo lại một lần nữa lên đường chạy tới trung ương đảo Doanh Châu.

Sau khi tiến vào trung ương đảo Doanh Châu, ánh mắt Tần Hạo bị một cây đại thụ màu vàng hấp dẫn, một cỗ Mộc chi tinh khí nồng đậm từ trên đó tràn ngập ra. "Mộc chi tinh khí thật nồng đậm, khí tức còn

cường đại hơn Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn nhiều, chẳng lẽ là một cây Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn!?" Cảm ứng được Mộc chi tinh khí nồng nặc, mắt Tần Hạo cũng mạnh mẽ sáng lên, trong lòng có một suy đoán.

Tại Bồng Lai đảo, Tần Hạo cũng thu hoạch một cây Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng khí tức trên người đại thụ trước mắt so với cây Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn hắn đạt được còn nồng đậm hơn gấp mười lần không chỉ.

Hiển nhiên đây căn bản không phải thứ mà Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn có thể sở hữu, vậy thì hiển nhiên chỉ có một kết quả: Linh căn trước mắt là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Ngay lập tức Tần Hạo bắt đầu cẩn thận đánh giá cây đại thụ màu vàng trước mắt, cuối cùng ánh mắt định cách tại chín quả trái cây màu vàng trên cây, chỉ thấy trên trái cây có hai cái đạo văn huyền diệu. "Hoàng Trung?

Linh căn...

Chẳng lẽ là Hoàng Trung Lý thần bí nhất trong Thập đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang!?" Rất nhanh Tần Hạo liền nhận ra hai cái đạo văn kia, trong lòng lập tức minh bạch lai lịch linh căn này, thình lình chính là Hoàng Trung Lý đại danh đỉnh đỉnh.

Hoàng Trung Lý vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới thành thục một lần, mỗi một lần cũng chỉ có chín trái, một trái cũng đủ để người ta lập địa thành Đại La Kim Tiên, hiệu quả không sai biệt lắm với Cửu Chuyển Kim Đan, có thể xưng là vật nghịch thiên.

Đương nhiên, Hoàng Trung Lý hiệu quả nghịch thiên nhưng đồng dạng hạn chế cũng không ít, trong đó tệ đoan lớn nhất là thông qua việc phục dụng Hoàng Trung Lý để đột phá Đại La Kim Tiên sẽ làm tổn hại căn cơ tu luyện giả, ngày sau tu vi sẽ không được tiến thêm.

Thứ này đối với tu sĩ thiên phú tuyệt luân không thể nghi ngờ là vật "kéo lúa non ép chín", nhưng đối với những người thiên phú bình thường thì hiển nhiên có thể xưng là vô thượng thánh vật.

Phải biết rằng Đại La Kim Tiên chính là cao thủ đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, là cảnh giới mà vô số người chung quy cả đời đều không thể đạt tới.

Nhưng chín trái Hoàng Trung Lý trước mắt lại là một ngoại lệ.

Giờ phút này Tần Hạo nhìn ra được, chín trái Hoàng Trung Lý này hiển nhiên là lứa quả đầu tiên.

Trong lứa quả đầu tiên ẩn chứa quy tắc thiên địa vô cùng nồng đậm, xa xa không phải những trái về sau có thể so sánh, chênh lệch trong đó giống như chênh lệch giữa Tiên Thiên Linh Căn và Hậu Thiên Linh Căn vậy.

Nếu phục dụng chín trái cây trước mắt này để đột phá Đại La Kim Tiên thì cũng sẽ không thương tổn căn cơ tu luyện.

Nhưng loại tu vi đạt được thông qua ngoại lực hiển nhiên không thuần túy và ngưng thực bằng pháp lực được đánh bóng từng chút một, cho nên thông qua Hoàng Trung Lý đạt tới Đại La Kim Tiên tuy rằng trong thời gian ngắn chiến lực bạo tăng, nhưng cũng cần đại lượng thời gian đánh bóng pháp lực để củng cố căn cơ.

Nhưng so với thời gian cần thiết để tu luyện lên Đại La Kim Tiên bình thường thì hiển nhiên ngắn hơn vô số lần.

Chương 20

Vung tay lên, trong tay Tần Hạo xuất hiện mấy cái hộp ngọc, đánh ra mấy đạo linh quyết, chín trái cây trong hư không trong nháy mắt hóa thành từng đạo lưu quang rơi vào trong hộp ngọc, sau đó được hắn cẩn thận từng li từng tí thu lại.

Lúc mới bắt đầu, Tần Hạo cũng có xúc động muốn nuốt một quả Hoàng Trung Lý, nhưng vẻn vẹn một lát sau liền bỏ đi ý niệm này.

Nếu là trước khi chưa mở ra công năng Đạo trường, Tần Hạo sẽ không chút do dự nuốt một quả Hoàng Trung Lý để mình lập địa thành Đại La Kim Tiên, bởi vì như vậy có thể làm cho mình trong nháy mắt lĩnh ngộ Thái Ất và Đại La đạo quả - phải biết rằng tâm thần cảnh giới vẫn luôn là điểm yếu của hắn.

Nhưng sau khi Đạo trường mở ra, có Ngộ Đạo Thiên Bia thì liền không cần lo lắng nữa.

Tuy rằng lứa Hoàng Trung Lý đầu tiên tịnh không ảnh hưởng căn cơ, nhưng hắn thủy chung cảm thấy dùng dược vật linh quả đắp nặn tu vi không tốt bằng từng bước từng bước đánh bóng ra.

Quan trọng nhất là hắn tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Công, cộng thêm Ngộ Đạo Thiên Bia, hắn tự tin tốc độ tu luyện của mình tuyệt đối quan tuyệt cả thiên địa Hồng Hoang, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì dù không cần dùng Hoàng Trung Lý, hắn cũng có thể đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên trong thời gian ngắn nhất.

Còn về việc tiết kiệm được một quả Hoàng Trung Lý thì có thể làm cho Nhân tộc có thêm một tôn tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, giúp Nhân tộc có thêm một phần bảo đảm trong kiếp nạn vị lai.

Sau khi thu xong chín trái Hoàng Trung Lý, hắn làm theo cách cũ,

trực tiếp thu Hoàng Trung Lý vào trong dược điền tại Đạo trường không gian, tại chỗ cũ chỉ còn lại một cái hố to. "Di?

Thổ hệ bản nguyên khí tức thật nồng đậm...

Chẳng lẽ là Tiên Thiên Tức Nhưỡng?" Lúc này ánh mắt Tần Hạo rơi vào trung tâm cái hố to, chỉ thấy một đoàn thổ nhưỡng màu vàng xuất hiện trong tầm mắt, một cỗ Thổ hệ bản nguyên khí tức vô cùng nồng đậm từ bên trên tràn ngập ra.

Vẻn vẹn một lát sau, Tần Hạo liền nhận ra, thổ nhưỡng màu vàng này hiển nhiên chính là Thổ hệ chí bảo Tiên Thiên Tức Nhưỡng đại danh đỉnh đỉnh.

Trong cả thế giới Hồng Hoang, người sở hữu Tiên Thiên Tức Nhưỡng chỉ có hai, một là Nữ Oa (nhưng Tiên Thiên Tức Nhưỡng trong tay Nữ Oa dùng để tạo nhân), người còn lại là Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu.

Hiện tại Tần Hạo đạt được một đoàn Tiên Thiên Tức Nhưỡng lớn như vậy, tuyệt đối là một thu hoạch to lớn.

Đối với Thổ hệ chí bảo, Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua, đồng dạng vươn tay chộp một cái, thu lấy Tiên Thiên Tức Nhưỡng. "Tiếp theo nên đi hòn đảo cuối cùng!" Doanh Châu đảo trên cơ bản đã bị vơ vét xong, hiện tại trong Bồng Lai Tam Đảo cũng chỉ còn lại đảo Phương Trượng là chưa đi. "Di?

Khí tức bên trên..." Nhưng ngay khi Tần Hạo bước lên đảo Phương Trượng, chân mày hắn nhíu chặt lại.

Trình độ nồng đậm của Hỗn Độn linh khí tại đảo Phương Trượng cũng không khác biệt lắm so với đảo Doanh Châu, đều kém hơn Bồng Lai đảo không ít.

Nhưng đó không phải là chủ yếu, giờ khắc này Tần Hạo từ trên

đảo Phương Trượng ẩn ẩn cảm ứng được một cỗ khí tức huyết tinh nhàn nhạt. "Huyết tinh chi khí, nơi này tại sao lại có huyết tinh chi khí?

Chẳng lẽ nơi này đã có chủ?

Có sinh linh khác tồn tại?" Trong đầu Tần Hạo toát ra một ý niệm, nhưng vẻn vẹn một lát sau liền bỏ đi suy nghĩ này.

Bởi vì từ trên Bồng Lai đảo và Doanh Châu đảo vừa rồi, Tần Hạo căn bản không phát hiện nửa điểm dấu vết hoạt động của sinh linh khác.

Huống chi nếu có sinh linh khác thì Tần Hạo không cho rằng đối phương có thể làm ngơ đối với Hồng Mông Tử Liên cũng như Hoàng Trung Lý.

Lập tức trên mặt hắn lộ ra vẻ tò mò, đồng thời cũng có vẻ đề phòng nồng đậm.

Ngay lập tức ý niệm vừa động, một tòa Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Bảo Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Hạo, từng đạo Huyền Hoàng chi khí rủ xuống bao phủ quanh thân hắn, sau đó cả người cẩn thận từng li từng tí dò xét vào bên trong hòn đảo.

Càng tới gần nơi trung tâm hòn đảo, Tần Hạo càng có thể cảm giác khí tức huyết tinh trong thiên địa càng ngày càng nồng đậm.

Cùng lúc đó, từ trong khí tức huyết tinh, Tần Hạo cũng cảm ứng được một cỗ khí tức tạo hóa huyền diệu không nói rõ được cũng không tả rõ được, phảng phất như có thứ gì đó đang thai nghén bên trong.

Bởi vì trong lòng sinh ra đề phòng, cho nên túc túc dùng thời gian ba ngày, Tần Hạo mới tới gần nơi hạch tâm đảo Phương Trượng. "Kia, kia là cái gì!?" Khi ánh mắt Tần Hạo rơi vào nơi hạch tâm đảo

Phương Trượng, cả người lại một lần nữa ngẩn ra, mắt trừng thật lớn, phảng phất như phát hiện thứ gì đó không thể tin nổi. "Tiên Thiên Chí Bảo, là khí tức Tiên Thiên Chí Bảo!

Tạo hình này... chẳng lẽ là Càn Khôn Đỉnh trong truyền thuyết!?

Nhưng Càn Khôn Đỉnh không phải đang ở trong tay Hồng Quân Đạo Tổ sao?" Trong tầm mắt Tần Hạo, một cái cự đỉnh ba chân sừng sững tại hạch tâm hòn đảo, một cỗ khí tức vô cùng huyền diệu từ bên trên tản mát ra, nương theo đó là từng đạo khí tức tạo hóa huyền diệu tràn ngập.

Đối với khí tức tản mát ra từ cự đỉnh này Tần Hạo chút nào không xa lạ, bởi vì khí tức này không khác biệt lắm so với Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên hắn đạt được trước đó, hiển nhiên là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong nhận thức của Tần Hạo, bảo vật hình cái đỉnh là Tiên Thiên Chí Bảo thì chỉ có Càn Khôn Đỉnh trong truyền thuyết.

Nhưng theo hắn được biết, thứ này hẳn là đang ở trong tay Hồng Quân Đạo Tổ mới đúng, chuyện này hiển nhiên làm cho hắn có chút nghĩ không thông.

Nhưng rất nhanh hắn liền đè xuống ý niệm phân tạp trong lòng, ánh mắt rơi vào không trung phía trên đại đỉnh.

Bởi vì trong tầm mắt của hắn, ngoại trừ cái đại đỉnh ba chân ra, phía trên đại đỉnh còn có một cái kén khổng lồ màu huyết sắc lơ lửng.

Khí tức huyết tinh nồng đậm mà Tần Hạo cảm ứng được trước đó thình lình chính là từ trên thứ này tản mát ra.

Trong đại đỉnh phía dưới, từng tia Tạo Hóa chi lực huyền diệu cũng dung nhập vào trong huyết kén giữa hư không. "Khí tức thật kinh khủng, bên trong huyết kén rốt cuộc là thứ gì?" Ánh mắt Tần Hạo

nhìn về phía huyết kén tràn ngập vẻ kiêng kị nồng đậm.

Từ bên trên, Tần Hạo cảm nhận được một loại uy áp kinh khủng chưa từng có.

Loại uy áp này có chút không giống lắm với uy áp tản mát ra trên người tu sĩ cường đại, nó tương tự như uy áp đến từ huyết mạch và tầng thứ sinh mệnh. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ phát hiện Tạo Hóa Chí Bảo Thần Ma Nguyên Thai!" Lúc Tần Hạo đang có chút không làm rõ được lai lịch cái kén khổng lồ màu huyết sắc, Hệ thống vốn vẫn luôn trầm tịch phát ra một đạo thanh âm. "Thần Ma Nguyên Thai?

Đó là cái gì?" Nghe được thanh âm của Hệ thống, Tần Hạo vui vẻ, vội vàng dò hỏi.

Chương 21

Món đồ chơi này hắn chưa từng thấy qua trong tiểu thuyết Hồng Hoang. "Thần Ma Nguyên Thai là Tạo Hóa Chí Bảo do tinh huyết Ma Thần trải qua Tạo Hóa chi lực tẩy lễ thai nghén mà thành!" Hệ thống giải thích. "Ma Thần tinh huyết, chẳng lẽ là Tiên Thiên Ma Thần?" Tần Hạo hỏi.

Cái gọi là Tiên Thiên Ma Thần trên thực tế là các lộ đại thần sinh ra trước tiên (Tiên Thiên), ví dụ như Hồng Quân, Tam Thanh, Thủy Tổ tam tộc Long Phượng Kỳ Lân,...

đều thuộc về Tiên Thiên Ma Thần. "Tiên Thiên Ma Thần?

Ký chủ nghĩ nhiều rồi, Ma Thần tinh huyết tịnh không phải tinh huyết của Tiên Thiên Ma Thần, mà là tinh huyết của Hỗn Độn Ma Thần!" Hệ thống nói. "Cái gì!?

Hỗn Độn Ma Thần!?" Nghe được cái này, mắt Tần Hạo trừng thật lớn.

Nói đùa cái gì, sự tồn tại của Hỗn Độn Ma Thần hắn biết mười phần rõ ràng.

Đó là những tồn tại do ba ngàn đại đạo pháp tắc thai nghén mà thành, trời sinh liền chưởng khống một đạo pháp tắc, chiến lực vô song, tuyệt đối là tồn tại hung danh hiển hách.

Cái kén khổng lồ màu huyết sắc trước mắt lại do tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần thai nghén mà thành, sự chấn động trong lòng hắn có thể nghĩ mà biết. "Chính là như thế.

Nhưng Thần Ma Nguyên Thai này còn xa mới thành hình.

Nếu dung hợp tất cả tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần, Thần Ma

Nguyên Thai sẽ hóa thành Thần Ma Thánh Thai.

Một khi sinh ra linh trí hóa hình liền sẽ trở thành Đại Đạo Chi Thể.

Sinh ra đã là Đại Đạo Thánh Nhân!" Hệ thống giải thích. "Thần Ma Thánh Thai, Đại Đạo Chi Thể, Đại Đạo Thánh Nhân..." Tuy rằng hiện tại Tần Hạo tịnh không thể lý giải ý nghĩa chân chính của mấy từ này, nhưng chỉ nhìn cái tên cũng có thể thấy được, tuyệt đối là tồn tại "cao đại thượng" (cao cấp, sang trọng). "Không ngờ vận khí ký chủ tốt như vậy, phát hiện ra vật tạo hóa bực này!" Thanh âm Hệ thống lại một lần nữa truyền đến. "Thứ này có chỗ hữu dụng với ta không?" Tần Hạo có chút hy vọng hỏi.

Từ trong lời nói của Hệ thống, Tần Hạo hiển nhiên cũng minh bạch sự phi phàm của thứ này. "Thần Ma Nguyên Thai là bảo vật tuyệt giai để tu luyện Thân Ngoại Hóa Thân!

Có thể để cho ký chủ có thêm một tôn Thân Ngoại Hóa Thân tiềm lực vô cùng!" Hệ thống nói. "Thân Ngoại Hóa Thân!?" Nghe được cái này Tần Hạo sửng sốt, ngay sau đó mắt mạnh mẽ sáng lên.

Đối với Thân Ngoại Hóa Thân, Tần Hạo tịnh không xa lạ.

Nhưng xem ra, bình thường Thân Ngoại Hóa Thân thuộc về tồn tại thập phần gân gà (vô dụng), bởi vì dược liệu cần thiết để tu luyện quá hà khắc, cho dù tu luyện thành công thì thiên phú và tiềm lực của hóa thân cũng sẽ chịu hạn chế bởi dược liệu luyện chế, thành tựu thập phần hữu hạn, cho nên bình thường hiếm có người nào sẽ tu luyện loại thần thông này.

Nhưng hiển nhiên, Thần Ma Nguyên Thai trước mắt không giống vậy.

Từ trong giới thiệu của Hệ thống, tiềm lực Thân Ngoại Hóa Thân tu luyện từ Thần Ma Nguyên Thai là vô cùng.

Sở hữu một tôn Thân Ngoại Hóa Thân tiềm lực vô cùng đối với Tần Hạo tuyệt đối là một chuyện tốt bằng trời. "Thật sự là quá tốt, không ngờ trên đảo Phương Trượng lại có thu hoạch to lớn như thế!" Rất nhanh Tần Hạo mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói.

Ý niệm vừa động, Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp trực tiếp thu lại.

Hiện tại hắn đã minh bạch, huyết sắc cự kén căn bản không có chút nguy hiểm nào.

Ngay lập tức Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, trực tiếp câu thông Đạo trường không gian, sau đó trong nháy mắt thu cái kén khổng lồ màu huyết sắc vào trong Ngộ Đạo Điện.

Sau đó ánh mắt Tần Hạo rơi vào cái cự đỉnh ba chân phía dưới, vươn tay vẫy một cái, cự đỉnh hóa thành một đạo lưu quang, cuối cùng hóa thành một tôn đỉnh nhỏ tí hon xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Hạo.

Không có chút chần chờ, Tần Hạo trực tiếp đánh vào linh hồn lạc ấn lên chiếc đỉnh nhỏ.

Tại nháy mắt đánh vào linh hồn lạc ấn, Tần Hạo trong nháy mắt liền minh bạch lai lịch tiểu đỉnh.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn cũng xuất hiện một bức họa diện.

Trong không gian Hỗn Độn vô biên, ba ngàn đạo thân ảnh cự nhân kinh khủng lao vào chiến đấu.

Xác thực mà nói là hơn hai ngàn người đang vây đánh một đại hán đầu đội ngọc điệp, chân đạp thanh liên, tay cầm cự phủ (búa lớn).

Nhưng đối mặt với những thân ảnh kia vây công, đại hán lại không có chút lùi bước, huy vũ cự phủ trong tay nghênh đón.

Đối mặt với đại hán kinh khủng kia, hơn hai ngàn thân ảnh kia không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại bị giết đến tơi bời, mỗi một búa hạ xuống đều sẽ có ít nhất một đạo thân ảnh bị trọng thương hoặc là chém giết.

Trong hơn hai ngàn thân ảnh, có một thân ảnh tay cầm một tôn Hỗn Độn Cự Đỉnh.

Đối mặt đại hán tập sát, trên mặt thân ảnh cầm cự đỉnh rốt cuộc lộ ra một vẻ hoảng loạn, sau đó cự đỉnh trong tay nở rộ ra vô lượng thần quang bao phủ lấy hắn.

Nhưng một màn vô cùng kinh khủng xuất hiện, tại nháy mắt cự phủ cùng cự đỉnh va chạm, Hỗn Độn Cự Đỉnh liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một đạo vết nứt kinh khủng hiển hiện, cuối cùng trực tiếp một chia làm hai.

Mất đi cự đỉnh che chở, đạo thân ảnh kia cũng trực tiếp bị chém thành hai nửa, hiển nhiên là không sống nổi.

Cự đỉnh bị chia làm hai nửa thì phiêu phù trong chiến trường Hỗn Độn.

Đại chiến tịnh không kết thúc khi đối phương ngã xuống, ngược lại càng thêm gây cấn.

Càng ngày càng nhiều thân ảnh bị đại hán chém giết, máu tươi vung vãi khắp chiến trường Hỗn Độn.

Trong đó không ít huyết dịch bắn lên trên một nửa mảnh vỡ cự đỉnh, từng tia khí tức tạo hóa huyền diệu bao phủ lên nó.

Chương 22

Cuối cùng một nửa mảnh vỡ cự đỉnh hóa thành một tôn đỉnh nhỏ hơn một số, phảng phất như chịu sự dẫn dắt, không ngừng phiêu đãng trong chiến trường Hỗn Độn, càng ngày càng nhiều huyết dịch rơi vào trong đỉnh.

Họa diện một màn cuối cùng là đại hán cầm cự phủ bổ ra Hỗn Độn, tiểu đỉnh bị hất bay ra ngoài, cuối cùng đi theo một khối mảnh vỡ Hỗn Độn cùng nhau rơi vào trong thiên địa tân sinh. "Hô...

Tạo Hóa Đỉnh!

Nguyên lai tên Tiên Thiên Chí Bảo này gọi là Tạo Hóa Đỉnh, cùng nguồn gốc với Càn Khôn Đỉnh!" Tần Hạo trong miệng lẩm bẩm nói, trên mặt tràn ngập vẻ chấn động nồng đậm.

Họa diện trước đó hiển nhiên là thứ tương tự như truyền thừa họa diện tự mang trong Tạo Hóa Đỉnh, cảnh tượng trong đó hiển nhiên là hình ảnh Bàn Cổ đại chiến với các Hỗn Độn Ma Thần còn lại.

Giờ phút này tâm thần Tần Hạo y nguyên chìm đắm trong họa diện kinh khủng vừa rồi.

Tràng diện kia thực sự quá kinh khủng, tuy rằng vẻn vẹn chỉ là hình ảnh, nhưng Tần Hạo y nguyên có thể cảm nhận được sự khủng bố của những thân ảnh kia.

Đối mặt với những thân ảnh đó, Tần Hạo cảm giác mình quả thực giống như con sâu cái kiến, thậm chí ngay cả sâu kiến cũng không bằng, chỉ riêng dư ba kinh khủng kia cũng đủ để hắn chết vô số lần. "Sớm muộn có một ngày ta cũng nhất định sẽ đạt tới cảnh giới kia, thậm chí siêu việt!" Rất nhanh trên mặt Tần Hạo lộ ra một vẻ kiên định nồng đậm.

Sau khi thu lấy Tạo Hóa Đỉnh và Thần Ma Nguyên Thai, Tần Hạo cũng triệt để hoàn thành việc tìm kiếm Bồng Lai Tam Đảo.

Sau đó rất nhanh Tần Hạo lại một lần nữa trở về Bồng Lai đảo.

So với Doanh Châu đảo và Phương Trượng đảo, hiển nhiên hoàn cảnh Bồng Lai đảo là tốt nhất trong ba đảo, Tần Hạo quyết định an trí Đạo trường của mình tại nơi này.

Còn về Đạo trường không gian, hắn xem đó là nơi bế quan.

Sau khi về Bồng Lai đảo, Tần Hạo ý niệm vừa động, thân hình liền tiến vào trong Đạo trường không gian.

Lần này Tần Hạo tuyệt đối là kiếm được đầy bồn đầy bát, tuy rằng vì tiến vào Bồng Lai đảo mà tiêu hao chín thành chín công đức, nhưng so với thu hoạch thì chút tiêu hao đó căn bản không đáng nhắc tới.

Rất nhanh ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên cái kén khổng lồ màu huyết sắc trước mặt.

Lần này Tần Hạo chuẩn bị bế quan, mục đích tự nhiên chính là vì Thần Ma Nguyên Thai trước mắt, đem Thần Ma Nguyên Thai tu luyện thành Thân Ngoại Hóa Thân.

Sự khủng bố của Thần Ma Nguyên Thai khiến vẻ kích động trong đôi mắt Tần Hạo đều không che giấu được.

Thật lâu sau, Tần Hạo mới bình phục cảm xúc, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất. "Trảm!" Bất chợt, mắt Tần Hạo mạnh mẽ mở ra, một đạo tinh quang nhiếp nhân tâm phách kinh khủng bạo xạ mà ra.

Cùng lúc đó, trong thức hải của hắn, một đạo kim quang lóe lên, ngay sau đó nguyên thần trực tiếp một chia làm hai, trực tiếp ngạnh sinh sinh trảm xuống một phần ba nguyên thần. "Phốc!" Tại nháy mắt

nguyên thần bị trảm, sắc mặt Tần Hạo trong nháy mắt trắng bệch vô cùng.

Cùng lúc đó, một ngụm máu tươi cuồng phún ra, khí tức trên người cũng trở nên vô cùng suy yếu, hiển nhiên bị trọng thương kinh khủng.

Nhưng giờ phút này Tần Hạo căn bản không dám có chút chần chờ, cố nén thống khổ đi sâu vào tận linh hồn, hai tay thật nhanh kết ấn.

Sau đó phần nguyên thần bị trảm đi lập tức quang mang đại thịnh, trong nháy mắt hóa thành một đạo kim quang đi vào trong cái kén khổng lồ màu huyết sắc trước mặt. "Ông!" Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Tần Hạo, một tôn tiểu đỉnh ba chân cũng phi xạ ra, trực tiếp đi tới phía dưới cự kén.

Sau đó một cỗ khí tức thôn phệ kinh khủng tản mát ra, trực tiếp đem huyết sắc cự kén nuốt vào, ngay sau đó vô tận Tạo Hóa chi khí trong Tạo Hóa Đỉnh điên cuồng dũng mãnh lao tới cự kén.

Tại nháy mắt phân thần của Tần Hạo tiến vào trong huyết sắc cự kén, hắn chỉ cảm giác một cỗ khí tức huyền diệu vô cùng bao phủ quanh thân, một cỗ cảm giác ôn nhuận lập tức truyền đến, phảng phất như tiến vào trong mẫu thể.

Ngay lập tức phân thần của Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, từng đạo đạo văn huyền diệu không ngừng đánh ra, rất nhanh lưu lại lạc ấn tại nơi sâu nhất của Thần Ma Nguyên Thai.

Sau đó tâm thần cả người cũng lập tức trầm tẩm trong đó, dựa theo tu luyện chi pháp của Thân Ngoại Hóa Thân bắt đầu không ngừng tế luyện Thần Ma Nguyên Thai trước mắt.

Bản tôn Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, từng trái từng trái

linh quả không ngừng nuốt vào bụng, hóa thành từng đạo năng lượng tinh thuần dũng mãnh lao tới thức hải, hiển nhiên là đang chữa trị thương thế nguyên thần.

Cũng may lần này Tần Hạo đạt được hải lượng linh dược và không ít Tiên Thiên Linh Căn trong Bồng Lai Tam Đảo, trong đó không ít đều là bảo vật chữa trị thương thế nguyên thần.

Cũng chính vì như thế, Tần Hạo mới dám tứ vô kỵ đạn tiến hành tự trảm nguyên thần như vậy.

Nếu không có những linh dược và linh căn này làm hậu thuẫn, cho dù đạt được vật nghịch thiên như Thần Ma Nguyên Thai thì e rằng hắn cũng không dám lập tức tu luyện, ít nhất cần chuẩn bị thời gian tương đương dài mới được.

Theo linh dược và linh căn nhập thể, Tần Hạo cũng rất nhanh tiến vào trạng thái nhập định.

Thần Ma Nguyên Thai trong Tạo Hóa Đỉnh giờ phút này cũng giống như cá voi hút nước, điên cuồng thôn phệ Tạo Hóa chi lực trong đỉnh.

Một cỗ khí tức vô cùng huyền diệu từ trên Thần Ma Nguyên Thai tản mát ra, phảng phất như đang trải qua sự thuế biến kinh thiên. ...

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt trăm năm đã trôi qua. "Ông ông ông..." Đúng lúc này, bỗng nhiên Tạo Hóa Đỉnh trước mặt Tần Hạo quang mang đại thịnh, một đạo huyết sắc quang mang kinh khủng phóng lên tận trời, nương theo đó là một cỗ uy áp vô cùng kinh khủng tràn ngập ra, phảng phất như có tuyệt thế Ma Thần kinh khủng thức tỉnh. "Tê...

Khí tức thật kinh khủng!" Giờ khắc này dưới sự bao phủ của khí tức kinh khủng, bản tôn Tần Hạo tự nhiên tỉnh lại.

Trải qua trăm năm thời gian, dưới sự chữa trị của vô số linh dược và Tiên Thiên Linh Căn, thương thế nguyên thần của Tần Hạo cũng triệt để khôi phục, thậm chí dưới sự tẩm bổ của linh căn, nguyên thần còn có một chút tăng lên.

Giờ phút này ánh mắt Tần Hạo gắt gao nhìn chằm chằm Tạo Hóa Đỉnh trước mắt. "Xoát!" Một lát sau, chỉ thấy một đạo huyết sắc quang mang lóe lên, ngay sau đó một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Chỉ thấy dung mạo đạo thân ảnh này nhìn qua có tám chín phần tương tự Tần Hạo, nhưng tóc lại màu huyết sắc, một thân trường bào huyết sắc, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ khí tức thao thiên, giống như Ma Thần buông xuống.

Nhìn qua thân ảnh trước mắt, trong lòng Tần Hạo dâng lên một loại cảm giác thập phần quỷ dị, phảng phất như đang nhìn chính mình, loại cảm giác đó muốn bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị.

Thân ảnh này thình lình chính là Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Hạo.

Chương 23

"Gặp qua bản tôn!" Một đạo thanh âm băng lãnh từ trong miệng Thần Ma Hóa Thân (về sau gọi Thân Ngoại Hóa Thân là Thần Ma Hóa Thân) truyền ra. "Ta và ngươi vốn là một thể, đạo hữu không cần đa lễ!" Rất nhanh Tần Hạo cũng hồi thần, gật gật đầu nói, cùng lúc đó trên mặt cũng lộ ra một vẻ hưng phấn.

Thần Ma Hóa Thân là Thân Ngoại Hóa Thân, cho nên giờ phút này Tần Hạo tự nhiên cảm ứng rõ ràng tình huống của Thần Ma Hóa Thân.

Khi cảm ứng được thực lực Thần Ma Hóa Thân, hỉ sắc trên mặt Tần Hạo đều không che giấu được.

Bởi vì Tần Hạo phát hiện, Thần Ma Hóa Thân tuy rằng vừa mới tu luyện thành công nhưng một thân tu vi đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng vẻn vẹn chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng đây chính là do tinh huyết vô số Hỗn Độn Ma Thần thai nghén mà thành, thân thể kinh khủng cỡ nào, chiến lực tuyệt đối vượt xa tu vi của hắn.

Hắn có một loại cảm giác, nếu Thần Ma Hóa Thân toàn lực xuất thủ, tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không phải đối thủ của hắn, đủ để chống lại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí chiến thắng.

Có Thần Ma Hóa Thân, Tần Hạo cũng coi như chân chính có một chút tiền vốn tự vệ.

Chỉ cần không tìm đường chết đi trêu chọc tồn tại trên Đại La Kim Tiên, bằng vào thực lực Thần Ma Hóa Thân, tự vệ dư xài.

Nhưng đồng thời Tần Hạo cũng phát hiện một số tệ đoan của

Thần Ma Hóa Thân.

Bởi vì Thần Ma Hóa Thân do tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần thai nghén mà thành, cho nên từ bản chất mà nói, cỗ hóa thân này của Tần Hạo hẳn là liệt vào một loại Hỗn Độn Ma Thần.

Thế giới Hồng Hoang nằm dưới sự chưởng khống của Thiên Đạo, Hỗn Độn Ma Thần căn bản là thứ Thiên Đạo không dung, nhưng cũng may có Hệ thống công đức mạnh nhất che đậy, cũng sẽ không bị bại lộ.

Nhưng bởi vì Thần Ma Hóa Thân thuộc về Hỗn Độn Ma Thần, cho nên căn bản không cách nào tham ngộ quy tắc Thiên Đạo.

Như vậy, tốc độ tu luyện của hắn khẳng định sẽ chịu ảnh hưởng.

Trải qua Tần Hạo dò xét phát hiện, Thần Ma Hóa Thân muốn tăng thực lực lên thì chỉ có một biện pháp đó là thôn phệ tinh huyết.

Thần Ma Hóa Thân do tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần thai nghén mà thành, cho nên đối tượng thôn phệ chỉ có thể là tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng hiện tại trải qua Khai Thiên Lượng Kiếp, Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc chín thành chín, cho dù còn lại cũng đều trốn ở trong Hỗn Độn kéo dài hơi tàn, dĩ thực lực của hắn muốn đi tìm căn bản là không thể nào.

Huống chi, cho dù Hỗn Độn Ma Thần đang kéo dài hơi tàn nhưng có thể từ trong tay Bàn Cổ sống sót thì thực lực có thể nghĩ mà biết, căn bản không phải thứ hắn có thể trêu chọc. "Tinh huyết, tinh huyết...

Xem ra chỉ có cách này!" Trầm mặc thật lâu sau, trong đôi mắt Tần Hạo lóe lên một đạo tinh quang.

Trong Hồng Hoang hiển nhiên không có khả năng có tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần khác, nhưng lại có Bàn Cổ tinh huyết.

Thập Nhị Tổ Vu liền là do Bàn Cổ tinh huyết biến thành.

Đương nhiên, Tần Hạo tịnh không có ý định đánh chủ ý lên Thập Nhị Tổ Vu.

Thứ nhất, thực lực Thập Nhị Tổ Vu vô cùng kinh khủng, căn bản không phải Tần Hạo có thể tùy ý trêu chọc.

Đương nhiên, cái này tịnh không phải chủ yếu, quan trọng nhất là Vu Tộc chính là một trong những bá chủ thiên địa, Vu Yêu tranh bá là đại thế Thiên Đạo, nếu diệt đi Thập Nhị Tổ Vu khiến cho thực lực Vu Tộc đại tổn, ảnh hưởng đến đại thế Vu Yêu tranh bá thì hậu quả tuyệt đối sẽ vô cùng kinh khủng, chờ đợi hắn e rằng sẽ là thiên phạt vô tận.

Trừ bỏ Thập Nhị Tổ Vu ra, còn có một nơi có khả năng đạt được Bàn Cổ tinh huyết, đó là Bàn Cổ Điện.

Phải biết rằng trong Bàn Cổ Điện có Bàn Cổ Chi Tâm tồn tại.

Bàn Cổ Chi Tâm là trái tim của Bàn Cổ, tuy rằng uy năng mười không còn một, nhưng dù vậy đối với Thần Ma Hóa Thân tuyệt đối là vật đại bổ.

Đương nhiên Bàn Cổ Chi Tâm là thánh vật Vu Tộc, Bàn Cổ Điện càng là một trong những cấm địa Vu Tộc, Tần Hạo muốn tiếp cận hiển nhiên cũng không dễ dàng như vậy, cần phải mưu tính thật kỹ một phen. "Di?

Công đức của ta..." Sau đó Tần Hạo mở ra giao diện thuộc tính của mình, ngay sau đó khi nhìn thấy công đức, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Vốn dĩ trước đó vì Công Đức Thiên Nhãn mà công đức tiêu hao mười không còn một, chỉ còn lại không đủ một triệu, nhưng hiện tại hắn phát hiện công đức lại một lần nữa khôi phục lại bộ dáng hơn năm ngàn vạn. "Thì ra là thế, xem ra những năm này Nhân tộc phát

triển không tệ!" Rất nhanh Tần Hạo liền phản ứng lại.

Những công đức này hiển nhiên đến từ Nhân tộc.

Hắn là Tộc trưởng Nhân tộc, theo Nhân tộc không ngừng phát triển lớn mạnh, tự nhiên hắn cũng có thể liên tục không ngừng đạt được công đức. "Hai trăm năm, cũng đến lúc về Nhân tộc xem một chút!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Cộng thêm thời gian bế quan và du lịch trước đó, hắn rời đi Nhân tộc chừng hai trăm năm.

Hiện tại hắn cũng đột phá Kim Tiên, càng đạt được một tôn Thần Ma Hóa Thân cấp bậc Đại La Kim Tiên, lần du lịch Đông Hải này hiển nhiên đã công đức viên mãn.

Ý niệm vừa động, Tần Hạo trực tiếp rời khỏi Đạo trường không gian.

Còn về Thần Ma Hóa Thân thì lưu tại trong Đạo trường không gian tu luyện, Thần Ma Hóa Thân vừa mới tu luyện thành công cần làm quen thật tốt một phen.

Rất nhanh thân ảnh Tần Hạo xuất hiện tại nơi lúc trước vừa mới tiến vào Bồng Lai đảo, ngay sau đó ý niệm vừa động, cả người trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một khắc sau, tại không trung một vùng biển nào đó ở Đông Hải, không gian chung quanh mạnh mẽ vặn vẹo, một đạo thân ảnh lập tức hiển hiện, thình lình chính là Tần Hạo.

So với lúc tiến vào Bồng Lai đảo, rời đi Bồng Lai đảo hiển nhiên đơn giản hơn nhiều.

Bởi vì trước đó khi Tần Hạo tiến vào Bồng Lai đảo, dưới sự bao phủ của Công Đức Thiên Nhãn, trừ bỏ tìm được một con đường ra thì còn đánh hạ lạc ấn trong đại trận.

Hiện tại hắn đã triệt để luyện hóa Tiên Thiên đại trận, ngày sau ra vào chỉ cần một cái ý niệm là có thể làm được.

Sau khi phân biệt phương hướng, Tần Hạo cũng không còn chút dừng lại, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay vút về hướng Hồng Hoang đại lục. ...

Đảo mắt ba ngày trôi qua. "Oanh oanh oanh oanh..." Khi Tần Hạo đi ngang qua một vùng biển, chỉ nghe thấy từ xa truyền đến từng trận tiếng nổ vang trầm thấp, nương theo đó là từng đạo nguyên khí ba động từ xa khuếch tán ra.

Chương 24

Thần niệm trong nháy mắt phóng thích, bao phủ về hướng thanh âm truyền đến.

Trong cảm ứng thần niệm, ba đạo thân ảnh đang chạy trốn thật nhanh trên mặt biển.

Cầm đầu là một nữ tử tuyệt mỹ một thân bạch y, khí chất trầm ổn.

Bên người nàng là hai đạo thân ảnh thanh xuân tịnh lệ, cổ linh tinh quái.

Nhưng giờ phút này ba người có vẻ hơi chật vật.

Sau lưng các nàng là một con Song Đầu Giao Long đang truy đuổi. "Kiệt kiệt kiệt kiệt, không cần chạy, các ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của ta đâu, ngoan ngoãn bó tay chịu trói làm nữ nhân của ta đi!

Đừng có làm những sự giãy dụa đồ lao nữa!" Trong miệng Song Đầu Giao Long phía sau truyền ra một đạo thanh âm trầm thấp, hai đầu bốn mắt gắt gao nhìn chằm chằm ba đạo thân ảnh phía trước, trong ánh mắt tràn ngập quang mang vô cùng nóng rực. "Con lươn bùn đáng chết, ngươi chết cái tâm này đi!

Muốn để cô nãi nãi làm nữ nhân của ngươi, quả thực si tâm vọng tưởng!

Cô nãi nãi chết cũng sẽ không để cho ngươi được như ý!" Trong ba đạo thân ảnh, một thiếu nữ áo lục kiều thét lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Song Đầu Giao Long tràn ngập vẻ ghét bỏ nồng đậm. "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Nghe xong lời nói

của lục y nữ tử, ánh mắt Song Đầu Giao Long cũng trở nên vô cùng băng lãnh, thanh âm trầm thấp nói.

Cùng lúc đó, nương theo một cỗ khí tức cường đại từ trên người đối phương bạo phát ra.

Chỉ thấy cái miệng lớn của Song Đầu Giao Long mở ra, một đen một trắng hai khỏa châu tử phi xạ ra.

Hai khỏa châu tử tản mát một cỗ khí tức huyền diệu, Âm Dương nhị khí tràn ngập trong đó.

Âm Dương nhị khí kinh khủng trực tiếp bao phủ về phía ba nữ. "Tiên Thiên Linh Bảo!

Đáng chết, không ổn!

Các muội muội cẩn thận!" Nhìn thấy hai khỏa châu tử phi xạ trong hư không, sắc mặt bạch y nữ tử mạnh mẽ biến đổi, một cỗ cảm giác tim đập nhanh từ đáy lòng thăng đằng.

Ngay lập tức không có chút chần chờ, pháp lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, một thanh tiên kiếm xuất hiện trong tay, vạn trượng trường hồng phóng lên tận trời, trực tiếp nghênh đón hai khỏa châu tử trong hư không. "Hạt gạo cũng dám tỏa sáng!

Thật sự là không biết tự lượng sức mình!" Nhìn động tác của bạch y nữ tử, đáy mắt Song Đầu Giao Long lóe lên một vẻ trào phúng.

Một khắc sau, hai khỏa châu tử trong hư không quang mang đại thịnh, khí tức trong nháy mắt bạo trướng gấp mấy lần, hung hăng nện xuống. "Phanh!" "Rắc rắc!" Khoảnh khắc hai khỏa châu tử cùng tiên kiếm va chạm, một đạo thanh âm kim thiết giao minh truyền đến, lập tức Âm Dương nhị khí trong hai khỏa châu tử bạo phát trong nháy mắt trực tiếp ngạnh sinh sinh ma diệt vạn trượng trường hồng.

Nương theo một đạo tiếng vang lanh lảnh, chỉ thấy tại nháy mắt

va chạm cùng hai khỏa châu tử, tiên kiếm trong hư không mạnh mẽ run lên, cuối cùng trực tiếp ngạnh sinh sinh gãy đôi. "Phốc!" Pháp bảo bị hủy, trong miệng bạch y nữ tử phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt. "Tỷ tỷ!" Hai nữ tử kia nhìn thấy bộ dáng của bạch y nữ tử, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, đáy mắt tràn ngập vẻ lo lắng nồng đậm. "Quỳnh Tiêu, mang Bích Tiêu mau đi, ta ngăn hắn lại, bằng không hôm nay chúng ta một người cũng chạy không thoát!" Bạch y nữ tử thần sắc vô cùng ngưng trọng nói, trên mặt lộ ra một vẻ quyết nhiên, hiển nhiên trong lòng đã đưa ra quyết định trọng đại. "Không được, tỷ tỷ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại một mình tỷ chạy trốn!" Một nữ tử trong đó mở miệng nói. "Không sai, tỷ tỷ, Quỳnh Tiêu tỷ nói đúng, muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết, cùng lắm thì chúng ta liều mạng với hắn!

Đều tại ta không tốt, cứ đòi ra ngoài chơi!" Nữ tử tuổi nhỏ nhất, cuối cùng cũng mặt mũi tràn đầy tự trách nói. "Đi?

Kiệt kiệt kiệt kiệt.

Hôm nay một người cũng đi không được, đều lưu lại cho ta đi!" Song Đầu Giao Long sắc mặt dữ tợn nói, quang mang nóng rực nơi đáy mắt càng thêm nồng đậm.

Ngay sau đó chỉ thấy một đen một trắng hai khỏa châu tử trong hư không lại một lần nữa quang mang đại thịnh, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo thiên mạc khổng lồ che trời.

Trong hư không, Âm Dương nhị khí hóa thành một cái Thái Cực Âm Dương Ngư to lớn chậm rãi lưu chuyển, trực tiếp phong tỏa hoàn toàn thiên địa phương viên trăm dặm. "Hôm nay các ngươi mọc cánh khó thoát, Thiên Vương lão tử cũng cứu không được các ngươi!" Song Đầu Giao Long lại một lần nữa mở miệng nói. "Đáng giận!" Nhìn thấy một màn này, sắc mặt ba nữ lập tức trở nên càng thêm khó

coi, đáy mắt lóe lên một vẻ tuyệt vọng. "A?" Tại thời điểm ba người vô cùng tuyệt vọng, trong hư không, một đạo thanh âm thanh lãnh truyền đến.

Ngay sau đó một bàn tay như bạch ngọc hiển hiện trong hư không, sau đó hung hăng vỗ lên quang mạc phía dưới. "Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe từng đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, sau đó chỉ thấy quang mạc trong hư không bắt đầu kịch liệt chấn chiến, Thái Cực Âm Dương Ngư cũng không ngừng run rẩy, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Vạn Hóa Thánh Quyết!" "Phi Tiên Quyết!" "Rắc rắc..." Bất chợt, trong hư không một đạo Phi Tiên chi lực lộng lẫy nở rộ, hóa thành một đạo khí tức chinh phạt vô thượng trong nháy mắt rơi vào trong quang mạc.

Chỉ nghe một đạo tiếng vang lanh lảnh truyền đến, quang mạc trong hư không rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, Âm Dương Ngư trực tiếp sụp đổ, cả cái quang mạc lập tức thổ băng ngói giải.

Một đạo thân ảnh bạch y từ trong hư không hiển hiện, không phải người khác, thình lình chính là Tần Hạo đi ngang qua nơi này. "Đáng giận, là kẻ nào!?" Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Song Đầu Giao Long lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, trong đôi mắt lộ ra một vẻ khát máu và kiêng kị.

Hiển nhiên đối với việc Tần Hạo quấy rầy chuyện tốt của hắn làm hắn thập phần khó chịu, nhưng thực lực Tần Hạo biểu hiện ra lại khiến hắn sinh lòng kiêng kị.

Tu vi Tần Hạo hắn một chút liền nhìn ra, bất quá chỉ là Kim Tiên sơ kỳ mà thôi, so với Kim Tiên hậu kỳ như hắn thì có chênh lệch không nhỏ.

Nhưng không biết vì sao, từ trên người Tần Hạo, Song Đầu Giao Long lại cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng, không khỏi làm cho

hẳn sinh lòng cảnh giác.

Chương 25

Đối phương có thể dễ dàng phá trừ linh bảo phòng ngự như thế, thực lực hiển nhiên không dung khinh thường. "Kẻ giết ngươi!" Thanh âm Tần Hạo băng lãnh nói, một cỗ sát khí thao thiên từ trên người hắn bạo phát ra.

Vừa rồi lúc ở trong tối, Tần Hạo liền sử dụng Công Đức Thiên Nhãn quan sát Song Đầu Giao Long trước mắt, phát hiện nghiệp lực trên người đối phương kinh khủng đến mức tuyệt đối là tồn tại kinh khủng nhất trong số những sinh linh hắn từng gặp.

Đối với loại tồn tại này, chém giết hắn tự nhiên sẽ không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Đương nhiên, cái này tịnh không phải chủ yếu, dưới sự tra xét của Công Đức Thiên Nhãn, Tần Hạo phát hiện trên người đối phương ẩn chứa một cỗ bản nguyên cường đại.

Tần Hạo tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Công, bản nguyên càng cường đại thì chỗ tốt đối với hắn càng lớn.

Cũng chính vì thế, thể chất càng cường đại đối với Tần Hạo lực hấp dẫn cũng càng lớn, hiển nhiên huyết mạch Song Đầu Giao Long trước mắt tuyệt đối phi đồng nhất bàn. "Tiểu tử, muốn chết!" Nghe được lời nói của Tần Hạo, trong đôi mắt Song Đầu Giao Long lóe lên một đạo quang mang hung lệ.

Một đen một trắng hai khỏa châu tử trong hư không quang mang đại thịnh, trong nháy mắt bạo phát ra một đạo khí tức cường đại, hung hăng bao phủ về phía Tần Hạo.

Đã không cách nào thiện chí giúp đỡ, Song Đầu Giao Long hiển nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường, trong nháy mắt liền đem thực lực

tăng lên tới cực hạn. "Cẩn thận!

Đó là Tiên Thiên Linh Bảo!" Ba nữ thấy thế, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, lập tức vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một vẻ trào phúng, hiển nhiên đã sớm phòng bị đối phương.

Tại nháy mắt đối phương xuất thủ, trên đỉnh đầu Tần Hạo, một tòa bảo tháp ba mươi sáu tầng hiển hiện, trực tiếp bao phủ quanh thân, dễ dàng ngăn lại công kích của đối phương.

Tuy rằng một đen một trắng hai khỏa châu tử trong hư không là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hiển nhiên vẻn vẹn chỉ là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp giờ phút này tuy rằng cũng chỉ có cấp bậc Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng thuộc tính Huyền Hoàng công đức chú định lực phòng ngự của nó vượt xa linh bảo đồng cấp, cho dù so với Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự cũng chút nào không kém. "!?Trên người cũng có Tiên Thiên Linh Bảo!?" Nhìn thấy một màn này, Song Đầu Giao sắc mặt cũng biến đổi kịch liệt, ánh mắt nhìn về phía bảo tháp trên đỉnh đầu Tần Hạo lóe lên vẻ tham lam nồng đậm.

Bất quá rất nhanh, Song Đầu Giao không hề do dự chút nào, xoay người bỏ chạy.

Hiện tại hắn cũng nhìn ra rồi, có Huyền Hoàng Công Đức Tháp phòng ngự, hắn căn bản không làm gì được Tần Hạo, nếu tiếp tục giằng co thì hiển nhiên sẽ vô cùng bất lợi cho hắn. "Đi?

Đi được sao?

Ở lại cho ta!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia trào phúng, chân đạp một cái, thời không phảng phất đều vặn vẹo, gần như trong nháy

mắt đã xuất hiện trước mặt Song Đầu Giao, chặn đứng đường đi của đối phương. "Hỗn đản, cút ngay cho ta!" Song Đầu Giao thấy thế, trong đôi mắt lóe lên hung quang lệ khí, thân thể khổng lồ từ trong biển bay lên, cái đuôi hung hăng quét về phía người Tần Hạo. "Ồn ào!" Trong mắt Tần Hạo hàn quang lóe lên, tiên lực điên cuồng dũng động, trực tiếp đánh ra một chưởng. "Múa rìu qua mắt thợ!" Thấy động tác của Tần Hạo, đáy mắt Song Đầu Giao bộc phát ra vẻ khinh miệt.

Thực lực Tần Hạo tuy làm hắn có chút kinh ngạc, nhưng trong mắt hắn, việc Tần Hạo lựa chọn cận chiến nhục thân với hắn quả thực không khác gì tự tìm đường chết.

Phải biết rằng trong cơ thể hắn ẩn chứa một đạo Âm Dương bản nguyên, huyết mạch và nhục thân cường hãn, ngay cả Long tộc bình thường cũng kém xa. "Phanh!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, công kích của hai người trực tiếp va chạm.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, biểu tình trên mặt Song Đầu Giao lập tức cứng đờ, lập tức cảm giác được một cỗ bá đạo lực lượng kinh khủng cuốn tới.

Cả thân thể hắn không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài, hung hăng đập xuống mặt biển, nhấc lên vạn trượng sóng lớn, một tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng lập tức vang lên. "Sao có thể!?...

Ngươi là ai!?" Cố nén kịch đau trên người, Song Đầu Giao mặt đầy kinh hãi nhìn Tần Hạo, phảng phất như gặp quỷ.

Phải biết rằng hắn đối với nhục thân của mình có tự tin tuyệt đối, trong mắt hắn, cùng cảnh giới hầu như không có ai có thể so sánh. "Người chết không cần thiết phải biết nhiều như vậy!

Lên đường đi!" Tần Hạo căn bản không nói nhảm với đối phương nửa lời, trực tiếp lại đánh ra một chưởng, hung hăng bao trùm lên

người Song Đầu Giao. "Phanh phanh phanh..." Cứ như vậy, Song Đầu Giao giống như một cái bao cát bị Tần Hạo đánh bay lần này đến lần khác, tiếng kêu thảm thiết trong miệng cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng dần dần không còn khí tức, hiển nhiên là chết đến không thể chết lại. "Tê..." Nhìn thấy một màn này, Tam Tiêu ở cách đó không xa cũng nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Hiển nhiên không ngờ hung thần vừa rồi truy sát ba người bọn họ đến chạy trốn không đường lại bị người ta sống sờ sờ đánh chết như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo tràn đầy vẻ chấn động nồng đậm. "Thiên a, thật mạnh, thực lực thật kinh khủng!" Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất đôi mắt càng là tỏa sáng nhìn Tần Hạo.

Nhìn thi thể Song Đầu Giao, Tần Hạo vung tay lên trực tiếp thu lại.

Tuy rằng muốn thôn phệ bản nguyên của Song Đầu Giao, nhưng hiện tại có người ngoài ở đây, tự nhiên không tiện trực tiếp động thủ. "Tiểu nữ tử Vân Tiêu, xá muội Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đa tạ đạo hữu tương cứu!" Lúc này Tam Tiêu cũng đi tới, Vân Tiêu cầm đầu nhìn thoáng qua Tần Hạo, mở miệng nói. "Đạo hữu khách khí rồi, bất quá là cử chỉ thuận tay mà thôi!" Tần Hạo xua tay nói.

Hắn hiện tại hiển nhiên đã biết thân phận ba nữ tử trước mắt.

Đối với Tam Tiêu, cảm quan của Tần Hạo cũng không tệ, trong số các nữ tu Hồng Hoang, Tam Tiêu là nhân vật hắn khá thích. "Đạo hữu, Song Đầu Giao nãi là tử tự của một vị trưởng lão Long tộc, hiện tại bị đạo hữu chém giết, sợ là sẽ có chút phiền phức.

Nơi đây là Đông Hải, địa bàn của Long tộc, đạo hữu vẫn nên sớm rời đi thì hơn!" Sau đó Vân Tiêu dường như nghĩ tới điều gì, nhịn không được nói, trên mặt cũng lộ ra một tia lo lắng. "Tử tự trưởng lão

Long tộc sao?" Nghe Vân Tiêu nói xong, Tần Hạo cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá cũng tịnh không để ở trong lòng.

Chương 26

Nói đùa, ngay cả Thái tử Long tộc hắn cũng đã xử một tên, huống chi khu khu một đứa con của trưởng lão. "Không sao, trong lòng ta hiểu rõ.

Ngược lại là ba vị đạo hữu có dự định gì không?" Trầm ngâm một lát, Tần Hạo mở miệng hỏi.

Lúc này Tần Hạo cũng nhớ tới một sự kiện, trong nguyên tác Hồng Hoang, Tam Tiêu cũng bị một con Song Đầu Giao truy sát, bất quá là được Thông Thiên cứu, còn đem Song Đầu Giao luyện chế thành Hậu Thiên Linh Bảo Kim Giao Tiễn lừng danh.

Tần Hạo suy đoán con Song Đầu Giao trước mắt có khả năng chính là con kia, chỉ là không biết vì sao song phương lại chạm mặt sớm hơn.

Có thể là do hiệu ứng cánh bướm, cũng có thể do nguyên nhân khác.

Dù sao Tần Hạo cũng nhìn ra, tuy rằng xem tiểu thuyết Hồng Hoang, nhưng đồ vật trong này cũng không nhất định giống hệt như trong sách.

Trong tiểu thuyết, Song Đầu Giao bị Thông Thiên giết chết.

Khi đó Thông Thiên là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vô thượng tồn tại, lại thu Tam Tiêu làm đồ đệ, cho nên dù Long tộc biết cũng sợ là không dám ho he.

Dù sao Thông Thiên cũng không phải người có thể trêu chọc.

Nhưng hiện tại thì khác, nếu để Long tộc biết được, có lẽ không làm gì được hắn, nhưng Tam Tiêu hiển nhiên sẽ gặp rắc rối. "..." Quả

nhiên, nghe Tần Hạo nói vậy, trên mặt ba người cũng lộ ra biểu tình chần chờ, hiển nhiên cũng ý thức được điểm này. "Tỷ tỷ, hay là chúng ta đi nơi khác tránh một chút đi!" Quỳnh Tiêu ở bên cạnh nhịn không được nói. "Đúng a, tỷ tỷ, chúng ta chi bằng đi Hồng Hoang đại lục xem một chút đi, bao nhiêu năm rồi chưa từng rời khỏi Đông Hải đâu!" Bích Tiêu thấy thế cũng mặt đầy hy vọng nói. "Quỳnh Tiêu Bích Tiêu đạo hữu nói không sai, Đông Hải dù sao cũng là địa bàn Long tộc, ở đây không an toàn, chi bằng cùng ta đi Hồng Hoang đại lục đi!" Tần Hạo thấy thế lập tức mở miệng mời.

Giờ phút này trong lòng Tần Hạo cũng có một chút ý tưởng.

Nhân tộc hiện tại vừa mới đản sinh, tuy rằng có vạn năm 'Tân thủ bảo hộ kỳ', nhưng sau vạn năm, Nhân tộc sẽ phải đối mặt với sự tẩy lễ tàn khốc của thế giới Hồng Hoang.

Nhân tộc muốn sừng sững tại Hồng Hoang, trừ bỏ cần bản thân cường đại, tự nhiên cũng cần mượn một chút ngoại lực.

Dù sao thời gian vạn năm muốn cho Nhân tộc triệt để cường đại hiển nhiên căn bản không thực tế.

Tam Tiêu trước mắt hiển nhiên là một lựa chọn không tồi.

Tam Tiêu giờ phút này tuy rằng tu vi còn thấp, nhưng tiềm lực và thiên phú tuyệt đối phi thường, tuy rằng có lẽ không so được với những Tiên Thiên Đại Thần đỉnh tiêm kia, nhưng có thể được Thông Thiên thu làm đệ tử, về sau càng ở trong Phong Thần đại phóng dị thải, lực áp Xiển Giáo chúng tiên, đủ thấy được các nàng bất phàm. "Thật sao?

Thật quá tốt rồi!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe Tần Hạo nói xong, mắt cũng sáng lên, mặt đầy kinh hỉ nói. "Liệu có bất tiện không?" Vân Tiêu chần chờ một chút, nhìn Tần Hạo hỏi. "Không có gì bất tiện, đạo hữu lo xa rồi!" Tần Hạo cười nói. "Đã như vậy, đa tạ

đạo hữu!" Vân Tiêu lập tức gật gật đầu.

Nàng cũng thập phần rõ ràng, lấy thực lực ba người muốn an toàn đến được Hồng Hoang đại lục sợ là sẽ thập phần khó khăn, có một cao thủ cường đại như Tần Hạo làm bạn, hiển nhiên là một lựa chọn không tồi.

Lập tức đoàn người trực tiếp hướng về phía Hồng Hoang đại lục chạy tới. "Đinh!

Cảm ứng được nhân quả chi khí, cường độ: Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Ký chủ có muốn đánh trả?" Mấy người lên đường không lâu, thanh âm nhắc nhở của Hệ thống cũng vang lên. "Không biết sống chết!" Không cần nghĩ Tần Hạo cũng có thể đoán được thân phận đối phương, hiển nhiên hẳn là phụ thân của Song Đầu Giao, đối phương cảm ứng được Song Đầu Giao đã vẫn lạc. "Đánh trả!" Tần Hạo hai mắt hàn quang bạo thiểm, trực tiếp tiêu hao một triệu công đức lựa chọn đánh trả. "Phốc!" Tại một nơi nào đó trong cung điện Long cung, một đạo thân ảnh hắc bào bỗng nhiên thân thể chấn động mạnh, một ngụm nghịch huyết cuồng phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nộ. "Sao có thể?

Là ai?

Rốt cuộc là người nào?

Tại sao lại như vậy..." Thân ảnh hắc bào lẩm bẩm nói, trên mặt cũng lóe lên một vẻ bất an nồng đậm.

Vừa rồi cỗ phản phệ kinh khủng kia thiếu chút nữa đánh tan nguyên thần của hắn, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ, tồn tại kinh khủng như vậy hiển nhiên căn bản không thể trêu chọc. ...

Bởi vì có Tam Tiêu tồn tại, trên đường đi Tần Hạo cũng không

giống như trước kia đại khai sát giới, cho nên chỉ mất khoảng một tháng, đoàn người liền rời khỏi phạm vi Đông Hải, lần nữa trở lại bờ Đông Hải.

Tần Hạo dẫn họ đi thẳng về phía Nhân tộc.

Sau khi về đến bờ Đông Hải, Tần Hạo phát hiện, giờ phút này dấu chân Nhân tộc đã trải rộng khắp cả bờ biển, so với lúc hắn rời đi lại mở rộng không ít.

Rất nhanh Tần Hạo liền trở về Nhân tộc thánh địa, cũng là sơn cốc nơi Nhân tộc đản sinh.

Vân Tiêu ba người nhìn thấy Nhân tộc, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ tò mò.

Trên đường đi các nàng đã biết thân phận của Tần Hạo.

Đối với Nhân tộc, Tam Tiêu tự nhiên cũng không xa lạ.

Trước đó Nữ Oa thành Thánh đã kinh động toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, Tam Tiêu tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá tuy rằng nghe nói về Nhân tộc, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy, dù sao từ khi hóa hình đến nay các nàng chưa từng rời khỏi Đông Hải.

Chương 27

"Toại Nhân Thị/Hữu Sào Thị/Truy Y Thị bái kiến Tộc trưởng!" Tần Hạo trở về, ba người Toại Nhân Thị tự nhiên trước tiên biết tin tức, vội vàng nghênh đón, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo đều tràn đầy vẻ kích động và cung kính. "Thiên Tiên chi cảnh, không tệ!" Quét mắt nhìn tu vi ba người, Tần Hạo gật gật đầu.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, giờ phút này ba người đều đang ở Thiên Tiên chi cảnh, là những người có tu vi cao nhất trong Nhân tộc ngoại trừ Tần Hạo.

Ngoài việc liên quan đến thiên phú, còn một nguyên nhân quan trọng hơn là công đức.

Ba người phụ trách truyền thụ Nhân tộc làm nhà, chế áo và lấy lửa, tự nhiên cũng nhận được công đức, cho nên tu vi đại bộ phận đều dùng công đức để tăng lên. "Hết thảy đều là công lao của Tộc trưởng!" Ba người vội vàng nói, ánh mắt nhìn Tần Hạo càng thêm tôn kính.

Bọn họ thập phần rõ ràng, có được ngày hôm nay hoàn toàn là do Tần Hạo ban tặng, nếu không bọn họ cũng chỉ là Tiên Thiên Nhân tộc bình thường mà thôi. "Những năm này Nhân tộc phát triển thuận lợi chứ?

Kể cho ta nghe xem!" Tần Hạo nói. "Vâng, Tộc trưởng!" Lập tức ba người mồm năm miệng mười đem hiện trạng Nhân tộc kể lại cho Tần Hạo một lần.

Nghe xong lời ba người, Tần Hạo đối với hiện trạng Nhân tộc cũng có một cái nhìn đại khái. "Tộc trưởng..." Lúc này, Toại Nhân Thị có chút muốn nói lại thôi nhìn Tần Hạo, rồi liếc mắt nhìn Vân Tiêu ba

người bên cạnh. "Tần đại ca, muội tránh mặt trước nhé?" Vân Tiêu tự nhiên cũng chú ý tới thần sắc của Toại Nhân Thị, lập tức mở miệng nói.

Trên đường đi quan hệ ba người cũng trở nên thập phần thân thiết, giữa bọn họ cũng không còn xưng hô đạo hữu nữa mà gọi huynh muội.

Tuy rằng tuổi tác Tần Hạo nhỏ hơn các nàng không ít, nhưng tại Hồng Hoang thiên địa, hết thảy đều lấy thực lực làm tôn. "Không cần, có vấn đề gì cứ nói thẳng!

Ba vị là nghĩa muội của ta, đều là người một nhà!" Tần Hạo lập tức xua tay nói.

Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tam Tiêu lộ ra vẻ cảm kích. "Vâng, Tộc trưởng!

Hiện tại Nhân tộc ta trải rộng khắp bờ Đông Hải, bởi vì có các thủ đoạn sinh tồn Tộc trưởng truyền thụ, Nhân tộc ta mở rộng cũng biến thành càng ngày càng nhanh.

Tiếp theo bờ Đông Hải sợ là không đủ để dung nạp Nhân tộc sinh tồn, nếu muốn tiếp tục phát triển thì chỉ có thể tiếp tục mở rộng ra bên ngoài.

Nhưng ngoài bờ Đông Hải có không ít tộc quần Vu Yêu, nếu tiếp tục mở rộng thì có khả năng sẽ phát sinh xung đột với đối phương, đối với Nhân tộc ta e là..." Toại Nhân Thị nói. "Tộc quần Vu Yêu sao..." Nghe đến cái tên này, mày Tần Hạo nhíu lại.

Bởi vì sự xuất hiện của Tần Hạo, Nhân tộc phát triển nhanh hơn vô số lần so với Hồng Hoang bình thường, hiện tại mới chỉ ba trăm năm đã trải rộng khắp bờ Đông Hải, tốc độ tuyệt đối có thể xưng là kinh khủng. "Ta biết rồi, bất quá hiện tại lấy sức mạnh Nhân tộc

không nên rời khỏi bờ Đông Hải, tích lũy và nội hàm của Nhân tộc còn quá kém!" Trầm ngâm một lát, Tần Hạo ngẩng đầu nói.

Tuy rằng Nhân tộc sớm muộn gì cũng sẽ bước ra bước kia, nhưng Tần Hạo quyết định hoãn lại một chút, hiện tại không phải thời cơ tốt để Nhân tộc bước ra khỏi bờ Đông Hải. "Nhưng không gian sinh tồn của Nhân tộc..." Trên mặt Hữu Sào Thị lộ ra vẻ bất đắc dĩ. "Không sao, việc này không khó!" Tần Hạo nói.

Hiện tại phương thức sinh tồn của Nhân tộc là săn bắn nguyên thủy nhất, muốn cải thiện đời sống Nhân tộc trong không gian hữu hạn đối với Tần Hạo căn bản không phải việc khó.

Tần Hạo chỉ cần đem thủ đoạn canh tác trồng trọt ra, e là đủ để giải quyết triệt để nỗi lo về sau của Nhân tộc.

Ngay cả lối canh tác đốt nương làm rẫy nguyên thủy nhất, bờ Đông Hải to lớn như vậy cũng đủ cho Nhân tộc phồn diễn rồi, bất quá hiển nhiên hiện tại cũng không phải lúc.

Lập tức Tần Hạo vung tay chỉ một cái, ba đạo lưu quang trực tiếp đi vào mi tâm ba người, thình lình chính là một số thuật sinh tồn hoàn toàn mới. "...Quá tốt rồi, thật quá tốt rồi!

Tộc trưởng anh minh, có những thủ đoạn này, Nhân tộc ta vô ưu rồi!" Sau khi luyện hóa xong tin tức trong đầu, trên mặt ba người Toại Nhân Thị lộ ra thần sắc hưng phấn vô cùng, mặt đầy kích động nói. "Việc mở rộng giao cho các ngươi!" Tần Hạo nhìn ba người nói. "Tộc trưởng yên tâm, định sẽ không làm Tộc trưởng thất vọng!" Ba người mặt đầy kiên định đáp. "Như thế là tốt rồi!" Tần Hạo gật gật đầu.

Ba người lập tức không kịp chờ đợi mà rời đi. "Vân Tiêu, tiếp theo ba người các muội cứ ở lại trong Nhân tộc đi!" Sau đó ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên người Vân Tiêu ba người nói. "Cũng tốt, đã như vậy chúng ta xin quấy rầy!" Vân Tiêu gật đầu nói, đối với Nhân tộc hiển

nhiên các nàng cũng thập phần tò mò.

Thời gian tiếp theo, Tần Hạo liền ở lại trong Nhân tộc. ...

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt mười năm đã trôi qua.

Mười năm này, Tần Hạo vẫn luôn ở trong Nhân tộc, hắn không tu luyện mà dùng toàn bộ tinh lực vào việc phát triển Nhân tộc.

Những thủ đoạn Tần Hạo truyền cho nhóm Toại Nhân Thị trước đó giờ khắc này cũng đều đã phổ cập trong Nhân tộc, toàn bộ sự phát triển của Nhân tộc lại một lần nữa tiến lên một tầng cao mới. "Tần đại ca, chúng ta về rồi!" Một ngày nọ, Tần Hạo vừa mới xử lý xong một số việc, ba đạo thân ảnh từ bên ngoài đi vào, thình lình chính là ba người Vân Tiêu.

Giờ phút này cách ăn mặc của Vân Tiêu ba người so với lần đầu tiên đến Nhân tộc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tiên y trên người đã sớm biến mất, thay vào đó là trang phục Nhân tộc bình thường.

Tuy trang phục thập phần đơn giản, nhưng lại làm cho ba người có thêm một loại khí chất khác biệt, hiển nhiên những năm này ba người cũng đã dung nhập vào trong Nhân tộc.

Chương 28

"Thế nào, ở đây có quen không?" Tần Hạo nhìn ba người một cái, cười nói. "Ở đây rất tốt, người Nhân tộc đều thập phần lương thiện thuần phác, ở đây không có nhiều ngươi lừa ta gạt như vậy, có thể xưng là một phương tịnh thổ và nhạc thổ trong Hồng Hoang!" Vân Tiêu mở miệng nói, trên mặt mang theo vẻ thoải mái, hiển nhiên cuộc sống những năm này tại Nhân tộc làm cho nàng cảm nhận được hoàn cảnh sống khác biệt so với trước kia, cả người cũng nhẹ nhõm chưa từng có. "Cuộc sống ở đây quá tốt, thú vị hơn Đông Hải nhiều!" "Đúng a, ở Tam Tiên Đảo, trừ bỏ tu luyện vẫn là tu luyện, còn phải tùy thời cảnh giác những tu sĩ âm hiểm xảo trá kia!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng mở miệng nói, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hưng phấn. "Có nguyện ý vẫn luôn ở lại nơi này không?

Ở lại sinh hoạt tại Nhân tộc ấy?" Tần Hạo thấy thế lập tức hỏi. "Tỷ tỷ..." Nghe Tần Hạo nói, ánh mắt Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu rơi vào trên người Vân Tiêu. "Tần đại ca có chuyện gì cứ nói thẳng đi, mạng ba người chúng ta là do Tần đại ca cứu, mặc kệ Tần đại ca có việc gì, ba người chúng ta đều sẽ giúp đỡ Tần đại ca!" Vân Tiêu tính cách trầm ổn, nhân tình thế thái hiển nhiên lão luyện hơn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu không ít, nghe Tần Hạo nói xong, tự nhiên cũng nghe ra được một chút ẩn ý, lập tức đi thẳng vào vấn đề. "Cũng được, đã như vậy thì ta nói thẳng.

Tình huống Nhân tộc ba vị muội tử cũng đều biết rồi.

Hiện tại Hồng Hoang thiên địa là thiên hạ của hai tộc Vu Yêu, hiện tại có Nữ Oa nương nương chiếu phật, trong vòng vạn năm Nhân tộc cũng sẽ không có nguy cơ quá lớn.

Nhưng sau vạn năm, Nhân tộc thế tất sẽ đón nhận sự xung kích cực lớn.

Lấy thực lực Nhân tộc hiện tại, đối mặt với Vu Yêu hai tộc xung kích, hậu quả có thể nghĩ.

Là Tộc trưởng Nhân tộc, ta bắt buộc phải toàn lực thay đổi kết quả này, phải trong vòng vạn năm tận khả năng tăng lên thực lực, cho nên ta chuẩn bị ra ngoài lịch luyện, tìm kiếm cơ duyên.

Ta thỉnh ba vị muội tử giúp ta chiếu phật Nhân tộc!" Tần Hạo trực tiếp nói. "Thì ra là thế, Tần đại ca yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ tận lực, chỉ là thực lực chúng ta thấp kém, sợ là sẽ lực bất tòng tâm~!" Vân Tiêu lập tức nói. "Thực lực sao...

Ta có thể tin ba người các muội không?" Nghe Vân Tiêu nói xong, Tần Hạo trầm ngâm một lát, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trên người ba người, thần sắc trở nên có chút nghiêm túc.

Trải qua hơn mười năm ở chung, Tần Hạo cũng sớm nắm rõ tính cách Tam Tiêu, chỉ là chuyện tiếp theo quan hệ trọng đại, hắn không thể không thận trọng. "Ý của Tần đại ca là..." Vân Tiêu ba người giờ phút này cũng có chút khó hiểu nhìn Tần Hạo. "Ta có thể cho các muội một cái thiên đại cơ duyên, ta hy vọng vào lúc Nhân tộc gặp khó khăn, các muội có thể ra tay chiếu phật Nhân tộc!" Tần Hạo trầm ngâm một lát rồi nói. "Tần đại ca nói quá lời rồi, nếu không phải Tần đại ca ra tay cứu giúp, tỷ muội ba người chúng ta sợ là sớm đã rơi vào tay ác giao.

Tần đại ca với chúng ta có tái tạo chi ân, ngày sau dù liều cái mạng này không cần, ta cũng sẽ toàn lực bảo toàn Nhân tộc!" Vân Tiêu mặt đầy kiên định nói. "Không sai, Tần đại ca, tỷ tỷ nói đúng!" Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng gật đầu, ba người tính cách hiển nhiên đều thuộc loại yêu ghét rõ ràng. "Tốt!

Đã như vậy, đi theo ta!" Tần Hạo thấy thế gật đầu, sau đó xoay người đi về phía sau đại điện.

Tam Tiêu nhìn nhau một cái rồi lập tức đi theo.

Thực nhanh một hàng bốn người đã tới một tòa đại điện ẩn bí phía sau, nơi này là chỗ Tần Hạo bình thường bế quan, là cấm địa của Nhân tộc.

Nhìn thoáng qua ba người có chút tò mò, Tần Hạo cũng không hề do dự, trở tay một cái, ba quả trái cây màu vàng xuất hiện trong tay hắn.

Khoảnh khắc đó, một cỗ tinh khí nồng đậm nháy mắt tràn ngập ra.

Ba quả trái cây này không phải cái gì khác, thình lình chính là Hoàng Trung Lý mà Tần Hạo có được. "Khí tức thật nồng đậm!" "Trái cây?" "Chẳng lẽ là Tiên Thiên Linh Quả?" Giờ phút này ánh mắt ba người rơi vào trên Hoàng Trung Lý, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. "Đây là quả của Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý!

Phục dụng một quả liền có thể đạt tới Đại La Kim Tiên chi cảnh!" Tần Hạo nói. "!?Hoàng Trung Lý!?

Một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý!?" "Thiên a, Đại La Kim Tiên, một quả trái cây có thể đạt tới Đại La Kim Tiên chi cảnh?" "..." Giờ phút này mắt ba người trừng lớn, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động, hiển nhiên bị thân phận và hiệu quả của Hoàng Trung Lý trấn trụ. "Tần đại ca, cơ duyên của huynh?

Cái này... vị miễn cũng quá quý trọng rồi, ta..." Vân Tiêu hồi thần đầu tiên, chần chờ một lát rồi nói. "Tỷ tỷ nói đúng, quá quý trọng, chúng ta không thể nhận!" Quỳnh Tiêu Bích Tiêu thấy thế, cuối cùng cố nén kích động trong lòng, lắc đầu nói. "Không sao, nhận lấy đi, đây là các muội xứng đáng!" Thấy phản ứng của ba nữ tử, Tần Hạo trong

lòng càng thêm hài lòng, lập tức nói. "Tỷ tỷ..." Ánh mắt hai người Quỳnh Tiêu lại lần nữa rơi vào trên người Vân Tiêu. "Đã như vậy, tỷ muội chúng ta cảm tạ Tần đại ca.

Tần đại ca cứ yên tâm đi du lịch, chỉ cần ba người chúng ta còn sống liền sẽ tận toàn lực bảo hộ Nhân tộc!" Trầm mặc một lát, Vân Tiêu ngẩng đầu kiên định nhìn Tần Hạo. "Ta thấy trên người các muội cũng không có bảo vật thích hợp, ba đóa Tử Liên này liền cho các muội hộ thân đi!" Cuối cùng, Tần Hạo lại lật tay, trong tay xuất hiện ba đóa Cửu Phẩm Tử Liên.

Về phần Thập Nhị Phẩm Tử Liên, không phải Tần Hạo không nỡ, chủ yếu là Thập Nhị Phẩm quá chói mắt, sợ sẽ dẫn tới tai họa.

Thứ hai là vì các nàng căn bản phát huy không ra uy năng của Thập Nhị Phẩm, ở cấp bậc Đại La Kim Tiên, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là đủ rồi. "...Tiên Thiên Linh Bảo!

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?" "!?Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?" "..." Thấy Tần Hạo lấy ra ba đóa Tử Liên, Tam Tiêu lại lần nữa ngây người.

Tiên Thiên Linh Bảo đại biểu cho cái gì các nàng rất rõ ràng, đối với uy năng của nó cũng thấm sâu.

Chương 29

Trước đó con Song Đầu Giao kia chỉ có một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo liền bức ba người các nàng lên trời không đường xuống đất không cửa, huống chi là Thượng Phẩm.

Các nàng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng có ngày mình có thể có được một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Đa tạ huynh trưởng, ta Vân Tiêu phát thệ cùng Nhân tộc cộng tồn vong!

Tuyệt sẽ không phụ một mảnh hảo ý của Tần đại ca! ~Nếu vi phạm thệ nguyện này chịu thiên phạt gia thân chi khổ!" Vân Tiêu rất nhanh hồi thần, lúc này đây tịnh không từ chối, trực tiếp mặt đầy kiên định thề. "Vân Tiêu, muội..." Nghe Vân Tiêu nói, Tần Hạo cũng lăng lăng, có chút ngoài ý muốn nhìn đối phương.

Phải biết rằng nơi đây là Hồng Hoang thiên địa, lời thề của tu sĩ là có thể ứng nghiệm, chính vì vậy tu sĩ bình thường sẽ không dễ dàng phát hạ lời thề, càng đừng nói loại thệ ngôn độc ác này. "Tần đại ca không cần nói nhiều, Vân Tiêu tâm ý đã quyết!" Vân Tiêu nói. "Ta cũng vậy!" Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng nhao nhao gật đầu. "Tốt!

Đã như vậy ta cũng không kiểu cách nữa, tin tưởng ta, các muội nhất định sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay!" Thấy biểu hiện của ba người, Tần Hạo gật đầu.

Giờ phút này trong lòng Tần Hạo địa vị của Tam Tiêu lại lần nữa tăng lên một đoạn dài, triệt để hóa thành phạm vi người nhà. "Đã như vậy, các muội liền hảo hảo bế quan đi, hy vọng lần sau gặp mặt các muội đều là cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên!" Tần Hạo cười nói. "Chúng ta nhất định sẽ không làm Tần đại ca thất vọng!" Tam Tiêu gật đầu kiên định đáp. ...

Sau khi rời khỏi mật thất, Tần Hạo lại lần nữa tìm đến ba người Toại Nhân Thị. "Bái kiến Tộc trưởng!

Không biết Tộc trưởng tìm chúng ta có chuyện gì?" Ba người Toại Nhân Thị hỏi. "Chuyện ta giao đại trước đó, nhân tuyển đều xác định chưa?" Tần Hạo hỏi. "Nguyên lai là chuyện này, đều chọn xong rồi!

Ba người này vô luận năng lực hay nghị lực đều là thượng thượng chi tuyển trong Tiên Thiên Nhân tộc!

Đều là những tồn tại đỉnh tiêm xuất hiện trong Nhân tộc những năm này!

Thậm chí năng lực không dưới chúng ta!

Đối với Nhân tộc trung thành cảnh cảnh!" Hữu Sào Thị nói. "Như vậy sao, đem bọn họ tới đây đi!" Tần Hạo nói. "Đã biết, Tộc trưởng!" Một lát sau, Hữu Sào Thị liền dẫn ba người tộc nhân tới trước mặt Tần Hạo. "Nhân tộc Huyền Đô, Huyền Thiên, Huyền Tâm!

Bái kiến Tộc trưởng!" Ba người, hai nam một nữ, giờ phút này mặt đầy cuồng nhiệt nhìn Tần Hạo, vẻ sùng bái dưới đáy mắt không thể che giấu.

Hiển nhiên địa vị Tần Hạo trong Nhân tộc tuyệt đối có thể xưng là chí cao vô thượng. "Phản Hư chi cảnh sao, quả nhiên không tồi!

Ân?

Chờ một chút, ngươi tên là gì?" Quét mắt nhìn ba người, Tần Hạo lộ vẻ hài lòng, nhưng lập tức như phát hiện gì đó, ánh mắt hắn định hình trên người kẻ cầm đầu.

Chỉ thấy người này dung mạo bình phàm, thuộc loại ném vào đám đông hào không bắt mắt, nhưng giữa hai lông mày lại mang theo sự kiên nghị nồng đậm, hiển nhiên thuộc loại người có đại nghị lực. "Nhân tộc Huyền Đô!

Bái kiến Tộc trưởng!" Cảm nhận được ánh mắt Tần Hạo, nam tử vội vàng nói, trên mặt lộ ra một tia thảm thắc, hiển nhiên không quá hiểu vì sao Tần Hạo lại chú ý mình. "Huyền Đô, Huyền Đô, chẳng lẽ..." Trong lòng Tần Hạo dâng lên một ý niệm, nhịn không được nhìn thêm Huyền Đô vài lần.

Đối với cái tên này, Tần Hạo tự nhiên sẽ không xa lạ.

Trong tiểu thuyết Hồng Hoang, đệ tử của Thái Thượng Thánh Nhân Lão Tử tên chính là Huyền Đô, cũng là người Nhân tộc.

Cơ hồ ngay sau đó, Tần Hạo liền xác nhận Huyền Đô trước mắt có khả năng chính là tam giáo đại sư huynh Huyền Đô Đại Pháp Sư vốn nên bái nhập môn hạ Lão Tử.

Bởi vì tại Hồng Hoang thiên địa, tên và đạo hiệu đại biểu cho một loại ý nghĩa đặc thù, khác xa với cái tên ở hậu thế chỉ là một xưng hô đơn giản, cho nên đạo hiệu và tên trong Hồng Hoang thiên địa đều là duy nhất.

Tần Hạo đã thay đổi một số sự tình của Nhân tộc, làm cho Huyền Đô sớm xuất thế. "Tốt, không tồi!" Rất nhanh trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Huyền Đô có thể được Lão Tử nhìn trúng, tư chất có thể thấy được chút ít, tuyệt đối thuộc loại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Như vậy, Tần Hạo tự nhiên sẽ không buông tha.

Tuy rằng làm vậy khiến Huyền Đô mất đi cơ hội bái nhập môn hạ Thánh Nhân, nhưng Tần Hạo tin tưởng, dưới sự bồi dưỡng của hắn, thành tựu của Huyền Đô tuyệt đối sẽ không kém hơn trong tiểu thuyết, thậm chí còn hơn. "Tộc trưởng!" Nghe Tần Hạo khen ngợi, Huyền Đô có chút sờ không được đầu óc, nhưng hưng phấn trên mặt lại bộc lộ tâm tình lúc này.

Một nam một nữ bên cạnh nhìn Huyền Đô với ánh mắt tràn đầy hâm mộ. "Được rồi, lần này tìm các ngươi tới là có một thiên đại cơ duyên ban cho các ngươi!" Tần Hạo không nói nhảm, trực tiếp nói. "Cơ duyên?" Mắt mấy người sáng lên, không chỉ ba người Huyền Đô, ba người Toại Nhân Thị cũng mặt đầy kỳ vọng nhìn Tần Hạo.

Chương 30

"Không sai, cơ duyên, nghịch thiên cơ duyên.

Bất quá trước đó, ta cần các ngươi lập hạ một lời thề!" Tần Hạo nói. "Lời thề?

Không biết là lời thề gì?" Toại Nhân Thị hỏi. "Đơn giản, ta cần các ngươi lập hạ lời thề vĩnh viễn trung thành với Nhân tộc, thủ hộ Nhân tộc, hết thảy đều lấy lợi ích Nhân tộc làm tiêu chuẩn!

Trở thành người thủ hộ Nhân tộc, các ngươi có nguyện ý?" Tần Hạo nói. "Ta nguyện ý, ngã đẳng thân là Nhân tộc, tự nhiên nên trung thành với Nhân tộc, có thể thủ hộ Nhân tộc là vinh hạnh và trách nhiệm của ta!" Toại Nhân Thị ba người phản ứng đầu tiên, lập tức kiên định nói, sau đó trước mặt Tần Hạo lập lời thề. "Ta cũng nguyện ý!

Ta sinh vì Nhân tộc, đã là Nhân tộc, liền vì Nhân tộc!" Thanh âm Huyền Đô cũng vang lên.

Sau đó hai người còn lại cũng hồi thần, nhao nhao gật đầu, dưới sự chứng kiến của Tần Hạo lập hạ lời thề. "Tốt!

Hy vọng các ngươi nhớ kỹ lời thề!" Nói xong, Tần Hạo cũng không hề nói nhảm, lật tay một cái, sáu quả Hoàng Trung Lý trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay. "Đây là quả của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, phục dụng một quả có thể trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên chi cảnh, hy vọng các ngươi không để ta thất vọng!" Tần Hạo nói. "Đại La Kim Tiên!?

Tộc trưởng, cái này... ngài, ngài nói là thật!?" Nghe Tần Hạo nói, mấy người lập tức có chút ngây người, ngay sau đó ai nấy đều kinh hãi nhìn Tần Hạo.

Tuy rằng không có tu luyện pháp quyết cao thâm, nhưng bọn họ cũng hiểu được Đại La Kim Tiên đại biểu cho cái gì, đó là đại thần thông giả đỉnh tiêm trong thiên địa. "Tự nhiên là thật!

Ngoài ra đây là chí cao bí điển của Nhân tộc 《Hỗn Nguyên Đạo Kinh》, chỉ có người của Nhân tộc Thánh Điện ta mới có tư cách tu luyện!

Sáu người các ngươi là nhóm thành viên đầu tiên của Nhân tộc Thánh Điện!" Sau đó Tần Hạo chỉ tay một cái, một đạo lưu quang trực tiếp đi vào mi tâm mấy người, thình lình chính là một bộ công pháp huyền diệu. 《Hỗn Nguyên Đạo Kinh》 là thứ hắn đạt được khi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống trong mười năm qua thông qua rút thưởng.

Hắn phát hiện công pháp này thập phần kinh khủng, trình độ huyền diệu tuyệt đối không dưới những công pháp đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Khuyết điểm duy nhất là công pháp không hoàn chỉnh, tối đa chỉ có thể tu luyện tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, muốn có công pháp hậu tục thì cần đoái hoán trong Công Đức Thương Thành, bất quá đối với mấy người này hiển nhiên là đủ rồi. "Đa tạ Tộc trưởng ban pháp!" Cảm ứng công pháp huyền ảo trong đầu, biểu tình trên mặt sáu người càng thêm hưng phấn.

So với công pháp thô thiển tu luyện trước kia, công pháp trước mắt thực sự quá tinh diệu. "Đây là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng ban cho các ngươi hộ thân, hy vọng các ngươi có thể gánh vác trách nhiệm trên người!" Sau đó Tần Hạo lại lấy ra sáu đóa Cửu Phẩm Tử Liên.

Như vậy, chín đóa Cửu Phẩm Tử Liên đều đã phân phát ra ngoài. "Vâng, Tộc trưởng, chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của Tộc

trưởng!" Sáu người kiên định nói. "Hy vọng như thế.

Thời gian tới, Nhân tộc liền giao cho các ngươi.

Ngoài ra chuyện ta giao đại trước đó đừng quên, thiết ký, ninh khuyết vô lạm!

Thông qua khảo nghiệm mới có thể truyền thụ Thánh Điện công pháp!" Sau đó ánh mắt Tần Hạo lại rơi vào trên người ba người Toại Nhân Thị dặn dò. "Vâng, Tộc trưởng, ta nhất định sẽ chú ý!

Tuyệt đối sẽ không để Tộc trưởng thất vọng!" Ba người nghiêm túc đáp.

Hiện tại dấu chân Nhân tộc trải rộng khắp bờ Đông Hải, theo Tần Hạo thấy, thời cơ cũng đã chín muồi.

Trước đó hắn đã bảo Toại Nhân Thị lưu ý một số hạt giống tốt của Nhân tộc, tụ tập lại bồi dưỡng thành cơ sở ngầm của Nhân tộc.

Sau khi giao đại xong hết thảy sự tình, Tần Hạo liền trực tiếp một mình rời khỏi Nhân tộc.

Trong mắt hắn, hết thảy đều đã đủ, có chín tôn Đại La Kim Tiên thủ hộ, Nhân tộc trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không có vấn đề quá lớn.

Nếu chỉ luận chiến lực đỉnh phong, một tộc quần có chín tôn Đại La Kim Tiên tại toàn bộ Hồng Hoang có thể xưng là tồn tại đỉnh tiêm nhất.

Yêu tộc tuy rằng có Đại La Kim Tiên nhưng Yêu tộc là tổ hợp của vô số tộc quần, tịnh không phải một tộc quần duy nhất.

Sau khi rời Nhân tộc, Tần Hạo bắt đầu đi thẳng về hướng Tây, hướng về nội địa Hồng Hoang đại lục. ... "Đây chính là Hồng Hoang thiên địa sao?

Quả nhiên, so với Hồng Hoang đại lục, bờ Đông Hải quả thực là một mảnh nhân gian tịnh thổ!" Vài ngày sau, trên một ngọn núi nào đó ở phương Đông Hồng Hoang, một đạo thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng, nhìn xuống sơn cốc hỗn độn phía dưới, lẩm bẩm nói.

Thân ảnh này không phải ai khác, chính là Tần Hạo sau khi rời khỏi Nhân tộc.

Tại vừa rồi, hắn tận mắt nhìn thấy mấy trăm tôn Yêu tu tập kích một cái bộ lạc nhỏ của Vu tộc, diệt đi gần một nửa Vu nhân của bộ lạc, sau đó lại dẫn tới vài tôn cự nhân, trực tiếp sống sờ sờ xé xác đám Yêu tu kia, tràng diện vô cùng huyết tinh.

Loại tranh đấu này hắn gặp không dưới mười lần, cũng làm lợi cho Tần Hạo.

Mỗi một chiến trường cuối cùng Tần Hạo gần như đều trở thành người dọn dẹp, tinh khí của tất cả thi hài đều hóa thành bản nguyên chi lực.

So với lịch luyện ở Đông Hải, tốc độ hiển nhiên nhanh hơn nhiều.

Chương 31

Bất quá đồng dạng, lịch luyện ở đây cũng nguy hiểm hơn Đông Hải vô số lần.

Trong đó có một lần khi thi triển Đại Đạo Bảo Bình, hắn bị một tôn cao thủ Yêu tộc chạy tới phát hiện, may mắn có Thần Ma Hóa Thân tồn tại, cuối cùng trực tiếp ra tay trấn áp tôn cao thủ Yêu tộc kia.

Có thể nói nếu trước đó Tần Hạo lựa chọn Hồng Hoang đại lục để lịch luyện, sợ là ngay cả chết như thế nào cũng không biết. "Ân?

Đế Tuấn đại hôn?" Một ngày nọ, Tần Hạo khi đi ngang qua một tộc quần Yêu tộc, thu được một tin tức khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Yêu tộc Hoàng giả Đế Tuấn ba tháng sau sẽ cử hành đại hôn tại Thiên Đình.

Nghe tin tức này, thân thể Tần Hạo chấn động mạnh, ngay sau đó trong đôi mắt tinh quang lấp lóe, trên mặt cũng lộ ra một tia thần sắc mạc danh. "Đế Tuấn đại hôn, lần thứ nhất Vu Yêu đại chiến sao...

Đảo là một cơ hội không tồi!" Hồi lâu sau, Tần Hạo lẩm bẩm nói.

Xem tiểu thuyết Hồng Hoang hắn biết được, lần Đế Tuấn đại hôn này thập phần náo nhiệt, trực tiếp bộc phát Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, cũng triệt để vén lên bức màn Vu Yêu tranh bá.

Vu Yêu đại chiến đó chính là đại chiến giữa hàng trăm triệu, thậm chí hàng tỷ tu sĩ, tràng diện tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Giới lúc đó tu sĩ vẫn lạc có thể tưởng tượng được nhiều đến mức nào.

Trong mắt Tần Hạo, đó đều là 'lương thực' cho 《Bất Diệt Thôn

Thiên Công》 a. "Xem ra cần phải đi Thiên Đình một chuyến!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Tuy rằng Vu Yêu đại chiến thập phần hung hiểm, nhưng rủi ro lớn cũng ý nghĩa với cơ hội lớn.

Một khi kế hoạch có thể thành công, hắn có tin tưởng trực tiếp đem 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》 đại thành, làm cho thần thai triệt để hoàn thành lột xác, hóa thành một tôn Hỗn Độn Thể, giới lúc đó sẽ triệt để đạt được biến hóa thoát thai hoán cốt.

Thậm chí hắn đã tính đến kết quả xấu nhất, cùng lắm thì sử dụng thẻ trải nghiệm Vô Thủy Đại Đế, tệ nhất thì trên người hắn còn có một lá bài tẩy bảo mệnh là Thế Thân Khôi Lỗi.

Trừ phi Hồng Quân và Nữ Oa ra tay với hắn, nếu không thì căn bản sẽ không vẫn lạc.

Thực nhanh Tần Hạo trong lòng đã có tính toán.

Khắc tiếp theo, Tần Hạo trực tiếp điều động bản nguyên chi lực trong cơ thể, ngay sau đó một cỗ khí tức bá đạo từ trên người hắn bốc lên, trong nháy mắt khí tức trên người Tần Hạo cũng phát sinh biến hóa thoát thai hoán cốt, một cỗ Long uy nhàn nhạt từ trên người hắn tràn ngập ra, hoạt thoát thoát là một tôn tu sĩ Long tộc.

Đây cũng là một trong những năng lực của Tần Hạo khi tu luyện 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》, có thể bắt chước bản nguyên bị thôn phệ, ngay cả Long tộc chân chính ở trước mặt hắn cũng không phát hiện được Tần Hạo dị dạng.

Về phần thân phận căn bản không phải vấn đề.

Phải biết rằng thời kỳ Thượng Cổ, Long tộc là một trong những bá chủ thiên địa, thế lực trải rộng khắp Hồng Hoang.

Sau khi trải qua Long Hán chi kiếp, tuy rằng đại bộ phận Long tộc

lui về tứ hải, nhưng thực tế trong Hồng Hoang y nguyên có không ít huyết mạch Long tộc di lạc.

Tần Hạo hoàn toàn có thể lợi dụng thân phận 'Long tộc tán tu' để tiến vào Thiên Đình.

Đế Tuấn đại hôn là một đại thịnh sự của Yêu tộc, Yêu tộc Thiên Đình hướng tới toàn bộ tu sĩ trong Hồng Hoang ngoại trừ Vu tộc phát ra lời mời, chỉ cần tu vi đạt tới Kim Tiên đều có tư cách tham gia hôn yến, dù là tán tu cũng không ngoại lệ.

Thủ bút kinh khủng có thể thấy được chút ít.

Sau khi trong lòng có quyết đoán, Tần Hạo cũng không hề do dự, lập tức đi thẳng về hướng Thiên Đình. ...

Bên ngoài Nam Thiên Môn, toàn bộ Nam Thiên Môn giăng đèn kết hoa, một mảnh cảnh sắc vui mừng hớn hở.

Vô số tu sĩ từ khắp nơi trong Hồng Hoang nhao nhao chạy tới, sau khi lưu lại hạ lễ và nghiệm minh thân phận liền trực tiếp tiến vào trong Thiên Đình. "Tinh thần chi lực thật nồng đậm, Thiên Đình quả nhiên không hổ là một phương động thiên phúc địa đỉnh tiêm!

Quả nhiên danh bất hư truyền!" Tại một vị trí trong góc yến tiệc, một đạo thân ảnh đánh giá hết thảy chung quanh, đáy mắt cũng lóe lên một vẻ kinh thán.

Thân ảnh này không phải ai khác, chính là Tần Hạo tới tham gia hôn yến Đế Tuấn.

Giống như dự liệu, sau khi lượng minh thân phận, hắn thuận lợi tiến vào trong Thiên Đình.

Bất quá bởi vì thân phận hắn là tán tu nên bị an bài tại vị trí góc bên ngoài yến tiệc, những vị trí trung ương kia đều lưu cho những đại nhân vật.

Bất quá như vậy cũng chính hợp ý Tần Hạo, hắn cũng không muốn dựa vào những đại nhân vật kia quá gần.

Tuy rằng có Hệ thống che chắn, những đại nhân vật kia căn bản không thể tham tra hư thực, nhưng chuyện tiếp theo hắn muốn làm thì càng ít bị chú ý càng tốt.

Giờ phút này ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn những tân khách đi tới đi lui, trong lòng nhịn không được thầm than một tiếng, đáy mắt cũng lóe lên một vẻ kiên định.

Sau khi tiến vào Thiên Đình, Tần Hạo rốt cục đối với thực lực Thiên Đình có một cái nhìn trực quan hơn, bỗng nhiên phát hiện so với những hành vi trước đó của mình, thực sự là quá tiểu đả tiểu nháo.

Ở trước mặt hắn, những Yêu tộc phụ trách tiếp đãi tu vi kém nhất đều là Huyền Tiên chi cảnh, những kẻ phụ trách hộ vệ càng là kém nhất đều là Kim Tiên, trong đó không thiếu tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Bất quá rất nhanh, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên quang mang nóng rực.

Thực lực càng mạnh, đối với Tần Hạo trợ giúp cũng càng lớn, trong mắt Tần Hạo bọn chúng hiển nhiên trở thành những 'lương thực' di động.

Cùng lúc đó, theo thời gian trôi qua, dần dần càng ngày càng nhiều tân khách tiến vào Thiên Đình, thân phận cũng càng ngày càng cao, thậm chí không thiếu một số đại thần thông giả quen thuộc. ...

Đảo mắt hai canh giờ trôi qua.

Giờ phút này tân khách trong tràng đã đến chín thành chín, tràng diện cũng biến thành càng thêm nhiệt liệt, một bộ dáng vui mừng. "Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động Nhiên Đăng đạo nhân ~~" Lúc

này, hướng Nam Thiên Môn truyền đến một thanh âm.

Nghe thanh âm xong, trong tràng xuất hiện ngắn ngủi yên tĩnh, không ít người đều nhìn về phía Nam Thiên Môn, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Chương 32

Hiển nhiên danh đầu của Nhiên Đăng đạo nhân tại Hồng Hoang cũng không nhỏ.

Phải biết rằng Nhiên Đăng là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, là một trong những đại thần thông giả Hồng Hoang, danh tiếng tự nhiên không nhỏ. "Nhiên Đăng?" Tần Hạo nghe cái tên này cũng lăng lăng, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Phải biết rằng Nhiên Đăng trong tiểu thuyết Hồng Hoang hào xưng là nhân vật vô sỉ thứ hai trong Hồng Hoang, về phần đệ nhất tự nhiên là Chuẩn Đề đạo nhân - một trong Nhật Hậu Tây Phương Nhị Thánh.

Trong tầm mắt của mọi người, chỉ thấy một tu sĩ áo xám diện dung âm lãnh, thân hình khô gầy như củi, mang một khuôn mặt cương thi đi từ bên ngoài vào.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cường đại từ trên người đối phương tản phát ra. "Không hổ là ván quan tài hóa hình, quả nhiên mang theo một khuôn mặt quan tài!" Nhìn thấy hình tượng Nhiên Đăng, Tần Hạo trong lòng nhịn không được thầm nói. "Tây Côn Luân Tây Vương Mẫu tới!" Nhiên Đăng vừa mới nhập tọa không lâu, lại một thanh âm dẫn tới sự chú ý của Tần Hạo.

Chỉ thấy trong tầm mắt Tần Hạo, một đạo nữ tử mặc cung trang màu phấn hồng từ bên ngoài đi vào, dung mạo tuyệt mỹ, cả người trên dưới tản phát ra một cỗ khí chất ung dung.

Trong số các nữ tu Tần Hạo từng gặp, chỉ có Nữ Oa là hơn nàng về dung mạo và khí chất. "Thật mạnh!

Thực lực thật kinh khủng, mạnh hơn Nhiên Đăng nhiều, tuyệt đối không phải cấp bậc Đại La Kim Tiên, là Chuẩn Thánh sao?" Cảm ứng

khí tức ẩn ẩn tản phát trên người đối phương, Tần Hạo trong lòng nhịn không được thầm nói, đáy mắt cũng lóe lên một vẻ ngưng trọng.

Tây Vương Mẫu từng được Hồng Quân sắc phong là Nữ Tiên Chi Thủ, địa vị thập phần siêu nhiên.

Khác với Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu thập phần điệu thấp, vẫn luôn bế quan tu luyện tại đạo trường Tây Côn Luân, rất ít xuất hiện.

Tuy rằng bởi vì Đông Vương Công vẫn lạc, cái danh Nữ Tiên Chi Thủ dần dần bị uy thế Thiên Đình bao trùm, nhưng lại không có một ai dám coi thường Tây Vương Mẫu.

Ngay cả trong tiểu thuyết Hồng Hoang cũng rất ít đề cập đến Tây Vương Mẫu, có thể nói Tây Vương Mẫu là đại thần thông giả điệu thấp nhất trong Hồng Hoang thiên địa. "Huyết Hải A Tu La Giáo Minh Hà Lão Tổ tới!" Nương theo một đạo thanh âm, lập tức mọi người trong tràng chỉ cảm thấy một cỗ huyết khí ngập trời kinh khủng ập vào mặt.

Sau đó chỉ thấy một lão giả mặc trường bào huyết sắc, diện dung âm chí từ bên ngoài đi vào, một bộ dáng người sống chớ lại gần, một cỗ hung sát chi khí kinh khủng cũng tràn ngập toàn trường. "Huyết Hải Minh Hà sao?

Quả nhiên thật kinh khủng!

Không hổ là Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân!" Tần Hạo trong lòng thầm nói, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kiêng kị nồng đậm.

Không sai, Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân, hiện tại Minh Hà đích xác xứng đáng với xưng hô này.

Nếu chỉ luận tu vi, Minh Hà bởi vì bắt chước Nữ Oa tạo nhân, sáng tạo ra A Tu La nhất tộc, tuy rằng không giống như Nữ Oa chứng

đạo, nhưng cũng thành công trảm xuất đệ nhị thi, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ kinh khủng (Trảm nhất thi - Chuẩn Thánh sơ kỳ, trảm nhị thi - Chuẩn Thánh hậu kỳ, trảm tam thi - Chuẩn Thánh đại viên mãn).

Hắn là Nhị Thi Chuẩn Thánh duy nhất trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa hiện nay.

Ngay cả đám người Tam Thanh hiện tại cũng chỉ mới trảm khứ nhất thi mà thôi.

Minh Hà không chỉ tu vi kinh khủng, linh bảo cũng không hề kém cạnh.

Công kích có Sát Đạo Chí Bảo Nguyên Đồ A Tỳ, hợp lại có thể so với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ đứng sau Tiên Thiên Chí Bảo.

Phòng ngự có Thập Nhị Phẩm Liên Đài trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại tu luyện vô thượng thần thông Huyết Thần Tử, hào xưng Huyết Hải bất khô Minh Hà bất tử.

Danh xưng Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân là danh xứng với thực (hiện tại đệ nhất nhân, không phải địa vị).

Sau đó dần dần một số đại thần thông giả cũng nhao nhao đăng tràng, trong đó không thiếu một số lão quái vật ẩn thế.

Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử của hậu thế thình lình ở trong đó.

Bất quá đáng nhắc tới là sắc mặt Trấn Nguyên Tử tịnh không dễ nhìn, nhìn về phía đám người Yêu tộc thần sắc cũng bất thiện.

Đối với việc này Tần Hạo tịnh không có chút nào ngoài ý muốn, hiển nhiên Trấn Nguyên Tử đối với chuyện Hồng Vân vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hồng Vân là chí giao của Trấn Nguyên Tử, về sau bởi vì Hồng Mông Tử Khí mà chết trong tay Yêu tộc, sắc mặt Trấn Nguyên Tử tự nhiên không thể nào tốt được. "Đông Côn Luân Bàn Cổ Tam Thanh tới!" Lúc này bên ngoài cũng đi vào ba đạo thân ảnh.

Cầm đầu là một lão giả nhìn qua hơn sáu mươi tuổi, thần sắc vô hỉ vô bi, một bộ dáng đạm nhiên vô vi.

Ở giữa là một trung niên đạo nhân mặc đạo bào màu trạm lam, búi tóc chỉnh lý không chút cẩu thả, mặt đầy uy nghiêm, trong thần sắc mang theo một vẻ cao ngạo.

Cuối cùng là một thanh niên nhân đeo trường kiếm sau lưng nhìn qua hơn hai mươi tuổi, kiếm mi tinh mục, cả người giống như một thanh lợi kiếm xuất vỏ, trên người mang theo một cỗ khí tức vô cùng lăng lệ. "Bàn Cổ Tam Thanh sao?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên người ba người.

Tam Thanh là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Thiên Định Thánh Nhân, Tần Hạo tự nhiên nhìn nhiều đối phương vài lần.

Đúng lúc này, Lão Tử đi tuốt ở đằng trước phảng phất cảm ứng được gì đó, mày nhíu lại, sau đó ánh mắt cũng nhìn về phía hướng Tần Hạo đang ngồi quét tới. "Cảm tri lực thật mẫn tuệ!" Tần Hạo thấy thế trong lòng cũng rùng mình, vội vàng thu hồi ánh mắt. "Đại huynh, làm sao vậy?" Nguyên Thủy bên cạnh thấy thế có chút tò mò hỏi. "Không có gì, có khả năng là ảo giác đi!" Lão Tử lắc đầu, tịnh không nói nhiều, tự mình đi tới vị trí thượng thủ ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt dưỡng thần. "Tây Phương Linh Sơn Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân tới!" Ngoài Nam Thiên Môn, hai đạo thân ảnh một béo một gầy cũng từ bên ngoài đi vào.

Cầm đầu là một đạo nhân sắc mặt sáp vàng, tay cầm một cây khổ trúc, phảng phất như nạn dân.

Thân ảnh bên cạnh thì vừa vặn tương phản, hồng quang đầy mặt, cả người châu quang bảo khí, giống như nhà giàu mới nổi. "Hừ!

Hai vị sư đệ thật lớn giá tử!" Nhìn thấy hai người tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở thượng thủ sầm mặt lại, thanh âm có chút băng lãnh nói, thần sắc hiển nhiên thập phần không vui.

Chương 33

Vốn dĩ theo hắn thấy, Tam Thanh hắn là người tới sau cùng ngoại trừ Nữ Oa.

Phải biết rằng thứ tự đến cũng có giảng cứu, nhưng hiện tại Chuẩn Đề hai người tới muộn hơn bọn hắn, vô hình trung làm mất mặt Tam Thanh, khiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn sĩ diện thập phần khó chịu. "Phương Tây chúng ta đường xá xa xôi, đảo là để chư vị đợi lâu!" Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, đáy mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia đắc sắc, bất quá tịnh không có phản bác Nguyên Thủy Thiên Tôn mà mở miệng giải thích. "Hừ!" Đối với cái lý do này Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên xì mũi coi thường.

Phải biết rằng bọn hắn đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, tuy rằng không thể giống như Thánh Nhân một ý niệm đạt tới bất cứ nơi nào trong Hồng Hoang, nhưng cũng tuyệt đối không tồn tại cái gọi là đường xá xa xôi như vậy. "Được rồi, sư đệ, hôm nay là ngày đại hỉ của Yêu Hoàng, chớ có huyên náo đoạt chủ!" Nhìn thấy một màn này, Lão Tử vốn đang nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở mắt ra, thâm thâm nhìn thoáng qua Chuẩn Đề hai người, sau đó nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh. "Đã biết, đại huynh!" Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chậm rãi gật đầu.

Hiện tại Tam Thanh chưa phân gia, lời nói của Lão Tử hiển nhiên thập phần có phân lượng. "Ông!" Đúng lúc này, trong hư không, không gian mãnh liệt vặn vẹo, sau đó một tiếng phượng minh to rõ vang lên.

Khắc tiếp theo, ráng màu vạn trượng, thiên hoa loạn trụy địa dũng kim liên, tử khí trong thiên địa điên cuồng dũng động.

Một đạo thân ảnh nữ tử mặc cung trang màu tím từ trong hư không hiển hóa ra, một cỗ vô thượng thánh uy kinh khủng nháy mắt bao trùm toàn trường. "Bái kiến Nữ Oa nương nương, nguyện Nữ Oa nương nương thánh thọ vô cương!" Nhất chúng nhân nhìn thấy thân ảnh trong hư không, lập tức nhao nhao mở miệng hành lễ. "Đây chính là khí tràng của Thánh Nhân sao?

Thật mạnh, thật kinh khủng!" Cảm nhận được thánh uy kinh khủng trong thiên địa, trong lòng Tần Hạo cũng giống như dâng lên sóng to gió lớn.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên gặp Nữ Oa, nhưng rõ ràng lần trước gặp Nữ Oa thì đối phương đã thu liễm khí tức trên người, nếu không tân sinh Nhân tộc căn bản không thể thừa thụ uy áp kinh khủng kia.

Hiện tại Nữ Oa hiển nhiên không có cố ý thu liễm, Tần Hạo chỉ cảm giác ở trong thánh uy kinh khủng này mình giống như một chiếc thuyền con trong sóng dữ, tùy thời đều có khả năng bị lật úp. "Không cần đa lễ!" Thanh âm Nữ Oa cũng vang lên.

Nữ Oa đến hiển nhiên cũng ý nghĩa đại hôn sắp bắt đầu.

Làm Thiên Hôn, người chứng hôn thình lình chính là Nữ Oa - Hỗn Nguyên Thánh Nhân này.

Một đám cao tầng Yêu tộc cũng nhao nhao đăng tràng.

Cầm đầu thình lình chính là thân ảnh một thân đại hồng hỉ bào, cả người trên dưới tản phát ra một cỗ khí tức hoàng giả kinh khủng, chính là nhân vật chính của đại hôn lần này - Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Ở bên cạnh hắn là một nam tử mặc kim bào, ôm trong lòng một chiếc chuông vàng lớn, mặt đầy vẻ cao ngạo, chiếc chuông trong lòng tản phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, chính là Khai Thiên Tam Bảo

chi nhất Hỗn Độn Chung.

Thân phận nam tử tự nhiên cũng hô chi dục xuất, chính là Đông Hoàng Thái Nhất. "Thật xàm xí!" Tần Hạo nhìn bộ dáng của Thái Nhất thì nhịn không được bĩu môi.

Tu sĩ bình thường đều để pháp bảo trong thức hải không ngừng ôn dưỡng và tế luyện, chỉ khi giao chiến mới dùng đến.

Hắn thì hay rồi, sợ người khác không biết trên người mình có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung hay sao mà trực tiếp ôm vào trong ngực nghênh ngang đi lại.

Cùng lúc đó, phía chân trời một chiếc xe kéo xa hoa lộng lẫy hỉ khánh cũng phá không mà đến.

Trên xe kéo, một đạo nữ tử tuyệt sắc đồng dạng mặc một thân đại hồng hỉ bào đoan tọa bên trên, trên người cũng tản phát ra một cỗ khí tức tôn quý khó tả, hiển nhiên chính là nữ chủ nhân của đại hôn - Thiên Hậu Hi Hòa. "Thiên Đạo ở trên, hôm nay Đế Tuấn ta cùng Hi Hòa kết làm phu phụ, thiên địa giám chi!" Lúc này Đế Tuấn cũng trực tiếp tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Hi Hòa, ánh mắt nhìn về phía hư không, mở miệng nói.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Nữ Oa bên cạnh. "Nhất bái thiên địa!" "Nhị bái Đạo Tổ!" "Phu thê đối bái!" "Lễ thành!" Nữ Oa thấy thế, chỉ thấy trên người nàng quang mang nhất thiểm, sau đó một đạo thân ảnh từ trong cơ thể nàng nhảy ra, tay cầm Hồng Tú Cầu, cả người trên dưới tản phát ra một cỗ khí tức huyền chi hựu huyền, thình lình chính là Thiện thi hóa thân của Nữ Oa.

Lập tức thanh âm của Thiện thi hóa thân cũng vang lên bên tai mọi người. "Ông ông ông..." Nương theo thanh âm Nữ Oa vừa dứt, bỗng nhiên gian, trong hư không, một đám mây vàng hiển hóa ra, hóa thành một cột sáng công đức từ trên trời giáng xuống.

Cột sáng công đức chia làm ba, trong đó Đế Tuấn và Hi Hòa mỗi người chiếm bốn phần, hai phần còn lại thì bao trùm về phía Thiện thi hóa thân của Nữ Oa, cuối cùng trực tiếp đi vào trong Hồng Tú Cầu.

Ở bên kia, công đức bàng đại trực tiếp đi vào cơ thể Hi Hòa và Đế Tuấn.

Sau khi công đức quán thể, khí tức trên người hai người cũng lập tức bắt đầu điên cuồng tiêu thăng. "Phanh!" Bỗng dưng, đúng lúc này, hốt nhiên chỉ thấy sau lưng Hi Hòa quang mang nhất thiểm, sau đó một đạo thân ảnh ngưng tụ ra, hiển nhiên đã trảm xuất Thiện thi.

Khí tức cả người nàng cũng nháy mắt điên cuồng tiêu thăng, một khắc này, tu vi của nàng trực tiếp từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong tăng lên tới Chuẩn Thánh chi cảnh, chân chính bước vào hàng ngũ đại thần thông giả đỉnh phong của Hồng Hoang. "Oanh long long..." Tại nháy mắt Hi Hòa trảm xuất Thiện thi, khí tức trên người Đế Tuấn cũng điên cuồng bạo trướng, một đạo hư ảnh cũng chậm rãi ngưng tụ sau lưng hắn, một cỗ uy áp kinh khủng tản phát ra, hiển nhiên cũng đã đạt tới biên duyên đột phá. "Trảm!" Hốt nhiên, Đế Tuấn trong miệng bạo quát một tiếng, Tiên Thiên Linh Bảo trong tay quang mang đại thịnh, lập tức hóa thành một đạo lưu quang đi vào trong hư ảnh sau lưng.

Tại nháy mắt hai giả dung hợp, hư ảnh nháy mắt ngưng thực, trực tiếp từ sau lưng Đế Tuấn nhảy ra.

Khí tức bành trướng điên cuồng dũng động, một cỗ khí tức tuyệt thế vô thất nháy mắt tràn ngập trong tràng.

Một khắc này, Đế Tuấn cũng trở thành tôn đại thần thông giả đỉnh phong thứ hai trong Hồng Hoang trảm khứ hai thi. "Chúc mừng bệ hạ!" Một đám người Yêu tộc thấy một màn này, ai nấy đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Những đại thần thông giả được mời tới thì thần thái khác nhau.

Trong Tam Thanh, Lão Tử y nguyên vô hỉ vô bi, phảng phất hết thảy đều không quan hệ gì với hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc thì vô cùng âm trầm, hiển nhiên đối với việc Đế Tuấn - loại 'súc sinh lông lá sinh ra từ trứng ẩm ướt' này cưỡi lên đầu mình thì thập phần khó chịu.

Trên người Thông Thiên cũng lóe lên một tia chiến ý trùng thiên, phảng phất muốn đi lên thử xem thực lực của Đế Tuấn. "Việc ở đây đã xong, bản cung liền trở về!" Lúc này thanh âm Nữ Oa cũng vang lên.

Chương 34

Nữ Oa là đệ nhị tôn Thánh Nhân trong thiên địa, có thể chủ trì Thiên Hôn đã là thập phần khó được rồi, tự nhiên sẽ không tiếp tục dừng lại, lập tức triệu hoán Kim Phượng hướng về phía Tam Thập Tam Thiên Ngoại chạy tới. "Cung tống Nữ Oa nương nương!" Nhất chúng nhân thấy thế cũng nhao nhao mở miệng hành lễ. "Cảm tạ chư vị tới tham gia đại hôn của bản hoàng, trẫm ở đây tạ ơn.

Tiếp theo chư vị cứ tận tình hưởng dụng hôn yến đi!" Thấy Nữ Oa rời đi, Đế Tuấn cảm thụ biến hóa trong cơ thể, đáy mắt cũng lộ ra một vẻ cuồng hỉ, bất quá là một vô thượng hoàng giả, Đế Tuấn rất nhanh liền bình phục cảm xúc, quét mắt nhìn thoáng qua một chúng tân khách trong tràng rồi mở miệng nói.

Khắc tiếp theo, tiên nhạc vang lên, vô số nữ tiên tại trong tràng phiên phiên nhảy múa.

Cùng lúc đó, vô số linh quả linh tửu đều được bưng lên, toàn bộ tràng diện lập tức trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đối với những linh quả và linh tửu này Tần Hạo tự nhiên không có nửa điểm hứng thú.

Tuy rằng đối với tu sĩ bình thường là bảo bối khó được, nhưng Tần Hạo đã vơ vét cả Bồng Lai Tam Đảo, thân gia phong phú có thể thấy được chút ít, loại cấp bậc linh quả này hiển nhiên căn bản không để vào mắt.

Nhìn đám người Yêu tộc đang đắm chìm trong không khí vui mừng, khóe miệng Tần Hạo nhịn không được lộ ra một tia trào phúng.

Cùng lúc đó, thân hình hắn cũng không dấu vết di chuyển trong tràng, lại lần nữa rời xa phương vị của một đám cao tầng Yêu tộc.

Hắn biết rất rõ ràng, những người đó tuyệt đối là mũi dùi tiên phong, là đối tượng trọng điểm quan chiếu của Vu tộc.

Đối với động tác của Tần Hạo, mọi người tại trường căn bản không ai quan chú.

Dù sao tu vi Kim Tiên cảnh của Tần Hạo tại toàn bộ tràng diện thực sự có chút quá không bắt mắt.

Nhân vật chính trong tràng là Đế Tuấn, Thái Nhất cùng một đám cao tầng Yêu tộc và Tam Thanh đẳng đại thần thông giả, căn bản không ai sẽ để ý tới một 'tán tu' cấp bậc Kim Tiên. ... "Không sai biệt lắm rồi!" Thấy hôn yến tiến hành đến cao trào, Tần Hạo trong lòng thầm nói. "Oanh long long..." "Vu vu vu..." Đúng lúc này, bỗng nhiên gian, hướng Nam Thiên Môn truyền đến từng trận tiếng nổ vang kinh khủng.

Sau đó trong tầm mắt Tần Hạo, Nam Thiên Môn vốn phú lệ đường hoàng, làm môn hộ của Thiên Đình bỗng nhiên ầm ầm sụp đổ.

Cùng lúc đó, bên ngoài Thiên Đình, một đám thân ảnh đen nghìn nghịt cuồng dũng tiến vào, một cỗ khí tức hung sát kinh khủng cũng từ trên người những thân ảnh này tản phát ra." Trong đám thân ảnh kia, dẫn đầu là mười hai thân ảnh khổng lồ cao vạn trượng, trên người mỗi đạo thân ảnh đều bộc phát ra một cỗ khí tức khủng bố ngập trời.

Chỉ thấy những người khổng lồ này trực tiếp lao thẳng vào giữa đám người Yêu tộc mà chém giết, nơi bọn họ đi qua, những Yêu tộc gặp phải đều không chút khách khí bị sinh sinh oanh sát.

Nhất thời, thế như chẻ tre, Thiên binh của Thiên Đình dưới sự trùng kích này căn bản không có chút lực phòng thủ nào, tan tác tơi bời.

Đặc biệt là mười hai đạo thân ảnh dẫn đầu, mỗi một lần công kích giáng xuống đều sẽ có hàng chục, hàng trăm thậm chí hàng trăm Yêu tộc thương vong, giữa những cái giơ tay nhấc chân đều mang theo một cỗ uy thế to lớn, vô cùng khủng bố. "Khốn kiếp!

Vu tộc!" "Vu tộc, lá gan quả nhiên rất lớn!" "Giản trực khinh người quá đáng!" Chứng kiến màn này, cao tầng Yêu tộc hiển nhiên cũng nháy mắt hồi thần.

Sau khi nhìn thấy bộ dáng của những người đến, sắc mặt từng người đều trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là kẻ đứng đầu Đế Tuấn.

Hôm nay là ngày đại hỷ của hắn, hiện tại lại bị người ta quấy nhiễu, lửa giận trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Đế Giang!

Dám đến Thiên Đình ta làm càn, chẳng lẽ muốn cùng Yêu tộc ta triệt để khai chiến sao?" Đế Tuấn trầm giọng nói, ánh mắt gắt gao khóa chặt lên đạo thân ảnh dẫn đầu trong mười hai người kia. "Ha ha ha, nực cười!

Khai chiến?

Vu tộc ta sợ ai?

Muốn chiến thì chiến!

Nhị lang, theo ta giết!

Diệt sạch lũ súc sinh lông lá chết tiệt này!" Đế Giang lạnh lùng quát.

Ngay sau đó, chỉ thấy thần thông không gian của hắn nháy mắt phát động.

Trong khoảnh khắc, không gian chung quanh mạnh mẽ vặn vẹo, lực lượng không gian vô biên bộc phát, không gian phía trước sụp đổ, hàng trăm Yêu tộc Thiên Đình trực tiếp bị lực lượng không gian

cuồng bạo xé thành mảnh nhỏ. "Giết!" Mười một Tổ Vu còn lại thấy thế cũng nhao nhao phát động thần thông.

Mười hai Tổ Vu mỗi một tôn đều là tồn tại siêu việt cấp bậc Đại La Kim Tiên, tuy rằng Vu tộc không có nguyên thần, không thể sử dụng pháp bảo, nhưng nhục thân viễn siêu tu sĩ bình thường, thân thể chính là pháp bảo tốt nhất.

Đối mặt với sự chinh phạt của mười hai Tổ Vu, Yêu tộc đối diện căn bản không có kẻ địch nào chịu nổi một hiệp. "Vu tộc chết tiệt, chết đi!" Lúc này, Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn trong mắt lóe lên một tia lãnh lệ, sau đó mạnh mẽ vỗ vào Hỗn Độn Chung trong ngực.

Một cỗ khí tức hạo đại bộc phát ra, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo nháy mắt bùng nổ.

Dưới sự bao phủ của Hỗn Độn Chung, cả thời không phảng phất đều xuất hiện sự đình trệ ngắn ngủi, lập tức uy năng khủng bố liền bao trùm lên đám người Vu tộc đối diện. "Phanh phanh phanh..." Đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo tập sát, cho dù là Tổ Vu cũng không dám khinh thường mũi nhọn của nó.

Ngay lập tức liền có hàng trăm Vu tộc thân thể sinh sinh nổ tung, hiển nhiên là không sống nổi. "Con chim lông tạp, chết đi!" Thấy động tác của Thái Nhất, sắc mặt một đám Tổ Vu lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ngay sau đó, ba đạo thân ảnh trực tiếp lao về phía Thái Nhất tập sát. "Thiên Đình chúng tướng nghe lệnh, giết cho ta!" Đế Tuấn thấy thế, trong mắt cũng lóe lên lửa giận ngập trời.

Khí tức khủng bố thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ bộc phát, trực tiếp nghênh đón hai tôn Tổ Vu.

Sau đó Yêu Sư Côn Bằng, Hy Hoàng Phục Hy cùng một đám cao

tầng Yêu tộc cũng nhao nhao ra tay.

Chương 35

Mười đại Yêu Thánh cùng một đám Yêu Thần phía dưới cũng toàn bộ gia nhập chiến đoàn.

Tức khắc, từng cỗ lực lượng cuồng bạo khủng bố điên cuồng tràn ngập trong sân, cả hư không trực tiếp bị đánh sụp đổ, năng lượng cuồng bạo điên cuồng dũng động.

Những tân khách đến dự tiệc thấy thế cũng nhao nhao bỏ chạy ra ngoài Thiên Đình, chỉ có số ít đại thần thông giả như Tam Thanh là lạnh lùng đứng nhìn.

Mục tiêu của đám người Vu tộc là Yêu tộc, cho nên tự nhiên cũng sẽ không chủ động trêu chọc đám đại thần thông giả như Tam Thanh. "Thật mạnh, thật khủng bố!" Giờ phút này, tại ngoại vi chiến trường, nhìn qua chiến trường khủng bố trước mắt, trong mắt Tần Hạo không giấu được sự chấn động.

Tuy rằng trước đó đã dự liệu được tràng diện Vu Yêu đại chiến, nhưng giờ phút này mới phát hiện, tràng diện trước mắt so với trong dự tính còn khủng bố hơn nhiều.

Đồng thời, nhìn thi hài Vu Yêu hai tộc không ngừng rơi xuống từ hư không, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên quang mang nóng rực.

Trong sân hàng tỷ đại quân Vu Yêu hỗn chiến, mỗi một giây đều có vô số tu sĩ hai tộc ngã xuống, trong mắt Tần Hạo, đây đều là vô thượng 'thực lương'. "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

Liều mạng!" Ngay sau đó, trên mặt Tần Hạo lộ ra thần sắc kiên định, phảng phất đã đưa ra quyết đoán.

Ý niệm vừa động, hắn trực tiếp câu thông với Tối Cường Công

Đức Hệ Thống, mở ra Công Đức Thương Thành, cuối cùng ánh mắt định hình tại một tấm phù lục tên là Man Thiên Phù.

Man Thiên Phù là một loại phù lục ẩn nặc khí tức, có thể che giấu thân hình và khí tức, dưới Thánh Nhân chỉ cần không chủ động bại lộ thì không ai có thể phát hiện, thời gian duy trì một cái canh giờ.

Bất quá giá cả cũng vô cùng khủng bố, tiêu hao của Tần Hạo trọn vẹn 10 triệu điểm công đức, cho dù là thân gia của Tần Hạo hiện tại cũng có chút đau lòng không thôi.

Nhìn tấm phù lục vàng óng trong tay, Tần Hạo không có chút chần chờ, trực tiếp lựa chọn sử dụng.

Ngay sau đó, thân hình Tần Hạo quỷ dị biến mất tại chỗ, đối với sự biến mất của Tần Hạo căn bản không gây ra chút gợn sóng nào, cho dù là những đại thần thông giả đang vây xem kia, lực chú ý của bọn họ cũng đều đặt trên đại chiến Vu Yêu.

Tuy nhiên Tần Hạo mặc dù đã kích hoạt Man Thiên Phù, nhưng giờ phút này cũng chỉ vẻn vẹn du tẩu ở ngoại vi chiến trường mà thôi.

Dù sao Man Thiên Phù tuy có thể hoàn mỹ ẩn tàng khí tức và thân hình, nhưng lại không thể cung cấp phòng ngự tuyệt đối.

Trung tâm chiến trường kia là nơi đại lão hai tộc Vu Yêu giao chiến, dư ba chiến đấu khủng bố ở đó căn bản không phải thứ hắn có thể thừa nhận.

Tin Hạo cũng không có chút chần chờ, ném tạp niệm trong lòng đi, trực tiếp tiến vào trong chiến trường.

Phải biết rằng thời gian của Tần Hạo thập phần hữu hạn, chỉ có một canh giờ, sau một canh giờ mặc kệ thu hoạch như thế nào đều bắt buộc phải mau chóng rời đi.

Sở dĩ lựa chọn hiện tại tiến vào chiến trường hiển nhiên cũng là

kinh qua thâm tư thục lự.

Tuy rằng càng về sau, tu sĩ Vu Yêu ngã xuống sẽ càng nhiều, lúc đó thu hoạch cũng sẽ càng khủng bố, nhưng đồng dạng, hắn cũng càng thêm rõ ràng, càng về sau, tình cảnh phải đối mặt cũng sẽ càng nguy hiểm.

Hiện tại song phương chỉ vừa mới bắt đầu đại chiến, từ một loại trình độ nào đó đều thuộc về thăm dò, đều chưa động dụng át chủ bài, cũng chưa mất đi lý trí, chiến huống còn trong phạm vi tương đối có thể khống chế.

Nhưng theo thời gian trôi qua, song phương khẳng định sẽ đánh ra chân hỏa, đến lúc đó các loại đại chiêu e rằng sẽ bộc phát, tới lúc đó hiển nhiên căn bản không phải là thứ Tần Hạo hiện tại có thể gánh được.

Tần Hạo thân hình như một đạo u linh không ngừng du tẩu tại ngoại vi chiến trường, nơi thân hình hắn đi qua, từng cỗ thi hài Vu Yêu đều quỷ dị biến mất.

Đối với hết thảy việc này, căn bản không có ai phát hiện, dù sao trong tràng diện hàng tỷ tu sĩ giao chiến, tu sĩ ngã xuống thật sự quá nhiều, căn bản không ai sẽ chú ý tới những thứ này.

Từng cỗ thi hài cấp bậc Thiên Tiên, Huyền Tiên và Kim Tiên không ngừng bị Tần Hạo thu lấy, trên mặt cả người hắn cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, hiệu suất này so với tự mình động thủ thì khủng bố hơn nhiều, lại không hề dính dáng nửa điểm nghiệp lực. "Huyết mạch khí tức thật nồng đậm, bản nguyên chi lực thật bành trướng, quá tốt, thật sự là quá tốt!

Có những thứ này, Thần Thai của ta nhất định có thể dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành lột xác!" Giờ phút này tâm tình Tần Hạo thập phần hưng phấn, tuy rằng lần này trả cái giá rất lớn, nhưng nhìn thấy

thu hoạch trước mắt, bất mãn trong lòng Tần Hạo cũng biến mất vô tung vô ảnh.

So với thế giới kia, Hồng Hoang thiên địa hiển nhiên càng thêm thích hợp cho Bất Diệt Thôn Thiên Công tu luyện.

Dù sao thế giới kia cho dù là thời đại thần thoại đỉnh phong nhất, Kim Tiên chi cảnh đã là tồn tại đỉnh phong rồi, Thái Ất Kim Tiên hầu như chỉ có trong truyền thuyết, cho nên muốn dựa vào thôn phệ bản nguyên hoàn thành Thần Thai lột xác là thập phần khó khăn.

Nhưng Hồng Hoang thiên địa thì hoàn toàn bất đồng.

Hiện tại ở Hồng Hoang thì Huyền Tiên đi đầy đất, Thiên Tiên không bằng chó, Kim Tiên chi cảnh cũng vẻn vẹn chỉ là cường giả bình thường mà thôi, đối với việc tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Công tuyệt đối là một hoàn cảnh tuyệt giai.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt, khoảng cách đến lúc Man Thiên Phù hết hiệu lực chỉ còn lại một khắc đồng hồ.

Giờ phút này trong không gian của Tần Hạo, thi hài Thiên Tiên Huyền Tiên không biết đã thu thập bao nhiêu, Kim Tiên đều có trên vạn, bất quá tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên lại tịnh không có bao nhiêu, bởi vì cao thủ Thái Ất Kim Tiên đại đa số đều tập trung tại nội vi chiến trường, hắn căn bản không dám tới gần.

Bất quá cho dù như thế, cũng đã kiếm được trọn vẹn mấy chục cỗ.

Còn về tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, căn bản không có khả năng xuất hiện tại ngoại vi chiến trường, cho nên Tần Hạo tự nhiên không có cơ hội đạt được.

Tuy nhiên không chiếm được thi hài Đại La Kim Tiên, nhưng trước đó Tần Hạo nhân lúc song phương đại chiến, đã lén lút đem Tạo

Hóa Đỉnh đặt tại một chỗ bí ẩn phía dưới trung tâm chiến trường, vô số tiên huyết của cường giả Vu Yêu đều hối nhập vào trong Tạo Hóa Đỉnh.

Bình thường mà nói, khí tức của Tạo Hóa Đỉnh tự nhiên không thể gạt được đại thần thông giả trong sân, nhưng Tần Hạo có hệ thống tồn tại, sau khi trả một ít cái giá công đức, liền hoàn mỹ đem khí tức của Tạo Hóa Đỉnh che giấu, trừ phi là tồn tại cấp bậc Thánh Nhân, bằng không thì cho dù Tạo Hóa Đỉnh xuất hiện trước mặt bọn họ, cũng chỉ sẽ bị coi như một kiện pháp bảo bình thường mà thôi. "Thời gian không còn nhiều lắm!

Là lúc nên rời đi!" Một lát sau, cảm ứng thời gian, Tần Hạo tuy rằng có chút không nỡ, nhưng lại cũng thập phần rõ ràng, tiếp theo thật sự là lúc nên rời đi.

Một khi mất đi sự che giấu của Man Thiên Phù, hậu quả tuyệt đối sẽ thập phần nghiêm trọng.

Ngay lập tức thân hình Tần Hạo phi nhanh về phía Nam Thiên Môn bên ngoài chiến trường, hiện tại Thiên Đình không phải nơi ở lâu, cần phải dùng thời gian nhanh nhất rời đi. "Vu tộc chết tiệt, Đế Giang khả ố!

Là các ngươi bức Trẫm, hôm nay nhất định phải làm cho các ngươi trả cái giá thê thảm!" Đúng lúc này, trong chiến trường truyền đến thanh âm trầm thấp của Đế Tuấn, trong ngữ khí tràn ngập lửa giận nồng đậm, hiển nhiên đã đánh ra chân hỏa.

Bởi vì lần này Vu tộc tập kích bất ngờ, Yêu tộc chuẩn bị nghiêm trọng không đủ, cho nên Thiên Đình hiển nhiên chịu thiệt thòi không nhỏ, nếu tiếp tục như vậy, có khả năng sẽ thương gân động cốt, đây tuyệt đối là điều Đế Tuấn không hy vọng nhìn thấy. "Không ổn!" Nghe thấy thanh âm của Đế Tuấn, Tần Hạo bản năng cảm giác một

trận không ổn, sắc mặt đại biến, hắn có một loại dự cảm, Yêu tộc e rằng muốn phóng đại chiêu. "Yêu tộc chúng tướng nghe lệnh!

Bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chương 36

Giữ lại toàn bộ đám man tử chết tiệt này cho ta!" Thanh âm Đế Tuấn lần nữa truyền đến, thân thủ khẽ đảo, hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư trực tiếp lấy ra.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất bên cạnh quang mang đại thịnh, nhật nguyệt tinh thần trên bề mặt phảng phất đều sống lại.

Mười đại Yêu Thánh cùng một đám Yêu Thần cũng nhao nhao tế ra Tinh Thần Phiên trong tay.

Trong khoảnh khắc, trong hư không, tinh thần chi lực vô biên điên cuồng dũng động, một đạo quang mạc khủng bố từ trên trời giáng xuống, nháy mắt hóa thành một phương vực ngoại tinh không khủng bố, trực tiếp đem cả chiến trường hoàn toàn bao phủ. "Ngọa tào!

Không ổn!

Mau rút!" Nghe thấy mấy chữ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tâm thần Tần Hạo chấn động dữ dội, không còn màng đến chút ẩn tàng nào nữa, trước tiên trực tiếp thu hồi Tạo Hóa Đỉnh ở trung tâm chiến trường, sau đó tốc độ tăng lên tới cực hạn, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp cuồng bôn về phía ngoài chiến trường.

Đùa gì thế, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chính là một trong Hồng Hoang tam đại sát trận, đừng nói Tần Hạo hiện tại chỉ là Kim Tiên, cho dù là Đại La Kim Tiên lạc vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, e rằng cũng cửu tử nhất sinh. "Đang!" Mắt thấy lúc Tần Hạo sắp rời khỏi phạm vi chiến trường, bỗng nhiên trong thiên địa truyền đến một tiếng chuông vang, sau đó cả thời không phảng phất hoàn toàn đình trệ, thân hình Tần Hạo cũng nháy mắt bị định cách trong hư không.

Chỉ trong một chớp mắt, Tần Hạo triệt để mất đi cơ hội thoát ly chiến trường, vật đổi sao dời, cả người trực tiếp xuất hiện tại một phương thái cổ tinh không, hiển nhiên đã hãm nhập vào không gian trận pháp của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Xong rồi!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tần Hạo trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên hắn thập phần rõ ràng, lần này e rằng thật sự nguy hiểm, cho dù Thần Ma Hóa Thân xuất hiện, e rằng cũng vô tế vu sự.

Không đợi Tần Hạo đưa ra phản ứng, bỗng nhiên trong hư không một đạo quang mang sáng chói nở rộ, nương theo một cỗ khí tức hủy diệt cuồng bạo từ trên trời giáng xuống, giống như một ngôi sao thái cổ rơi xuống.

Sau đó tinh thần khủng bố nháy mắt nổ tung, khí tức hủy diệt cuồng bạo nháy mắt đem thân thể Tần Hạo hoàn toàn thôn phệ.

Bởi vì Hỗn Độn Chung định trụ không gian chung quanh, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị thôn phệ, sau đó cả người liền mất đi ý thức. .....

Không biết qua bao lâu, ý thức Tần Hạo mới chậm rãi tỉnh lại. "Thế thân khôi lỗi, quả nhiên...

Lỗ to rồi, thật sự là lỗ to rồi a!

Yêu tộc chết tiệt, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khả ố!" Quét mắt nhìn vật phẩm trên người, trên mặt Tần Hạo lộ ra thần sắc vô cùng đau lòng.

Chỉ thấy thế thân khôi lỗi trên người đã nứt ra, quang mang trở nên vô cùng ảm đạm, hiển nhiên đã mất đi tác dụng, rõ ràng là nó đã thay hắn ngăn cản một đòn hắn phải chết. "Không hổ là Hỗn Độn Chung - một trong Khai Thiên Tam Bảo, quả nhiên cường đại!" Tình huống vừa rồi, thân thể hắn hoàn toàn bị định trụ, căn bản không làm ra được chút phản kháng nào.

Hắn cũng thập phần rõ ràng, cho dù triệu hoán ra Thần Ma Hóa Thân, có lẽ có thể ngăn trở một kích trước đó, nhưng thân phận của hắn hiển nhiên cũng sẽ bại lộ, kết quả cuối cùng hiển nhiên vẫn là khó mà sống sót bước ra khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Đây là nơi nào?" Tuy rằng trong lòng thập phần phẫn nộ, nhưng hiển nhiên hắn cũng thập phần rõ ràng, sự tình đã không cách nào nghịch chuyển.

Sau khi áp xuống lửa giận trong lòng, ánh mắt Tần Hạo bắt đầu đánh giá chung quanh. "Ở trong bụng một ngọn núi?

Khí tức này...

Uy áp thật khủng bố, hung sát chi khí thật cường đại!" Tần Hạo phát hiện mình dường như đang ở ngoại vi bụng một ngọn núi khổng lồ, cảm ứng được một cỗ vô thượng ý chí hạo hãn từ sâu trong bụng núi truyền đến, nương theo đó là một cỗ hung sát chi khí vô biên, hai cỗ khí tức phảng phất đang giằng co.

Từ trong cỗ khí tức kia, trong lòng Tần Hạo dâng lên một loại cảm giác vô cùng nhỏ bé, thậm chí đối mặt với uy áp khủng bố này, Tần Hạo ngay cả việc tới gần cũng thập phần khó khăn. "Rốt cuộc là nơi nào, hai cỗ khí tức kia..." Tần Hạo nhíu mày.

Ngay sau đó, ý niệm Tần Hạo vừa động, Thần Ma Hóa Thân trực tiếp hiển hóa ra.

Uy áp vô biên khủng bố kia tại nháy mắt tới gần hóa thân liền trực tiếp tiêu tán, hiển nhiên là miễn dịch với uy áp.

Phải biết rằng Thần Ma Hóa Thân chính là do tinh huyết của vô số Hỗn Độn Ma Thần thai nghén thành, trừ phi là uy áp của tồn tại vượt trội trên Hỗn Độn Ma Thần, bằng không thì đối với Thần Ma Hóa Thân căn bản không có chút tác dụng nào.

Khí tràng của Thần Ma Hóa Thân cũng lập tức phóng thích ra, trực

tiếp bao phủ bản tôn Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc, cảm giác áp ức khủng bố nguyên bản nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. "Đi thôi, vào xem một chút, rốt cuộc là thứ gì!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói, trên mặt lộ ra một tia tò mò.

Tuy rằng hai cỗ khí tức kia thập phần hạo hãn, nhưng Tần Hạo lại tịnh không cảm ứng được sinh mệnh ba động tồn tại, hiển nhiên thứ tán phát ra khí tức khủng bố kia cũng không phải sinh linh. "Chẳng lẽ nơi này đang dựng dục bảo vật?" Một ý niệm từ trong đầu Tần Hạo toát ra, ý niệm này vừa xuất hiện liền không thể vãn hồi, trong lòng cũng ẩn ẩn có chút chờ mong.

Ngay lập tức hai người đi thẳng vào trung tâm bụng núi. ..... "Trời ạ, kia là...

Thương?

Khí tức này...

Chẳng lẽ là Thí Thần Thương trong truyền thuyết!?" Sau khi đi vòng vo một hồi, Tần Hạo cùng Thần Ma Hóa Thân rốt cục cũng đến nơi hạch tâm nhất của bụng núi, tiến vào một cái hang động ngầm khổng lồ.

Tại nháy mắt tiến vào hang động ngầm, ánh mắt Tần Hạo liền bị một cây trường thương huyền phù trong hư không hấp dẫn.

Chỉ thấy cây trường thương kia thông thể huyết hồng sắc, một cỗ khí tức sát phạt vô thượng từ trên đó tràn ngập ra, hai đạo phù văn huyền diệu 'Thí Thần' lạc ấn trên thân thương.

Tần Hạo đâu thể không đoán ra thân phận cây trường thương này, hiển nhiên hẳn là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đại danh đỉnh đỉnh - Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương chính là do thân sen của Hỗn Độn Thanh Liên

biến thành, từng là pháp bảo của Ma Đạo Chi Tổ La Hầu, sau khi La Hầu ngã xuống, Thí Thần Thương liền biến mất, Tần Hạo không ngờ lại gặp được ở chỗ này.

Thí Thần Thương tuy rằng chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực của nó không hề kém hơn Tiên Thiên Chí Bảo, mang theo nguyên thần công kích khủng bố, ngay cả nguyên thần Thánh Nhân đều có thể làm bị thương, uy năng có thể thấy được lốm đốm. "Rốt cuộc là nơi nào, Thí Thần Thương sao lại xuất hiện ở đây!" Trong lòng Tần Hạo dâng lên một nghi hoặc.

Chương 37

Hắn cảm ứng được, giờ phút này hung sát chi khí vô biên của Thí Thần Thương phảng phất đang cùng một cỗ uy áp và ý chí hạo đại tiến hành giằng co. "Khí tức này có chút quen thuộc a!" Lập tức Tần Hạo nhịn không được mở miệng nói, từ trong khí tức hạo hãn kia, Tần Hạo cảm ứng được một loại cảm giác quen thuộc, phảng phất đã gặp qua ở nơi nào đó. "Ý chí Bàn Cổ!

Đây là khí tức uy áp Bàn Cổ!" Thần Ma Hóa Thân bỗng nhiên mở miệng nói. "Quả nhiên là thế!" Nghe hóa thân nói, Tần Hạo nháy mắt phản ứng lại, lúc này rốt cục cũng nhớ ra, khí tức này mười phần tương tự với khí tức tán phát ra từ Bất Chu Sơn khi hắn đi ngang qua lúc lên Thiên Đình. "Chẳng lẽ nơi này là bụng núi Bất Chu Sơn?

Ta xuất hiện ở trong bụng núi Bất Chu Sơn!?" Lúc này, trong đầu Tần Hạo cũng lóe lên một đạo linh quang, hai mắt mạnh mẽ sáng lên. "Thí Thần Thương, hung sát chi khí..." Bỗng nhiên Tần Hạo phát hiện ra một vấn đề, hắn cảm giác vô biên hung sát chi khí trong thiên địa dường như đều đang hối tập về phía Thí Thần Thương.

Hung sát chi khí khủng bố của Thí Thần Thương giờ phút này đang không ngừng hủ thực và ma diệt ý chí Bàn Cổ, phảng phất muốn đem ý chí Bàn Cổ triệt để tiêu ma.

Uy áp Bàn Cổ tuy rằng thập phần khủng bố, nhưng Tần Hạo có một loại cảm giác, nếu cứ tiếp tục như vậy, ý chí Bàn Cổ có khả năng sẽ bị triệt để tiêu ma.

Ngay lập tức Thần Ma Hóa Thân không có chút chần chờ, thân thủ chộp tới, trực tiếp đem Thí Thần Thương chộp vào trong tay, một cỗ hung sát chi khí vô biên khủng bố cũng nháy mắt tràn ngập ra. "Bản

tôn!" Thần Ma Hóa Thân sau khi cầm lấy Thí Thần Thương, trực tiếp đưa cho Tần Hạo.

Tần Hạo thấy thế căn bản không có chút chần chờ, trực tiếp đánh vào trong Thí Thần Thương một đạo nguyên thần lạc ấn. "Ông!" Tại nháy mắt lạc ấn của Tần Hạo đi vào trong Thí Thần Thương, một đạo hình ảnh cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Chỉ thấy trong hình ảnh, một hắc bào nhân chân đạp Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương đang cùng một bạch bào đạo nhân đầu đội Ngọc Điệp chiến đấu.

Hình ảnh chiến đấu cũng không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ bắt giữ một ít dấu vết.

Cuối cùng, hắc bào nhân lạc bại, trực tiếp tự bạo.

Tại nháy mắt tự bạo, hắc bào nhân nhân lúc bạch bào đạo nhân không chú ý, hai tay kết ấn, trực tiếp đánh Thí Thần Thương đi.

Thí Thần Thương rạch phá hư không, cuối cùng trực tiếp rơi vào trong bụng núi Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn là nơi hạch tâm của cả Hồng Hoang thiên địa, cũng là nơi phát sinh tranh đấu nhiều nhất, hung sát chi khí trong thiên địa tự nhiên đều hối tập về phía Bất Chu Sơn, cuối cùng toàn bộ dung nhập vào trong Thí Thần Thương, hung sát chi khí của Thí Thần Thương tắc không ngừng tiêu ma ý chí Bàn Cổ trong Bất Chu Sơn. "Đó là Hồng Quân và La Hầu?

La Hầu thật là ngoan độc, dùng Thí Thần Thương tiêu ma ý chí Bàn Cổ, thảo nào sau này lúc Vu Yêu đại chiến, một mình Cộng Công cũng có thể húc đổ Bất Chu Sơn, nguyên lai hết thảy đều có liên quan tới La Hầu!" Trong lòng Tần Hạo dâng lên một tia minh ngộ.

Phải biết rằng Bất Chu Sơn chính là do xương sống của Bàn Cổ

biến thành, là trụ chống trời, ẩn chứa ý chí vô thượng của Bàn Cổ.

Tuy rằng theo thời gian trôi qua, ý chí Bàn Cổ cũng sẽ dần dần tiêu ma, nhưng tốc độ tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy.

Như thế xem ra, hết thảy hiển nhiên đều có liên quan tới Thí Thần Thương trước mắt. "Ông!" Tại nháy mắt Tần Hạo thu lấy Thí Thần Thương, bỗng nhiên trong hư không, hà quang vạn trượng, một mảng kim vân khủng bố từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo. "...

Thiên Đạo công đức!" Thấy một màn này, mắt Tần Hạo tức khắc sáng rực lên.

Một mảng công đức này so với bất kỳ lần nào hắn đạt được trước đó đều phải khủng bố hơn, thậm chí còn nhiều hơn công đức giáng xuống lúc Đế Tuấn đại hôn trước đó.

Đối với Tần Hạo, đây quả thực là một kinh hỉ ngoài ý muốn.

Ngay lập tức không có chút chần chờ, ý niệm Tần Hạo vừa động, một phương ấn tỷ Cửu Long xuất hiện trong tay, trong tay đánh ra một đạo ấn quyết, vô biên công đức trong hư không toàn bộ dung nhập vào trong ấn tỷ.

Ấn tỷ này không phải cái gì khác, thình lình chính là Cửu Long Công Đức Ấn mà Tần Hạo mở ra trong lễ bao trước đó.

Trước đó Cửu Long Công Đức Ấn chỉ là cấp bậc Công Đức Pháp Bảo, sau vài lần rót vào công đức, đã trở thành Hạ phẩm Công Đức Linh Bảo.

Giờ phút này sau khi dung nhập công đức bành trướng, chỉ thấy Cửu Long Công Đức Ấn quang mang đại thịnh, khí tức cũng bắt đầu điên cuồng tiêu thăng.

Cửu điều kim long hư ảnh điên cuồng vũ động trong hư không,

một cỗ khí tức trấn áp hết thảy tràn ngập ra.

Trọn vẹn qua một nén nhang thời gian, công đức trong hư không mới hoàn toàn dung nhập vào trong Cửu Long Công Đức Ấn.

Giờ phút này khí tức của Cửu Long Công Đức Ấn so với trước đó cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần. "Thượng phẩm Công Đức Linh Bảo!

Thật sự là quá tốt!" Một hơi vạch trần hai tầng phong ấn, đối với Tần Hạo hiển nhiên là một kinh hỉ cực lớn. "Hơn chín trăm triệu công đức, thật sự là quá khủng bố!" Tần Hạo quét mắt nhìn giao diện thuộc tính một chút, biểu tình trên mặt càng phát ra hưng phấn.

Đột nhiên lấy được gần một tỷ công đức, trong lòng Tần Hạo cũng có một loại cảm giác một đêm chợt giàu.

Bất quá rất nhanh Tần Hạo cũng tiêu tan, phải biết rằng lần này hắn vô hình trung đã hóa giải một lần nguy cơ cực lớn của Bất Chu Sơn.

Đại đạo vô vi, Thiên Đạo chí công, chính vì thế nên Thiên Đạo tự nhiên cũng giáng xuống đại công đức.

Sau khi bình phục cảm xúc kích động trong lòng, ánh mắt Tần Hạo lập tức lần nữa bắt đầu đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Rất nhanh ánh mắt Tần Hạo định hình tại một cái ao ở trung tâm bụng núi, trong ao chứa đầy chất lỏng màu trắng sữa, một cỗ tinh khí bành trướng từ trên đó phát ra. "Đây là... thứ gì!?

Năng lượng thật bành trướng, tinh khí thật tinh thuần!" Tần Hạo ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chất lỏng trắng sữa trong ao, trong mắt tràn ngập vẻ chấn động nồng đậm.

Hắn có một loại cảm giác, năng lượng bành trướng này vô luận là về độ tinh thuần hay hồn hậu, đều phải viễn siêu bất kỳ thứ gì hắn

từng thấy, cho dù là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý trên người cũng xa xa không thể so sánh với nó.

Chương 38

"Bàn Cổ Tinh Tủy!

Đây là Bàn Cổ Tinh Tủy!

Đại tạo hóa, thiên đại tạo hóa, bản tôn, cơ duyên của ngươi đến rồi!

Đây là vật tinh hoa trong xương sống Bàn Cổ, tuy rằng trải qua vô số năm năng lượng tiêu tán không ít, nhưng y nguyên là vô thượng chí bảo!" Ánh mắt Thần Ma Hóa Thân cũng rơi vào trên người Tần Hạo nói. "Bàn Cổ Tinh Tủy!?" Nghe được cái tên này, mắt Tần Hạo mạnh mẽ trừng lớn, ngay sau đó trên mặt lộ ra thần sắc cuồng hỷ. "Xem ra lần này thật sự phải hảo hảo bế quan một phen!" Cưỡng ép để bản thân tỉnh táo lại, trong mắt Tần Hạo tinh quang lấp lóe, miệng lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó, ý niệm Tần Hạo vừa động, một tôn tiểu đỉnh ba chân bằng không hiển hóa ra, thình lình chính là Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Đỉnh.

Một cỗ khí huyết ngập trời từ trong Tạo Hóa Đỉnh bộc phát, chính là vô số huyết dịch của cường giả Vu Yêu thu thập được trong chiến trường trước đó.

Sau đó Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, thi hài Vu Yêu như núi nhỏ lập tức hiển hóa ra, thủ quyết đánh ra, một cỗ lực thôn phệ khủng bố từ trong Tạo Hóa Đỉnh bộc phát, trực tiếp đem những thi hài Vu Yêu này toàn bộ thôn phệ vào.

Tuy rằng Tần Hạo có thể lợi dụng Đại Đạo Bảo Bình trực tiếp đem tinh khí trong thi hài thôn phệ, chuyển hóa thành bản nguyên chi lực, bất quá số lượng thi hài này quá nhiều, làm như vậy hiệu suất

hiển nhiên sẽ chậm, cho nên Tần Hạo chuẩn bị dùng Tạo Hóa Chi Lực của Tạo Hóa Đỉnh trực tiếp đem khí huyết trong thi hài đề luyện ra.

Trải qua sự tẩy lễ của Tạo Hóa Chi Lực, có thể triệt để hóa giải khí tức cuồng bạo bên trong, dung hợp cũng sẽ dễ dàng hơn không ít.

Ngay lập tức pháp lực trong cơ thể Tần Hạo cũng điên cuồng dũng vào trong Tạo Hóa Đỉnh, vô biên Tạo Hóa Chi Lực điên cuồng dũng động, sinh sinh đem khí huyết trong những thi hài kia bóc tách ra, sau đó không ngừng dung hợp.

Rất nhanh ba ngày thời gian trôi qua. "Ông!" Ngay sau đó, chỉ thấy trong Tạo Hóa Đỉnh quang mang đại thịnh, một đạo huyết sắc quang mang trùng thiên.

Sau đó một đoàn chất lỏng xích hồng sắc to bằng nắm tay hài nhi từ bên trong bay xạ ra, rơi xuống trước mặt Tần Hạo.

Một cỗ khí huyết ngập trời vô biên và bản nguyên khí tức từ bên trong phát ra. "Tê...

Khí huyết thật bành trướng, bản nguyên khí tức thật nồng đậm, quá tốt, thật sự là quá tốt, luyện hóa nó, Thần Thai của ta có thể triệt để lột xác!" Nhìn đoàn chất lỏng huyết sắc trước mắt, trong mắt Tần Hạo lóe lên vẻ hưng phấn.

Ngay lập tức Tần Hạo không chút chần chờ, há to miệng, trực tiếp đem đoàn chất lỏng kia nuốt xuống. "Oanh!" Tại nháy mắt chất lỏng nhập thể, Bất Diệt Thôn Thiên Công trong cơ thể Tần Hạo phảng phất bị kích thích, điên cuồng vận chuyển, điên cuồng luyện hóa khí huyết cùng bản nguyên chi lực bên trong.

Từng cỗ bản nguyên chi lực hồn hậu lập tức điên cuồng dũng mãnh lao tới Thần Thai trong Khổ Hải.

Theo bản nguyên chi lực dũng nhập, một cỗ khí tức huyền chi lại huyền cũng từ trong Thần Thai tán phát ra, phảng phất có tồn tại khủng bố muốn xuất thế.

Một cỗ lực thôn phệ khủng bố điên cuồng tràn ngập, bản nguyên chi lực trong cơ thể Tần Hạo như kình thôn, dung nhập vào trong Thần Thai.

Giờ phút này, trong Khổ Hải của Tần Hạo, từng đạo đại đạo phạm âm huyền diệu vang lên, cả người hắn cũng nháy mắt đắm chìm trong trạng thái vô cùng huyền diệu kia. .....

Một ngày, hai ngày, mười ngày...

Một tháng, hai tháng, một năm...

Trong nháy mắt, mười năm thời gian trôi qua. "Rắc rắc!" Đúng lúc này, Thần Thai trong Khổ Hải của Tần Hạo bỗng nhiên phát ra một tiếng vang thúy, đồng thời, tinh khí thần trong thân thể Tần Hạo như thủy triều điên cuồng dũng nhập vào trong Thần Thai.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Hạo cả người như biến thành một cỗ xác khô, tinh hoa toàn thân hiển nhiên toàn bộ đã dung nhập vào trong Thần Thai.

Tại nháy mắt tất cả tinh khí thần dung nhập Thần Thai, Thần Thai triệt để nứt ra, một đạo thân ảnh trực tiếp từ bên trong đi ra.

Tại nháy mắt thân ảnh xuất hiện, trong hư không hà quang vạn trượng, dưới chân tử khí bốc lên, cả người trên dưới tràn ngập một loại đạo vận vô cùng huyền diệu.

Lập tức dưới chân đạp một cái, thân hình trực tiếp rời khỏi không gian Khổ Hải, xuất hiện tại trong bụng núi Bất Chu Sơn. "Cảm giác thật huyền diệu, thoát thai hoán cốt, chân chính thoát thai hoán cốt, thật sự là quá thần kỳ.

Hỗn Độn Thể, đây chính là sự huyền diệu của Hỗn Độn Thể sao?

Quả nhiên lợi hại!" Cảm ứng tình huống trong cơ thể xong, trên mặt Tần Hạo lộ ra thần sắc vô cùng hưng phấn.

Thân thể lột xác ra từ trong Thần Thai vô luận là thiên phú hay tiềm lực, hiển nhiên đều phải viễn siêu Tiên Thiên Đạo Thể nguyên bản.

Rất nhanh ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên thân xác bên cạnh, đây là thân thể nguyên bản của Tần Hạo, nhưng giờ phút này đã triệt để mất đi linh động, chỉ còn lại một bộ xác không.

Hắn phất tay một cái, trực tiếp thu lại.

Hắn không giống như Nữ Đế đem nhục thân lột xác luyện chế thành một kiện Cực Đạo Đế Binh, lấy thân thể mình luyện chế pháp bảo, Tần Hạo hiển nhiên có chút không quá quen, càng huống chi hiện tại trên người hắn cũng tịnh không thiếu pháp bảo. "Kim Tiên đỉnh phong chi cảnh, khoảng cách Thái Ất chi cảnh cũng chỉ còn một đường cách trở!" Cảm ứng khí tức trên người xong, trên mặt Tần Hạo lộ ra thần sắc hài lòng, so với sự lột xác của thân thể, tu vi tăng lên tịnh không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Làm xong hết thảy, ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên ao Bàn Cổ Tinh Tủy kia, đây mới là đại tạo hóa chân chính. "Bàn Cổ Tinh Tủy, hi vọng đừng làm cho ta thất vọng mới tốt!" Tần Hạo trong lòng thầm nói, đáy mắt lóe lên vẻ chờ mong nồng đậm.

Ngay sau đó, Tần Hạo không chút chần chờ, thân hình nhoáng lên, cả người trực tiếp đi tới biên giới cái ao, hai tay kết ấn, trên đỉnh đầu, Đại Đạo Bảo Bình trực tiếp hiển hóa ra, miệng bình đối chuẩn Bàn Cổ Tinh Tủy phía dưới, một cỗ lực thôn phệ khủng bố nháy mắt bộc phát. ..... "Oanh!" Nhưng ngay sau đó, tại nháy mắt bản nguyên của Bàn Cổ Tinh Tủy dung nhập vào cơ thể Tần Hạo, bỗng nhiên, cả

người Tần Hạo mạnh mẽ chấn động, sau đó chỉ cảm giác một cỗ vô thượng ý chí khủng bố bao trùm lên người.

Đối mặt với ý chí khủng bố ngập trời này, Tần Hạo cảm giác mình như biến thành một con kiến hôi, không đúng, thậm chí ngay cả kiến hôi cũng không bằng, phảng phất một hơi thở cũng có thể đem hắn diệt sát.

Lúc Tần Hạo cảm giác sắp tiêu đời, bỗng nhiên, không gian chung quanh mạnh mẽ vặn vẹo, sau đó phảng phất vượt qua thời không, xuất hiện tại trong một mảnh không gian hỗn độn.

Tại trung tâm mảnh không gian này, một đạo thân ảnh ngạo nhiên đứng thẳng, đầu đội Ngọc Điệp, chân đạp Thanh Liên, tay cầm một thanh cự phủ khủng bố.

Chương 39

Trong một sát na, người khổng lồ động, cự phủ trong tay huy xuất, quỹ tích cự phủ phảng phất cùng đạo tương hợp, mang theo một đạo quỹ tích vô cùng huyền diệu rạch phá hỗn độn chung quanh, trực tiếp bổ ra không gian hỗn độn nguyên bản.

Một mảnh thiên địa hoàn toàn mới dần dần hiển hóa.

Động tác trong tay người khổng lồ không có chút ý tứ đình chỉ nào, một búa lại một búa bổ ra, mỗi một búa đều tràn ngập vô tận đạo vận, Tần Hạo cả người nhịn không được đắm chìm trong loại trạng thái huyền diệu này.

Trọn vẹn bổ ra chín chín tám mươi mốt búa, người khổng lồ mới dừng lại, sau đó tiến vào phương thiên địa tân sinh kia.

Cả phiến thiên địa Địa Thủy Phong Hỏa điên cuồng dũng động, thiên địa phảng phất có dấu hiệu muốn khép lại.

Ngay lập tức chỉ thấy cự phủ trong tay người khổng lồ một phân thành ba, hóa thành một đồ, một phiên, một chung.

Hắn đưa tay ném đi, trực tiếp đem Thái Cực Đồ ném ra, hóa thành một cây cầu vàng, chống đỡ thiên địa, sau đó vỗ vào chiếc chuông nhỏ trong tay, Địa Thủy Phong Hỏa vốn điên cuồng tàn phá bừa bãi trong thiên địa nháy mắt bình phục lại.

Vô biên huyền diệu đạo tắc cũng bắt đầu không ngừng diễn hóa trong thiên địa mới.

Tần Hạo cả người triệt để đắm chìm trong cỗ trạng thái huyền diệu này, tâm thần cảnh giới cũng đang lấy một loại tốc độ vô cùng khủng bố điên cuồng tiêu thăng. .....

Không biết qua bao lâu, Tần Hạo trực tiếp từ trong loại trạng thái huyền diệu kia lui ra, ngay sau đó, trong đầu một cỗ tin tức hải lượng nháy mắt điên cuồng dũng nhập, cho dù lấy tu vi hiện tại của Tần Hạo đều cảm giác một trận không thích ứng, lập tức không dám có chút chần chờ, vội vàng bắt đầu luyện hóa. "Đây là...

Truyền thừa của Bàn Cổ!?

Truyền thừa hoàn chỉnh của Bàn Cổ!?" Khi Tần Hạo luyện hóa xong tin tức trong đầu, cả người triệt để ngây ngẩn, bởi vì hắn phát hiện tin tức hải lượng này chính là truyền thừa của Bàn Cổ.

Đồng thời trong lòng cũng có chút thầm may mắn không thôi.

Bởi vì sau khi tiếp nhận truyền thừa, Tần Hạo mới hiểu được muốn đạt được truyền thừa hoàn chỉnh của Bàn Cổ có bao nhiêu khó khăn.

Đầu tiên cần phải có thể chất Hỗn Độn, Tần Hạo vừa mới từ trong Thần Thai lột xác ra, trở thành Hỗn Độn Thể, vừa lúc khế hợp điểm này.

Nếu trước đó Tần Hạo không lột xác Thần Thai trước mà trực tiếp luyện hóa Bàn Cổ Tinh Tủy, hắn sẽ trực tiếp bị ý chí Bàn Cổ ẩn tàng trong Bàn Cổ Tinh Tủy sinh sinh mạt sát.

Vô hình trung, Tần Hạo cũng là dạo qua một vòng trước quỷ môn quan.

Chính là vì sở hữu Hỗn Độn thể chất, cho nên mới triệt để kích hoạt truyền thừa của Bàn Cổ, đồng thời tham ngộ được Khai Thiên Ấn Ký hoàn chỉnh.

Hình ảnh trước đó thình lình chính là Khai Thiên Ấn Ký hoàn chỉnh lúc Bàn Cổ khai thiên, trong thứ này ẩn chứa tất cả đạo và pháp của Bàn Cổ.

Cho dù là Tam Thanh, thứ bọn họ nắm giữ cũng chỉ là tàn khuyết mà thôi, dù cho Tam Thanh hợp nhất, Khai Thiên Ấn Ký đạt được vẫn y nguyên không hoàn chỉnh. "Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Thật sự là quá khủng bố, không hổ là Khai Thiên Ấn Ký!" Lúc này Tần Hạo cũng chú ý tới biến hóa trên người, tu vi của hắn tịnh không có biến hóa, y nguyên là Kim Tiên đỉnh phong, nhưng nguyên thần cảnh giới lại giống như ngồi hỏa tiễn, một đường cuồng tiêu, trực tiếp đạt tới trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trực tiếp lĩnh ngộ Đại La Đạo Quả, giản trực giống như gian lận vậy. "《Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết》, nguyên lai đây mới là pháp môn tu luyện chân chính của Bàn Cổ, căn bản không phải cái gì Cửu Chuyển Huyền Công hoặc là Cửu Chuyển Nguyên Công!" Tần Hạo tự nhiên cũng đạt được công pháp của Bàn Cổ, còn về Cửu Chuyển Huyền Công và Cửu Chuyển Nguyên Công hoàn toàn là bản đơn giản hóa của Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết.

Một cái chuyên tu nhục thân, một cái chuyên tu nguyên thần, nhưng Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết lại là nhục thân cùng nguyên thần cộng tu.

Hiển nhiên, vô luận là Tam Thanh hay mười hai Tổ Vu căn bản đều không có được chân chính truyền thừa của Bàn Cổ.

Cho dù đạt được, cũng căn bản không cách nào tu luyện, bởi vì Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết có một yêu cầu cơ bản nhất là bắt buộc phải có thể chất Hỗn Độn.

Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết chính là một bộ vô thượng thánh pháp trực chỉ đại đạo, tu luyện tới đỉnh phong đệ cửu chuyển, là có thể đạt tới Đại Đạo chi cảnh trong truyền thuyết.

Bất quá cho dù là Bàn Cổ cũng chưa đạt tới cảnh giới này, căn cứ truyền thừa biết được, Bàn Cổ cũng vẻn vẹn chỉ tu luyện tới đỉnh

phong đệ bát chuyển, đó là cấp bậc Thiên Đạo đỉnh phong, thậm chí là Bán Bộ Đại Đạo. "Giản trực là công pháp chế tạo riêng cho ta!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, Bất Diệt Thôn Thiên Công tuy rằng mạnh, nghịch thiên, nhưng hiển nhiên, so với 《Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết》của Bàn Cổ vẫn kém không ít.

Dù sao Bất Diệt Thôn Thiên Công chỉ là do Nữ Đế cấp bậc Chuẩn Tiên Đế thôi diễn ra, nếu Nữ Đế có một ngày có thể đạt tới độ cao giống như Bàn Cổ, Tần Hạo tin tưởng Bất Diệt Thôn Thiên Công tuyệt đối sẽ không kém Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết. "Không biết Bàn Cổ Tinh Tủy có thể làm cho Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của ta tăng lên tới cấp bậc nào!" Tần Hạo trong lòng thầm nói, lập tức thân hình trực tiếp nhảy vào trong ao, Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết trong cơ thể bắt đầu điên cuồng vận chuyển, tinh nguyên hồn hậu tinh thuần điên cuồng dũng vào trong cơ thể Tần Hạo, khí tức trên người hắn cũng lập tức bắt đầu tăng lên.

Tần Hạo cả người trực tiếp tiến vào trạng thái nhập định, đắm chìm trong tu luyện. .....

Hồng Hoang không tính năm, trong nháy mắt, trăm năm thời gian trôi qua. "Oanh!" Đúng lúc này, thân thể Tần Hạo trong ao mạnh mẽ chấn động, ngay sau đó một cỗ khí tức khủng bố ngập trời từ trên người hắn bộc phát ra.

Một sát na công phu, khí tức trên người Tần Hạo trực tiếp tăng lên gấp mấy chục lần, một cỗ uy áp khủng bố lấy Tần Hạo làm trung tâm, tràn ngập ra bốn phương tám hướng. "Đệ lục chuyển sao, không tệ!" Hồi lâu sau, khí tức trên người Tần Hạo mới tiêu tán, ánh mắt chậm rãi mở ra, nhìn thoáng qua cái ao bên cạnh, phát hiện Bàn Cổ Tinh Tủy bên trong đã sớm triệt để khô cạn, hiển nhiên bị toàn bộ hấp thu.

Cảm ứng được lực lượng bành trướng truyền đến từ trong cơ thể, trên mặt Tần Hạo lộ ra thần sắc hài lòng.

Hắn phát hiện Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết đã thành công đạt tới trình độ đệ lục chuyển, tương ứng với tu vi cấp bậc Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang thiên địa.

Bất quá Tần Hạo là Hỗn Độn Thể, tu luyện lại là công pháp của Bàn Cổ, tuy rằng giờ phút này vừa mới tiến vào đệ lục chuyển, nhưng pháp lực hồn hậu trong cơ thể so với tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong trong Hồng Hoang đều chỉ mạnh hơn chứ không yếu, đủ để so sánh với cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh tầm thường. "Cảm giác thật cường đại!" Cảm thụ pháp lực bành trướng sung mãn và thân thể vô cùng cường đại trong cơ thể, Tần Hạo có loại ảo giác, một quyền oanh hạ đủ để đánh nát cả thương khung, loại cảm giác chu thân tràn ngập lực lượng bành trướng này làm hắn vô cùng trầm say.

Đến hiện tại, Tần Hạo rốt cục có tư bản tung hoành Hồng Hoang thiên địa, lần này đối với Tần Hạo, quả thực kham xưng một bước lên trời.

Đương nhiên, Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết tuy rằng chiến lực vô song, nhưng độ khó đột phá so với công pháp tầm thường cũng khủng bố hơn nhiều.

Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết mỗi tăng lên một cấp bậc thì năng lượng cần thiết tiêu hao so với tu sĩ cùng cấp bậc gấp trăm lần còn không chỉ, có thể tưởng tượng là khủng bố cỡ nào.

Tần Hạo sở dĩ có thể nhanh như vậy đạt tới đệ lục chuyển, hiển nhiên là đa tạ Bàn Cổ Tinh Tủy, bằng không, có thể đột phá cấp bậc Thái Ất Kim Tiên đã là thập phần khó được rồi.

Nếu đổi lại là người bình thường, e rằng sẽ cả đời dừng lại ở

tầng thứ đệ lục chuyển, nhưng Tần Hạo bất đồng, trên người hắn có Tối Cường Công Đức Hệ Thống, hắn tin tưởng mượn nhờ sức mạnh hệ thống, tuyệt đối có thể đạt tới thậm chí siêu việt trình độ của Bàn Cổ. "Di?

Chương 40

Kia là..." Ánh mắt Tần Hạo rơi vào một góc trong ao, chỉ thấy một khối ngọc phiến to bằng bàn tay xuất hiện trong tầm mắt, mặt ngoài ngọc phiến che kín vô tận văn lộ huyền diệu, một cỗ khí tức huyền chi lại huyền từ trên đó phát ra, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Đưa tay chộp tới, Tần Hạo trực tiếp đem ngọc phiến chộp vào trong tay.

Khối ngọc phiến này làm hắn có một loại cảm giác quen thuộc, phảng phất đã gặp qua ở đâu đó.

Ngay lập tức thần niệm nháy mắt dung nhập vào trong ngọc phiến. "Ông!" Tại nháy mắt thần niệm Tần Hạo dung nhập vào trong ngọc phiến, một cỗ tin tức xuất hiện trong đầu hắn. "Đây là...

Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến!?" Luyện hóa tin tức trong đầu xong, ánh mắt Tần Hạo lập tức thay đổi.

Một khối ngọc phiến trước mắt này lại là mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên, đại chiến cùng Hỗn Độn Ma Thần, Tạo Hóa Ngọc Điệp nhân cơ hội đó vỡ vụn.

Sau khi Hồng Hoang khai tịch, Hồng Quân tìm được đại bộ phận mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, mượn nhờ Tạo Hóa Ngọc Điệp thành đạo, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp chung quy không hoàn chỉnh, Tần Hạo không ngờ mình lại đạt được một khối.

Phải biết rằng Tạo Hóa Ngọc Điệp là đồ tốt, Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh chính là tồn tại cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, thu lục ba ngàn đại đạo, là vô thượng ngộ đạo chí bảo, có chút tương tự với Ngộ Đạo

Thiên Bia của Tần Hạo, nhưng so với Ngộ Đạo Thiên Bia giai đoạn hiện tại thì khủng bố hơn, dù sao hiện tại Không Gian Đạo Tràng của Tần Hạo chỉ là sơ cấp, cho nên uy năng Ngộ Đạo Thiên Bia cũng chưa phát huy đến cực hạn.

Nếu sở hữu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tần Hạo có lẽ có thể từ đó thôi diễn ra một ít đạo và pháp thích hợp với mình.

Tuy rằng đạt được truyền thừa của Bàn Cổ, nhưng hết thảy của Bàn Cổ tịnh không nhất định đều thích hợp, cho nên một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với hắn tuyệt đối là một kiện bảo vật vô cùng trân quý.

Trừ cái đó ra, Tần Hạo phát hiện, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp còn có đồ vật.

Đưa tay chộp tới, một đạo tử sắc lưu quang và một đoàn quang đoàn màu trắng sữa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. "Hồng Mông Tử Khí!

Thành thánh chi cơ!

Trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lại ẩn chứa một đạo Hồng Mông Tử Khí!?" Tần Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn đoàn tử sắc lưu quang trong tay.

Đối với thứ như Hồng Mông Tử Khí, làm một lão mọt sách Hồng Hoang hắn tự nhiên thập phần rõ ràng, đây chính là tồn tại được xưng là 'Thành thánh chi cơ', nếu truyền đi, đủ để làm cho tất cả đại thần thông giả trong Hồng Hoang vì đó mà điên cuồng.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang có một câu nói gọi là 'Không thành Thánh chung quy vẫn là sâu kiến'.

Tại trước mặt Thánh Nhân, cho dù là những đại thần thông giả đỉnh tiêm kia cũng chỉ là con sâu cái kiến cường đại hơn một chút mà

thôi.

Căn cứ tin tức Tần Hạo vừa mới đạt được, đạo Hồng Mông Tử Khí này không phải là Hồng Mông Tử Khí bình thường.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, độn khứ một.

Đạo Hồng Mông Tử Khí trước mắt thình lình chính là cái 'Một' độn khứ kia.

Nói cách khác, nếu dùng Hồng Mông Tử Khí khác chứng đạo, Thánh Nhân y nguyên phải chịu sự quản chế của Thiên Đạo.

Từ Phong Thần chi chiến, thủ đoạn của Hồng Quân đối với Tam Thanh liền có thể nhìn ra, Thánh Nhân phía dưới đều là sâu kiến.

Có một câu nói gọi là 'Thiên Đạo phía dưới, Thánh Nhân là sâu kiến', bởi vì nguyên thần Thánh Nhân ký thác hư không Thiên Đạo, cho nên khi đạt được Thiên Đạo gia trì vô tận pháp lực đồng thời, cũng chịu Thiên Đạo chế ước.

Nhưng một đạo trước mắt này thì bất đồng, dung hợp đạo Hồng Mông Tử Khí này chứng đạo, trừ phi nghịch thiên, bằng không thì Thiên Đạo căn bản không cách nào hạn chế, từ mỗ loại trình độ mà nói, là tồn tại du ly ngoài Thiên Đạo.

Bất quá đối với Hồng Mông Tử Khí, Tần Hạo lại không có chút hứng thú nào, bởi vì Hồng Mông Tử Khí dù có tốt đến mấy cũng là đi đường tắt.

Tần Hạo tu luyện chính là công pháp truyền thừa của Bàn Cổ, chú định là phải đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, tự nhiên không có khả năng thông qua loại thủ đoạn đầu cơ trục lợi như Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo. "Bàn Cổ Nguyên Thần!" Trừ bỏ Hồng Mông Tử Khí ra, một đạo quang đoàn màu trắng sữa khác không phải cái gì khác, thình lình là một đoàn Bàn Cổ Nguyên Thần.

Bàn Cổ Nguyên Thần chính là nguyên thần bản nguyên phân ly ra trước khi Bàn Cổ khai thiên vẫn lạc.

Tam Thanh bất quá chỉ là nguyên thần bình thường của Bàn Cổ biến thành, so với đoàn Bàn Cổ Nguyên Thần trước mắt này lại kém không ít.

Tần Hạo không có chút chần chờ, trực tiếp cẩn thận từng li từng tí thu hồi Hồng Mông Tử Khí cùng Bàn Cổ Nguyên Thần.

Hai thứ đồ vật này tuyệt đối không thể lộ ra ánh sáng, ít nhất hiện tại tuyệt đối không được, bằng không thì tại Hồng Hoang thiên địa e rằng thật sự khó có đất lập thân. "Cũng không sai biệt lắm, là lúc nên rời đi!

Không biết tình huống bên ngoài thế nào rồi!" Tần Hạo trong lòng thầm nói, quét mắt nhìn chung quanh một chút, xác định không có bảo vật bỏ sót, liền trực tiếp xoay người chạy về phía bên ngoài.

Tuy rằng lối đi trong bụng núi có Tiên Thiên trận pháp cường đại bao phủ, nhưng Tần Hạo đạt được truyền thừa của Bàn Cổ, hơn nữa có Công Đức Thiên Nhãn tồn tại, tự nhiên tuỳ tiện liền từ trong Tiên Thiên đại trận đi ra, xuất hiện tại dưới chân núi Bất Chu Sơn. ..... "Người nào, thiện sấm Tổ Vu Điện!" Nhưng ngay tại nháy mắt Tần Hạo vừa mới đi ra, một tiếng quát lớn truyền đến, nương theo đó là một đạo tiếng xé gió lăng lệ tập kích tới, hung hăng bao trùm lên người Tần Hạo. "Ân?" Tần Hạo lập tức ngẩn ra, ngay sau đó chỉ thấy cách đó không xa một đạo thân ảnh bay lượn tới, mạnh mẽ đấm một quyền về phía hắn, cương phong lăng lệ điên cuồng gào thét. "Vu tộc?

Đại Vu?

Đến hay lắm!" Tần Hạo rất nhanh hồi thần, lối ra của bụng núi Bất Chu Sơn hiển nhiên nằm trong phạm vi Vu tộc.

Bất quá rất nhanh Tần Hạo cũng tiêu tan, Bất Chu Sơn vốn là nơi phát nguyên của Vu tộc, nơi này xuất hiện Vu tộc cũng không có gì lạ, Đại Vu trước mắt cũng kích phát chiến ý của Tần Hạo.

Không có chút hoa tiếu, Tần Hạo đồng dạng một quyền nghênh đón, tịnh không có thôi động pháp lực trong cơ thể, hoàn toàn là sức mạnh nhục thân. "Muốn chết!" Thấy Tần Hạo cùng mình vật lộn, Đại Vu đối diện đáy mắt lóe lên một vẻ khinh miệt.

Vu tộc chính là hậu duệ Bàn Cổ, am hiểu nhất là nhục thân, ở trong mắt hắn, ngoại trừ Tổ Vu ra, không có ai nhục thân có thể chống lại hắn. "Phanh!" Một đạo thanh âm trầm thấp giống như sấm rền truyền đến, quyền đầu hai người hung hăng va chạm vào nhau.

Chương 41

Ngay sau đó, sắc mặt Đại Vu đối diện đại biến.

Chỉ thấy Tần Hạo cả người hai chân như mọc rễ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, còn Đại Vu đối diện tắc tiếp liên lui lại mười mấy bước mới ổn định thân hình, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo tràn ngập kinh hãi. "Làm sao có thể!?

Lại đến!" Biểu hiện của Tần Hạo hiển nhiên cũng kích phát hung tính của đối phương, khí thế trên người lần nữa biến đổi, trực tiếp lại một quyền oanh xuất, từng trận phong lôi chi thanh cũng lập tức truyền ra, khí thế so với trước đó cường đại hơn gấp mấy lần. "Có chút ý tứ!" Cảm thụ khí tức trên người đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một vẻ ngoạn vị. "Bất quá đáng tiếc, vẫn chưa đủ!" Ngay lập tức khí tức trên người Tần Hạo cũng mạnh mẽ biến đổi, một cỗ khí thế hậu trọng khủng bố từ trên người hắn bộc phát ra, sau đó trực tiếp lại một quyền oanh xuất, lần nữa nghênh đón công kích của đối phương. "Phanh!" Lại một đạo tiếng va chạm như sấm rền truyền đến, thân thể Tần Hạo y nguyên vẫn không nhúc nhích, Đại Vu đối diện tắc giống như một quả pháo đạn, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, so với trước đó càng thêm chật vật, trọn vẹn bay ra mấy chục mét mới dừng lại, hung hăng nện trên mặt đất. "Khoa Phụ, ta tới trợ ngươi!" Đúng lúc này, đằng xa lại có một đạo thân ảnh bay lượn tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong sân đáy mắt cũng lóe lên một vẻ kinh ngạc, ngay sau đó không có chút chần chờ, trực tiếp lao về phía Tần Hạo. "Lại một tôn Đại Vu?" Trên mặt Tần Hạo lộ ra một vẻ ngoài ý muốn, hắn phát hiện tôn Đại Vu này so với Đại Vu trước đó còn mạnh hơn không ít.

Bất quá trong lòng hắn tịnh không có quá nhiều lo lắng, lấy thực

lực hiện tại của hắn, Đại Vu tầm thường căn bản không cấu thành uy hiếp đối với hắn, e rằng chỉ có Tổ Vu tồn tại mới có thể làm cho hắn buông tay đánh một trận.

Nhìn công kích của Đại Vu trước mắt, Tần Hạo không có chút bối rối, trở tay một chưởng vỗ ra, nhẹ nhõm hóa giải công kích của đối phương.

Lúc này Đại Vu trước đó cũng lao lên, nhất thời ba đạo thân ảnh trực tiếp chiến thành một đoàn.

Đối mặt với hai tôn tồn tại cấp bậc Đại Vu, Tần Hạo biểu hiện thành thạo điêu luyện, tương phản hai tôn Đại Vu lại bị Tần Hạo áp chế đến không ngẩng đầu lên được. "Khoa Phụ, Hậu Nghệ!

Dừng tay đi!" Đúng lúc này, trong sân một cỗ khí tức hồn hậu thăng đằng, sau đó một cỗ Thổ thuộc tính pháp tắc khí tức hồn hậu dâng lên, trực tiếp đem công kích của Tần Hạo hóa giải, đồng thời đem thân ảnh hai tôn Đại Vu tách ra. "Tham kiến Hậu Thổ Tổ Vu!" Thấy một màn này, hai người không có chút chần chờ, vội vàng dừng tay, ánh mắt nhìn về phía người tới tràn ngập kính sợ. "Hậu Thổ sao?" Lúc này ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên người người tới.

Chỉ thấy người tới một thân trường váy màu vàng nhạt, dung nhan tuyệt mỹ, hầu như cùng Nữ Oa mà Tần Hạo gặp trước đó không phân cao thấp.

Nhưng khí chất trên người hai người lại hoàn toàn bất đồng, trên người Nữ Oa là loại khí chất cao quý, còn thân ảnh trước mắt thì tán phát ra một cỗ khí chất bi thiên mẫn nhân.

Sau khi nhìn thấy bộ dáng của thân ảnh này, Tần Hạo cũng nhịn không được nhớ tới mười hai đạo thân ảnh Tổ Vu khủng bố gặp tại Thiên Đình trước đó, thật sự khó có thể đem nữ tử trước mắt cùng hình tượng Thổ Chi Tổ Vu chân thân cuồng bạo kia liên hệ với nhau.

Hiển nhiên hình tượng trước mắt mới là dung mạo chân chính của Hậu Thổ, Vu tộc chân thân kia thực tế chỉ là một loại thần thông tương tự như pháp tướng mà thôi. "Bản cung Hậu Thổ, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?" Tại lúc Tần Hạo đánh giá Hậu Thổ, ánh mắt Hậu Thổ cũng đang đánh giá trên người Tần Hạo, trong mắt lóe lên một vẻ kỳ lạ.

Bởi vì từ trên người Tần Hạo, Hậu Thổ cảm nhận được một cỗ cảm giác thập phần thân thiết, nhưng nàng có thể xác định, Tần Hạo trước mắt tịnh không phải Vu tộc.

Nhất thời trong lòng đối với thân phận Tần Hạo càng phát ra tò mò. "Nguyên lai là Hậu Thổ Tổ Vu, bản tọa Tần Hạo, du lịch Hồng Hoang thiên địa, ngộ nhập quý bộ lạc, chỗ nào mạo phạm xin hãy tha lỗi!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

Hậu Thổ trước mắt chính là một trong mười hai Tổ Vu, Tần Hạo tự nhiên cũng không dám chậm trễ. "Nguyên lai là như thế!

Vừa rồi đa tạ đạo hữu thủ hạ lưu tình!" Hậu Thổ gật gật đầu nói.

Hiển nhiên nàng cũng nhìn ra, vừa rồi lúc Tần Hạo chiến đấu cùng hai tôn Đại Vu căn bản không có dùng toàn lực, bộ dáng hai người kia tuy rằng nhìn qua thập phần chật vật, nhưng trên thực tế lại tịnh không có bị thương thế quá nặng. "Hậu Thổ Tổ Vu khách khí!" Tần Hạo mở miệng nói. "Bản cung quan sát thấy đạo hữu tại nhục thân nhất đạo có trình độ phi phàm, xưa nay ngoại trừ Vu tộc ta ra, chưa từng thấy người nào trong Hồng Hoang có trình độ cao thâm tại nhục thân chi đạo như thế, không bằng chúng ta luận bàn một phen như thế nào?" Nói xong, trên người Hậu Thổ cũng bộc phát ra một cỗ khí tức hậu trọng khủng bố, Thổ hệ pháp tắc trong thiên địa điên cuồng dũng động, một cỗ khí thế áp bách cường đại từ trên người Hậu Thổ bộc phát ra.

Căn bản không cho Tần Hạo cơ hội cự tuyệt, nàng trực tiếp một chưởng vỗ về phía Tần Hạo, cả không gian kịch liệt chấn động, phảng phất muốn nứt toác ra. "Ách, quả nhiên là Vu tộc, cho dù là Hậu Thổ nhìn qua ôn uyển cũng có một mặt bá đạo như thế!" Thấy một màn này, trong lòng Tần Hạo cũng nhịn không được thầm than một tiếng.

Vu tộc làm một trong những bá chủ thiên địa, Hậu Thổ càng là một trong mười hai Tổ Vu, tại địa bàn của nàng, thủ hạ bị người 'khi phụ', làm 'lão đại' Hậu Thổ tự nhiên không có khả năng thờ ơ, tự nhiên muốn tìm lại danh dự. "Cầu còn không được!" Bất quá đối với động tác của Hậu Thổ, Tần Hạo lại không có chút lui ra phía sau nào.

Khoa Phụ và Hậu Nghệ trước đó thực lực tuy rằng không tệ, nhưng hiển nhiên không cách nào bức bách ra Tần Hạo cường đại nhất, hắn cũng muốn kiến thức thực lực của mình cùng Tổ Vu chi gian rốt cuộc có bao nhiêu chênh lệch.

Ngay sau đó, khí huyết trong cơ thể Tần Hạo điên cuồng vận chuyển, khí huyết bành trướng như một vầng mặt trời màu vàng, trực tiếp đem thực lực tăng lên tới cực hạn.

Đối mặt với tồn tại cấp bậc như Hậu Thổ, Tần Hạo căn bản không có chút ý tưởng lưu thủ nào, trực tiếp một quyền nghênh đón.

Quyền chưởng tương giao, một đạo thanh âm trầm muộn truyền đến, không gian chung quanh mạnh mẽ vặn vẹo cấp kịch, từng đạo dư ba đáng sợ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cảm thụ được dư ba đáng sợ này, hai đại vu Khoa Phụ và Hậu Nghệ sắc mặt đại biến, lập tức thân hình phi lui, viễn ly chiến quyển của hai người. "Thật mạnh, thực lực thật khủng bố!" "Rốt cuộc là người nào, trong Hồng Hoang từ lúc nào xuất hiện một tôn cao thủ như thế?" Khoa Phụ và Hậu Nghệ hai người nhìn nhau một cái, trong

mắt tràn ngập vẻ chấn động nồng đậm.

Hiển nhiên giờ phút này bọn họ cũng chân chính ý thức được, Tần Hạo tại lúc giao chiến với bọn họ vừa rồi căn bản không có động dụng toàn lực.

Tại khoảnh khắc va chạm với Hậu Thổ, Tần Hạo chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng bá đạo khủng bố ập tới, cả người phảng phất như đụng phải một bức tường đất dày nặng, một cỗ vĩ lực bàng bạc cũng cuộn trào mà đến. "Hát!" Song mục trợn tròn, khí huyết trong cơ thể điên cuồng thôi động thêm một lần nữa, Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết vận chuyển tới cực hạn, một cỗ lực lượng kinh khủng cũng từ trong cơ thể Tần Hạo bạo phát ra, trực tiếp nghênh đón cỗ vĩ lực vô thượng kia.

Phiến khắc sau, quyền chưởng tách ra, Tần Hạo và Hậu Thổ cả hai người đều lui lại nửa bước nhỏ, hiển nhiên trong đợt giao phong đầu tiên, hai bên bình phân thu sắc. "Hảo cường, quả nhiên không hổ là Tổ Vu do huyết mạch Bàn Cổ biến thành!

Nhục thân kham bỉ trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí tiếp cận thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Tần Hạo trong lòng cũng nhịn không được thầm than, giờ khắc này hắn đối với nhục thân Tổ Vu cũng đã có một cái nhìn đại khái, so với trong tưởng tượng còn muốn cường đại hơn một chút.

Tương đối với sự chấn kinh trong lòng Tần Hạo, Hậu Thổ lại càng thêm kinh hãi.

Nhục thân của nàng mạnh bao nhiêu nàng thập phần rõ ràng.

Chương 42

Phải biết rằng nàng tu luyện chính là Thổ chi Pháp tắc, nếu chỉ luận về nhục thân, tại trong Thập Nhị Tổ Vu tuy không phải mạnh nhất, nhưng ít ra cũng có thể xếp vào top 3.

Vậy mà Tần Hạo trước mắt lại có thể cùng nàng liều mạng một cái ngang tài ngang sức, sự chấn kinh trong lòng có thể nghĩ.

Phải biết rằng vừa rồi nàng cũng không có mảy may lưu thủ.

Tính cách của nàng tuy rằng tại trong các Tổ Vu coi như là ôn hòa, nhưng tiểu đệ của nàng bị giáo dục, tự nhiên nàng cũng muốn tìm lại thể diện, đồng thời cũng tồn tại ý niệm lập uy, bởi vậy một kích vừa rồi nàng đã bạo phát mười thành sức mạnh nhục thân, thế mà vẫn bị chặn lại.

Ngay lập tức, khí thế trên người Hậu Thổ thay đổi.

Nguyên bản khí thế của Hậu Thổ có loại hậu trọng bao dung vạn vật, nhưng hiện tại, một cỗ khí tức sắc bén bạo phát ra.

Hiển nhiên Hậu Thổ đã bị Tần Hạo kích phát chiến ý.

Làm một Tổ Vu chuyên tu nhục thân, nếu tại trên nhục thân chi đạo thua bởi người khác, mất mặt không chỉ đơn giản là một mình Hậu Thổ, mà là thể diện của cả Vu Tộc.

Tần Hạo hiển nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi khí thế của Hậu Thổ, cả người cũng không có chút ý tứ thoái nhượng nào, chiến ý bùng phát, hai cỗ khí thế khủng bố kịch liệt va chạm trong hư không. "Chiến!" Sau một khắc, trong miệng Tần Hạo khẽ quát một tiếng, khí huyết hồn hậu trong nháy mắt bạo phát, hóa thành vô thượng vĩ lực, mãnh liệt tung ra một quyền.

Cả thương khung cũng kịch liệt run rẩy, phảng phất như muốn bị oanh phá.

Hậu Thổ thấy thế, cả người cũng không có chút nào đại ý, đồng dạng đem sức mạnh nhục thân thôi động tới cực hạn, trực tiếp nghênh đón.

Khoảnh khắc gian, từng đạo tiếng va chạm khủng bố vang vọng trong hư không, nơi thân ảnh hai người đi qua, không gian kịch liệt chấn động, dư ba khủng bố khuếch tán ra tứ phía bát phương. "Thiên a, thật là khủng khiếp!

Hắn... hắn lại có thể cùng Hậu Thổ Tổ Vu đấu đến bình phân thu sắc!?

Nhục thân của hắn túc dĩ cùng Tổ Vu tranh phong?" Cách đó không xa, Khoa Phụ thấy thế, trên mặt cũng lộ ra một tia thần sắc vô cùng chấn hám.

Hậu Nghệ tuy rằng không nói gì, nhưng sự chấn hám trong ánh mắt hiển nhiên cũng nói rõ tâm tình của hắn giờ khắc này. "Đạo hữu quả nhiên hảo thủ đoạn, không nghĩ tới trong Hồng Hoang lại có tồn tại như đạo hữu, nhục thân túc dĩ cùng Tổ Vu chúng ta tranh phong!

Bất quá tiếp theo ta sẽ phải nghiêm túc!" Cùng Tần Hạo giao thủ mấy trăm hiệp, Hậu Thổ cũng thập phần rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, e sợ đánh ba ngày ba đêm hai người cũng phân không ra thắng bại. "Mỏi mắt mong chờ!" Nghe lời Hậu Thổ nói, Tần Hạo lập tức gật gật đầu, trên mặt cũng lộ ra một tia ngưng trọng. "Tổ Vu Chân Thân!" Sau một khắc, Thổ hệ pháp tắc trên người Hậu Thổ điên cuồng dũng động, ngay sau đó, thân hình cả người bạo trướng, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo cự nhân khủng bố, thình lình chính là Hậu Thổ Tổ Vu Chân Thân.

Tại nháy mắt Tổ Vu Chân Thân bạo phát, Tần Hạo đối diện cảm

giác được một cỗ áp lực hậu trọng khủng bố bao trùm lên người hắn. "Hỗn Độn Chân Thân!" Tần Hạo cũng không có chút nào chần chờ, đồng dạng vận dụng thần thông trong Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, thân hình điên cuồng tăng vọt, đồng dạng hóa thành một tôn cự nhân khủng bố.

Khí thế chút nào không kém hơn Tổ Vu Chân Thân của Hậu Thổ, thậm chí trên khí tức còn ẩn ẩn có chút áp chế Hậu Thổ. "Đây là!?

Khí tức này..." Cảm nhận được khí tức tản ra trên Hỗn Độn Chân Thân, thần sắc Hậu Thổ mãnh liệt biến đổi.

Nàng hiển nhiên cũng cảm nhận được sự áp bách đến từ Hỗn Độn Chân Thân, loại áp bách này tịnh không phải ở trên thực lực, mà là một loại áp chế tương tự như trên huyết mạch.

Dù sao Vu Tộc tu luyện nãi là Cửu Chuyển Huyền Công, là công pháp thoát thai từ Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, cho nên mức độ huyền diệu của Tổ Vu Chân Thân viễn viễn không sánh bằng Hỗn Độn Chân Thân. "Chiến!" Rất nhanh Hậu Thổ áp xuống kinh hãi trong lòng, trực tiếp một lần nữa lao về phía Tần Hạo.

Hai tôn cự nhân khủng bố trực tiếp chiến cùng một chỗ.

Hai người túc túc đại chiến mấy ngàn hiệp, y nguyên không phân ra thắng bại. "Người nào dám khi dễ Hậu Thổ muội tử của ta!" Đúng lúc hai người đang kịch chiến chính hàm, từ xa xa mấy cỗ khí tức cường đại phi lướt tới.

Cùng lúc đó, một đạo khí tức sí nhiệt khủng bố cũng bao trùm lên người Tần Hạo. "Chúc Dung huynh trưởng, khoan đã!" Thấy một màn này, thần sắc Hậu Thổ khẽ biến, hiển nhiên ý thức được những người này đã hiểu lầm.

Tại nháy mắt đối phương ra tay, Tần Hạo liền cảm giác được một

cỗ nguy cơ mãnh liệt.

Hắn không dám có chút chần chờ, Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên trực tiếp xuất hiện dưới chân, đem chu thân hoàn toàn bao phủ. "Phanh!" Sau một khắc, chỉ nghe một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, thân thể Tần Hạo mãnh liệt chấn động, trực tiếp lui lại mười mấy bước, khí huyết toàn thân cũng bắt đầu kịch liệt quay cuồng.

Tuy rằng Hồng Mông Tử Liên là Tiên Thiên Chí Bảo, phòng ngự vô song, nhưng hiện tại thực lực của hắn căn bản vô pháp đem uy năng Hồng Mông Tử Liên đề thăng tới cực hạn.

Đối mặt với công kích của Tổ Vu cấp bậc Chuẩn Thánh, dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị hiển nhiên đã ăn một chút thiệt thòi. "Tần Hạo đạo hữu, không có việc gì chứ?" Thấy Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên dưới chân Tần Hạo, đáy mắt Hậu Thổ lóe lên một tia chấn hám, bất quá rất nhanh liền biến mất không thấy.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo tuy tốt, nhưng đối với Vu Tộc lại tịnh không có quá lớn tác dụng, Vu Tộc không có nguyên thần, căn bản vô pháp tế luyện pháp bảo.

Nàng có chút áy náy nhìn Tần Hạo hỏi. "Vô phương, ta không sao!" Nhìn thoáng qua Hậu Thổ, Tần Hạo lắc đầu, ánh mắt vọng hướng về mấy đạo thân ảnh xung quanh.

Những thân ảnh này mỗi người trên thân đều tản ra một cỗ khí tức hung sát khủng bố, chút nào không kém hơn Hậu Thổ, hiển nhiên là các Tổ Vu còn lại của Vu Tộc. "Hậu Thổ muội tử, rốt cuộc là có chuyện gì?" Một đại hán có mái tóc dài đỏ rực, cả người tản ra khí tức sí nhiệt có chút khó hiểu hỏi. "Là như thế này mấy vị huynh trưởng, ta cùng Tần Hạo đạo hữu thực ra là đang thiết tha a!" Ngay lập tức Hậu Thổ đơn giản kể lại sự tình một lần.

Một chúng Tổ Vu nghe Hậu Thổ giải thích xong, nguyên một đám đều mặt đầy chấn kinh nhìn Tần Hạo.

Bởi vì từ trong lời nói của Hậu Thổ biết được nhục thân Tần Hạo cùng Hậu Thổ bình phân thu sắc, làm sao có thể không làm cho bọn hắn chấn kinh?

Chương 43

Nhưng đối với lời nói của Hậu Thổ bọn hắn lại không có chút hoài nghi nào. "Thì ra là thế, vị Tần Hạo huynh đệ này, vừa rồi là ta lỗ mãng!

Hy vọng ngươi đừng để trong lòng!" Tùy hậu rất nhanh, đại hán tóc đỏ ánh mắt cũng rơi vào trên người Tần Hạo nói. "Chúc Dung Tổ Vu ngôn trọng, tại hạ có thể lý giải!" Tần Hạo gật đầu. "Ha ha ha, đã Tần Hạo huynh đệ tại nhục thân nhất đạo có tạo nghệ cao như thế, ngày sau chúng ta cần phải hảo hảo giao lưu!" Thấy bộ dáng của Tần Hạo, Chúc Dung nhịn không được nói, hiển nhiên không khó nhìn ra, Chúc Dung là loại điển hình hiếu chiến phần tử. "Cầu còn không được!" Đối với lời của Chúc Dung, Tần Hạo tự nhiên không có đạo lý cự tuyệt.

Hiện tại hắn đang khiếm khuyết kinh nghiệm giao thủ cùng đỉnh tiêm cao thủ, có Tổ Vu cấp bậc Chuẩn Thánh làm bồi luyện, Tần Hạo tự nhiên cầu còn không được. "Ha ha ha, vậy cứ quyết định như thế!" Đối với phản ứng của Tần Hạo, Chúc Dung hiển nhiên thập phần hưng phấn. "Đạo hữu đã du lịch Hồng Hoang, vậy liền tại Hậu Thổ bộ lạc ta ngốc thượng một đoạn thời gian như thế nào?" Lúc này Hậu Thổ cũng mở miệng nói. "Vậy thì quấy rầy!" Tần Hạo tịnh không có cự tuyệt, trực tiếp gật đầu.

Sở dĩ đáp ứng lưu lại nơi này, hiển nhiên hắn cũng có mưu tính. ...

Giờ khắc này, trong Tổ Vu Điện, mười hai đạo thân ảnh tụ tập, thình lình chính là Thập Nhị Tổ Vu. "Hậu Thổ muội tử cảm thấy người này như thế nào?" Ngồi ở thượng thủ, một đại hán diện sắc trầm ổn ánh mắt rơi vào trên người Hậu Thổ hỏi.

Đạo thân ảnh này không phải ai khác, chính là Không Gian Tổ Vu Đế Giang, đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, cũng là tộc trưởng Vu Tộc. "Cường, thần bí!" Hậu Thổ trầm ngâm một lát rồi mở miệng. "Đích xác thập phần thần bí, không nghĩ tới trong Hồng Hoang thiên địa lại có người nhục thân có thể cùng Tổ Vu chúng ta so sánh, thực tại quá không thể tư nghị.

Rốt cuộc là người phương nào?" Một đạo thân ảnh bên cạnh cũng mở miệng. "Chẳng lẽ là Tiên Thiên Ma Thần nào đó chưa xuất thế?" Lại một người nói. "Hẳn là không phải!" Hậu Thổ nói. "Nga?

Hậu Thổ muội tử hà dĩ kiến đắc?

Chẳng lẽ có phát hiện gì?" Ánh mắt mấy người rơi vào trên người Hậu Thổ, trên mặt mang theo nồng đậm hiếu kỳ. "Lúc trước cùng hắn giao thủ, ta cảm giác khí tức trên người hắn thập phần quỷ dị, phảng phất có thể dẫn động Tổ Vu huyết mạch trong cơ thể ta!" Hậu Thổ nói. "Cái gì!?

Có thể dẫn động huyết mạch Tổ Vu trong cơ thể Hậu Thổ muội tử?

Chẳng lẽ hắn là người Vu Tộc chúng ta?" "Không đúng a, lúc trước rõ ràng hắn tế luyện linh bảo, người Vu Tộc chúng ta căn bản không có khả năng!" Mấy cái Tổ Vu nghe Hậu Thổ nói, lập tức nhao nhao mở miệng. "Đích xác không phải Vu Tộc, bất quá ta có một cái suy đoán!" Hậu Thổ nói, "Ta hoài nghi hắn có quan hệ cùng Phụ Thần!

Bởi vì khí tức trên người hắn cùng Phụ Thần trong truyền thừa có chút giống, chỉ là còn xa không bằng Phụ Thần cường đại như vậy thôi!

Ta phát hiện phương thức chiến đấu và một ít thủ đoạn của hắn cùng Vu Tộc chúng ta thập phần tương tự, chỉ là so với thủ đoạn Vu

Tộc, lại muốn huyền diệu hơn một chút!" "Cái gì!?

Phụ Thần!?

Hậu Thổ muội tử, ngươi xác định!?" Nghe cái này, sắc mặt tất cả Tổ Vu trong tràng đều trở nên vô cùng nghiêm túc.

Phải biết rằng sự tình quan hệ đến Bàn Cổ, tuyệt đối không thể coi thường. "Điểm này ta thập phần xác định, tuyệt đối không thể nghi ngờ!" Hậu Thổ gật đầu khẳng định. "Xem ra chúng ta phải tìm cơ hội thử thăm dò.

Đúng rồi, Hậu Thổ muội tử cảm thấy có khả năng lôi kéo người này nhập vào trận doanh Vu Tộc chúng ta hay không?" Đế Giang hỏi. "Cái này... e sợ không quá khả năng.

Tuy rằng không có tiếp xúc nhiều, nhưng từ hành vi và khí thế của đối phương có thể nhìn ra, người này tuyệt đối không phải loại người chịu khuất cư dưới trướng kẻ khác.

Ta kiến nghị đối đãi với hắn chúng ta nên tận lượng giao hảo, cho dù không thể trở thành đồng nhất trận doanh, cũng tuyệt đối không thể cùng hắn làm địch!" Hậu Thổ nói. "Hậu Thổ muội tử nói rất đúng, tiếp theo đoạn thời gian này phải làm phiền Hậu Thổ muội tử nhiều hơn rồi!" Đế Giang cũng gật đầu. "Huynh trưởng yên tâm, ta biết phải làm sao!" ...

Đối với sự nghị luận của một chúng Tổ Vu, Tần Hạo tự nhiên không để ý.

Trải qua một trận giao chiến cùng Hậu Thổ, hắn cũng đại trí có một sự hiểu biết về thực lực của mình.

Dưới tình huống bình thường, thực lực hắn là trên Đại La Kim Tiên, dưới Chuẩn Thánh.

Nếu vận dụng chí bảo trong tay, Tần Hạo đoán chừng thực lực túc

dĩ cùng cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ chống lại.

Còn về phần Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh, e sợ còn kém một chút.

Đương nhiên nếu bất chấp hậu quả bạo phát thì cũng khó nói.

Tổng thể mà nói, hiện tại thực lực Tần Hạo đã chạm tới biên giới đỉnh kim tự tháp của Hồng Hoang.

Chương 44

Hiện tại chỉ cần Tần Hạo không tìm đường chết, tại Hồng Hoang thiên địa người có thể chân chính uy hiếp được hắn không còn quá nhiều.

Giờ khắc này Tần Hạo đang nghiên cứu hai hạng công năng mới của hệ thống.

Tu vi Tần Hạo trực tiếp từ Kim Tiên đề thăng lên Đại La Kim Tiên, trực tiếp đột phá hai cái cảnh giới, cho nên lần này hệ thống cũng vừa vặn giác tỉnh hai cái công năng mới.

Xác thực mà nói là một cái công năng mới, cái còn lại là thăng cấp một công năng trước đó.

Thứ nhất là đẳng cấp Đạo trường được đề thăng một cấp.

Nguyên bản Đạo trường của Tần Hạo chỉ là Sơ cấp Đạo trường, hiện tại từ Sơ cấp đề thăng lên Trung cấp Đạo trường.

Cái này là đề thăng toàn phương vị, diện tích đạo trường so với trước đó tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Đương nhiên, đây không phải là cái quan trọng nhất.

Đạo trường trừ bỏ biến hóa lớn nhỏ, uy năng của Ngộ Đạo Thiên Bia cũng được thăng cấp, quy tắc thiên địa cảm ngộ trong đó càng thêm huyền diệu, hiệu quả ngộ đạo càng thêm khủng bố.

Ngoài ra thổ nhưỡng dược điền cũng được thăng cấp, phẩm chất so với trước đó đề thăng không ít, càng thêm thích hợp cho linh dược và linh căn sinh trưởng.

Ngoài ra còn một cái đề thăng quan trọng hơn, đó chính là lưu tốc thời gian.

Nguyên bản tỷ lệ thời gian giữa không gian Đạo trường và ngoại giới là 1:1, nhưng hiện tại thăng cấp xong, thời gian biến thành 1:10.

Cũng chính là ngoại giới một ngày, trong không gian Đạo trường là mười ngày.

Đối với Tần Hạo đây hiển nhiên là một công năng không tệ.

Tỷ lệ 1:10 này cũng ý nghĩa thời gian linh dược linh căn trong Đạo trường thành thục so với ngoại giới rút ngắn gấp mười lần, có thể tưởng tượng nghịch thiên đến mức nào.

Đối với công năng này Tần Hạo hiển nhiên thập phần hài lòng.

Bất quá đối với kỹ năng giải phong còn lại Tần Hạo có chút hứng thú thiếu thiếu.

Bởi vì công năng mới giải phong này thực tế cũng thuộc về công năng Công Đức Thương Thành.

Hiện tại Công Đức Thương Thành trừ bỏ bán ra vật phẩm, lại nhiều thêm một cái công năng, đó là Hồi thu (Thu mua lại).

Hết thảy đồ vật có giá trị đều có thể thông qua Công Đức Thương Thành đổi thành công đức tương ứng.

Lúc mới bắt đầu Tần Hạo cảm giác công năng này cũng không tệ, phải biết rằng theo thời gian trôi qua, trên người hắn dư ra không ít đồ vật không dùng tới.

Nhưng khi so sánh giá cả hệ thống bán ra và thu mua lại, Tần Hạo suýt chút nữa chửi má nó.

Bởi vì hắn phát hiện giá thu mua vỏn vẹn chỉ bằng một nửa giá bán ra.

Không khỏi làm cho Tần Hạo hoài nghi hệ thống này có phải mang theo thuộc tính gian thương hay không.

Đáng tiếc, hết thảy hiển nhiên đều không lấy ý chí của hắn làm chuyển dời, cuối cùng hắn trực tiếp xem nhẹ công năng này. ...

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, Tần Hạo liền lưu lại tại Hậu Thổ bộ lạc.

Dần dần Tần Hạo cũng cùng một số Vu Tộc tại Hậu Thổ bộ lạc quen thuộc.

Vu Tộc trong bộ lạc cũng đều biết Tần Hạo là nhân vật số một, bởi vì từ sau khi Tần Hạo tới, cơ hồ cứ cách vài ngày đều sẽ có một tôn Tổ Vu tìm Tần Hạo thiết tha.

Bọn họ cũng biết Tần Hạo trước mắt là tồn tại khủng bố có nhục thân túc dĩ cùng Tổ Vu chống lại, cho nên thái độ đối đãi với Tần Hạo cũng vô cùng cung kính.

Hồng Hoang vốn là thế giới cường giả vi tôn, Vu Tộc lại càng sùng bái cường giả.

Đặc biệt Tần Hạo có thể tại trên nhục thân so bì Tổ Vu, trong lòng bọn họ đối với Tần Hạo cũng càng thêm sùng kính.

Một đoạn thời gian này, cuộc sống của Tần Hạo cũng tương đương sung túc.

Lúc mới bắt đầu dăm ba bữa liền có một cái Tổ Vu cùng hắn thiết tha, nhưng sau khi thiết tha vài lần, những Tổ Vu kia liền đối với hắn tị nhi bất kiến (tránh mặt không gặp).

Bởi vì mấy đại Tổ Vu phát hiện, tại tình huống không vận dụng thần thông pháp tắc, căn bản vô pháp chiến thắng Tần Hạo.

Ban đầu còn có thể cùng Tần Hạo liều mạng ngang tài ngang sức, nhưng theo số lần chiến đấu của Tần Hạo càng ngày càng nhiều, đối với việc chưởng khống thần thông và chiến kỹ cũng càng phát ra thông thạo, bọn hắn liền bị Tần Hạo áp chế.

Tức tiện là Chúc Dung tối vi hiếu chiến, sau khi bất tử tâm cùng Tần Hạo đánh ba trận, cũng tuyệt khẩu không đề cập tới chuyện so đấu nhục thân với Tần Hạo nữa.

Bởi vì tại hắn xem ra, cùng Tần Hạo thiết tha thực tại quá nghẹn khuất, chỉ có thể động dụng nhục thân, không thể sử dụng thần thông.

Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện nguyên lai nhục thân của mình cũng có lúc bị ăn quả đắng.

Cùng lúc đó, thông qua đoạn thời gian tìm hiểu này, Tần Hạo cũng đối với tình hình Hồng Hoang thiên địa hiện tại có một cái nhìn đại trí.

Bởi vì lần trước Vu Tộc quấy rối hôn lễ Đế Tuấn, hai tộc đã triệt để khai chiến.

Hiện tại Hồng Hoang thiên địa có thể dùng bốn chữ "phong yên tứ khởi" để hình dung, so với trước đó hắn thấy còn hỗn loạn hơn nhiều.

Lần thứ nhất Vu Yêu đại chiến, tuy rằng lúc bắt đầu Vu Tộc đánh Yêu Tộc trở tay không kịp, khiến Yêu Tộc tổn thất không ít người, nhưng về sau theo duyên cớ Yêu Tộc động dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu Tộc cũng bởi vậy trả một cái giá cực lớn, thương vong không nhỏ.

Cuối cùng dưới sự toàn lực bạo phát của Thập Nhị Tổ Vu, mới kham kham phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc, kết cục song phương lưỡng bại câu thương.

Giờ khắc này cả Vu Tộc đều đang nghiên cứu phương pháp khắc chế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu càng là hội ngộ thật nhiều lần, nhưng cuối cùng hiển nhiên đều không có tiến triển quá lớn.

Trong lúc đó Tần Hạo cảm ứng được vài lần khí tức quen thuộc, bất quá chỉ vẻn vẹn một lát sau liền biến mất.

Mỗi khi lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đều sẽ bế quan một đoạn thời gian, hiển nhiên là đang dưỡng thương.

Đối với khí tức kia, người khác có lẽ không biết, nhưng Tần Hạo đạt được truyền thừa Bàn Cổ thì lại thập phần rõ ràng, thứ đó thình lình chính là khí tức bạo phát từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Chương 45

"Xem ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc còn chưa có triệt để thành hình a!

Hoặc là đây là một cái cơ hội không tệ!" Tần Hạo trong lòng cũng nhịn không được thầm nghĩ.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là trận pháp truyền thừa của Thập Nhị Tổ Vu, bất quá nhìn từ tình huống trước đó, Tần Hạo suy đoán truyền thừa này của các Tổ Vu e sợ tịnh không hoàn toàn, là bản tàn khuyết.

Trong lòng hắn cũng bắt đầu âm thầm tính toán. ...

Một ngày nọ, Tần Hạo phát hiện Hậu Thổ một lần nữa sắc mặt tái nhợt từ bên ngoài bộ lạc trở về, khí tức trên người cũng có chút chìm nổi bất định.

Tần Hạo có thể rõ ràng cảm giác được khí huyết trên người Hậu Thổ có chút hao hụt, hiển nhiên tiêu hao không nhỏ. "Hậu Thổ đạo hữu, không có việc gì chứ?" Nhìn bộ dáng của Hậu Thổ, Tần Hạo nhịn không được hỏi. "Ta không sao, đa tạ Tần Hạo đạo hữu quan tâm!" Nhìn thoáng qua Tần Hạo, đáy mắt Hậu Thổ lóe lên một tia quang mang mạc danh, cuối cùng lắc đầu. "Ta quan đạo hữu khí huyết lưu thất lợi hại, đây là Huyết Nguyên Quả - một loại Tiên Thiên Linh Quả ta ngẫu nhiên đạt được, đối với đạo hữu hẳn là có trợ giúp!" Tần Hạo thân thủ nhất phiên, một quả trái cây màu huyết sắc to bằng nắm đấm xuất hiện tại trong tay, mở miệng nói.

Huyết Nguyên Quả này là Tần Hạo đạt được trên Bồng Lai Đảo, là một gốc trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn, giá trị phi đồng nhất bàn, trái cây chỉ có một cái hiệu quả đó là bổ sung khí huyết tổn hao.

"Không nghĩ tới trong tay đạo hữu lại có linh quả như vậy, cái này...

Vậy thì đa tạ đạo hữu!

Ta liền không khách khí!" Nhìn thoáng qua Huyết Nguyên Quả trong tay Tần Hạo, đáy mắt Hậu Thổ cũng lóe lên một tia kinh nhạ.

Trầm ngâm một lát, nàng lập tức mở miệng.

Người Vu Tộc chính là loại tính cách này, thập phần suất chân.

Qua đoạn thời gian tiếp xúc này, Hậu Thổ trong lòng cũng tán thành Tần Hạo, đem Tần Hạo xem như bằng hữu của mình, cho nên đối với linh quả của Tần Hạo cũng tịnh không cự tuyệt. "Ta quan Hậu Thổ đạo hữu gần đây có chút tâm sự nặng nề, có phải gặp nan đề gì không?

Nếu như thuận tiện, hoặc là có thể nói với ta, ta cũng hứa có thể giúp được một tay cũng không chừng!" Tần Hạo mở miệng nói. "...

Nói cho đạo hữu cũng vô phương, tại Hồng Hoang cũng không phải bí mật gì.

Trước đó Thiên Đình một chiến, Yêu Tộc bố trí ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tại trước mặt đại trận, Vu Tộc ta ăn thiệt thòi không nhỏ, cho nên ta bắt buộc phải tìm ra biện pháp khắc chế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới được!" Hậu Thổ nói.

Lần trước Vu Tộc ăn thiệt thòi bởi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tại Hồng Hoang hiển nhiên căn bản không phải bí mật.

Đó vẻn vẹn chỉ là bản sơ thủy của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu thôi diễn hoàn toàn, uy lực khẳng định sẽ càng thêm khủng bố. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?

Vì cái này sao?

Chẳng lẽ các ngươi không có đạt được truyền thừa Thập Nhị Đô

Thiên Thần Sát Đại Trận?

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, phá trừ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hẳn là không khó a!" Tần Hạo làm ra vẻ điềm nhiên như không nói. "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!?

Đạo hữu làm sao biết được?" Nghe lời Tần Hạo nói, sắc mặt Hậu Thổ mãnh liệt biến đổi.

Phải biết rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là đại trận truyền thừa của Tổ Vu, chỉ có Thập Nhị Tổ Vu mới biết được, hiện tại bị Tần Hạo một ngữ nói toạc ra, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ. "Khoan đã, chẳng lẽ...

Đạo hữu chẳng lẽ thật sự có quan hệ cùng Phụ Thần?" Tùy tức phảng phất nghĩ tới điều gì, Hậu Thổ gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, nhịn không được hỏi, ánh mắt một chút cũng không chớp. "Ách, cái này...

Thôi được!

Đã như vậy, ta cũng không gạt đạo hữu, ta đích xác đạt được một ít di trạch của Bàn Cổ đại thần!" Tần Hạo 'sắc mặt biến ảo', tùy tức phảng phất như làm ra quyết định, lập tức gật đầu.

Thực tế trước đó, Hậu Thổ cùng mấy cái Tổ Vu đều từng bóng gió hỏi thăm qua về những sự tình này, đều hoài nghi Tần Hạo cùng Bàn Cổ có quan hệ.

Cũng chính vì như thế, thái độ của Thập Nhị Tổ Vu đối với Tần Hạo mới sẽ như vậy, bằng không mà nói dù Tần Hạo thực lực mạnh hơn nữa, nhục thân khủng bố hơn nữa, Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ không đối đãi với hắn như thế.

Lúc trước Thập Nhị Tổ Vu đều bị Tần Hạo qua loa tắc trách cho

qua chuyện.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng không hề thu liễm khí tức trên người nữa, khí tức Bàn Cổ Tinh Tủy trong nháy mắt di mạn ra. "Khí tức này, là Phụ Thần, khí tức của Phụ Thần, sẽ không sai, quả nhiên, đạo hữu quả nhiên cùng Phụ Thần có quan hệ!" Cảm nhận khí tức trên người Tần Hạo, trên mặt Hậu Thổ lộ ra thần sắc vô cùng kích động.

Hiển nhiên đối với khí tức của Bàn Cổ, làm hậu duệ Bàn Cổ, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không lạ lẫm.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên càng thêm thân cận.

Trước đó chỉ là đối với thân phận Tần Hạo có chút suy đoán, hiện tại thì triệt để chứng thực thân phận này. "Đạo hữu đã nhắc tới Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chẳng lẽ đạo hữu có phương pháp bố trận hoàn chỉnh hay sao?" Tùy tức Hậu Thổ bỗng nhiên ý thức được, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng kỳ đãi.

Phải biết rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đối với Vu Tộc thực tại quá quan trọng, nếu không thể thành công bố trí, ngày sau giao phong cùng Yêu Tộc, Vu Tộc khẳng định sẽ rơi vào hạ phong, thậm chí sẽ trực tiếp bị trảm tận giết tuyệt, do không được Hậu Thổ không để tâm. "Phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ta đích xác có!" "Xoát!" "Thật sao?

Đạo hữu nói thật?

Đạo hữu thật sự có phương pháp bố trí hoàn chỉnh Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!?" Bất quá thanh âm Tần Hạo vừa mới rơi xuống, đốn thời liền cảm giác trước mắt hoa lên, sau đó Hậu Thổ liền vọt tới trước mặt hắn, hai tay trực tiếp nắm chặt lấy cánh tay hắn, mặt đầy kích động nhìn hắn, một khuôn mặt suýt chút nữa dán lên mặt Tần Hạo.

Chương 46

"Khụ khụ, Hậu Thổ đạo hữu, bình tĩnh một chút!" Thấy phản ứng của Hậu Thổ, cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ thấm vào ruột gan truyền đến giữa mũi, Tần Hạo cũng cấm không được lão kiểm đỏ lên, trái tim phốc thông phốc thông bất tranh khí gia tốc đập loạn.

Tuy rằng Tần Hạo hai đời làm người, nhưng đối với phương diện nam nữ vẻn vẹn chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết đại sư.

Kiếp trước vừa mới tỏ tình thành công, chưa kịp thực tiễn liền xuyên việt đến Hồng Hoang thế giới, cho nên kham xưng một cái địa địa đạo đạo 'lão xử nam', nhất thời gian hiển nhiên cũng có chút không quá thích ứng. "Xoát!" Đồng thời, Hậu Thổ hiển nhiên cũng ý thức được mình thất thái, đặc biệt cảm nhận được dương cương chi khí nồng liệt tản ra trên người Tần Hạo, một khuôn mặt trong nháy mắt trở nên thông hồng, liên mang buông lỏng cánh tay Tần Hạo ra, nhất thời tràng diện trở nên có chút xấu hổ. "Xin lỗi, Tần Hạo đạo hữu, vừa rồi ta có chút mạnh lang!

Không biết lời đạo hữu vừa rồi có thật không?

Đạo hữu thật sự biết phương pháp bố trí hoàn chỉnh Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" Bất quá Hậu Thổ chung quy là một trong Thập Nhị Tổ Vu, rất nhanh liền điều chỉnh lại, một đôi đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo hỏi. "Phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ta đích xác có, chỉ là..." Nói đến đây, Tần Hạo ngừng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Hậu Thổ. "Đạo hữu có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần lời đạo hữu nói là thật, Vu Tộc chúng ta nhất định sẽ toàn lực thỏa mãn nhu cầu của đạo hữu!" Hậu Thổ thấy thế lập tức mặt đầy kiên định nói.

Nàng thập phần rõ ràng tính quan trọng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đối với Vu Tộc.

Đối với yêu cầu của Tần Hạo, Hậu Thổ căn bản không có chút nào bất mãn.

Nếu quả thật Tần Hạo vô lý do vô điều kiện tặng cho nàng, như vậy nàng mới sẽ hoài nghi.

Dù sao vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo. "Cũng tốt, đã như vậy ta cũng không gạt đạo hữu.

Thực tế lần này ta du lịch Hồng Hoang vốn là muốn tới Vu Tộc, chỉ là sau đó phát sinh một ít ngoài ý muốn, để cho ta vô ý xông vào bộ lạc của đạo hữu!" Tần Hạo mở miệng nói.

Nghe lời Tần Hạo, Hậu Thổ cũng dùng một bộ biểu tình "quả nhiên như thế".

Đại gia đều không phải kẻ ngu, hiển nhiên Hậu Thổ cũng nhìn ra một ít đoan nghê, chỉ là một mực không có điểm phá mà thôi. "Lúc trước ta đã nói, ta đích xác đạt được một ít di trạch của Bàn Cổ đại thần.

Chỉ là hiện tại ta tu luyện gặp bình cảnh, nhục thân của ta muốn thuế biến thì cần điều kiện càng hà khắc hơn.

Ta biết Bàn Cổ Chi Tâm đang ở trong Vu Tộc thánh địa Bàn Cổ Điện!

Chỉ cần Vu Tộc đáp ứng cho ta thối luyện trong Huyết Trì ba ngày, ta liền đem phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận giao cho các ngươi!" Ngay lập tức Tần Hạo nói ra yêu cầu của mình, nói xong ánh mắt rơi vào trên người Hậu Thổ. "Xem ra đạo hữu quả nhiên phi phàm, ngay cả Bàn Cổ Chi Tâm đều biết!

Bất quá đạo hữu chẳng lẽ không sợ chúng ta đối với ngươi bất

lợi, cưỡng ép cướp đoạt phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" Hậu Thổ thật sâu nhìn Tần Hạo một cái, hỏi. "Đạo hữu sẽ làm vậy sao?

Huống hồ đạo hữu xác tín thật sự có thể bắt được ta?

Hơn nữa ta cũng không tin huyết mạch của Bàn Cổ đại thần sẽ là loại ti bỉ thất tín bội nghĩa!" Tần Hạo thấy thế thản nhiên nói.

Phải biết rằng hiện tại Tần Hạo đã kim phi tích bỉ, không chỉ thực lực tăng vọt, quan trọng nhất là thân gia của hắn vô cùng phong hậu, túc túc gần mười ức công đức, cao cấp hàng hóa trong Công Đức Thương Thành đều có thể mua sắm.

Nếu Tần Hạo nhất tâm muốn đi, Vu Tộc tuyệt đối lưu không được. "Được rồi, đạo hữu thắng.

Bất quá chuyện này ta cần cùng huynh trưởng thương lượng, đạo hữu e sợ cần phải chờ một chút!" Nghe Tần Hạo nói, Hậu Thổ chậm rãi gật đầu. "Nên làm!

Ta chờ tin tốt của đạo hữu!" Tần Hạo gật đầu.

Dù sao chuyện này sự quan trọng đại, không những quan hệ đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, càng quan hệ đến Bàn Cổ Chi Tâm trong Bàn Cổ Điện, căn bản không phải một mình Hậu Thổ có thể làm chủ. ... "Hậu Thổ muội tử, rốt cuộc phát sinh chuyện gì mà lại gấp gáp triệu tập chúng ta lại như vậy?

Phải biết rằng ta vừa mới động dụng bí pháp tiêu hao lượng lớn khí huyết, bắt buộc phải mau chóng bế quan khôi phục, bằng không có khả năng sẽ động dao căn cơ!" Giờ khắc này, dưới chân núi Bất Chu Sơn, trong một tòa đại điện khí thế khôi hoành, mười hai đạo thân ảnh một lần nữa tụ tập, thình lình chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Lúc này mười một vị Tổ Vu còn lại đều dùng ánh mắt nghi hoặc

nhìn Hậu Thổ.

Trong đó tính cách hỏa bạo xúc động như Chúc Dung là người tiên phong nhịn không được hỏi. "Được rồi, Chúc Dung, an tĩnh một chút đi, nghe Hậu Thổ muội tử nói hết đã.

Tính cách Hậu Thổ muội tử lại không phải ngươi không biết, nếu như không phải đại sự thập vạn hỏa cấp, Hậu Thổ muội tử khẳng định sẽ không làm như vậy!" Chúc Cửu Âm bên cạnh mở miệng. "Chư vị huynh trưởng, ta có một kiện sự tình thập phần quan trọng muốn cùng mọi người nói, việc này quan hồ Vu Tộc hưng suy, căn bản không phải một mình ta có thể làm chủ, cho nên bất đắc dĩ mới phải triệu tập chư vị huynh trưởng!" Hậu Thổ thấy thế trực tiếp nói. "Quan hồ vận mệnh Vu Tộc ta?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Hậu Thổ muội tử đừng vội, từ từ nói!" Những người còn lại nghe Hậu Thổ nói, trên mặt cũng lộ ra biểu tình nghiêm túc, Đế Giang cầm đầu lập tức mở miệng. "Là như thế này..." Ngay lập tức Hậu Thổ tường tận đem sự tình Tần Hạo nói lại một lần. "Cái gì!?

Hậu Thổ muội tử nói thật?

Hắn thật sự biết phương pháp bố trận hoàn chỉnh của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!?" Nghe xong lời Hậu Thổ, tất cả mọi người đốn thời ngồi không yên, từng cái trừng mắt thật to, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng kích động. "Thật sự cùng Phụ Thần có quan hệ?" Lúc này tính cách trầm ổn nhất Đế Giang áp xuống kích động trong lòng hỏi.

Chương 47

"Sẽ không sai, khí tức tản ra trên người hắn tuyệt đối là khí tức Phụ Thần thuần chính nhất.

Thậm chí ta cảm giác tức tiện khí tức trên người Tam Thanh cũng không có thuần túy như vậy, cho ta một loại cảm giác hắn so với Tam Thanh còn giống Bàn Cổ chính tông hơn!" Hậu Thổ mặt đầy đốc định nói. "Trong đó sẽ không có âm mưu gì chứ?

Phải biết rằng Bàn Cổ Điện là cấm địa tuyệt đối của Vu Tộc ta, Bàn Cổ Chi Tâm càng là căn nguyên Vu Tộc, một khi phát sinh ngoài ý muốn, e sợ..." Xa Thi Bỉ lộ ra thần sắc trì nghi bất định. "Hay là ta đi bắt hắn lại, chỉ cần bắt được hắn, muốn lấy phương pháp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hắn là không khó!" Cường Lương bên cạnh đáy mắt lóe lên một tia hàn mang.

Nghe Cường Lương nói, mấy người bên cạnh đáy mắt cũng lóe lên một tia ý động, hiển nhiên là động tâm. "Không thể, việc này không thể mãng chàng!

Không nói tới hắn thật sự có phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hay không, chỉ riêng việc hắn có quan hệ cùng Phụ Thần, chúng ta không thể khinh dịch ra tay với hắn.

Huống hồ người này lai lịch thực tại quá thần bí, đừng quên trên người hắn còn có Tiên Thiên Chí Bảo, ai xác định được hắn còn có át chủ bài gì khác hay không?

Đối phương đã dám đem đồ vật lấy ra, khẳng định có sở y trượng, nếu một khi thất thủ, Vu Tộc chúng ta e sợ lại phải nhiều thêm một kẻ địch đáng sợ!" Đế Giang sắc mặt biến ảo, cuối cùng trực tiếp mở miệng.

Làm một thủ lĩnh hợp cách, nhất định không thể bị lợi ích trước mắt che mờ song nhãn.

Điểm này Đế Giang hiển nhiên thập phần hợp cách. "Không sai, huynh trưởng nói đúng.

Vu Tộc ta đỉnh thiên lập địa, đi đến ngay ngắn, ngồi đến thẳng thắn, không cần giở mấy trò tiểu thủ đoạn này!" Chúc Dung cũng mở miệng nói.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ ra, cũng chỉ có Chúc Dung quan hệ với Tần Hạo quen thuộc nhất, dù sao số lần thiết tha với Tần Hạo là nhiều nhất.

Tuy rằng cuối cùng mỗi lần đều ăn quả đắng, nhưng hiển nhiên Tần Hạo rất hợp khẩu vị hắn. "Tộc trưởng nói đúng, làm như vậy có lẽ chúng ta có thể mượn cơ hội này giao hảo, ngày sau có lẽ sẽ có chỗ tốt không ngờ!

Huống hồ đối phương chỉ muốn tu luyện ba ngày trong Thánh Trì Bàn Cổ Điện, Phụ Thần Chi Tâm khủng bố cỡ nào mọi người hẳn là rõ ràng nhất, chỉ là một tôn Đại La Kim Tiên mà thôi, lại có thể tiêu hao bao nhiêu khí huyết!" Chúc Cửu Âm bên cạnh cũng gật đầu. "Thôi được, đã như vậy, Hậu Thổ muội tử, trở về nói cho hắn biết, Vu Tộc ta đồng ý điều kiện này.

Đem hắn tới Bàn Cổ Điện đi!

Hy vọng hắn nói đều là thật, bằng không mà nói, chuẩn bị thừa thụ lửa giận của Vu Tộc ta đi!" Đế Giang tùy tức phách bản nói. "Đã biết, huynh trưởng, ta đi về ngay!" Hậu Thổ gật đầu, mã bất đình đề rời khỏi Bàn Cổ Điện, hướng về phía Hậu Thổ bộ lạc chạy về. ... "Như thế nào, Hậu Thổ đạo hữu mang về tin tức tốt rồi chứ?" Nhìn Hậu Thổ đi rồi quay lại rất nhanh, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia tiếu dung, mở miệng nói.

Từ biểu hiện của Hậu Thổ cũng có thể nhìn ra, giao dịch hiển nhiên tám chín phần mười là thành công. "Không sai, kinh qua mấy huynh trưởng thương lượng, đều đồng ý yêu cầu của đạo hữu, chỉ hy vọng đạo hữu đừng đem chúng ta ra làm trò đùa là được!" Hậu Thổ nói. "Đạo hữu yên tâm, ta không có vô liêu như vậy.

Huống hồ Vu Tộc chính là một trong những bá chủ thiên địa, ta còn chưa sống đủ đâu, cũng không muốn ngày ngày bị Vu Tộc đuổi giết sau mông!" Tâm tình Tần Hạo hiển nhiên cũng thập phần không tệ, cười nói. "Như thế là tốt rồi, đã như vậy, chúng ta xuất phát đi!" Hậu Thổ cũng không nói nhảm, trực tiếp nói, hiển nhiên có chút không kịp chờ đợi muốn có được phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Với tốc độ của hai người, không dùng bao lâu liền tới Bàn Cổ Điện dưới chân núi Bất Chu Sơn.

Tại nháy mắt tiến vào Bàn Cổ Điện, Tần Hạo liền cảm giác một cỗ khí tức quen thuộc bao trùm lên người, nương theo đó là một cỗ khí huyết thao thiên ập vào mặt, thình lình chính là Bàn Cổ uy áp.

Nơi này là nơi Bàn Cổ Chi Tâm tồn tại, uy áp Bàn Cổ có thể tưởng tượng khủng bố đến mức nào.

Có thể hào không khoa trương nói, trừ bỏ Thánh Nhân và người Vu Tộc, tức tiện là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh cũng vô pháp tới gần Bàn Cổ Điện.

Tại nháy mắt Tần Hạo cảm thụ cỗ uy áp kia, khí tức Bàn Cổ trên người hắn cũng lập tức thích phóng ra.

Hắn thôn phệ Bàn Cổ Tinh Tủy, tự nhiên mang theo khí tức Bàn Cổ mãnh liệt, ngay khi khí tức trên người Tần Hạo bạo phát, uy áp khủng bố nguyên bản liền biến mất vô tung vô ảnh. "Quả nhiên là khí tức Phụ Thần!" Những Tổ Vu bên trong cảm nhận được khí tức Bàn

Cổ thuần chính tản ra trên người Tần Hạo, biểu tình khẩn trương trên mặt từng người nhất thời biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là một vẻ thân thiết.

Những thứ khác có thể làm giả, nhưng khí tức Bàn Cổ hiển nhiên không làm giả được. "Tần Hạo huynh đệ, rốt cục tới rồi.

Hậu Thổ muội tử nói là thật sao, ngươi thật sự có phương pháp bố trí hoàn chỉnh Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Thấy Tần Hạo, Chúc Dung mặt đầy thân nhiệt nghênh đón, vỗ vỗ vai Tần Hạo nói. "Tự nhiên, loại sự tình này ta sao có thể lấy ra nói đùa.

Chư vị đạo hữu có thể yên tâm, đây là chín thành phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chư vị có thể nghiệm chứng.

Về phần một thành cuối cùng, đợi sau khi kết thúc, ta tự nhiên sẽ hai tay dâng lên!" Trong tay Tần Hạo xuất hiện một khối ngọc phù đưa cho Đế Giang, mở miệng nói.

Thấy động tác của Tần Hạo, mọi người đem ánh mắt rơi vào trên người Đế Giang.

Đế Giang trực tiếp cầm lấy ngọc phù.

Tuy rằng Vu Tộc không có nguyên thần, nhưng lại có Chân Linh, hoạch thủ tin tức bên trong tự nhiên không khó. "Hảo!

Hảo!

Quá tốt rồi, thật sự là quá tốt rồi!

Quả nhiên là phương pháp bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thực tại quá huyền diệu, so với trong truyền thừa của chúng ta hoàn chỉnh và huyền diệu hơn nhiều.

Chương 48

Cho dù cho ta vạn năm thời gian, e sợ cũng vô pháp đem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thôi diễn đến trình độ huyền diệu như thế!" Hồi lâu sau, Đế Giang hồi thần, mặt đầy kích động nói.

Tức tiện lấy tính tình trầm ổn của hắn giờ khắc này cũng nhịn không được, có thể thấy được nội dung bên trong mang đến kinh hỉ khủng bố đến mức nào. "Tần huynh đệ thật là ân nhân của Vu Tộc ta!" Đế Giang nhịn không được nói. "Đạo hữu ngôn trọng, ta cũng bất quá vận khí tốt, đạt được di trạch của Bàn Cổ đại thần mà thôi, huống hồ ta cũng đã nhận được thứ ta muốn!" Tần Hạo nói. "Đã như vậy, ân tình này Vu Tộc ta ghi nhớ.

Tần huynh đệ cứ an tâm ở đây tu luyện ba ngày đi!

Ta liền không quấy rầy, nếu có nhu cầu gì, Tần huynh đệ cứ việc mở miệng là được!" Đế Giang trực tiếp nói. "Vậy đa tạ đạo hữu!" Tần Hạo gật đầu, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Phí trắc trở lớn như vậy rốt cục có thể tiếp cận tâm huyết của Bàn Cổ, trong lòng không kích động khẳng định là giả. ...

Thấy Thập Nhị Tổ Vu rời đi, Tần Hạo trực tiếp mở ra công năng Tối Cường Công Đức Hệ Thống bình tế (che chắn), cách tuyệt hết thảy mọi thứ nơi này.

Sau đó chỉ thấy không gian bên cạnh vặn vẹo, một đạo thân ảnh hiển hóa ra, thình lình chính là Thần Ma Hóa Thân của Tần Hạo. "Đạo hữu, tiếp theo liền giao cho ngươi!" Tần Hạo nói. "Hết thảy có lao bản tôn, yên tâm đi.

Đây chính là Bàn Cổ Chi Tâm, là tinh hoa khí huyết một đời của Bàn Cổ.

Dung hợp Bàn Cổ Chi Huyết, ta tin tưởng thực lực của ta ít nhất có thể đề thăng gấp mười lần không chỉ!" Nhìn huyết trì cự đại ở trung ương đại điện, trong đôi mắt Thần Ma Hóa Thân lóe lên một tia quang mang sí nhiệt.

Ngay lập tức thân hình hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang, trực tiếp tiến vào trong Huyết Trì.

Tần Hạo thấy thế cũng không có chút nào chần chờ, đồng dạng nhảy vào.

Tuy rằng không giống Thần Ma Hóa Thân cần dung hợp Bàn Cổ Chi Huyết, nhưng đây chính là huyết dịch của Bàn Cổ Chi Tâm, bên trong uẩn hàm năng lượng bành phái vô cùng.

Tần Hạo tu luyện lại là Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của Bàn Cổ, tự nhiên có thể luyện hóa năng lượng trong Huyết Trì. "Tạo Hóa Đỉnh cùng Càn Khôn Đỉnh có chút tương tự, có năng lực phản bản quy nguyên, không biết có thể từ trong Huyết Trì đề luyện ra Bàn Cổ Tinh Huyết hay không!" Lúc này, trong đầu Tần Hạo nhịn không được toát ra một cái ý niệm.

Ý niệm này vừa xuất hiện liền một phát không thể vãn hồi.

Nghĩ tới đây, hắn không có chần chờ, ý niệm khẽ động, trực tiếp đem Tạo Hóa Đỉnh tế xuất.

Một cỗ thôn phệ chi lực khủng bố từ trên Tạo Hóa Đỉnh truyền ra, huyết dịch trong Huyết Trì điên cuồng dũng nhập vào trong Tạo Hóa Đỉnh.

Cũng may Huyết Trì có Bàn Cổ Chi Tâm cung cấp, bằng không thật sự có khả năng bị hút cạn.

Tại nháy mắt huyết dịch tiến vào Tạo Hóa Đỉnh, vô biên tạo hóa chi lực điên cuồng đối với Bàn Cổ Chi Huyết tiến hành trùng xoát (gột

rửa), từng tia tạo hóa chi lực dung nhập vào trong huyết dịch, một cỗ khí tức huyền diệu từ phía trên di mạn ra.

Đối với hết thảy bên trong Tạo Hóa Đỉnh, Tần Hạo hiển nhiên căn bản không biết.

Giờ khắc này hắn toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, khí huyết khủng bố trong Huyết Trì như kình thôn (cá voi hút nước) dung nhập vào trong cơ thể Tần Hạo, cả người hắn trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện. ...

Chớp mắt, ba ngày thời gian trôi qua.

Tần Hạo rất nhanh từ trong trạng thái tu luyện lui ra, cảm ứng tình huống trong cơ thể, trên mặt lộ ra một tia hỉ sắc. "Quá tốt rồi, quả nhiên không hổ là sức mạnh Bàn Cổ Chi Tâm, vẻn vẹn dùng ba ngày thời gian đã làm cho Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của ta từ Đệ Lục Chuyển sơ kỳ đề thăng lên trình độ trung kỳ!" Tần Hạo trong lòng nhịn không được thầm nghĩ, vẻ hưng phấn trên mặt càng thêm nồng đậm.

Đương nhiên, đây cũng là cực hạn thân thể Tần Hạo có thể thừa thụ, nếu tiếp tục hấp thu và đề thăng, sẽ đối với căn cơ tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển.

Hắn có một loại cảm giác, hiện tại nhục thân tức tiện không vận dụng Hỗn Độn Chân Thân, cũng có thể triệt để áp chế Tổ Vu.

Cho dù đơn đả độc đấu, hiện tại Tần Hạo cũng có lòng tin đối mặt với bất kỳ một ai trong Thập Nhị Tổ Vu mà chiến thắng.

Thậm chí đơn thiêu hai người cũng có thể bảo trì bất bại. "Oanh!" Đúng lúc này, một cỗ huyết khí thao thiên khủng bố bỗng nhiên bạo phát, một đạo thân ảnh huyết sắc tùy tức từ trong Huyết Trì phi lướt ra.

Từ trên người đối phương, Tần Hạo cảm thụ được một cỗ uy áp bành phái, phảng phất như đang đối mặt với một tôn tuyệt thế ma thần khủng bố.

Thân ảnh này tự nhiên là Thần Ma Hóa Thân. "Khí tức thật cường đại, xem ra đạo hữu thu hoạch không tệ!" Cảm nhận khí tức khủng bố trên người Thần Ma Hóa Thân, Tần Hạo sắc mặt vui vẻ, nhịn không được nói.

Giờ khắc này hắn cảm giác khí tức trên người Thần Ma Hóa Thân so với trước đó cường đại hơn gấp trăm lần, tức tiện lúc đối mặt với Thần Ma Hóa Thân đều cảm thấy một cỗ cảm giác áp ức khủng bố, hiển nhiên thực lực đã ở trên hắn. "Quả nhiên không hổ là huyết dịch của Hỗn Độn Đệ Nhất Ma Thần, cho dù đã ngã xuống bao lâu, bản nguyên trong huyết dịch lưu thất chín thành trở lên, nhưng y nguyên khủng bố như thế!

Dung hợp Bàn Cổ huyết dịch xong, thể chất của ta lại viên mãn không ít!

Nếu thêm vài lần nữa, e sợ có thể nhanh chóng đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh!" Thần Ma Hóa Thân có chút ý do vị tận (chưa thỏa mãn) nói. "Đạo hữu nghĩ nhiều rồi, có một lần cơ duyên thiên đại như thế này là tốt rồi, ngươi coi huyết của Hỗn Độn Ma Thần là cải trắng ven đường sao?" Nghe ngữ khí của hóa thân, Tần Hạo tức giận nói. "Thôi được, Bàn Cổ Chi Huyết cũng đủ cho ta tiêu hóa thời gian dài, đã như vậy, ta đi bế quan trước!" Nói xong, Thần Ma Hóa Thân thân hình nhoáng một cái, trực tiếp tiến vào trong không gian hệ thống Đạo trường.

Thấy Thần Ma Hóa Thân biến mất, Tần Hạo thân thủ nhất chiêu, một tôn đại đỉnh cổ phác từ trong Huyết Trì phi xạ ra, rơi vào trong tay Tần Hạo.

Ngay sau đó Tần Hạo có chút không kịp chờ đợi đem thần niệm dung nhập vào trong Tạo Hóa Đỉnh. "Tê...

Chương 49

Bàn Cổ Tinh Huyết!?

Thật sự để cho ta lộng ra rồi!?" Nhìn giọt huyết dịch màu vàng kim huyền phù trong Tạo Hóa Đỉnh, con mắt Tần Hạo trừng thật to, trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng chấn hám.

Từ trong huyết dịch kia, Tần Hạo cảm thụ được một cỗ uy áp hậu trọng vô cùng khủng bố. "Tạo Hóa Đỉnh quả nhiên huyền diệu, đáng tiếc chỉ có ba ngày thời gian, bằng không mà nói, có lẽ có thể đề luyện ra càng nhiều Bàn Cổ Tinh Huyết!" Tần Hạo nhịn không được trong lòng thầm than.

Phải biết rằng một giọt trong Tạo Hóa Đỉnh này chính là Bàn Cổ Tinh Huyết chân chính tinh thuần, cùng với Bàn Cổ Tinh Huyết dựng dục ra Thập Nhị Tổ Vu là không giống nhau.

Bởi vì tinh huyết của bọn họ bị sát khí triêm nhiễm, không thuần khiết, nhưng một giọt trong Tạo Hóa Đỉnh này lại bất đồng, là Bàn Cổ Tinh Huyết vô hạ (không tì vết).

Bất quá rất nhanh hắn liền đánh tiêu ý niệm này.

Hắn cùng Thần Ma Hóa Thân ở trong này tu luyện ba ngày, tuy rằng mặt ngoài nhìn qua Bàn Cổ Chi Tâm không có biến hóa, nhưng hắn lại có một loại cảm giác khí huyết của Bàn Cổ Chi Tâm đã tổn thất không ít.

Nếu tiếp tục đề luyện, có khả năng sẽ lộ ra đoan nghê, đến lúc đó Vu Tộc e sợ thật sự sẽ cùng hắn liều mạng. "Được rồi, những chuyện này ngày sau hãy nói!" Tần Hạo lắc đầu thầm nghĩ, sau đó thu hồi Tạo Hóa Đỉnh, triệt bỏ hệ thống bình tế, cả người hướng về phía ngoài Bàn Cổ Điện đi ra. "Tần Hạo huynh đệ/đạo hữu, đi ra rồi!" Tần Hạo

vừa mới đi ra, lập tức mười hai đạo thân ảnh liền nghênh đón, thình lình chính là Thập Nhị Tổ Vu. "Chúc mừng Tần huynh đệ tu vi đại tăng, xem ra Tần huynh đệ tại nhục thân nhất đạo đã triệt để đi trước Tổ Vu chúng ta rồi!" Đế Giang nhanh chóng đem ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo, cảm ứng khí tức của hắn, đáy mắt Đế Giang lóe lên một tia tinh quang, mở miệng nói. "Hết thảy đều đa tạ chư vị đạo hữu thành toàn.

Đây là nội dung còn lại của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đạo hữu thỉnh kiểm tra!" Tần Hạo lần nữa lấy ra một khối ngọc phù, đưa tới trước mặt Đế Giang nói. "Quả nhiên là phương pháp bố trận hoàn chỉnh, thật sự là quá tốt, Vu Tộc ta rốt cục không cần lo lắng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc nữa!" Đế Giang tra xét xong, mặt đầy kích động nói.

Phải biết rằng từ sau trận chiến trước đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn luôn như một tòa đại sơn đè nặng trong lòng các Tổ Vu, hiện tại rốt cục có phương pháp ứng đối, sự hưng phấn trong lòng có thể nghĩ. "Đã như vậy, thời gian cũng không còn sớm, ta tại quý tộc ở cũng không ngắn, liền không quấy rầy chư vị diễn luyện đại trận nữa!" Nói xong, Tần Hạo trực tiếp cáo từ.

Hiện tại mục đích ở Vu Tộc đã đạt thành, hắn tự nhiên không cần thiết phải lưu lại lâu. "Đạo hữu muốn đi rồi sao?" Lúc này thanh âm Hậu Thổ truyền đến, ánh mắt vọng hướng Tần Hạo lóe lên một tia dị sắc. "Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan, cũng là lúc nên tái kiến.

Hậu Thổ đạo hữu, cảm tạ sự chiêu đãi trong đoạn thời gian này, chúng ta hậu hội hữu kỳ!" Thật sâu nhìn thoáng qua Hậu Thổ, Tần Hạo trực tiếp nói.

Đối mặt với Hậu Thổ, nếu Tần Hạo một chút ý nghĩ cũng không

có thì hiển nhiên là không thể nào.

Nhưng thục đọc Hồng Hoang tiểu thuyết, hắn tự nhiên thập phần rõ ràng hạ tràng của Hậu Thổ.

Dĩ thực lực hiện tại của hắn muốn cải biến vận mệnh Hậu Thổ hiển nhiên căn bản không có khả năng.

Duy nhất có thể làm là tận khả năng đề thăng thực lực, chỉ có như vậy mới có một đường sinh cơ. ... "Hậu Thổ muội tử, người đã đi rồi, chúng ta trở về đi!" Một chúng Tổ Vu thấy Tần Hạo rời đi, ánh mắt rơi vào trên người Hậu Thổ.

Thập Nhị Tổ Vu chung sống vô số năm, đối với lẫn nhau hiển nhiên đều vô cùng hiểu rõ, tự nhiên nhìn ra Hậu Thổ dị thường, trực tiếp nói. "Ta quan Tần Hạo huynh đệ tịnh không phải loại người tuyệt tình vô nghĩa, hiện tại rời đi tất hẳn là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nào đó, ta tin tưởng ngày sau chung có ngày gặp lại!" Đế Giang cũng mở miệng nói. "Ta biết, chư vị huynh trưởng, ta không sao, trước tiên đi nghiên cứu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đi!

Sớm làm chuẩn bị, miễn cho Yêu Tộc phản công!" Hậu Thổ thấy thế cưỡng ép áp xuống tạp niệm trong lòng, ngẩng đầu nói. "Thôi được, đã như vậy, chúng ta liền hảo hảo nghiên cứu!" Nghe Hậu Thổ nói, mọi người gật đầu, dù sao sự tình chủ thứ bọn hắn còn có thể phân rõ. ...

Tần Hạo một mình rời khỏi Vu Tộc, một lần nữa bắt đầu lịch luyện chi lữ. "Xem ra Hồng Hoang thiên địa thật sự đón đa sự chi thu, màn mở đầu Vu Yêu Lượng Kiếp xem ra sắp kéo ra rồi, thời gian lưu cho ta không nhiều lắm!" Tại một nơi nào đó ở Hồng Hoang, một đạo thân ảnh vọng hướng hư không, trong miệng lẩm bẩm nói.

Đạo thân ảnh này không phải ai khác, chính là Tần Hạo sau khi rời khỏi Vu Tộc.

Người bình thường có lẽ cảm ứng không đến, nhưng dưới sự tra xét của Công Đức Thiên Nhãn, giờ khắc này cả hư không Hồng Hoang biến thành một mảnh hôi mông mông (xám xịt).

Khí thể màu xám kia không phải cái gì khác, chính là thiên địa sát khí.

Trên đường đi, Tần Hạo phát hiện cả Hồng Hoang cơ hồ khắp nơi đều sung xích sát lục, Vu Yêu hai tộc triệt để như nước với lửa, dấu hiệu Lượng Kiếp hiển nhiên đã sơ bộ hiện ra.

Một cỗ cảm giác khẩn bách cũng bao trùm lên người Tần Hạo.

Tần Hạo hiện tại thực lực tại trong cả Hồng Hoang tuy rằng đã tiến nhập hàng ngũ cao thủ, nhưng hiển nhiên còn xa mới đạt tới trình độ có thể nữu chuyển càn khôn.

Tương đối với hết thảy những gì Nhân Tộc phải đối mặt ngày sau, thực lực hiện tại hiển nhiên viễn viễn không đủ. "Di?

Địa phương này có chút không thích hợp a." Một ngày nọ, Tần Hạo dừng lại nghỉ chân tại một sơn cốc ở phía nam Hồng Hoang.

Nguyên bản trong mắt hắn đây chỉ là một cái sơn cốc bình thường, nhưng sau khi tiến vào sâu trong sơn cốc, Tần Hạo cảm ứng được một cỗ khí tức Âm Dương cùng Ngũ Hành bản nguyên hỗn hậu.

Nếu không phải Tần Hạo đối với bản nguyên cảm tri vô cùng mẫn cảm, trừ phi là Thánh Nhân, bằng không tức tiện là đẳng nhàn Chuẩn Thánh tiến vào sơn cốc e sợ cũng không nhất định có thể cảm ứng được dị thường nơi này. "Công Đức Thiên Nhãn, khai cho ta!" Trong đôi mắt Tần Hạo kim quang bạo thiểm, lập tức mở ra thần thông Công Đức Thiên Nhãn.

Hiện tại tu vi Tần Hạo đề thăng, uy năng Công Đức Thiên Nhãn cũng không thể đồng nhật nhi ngữ.

Dưới tình huống mở ra Công Đức Thiên Nhãn, trừ phi là thủ đoạn cấp bậc Thánh Nhân, bằng không cơ bản không có gì có thể giấu diếm được.

Chương 50

"Quả nhiên có vấn đề!

Nơi này bị bố trí một cái cấm chế cường đại!" Tại trạng thái Công Đức Thiên Nhãn, rất nhanh Tần Hạo liền phát hiện hư thực nơi này.

Tại sâu trong sơn cốc có một chỗ đại trận, bất quá không giống với Tiên Thiên Đại Trận ở Bồng Lai Đảo, cấm chế trước mắt rõ ràng không phải tiên thiên hình thành, mà là do cường giả bố trí. "Chẳng lẽ nơi này là động phủ của một cường giả nào đó?" Trong đầu Tần Hạo toát ra một ý niệm, nhưng rất nhanh liền phủ định.

Nếu thật sự là động phủ, chung quanh khẳng định sẽ có tiêu thức rõ ràng, căn bản không cần phải che che lấp lấp như vậy.

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, Tần Hạo chú ý lực toàn bộ rơi vào trên cấm chế trước mắt.

Cấm chế này tuy rằng mạnh, ít nhất phải là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh mới có thể bố trí ra, nhưng hiển nhiên căn bản không làm khó được Tần Hạo.

Cả người hắn thân hình nhoáng một cái, trực tiếp tiến vào trong đại trận, sau đó thân ảnh Tần Hạo xuyên thoa không ngừng trong mạn thiên trận văn phồn phục tạp (phức tạp), như vào chỗ không người.

Theo Tần Hạo thâm nhập, trong cảm ứng, khí tức Âm Dương bản nguyên cùng Ngũ Hành bản nguyên bên trong cũng trở nên càng thêm hồn hậu. "Hảo hồn hậu tinh thuần Ngũ Hành bản nguyên và Âm Dương bản nguyên, bên trong chẳng lẽ dựng dục linh bảo thuộc tính Ngũ Hành và Âm Dương?

Khí tức như vậy, ít nhất là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

thậm chí là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, dưới chân cũng nhịn không được tăng nhanh tốc độ. ... "Khai cho ta!" Ước chừng một canh giờ sau, ánh mắt Tần Hạo trong nháy mắt định cách tại trên một đạo trận văn, thân thủ nhất chỉ điểm ra, một đạo kình khí bá đạo cuộn trào, trong nháy mắt trực tiếp đem trận văn nghiền nát.

Ngay sau đó, không gian chung quanh mãnh liệt vặn vẹo, hắn liền trực tiếp tiến vào một phương thiên địa hoàn toàn mới.

Tại nháy mắt tiến vào phương thiên địa này, một cỗ nhiệt lãng ập vào mặt, cả sơn cốc phảng phất như tắm mình trong một biển lửa.

Tại trung ương sơn cốc là một gốc thông thiên cự mộc (cây lớn chọc trời), một cỗ mộc thuộc tính tinh khí nồng đậm cũng di mạn ra. "...

Tiên Thiên Ngô Đồng Thụ, khí tức Hỏa thuộc tính thiên địa nguyên khí nồng đậm như vậy, chẳng lẽ nơi này là do một tôn cường giả Phượng Hoàng nhất tộc lưu lại?" Thấy một màn này, trong đầu Tần Hạo không khỏi có một ít suy đoán. "Di, kia là...

Hai quả trứng...

Phượng Hoàng, Ngô Đồng, trứng...

Khoan đã, chẳng lẽ..." Sau đó ánh mắt Tần Hạo rơi vào dưới gốc Tiên Thiên Ngô Đồng Thụ, nơi đó nãi là nơi hắn cảm ứng được Ngũ Hành bản nguyên cùng Âm Dương bản nguyên nồng đậm nhất.

Bất quá khi nhìn thấy đồ vật đang tản ra bản nguyên kia, cả người hắn cũng lăng trụ (ngẩn ra).

Bởi vì trước mắt tịnh không phải linh bảo hay linh căn, mà là hai quả trứng khổng lồ (cự noãn).

Trong cự noãn tản ra một cỗ sinh cơ nồng đậm cùng linh tính, rõ

ràng đã dựng dục ra sinh mệnh, đản sinh ý thức, chỉ là chưa hóa hình mà thôi.

Sát na gian, trong đầu Tần Hạo linh quang nhất thiểm, một cái suy đoán toát ra. "Chẳng lẽ là nơi Tổ Phượng đẻ trứng, hai cái này chính là Khổng Tuyên và Đại Bằng đại danh đỉnh đỉnh hậu thế?" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Đối với Khổng Tuyên và Đại Bằng, Tần Hạo tự nhiên sẽ không lạ lẫm.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, tại Phong Thần đại phóng dị thải, là tồn tại dám giao phong cùng Hỗn Nguyên Thánh Nhân Chuẩn Đề.

Tuy rằng cuối cùng bị bắt, nhưng thực lực có thể nghĩ, tuyệt đối là đỉnh phong cường giả trong Chuẩn Thánh.

Đại Bằng tuy rằng danh đầu không lớn bằng Khổng Tuyên, nhưng cũng là tinh anh trong Xiển Giáo nhị đại, danh tiếng cũng không nhỏ. "Không sai được, xem ra thật là duyên phận a, đã như vậy, ta liền không khách khí!" Rất nhanh, trong lòng Tần Hạo đã có quyết đoạn.

Tồn tại có thiên phú và tiềm lực đỉnh tiêm bực này, Tần Hạo hiển nhiên không có lý do buông tha. "Ân?

Âm Dương bản nguyên mạo tựa có chút khuyết thất!" Rất nhanh ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên quả cự noãn tản ra Âm Dương nhị khí, mi đầu nhíu lại.

Tuy rằng cự noãn này tản ra Âm Dương bản nguyên nồng đậm, nhưng so sánh với Ngũ Hành bản nguyên trong quả ngũ thất thải cự noãn bên cạnh thì kém hơn một chút. "Khó trách về sau Đại Bằng thành tựu kém Khổng Tuyên nhiều như vậy, nguyên lai trừ bỏ ảnh hưởng hậu thiên, tại trên tiên thiên cũng có chênh lệch!" Tần Hạo phảng phất như thông suốt điều gì, trong miệng lẩm bẩm.

Trong Hồng Hoang tiểu thuyết, Khổng Tuyên tu luyện Ngũ Hành Thần Thông, Ngũ Sắc Thần Quang vô vật bất xoát, kham bỉ Thất Bảo Diệu Thụ - chứng đạo chí bảo của Chuẩn Đề.

Nhưng Đại Bằng lại cấp công cận lợi, đem Âm Dương bản nguyên trong cơ thể rút ra luyện chế một kiện Âm Dương Nhị Khí Bình.

Tuy rằng Âm Dương Nhị Khí Bình uy lực bất tục, nhưng lại tự hủy căn cơ, vô dị vu ẩm chậm chỉ khát (uống rượu độc giải khát).

Đối với sự khuyết thất Âm Dương bản nguyên này, Tần Hạo trong lòng cũng có một ít suy đoán.

Năm đó Tổ Phượng sau Tam Tộc đại chiến, nàng tha lấy trọng thương chi khu lộ kinh qua sơn cốc này, dưới thiên nhân cảm ứng sinh hạ hai quả trứng.

Khi đó Tổ Phượng thân chịu trọng thương, cho nên lúc dựng dục quả trứng thứ hai, rõ ràng có chút hậu lực bất kế, tạo thành quả trứng thứ hai bản nguyên khuyết thất. "Thôi được, đã như vậy, ta liền thành toàn các ngươi!

Hy vọng đừng để ta thất vọng mới tốt!" Trầm ngâm một lát, trên mặt Tần Hạo lộ ra một tia thần sắc kiên định, trong lòng đã hạ quyết đoán.

Chỉ thấy Tần Hạo lật tay một cái, hai viên châu một đen một trắng liền xuất hiện trong lòng bàn tay, một cỗ khí tức Âm Dương huyền diệu cũng từ bên trên tán phát ra.

Hai viên châu này chính là Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Châu mà hắn đoạt được từ tay Song Đầu Giao khi gặp Tam Tiêu trước đó.

Trong Âm Dương Châu ẩn chứa một đạo Tiên Thiên Âm Dương

bản nguyên, Tần Hạo chuẩn bị dùng nó để bổ toàn Tiên Thiên Âm Dương bản nguyên bị khuyết thiếu cho quả trứng Đại Bàng. "Vỡ cho ta!" Sau một khắc, Tần Hạo dùng sức bóp mạnh, một tiếng vang lanh lảnh truyền ra, chỉ thấy hai viên châu trong tay trực tiếp bị hắn bóp nát, một đoàn khí tức Âm Dương bản nguyên huyền diệu từ bên trong tuôn ra.

Chương 51

"Đi!" Tần Hạo thấy thế, trong tay nhanh chóng đánh ra một đạo thủ ấn, trong nháy mắt đạo Âm Dương bản nguyên kia trực tiếp dung nhập vào trong cự đản.

Ngay khi Âm Dương bản nguyên dung nhập vào cự đản, một cỗ khí tức huyền diệu cũng từ trên cự đản tán phát ra, rất nhanh cự đản liền cùng đoàn Tiên Thiên Âm Dương bản nguyên kia dung hợp làm một, Tiên Thiên bản nguyên vốn dĩ khuyết thiếu cũng trong nháy mắt được bù đắp.

Một cỗ ý niệm hưng phấn cũng từ trong cự đản trước mắt truyền ra. "Tiếp theo liền giảng đạo một phen đi!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Hiện tại Tần Hạo cảm ứng được khí tức trong hai quả cự đản đều không yếu, hiển nhiên khoảng cách hóa hình cũng không còn xa, ngay lập tức Tần Hạo chuẩn bị giảng đạo một phen cho chúng, gia tốc quá trình hóa hình. "Hỗn độn như trứng gà..." "Âm Dương giả..." "Ngũ Hành..." Từng đạo đại đạo phạm âm từ trong miệng Tần Hạo truyền ra.

Tần Hạo giảng đạo tuy rằng không có dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, nhưng lại hóa thành từng đạo đại đạo chí lý dung nhập vào trong hai quả cự đản.

Phải biết rằng Tần Hạo giờ phút này đã kim phi tích bỉ, không chỉ nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, mà còn có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ đối với Đạo và Pháp cũng đã đạt tới một loại trình độ vô cùng khủng bố, tuy rằng có lẽ không bằng Thánh Nhân, nhưng tuyệt đối không kém hơn bất kỳ một Chuẩn Thánh nào.

Theo Tần Hạo không ngừng giảng đạo, khí tức tán phát ra trên hai quả cự đản cũng càng ngày càng khủng bố.

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt, mười năm thời gian đã trôi qua. "Ông ông ông..." Đúng lúc này, bỗng nhiên Tần Hạo chỉ cảm thấy hai quả cự đản trước mặt quang mang đại thịnh, một cỗ khí tức cường đại bành trướng cũng từ bên trên tán phát ra.

Ngay sau đó, thân ảnh một con Ngũ Thải Khổng Tước và một con Kim Sí Đại Bàng cũng lần lượt xuất hiện trước mặt Tần Hạo, hiển nhiên đã triệt để phu hóa.

Trong nháy mắt phu hóa, chúng liền trực tiếp thôn phệ vỏ trứng bên cạnh, phải biết rằng trong vỏ trứng chính là ẩn chứa vô tận Ngũ Hành cùng Âm Dương bản nguyên.

Sau khi thôn phệ vỏ trứng, trên người hai người cũng một lần nữa bộc phát ra một đạo quang mang chói mắt.

Sau một khắc, hai đạo thân ảnh nhìn qua khoảng hai mươi tuổi liền xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Người cầm đầu một thân thanh y, toàn thân cao thấp tán phát ra một cỗ khí tức cô ngạo, ngạo khí giữa mi vũ không cách nào che giấu.

Thân ảnh bên cạnh thì một thân kim y, cả người tràn ngập một cỗ khí tức lăng lệ vô cùng. "Khổng Tuyên/Đại Bàng đa tạ tiền bối dạy bảo ban cho tạo hóa chi ơn!" Ánh mắt hai người cũng rơi lên người Tần Hạo, trên mặt hiện lên một vệt cảm kích, đặc biệt là Đại Bàng, hiển nhiên thập phần rõ ràng mình đã nhận được cơ duyên bực nào, dùng một cái tái tạo chi ân để hình dung cũng không chút nào quá đáng. "Không sao, không cần đa lễ, đứng lên đi!" Tần Hạo phất phất tay thản nhiên nói. "Oanh long long..." Cùng lúc đó, trong hư không, một cỗ uy áp hậu trọng khủng bố tán phát ra, mây đen cuồn cuộn cũng điên cuồng hối tụ trên bầu trời sơn cốc. "Thiên kiếp sao?" Cảm nhận được

khí tức trong hư không, Tần Hạo đâu thể không hiểu, hiển nhiên là Hóa Hình Thiên Kiếp của hai người.

Từ khí tức của thiên kiếp mà xem, thiên kiếp của hai người hiển nhiên đều không tầm thường. "Các ngươi đi độ kiếp trước đi!" Sau đó Tần Hạo vung tay lên, trực tiếp đưa hai người ra khỏi sơn cốc.

Cùng lúc đó, thân hình Tần Hạo nhoáng lên, trực tiếp lăng không, thần niệm thời khắc chú ý tình huống của hai người. "Hóa hình liền là Thái Ất Kim Tiên, không hổ là huyết mạch Tổ Phượng, quả nhiên không tầm thường!" Cảm ứng khí tức trên người hai người, trong lòng Tần Hạo cũng nhịn không được thầm than một tiếng.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang có bao nhiêu tu sĩ cả đời đều không thể bước vào cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, Khổng Tuyên và Đại Bàng vừa mới hóa hình liền đạt tới Thái Ất Kim Tiên, có thể thấy được tư chất khủng bố đến mức nào.

Tại Hồng Hoang, chỉ có những Tiên Thiên đại thần đỉnh tiêm kia khi hóa hình mới là Thái Ất Kim Tiên, số ít mấy người như Tam Thanh hóa hình liền là Đại La Kim Tiên, còn lại sinh linh cơ bản khi hóa hình đều là Địa Tiên, Thiên Tiên, cực ít số có thể đạt tới Huyền Tiên, còn về Kim Tiên đã kham xưng thiên tài đỉnh tiêm.

Chỉ trong chốc lát, thiên kiếp trong hư không liền triệt để thành hình, vô biên lôi xà điên cuồng dũng động trong kiếp vân, từng cỗ từng cỗ khí tức hủy diệt khủng bố cũng điên cuồng lan tràn.

Phía dưới kiếp vân, Khổng Tuyên và Đại Bàng đều mặt đầy ngưng trọng, hiển nhiên đều cảm nhận được một cỗ uy hiếp khủng bố từ trên thiên kiếp.

Nhưng ngay sau đó, trên người hai người liền bộc phát ra một cỗ chiến ý trùng thiên.

Hai người đều là con của Tổ Phượng, thân phận vô cùng tôn sùng, huyết mạch thập phần tôn quý, trong lòng ngạo khí bực nào, tự nhiên sẽ không bị thiên kiếp trước mắt dọa lui. "Rắc..." Trong hư không, quang mang trong kiếp vân lóe lên, hai đạo kiếp lôi khủng bố trực tiếp gào thét đánh xuống, bao phủ lấy thân thể hai người. "Chiến!" Hai người thấy thế, hầu như đồng thời quát lớn một tiếng, thân hình trực tiếp trùng thiên, Âm Dương và Ngũ Hành thần quang vọt lên cao, trực tiếp nghênh đón kiếp lôi trong hư không, chỉ trong một cái đối mặt liền trực tiếp oanh nát kiếp lôi. "Không tệ!" Thấy một màn này, Tần Hạo cũng âm thầm gật đầu, nhưng lúc này thiên kiếp mới vừa hạ xuống, khảo nghiệm chân chính hiển nhiên còn chưa buông xuống.

Sau đó từng đạo kiếp lôi không ngừng rơi xuống, khí tức của mỗi một đạo kiếp lôi đều cường đại hơn trước không ít.

Lúc bắt đầu hai người đều có thể du nhận hữu dư ứng phó, nhưng dần dần, biểu tình trên mặt hai người cũng càng ngày càng ngưng trọng, hiển nhiên đều cảm nhận được áp lực không nhỏ, bộ dáng cũng trở nên có chút chật vật.

Bất quá tuy là như thế, chiến ý trên người hai người lại không giảm mà còn tăng, ánh mắt nhìn về phía thiên kiếp tràn ngập chiến ý bất khuất nồng đậm. "Còn lại chín đạo cuối cùng, hy vọng đừng làm cho ta thất vọng!" Hơn nửa ngày sau, cảm nhận khí tức thiên kiếp trong hư không, Tần Hạo thầm nghĩ.

Hắn sớm đã nhìn ra, hai người trải qua chính là Cửu Cửu Thiên Kiếp, là một trong những loại Hóa Hình Thiên Kiếp khủng bố nhất, thiên kiếp càng khủng bố cũng đại biểu cho thiên phú và tiềm lực càng cao. "Oanh long long..." Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên tình huống trong tràng kịch biến, chín đạo kiếp lôi còn lại chần chờ không chịu hạ xuống, ngược lại kịch liệt quay cuồng trong hư không, vô biên khí tức điên cuồng dũng động, một cỗ năng lượng ba động hối sáp bao phủ

toàn bộ thiên kiếp, phảng phất như đang dựng dục điều gì. "Ân?

Chuyện gì xảy ra?" Thấy một màn này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút mộng bức, dù sao loại tình huống này hắn cũng chưa từng gặp qua, thần sắc biến thành vô cùng nghiêm túc, tùy thời làm tốt chuẩn bị ra tay.

Phải biết rằng đối với Khổng Tuyên và Đại Bàng, trong lòng Tần Hạo rất là coi trọng, tự nhiên không hy vọng phát sinh ngoài ý muốn. "Ông ông ông..." Lúc này, chỉ thấy thiên kiếp trong hư không quang mang đại thịnh.

Dưới ánh mắt chấn kinh của Tần Hạo, trong kiếp vân trên đỉnh đầu Khổng Tuyên phiếm xuất ra một đạo hào quang ngũ sắc thất thải, một cỗ khí tức Ngũ Hành hồn hậu từ bên trên lan tràn ra, khí tức toàn bộ thiên kiếp so với trước đó cường đại hơn gấp mười lần không chỉ.

Kiếp vân trên đỉnh đầu Đại Bàng đồng dạng cũng phát sinh dị biến, hóa thành một cái Thái Cực Âm Dương Ngư cực lớn, Âm Dương nhị khí khủng bố điên cuồng hối tụ trong hư không, cuối cùng trực tiếp dung nhập vào trong kiếp vân. "Đây là...

Biến dị thiên kiếp: Hỗn Độn Ngũ Hành Thiên Kiếp và Hỗn Độn Âm Dương Thiên Kiếp!?" Thấy một màn này, Tần Hạo cũng triệt để trợn tròn mắt.

Không nghĩ tới thiên kiếp lại xuất hiện biến dị, hắn nhớ rõ trong nguyên tác cũng tịnh không có xuất hiện cái này, hiển nhiên hết thảy đều là do hiệu ứng cánh bướm của hắn mang đến.

Chương 52

"Nhất định phải kiên trì trụ a!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Tuy rằng độ khó thiên kiếp lớn hơn trước không ít, nhưng đồng dạng, nếu có thể độ qua thiên kiếp thì chỗ tốt đạt được cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Loại biến dị thiên kiếp này mặc dù là xuất hiện trên người các Tiên Thiên đại thần hóa hình thì xác suất cũng cực thấp, nhưng hiện tại lại bị hai người gặp phải, cũng do đó có thể thấy được, thiên phú và tiềm lực của hai người hiển nhiên không thua kém những đại thần thông giả đỉnh tiêm kia.

Trong đôi mắt Tần Hạo vẻ chờ mong cũng càng thêm nồng đậm. "Oanh long long..." Sau khi túc túc dựng dục hết thời gian một khắc đồng hồ, kiếp lôi trong hư không mới hạ xuống.

Hai đạo kiếp lôi mang theo khí tức hủy diệt khủng bố oanh lên người hai người. "Giết!" Hai người thấy thế một lần nữa trùng thiên, trực tiếp nghênh đón công kích của kiếp lôi. "Phanh phanh..." Bất quá lần này vận khí của hai người hiển nhiên không có tốt như vậy, công kích của hai người trong nháy mắt liền trực tiếp thổ băng ngõa giải, lôi điện khủng bố trực tiếp oanh lên người bọn họ.

Hai tiếng thảm thiết kêu gào từ khóe miệng bọn họ truyền ra, hai đạo thân ảnh trực tiếp từ trong hư không trụy lạc, hung hăng nện xuống mặt đất.

Ngũ Thải Thần Lôi và Âm Dương Thần Lôi điên cuồng tàn phá trên người hai người, bất quá Tần Hạo có thể rõ ràng cảm ứng được, theo hai đạo thần lôi khủng bố tàn phá, từng tia Âm Dương bản nguyên và Ngũ Hành bản nguyên cũng một lần nữa dung nhập vào

trong cơ thể bọn họ, không ngừng cường hóa và thối luyện thân thể cùng bản nguyên.

Thật lâu sau, thân thể bọn họ mới từ trên mặt đất chậm rãi bò dậy, biểu tình trên mặt càng thêm nghiêm túc, hiển nhiên đều cảm nhận được uy hiếp cực lớn từ thiên kiếp.

Thiên kiếp trong hư không tịnh không có cho bọn họ bao nhiêu cơ hội thở dốc, trực tiếp một lần nữa từ trên trời giáng xuống, hướng về phía hai người oanh tới. "Mở cho ta!" Hai người điên cuồng vận chuyển pháp lực trong cơ thể, tuy rằng đã bính tẫn toàn lực, nhưng kết quả cuối cùng tịnh không có chút nào biến hóa, hai người một lần nữa bị hung hăng nện xuống đất. "Không được, tiếp tục như vậy căn bản chống không được đến khi thiên kiếp kết thúc!" Nhìn tình huống hai người một hồi lâu, Tần Hạo thầm nghĩ.

Tuy rằng mỗi một lần thiên kiếp đều sẽ cường hóa bản nguyên, nhưng đồng dạng nhục thân của bọn họ đều sẽ chịu thương tổn khủng bố, đồng thời pháp lực cũng đang không ngừng suy giảm, rõ ràng là nhập bất phu xuất.

Ngay lập tức Tần Hạo cũng không có chút nào chần chờ, lật tay một cái, trực tiếp xuất hiện mấy quả linh quả, đánh về phía bên người hai người. "Phục dụng linh quả, chuyên tâm độ kiếp!" Cùng lúc đó, thanh âm Tần Hạo cũng truyền vào tai hai người.

Nghe được lời Tần Hạo, hai người cũng không có chút nào chần chờ, trực tiếp chộp lấy linh quả bên cạnh nuốt xuống, nhanh chóng khôi phục thương thế và pháp lực trong cơ thể.

Tiếp theo, một đạo hai đạo ba đạo...

Đảo mắt, hai người đã độ qua tám đạo, trước mắt chỉ còn lại một đạo cuối cùng.

Nhưng giờ khắc này hai người lại không dám có chút nào đại ý, bởi vì bọn họ cảm giác kiếp vân trong hư không một lần nữa bắt đầu điên cuồng dũng động, phảng phất như đang ấp ủ công kích kinh thế khủng bố.

Đạo kiếp lôi cuối cùng ấp ủ thời gian dài đến xuất kỳ, túc túc ấp ủ trong hư không hết thời gian nửa cái canh giờ. "Rắc..." Chỉ thấy trong hư không, hai đạo quang mang chói mắt bạo xạ ra, sau đó hai tia sét hình rồng to như thùng nước gào thét đánh xuống, hung hăng bao phủ lấy thân thể hai người. "Không tốt, Ngũ Hành bí thuật!

Ngũ Hành Phá Thiên!" "Âm Dương bí pháp!

Âm Dương Thôn Thiên!" Hai người thấy thế, lập tức trực tiếp động dụng bí thuật áp đáy hòm, khí tức trên người điên cuồng tiêu thăng, Ngũ Hành bản nguyên và Âm Dương bản nguyên khủng bố điên cuồng dũng động, trực tiếp nghênh đón lôi điện trong hư không. "Oanh oanh oanh oanh..." Khoảnh khắc gian, từng trận tiếng nổ vang vọng trong hư không, phong bạo hủy diệt cuồng bạo điên cuồng tịch quyển.

Tuy rằng công kích của hai người thập phần khủng bố, nhưng hiển nhiên y cựu không đủ để phá trừ kiếp lôi.

Phiến khắc sau, kiếp lôi khủng bố một lần nữa gào thét đánh xuống, bao phủ lấy thân thể hai người.

Từng cỗ từng cỗ khí tức hủy diệt không ngừng trùng kích chu thân hai người, đồng thời từng đạo bản nguyên khí tức tinh thuần cũng dung nhập vào trong cơ thể bọn họ.

Một lát sau, kiếp lôi tán đi, hai đạo thân ảnh đen kịt hiển hóa ra, khí tức trên người mỗi người đều thập phần suy yếu. "Không tệ!" Cảm thụ tình huống của hai người lúc này, Tần Hạo trong hư không cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này tình huống hai người tuy rằng có chút thê thảm và chật vật, nhưng cũng không có nguy hiểm tính mạng.

Độ qua Hỗn Độn Ngũ Hành Thiên Kiếp và Hỗn Độn Âm Dương Thiên Kiếp, hai người cũng đạt được biến hóa thoát thai hoán cốt.

Tần Hạo có thể cảm giác được, trải qua Hỗn Độn thiên kiếp tẩy lễ, Ngũ Hành bản nguyên và Âm Dương bản nguyên trên người hai người một lần nữa hồn hậu hơn không ít, căn cơ biến thành vô cùng khủng bố, thiên phú tiềm lực và căn cơ giờ phút này chút nào không kém so với những Tiên Thiên Ma Thần đỉnh tiêm kia. "Không tệ, không tệ, hai vị tiểu hữu đảo là hảo cơ duyên, hảo tạo hóa, hảo thiên phú.

Hai vị tiểu hữu cùng ta Tây Phương hữu duyên, không bằng tùy bần đạo về Tây Phương linh thính đại đạo được chăng?" Đúng lúc này, trong hư không, một đạo tường quang thất thải từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó một đạo thân ảnh đạo nhân một thân châu quang bảo khí, hồng quang đầy mặt từ trong hư không hiển hóa ra, ánh mắt rơi trên người Khổng Tuyên và Đại Bàng, đáy mắt lóe lên một vệt quang mang nóng rực. "Xoát!" Thấy người này, sắc mặt Khổng Tuyên và Đại Bàng mãnh liệt biến đổi, ánh mắt nhìn về phía đối phương hiện lên một vệt thần sắc cảnh giác. "Chuẩn Đề!?" Tần Hạo trong hư không thấy một màn này, đáy mắt cũng lóe lên một vệt lãnh mang, hầu như trong nháy mắt liền nhận ra thân phận người tới.

Không phải ai khác, hách nhiên chính là một trong Tây Phương nhị nhân tổ: Chuẩn Đề.

Tần Hạo đã cố gắng hết khả năng để Khổng Tuyên và Đại Bàng hóa hình sớm hơn, không nghĩ tới vẫn đụng phải Chuẩn Đề, đáy mắt hắn lóe lên một vệt quang mang sâm lãnh.

Trước đó sự chú ý của hắn vẫn luôn đặt trên người Khổng Tuyên và Đại Bàng, căn bản không có cẩn thận cảm ứng chung quanh, mới không có phát hiện tung tích Chuẩn Đề.

Khổng Tuyên và Đại Bàng là người hắn coi trọng, Tần Hạo thậm chí bồi thượng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo và không ít Tiên Thiên linh quả, hiện tại Chuẩn Đề muốn tiệt hồ, Tần Hạo tự nhiên không có khả năng đáp ứng.

Bất quá hắn tịnh không có nóng lòng ra tay, hắn muốn xem phản ứng của Khổng Tuyên và Đại Bàng. "Linh thính Tây Phương đại đạo?

Không hứng thú!" Nhìn thân ảnh Chuẩn Đề trong hư không, Khổng Tuyên dẫn đầu đáy mắt lóe lên một vệt cao ngạo, lạnh lùng nói. "Nga?

Tiểu hữu nên suy nghĩ cho kỹ, bần đạo Chuẩn Đề, nãi là Đạo Tổ đệ tử, Thiên định Thánh Nhân, tiểu hữu làm thật không nguyện ý?" Nghe đối phương nói, đáy mắt Chuẩn Đề lóe lên một vệt hàn mang, lập tức một lần nữa nói.

Chương 53

"Thiên định Thánh Nhân!?" Nghe lời Chuẩn Đề, sắc mặt Khổng Tuyên hai người mãnh liệt biến đổi.

Bọn họ là con của Tổ Phượng, có được ký ức truyền thừa, tự nhiên minh bạch Thánh Nhân đại biểu cho cái gì. "Hảo ý của tiền bối ta xin tâm lĩnh, ta không có dự định đi Tây Phương!" Rất nhanh trên mặt Khổng Tuyên lộ ra một vệt thần sắc kiên định, thản nhiên nói. "Việc này nhưng do không được ngươi!" Thấy bộ dáng Khổng Tuyên, sắc mặt Chuẩn Đề cũng trở nên băng lãnh, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay trong nháy mắt bộc phát ra một đạo quang mang thất thải, trực tiếp hướng về phía hai người Khổng Tuyên quét tới. "Hừ!" Mắt thấy Thất Bảo Diệu Thụ sắp rơi lên người hai người, trong hư không một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Cùng lúc đó, một đạo thủ chưởng như bạch ngọc từ trong hư không tham xuất, mãnh liệt vỗ lên trên Thất Bảo Diệu Thụ. "Phanh!" Một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề trực tiếp bị sinh sinh chấn khai, hư không vặn vẹo, một đạo thân ảnh cũng trực tiếp hiển hóa ra. "!?" Một màn đột như kỳ lai khiến Chuẩn Đề giật nảy mình.

Vừa rồi tuy rằng hắn chỉ là thuận tay làm, nhưng cho dù như thế đó cũng là một tôn Chuẩn Thánh chi cảnh tồn tại.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy rằng không phải Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng nãi là bản thể hắn tế luyện thành, trải qua bao nhiêu năm tế luyện, uy năng mặc dù không bằng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng tuyệt đối mạnh hơn Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tầm thường không ít, vậy mà hiện tại lại bị người ta một tát chấn bay,

sự chấn kinh trong lòng có thể nghĩ. "Tiền bối!" Thấy Tần Hạo hiện thân, Khổng Tuyên và Đại Bàng hai người sắc mặt vui vẻ.

Vừa rồi bọn họ có chút lo lắng, dù sao đối với thực lực Tần Hạo tịnh không hiểu rõ, mà danh đầu Chuẩn Đề cũng thực tại quá khủng bố, bất quá hiện tại thấy Tần Hạo hiện thân, trong lòng hai người mạc danh an tâm. "Hai người các ngươi lui sang một bên trước!" Tần Hạo mở miệng nói. "Vâng, tiền bối!" Hai người cung kính nói, sau đó trực tiếp lui qua một bên. "Ngươi là ai!?" Chuẩn Đề nhìn Tần Hạo bằng không xuất hiện, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng.

Tần Hạo trước mắt tuy rằng khí tức trên người chỉ có cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng không biết vì sao, từ trên người Tần Hạo, Chuẩn Đề tổng cảm giác được một loại bất an mãnh liệt, loại cảm giác bất an này làm cho hắn trở nên cảnh giác. "Thân phận của Bản tọa ngươi không cần thiết phải biết.

Ngược lại là ngươi, đường đường là Chuẩn Thánh, lại đi làm khó dễ hai Đại La Kim Tiên, ngay cả chuyện cường đoạt cũng làm được, vị miễn cũng có chút quá thất thân phận rồi đi!" Tần Hạo thản nhiên nói. "Đạo hữu lời ấy sai rồi, bần đạo nãi là vì tốt cho bọn họ, bần đạo không đành lòng thấy hai khối phác ngọc bị hoang phế, cho nên muốn mang về Tây Phương hảo hảo điều giáo, đối với bọn họ đây chính là một cái cơ duyên tày trời!" Chuẩn Đề mở miệng nói. "Ha ha, hoang phế?

Thật là chê cười, chẳng lẽ cứ phải đi Tây Phương mới không hoang phế thiên phú?

Chẳng lẽ trong mắt ngươi, trừ Tây Phương ra không có người nào khác có thể giáo đạo bọn họ?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đối với lời nói của Chuẩn Đề khinh thường ra mặt. "..." Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Chuẩn Đề trở nên có chút khó coi, cái mũ này chụp xuống có

chút lớn, Chuẩn Đề tự nhiên cũng không tiện khinh dịch mở miệng, bằng không mà nói, đến lúc đó đắc tội người nhưng là quá nhiều. "Các hạ nhất định phải ngăn cản bần đạo?" Lập tức Chuẩn Đề cũng không nói nhảm nữa, thanh âm băng lãnh, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo lóe lên một vệt quang mang lãnh lệ. "Muốn động thủ?

Vừa lúc, Bản tọa cũng muốn lĩnh giáo đạo pháp Tây Phương, nhìn xem thực lực của cái gọi là Thiên định Thánh Nhân!" Tần Hạo lạnh lùng nói, khí tức trên người cũng lập tức thăng đằng.

Đối với Chuẩn Đề, Tần Hạo tịnh không có quá nhiều sợ hãi, hiện tại thực lực của hắn đã kim phi tích bỉ, sau khi dung hợp tâm huyết Bàn Cổ, thực lực bản tôn cũng tiêu thăng, tuy rằng không bằng Thần Ma Hóa Thân, nhưng hắn tự tin thực lực tuyệt đối sẽ không kém hơn Chuẩn Đề. "Cuồng vọng!

Đã như vậy, nói nhiều vô ích, bần đạo hôm nay liền cho ngươi biết chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên!" Dứt lời, pháp lực trên người Chuẩn Đề điên cuồng kích đãng, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay một lần nữa hung hăng hướng về phía Tần Hạo quét tới.

Lần này Chuẩn Đề hiển nhiên toàn lực da tay, khí thế so với trước đó cường đại hơn đâu chỉ gấp mười. "Hừ!" Khí huyết trong cơ thể Tần Hạo điên cuồng dũng động, mãnh liệt oanh ra một quyền, nghênh đón Thất Bảo Diệu Thụ. "Muốn chết!" Thấy Tần Hạo y cựu lấy nhục thân ngạnh hám, trên mặt Chuẩn Đề lóe lên một vệt trào lộng, pháp lực trong cơ thể điên cuồng dũng xuất, khí tức trên Thất Bảo Diệu Thụ một lần nữa bạo trướng không ít. "Phanh!" Công kích của hai người trực tiếp một lần nữa va chạm vào nhau, ngay sau đó Tần Hạo chỉ cảm thấy một cỗ khí tức quỷ dị bao phủ lên người, trực tiếp sinh sinh hóa giải đại bán công kích của hắn, thân thể cả người cũng có chút không chịu khống chế rơi xuống mặt đất. "Không tốt!

Hỗn Độn Chân Thân!" Thấy một màn này, thần sắc Tần Hạo hơi đổi, hắn phát hiện mình có chút xem thường Chuẩn Đề.

Tuy rằng trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, Chuẩn Đề thường bị các lộ nhân vật chính điếu đả, cho người ta cảm giác rất yếu, nhưng hiện tại xem ra, có thể trở thành đệ tử Đạo Tổ, một trong những Thiên định Thánh Nhân, sao có thể yếu được.

Ngay lập tức hắn cũng không hề lưu thủ, thân hình cả người bạo trướng, trong nháy mắt hóa thành một tôn cự nhân vạn trượng khủng bố, trực tiếp lại oanh ra một quyền, hào quang thất thải và quyền cương bá đạo giao chức trong hư không. "!?...

Vu Tộc?" Thấy thủ đoạn của Tần Hạo, sắc mặt Chuẩn Đề mãnh liệt biến đổi, bởi vì hắn phát hiện thủ đoạn của Tần Hạo có chút tương tự với Vu Tộc, nhưng lại cùng Tổ Vu hắn từng gặp có chút không quá giống nhau, nhất thời sắc mặt không ngừng biến ảo.

Nếu Tần Hạo thật sự có quan hệ với Vu Tộc, vậy thì hiển nhiên Chuẩn Đề trong lòng cũng có chút cố kỵ.

Tuy là một trong những Thiên định Thánh Nhân, nhưng chung quy chưa thành Thánh, chưa chứng đạo.

Vu Tộc kia chính là một trong những thiên địa bá chủ, thật sự không thể trêu chọc, bằng không nếu bị một đám Tổ Vu vây đánh, dù cho sư huynh đệ hai người bọn họ cũng tuyệt đối chịu không nổi. "Ngươi nói nhảm quá nhiều!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, sau đó lại oanh ra một quyền, kình khí bá đạo gào thét mà ra, một lần nữa hung hăng bao phủ lấy thân thể Chuẩn Đề. "Đáng giận!

Khinh người quá đáng, thật coi bần đạo dễ khi dễ không thành?

Hôm nay liền cho ngươi kiến thức đại pháp Tây Phương của ta!" Sau một khắc, chỉ thấy trên người Chuẩn Đề kim quang đại thịnh,

thân thể hóa thành một tôn kim sắc cự nhân, kim sắc cự nhân có tới mười tám cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm một kiện vũ khí, một cỗ khí tức cường đại từ trên người tán phát ra. "Bồ Đề Kim Thân?" Lập tức hai đạo thân ảnh cự nhân chiến đấu trong hư không, năng lượng phong bạo khủng bố điên cuồng dũng động, toàn bộ hư không thương khung không ngừng chấn động, phảng phất như muốn vỡ vụn. "Có chút ý tứ, Bồ Đề Kim Thân không kém hơn nhục thân Tổ Vu!" Cảm thụ cường độ của Bồ Đề Kim Thân, Tần Hạo trong lòng nhịn không được thầm nghĩ.

Bất quá so với Tần Hạo kinh ngạc, Chuẩn Đề đối diện thì vô cùng chấn kinh.

Chương 54

Tuy rằng thủ đoạn của Tần Hạo không tầm thường, nhưng không nghĩ tới lại đạt tới trình độ như vậy, có thể cùng hắn kháng hành, thậm chí không rơi xuống hạ phong, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng trở nên vô cùng não nộ.

Hắn là đệ tử Đạo Tổ, Thánh Nhân tương lai, hiện tại lại bị một tồn tại không biết tên chặn lại, nếu truyền ra ngoài thì e rằng không còn mặt mũi nào lăn lộn trong Hồng Hoang nữa. "Tiểu tử, ngươi đã triệt để chọc giận bần đạo!

Hôm nay liền cho ngươi kiến thức thực lực chân chính của bần đạo!" Dứt lời, chỉ thấy trên người Chuẩn Đề quang mang lóe lên, lại một đạo thân ảnh bằng không hiển hóa ra, khí tức chút nào không kém Chuẩn Đề, hai đạo thân ảnh trực tiếp vây công Tần Hạo. "Tam Thi hóa thân?" Cảm thụ khí tức đạo thân ảnh kia, mày Tần Hạo nhíu lại.

Bị hai đạo thân ảnh vây công, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút chất vật.

Hắn cũng nhìn ra, muốn ỷ vào nhục thân chiến thắng đối phương hiển nhiên có chút không quá hiện thực. "Đã như vậy..." Đáy mắt Tần Hạo lóe lên một vệt tinh quang.

Sau một khắc ý niệm vừa động, một cây trường thương huyết sắc trong nháy mắt xuất hiện trong tay, một cỗ khí tức sát phạt vô thượng khủng bố tịch quyển ra, trực tiếp nghênh đón Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề. "!?...

Thí Thần Thương!?" Thấy trường thương trong tay Tần Hạo, thần sắc Chuẩn Đề đại hãi.

Làm sinh linh Tây Phương, thực tế thượng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã hóa hình từ lượng kiếp thứ nhất, chỉ là lúc đó Tây Phương là thiên hạ của La Hầu, hai người tự nhiên quy súc không dám xuất thế, nhưng đối với danh đầu La Hầu thì như sấm bên tai, đồng dạng đối với Thí Thần Thương trong tay La Hầu cũng chút nào không xa lạ.

Hiện tại thấy Thí Thần Thương trong tay Tần Hạo, Chuẩn Đề bản năng dâng lên một cỗ kiêng kỵ, nhưng ngay sau đó trong đôi mắt bộc phát ra một cỗ quang mang tham lam.

Đây chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng có thể so với Tiên Thiên Chí Bảo, là vô thượng sát phạt chí bảo.

Hắn quý vi Thiên định Thánh Nhân, nhưng lợi hại nhất trong tay cũng chỉ có một kiện Thất Bảo Diệu Thụ mà thôi, ngay cả một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có, so với mấy cái Thiên định Thánh Nhân khác, không thể nghi ngờ là không khác gì ăn mày.

Giờ phút này thấy một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sự tham lam trong lòng không cách nào che giấu. "Muốn chết!" Tần Hạo hiển nhiên cũng cảm ứng được sự tham lam của Chuẩn Đề, trong đôi mắt hàn quang bạo thiểm, khí tức trên người điên cuồng tiêu thăng, huyết quang trên Thí Thần Thương đại thịnh, uy năng một lần nữa tiêu thăng, hung hăng bao phủ lấy người Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề giờ phút này đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thí Thần Thương trong tay Tần Hạo, hung hăng huy vũ Thất Bảo Diệu Thụ trong tay quét về phía Thí Thần Thương, hiển nhiên muốn xoát Thí Thần Thương xuống.

Sát na gian, Thí Thần Thương cùng Thất Bảo Diệu Thụ va chạm vào nhau, một đạo quang mang thất thải trong nháy mắt bao phủ Thí Thần Thương.

Tần Hạo chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng quỷ dị bao phủ trên Thí

Thần Thương, cực lực muốn cắt đứt quan hệ giữa hắn cùng Thí Thần Thương. "Si tâm vọng tưởng!" Tần Hạo hiển nhiên cũng nhìn ra dự tính của Chuẩn Đề, tự nhiên sẽ không để đối phương thực hiện được, pháp lực trong cơ thể cuồng dũng mà ra.

Mạch địa, trên Thí Thần Thương bộc phát ra một đạo quang mang huyết sắc khủng bố, thương mang lăng lệ trong nháy mắt xuyên thủng quang mạc thất thải, rơi lên trên Thất Bảo Diệu Thụ. "Rắc!" Một tiếng vang lanh lảnh truyền đến, chỉ thấy một nhánh cây của Thất Bảo Diệu Thụ trực tiếp bị sinh sinh gãy lìa. "Phốc!" Thất Bảo Diệu Thụ gãy lìa, thân thể Chuẩn Đề cự chấn, một ngụm nghịch huyết cuồng phún ra. "Cơ hội tốt!" Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, Hỗn Độn Chân Thân mãnh liệt oanh ra một quyền. "Phanh!" Một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, một cánh tay của Bồ Đề Kim Thân trong nháy mắt nổ tung, huyết dịch kim sắc huy sái trong hư không, cả người Chuẩn Đề cũng hung hăng đảo bay ra ngoài. "Giết!" Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn.

Tần Hạo tuy rằng thập phần rõ ràng muốn đánh giết Chuẩn Đề hầu như không có khả năng, thứ nhất đối phương là tồn tại Chuẩn Thánh chi cảnh, nếu muốn rời đi thì hắn không có biện pháp, thứ hai đối phương nãi là Thiên định Thánh Nhân, Thiên Đạo căn bản không có khả năng để đối phương ngã xuống, trừ phi có một ngày hắn có thực lực hoặc năng lực khiêu chiến Thiên Đạo.

Bất quá tuy rằng giết không chết đối phương, nhưng đánh cho đối phương sợ là có thể, chí ít cũng cho đối phương một cái giáo huấn thảm thống, cũng để cho người khác biết hắn không dễ chọc.

Ngay lập tức công kích cuồng bạo điên cuồng tịch quyển ra, cả người Chuẩn Đề giống như bao cát, hết lần này tới lần khác bị đánh bay ra ngoài.

Thí Thần Thương thì trực tiếp tiếp đón lên trên Tam Thi hóa thân của đối phương.

Bản tôn có lẽ không thể đánh giết, nhưng Tam Thi hóa thân thì Tần Hạo không có cố kỵ gì. "A a a, hỗn đản, thụ tử dám nhĩ!" Thấy động tác của Tần Hạo, trên mặt Chuẩn Đề lộ ra một vệt biểu tình cuồng nộ.

Tam Thi hóa thân quan hệ đến thành đạo tương lai của hắn, nếu bị Tần Hạo xử lý hoặc đánh hỏng, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến chứng đạo sau này của hắn.

Đương tức pháp lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, trực tiếp một lần nữa hướng về phía Tần Hạo trùng sát tới.

Nhưng giờ phút này Chuẩn Đề bởi vì pháp bảo bị thương, tâm thần chịu thương tổn không nhẹ, thực lực đại đả chiết khấu, nhất thời bị Tần Hạo áp chế đánh, tức đến nỗi Chuẩn Đề nộ hống liên liên. "Chết cho ta!" Nhìn chuẩn một cái cơ hội, trong đôi mắt Tần Hạo hàn quang bạo thiểm, Thí Thần Thương bộc phát ra một đạo sát phạt chi khí trùng thiên, trực tiếp bao phủ lên Tam Thi hóa thân của Chuẩn Đề. "Không tốt, hỗn đản, ngươi dám!" Một khắc này, Chuẩn Đề cũng mãnh liệt phản ứng, đôi mắt trợn tròn, trên mặt lộ ra một vệt thần sắc vô cùng cuồng nộ.

Một kích này nếu rơi lên Tam Thi hóa thân, hóa thân e rằng không hủy cũng phải trọng thương. "Ông!" Mắt thấy Thí Thần Thương sắp rơi lên người Tam Thi hóa thân, trong hư không, không gian vặn vẹo, một đạo kim sắc quang mang bạo thiểm, một tòa đài sen kim sắc hoa khai thập nhị phẩm hiển hóa ra, trực tiếp bao phủ lấy hóa thân của Chuẩn Đề. "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên?

Đáng chết, mở cho ta!" Thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, sắc mặt Tần Hạo hơi đổi, hiển nhiên cũng minh bạch, khẳng định là

Tiếp Dẫn ra tay.

Bất quá đối phương rõ ràng không có chạy tới nơi, chỉ là vội vàng ra tay từ xa.

Trong đôi mắt Tần Hạo lóe lên một đạo lệ mang, Thí Thần Thương một lần nữa bộc phát ra một đạo khí tức sắc bén, trực tiếp sinh sinh xuyên thủng quang mạc kim sắc, sau đó rơi lên trên hóa thân Chuẩn Đề.

Chỉ nghe hóa thân Chuẩn Đề thảm thiết kêu một tiếng, một cánh tay trong nháy mắt nổ tung. "Đáng tiếc!" Vừa rồi Công Đức Kim Liên ngăn cản làm cho hóa thân Chuẩn Đề có cơ hội né tránh, bằng không thì một kích này đâu chỉ đơn giản hủy đi một cánh tay. "Hỗn đản, ta cùng ngươi không để yên!" Giờ phút này trong miệng Chuẩn Đề lại phun ra một ngụm nghịch huyết.

Tuy rằng Thiện Thi không có bị hủy, nhưng một kích vừa rồi cũng làm cho hóa thân chịu trọng thương, muốn khôi phục e rằng cần phải tốn hao đại giới cực lớn mới được, làm sao có thể không khiến hắn điên cuồng.

Chương 55

"Cút!" Tần Hạo quát lạnh một tiếng, trực tiếp lại oanh ra một quyền, đánh bay Chuẩn Đề, máu tươi trong miệng đối phương lại cuồng phún. "Giết!" Cùng lúc đó Thí Thần Thương một lần nữa hướng về phía Chuẩn Đề bao phủ tới. "Dừng tay!" Đúng lúc này, một cỗ khí tức mạnh hơn từ xa bay vút đến.

Cùng lúc đó, một mặt cờ màu xanh hiển hóa ra, trực tiếp chặn lại công kích của Thí Thần Thương.

Một đạo nhân mặt mũi gầy gò, sắc mặt tật khổ từ trong hư không đi ra, chắn trước người Chuẩn Đề, mặt đầy ngưng trọng nhìn Tần Hạo, hách nhiên chính là Tiếp Dẫn đạo nhân. "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!" Tần Hạo hiển nhiên nhận ra, mặt cờ này hách nhiên chính là Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, nãi là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Các hạ ra tay vị miễn có chút quá ác đi!" Nhìn thảm trạng của Chuẩn Đề, sắc mặt Tiếp Dẫn hiển nhiên cũng không dễ nhìn. "Thảm?

Đã dám đánh chủ ý lên người của Bản tọa, vậy phải làm tốt chuẩn bị bị giết!" Tần Hạo thanh âm băng lãnh nói.

Tiếp Dẫn thực lực tuy rằng rất mạnh, có thể nói là vô hạn tiếp cận Trảm Nhị Thi cảnh giới, nhưng Tần Hạo cũng tịnh không sợ hãi đối phương, cùng lắm thì tế xuất Thần Ma Hóa Thân, cam đoan đánh cho mẹ hắn cũng không nhận ra. "Sư đệ, không sao chứ!" Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng không dễ nhìn, lập tức ánh mắt rơi lên người Chuẩn Đề, có chút lo lắng hỏi. "Khụ khụ, sư huynh yên tâm!

Ta không sao!" Chuẩn Đề lắc đầu nói, nhưng ánh mắt y cựu gắt

gao nhìn chằm chằm Tần Hạo. "Chuyện hôm nay, bần đạo ghi nhớ, ngày sau sẽ cùng đạo hữu thỉnh giáo!" Tiếp Dẫn nhìn thật sâu Tần Hạo một cái, sau đó lạnh lùng nói. "Sư huynh..." Nghe Tiếp Dẫn nói, Chuẩn Đề có chút không giải thích được nhìn sư huynh mình, theo hắn thấy, giờ phút này nên liên thủ bắt lấy Tần Hạo. "Về đi rồi nói!" Tiếp Dẫn lắc đầu, tịnh không giải thích quá nhiều, lập tức mang theo Chuẩn Đề hướng về phía Tây Phương bay đi.

Đối với quyết định của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuy rằng không cam lòng, nhưng đối với Tiếp Dẫn hiển nhiên là trăm phần trăm phục tùng, tịnh không nói thêm gì. "Tiếp Dẫn đạo nhân sao?

Quả nhiên cũng không phải đèn cạn dầu!" Nhìn thân ảnh hai người Tiếp Dẫn rời đi, Tần Hạo thầm nghĩ.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trường đại chiến, không nghĩ tới đối phương đi dứt khoát như vậy, Tần Hạo trong lòng chẳng những không có nửa điểm cao hứng, ngược lại trở nên có chút cảnh giác.

Tục ngữ nói chó cắn người không sủa, vô luận trong tiểu thuyết hay phim ảnh, Tiếp Dẫn đạo nhân có thể nói là người điệu thấp nhất trong mấy vị Thánh Nhân, thậm chí còn điệu thấp hơn cả Lão Tử, không có chút cảm giác tồn tại nào, nhưng hiển nhiên Tây Phương Nhị Thánh có thể cùng Đông Phương phân đình kháng lễ, Tiếp Dẫn hiển nhiên tuyệt đối không thể khinh thường. "Bất quá kia thì thế nào, hy vọng đừng đến trêu chọc ta, bằng không lần sau cũng không đơn giản như vậy!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Nếu đổi làm người khác đắc tội Tây Phương hai người, trừ phi là Thánh Nhân, bằng không kết cục tuyệt đối sẽ không tốt, nhưng Tần Hạo bất đồng, hắn có Hệ thống tồn tại, đây chính là ỷ trượng lớn nhất của hắn.

Đè xuống ý niệm trong lòng, Tần Hạo lập tức thân hình nhoáng

lên, một lần nữa trở lại trước mặt Khổng Tuyên và Đại Bàng. "Tiền bối!" Giờ phút này thấy Tần Hạo trở về, trong mắt Khổng Tuyên và Đại Bàng đều tràn ngập vẻ sùng bái nồng đậm.

Tuy rằng đoán được thực lực Tần Hạo không yếu, nhưng không nghĩ tới lại cường đại khủng bố đến trình độ như vậy.

Chuẩn Đề chính là Thiên định Thánh Nhân, là một trong những tồn tại đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, hiện tại lại bị Tần Hạo trọng thương.

Người đến sau là Tiếp Dẫn khí tức so với Chuẩn Đề càng mạnh, nhưng theo bọn họ thấy, đều bị Tần Hạo 'kinh tẩu', trong lòng đối với Tần Hạo tự nhiên vô cùng sùng bái. "Ân!

Bản tọa hỏi các ngươi, có nguyện bái ta làm thầy?" Thấy vẻ sùng bái trên mặt hai người, Tần Hạo thản nhiên nói. "Bái sư?

Ngã nguyện ý!

Đệ tử Khổng Tuyên/Đại Bàng bái kiến Sư tôn!" Hai người nhìn nhau một cái, tâm hữu linh tê, lập tức đối với Tần Hạo khom người nói.

Sở dĩ bái sư thứ nhất là vì thực lực Tần Hạo cường hãn, thứ hai cũng bởi vì ân giảng đạo trước đó cộng thêm việc bổ toàn bản nguyên cho Đại Bàng, đây chính là tái tạo chi ân, càng huống chi còn ngăn cản Chuẩn Đề cưỡng ép bắt đi, chính vì thế, bọn họ mới tâm phục khẩu phục bái sư. "Ha ha ha!

Tốt tốt tốt!

Từ hôm nay trở đi các ngươi liền là đệ tử của Bản tọa.

Khổng Tuyên, ngươi làm Đại sư huynh.

Đại Bàng, xếp thứ hai!

Bản tọa Tần Hạo, nhớ kỹ, môn hạ của Bản tọa không có nhiều

quy củ như vậy, chỉ cần không lạm sát kẻ vô tội, đồng môn tương tàn, phản bội sư môn là được, đã nhớ kỹ chưa?" Thấy bộ dáng hai người, trên mặt Tần Hạo lộ ra một vệt vui mừng.

Thành công thu được hai đệ tử có tư chất căn cốt tiềm lực đều vô cùng, sự hưng phấn trong lòng Tần Hạo có thể nghĩ. "Vâng, Sư tôn, chúng con cẩn ghi nhớ!" Nghe Tần Hạo nói, hai người liên mang gật đầu. "Tốt, đã như vậy, liền theo vi sư trở về đi!" Hiện tại Tần Hạo thu hai đệ tử tự nhiên cũng quyết định kết thúc lịch luyện lần này, dù sao lịch luyện lần này cũng đã viên mãn siêu ngạch hoàn thành.

Hiện tại hắn là cường giả đỉnh tiêm cấp bậc Đại La Kim Tiên, muốn tiếp tục tăng lên, e rằng không có đơn giản như vậy. ...

Cùng lúc đó, trên Tây Phương Linh Sơn, hai đạo thân ảnh tụ tập cùng một chỗ, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa trở về Tây Phương. "Sư huynh, vì sao chúng ta không liên thủ bắt hắn lại?

Hắn thực lực tuy rằng rất mạnh, nhục thân thập phần khủng bố, nhưng lấy thực lực sư huynh, bắt lấy hắn hẳn là không có đơn giản như vậy.

Phải biết rằng trong tay hắn có vô thượng sát phạt chí bảo Thí Thần Thương, có thể so với Tiên Thiên Chí Bảo tồn tại!" Chuẩn Đề vẻ mặt không cam lòng nói, nhắc tới Thí Thần Thương, trong lòng Chuẩn Đề liền nhịn không được một trận hỏa nhiệt.

Chương 56

"Sư đệ, chớ nóng vội, tịnh phi ta không muốn ra tay, mà là không thể.

Kẻ này tuy rằng chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực mạnh mẽ có thể so với tồn tại Chuẩn Thánh chi cảnh, thực tại thần bí chí cực.

Đối phương căn bản không có chút nào lo lắng, hiển nhiên là có điều ỷ trượng.

Ta cảm giác, dù ta ra tay cũng chưa chắc có thể bắt lấy đối phương.

Từ trên người kẻ này, ta cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mệnh, ta suy đoán trên người hắn khẳng định có át chủ bài gì đó, nếu bức hắn quá đáng, e rằng ta cũng không chiếm được chỗ tốt, thậm chí sẽ bình bạch trêu chọc một đại địch, cho nên trước khi chứng đạo, tuyệt đối không thể khinh dịch trêu chọc kẻ này!" Nhìn thoáng qua Chuẩn Đề mặt đầy không cam lòng, Tiếp Dẫn giải thích. "!?

Sư huynh cũng từ trên người hắn cảm nhận được uy hiếp trí mệnh?

Hắn rốt cuộc là ai, vì sao trong Hồng Hoang trước giờ chưa từng nghe nói danh đầu người này?" Nghe Tiếp Dẫn nói, Chuẩn Đề cũng giật mình, mặt đầy chấn kinh nói. "Ta cũng không biết!" Tiếp Dẫn lắc đầu nói. "Để ta thôi diễn một phen!" Chuẩn Đề mở miệng nói, dứt lời cũng không có chút nào chần chờ, trực tiếp bắt đầu thôi diễn. ... "Đinh, cảm ứng được nhân quả chi lực đang thôi diễn, cường độ: Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Ký chủ có phủ hồi kích?" Ngay tại khoảnh khắc Chuẩn Đề thôi

diễn Tần Hạo, Tần Hạo đang trên đường trở về Nhân tộc đốn thời nghe được thanh âm Hệ thống nhắc nhở. "Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Chuẩn Đề sao?

Còn chưa từ bỏ ý định sao, đã như vậy, vậy thì cho ngươi một bài học khó quên đi!" Nghe thanh âm Hệ thống, đáy mắt Tần Hạo lóe lên một vệt quang mang băng lãnh, trực tiếp cắn răng tiêu hao một ngàn vạn công đức lựa chọn hồi kích.

Hiện tại thân gia của hắn đã kim phi tích bỉ, càng huống chi đối phương là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, nếu chỉ dùng trăm vạn thì khả năng không đạt được kết quả mong muốn. ... "Phốc!" Tại khoảnh khắc Tần Hạo lựa chọn hồi kích, Chuẩn Đề đang thôi diễn tin tức Tần Hạo bỗng nhiên thân thể cự chấn, cùng lúc đó một ngụm nghịch huyết cuồng phún ra, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, vốn dĩ trên người đã có thương thế không nhẹ, giờ phút này khí tức càng trở nên vô cùng suy yếu. "Chuyện gì xảy ra, sư đệ, không sao chứ?" Thấy một màn này, Tiếp Dẫn bên cạnh sắc mặt mãnh liệt biến đổi, mặt đầy lo lắng hỏi. "Khụ khụ khụ, đáng chết, làm sao có thể, hắn rốt cuộc là ai?

Làm sao có thể..." Giờ phút này sắc mặt Chuẩn Đề không ngừng biến ảo, trên mặt lộ ra một vệt kinh nộ chi sắc. "Nhân quả phản phệ?" Rất nhanh Tiếp Dẫn cũng đoán được tình huống của Chuẩn Đề, thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc, bọn họ đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, tự nhiên minh bạch điều này ý vị như thế nào. "Sư đệ, trước khi chứng đạo nhất định không thể lại trêu chọc đối phương!" Tiếp Dẫn một lần nữa cường điệu nói, trong ngữ khí tràn ngập kiêng kỵ nồng đậm. "Ta đã biết, sư huynh!

Đáng chết, chờ đó cho ta, chuyện này ta nhớ kỹ, đợi sau khi chứng đạo sẽ tính sổ!" Chuẩn Đề cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên thập phần rõ ràng nên làm cái gì, có thể làm cho hắn chịu phản phệ, có thể

thấy được đối phương hiển nhiên căn bản không phải người hắn hiện tại có thể trêu chọc. "Được rồi, sư đệ, thời gian tới cứ hảo hảo bế quan đi, hảo hảo khôi phục thương thế trên người, lần này ngươi bị thương không nhẹ, nhất định không thể đại ý, miễn cho lưu lại ẩn hoạn, ảnh hưởng đạo cơ!" Tiếp Dẫn nói. "Ân!" Chuẩn Đề gật đầu, trước đó chiến đấu pháp bảo bị tổn hại, sau đó Tam Thi hóa thân chịu thương tổn, vừa rồi lại chịu phản phệ khủng bố, cho nên giờ phút này tình huống Chuẩn Đề thập phần bất diệu, cũng không dám có chút nào chậm trễ, trực tiếp bế quan.

Một tháng sau, Tần Hạo mang theo Khổng Tuyên và Đại Bàng một lần nữa trở lại Đông Hải Chi Tân.

So với lúc rời đi, giờ phút này Nhân tộc lại có biến hóa không nhỏ, nhân số so với trước kia lại nhiều gấp mấy lần.

Trong tuyệt đại đa số bộ lạc Nhân tộc, Tần Hạo đều phát hiện một tòa miếu vũ, trong miếu vũ cung phụng một số thần tượng, trong đó ngồi cao nhất nãi là Nữ Oa.

Nữ Oa là Nhân Tộc Thánh Mẫu, trong Nhân tộc có uy vọng chí cao vô thượng.

Dưới Nữ Oa là một thân ảnh quen thuộc, không phải ai khác, chính là Tần Hạo.

Uy vọng của Tần Hạo tại Nhân tộc tự nhiên chỉ đứng sau Nữ Oa.

Phía dưới Tần Hạo là ba người Toại Nhân Thị, đồng thời bên cạnh ba người Toại Nhân Thị, Tần Hạo phát hiện sáu tôn tố tượng, trong đó ba tôn hách nhiên chính là ba người Huyền Đô, Huyền Thiên và Huyền Tâm mà Tần Hạo ban cơ duyên trước đó.

Còn lại ba cái là ba tôn tiên nữ tố tượng, không phải ai khác, chính là Tam Tiêu đang ở trong Nhân tộc. "Không tệ, khí vận quả nhiên

cường đại hơn không ít!" Lúc này Tần Hạo cũng chú ý tới Khí Vận Kim Long trên đỉnh đầu do khí vận Nhân tộc ngưng tụ, hắn phát hiện giờ phút này Khí Vận Kim Long trên đầu so với trước kia lại cường đại hơn không ít.

Khí Vận Kim Long diệu dụng vô cùng, minh minh trung Tần Hạo được khí vận Nhân tộc tí hữu, hiện tại có lẽ nhìn không ra, nhưng đợi đến khi Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính, khi đó mới vô cùng khủng bố.

Dưới sự gia trì của khí vận Nhân tộc, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng lên vô số lần, càng có thể xu cát tị hung, thập phần huyền diệu. "Tộc trưởng, ngài đã về!" "Tần đại ca!

Ngài đã về!" Sau khi Tần Hạo trở về Nhân tộc thánh địa, mấy đạo thân ảnh nghênh đón, hách nhiên chính là mấy người Toại Nhân Thị và Tam Tiêu. "Ân, không tệ, nhìn tu vi các ngươi đều củng cố không tệ, mấy năm nay không có lười biếng!" Tần Hạo liếc nhìn mấy người một cái, lập tức chậm rãi gật đầu.

Giờ phút này pháp lực trên người bọn họ tịnh không có loại cảm giác hư phù kia, thập phần ngưng thực, hiển nhiên là kết quả của việc thường xuyên đả ma. "Đó là đương nhiên, chúng ta một chút cũng không có lười biếng.

Di, Tần đại ca, bọn họ là ai a?" Lúc này Bích Tiêu tính cách hoạt bát nhất ánh mắt rơi lên người Khổng Tuyên và Đại Bàng sau lưng Tần Hạo hỏi. "Đến, giới thiệu cho các ngươi, đây là đệ tử ta lần này xuất môn thu được, Khổng Tuyên và Đại Bàng!" Đương tức Tần Hạo giới thiệu, đồng thời cũng giới thiệu thân phận mấy người Toại Nhân Thị cho Đại Bàng. "Khổng Tuyên/Đại Bàng gặp qua chư vị trưởng lão, gặp qua ba vị sư cô!" Khổng Tuyên, Đại Bàng thấy thế liền vội vàng nói.

Trước đó bọn họ tự nhiên cũng gặp qua không ít Nhân tộc, lúc đầu đối với những Nhân tộc kia cũng tịnh không quá để trong lòng, bọn họ thấy Nhân tộc thực tại quá yếu.

Nhưng khi nhìn thấy khí tức trên người mấy người Toại Nhân Thị, bọn họ lập tức thu hồi ngạo khí trong lòng, bởi vì bọn họ phát hiện, khí tức trên người mấy người này bất kỳ ai cũng mạnh hơn bọn họ nhiều.

Chương 57

"Tần đại ca, bọn họ là đệ tử của huynh?

Không đúng, Tần đại ca, tu vi của huynh...

Đột phá Đại La Kim Tiên?" Lúc này Vân Tiêu bỗng nhiên phảng phất như phát hiện ra cái gì, ánh mắt rơi lên người Tần Hạo, khi cảm nhận được khí tức bành trướng khủng bố trên người Tần Hạo, trên mặt lộ ra một vệt thần sắc vô cùng chấn kinh. "!?" Mấy người còn lại lúc này cũng vẻ mặt chấn kinh, hiển nhiên cũng đều cảm nhận được khí tức áp bách khủng bố trên người Tần Hạo. "Quả nhiên không hổ là Tộc trưởng!" Lập tức mấy người Toại Nhân Thị nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt càng thêm sùng bái.

Hiện tại hắn đã là cấp bậc Đại La Kim Tiên, bọn họ tự nhiên thập phần rõ ràng muốn đột phá Đại La Kim Tiên có bao nhiêu khó khăn.

Giờ phút này Tần Hạo gần như chỉ rời đi mấy trăm năm thời gian đã đạt tới cảnh giới này, tốc độ có thể thấy được khủng bố cỡ nào.

Tiếp theo Tần Hạo cũng từ chỗ ba người Toại Nhân Thị tìm hiểu tường tế hiện trạng Nhân tộc.

Bởi vì Tần Hạo xuất hiện, Nhân tộc so với trong lịch sử Hồng Hoang bình thường có xử cảnh tốt hơn vô số lần.

Tần Hạo trọng điểm tìm hiểu tình huống Nhân tộc Thánh Điện.

Bỉnh thừa nguyên tắc ninh khuyết vô lạm, Nhân tộc Thánh Điện hiện tại mấy trăm năm thời gian cũng vẻn vẹn bất quá vạn người số lượng, thực lực cũng đều không mạnh, tối đa cũng bất quá là Thiên Tiên chi lưu mà thôi, dù sao Nhân tộc không giống Vu Yêu lưỡng tộc, cơ bản sinh ra đã là cấp bậc Địa Tiên, Thiên Tiên, Nhân tộc là phải bắt

đầu tu luyện từ Dẫn Khí Nhập Thể.

Cũng may như hôm nay địa tu luyện hoàn cảnh Hồng Hoang tương đối tốt, Hồng Hoang chưa vỡ nát, nơi nơi sung xích Tiên Thiên linh khí, nếu đặt ở hậu thế, muốn tu thành Tiên đạo không có mấy trăm trên ngàn năm căn bản không có khả năng.

Tổng chi hiện tại Nhân tộc y cựu rất yếu, nhưng phát triển xu thế thập phần không tệ, một bộ hân hân hướng vinh chi cảnh. ... "Gần mười ức công đức trị, cũng đến lúc đi phương thiên địa kia dạo một vòng!" Xử lý xong một số sự tình Nhân tộc, Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cũng không có quên, tại phương thế giới kia, còn có một đoạn nhân quả chưa kết thúc. "Hệ thống, ta muốn đi vào thế giới 'Già Thiên'." Tần Hạo trực tiếp câu thông hệ thống. "Khấu trừ một ức công đức trị, xác nhận hay không?" Thanh âm hệ thống lập tức truyền đến. "Xác nhận!" Tần Hạo gật đầu. "Ông!" Ngay khi thanh âm Tần Hạo vừa dứt, chỉ thấy trước mặt hắn một cánh cửa kim sắc bằng không hiển hóa ra, vô số đạo văn huyền diệu lạc ấn trên đại môn, sau đó không gian chung quanh mãnh liệt vặn vẹo, Tần Hạo chỉ cảm thấy một cỗ thôn phệ chi lực khủng bố truyền đến, cả người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó liền mất đi tri giác. ... "Ân?

Nơi này là...

Địa Cầu!?" Chờ Tần Hạo hồi thần, trước tiên thần niệm bao phủ chung quanh, nhất thời trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh quen thuộc lại xa lạ, hầu như trong nháy mắt Tần Hạo liền xác định xử cảnh lúc này, hắn phát hiện nơi mình đang đứng không phải nơi nào khác, chính là Địa Cầu của phương thế giới này. "Kịch tình chưa bắt đầu thời gian?" Sau khi chỉnh lý tin tức thu hoạch được, Tần Hạo rất nhanh liền xác nhận, giờ phút này hắn hàng lâm vào thời gian đoạn

kịch tình chưa khai khải, hoặc là nói đúng hơn là kịch tình lập tức muốn khai khải.

Bởi vì trong cảm ứng của Tần Hạo, tại chân núi Thái Sơn, có một con Khí Vận Kim Long khủng bố đang bàn cứ tại nơi đó.

Trong một phương thế giới, mỗi cái thời gian đoạn đều sẽ có một nhân vật chính khí vận tồn tại, khí vận nhân vật chính của thời gian đoạn này hiển nhiên chính là Diệp Phàm.

Diệp Phàm xuất hiện tại chân núi Thái Sơn, hiển nhiên chuẩn bị đăng Thái Sơn. "Phát bố hệ thống nhiệm vụ: Tu bổ Tiên Vực.

Hoàn thành hoạch đắc một lần Thánh Cấp rút thưởng cơ hội!" "Phát bố hệ thống nhiệm vụ: Kiến lập Thiên Đình, hoành tảo Cấm Khu, bình định hắc ám động loạn.

Hoạch đắc ba lần Cao Cấp rút thưởng cơ hội!" Đúng lúc này, trong đầu Tần Hạo truyền đến thanh âm nhắc nhở của Hệ thống. "Hệ thống nhiệm vụ!?" Nghe thanh âm Hệ thống, Tần Hạo sửng sốt, sau đó rất nhanh nghe được phần thưởng của Hệ thống, trên mặt lộ ra một vệt thần sắc cuồng hỉ.

Thánh Cấp rút thưởng, đó chính là cấp bậc trên cả Cao Cấp rút thưởng, một lần Thánh Cấp rút thưởng cần tiêu hao chỉnh chỉnh một trăm ức công đức.

Một trăm ức công đức là khái niệm gì?

Tại Công Đức Thương Thành, một trăm ức công đức đủ để mua sắm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo yếu một chút, có thể tưởng tượng được nó khủng bố đến mức nào.

Không nghĩ tới vừa hàng lâm phương thiên địa này có thể nhận được nhiệm vụ Hệ thống phát bố, đối với hắn tuyệt đối là một kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hơn nữa, những nhiệm vụ hệ thống này hiển nhiên cũng tịnh không quá khó.

Khó nhất cũng bất quá là tu bổ Tiên Vực mà thôi, trong nguyên tác, mấy cái Hồng Trần Tiên đều có thể hoàn thành nhiệm vụ này, hiện tại hắn là cấp bậc Đại La Kim Tiên, hoán đổi sang phương thiên địa này thì Đại La Kim Tiên chính là cấp bậc Tiên Vương.

Thực lực chân chính của Tần Hạo còn viễn siêu Đại La Kim Tiên, cho nên cái nhiệm vụ này đối với hắn cũng không quá khó.

Còn về nhiệm vụ thứ hai, hiển nhiên cũng không có độ khó gì quá lớn.

Trong nguyên tác Diệp Phàm khi chưa thành Đại Đế đã kiến lập Thiên Đình, đối với Tần Hạo tự nhiên cũng không phải vấn đề.

Còn về những cái gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu kia, đối với Tần Hạo hiện tại căn bản là một trò cười. "Quả nhiên, quy tắc thiên địa của phương này tàn khuyết không đầy đủ, đã đến cảnh địa cơ hồ hỏng mất rồi!" Ngay sau đó thần niệm Tần Hạo bao phủ toàn bộ hư không thiên địa, bắt đầu tham ngộ quy tắc thiên địa nơi này.

Rất nhanh hắn liền phát hiện, đúng như trong tưởng tượng, thiên địa quy tắc nơi này nghiêm trọng rách nát, hoặc là nói, phương thiên địa này căn bản không phải thiên địa hoàn chỉnh, thế giới Già Thiên bản chất là mảnh vỡ diễn hóa sau khi một thế giới hoàn mỹ nguyên bản bị vỡ nát, vốn dĩ đã là trạng thái rách nát.

Giờ phút này thiên địa quy tắc của phương thiên địa này thúy nhược đến trình độ hầu như hơi đụng một chút là có thể hỏng mất.

Muốn tu phục thiên địa quy tắc tổng cộng có hai con đường, một là dựa vào thiên địa tự hành diễn biến, nhưng hiển nhiên, đối với phương thiên địa này, biện pháp này không thông.

Biện pháp thứ hai là mượn nhờ nhân lực.

Giống như Hồng Hoang thiên địa kia, Thiên Đạo không toàn, cuối cùng Hồng Quân dĩ thân hợp đạo, bổ toàn Thiên Đạo.

Bất quá phương thiên địa này hiển nhiên viễn viễn vô pháp so sánh với Hồng Hoang thiên địa.

Chương 58

Trong cảm ứng của Tần Hạo, giờ phút này hơn phân nửa khí vận của toàn bộ phương thiên địa hầu như hoàn toàn tụ tập trên người Diệp Phàm, chỉ cần Diệp Phàm vấn đỉnh chí tôn phương thiên địa này, liền có thể mượn nhờ chi lực của Diệp Phàm để tu phục thiên địa quy tắc.

Nếu như Diệp Phàm thất bại, vậy thì phương thiên địa này sẽ hỏng mất, hầu như là cảnh địa cô chú nhất trịch.

Trong nguyên tác Diệp Phàm hiển nhiên đã làm được, càng đả thông Tiên Vực thông đạo, cử giáo thăng tiên, thành công tu bổ Tiên Vực, phản bộ phương thiên địa này. "Thiên địa quy tắc của phương này đã rách nát đến trình độ này rồi sao?

Cũng được, tuy rằng phiền toái một chút, nhưng cũng không phải không có cách!

Tiểu gia hỏa này cùng ta cũng có một chút uyên nguyên, giúp hắn một phen cũng vị thường bất khả, còn về việc hắn tương lai có thể đi đến trình độ nào, phải xem tạo hóa của hắn!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Thông qua cảm ứng, hắn phát hiện, muốn hoàn thành hai cái nhiệm vụ này cũng phải có một tiền đề, đó là không thể để thiên địa quy tắc của phương này hỏng mất.

Muốn bảo đảm điểm này chỉ có một yêu cầu, đó là bảo đảm Diệp Phàm có thể thuận lợi thành đạo, cho nên việc Tần Hạo cần làm chỉ là không ảnh hưởng Diệp Phàm thành đạo là được.

Đối với Tần Hạo hiển nhiên căn bản không có khó khăn, dù sao Đại Đế của phương thiên địa này cũng bất quá chỉ là Kim Tiên trong

Hồng Hoang mà thôi.

Dĩ thủ đoạn của Tần Hạo, tùy tay tạo ra một cái Kim Tiên cũng tịnh không khó, phải biết rằng trên người hắn có không ít linh dược và linh căn.

Bất quá Tần Hạo tịnh không định dục tốc bất đạt như vậy, hắn thập phần rõ ràng, nếu làm như thế, Diệp Phàm thành Đại Đế tịnh sẽ không quá khó, nhưng muốn thành cảnh giới cao hơn, e rằng không dễ dàng như vậy, vậy cũng sẽ không có Diệp Tiên Đế (Chuẩn Tiên Đế) về sau.

Nếu là người bình thường, Tần Hạo có lẽ sẽ không để ý, nhưng Diệp Phàm trước mắt lại bất đồng.

Thứ nhất lúc trước khi xem nguyên tác hắn tương đối thích nhân vật Diệp Phàm này, đương nhiên đây chỉ là thứ yếu.

Quan trọng nhất, Tần Hạo phát hiện Diệp Phàm cùng hắn có chút uyên nguyên.

Năm đó đạo hóa thân kia bị Vũ Hóa Đại Đế dùng hậu thủ trấn sát, tuy rằng ngã xuống, nhưng một đạo bản nguyên lại bảo tồn lại.

Bởi vì phương thiên địa này không có luân hồi, cho nên một đạo bản nguyên kia ở trong phương thiên địa này thuế biến hết đời này đến đời khác, hiện tại đạo bản nguyên này tắc dung hợp cùng Diệp Phàm, thành tựu Hoang Cổ Thánh Thể của Diệp Phàm.

Cũng chính vì thế, Tần Hạo không định phá hoại con đường thành đạo của Diệp Phàm.

Đương nhiên, tuy rằng Diệp Phàm dung hợp bản nguyên của hắn, nhưng Diệp Phàm vẫn là Diệp Phàm, tịnh không phải phân thân chi loại tồn tại của hắn.

Loại cảm giác này giống như Bàn Cổ thân hóa vạn vật trong Hồng

Hoang thiên địa vậy, Tiên Thiên đại thần đều là do một bộ phận nào đó trên người Bàn Cổ biến thành, nhưng tịnh không phải Bàn Cổ, mà là một cá thể độc lập.

Sau khi làm rõ tình huống phương thiên địa này, Tần Hạo trong lòng cũng có quyết đoán.

Chỉ thấy Tần Hạo một bước bước ra, không gian chung quanh biến ảo, sau một khắc, cả người liền xuất hiện trên đỉnh núi Thái Sơn.

Giờ phút này Diệp Phàm đám người cũng đang cười nói bắt đầu đăng Thái Sơn.

Lúc này ý niệm của Tần Hạo tắc diên thân ra ngoài thái không, trong cảm ứng của hắn, chín con rồng thi như đồng thau đúc đang kéo một cỗ quan tài đồng thau lao nhanh về phía Địa Cầu. "Cửu Long Kéo Quan sao..." Trong miệng Tần Hạo lẩm bẩm nói.

Trong cảm ứng của Tần Hạo, chín con long thi này phi đồng nhất bàn, khi còn sống ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Hồng Trần Tiên, trên người càng bị thi gia cấm chế, nếu xúc động, đủ để bộc phát ra thực lực lúc còn sống.

Chín tôn Hồng Trần Tiên, tuyệt đối đủ để lật tung phương thiên địa này.

Bất quá Tần Hạo càng cảm thấy hứng thú nãi là quan tài đồng phía sau, lai lịch của quan tài đồng này thập phần thần bí, vô luận là trong Hoàn Mỹ hay Già Thiên đều không có đề cập cụ thể, chỉ biết là đến từ Thượng Thương Chi Địa.

“Di?

Nhìn không thấu?” Khi Tần Hạo cố gắng cảm ứng khí tức của quan tài đồng, hắn lại phát hiện mình nhìn không thấu.

Phải biết rằng, sau khi đạt được truyền thừa của Bàn Cổ và tham

ngộ Khai Thiên Ấn Ký, nguyên thần cảnh giới của hắn đã đột phi mãnh tiến, đạt đến trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sau đó lại có thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau khi tham ngộ, cảnh giới đã kham bỉ Chuẩn Thánh, vậy mà vẫn không nhìn thấu được quan tài đồng, đủ thấy thứ này phi phàm đến mức nào.

"Công Đức Thiên Nhãn!" Ngay lập tức, trong đôi mắt Tần Hạo quang mang bạo thiểm, trực tiếp động dụng thần thông Công Đức Thiên Nhãn, muốn tham ngộ hư thực của vật này.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến hắn có chút chấn kinh, bởi vì dưới sự bao trùm của Công Đức Thiên Nhãn, quan tài đồng vẫn không có chút phản ứng nào.

"Hệ thống, chuyện này là sao?

Quan tài đồng rốt cuộc là thứ gì?" Tần Hạo hỏi, phải biết rằng ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo hắn cũng có thể thăm dò.

"Đinh!

Vật phẩm này vượt quá cực hạn thăm dò hiện tại của Công Đức Thiên Nhãn ký chủ, đồng thời cũng vượt ra khỏi đẳng cấp hiện tại của hệ thống.

Đẳng cấp hệ thống quá thấp, không thể tra cứu!" Hệ thống trả lời.

"Còn có thứ không thể thăm dò sao?" Tần Hạo lần đầu tiên gặp phải tình huống này, có chút kinh ngạc nói.

"Trong thiên địa tự nhiên không tồn tại thứ mà bản hệ thống không thể thăm dò.

Về phần không thể thăm dò là do tu vi của ký chủ quá thấp, chưa giải phong được năng lực của bản hệ thống.

Nếu hệ thống ở trạng thái hoàn toàn, chư thiên vạn giới không có

gì là bản hệ thống không biết!" Âm thanh của hệ thống vang lên.

"Ách, thì ra là vậy?

Vậy thực lực hiện tại của ta có thể thăm dò đến cực hạn nào?" Tần Hạo cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Tiên Thiên Chí Bảo!

Đó là cực hạn!" Hệ thống đáp.

"Như vậy, chẳng lẽ là tồn tại trên cả Tiên Thiên Chí Bảo!

Nếu có thể đạt được thì..." Tần Hạo nhịn không được thầm nghĩ trong lòng.

"Phụng khuyên ký chủ dập tắt ý niệm này, vật này có đại nhân quả, chưa thành Thánh tốt nhất không nên dính vào!" Hệ thống nhắc nhở.

Chương 59

"Vậy sao, thật quá đáng tiếc, thôi được rồi!" Tần Hạo lắc đầu, lập tức dập tắt ý niệm trong lòng. ...

"Uỳnh uỳnh uỳnh..." Nửa ngày sau, Tần Hạo cũng chú ý đến nhóm người Diệp Phàm đang tới gần.

Cùng lúc đó, trong hư không truyền đến tiếng nổ vang rền, Cửu Long Kéo Quan từ hư không cuồn cuộn lao xuống đỉnh Thái Sơn.

Ngũ sắc tế đàn dưới lòng đất cũng hiển hóa ra.

Trong sát na, giống như nguyên tác, cả Thái Sơn trở nên hỗn loạn một mảnh.

Tần Hạo thấy vậy nhíu mày, sau đó tùy tay vung lên đưa những người vô tội đến nơi an toàn.

Về phần nhóm người Diệp Phàm thì giống như trong nguyên tác, tiến vào trong phạm vi Cửu Long Kéo Quan.

Tần Hạo thấy thế, ngay khoảnh khắc Cửu Long Kéo Quan khép lại, hắn liền thiểm thân tiến vào bên trong.

Sở dĩ tiến vào là vì muốn xem thứ trên chiếc quan tài thanh đồng nhỏ nằm bên trong quan tài lớn, đó là những chữ mà Diệp Phàm lĩnh ngộ được trong nguyên tác.

Những thứ đó chính là đồ vật Hoang Thiên Đế lưu lại, nghi là truyền thừa của Hoang Thiên Đế.

Trong thế giới Hoàn Mỹ, Hoang Thiên Đế cuối cùng chính là tồn tại cấp bậc Tiên Đế chân chính, là đỉnh tiêm trong các Tiên Đế.

Ở Hồng Hoang, đó là tồn tại cùng cấp bậc với Hỗn Nguyên Thánh

Nhân hay Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đối với truyền thừa của Hoang Thiên Đế, Tần Hạo tự nhiên thập phần cảm thấy hứng thú.

Tần Hạo căn bản không để ý đến đám người Diệp Phàm đang hoảng loạn, trực tiếp đi tới bên cạnh quan tài đồng, ánh mắt rơi lên trên đó.

Chỉ thấy bề mặt quan tài đồng phủ đầy vô số đạo văn huyền diệu dày đặc, phảng phất như lạc ấn chí lý của thiên địa.

"Cảm giác thật huyền diệu!" Khoảnh khắc nhìn thấy những đạo văn huyền diệu này, mắt Tần Hạo sáng bừng lên, đáy mắt lóe lên một tia quang mang nóng rực.

"Người đâu!?" Khi Tần Hạo chuẩn bị tham ngộ đạo văn bên trên, bên cạnh truyền đến một âm thanh.

Hiển nhiên đám người Diệp Phàm cũng chú ý đến sự tồn tại của Tần Hạo.

Giờ phút này tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn Tần Hạo, trong ánh mắt tràn đầy sự đề phòng nồng đậm.

Dù sao trang phục của Tần Hạo thực sự quá khác biệt, một thân trường bào màu trắng cổ trang, hoàn toàn không ăn nhập gì với đô thị hiện đại.

"Này, là ngươi đưa chúng ta vào đây?" Lúc này, một thanh niên sắc mặt có chút bất thiện nhìn Tần Hạo, lạnh lùng nói.

"Ta thấy nhất định là cá nhân hắn giở trò quỷ, đưa chúng ta vào đây, khẳng định có ý đồ không thể cho ai biết!" Một thanh niên khác bên cạnh phụ họa.

"Lý Trường Thanh, Lưu Vân Chí, hai người các ngươi đừng làm

loạn!" Lúc này, một thanh niên có dung mạo trầm ổn mở miệng nói.

Ánh mắt thanh niên này thỉnh thoảng đánh giá Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ tò mò.

Người này không ai khác chính là Diệp Phàm.

"Hừ, Diệp Phàm, nơi này ngoại trừ chúng ta ra, chỉ có hắn là người ngoài, hắn là kẻ khả nghi nhất.

Ngươi muốn giúp hắn khai thoát sao?

Chẳng lẽ các ngươi là cùng một bọn?

Chẳng lẽ tốt nghiệp xong ngươi lại làm cái loại cẩu đương không thấy được ánh sáng này?" Nghe Diệp Phàm nói, thanh niên lúc trước phản bác.

Nghe đối phương nói, không ít người trong đám đông nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt cũng hơi đổi, nhịn không được lùi lại vài bước, có chút đề phòng nhìn Diệp Phàm.

"Lý Trường Thanh, ta thấy ngươi là ngứa da muốn ăn đòn phải không?

Loại người như ngươi ngoại trừ biết đặt điều thị phi thì còn biết làm gì?

Lưu Vân Chí cho ngươi chỗ tốt gì mà tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi vẫn cam tâm làm chó cho hắn?" Lúc này, một thanh niên thân hình khôi ngô bên cạnh Diệp Phàm mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người đối diện nói.

"Bàng Bác, ngươi làm gì, ngươi đừng làm loạn!

Ta nói đều là sự thật, người này lai lịch bất minh, vì an toàn của mọi người, nhất định phải làm rõ thân phận mới được!" Lý Trường Thanh thấy bộ dạng của đối phương thì nhịn không được lùi lại một

bước, lập tức mở miệng.

"Lý Trường Thanh nói cũng có đạo lý, vì an toàn của mọi người, cứ làm rõ trước đã!" Bên cạnh cũng có mấy người nhịn không được phụ họa.

"Một đám sâu kiến!" Chứng kiến một màn này, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia trào phúng, ánh mắt rơi lên người mấy kẻ đối diện, thần sắc vô cùng băng lãnh.

"Này, ngươi làm gì, ta cho ngươi biết, ngươi đừng làm loạn!" Nghe Tần Hạo nói, đám người Lưu Vân Chí lập tức trong lòng dâng lên một trận não nộ, vừa định phát hỏa, nhưng khi cảm nhận được ánh mắt không mang theo chút tình cảm nào của Tần Hạo, trong lòng mấy người không khỏi hoảng hốt, vội vàng cúi đầu, căn bản không dám đối mắt với Tần Hạo.

Nhất thời tràng diện trở nên an tĩnh.

Thấy bộ dạng của mấy người này, đáy mắt Tần Hạo lóe lên vẻ khinh thường, lập tức cũng không thèm đáp lý, trực tiếp xoay người, ánh mắt lần nữa rơi lên quan tài đồng.

Thần niệm bao trùm quan tài đồng, bắt đầu cảm ngộ đạo văn bên trên, cả người trong nháy mắt trầm tẩm vào trạng thái huyền diệu đó.

Trong lúc Tần Hạo đang trầm tẩm trong trạng thái tham ngộ, hắn không chú ý tới có mấy bóng người đang rón rén tới gần, thần sắc từng kẻ đều thập phần bất thiện, đáy mắt càng mang theo vẻ hung ác.

"Lưu Vân Chí, Lý Trường Thanh, mấy người các ngươi làm gì!?" Lúc này, đám người Diệp Phàm hiển nhiên cũng chú ý tới động tác của nhóm người đối diện, Diệp Phàm kinh hô một tiếng.

"Động thủ, bắt hắn lại!" Thấy một màn này, đáy mắt Lưu Vân Chí lóe lên một tia lệ mang, lập tức mở miệng quát.

Mấy bóng người trực tiếp lao về phía Tần Hạo, định đè hắn xuống.

"Ông!" Nhưng ngay khắc tiếp theo, ngay khoảnh khắc mấy người chạm vào thân thể Tần Hạo, một đạo kim quang lóe lên.

Sau đó chỉ nghe những tiếng trầm đục vang lên, thân thể mấy người kia phảng phất như bị một chiếc tàu hỏa tông phải, trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Dưới cự lực khủng bố, xương cốt và nội tạng trong cơ thể bọn hắn nháy mắt bị chấn nát bấy, từng kẻ mắt trợn trừng, rất nhanh liền không còn sinh tức, hiển nhiên là không sống nổi nữa.

Chương 60

"Cái gì!?" Biến hóa đột ngột khiến cho mọi người tại trường thần sắc đại biến.

Ngay sau đó, khi phát hiện đám người Lý Trường Thanh đã chết, tràng diện càng thêm hỗn loạn.

Từng trận âm thanh hoảng loạn và tiếng thét chói tai vang lên.

"Giết người rồi, giết người rồi!" "Chết, chết rồi, đám người Lưu Vân Chí chết rồi!?" "Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát!" Những người xung quanh hiển nhiên đều triệt để hoảng loạn.

"Thật ồn ào!" Giờ phút này Tần Hạo hiển nhiên cũng từ trong tham ngộ tỉnh lại, thần sắc thập phần không vui, giọng nói băng lãnh vang lên.

"Xoát!" Nghe thấy tiếng Tần Hạo, những tiếng la hét chói tai im bặt, tràng diện lập tức triệt để an tĩnh lại.

"Ngươi giết bọn họ?" Lúc này ánh mắt Diệp Phàm rơi lên người Tần Hạo, nhìn thoáng qua thảm trạng của đám Lưu Vân Chí, mày nhíu lại, hiển nhiên có chút không quá thích ứng, sau đó mở miệng hỏi.

"Chết thì chết thôi, quấy rầy người khác ngộ đạo, bị giết là nhẹ nhất!

Bọn hắn tự tìm cái chết, không trách được người khác!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ngộ đạo?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Diệp Phàm lộ ra một tia nghi hoặc.

"Sau này ngươi sẽ biết!" Tần Hạo đáp lại một câu, sau đó cũng không để ý nữa, lần nữa bàn tọa, tiếp tục tham ngộ kinh văn trên quan

tài đồng.

Thấy Tần Hạo không có ý tứ để ý tới bọn họ, những người còn lại nhìn nhau, nhao nhao tránh xa Tần Hạo và thi thể đám Lưu Vân Chí, co rút lại trong một góc, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ bất an nồng đậm.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ Tiên Kiếp Kiếm Quyết!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ Chân Long Bảo Thuật!" ...

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ lĩnh ngộ 《 Đạo Kinh 》!" Rất nhanh, theo sự tham ngộ của Tần Hạo, âm thanh của hệ thống không ngừng vang lên.

"Hô...

Bên trên quả nhiên là truyền thừa của Hoang Thiên Đế.

Không hổ là Hoang Thiên Đế, nắm giữ nhiều bí thuật như vậy!" Hồi lâu sau, Tần Hạo thở ra một hơi trọc khí thật dài, mắt chậm rãi mở ra, trong đôi mắt lóe lên một tia hỉ sắc.

Giống như dự liệu, trên quan tài đồng xác thực lưu lại truyền thừa của Hoang Thiên Đế, bao gồm tuyệt đại đa số thánh pháp và bảo thuật của ngài.

Sau khi đạt được những bí thuật này, thực lực Tần Hạo hiển nhiên lại nâng cao thêm một bước.

Khác với truyền thừa Bàn Cổ mà hắn đạt được trước đó.

Truyền thừa của Bàn Cổ ngoại trừ Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết ra thì thực tế nghiêng về truyền thừa đạo và pháp, tuyệt đại đa số là

cảm ngộ đối với Đại Đạo, chủ yếu nhất là Khai Thiên Ấn Ký.

Những công phạt chi thuật chân chính lại không có bao nhiêu.

Thực tế ở cấp bậc của Bàn Cổ, so đấu đều là cảm ngộ pháp tắc, tu luyện là Lực Chi Đại Đạo, giảng cứu nhất lực phá vạn pháp, cho nên trong truyền thừa ngược lại không có những công phạt thần thông rườm rà phức tạp.

Nhưng điều khiến Tần Hạo có chút thất vọng là trong truyền thừa của Hoang Thiên Đế, hắn lại không nhận được thứ quan trọng nhất là Hóa Tự Tại Pháp.

Hóa Tự Tại Pháp là chung cực thần thông của Hoang Thiên Đế, hắn hóa tự tại, hắn hóa vạn cổ... có thể xưng là tuyệt luân vô thượng thánh pháp, Tần Hạo vô cùng thèm muốn, đáng tiếc trên quan tài đồng không xuất hiện.

"Thôi được rồi, Hóa Tự Tại Pháp là vô thượng thánh pháp do Hoang Thiên Đế tự sáng tạo, có lẽ là thần thông chuyên chúc của Hoang Thiên Đế, tịnh không thích hợp với người khác!" Tần Hạo thầm đoán trong lòng.

Lúc này, Tần Hạo cảm ứng tình huống xung quanh, phát hiện trong quan tài đồng chỉ còn lại một mình hắn, lập tức thả thần niệm ra ngoài.

"Đã đến Huỳnh Hoặc rồi sao?" Rất nhanh Tần Hạo liền hiểu rõ, giờ phút này đám người Diệp Phàm đang bị một bầy cá sấu nhỏ truy sát, hiển nhiên là đã giáng lâm Huỳnh Hoặc Tinh.

Lúc này hơn ba mươi người ban đầu chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Ngoài mấy kẻ bị Tần Hạo giết, những người còn lại hiển nhiên đều đã bị hậu duệ của Ngạc Tổ xử lý.

Lúc này, mấy người do Diệp Phàm cầm đầu đang lao nhanh về phía Cửu Long Kéo Quan, trong mắt ai nấy đều tràn ngập vẻ kinh khủng nồng đậm, hiển nhiên tao ngộ trước đó đã làm bọn họ sợ hãi tột độ.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" "Gào gào gào..." Chẳng bao lâu sau, bỗng nhiên cả mặt đất bắt đầu run rẩy kịch liệt, nương theo đó là một tiếng gầm rú trầm thấp khủng bố truyền đến.

Giữa thiên địa, một cỗ hung sát chi khí khủng bố nháy mắt bộc phát.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, ở hướng Đại Lôi Âm Tự, một con cự ngạc (cá sấu khổng lồ) to như quả núi nhỏ từ dưới lòng đất bò lên.

Đôi mắt to như đèn lồng tràn ngập quang mang thị huyết, ánh mắt rơi lên người đám Diệp Phàm.

"Đó, thứ đó... khí tức thật khủng bố!" "Chẳng lẽ...

đó là Ngạc Tổ bị Phật Tổ phong ấn trong mười tám tầng địa ngục!?" "Trời ơi, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết sao?" Chứng kiến một màn này, trên mặt mọi người lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng, hiển nhiên đều bị bộ dáng và khí tức của Ngạc Tổ dọa sợ.

"Mọi người đừng hoảng, mau trở về quan tài đồng, trở về đó chúng ta sẽ an toàn!" Lúc này Diệp Phàm thấy thế liền hét lớn một tiếng, đánh thức mọi người khỏi sự thất thần.

Sau đó cả đám lại lần nữa chạy thục mạng về hướng quan tài đồng.

Tuy nhiên, rõ ràng ai nấy đều bị khí tức của Ngạc Tổ dọa cho nhũn chân, tốc độ tự nhiên chậm đến đáng thương.

"Lũ nhân loại đáng chết, dám giết hậu đại của bản lão tổ, đều lưu

lại đền mạng đi!" Ánh mắt Ngạc Tổ rơi vào đám người Diệp Phàm, hung sát chi khí trong đôi mắt bạo trướng, sau đó một cái vuốt lớn hung hăng chụp xuống đầu bọn họ.

"Thật ồn ào!" Mắt thấy mấy người Diệp Phàm sắp mệnh tang dưới tay Ngạc Tổ, một giọng nói băng lãnh vang lên.

Ngay khắc sau, một bàn tay bạch ngọc từ trong quan tài đồng vươn ra, trực tiếp vỗ về phía móng vuốt khổng lồ kia.

Chương 61

"Phanh!" Chỉ nghe một tiếng va chạm trầm thấp, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai bàn tay không cùng tỷ lệ chạm vào nhau.

Cự trảo của Ngạc Tổ trong hư không nháy mắt hóa thành một đoàn huyết vụ.

Cùng lúc đó, thân thể khổng lồ của nó cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, hung hăng đập xuống đất, bị một tát vỗ bay.

Một bóng người bạch y cũng từ trong quan tài đồng bước ra, lăng không đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Ngạc Tổ bên dưới, đáy mắt lóe lên một tia cười lạnh.

Thực lực của Ngạc Tổ trước mắt bị hắn liếc một cái là nhìn thấu, có tu vi Huyền Tiên hậu kỳ.

Tại phương thiên địa này, hắn là cấp bậc Đại Thánh.

Nhưng vì nguyên nhân bị phong ấn, tối đa chỉ có thể phát huy ra thực lực Huyền Tiên sơ kỳ hay cấp bậc Thánh Nhân của thế giới này.

Tuy rằng ở đây, đặc biệt là thời đại Hậu Hoang Cổ, thực lực Ngạc Tổ vô cùng khủng bố, nhưng trước mặt Tần Hạo, nó hoàn toàn chỉ là tồn tại như sâu kiến.

"Hít!" Thấy cảnh này, đám người Diệp Phàm bên dưới không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn về phía Tần Hạo với vẻ chấn kinh.

Trước đó tuy Tần Hạo giết đám Lưu Vân Chí khiến bọn họ cảm thấy hắn không đơn giản, nhưng không ngờ Tần Hạo lại cường đại đến mức độ khủng bố như vậy.

Ngạc Tổ hung uy ngập trời lại bị một tát vỗ bay, thực lực khủng

bố có thể thấy được lốm đốm.

"Ngươi là ai!?" Lúc này Ngạc Tổ cũng từ dưới đất bò dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Hạo, tràn đầy sự kiêng kị và đề phòng.

Bởi vì nó không cảm nhận được chút khí tức nào trên người Tần Hạo, giống như một người bình thường, nhưng lại cảm thấy một cỗ uy hiếp trí mạng, không khỏi khiến nó cảnh giác.

"Kẻ giết ngươi!" Tần Hạo lạnh lùng nói, căn bản không cùng đối phương nói nhảm.

Hắn đưa tay điểm ra một chỉ, trong hư không hiển hóa một ngón tay kình thiên khủng bố, mang theo khí tức sát phạt vô thượng bao trùm lấy Ngạc Tổ.

"Cái gì!?

Đáng chết, không tốt, khí tức này... còn mạnh hơn Thích Ca Mâu Ni?

Sao có thể!?" Cảm nhận được khí tức khủng bố, trong lòng Ngạc Tổ lập tức lạnh toát.

Điều khiến nó kinh hãi hơn là nó phát hiện mình bị khóa chặt, không gian xung quanh phảng phất như ngưng cố, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay khổng lồ kia rơi xuống, trong mắt tràn đầy vẻ kinh khủng.

"Phanh!" Không có chút huyền niệm nào, đầu lâu Ngạc Tổ nháy mắt nổ tung, nguyên thần bên trong căn bản không kịp đào tẩu đã bị nghiền nát, thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất, chết không thể nghi ngờ.

Giải quyết xong, Tần Hạo vung tay thu hồi thi thể Ngạc Tổ.

Ngay sau đó, hắn quét mắt nhìn đám cá sấu nhỏ dày đặc xung

quanh, không chút chần chờ, trực tiếp vỗ ra một chưởng.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao trùm tất cả tiểu ngạc ngư.

Nương theo tiếng nổ vang rền, toàn bộ đám cá sấu nhỏ hóa thành từng đoàn huyết vụ, bị sinh sinh vỗ nát, tại chỗ chỉ còn lại một dấu chưởng ấn sâu không thấy đáy.

"Tê..." "Chết, chết rồi!?

Cứ thế mà chết rồi?" "Trời ơi, quá khủng bố, là Tiên nhân sao?

Thiên hạ thật sự có Tiên nhân tồn tại?" Thấy Tần Hạo trong lúc vung tay trấn sát Ngạc Tổ và hậu duệ, đám người Diệp Phàm trên mặt tràn ngập vẻ chấn hám.

Thủ đoạn này quả thực không khác gì Tiên Thần trong truyền thuyết.

Cùng lúc đó, máu của đám cá sấu cũng dần bị ngũ sắc tế đàn dưới Cửu Long Kéo Quan hấp thu, từng đạo quang mang ngũ thải bộc phát.

"Được rồi, đừng ngẩn người ra đó nữa, tế đàn đã bị kích hoạt, Cửu Long Kéo Quan sắp khởi hành lại rồi, mau lên đi, nếu không các ngươi cả đời chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi này!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Nghe Tần Hạo nhắc nhở, sắc mặt đám người biến đổi, vội vàng lao vào trong quan tài đồng.

Tần Hạo cũng lách mình tiến vào.

Khi người cuối cùng bước vào, nắp quan tài tự động đóng lại.

Sau đó là từng trận tiếng nổ vang lên, Cửu Long Kéo Quan lại lần nữa lên đường, mục tiêu lần này hiển nhiên là Bắc Đẩu tinh vực.

Khi Cửu Long Kéo Quan tiếp tục hành trình, cả không gian bên

trong lại rơi vào sự trầm mặc quỷ dị.

Những người còn sống sót vẫn chưa hoàn hồn sau kịch biến vừa rồi.

“Đa tạ tiền bối xuất thủ tương cứu!

Nếu không chúng ta e rằng...” Lúc này, giọng Diệp Phàm vang lên, ánh mắt nhìn Tần Hạo càng thêm cung kính.

Nghe Diệp Phàm nói, những người khác cũng nhao nhao hoàn hồn, ánh mắt đổ dồn về phía Tần Hạo.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, chỉ có cường giả đỉnh tiêm như Tần Hạo mới mang lại cảm giác an toàn.

“Không sao, mệnh các ngươi chưa tuyệt.

Về phần những người khác, chỉ có thể nói là phúc mỏng, không hưởng thụ được loại phúc trạch này!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Cửu Long Kéo Quan tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng là một thiên đại cơ duyên, chỉ là mệnh cách mỗi người mỗi khác, phúc duyên có thể thừa thụ tự nhiên cũng không giống nhau.

“Phúc trạch?” Nghe Tần Hạo nói, trên mặt đám người Diệp Phàm lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong mắt bọn họ, trải nghiệm ngày hôm nay quả thực là ác mộng.

“Tiền bối, không biết Cửu Long Kéo Quan tiếp theo sẽ đi về đâu, có về Trái Đất không?” Diệp Phàm mong chờ hỏi.

“Trái Đất?

Nghĩ nhiều rồi, trạm kế tiếp của Cửu Long Kéo Quan là Bắc Đẩu Tinh Vực!” Tần Hạo đáp.

Chương 62

“Bắc Đẩu Tinh Vực?

Nơi đó, chẳng lẽ là Bắc Đẩu Thất Tinh?” Bàng Bác bên cạnh xen vào.

“Bắc Đẩu Thất Tinh sao?

Cũng có thể cho là như vậy.

Đó là một phương thiên địa rộng lớn hơn Trái Đất rất nhiều, là thế giới thuộc về tu sĩ!

Rất nhanh các ngươi sẽ biết!” “Không, ta không muốn đi Bắc Đẩu, ta muốn về nhà, ta muốn về Trái Đất!” “Tiền bối, cầu xin ngài, đưa chúng ta về đi!” “Đúng vậy, chúng tôi không đi Bắc Đẩu!” Nghe Tần Hạo nói, không ít người sụp đổ kêu gào.

“Vận mệnh không có chỗ cho sự lựa chọn.

Bản tọa cũng nhắc nhở các ngươi, nơi đó là một thế giới hoàn toàn khác với Trái Đất.

Tại phương thiên địa đó không có ai nói chuyện pháp luật và đạo lý với các ngươi đâu.

Tất cả đều là nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn, hy vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt!” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

Sau đó ánh mắt Tần Hạo rơi lên người Diệp Phàm.

“Tiền bối, ngài có gì phân phó?” Diệp Phàm cung kính hỏi.

“Dùng đồ vật ngươi lấy được, dụng tâm cảm ngộ đạo văn bên trên, đối với ngươi có chỗ tốt!” Tần Hạo chỉ vào quan tài thanh đồng nhỏ.

“Đã biết, tiền bối!” Diệp Phàm nghe vậy liền đè nén nghi hoặc trong lòng, dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người đi đến bên cạnh Tần Hạo, khoanh chân ngồi xuống.

Tần Hạo phát hiện khi Diệp Phàm ngồi xuống, đạo văn trên quan tài nhỏ truyền ra từng trận ba động quỷ dị.

“Không hổ là Khí Vận Chi Tử của phương thiên địa này!” Tần Hạo thầm nghĩ.

Hắn cũng lập tức ngồi xuống, bắt đầu tham ngộ truyền thừa Hoang Thiên Đế có được trước đó. ...

“Ọt ọt ọt...” Chớp mắt đã gần một ngày trôi qua, bên tai Tần Hạo truyền đến những âm thanh quái dị, chính là tiếng bụng đói của một số người.

Tần Hạo thấy Diệp Phàm bên cạnh cũng đã tỉnh lại.

“Thôi được rồi!” Tần Hạo lắc đầu, ý niệm vừa động, một ngọn lửa hiển hóa trong quan tài đồng.

Cùng lúc đó, một tảng thịt lớn được đặt lên trên, chính là thịt của Ngạc Tổ hắn vừa giết.

Rất nhanh mùi thơm nồng đậm tỏa ra, ánh mắt mọi người đều dán chặt vào miếng thịt nướng trong tay Tần Hạo, nuốt nước miếng ừng ực, trong mắt tràn đầy khát vọng.

“Chia nhau đi!” Tần Hạo nói.

“Đa tạ tiền bối!” Mọi người mừng rỡ, vội vàng chia nhau ăn.

Nhưng rất nhanh, chỉ sau một miếng, bọn họ liền dừng lại.

Không phải vì vị không ngon, mà là phát hiện đã no, không thể ăn tiếp được nữa.

Phải biết đây là huyết nhục Yêu Thánh, dù đã được Tần Hạo xử lý

nhưng vẫn chứa năng lượng khủng bố, người thường ăn một miếng đã là cực hạn.

Bàng Bác ăn được ba miếng thì mặt đỏ bừng phải dừng lại.

Duy chỉ có Diệp Phàm là tiêu diệt sạch sẽ tảng thịt Ngạc Tổ trước mặt.

Tuy nhiên mặt hắn lúc này cũng đỏ bừng, sinh mệnh tinh khí bàng bạc đang cuộn trào điên cuồng trong cơ thể.

"Cơ hội đều đã cho các ngươi, ngày sau có thể đi được đến bước nào thì xem tạo hóa của các ngươi!" Phục dụng thịt Ngạc Tổ xong, tiềm lực và thiên phú của bọn họ hiển nhiên sẽ khủng bố hơn trong nguyên tác.

Đặc biệt là Diệp Phàm, sinh mệnh tinh khí bàng bạc bị phong ấn trong cơ thể, ngày sau tu luyện đủ để hắn dễ dàng khai tịch Khổ Hải.

"Tiền bối, ta có thể trở về Trái Đất không?" Diệp Phàm lại hỏi, vẫn niệm niệm bất vong chuyện này.

"Muốn trở về thì hãy nỗ lực tu luyện đi.

Đợi đến khi nào ngươi có thể nhục thân hoành độ vũ trụ tinh không, lúc đó liền có thể về Trái Đất!" Tần Hạo nói.

"Nhục thân hoành độ vũ trụ tinh không, hít..." Mọi người nghe xong đều hít khí lạnh.

"Khụ khụ, tiền bối, ngài xem ta có phải là tuyệt đỉnh thiên tài vạn người có một không?

Không biết tiền bối có thể thu ta làm đồ đệ, truyền ta vô thượng tiên pháp hay không?" Lúc này Bàng Bác bên cạnh Diệp Phàm đảo mắt, mặt dày mày dạn hỏi.

"Ngươi sao...

Thiên phú không tệ, nhưng muốn trở thành đồ đệ bản tọa thì còn kém xa!

Bất quá có thể gặp bản tọa cũng là duyên pháp, bản tọa liền truyền các ngươi một chút thủ đoạn!" Tần Hạo trầm ngâm một lát, rồi đánh ra vài đạo lưu quang nhập vào não hải mọi người.

Tuy đây chỉ là thứ Tần Hạo tùy tay lấy ra, nhưng với cấp bậc Đại La Kim Tiên của hắn, dù là đồ vật tùy tiện cũng tuyệt đối là thánh pháp đỉnh tiêm ở phương thiên địa này.

Tần Hạo làm vậy tự nhiên có tính toán.

Những người này có thể lên Cửu Long Kéo Quan đều là người có đại cơ duyên, lại sống sót được thì khí vận cũng không kém.

Nếu không có gì bất ngờ, tương lai đều sẽ trở thành những tồn tại không yếu, thậm chí độc đương một phương.

Tần Hạo muốn kiến lập Vô Thượng Thiên Đình ở đây, tự nhiên cần nhân thủ.

Làm như vậy coi như là bồi dưỡng trước vài nhân tài cho Thiên Đình, tất nhiên tiền đề là bọn họ phải sống được đến lúc đó.

"Đa tạ tiền bối!" Mọi người cả kinh lẫn vui, vội vàng xem xét nội dung trong đầu.

Chương 63

"Tiếp tục tham ngộ đi.

Cho các ngươi một câu trung cáo: Con đường phía trước sẽ rất gian nan, đừng để lời nói của người khác làm dao động đạo tâm.

Trong lòng phải luôn kiên định một điểm: Trời không tuyệt đường người, bất cứ khó khăn nào cũng chỉ là đá kê chân trên con đường tiến lên!

Cơ hội bản tọa đã cho, còn đi được bao xa thì xem tạo hóa của các ngươi.

Hy vọng đừng để bản tọa thất vọng!" Thấy những người khác đều bận rộn tham ngộ, ánh mắt Tần Hạo cuối cùng dừng lại trên người Diệp Phàm, dặn dò.

"Đã biết, đa tạ tiền bối!" Diệp Phàm ngẩn người, sau đó cung kính cúi người, rồi lại quay về trước quan tài nhỏ tiếp tục tham ngộ.

"Quang đương!" Không biết qua bao lâu, mọi người cảm giác quan tài đồng rung mạnh một cái, nắp quan tài trượt ra, một tia sáng chiếu vào.

"Đến trạm rồi!" Tần Hạo mở mắt, quét nhìn mọi người rồi nói.

"Được rồi, hết thảy tiếp theo phải xem chính các ngươi!

Hãy cố gắng sống sót!" Tần Hạo nói xong, thân hình nhoáng một cái trực tiếp rời khỏi Cửu Long Kéo Quan.

"Ân?" Vừa rời khỏi quan tài cổ thanh đồng, Tần Hạo liền cảm giác một cỗ khí tràng quỷ dị bao trùm lên người, một sức mạnh thôn phệ bắt đầu hút lấy sinh mệnh khí tức của hắn.

“Bất Diệt Thôn Thiên Công khí tràng sao?

Thì ra là thế, Hoang Cổ Cấm Địa có thôn phệ chi lực là do đạo pháp lãnh địa của nàng hiển hóa!” Chỉ trong chốc lát Tần Hạo liền hiểu rõ, thân thể chấn động, lập tức cách tuyệt cỗ khí tức thôn phệ kia.

Thần niệm trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Hoang Cổ Cấm Địa, hai cỗ khí tức không yếu liền xuất hiện trong cảm tri của hắn.

Hắn bước ra một bước, khắc sau đã xuất hiện trong một tòa cổ điện dưới đoạn nhai ở trung tâm Hoang Cổ Cấm Địa.

Trước mặt hắn là bóng dáng một nữ tử mặc bạch y, trên mặt đeo mặt nạ đồng xanh.

Giờ phút này căn bản không nhìn rõ dung mạo nàng, nhưng khí chất kinh diễm và phong hoa tuyệt đại trên người đối phương thì không gì che giấu được.

Khoảnh khắc nhìn thấy mặt nạ trên mặt nữ tử, thân thể Tần Hạo cũng mạnh mẽ run lên, một cỗ cảm xúc khó tả từ đáy lòng thăng đằng.

Tuy nhiên lúc này Tần Hạo không kinh động đến nàng, vì hắn nhận ra đối phương đang trong trạng thái thuế biến ngộ đạo đặc thù, nếu bị cắt ngang có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thậm chí bị phản phệ.

“Thái Ất Đạo Quả sao...” Hiển nhiên đối phương đang thuế biến thành Hồng Trần Tiên, cũng chính là đang lĩnh ngộ Thái Ất Đạo Quả.

Hồi lâu sau, Tần Hạo mới thu hồi ánh mắt, thân hình nhoáng một cái rời khỏi cổ điện, xuất hiện dưới chân một ngọn núi bên cạnh.

Trước mặt hắn là một nam tử khôi ngô, toàn thân mọc đầy lông vàng, bị xích sắt khóa chặt.

“Người nào!?” Tần Hạo vừa đến, nam tử kia lập tức cảm ứng được, mắt mở bừng ra, trong đôi mắt bộc phát khí tức nhiếp nhân tâm phách, một cỗ bá đạo khí tức hậu trọng tỏa ra.

“Sơ đại Đại Thành Thánh Thể?” Ánh mắt Tần Hạo rơi lên người đối phương, thần niệm bao trùm, rất nhanh tình huống của người này đã hiện rõ trong mắt Tần Hạo.

“Ta... không biết các hạ là ai?

Bắc Đẩu từ khi nào xuất hiện tồn tại như các hạ?” Khi thần niệm Tần Hạo bao trùm, sắc mặt nam tử đại biến.

Hắn cảm giác phảng phất như bị nhìn thấu hoàn toàn, mọi bí mật đều bại lộ trước mặt đối phương.

Ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy kinh hãi và ngưng trọng.

Giờ phút này nam tử phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấu đối phương, không cảm ứng được chút khí tức nào, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì căn bản không phát hiện ra trước mặt có một người.

“Không tệ!” Tần Hạo thu hồi ánh mắt, gật đầu.

Hắn đã nắm rõ tình trạng của Đại Thành Thánh Thể.

Trong cơ thể đối phương có một luồng trớ chú khí tức cường liệt đang không ngừng xâm thực sinh cơ và thần trí.

Nhưng luồng trớ chú này đang bị một lực trường đặc thù áp chế, chính là đạo pháp lãnh địa của Nữ Đế.

Hoang Cổ Thánh Thể trước mắt có tu vi xấp xỉ Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, tiếp cận Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng do khí huyết suy bại cộng thêm trớ chú, tối đa chỉ phát huy được sức mạnh Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng theo Tần Hạo thấy, ở trong một phương thiên địa không

hoàn chỉnh này mà đạt được cảnh giới như vậy là vô cùng không tệ.

Thực tế ở đây, phàm là kẻ có thể thành đạo đều không phải nhân vật đơn giản.

Không để ý đến biểu tình của Đại Thành Thánh Thể, Tần Hạo đưa tay điểm vào mi tâm hắn.

"Không tốt!" Đại Thành Thánh Thể sắc mặt đại biến, muốn tránh né, nhưng lại kinh hãi phát hiện thân thể không thể động đậy.

Mặc cho thôi động khí huyết thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay đối phương tới gần.

Một đạo quang mang sáng chói từ đầu ngón tay Tần Hạo bộc phát, chui vào mi tâm Đại Thành Thánh Thể.

"Ngươi làm gì ta!?

Ân...

Sao, sao có thể!?" Ngay sau đó, Đại Thành Thánh Thể cảm thấy cấm cố biến mất.

Hắn kinh hãi nhìn Tần Hạo, nhưng rồi mắt trừng lớn, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì hắn phát hiện khí tức trớ chú trong cơ thể đã biến mất, tiêu thất vô ảnh vô tung, không phải là bị áp chế.

Phải biết ngay cả Nữ Đế cũng chỉ áp chế được trớ chú chi lực mà thôi.

Vậy mà người này chỉ điểm một chỉ đã phá trừ trớ chú, trong lòng hắn kinh hãi tột độ.

Chương 64

“Hiện tại cảm giác thế nào?” Tần Hạo thản nhiên hỏi.

Đối với hắn, cái gọi là trớ chú chi lực kia chỉ là một trò cười.

“Đa tạ tiền bối xuất thủ!

Khí tức trớ chú đáng chết kia đã triệt để biến mất, ta hiện tại cảm giác tốt chưa từng thấy!” Trên mặt Đại Thành Thánh Thể lộ ra vẻ cung kính.

Hắn nhận ra Tần Hạo là một tồn tại vượt xa tưởng tượng, lập tức thu lại ngạo khí.

Trước mặt loại tồn tại này, hắn không có tư cách kiêu ngạo.

“Dám hỏi tiền bối là Tiên sao?” Đại Thành Thánh Thể chần chờ hỏi.

Hắn tồn tại từ niên đại cửu viễn, từng gặp không ít Cổ Hoàng Đại Đế kinh tài diễm diễm, nhưng hiển nhiên Tần Hạo khủng bố hơn bọn họ quá nhiều.

“Tiên sao...

Coi là vậy đi!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Hắn không chỉ là Tiên đơn giản như vậy, mà là Tiên trung chi vương, Tiên Vương cự đầu.

“Tiên, thật sự là Tiên!

Trên đời thật sự có Tiên tồn tại!?” Nghe câu trả lời, thân thể Đại Thành Thánh Thể chấn động mãnh liệt.

Dù đã đoán trước, nhưng khi nghe xác nhận, hắn vẫn khó kìm nén sự chấn hám.

Tiên là tồn tại mà vô số Cổ Hoàng Đại Đế cả đời truy tìm nhưng không thể gặp, nay lại xuất hiện sờ sờ ngay trước mắt.

"Tự nhiên là tồn tại!" Tần Hạo khẳng định.

Cho dù không có hắn, thế giới này vẫn có Tiên.

Đế Tôn, Vô Thủy Đại Đế, Bất Tử Thiên Hoàng đều đang trên con đường thuế biến thành Hồng Trần Tiên.

"Ngươi có nguyện ý thành Tiên không?" Tần Hạo bỗng nhiên hỏi.

"Thành Tiên?

Ta?

Ta cũng có thể sao?" Đại Thành Thánh Thể ngẩn ra, sau đó đáy mắt lóe lên tia sáng nóng rực.

"Tự nhiên là có thể!" Tần Hạo nói.

"Đại giới, ta cần trả giá đắt gì?" Đại Thành Thánh Thể rất nhanh bình tĩnh lại.

"Đơn giản, ngày sau bản tọa sẽ lập Thiên Đình, nhất thống bát hoang lục hợp.

Bản tọa muốn ngươi gia nhập Thiên Đình, trở thành một tôn chiến tướng của Thiên Tôn!" Tần Hạo nói.

"Thiên Đình?

Nhất thống bát hoang lục hợp?

Vậy Sinh Mệnh Cấm Khu..." Đại Thành Thánh Thể mắt lóe lên lệ mang.

"Sinh Mệnh Cấm Khu?

Ngày Thiên Đình thành lập chính là ngày Sinh Mệnh Cấm Khu diệt vong.

Bản tọa biết ngươi có ân oán với Trường Sinh Thiên Tôn, đến lúc đó bản tọa có thể cho ngươi cơ hội tự tay báo thù!" "Trường Sinh Thiên Tôn!" Nghe cái tên này, trong mắt Đại Thành Thánh Thể tràn ngập hận ý khắc cốt ghi tâm.

"Được, ta đáp ứng!" Đại Thành Thánh Thể quyết đoán nói.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt!" Tần Hạo gật đầu.

"Hiện tại khí huyết ngươi thâm hụt lợi hại, hãy khôi phục trạng thái đỉnh phong trước đã.

Đây là Tiên Thiên Linh Quả, đủ để ngươi khôi phục!" Tần Hạo lật tay, một quả linh quả xuất hiện, đưa tới trước mặt Đại Thành Thánh Thể.

"...Tê...

Trường sinh vật chất thật nồng đậm, chẳng lẽ là Bất Tử Dược!?

Không đúng, Bất Tử Dược cũng tuyệt đối không có trường sinh vật chất nồng đậm như vậy!" Cảm nhận khí tức từ linh quả, sắc mặt Đại Thành Thánh Thể đại biến.

Dược lực ba động tuy không bằng Bất Tử Dược, nhưng trường sinh vật chất ẩn chứa bên trong lại khiến hắn vô cùng chấn kinh.

Phải biết ở phương thiên địa này, trường sinh vật chất đại biểu cho tuổi thọ.

Đại Đế khó thành Tiên chính là vì tuổi thọ quá ngắn, không đủ thời gian để hoàn thành thuế biến.

"Đa tạ tiền bối!" Đại Thành Thánh Thể kích động nói.

Hắn cảm giác chỉ cần ăn quả này, trạng thái tuyệt đối sẽ khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí còn hơn thế nữa.

"Không cần đa lễ, chỉ cần nhớ kỹ cam kết của ngươi là được!"

Tần Hạo nói.

"Tiền bối yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời!" "Đã như vậy, bản tọa chờ tin tốt của ngươi!" Tần Hạo gật đầu, thân hình nhoáng một cái rời khỏi Hoang Cổ Cấm Địa.

Sau khi rời đi, thần niệm Tần Hạo bao trùm toàn bộ Bắc Đẩu để tìm kiếm.

"Tìm thấy rồi!" Một lát sau, mắt Tần Hạo sáng lên, không gian vặn vẹo, hắn xuất hiện tại cuối một dòng sông ngầm dưới lòng đất.

Trước mặt hắn là một tòa thanh đồng cổ điện tỏa ra khí tức tuế nguyệt nồng đậm.

Chương 65

"Thanh Đồng Tiên Điện, chính là chỗ này!" Thanh Đồng Tiên Điện bản thân là một kiện tiên khí, ở Hồng Hoang cũng coi là một Hậu Thiên Linh Bảo không tệ.

Nhưng mục đích của Tần Hạo là Huyền Hoàng Chi Khí (Khí Huyền Hoàng) ở phía trên nó.

Huyền Hoàng Chi Khí là vật chất đản sinh khi thiên địa sơ khai, vô cùng trân quý.

Tần Hạo muốn dùng nó để tế luyện bảo vật.

Hắn cảm thấy tu sĩ ở thế giới này sử dụng Huyền Hoàng Chi Khí quá thô thiển, quả thực là chà đạp bảo vật.

Đối với người thường, Thanh Đồng Tiên Điện là cấm địa cửu tử nhất sinh, nhưng với Tần Hạo thì cấm chế bên trong thùng rỗng kêu to.

Hắn đi lại như đi dạo trong sân vắng, dọc đường thấy không ít thi hài cường giả, từ Tiên Đài nhất, nhị tầng đến bậc Thánh Nhân Vương.

Chỉ mất một nén nhang, Tần Hạo đã đến tận cùng Thanh Đồng Tiên Điện.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một cái lỗ hổng lớn, hiển nhiên là do Nữ Đế oanh khai.

Tần Hạo chui qua lỗ hổng, lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức hậu trọng khủng bố bao trùm quanh thân.

Trước mắt hắn xuất hiện một mảng lớn Huyền Hoàng Chi Khí.

“Không tệ, không tệ, quả nhiên là Huyền Hoàng Chi Khí!” Tần Hạo vui mừng, ý niệm vừa động, trên đỉnh đầu hiển hóa ra một tòa bảo tháp ba mươi ba tầng, chính là Huyền Hoàng Công Đức Tháp.

Hắn bắt đầu kết ấn, bảo tháp tỏa hào quang, tạo ra lực thôn phệ khủng bố như cá voi hút nước, cuốn lấy Huyền Hoàng Chi Khí xung quanh.

Theo sự dũng nhập của Huyền Hoàng Chi Khí, phẩm cấp của Huyền Hoàng Công Đức Tháp bắt đầu tăng lên, từ Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thuế biến dần lên Trung phẩm.

“Đó là...

Huyền Hoàng Chi Căn!

Huyền Hoàng Bản Nguyên!” Sau khi thôn phệ một mảng lớn, Tần Hạo phát hiện trong hư không có những luồng khí huyền diệu hơn hẳn, đó chính là tinh hoa của Huyền Hoàng Chi Khí.

“Ông!” Huyền Hoàng Công Đức Tháp bộc phát vạn trượng hào quang, dung nhập một đạo Huyền Hoàng Bản Nguyên vào bản thân.

Khí tức của tháp nháy mắt tiêu thăng, đột phá cực hạn, đạt tới Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chớp mắt một tháng trôi qua.

Giờ phút này, Huyền Hoàng Công Đức Tháp đã tấn thăng lên Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cực hạn.

“Chín đạo Huyền Hoàng Chi Căn cuối cùng, hy vọng không làm ta thất vọng!” Số lượng Huyền Hoàng Chi Khí ở đây vượt xa Tần Hạo tưởng tượng.

Nguyên tác Diệp Phàm lấy được so với chỗ này chỉ là cửu ngưu nhất mao.

Tổng cộng Tần Hạo thu được chín chín tám mươi mốt đạo Huyền Hoàng Chi Căn.

Tần Hạo kết ấn, tháp thần thôn phệ chín đạo cuối cùng.

Đạo văn huyền diệu hiển hóa, đạo tắc diễn biến.

"Oanh!" Lại qua mấy tháng, bỗng nhiên một cột sáng khủng bố phóng lên trời.

Huyền Hoàng Công Đức Tháp khí thế như tên lửa, trong nháy mắt đột phá Thượng phẩm, đạt tới cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Thành công rồi!" Tần Hạo cuồng hỉ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Hoàng Công Đức Tháp, phòng ngự tuyệt đối còn khủng bố hơn Ngũ Phương Kỳ hay Thập Nhị Phẩm Liên Đài, có thể so với Tiên Thiên Chí Bảo.

Hắn tin rằng phòng ngự của nó không thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử.

"Không biết Diệp Phàm hiện tại thế nào rồi!" Thu hồi bảo tháp, Tần Hạo thả thần niệm ra.

"Ân?

Chỗ đó...

Nguyên Thủy Phế Khư.

Cấm chế cấp bậc Kim Tiên, xem ra mộ Thanh Đế sắp mở rồi?

Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chu Liên, tiếc là đi sai đường!

Thôi, đi xem một chút cũng tốt!" Tần Hạo phát hiện tung tích Diệp Phàm, liền di chuyển đến không trung Nguyên Thủy Phế Khư.

Hắn nhìn xuống đám tu sĩ đang công kích cấm chế mộ Thanh Đế,

khóe miệng lộ vẻ trào phúng.

Lăng mộ Đại Đế mà đám tu sĩ Đạo Cung, Tứ Cực cũng dám nhòm ngó, quả là chuyện cười.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Cấm chế dương mộ bị oanh khai, vô số lưu quang bay ra.

Đám đông hỗn loạn tranh cướp.

"Không hổ là Khí Vận Chi Tử!" Tần Hạo thấy Diệp Phàm liên tiếp vớ được hai kiện thông linh thần binh, lại còn lấy được khối đồng xanh (mảnh vỡ Thành Tiên Đỉnh) và Đạo Kinh.

"Vèo..." Lại một kiện thông linh thần binh dạng chủy thủ (dao găm) rơi xuống chân Diệp Phàm.

Hắn vội vàng nhặt lên.

"Vô Lượng Thiên Tôn, hài tử, buông binh khí trong tay xuống!

Đó là ma khí, là đại hung chi vật, ngươi căn bản không hàng phục được đâu, hãy giao cho bần đạo để bần đạo độ hóa!" Một đạo sĩ béo tròn cưỡi thần hồng bay tới, mắt sáng lên nhìn chằm chằm chủy thủ trong tay Diệp Phàm.

"Ách, đa tạ ý tốt của đạo trưởng, không phiền ngài, ta lo liệu được!" Diệp Phàm cảnh giác nhìn tên đạo sĩ có tướng mạo gian trá này.

"Hài tử, bần đạo là muốn tốt cho ngươi.

Chương 66

Ngươi có tuổi xuân phơi phới, không thể chôn vùi trên một kiện ma khí.

Giao cho bần đạo đi, Vô Lượng Thiên Tôn, đúng là ngã bất nhập địa ngục thùy nhập địa ngục!" Đạo sĩ béo mặt đầy vẻ nghiêm túc nói.

"Đạo trưởng, ta bỗng nhiên có việc gấp, xin cáo từ.

Ngày sau còn gặp lại...

à không, ngày sau không gặp!" Diệp Phàm định chuồn.

"Được, bần đạo là người xuất gia, không thể thấy chết mà không cứu!

Hài tử, để lại ma khí trên người rồi hãy đi!" Đạo sĩ béo nhoáng cái đã chắn trước mặt Diệp Phàm, đưa tay chộp lấy cánh tay hắn.

"Khốn kiếp, buông ta ra!" Diệp Phàm bộc phát khí huyết, đánh bật tay đạo sĩ béo ra.

"Di?

Khí lực thật lớn, có chút ý tứ!

Bần đạo nhìn lầm rồi, bất quá hỏa hầu vẫn còn kém một chút!" Đạo sĩ béo kinh ngạc, rồi lại lần nữa chộp lấy tay Diệp Phàm.

"Đạo sĩ thúi, cút ngay cho ta!" Diệp Phàm kinh hãi, hắn hiện tại tu vi Mệnh Tuyền đỉnh phong, nhục thân Hoang Cổ Thánh Thể mạnh mẽ, vậy mà không cách nào thoát khỏi tay tên đạo sĩ béo này, giống như bị kim cô kẹp chặt.

"Nhóc con đừng giãy dụa nữa, ngoan, giao đồ cho bần đạo, bần đạo giúp ngươi độ hóa kiện ma khí này!" Nhìn thấy bộ dạng phẫn nộ

của Diệp Phàm, nụ cười trên mặt đạo sĩ béo càng thêm rạng rỡ, đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường chỉ, mở miệng nói.

"Tên đạo sĩ thối đáng chết, ỷ vào thực lực cường đại bắt nạt một tiểu bối Mệnh Tuyền cảnh nhỏ nhoi như ta, chẳng lẽ không sợ bị báo ứng sao?" Diệp Phàm hung tợn nói.

"Báo ứng?

Sao có thể, bần đạo hành thiện tích đức, có đại công đức tại thân, sao có thể bị báo ứng!" Đối với lời của Diệp Phàm, đạo sĩ béo hiển nhiên căn bản không để ý, vẫn cười híp mắt nói.

"Ồ?

Vậy sao?" Đúng lúc này, một giọng nói thanh lạnh từ sau lưng đạo sĩ béo truyền đến.

Nghe thấy thanh âm phía sau, sắc mặt đạo sĩ béo biến đổi mạnh, vội vàng xoay người.

Khi ánh mắt rơi vào trên người kẻ mới đến, trên mặt hắn lộ ra thần sắc kinh hãi vô cùng.

Phải biết rằng vừa rồi hắn nhìn như tùy ý, nhưng kỳ thực luôn quan sát tình huống chung quanh, nếu có gì bất ổn sẽ lập tức chuồn đi.

Nhưng hiển nhiên hắn căn bản không hề phát giác có người đến gần, đứng ngay sau lưng mình.

Nếu đối phương muốn gây bất lợi cho hắn, nghĩ đến đây, trên mặt đạo sĩ béo lộ ra vẻ sợ hãi.

Có thể lặng yên không một tiếng động đến gần như vậy, hiển nhiên thực lực tuyệt đối xa ở trên hắn.

Nghĩ tới đây, vẻ đề phòng trên mặt đạo sĩ béo càng thêm nồng đậm.

“Tiền bối, là ngài!?” Ngược lại, khi Diệp Phàm nhìn thấy người tới, trên mặt lại lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Hắn hiển nhiên nhận ra người trước mắt không phải ai khác, chính là Tần Hạo, người đã ban cho hắn đại cơ duyên trước đó.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên vẻ kích động và hưng phấn.

Hiện tại Diệp Phàm sớm đã không phải tên gà mờ lúc ban đầu, đối với tu hành đã có hiểu biết đại khái, tự nhiên thập phần rõ ràng Tần Hạo trước mắt khủng bố đến mức nào.

Lúc trước trên Huỳnh Hoặc Cổ Tinh, Ngạc Tổ kia ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Yêu Thánh, thế nhưng lại bị Tần Hạo hời hợt một chỉ trấn sát.

Yêu Thánh, đó chính là tồn tại tương đương với Cổ Chi Thánh Hiền, cấp bậc này ở toàn bộ Đông Hoang không biết bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện.

Như vậy có thể thấy được Tần Hạo trước mắt khủng bố dường nào.

Nhìn thấy bộ dạng của Diệp Phàm, sắc mặt đạo sĩ béo lại biến đổi lần nữa.

Hắn không phải kẻ ngốc, hiển nhiên nhìn ra Diệp Phàm có quen biết với tồn tại trước mắt, trong lòng lập tức phát khổ.

“Tiền bối, hiểu lầm, đây là hiểu lầm, ngài xem, ta chỉ là đang nói đùa với tiểu huynh đệ này thôi.

Đã là người quen của tiền bối, tự nhiên không cần sợ bị phản phệ!” Đạo sĩ béo nhanh chóng thay đổi một bộ biểu tình, nhìn Tần Hạo nói.

“Nói đùa sao?

Vậy à?

Đã như vậy, Bản tọa cũng đùa với ngươi một chút nhé?

Ân, nhìn cũng khá chú trọng đấy chứ, đạo bào dệt bằng tơ Băng Tằm vạn năm...

Khóa trường mệnh do Thánh Chủ tế luyện, trên đó còn có khí tức của đại năng...

Vòng tay luyện chế từ xương cốt Yêu Thánh?

Ân, ngọc bội lại được Phật môn đại năng thi triển thánh pháp, có thể xu cát tị hung...

Di?

Còn có một bộ Vương giả thần binh...” Tần Hạo nhìn chằm chằm đạo sĩ béo trước mắt, thản nhiên liệt kê.

Giờ phút này, Tần Hạo hiển nhiên đã sớm đoán ra thân phận của tên đạo sĩ béo này.

Hình tượng như vậy, thân phận như vậy, tính cách như vậy, trừ tên Vô lương đạo sĩ Đoạn Đức trong thế giới Già Thiên này ra, hiển nhiên sẽ không có người khác.

Đoạn Đức cũng tuyệt đối là người có lai lịch lớn, cũng kham xưng kinh tài diễm diễm, nghịch thiên sống lại chín kiếp, kết thành chín đạo luân hồi ấn, cuối cùng cửu cửu quy nhất, thành tựu cảnh giới Hồng Trần Tiên.

Lúc này Đoạn Đức mỗi khi nghe Tần Hạo nói ra một câu, sắc mặt liền nhịn không được biến đổi một lần.

Chương 67

Cho đến cuối cùng, sắc mặt cả người đã tái nhợt vô cùng, phảng phất như gặp quỷ nhìn Tần Hạo.

"Dừng dừng dừng, đừng nói nữa, tiền bối, ngài đừng nói nữa!" Giờ khắc này Đoạn Đức thật sự sợ hãi, hiển nhiên rốt cục ý thức được Tần Hạo trước mắt tuyệt đối siêu việt sự tưởng tượng của hắn.

Trước đó hắn chỉ coi Tần Hạo là đại nhân vật giống như đám Thánh Chủ thế gia, đỉnh thiên là một tôn đại năng Tiên Nhất, Tiên Nhị mà thôi, nhưng hiện tại không dám có chút suy nghĩ nào như vậy nữa.

Tuy rằng giờ phút này tu vi hắn tịnh không cao, nhưng nắm giữ vô số bí pháp, trước đó vì một số nguyên nhân cũng từng giao du với không ít đại năng, nhưng những người kia căn bản không phát hiện được bí mật trên người hắn.

Mà Tần Hạo trước mắt chỉ liếc mắt liền nhìn thấu, thực lực khủng bố có thể thấy được chút ít.

"Sao nào, tiểu béo tử, tại Bản tọa thấy, trên người ngươi thật sự tồn tại một kiện vô thượng ma khí a, gan cũng không nhỏ, có chút đồ vật cũng không thể tùy tiện đụng vào, nếu không sẽ có đại nhân quả quấn thân.

Nhân quả của một số người cũng không dễ dính vào như vậy đâu, ngươi nói có đúng không?" Tần Hạo nhìn Đoạn Đức với nụ cười như có như không.

"Soạt!" Lần này sắc mặt Đoạn Đức triệt để biến sắc.

Tuy rằng những thứ Tần Hạo liệt kê trước đó đều thập phần quý trọng, nhưng đối với hắn cũng không tính là thương gân động cốt.

Nhưng hiện tại thì khác, phải biết rằng thứ kia chính là bí mật lớn nhất trên người hắn, bị thi triển vô số cấm chế, vậy mà vẫn bị người ta phát giác, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ mà biết.

"Khụ khụ khụ, tiền bối nói đùa, trên người bần đạo làm sao có ma khí chứ, tiền bối nhất định cảm ứng sai rồi.

Nếu không có việc gì, vậy vãn bối cáo từ!" Nói xong, Đoạn Đức vung tay lên, vô số ngọc phù trực tiếp xuất hiện trong tay, một mạch bóp nát toàn bộ.

Không gian chung quanh nháy mắt trở nên vô cùng cuồng bạo.

Ngay sau đó trong tay hắn xuất hiện một cái đài ngọc bố đầy phù văn.

Khi lấy ra thứ này, trên mặt Đoạn Đức lộ ra vẻ đau xót, hiển nhiên thập phần không nỡ, nhưng rất nhanh liền lộ ra vẻ kiên định, nháy mắt kích hoạt.

Một đạo quang mang thôi xán bùng nổ, trực tiếp bao trùm thân hình Đoạn Đức.

Sau khi Huyền Ngọc Đài được kích hoạt, Đoạn Đức vốn đang nơm nớp lo sợ rốt cục nhịn không được thở phào nhẹ nhõm.

Tại hắn xem ra, hắn là an toàn rồi.

Phải biết rằng Huyền Ngọc Đài này là bảo bối hắn lấy được từ trong mộ phần của một tôn Cổ Chi Thánh Hiền, là đồ vật do Thánh Hiền luyện chế, kham xưng vô thượng chí bảo để chạy trốn.

"Lỗ lớn, thật sự lỗ lớn rồi, hôm nay đạo gia ra cửa nhất định quên xem hoàng lịch, Đông Hoang từ khi nào xuất hiện một tôn tồn tại khủng bố như vậy chứ?

Bất quá lần này hắn là an toàn rồi đi!" Đoạn Đức vỗ vỗ ngực,

trong miệng lẩm bẩm.

"Vậy sao..." Nhưng ngay khắc tiếp theo, một thanh âm quen thuộc lại vang lên bên tai Đoạn Đức.

Sau đó trong ánh mắt kinh hãi của hắn, một bàn tay khổng lồ trực tiếp thuận theo không gian thông đạo thò vào, một tát đập tan không gian thông đạo của Huyền Ngọc Đài.

Ngay sau đó thân thể hắn giống như một con gà con bị xách lên, không gian chung quanh vặn vẹo mạnh, đợi khi hồi thần lại, hắn phát hiện mình đã lần nữa xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

"Làm... làm sao có thể!?

Cổ Chi Thánh Hiền!?

Ngươi là Cổ Chi Thánh Hiền!?

Thiên địa hiện nay sao có thể có loại tồn tại này?" Nhìn Tần Hạo trước mắt, trong đôi mắt Đoạn Đức tràn đầy vẻ kinh hãi nồng đậm, lần này hiển nhiên hắn thật sự sợ hãi.

Hiện tại hắn gần như có thể khẳng định, người trước mắt ít nhất là một tôn Cổ Chi Thánh Hiền.

Lập tức trên mặt hắn lộ ra biểu tình như cha chết mẹ chết, hiển nhiên thập phần rõ ràng, đối mặt với loại tồn tại này, những thủ đoạn và át chủ bài trên người hắn căn bản không đủ xem.

"Thế nào?

Chuẩn bị tiếp tục chạy sao?

Không thử xem thủ đoạn khác?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Khụ khụ khụ, tiền bối nói đùa, vãn bối có mắt không thấy Thái Sơn!" Đoạn Đức cười gượng một tiếng.

“Đã như vậy, ngươi cảm thấy là chủ động giao ra, hay để Bản tọa đích thân ra tay lấy?” Tần Hạo thản nhiên hỏi.

“Ngã...

Khụ khụ, không lao tiền bối động thủ, vãn bối tự nguyện!” Tuy rằng trong lòng thập phần đau xót, nhưng Đoạn Đức rất rõ ràng thế cục trước mắt không do người quyết định, đối mặt Tần Hạo căn bản không có nửa điểm phản kháng chi lực, chỉ có thể ngoan ngoãn ‘thúc thủ chịu trói’.

Khắc tiếp theo, chỉ thấy mi tâm Đoạn Đức hắc quang lóe lên, một cái nắp màu đen bay ra.

Ngay khi cái nắp đen xuất hiện, vô số đạo văn huyền diệu hiển hóa, một cỗ khí tức khủng bố khiến người ta tim đập nhanh tràn ngập ra.

Không phải cái gì khác, hách nhiên chính là cái nắp của Đế binh Thôn Thiên Ma Quán của Ngoan Nhân Đại Đế.

“Ông!” Thôn Thiên Ma Cái xuất hiện, phảng phất như cảm ứng được điều gì, nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang bay đến trước mặt Tần Hạo, trực tiếp bay quanh hắn một vòng.

Vô tận quang hoa trên bề mặt điên cuồng chớp động, phảng phất như muốn tô tỉnh, một cỗ khí tức vô thượng khủng bố bùng nổ.

Giờ khắc này, gần như toàn bộ Nguyên Thủy Phế Khư đều cảm ứng được cỗ khí tức vô thượng này tô tỉnh, tất cả mọi người tại hiện trường đều cảm nhận được.

“Đế binh, là khí tức Đế binh!” “Thanh Đế Cực Đạo Đế Binh!” “Mọi người mau thêm chút sức, nhất định phải đoạt lấy Thanh Đế Đế Binh!” Phía trên, cảm nhận được Cực Đạo Đế Uy khủng bố, những kẻ được gọi là ‘đại nhân vật’ trên mặt đều lộ ra vẻ cuồng hỉ, lập tức

ra lệnh cho đám người sau lưng, trong mắt lóe lên quang mang nóng rực.

Hiển nhiên bọn họ ngộ nhận Cực Đạo Đế Uy này là Thanh Đế Đế Binh.

“Yên tâm chớ nóng nảy!” Tần Hạo nhìn thấy Thôn Thiên Ma Cái, lập tức mở miệng, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Lập tức Thôn Thiên Ma Cái vốn đang cuồng bạo phảng phất như có ý thức run rẩy một cái, sau đó liền khôi phục bình tĩnh, trực tiếp rơi vào trong lòng bàn tay Tần Hạo.

“Cái này!?

Chương 68

Sao có thể!?" Đoạn Đức bên cạnh nhìn thấy màn này, cả người lại lần nữa chết lặng, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo như nhìn thấy quỷ.

Hắn thập phần rõ ràng sự khủng bố của Thôn Thiên Ma Cái, tức là hắn cũng cần tốn hao vô số đại giới mới có thể kham kham thôi động được một tia uy năng của nó.

Nhưng Tần Hạo trước mắt lại có thể làm cho Thôn Thiên Ma Cái ngoan ngoãn nghe lời, nếu không phải biết rõ lai lịch của vật này, hắn thậm chí còn hoài nghi Tần Hạo mới là chủ nhân của nó.

"Nhìn xem, Bản tọa nói không sai chứ, Bản tọa có thể giúp ngươi độ hóa nó!" Tần Hạo nhìn bộ dạng của Đoạn Đức, mỉm cười nói.

"Khụ khụ khụ, tiền bối thủ đoạn thông thiên, bần đạo tự thẹn không bằng, như vậy hiện tại bần đạo hẳn là có thể đi rồi chứ!" Đoạn Đức cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Thế nào, Bản tọa chẳng lẽ đáng sợ như vậy sao, tiểu đạo sĩ sao lại gấp gáp muốn đi?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Đương nhiên không phải, tiền bối nãi là đắc đạo cao nhân, hòa ái dễ gần, bình dị gần gũi, khoan hồng độ lượng..." Đoạn Đức thấy thế lập tức mở miệng, những lời nịnh nọt tuôn ra không ngừng.

Nhìn bộ dạng không chút tiết tháo nào của Đoạn Đức, Diệp Phàm bên cạnh cũng có chút choáng váng.

Giờ khắc này hiển nhiên Diệp Phàm đối với Đoạn Đức cũng bội phục sát đất.

Vốn tưởng rằng mình đã đủ phúc hắc, hiện tại xem ra so với Đoạn Đức trước mắt, quả thực kém mười vạn tám ngàn dặm.

“Được rồi, Bản tọa không có nhiều ưu điểm như vậy.

Đã thế, Bản tọa thấy ngươi cũng khá hiểu chuyện, vậy thì tạm thời đi theo bên cạnh Bản tọa đi!” Tần Hạo thản nhiên ra lệnh.

“Ách...” Quả nhiên nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt Đoạn Đức cứng đờ, cả người ngây ngốc tại chỗ.

“Sao, không nguyện ý?” Tần Hạo hỏi.

“Sao có thể, nguyện ý, ngã đương nhiên nguyện ý!

Có thể đi theo bên cạnh tiền bối lắng nghe tiền bối giáo huấn, đó là vinh hạnh của bần đạo, bần đạo nào có đạo lý không nguyện ý!” Đoạn Đức lập tức lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“Như thế là tốt!” Tần Hạo gật đầu.

“Tiền bối, Yêu Đế phần mộ mở ra rồi, ngài không ra tay sao?” Lúc này Diệp Phàm nhìn Tần Hạo một cái, hỏi.

“Mở ra?

Nghĩ nhiều rồi, bằng vào một đám sâu kiến cũng muốn mở ra Thanh Đế mộ huyệt, thực sự là trò cười thiên to.

Nếu Thanh Đế phần mộ dễ mở ra như vậy, thì hắn cũng uổng công là một tôn Đại Đế!

Đại Đế phần mộ há để một đám gà đất chó sành có thể nhiễm chỉ?” Tần Hạo mặt đầy khinh thường nói.

Đối với những kẻ tự cho là ‘đại nhân vật’ kia, Tần Hạo hiển nhiên khinh thường đến cực điểm.

“Ách...

Chẳng lẽ đây không phải Thanh Đế phần mộ sao?” Diệp Phàm có chút khó tin hỏi.

“Bất quá chỉ là một cái chướng nhãn pháp mà thôi.

Động tác của đám người này bất quá là đồ lao, làm may áo cưới cho kẻ khác thôi!

Nhìn xuống liền biết!” Tần Hạo thản nhiên giải thích.

Nghe Tần Hạo nói, Diệp Phàm cũng có chút mờ mịt gật đầu, hiển nhiên những thứ này đối với hắn hiện tại có chút quá thâm ảo.

“Ông ông ông...” Đúng lúc này, bỗng nhiên chỉ thấy trong Thanh Đế phần mộ quang mang đại thịnh, một cái quan tài thủy tinh từ bên trong bay ra, một cỗ uy áp vô thượng khủng bố từ trên đó tán phát.

Trong quan tài thủy tinh, một trái tim màu huyết sắc được phong ấn bên trong.

“Đó là...

Yêu Đế Thánh Tâm!

Là Yêu Đế Thánh Tâm, kết tinh sức mạnh của Yêu Đế!” “Mau ngăn lại, đừng để nó chạy thoát!” Đám đại nhân vật kia thấy cảnh này, mắt lập tức đỏ lên, từng người tranh tiên khủng hậu bay về phía quan tài thủy tinh.

“Nhân loại đáng chết, đó là đồ của Yêu tộc ta, các ngươi không thể nhiễm chỉ!” Tu sĩ Yêu tộc trong tràng cũng đằng đằng sát khí xông lên, hư không lập tức hỗn chiến một đoàn.

“Yêu Đế chi tâm sao?” Tần Hạo chú ý ngay khoảnh khắc Yêu Đế chi tâm hiển hóa.

Yêu Đế Thánh Tâm trước mắt hiển nhiên bị thi triển phong ấn, nếu không, đừng nói Thanh Đế chưa chết, cho dù Thanh Đế thật sự vẫn lạc, khí tức trái tim hắn tán phát ra đừng nói đám ‘sâu kiến’ ngay cả Tiên Đài cũng chưa đạt tới này, cho dù là cấp bậc Cổ Chi Thánh

Hiền đến gần e rằng cũng sẽ bị nháy mắt nghiền áp thành cặn bã.

“Di?

Khí tức tạo hóa...?” Ngay sau đó, Tần Hạo khẽ ồ lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì từ trong Yêu Đế chi tâm, Tần Hạo cảm nhận được một tia khí tức của đạo hóa.

Tuy rằng rất nhạt, nhưng hắn lại cảm giác rõ ràng.

Đối với bản thể Thanh Đế, Tần Hạo cũng có chút hứng thú, nãi là Bất Tử Dược Hỗn Độn Thanh Liên sở hóa.

Đương nhiên, Hỗn Độn Thanh Liên này không có khả năng so sánh với Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên của thế giới Hồng Hoang, chỉ là một cây Bất Tử Dược.

Bất quá giờ phút này khi cảm ứng được dao động của lực tạo hóa trong Yêu Đế chi tâm, hắn phát hiện bản thể Thanh Đế dường như tốt hơn trong tưởng tượng một chút.

Nghĩ tới đây, Tần Hạo không chút do dự, trực tiếp đưa tay chộp vào hư không.

Sát na gian, trong thương khung, một bàn tay khổng lồ che trời bằng không hiển hóa, toàn bộ không gian nháy mắt ngưng cố, tất cả mọi thứ phảng phất đều hoàn toàn bị cấm cố.

Ngay khi bàn tay che trời xuất hiện, trên Yêu Đế Thánh Tâm bùng nổ một cỗ vĩ lực khủng bố, hiển nhiên muốn tránh thoát sự cấm cố này.

Nhưng hiển nhiên tất cả đều là đồ lao, đừng nói một trái tim, cho dù là Yêu Đế toàn thịnh thời kỳ cũng không có khả năng tránh thoát cấm cố của Tần Hạo.

Khắc tiếp theo, quan tài thủy tinh trực tiếp bị Tần Hạo chộp vào trong tay.

Chương 69

"Cái gì!?

Sao có thể!?" "Đáng chết, giao ra Yêu Đế Thánh Tâm!" "Buông Yêu Đế Thánh Tâm ra, nếu không tha cho ngươi không chết!" Gần như nháy mắt, Tần Hạo liền trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Vô số tu sĩ trực tiếp bao vây lấy nhóm Tần Hạo.

Mấy tên 'đại nhân vật' cầm đầu của các Hoang Cổ thế gia và Thánh Địa ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo, mang theo biểu tình cao cao tại thượng, phảng phất như ông trời là lão đại thì bọn hắn là lão nhị vậy.

"Cút!" Liếc nhìn đám người này, Tần Hạo lạnh lùng quát, căn bản không có ý tứ nói nhảm với bọn hắn.

"Hỗn trướng, to gan!" "Tiểu tử, thật to gan, ngươi đang khiêu khích Thánh Địa thế gia ta sao?" "Ngươi có biết làm như vậy hậu quả là gì không?" "Hoang Cổ thế gia?

Một đám gà đất chó sành mượn dư ấm tổ tông hoành hành bá đạo mà thôi!

Nếu Đại Đế phục sinh, e rằng đã sớm một tát đập chết đám con cháu bất hiếu các ngươi rồi!" Nhìn sắc mặt của đám gọi là đại nhân vật này, khóe miệng Tần Hạo lộ vẻ trào phúng không chút che giấu.

Đám người nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt lập tức biến đổi, đầy mặt âm trầm nhìn hắn.

Bọn họ cao cao tại thượng đã quen, lúc nào bị người miệt thị như vậy, phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ mà biết.

"Thật là khẩu khí lớn, lão phu đảo muốn nhìn xem, là ai ngông

cuồng như vậy, không đem Thánh Địa và Hoang Cổ thế gia ta để vào mắt!" Đúng lúc này, từ chân trời xa xôi truyền đến từng trận tiếng nổ vang rền.

Ngay sau đó từng chiếc chiến xa cuồn cuộn lăn tới, từng cỗ khí tức cường đại khủng bố từ trên chiến xa phát ra.

Hách nhiên là cao thủ hậu tục của các Hoang Cổ thế gia và Thánh Địa đã hàng lâm.

Một giọng nói trầm thấp từ phía trên truyền xuống.

Đồng thời, ba đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong tràng, khí tức khủng bố nháy mắt bao trùm toàn trường, thanh nhất sắc đều là khí tức Tiên Đài cảnh.

"Tham kiến Thái thượng trưởng lão!" Thấy người tới, đám người Hoang Cổ thế gia và Thánh Địa trong tràng phân phân khom người hành lễ, đáy mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

"Đại nhân vật chân chính của Hoang Cổ thế gia hàng lâm rồi!" "Vị kia hình như là một tôn tộc lão của Cơ gia, bối phận thập phần khủng bố, là tộc thúc của gia chủ Cơ gia!" "Vị kia hình như là Thái thượng trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa, trong truyền thuyết là vô thượng cường giả Tiên Đài bí cảnh!" Thấy cảnh này, trong tràng nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên không ít người nhận ra ba tôn cao thủ trước mắt.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên người nhóm Tần Hạo, lộ ra vẻ hả hê.

Tuy rằng Tần Hạo vừa rồi biểu hiện thực lực rất mạnh, nhưng tại bọn họ xem ra, đối mặt với ba tôn tồn tại khủng bố này, Tần Hạo căn bản không có nửa điểm phần thắng.

"Tiểu tử, lão phu cho ngươi một cơ hội, dâng lên Yêu Đế Thánh

Tâm, sau đó tự sát đi!" Một lão giả trong đó nhìn chằm chằm Tần Hạo, thanh âm trầm thấp nói.

"Tự sát?

Khẩu khí thật lớn, ai cho ngươi dũng khí đó?" Tần Hạo bị ngữ khí của đối phương chọc cười, cũng lười nói nhảm, trực tiếp điểm ra một chỉ.

Khoảnh khắc gian, trong hư không một ngón tay kình thiên khủng bố nghiền ép xuống, không gian chung quanh nháy mắt băng liệt.

"Cái gì!?

Khí tức này...

Không tốt!" Cảm nhận uy năng của một chỉ này, sắc mặt ba người phía dưới lập tức đại biến.

Giờ khắc này hiển nhiên bọn họ cũng minh bạch mình đã đá trúng thiết bản.

"Đừng lưu thủ, dùng toàn lực, nếu không hôm nay chúng ta đều phải chết!" Lão giả Diêu Quang Thánh Địa hét lớn, đáy mắt lóe lên quang mang quyết nhiên.

Hắn vung tay, một tôn tiểu đỉnh xuất hiện trong lòng bàn tay, thần lực trong cơ thể điên cuồng dũng động.

Nháy mắt trong tiểu đỉnh, một cỗ uy năng đáng sợ phục tô, khí tức hủy diệt bao trùm toàn trường.

Lão giả Cơ gia trong tay cũng tế ra một tấm gương bố đầy phù văn, vô tận thần quang chớp động, hư không chi lực khủng bố tản ra.

Lão giả cuối cùng trong tay tắc xuất hiện một cái lò đồng đỏ rực, nhiệt lãng cuồn cuộn bùng nổ.

"Trời ơi, đó là...

Cực Đạo Đế Binh!?" Cảm nhận khí tức tán phát từ ba kiện bảo vật, sắc mặt đám người lập tức biến đổi, tràn đầy kinh hãi.

"Không phải Cực Đạo Đế Binh, hẳn là cấm khí mô phỏng theo Cực Đạo Đế Binh luyện chế!" Rất nhanh có người kiến thức bất phàm lắc đầu phủ nhận.

Nếu là Cực Đạo Đế Binh thật sự, căn bản không có khả năng chỉ có chút uy thế này.

"Tiểu tử, đi chết đi!" Ba người đáy mắt lóe lên vẻ dữ tợn, hai tay phi khoái kết ấn, ba đạo công kích khủng bố trực tiếp bao trùm lấy Tần Hạo.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình.

Khu khu ba kiện hàng nhái Cực Đạo Đế Binh mà thôi.

Đừng nói ba kiện hàng nhái, cho dù là Cực Đạo Đế Binh chân chính muốn trấn áp Bản tọa cũng không đủ tư cách!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra vẻ trào phúng.

Ba kiện hàng nhái này hiển nhiên là loại dùng một lần, tối đa cũng chỉ có thể bùng nổ uy năng cấp độ Vương giả thần binh, tuy rằng ở Đông Hoang kham xưng bảo vật, nhưng trong mắt Tần Hạo chẳng khác gì rác rưởi.

Chỉ thấy cự chỉ trong hư không nghiền ép xuống, trực tiếp nghênh đón ba kiện cấm khí.

Sau đó một màn khiến ba người vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Ngay khi hai bên chạm nhau, ba kiện cấm khí trong hư không run lên bần bật, cuối cùng trực tiếp nổ tung, nháy mắt bị nghiền nát.

Cự chỉ khủng bố thế đi không giảm, trực tiếp nghiền áp lên người ba lão giả.

“Sao có thể!?” Ba người lộ ra vẻ kinh khủng tuyệt vọng.

Tần Hạo biểu hiện ra thực lực hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của bọn họ, thực lực khủng bố bực này e rằng Thánh Chủ cũng tuyệt đối vọng trần mạc cập.

“Phanh phanh phanh...” Không có chút nào lo lắng, trong nháy mắt cự chỉ nghiền áp xuống, thân thể ba người nổ tung, hóa thành ba đám huyết vụ, khoảnh khắc gian hình thần câu diệt, chết đến không thể chết lại.

“Hít...” “Chết...

Chương 70

chết rồi!?

Thật sự chết rồi!?" "Thật khủng bố thực lực, trời ạ, người này rốt cuộc là ai, sao lại có thực lực khủng bố như vậy!?" Đám người chung quanh thấy cảnh này đều nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Tần Hạo triệt để thay đổi, tràn đầy kính sợ.

Hiển nhiên đều bị thực lực của Tần Hạo trấn trụ.

"Ngươi... ngươi dám giết Thái thượng trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa ta!?" "Đáng chết, ngươi chờ đó, Cơ gia ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" "Bất kể ngươi là ai, đắc tội Hoang Cổ Khương gia ta, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!" Mấy tên người của Hoang Cổ thế gia và Thánh Địa thấy đại nhân vật nhà mình bị trấn sát, sắc mặt đại biến, sau khi hồi thần liền nhao nhao chấn nộ quát tháo.

"Thật ồn ào!" Tần Hạo thấy thế, trong mắt lóe lên lãnh mang.

Một đạo thần quang lóe lên, khắc tiếp theo, mấy kẻ vừa kêu gào thân thể chấn động, ngay sau đó hóa thành một trận gió tiêu tán thành vô tận bụi bặm.

"Ực!" Thấy cảnh này, tràng diện vốn đang ồn ào nháy mắt im bặt.

Những kẻ còn lại định kêu gào lập tức ngậm miệng, trong mắt không giấu nổi vẻ kinh khủng.

"Cút, hoặc là chết!" Thanh âm Tần Hạo băng lãnh vang lên.

Đám người còn lại nhìn nhau, cuối cùng trực tiếp xám xịt rời đi.

Bất quá trong tràng cũng không tiếp tục yên tĩnh được bao lâu, rất nhanh ánh mắt đám người lại rơi vào những bảo vật còn lại.

Theo sự tranh đấu không ngừng triển khai, tu sĩ vẫn lạc càng ngày càng nhiều, máu tươi nhiễm đỏ cả mặt đất.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, một đạo thanh sắc quang mang từ nội bộ Thanh Đế mộ phóng lên tận trời, nương theo một cỗ vô thượng đế uy khủng bố bùng nổ.

Trong tầm mắt mọi người, một đóa hoa sen màu xanh từ trong mộ bay ra, khí tức khủng bố điên cuồng lan tràn.

"Cực Đạo Đế Binh!" "Là Thanh Đế Cực Đạo Đế Binh!" Giờ khắc này ánh mắt mọi người đều bị Đế binh hấp dẫn.

Nháy mắt, từng đạo thần thông khủng bố bao trùm lấy Đế binh, hiển nhiên muốn mưu đoạt nó.

Nhưng những thần thông kia chưa kịp đến gần đã bị khí tức khủng bố chấn tán, căn bản không cách nào tới gần.

"Quả nhiên, bản thể Thanh Đế kham bỉ Tiên Thiên Linh Căn!" Cảm nhận khí tức Đế binh, Tần Hạo nhanh chóng xác định.

Trước đó khi cảm nhận khí tức Yêu Đế chi tâm hắn đã có suy đoán, lần này triệt để xác nhận.

"Cực Đạo Đế Binh, thật sự là Cực Đạo Đế Binh, Thanh Đế thành đạo chí bảo!" Đoạn Đức bên cạnh Tần Hạo nhìn chằm chằm thanh liên trong hư không, đáy mắt lóe lên quang mang nóng rực không che giấu được.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, Tần Hạo cảm giác được từ dưới vách đá cách đó không xa truyền đến một cỗ ba động hối sáp.

Ngay sau đó, một đạo kim sắc quang trụ nháy mắt bao trùm lấy Đế binh.

Bị kim quang bao trùm, Đế binh trong hư không chấn động mạnh,

phảng phất như chịu sự triệu hồi, trực tiếp bay về phía bên kia.

“Rốt cục ra tay rồi sao?

Bất quá đáng tiếc, e rằng phải làm ngươi thất vọng rồi!” Tần Hạo hiển nhiên minh bạch, ‘ngư ông’ cuối cùng đã ra tay.

Nhưng hiện tại có Tần Hạo ở đây, nguyện vọng của nàng hiển nhiên chung quy phải thất bại.

Lập tức Tần Hạo không chút do dự, lại thò ra một bàn tay, trực tiếp chụp lấy Cực Đạo Đế Binh.

“Ông!” Khi bị bàn tay Tần Hạo chạm vào, Cực Đạo Đế Binh bùng nổ uy năng khủng bố, muốn tránh thoát sự chưởng khống của hắn.

“Thật nực cười!” Tần Hạo cười lạnh một tiếng, thần sắc không chút biến hóa.

“Ầm ầm ầm!” Trong hư không, Cực Đạo Đế Binh bùng nổ vạn trượng hào quang, Cực Đạo Đế Uy đáng sợ nháy mắt bùng nổ.

Hiển nhiên thần linh trong Đế binh đã phục tô.

Uy áp đáng sợ bao trùm toàn bộ Đông Hoang.

Tại khoảnh khắc Cực Đạo Đế Uy bùng nổ, ở vài nơi khác tại Đông Hoang, cũng có vài cỗ khí tức bùng lên giao tương huy ánh, hách nhiên chính là mấy kiện Cực Đạo Đế Binh khác.

“Ồn ào!

Cho Bản tọa yên tĩnh một chút!” Tần Hạo thấy thế hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một tát đập lên Đế binh.

Nháy mắt khí tức Cực Đạo Đế Binh đang phục tô im bặt, quang mang trên mặt ngoài ảm đạm xuống, cuối cùng trực tiếp bị Tần Hạo tóm vào trong tay.

“Hít...” Thấy cảnh này, tất cả mọi người trong tràng triệt để chết lặng.

Nếu trước đó Tần Hạo dùng một ngón tay trấn sát ba tôn cao thủ Hoang Cổ thế gia làm bọn họ chấn kinh, thì giờ khắc này, trong lòng bọn họ chỉ còn lại vô tận sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

Lần này thật sự bị dọa rồi.

Phải biết rằng đó là Thanh Đế Cực Đạo Đế Binh, thần linh phục tô Cực Đạo Đế Binh, vậy mà bị một tát đập cho ngoan ngoãn.

Thực lực khủng bố này hiển nhiên đại đại vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Đế cấp, tuyệt đối là Đế cấp!

Cái gì chó má Cổ Chi Thánh Hiền, đây ít nhất là một tôn vô thượng tồn tại Chuẩn Đế chi cảnh, Chuẩn Đế đỉnh phong cường giả!

Khủng bố, thái khủng bố, thiên địa hiện nay sao lại có tồn tại nghịch thiên như vậy.” Trong tràng luận kiến thức, hiển nhiên không ai hơn được Đoạn Đức.

Cũng chính vì thế, hắn càng thêm rõ ràng thực lực Tần Hạo biểu hiện ra đại biểu cho cái gì.

Nhất thời ánh mắt nhìn Tần Hạo càng thêm kính sợ.

Không chỉ đám tu sĩ trong tràng bị dọa ngốc, những kẻ Yêu tộc núp trong màn hậu lúc này cũng có chút mộng bức.

Chương 71

Mưu hoa lâu như vậy, mắt thấy sắp thu hoạch lại bị người nẫng tay trên, tâm tình có thể nghĩ mà biết.

Khắc tiếp theo, một đoàn người trực tiếp từ trong cấm chế ẩn nấp đi ra.

Cầm đầu là một nữ tử một thân bạch y, dung mạo như họa, khuynh thành tuyệt đại, cả người như từ trong tranh bước ra, phảng phất tiên tử không dính khói lửa nhân gian.

"Yêu tộc Nhan Như Ngọc tham kiến tiền bối!" Nữ tử tiến lên một bước, khom người nói.

"Thanh Đế hậu nhân?" Tức là không xem nguyên tác, Tần Hạo cũng có thể cảm nhận được huyết mạch khí tức trên người đối phương, thản nhiên hỏi.

"Tiền bối tuệ nhãn, tiên tổ đích xác là Thanh Đế.

Chỉ đáng tiếc hậu bối vô năng, chưa thể trọng chấn thần uy tiên tổ!" Nhan Như Ngọc thấy Tần Hạo điểm phá thân phận cũng không kinh ngạc, đáp lời.

"Đến vì Yêu Đế Thánh Tâm và Thanh Đế Đế Binh?" Tần Hạo hỏi.

"Chính là như thế!

Hy vọng tiền bối thành toàn.

Yêu Đế Thánh Tâm cùng Đế binh nãi là tiên tổ sở lưu, thỉnh tiền bối có thể quy hoàn, tiểu nữ tử cảm kích bất tận." Nhan Như Ngọc khẩn cầu.

"Tiền bối, không thể a, tuyệt đối không thể giao cho Yêu tộc!"

“Đúng vậy a, nếu không Yêu tộc sẽ xuất hiện đệ nhị tôn Thanh Đế!” “Thỉnh tiền bối tam tư a!” Đám người còn lại trong tràng thấy thế sắc mặt đại biến, nhao nhao kinh hô.

“Thật ồn ào, Bản tọa quyết định lúc nào cần các ngươi chỉ điểm rồi?” Tần Hạo nhíu mày, lạnh lùng nói.

“Được rồi, Yêu Đế Thánh Tâm và Đế binh các ngươi không cần nghĩ nữa, Bản tọa có chỗ dùng khác.

Huống hồ, cho các ngươi, ngươi cảm thấy hiện tại các ngươi có thể giữ được sao?” Tần Hạo nhìn Nhan Như Ngọc nói.

“Nhưng...” Nghe Tần Hạo nói, trong lòng Nhan Như Ngọc dâng lên một trận lo âu.

“Không có nhưng nhị gì cả, ta đã quyết định.

Bất quá đã lấy đi hai món đồ này, liền cho ngươi một chút bồi thường đi!” Không đợi Nhan Như Ngọc nói hết, Tần Hạo cắt ngang.

“Ra đây!” Ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên người ‘Bàng Bác’ đang đứng sau đám người.

“Bàng Bác!

Tiền bối, cầu ngài cứu Bàng Bác.” Diệp Phàm lúc này cũng chú ý tới Bàng Bác, trên mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức cầu xin Tần Hạo.

“Thanh Đế thập cửu thế tôn Nhan Khuyết tham kiến tiền bối!” Một thanh âm trầm thấp khàn khàn từ miệng ‘Bàng Bác’ truyền ra.

“Kẻ này có chút uyên nguyên với Bản tọa, từ trong thân thể hắn đi ra đi!” Tần Hạo ra lệnh.

“Vâng...

Tiền bối!” Tuy rằng thập phần không tình nguyện, nhưng đã kiến thức thực lực khủng bố của Tần Hạo, Nhan Khuyết hiển nhiên biết

mình căn bản không thể kháng hành, chỉ có thể lão lão thực thực từ trong cơ thể Bàng Bác thoát ra, hóa thành một đạo hư ảnh màu xanh.

"Bàng Bác, không sao chứ!?" Thấy cảnh này, Diệp Phàm vội vàng chạy đến bên cạnh Bàng Bác, kích động hỏi.

"Diệp Tử?

Ta không sao!

Đa tạ tiền bối tương cứu!" Lúc này Bàng Bác hiển nhiên cũng hồi thần, cung kính hành lễ với Tần Hạo.

"Ân!" Tần Hạo gật đầu, ánh mắt rơi vào hư ảnh Nhan Khuyết.

"Đã lấy Yêu Đế chi tâm và Đế binh, vậy Bản tọa liền ban cho ngươi một hồi tạo hóa!" Nói xong, Tần Hạo đưa tay chộp một cái, trực tiếp từ trong Yêu Đế chi tâm lấy ra một giọt huyết dịch màu vàng.

Ý niệm vừa động, một tôn tam túc đại đỉnh hiển hóa, vô biên khí tức huyền diệu tán phát, hách nhiên chính là Tạo Hóa Đỉnh.

Tạo hóa chi lực khủng bố nháy mắt bao trùm giọt huyết dịch màu vàng.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, giọt máu không ngừng thuế biến, phân liệt, cuối cùng trực tiếp hóa thành một cỗ nhục thân hoàn toàn mới.

"Đây là nhục thân Bản tọa dùng tinh huyết Yêu Đế luyện chế, thử xem đi!" Tần Hạo nói.

"Đa tạ tiền bối!" Lập tức Nhan Khuyết hóa thành một đạo lưu quang nhập vào khu thể mới.

Ngay sau đó khí tức trên người Nhan Khuyết bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Vốn dĩ Nhan Khuyết là một tôn đại năng Tiên Nhị cảnh, nhưng vì bị khốn nên mất đi nhục thân, khí tức rơi xuống Hóa Long cảnh.

Giờ phút này có nhục thân mới, khí tức hắn lại lần nữa tiêu thăng.

Hóa Long đỉnh phong...

Tiên Nhất tầng thứ nhất, tầng thứ hai...

Tiên Nhất đỉnh phong!

Tiên Nhị tầng thứ nhất, tầng thứ hai...

Cuối cùng dừng lại ở Tiên Nhị đỉnh phong mới đình chỉ, tùy thời đều có khả năng đạp nhập Tiên Tam Trảm Đạo chi cảnh, một cỗ khí tức vô thượng bao trùm toàn trường.

"Đa tạ tiền bối tạo hóa chi ơn!" Rất nhanh Nhan Khuyết tỉnh lại, trong mắt tinh quang bạo thiểm, đầy mặt hưng phấn.

Hắn cảm giác trạng thái hiện tại tốt chưa từng có.

Hắn phát hiện cỗ nhục thân này, vô luận tư chất hay tiềm lực đều viễn siêu nhục thân cũ, thậm chí cảm giác có được thành thánh chi tư.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo càng thêm kính sợ, thủ đoạn bực này, giản trực cùng tiên thần vô dị.

"Đây là thứ ngươi đáng được!" Tần Hạo gật đầu hài lòng.

Chương 72

Một giọt tinh huyết của Đại Đế đủ để giúp tu vi hắn tăng lên tới Tiên Nhị đỉnh phong cũng không hiếm lạ.

"Được rồi, các ngươi có thể đi.

Đúng rồi, mang theo tiểu tử này!" Tần Hạo phất tay, cuối cùng liếc nhìn Bàng Bác nói.

Bàng Bác mang trong mình Yêu Thần huyết mạch, tuy thiên phú không bằng Diệp Phàm, nhưng ở trong Yêu tộc cũng tuyệt đối là đỉnh tiêm.

"Cái gì!?

Tiền bối, ngài..." Diệp Phàm nghe vậy lo lắng.

"Vô phương, tiểu tử này thân phụ Yêu Thần huyết mạch, tin tưởng người Yêu tộc nhất định sẽ hảo hảo bồi dưỡng hắn.

Nếu tương lai hắn không nỗ lực, e rằng sẽ bị ngươi bỏ lại phía sau đấy!" Tần Hạo nói.

"Tiền bối yên tâm, ngã nhất định sẽ tận toàn lực bồi dưỡng, đãi ngộ ngang hàng với Như Ngọc!" Nhan Khuyết vội vàng cam đoan.

Hắn biết Bàng Bác có uyên nguyên với Tần Hạo, lại vừa được Tần Hạo ban ơn, tự nhiên biết nên làm gì.

"Diệp Tử, yên tâm đi, không cần lo cho ta!" Bàng Bác cũng gật đầu.

Hắn tuy nhìn lỗ mãng nhưng thô trung hữu tế, tự nhiên hiểu được dụng ý của Tần Hạo.

"Được, đã như vậy, Bàng Bác bảo trọng!" Diệp Phàm rốt cục

minh bạch, cáo biệt bạn.

“Tiền bối, vậy ngã liền cáo lui!” Nhan Khuyết nói, sau đó dẫn theo Bàng Bác rời đi.

“Được rồi, chuyện nơi này xử lý cũng không sai biệt lắm, nên rời đi thôi!” Tần Hạo nói.

Yêu Đế Thánh Tâm và Đế binh đã vào tay, hắn không cần ở lại đây nữa.

“Rời đi?

Không biết tiền bối tiếp theo định đi đâu...” Đoạn Đức cẩn thận hỏi.

“Tự nhiên là đi Thanh Đế mộ huyệt chân chính!” Tần Hạo thản nhiên đáp.

“Thanh Đế mộ huyệt chân chính!” Nghe vậy, Đoạn Đức hai mắt tỏa sáng.

Là một ‘nhà khảo cổ học’ vĩ đại, hắn đối với mộ huyệt tự nhiên có chấp niệm phi thường.

Tần Hạo mang theo Đoạn Đức và Diệp Phàm đi tới một đầm nước sâu không thấy đáy.

“Ân?

Nơi này...

Khá lắm, Âm phần!

Nguyên lai là như thế, thì ra đây mới là mộ huyệt chân chính của Thanh Đế, Dương mộ bên ngoài chỉ là hư chiêu.

Đế mộ chân chính nằm trong Âm phần, Âm Dương hợp bão, không hổ là Thanh Đế vô song!” Đoạn Đức đảo mắt nhìn hoàn cảnh,

rất nhanh phát hiện đoan nghê, vẻ mặt chấn hám.

"Có chút ý tứ, nhanh như vậy đã nhìn ra!" Tần Hạo cũng có chút kinh ngạc tán thưởng năng lực của Đoạn Đức.

"Đi thôi, xuống dưới xem một chút!" Tần Hạo nói.

"Đi xuống dưới?

Không cần chuẩn bị gì sao?

Đây là Âm phần, bên trong nguy cơ trùng trùng..." Đoạn Đức lo lắng nói, định thể hiện chút bản lĩnh để ôm đùi Tần Hạo.

"Không cần phiền toái như vậy!" Tần Hạo nói, trực tiếp tóm lấy hai người nhảy vào trong minh đàm.

Một cỗ hàn ý thấu xương ập tới, khiến người ta rùng mình.

"Ông!" Tần Hạo mi tâm lóe sáng, Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp tế ra, bao trùm ba người.

Lập tức hàn ý biến mất vô tung vô ảnh.

"Trời ạ...

Huyền Hoàng chi khí, một kiện Huyền Hoàng Chí Bảo!

Khí tức thật khủng bố...

Chẳng lẽ lại là một kiện Cực Đạo Đế Binh nữa sao!?" Đoạn Đức kinh hô, cảm giác kiện bảo tháp này còn khủng bố hơn cả Thanh Đế Đế Binh.

Có Huyền Hoàng Công Đức Tháp thủ hộ, một đường hoành thôi, đơn giản thô bạo.

Chỉ mất nửa ngày, nhóm người đã tới hạch tâm Thanh Đế mộ.

"Quá khủng bố, quá cường đại, quá thô bạo!

Quả nhiên, có thực lực thật sự có thể muốn làm gì thì làm!" Đoạn

Đức triệt để tê dại.

Thủ đoạn của Tần Hạo quả thực là ‘nhất lực phá vạn pháp’.

“Đó là...

Chẳng lẽ là Đông Hoang Nhân tộc truyền thừa chí bảo Hoang Tháp!?” Rất nhanh, ánh mắt Đoạn Đức bị một tòa bảo tháp chín tầng thu hút.

Bảo tháp tán phát khí tức hậu trọng vô cùng khủng bố, mang theo tuế nguyệt thương tang.

“Hoang Tháp sao...” Nhìn bảo tháp trước mắt, Tần Hạo lầm bầm, tịnh không quá để ý.

Chương 73

Trong mắt hắn, đây cũng chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo uy lực không tệ mà thôi.

"Tiền bối, ngài không thu lấy Hoang Tháp?

Chẳng lẽ Hoang Tháp có vấn đề?" Thấy Tần Hạo không động thủ, Đoạn Đức nghi hoặc.

"Hoang Tháp là vật có chủ!" Tần Hạo nói.

"Có chủ?

Sao có thể!?

Hoang Tháp bị Thanh Đế đoạt được, sau đó tùy Thanh Đế táng tại nơi này, sao có thể là vật có chủ, trừ phi..." Đoạn Đức sắc mặt biến đổi.

"Không có khả năng, Thanh Đế đều đã vẫn lạc, Thanh Đế đại đạo áp chế đều biến mất, sao có thể còn sống!" Đoạn Đức lắc đầu tự nhủ.

"Không có gì là không thể.

Đại Đế ít nhất có hai vạn năm tuổi thọ, Thanh Đế mới chứng đạo vạn năm liền biến mất.

Tồn tại có thể chứng đạo trong thiên địa hoàn cảnh Hậu Hoang Cổ, sao có thể dễ dàng vẫn lạc như vậy!" Tần Hạo nói.

"Ý của tiền bối là Thanh Đế thật sự chưa chết!?" Đoạn Đức kinh hãi.

"Xác thực chưa chết, bất quá cũng khác chết không xa lắm!" Tần Hạo nói xong, thần niệm bao trùm Hoang Tháp, vô biên sinh mệnh nguyên khí dũng nhập vào trong, hiển nhiên muốn hoán tỉnh nguyên

thần Thanh Đế đang trầm thụy.

"Ông ông ông..." Phiến khắc sau, Hoang Tháp chấn động, vô lượng thần quang bùng nổ.

Tần Hạo ý niệm vừa động, mang theo mọi người tiến vào không gian Hoang Tháp.

Trước mặt bọn họ, một đạo hư ảnh thanh y xuất hiện.

"Thanh Đế?" Tần Hạo hỏi.

"Là ta.

Là các hạ đánh thức ta từ trong trầm thụy?" Hư ảnh nhìn Tần Hạo, trong mắt lóe lên tinh quang.

"Thanh Đế!

Thật sự là Thanh Đế, Thanh Đế thật sự chưa vẫn lạc!?" Diệp Phàm và Đoạn Đức chấn hám vô cùng.

"Chính là Bản tọa!

Không sai biệt lắm là một phương thiên địa, đáng tiếc, ngươi đi nhầm phương hướng rồi!" Tần Hạo nhìn thiên địa trong Hoang Tháp, nhận xét.

Thanh Đế muốn dựa vào Hoang Tháp diễn hóa Tiên Vực, nhưng hiển nhiên dĩ tu vi chưa tới Kim Tiên của hắn, cộng thêm thiên địa đại đạo không trọn vẹn, tự nhiên không thể thành công.

"Đi nhầm phương hướng sao...

Đích xác là sai rồi!" Thanh Đế cười khổ đầy bất lực.

"Không biết các hạ đến đây... là vì lấy đi Hoang Tháp sao?" Thanh Đế hỏi.

"Hoang Tháp?

Tuy là đồ tốt, nhưng Bản tọa không hứng thú.

Bản tọa đến là vì ngươi!" Tần Hạo nói.

"Vì ta?" Thanh Đế nhíu mày.

"Đơn giản, Bản tọa có thể giúp ngươi nghịch thiên trọng sinh!" Tần Hạo thẳng thắn.

"Nghịch thiên trọng sinh!?

Sao có thể!?" Thanh Đế biến sắc.

Với trạng thái hiện tại của hắn, cho dù là Bất Tử Dược cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

"Trừ phi...

Tiên!

Chẳng lẽ các hạ đã bước ra một bước kia!?" Thanh Đế nhìn chằm chằm Tần Hạo.

"Tiên sao...

Ngươi cho là vậy cũng không nếm không thể!" Tần Hạo không phủ nhận, đồng thời buông lỏng khí tức trên người.

Một cỗ khí tức vô thượng bùng nổ, khiến Hoang Tháp thế giới phong vân biến huyễn.

"Khí tức này...

Quá mạnh!

Tuyệt đối không phải sức mạnh cấp bậc Đại Đế.

Là Tiên!

Thật sự là Tiên!" Thanh Đế chấn động, triệt để tin tưởng.

Đoạn Đức và Diệp Phàm bên cạnh sớm đã hóa đá.

Tần Hạo vậy mà là một tôn Tiên trong truyền thuyết!

Chương 74

“Tiền bối thật sự có thể giúp ta nghịch thiên sống lại?” Thanh Đế khẩn trương hỏi.

“Tự nhiên, Bản tọa không cần thiết phải lừa ngươi!” “Không biết tiền bối có điều kiện gì?” Thanh Đế biết trên đời không có bữa trưa miễn phí.

“Đơn giản, ngày sau Bản tọa sẽ kiến lập Vô Thượng Thiên Đình, đến lúc đó cần ngươi trở thành một phương chiến tướng của Thiên Đình ta!” “Thiên Đình!” Thanh Đế lăng lăng, nhưng rất nhanh quyết đoán: “Nếu tiền bối thật sự có thể giúp tại hạ nghịch thiên trọng sinh, gia nhập Thiên Đình tự nhiên không thành vấn đề!” “Tốt!” Tần Hạo hài lòng gật đầu.

“Đơn giản, đem nguyên thần của ngươi một lần nữa dung nhập vào bản thể!” Ý niệm vừa động, Tần Hạo tế ra Yêu Đế Thánh Tâm và Cực Đạo Đế Binh.

“Tạo Hóa Đỉnh, ra cho ta!” Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Đỉnh được tế ra, nuốt trọn Thanh Liên Đế Binh.

Khí tức từ Tạo Hóa Đỉnh bùng nổ mạnh mẽ hơn gấp trăm lần so với lúc luyện chế thân thể cho Nhan Khuyết.

“Bảo vật gì đây?

So với Cực Đạo Đế Binh còn cường đại hơn thái đa!” Đoạn Đức kinh hãi.

Vô biên tạo hóa chi lực dũng nhập, Yêu Đế Thánh Tâm dung nhập vào Thanh Liên Đế Binh.

Thanh Liên Đế Binh hóa thành một đóa hoa sen xanh chín phẩm

(Cửu phẩm thanh liên) nở rộ, sinh mệnh bản nguyên cuồn cuộn.

Đồng thời, trên Tạo Hóa Đỉnh bùng nổ hào quang, hiển hóa ra một bức đạo đồ huyền diệu, chính là Thanh Đế đạo pháp sau khi được phản bản quy nguyên.

“Thanh Đế đạo pháp!

Tạo hóa, đại tạo hóa a!” Đoạn Đức hai mắt rực lửa.

“Đừng ngẩn ra đó, có thể tham ngộ bao nhiêu thì xem tạo hóa của các ngươi!” Tần Hạo nhắc nhở.

“Đa tạ tiền bối!” Hai người không chút do dự ngồi xếp bằng.

Diệp Phàm nắm chặt Bồ Đề Tử.

Đoạn Đức cũng lấy ra bảo vật hỗ trợ ngộ đạo.

Tần Hạo cũng dung nhập thần niệm vào Tạo Hóa Đỉnh, quan sát quá trình thuế biến của Thanh Đế.

Cửu Phẩm Thanh Liên đang điên cuồng thôn phệ tạo hóa chi lực, khí tức ngày càng hồn hậu, phảng phất đang tiến hành thuế biến cực đại.

Chớp mắt một cái, thời gian ba tháng đã trôi qua.

Giờ phút này, bên trong Tạo Hóa Đỉnh, khí tức của Cửu Phẩm Thanh Liên đã hồn hậu hơn trước gấp mười lần không chỉ.

Bên cạnh những cánh sen, ba đạo hư ảnh cánh sen đang chậm rãi ngưng tụ, phảng phất như muốn tăng thêm ba phẩm nữa.

Nhưng lúc này, Thanh Liên dường như hậu lực bất tòng tâm, thủy chung vẫn thiếu một bước lâm môn. "Đã như vậy, vậy thì lại thành toàn một phen đi!" Cảm nhận được khí tức trên Thanh Liên, trong đôi mắt Tần Hạo lóe lên một tia tinh quang.

Hắn vươn tay điểm một chỉ, chín giọt chất lỏng tràn ngập khí tức bành trướng vô tận trong nháy mắt dung nhập vào Tạo Hóa Đỉnh, cuối cùng rơi trên Cửu Phẩm Thanh Liên. "Ông!" Tại khoảnh khắc chín giọt chất lỏng dung nhập vào Thanh Liên, trong khoảnh khắc, sinh mệnh khí tức khủng bố nháy mắt bùng nổ, sinh mệnh tinh khí vô biên cũng điên cuồng từ trên Thanh Liên tràn ra.

Chín giọt chất lỏng này không phải thứ gì khác, thình lình chính là vô thượng sinh mệnh thánh thủy — Tam Quang Thần Thủy.

Theo Tam Quang Thần Thủy bùng nổ sinh mệnh tinh khí, cộng thêm sự tẩy lễ của tạo hóa chi lực từ Tạo Hóa Đỉnh, trong cảm ứng của Tần Hạo, ba đạo hư ảnh cánh sen kia cũng dần dần trở nên ngưng thực, cuối cùng triệt để hóa thành thực thể.

Cửu Phẩm Thanh Liên nguyên bản trực tiếp hóa thành Thập Nhị Phẩm Thanh Liên. "Oanh!" Ngay khi hóa thành Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, khí thế trên Thanh Liên cũng nháy mắt bùng nổ, phảng phất như đột phá một loại gông cùm xiềng xích nào đó, khí tức giống như ngồi tên lửa bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Phải mất trọn vẹn một khắc đồng hồ, khí tức trên thân Thập Nhị Phẩm Thanh Liên mới dừng lại.

So với trước đó, Thập Nhị Phẩm Thanh Liên giống như đã xảy ra thuế biến thoát thai hoán cốt, loại cảm giác này giống như sinh mệnh tầng thứ được tấn thăng. "Không tệ, không tệ, căn nguyên như thế này tức giận phóng tại Hồng Hoang thiên địa cũng thuộc về tồn tại đỉnh tiêm!" Cảm ứng khí tức tản ra trên Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một vẻ hài lòng.

Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, hai tay phi nhanh kết ấn, từng đạo đạo văn huyền diệu trực tiếp đánh vào trong Tạo Hóa Đỉnh.

Chỉ thấy trên Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, thanh sắc quang mang bắt đầu nở rộ, ngay sau đó một cỗ linh hồn ba động cũng từ phía trên tản mát ra, phảng phất như có thứ gì đó đang phục sinh, thình lình chính là linh hồn Thanh Đế. "Ông!" Mạch địa, một đạo thanh sắc quang trụ trùng thiên, trên Thập Nhị Phẩm Thanh Liên mãnh liệt bùng nổ ra một đạo khí tức vô cùng huyền diệu.

Trong khoảnh khắc, Thanh Liên nháy mắt hóa thành một đạo thanh sắc thân ảnh, một cỗ khí tức bành trướng khủng bố cũng từ trên thân đối phương tản mát ra.

Thình lình chính là Thanh Đế, bất quá giờ khắc này Thanh Đế không còn là trạng thái nguyên thần, mà đã sở hữu nhục thân chân chính.

Trên Tạo Hóa Đỉnh quang mang lóe lên, Thanh Đế cũng trực tiếp từ trong Tạo Hóa Đỉnh bay vút ra, đáp xuống trước mặt Tần Hạo.

Giờ phút này thần sắc Thanh Đế vô cùng kích động, hiển nhiên cũng cảm nhận được biến hóa trên thân mình.

Trước đó Thanh Đế nãi là Bất Tử Dược tu luyện thành, tuy rằng căn nguyên tại phương thiên địa này là đỉnh tiêm, nhưng thủy chung không cách nào đột phá gông cùm xiềng xích của thiên địa.

Hiện tại, hắn phát hiện luận về cường độ, tiềm lực và thiên phú, đều cường đại hơn trước kia hạ chỉ gấp trăm lần.

Loại thuế biến này hoàn toàn là khác biệt giữa Tiên và Phàm.

Giờ phút này Thanh Đế phát hiện một sự thật vô cùng kích động, đó là sau khi trải qua tạo hóa chi lực và Tam Quang Thần Thủy tẩy lễ, bản thể hắn đã triệt để thuế biến, ẩn chứa vô tận trường sinh vật chất.

Nói cách khác, Thanh Đế giờ phút này tuổi thọ gần như vô cùng,

hiện tại dù không thành Hồng Trần Tiên cũng đã sở hữu tuổi thọ vô tận, sự kích động trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Thế nào, hiện tại cảm giác ra sao?" Ánh mắt Tần Hạo rơi trên thân Thanh Đế, nhàn nhạt hỏi. "Tốt chưa từng có!

Đa tạ tiền bối tạo hóa chi ơn, đại ân của tiền bối Vạn Thanh suốt đời khó quên!

Ngày sau tiền bối có bất kỳ sai phái nào, Vạn Thanh tuyệt đối vạn tử bất từ!" Nghe Tần Hạo nói, Thanh Đế cũng mãnh liệt ngẩng đầu, vẻ mặt kiên định nói, hiển nhiên đã triệt để bị thủ đoạn vô thượng của Tần Hạo khuất phục.

Chương 75

"Tốt, hiện tại ngươi tạm thời lưu tại nơi này, hảo hảo thích ứng tân nhục thân, ngày sau bản tọa tự sẽ triệu hoán ngươi!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói. "Vâng, tiền bối!" Thanh Đế vội vàng gật đầu.

Tuy rằng có thể cảm nhận được nhục thân khủng bố, nhưng muốn chân chính phát huy ra tiềm năng nhục thân, hiển nhiên cần một đoạn thời gian thích ứng mới được. "Thanh Đế...

Thanh Đế thật sự nghịch thiên quy lai rồi!

Bất khả tư nghị, thật sự là quá bất khả tư nghị!" Giờ phút này, ngay khi Thanh Đế xuất hiện, đạo đồ trong hư không liền tiêu tán, Đoạn Thiên Đức cùng Diệp Phàm cũng từ trong loại trạng thái huyền diệu kia tỉnh lại.

Thấy dáng vẻ của Thanh Đế, vẻ chấn hám trên mặt hai người đều không che giấu được.

Đem một tôn Đại Đế gần đất xa trời cứu sống lại, thủ đoạn như thế, hiển nhiên vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn. "Đã như vậy, bản tọa liền đi trước!" Nói xong, Tần Hạo trực tiếp mang theo Diệp Phàm và Đoạn Thiên Đức, ý niệm vừa động, liền rời khỏi Thanh Đế Âm Phần (Mộ Thanh Đế). "Đa tạ tiền bối ban cho tạo hóa!" Đợi hai người hồi thần lại, lập tức cũng vội vàng đối với Tần Hạo mở miệng nói. "Không tệ, cũng không uổng phí một phen tâm tư của bản tọa.

Đã như vậy, vậy chúng ta từ biệt tại đây đi, hy vọng lần sau gặp mặt các ngươi có thể trở thành cường giả độc đương một phía!" Ánh mắt Tần Hạo rơi trên thân Diệp Phàm và Đoạn Thiên Đức nói.

Thời gian ba tháng, thu hoạch của hai người hiển nhiên cũng vô cùng khủng bố.

Diệp Phàm tu vi bước vào Bỉ Ngạn đỉnh phong, tùy thời có khả năng tiến vào Đạo Cung bí cảnh.

Còn về phần Đoạn Đức, thì đã bước vào Tứ Cực chi cảnh.

Đương nhiên, đây cũng không phải là thu hoạch lớn nhất, thu hoạch lớn nhất nãi là đối với đạo pháp lĩnh ngộ, có thể nói tức tiện là tồn tại Đẳng Nhàn Tiên Đài chi cảnh đều không sánh bằng.

Sau khi trải qua Thanh Đế đạo đồ tẩy lễ, nguyên thần cảnh giới của hai người cũng đã có biến hóa thoát thai hoán cốt.

Nói xong, Tần Hạo không đợi hai người có phản ứng, thân thủ vung lên, liền trực tiếp đem hai người tống đến nơi ngoài ngàn dặm.

...

Sau khi tiễn bước hai người Diệp Phàm, Tần Hạo cũng không dừng lại lâu, thân hình nhoáng một cái, liền xuất hiện tại một tòa thành thị ở Đông Hoang Nam Vực.

Nhìn dòng người lui tới trước mắt, trong lòng Tần Hạo cũng nhịn không được một trận hoảng hốt.

Tại Hồng Hoang thiên địa, hắn tuy là Nhân tộc thủ lĩnh, nhưng Nhân tộc trong Hồng Hoang vẫn dừng lại ở văn minh nguyên thủy, muốn diễn biến đến trình độ này, hiển nhiên không biết cần bao nhiêu năm.

Tần Hạo cứ thế đi lại không mục đích trong dòng người.

Cả người hắn giống như một tôn Trích Tiên trụy lạc phàm trần, dù là không cố ý phóng thích khí tức, nhưng loại khí chất siêu phàm thoát tục kia vẫn không thể che giấu.

Đúng lúc này, Tần Hạo bỗng nhiên thân thể mãnh liệt chấn động, ánh mắt nháy mắt rơi vào một nơi cách đó không xa.

Chỉ thấy một tiểu nữ hài nhìn qua chừng năm sáu tuổi, bộ dáng như khất cái đang đi lại trong đám người.

Trên mặt nàng mang theo một vẻ sở sở đáng thương, không ngừng cầu xin người đi đường trợ giúp.

Tại nháy mắt nhìn thấy tiểu nữ hài, trong đầu Tần Hạo lập tức nhịn không được hiện lên từng bức họa diện, đó là ký ức của luân hồi thân.

Luân hồi thân cùng muội muội nương tựa lẫn nhau, thân ảnh muội muội của luân hồi thân cùng tiểu nữ hài trước mắt dần dần trùng hợp. "Tiểu Niếp Niếp..." Tần Hạo trong miệng lẩm bẩm nói.

Giờ phút này hắn hiển nhiên đã đoán được thân phận của thân ảnh này, hắn là đạo quả thân của Nữ Đế lưu lạc trong hồng trần.

Từ trên thân tiểu nữ hài, Tần Hạo cũng cảm nhận được một cỗ đạo vận mạc danh.

Loại khí tức này người bình thường căn bản cảm nhận không được, nhưng tu vi càng cường đại thì càng có thể cảm nhận được sự khủng bố trên người đối phương.

Nếu tiểu Niếp Niếp trước mắt một khi tao ngộ trí mạng nguy cơ, tùy thời đều có khả năng triệu hoán Vô Thượng Nữ Đế hàng lâm. "Ca ca, cho Niếp Niếp chút cái gì ăn đi, Niếp Niếp đã mấy ngày không có ăn cái gì, Niếp Niếp chỉ cần hai cái... không, một cái bánh bao là đủ rồi!

Niếp Niếp có thể giúp ca ca làm việc, Niếp Niếp biết làm việc!" Thấy Tần Hạo đi tới bên cạnh, tiểu Niếp Niếp hiển nhiên cũng chú ý tới sự bất phàm của Tần Hạo, nàng bước đến trước mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ nhìn Tần Hạo nói. "Đi, Niếp Niếp, ca ca dẫn muội đi ăn đồ ngon!" Tuy rằng Tần Hạo biết rõ tiểu Niếp Niếp trước

mắt nãi là đạo quả hóa thân của Nữ Đế, căn bản sẽ không thật sự chết đói, thậm chí vĩnh viễn không ăn cái gì cũng sẽ không có việc gì, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được một trận thương xót.

Hắn lập tức không thèm để ý bộ quần áo bẩn thỉu trên người tiểu Niếp Niếp, cúi người bế nàng lên. "Ca ca, không cần, trên người Niếp Niếp bẩn, sẽ làm bẩn quần áo ca ca!" Bị Tần Hạo ôm vào trong ngực, trên mặt tiểu Niếp Niếp xuất hiện một vẻ hoảng loạn, khẩn trương nói. "Không cần lo lắng, trên người Niếp Niếp không bẩn, Niếp Niếp là tiểu thiên sứ thuần khiết nhất trên thế giới này!" Tần Hạo nhu thanh nói, sau đó trực tiếp ôm tiểu Niếp Niếp đi vào tửu lâu xa hoa nhất trong thành. ... "Thật xin lỗi, vị khách quan này, không thể đi vào!" Khi Tần Hạo ôm tiểu Niếp Niếp chuẩn bị đi vào, một tên tiểu tư liền ngăn cản Tần Hạo, ánh mắt rơi vào trên người tiểu Niếp Niếp trong ngực hắn.

Đặc biệt là thấy bộ quần áo bẩn thỉu của nàng, ý tứ hiển nhiên đã quá rõ ràng. "Đủ chưa?" Thấy dáng vẻ của đối phương, đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia lãnh mang.

Một khắc sau, hắn vươn tay lật một cái, một khối tinh thể màu thổ hoàng xuất hiện trong lòng bàn tay, nhàn nhạt nói. "Này...

Nguyên!?

Trong truyền thuyết Nguyên!?

Chương 76

Thật xin lỗi thượng tiên, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, xin thượng tiên tha tội!" Thấy đồ vật trong tay Tần Hạo, thân thể tên tiểu tư mãnh liệt run lên, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh khủng.

Hiển nhiên hắn đã hiểu thân phận Tần Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ hoàng khủng. "Dẫn đường đi!

Đem những món sở trường nhất ở đây lên cho bản tọa một phần!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Vâng!!!

Thượng tiên, ngài đi theo ta!" Nói xong, tiểu tư trực tiếp dẫn Tần Hạo lên lầu hai, sau đó thí điên thí điên đi chuẩn bị.

Không thể không nói, thân phận 'Thượng tiên' của Tần Hạo thập phần hữu dụng, chỉ một lát sau, một bàn lớn thức ăn phong phú đã xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn thức ăn phong phú trước mắt, trên mặt tiểu Niếp Niếp lộ ra biểu tình khát vọng. "Niếp Niếp, ăn đi!" Tần Hạo mở miệng nói. "Cám ơn ca ca, huynh cũng ăn đi!" Niếp Niếp nói. "Được!" Tần Hạo cũng không cự tuyệt, trực tiếp cầm đũa ăn.

Tiểu Niếp Niếp thấy thế cũng cẩn thận từng li từng tí cầm đũa gắp thức ăn, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng thỏa mãn. "Ngon không, Niếp Niếp?" Thấy dáng vẻ của tiểu Niếp Niếp, Tần Hạo khẽ hỏi. "Ngon, quá ngon, Niếp Niếp chưa bao giờ được ăn đồ ngon như vậy, cám ơn ca ca!" Niếp Niếp vẻ mặt thỏa mãn nói, phảng phất đối với nàng, đây đã là thiên đại thỏa mãn rồi. "Sau này ca ca ngày nào cũng dẫn muội đi ăn ngon, được không?" Tần Hạo thương xót nói. "Thật sao?

Niếp Niếp có thể sao?

Cám ơn ca ca!" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Niếp Niếp lộ ra nụ cười hân hoan nồng đậm. "Tự nhiên là thật!" Tần Hạo gật đầu.

Đúng lúc này, từ phía cầu thang, mấy đạo thân ảnh đi lên.

Dẫn đầu là một thanh niên mặc cẩm bào, trên mặt hắn đầy vẻ kiêu hoành, sự ngạo mạn trong đáy mắt không che giấu được chút nào.

Phía sau hắn còn có bốn tên tùy tùng đi theo.

Chúng nhân trong tửu lâu nhìn thấy người này, trong thần sắc đều tràn ngập nồng đậm kiêng kị cùng kính sợ, hiển nhiên đều nhận ra thân phận người này. "Ân?" Thanh niên hài lòng nhìn thoáng qua biểu hiện của mọi người, hiển nhiên đối với hiệu quả khi mình xuất trường thập phần hài lòng.

Nhưng một khắc sau, khi nhìn thấy bên phía Tần Hạo, mặt hắn lập tức âm trầm xuống.

Biểu tình làm như không thấy của Tần Hạo khiến hắn thập phần não nộ. "Hỗn trướng, làm việc kiểu gì vậy?

Thời buổi này ngay cả khất cái cũng có thể vào đây?

Để bản thiếu cùng một tên khất cái dùng cơm tại một chỗ, các ngươi có phải hay không không muốn tại tòa thành này lăn lộn tiếp nữa?" Ánh mắt thanh niên rơi vào trên người chưởng quỹ bên cạnh, lạnh lùng nói. "Tề thiếu bớt giận!

Tề thiếu bớt giận!

Người dưới tay không biết làm việc, ngài đại nhân bất kế tiểu nhân!" Chưởng quỹ thấy thế vội vàng bồi cười nói. "Còn đứng ngây đó làm gì, chẳng lẽ muốn để ta dạy ngươi làm thế nào sao?

Có phải hay không không muốn làm ở đây nữa!?" Ánh mắt chưởng quỹ lập tức rơi vào trên người tên tiểu tư bên cạnh, đáy mắt

lóe lên một tia não nộ. "Chưởng quỹ... vị công tử kia chính là..." Thấy một màn này, trên mặt tiểu tư lộ ra vẻ khó xử. "Lão phu mặc kệ hắn là ai, tóm lại lập tức đem người đuổi ra ngoài cho ta!" Chưởng quỹ thấy thế trực tiếp lạnh lùng quát.

Hắn không quản thân phận Tần Hạo là gì, nhưng ít nhất hắn biết rất rõ, nếu đắc tội thanh niên trước mắt này, e rằng thật sự không cách nào lập túc tại thành trì này nữa, hậu quả tuyệt đối thập phần thê thảm. "Ca ca..." Tiểu Niếp Niếp bên cạnh hiển nhiên cũng bị trận trượng trước mắt dọa sợ, đôi đũa trong tay dừng lại, khiếp sợ nhìn đám người đối diện, thân thể không khỏi rúc về phía Tần Hạo. "Thật ồn ào!

Thật đáng chết!" Thấy dáng vẻ của tiểu Niếp Niếp, trong đôi mắt Tần Hạo lóe lên một tia băng lãnh quang mang, ánh mắt rơi vào trên người mấy kẻ đối diện. "Xoát!" Tại cảm nhận được ánh mắt của Tần Hạo, mấy người kia lập tức chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, ánh mắt băng lãnh khủng bố kia làm cho linh hồn bọn hắn phảng phất đều bị đông cứng, đáy mắt tản mát ra một đạo sợ hãi chi sắc. "Đáng chết, tiện nhân, dám dùng ánh mắt đó nhìn bản thiếu!" Rất nhanh thanh niên liền hồi thần, thẹn quá hóa giận vì bị một ánh mắt dọa sợ, não nộ trong lòng càng thịnh. "Phế thoại của ngươi hơi nhiều, người chết không cần thiết biết nhiều như vậy!" Tần Hạo lạnh lùng nói. "Hỗn đản, tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tại tòa thành này ngươi là người đầu tiên dám nói chuyện với bản thiếu như thế.

Đã như vậy, đừng trách bản thiếu không khách khí.

Còn đứng ngây đó làm gì, không mau đem hắn bắt lấy cho ta!" Thanh niên lạnh lùng ra lệnh cho bốn người phía sau. "Vâng, thiếu gia!" Bốn tên tùy tùng vội vàng đáp, ánh mắt rơi vào trên người Tần

Hạo, lộ ra hung quang.

Chương 77

"Một đám sâu kiến, thật đáng chết!" Thanh âm băng lãnh của Tần Hạo truyền ra.

Một khắc sau, trong ánh mắt hắn một đạo hàn mang khủng bố lóe lên.

Mấy kẻ đối diện thân thể mãnh liệt chấn động, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người xung quanh, thân thể bọn hắn trực tiếp hóa thành vô số bụi bặm, hiển nhiên là chết đến mức không thể chết lại. "Thượng...

Thượng tiên!?" Thấy một màn này, mọi người xung quanh tiên là sững sờ, ngay sau đó liền phản ứng lại, nháy mắt hiểu được thân phận Tần Hạo, đáy mắt tràn đầy nồng đậm kính sợ. "Ngươi... ngươi giết Thiếu thành chủ, xong rồi!

Tòa thành này thuộc về Diêu Quang Thánh Địa, ca ca của Thiếu thành chủ nãi là đệ tử hạch tâm của Diêu Quang Thánh Địa, địa vị chỉ đứng sau Diêu Quang Thánh Tử!" Chưởng quỹ bên cạnh thấy thanh niên bị Tần Hạo giết chết, nỗi sợ hãi trong đáy mắt không che giấu được.

Ngoại trừ sợ hãi thực lực khủng bố của Tần Hạo, hiển nhiên còn sợ hãi thân phận của thanh niên kia.

Hắn biết rất rõ, xong đời rồi, thanh niên chết tại nơi này, hắn khẳng định khó thoát can hệ. "Diêu Quang Thánh Địa sao?" Nghe đối phương nói, trên mặt Tần Hạo lộ ra một tia ý ngoại.

Không nghĩ tới đối phương lại có loại thân phận này.

Bất quá khóe miệng hắn rất nhanh lộ ra một tia khinh thường.

Khu khu một cái Diêu Quang Thánh Địa mà thôi, tại phương thiên địa này hoặc là một phương tồn tại đỉnh tiêm, nhưng hiển nhiên Tần Hạo căn bản không để vào mắt. "Cút đi!" Tần Hạo liếc nhìn chưởng quỹ một cái, thanh âm lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp tự mình cùng tiểu Niếp Niếp tiếp tục ăn, phảng phất như mọi chuyện vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh.

Còn về phần những tân khách xung quanh, sau khi thấy thanh niên bị giết, từng người đã sớm rời khỏi tửu lâu.

Rất nhanh, một tửu lâu to lớn chỉ còn lại hai người Tần Hạo. ... "Kẻ nào giết con ta!?" Chỉ một lát sau, một trận âm thanh địa động sơn dao truyền đến.

Rất nhanh chỉ thấy mấy trăm hắc giáp kỵ sĩ trực tiếp đem toàn bộ tửu lâu đoàn đoàn bao vây.

Một nam tử trung niên mặc lam bào từ trong đám người đi ra, cuối cùng đi đến trước mặt hai người Tần Hạo, thanh âm lạnh lùng nói. "Ăn xong chưa, Niếp Niếp?" Tần Hạo căn bản không thèm để ý tới đối phương, đem ánh mắt rơi vào tiểu Niếp Niếp đang một bộ tâm mãn ý túc bên cạnh. "Ân, ca ca, Niếp Niếp ăn no rồi!" Tiểu Niếp Niếp vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo, vẻ mặt thỏa mãn nói. "Cuồng vọng tiểu tử, tốt, ngươi thành công chọc giận bản thành chủ, hôm nay bản thành chủ định phải làm cho ngươi cầu sinh không được cầu tử không xong!" Thấy Tần Hạo trực tiếp xem nhẹ mình, trong mắt trung niên nam tử lóe lên nồng đậm sát ý, âm lãnh nói. "Thật là quá ồn ào!" Thanh âm Tần Hạo lập tức truyền ra, hắn vươn tay điểm một chỉ.

Tức thì chỉ thấy một đạo không gian ba văn mắt trần có thể thấy, lấy Tần Hạo làm trung tâm lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Nơi ba văn đi qua, tất cả mọi thứ nháy mắt hóa thành bột mịn.

Trong chớp mắt, Thành chủ và mấy trăm hắc giáp kỵ sĩ nháy mắt

hôi phi yên diệt. "Đi thôi, Niếp Niếp!" Làm xong tất cả, Tần Hạo phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra, trực tiếp mang theo tiểu Niếp Niếp rời đi.

Trước tiên hắn mang tiểu Niếp Niếp tìm một khách sạn sơ tẩy một phen, sau đó lại cho người may đo cho Niếp Niếp mấy bộ y phục.

Sau khi thay tân y phục, hình tượng tiểu Niếp Niếp hoán nhiên nhất tân, cả người giống như một búp bê sứ, như công chúa chỉ tồn tại trong truyện cổ tích. "Thật xinh đẹp!" Niếp Niếp nhìn y phục mới trên người, trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn. "Thích không, Niếp Niếp?" Tần Hạo cười nói. "Thích, Niếp Niếp rất thích, Niếp Niếp chưa bao giờ được mặc y phục đẹp như vậy!" Tiểu Niếp Niếp mặt đầy hưng phấn. "Đúng rồi, ca ca, cái này cho huynh!

Niếp Niếp mỗi cách một đoạn thời gian đều sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, đây là thứ quý giá nhất của Niếp Niếp, ca ca nhất định phải nhớ kỹ Niếp Niếp a!" Lúc này, tiểu Niếp Niếp phảng phất như nhớ ra điều gì, từ trong ngực móc ra một viên đá nhỏ thất thải, đưa vào tay Tần Hạo nói. "Đây là..." Nhìn thấy viên đá nhỏ, Tần Hạo nháy mắt liền minh bạch.

Thình lình nãi là bản nguyên ngưng tụ thành khi đạo quả của Nữ Đế thuế biến. "Niếp Niếp không cần sợ, Niếp Niếp sẽ không vĩnh viễn nhớ kỹ ca ca sao?" Tần Hạo nói. "Đương nhiên!

Ca ca, ta có thể sao?" Niếp Niếp vẻ mặt chờ mong nhìn Tần Hạo. "Tự nhiên có thể!

Để ta giúp muội!" Lập tức Tần Hạo cũng không có chút chần chờ, vươn tay điểm một chỉ.

Chỉ thấy thất thải thạch đầu quang mang đại thịnh, cuối cùng trực tiếp dung nhập vào mi tâm Niếp Niếp.

Trong nguyên tác ngay cả Lão Phong Tử đều có thể làm được, càng huống chi là Tần Hạo. "Được rồi, Niếp Niếp sau này sẽ không bao giờ quên những chuyện trước kia nữa!" Tần Hạo mở miệng nói. "Thật sao, thật là quá tốt!" Niếp Niếp chậm rãi mở mắt, đôi mắt linh động nhìn Tần Hạo, sự hưng phấn trong ánh mắt không che giấu được. "Đến rồi sao?

So với tưởng tượng của ta còn nhanh hơn một chút!" Đúng lúc này, Tần Hạo phảng phất cảm ứng được gì đó, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía hư không.

Chương 78

Trong cảm ứng, mấy cỗ khí tức từ xa bay vút tới, tản ra nồng liệt sát phạt khí tức.

Một lát sau, mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện ở phía trên Tần Hạo.

Dẫn đầu là một thanh niên có ba bốn phần tương tự với thanh niên bị Tần Hạo xử lý trước đó.

Trên người thanh niên này tản ra khí tức không yếu, thình lình đã đạt tới Đạo Cung Ngũ Trọng Thiên, cự ly Tứ Cực chi cảnh cũng chỉ còn một đường cách trở.

Phóng mắt khắp Đông Hoang thậm chí Trung Châu hiển nhiên đều là thiên tài đỉnh tiêm.

Phía sau hắn là một lão giả mặc áo vải thô (ma y), diện dung âm chí, khí tức âm lãnh từ trên người đối phương tản ra, cho người ta cảm giác giống như một con độc xà đang ẩn nấp.

Làm cho Tần Hạo có chút ý ngoại là, lão giả trước mắt này khí tức đã đạt tới Tiên Nhất chi cảnh.

Có thể thấy được, thân phận của thanh niên kia tại Diêu Quang Thánh Địa đích xác phi đồng tầm thường.

Phía sau hai người bọn họ còn có sáu tôn tu sĩ Tứ Cực chi cảnh, đội hình này có lẽ tại Già Thiên hậu kỳ không tính là gì, nhưng tại tiền kỳ thì tuyệt đối kham xưng hào hoa. "Là ngươi giết phụ thân và đệ đệ ta?" Ánh mắt thanh niên đỗ nhất thời gian rơi vào trên người Tần Hạo, thanh âm băng lãnh nói. "Lại như thế nào, giết liền giết!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, phảng phất như làm một chuyện vô quan khẩn yếu. "...Các hạ có dám báo thượng danh hào?" Thanh niên trong lòng

tuy rằng thập phần phẫn nộ, nhưng vẫn còn lưu giữ một tia lý trí, cưỡng ép áp xuống phẫn nộ trong lòng, lạnh lùng hỏi, hiển nhiên muốn làm rõ căn nguyên của Tần Hạo. "Yên tâm đi, bản tọa chỉ là một tán tu mà thôi, tịnh không phải người của Hoang Cổ thế gia hay Thánh Địa!" Tần Hạo hiển nhiên nhìn ra cố lự của đối phương, khẽ cười một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ trào lộng. "Khả ố, đáng chết!" Cảm nhận được sự hí hước và trào lộng trong mắt Tần Hạo, thanh niên trong lòng tự nhiên đại nộ.

Trong khoảnh khắc, một đạo thần quang đánh ra, trực tiếp bao phủ lấy Tần Hạo. "Hạt gạo giữ trân châu cũng dám tỏa sáng!" Nhìn công kích của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một vẻ trào lộng.

Hắn đứng tại chỗ bất động, đạo thần quang kia chưa kịp tới gần Tần Hạo liền trực tiếp tiêu tán, nhìn qua thập phần quỷ dị. "Cái gì!?" Thấy một màn này, trên mặt thanh niên lộ ra vẻ kinh sắc, hiển nhiên không ngờ sẽ có kết quả này.

Lão giả ma y bên cạnh sắc mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo lóe lên một tia kiêng kị.

Phải biết rằng thanh niên này tu luyện chính là Thánh Quang Thuật của Diêu Quang Thánh Địa, là một trong những thánh pháp đỉnh tiêm, vậy mà lại bị người ta hời hợt hóa giải như thế, có thể thấy được thực lực đối phương tuyệt đối phi đồng nhất bàn. "Các hạ rốt cuộc là người phương nào?

Lấy thực lực của các hạ tất sẽ không phải hạng người tịch tịch vô danh.

Các hạ chẳng lẽ thật sự muốn cùng Diêu Quang Thánh Địa chúng ta là địch hay sao?" Ma y lão giả tiến lên một bước, có chút âm lãnh nói. "Cùng Diêu Quang Thánh Địa là địch?

Các ngươi xứng sao?" Tần Hạo xùy cười một tiếng, phảng phất

như nghe được chuyện tiếu lâm, vẻ mặt đầy trào lộng. "Tốt một cái cuồng vọng tiểu tử, bất quản ngươi là ai, hôm nay định phải cho ngươi một cái giáo huấn!" Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt lão giả trở nên vô cùng khó coi, khí thế trên người bắt đầu không ngừng thăng đằng.

Sau đó hắn trực tiếp đánh một chưởng về phía Tần Hạo.

Hư không hiển hóa ra một bàn tay khổng lồ khủng bố, cả thương khung kịch liệt run rẩy, phảng phất tùy thời đều có khả năng sụp đổ. "Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!" Tần Hạo thấy thế thần sắc không chút thay đổi, hời hợt điểm một chỉ, ngón tay như bạch ngọc trực tiếp nghênh đón bàn tay khổng lồ trong hư không. "Không biết sống chết!" Thấy động tác của Tần Hạo, trên mặt lão giả lộ ra nụ cười dữ tợn.

Trong mắt hắn, hành vi của Tần Hạo cùng tìm chết không có gì khác biệt.

Nhưng ngay khi cả hai chạm nhau, biểu tình trên mặt lão giả lập tức cứng đờ.

Ngón tay hào vô khí thế kia trực tiếp xuyên thủng cự thủ trong hư không, cả bàn tay khổng lồ ầm vang vỡ vụn. "Làm sao có thể!?

Thực lực này..." Sắc mặt lão giả triệt để biến đổi.

Thủ đoạn khủng bố như vậy hiển nhiên xuất hồ dự liệu của hắn.

Hắn nãi là Tiên Nhất chi cảnh Bán Bộ Đại Năng, dưới tình huống toàn lực xuất thủ, tức tiện là tồn tại cấp bậc Thánh Chủ cũng không thể coi thường, vậy mà hiện tại lại bị hời hợt hóa giải như thế, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Tiên Tam Trảm Đạo?" Một ý niệm xuất hiện trong đầu hắn, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tiên Tam chi cảnh nãi là vô thượng tồn tại siêu việt cấp bậc Thánh Chủ.

Phải biết rằng hiện tại ngoài mặt Đông Hoang mạnh nhất cũng bất quá là Thánh Chủ đại năng cấp bậc Tiên Nhị mà thôi, Tiên Tam chi cảnh gần như trở thành truyền thuyết.

Tại thiên địa như ngày nay, muốn tu luyện tới Tiên Tam chi cảnh thực tại quá khó khăn.

Dưới tiền đề Thánh Địa và Hoang Cổ thế gia không động dụng để uẩn, Tiên Tam chi cảnh gần như là tồn tại vô địch. "Việc ngày hôm nay, ta nhận thua!

Chúng ta đi!" Sắc mặt lão giả biến ảo một hồi, rất nhanh lộ ra vẻ kiên định, lập tức mở miệng nói.

Hắn biết rất rõ, lấy thực lực của mình đi khiêu khích một tồn tại cấp bậc 'Tiên Tam Trảm Đạo', quả thực cùng tìm chết không có gì khác biệt, cho nên quả đoán đưa ra lựa chọn. "Đi?

Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ngươi coi bản tọa là cái gì?

Đã tới rồi thì lưu lại đi!" Thấy dáng vẻ của đối phương, Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng lại lần nữa lộ ra vẻ trào lộng. "Ngươi!?...

Chương 79

Các hạ không nên quá phận!

Trảm Đạo tu vi tuy rằng mạnh, nhưng Diêu Quang Thánh Địa ta cũng không phải ăn chay.

Diêu Quang Thánh Địa ngật lập Đông Hoang vô số năm, cũng không phải một cái Trảm Đạo tồn tại có thể lay động!

Các hạ tốt nhất không nên tự lầm!" Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt lão giả mãnh liệt biến đổi, ngoài mạnh trong yếu nói. "Vậy sao?

Thế thì để bản tọa thử một chút!" Tần Hạo lạnh lùng nói, một bàn tay trực tiếp tham xuất, nháy mắt bao phủ trên đỉnh đầu đám người. "Không tốt, mau chạy đi!" Lão giả thấy thế lập tức không dám có chút chần chờ, vô số bí pháp nháy mắt thôi động, trong tay cũng xuất hiện một đống lớn các loại cấm khí phù văn, muốn làm một cú đánh cược cuối cùng. "Phù du hám đại thụ!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, bàn tay mãnh liệt nắm chặt.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trực tiếp hóa thành bột mịn.

Thân thể mấy người kia nổ tung trong hư không, hóa thành từng đoàn huyết vụ, sinh sinh bị bóp nổ, hiển nhiên là không sống nổi nữa. ... "Diêu Quang Thánh Địa sao...

Cũng được, đã dám báng bổ phần mộ của Niếp Niếp, vậy thì không cần thiết tồn tại nữa!" Trong lòng Tần Hạo thầm nghĩ.

Đối với Diêu Quang Thánh Địa, lúc trước khi xem nguyên tác Tần Hạo đã không có ấn tượng tốt.

Tuy rằng quý là một phương Thánh Địa, Nhân tộc Thánh Địa, nhưng khi đối mặt với Thái Cổ chủng tộc thì không hề có chút cống

hiến nào, thậm chí âm thầm liên hợp Cổ tộc chém giết Nhân tộc thiên kiêu, hành vi hiển nhiên khó làm người ta ưa thích.

Càng huống chi hiện tại hắn có thân phận là ca ca của Nữ Đế, đối phương lại đem Thánh Địa kiến lập ngay trên phần mộ của Nữ Đế (thực ra là mộ ca ca Nữ Đế), hiển nhiên Tần Hạo không cho phép.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Hạo rất nhanh liền có quyết đoạn.

Hắn trực tiếp ôm lấy tiểu Niếp Niếp, thần niệm bao phủ Đông Hoang Nam Vực, rất nhanh liền tỏa định vị trí Diêu Quang Thánh Địa.

Một bước bước ra, di tinh hoán đấu, sát na gian liền xuất hiện phía trên Diêu Quang Thánh Địa.

Là một phương Thánh Địa của Đông Hoang, Diêu Quang Thánh Địa tự nhiên cũng vô cùng khí phái.

Khác với Thái Huyền Môn có chín chín tám mươi mốt tòa chủ phong, Diêu Quang Thánh Địa chỉ có một tòa chủ phong cao chọc trời, khí tức khủng bố trùng thiên tản mát ra, triển hiện một khí tượng thôn thiên thổ địa, địa thế so với Cửu Long Củng Vệ Nhất Châu ở Tử Sơn cũng không kém chút nào. "Lớn mật, kẻ nào thiện sấm Diêu Quang Thánh Địa ta!" Tần Hạo xuất hiện tự nhiên rất nhanh dẫn tới sự chú ý của người Diêu Quang Thánh Địa.

Thấy Tần Hạo phủ thị toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa, sự phẫn nộ trong lòng bọn họ có thể nghĩ mà biết.

Trong mắt bọn họ, đây quả thực là một loại trần trụi khiêu khích và vũ nhục.

Khoảnh khắc gian, từng đạo thần hồng trùng thiên, mấy chục đạo thân ảnh đem hai người Tần Hạo đoàn đoàn vây quanh.

Lạnh lùng liếc nhìn đám người xung quanh, Tần Hạo căn bản lười nhác phản ứng, trực tiếp đi về phía bên trong Diêu Quang Thánh Địa.

"Hỗn trướng, dám coi thường chúng ta!

Chư vị sư đệ, cùng nhau xuất thủ, cầm hạ kẻ này!" Một đệ tử Diêu Quang Thánh Địa dẫn đầu thấy thế, trên mặt lộ ra vẻ tu nộ, mở miệng nói.

Lập tức từng đạo thánh thuật không ngừng đánh ra, bao phủ về phía Tần Hạo.

Cũng giống như công kích của thanh niên trước đó, công kích của bọn hắn chưa kịp tới gần Tần Hạo liền trực tiếp tiêu tán, ngay cả góc áo Tần Hạo cũng không chạm tới. "Không tốt, người này thực lực quá mạnh, mau đi thông tri trưởng lão!" Đám người thấy thế sắc mặt đại biến.

Thanh niên dẫn đầu trực tiếp từ trong ngực lấy ra một khối ngọc phù, dùng sức bóp nát.

Cùng lúc đó, tại hướng đỉnh núi Diêu Quang Thánh Địa, từng đạo trường hồng trùng thiên, từng cỗ khí tức cường đại nháy mắt tịch quyển mà ra, hiển nhiên cao tầng Diêu Quang Thánh Địa đã xuất động.

Một lát sau, liền có gần mười đạo thân ảnh chắn trước mặt hắn.

Khí tức trên người mỗi người đều tương đương không yếu, đều không kém hơn ma y lão giả bị Tần Hạo bóp nổ trước đó.

Dẫn đầu là một nam tử trung niên mặc bạch bào, toàn thân tản mát ra vô lượng thánh quang, cả người tản mát ra khí tức bất nộ tự uy. "Là ngươi!?" Bất quá khi nam tử nhìn rõ dung mạo Tần Hạo, thần sắc cũng vi vi biến đổi, phảng phất như nhận ra điều gì, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

Không lâu trước đây Thanh Đế phân hiện thế, một tôn thần bí cao thủ trấn áp Hoang Cổ thế gia và cao thủ các Thánh Địa, đoạt được Yêu Đế Thánh Tâm và Thanh Đế Đế Binh.

Tin tức này đã sớm truyền khắp cả Đông Hoang, thậm chí hắn còn tay không trấn áp Cực Đạo Đế Binh sắp phục tô, thực lực mạnh mẽ có thể thấy được một chút.

Chỉ là vị thần bí cường giả kia liền như biến mất, không ít thế lực đều âm thầm tìm kiếm nhưng cuối cùng đều không có chút tin tức nào.

Trung niên nam tử không nghĩ tới tôn thần bí tồn tại này lại hàng lâm Diêu Quang Thánh Địa, hơn nữa bộ dáng kẻ đến không thiện.

Nghĩ tới đây, ngưng trọng trên mặt nam tử càng nồng đậm.

Có thể tay không trấn áp Yêu Đế Thánh Tâm và Đế Binh, có khả năng nãi là một tôn Cổ Chi Thánh Hiền cấp bậc tồn tại, thậm chí càng mạnh hơn.

Đối mặt với loại tồn tại này, dù là thân phận Diêu Quang Thánh Địa Thánh Chủ, nam tử cũng không dám có chút đại ý. "Tại hạ Diêu Quang Thánh Địa Thánh Chủ, không biết các hạ đến Diêu Quang Thánh Địa ta có gì quý cán?" Diêu Quang Thánh Chủ bình phục tâm tình, trầm giọng nói. "Cho ngươi một lựa chọn, mang theo người Diêu Quang Thánh Địa dọn đi khỏi nơi này, hoặc là bản tọa xuất thủ, xóa bỏ Diêu Quang Thánh Địa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Cái gì!?

Làm sao có thể!?" "Khinh người quá đáng!" "Quả thực khởi hữu thử lý!" Nghe Tần Hạo nói, mấy lão giả xung quanh lập tức nổ tung, từng người thần sắc bất thiện nhìn Tần Hạo, biểu tình trên mặt thập phần khó coi.

Nếu không phải vì kiêng kị thực lực của Tần Hạo, e rằng đã sớm xuất thủ.

Chương 80

Phải biết nơi này là lão sào của Diêu Quang Thánh Địa, là nơi bọn họ kinh doanh vô số năm, làm sao có thể nói buông bỏ là buông bỏ.

Càng huống chi phía dưới còn ẩn tàng bí mật lớn nhất của Diêu Quang Thánh Địa, tuyệt đối không thể để lộ ra ánh sáng.

Một khi bộc quang, chờ đợi Diêu Quang Thánh Địa e rằng chính là tai họa ngập đầu. "Các hạ có ý gì?

Tuy rằng các hạ thực lực mạnh, nhưng Diêu Quang Thánh Địa ta cũng không phải có thể tùy ý ức hiếp!" Diêu Quang Thánh Chủ thần sắc băng lãnh nói. "Có một số thứ không thể tùy ý chạm vào, có những nhân quả các ngươi cũng không thể thừa thụ!" Tần Hạo lạnh lùng nói. "Ta không hiểu các hạ đang nói gì.

Mời các hạ rời đi, nếu không, đừng trách Diêu Quang Thánh Địa ta không khách khí!" Nghe Tần Hạo nói, Diêu Quang Thánh Chủ sắc mặt đại biến, đáy mắt lóe lên một tia kinh thế sát ý, ngữ khí trở nên vô cùng lãnh mạc.

Cùng lúc đó, hắn cũng cẩn thận từng li từng tí bóp nát một khối ngọc phù trong tay. "Xem ra các ngươi đã đưa ra lựa chọn.

Đã như vậy, vậy thì đừng trách bản tọa không khách khí.

Từ hôm nay trở đi, Diêu Quang Thánh Địa không cần thiết tồn tại nữa!" Tần Hạo lạnh lùng nói. "Khẩu khí thật lớn, lão phu đảo muốn nhìn xem là ai mà cuồng vọng như vậy!" Thanh âm Tần Hạo vừa dứt, trong hư không một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến.

Ngay sau đó ba đạo thân ảnh đạp không mà đến.

Tại nháy mắt ba đạo thân ảnh hiển hóa, cả hư không kịch liệt

chấn chiến, phảng phất không thể thừa thụ uy áp trên người ba người bọn họ. "Bái kiến Tổ sư!" "Bái kiến Lão tổ!" Thấy ba đạo thân ảnh xuất hiện, đám người Diêu Quang Thánh Địa phía dưới vội vàng cung thân, ánh mắt nhìn về phía hư không tràn ngập nồng đậm cuồng nhiệt. "Một tôn Thánh Nhân, hai tôn Đại Thành Vương Giả?

Bằng vào ba kẻ nửa bước chân đã bước vào quan tài này cũng muốn ngăn cản bản tọa?

Tưởng thật là chuyện tiếu lâm!" Tần Hạo liếc nhìn ba người một cái, vẻ trào lộng nơi khóe miệng không che giấu chút nào. "Cuồng vọng!" Trong đó một lão giả cấp bậc Trảm Đạo Đại Thành đôi mắt lóe lên một đạo hàn quang, trực tiếp vươn tay chộp tới Tần Hạo, vô lượng thần quang điên cuồng dũng động. "Đã muốn chết, vậy bản tọa liền thành toàn cho ngươi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, lập tức điểm một chỉ. "Cái gì!?

Không tốt!" Tại cảm nhận được Tần Hạo xuất thủ, lão giả chỉ cảm thấy một cỗ tử vong khí tức nháy mắt bao phủ toàn thân, lông tơ sau lưng dựng đứng, sắc mặt cự biến.

Hắn định tránh đi công kích này, nhưng rất nhanh sắc mặt lại lần nữa biến đổi, bởi vì hắn phát hiện mình phảng phất bị tỏa định, không gian xung quanh hoàn toàn ngưng cố, cả người căn bản không cách nào động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích khủng bố rơi lên người mình. "Phốc xuy!" Công kích của lão giả nháy mắt bị xuyên thủng, ngay sau đó thân thể chấn động, mi tâm hiện ra một cái lỗ máu khủng bố.

Mắt hắn trừng lớn, quang mang trong đồng tử dần dần tán đi, thân thể trực tiếp từ hư không rơi xuống, hiển nhiên là chết đến mức không thể chết lại. "Cái gì!?

Làm sao có thể!?" Thấy một màn này, tất cả mọi người tại tràng

đều ngây dại.

Đặc biệt là Diêu Quang Thánh Chủ, vừa mới triệu hoán ra để uẩn, vậy mà vẻn vẹn một cái đối mặt đã bị miểu sát một người, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Sắc mặt hai lão giả còn lại trong hư không cũng đại biến.

Đặc biệt là lão giả cấp bậc Thánh Nhân kia, tuy rằng tự tin thực lực mạnh hơn tên Trảm Đạo Đại Thành kia không ít, nhưng muốn bắt lấy đối phương, dù là thời kỳ đỉnh phong e rằng cũng cần tốn hao một phen thủ đoạn. "Tiểu tử, là ngươi bức ta!

Thỉnh Đế Binh!" Rất nhanh trong đôi mắt lão giả lóe lên một vẻ quyết nhiên.

Hắn biết rất rõ, dựa vào thủ đoạn bình thường hiển nhiên căn bản không thể nào là đối thủ của Tần Hạo, như vậy hiển nhiên chỉ còn một biện pháp, đó là động dụng Cực Đạo Đế Binh. "Ông ông ông..." Một khắc sau, chỉ thấy trên bầu trời Diêu Quang Thánh Địa truyền đến một cỗ ba động hối sáp khủng bố.

Trong hư không, một tôn đại đỉnh màu đen phá không mà ra, ngay sau đó một cỗ vô thượng Cực Đạo khí tức khủng bố cũng từ trên đại đỉnh tản mát ra.

Thình lình chính là Cực Đạo Đế Binh của Diêu Quang Thánh Địa — Long Văn Hắc Kim Đỉnh. "Cùng nhau xuất thủ, toàn lực thôi động Đế Binh, đem kẻ này trấn sát!" Lão giả thấy thế liếc nhìn đám người xung quanh ra lệnh.

Nghe lão giả nói, đám người nhìn nhau, lập tức không chút chần chờ, bay vút lên trời.

Trong khoảnh khắc, thần lực bành trướng điên cuồng dũng mãnh lao tới Long Văn Hắc Kim Đỉnh trong hư không.

Khí tức khủng bố điên cuồng dũng động. "Đó là hướng Diêu Quang Thánh Địa?

Diêu Quang Thánh Địa phục tô Cực Đạo Đế Binh?

Không biết đã xảy ra chuyện gì?" "Long Văn Hắc Kim Đỉnh?

Người đâu, đi tra xem Diêu Quang Thánh Địa xảy ra chuyện gì!" "Có chút ý tứ, tồn tại nào có thể bức Diêu Quang Thánh Địa phục tô Long Văn Hắc Kim Đỉnh!" Cùng lúc đó, các tồn tại đỉnh tiêm khắp nơi ở Đông Hoang cũng phân phân cảm ứng được dị dạng từ Thánh Địa, phái người đi thăm dò. "Long Văn Hắc Kim Đỉnh sao?" Cảm thụ khí tức tản ra trên Long Văn Hắc Kim Đỉnh, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một vẻ khinh thường.

Loại trình độ này căn bản không cách nào tạo thành chút uy hiếp nào đối với hắn. "Giết!" Nháy mắt Long Văn Hắc Kim Đỉnh bạo phát hắc sắc hào quang bạo trướng, hung hăng trấn sát xuống người Tần Hạo. "Chỉ có chút trình độ này thôi sao?

Chương 81

Thật quá làm cho bản tọa thất vọng!" Tần Hạo lắc đầu, bàn tay như bạch ngọc trực tiếp vươn ra, sau đó nhẹ nhàng vỗ về phía Long Văn Hắc Kim Đỉnh. "Cuồng vọng!" "Tìm chết!" "Không biết sống chết, ngươi tưởng mình là Vô Thủy Đại Đế sao?" Thấy Tần Hạo lấy nhục thân ngạnh hám Long Văn Hắc Kim Đỉnh, trên mặt đám người Diêu Quang Thánh Địa lộ ra vẻ vô cùng trào lộng.

Trong mắt bọn họ, hành vi của Tần Hạo giản trực cùng tìm chết không có gì khác biệt.

Nhưng một khắc sau, thanh âm của tất cả mọi người nháy mắt im bặt, phảng phất như bị bóp cổ, mắt trừng lớn. "Ba!" Chỉ thấy bàn tay Tần Hạo nháy mắt chạm vào Long Văn Hắc Kim Đỉnh, sau đó một tiếng thúy hưởng truyền ra.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, bàn tay Tần Hạo không có chút tổn thương nào, còn Long Văn Hắc Kim Đỉnh thì trực tiếp bị một cái tát vỗ bay ra ngoài, quang mang trên bề mặt ảm đạm xuống. "Phốc!" Đám người phía dưới đang thao khống Long Văn Hắc Kim Đỉnh thân thể đều mãnh liệt chấn động, từng ngụm máu tươi cuồng phún ra, hiển nhiên chịu phản chấn chi lực không nhẹ.

Đặc biệt là lão Thánh Nhân chủ đạo Long Văn Hắc Kim Đỉnh, khí huyết trên người nháy mắt tiêu hao hơn ba thành, dù Tần Hạo không ra tay nữa, e rằng hắn cũng không sống được bao lâu. "Làm sao... làm sao có thể!?" "Không thể nào!" "Là giả, nhất định là giả!" Giờ khắc này, ánh mắt mọi người nhìn Tần Hạo đều thay đổi, trên mặt mang theo nồng đậm vẻ khó tin.

Lần này hiển nhiên bọn hắn thật sự bị dọa cho ngu người rồi.

Trước đó đã cố gắng đánh giá cao thực lực Tần Hạo, nhưng hiện tại xem ra, thực lực Tần Hạo hiển nhiên so với tưởng tượng còn khủng bố hơn nhiều. "Đây chính là bài tẩy và để uẩn của Diêu Quang Thánh Địa sao?

Cũng chỉ thường thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Một khắc sau, hắn trực tiếp vươn tay chộp tới Long Văn Hắc Kim Đỉnh trong hư không. "Không tốt, mau ngăn cản, hắn muốn đoạt Long Văn Hắc Kim Đỉnh!" Thấy động tác của Tần Hạo, đám người phía dưới thần sắc đại biến, hiển nhiên đoán được ý đồ của hắn, trên mặt tràn ngập vẻ khẩn trương cùng lo âu.

Phải biết Long Văn Hắc Kim Đỉnh nãi là căn bản lập túc của Diêu Quang Thánh Địa, nếu mất đi nó, đối với Diêu Quang Thánh Địa tuyệt đối là một đả kích thiên đại. "Đáng chết tiểu tử, là ngươi bức ta!" Lão Thánh Nhân trong hư không lộ ra vẻ vô cùng quyết nhiên, trong tay xuất hiện một khối ngọc phù, mãnh liệt bóp nát.

Ngọc phù nháy mắt bùng nổ một đạo lưu quang, trực tiếp độn nhập vào hướng hậu sơn Diêu Quang Thánh Địa. "Ông..." Cùng lúc đó, tại hậu sơn Diêu Quang Thánh Địa, một cỗ khí tức áp ức khủng bố tùy tức thăng đẳng, phảng phất có thứ gì đó từ trong trầm thụy giác tỉnh.

Khí tức khủng bố nháy mắt bao phủ toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa.

Dưới sự bao phủ của khí tức này, ngoại trừ Tần Hạo và tiểu Niếp Niếp, tất cả những người còn lại thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Rất nhanh, trong tầm mắt Tần Hạo, một đạo thân hình khô gầy như que củi, phảng phất như từ trong quan tài bò ra đạp không mà đến. "Di?

Một tôn Đại Thánh?

Đây chính là chung cực để uẩn của Diêu Quang Thánh Địa sao?" Tần Hạo nhìn lão giả trong hư không, trong lòng thầm nghĩ.

Bất quá trên mặt hắn lại không có chút ý tứ sợ hãi nào.

Tại phương thiên địa này, Đại Thánh cấp bậc tồn tại đích xác kham xưng một phương đỉnh tiêm, nhưng ở trước mặt Tần Hạo, hiển nhiên cùng một con sâu kiến không có gì khác biệt. "Tiểu tử, ngươi dám!" Lão giả xuất hiện nháy mắt liền phát hiện động tác của Tần Hạo.

Thấy Tần Hạo muốn cường đoạt Long Văn Hắc Kim Đỉnh, trong đôi mắt hắn lóe lên một đạo sâm lãnh quang mang.

Bàn tay khô gầy như que củi trực tiếp vỗ về phía cánh tay Tần Hạo. "Cút!" Tần Hạo điểm một chỉ, một đạo chỉ mang lăng lệ nháy mắt kích xạ mà ra, sát na gian trực tiếp xuyên thủng bàn tay lão giả, xương cốt trắng hếu lộ ra, một tiếng kêu thảm thiết từ miệng lão giả truyền đến. "Cái gì!?" Thấy Tần Hạo chỉ một cái đối mặt đã làm cho chung cực để uẩn bị thương, đám người phía dưới sắc mặt lại lần nữa biến đổi, biểu tình trở nên vô cùng ngưng trọng, vẻ lo lắng trong đáy mắt không che giấu được.

Hiển nhiên bọn họ biết rất rõ, vận mệnh Diêu Quang Thánh Địa đều buộc trên tay lão giả này. "Tiểu tử, lão phu muốn ngươi chết!" Lão Đại Thánh đôi mắt lóe lên một tia lãnh mang, sát na gian, thần lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, hai tay phi nhanh kết ấn, từng đạo đạo văn huyền diệu trực tiếp đánh ra, nhập vào trong Long Văn Hắc Kim Đỉnh. "Ông ông ông..." Theo đạo văn dũng nhập, Long Văn Hắc Kim Đỉnh vốn đã trầm tịch bỗng nhiên lại lần nữa quang mang đại thịnh.

Một cỗ Cực Đạo Đế Uy bành trướng hơn trước đó bùng nổ,

phảng phất có tồn tại nào đó đang thức tỉnh, một cỗ vô thượng ý chí khủng bố nháy mắt thăng đẳng.

Thình lình là thần linh trong Cực Đạo Đế Binh đã phục tô. "Tiểu tử, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!" Giờ khắc này sắc mặt lão Đại Thánh trắng bệch vô cùng, hiển nhiên sự tiêu hao đối với hắn cũng thập phần khủng bố.

Dù sao hắn chỉ là một tôn Đại Thánh, không phải Chuẩn Đế, muốn phục tô thần linh trong Đế Binh hiển nhiên không dễ dàng như vậy.

Tại nháy mắt thần linh Long Văn Hắc Kim Đỉnh phục tô, cả thương khung kịch liệt rung động, phảng phất cả thiên địa đều không cách nào thừa tải khí cơ của Cực Đạo Đế Binh phục tô. "Giết!" Lập tức, Long Văn Hắc Kim Đỉnh hào quang đại thịnh, trực tiếp nghiền ép xuống người Tần Hạo. "Dám đối với bản tọa xuất thủ, mù mắt chó của ngươi rồi sao, muốn chết hả?" Cảm nhận khí tức Cực Đạo Đế Binh, sắc mặt Tần Hạo trở nên có chút băng lãnh, đôi mắt như điện, nháy mắt rơi vào trên Long Văn Hắc Kim Đỉnh.

Cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng không còn che giấu, nháy mắt bùng nổ.

Vô thượng uy áp khủng bố nháy mắt bao phủ lên thân Cực Đạo Đế Binh, gần như trong nháy mắt liền trực tiếp đem ý chí khủng bố của Cực Đạo Đế Binh sinh sinh trấn áp.

Cùng lúc đó, ánh mắt tiểu Niếp Niếp trong ngực Tần Hạo cũng rơi vào trên Long Văn Hắc Kim Đỉnh, trong đôi mắt lóe lên một tia dị thải.

Đúng lúc này, Cực Đạo Đế Binh trong hư không phảng phất như chịu phải kích thích, thân đỉnh mãnh liệt chấn động, nháy mắt liền tránh thoát khỏi sự chưởng khống của lão Đại Thánh, hóa thành một đạo lưu quang bay đến trước mặt Tần Hạo và tiểu Niếp Niếp.

Thân đỉnh không ngừng run rẩy, phảng phất như đang sợ hãi điều gì. "Biết điều đấy!

Chương 82

Nếu không bản tọa không ngại đem ngươi hồi lô trọng tạo!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh tuy rằng đối ngoại tuyên xưng là Cực Đạo Đế Binh được chú tạo ra, nhưng Tần Hạo lại biết rất rõ, thứ này căn bản là do Nữ Đế tạo hóa ra.

Tác vi huynh trưởng của Nữ Đế, tiểu Niếp Niếp lại càng là đạo quả của Nữ Đế sở hóa, cho Long Văn Hắc Kim Đỉnh một trăm cái lá gan nó cũng không dám phóng túng. "Làm sao... làm sao có thể!?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?" Thấy một màn này, tất cả người của Diêu Quang Thánh Địa toàn bộ đều choáng váng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hết thảy trước mắt.

Bọn hắn nghĩ mãi cũng không thông, vì sao Cực Đạo Đế Binh bọn họ ngày đêm bái tế lại sẽ 'phản bội'. "Trở về, đáng chết, ngươi đã làm gì Long Văn Hắc Kim Đỉnh!?" Lão Đại Thánh thấy một màn này sắc mặt vô cùng khó coi, hai tay phi nhanh kết ấn, thôi động bí pháp hiển nhiên muốn tiếp tục thôi động Long Văn Hắc Kim Đỉnh. "Ông!" Nhưng một khắc sau, chỉ thấy trên Long Văn Hắc Kim Đỉnh hắc sắc quang mang lóe lên, trong khoảnh khắc, thần niệm lão giả lưu tại trong Long Văn Hắc Kim Đỉnh nháy mắt bị giảo sát.

Khí cơ khiên dẫn chi hạ, lão Đại Thánh trong hư không sắc mặt lại lần nữa trắng bệch, một ngụm nghịch huyết cuồng phún, nháy mắt liền mất đi sự chưởng khống đối với Long Văn Hắc Kim Đỉnh. "Sao lại thế này, sao lại thế này..." Thấy Long Văn Hắc Kim Đỉnh giống như ngoan bảo bảo huyền phù trước mặt Tần Hạo, đám người Diêu Quang Thánh Địa đối diện hiển nhiên đều mặt đầy ngốc trệ, nghĩ mãi

không thông. "Đây chính là chung cực thủ đoạn rồi sao?

Đã như vậy, vậy thì vở kịch này cũng đến lúc kết thúc rồi!" Tần Hạo nhìn đám người đối diện, thanh âm thanh lãnh nói.

Một khắc sau, khí tức khủng bố nháy mắt bao phủ toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa, một cỗ sát phạt khí tức khủng bố cũng từ trên người hắn bùng nổ.

Ngay sau đó Tần Hạo vươn tay vỗ một cái.

Trong hư không, phong vân dũng động, chỉ thấy một bàn tay che trời khủng bố từ trên trời giáng xuống, nháy mắt bao phủ toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa.

Dưới sự bao phủ của bàn tay khổng lồ, đám người Diêu Quang Thánh Địa phía dưới đều cảm giác mình như một con kiến hôi. "Khí tức này...

Đại Đế!?

Không, là tồn tại cấp bậc Đại Đế!

Không có khả năng, làm sao có thể, phương thiên địa này sao có thể còn có Đại Đế cấp bậc tồn tại tồn thế!?" Lão Đại Thánh cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, trong mắt kinh khủng không che giấu được.

Một khắc sau, trên người hắn bùng nổ một cỗ vô thượng thần quang, trực tiếp xé rách không gian xung quanh, cả người nháy mắt tiến vào trong không gian, hiển nhiên là muốn bỏ trốn. "Chạy?

Chạy được sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ trào lộng.

Hắn vươn tay điểm một chỉ, một đạo không gian ba văn quỷ dị khuếch tán.

Ngay sau đó chỉ thấy không gian xung quanh vặn vẹo một cái, thân hình lão Đại Thánh trực tiếp lại lần nữa hiển hóa ra.

Tiếp đó, cả người hắn nháy mắt hóa thành một đoàn huyết vụ, sinh sinh bị sức mạnh không gian vặn vẹo kia nghiền nát.

Cùng lúc đó, từ trong hư không, một bàn tay khổng lồ giáng xuống, trực tiếp bao trùm toàn bộ các ngọn núi của Diêu Quang Thánh Địa.

Ngay sau đó là một trận địa chấn kinh hoàng vang lên...

Một hồi lâu sau, khi khói bụi tan đi, những ngọn núi vốn có của Diêu Quang Thánh Địa đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một chưởng ấn khổng lồ sâu không thấy đáy. "Có thể để cho cả một thế hệ chôn cùng, cũng là vinh hạnh của các ngươi!" Nhìn chưởng ấn khổng lồ trước mắt, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng.

Từ hôm nay trở đi, Diêu Quang Thánh Địa danh chấn Đông Hoang cũng triệt để bị xóa sổ.

Sau khi làm xong tất cả, Tần Hạo không rời đi ngay.

Trầm ngâm một lát, hắn ngước nhìn lên thương khung, sau đó đưa tay chộp mạnh một cái.

Chín ngôi sao ở gần Bắc Đẩu phảng phất như chịu sự dẫn dắt, trong nháy mắt thoát ly khỏi quỹ đạo, rơi xuống về phía Bắc Đẩu.

Cùng lúc đó, hai tay Tần Hạo ở phía dưới cũng không ngừng kết ấn, từng đạo đạo văn huyền diệu liên tục được đánh ra.

Cuối cùng, chín ngôi sao bị sinh sinh nhào nặn lại, trực tiếp luyện chế thành một tấm bia đá.

Tấm bia đá khủng bố từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trấn áp ngay trên không trung của Diêu Quang Thánh Địa cũ.

Trên bia đá chi chít những đạo văn khủng bố, tràn ngập sát phạt chi khí vô tận.

Một khi bị chạm vào, nó sẽ bộc phát ra sát cơ kinh thế, cho dù là tồn tại cấp bậc Đại Đế cũng không được.

Làm xong tất cả, Tần Hạo mới mang theo Tiểu Niếp Niếp rời đi.

Hắn tin tưởng với thủ đoạn mình lưu lại, hẳn sẽ không còn ai dám đánh chủ ý vào nơi này nữa. ... "Trời ơi, chuyện gì vậy!?" "Diêu Quang Thánh Địa...

Diêu Quang Thánh Địa bị xóa sổ rồi!?" "Làm sao có thể!?" Không lâu sau khi Tần Hạo rời đi, liền có không ít thần hồng từ xa bay đến.

Khi nhìn thấy màn kinh khủng trước mắt, tất cả mọi người đều không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, trong đôi mắt không giấu nổi vẻ kinh hãi, phảng phất như gặp quỷ. "Ta... ta không phải đang nằm mơ chứ?

Diêu Quang Thánh Địa có Cực Đạo Đế Binh trấn thủ mà lại bị xóa sổ?" "Rốt cuộc là ai?

Chương 83

Ai có thực lực khủng bố như vậy?

Chẳng lẽ là Đại Đế tại thế?" Rất nhanh, tin tức Diêu Quang Thánh Địa bị diệt giống như mọc cánh lan truyền nhanh chóng, truyền khắp toàn bộ Đông Hoang với tốc độ kinh khủng.

Phải biết rằng, trừ sự kiện Thiên Toàn Thánh Địa cử công đánh vào Hoang Cổ Cấm Địa sáu ngàn năm trước, chưa từng có một thế lực cấp bậc Thánh địa nào bị diệt.

Diêu Quang Thánh Địa khác với Thiên Toàn Thánh Địa, Thiên Toàn là do tấn công cấm khu, còn Diêu Quang Thánh Địa lại là bị người ta sinh sinh xóa sổ.

Có thể tưởng tượng được hung thủ khủng bố đến mức nào.

Quan trọng nhất là, bên trong Diêu Quang Thánh Địa chính là có Cực Đạo Đế Binh thủ hộ.

Từ trước đến nay, Cực Đạo Đế Binh tại Đông Hoang, thậm chí toàn bộ Bắc Đẩu, đều là biểu tượng của sự vô địch.

Tuy rằng trên Bắc Đẩu có không ít Hoang Cổ thế gia và Thánh địa, nhưng địa vị của những nơi có Cực Đạo Đế Binh thủ hộ lại vượt xa các thế gia và Thánh địa tầm thường khác, địa vị thập phần siêu nhiên.

Bởi vì trong mắt người đời, vào thời đại Đại Đế không xuất thế, không ai có thể uy hiếp được các Hoang Cổ thế gia và Thánh địa có Cực Đạo Đế Binh.

Nhưng giờ khắc này, việc Diêu Quang Thánh Địa bị phúc diệt đã triệt để phá vỡ thiết tắc này.

Nhất thời, toàn bộ Đông Hoang chấn động dữ dội.

Đồng thời, việc Diêu Quang Thánh Địa bị diệt tự nhiên cũng thu hút vô số cao thủ đến tra xét.

Bọn họ đương nhiên phát hiện ra chưởng ấn khủng bố khiến người ta tim đập chân run và tấm bia đá trong hư không kia.

Trong đó không thiếu kẻ muốn đi vào thám thính, nhưng kết quả có thể đoán được, phàm là kẻ muốn tra xét đều không có kết cục tốt.

Trực tiếp có một tôn tồn tại cấp bậc Thánh Chủ bị sát niệm trên bia đá trấn sát, sau đó không còn ai dám đánh chủ ý vào nơi này nữa.

Thậm chí không ít người đều coi nơi này hóa thành một cấm địa hoàn toàn mới. ...

Đối với sự chấn động của Đông Hoang, kẻ đầu têu là Tần Hạo căn bản không để trong lòng.

Từ sau khi rời khỏi Diêu Quang Thánh Địa, Tần Hạo liền mang theo Tiểu Niếp Niếp du lịch khắp nơi tại Đông Hoang.

Đoạn thời gian này cũng là lúc Tần Hạo cảm thấy thư thái nhất từ khi trọng sinh.

Phải biết rằng từ khi trọng sinh vào thiên địa Hồng Hoang, trong lòng Tần Hạo luôn có một loại cảm giác khẩn cấp khủng bố, không có chút cảm giác an toàn nào, đem toàn bộ tinh lực dùng vào việc tu luyện, tinh thần cả người thời khắc đều ở trạng thái căng thẳng.

Điều khiến Tần Hạo không ngờ tới là, hành động vô ý này lại làm cho cảnh giới tâm thần của hắn xuất hiện cảm giác buông lỏng, phảng phất như có minh ngộ mới, đây quả là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Trong nháy mắt, vài tháng thời gian trôi qua.

Giờ phút này, Tần Hạo mang theo Tiểu Niếp Niếp đã đi tới Bắc Vực của Đông Hoang. ... "Hả?

Tại sao lại ở chỗ này?

Hai tên này lại lăn lộn cùng một chỗ rồi?

Ồ, không đúng, nơi này là...

Cửu Long Củng Vệ Nhất Châu?

Thì ra là thế, không ngờ lại tới nơi này." Tại một nơi nào đó ở Bắc Vực, Tần Hạo dắt Tiểu Niếp Niếp đi bộ, nhưng mỗi bước bước ra đều vượt qua khoảng cách mấy chục trên trăm dặm, giống như thuấn di, thập phần quỷ dị.

Khi Tần Hạo đi ngang qua một thạch trại, dưới sự cảm ứng của thần niệm, hắn phát hiện hai luồng khí tức quen thuộc.

Trong cảm ứng, hai người này phảng phất như đang mưu tính chuyện gì đó. "Diệp huynh, thấy thế nào?

Có muốn làm một vố lớn không?

Ta dám khẳng định nơi này tuyệt đối là một cái đại mộ kinh thế, bên trong tuyệt đối táng một tôn tồn tại vô thượng, ít nhất là Cổ Chi Thánh Hiền.

Không đúng, ít nhất là Đại Thánh, thậm chí là Chuẩn Đế!" Trong một căn phòng không bắt mắt tại thạch trại, hai bóng người đang chụm đầu vào nhau.

Một đạo sĩ béo tròn quay, mặc đạo bào màu xanh, ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên mười mấy tuổi đối diện.

Trong đôi mắt đạo sĩ thần thái phi dương, bộ dáng tính trước kỹ càng. "Tên béo chết tiệt, lần này thật sự đáng tin sao?

Đừng có giống như lần trước đấy!" Thiếu niên phảng phất như nhớ tới chuyện gì kinh khủng, vẫn còn sợ hãi nhìn đạo sĩ béo trước mặt. "Khụ khụ khụ, tai nạn, đó chỉ là tai nạn thôi.

Ngươi phải tin tưởng trình độ chuyên nghiệp của bần đạo.

Về phương diện khảo cổ, phóng mắt khắp toàn bộ Bắc Đẩu, không ai chuyên nghiệp hơn Đạo gia ta!

Thậm chí ta có một loại cảm giác, Tử Sơn trước mắt này không chừng cũng giống như Thanh Đế mộ huyệt trước đó, chính là nơi chôn cất của một tôn Đại Đế!" Đạo sĩ béo lộ ra một tia xấu hổ, nhưng ngay sau đó thần sắc lại nghiêm túc nói. "Mộ huyệt Đại Đế!?

Tên béo chết tiệt, ngươi xác định?" Nghe đạo sĩ béo nói xong, trên mặt thiếu niên cũng lộ ra vẻ chấn kinh.

Tuy rằng ngoài miệng chê bai trình độ chuyên nghiệp của đạo sĩ béo, nhưng lăn lộn cùng tên này không ngắn, hiển nhiên hắn rất rõ sự khủng bố của đạo sĩ béo, đối với "kỹ năng chuyên nghiệp" của gã cũng thập phần tin phục.

Bởi vì nhìn từ mấy lần hành động của hai người, đạo sĩ béo chưa từng thất thủ.

Chương 84

Thời gian trước, hắn tận mắt thấy đạo sĩ béo tiến vào phần mộ của một tôn Cổ Chi Thánh Hiền.

Trong phần mộ đó đã có hàng trăm cao thủ vẫn lạc, kẻ yếu nhất đều là cấp bậc Hóa Long, kẻ mạnh nhất thậm chí vượt qua cấp bậc Tiên Nhị Thánh Chủ, đạt tới Tiên Tam Trảm Đạo.

Vậy mà đạo sĩ béo lại sờ sờ tìm được một con đường sống trong ngôi mộ đầy rẫy sát cơ, tránh đi tất cả nguy hiểm, lấy được bảo vật mà Cổ Chi Thánh Hiền lưu lại.

Thủ đoạn có thể nói là vô cùng khủng bố. "Đương nhiên xác định rồi, đừng nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của Đạo gia.

Niên đại của phần mộ này thập phần cửu viễn, ít nhất là từ thời Hoang Cổ lưu lại.

Không chừng bên trong sẽ tìm thấy ghi chép liên quan đến Hoang Cổ Thánh Thể, tìm được biện pháp phá trừ nguyền rủa của Thánh Thể!

Phải biết rằng từ thời Hậu Hoang Cổ đến nay, không có một Hoang Cổ Thánh Thể nào bước vào Tứ Cực cảnh, có lẽ có thể tìm thấy chút manh mối ở bên trong!

Hiện tại ngươi đã tu luyện tới Đạo Cung đệ ngũ trọng thiên, lập tức phải trùng kích Tứ Cực cảnh rồi, chuyện này quan hệ đến thân gia tính mệnh của ngươi đấy!" Đạo sĩ béo gật đầu, cuối cùng thay đổi một bộ biểu tình nghiêm túc. "Được, đã như vậy, vậy thì tin ngươi một lần!" Sắc mặt thiếu niên biến đổi, cuối cùng lộ ra vẻ kiên định, gật đầu nói.

Hai người này không phải ai khác, hách nhiên chính là Đoạn Thiên Đức và Diệp Phàm, những người từng bị Tần Hạo na di đi ngàn dặm trước đó.

Chỉ là Tần Hạo không ngờ hai kẻ này lại "câu kết" với nhau.

Nhìn hành vi của bọn họ, Diệp Phàm hiển nhiên đã "nhập bọn" vào sự nghiệp khảo cổ của Đoạn Thiên Đức. "Ngắn ngủi vài tháng đã đạt tới cảnh giới Đạo Cung viên mãn, nhanh hơn nhiều so với nguyên tác.

Xem ra thu hoạch trong khoảng thời gian này không tệ a!" Tần Hạo lầm bầm một tiếng.

Hắn rất rõ thể chất của Diệp Phàm, muốn đột phá cần tiêu hao năng lượng khủng bố đến mức nào.

Đối phương chỉ dùng thời gian ngắn như vậy đã đạt tới Đạo Cung viên mãn, tốc độ cực nhanh.

Tài nguyên cần thiết ở giữa tuyệt đối không phải con số nhỏ, hiển nhiên đều là do "khảo cổ" mà có.

Đối với hành động của Diệp Phàm, Tần Hạo cũng không có cảm giác gì quá lớn, bởi vì thể chất Hoang Cổ Thánh Thể chú định Diệp Phàm nếu muốn xuất nhân đầu địa, con đường thông thường căn bản đi không thông. "Hai tên này thật đúng là không biết gì nên không sợ!" Tần Hạo cũng một trận vô ngữ.

Không ngờ Diệp Phàm và Đoạn Thiên Đức lại đánh chủ ý lên Tử Sơn.

Phải biết Tử Sơn lúc đầu gọi là Cổ Hoàng Sơn, là đạo trượng của Bất Tử Thiên Hoàng, sau đó bị Vô Thủy Đại Đế chiếm cứ.

Đạo tràng của hai tôn nhân vật Cực Đạo, há lại dễ dàng dòm ngó như vậy.

Trong nguyên tác, Diệp Phàm tuy rằng cũng tiến vào Tử Sơn và thành công học được Nguyên Thiên Thư, nhưng đó là vì hào quang nhân vật chính cường đại bao trùm, cộng thêm mục đích của hắn chỉ là thăm dò.

Nhưng lần này Đoạn Thiên Đức lại là chạy tới trộm mộ, tình huống hiển nhiên là khác biệt.

Phải biết trong Tử Sơn trừ vô số cấm chế ra, còn có không ít Thái Cổ sinh vật tồn tại.

Một khi kinh động những sinh vật đó, hậu quả khó lường. "Thôi được rồi, đã gặp thì liền đi xem một chút đi, trong Tử Sơn còn vây khốn một cái Cửu Thiên Thần Vương!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Thần Vương Khương Thái Hư hào xưng bốn ngàn năm công phạt đệ nhất, vô địch Đông Hoang, có thể dưới tình huống bị thiên địa đại đạo áp chế mà tu luyện đến trình độ này, tài tình tự nhiên không cần nghi ngờ.

Nhưng ngoại trừ tài tình và thực lực, Tần Hạo càng coi trọng nhân cách mị lực của hắn.

Chỉ là trong nguyên tác, cuộc đời Khương Thái Hư thực sự quá thê khổ, trải qua quá nhiều khổ nạn.

Hiện tại Tần Hạo có năng lực thay đổi tất cả, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đây không phải là lòng đồng cảm lan tràn, mà là Khương Thái Hư xứng đáng để hắn làm như vậy.

Nhìn hai bóng người lén lút rời khỏi thạch trại, thân hình Tần Hạo nhoáng lên, ngay sau đó trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người. "Người...

Ách...

Tiền bối, là ngài!?" Tần Hạo bỗng nhiên xuất hiện tự nhiên dọa hai người nhảy dựng.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của Tần Hạo, vẻ đề phòng trên mặt hai người lập tức biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là vẻ mặt kinh hỉ. "Đạo Cung đại viên mãn, xem ra đoạn thời gian này ngươi rất nỗ lực a!" Ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên người Diệp Phàm, thản nhiên nói. "Ách, tiền bối, ta..." Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Diệp Phàm lộ ra một tia thấp thỏm.

Dù sao con đường tìm kiếm tài nguyên tu luyện của hắn cũng không quang minh chính đại cho lắm, sinh sợ khiến Tần Hạo phản cảm, nhất thời không biết nên nói gì. "Không cần như thế.

Nơi này không phải Địa Cầu, đây là thế giới tu sĩ, cá lớn nuốt cá bé là pháp tắc vĩnh cửu bất biến.

Chỉ cần cẩn thủ bản tâm, không quên sơ tâm là được, còn về thủ đoạn, đó đều là thứ yếu!" Tần Hạo nhìn Diệp Phàm có chút thấp thỏm, mở miệng nói.

Trong nguyên tác, Diệp Phàm cũng không thuộc loại nhân vật thập phần chính phái, nếu không cũng sẽ không có cái danh "Diệp Hắc".

Nhưng quan trọng là phải có thể không quên sơ tâm, đó mới là điều quan trọng nhất.

Không giống như những tồn tại trong cấm khu kia, đã triệt để mê thất trên con đường thành tiên. "Hô!

Đa tạ tiền bối dạy bảo, ta đã nhớ kỹ!" Nghe Tần Hạo nói xong, Diệp Phàm lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trên mặt cũng lộ ra thần sắc kiên định.

Chương 85

"Thấy chưa, Diệp huynh, ta đã sớm nói với ngươi rồi, nhân vật tiền bối há sẽ để ý mấy chuyện vặt vãnh này.

Cái gọi là người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, huống chi sự nghiệp 'khảo cổ' vĩ đại của chúng ta cũng là để cho người đời hiểu rõ hơn về lịch sử, thuận tiện tái sử dụng tài nguyên, tránh gây lãng phí không phải sao?" Đoạn Thiên Đức ở bên cạnh thấy thế cũng cười nói.

Nghe Đoạn Thiên Đức nói, Tần Hạo trong lòng cũng nhịn không được một trận vô ngữ.

Có thể nói chuyện trộm mộ một cách quan miện đường hoàng như vậy, e rằng ngoại trừ Đoạn Thiên Đức ra, không tìm được người thứ hai.

Nếu để người không hiểu chuyện nhìn thấy, còn tưởng Đoạn Thiên Đức làm chuyện thiện sự công đức vô lượng gì đó. "Tiền bối, không biết ngài tới nơi này làm gì?" Lúc này Diệp Phàm cũng nhìn về phía Tần Hạo, tò mò hỏi. "Bản tọa mang theo Tiểu Niếp Niếp vô ý đi ngang qua nơi này, phát hiện ra các ngươi!" Tần Hạo đáp. "Ách, tiền bối, đây là con gái ngài sao?" Lúc này hai người mới chú ý tới Tiểu Niếp Niếp bên cạnh Tần Hạo.

Nhìn thấy Tiểu Niếp Niếp phấn điêu ngọc trác, Đoạn Thiên Đức nhịn không được hỏi. "Muội muội của Bản tọa!" Tần Hạo thản nhiên nói. "Muội muội?

Ách..." Nghe vậy, Đoạn Thiên Đức ngẩn người, ánh mắt nhịn không được đánh giá Tiểu Niếp Niếp.

Nhưng ngay sau đó, hắn phảng phất như phát hiện ra chuyện gì kinh khủng, sắc mặt cả người lập tức đại biến, nhìn về phía Tiểu

Niếp Niếp lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

Phải biết Tiểu Niếp Niếp chính là đạo quả của Nữ Đế biến thành, tuy bề ngoài nhìn qua thập phần bình thường, nhưng tu vi càng cường đại thì càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Tiểu Niếp Niếp.

Đoạn Thiên Đức tu vi hiện tại tuy rằng không cao, nhưng lai lịch vô cùng thần bí, trên người ẩn chứa vô số bí mật, tự nhiên không thể dùng lẽ thường để suy đoán, hiển nhiên đã phát hiện ra sự dị thường của Tiểu Niếp Niếp. "Tên béo chết tiệt, ngươi không sao chứ?" Thấy bộ dáng của Đoạn Thiên Đức, Diệp Phàm lộ ra vẻ nghi hoặc. "Khụ khụ, không có việc gì, không có việc gì!" Đoạn Thiên Đức vội vàng lắc đầu, áp xuống kinh hãi trong lòng. "Hai kẻ các ngươi cũng thật to gan, ngay cả đạo tràng của Cổ Hoàng và Đại Đế cũng dám xông vào.

May mắn là Bản tọa tới kịp thời, nếu không hai kẻ các ngươi e rằng chết như thế nào cũng không biết!" Đối với phản ứng của Đoạn Thiên Đức, Tần Hạo cũng không ngạc nhiên, cũng không để trong lòng, sau đó mở miệng nói. "Cái gì!?

Đạo tràng của Cổ Hoàng và Đại Đế?

Tiền bối, nơi này thật sự có liên quan đến Đại Đế!?" Nghe Tần Hạo nói, mắt Đoạn Thiên Đức sáng rực lên, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Trước đó tuy hắn có chút suy đoán, nhưng đó chung quy chỉ là suy đoán mà thôi. "Tiền bối, không biết nơi này là phần mộ của vị Đại Đế nào?" Diệp Phàm cũng đầy mặt tò mò nhìn Tần Hạo.

Đoạn Thiên Đức bên cạnh cũng tò mò không kém. "Nơi này vốn là đạo tràng của Bất Tử Thiên Hoàng!" Tần Hạo nói. "Bất Tử Thiên Hoàng!?

Chẳng lẽ là thần minh mà Thái Cổ vạn tộc cùng tôn thờ vào niên đại Thái Cổ?

Tồn tại chí cao vô thượng trong Thái Cổ vạn tộc!?

Đây là đạo tràng của ngài ấy?

Bần đạo từng đọc trong một cuốn cổ tịch nói đạo tràng của ngài ấy hình như là Cổ Hoàng Sơn, chẳng lẽ nơi này chính là Cổ Hoàng Sơn?" Đoạn Thiên Đức nghe xong mắt sáng rực, lộ ra vẻ kinh kỳ. "Đích xác là Cổ Hoàng Sơn, bất quá về sau nơi này bị Đại Đế mạnh nhất Nhân tộc chiếm cứ, trở thành nơi tu luyện!" Tần Hạo nói. "Đại Đế mạnh nhất Nhân tộc?

Chẳng lẽ là vị Vô Thủy Đại Đế đã hoành thôi sinh mệnh cấm khu, cả đời vô bại, cường thế vô cùng kia!?" Thân thể Đoạn Thiên Đức chấn động mạnh, lộ ra vẻ chấn hám.

Truyền thuyết về Vô Thủy Đại Đế tại toàn bộ Bắc Đẩu tuyệt đối tràn đầy vô tận truyền kỳ. "Không sai!" Tần Hạo gật đầu. "Thật sự là đạo tràng của Vô Thủy Đại Đế!

Vô Thủy Đại Đế chính là Đại Đế cường thế nhất trong lịch sử Nhân tộc, trong các cường giả Cực Đạo cổ kim cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm nhất.

Đạo tràng ở nơi này, nếu..." Nói đến đây, trong mắt Đoạn Thiên Đức lóe lên biểu tình cuồng nhiệt. "Được rồi, đừng có loạn đánh chủ ý nữa.

Đồ vật Vô Thủy Đại Đế lưu lại không dễ dàng bị nhiễm chỉ như vậy đâu.

Nếu không sợ Vô Thủy Đại Đế tìm ngươi tính sổ thì cứ việc đi lấy!" Tần Hạo cười như không cười nhìn Đoạn Thiên Đức. "Vô Thủy Đại Đế tìm ta tính sổ?

Chờ đã...

Tiền bối, ý của ngài không phải là Vô Thủy Đại Đế còn sống chứ!?

Làm sao... làm sao có thể!?

Vô Thủy Đại Đế thành đạo cách đây gần mười vạn năm, làm sao có thể còn sống?

Chẳng lẽ...

Chương 86

chẳng lẽ Vô Thủy Đại Đế đã thành Tiên rồi?" Đoạn Thiên Đức trừng mắt thật lớn, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Hắn phát hiện mỗi lần ở cùng Tần Hạo đều sẽ biết được một số bí văn kinh thiên động địa.

Lần trước nhìn thấy Thanh Đế chưa vẫn lạc mà nghịch thiên quy lai, hiện tại lại biết được Vô Thủy Đại Đế cũng không vẫn lạc, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được. "Thành Tiên sao, hiện tại còn chưa tính là, bất quá cũng đã đi trên con đường thành Tiên rồi.

Cho nên hiện tại ngươi xác định muốn đánh chủ ý vào chí bảo Vô Thủy Đại Đế lưu lại trong Tử Sơn sao?" Tần Hạo hỏi. "Khụ khụ khụ, nói đùa, nói đùa thôi, tiền bối chớ trách, ta chỉ đang nói đùa thôi.

Vô Thủy Đại Đế là Đại Đế vô thượng của Nhân tộc ta, ta sao có thể đi tiết độc đồ vật của Đại Đế!" Đoạn Thiên Đức đầy mặt "chính khí" nói.

Biểu tình khẳng khái kích ngang đó, nếu không phải Tần Hạo sớm biết Đoạn Thiên Đức là loại hàng sắc gì, e rằng thật sự bị lừa rồi. "Đồ vật của Vô Thủy Đại Đế đích xác tạm thời không thể động, bất quá trừ chí bảo truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế ra, bên trong còn có một số thứ đối với các ngươi có chút tác dụng!" Trầm ngâm một lát, Tần Hạo lại nói. "Thật sự!?

Tiền bối ngài cũng muốn đi vào?" Nghe Tần Hạo nói, mắt hai người sáng lên.

Sau khi biết lai lịch thật sự của Tử Sơn, thực tế Đoạn Thiên Đức và Diệp Phàm không còn ý định đi vào nữa.

Dù sao đây chính là đạo tràng của Cổ Hoàng và Đại Đế, so với một Thanh Đế hiển nhiên còn hung hiểm hơn nhiều.

Cho dù Đoạn Thiên Đức tự tin đến đâu cũng không cho rằng mình có thể toàn thân trở ra.

Nhưng nếu có Tần Hạo thì hoàn toàn bất đồng.

Phải biết, đây chính là một tôn Chân Tiên chân chính. "Đã đến rồi thì liền đi xem một chút đi!" Tần Hạo gật đầu, không từ chối. "Thật quá tốt rồi!" Hai người nhìn nhau, lộ ra vẻ hưng phấn.

Lập tức dưới sự dẫn dắt của Tần Hạo, một nhóm người đi về phía Tử Sơn.

Một lát sau, bọn họ đã tới cửa vào Tử Sơn.

Trong nháy mắt tiến vào cửa, mấy người Tần Hạo liền cảm nhận được một cỗ khí tràng quỷ dị bao trùm lên người, cảm giác bên trong và bên ngoài Tử Sơn phảng phất như hai thế giới. "Khí tràng của Vô Thủy Chung sao?

Không tệ!" Cảm ứng được khí tràng, Tần Hạo thản nhiên gật đầu.

Vô Thủy Chung là Cực Đạo Đế Binh do Vô Thủy Đại Đế luyện chế, ẩn chứa đạo và pháp của ngài.

Nếu chỉ là binh khí bản thân thì cũng chỉ là cấp bậc Hậu Thiên Pháp Bảo, nhưng nếu thừa tải đạo và pháp của Vô Thủy Đại Đế thì uy năng cũng đủ để so sánh với Hậu Thiên Linh Bảo bình thường.

Trong các Cực Đạo Đế Binh, Vô Thủy Chung hiển nhiên thuộc loại tồn tại đỉnh tiêm. "Trên tường có chữ!" Lúc này Diệp Phàm chú ý tới vách tường. "Là người đi trước lưu lại!" Nhìn chữ viết, Tần Hạo hiển nhiên nhận ra, đây chính là do những cường giả như Khương Thái Hư, Cổ Thiên Thư, Dao Trì Thánh Nữ và Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư lưu lại trước khi tiến vào Tử Sơn.

Trong đó đạo vận do Cổ Thiên Thư lưu lại là mạnh nhất, hiển nhiên thực lực cường đại nhất, Dao Trì Thánh Nữ là yếu nhất. "Thật nhiều thi hài cường giả!" Dọc đường đi, mấy người tự nhiên cũng nhìn thấy không ít thi hài, hiển nhiên đều là những cường giả tiến vào Tử Sơn thăm dò lưu lại. ...

Có Tần Hạo ở đây, cấm chế dọc đường đều thùng rỗng kêu to.

Chỉ một lát sau, nhóm người Tần Hạo đã đi tới sâu trong Tử Sơn.

Ngay lúc này, Tần Hạo cảm ứng được một cỗ linh hồn dao động yếu ớt truyền đến từ phía sau một vách tường. "Thần Vương Khương Thái Hư sao?" Cảm ứng được linh hồn dao động cổ xưa này, Tần Hạo liền đoán được thân phận đối phương.

Trong cảm ứng của hắn, Khương Thái Hư giờ phút này gần như dầu hết đèn tắt, tùy thời đều có khả năng hóa đạo.

Bất quá đồng thời hắn cũng phát hiện trạng thái của Khương Thái Hư lúc này rất kỳ đặc, có một loại cảm giác trí chi tử địa nhi hậu sinh (tìm đường sống trong cõi chết).

Hắn hiện tại đang bất tri bất giác trải qua một loại thuế biến huyền diệu, chỉ cần thuế biến hoàn thành là đủ để phá kén thành bướm. "Không tệ!" Tần Hạo thầm gật đầu.

Sau một khắc, thân hình hắn nhoáng lên, trực tiếp tiến vào không gian trong vách đá.

Cấm chế phức tạp trên vách đá trong mắt Tần Hạo chỉ như không có.

Rất nhanh ánh mắt Tần Hạo rơi vào một bóng người trong góc không gian vách đá.

Chỉ thấy bóng người khô gầy như củi, phảng phất như một cái xác khô, sinh cơ trên người gần như đã triệt để tiêu tán, thỉnh thoảng

có một tia linh hồn dao động dật tán ra, nhìn qua thập phần suy yếu. "Ông..." Ngay khoảnh khắc mấy người Tần Hạo tiến vào, hiển nhiên cũng kinh động đối phương.

Chỉ thấy mi tâm đối phương lóe lên một đạo thanh sắc vi quang. "...

Yêu nhân..." Ngay sau đó, một đạo ý niệm đứt quãng truyền đến.

Sau khi truyền ra đạo ý niệm này, thân ảnh kia lại suy yếu đi không ít, hiển nhiên đã tiêu hao không ít năng lượng.

Thấy trạng thái đối phương như vậy, Tần Hạo lắc đầu.

Chương 87

Trạng thái này ngay cả giao lưu cũng thành vấn đề.

Hắn không chút chần chờ, đưa tay điểm một chỉ, một cỗ sinh mệnh tinh khí vô cùng nồng đậm bắn ra, trực tiếp rơi vào nhục thân Khương Thái Hư.

Trong khoảnh khắc, sinh mệnh tinh khí bành trướng điên cuồng dũng động trong cơ thể Khương Thái Hư.

Thân hình vốn khô gầy như củi của hắn bắt đầu khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nương theo đó là một cỗ linh hồn dao động cường đại thăng đẳng, phảng phất như từ trong trầm ngủ phục hồi. "Thần Vương Tái Sinh Thuật!" Có sinh mệnh tinh khí do Tần Hạo cung cấp, tinh khí thần của Khương Thái Hư tự nhiên được bổ sung cực lớn.

Sau đó Khương Thái Hư trực tiếp phát động thiên phú thần thông của Thần Vương Thể, tốc độ khôi phục thân thể nháy mắt tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Trong nháy mắt, hình tượng khô gầy như củi biến mất, thay vào đó là một bóng người bạch y phong thần như ngọc, giữa mi vũ mang theo một cỗ hạo nhiên chính khí không thể hòa tan.

Quả là một tuyệt đại Thần Vương phong thần như ngọc.

Nhân vật như vậy vốn không nên thừa chịu nhiều thống khổ, không nên có vận mệnh thê thảm như thế!

Thấy bộ dáng Khương Thái Hư, Tần Hạo thầm nghĩ. "Đa tạ tiền bối cứu giúp!" Đợi sau khi luyện hóa xong sinh mệnh tinh khí trong cơ thể, ánh mắt Khương Thái Hư rơi vào trên người Tần Hạo.

Hắn phát hiện không cảm ứng được chút khí tức nào trên người Tần Hạo, cộng thêm thủ đoạn đối phương vừa thể hiện, Khương Thái Hư đâu thể không biết người trước mắt tuyệt đối là một tồn tại khủng bố viễn siêu tưởng tượng của mình. "Thần Vương Khương Thái Hư?" Nhìn Khương Thái Hư trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói. "Chính là tại hạ, tiền bối biết ta?" Nghe Tần Hạo gọi tên mình, Khương Thái Hư có chút bất ngờ, phải biết hắn bị nhốt ở nơi này đã hơn bốn ngàn năm. "Cái gì!?

Thần Vương Khương Thái Hư!?

Đại thành Thần Thể vô địch Đông Hoang bốn ngàn năm trước?" Bên cạnh, Đoạn Thiên Đức và Diệp Phàm cũng nhịn không được kinh hô một tiếng, hiển nhiên đều từng nghe qua danh tiếng của Khương Thái Hư. "Vô địch Đông Hoang?" Nghe vậy, Khương Thái Hư cười tự giễu.

Tuy rằng hắn rất có lòng tin vào tài tình thiên phú của mình, nhưng làm người của Hoang Cổ thế gia Khương gia, Khương Thái Hư tự nhiên hiểu nước ở Đông Hoang và Bắc Đẩu sâu đến mức nào.

Cái gọi là vô địch Đông Hoang chỉ là trên mặt nổi mà thôi, đó là dưới tiền đề những lão quái vật kia không xuất thế. "Lược có nghe thấy.

Bị khốn Tử Sơn bốn ngàn năm chẳng những không vẫn lạc, ngược lại còn minh ngộ ra mình, có một ngày tái hoạt một đời cũng không phải hư vọng!" Tần Hạo thản nhiên nói. "Tiền bối quá khen, hôm nay nếu không phải tiền bối cứu giúp, với trạng thái của tại hạ e rằng căn bản không kiên trì được đến lúc đó, e rằng đã sớm không chịu nổi rồi!" Khương Thái Hư lắc đầu nói. "Đại ân của tiền bối, tại hạ không thể báo đáp.

Ta nguyện ý lấy ra 'Đấu' Tự Bí trên người, hy vọng tiền bối không

chê!" Trầm ngâm một lát, Khương Thái Hư mở miệng nói.

Lần này Tần Hạo có thể nói là cứu hắn một mạng.

Bị khốn bốn ngàn năm, đồ vật có giá trị trên người sớm đã tiêu hao hoàn toàn, thứ còn lại hiển nhiên chỉ có sở học cả đời.

Công pháp tu luyện là Hằng Vũ Kinh - bí mật bất truyền của Khương gia, là Đế Kinh, tuyệt đối không thể ngoại truyền, cho nên Khương Thái Hư chỉ có thể lấy ra 'Đấu' Tự Bí. "Cửu Bí!" Đoạn Thiên Đức và Diệp Phàm nghe xong mắt sáng rực.

Cửu Bí ở phương thiên địa này kham xưng là thần thông bí thuật đỉnh tiêm nhất.

Hiện tại nghe Khương Thái Hư nói, trên mặt hai người lộ ra vẻ mong chờ nồng đậm. "Cửu Bí sao...

Không cần, Bản tọa đối với Cửu Bí không có hứng thú!" Tần Hạo lắc đầu.

Tuy rằng Cửu Bí thuộc về thần thông đỉnh tiêm ở đây, nhưng đối với Tần Hạo hiển nhiên không có lực hấp dẫn.

Cửu Bí nói trắng ra cũng chỉ là bí pháp do tồn tại cấp bậc Kim Tiên sáng tạo ra mà thôi.

Tần Hạo hiện tại là Đại La Kim Tiên, tự nhiên chướng mắt loại bí pháp này. "?" Nghe Tần Hạo nói, Khương Thái Hư, Diệp Phàm cùng Đoạn Thiên Đức đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh nhớ tới thân phận Tần Hạo, hai người Diệp Phàm liền thích nhiên.

Cửu Đại Thiên Tôn thời đại thần thoại tuy danh tiếng khủng bố, nhưng tối đa cũng chỉ tương đương Đại Đế mà thôi, đều thuộc về Cực Đạo cường giả.

Nhưng Tần Hạo trước mắt chính là Tiên nhân lăng giá trên Cực Đạo. "Không biết ý của tiền bối là gì?" Rất nhanh Khương Thái Hư cũng hồi thần, ánh mắt nhìn Tần Hạo, nhất thời có chút đoán không ra ý tứ của hắn.

Tuy biết Tần Hạo mạnh, nhưng hiển nhiên hắn không biết Tần Hạo đã mạnh đến trình độ siêu việt Cực Đạo cường giả. "Không có gì, Bản tọa cứu ngươi tịnh không ham muốn thần thông bí thuật của ngươi, chỉ là không đành lòng nhìn nhân kiệt như ngươi vẫn lạc tại đây mà thôi.

Hiện nay đại thế sắp mở ra, Nhân tộc sẽ chịu xung kích trước nay chưa từng có, hy vọng ngươi có thể sớm ngày hoàn thành thuế biến, đến lúc đó vì Nhân tộc tận một phần lực!" Tần Hạo lắc đầu, thản nhiên nói.

Tần Hạo cũng không chiêu lãm Khương Thái Hư, cũng không đề cập chuyện Thiên Đình.

Dù sao Khương Thái Hư không phải Đại Thành Thánh Thể cũng không phải Thanh Đế, tuy rằng tài tình hơn người, nhưng hiện tại thực lực của hắn còn hơi yếu, chưa đủ tư cách tiếp xúc với tầng diện kia.

Tần Hạo tin tưởng, ngày sau một khi thành lập Thiên Đình, với tính cách của Khương Thái Hư, chỉ cần phát ra lời mời, đối phương khẳng định sẽ không cự tuyệt. "Đại thế sao..." Nghe Tần Hạo nói, Khương Thái Hư sửng sốt.

Là người của Hoang Cổ thế gia, hiển nhiên hắn biết nhiều hơn tu luyện giả bình thường rất nhiều, tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của Tần Hạo, sắc mặt biến đổi.

Chương 88

"Tiền bối yên tâm, ta biết nên làm thế nào, ta tuyệt đối sẽ không để tiền bối thất vọng!" Ngay sau đó, Khương Thái Hư kiên định nói. "Như thế là tốt rồi.

Đây là Phục Nhan Đan, là Bản tọa tùy tay luyện chế, có thể làm cho người ta trọng phản thanh xuân, ngoài ra có thể gia tăng ngàn năm tuổi thọ!

Vật này liền tặng cho ngươi đi!" Tần Hạo lật tay, trong tay xuất hiện một viên đan dược màu trắng sữa, thản nhiên nói.

Khoảnh khắc đó, một cỗ dược hương nồng đậm từ đan dược tán phát ra. "Cái gì, tăng thọ ngàn năm!?

Trời ạ, hiệu quả này quả thực có thể so với Dược Vương, chỉ đứng sau Bất Tử Dược!" Đoạn Thiên Đức nghe xong quái khiếu một tiếng, vẻ mặt vô cùng chấn hám, trong mắt lóe lên quang mang nóng rực. "Tiền bối, đan dược này quá quý trọng, ta không thể nhận!" Khương Thái Hư hiển nhiên cũng bị dọa nhảy dựng, khí tức trên đan dược khiến hắn vô cùng chấn kinh.

Hắn cũng hiểu Tần Hạo không lừa mình, nhìn khí tức phát ra thì diên thọ ngàn năm e rằng chỉ là ước tính bảo thủ nhất.

Hắn rất rõ giá trị của thứ này, cho dù là Hoang Cổ Khương gia e rằng cũng không lấy ra được thần vật bực này.

Nếu lưu truyền ra ngoài, tuyệt đối đủ để dẫn dụ vô số lão quái vật xuất thế. "Thứ này đối với ta đích xác không cần thiết, nhưng ta không cần không đại biểu người khác cũng không cần!" Tần Hạo nói. "Hả?

Không biết ý của tiền bối..." Nghe Tần Hạo nói bóng gió, Khương Thái Hư nghi hoặc hỏi. "Theo Bản tọa biết, Thái Vân Tiên Tử còn tại thế, bất quá tuổi thọ hẳn là còn lại không nhiều lắm!" Nói đến đây, Tần Hạo không nói tiếp nữa, hiển nhiên hắn biết Khương Thái Hư đã hiểu ý mình. "Cái gì!?

Tiền bối nói thật sao!

Nàng thật sự còn tại thế!?" Nghe xong, Khương Thái Hư bật dậy, vẻ mặt kích động.

Phải biết hắn bị nhốt ở đây bốn ngàn năm, bên ngoài e rằng sớm đã vật đổi sao dời.

Nay nghe tin tức này, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được. "Đa tạ tiền bối!

Đã như vậy, tại hạ xin quý lĩnh.

Đại ân của tiền bối tại hạ cẩn ghi trong lòng, ngày sau nếu tiền bối có sai phái, tại hạ tuyệt đối nghĩa bất dung từ!" Khương Thái Hư kiên định nói. "Tốt, hy vọng là như thế.

Được rồi, Bản tọa liền tiễn ngươi ra ngoài, hy vọng ngươi có thể ở bên ngoài hoàn thành thuế biến, dù sao thời gian của nàng không còn nhiều lắm!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Dứt lời, không đợi Khương Thái Hư nói thêm, hắn vung tay lên, không gian xung quanh vặn vẹo.

Sau một khắc, thân ảnh Khương Thái Hư liền biến mất tại chỗ. ...

Tại một nơi bên ngoài Tử Sơn, không gian vặn vẹo, một bóng người áo trắng bằng không hiển hóa ra.

Bóng người phong thần như ngọc, hách nhiên chính là Khương Thái Hư bị Tần Hạo tiễn khỏi Tử Sơn. "Đây là... ta thật sự ra ngoài

rồi!?

Không ngờ Khương Thái Hư ta lại có ngày được thấy ánh mặt trời!" Nhìn cảnh sắc xung quanh, Khương Thái Hư lộ ra vẻ hoảng hốt.

Bốn ngàn năm tuế nguyệt, đối với hắn quả thực như cách một thế hệ. "Thực lực thật khủng bố, e rằng Cổ Chi Thánh Hiền cũng tuyệt đối không có cách nào phá khai khí tràng của Cực Đạo Đế Binh, ít nhất phải là một tôn Đại Thánh, thậm chí Chuẩn Đế!

Đông Hoang từ lúc nào lại xuất hiện một tôn tồn tại khủng bố như thế." Nhớ lại thủ đoạn vừa rồi của Tần Hạo, Khương Thái Hư chấn hám.

Bị khốn Tử Sơn bốn ngàn năm, hắn rất rõ sự khủng bố của khí tràng Cực Đạo Đế Binh, nhưng đối phương lại dễ dàng cách khí tràng đó tống hắn ra ngoài, thực lực khủng bố có thể thấy được. "Thái Vân, chờ ta.

Đợi ngày ta xuất quan, chính là lúc chúng ta trùng phùng.

Lần này không ai có thể chia cắt chúng ta nữa!" Áp xuống tạp niệm trong lòng, Khương Thái Hư thầm nhủ.

Hiện tại việc cấp bách nhất là tìm một nơi bế quan.

Bây giờ hắn không cần giống như nguyên tác phải đại phí chu chương, bởi vì nhờ Tần Hạo, trong cơ thể hắn tràn ngập sinh mệnh tinh khí nồng đậm, cự ly hoàn thành thuế biến chỉ còn thiếu một bước.

Lập tức Khương Thái Hư không chần chờ, biện biệt phương hướng xong liền lao đi, trực tiếp rời xa phạm vi Tử Sơn. ...

Sau khi tiễn Khương Thái Hư rời đi, Tần Hạo cũng mang theo mấy người rời khỏi không gian vách đá.

Bởi vì sự xuất hiện của Tần Hạo, Diệp Phàm tịnh không hoạch đắc Đấu Tự Bí.

Nhưng theo Tần Hạo thấy, đây căn bản không phải chuyện lớn.

Trước đó trong Cửu Long Kéo Quan, Tần Hạo đã truyền thụ cho Diệp Phàm không ít bí thuật.

Tuy rằng đó chỉ là Tần Hạo tùy tay truyền thụ, nhưng với tu vi cảnh giới của hắn, đồ vật lấy ra tự nhiên sẽ không kém hơn cái gọi là Cửu Bí, thậm chí còn hơn.

Chương 89

Cho nên cho dù thiếu Đấu Tự Bí, ảnh hưởng đối với Diệp Phàm cũng không lớn.

Nhóm người lại tiếp tục đi về phía sâu trong Tử Sơn. "Trời ạ, khí tức thật khủng bố, sao lại có nhiều Thái Cổ sinh vật đang trầm ngủ như vậy.

Nơi này không phải bị Vô Thủy Đại Đế chiếm lĩnh rồi sao, vì sao lại còn nhiều Thái Cổ sinh vật tồn tại?" Dọc đường đi, bọn họ gặp không ít Thái Cổ sinh vật đang ngủ say.

Cảm nhận khí tức trên người chúng, Đoạn Thiên Đức và Diệp Phàm nhịn không được lên tiếng.

Khí tức đó khiến bọn họ có cảm giác đảm chiến tâm kinh, còn khủng bố hơn nhiều so với những đại nhân vật bọn họ từng gặp. "Bất quá chỉ là một đám sâu kiến mà thôi, không gây được sóng gió gì đâu!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Đối với những Thái Cổ sinh vật này, Tần Hạo căn bản không để vào mắt. "Ách..." Hai người kia một trận vô ngữ, nhưng nhớ tới thực lực của Tần Hạo, liền cảm thấy lời hắn nói không có tật xấu gì. "Hả?

Kia là..." Lúc này, phía trước xuất hiện một tảng Cự Nguyên (Thần Nguyên) lớn, bên trong có một nữ tử áo trắng tuyệt sắc đang nằm, biểu tình thập phần an tường, phảng phất như đang ngủ. "Hình như không phải Thái Cổ sinh linh, là Nhân tộc!" Diệp Phàm nhìn bóng người trong Nguyên, nói. "Ký hiệu...

Ký hiệu của Dao Trì Thánh Địa.

Nữ tử này là người của Dao Trì Thánh Địa?" Đoạn Thiên Đức

nhìn thấy ký hiệu đặc thù trên y phục nữ tử, hách nhiên chính là ký hiệu độc hữu của Dao Trì Thánh Địa. "Dao Trì Thánh Địa sao...

Nguyên!" Thấy một màn này, Tần Hạo đoán ngay ra thân phận người trước mắt.

Hách nhiên chính là Dao Trì Thánh Nữ Dương Di, người vạn năm trước tiến vào Tử Sơn tìm kiếm Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư.

Đồng thời Tần Hạo phát hiện bên cạnh có một túm lông đỏ, một cỗ khí tức nguyền rủa nhàn nhạt tán phát ra từ đó, càng ấn chứng suy đoán trong lòng hắn. "Tiền bối quen biết?" Diệp Phàm và Đoạn Thiên Đức tò mò nhìn Tần Hạo. "Nếu Bản tọa đoán không sai, đây hẳn là Dao Trì Thánh Nữ của vạn năm trước!" Tần Hạo nói. "Thì ra là thế..." Đoạn Thiên Đức gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với suy đoán này.

Tình huống của Dương Di trong Nguyên hiển nhiên tịnh không lạc quan.

Khác với Thái Cổ sinh vật đang ngủ say, khí tức trên người Dương Di trở nên vô cùng suy yếu.

Nếu không phải cảm tri của Tần Hạo thập phần mẫn duệ mới cảm ứng được dao động sinh mệnh vi bất khả tra kia, đổi lại là người khác e rằng sẽ trực tiếp coi nàng là một cái xác chết.

Hiển nhiên trước khi bị phong ấn, Dương Di đã bị trọng thương, sau đó được Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư trốn trong Tử Sơn cứu giúp.

Chỉ là trạng thái của Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư cũng rất tệ, cộng thêm thực lực không đủ, cho nên căn bản không thể làm cho nàng triệt để phục nguyên, chỉ có thể trấn phong nàng trong Nguyên. "Thôi được, đã gặp thì liền cứu!" Tần Hạo thầm nghĩ, lại một lần nữa đưa tay điểm ra một chỉ.

Một đạo sinh mệnh bản nguyên khí tức hồn hậu dung nhập vào cơ thể Dương Di.

Cùng lúc đó, ngọn lửa sinh mệnh vốn sắp tắt lại bắt đầu thăng đằng. "Hống hống hống..." Ngay lúc này, bỗng nhiên một tiếng gầm rú vang lên.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một quái vật toàn thân mọc đầy lông đỏ từ xa bay tới, bộc phát ra khí tức bạo ngược khủng bố.

Sát phạt chi khí lăng lệ trực tiếp bao trùm lấy Tần Hạo.

Tần Hạo thần sắc không đổi, hiển nhiên đã sớm sát giác được sự tồn tại của đối phương.

Khi công kích sắp rơi xuống, trên người hắn bộc phát ra một cỗ khí tràng khủng bố.

Trong khoảnh khắc, kình khí sát phạt tiêu tán, bóng người quái vật lông đỏ trực tiếp bị định cách tại nơi không xa Tần Hạo, mặc cho đối phương giãy giụa thế nào cũng không thể thoát. "Quái vật gì vậy!?

Chẳng lẽ cũng là Thái Cổ sinh vật?" Diệp Phàm nhìn thấy quái vật lông đỏ, lộ ra vẻ kiêng kỵ nồng đậm. "Hình như không phải Thái Cổ sinh vật.

Khí tức nguyền rủa thật khủng bố.

Trong truyền thuyết, Nguyên Thiên Sư khi về già và Đại Thành Thánh Thể lúc vạn năm đều sẽ chịu nguyền rủa thần bí, biến thành quái vật lông đỏ hoặc lông vàng.

Trên người kẻ này tịnh không có khí huyết bành phái của Thánh Thể, chẳng lẽ là một vị Nguyên Thiên Sư?

Bắc Đẩu chẳng lẽ còn có truyền thừa của Nguyên Thiên Sư nhất mạch?" Kiến thức của Đoạn Thiên Đức hiển nhiên không phải Diệp

Phàm có thể so sánh, cẩn thận đánh giá quái vật lông đỏ một lát liền suy đoán ra thân phận. "Trong truyền thuyết, Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư có quan hệ mạc nghịch với Dao Trì Thánh Nữ vạn năm trước.

Nữ tử trong Nguyên hẳn là Dao Trì Thánh Nữ, vậy kẻ này hẳn là Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư!" Đoạn Thiên Đức nói tiếp. "Kiến thức đảo không tệ!" Tần Hạo có chút kinh ngạc nhưng cũng không quá bất ngờ.

Dù sao lai lịch Đoạn Thiên Đức không nhỏ, kiếp trước lại là thủy tổ giới khảo cổ, tự nhiên biết không ít bí văn. "Thật sự là Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư!?

Vị này còn tồn tại cửu viễn hơn cả Thần Vương Khương Thái Hư, là nhân vật vạn năm trước.

Chương 90

Nếu như thế, e rằng ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền!" Đoạn Thiên Đức chấn kinh.

Cổ Chi Thánh Hiền bình thường tuổi thọ không thể nhiều như vậy, nhưng Nguyên Thiên Sư là ngoại lệ.

Nguyên thuật đủ để bọn họ thiết xuất vô số kỳ trân, trong đó không thiếu chí bảo diên tục tuổi thọ.

Cho nên mỗi đời Nguyên Thiên Sư tuổi thọ đều thập phần khủng bố. "Ông!" Tần Hạo không chần chờ, một đạo kim sắc lưu quang nhập vào mi tâm quái vật lông đỏ.

Khoảnh khắc đó, một cỗ hạo nhiên chi khí khủng bố từ trên người đối phương tán phát ra.

Dưới sự bao trùm của khí tức này, nguyền rủa chi lực trong cơ thể đối phương phi khoái tiêu tán.

Ngay cả nguyền rủa của Đại Thành Thánh Thể Tần Hạo còn có thể vung tay phá trừ, huống chi Nguyên Thiên Sư trước mắt.

Theo nguyền rủa tiêu tán, lông đỏ trên người đối phương không ngừng rụng xuống, rất nhanh lộ ra chân dung, hách nhiên là một nam tử trung niên mặt mũi thanh tú, trên người mang theo một loại khí chất đặc thù.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cường đại từ trên người đối phương thăng đằng, phảng phất như có thứ gì đó đang tô tỉnh từ trong trầm ngủ.

Sinh cơ của Dao Trì Thánh Nữ trong Nguyên cũng trở nên nồng đậm hơn, lông mi khẽ run rẩy, hiển nhiên sắp tỉnh lại. "Ưm..."

Khoảng mười mấy hơi thở sau, một tiếng rên khẽ vang lên.

Dao Trì Thánh Nữ mở mắt, đáy mắt lóe lên vẻ mê mang, dần dần tiêu cự ngưng tụ lại. "Đây là... ta chưa chết sao?

Hả?

Lâm, Lâm ca!?" Ánh mắt Dao Trì Thánh Nữ quét qua nhóm người Tần Hạo, nhưng ngay sau đó, khi nhìn thấy Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư Trương Lâm cách đó không xa, cả người nàng chấn động, trong mắt lóe lên vẻ kích động.

Phải biết nàng tiến vào Tử Sơn chính là vì tìm kiếm Trương Lâm. "Hả?" Phảng phất như nghe thấy tiếng gọi, Trương Lâm cũng mở mắt, ánh mắt rơi vào trên người Dao Trì Thánh Nữ. "Di nhi?!

Nàng không sao chứ?

Thương thế trên người..." Thấy Dương Di (Dao Trì Thánh Nữ), trong mắt Trương Lâm lóe lên vẻ kinh hỉ.

Giờ phút này nguyền rủa tiêu biến, hắn đã khôi phục thần trí, nhớ lại chuyện xưa.

Lúc trước hắn bị nguyền rủa tra tấn, trong Tử Sơn gặp được Dao Trì Thánh Nữ đang hấp hối vì bị Thái Cổ sinh vật trọng thương khi đi tìm hắn.

Lợi dụng một tia thần trí còn sót lại, Trương Lâm đã phong ấn nàng vào Cự Nguyên.

Giờ thấy Dương Di không còn chút thương thế nào, hắn tự nhiên vô cùng kích động. "Hả?

Nguyền rủa trên người ta..." Lúc này Trương Lâm mới chú ý tới tình huống bản thân.

Khi cảm nhận được nguyền rủa chi lực từng tràn ngập trong cơ

thể đã biến mất vô ảnh vô tung, cả người hắn ngẩn ra, sau đó là một trận cuồng hỉ.

Không còn nguyền rủa, không cần chịu đựng sự tra tấn phi nhân, cũng không sợ biến thành quái vật lông đỏ nữa. "Lâm ca, thân thể chàng cũng khỏi rồi?" Dương Di thấy tình huống của Trương Lâm, cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Sau đó hai người phảng phất như hiểu ra, ánh mắt cùng rơi vào trên người nhóm Tần Hạo, cuối cùng định cách tại Tần Hạo. "Dám hỏi có phải tiền bối đã cứu ta?" Cảm ứng khí tức như vực sâu biển lớn trên người Tần Hạo, thần sắc Trương Lâm lẫm liệt.

Hắn phát hiện Tần Hạo khủng bố hơn bất cứ ai hắn từng gặp, đối mặt với khí tức đó, hắn cảm giác như mình chỉ là con sâu cái kiến.

Phải biết hiện tại hắn đã là cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền, cho dù là Thánh Nhân Vương cũng không thể cho hắn cảm giác này, ít nhất phải là Đại Thánh, thậm chí mạnh hơn.

Đối phương có thể triệt để phá trừ nguyền rủa chi lực, hắn tự nhiên biết rõ nguyền rủa này khủng bố thế nào, từng có Đại Thánh xuất thủ cũng thất bại, thậm chí bị phản phệ. "Không sai!" Tần Hạo thản nhiên gật đầu.

Hắn nhìn qua hai người, tu vi Trương Lâm xấp xỉ Cổ Chi Thánh Hiền đỉnh phong, chỉ kém một bước là đạp nhập Thánh Nhân Vương.

Còn Dương Di yếu hơn, chỉ là Tiên Tam cảnh giới, nhưng là Trảm Đạo đỉnh phong Đại Thành Vương Giả, sắp đạp nhập Cổ Chi Thánh Hiền.

Phóng mắt khắp Bắc Đẩu hiện tại, họ kham xưng là tồn tại đỉnh tiêm. "Đa tạ tiền bối cứu giúp!" Hai người càng thêm cung kính. "Không cần khách khí, không biết sau này hai người có dự định gì?"

Tần Hạo hỏi. "Mạng của ta là do tiền bối cứu, cứu mạng chi ân không thể báo đáp.

Tại hạ hy vọng được đi theo bên cạnh tiền bối, xin tiền bối thành toàn!" Trương Lâm trầm ngâm một lát rồi kiên định nói.

Khác với Khương Thái Hư có gia tộc, Trương Lâm thực chất chỉ là một tán tu.

Hắn biết Bắc Đẩu sắp loạn, Thái Cổ sinh vật sắp phục tô, đối mặt với Thái Cổ Tổ Vương, một mình hắn không đủ, chỉ có đi theo cường giả chân chính mới nắm được chủ động.

Hơn nữa Tần Hạo lại có ơn cứu mạng với hắn. "Ta nghe Lâm ca!" Dương Di không chút chần chờ. "Như vậy sao...

Chương 91

Cũng tốt!" Tần Hạo hơi ngạc nhiên nhưng cũng hiểu suy nghĩ của Trương Lâm.

Hắn không từ chối, có thêm người làm việc vặt cũng tốt.

Một Nguyên Thiên Sư, một Dao Trì Thánh Nữ, thân phận cũng không làm mất mặt hắn. "Tiền bối, không biết ngài vào đây là..." Trương Lâm tò mò hỏi. "Nơi này là đạo tràng của Vô Thủy Đại Đế, Bản tọa chỉ vào xem một chút thôi!" Tần Hạo đáp. "Ách..." Hai người ngạc nhiên.

Nơi này là đạo tràng Đại Đế, bộ bộ sát cơ, mà Tần Hạo nói nghe cứ như đi dạo công viên vậy. "Được rồi, đã khôi phục thì tiếp tục đi vào xem một chút đi!" Tần Hạo nói, cả nhóm tiếp tục đi sâu vào Tử Sơn. ... "Hả?

Đó là...

Nguyên Thiên Thư!?" Đi được một lúc, bọn họ gặp một bộ hài cốt.

Trương Lâm kinh hô, nhìn về phía cuốn sách làm bằng chất liệu lạ bên cạnh hài cốt. "Nguyên Thiên Thư?

Chí bảo truyền thừa của Nguyên Thiên Sư nhất mạch!?" Mắt Đoạn Thiên Đức sáng lên. "Quả nhiên là Nguyên Thiên Thư.

Hả?

Năm đó ta lưu lại thạch y, chẳng lẽ..." Trương Lâm nhìn bộ thạch y trên người hài cốt. "Chẳng lẽ là tổ tiên của Lão tộc trưởng, Trương Kế Nghiệp tiền bối?" Diệp Phàm lên tiếng.

Hắn biết người trong thạch trại bên ngoài là hậu duệ Nguyên

Thiên Sư. "Ồ?

Tiểu hữu biết thân phận người này?" Trương Lâm nhìn Diệp Phàm. "Biết một chút!" Diệp Phàm kể lại sự tình. "Thì ra là thế.

Một vạn năm rồi, Nguyên Thiên Sư nhất mạch đã xuống dốc đến mức này sao?

Ngay cả Nguyên Thiên Thư cũng di lạc ở nơi này!" Trương Lâm lẩm bẩm, sau đó nói: "Là lỗi của ta, năm đó vì nguyền rủa mà không kịp tìm truyền nhân, đành phải lưu lại Nguyên Thiên Thư cho hậu nhân, dẫn đến việc Nguyên Thiên Sư nhất mạch suy tàn.

Xem ra sau này phải tìm một truyền nhân rồi, ta không thể để Nguyên Thiên Sư nhất mạch đứt đoạn trong tay ta!" "Truyền nhân Nguyên Thuật sao?

Chuyện này đơn giản, nếu muốn truyền thừa Nguyên Thiên Sư, không ai thích hợp hơn Diệp Phàm!" Tần Hạo nói. "Ồ?

Diệp tiểu hữu sao?

Hả...

Diệp tiểu hữu thể chất... giống như Hoang Cổ Thánh Thể trong truyền thuyết!" Trương Lâm nhìn Diệp Phàm, phát hiện thể chất của hắn, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hắn cũng biết sự liên hệ giữa Nguyên Thiên Sư và Thánh Thể, cả hai đều gặp nguyền rủa lúc về già, điều này khiến hắn có cảm giác đồng bệnh tương liên với Diệp Phàm. "Hoang Cổ Thánh Thể phối với truyền thừa Nguyên Thiên Sư sao...

Đảo cũng là tuyệt phối!" Trương Lâm gật gù. "Truyền thừa Nguyên Thiên Sư!?

Ta... ta có thể sao?" Diệp Phàm hưng phấn vô cùng.

Được Tần Hạo mở lời, hắn biết cơ hội đã tới. "Diệp tiểu hữu, ngươi có nguyện ý tiếp nhận truyền thừa Nguyên Thiên Sư nhất mạch của ta?

Dẫn dắt Nguyên Thiên Sư nhất mạch quật khởi lần nữa?" Trương Lâm nghiêm túc hỏi. "Ta nguyện ý!" Diệp Phàm vội vàng gật đầu. "Tốt!

Nhưng đã đáp ứng ta, ngươi phải nhớ kỹ trên người hiện tại gánh vác sứ mệnh phục hưng Nguyên Thiên Sư nhất mạch!" Trương Lâm dặn dò. "Tiền bối yên tâm, ta tuyệt đối sẽ dốc hết sức mình!" Diệp Phàm kiên định nói. "Tốt!

Đây là chí bảo truyền thừa, liền giao cho ngươi!

Ngày sau nếu có chỗ không hiểu, có thể tùy thời hỏi ta!" Trương Lâm đưa Nguyên Thiên Thư cho Diệp Phàm.

Chương 92

"Đa tạ tiền bối!" Diệp Phàm cẩn thận tiếp nhận, hưng phấn ra mặt.

Đoạn Thiên Đức bên cạnh nhìn mà hâm mộ không thôi.

Sau khi Trương Lâm chôn cất hài cốt Trương Kế Nghiệp, cả nhóm tiếp tục đi.

Một lát sau, bọn họ đã đến nơi sâu nhất của Tử Sơn - một địa cung khổng lồ. "Kia là...

Khí tức thật khủng bố, Cực Đạo Đế Binh...

Chẳng lẽ là Vô Thủy Chung của Vô Thủy Đại Đế trong truyền thuyết!?" Ánh mắt mọi người đổ dồn vào chiếc chuông vàng khổng lồ ở trung tâm địa cung.

Một cỗ khí tức vô thượng hạo hãn từ chiếc chuông tỏa ra, trực tiếp trấn áp hoàn toàn không gian Tử Sơn.

Đoạn Thiên Đức hai mắt tỏa sáng, nhưng nhớ tới lời Tần Hạo, hắn đành bất lực lắc đầu. "Cực Đạo Đế Binh, trong Tử Sơn thật sự có Cực Đạo Đế Binh tồn tại!" Trương Lâm và Dương Di lẩm bẩm, bị khí tức trước mắt làm chấn kinh. "Vô Thủy Chung hình như đang trấn áp thứ gì đó!" Trương Lâm phát hiện dị dạng.

Nhớ tới những Thái Cổ sinh vật khủng bố trong Tử Sơn, hắn lờ mờ đoán ra. "Đích xác là như thế!" Tần Hạo gật đầu.

Vô Thủy Chung chính là hậu thủ mà Vô Thủy Đại Đế lưu lại trước khi rời đi, dùng để trấn áp đám thủ hạ của Bất Tử Thiên Hoàng trong Tử Sơn.

“Đó là vật gì?” Lúc này ánh mắt Đoạn Đức cũng rơi vào cuốn

thạch thư dày cộm toát ra khí thế khủng bố nằm trên đạo đài cách Vô Thủy Chung không xa.

Trên bề mặt thạch thư chi chít những đạo văn huyền diệu, ánh mắt của mấy người cũng lập tức tập trung vào đó.

"...Vô Thủy Kinh!?

Là một bộ Đế kinh!?

Truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế!?" Khi mấy người nhìn rõ dáng vẻ của thạch thư, trên mặt lập tức lộ ra vẻ chấn kinh, đồng thời đáy mắt cũng lóe lên tia sáng rực lửa.

Phải biết rằng, đây chính là một bộ Đế kinh, Vô Thủy Đại Đế là một trong những Đại Đế đỉnh cấp nhất của Nhân tộc, Đế kinh của ngài cường đại đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Di?

Không mở ra được, bên trên bị thi triển cấm chế cường đại!" Đoạn Đức chạy tới nghiên cứu một hồi, rất nhanh liền lắc đầu.

Mặc dù đã được Tần Hạo cảnh cáo không được mang Vô Thủy Kinh đi, nhưng Đế kinh ngay trước mắt mà không thể hảo hảo quan ma một phen, hiển nhiên hắn thập phần không cam lòng.

Bên cạnh Dương Di và Trương Lâm thấy thế cũng nhịn không được tiến lên một bước, hiển nhiên muốn thử thăm dò một phen.

"Ông..." Ngay khi hai người chuẩn bị cưỡng ép mở ra Vô Thủy Kinh, bỗng nhiên Cực Đạo Đế Binh bên cạnh mạnh mẽ bộc phát ra một cỗ khí tức ngập trời khủng bố, uy năng hạo hãn vô biên trong nháy mắt bao trùm toàn bộ cung điện.

"Không tốt!" Cảm nhận được khí tức khủng bố kia, sắc mặt hai người đại biến, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ khí tức tử

vong nồng nặc.

"Xoát!" Mắt thấy cỗ khí tức khủng bố kia sắp rơi xuống người bọn hắn, trong hư không, một đạo kim quang lóe lên, sau đó một tòa bảo tháp màu huyền hoàng hiển hóa, trong nháy mắt bao trùm lấy mấy người.

Khí tức khủng bố kia cũng lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Hách nhiên chính là cực phẩm công đức linh bảo của Tần Hạo — Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp.

"Đa tạ tiền bối!" Thấy một màn này, Trương Lâm vội vàng mở miệng nói, đồng thời ánh mắt rơi vào trên Huyền Hoàng Công Đức Tháp trong hư không, cảm nhận khí tức hạo hãn bên trên, đáy mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Huyền Hoàng Công Đức Tháp có thể cách tuyệt khí cơ của Đế binh, hiển nhiên ít nhất cũng là một kiện Cực Đạo Đế Binh.

Thậm chí trong cảm giác của hắn, khí tức khủng bố tản ra từ Huyền Hoàng Công Đức Tháp trước mắt còn khủng bố hơn nhiều so với Tây Hoàng Tháp mà hắn từng thấy tại Dao Trì Thánh Địa.

"Đây là truyền thừa của Vô Thủy Đại Đế, há có thể dễ dàng lấy được như vậy.

Truyền thừa có Vô Thủy Chung trấn áp, tương đương với một bàn tay của Vô Thủy Đại Đế đè ở bên trên.

Trừ phi thực lực siêu việt hắn, nếu không chỉ có thể gom đủ tám khối truyền thừa Đế ngọc, hoặc là người có thể chất Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai mới có thể mở ra!" Tần Hạo đạm đạm nói.

"Thì ra là thế!" Nghe Tần Hạo nói xong, trên mặt mọi người lộ ra vẻ bừng tỉnh.

“Tiền bối, ngài thực lực thông thiên, mở ra cho chúng ta kiến thức một chút đi?” Đoạn Đức nhịn không được mở miệng nói, hiển nhiên có chút không quá từ bỏ ý định.

“Vô Thủy Kinh là Đế kinh do Vô Thủy sáng tạo, tuy rằng khủng bố tuyệt luân, nhưng lại gia tăng quá nhiều hạn chế, trong đó hạn chế lớn nhất liền là chỉ có Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai mới có thể tu luyện.

Nếu không thì căn bản vô dụng!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Nguyên lai là như thế!

Lại có hạn chế lớn như vậy!” Đoạn Đức nghe xong hiển nhiên cũng hết hy vọng.

“Bất quá, Diệp tiểu tử, ngươi là Hoang Cổ Thánh Thể, tìm một cái Tiên Thiên Đạo Thai, có lẽ có thể sinh ra một cái Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai, nói không chừng có thể trở thành Vô Thủy Đại Đế thứ hai cũng không nhất định!” Sau đó Đoạn Đức phảng phất nghĩ đến cái gì, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Phàm bên cạnh, đáy mắt lóe lên quang mang mạc danh, mở miệng nói.

“...” Nghe Đoạn Đức nói, Diệp Phàm nhịn không được sắc mặt tối sầm, ánh mắt nhìn về phía đối phương cũng có chút bất thiện.

“Mẹ nó, dọa chết người, trong thiên hạ sao có thể có nhân vật khủng bố như thế, khí tức quả thực so với Đại Đế lúc trước chỉ mạnh chứ không yếu, hy vọng trận văn của Đại Đế có thể che mắt đối phương cảm tri, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta...” Cùng lúc đó, tại phương hướng đạo đài cách Vô Thủy Chung không xa, chỉ thấy một con chó mực lớn đang cuộn mình trong góc, trước mặt nó là vô số trận văn lít nha lít nhít, tản mát ra khí tức huyền diệu vô cùng, hách nhiên là từng đạo trận văn khủng bố.

Chỉ thấy lúc này con chó mực lớn kia ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ kinh hãi nồng đậm, hiển nhiên cũng bị thực lực của Tần Hạo dọa sợ.

"Nhanh rời đi thôi, nhanh rời đi thôi!" Con chó mực lớn trong lòng không ngừng cầu nguyện.

"Không vội!" Tần Hạo lắc đầu, sau đó ánh mắt trực tiếp rơi vào nơi cách đạo đài không xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười khẽ, sau đó đưa tay mạnh mẽ chộp một cái.

Lập tức, không gian chung quanh vặn vẹo, sau đó một con chó mực lớn trực tiếp từ trong hư không hiện ra.

"Gâu gâu...

Chương 93

Không tốt, bị phát hiện!" Con chó mực lớn trong nháy mắt phản ứng, trong miệng quái khiếu một tiếng, một khắc sau, từng đạo ngọc phù trong nháy mắt đánh ra, không gian chung quanh lần nữa vặn vẹo, thân hình liền muốn biến mất tại chỗ, hiển nhiên muốn bỏ trốn.

"Đi?

Đi được sao?" Thấy động tác của đối phương, Tần Hạo khẽ cười một tiếng, thần sắc cũng lơ đễnh, đưa tay điểm ra một chỉ.

Trong nháy mắt chỉ thấy từng đạo ngọc phù trong hư không nổ tung, trực tiếp mất đi hiệu quả, thân thể con chó mực lớn cũng trực tiếp hung hăng nện xuống đất.

"Ta sát, nơi này lại tàng trữ một con cẩu tinh!" Đoạn Đức thấy thế trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới dưới mí mắt lại trốn một con chó.

"Cẩu tinh?

Dám gọi bản hoàng như thế, cái tên đạo sĩ đáng chết này, bản hoàng cắn chết ngươi!" Con chó mực lớn nghe Đoạn Đức nói, trong đôi mắt lóe lên hung quang, thân thể hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang, trong nháy mắt vọt tới bên người Đoạn Đức.

Không đợi Đoạn Đức phản ứng, cái miệng lớn trực tiếp cắn lên đùi hắn.

"Ngọa tào, bần đạo bị chó cắn!

Đáng chết, cút ngay cho bần đạo!" Đoạn Đức trong miệng đau đớn kêu to một tiếng, sau đó mạnh mẽ đấm một quyền về phía con chó mực, lập tức một trận âm thanh va chạm trầm thấp truyền đến, trên

người con chó mực truyền ra âm thanh như kim thiết va chạm, tơ hào không có nửa điểm thương thế.

"Ngọa tào!" Cảm nhận phản chấn chi lực khủng bố truyền đến trên tay, Đoạn Đức chửi ầm lên một tiếng, sau đó trên người truyền ra một đạo thần lực ba động hối sáp, trực tiếp chấn bay con chó mực ra ngoài.

"Mẹ nó, hối khí, thật hối khí, bần đạo lại bị chó cắn!" Đoạn Đức hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm con chó mực đang lộ hung quang cách đó không xa, biểu tình trên mặt hiển nhiên thập phần bất thiện.

"Phi phi phi, tên béo chết tiệt, một thân toàn mùi người chết, mẹ nó ngươi từ trong đống người chết bò ra hay sao, cái miệng thúi phóng sạch sẽ chút cho bản hoàng, nếu không bản hoàng sẽ để ngươi biến thành một cái tử đạo sĩ!" Con chó mực lộ vẻ hung quang nói.

"Bản hoàng?

Hoàng?

Rõ ràng là một con chó đất!" Đoạn Đức đối với xưng hô của con chó mực hiển nhiên cũng đầy mặt khinh thường.

Chữ 'Hoàng' kia là tồn tại cùng cấp bậc với Đế và Tôn, Thiên Tôn - Cổ Hoàng - Đại Đế!

"Tên béo chết tiệt, ngươi ngứa da rồi!" Nghe Đoạn Đức gọi mình như vậy, trong đôi mắt con chó mực lần nữa lóe lên một đạo não nộ, hiển nhiên xúc động cấm kỵ trong lòng nó.

"Được rồi, hai người các ngươi tiêu đình một chút cho bản tọa!" Thấy dáng vẻ của hai kẻ dở hơi này, Tần Hạo nhịn không được lắc đầu, mở miệng nói.

Đúng là phương thiên địa này đệ nhất và đệ nhị vô sỉ tồn tại, làm người không thể quá Đoạn Đức, làm chó không thể quá Hắc Hoàng!

“Ách...” Nghe Tần Hạo nói, Đoạn Đức trực tiếp ngậm miệng lại, hiển nhiên không dám phản bác Tần Hạo.

Còn về phần con chó mực càng rụt cổ lại, tuy rằng không biết thân phận Tần Hạo, nhưng đối phương có thể coi thường trận văn của Vô Thủy Đại Đế, trực tiếp lôi nó từ trong trận văn ra, thực lực tuyệt đối sẽ không kém hơn Vô Thủy Đại Đế, đối mặt với tồn tại khủng bố bực này, con chó mực đâu dám có nửa điểm phách lối.

“Thật đáng yêu nha!” Lúc này Tiểu Niếp Niếp trong ngực Tần Hạo ánh mắt cũng rơi vào trên người Hắc Hoàng, trong đôi mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

“Gâu gâu, ta không phải chó đen, ta là Hắc Hoàng, ta...

ách...” Nghe Tiểu Niếp Niếp nói, Hắc Hoàng hiển nhiên thập phần khó chịu, một đôi mắt to như chuông đồng rơi vào trên người Tiểu Niếp Niếp, bất quá rất nhanh, con mắt chó trừng đến lão đại, phảng phất phát hiện sự tình gì ghê gớm lắm, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh khủng nồng đậm.

Hắc Hoàng nguyên bản là một tôn tồn tại cấp bậc Đại Năng, bất quá bởi vì một số tình huống ngoài ý muốn, tu vi lùi lại, nhưng nhãn lực tuyệt đối là nhất đẳng, đi theo Vô Thủy Đại Đế, kiến thức tự nhiên bất phàm, hiển nhiên sát giác được Tiểu Niếp Niếp phi phàm.

“Chó đen thì chó đen vậy, không chọc nổi a không chọc nổi!” Hắc Hoàng trong miệng lầm bầm nói, cái đuôi cũng kẹp lại, hiển nhiên có chút nhận mệnh.

“Tiền bối...” Diệp Phàm ánh mắt rơi vào trên người Hắc Hoàng, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Tại đạo trường của Vô Thủy Đại Đế lại có một con chó, Diệp Phàm trong lòng đối với lai lịch Hắc Hoàng trước mắt hiển nhiên cũng

có chút tò mò.

"Chó do Vô Thủy nuôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Cái gì!?

Chó do Vô Thủy Đại Đế nuôi!?

Con chó đen này có lai lịch bực này!?" Đoạn Đức nghe Tần Hạo nói xong, cả người chấn kinh, đồng thời có một trận khẩn trương và nghĩ lại mà sợ.

Nếu là trước kia, cho dù biết thân phận Hắc Hoàng, có lẽ hắn chỉ biết ngạc nhiên chứ sẽ không sợ hãi, nhưng hiện tại không giống a, hắn từ chỗ Tần Hạo biết được Vô Thủy Đại Đế còn chưa chết đâu.

Cái gọi là đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, nếu ngày sau Vô Thủy Đại Đế trở về, hậu quả kia hiển nhiên có thể biết.

Diệp Phàm mấy người cũng đều đầy mặt chấn kinh nhìn qua Hắc Hoàng trước mắt, hiển nhiên không nghĩ tới con chó mực lớn này lại có lai lịch khủng bố như thế, đi theo Vô Thủy Đại Đế.

Cùng lúc đó, Hắc Hoàng đối diện biểu tình trên mặt cũng vô cùng chấn kinh, hiển nhiên không nghĩ tới Tần Hạo một câu nói toạc ra thân phận chân chính của nó.

"Tiền bối quả nhiên thần thông quảng đại, Tiểu Hắc đối với ngài sùng bái như nước sông cuồn cuộn không dứt, lại như..." Rất nhanh trên mặt Hắc Hoàng đổi lại một bộ dáng nịnh nọt, không sai, trên mặt một con chó lại có thể xuất hiện loại biểu tình này.

"..." Nghe Hắc Hoàng nói, trên trán mấy người nhịn không được nổi lên mấy vạch hắc tuyến.

Nguyên bản cảm giác Hắc Hoàng đi theo Vô Thủy Đại Đế có chút cao thượng, nhưng chỉ một lát công phu liền triệt để biến mất vô ảnh

vô tung, như thế hào vô tiết thao.

Trên mặt Diệp Phàm lộ ra vẻ cổ quái, ánh mắt đánh giá Hắc Hoàng một hồi, cuối cùng rơi vào trên người Đoạn Đức bên cạnh, lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

"Kháo, Tiểu Diệp tử, ngươi đó là biểu tình gì?" Đoạn Đức hiển nhiên cũng cảm ứng được ánh mắt Diệp Phàm, thấy loại ánh mắt kia, hắn phảng phất cũng minh bạch suy nghĩ trong lòng Diệp Phàm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ não nộ.

"Nguyên bản ta cho rằng tên béo chết tiệt nhà ngươi đã đủ vô sỉ, đủ không có tiết thao rồi, hiện tại mới phát hiện, nguyên lai còn có người...

ách, không đúng, còn có chó có thể cùng ngươi đánh đồng!" Diệp Phàm nhịn không được nói.

"Kháo, lấy bần đạo so sánh với một con chó!?" Nghe Diệp Phàm nói, Đoạn Đức hiển nhiên càng thêm não nộ, đại hữu ý tứ một lời không hợp liền động thủ.

Nếu không phải có Tần Hạo ở một bên, e rằng Đoạn Đức nhất định sẽ nhịn không được cùng Diệp Phàm làm một lần 'giao lưu hữu hảo'.

"Tiểu tử, lấy bản hoàng so sánh với tên béo chết tiệt này!?" Bên kia Hắc Hoàng hiển nhiên cũng thập phần khó chịu, bởi vì nó cảm giác đem nó đặt cùng một chỗ với Đoạn Đức quả thực là một loại vũ nhục.

"Được rồi, đều tiêu đình một chút đi!" Thấy dáng vẻ của mấy kẻ dở hơi, Tần Hạo nhịn không được lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn cũng chân chân thiết thiết cảm nhận được cái gọi là không có vô sỉ nhất chỉ có càng vô sỉ hơn.

“Trước rời khỏi nơi này đi!” Tần Hạo lắc đầu, sau đó phất tay, một đám người chỉ cảm thấy không gian trước mắt vặn vẹo, cảnh sắc nháy mắt đại biến.

Chương 94

Chờ hồi thần lại, phát hiện đã ở bên ngoài Tử Sơn.

"Ra rồi!?

Ha ha ha, thật sự là quá tốt, bản hoàng rốt cục lại ra ngoài rồi!" Hắc Hoàng giờ phút này nhìn qua cảnh sắc bên ngoài, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Nó bị Vô Thủy Đại Đế phong tại trong Thần Nguyên, không lâu trước đó mới vừa vặn thức tỉnh.

Tuy rằng Tử Sơn là đạo trường của Vô Thủy Đại Đế, nhưng bên trong cũng bộ bộ sát cơ, trấn áp vô số Thái Cổ sinh linh.

Hắc Hoàng tuy rằng ở bên trong thập phần an toàn, nhưng khu vực hoạt động cũng chỉ giới hạn ở chung quanh Vô Thủy Chung mà thôi, hiện tại rốt cục rời đi, sự hưng phấn trong lòng có thể nghĩ.

Một đoàn người trực tiếp đi về phía Thạch Trại.

"Ân?

Có người ngoài tới!" Khi mấy người vừa tới cửa Thạch Trại, liền phát hiện trong trại có thêm một người lạ mặt.

Chỉ thấy người này một thân trường sam màu đỏ, cả người tản mát ra một cỗ khí tức sát phạt lăng lệ khủng bố, thực lực hiển nhiên phi đồng nhất ban.

Giờ phút này đối phương đang toàn thần quán chú quan sát mấy cái thạch đôn đặc thù trên quảng trường Thạch Trại.

"Khí tức thật khủng bố, tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Thánh Chủ, thậm chí là đỉnh phong trong Thánh Chủ!" Đoạn Đức trong lòng thầm

nghĩ, hiển nhiên phát hiện đối phương phi phàm.

"Diệp tiểu huynh đệ, Đoạn đạo trưởng, các ngươi đã về!" Thấy đám người Tần Hạo, thân ảnh một lão giả nghênh đón, ánh mắt định hình tại trên người Đoạn Đức và Diệp Phàm trong đám người.

"Lão tộc trưởng!" Diệp Phàm cũng cung kính nói.

Tuy rằng lão giả trước mắt thực lực rất yếu, thậm chí chỉ tu luyện một chút thổ nạp chi thuật thô thiển, nhưng đối với đối phương, Diệp Phàm lại cấp cho đầy đủ tôn trọng.

"Thực sự đi Tử Sơn?

Còn sống đi ra?" Thấy đám người Diệp Phàm là đi ra từ hướng Tử Sơn, lão giả đầy mặt chấn kinh nhìn qua Diệp Phàm mở miệng nói.

"Đa tạ lão tộc trưởng tặng cho Thạch Y!" Diệp Phàm thấy thế lập tức nói.

"Tiểu huynh đệ quá khiêm tốn, Trương gia ta hơn hai ngàn năm trước tiên tổ cũng có Thạch Y thủ hộ, nhưng cuối cùng lại không có đi ra!" Lão giả lắc đầu nói.

"Mấy vị này..." Sau đó ánh mắt lão giả rơi vào trên người mấy người Tần Hạo, từ cách ăn mặc cũng không khó nhìn ra, thân phận mấy người hiển nhiên đều phi đồng nhất ban.

"Mấy vị này là tiền bối cao nhân ta kết giao!" Diệp Phàm trực tiếp mở miệng nói, đối với thân phận Tần Hạo hắn cũng không tiện thấu lộ, chỉ có thể hàm hồ kỳ từ.

"Nguyên lai là như thế, hoan nghênh mấy vị quý khách tới Thạch Trại ta làm khách, hy vọng mấy vị đừng ghét bỏ Thạch Trại đơn sơ là tốt rồi!" Lão giả vội vàng mở miệng nói, sau đó dẫn mọi người tiến vào trong Thạch Trại.

“Lão tộc trưởng, vị kia là...” Diệp Phàm liếc mắt nhìn lão giả hồng bào trên quảng trường, có chút tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết, vị tiền bối này sáng nay mới tới, vẫn luôn đang quan sát mấy khối thạch liệu tổ tiên lưu lại!” Lão tộc trưởng lắc đầu nói, hiển nhiên cũng không đặc biệt rõ ràng.

“Là như vậy sao...” Diệp Phàm gật đầu, đồng thời ánh mắt cũng rơi vào trên những thạch liệu kia.

Trước đó hắn từng nghe nói những thạch liệu này đều do tổ tiên Trương gia lưu lại, Diệp Phàm vừa mới đạt được Nguyên Thiên Thư, hiển nhiên có chút kiến liệp tâm hỉ, lập tức nhịn không được bắt đầu quan sát.

“Kẻ nào cho phép ngươi động vào thạch liệu của lão phu?” Tại lúc Diệp Phàm đang chuyên tâm nghiên cứu một khối thạch đôn, một đạo thanh âm sâm lãnh truyền đến.

Sau đó thân ảnh lão giả hồng bào xuất hiện trước mặt Diệp Phàm, thấy động tác của hắn, thần sắc hiển nhiên có chút bất thiện.

“Thạch liệu này hình như là đồ của trại tử a?

Khi nào thì thành đồ vật của tiền bối?” Thấy dáng vẻ đối phương, mày Diệp Phàm hơi nhíu lại, lập tức nhịn không được nói.

Trước đó lão tộc trưởng đã nói, đối phương tới sau vẫn luôn nghiên cứu những thạch liệu này, cũng không có mua lại hay gì khác.

“Ân?

Tiểu bối, gan của ngươi ngược lại không nhỏ, lão phu quên mất đã bao lâu không có người dám nói chuyện với ta như vậy!” Thấy thái độ của Diệp Phàm, lão giả hồng bào thanh âm băng lãnh nói.

“Tiền bối ngài bớt giận, Diệp tiểu huynh đệ là vô tâm, mấy khối

thạch liệu này nếu tiền bối coi trọng, tiền bối liền lấy đi là được!" Lão tộc trưởng bên cạnh thấy thế, vội vàng mở miệng nói.

"Có ý gì, coi thường lão phu sao?

Lão phu há lại sẽ lấy không đồ vật của người khác, số Nguyên này liền cho các ngươi, bất quá lão phu nhắc nhở các ngươi, tốt nhất đem số Nguyên này thu kỹ, nếu không thì đến lúc đó có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu!" Lão giả hồng bào lạnh lùng nói, sau đó vung tay lên, tại chỗ xuất hiện một đống Nguyên lớn nhỏ, sơ lược đoán chừng có hơn ngàn cân.

"Cái này!?" Nhìn qua đống Nguyên trước mắt, trên mặt lão giả lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

Tuy rằng Trương gia xuống dốc, nhưng làm một người Đổ Nguyên (cá cược đá), đối với giá trị của Nguyên tự nhiên sẽ không không rõ ràng, thấy đối phương lấy ra nhiều Nguyên như vậy, trong lòng hiển nhiên thập phần chấn kinh.

Ngay cả Diệp Phàm bên cạnh thấy thủ bút của đối phương đều có chút kinh ngạc, cùng lúc đó, ánh mắt nhìn về phía đối phương cũng biến đổi không ít.

Tuy rằng hành vi của lão giả có chút bá đạo, bất quá tâm địa cũng không quá xấu, đổi lại là người bình thường, không xảo thủ hào đoạt là tốt rồi, ai có thể lấy ra nhiều Nguyên như vậy, còn đưa ra lời thiện ý nhắc nhở.

"Tiền bối, cái này... có chút không quá thích hợp đâu, có phải quá nhiều một chút?" Lão tộc trưởng thần sắc có chút khẩn trương nói, dù sao mặc cho ai đột nhiên đạt được tài phú khủng bố như thế đều sẽ có chút thấp thỏm bất an.

"Lão phu cho, các ngươi cứ thu là được, lão phu cũng không thích

nợ nhân tình của người khác!" Hồng y lão giả lạnh lùng nói.

"...Đã như vậy, vậy đa tạ tiền bối!" Lão tộc trưởng trầm ngâm một lát, cuối cùng mở miệng nói.

"Trương gia đã lạc phách đến trình độ này rồi sao?" Lúc này Trương Lâm bên cạnh Tần Hạo thấy một màn trước mắt, lập tức nhịn không được tiến lên một bước, chậm rãi mở miệng, trên mặt lộ ra một vẻ phức tạp.

"Khi nào thì một con tiểu nê thu cảnh giới Tiên Nhị cũng có thể chạy đến nơi này diệu võ dương oai?" Sau đó thanh âm Trương Lâm có chút không vui nói, thân hình nhoáng một cái, chắn trước mấy khối thạch liệu kia, ánh mắt rơi vào trên người lão giả hồng bào, trực tiếp ngăn cản đối phương thu lấy thạch liệu.

"Ân?" Nghe Trương Lâm nói, trong đôi mắt lão giả hồng bào lóe lên vẻ giận dữ, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Trương Lâm, hàn quang lấp lóe, hiển nhiên bị lời nói của Trương Lâm chọc giận.

Cùng lúc đó, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, đối phương một chút nhìn thấu tu vi của hắn, thực lực hiển nhiên phi đồng nhất ban.

Bất quá rất nhanh, mày lão giả hồng bào nhịn không được nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện nhìn không thấu tu vi của người trước mắt, căn bản cảm ứng không được khí tức trên người đối phương.

Chương 95

Một cỗ khí tràng quỷ dị từ trên người đối phương tản mát ra, cả người phảng phất bao trùm một tầng mê vụ, cho người ta cảm giác mông lung, trong lòng hắn lập tức càng thêm đề phòng.

"Các hạ là người phương nào, lão phu khuyên các hạ tốt nhất không nên lo chuyện bao đồng!" Hồng y lão giả thanh âm băng lãnh nói.

Tuy rằng đối với thực lực Trương Lâm có chút kiêng kị, nhưng đồng dạng, lão giả đối với thực lực bản thân hiển nhiên cũng thập phần tự tin, trong lòng tịnh không có quá nhiều sợ hãi.

"A?

Chuyện này bản tọa thật đúng là quản định!" Trương Lâm thản nhiên nói.

Tuy rằng dưới tình huống bình thường, trù mã hồng y lão giả lấy ra không thấp, nhưng Trương Lâm lại thập phần rõ ràng giá trị đồ vật trong thạch đôn kia, căn bản không phải một chút Nguyên trước mắt có thể so sánh.

Phải biết rằng mấy khối thạch đôn đó có một số là do hắn lúc trước lưu lại, giá trị đồ vật bên trong há lại bình thường.

"Tốt!

Tốt!

Tốt lắm!

Xem ra lão phu mấy ngàn năm không có xuống núi, đã có người đem lão phu quên lãng!

Đã như vậy, nói nhảm ít thôi, thủ hạ kiến chân chương đi!" Lão giả hồng bào thấy thế giận quá thành cười, lập tức không có chút nào phí lời, mạnh mẽ vỗ ra một chưởng.

Trong nháy mắt một đạo kình khí hình rồng màu đỏ thắm khủng bố gào thét, nương theo đó là một cỗ nhiệt lãng khủng bố phả vào mặt.

"Điêu trùng tiểu kỹ!" Thấy động tác của đối phương, khóe miệng Trương Lâm lộ ra vẻ cười lạnh.

Phải biết rằng hắn chính là Thánh Nhân đỉnh phong tu vi, quan trọng hơn, hắn là một cái Nguyên Thiên Sư, thực lực có thể so với Thánh Nhân Vương.

Địa thế càng khủng bố, thực lực có thể bộc phát ra càng mạnh, thậm chí tại một số hoàn cảnh đặc thù, thực lực so với đẳng nhàn Thánh Nhân Vương chỉ mạnh chứ không yếu.

Chỉ thấy trên tay Trương Lâm tịnh không có động tác, vẻn vẹn chỉ nhẹ nhàng nhấc chân, sau đó giẫm mạnh xuống đất.

Khoảnh khắc, dưới lòng đất một cỗ ba động quỷ dị truyền đến, sau đó một cỗ khí tràng vô hình khủng bố lấy Trương Lâm làm trung tâm bao trùm toàn trường.

Một cỗ khí tức áp ức khủng bố trong nháy mắt bao trùm lên người lão giả hồng bào, nương theo trong hư không, một cái chân to vô hình khủng bố lăng không hiển hóa, hung hăng đạp lên kình khí hình rồng kia.

Trong khoảnh khắc, kình khí hình rồng trực tiếp thổ băng ngõa giải, cái chân to khủng bố cũng trực tiếp hướng về phía lão giả hồng bào đạp tới.

Giờ phút này thần sắc lão giả hồng bào kịch biến, sắc mặt rốt cục

thay đổi, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi nồng đậm.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác phảng phất sức mạnh của cả thiên địa đang hướng về phía hắn nghiền ép, khí tức hậu trọng khủng bố kia làm cho trong lòng hắn sinh ra cảm giác hít thở không thông.

Không gian chung quanh cũng bị lực tràng khủng bố kia bao trùm, thân thể cả người đều không thể di động.

"Không tốt!" Trong miệng lão giả kinh hô một tiếng, một khắc sau, không có chút nào chần chờ, rốt cuộc không dám có chút nào ẩn tàng, khí tức trên người điên cuồng bộc phát, khí thế hung hãn khủng bố từ trên người bộc phát ra, cả người giống như hóa thân thành một tôn tuyệt thế yêu thần khủng bố.

Khí tức khủng bố không ngừng trùng kích lực tràng trong hư không kia.

"Trấn!" Thấy động tác của đối phương, thần sắc Trương Lâm y nguyên không có chút nào biến hóa, vẻn vẹn chỉ lần nữa đạp ra một cước.

Trong nháy mắt, khí tức trên người lão giả trực tiếp bị sinh sinh trấn áp xuống, cả người trực tiếp bị sinh sinh cấm cố.

"Sao... làm sao có thể!?

Ngươi, Trảm Đạo Giả!?

Không đúng, không có khả năng, Trảm Đạo Vương Giả cũng không có khả năng có thực lực như vậy, ngươi...

Cổ Chi Thánh Hiền, ngươi đạt đến cảnh giới Cổ Chi Thánh Hiền!?

Làm sao có thể, thiên địa hiện nay sao có thể sẽ đản sinh ra tồn tại bực này?" Cảm nhận khí tức chung quanh, trên mặt lão giả hồng bào

rốt cục lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, tròng mắt trừng thật lớn, phảng phất gặp quỷ nhìn Trương Lâm.

Giờ khắc này, hắn hiển nhiên minh bạch mình đá trúng thiết bản rồi, loại cứng đến không thể cứng hơn kia.

Thần lực nguyên bản đang dũng động trên người cũng trong nháy mắt tiêu tán, hắn hiển nhiên thập phần rõ ràng, đối mặt với tồn tại cấp bậc này, căn bản không có chút nào phần thắng.

Phải biết rằng giữa Trảm Đạo và Thánh Nhân chính là một cái đại chất phi dược, có thể xưng là siêu phàm nhập thánh, chênh lệch giữa hai bên quả thực là thiên nhưỡng chi biệt, huống chi hắn chỉ là một cái Tiên Nhị đại năng.

Dưới tình huống bình thường, một giọt máu Thánh Nhân đều có thể trấn sát một tôn đại năng, có thể thấy được chênh lệch khủng bố cỡ nào.

"Không có gì là không thể!" Nhìn dáng vẻ của lão giả hồng bào, Trương Lâm thản nhiên nói.

"Đã tiền bối bước vào cảnh giới Cổ Chi Thánh Hiền, ta Xích Long cam bái hạ phong, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngài tôn tiện!" Lão giả hồng bào mở miệng nói, hiển nhiên cũng thập phần quang côn.

"Xích Long, Xích Long... chờ một chút, Xích Long Đạo Nhân?

Trong truyền thuyết tuyệt thế đại năng tung hoành Đông Hoang một ngàn năm trăm năm trước?

Ngươi không chết?" Đoạn Đức bên cạnh nghe đối phương nói, phảng phất nghĩ đến cái gì, tròng mắt trừng thật lớn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên Đoạn Đức cũng đã nghe qua danh đầu Xích Long Đạo Nhân.

“Chính là lão phu!” Xích Long Đạo Nhân lạnh lùng nói.

“Hừ!” Thấy dáng vẻ đối phương, Trương Lâm hừ lạnh một tiếng, lập tức trực tiếp thu hồi khí tức trên người.

“Tiền bối không giết ta?” Cảm nhận khí tức khủng bố trên người biến mất, Xích Long Đạo Nhân có chút khó hiểu nhìn Trương Lâm nói.

“Hừ, ngươi nên cảm thấy may mắn vì vừa rồi không có xảo thủ hào đoạt!

Nếu không thì ngươi đã sớm chết rồi!

Có một số thứ cũng không phải ngươi có thể nhiễm chỉ!

Chương 96

Chút Nguyên kia của ngươi muốn đổi lấy những thạch liệu này, còn kém xa lắm!" Trương Lâm lạnh lùng nói, hắn xuất thủ vẻn vẹn chỉ muốn giáo huấn đối phương mà thôi, tịnh không có ý tứ muốn giết đối phương.

"Chẳng lẽ tiền bối cùng người Thạch Trại có quan hệ?" Xích Long Đạo Nhân nghe Trương Lâm nói, lập tức nhịn không được hỏi, hiển nhiên nghe ra ý tứ trong lời Trương Lâm.

Lão tộc trưởng giờ phút này cũng có chút ngẩn ngơ nhìn Trương Lâm, hiển nhiên đối với phản ứng của Trương Lâm có chút ngoài ý muốn, không rõ vì sao Trương Lâm lại có loại phản ứng và biểu hiện này.

"Vị tiền bối này, không biết ngài là...

Chẳng lẽ là bằng hữu của Kế Nghiệp tiên tổ?" Lão tộc trưởng nhịn không được đoán, Trương Kế Nghiệp có thể nói là huy hoàng cuối cùng của Trương gia Nguyên Thiên Sư nhất mạch, về sau triệt để xuống dốc, hiển nhiên không có khả năng kết giao nhân vật nghịch thiên bực này.

"Bản tọa Trương Lâm!" Nghe lão tộc trưởng nói, Trương Lâm thản nhiên đáp.

"Ân?

Trương Lâm?

Cái tên này hình như đã nghe ở đâu..." Nghe cái tên này, trên mặt lão tộc trưởng lộ ra một vẻ nghi hoặc, cảm giác cái tên này thập phần quen thuộc, giống như đã nghe ở đâu đó, nhưng nhất thời lại nhớ

không nổi.

“Không đúng, chờ một chút, Trương Lâm, Trương Lâm, ngài... ngài là Trương Lâm lão tổ tông!?” Đúng lúc này, bỗng nhiên thân thể lão tộc trưởng mạnh mẽ chấn động, giờ khắc này rốt cục nhớ ra cái tên Trương Lâm này, trên mặt lộ ra vẻ bất khả tư nghị, ngay sau đó, trong đôi mắt bộc phát ra một đạo cuồng hỉ, đầy mặt kích động nhìn Trương Lâm.

“Là ta!” Trương Lâm gật đầu.

“Bất hiếu tử tôn Trương Hải bái kiến lão tổ tông!

Hậu bối vô năng, ngay cả tổ nghiệp đều không giữ được, làm lão tổ hổ thẹn, xin lão tổ trách phạt!” Lão tộc trưởng thấy thế trực tiếp quỳ gối trước mặt Trương Lâm, đầy mặt xấu hổ nói.

“Ai, đứng lên đi!

Cũng không phải lỗi của ngươi!” Trương Lâm thấy thế thở dài một tiếng, lắc đầu, tay áo phất một cái, trực tiếp nâng lão tộc trưởng dậy.

“Trương Lâm?

Trong truyền thuyết Thạch Trại này cùng thượng nhất đại Nguyên Thiên Sư có quan hệ, nghi là hậu duệ Nguyên Thiên Sư.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tiền bối là Đệ Ngũ Đại Nguyên Thiên Sư vạn năm trước!?” Xích Long lão đạo hiển nhiên kiến thức cũng bất phàm, rất nhanh đoán được thân phận Trương Lâm.

“Chính là bản tọa!” Trương Lâm thản nhiên nói, tịnh không có giấu diếm thân phận.

“Thật sự là Nguyên Thiên Sư!” Nghe Trương Lâm thừa nhận thân phận, vẻ chấn hám trên mặt Xích Long Đạo Nhân càng thêm nồng

đậm, đồng thời trong lòng rốt cục minh bạch vì sao đối phương lại có thái độ như thế đối với hắn.

"Tại hạ không biết tiền bối, mong tiền bối thứ lỗi!" Sau khi biết được thân phận Trương Lâm, bất mãn và phẫn nộ trong lòng Xích Long Đạo Nhân triệt để biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí trong lòng có chút may mắn, may mắn vừa rồi tịnh không có quá mức bạt hỗ, nếu không e rằng thật sự xong đời.

Vừa mới từ Thánh Nhai thoát khốn, hắn cũng không muốn chết bất minh bất bạch.

"Cũng được, không biết không có tội!

Đi thôi!" Thấy dáng vẻ của Xích Long Đạo Nhân, Trương Lâm phất phất tay nói, hiển nhiên cũng không có quá làm khó dễ đối phương.

"Cái này..." Nghe Trương Lâm nói, Xích Long Đạo Nhân lại không có rời đi, lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi, biểu tình trên mặt thập phần xoắn xuýt.

"Sao?

Còn có chuyện gì khác?" Trương Lâm thản nhiên hỏi.

"Tiền bối, tại hạ có một cái thỉnh cầu, mong tiền bối có thể thành toàn!" Xích Long Đạo Nhân mở miệng nói.

"Ân?

Muốn vật diên thọ?" Đánh giá một chút, đáy mắt Trương Lâm lóe lên một đạo tinh quang, rất nhanh phát hiện tình cảnh của Xích Long Đạo Nhân.

Tuy rằng giờ phút này Xích Long Đạo Nhân nhìn qua khí huyết cường hoành, nhưng trên thực tế, bị nhốt tại Thánh Nhai một ngàn

năm trăm năm, nguyên bản Xích Long lão đạo đã kinh hơn một ngàn tuổi, tăng thêm tuế nguyệt bị nhốt, hắn hầu như sắp ba ngàn tuổi.

Ba ngàn năm hầu như là cực hạn mà Tiên Nhị chi cảnh có thể đạt tới, cho nên tuổi thọ Xích Long Đạo Nhân sở thừa không bao nhiêu, nếu không thể tiếp tục đột phá, e rằng không sống được bao lâu.

"Tiền bối minh giám!

Xin tiền bối thành toàn, ta không cam lòng vĩnh viễn dừng lại ở Tiên Nhị chi cảnh, ta muốn trùng kích cảnh giới cao hơn.

Chỉ là một ngàn năm trăm năm trước tại hạ không cẩn thận bị nhốt ở Thánh Nhai, không lâu trước đó phương mới thoát khốn, bình bạch lãng phí đại lượng tuổi thọ.

Chỉ cần tiền bối nguyện ý hỗ trợ, tại hạ nguyện ý trả ra bất cứ giá nào!" Xích Long Đạo Nhân mở miệng nói.

Phải biết rằng tại một ngàn năm trăm năm trước Xích Long Đạo Nhân hầu như có thể tung hoành Đông Hoang, hung danh hiển hách, đáng tiếc thời vận không đủ, bị nhốt Thánh Nhai một ngàn năm trăm năm, bình bạch lãng phí đại lượng tuổi thọ, hầu như mất đi hy vọng trùng kích Tiên Tam, cái này làm cho tâm cao khí ngạo Xích Long Đạo Nhân hiển nhiên có chút không cách nào tiếp thu.

"Thánh Nhai?

Nguyên lai là như thế!" Nghe Xích Long Đạo Nhân nói, trên mặt Trương Lâm lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hiển nhiên không nghĩ tới Xích Long Đạo Nhân có tao ngộ bực này.

"Tiền bối!" Sau đó ánh mắt Trương Lâm rơi vào trên người Tần Hạo, hiển nhiên đang trưng cầu ý kiến của Tần Hạo.

Phải biết rằng hiện tại Trương Lâm chính là tùy tùng của Tần Hạo, có một số việc hiển nhiên nhất định phải đạt được Tần Hạo

đồng ý mới được.

"Tê..." Xích Long Đạo Nhân bên cạnh thấy một màn này, trong miệng nhịn không được hít sâu một hơi.

Phải biết rằng trong mắt hắn, Trương Lâm đã là tồn tại cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền, nhưng hiện tại hắn lại gọi người khác là tiền bối, hiển nhiên tu vi đối phương ở trên Trương Lâm, điều này làm sao có thể không khiến Xích Long Đạo Nhân chấn kinh, lập tức ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo.

Trước đó hắn cũng chú ý tới sự tồn tại của Tần Hạo, nhưng từ trên người Tần Hạo không có cảm nhận được tơ hào khí tức cường giả, lập tức liền trực tiếp xem nhẹ.

Trong mắt hắn, Tần Hạo hiển nhiên chỉ là một người bình thường mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, cái nhìn của hắn hiển nhiên sai lầm mười phần, tịnh không phải trên người Tần Hạo không có khí tức cường giả, mà là thực lực hắn không đủ căn bản không cách nào cảm ứng.

"Muốn diên thọ sao, cái này đơn giản!" Tần Hạo thản nhiên nói, lập tức đưa tay điểm ra một chỉ, mấy đạo kình khí lăng lệ gào thét bay ra, trực tiếp rơi vào trên mấy khối thạch liệu cách đó không xa.

Trong nháy mắt thạch liệu trực tiếp nổ tung, sau đó trong tầm mắt mấy người, mấy quả trái cây màu trắng sữa to bằng nắm đấm xuất hiện.

Chương 97

“Nhân Nguyên Quả, là Nhân Nguyên Quả!

Bên trong lại phong tồn một viên Nhân Nguyên Quả...

Chờ một chút, kia là...

Địa Mệnh Quả, trong truyền thuyết Địa Mệnh Quả hiệu quả còn tốt hơn Nhân Nguyên Quả!” Khi nhìn thấy mấy quả này, Xích Long Đạo Nhân hiển nhiên không bình tĩnh được nữa, trong đôi mắt lóe lên vẻ khát vọng.

Phải biết rằng một viên Nhân Nguyên Quả không sai biệt lắm có thể kéo dài một trăm năm tuổi thọ, Địa Mệnh Quả càng mạnh hơn, không sai biệt lắm có thể diên thọ năm trăm năm, hai loại đồ vật này đối với hắn tuyệt đối là vô thượng chí bảo vô cùng trân quý.

“Tiền bối!” Xích Long lão đạo hai mắt rực lửa nhìn qua Tần Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ vô cùng kích động.

“Cho ngươi một cái lựa chọn, bản tọa giúp ngươi diên thọ ngàn năm, bất quá trong đó năm trăm năm thời gian ngươi cần làm việc cho bản tọa!

Năm trăm năm sau, trả ngươi tự do chi thân!

Một cái lựa chọn khác là bản tọa ban cho ngươi một tràng thiên đại tạo hóa, bất quá điều kiện là từ nay về sau đi theo bản tọa!

Lựa chọn đi!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Ngàn năm...

đi theo...” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Xích Long Đạo Nhân biến ảo, hiển nhiên giờ phút này trong lòng đang làm kịch liệt giãy dụa.

Bản năng Xích Long Đạo Nhân muốn lựa chọn cái thứ nhất, dù sao chỉ cần năm trăm năm liền có thể trọng hoạch tự do thân, nhưng tại thời điểm muốn làm ra lựa chọn, minh minh chi trung có một thanh âm nói cho hắn biết cái lựa chọn này e rằng sẽ làm hắn tiếc nuối chung thân.

Tuy rằng không biết cái gọi là thiên đại tạo hóa đến tột cùng là thứ gì, nhưng Tần Hạo trước mắt ngay cả Cổ Chi Thánh Hiền đều cung cung kính kính, cái gọi là tạo hóa khẳng định phi đồng nhất ban, tính đánh cược của lựa chọn này hiển nhiên phi thường lớn.

"Tiền bối, ta lựa chọn cái thứ hai!" Rất nhanh, trên mặt Xích Long Đạo Nhân lộ ra vẻ quyết nhiên.

Tuy rằng hắn thập phần tự phụ, nhưng cũng thập phần rõ ràng, cho dù diên thọ ngàn năm, lấy tư chất của hắn e rằng tối đa cũng chỉ có thể bước vào Tiên Tam chi cảnh, trừ phi đạt được thiên đại cơ duyên, nếu không thì muốn tiến giai cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền, hầu như không quá khả năng.

Nếu đi theo Tần Hạo, có lẽ có cơ hội đặt chân lên cảnh giới mộng tưởng tha thiết kia.

Xích Long Đạo Nhân hiển nhiên không phải loại người khuyết thiếu phách lực, lập tức liền lựa chọn cái thứ hai.

"Tốt, không tệ, lựa chọn sáng suốt!

Rất nhanh ngươi liền sẽ minh bạch lựa chọn của ngươi đến tột cùng là cỡ nào sáng suốt!" Thấy Xích Long Đạo Nhân lựa chọn, Tần Hạo cũng thản nhiên gật đầu.

Đối với Xích Long Đạo Nhân, ấn tượng của Tần Hạo không tệ.

Tại phương thiên địa này tuy rằng tịnh không quá kinh diễm, chí ít so với Khương Thái Húc, Đông Phương Thái Nhất, Lão Phong Tử,

Cái Cửu U... có chút chênh lệch, bất quá cũng coi là không tệ.

Quan trọng nhất, tại Tần Hạo nhìn lại, sau khi đối phương làm ra lựa chọn này vận mệnh liền sẽ triệt để phát sinh biến hóa.

Trầm ngâm một lát, Tần Hạo lật tay một cái, một viên hạt châu màu đỏ thắm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trong khoảnh khắc, một cỗ khí tức bành trướng khủng bố từ bên trên tản mát ra, nương theo đó là một cỗ long uy khủng bố bộc phát.

"Tê..." Cảm nhận khí tức khủng bố này, sắc mặt Xích Long Đạo Nhân đại biến, trong lòng nhịn không được sinh ra một loại xúc động muốn thần phục, một loại uy áp đến từ linh hồn sâu nhất bao trùm quanh thân.

Bất quá giờ phút này trong đôi mắt Xích Long Đạo Nhân lại gắt gao nhìn chằm chằm hạt châu màu đỏ trong tay Tần Hạo, quang mang rực lửa dưới đáy mắt che giấu không được, giờ phút này đáy lòng hắn có một thanh âm đang hô hoán, nhất định phải đạt được hạt châu này.

"Đây là Long Châu của một con Hỏa Long!

Ban cho ngươi vậy!

Hy vọng ngươi có thể hoàn thành lột xác!" Tần Hạo thản nhiên nói, lập tức Long Châu trong tay hóa thành một đạo xích hồng sắc quang mang trong nháy mắt một nhập vào mi tâm Xích Long Đạo Nhân.

Long Châu này là Tần Hạo lúc lịch luyện tại Hồng Hoang Đông Hải, chém giết một đầu Hỏa Long cấp bậc Kim Tiên đoạt được.

Kim Tiên phóng nhãn tại phương thiên địa này có thể so với Đế cấp (bao quát Chuẩn Đế, Đại Đế, Thiên Đế ba cái cấp bậc).

Long Châu là tinh hoa của Long tộc, Xích Long Đạo Nhân trước mắt tuy rằng hào xưng Xích Long, nhưng Tần Hạo sớm đã nhìn ra,

bản thể hắn thực tế căn bản không phải rồng, chẳng qua là một đầu Hỏa Giao mà thôi.

Long Châu trước mắt đối với Xích Long Đạo Nhân tuyệt đối là một cái thiên đại cơ duyên tạo hóa.

Đương nhiên, Long Châu trước mắt hiển nhiên đã bị Tần Hạo phong ấn không ít uy năng, nếu không thì, một viên Long Châu có thể so với Đế cấp dung nhập vào thể nội Xích Long Đạo Nhân, sức mạnh một khi bộc phát, đủ để trong nháy mắt đem hắn chống bạo.

"Oanh!" Tại nháy mắt Long Châu nhập thể, thân thể Xích Long mạnh mẽ chấn động, ngay sau đó khí tức bành trướng khủng bố từ trên người hắn thăng đẳng, sức mạnh Long Châu trong nháy mắt bộc phát, không ngừng tại tứ chi bách hài Xích Long Đạo Nhân điên cuồng dũng động.

Giờ phút này một khuôn mặt Xích Long Đạo Nhân biến đến vô cùng dữ tợn, trong miệng phát ra từng tiếng tê hống trầm thấp, phảng phất đang thừa thụ phi nhân chiết ma.

Thế nhưng trong đôi mắt hắn giờ phút này lại tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, hắn có thể cảm nhận được thân thể và huyết mạch của mình giờ phút này đang trải qua một tràng thuế biến long trời lở đất, huyết mạch của hắn bắt đầu lột xác.

Tuy rằng toàn bộ quá trình thập phần thống khổ, nhưng hắn lại thập phần rõ ràng, chỉ cần chịu đựng được, tuyệt đối có thể nhất phi trùng thiên, thành tựu ngày sau tuyệt đối bất khả hạn lượng.

Cho nên giờ phút này Xích Long Đạo Nhân cắn răng chịu đựng thống khổ khủng bố quanh thân, thừa thụ sức mạnh Long Châu một lần lại một lần tẩy lễ.

"Ngang..." Trọn vẹn qua không sai biệt lắm một cái canh giờ, Xích

Long Đạo Nhân rốt cục đạt tới cực hạn thừa thụ, một đạo thanh âm cao kháng truyền đến, sau đó trên người bộc phát ra một đạo xích hồng sắc quang mang, rồi tại thượng không Thạch Trại hóa thành một con Giao Long thông thể đỏ thắm.

Bất quá giờ phút này bản thể Xích Long Đạo Nhân so với Giao Long bình thường hiển nhiên phát sinh không ít biến hóa, trên đỉnh đầu xuất hiện hai cái bao lớn, phảng phất có đồ vật muốn phá thể mà ra, dưới bụng cũng có bốn cái nhục bao, đồng dạng phảng phất có đồ vật muốn mọc ra.

Sau khi Xích Long Đạo Nhân hóa thân Giao Long, khí tức trên người điên cuồng tiêu thăng, uy áp kia cũng khủng bố gấp mười không chỉ.

Khí tức trên người càng là đạt tới Tiên Nhị đỉnh phong, đang hướng về phía Tiên Tam chi cảnh điên cuồng trùng kích.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Chớp mắt tiểu bán thiên thời gian liền trôi qua.

"Oanh!" Đúng lúc này, bỗng nhiên, Xích Long Đạo Nhân cả người mạnh mẽ chấn động, sau đó thân thể phảng phất đột phá gông cùm xiềng xích, khí tức trên người giống như ngồi hỏa tiễn điên cuồng tiêu thăng, trong khoảnh khắc liền tiêu thăng gấp mười không chỉ, trực tiếp đột phá Tiên Nhị cực hạn, bước vào Tiên Tam chi cảnh.

Cùng lúc đó, một khắc này, hình tượng của hắn cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hai chiếc sừng rồng từ trong nhục bao trên đầu mọc ra, đồng thời bốn cái nhục bao dưới bụng cũng hóa thành bốn cái móng rồng ba ngón, một cỗ long uy ngập trời từ trên người hắn bộc phát ra.

"Rồng!

Chương 98

Trong truyền thuyết Thần Long!" Phía dưới, Diệp Phàm thấy hình tượng Xích Long Đạo Nhân, hai mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt.

Làm một người An Lạc trên Địa Cầu, đối với rồng hiển nhiên có một loại tình hoài đặc thù.

Trước đó tuy rằng nhìn thấy Cửu Long Kéo Quan, nhưng đó chung quy chỉ là chín cái xác rồng, mà Xích Long Đạo Nhân trước mắt mới là Thần Long chân chính còn sống.

"Thật sự hóa rồng, Chân Long đã tuyệt tích vô số năm, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện một tôn Chân Long, thực sự quá bất khả tư nghị!" Trương Lâm và Dương Di mấy người giờ phút này cũng đầy mặt chấn kinh.

Từ Thần Thoại thời đại, Loạn Cổ thời đại cùng với Hoang Cổ thời đại đến nay, tuy rằng có vô số chủng tộc và sinh linh dính dáng tới rồng, thậm chí có sinh linh càng tự xưng là rồng, ví dụ như Vạn Long Sào tộc quần trong Thái Cổ tộc quần, tự xưng là rồng, trong đó Vạn Long Hoàng càng là chứng đạo Cổ Hoàng.

Nhưng trên thực tế, bọn hắn đều vẻn vẹn chỉ sở hữu một ít huyết mạch Long tộc mà thôi, cho dù là Vạn Long Hoàng tối đa cũng chỉ là huyết mạch Long tộc nồng đậm một chút, căn bản không tính là Chân Long, tối đa chỉ là Ngụy Long hoặc là Long duệ mà thôi.

"Oanh long long..." Cùng lúc đó, trong hư không, thương khung nguyên bản vạn dặm không mây bỗng nhiên mây đen dày đặc, nương theo một cỗ khí tức hạo hãn vô cùng khủng bố bao trùm toàn bộ Thạch Trại.

"...Trảm Đạo kiếp?

Khí tức sao lại mạnh như vậy!?" Thấy một màn này, Dương Di ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn qua hư không.

"Hình như không có đơn giản như vậy!" Trương Lâm giờ phút này mày cũng nhíu lại, ánh mắt nhìn hắc vân không ngừng hối tập trong hư không, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

"Ân?

Khí tức Thiên Địa Ý Chí?

Ngay cả Thiên Địa Ý Chí đều kinh động sao?

Nguyên lai là như thế, thì ra là thế!" Tần Hạo ánh mắt cũng nhìn qua hư không, rất nhanh cảm ứng được một chút địa phương không giống bình thường, bất quá vẻn vẹn một lát sau, trên mặt hắn lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Cái gọi là Thiên Địa Ý Chí thực tế tương tự với Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang, chẳng qua phương thiên địa này thiên địa bất toàn, cho nên Thiên Địa Ý Chí tịnh không đặc biệt cường đại, thậm chí bởi vì thiên địa diễn biến, Thiên Địa Ý Chí hầu như thúy nhược tới một loại cực hạn.

Tại nháy mắt Thiên Địa Ý Chí hiển hóa, Tần Hạo cũng minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Phương thiên địa này Chân Long đã tuyệt tích vô số năm, ngoại trừ bởi vì số lượng Chân Long ít ra, thực tế còn có một cái nguyên nhân trọng yếu, đó là phương thiên địa này không cho phép Chân Long xuất hiện.

Chủng loại này tương tự với Hoang Cổ Thánh Thể, tịnh không phải Hoang Cổ Thánh Thể phế đi, mà là thiên địa thay đổi, không thích hợp cho Hoang Cổ Thánh Thể sinh tồn nữa.

Chân Long cũng đồng dạng như thế, phương thiên địa này không

cách nào thừa tái Chân Long xuất hiện, cho nên tại nháy mắt Xích Long Đạo Nhân hóa rồng, Thiên Địa Ý Chí liền hiển hóa, hiển nhiên muốn đem nhân tố bất an định này xóa đi.

Đối với Xích Long Đạo Nhân hiển nhiên là một cái nguy cơ cự đại, bất quá đồng dạng, cũng là một cái cơ duyên.

Cái gọi là phúc họa tương y, nếu không độ qua một kiếp này, tự nhiên sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng nếu thật sự độ qua một kiếp này, như vậy sẽ triệt để đánh vỡ thiên địa trói buộc, từ nay về sau trời cao mặc chim bay, giống như Diệp Phàm trong nguyên tác, đánh vỡ thiên địa gông cùm xiềng xích đối với Hoang Cổ Thánh Thể.

Bất quá Diệp Phàm là Khí Vận Chi Tử, Thiên Địa Ý Chí hàng lâm đối với hắn tối đa chỉ là một tràng ma lệ, nhưng Xích Long Đạo Nhân trước mắt thì bất đồng, tình huống hắn gặp phải hiển nhiên khủng bố hơn nhiều so với Diệp Phàm trong nguyên tác.

"Ông ông ông..." Cùng lúc đó, lúc này trong hư không, từng đạo đạo văn huyền diệu hiển hóa, cuối cùng trực tiếp kết thành một tấm Đạo Đồ khủng bố.

Một cỗ ý chí hạo hãn khủng bố từ trên Đạo Đồ hiển hóa, giống như lạc ấn cả thiên địa, Đạo Đồ khủng bố bên trên đạo văn không ngừng lưu chuyển, sau đó mang theo một cỗ khí tức nghiền ép khủng bố hướng về phía thân thể Xích Long Đạo Nhân bao trùm xuống.

Nương theo kiếp vân hội tụ trong hư không, một cỗ khí tức hủy diệt cổ xưa khủng bố cũng di mạn ra, phảng phất muốn đem Xích Long Đạo Nhân phía dưới triệt để hủy diệt.

"Tiên Thiên Đạo Đồ, là Tiên Thiên Đạo Đồ, dẫn động Tiên Thiên Đạo Đồ...

Nguyên lai là Chân Long không bị phương thiên địa này sở dung sao?" Trên mặt Trương Lâm lộ ra thần sắc vô cùng chấn hám, hiển nhiên nhận ra Tiên Thiên Đạo Đồ trong hư không, đồng dạng cũng thập phần rõ ràng cái gọi là Tiên Thiên Đạo Đồ đại biểu cho cái gì.

Biểu tình trên mặt hắn trở nên vô cùng ngưng trọng, lập tức ánh mắt nhịn không được nhìn về phía Tần Hạo bên cạnh, hiển nhiên muốn xem Tần Hạo ứng đối ra sao.

Nhưng Trương Lâm lại phát hiện, biểu tình Tần Hạo không có chút nào biến hóa, phảng phất căn bản không có đem Tiên Thiên Đạo Đồ để vào mắt.

"Thiên Địa Ý Chí sao, nếu Thiên Địa Ý Chí hoàn chỉnh, có lẽ bản tọa sẽ kiêng kị ba phần.

Bất quá hiện tại... bằng vào Thiên Địa Ý Chí của phương tàn phá thiên địa này cũng muốn trấn áp người của bản tọa?

Vị miễn cũng có chút quá y thiên khai!" Tần Hạo trong lòng cười lạnh một tiếng.

Một khắc sau, chỉ thấy Tần Hạo đưa tay điểm ra một chỉ, một đạo lưu quang trong nháy mắt một nhập vào mi tâm Xích Long Đạo Nhân.

Trong hư không, Xích Long Đạo Nhân sau khi cảm nhận khí tức khủng bố kia cũng vô cùng kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Kiến thức của hắn tuy rằng không bằng Trương Lâm, nhưng hiển nhiên cũng minh bạch Tiên Thiên Đạo Đồ tuyệt đối phi đồng tiểu khả, từ trên đó hắn cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong khủng bố.

Tại lúc hắn có chút lo lắng, một đạo lưu quang lóe lên, sau đó trong đầu liền nhiều hơn vô số tin tức.

"...Thánh pháp thật huyền diệu, Chân Long Bảo Thuật!

Cường đại, thực sự quá cường đại, quả thực là vô thượng thánh pháp đo ni đóng giày cho ta!

Thực sự quá khủng bố!" Khi luyện hóa xong tin tức trong đầu, trong lòng hắn tràn đầy cảm xúc vô cùng cuồng hỉ, sự cường đại của Chân Long Bảo Thuật quả thực vượt xa dự liệu của hắn.

So với Chân Long Bảo Thuật, công pháp thần thông hắn tu luyện trước kia quả thực cùng rác rưởi không khác biệt, thậm chí ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Có Chân Long Bảo Thuật, thực lực của hắn ít nhất cường đại gấp mười không chỉ.

"Đến đây đi, để cho ta hội hội ngươi!" Xích Long Đạo Nhân ánh mắt nhìn về phía Tiên Thiên Đạo Đồ trong hư không, một cỗ chiến ý trùng thiên bộc phát.

"Răng rắc!" Đúng lúc này, kiếp lôi trong hư không rốt cục dựng dục hoàn tất.

Khoảnh khắc, vô biên lôi xà trong nháy mắt gào thét đánh xuống, hóa thành một mảnh lôi bạo khủng bố, trực tiếp hướng về phía thân thể Xích Long Đạo Nhân bao trùm.

Thiên kiếp phương thiên địa này cùng thế giới Hồng Hoang có chút không quá giống nhau, thiên kiếp Hồng Hoang thiên địa bình thường đều là một đạo tiếp một đạo, phương thiên địa này thì không có chút nào chương pháp.

"Hống!" Xích Long Đạo Nhân thấy thế, trong miệng gầm lên giận dữ, long uy khủng bố trong nháy mắt bộc phát, thân thể cự đại trực tiếp trùng thiên, không lùi mà tiến tới.

"Chân Long Trảo!" Chỉ thấy một cái long trảo của Xích Long Đạo Nhân mạnh mẽ hướng về phía hư không chộp tới.

Chương 99

Một khắc sau, trong thương khung một cái long trảo hư ảnh trong nháy mắt hiển hóa.

Nơi long trảo đi qua, không gian chung quanh trong nháy mắt nứt toác, không gian phong bạo cuồng bạo điên cuồng tàn phá, trực tiếp sinh sinh đem lôi bạo trong hư không xé rách.

Long trảo khủng bố đi thế không giảm, hướng về phía kiếp vân trong hư không bao trùm tới, phảng phất muốn đem cả thương khung chọc thủng một cái lỗ thủng.

"Ông ông ông..." Mắt thấy nháy mắt long trảo hư ảnh sắp rơi vào trên kiếp vân, Tiên Thiên Đạo Đồ trong hư không rốt cục ngưng tụ hoàn thành, ý chí khủng bố trong nháy mắt hàng lâm, một cỗ vô thượng vĩ lực khủng bố trực tiếp hướng về phía long trảo hư ảnh trấn áp tới.

Trong nháy mắt long trảo khủng bố liền cùng Tiên Thiên Đạo Đồ trong hư không va chạm một chỗ, long trảo hư ảnh hóa thành một đạo khí tức vô thượng sát phạt khủng bố, hung hăng hướng về phía Tiên Thiên Đạo Đồ chộp tới.

Khoảnh khắc, hai cỗ khí cơ trong hư không giao chức cùng một chỗ.

Trên Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không, một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ lan tỏa, bao trùm lấy hư ảnh long trảo.

Trên đạo đồ, đạo văn quang mang không ngừng lưu chuyển, dần dần, khí tức của hư ảnh long trảo rơi vào thế hạ phong, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xóa sổ. "Hừ!" "Dẫn Long Thủ!" "Ngự Long Thuật!" Trong khoảnh khắc, Xích Long đạo nhân lại tung ra hai đạo thánh

pháp kinh khủng.

Giữa hư không, hai đạo long hình tinh khí kinh thiên động địa, mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, trực tiếp công kích lên Tiên Thiên Đạo Đồ.

Trong chớp mắt, giữa hư không vang lên tiếng nổ ầm ầm, thánh pháp của Xích Long đạo nhân một lần nữa giao thoa với Tiên Thiên Đạo Đồ, khiến nó không ngừng chấn động, toàn bộ bầu trời cũng rung chuyển không ngớt, phảng phất như cả thiên địa sắp sụp đổ.

Cùng lúc đó, lôi xà giữa hư không không ngừng gào thét, hóa thành từng đạo lôi trì kinh hoàng, điên cuồng bao phủ lấy thân thể Xích Long đạo nhân.

Từng luồng dao động năng lượng hủy diệt kinh khủng không ngừng truyền ra từ hư không.

Chiến ý trên người Xích Long đạo nhân điên cuồng dâng trào, càng chiến càng điên cuồng, từng đạo thánh pháp kinh khủng liên tục được đánh ra.

Trong nháy mắt lại nửa ngày trôi qua, lúc này cuộc đối đầu của hai bên đã bước vào giai đoạn kịch liệt.

Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành một hư ảnh Thái Cực Âm Dương Ngư.

Âm Dương Ngư chậm rãi xoay chuyển giữa hư không, trực tiếp trấn phong toàn bộ thiên địa.

Hư ảnh Âm Dương Ngư kinh khủng không ngừng hạ xuống, tựa như muốn trấn sát Xích Long đạo nhân bằng được.

Tuy Xích Long đạo nhân càng chiến càng dũng mãnh, Chân Long Bảo Thuật cũng vô cùng nghịch thiên, nhưng vẫn không thể ngăn cản đạo đồ hạ xuống.

Theo mỗi tấc đạo đồ hạ xuống, Xích Long đạo nhân có thể cảm nhận được áp lực trên người mình lại tăng thêm một phần.

Không chỉ vậy, kiếp lôi giữa hư không lúc này cũng đã sớm thay đổi, không còn là những con lôi xà vô biên nữa, mà hóa thành từng đạo lôi linh.

Hình thái lôi linh thiên biến vạn hóa, có hình rồng, hình phượng hoàng, hình kỳ lân, thậm chí còn có cả tia chớp hình người.

Mặc dù tu vi của những lôi linh này đều cùng cấp với Xích Long đạo nhân, nhưng mỗi một tôn đều vô cùng mạnh mẽ.

Lôi linh có thể được ý chí thiên địa khắc ấn ra, thực lực hiển nhiên không tầm thường.

Đối mặt với sự vây công của vô số lôi linh, áp lực của Xích Long đạo nhân hiển nhiên càng lúc càng lớn, nhưng y vẫn dựa vào Chân Long Bảo Thuật nghịch thiên mà chống đỡ đến tận bây giờ. "Thật kinh khủng, quá kinh khủng!

Đây là Trảm Đạo thiên kiếp sao?

Thiên kiếp thành Thánh của ta năm đó e rằng cũng không đáng sợ đến mức này!" Ở phía dưới, Trương Lâm thấy tình hình trên không trung, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động vô cùng. "Ông ông ông..." Đúng lúc này, mây kiếp giữa hư không đột nhiên cuồn cuộn dữ dội, sau đó một luồng khí tức quỷ dị trong nháy mắt dung nhập vào thiên kiếp, phảng phất như có một tồn tại đáng sợ đang được thai nghén. "Ồ?

Khí tức của ý chí thiên địa đã dung nhập vào thiên kiếp, cuối cùng cũng muốn ra tay can thiệp rồi sao?" Nhìn thiên kiếp giữa không trung, trong đôi mắt Tần Hạo loé lên tinh quang.

Thiên kiếp trước đó hiển nhiên là cường độ thiên kiếp bình

thường mà một Chân Long chủng nên đối mặt, nhưng bây giờ, ý chí thiên địa đã xuất hiện, mục đích tự nhiên là không muốn thiên địa này lại xuất hiện một Chân Long nữa.

Một khắc sau, mọi người chỉ cảm thấy một luồng ý chí đang thức tỉnh giữa hư không, sau đó trong tầm mắt của họ, toàn bộ bầu trời trực tiếp nứt ra, mây kiếp ban đầu hóa thành một con mắt khổng lồ màu tím đáng sợ.

Trong con mắt khổng lồ, lôi điện hủy diệt vô biên điên cuồng cuộn trào, khí tức của lôi điện mạnh hơn lôi điện của kiếp lôi trước đó không chỉ trăm lần. "Đây là thứ gì!?" Mọi người thấy con mắt khổng lồ giữa hư không, trong lòng cũng không khỏi hoảng sợ, trong đôi mắt cũng loé lên vẻ kiêng kỵ sâu sắc. "Khí tức này...

Thiên phạt?

Khí tức thiên phạt, là Thiên Phạt Chi Nhãn sao?

Xem ra ý chí thiên địa thật sự bị dồn đến đường cùng rồi.

Nếu là Thiên Phạt Chi Nhãn thực sự, có lẽ bản tọa cũng phải lui ba thước, nhưng chỉ là hiện tại sao..." Nhìn con mắt khổng lồ giữa hư không, Tần Hạo thầm nghĩ.

Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, tự nhiên hiểu rõ Thiên Phạt Chi Nhãn đại biểu cho điều gì.

Nếu ở một đại thiên thế giới hoàn chỉnh, đối mặt với Thiên Phạt Chi Nhãn, Tần Hạo nhất định sẽ chạy càng xa càng tốt.

Đừng nói là Tần Hạo, e rằng ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo đối mặt với Thiên Phạt Chi Nhãn cũng phải đi đường vòng.

Nhưng phương thiên địa này hiển nhiên không giống, Thiên Phạt Chi Nhãn trước mắt trong mắt Tần Hạo nhiều nhất chỉ có hình mà không có thần, nhiều nhất chỉ là một cái ngụy Thiên Phạt Chi Nhãn

mà thôi, so với Thiên Phạt Chi Nhãn chân chính còn kém xa vạn dặm. "Ông!" Một khắc sau, tử quang trên Thiên Phạt Chi Nhãn loé lên, chín đạo thiên phạt hủy diệt kinh hoàng nháy mắt bộc phát, mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, trực tiếp bao phủ lấy Xích Long đạo nhân. "Chết tiệt, không ổn!" Cảm nhận được khí tức kinh khủng, trong lòng Xích Long đạo nhân cũng chấn động mạnh.

Y lập tức không chút do dự, khí tức toàn thân tăng lên đến cực hạn, không dám giữ lại chút nào nữa, từng đạo thánh pháp nghịch thiên không ngừng được đánh ra. "Long Ngâm Thuật!" "Long Quyền!" "Thần Long Bãi Vĩ!" "Long Động Cửu Thiên!" ...

Trong khoảnh khắc, công kích của hai bên trực tiếp giao thoa giữa hư không.

Chương 100

Mặc dù thủ đoạn của Xích Long đạo nhân nghịch thiên, nhưng tu vi chung quy vẫn còn kém không ít, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Thiên phạt hủy diệt kinh khủng kia gào thét hạ xuống, một lần nữa bao phủ lấy thân thể y. "Liều mạng!" Xích Long đạo nhân thấy vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ quyết tuyệt, miệng há ra, một viên long châu màu đỏ rực nháy mắt được phun ra.

Một luồng uy lực vô thượng kinh khủng bộc phát, trực tiếp nghênh đón thiên phạt giữa hư không.

Đó chính là viên long châu Tần Hạo đã ban cho trước đó, hiện tại y chỉ mới sơ bộ dung hợp long châu, nhưng dù vậy, khí tức của long châu vẫn không thể xem thường. "Ầm!" Ngay khoảnh khắc khí tức long châu bộc phát, nó trực tiếp chấn tan thiên phạt giữa hư không, sau đó thế đi không giảm, đánh thẳng về phía Thiên Phạt Chi Nhãn. "Phụt!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, long châu trực tiếp xuyên thủng Thiên Phạt Chi Nhãn giữa hư không.

Ngay khoảnh khắc Thiên Phạt Chi Nhãn bị xuyên thủng, toàn bộ Đông Hoang, thậm chí cả bầu trời Bắc Đẩu đều chấn động mạnh, sau đó trời đổ mưa máu, một luồng khí tức bi thương bao trùm cả thiên địa. "Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?" "Ta cảm nhận được khí tức của thiên tâm ấn ký, thiên tâm ấn ký dường như đã bị tổn thương!" Cùng lúc đó, trong các Sinh Mệnh Cấm Khu ở Bắc Đẩu, từng luồng khí tức cổ xưa cũng tỉnh lại từ giấc ngủ say.

Cảm nhận được khí tức giữa thiên địa, họ cũng lẩm bẩm nói. "Thành Tiên Lộ sắp mở ra, lẽ nào việc này đã dẫn động thiên địa đại

biến?" "Phong trần trăm vạn năm, chỉ vì thành tiên!

Những chuyện khác có liên quan gì đến ta!" Nhưng rất nhanh, những luồng khí tức đó lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Điều duy nhất họ quan tâm chính là Thành Tiên Lộ mở ra, còn những chuyện khác trong thiên địa, họ căn bản không hề quan tâm. ... "Phụt!" Mặc dù Xích Long đạo nhân đã dùng long châu phá giải Thiên Phạt Chi Nhãn, nhưng đồng thời, y cũng bị phản phệ kinh khủng.

Lực phản phệ của Thiên Phạt Chi Nhãn đó cũng giáng lên người y, từng ngụm nghịch huyết không ngừng phun ra, hiển nhiên đã bị thương nặng, khí tức trên người cũng trở nên vô cùng suy yếu. "Ông ông ông!" Cùng lúc đó, khí tức của Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không nháy mắt tăng vọt, nhân cơ hội này trực tiếp bao phủ lấy Xích Long đạo nhân.

Mặc dù thiên phạt đã bị đánh tan, nhưng Tiên Thiên Đạo Đồ vẫn còn đó, lúc này nó hiển nhiên là thừa cơ xông vào, chuẩn bị một đòn xóa sổ Xích Long đạo nhân. "Sắp chết rồi sao, thật sự không cam tâm a!" Cảm nhận được khí tức của đạo đồ giữa hư không, trong mắt Xích Long đạo nhân cũng loé lên vẻ không cam lòng sâu sắc, nhưng trong lòng y lại không có nửa điểm hối hận.

Bởi vì y không chỉ thành công bước vào Trảm Đạo chi cảnh, mà còn hoàn thành hóa long, để bản thân trải nghiệm sự kinh khủng của Chân Long.

Cái gọi là "sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng", dù có vẫn lạc cũng không còn gì hối tiếc.

Trạng thái của Xích Long đạo nhân lúc này cũng gần như vậy. "Tán!" Ngay khi Xích Long đạo nhân sắp bị Tiên Thiên Đạo Đồ trấn sát, giữa thiên địa vang lên một thanh âm.

Âm thanh mang theo một luồng khí tức không thể kháng cự, Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không cũng chấn động mạnh, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, nó trực tiếp tiêu tán.

Khí tức áp bức kinh khủng ban đầu giữa thiên địa cũng nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Không cần phải nói, hiển nhiên là Tần Hạo đã ra tay.

Tần Hạo không dùng bạo lực để đập vỡ Tiên Thiên Đạo Đồ, bởi vì phương thiên địa này không chịu nổi thêm nhiều giày vò nữa.

Vì vậy Tần Hạo chỉ là khu tán Tiên Thiên Đạo Đồ mà thôi.

Với cảnh giới nguyên thần Đại La Kim Tiên đỉnh phong của hắn hiện tại, muốn làm được điều này hiển nhiên không hề khó. "Hít..." "Ngôn xuất pháp tùy!

Đây mới là ngôn xuất pháp tùy chân chính!" Mấy người xung quanh thấy cảnh này lại một lần nữa bị sốc.

Tiên Thiên Đạo Đồ kinh khủng như vậy lại bị Tần Hạo dễ dàng khu tán, trong phút chốc hình tượng của Tần Hạo lại một lần nữa được nâng cao vô số lần. "Kinh khủng, quá kinh khủng!

Đại đế từng nói, dù là cảnh giới Đại đế, cũng chỉ là dung hợp thiên tâm ấn ký, mượn sức mạnh của thiên tâm ấn ký mà thôi, căn bản không thể thay đổi sức mạnh của nó.

Nhưng vị này lại làm được...

Lẽ nào ngài ấy đã bước ra bước đó, đạt đến cảnh giới mà ngay cả Đại đế cũng chưa đạt tới?" Hắc Hoàng bên cạnh thấy vậy, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Dù sao nó cũng từng đi theo Vô Thủy Đại Đế, tự nhiên đã tiếp xúc với các loại bí văn mà người thường chưa từng tiếp xúc, vì vậy nó

hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng việc này đáng sợ đến mức nào.

Sau đó Tần Hạo cũng không chút do dự, đưa tay chỉ một cái, một luồng sinh mệnh tinh khí bàng bạc cũng bắn ra, nháy mắt bao phủ lấy Xích Long đạo nhân.

Dưới sự bao phủ của sinh mệnh tinh khí đậm đặc tinh thuần như vậy, thương thế trên người Xích Long đạo nhân cũng hồi phục với tốc độ kinh người, khí tức trên người cũng theo đó lại một lần nữa dâng lên.

Lớp vảy vốn đã ảm đạm trên người lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng long uy thuần chính cũng từ người y dâng lên.

Chỉ một lúc sau, thương thế trên người Xích Long đạo nhân đã hồi phục được bảy tám phần.

Ngay sau đó một đạo hồng quang loé lên, Xích Long đạo nhân cũng trực tiếp hóa thành hình người, thân hình nhoáng lên đã đến trước mặt Tần Hạo. "Xích Long đa tạ tiền bối ân tạo hóa, đa tạ tiền bối ân cứu mạng!

Từ hôm nay trở đi, Xích Long nguyện vĩnh viễn đi theo tiền bối, vĩnh bất phản bội!" Xích Long đạo nhân lập tức nói với vẻ mặt kiên định, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt vô tận.

Hiển nhiên lúc này y đã thực sự cảm nhận được mình đã nhận được tạo hóa kinh khủng đến mức nào, trong lòng cũng không khỏi thầm mừng.

May mà mình đã chọn đúng, nếu không, tạo hóa nghịch thiên như vậy e rằng đã lướt qua mình. "Ừm, không tệ, nhưng thực lực của ngươi còn xa mới đủ.

Muốn vĩnh viễn đi theo bên cạnh bản tọa, không phải dễ dàng như

vậy đâu!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Chương 101

"Tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực, tuyệt đối sẽ không phụ lòng ân tình tạo hóa của tiền bối!" Xích Long đạo nhân nói với vẻ mặt kiên định. "Hy vọng là vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Tiền bối, tiền bối, ngài xem ta thế nào, thiên phú của Hắc Hoàng ta tuyệt đối không kém gì nó.

Hay là ta cũng theo tiền bối nhé?

Yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần có được tạo hóa như nó là được rồi, hoặc kém hơn một chút ta cũng không chê!" Lúc này, bóng dáng Hắc Hoàng cũng xuất hiện trước mặt Tần Hạo, vẫy đuôi nói, trong đôi mắt cũng tràn đầy ánh sáng nóng rực.

Hiển nhiên tạo hóa của Xích Long đạo nhân vừa rồi cũng đã kích thích nó sâu sắc. "Thiên phú của ngươi?

Thứ đó mà ngươi cũng có à?

Chẳng qua chỉ là một con chó đất thôi!" Đoạn Thiên Đức bên cạnh nghe vậy không nhịn được bĩu môi nói. "Gâu gâu!

Tên mập chết tiệt, muốn bị cắn phải không?" Thấy Đoạn Thiên Đức phá đám, Hắc Hoàng lập tức nhìn hắn với vẻ mặt không thiện cảm. "Ngươi chắc chắn muốn theo bản tọa?

Không theo Vô Thủy nữa à?" Nghe lời của Hắc Hoàng, Tần Hạo cũng có chút cạn lời.

Sự vô sỉ của Đoạn Thiên Đức trước đó đã khiến hắn mở rộng tầm mắt, bây giờ nhìn lại Hắc Hoàng, hiển nhiên cũng không thua kém gì Đoạn Thiên Đức, không hổ là cặp đôi trời sinh "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" trong nguyên tác.

Hắn lập tức nhìn Hắc Hoàng với ánh mắt có chút tựa tiếu phi tiếu. "Đại đế..." Nghe lời của Tần Hạo, thân thể Hắc Hoàng cũng chấn động mạnh, trong đôi mắt cũng loé lên vẻ mê mang, ngay sau đó là vẻ mặt nhớ nhung vô tận, phảng phất như đã mất hồn.

Mặc dù Hắc Hoàng vô cùng vô sỉ, vô cùng không đáng tin, nhưng đối với Vô Thủy, Hắc Hoàng tuyệt đối là tấm gương sáng của một tên chó săn trung thành. "Đại đế... không đúng, khoan đã, tiền bối, ý của ngài là... lẽ nào Đại đế... ngài ấy không phải, không phải là, Đại đế vẫn còn sống?" Ngay sau đó, phảng phất như đã ý thức được điều gì, Hắc Hoàng đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động vô cùng, biểu cảm thậm chí còn tha thiết hơn cả lúc đối mặt với tạo hóa nghịch thiên vừa rồi.

Hiển nhiên trong lòng nó, địa vị của Vô Thủy Đại Đế tuyệt đối không có thứ gì có thể vượt qua! "Vô Thủy sao... quả thực vẫn còn sống, nhưng tình cảnh không tốt lắm, cho nên muốn gặp lại hắn, với thực lực hiện tại của ngươi còn xa mới đủ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Thật sao, thật sự còn sống!?

Đại đế, Đại đế thật sự chưa chết!?

Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi, thật sự quá tốt rồi!

Ta biết mà, ta biết mà, thiên phú của Đại đế kinh thiên động địa, làm sao có thể chết được!" Nghe lời của Tần Hạo, cả người Hắc Hoàng cũng có chút nói năng lộn xộn, thân thể to như con bê con cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Hiển nhiên tin tức này khiến cả người nó vô cùng hưng phấn và kích động.

Trước kia mặc dù nó vẫn luôn khẳng định Vô Thủy Đại Đế chưa chết, nhưng đó chung quy chỉ là tự thôi miên mà thôi.

Thậm chí khi phát hiện ra các dấu hiệu cho thấy Vô Thủy Đại Đế có khả năng đã hóa đạo, bây giờ nghe lời của Tần Hạo, sự kích động trong lòng Hắc Hoàng có thể tưởng tượng được.

Nếu là người bình thường nói, có lẽ Hắc Hoàng cũng sẽ không kích động như vậy, nhưng Tần Hạo trước mắt thì khác.

Mặc dù đến bây giờ vẫn không biết thân phận cụ thể của Tần Hạo, nhưng chỉ cần dựa vào những dấu hiệu mà Tần Hạo thể hiện cũng có thể suy đoán ra sự kinh khủng của hắn, đối phương tuyệt đối không thua kém Vô Thủy Đại Đế, thậm chí còn hơn, có khả năng đã bước ra bước đó.

Lời nói của một nhân vật như vậy, độ tin cậy tự nhiên vô cùng cao.

Ngoài Diệp Phàm và Đoạn Thiên Đức đã sớm biết những chuyện này từ miệng Tần Hạo ra, Trương Lâm, Dương Di và Xích Long đạo nhân bên cạnh đối với tin tức này hiển nhiên cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao tin tức này thực sự quá chấn động, Vô Thủy Đại Đế thành đạo cách đây đã gần mười vạn năm, nhưng bây giờ vẫn còn tồn tại trên đời, sự chấn động trong lòng họ có thể tưởng tượng được.

Tiếp theo, vì Trương Lâm, Tần Hạo và đoàn người đã ở lại trong Thạch Trại.

Dù sao trong Thạch Trại cũng là hậu nhân của Trương Lâm, tình hình hiện tại Trương Lâm hiển nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tình huống cuối cùng cũng không khác mấy so với nguyên tác, vì sự an toàn của Thạch Trại, Tần Hạo cũng giao cho Diệp Phàm một nhiệm vụ, dọn dẹp bọn cướp trong phạm vi nghìn dặm quanh Thạch Trại, đây cũng là một cơ hội khảo nghiệm và rèn luyện Tần Hạo dành

cho Diệp Phàm.

Phải biết rằng Diệp Phàm hiện tại so với cùng kỳ trong nguyên tác đã mạnh hơn không ít, cách Tứ Cực chỉ còn một bước chân, chiến lực thực sự còn vượt xa tu vi.

Huống hồ, lần này Diệp Phàm cũng không phải một mình, mà còn mang theo Đoạn Thiên Đức và Hắc Hoàng.

Giống như trong nguyên tác, Hắc Hoàng và Đoạn Thiên Đức mặc dù lúc đầu nhìn nhau không thuận mắt, nhưng chỉ tiếp xúc chưa đến nửa ngày đã cấu kết với nhau, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Tần Hạo gần như có thể đoán được kết cục của bọn cướp và các tông môn gần đó.

Đúng như Tần Hạo dự liệu, tổ hợp hai người một chó này đã giày vò thực lực của bọn cướp xung quanh Thạch Trại đến thiên phiên địa phúc.

Có "chuyên gia khảo cổ" Đoạn Thiên Đức và "người yêu thích khảo cổ" Hắc Hoàng tồn tại, những thế lực đó không chỉ đơn giản là bị tiêu diệt, cướp sạch, mà ngay cả mộ tổ cũng đều bị ghé thăm một lượt.

Yêu cầu ban đầu của Tần Hạo chỉ là phạm vi nghìn dặm, nhưng sau đó chúng hiển nhiên cũng chơi vui quá, trực tiếp mở rộng phạm vi ra hơn ba nghìn dặm.

Nếu không phải vì tiếp tục mở rộng sẽ đụng phải một cục xương cứng hiện tại không gặm nổi, e rằng chúng sẽ không dừng lại. ... "Diệp Phàm, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Nhìn Diệp Phàm khí tức trầm ngưng trước mắt, Tần Hạo hỏi.

Chương 102

Sau một thời gian rèn luyện, khí tức trên người Diệp Phàm cũng càng thêm trầm ổn, tinh khí thần của cả người cũng đạt đến trạng thái đỉnh phong mà hiện tại có thể đạt được.

Thần lực trong cơ thể điên cuồng cuộn trào, khí huyết như hồng thủy, cả người cho người ta cảm giác như một mặt trời nhỏ màu vàng.

Lúc này Diệp Phàm hiển nhiên cũng cuối cùng đã chuẩn bị xong để đột phá quan ải. "Tiền bối, ta đã chuẩn bị xong!" Diệp Phàm nói với vẻ mặt kiên định.

Sau một thời gian tôi luyện, Diệp Phàm cũng đã điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, hiển nhiên đã là trạng thái tốt nhất để đột phá. "Tốt, nhưng bản tọa nhắc nhở ngươi một lần nữa, phương thiên địa này không còn thích hợp cho Thánh Thể tu luyện, quan ải Tứ Cực là một loại hạn chế của thiên địa, nhưng đồng thời cũng là một loại khảo nghiệm.

Một khi đột phá, hạn chế của thiên địa sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, sau đó trời cao mặc chim bay biển rộng mặc cá lội!

Đến lúc đó ngươi đối mặt không chỉ là thiên kiếp, mà e rằng sẽ có Tiên Thiên Đạo Đồ hiển hóa!" Tần Hạo nhắc nhở. "Tiên Thiên Đạo Đồ!" Nghe đến đây, Diệp Phàm cũng không khỏi nhớ lại cảnh tượng lúc Xích Long đạo nhân hóa long, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

Dù sao áp lực mà Tiên Thiên Đạo Đồ kinh khủng đó mang lại thực sự quá lớn. "Ta biết rồi, tiền bối, ta sẽ dốc hết toàn lực!" Diệp Phàm nói với vẻ mặt kiên định. "Ừm!" Tần Hạo nhàn nhạt gật đầu.

Đối với Diệp Phàm, Tần Hạo không hề lo lắng, vì sự xuất hiện của hắn, Diệp Phàm lúc này so với cùng kỳ trong nguyên tác đã mạnh hơn quá nhiều, còn nắm giữ nhiều thánh pháp mạnh hơn.

Mặc dù muốn cứng đối cứng với Tiên Thiên Đạo Đồ e rằng không đủ, nhưng thiên kiếp hiển nhiên không thể làm khó được cậu.

Sau đó Diệp Phàm ý niệm vừa động, bên cạnh cậu trực tiếp xuất hiện một đống lớn Nguyên, ước chừng có mấy trăm vạn cân.

Không chỉ vậy, ở giữa còn có mấy khối Nguyên to bằng nắm tay, trong suốt như pha lê, khí tức còn đậm đặc hơn Nguyên bình thường không biết bao nhiêu lần, đó chính là Thần Nguyên.

Phần lớn những thứ này đều là do Diệp Phàm thu được trong quá trình "khảo cổ" thời gian qua.

Sau đó Diệp Phàm cũng trực tiếp thúc giục thánh pháp trong cơ thể, một luồng lực thôn phệ kinh khủng nháy mắt bộc phát, sau đó năng lượng tinh thuần vô biên cũng điên cuồng tràn vào cơ thể cậu, trực tiếp bắt đầu công kích cảnh giới Tứ Cực.

Diệp Phàm là Hoang Cổ Thánh Thể, tài nguyên cần thiết để đột phá nhiều hơn tu sĩ bình thường gấp mấy chục thậm chí hàng trăm lần, cơ thể như một cái động không đáy.

Cùng lúc đó, theo năng lượng trong Nguyên xung quanh dung nhập vào bản thân, khí tức trên người Diệp Phàm cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt. "Ầm..." Chỉ chưa đến một canh giờ, thân thể Diệp Phàm chấn động mạnh, sau đó khí tức trên người phảng phất như đã đột phá một nút thắt, khí tức bàng bạc kinh khủng cũng điên cuồng bộc phát, khí tức của cả người như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt, chỉ một lúc sau đã tăng lên gấp mười lần.

Hiển nhiên cậu đã trực tiếp đột phá Đạo Cung ngũ trọng thiên đỉnh

phong, bước vào cảnh giới Tứ Cực. "Ầm ầm ầm..." Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc tu vi của Diệp Phàm bước vào cảnh giới Tứ Cực, giữa hư không, mây kiếp vô biên cũng theo đó hội tụ, một luồng khí tức áp bức kinh khủng cũng từ mây kiếp giữa hư không lan tỏa ra.

Trong mây kiếp, từng đạo lôi điện hủy diệt không ngừng cuồn cuộn, phảng phất như ngày tận thế giáng lâm. "Khí tức thật đáng sợ, chỉ mới tấn thăng Tứ Cực chi cảnh đã có uy năng kinh khủng như vậy, không hổ là Hoang Cổ Thánh Thể!" Phía dưới, bên cạnh Tần Hạo, Đoạn Thiên Đức và những người khác nhìn mây kiếp không ngừng hội tụ giữa hư không, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động. "Thiên kiếp tuy mạnh, nhưng với cường độ nghịch thiên của Hoang Cổ Thánh Thể, muốn vượt qua hẳn không khó.

Khảo nghiệm thực sự hẳn là khảo nghiệm của Tiên Thiên Đạo Đồ sau thiên kiếp!" Xích Long đạo nhân bên cạnh nói, y đã từng đích thân cảm nhận sự kinh khủng của Tiên Thiên Đạo Đồ, nếu không phải Tần Hạo ra tay, e rằng y đã sớm chết rồi.

Dưới mây kiếp, khí huyết toàn thân Diệp Phàm điên cuồng cuộn trào, thúc giục khí huyết trong cơ thể đến cực hạn, cả người như một mặt trời nhỏ màu vàng, một luồng chiến ý ngút trời cũng từ người cậu bộc phát. "Rắc..." Chỉ nửa canh giờ sau, mây kiếp giữa hư không đã hoàn toàn được thai nghén xong, lôi xà đầy trời điên cuồng múa lượn, trực tiếp bao phủ lấy Diệp Phàm. "Tới hay lắm!" Diệp Phàm thấy vậy, cả người hét lớn một tiếng, không lùi mà tiến, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cả người cậu căn bản không có chút công kích nào, trực tiếp bước vào trong cơn bão sấm sét giữa hư không, mặc cho kiếp lôi cuồng bạo điên cuồng tàn phá xung quanh.

Sức mạnh kiếp lôi kinh khủng cũng điên cuồng bao phủ lấy Diệp Phàm. "Hắn đang mượn sức mạnh kiếp lôi để luyện thể?

Thật quá điên cuồng, quá kinh khủng!

Dưới gầm trời này e rằng cũng chỉ có cường độ thân thể nghịch thiên của Hoang Cổ Thánh Thể mới có thể làm được điều này!" Đoạn Thiên Đức thấy vậy không nhịn được nói. "Không đơn giản như vậy, hắn không chỉ đang mượn sức mạnh thiên kiếp để luyện thể, mà dường như còn đang luyện hóa sức mạnh thiên kiếp, để nâng cao tu vi của mình!" Trương Lâm cũng theo đó nói, đồng thời ánh mắt cũng liếc nhìn Tần Hạo bên cạnh.

Bình thường có thể mượn sức mạnh thiên kiếp để luyện thể đã là vô cùng nghịch thiên rồi, chưa từng nghe có ai dám hấp thu luyện hóa sức mạnh thiên kiếp để nâng cao tu vi, đây tuyệt đối là chuyện chưa từng có.

Bởi vì sức mạnh thiên kiếp vô cùng cuồng bạo, căn bản không thể bị tu sĩ hấp thu luyện hóa.

Bản thân Diệp Phàm hiển nhiên không thể có thủ đoạn này, vậy thì hiển nhiên chỉ có một lời giải thích, thủ đoạn của Diệp Phàm hiển nhiên là do Tần Hạo truyền thụ.

Lập tức hình tượng của Tần Hạo cũng trở nên càng thêm thần bí cao lớn. "Thật biến thái!" Hắc Hoàng bên cạnh cũng không nhịn được nói, cùng lúc đó, ánh sáng trong đôi mắt nó cũng không ngừng loé lên, hiển nhiên đang có ý đồ xấu.

Đối với biểu hiện của Diệp Phàm, Tần Hạo không hề có chút kinh ngạc.

Đúng như Trương Lâm suy đoán, thủ đoạn của Diệp Phàm quả thực là do Tần Hạo truyền thụ.

Hắn đã cho Diệp Phàm một bộ công pháp tên là Cửu Chuyển Huyền Lôi Quyết.

Bản chất công pháp này là một bộ công pháp luyện thể, đối tượng là thiên kiếp, nhưng ngoài việc luyện thể, nó còn có thể biến sức mạnh thiên kiếp thành của mình, là một bộ công pháp không tệ.

Bởi vì Diệp Phàm là Hoang Cổ Thánh Thể, ở phương thiên địa này cơ bản mỗi lần tấn cấp đều phải bị sét đánh một lần, cho nên Tần Hạo dứt khoát truyền thụ công pháp này cho Diệp Phàm. "Sảng!" Lúc này Diệp Phàm đang tắm mình trong cơn bão sấm sét giữa hư không, cảm nhận sức mạnh lôi bạo không ngừng dung nhập vào cơ thể, trên mặt cũng lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Mặc dù lúc đầu có chút đau đớn, nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng sự lớn mạnh của nhục thân và thần lực trong cơ thể.

Theo công pháp Cửu Chuyển Huyền Lôi Quyết vận chuyển, rất nhanh cậu đã thích ứng được với cảm giác đó. "Quá chậm, quá chậm!" Dần dần, Diệp Phàm cũng có chút không thỏa mãn với trạng thái này.

Chương 103

Mặc dù kiếp lôi giữa hư không vẫn đang không ngừng trút xuống, nhưng hiển nhiên căn bản không thỏa mãn được khẩu vị của Diệp Phàm.

Cuối cùng ánh mắt cậu ngưng tụ lại, định hình trên mây kiếp giữa hư không.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, Diệp Phàm trực tiếp từ trong lôi bạo bước ra một bước, cuối cùng cả người trực tiếp tiến vào trong mây kiếp giữa hư không.

Trong khoảnh khắc, lôi xà cuồng bạo vô tận nháy mắt hóa thành một phương lôi trì hư không kinh khủng, kiếp lôi vô tận mang theo khí tức cuồng bạo bao phủ lấy Diệp Phàm.

Khí tức kinh khủng so với lôi bạo bên dưới mây kiếp còn mạnh hơn không chỉ mười lần. "Hít..." "Quá điên cuồng, thật quá điên cuồng!" "Tên biến thái này!" Đoạn Thiên Đức mấy người thấy cảnh này, lập tức cũng có chút ngây người.

Hiển nhiên không ngờ Diệp Phàm lại điên cuồng như vậy, nhìn cậu phảng phất như nhìn một con quái vật.

Mặc dù lúc này Diệp Phàm giữa hư không không còn vẻ ung dung như trước, từng tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên từ miệng cậu, nhưng từ khí huyết kinh khủng bộc phát từ người Diệp Phàm mà xem, đối phương căn bản không có nguy hiểm, nhiều nhất chỉ chịu một chút "đau khổ da thịt".

Đặc biệt là họ cũng có thể cảm ứng rõ ràng, khí tức trên người Diệp Phàm lúc này cũng đang tăng lên với tốc độ kinh người, đâu có giống như đang gặp nguy hiểm.

Tần Hạo thấy lựa chọn của Diệp Phàm, cũng nhàn nhạt gật đầu, không hề có chút kinh ngạc.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Cửu Chuyển Huyền Lôi Quyết mà hắn truyền thụ, nếu không làm được đến mức này, chẳng thà đâm đầu vào tường chết cho xong. ...

Cuối cùng Diệp Phàm đã tắm mình trong lôi trì hư không suốt nửa ngày, khí tức thiên kiếp giữa hư không mới bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Một lúc sau, lôi trì hư không cũng hoàn toàn biến mất, thân hình Diệp Phàm cũng hiển hóa ra.

Lúc này, khí tức trên người Diệp Phàm so với lúc vừa mới đột phá Tứ Cực đã mạnh hơn gần mười lần, một luồng khí tức vô cùng cuồng bạo cũng từ người cậu tỏa ra, cả người như một tôn chiến thần hư không, lôi quang vô tận trên cơ thể không ngừng loé lên.

Mặc dù thiên kiếp đã tiêu tán, nhưng khí tức áp bức kinh khủng giữa hư không lại không hề suy giảm, ngược lại càng lúc càng đáng sợ.

Ngay sau đó giữa hư không, vô tận đạo văn cũng hiển hóa ra, dưới ánh mắt của mọi người, lại một lần nữa hóa thành một bức Tiên Thiên Đạo Đồ, trực tiếp đè xuống người Diệp Phàm. "Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Nếu đã vậy, ta lại muốn xem thử Tiên Thiên Đạo Đồ có thật sự đáng sợ như trong truyền thuyết không!" Diệp Phàm nhìn Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không, chiến ý trên người cũng lại một lần nữa điên cuồng cuộn trào. "Sát!" Một khắc sau, Diệp Phàm mạnh mẽ bước lên một bước, trực tiếp tung ra một quyền, một đạo quyền kình bá đạo kinh khủng cũng nháy mắt đánh về phía đạo đồ giữa hư không.

Nơi quyền kình đi qua, cả bầu trời cũng không ngừng chấn động,

phảng phất như muốn đánh vỡ cả hư không.

Trong nháy mắt công kích của Diệp Phàm đã đánh lên Tiên Thiên Đạo Đồ, nhưng chỉ thấy đạo đồ giữa hư không chỉ xoay chuyển một cái, liền trực tiếp hóa giải hơn nửa quyền kình, chỉ hơi dừng lại một chút liền lại một lần nữa bao phủ lấy Diệp Phàm. "Quả nhiên lợi hại, nếu đã vậy, vậy thì ta phải dùng hàng thật rồi!" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Diệp Phàm lại một lần nữa tung một quyền về phía hư không, nhưng lần này, khí tức của cả người cậu so với trước đó đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một luồng ý cảnh khó tả từ người cậu dâng lên, khí tức sinh tử huyễn diệt ẩn chứa trong đó, đó chính là luân hồi quyền ý.

Quyền ý kinh khủng cũng trực tiếp đối đầu với đạo vận của Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không. "Lục Đạo Luân Hồi Quyền sao?

Có chút thú vị, nhưng đáng tiếc, phương thiên địa này căn bản không có luân hồi!" Cảm nhận được luân hồi quyền ý tỏa ra từ người Diệp Phàm, Tần Hạo cũng lắc đầu.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền của Diệp Phàm không phải do hắn truyền thụ, mà giống như trong nguyên tác, nhận được từ lão Phong Tử, chỉ là nhận được sớm hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền là một môn thánh pháp đỉnh cấp trong thế giới này, nhưng trong mắt Tần Hạo, lại có rất nhiều khuyết điểm.

Điều chủ yếu nhất là phương thiên địa này căn bản không có luân hồi, cái gọi là luân hồi chẳng qua chỉ là một thứ tựa như luân hồi mà một số cường giả suy đoán ra mà thôi, cho nên so với ý cảnh luân hồi chân chính còn kém xa một trời một vực.

Mặc dù Hồng Hoang thiên địa lúc này cũng chưa sinh ra Lục Đạo Luân Hồi, nhưng sau khi Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo đã được bổ

sung đầy đủ, có ba ngàn pháp tắc hoàn chỉnh, trong đó bao gồm cả luân hồi pháp tắc.

Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đối với luân hồi pháp tắc hiển nhiên có chút hiểu biết, mặc dù không tinh thông, nhưng hiển nhiên mạnh hơn những cường giả của phương thiên địa này không chỉ một chút.

Nếu có thể lĩnh ngộ được một tia luân hồi pháp tắc thực sự, vậy thì trong mắt Tần Hạo, Lục Đạo Luân Hồi Quyền tuyệt đối có thể có một bước tiến về chất, uy lực ít nhất có thể mạnh hơn gấp mười lần.

Đúng như Tần Hạo nghĩ, luân hồi quyền ý giữa hư không chỉ chống đỡ được một lát sau, liền nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. "Sát!" Diệp Phàm thấy vậy, không chút do dự, lại một lần nữa xông lên, từng đạo thánh pháp kinh khủng cũng không ngừng đánh ra.

Đối mặt với công kích của Diệp Phàm, tốc độ của Tiên Thiên Đạo Đồ cuối cùng cũng chậm lại, thậm chí gần như đình trệ, cả đạo đồ giữa hư không cũng không ngừng rung chuyển, phảng phất như sắp bị đánh vỡ. "Giai tự bí!" "Long Quyền!" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Đúng lúc này, Diệp Phàm trực tiếp kích hoạt Giai tự bí, trong khoảnh khắc, khí tức trên người nháy mắt tăng vọt mười lần.

Hai đạo quyền kình bá đạo kinh khủng cũng xông lên trời, hung hăng đánh về phía Tiên Thiên Đạo Đồ.

Trong đó có thần thông của Chân Long Bảo Thuật, hiển nhiên là do Tần Hạo truyền thụ.

Nhưng không giống như Xích Đồng, Tần Hạo chỉ truyền thụ cho Diệp Phàm một phần của Chân Long Bảo Thuật mà thôi, dù sao Chân Long Bảo Thuật thực tế phù hợp nhất là với Long tộc, thứ này không thích hợp với Diệp Phàm, cho nên Tần Hạo đã trực tiếp loại bỏ. "Ầm ầm ầm ầm..." Trong nháy mắt, công kích kinh khủng trực tiếp đánh

lên Tiên Thiên Đạo Đồ, từng trận va chạm trầm thấp kinh khủng vang lên.

Đối mặt với công kích kinh khủng của Diệp Phàm, thiên đạo đồ giữa hư không cũng lại một lần nữa rung chuyển kịch liệt, cuối cùng dưới quyền ý kinh khủng, bị ép lùi lại. "Với cảnh giới Tứ Cực mà có thể đối đầu với Tiên Thiên Đạo Đồ đến mức này, e rằng từ vạn cổ đến nay, người có thể làm được cũng không quá một bàn tay!" Nhìn cảnh này, Xích Long đạo nhân phía dưới không nhịn được nói.

Y vô cùng rõ ràng sự kinh khủng của Tiên Thiên Đạo Đồ, với cảnh giới Tứ Cực mà cứng đối cứng với Tiên Thiên Đạo Đồ, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. "Thật biến thái!" Hắc Hoàng và Đoạn Thiên Đức thấy vậy, cũng không nhịn được nói, hiển nhiên cũng đều bị chiến lực kinh khủng mà Diệp Phàm thể hiện lúc này làm kinh ngạc.

Trong mắt họ, Diệp Phàm mặc dù vừa mới tiến vào cảnh giới Tứ Cực, nhưng thực lực kinh khủng hiển nhiên không phải là thứ mà tu sĩ Tứ Cực chi cảnh có thể sở hữu.

Nhưng Diệp Phàm mặc dù chiến lực vô cùng nghịch thiên, nhưng muốn dựa vào sức một mình để phá giải Tiên Thiên Đạo Đồ hiển nhiên là không thực tế.

Phải biết rằng trong nguyên tác, cậu phải dựa vào sự giúp đỡ của Khương Thái Hư sắp bước vào Thánh cảnh mới miễn cưỡng vượt qua được.

Cuối cùng sau gần hai canh giờ, Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không cuối cùng cũng tiếp cận Diệp Phàm, đạo đồ kinh khủng phảng phất như muốn triệt để phong ấn Diệp Phàm, uy áp thiên địa kinh khủng cũng bao phủ xung quanh cậu.

Chương 104

"Không tệ!

Gần được rồi, đến lúc kết thúc rồi!" Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng hài lòng gật đầu.

Hắn vốn dĩ không trông mong Diệp Phàm phá vỡ được Tiên Thiên Đạo Đồ, dù sao đó căn bản là không thực tế.

Lý do hắn làm vậy chẳng qua chỉ là mượn sức mạnh của Tiên Thiên Đạo Đồ để mài giũa Diệp Phàm một phen mà thôi.

Dưới sự bao phủ của Tiên Thiên Đạo Đồ, mặc dù uy áp thiên địa phải chịu đựng vô cùng kinh khủng, nhưng Tiên Thiên Đạo Đồ là do đạo tắc giữa thiên địa hóa thành, tràn ngập đạo vận vô tận, bị Tiên Thiên Đạo Đồ bao phủ, cũng tương đương với việc được đạo vận tẩy lễ, lợi ích tự nhiên không ít. "Tán!" Ngay khoảnh khắc Tiên Thiên Đạo Đồ muốn phong ấn Diệp Phàm, thanh âm của Tần Hạo cũng theo đó vang lên.

Tiên Thiên Đạo Đồ giữa hư không lại một lần nữa chấn động, giống như Tiên Thiên Đạo Đồ của Xích Long đạo nhân trước đó, trực tiếp tiêu tán giữa hư không. "Đa tạ tiền bối, để tiền bối thất vọng rồi!" Sau đó Diệp Phàm cũng đến trước mặt Tần Hạo, có chút hổ thẹn nói.

Trong mắt cậu, không phá vỡ được Tiên Thiên Đạo Đồ hiển nhiên là một thất bại. "Được rồi, tranh thủ thời gian bế quan, thích ứng đi!" Tần Hạo không vạch trần, nhàn nhạt nói, đây cũng là một cách khích lệ Diệp Phàm. "Vâng, tiền bối!" Diệp Phàm cũng gật đầu nói. ...

Sau đó Tần Hạo ở lại Thạch Trại mấy ngày rồi mang theo tiểu Niếp Niếp rời đi.

Còn Trương Lâm và Dương Di, Tần Hạo để họ đến Thánh Thành.

Xích Long đạo nhân, Tần Hạo giao cho y một nhiệm vụ, để y tạm thời làm hộ đạo nhân cho Diệp Phàm, âm thầm bảo vệ cậu.

Đương nhiên, Tần Hạo tự nhiên không để Xích Long đạo nhân làm bảo mẫu cho Diệp Phàm, nếu là tranh đấu cùng thế hệ, Xích Long đạo nhân sẽ không ra tay, dù Diệp Phàm gặp nguy cơ sinh tử cũng vậy.

Đã được Tần Hạo chỉ điểm, nếu trong lúc tranh đấu cùng thế hệ mà bị giết, vậy thì căn bản không đáng để bồi dưỡng.

Tần Hạo đặt ra tiêu chuẩn cho Xích Long đạo nhân là chỉ cần không phải người vượt quá Diệp Phàm hai đại cảnh giới ra tay, Xích Long đạo nhân đều không cần ra tay.

Dù sao chiến lực của Diệp Phàm hiện nay đã vượt xa tu vi, cái gọi là bát cấm, cửu cấm thậm chí thần cấm đều không có ý nghĩa gì.

Có lẽ chiến lực của Diệp Phàm không đủ để vượt mười mấy tiểu cảnh giới chiến thắng đối phương, nhưng với những thánh pháp cậu đã nắm giữ, tự vệ hẳn là thừa sức.

Phải biết rằng, có lúc tự vệ và chạy trốn cũng là một loại bản lĩnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã ba tháng trôi qua. "Đây là Vạn Long Sào sao?

Quả nhiên là một nơi địa thế đỉnh cao không thua gì Tử Sơn!" Sau khi mang tiểu Niếp Niếp đi dạo ở Đông Hoang ba tháng, bóng dáng Tần Hạo cũng xuất hiện bên ngoài Vạn Long Sào.

Mặc dù địa thế trước mắt bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng trong cảm nhận của Tần Hạo, từng đạo long khí dưới lòng đất không ngừng cuồn cuộn, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, hình thành một nơi long sào kinh khủng.

Vạn Long Sào là một sào huyệt của thái cổ hoàng tộc, bên trong có không ít Thái Cổ sinh vật đang ngủ say, trong đó không thiếu những tồn tại cấp bậc thái cổ tổ vương, thậm chí còn có tồn tại cấp bậc Đại Thánh và Chuẩn Đế.

Nhưng Tần Hạo đối với những cái gọi là Thái Cổ sinh vật này không có chút hứng thú nào, hắn đến đây chủ yếu là vì Đông Phương Thái Nhất đang bị giam cầm trong đó.

Đông Phương Thái Nhất được mệnh danh là Nhân Ma, ở thời thái cổ tuyệt đối là một tồn tại hung danh lừng lẫy, lấy Thái Cổ sinh linh làm thức ăn.

Không nói đến tài năng, chỉ riêng dũng khí này cũng đủ để Tần Hạo phải nhìn bằng con mắt khác.

Phải biết rằng ở thời thái cổ, nhân tộc là huyết thực của không ít thái cổ tộc quần, Đông Phương Thái Nhất lại ngược lại săn giết Thái Cổ sinh vật làm thức ăn, có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào.

Nếu không phải Đông Phương Thái Nhất đồng tu hai bộ cổ kinh Thái Âm và Thái Dương, xảy ra sai sót, người của Vạn Long Sào muốn bắt được hắn hiển nhiên không dễ dàng như vậy.

Còn về việc tại sao Thái Cổ sinh vật của Vạn Long Sào không giết Đông Phương Thái Nhất, Tần Hạo cũng có chút suy đoán, hiển nhiên là vì hai bộ cổ kinh trên người Đông Phương Thái Nhất.

Phải biết rằng hai bộ cổ kinh Thái Âm và Thái Dương là những cổ kinh cổ xưa nhất của nhân tộc, giá trị có thể tưởng tượng được, dù là cao thủ của Vạn Long Sào đã tu luyện cổ hoàng kinh cũng không thể bỏ qua.

Một khắc sau, Tần Hạo chân đạp một bước, không gian xung

quanh vặn vẹo, cả người cũng trực tiếp tiến vào trong Vạn Long Sào.

Mọi thứ trong Vạn Long Sào đều hiện ra trong đầu hắn, không có thứ gì có thể thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Trong cảm ứng, Vạn Long Sào giống như một cái tổ ong khổng lồ, được chia thành từng động huyệt, gần như mỗi một động huyệt đều có Thái Cổ sinh vật đang ngủ say, từng luồng khí tức cổ xưa kinh khủng cũng từ người chúng tỏa ra.

Nhưng đối với điều này Tần Hạo lại không hề để ý, trong mắt hắn, những cái gọi là Thái Cổ sinh vật này không khác gì con kiến, cả người đi dạo thong thả, rất nhanh đã đến nội bộ của Vạn Long Sào. "Khí tức của Niếp Niếp sao... quả nhiên Niếp Niếp từng ở đây lột xác một đời!" Rất nhanh Tần Hạo đã đến một địa cung rộng lớn.

Nơi này nằm ở vị trí trung tâm của Vạn Long Sào, vô tận long khí hội tụ tại đây.

Ở một góc là mấy cỗ quan tài đá, trong quan tài đá tỏa ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, đó chính là khí tức của cường giả cực đạo.

Tần Hạo nháy mắt đã cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc, đó chính là khí tức của Nữ Đế.

Tần Hạo đoán đây hẳn là nơi lột xác nhục thân của đời Nam Lĩnh Thiên Đế, bởi vì đời đó Nữ Đế đã khai sáng, đi con đường hoàng đạo, long khí của Vạn Long Sào đối với tu sĩ hoàng đạo có thể nói là vật đại bổ.

Sau đó rất nhanh, ánh mắt Tần Hạo cũng định hình bên cạnh một cỗ quan tài đá, chỉ thấy một cây tiểu thụ cao hơn một mét lặng lẽ đứng đó.

Trên cây tiểu thụ kết chín quả, chín quả này đều có hình rồng,

phảng phất như chín con tiểu long treo lơ lửng trên đó. "Chân Long Bất Tử Dược sao?" Tần Hạo nháy mắt đã nhận ra lai lịch của thứ này, đó chính là Chân Long Bất Tử Dược. "Ông..." Sự xuất hiện của Tần Hạo hiển nhiên cũng đã kinh động đến Chân Long Bất Tử Dược.

Lập tức chỉ thấy trên người Chân Long Bất Tử Dược bộc phát ra một đạo thần quang rực rỡ, thân thể nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang bay về phía sâu trong Vạn Long Sào. "Đi?

Chương 105

Đi được sao?" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Hắn lập tức không chút do dự, đưa tay về phía hư không chộp một cái, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, thân hình Chân Long Bất Tử Dược lại một lần nữa hiển hóa, trực tiếp rơi vào tay Tần Hạo. "Khí tức của Đại La đạo quả sao... quả nhiên Bất Tử Dược thực sự có liên quan đến tồn tại cấp Tiên Vương!" Cảm ứng được khí tức của Chân Long Bất Tử Dược trong tay, Tần Hạo lẩm bẩm nói.

Về lai lịch của Bất Tử Dược, cũng có nhiều ý kiến khác nhau, nghi là có liên quan đến Tiên, nhưng trong mắt Tần Hạo, chính xác hơn là có liên quan đến Tiên Vương.

Chân Long Bất Tử Dược hẳn là được thai nghén từ sau khi một con Chân Long cấp Tiên Vương chết đi, bởi vì Tần Hạo cảm ứng được khí tức Đại La đạo quả còn sót lại trên đó, mặc dù chỉ còn lại một tia, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ mà Chân Tiên có thể sở hữu.

Tu sĩ trong phương thiên địa này lợi dụng Bất Tử Dược cơ bản đều dùng để kéo dài tuổi thọ, bởi vì vật chất trường sinh ẩn chứa trong đó kinh khủng hơn nhiều so với các linh dược khác, hiển nhiên là do Tiên Vương để lại.

Nhưng trong mắt Tần Hạo có chút phung phí của trời, theo hắn, khí tức đạo quả ẩn chứa trong Bất Tử Dược mới là quý giá nhất.

Nếu có thể tham ngộ được một tia huyền diệu trong đó, e rằng đều có thể bước một bước lớn trên con đường thành tiên.

Cổ Hoàng Đại Đế sở hữu Bất Tử Dược không ít, nhưng người

thực sự nghiên cứu Bất Tử Dược lại cực kỳ ít.

Nữ Đế hiển nhiên là một trong số đó, Nữ Đế đã chia Cửu Diệu Bất Tử Dược thành chín phần, Tần Hạo thậm chí còn hoài nghi, trong nguyên tác Nữ Đế có thể lột xác hết đời này đến đời khác có khả năng là đã tham ngộ được huyền diệu trong Cửu Diệu Bất Tử Dược.

Lập tức Tần Hạo ý niệm vừa động, trực tiếp thu Chân Long Bất Tử Dược vào trong dược điền của không gian đạo trường.

Thứ này mặc dù thuộc hậu thiên, nhưng trong mắt Tần Hạo, vì khí tức đạo quả ẩn chứa trong đó, nó không thua kém gì tiên thiên linh căn bình thường.

Sau đó ánh mắt Tần Hạo cũng rơi lên cỗ quan tài đá của Nữ Đế.

Ngay sau đó hắn đưa tay chộp một cái, trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên quan tài đá một luồng khí tức sát phạt vô thượng kinh khủng nháy mắt bộc phát.

Nếu đổi lại là người bình thường, dù là tồn tại cấp Chuẩn Đế đối mặt với sát cơ kinh thế kinh khủng này cũng sẽ nháy mắt mất mạng.

Nhưng đối với Tần Hạo hiển nhiên căn bản không là gì, sát cơ ngay khi tiếp cận Tần Hạo liền trực tiếp tiêu tán.

Chỉ thấy trong quan tài đá, hỗn độn vô tận không ngừng chìm nổi, phảng phất như đã hóa thành một phương thế giới hỗn độn.

Tay Tần Hạo trực tiếp thò vào trong quan tài đá, không để ý đến khí cơ sát phạt vô thượng trong quan tài, rất nhanh đã cầm một tấm bản đồ trong tay thu về.

Chỉ thấy trên tấm bản đồ này phủ đầy những đạo văn huyền diệu chi chít, vô số vì sao được khắc ấn trên đó, hóa thành một tấm tinh đồ.

Đó chính là Tiên Trân Đồ, thứ này là vật phẩm quan trọng để tu

phục Tiên Vực sau này, Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Mặc dù với năng lực của Tần Hạo, dù không có Tiên Trân Đồ cũng đủ để tu phục Tiên Vực, nhưng hiển nhiên sẽ phiền phức hơn không ít.

Làm xong mọi thứ, Tần Hạo cũng thu hồi ánh mắt, trực tiếp rời khỏi địa cung, sau đó đi về phía một thạch thất không xa. "Ầm ầm ầm..." Cả tòa thạch thất bị phong cấm, Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, bức tường thạch thất trực tiếp bị đánh mở một con đường.

Lập tức một bóng dáng lão giả gầy gò, trần truồng thân trên, thân dưới quấn một tấm da thú xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Một luồng khí tức sát phạt kinh thế kinh khủng cũng từ người lão giả bộc phát, phảng phất như một con hung thú đang ngủ say.

Bóng dáng đó chính là Đông Phương Thái Nhất bị giam cầm trong Vạn Long Sào. "Đại Thánh đỉnh phong sao...

âm dương nhị khí nguyên bản không được điều hòa tốt!" Tần Hạo liếc mắt một cái liền nhìn ra tình hình của đối phương.

Lập tức Tần Hạo cũng không chút do dự, đưa tay chỉ một cái, một đạo lưu quang nháy mắt chui vào giữa mi tâm của Đông Phương Thái Nhất.

Ngay khoảnh khắc lưu quang chui vào giữa mi tâm đối phương, chỉ thấy thân thể Đông Phương Thái Nhất chấn động mạnh, ngay sau đó một luồng khí tức huyền diệu cũng từ người hắn dâng lên.

Một luồng khí cơ huyền diệu cũng lưu chuyển trong cơ thể hắn, dẫn dắt âm dương nhị khí trong cơ thể vận chuyển theo một lộ tuyến quỷ dị.

Theo sự dẫn dắt của khí cơ, âm dương nhị khí vốn như nước với lửa trong cơ thể đối phương cũng bắt đầu chậm rãi dung hợp.

Cùng với đó, một luồng khí tức bàng bạc kinh khủng cũng từ người Đông Phương Thái Nhất dâng lên.

Trong mắt Tần Hạo, tình hình trên người Đông Phương Thái Nhất vô cùng dễ giải quyết.

Hắn chỉ đưa một số cảm ngộ về âm dương pháp tắc mà mình lĩnh ngộ vào thức hải của đối phương.

Với cảm ngộ về âm dương chi đạo của Tần Hạo, thái âm và thái dương chi lực trong cơ thể Đông Phương Thái Nhất tự nhiên có thể dễ dàng được điều hòa.

Khi hoàn thành điều hòa cũng là lúc Đông Phương Thái Nhất hoàn thành lột xác, một bước lên trời.

Lúc này Đông Phương Thái Nhất hoàn toàn tiến vào một trạng thái vô cùng huyền diệu, âm dương nhị khí trong cơ thể không ngừng giao hội dung hợp.

Cuối cùng trên đỉnh đầu hắn, một hư ảnh Thái Cực Đồ cũng hiển hóa ra, dẫn dắt âm dương nhị khí trong cơ thể không ngừng dung hợp.

Cùng lúc đó, khí tức của cả người cũng như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt. ... "Ông..." Gần một canh giờ sau, đột nhiên, chỉ thấy thân thể Đông Phương Thái Nhất chấn động mạnh, ngay sau đó một luồng khí tức mênh mông vô cùng kinh khủng cũng điên cuồng tăng vọt.

Một khắc này, khí tức trên người phảng phất như đã đột phá một nút thắt, nháy mắt tăng vọt gấp mười lần, một luồng khí tức áp bức kinh khủng cũng từ người hắn bộc phát.

Cùng lúc đó, hai luồng âm dương nhị khí tương xung trong cơ thể cũng triệt để dung hợp. "Đột phá rồi sao... không tệ!" Nhìn khí tức trên người Đông Phương Thái Nhất trước mắt, trên mặt Tần Hạo cũng lộ

ra vẻ hài lòng.

Sau khi đột phá Chuẩn Đế, khí tức trên người Thái Nhất không hề có ý định dừng lại.

Chuẩn Đế nhất trọng thiên, Chuẩn Đế nhị trọng thiên...

Chương 106

cuối cùng trực tiếp định hình ở Chuẩn Đế tam trọng thiên đỉnh phong mới dừng lại. "Lựa chọn sáng suốt!" Tần Hạo thấy vậy lại một lần nữa gật đầu.

Thực tế trong mắt Tần Hạo, chỉ cần đối phương muốn, tuyệt đối có thể dễ dàng đột phá Chuẩn Đế tam trọng thiên.

Đông Phương Thái Nhất đã hoàn thành dung hợp âm dương nhị khí không phải là một lần đột phá đơn giản, mà là một lần lột xác nghiêng trời lệch đất.

Nếu hoàn thành, Tần Hạo ước tính đối phương ít nhất có thể đạt đến Chuẩn Đế lục trọng thiên, thậm chí bước vào thất trọng thiên cũng không phải là không thể, có thể nói là thực sự một bước lên trời.

Nhưng làm như vậy sẽ tạo thành một khuyết điểm chí mạng, đó là sẽ ảnh hưởng đến căn cơ, dễ gây ra cảnh giới không ổn định.

Đông Phương Thái Nhất trước mắt hiển nhiên vô cùng sáng suốt, sau khi kẹt ở Chuẩn Đế tam trọng thiên đỉnh phong liền dừng lại, sau đó không ngừng củng cố căn cơ.

Có thể áp chế được dục vọng tăng vọt tu vi, không phải người bình thường có thể làm được. "Thái âm thái dương, dương cực âm sinh, âm cực dương sinh!

Âm dương tương sinh tương khắc, ra là vậy, ra là như vậy!" Một lát sau, khí tức trên người Đông Phương Thái Nhất cũng theo đó thu liễm lại, mắt cũng chậm rãi mở ra, miệng lẩm bẩm nói.

Hiển nhiên đã ngộ ra chân lý, trong đôi mắt cũng loé lên vẻ kích động vô cùng. "Đông Phương Thái Nhất bái kiến tiền bối, đa tạ tiền

bối điểm hóa!" Sau đó rất nhanh Đông Phương Thái Nhất cũng hồi thần, ánh mắt cũng rơi lên người Tần Hạo.

Ngay khoảnh khắc cảm ứng được khí tức trên người Tần Hạo, trong đôi mắt cũng loé lên vẻ kinh hãi, không chút do dự, vội vàng cung kính nói.

Mặc dù lúc này thực lực đã tăng mạnh, nhưng hắn phát hiện mình không thể nhìn thấu thực lực của đối phương.

Đối mặt với Tần Hạo, Đông Phương Thái Nhất cảm giác phảng phất như đang đối mặt với cả thiên địa, khí tức mênh mông kinh khủng đó khiến trong lòng hắn sinh ra một cảm giác nhỏ bé.

Hắn không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không nhìn ra, sự tồn tại của đối phương hiển nhiên vượt xa tưởng tượng của hắn, cộng thêm đối phương đã điểm hóa cho mình, nhân vật như vậy hiển nhiên không thể suy đoán được. "Không sao, không cần đa lễ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Không ngờ trong nhân tộc chúng ta lại có cường giả vô thượng như tiền bối tồn tại.

Không biết bây giờ là niên đại nào rồi?

Tình cảnh của nhân tộc hiện nay thế nào?" Ngay sau đó, Đông Phương Thái Nhất cũng không nhịn được hỏi. "Hiện tại cách thời kỳ thái cổ đã qua mấy trăm vạn năm, thiên địa bây giờ là thiên hạ của nhân tộc, thái cổ vạn tộc đã sớm tự phong bế thế từ trăm vạn năm trước!" Tần Hạo nói.

Hắn đơn giản kể lại tình hình của nhân tộc. "Đã qua lâu như vậy rồi sao?

Không ngờ nhân tộc chúng ta đã sinh ra nhiều tồn tại kinh tài tuyệt diễm như vậy!

Nhân tộc chúng ta đã trở thành chúa tể của phương thiên địa này,

thật tốt quá rồi." Nghe xong những gì Tần Hạo nói, trong mắt Đông Phương Thái Nhất cũng loé lên vẻ hưng phấn.

Là một lão cổ hủ đã tồn tại từ thời thái cổ, hắn vô cùng rõ ràng tình cảnh của Nhân tộc thời thái cổ gian nan đến mức nào, bây giờ nghe được tin tức này, trong lòng tự nhiên vô cùng hưng phấn. "Cũng không cần vui mừng quá sớm.

Hiện nay đại thế sắp mở ra, thái cổ vạn tộc sẽ tỉnh lại từ giấc ngủ say, tái xuất thế gian.

Thiên địa hiện nay đại biến, tu luyện vô cùng gian nan, thực lực nhân tộc đã xuống đến đáy vực, đối mặt với sự xung kích của thái cổ vạn tộc, tình cảnh của nhân tộc e rằng sẽ không lạc quan như vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Cái gì!?

Bọn rác rưởi đó sắp xuất thế?

Tốt, tốt lắm!

Lão phu đã lâu không ăn huyết nhục của Thái Cổ sinh linh rồi, đến lúc đó đừng trách ta không khách khí!" Dưới đáy mắt Đông Phương Thái Nhất cũng loé lên một tia huyết quang thị huyết. "Hy vọng là vậy!" Tần Hạo gật đầu nói. "Ông ông ông..." Cùng lúc đó, đột nhiên ở khu vực trung tâm của Vạn Long Sào, mấy luồng khí tức kinh khủng cũng theo đó dâng lên, ngay sau đó nhanh chóng bay về phía này.

Hiển nhiên có Thái Cổ sinh vật đã tỉnh lại từ giấc ngủ say.

“Hửm?

Khí tức này...!” Cảm ứng được luồng khí tức cổ xưa khủng bố, Đông Phương Thái Nhất sững sờ một chút, sau đó trong đôi mắt hiện lên hung quang vô cùng hung lệ, sát cơ trên người cũng nháy mắt bùng phát.

“Đáng chết, quả nhiên Đông Phương Thái Nhất đã tỉnh rồi!?” Chỉ

trong chớp mắt, ba bóng người liền xuất hiện trước mặt hai người Tần Hạo.

Chỉ thấy những kẻ này thanh nhất sắc đều là đầu rồng thân người, trên thân phủ đầy lân phiến màu xanh, nhìn qua có cảm giác không khác biệt lắm với Á Long nhân, hiển nhiên là thái cổ sinh vật.

Kẻ cầm đầu sau khi nhìn thấy bộ dạng của Đông Phương Thái Nhất, sắc mặt cũng biến đổi kịch liệt, sự kiêng kị dưới đáy mắt không cách nào che giấu, âm thanh băng lãnh vang lên.

"Chính là lão phu!

Đám hỗn đản Vạn Long Lĩnh các ngươi thừa dịp lão phu tu luyện xảy ra sai sót liền liên thủ vây công, hôm nay nhất định phải khiến các ngươi trả cái giá thảm trọng!" Đông Phương Thái Nhất thần sắc băng lãnh nói.

Đông Phương Thái Nhất chính là tuyệt thế Đại Thánh đồng tu hai bộ cổ kinh Thái Âm và Thái Dương, tại những năm tháng Thái Cổ hầu như tung hoành thiên hạ.

Cho dù đối mặt với lão quái vật cấp bậc Chuẩn Đế, hắn bằng vào uy năng của hai bộ cổ kinh cũng có thể chống lại, thậm chí chiến thắng.

Chỉ là về sau khi dung hợp cổ kinh đã xảy ra một số sai lệch, cuối cùng mới để đối phương có cơ hội thừa nước đục thả câu.

"Cuồng vọng!

Đông Phương Thái Nhất, chớ có quá kiêu ngạo, chúng ta có thể bắt người lần thứ nhất, đồng dạng cũng có thể bắt ngươi lần thứ hai!

Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, giao ra hai bộ cổ kinh, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!" Kẻ cầm đầu lạnh lùng nói.

Chương 107

“Muốn hai bộ cổ kinh của Nhân tộc ta?

Bằng vào ba tên phế vật các ngươi?

Quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ!” Đông Phương Thái Nhất nghe xong, vẻ trào phúng trong mắt không hề che giấu, đồng thời sát cơ trên người càng thêm nồng đậm.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí.

Động thủ, trấn áp hắn!” Đối phương thấy thế, thần sắc cũng vô cùng băng lãnh quát.

Ngay sau đó, khí tức trên người ba kẻ kia nháy mắt tăng vọt, uy áp khủng bố trực tiếp bao trùm lấy Đông Phương Thái Nhất.

Cùng lúc đó, thánh pháp khủng bố được đánh ra, ba luồng kình khí tràn ngập sát phạt lăng lệ cuốn tới.

Hách nhiên là ba tôn tồn tại cấp bậc Đại Thánh.

“Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!

Đã muốn tìm chết, vậy đừng trách ta!” Đông Phương Thái Nhất trong đáy mắt lóe lên một tia khinh miệt.

Trước đó khi hắn ở Đại Thánh đỉnh phong, đối phương đã không phải là đối thủ, huống chi hiện tại hắn đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Thò tay chộp một cái, một cây cốt bổng nháy mắt xuất hiện trong tay, nương theo khí tức cuồng bạo bùng nổ, hắn trực tiếp huy vũ cốt bổng trong tay xông về phía ba kẻ kia.

“Oanh!” Hầu như chỉ trong nháy mắt, công kích của ba người trực tiếp bị một gậy oanh nát, cốt bổng dư thế không giảm nện xuống người bọn hắn.

“Cái gì!?

Khí tức này...” “Đáng chết, làm sao có thể!?

Chuẩn...

Hắn đột phá rồi!?” “Không có khả năng!?” Giờ khắc này, cảm nhận được khí thế trên người Đông Phương Thái Nhất, trong lòng ba người cũng mạnh mẽ chấn động, một cỗ sợ hãi khó tả từ đáy lòng thăng đằng.

Bởi vì bọn hắn phát hiện khí tức của Đông Phương Thái Nhất lúc này cường đại hơn trong ấn tượng vô số lần.

Khí tức khủng bố này căn bản không phải Đại Thánh chi cảnh có thể sở hữu, bọn hắn chỉ từng cảm ứng được loại khí tức này trên người vị Chuẩn Đế đang ngủ say trong Vạn Long Sào.

Thậm chí, khí tức của Đông Phương Thái Nhất trước mắt còn khủng bố hơn cả tôn lão Chuẩn Đế kia.

“Không có gì là không thể, tiễn các ngươi lên đường!” Đông Phương Thái Nhất trong mắt lãnh mang đại thịnh, lực đạo trên cốt bổng nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, trực tiếp hung hăng nện lên người ba kẻ kia.

“Phanh...

Phanh...

Phanh...” Chỉ nghe ba tiếng trầm thấp vang lên, vẻn vẹn một cái đối mặt, ba bóng người liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Kẻ cầm đầu hạ tràng thê thảm nhất, cả thân thể trực tiếp bị đánh

nổ, hóa thành một đoàn huyết vụ, hiển nhiên là không sống nổi.

Hai kẻ còn lại trong miệng cũng máu tươi cuồng phún, hiển nhiên chịu trọng thương khủng khiếp.

"Chạy mau!" Hai kẻ còn lại nhìn nhau một cái, lập tức không có chút do dự nào, xoay người bỏ chạy.

Hiển nhiên bọn hắn đã bị uy thế khủng bố của Đông Phương Thái Nhất dọa sợ, Đông Phương Thái Nhất lúc này cường đại hơn trong ấn tượng không biết bao nhiêu lần, bọn hắn thậm chí đã mất đi dũng khí động thủ.

"Chạy đi đâu, lưu lại cho ta!" Đông Phương Thái Nhất tự nhiên không buông tha, dưới chân đạp một cái, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt chặn trước mặt hai người, sau đó cốt bổng trong tay lại một lần nữa hoành tảo mà ra.

"Lão tổ cứu mạng!" Hai kẻ kia thấy thế trong miệng kinh hô một tiếng, đồng thời bóp nát một đạo ngọc phù trong tay.

"Phóng túng!" Một đạo thanh âm thương lão lập tức truyền đến.

"Oanh!" Hầu như trong sát na, từ nơi sâu nhất của Vạn Long Sào, một cỗ khí tức khủng bố lập tức phục hồi.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh lão giả mặc kim bào xuất hiện trong sân, uy thế khủng bố bao trùm toàn trường.

Trong tay lão giả nắm một chuỗi chuông vàng, Cực Đạo chi uy khủng bố nháy mắt bùng phát.

Hách nhiên chính là Cực Đạo Đế Binh của Vạn Long Hoàng —— Vạn Long Linh.

Chỉ thấy trên Vạn Long Linh quang mang đại thịnh, trực tiếp nghênh đón cốt bổng của Đông Phương Thái Nhất, nháy mắt hóa giải

công kích của đối phương.

"Lão thất phu, là ngươi!?" Nhìn thấy đối phương, trong mắt Đông Phương Thái Nhất hung quang càng thịnh, hiển nhiên giữa hắn và lão giả có cừu hận không nhỏ.

"Chuẩn Đế?

Không ngờ ngươi đột phá rồi!

Bất quá đột phá Chuẩn Đế thì thế nào, nơi này là Vạn Long Sào, không phải nơi ngươi có thể làm càn!

Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, ngươi không có cơ hội đâu!" Cảm ứng được khí tức trên người Đông Phương Thái Nhất, trên mặt lão giả cũng lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Bất quá nhìn thoáng qua Vạn Long Linh trong tay, trên mặt lão lại một lần nữa lộ ra vẻ tự tin, lạnh lùng nói.

Thần lực trong cơ thể điên cuồng dũng nhập vào Vạn Long Linh, Cực Đạo Đế Uy khủng bố nháy mắt bao trùm toàn trường.

"Cổ Hoàng Binh!" Đông Phương Thái Nhất lúc này hiển nhiên cũng chú ý tới Vạn Long Linh trong tay đối phương, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

Nếu luận tu vi, cho dù không có đột phá trước đó, đối mặt với lão giả trước mắt hắn cũng tự tin có thể giữ thế bất bại.

Nhưng hiện tại đối phương có Cổ Hoàng Binh trong tay, hiển nhiên làm cho Đông Phương Thái Nhất cảm nhận được áp lực mạc đại.

Một tôn Chuẩn Đế cầm trong tay Cổ Hoàng Binh, thực lực bùng phát tuyệt đối vô cùng khủng bố.

"Thật ồn ào, coi bản tọa không tồn tại sao?" Đúng lúc này, thanh

âm của Tần Hạo vang lên.

Chương 108

Khi thấy kim bào lão giả xuất hiện, Tần Hạo liền minh bạch Đông Phương Thái Nhất e rằng không phải đối thủ của đối phương.

Xác thực mà nói, Đông Phương Thái Nhất lúc này không phải đối thủ của Vạn Long Linh.

Phải biết một tôn Chuẩn Đế nếu toàn lực bùng phát, đủ để khiến một kiện Cổ Hoàng Binh triệt để phục hồi.

Một kiện Cổ Hoàng Binh triệt để phục hồi tương đương với sự kéo dài của một tôn Cổ Hoàng, hiển nhiên không phải thứ Đông Phương Thái Nhất hiện tại có thể chống lại.

"Hả?

Là kẻ nào!?" Nghe Tần Hạo nói, lão giả mới chú ý tới Tần Hạo ở bên cạnh.

Không trách Tần Hạo không có tồn tại cảm, là do uy hiếp lực của Đông Phương Thái Nhất đối với Thái Cổ vạn tộc thực sự quá khủng bố, nên khi thấy Đông Phương Thái Nhất, sự chú ý của lão hầu như toàn bộ đều đặt lên người hắn, theo bản năng liền xem nhẹ Tần Hạo bên cạnh.

Bất quá rất nhanh mày lão giả đã nhíu lại, bởi vì lão phát hiện mình nhìn không thấu Tần Hạo, thậm chí căn bản cảm ứng không được khí tức trên người hắn.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Tần Hạo đứng trước mặt, lão thậm chí đều cho rằng nơi này ngoại trừ Đông Phương Thái Nhất ra không có người khác.

Loại tình huống này chỉ có hai khả năng, một là tu vi đối phương ở

trên mình, hai là trên người đối phương có bí bảo ẩn tàng khí tức, có thể ngăn cản tra xét, ít nhất cũng là bảo vật cấp bậc Chuẩn Hoàng Binh.

Bất quá vô luận là loại nào, hiển nhiên đều chứng minh Tần Hạo trước mắt thập phần không dễ đối phó.

"Ngươi nếu thành thành thật thật đợi đấy, bản tọa cũng lười phản ứng.

Bất quá đã bò ra tìm chết, vậy thì đừng trách bản tọa không khách khí!" Tần Hạo thản nhiên nói, ánh mắt nhìn về phía lão giả phẳng phất như nhìn một người chết.

"Cuồng vọng tiểu tử, tưởng thật không biết trời cao đất rộng, lão phu đảo muốn xem ngươi có bản sự gì mà dám nói khoác như vậy!" Nghe Tần Hạo nói, lão Chuẩn Đế hiển nhiên cũng tức giận đến nghẹn lời.

Đường đường là tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế, cường giả đỉnh phong dưới Đại Đế Cổ Hoàng, hiện tại lại bị người miệt thị như thế, sự phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ.

Lập tức lão không có chút do dự nào, trực tiếp thôi động Vạn Long Linh, một đạo Cực Đạo Đế Uy đánh ra, sát phạt khí tức lăng lệ hướng về phía Tần Hạo bao trùm.

"Tiền bối cẩn thận!" Cảm nhận được Cực Đạo khí tức bùng phát trên Vạn Long Linh, Đông Phương Thái Nhất bên cạnh lập tức kinh hô một tiếng.

"Ngươi nói nhảm quá nhiều rồi!" Thấy động tác của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia trào phúng, trực tiếp trở tay một chưởng vỗ về phía Vạn Long Linh.

"Thật không biết sống chết!" Thấy động tác của Tần Hạo, trên

mặt lão Chuẩn Đế lộ ra vẻ dữ tợn.

Hiển nhiên trong mắt lão, hành động của Tần Hạo quả thực không khác gì tìm chết.

Là một tôn tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế, lão thôi động Cực Đạo Đế Binh hầu như có thể phát huy ra mấy phần toàn bộ uy năng của Đế Binh, căn bản không phải những Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương hay Đại Thánh thôi động Đế Binh có thể so sánh.

Trong mắt lão, trừ phi là Đại Đế, nếu không thì căn bản không có ai có thể ngạnh hám Đế Binh.

"Ba!" Khoảnh khắc sau, bàn tay Tần Hạo cùng Cực Đạo Đế Binh va chạm.

Một màn khiến lão giả vô cùng kinh khủng xuất hiện, chỉ nghe một tiếng vang thúy lảnh lót truyền đến, sau đó chỉ thấy Vạn Long Linh vốn đang quang mang vạn trượng bỗng nhiên ảm đạm đi, Cực Đạo Đế Uy nguyên bản trực tiếp bị sinh sinh đánh tan.

"Làm sao có thể!?" Nhìn thấy một màn này, trong mắt lão Chuẩn Đế lóe lên vẻ hãi nhiên, hiển nhiên là bị dọa sợ.

"Đại Thành Thánh Thể!?

Chẳng lẽ là Đại Thành Thánh Thể?" Lão Chuẩn Đế kinh khủng nhìn Tần Hạo.

"Người chết không cần thiết phải biết!" Tần Hạo lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp lại một bàn tay tát ra, lần nữa vỗ lên Vạn Long Linh.

"Ông ông ông..." Phảng phất cảm ứng được uy năng khủng bố từ một kích của Tần Hạo, trên Vạn Long Linh quang mang lần nữa đại thịnh.

Ngay sau đó, một đạo hư ảnh từ trong đó hiển hóa ra, một cỗ Cực

Đạo chi uy càng thêm khủng bố nháy mắt lan tràn.

"Ngươi!

Đáng chết!" Ánh mắt hư ảnh băng lãnh nhìn Tần Hạo.

"Đế Binh Thần Linh sao?

Giãy dụa trước khi chết mà thôi!" Nhìn hư ảnh kia, Tần Hạo khẽ cười một tiếng.

Hắn hiển nhiên nhận ra thứ này là Thần Linh trong Vạn Long Linh, tương tự như Khí Linh.

Sau khi giác tỉnh Thần Linh, Vạn Long Linh hiển nhiên cũng bùng phát ra trạng thái mạnh nhất.

Bàn tay Tần Hạo dư thế không giảm, trực tiếp chụp xuống Vạn Long Linh.

"Cuồng vọng!" Thấy động tác của Tần Hạo, Đế Binh Thần Linh quát lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc gian, chỉ thấy trên Vạn Long Linh quang mang đại thịnh, một cỗ uy thế thao thiên nháy mắt tràn ngập hư không, chư thiên chấn động, vạn đạo oanh minh, khí tức vô thượng điên cuồng lan tràn ra.

"...

Cực Đạo Đế Binh thức tỉnh?" "Lại là khí tức Cực Đạo Đế Binh!?" "Khí tức lạ lẫm, là Đế Binh của vị Cực Đạo cường giả nào giác tỉnh rồi?" Tại nháy mắt uy thế Vạn Long Linh bùng phát, hầu như cường giả toàn bộ Bắc Đẩu đều bị kinh động, ánh mắt tề xoát xoát nhìn về hướng Vạn Long Sào.

"Đó là... hướng Vạn Long Sào?" "Khí tức Vạn Long Linh?

Cực Đạo Đế Binh thức tỉnh?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bị bức phải giác tỉnh Cổ Hoàng Binh Thần Linh?" Đồng dạng, tại một số cấm địa, vài sinh vật vốn đang trầm ngủ cũng bị kinh động.

Tương đối với những người của Nhân tộc, những tồn tại này hiển nhiên sống ở niên đại cửu viễn hơn, cho nên hiểu biết sự tình hiển nhiên cũng nhiều hơn, sắc mặt từng người không ngừng biến ảo.

Vạn Long Linh mang theo một cỗ sát phạt khí tức vô thượng nghênh đón bàn tay Tần Hạo.

"Thật ồn ào!" Tần Hạo thấy thế hừ lạnh một tiếng.

Nháy mắt, bàn tay trực tiếp vỗ lên Vạn Long Linh.

Chương 109

"Răng rắc!" Ngay sau đó, một màn khiến tất cả mọi người vô cùng kinh khủng xuất hiện.

Chỉ thấy Vạn Long Linh vốn đang bùng phát uy thế thao thiên bỗng nhiên kịch liệt chấn động, tiếp theo một tiếng vang thúy truyền đến.

Trên thân Vạn Long Linh, từng đạo vết rạn khủng bố nháy mắt lan tràn, quang mang bề mặt cũng nháy mắt ảm đạm đi.

Thân hình Đế Binh Thần Linh bên trong càng là kịch liệt lấp lóe, phảng phất tùy thời đều có khả năng sụp đổ, khí tức trên người yếu đi gấp bội không chỉ.

Cùng lúc đó, Vạn Long Linh cũng trực tiếp bị sinh sinh đánh bay ra ngoài.

"Tê..." Thấy một màn này, lão Chuẩn Đế cùng Đông Phương Thái Nhất giờ khắc này cũng triệt để bị chấn trụ, một cỗ cảm giác kinh tủng lan tràn toàn thân, hiển nhiên bị thực lực khủng bố của Tần Hạo trấn trụ.

Không chỉ tay không đánh bay Cổ Hoàng Binh, thậm chí ngay cả Cổ Hoàng Binh cũng chịu không nổi nhục chưởng khủng bố kia, có thể tưởng tượng nhục chưởng đó khủng bố đến mức nào.

"Ông..." Tùy theo phản ứng của Vạn Long Linh lại một lần nữa khiến hai người ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trong hư không, Vạn Long Linh hào quang đại thịnh, vốn tưởng rằng nó muốn bùng phát uy năng ngạnh hám cùng Tần Hạo, thế nhưng một khắc sau, chỉ thấy không gian chung quanh mạnh mẽ vặn

vẹo, sau đó Vạn Long Linh trực tiếp độn tẩu!

Cổ Hoàng Binh lựa chọn bỏ trốn, hiển nhiên làm cho hai người trở tay không kịp.

"Đi?

Thật nực cười, đi được sao?" Thấy một màn này, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia trào phúng.

Ở trước mặt hắn muốn đào tẩu hiển nhiên là chuyện tiếu thoại.

Lập tức chỉ thấy Tần Hạo thân thủ mạnh mẽ vỗ vào trong hư không.

Khoảnh khắc gian, cả thương khung nháy mắt sụp đổ xuống, không gian loạn lưu vô tận điên cuồng dũng động.

Vạn Long Linh cũng lập tức từ trong không gian loạn lưu bay ngược ra, quang mang bề mặt không ngừng lấp lóe, hiển nhiên chịu thương thế không nhẹ.

"Đáng chết, ngươi... ngươi rốt cuộc là ai!?

Thực lực làm sao có thể mạnh như vậy!?" Đế Binh Thần Linh mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn Tần Hạo, hiển nhiên là bị dọa sợ, vừa rồi thiếu chút nữa Tần Hạo đã đem nó chấn tán, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ.

"Không có gì là không thể!" Lập tức Tần Hạo căn bản không có chút do dự nào, trực tiếp lại một chưởng vỗ ra.

Khoảnh khắc gian, trong thương khung, một bàn tay khổng lồ che trời bằng không hiển hóa, trực tiếp đem toàn bộ không gian bao trùm, cả không gian cũng lập tức ngưng cố, thân ảnh Vạn Long Linh trực tiếp bị định cách trong hư không.

"Không tốt!?" Phảng phất cảm ứng được ý đồ của Tần Hạo, trên

Vạn Long Linh hào quang đại thịnh, một cỗ Cực Đạo Đế Uy khủng bố điên cuồng bùng phát, điên cuồng xung kích bàn tay trong hư không.

Thế nhưng cự thủ vẫn dư thế không giảm, hung hăng vỗ xuống Vạn Long Linh.

"Đừng!" Đế Binh Thần Linh trong miệng đại khiếu một tiếng, trong thanh âm tràn ngập nồng đậm kinh khủng.

Bởi vì nó thập phần rõ ràng, lấy trạng thái hiện tại căn bản không cách nào thừa thụ một kích khủng bố của Tần Hạo, nếu một kích này rơi xuống, Vạn Long Linh e rằng thật sự muốn hủy diệt.

"Phóng túng!" Ngay khi cự thủ trong hư không sắp rơi xuống, bỗng nhiên, một cỗ khí tức vô thượng càng thêm khủng bố hàng lâm, uy áp khủng bố nháy mắt bao trùm cả thiên địa, thiên địa chấn động, vạn đạo oanh minh.

Một cỗ vô thượng Cực Đạo Đế Uy nháy mắt bùng phát.

Cực Đạo Đế Uy này cùng Cực Đạo Đế Uy của Cổ Hoàng Binh bất đồng, là một loại khí tức hạo hãn thuần túy hơn, thiên địa vạn đạo vì đó cúi đầu.

Trong hư không, thương khung nứt ra, một bàn tay màu vàng óng từ trong thương khung thò ra, hung hăng nghênh đón cự thủ của Tần Hạo.

"Khí tức này...

Hoàng!

Là khí tức của Hoàng!

Thật sự là khí tức của ngã Hoàng!" Lão Chuẩn Đế phía dưới cảm nhận được khí tức khủng bố này, cả người hai mắt trừng lớn, trên

mặt lộ ra vẻ vô cùng kích động, thân thể kịch liệt run rẩy, sự hưng phấn trên mặt không cách nào che giấu, sợ hãi nguyên bản cũng nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

"Ngã Chủ!" Trong mắt Vạn Long Linh Thần Linh cũng lóe quang, nháy mắt hóa thành một đạo hào quang kim sắc trùng thiên, trực tiếp rơi vào trong bàn tay màu vàng.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức vô thượng khủng bố bùng phát, khí tức Vạn Long Linh so với trước đó lại một lần nữa tăng lên một bậc thang, hung hăng nghênh đón cự chưởng trong thương khung.

"Vạn Long Hoàng sao?

Cuối cùng cũng muốn ra tay rồi ư?

Bất quá bằng vào ngươi cũng muốn ngăn cản bản tọa, quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ!" Cảm nhận được cỗ khí tức cổ xưa khủng bố kia, trên mặt Tần Hạo lại không có chút vẻ ngoài ý muốn nào, hiển nhiên đã sớm cảm ứng được sự tồn tại của đối phương.

Hách nhiên chính là vô thượng tồn tại của Vạn Long Sào - Vạn Long Hoàng.

Vạn Long Hoàng vì thành tiên lộ, tự chém một đao tiến vào sinh mệnh cấm khu.

Bất quá đối với Vạn Long Hoàng, Tần Hạo hiển nhiên căn bản không để trong lòng.

Đừng nói là Vạn Long Hoàng đã tự chém một đao, cho dù là thời kỳ đỉnh phong, ở trước mặt Tần Hạo cũng căn bản lật không nổi sóng lớn.

Khoảnh khắc gian, cự thủ trong thương khung lại một lần nữa cùng Vạn Long Linh va chạm.

Hai cỗ vô thượng thần uy khủng bố điên cuồng giao chức trong hư không, kình khí khủng bố điên cuồng kích lãng ra bốn phương tám hướng, thương khung nháy mắt bị động xuyên, cả hư không phảng phất như bị đánh thủng.

"Phá cho ta!" Tần Hạo trong miệng quát khẽ một tiếng.

Sát na gian, khí trường trong hư không nháy mắt bị đánh vỡ.

Cùng lúc đó, bàn tay khổng lồ thao túng Vạn Long Linh cũng mạnh mẽ chấn động, nháy mắt tạc liệt, huyết dịch màu vàng nháy mắt huy sái khắp thương khung.

Sau đó bàn tay khủng bố của Tần Hạo trực tiếp rơi lên Vạn Long Linh.

"A..." "Răng rắc..." Một tiếng vang thúy truyền đến, một màn khiến người ta vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Chương 110

Chỉ thấy trong Vạn Long Linh mạnh mẽ phát ra một tiếng thảm thiết, Thần Linh bên trong Cổ Hoàng Binh nháy mắt bị sinh sinh chấn tán.

Sau đó lại một tiếng vang thúy, Vạn Long Linh bùng phát ra quang hoa y áo thôi xán trong hư không, lập tức nháy mắt tạc liệt, hóa thành mạn thiên toái phiến màu vàng, trực tiếp bị sinh sinh đánh nổ.

"Không, không có khả năng!

Làm sao có thể!?

Tại sao lại như vậy!?

Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai!?" Lão Chuẩn Đế phía dưới biểu tình cuồng hỉ trên mặt hiển nhiên cũng triệt để cứng lại.

Vốn tưởng rằng sau khi Vạn Long Hoàng hàng lâm, Tần Hạo khẳng định sẽ bị trấn áp, thế nhưng không ngờ vẻn vẹn một cái đối mặt, một cánh tay của Vạn Long Hoàng liền trực tiếp bị đánh nổ, ngay cả Cổ Hoàng Binh cũng bị sinh sinh đánh nổ.

Một chưởng đánh nổ một kiện Cổ Hoàng Binh, thực lực khủng bố hiển nhiên triệt để làm cho lão kinh hãi.

"Tốt, thật mạnh, thực lực thật khủng bố!

Nhân tộc ta lại có cường giả nghịch thiên như thế tọa trấn!

Thực lực bực này e rằng Cổ Hoàng Đại Đế cũng bất quá như thế đi!" Bên kia, Đông Phương Thái Nhất lúc này cũng thật sâu bị thực lực khủng bố của Tần Hạo chấn kinh.

Tuy rằng hắn biết Tần Hạo thực lực rất mạnh, nhưng lại không

ngờ đạt tới trình độ khủng bố như vậy, e rằng so với Cổ Chi Đại Đế tuyệt đối chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

"Không có gì là không thể!

Bản tọa vốn không muốn xuất thủ, bất quá đã lựa chọn xuất thế, như vậy Vạn Long Sào cũng không có tất yếu tiếp tục tồn tại!" Tần Hạo thanh âm băng lãnh nói.

Khoảnh khắc gian, một cỗ khí tức sát phạt vô thượng khủng bố nháy mắt từ trên người hắn bùng phát, sát khí khủng bố nháy mắt bao trùm toàn bộ Vạn Long Sào.

"Chạy!" Cảm nhận được thực lực của Tần Hạo, lão Chuẩn Đế không có chút do dự nào, ngay lập tức lựa chọn đào tẩu.

Hiển nhiên lão thập phần rõ ràng, nếu tiếp tục lưu lại, với thực lực khủng bố Tần Hạo biểu hiện ra, lão căn bản không có nửa điểm phần thắng.

Ngay cả Cực Đạo Đế Binh đều bị đánh nổ, huống chi là một tôn tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế.

"Chạy?

Lưu lại cho bản tọa đi!" Tần Hạo lạnh lùng nói, thò tay chộp một cái, không gian chung quanh vặn vẹo, sau đó thân ảnh lão giả trực tiếp từ trong hư không ngã xuống.

Ở trước mặt Tần Hạo, đối phương muốn đào tẩu hiển nhiên là một cái xa vọng tày đình.

Ngay sau đó, Tần Hạo trực tiếp thân thủ điểm ra một chỉ, một đạo tinh khí vô cùng bá đạo nháy mắt kích xạ, trực tiếp hướng về phía lão Chuẩn Đế bao trùm.

"Không..." Lão Chuẩn Đế lúc này mắt thử dục liệt, vẻ sợ hãi dưới

đáy mắt không cách nào che giấu.

Tại nháy mắt Tần Hạo xuất thủ, lão liền cảm giác một cỗ tử vong khí tức nồng đậm từ đáy lòng thăng đằng.

Hiển nhiên lão thập phần rõ ràng, công kích khủng bố này căn bản không phải lão có thể thừa thụ.

Lập tức khí huyết trong cơ thể điên cuồng bùng phát, rốt cuộc không có chút ẩn tàng nào, các loại bí pháp cũng tùy theo dùng ra, khí tức trên người cả người giống như ngồi hỏa tiễn điên cuồng tăng vọt.

"Giãy dụa trước khi chết!" Thấy động tác của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia trào phúng.

Đối phương bất chấp hậu quả bùng phát, nhưng trong mắt Tần Hạo, cho dù thật sự thành công, với trạng thái hiện tại e rằng cũng không sống được mấy năm.

Huống chi, đối phương căn bản không có chút cơ hội nào.

Mặc cho khí tức trên người lão Chuẩn Đế kích phát thế nào, không gian chung quanh vẫn giống như một cái đầm lầy, càng lún càng sâu, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích của Tần Hạo rơi xuống.

"Phanh!" Không có chút lo lắng nào, nương theo một tiếng trầm thấp, kình khí khủng bố trực tiếp rơi lên người lão Chuẩn Đế.

Chỉ thấy thân thể lão Chuẩn Đế nháy mắt tạc liệt, trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ trong hư không, hiển nhiên là không sống nổi.

Còn lại hai tôn Đại Thánh kia lúc này cũng sớm đã sợ ngây người, vốn trong mắt bọn hắn Đông Phương Thái Nhất mới là đại địch, nhưng hiện tại Tần Hạo trước mắt quả thực còn khủng bố hơn Đông Phương Thái Nhất vô số lần.

“Vạn Long Sào, không cần thiết tồn tại nữa!” Thanh âm băng lãnh của Tần Hạo truyền đến.

Khoảnh khắc gian, một cỗ sát ý thao thiên khủng bố nháy mắt bùng phát, trực tiếp đem trọn cái Vạn Long Sào bao trùm.

Hắn vốn dĩ tới đây chỉ vì Tiên Trân Đồ và Đông Phương Thái Nhất, cũng không có ý tứ xuất thủ đối với thái cổ sinh linh Vạn Long Sào, bất quá nếu đối phương đã xuất thế, vậy thì Tần Hạo hiển nhiên cũng không cần thiết khách khí với bọn hắn.

“Thượng Thương Chi Thủ!” Hai tay kết ấn, nháy mắt chỉ thấy trong hư không, một bàn tay khổng lồ che trời còn khủng bố hơn trước đó bằng không hiển hóa, trực tiếp đem toàn bộ Vạn Long Sào bao trùm.

Một cỗ khí tức hủy diệt khủng bố bao phủ cả Vạn Long Sào, dưới sự bao trùm của cự thủ khủng bố, cả thiên địa đều vì đó run rẩy, phảng phất đều muốn thần phục dưới một kích này.

“Chuyện gì xảy ra?” “Khí tức này...

Chẳng lẽ có vô thượng tồn tại muốn xuất thủ đối với Vạn Long Lĩnh sao?” “Mau kích hoạt Đế Trận!” Giờ khắc này, toàn bộ thái cổ sinh linh trong Vạn Long Sào cũng đều triệt để từ trong trầm ngủ thức tỉnh.

Cảm nhận được áp lực khủng bố trong thiên địa, từng người thần sắc kịch biến, vẻ kinh khủng trên mặt không che giấu được, hiển nhiên đều bị dọa sợ.

Sau đó không ít người cũng đều phản ứng lại, lập tức đánh ra từng đạo ấn quyết.

Khoảnh khắc gian trên không Vạn Long Sào, vô số trận văn hiển hóa, hóa thành một phương đại trận khủng bố trực tiếp đem nơi này

tráo lại.

Hiển nhiên đây là đại trận do Vạn Long Hoàng lưu lại, nãi là chân chính vô khuyết Đế Trận, cho dù là nhân vật Cực Đạo chân chính muốn phá vỡ cũng phải tốn hao một chút thủ đoạn.

"Bọ ngựa đấu xe!

Không biết tự lượng sức mình!" Bất quá hiển nhiên, kết quả chú định phải làm cho bọn hắn thất vọng.

Thực lực của Tần Hạo ngay cả trận văn do Vô Thủy Đại Đế lưu lại đều có thể không nhìn, huống chi là Vạn Long Hoàng.

Hư không cự thủ rất nhanh liền rơi lên phía trên đại trận.

Ngay sau đó một màn khiến tất cả sinh linh Vạn Long Sào phía dưới đều kinh khủng xuất hiện.

Chương 111

Từng trận âm thanh trầm thấp truyền đến, sau đó cả Đế Trận bắt đầu kịch liệt lay động.

Tùy theo vẻn vẹn một lát sau, Đế Trận liền bắt đầu sụp đổ, đạo văn trong hư không trực tiếp bị cự thủ sinh sinh nghiền nát.

Vẻn vẹn không đến mười hơi thở, Đế Trận trong hư không nháy mắt thổ băng ngõa giải, cự thủ khủng bố dư thế không giảm hướng về phía dưới bao trùm.

"Không có khả năng, làm sao có thể!?" "Đây chính là thủ hộ đại trận do ngã Hoàng lưu lại, tại sao lại như vậy?" "Chạy mau a!" Giờ khắc này, nội tâm tất cả sinh linh Vạn Long Sào cũng triệt để hỏng mất, từng đạo lưu quang trùng thiên, hiển nhiên muốn chuẩn bị đào tẩu.

Bất quá vẻn vẹn trong nháy mắt, thân hình bọn hắn liền định cách tại chỗ, bởi vì bọn hắn phát hiện không gian chung quanh hoàn toàn bị một cỗ vĩ lực vô thượng cấm phong.

"Đừng!" "Không..." "Cứu mạng!" Một cỗ khí tức tuyệt vọng nháy mắt bao trùm cả Vạn Long Sào, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn cự thủ từ trên trời giáng xuống trong hư không, vẻ sợ hãi dưới đáy mắt không che giấu được.

"Oanh long long..." Một khắc sau, chỉ nghe từng đạo tiếng nổ vang trầm thấp khủng bố truyền đến, uy lực vô thượng nháy mắt hàng lâm, cự thủ gào thét mà đến.

Chỉ thấy những thân ảnh kia trong hư không trực tiếp bị sinh sinh nghiền nát, hóa thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ, hiển nhiên là không sống nổi.

“Tê...” “Cái này...

Thái cổ hoàng tộc Vạn Long Lĩnh cứ thế bị diệt rồi?” Đợi năng lượng chung quanh bình ổn lại, chỉ thấy Vạn Long Sào nguyên bản đã triệt để biến mất, thay vào đó là một cái chưởng ấn cực lớn khủng bố.

Trong chưởng ấn, có mấy cỗ thạch quan không ngừng trầm phù, ngoại trừ mấy cỗ thạch quan đó ra, tất cả mọi thứ đều hóa thành bột mịn.

Đông Phương Thái Nhất bên cạnh thấy một màn này, hiển nhiên cũng bị trấn trụ.

Là cường giả Nhân tộc thời kỳ Thái Cổ, hắn tự nhiên thập phần rõ ràng Vạn Long Lĩnh đại biểu cho cái gì.

Tại thời kỳ Thái Cổ vạn tộc san sát, Vạn Long Lĩnh cũng là một phương quái vật khổng lồ khủng bố, nãi là một trong số ít Thái Cổ Hoàng Tộc, kham xưng tồn tại như cự vô bá.

Nhưng hiện tại lại ngay trước mặt hắn bị sinh sinh xóa sổ, sự kinh hãi trong lòng có thể nghĩ.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng không có do dự, làm theo cách cũ, thân thủ trực tiếp tham hướng hư không, chín ngôi sao trực tiếp bị hái xuống, lần nữa ngưng luyện ra một tôn vô thượng cự bia, đem địa phương Vạn Long Sào phong cấm.

“Thủ đoạn này, thủ đoạn này, tay nắm nhật nguyệt hái ngôi sao, thực sự quá khủng bố, Cổ Chi Đại Đế e rằng cũng bất quá như thế!

Hắn ít nhất là một tôn vô thượng tồn tại kham bỉ Cổ Chi Đại Đế!” Nhìn thấy một loạt động tác của Tần Hạo, trong lòng Đông Phương Thái Nhất đối với thực lực Tần Hạo lại một lần nữa có một cái nhận thức rõ ràng hơn, thậm chí có một loại cảm giác, Tần Hạo trước mắt e rằng so với Cổ Chi Đại Đế càng thêm khủng bố.

“Hỗn trướng, hỗn trướng!

Đáng chết, dám diệt nhất mạch Vạn Long Lĩnh ta!

Ngươi chờ đó cho bản hoàng, ngày thành tiên lộ mở ra, chính là lúc ngươi vẫn lạc!” Trong sâu thẳm Thái Sơ Cổ Khoáng, một cỗ khí tức vô thượng khủng bố cũng nháy mắt bùng phát, khí tức áp ức khủng bố tràn ngập cả Thái Sơ Cổ Khoáng.

Hách nhiên chính là Vạn Long Sào vô thượng hoàng giả —— Vạn Long Hoàng.

“Ngươi không có cơ hội đó đâu!” Ngay khi thanh âm Vạn Long Hoàng vừa mới rơi xuống, một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến.

Một khắc sau, trong hư không, một đạo thân ảnh cũng lập tức hiển hóa, hách nhiên chính là Tần Hạo.

Đã diệt Vạn Long Sào, như vậy Vạn Long Hoàng tự nhiên Tần Hạo không có lý do gì buông tha.

“Hỗn trướng, là ngươi!?

Ngươi dám tới đây!?” Nhìn thấy Tần Hạo trong hư không, đồng khổng Vạn Long Hoàng phía dưới mạnh mẽ co rụt lại.

Ngay sau đó một cỗ khí tức thao thiên cũng nháy mắt bùng phát, nương theo một cỗ sát khí khủng bố bao trùm lên người Tần Hạo.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một tia kiêng kị, trước đó hiển nhiên hắn đã kiến thức qua thực lực của Tần Hạo.

“Có gì không dám?

Thiên hạ này không có nơi nào bản tọa không dám đi!” Tần Hạo cười lạnh một tiếng nói.

“Cuồng vọng!” “Phóng túng!” “Không biết mùi vị!” Nghe Tần

Hạo nói, từng đạo âm thanh trầm thấp lập tức truyền đến, hiển nhiên sự hiện diện của Tần Hạo cũng dẫn tới không ít Cấm Khu Chí Tôn chú ý.

"Tiểu tử, ngươi vị miễn có chút quá cuồng vọng, tuy rằng thực lực ngươi rất mạnh, nhưng có một số người ngươi không thể tùy ý trêu chọc!" Vạn Long Hoàng thanh âm trầm thấp nói.

"Thiên hạ này đích xác có người bản tọa không thể trêu chọc, bất quá trong đó tuyệt đối không bao gồm một đám rùa đen rút đầu!" Tần Hạo lạnh lùng nói, trong ngữ khí hiện rõ sự trào phúng và khinh thường.

"Hỗn trướng, tiểu tử, ngươi đây là đang khiêu khích chúng ta sao?" "Hảo một cái tiểu bối cuồng vọng, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch rồi hay sao!?" Lời nói của Tần Hạo hiển nhiên đã đâm đau trái tim của không ít Cấm Khu Chí Tôn, từng cỗ khí tức áp ức khủng bố lập tức thăng đằng, phảng phất muốn triệt để phục hồi, khí tức khủng bố nháy mắt bao trùm cả Đông Hoang.

"Cái này..." "Trời ạ, khí tức thật khủng bố!" "Gần đây rốt cuộc làm sao vậy?

Tại sao lại có nhiều cấm kỵ tồn tại xuất hiện như thế?" Giờ khắc này, một số cường giả trên Bắc Đẩu sắc mặt cũng hơi đổi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm.

Gần đây khí tức khủng bố liên tiếp bùng phát, làm cho bọn hắn cảm nhận được một cỗ bất an nồng đậm.

Đặc biệt là những tồn tại cấp bậc Thánh Chủ Đại Năng bình thường cao cao tại thượng, vốn dĩ cho rằng mình ở toàn bộ Bắc Đẩu đã là đỉnh tiêm tồn tại, nhưng hiện tại khi cảm nhận khí tức khủng bố này, bọn hắn bỗng nhiên ý thức được sự nhỏ bé của mình, trong luồng khí tức kia, bọn hắn chỉ cảm giác mình biến thành một con kiến

hôi.

“Thật ồn ào, bản tọa tới đây là vì Vạn Long Hoàng, bất quá nếu có kẻ nào không phục, cứ việc đứng ra, bản tọa không ngại làm thịt thêm mấy cái!

Không phục thì chiến!” Tần Hạo lạnh lùng nói, trong ngữ khí không hề lưu chút tình mặt nào.

“Tìm chết!

Chúng ta không xuất thế, ngươi thật sự cho rằng chúng ta sợ ngươi không thành?

Đã muốn tìm chết, như vậy bản hoàng liền thành toàn ngươi!

Làm thịt ngươi, nuốt khí huyết của ngươi!” Lúc này, từ sâu trong Thái Sơ Cổ Khoáng, lại một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến.

Ngay sau đó một đạo thân ảnh huyết y từ bên trong đi ra, một cỗ huyết khí thao thiên khủng bố bùng phát.

“Là hắn!

Hắn xuất thế!” “Tôn sát thần này cũng bị kinh động, bao nhiêu năm không có động tĩnh, xem ra khí huyết của hắn cũng có chút không đủ, cần phải bổ sung rồi!” “Lão gia hỏa này thích nhất là ách sát thiên tài, nghe nói ba đại Sát Thủ Thần Triều năm đó chính là do hắn điều giáo ra!” Thấy thân ảnh huyết y xuất hiện, trong mắt không ít Cấm Khu Chí Tôn lóe lên một tia kiêng kị nồng đậm, hiển nhiên đối với tôn tồn tại trước mắt thập phần kiêng kị.

“Tiểu tử, ngươi có chút quá cuồng vọng rồi!

Chương 112

Nơi này không phải nơi ngươi có thể tát oai tác quái!

Hôm nay tất trảm ngươi!" Cùng lúc đó, lại một đạo thân ảnh hiển hóa, chỉ thấy đạo thân ảnh này một thân kim sắc trường bào, trên trường bào thêu một con Kim Sí Đại Bàng triển sí dục phi.

"Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Dám tới Thái Sơ Cổ Khoáng khiêu khích, quả thực không biết sống chết!" Vạn Long Hoàng thấy thế, đồng dạng thanh âm băng lãnh nói.

"Bằng ba tên phế vật các ngươi?

Vị miễn cũng quá đề cao mình rồi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng nói, hiển nhiên chút nào không đem ba tôn Chí Tôn trước mắt để vào mắt.

Ngoại trừ Vạn Long Hoàng ra, Tần Hạo đối với thân phận của hai Chí Tôn còn lại cũng tịnh không biết rõ, hiển nhiên hắn là Cấm Khu Chí Tôn không tên tuổi trong nguyên tác.

Bất quá Tần Hạo hiển nhiên cũng không có chút hứng thú muốn biết thân phận của bọn hắn, trong mắt hắn, bọn hắn đã là người chết.

"Cuồng vọng tiểu tử, có dám ra vực ngoại một chiến!" Vạn Long Hoàng lạnh lùng nói, khí tức trên người cũng lập tức thăng đẳng.

Dù sao nơi này là Bắc Đẩu đại lục, nếu Cực Đạo cường giả toàn lực bùng phát, cả thiên địa e rằng đều sẽ bị đánh nát.

"Không cần!

Đối phó mấy kẻ như các ngươi, hà tất phải phiền toái như vậy.

Ba chiêu, tất giết!" Tần Hạo lạnh lùng nói, lập tức căn bản không hề nói nhảm với bọn hắn, trở tay một chưởng vỗ ra.

Khoảnh khắc gian, một cỗ khí cơ bá tuyệt vô song bao trùm lên người ba kẻ kia, mang theo một cỗ khí tức khủng bố đè xuống.

"Thật cuồng vọng!

Tìm chết!" Ba kẻ kia thấy thế, thần sắc cũng đại nộ, hiển nhiên bị thái độ của Tần Hạo triệt để chọc giận.

Bọn hắn cũng từng là nhân vật Cực Đạo, bị người miệt thị như thế, sự phẫn nộ trong lòng có thể nghĩ.

Lập tức không có chút do dự nào, khí thế trên người ba người nháy mắt bùng phát, từng đạo thánh pháp khủng bố trực tiếp hướng về phía Tần Hạo bao trùm.

"Yếu!

Thực sự là quá yếu!" Tần Hạo thấy thế lắc đầu.

Một khắc sau, trên người hắn một cỗ vô lượng thần quang bùng phát, một cỗ khí tức nghiền ép thiên địa nháy mắt lan tràn, hóa thành một đạo khí tràng khủng bố.

Công kích của mấy người kia khi tới gần quanh thân Tần Hạo phiến khắc liền trực tiếp thổ băng ngõa giải.

"Làm sao có thể!?" Thấy một màn này, mắt của ba người mạnh mẽ trừng lớn, đáy mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Một khắc sau, kình khí khủng bố nháy mắt bao trùm quanh thân bọn hắn, cả thân thể như bị sét đánh, giống như đạn pháo trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, từng ngụm nghịch huyết cuồng phún.

Một cái đối mặt, ba người liền không chút lưu tình bị sinh sinh nghiền ép.

“Chỉ có chút thực lực ấy ư, thực sự làm bản tọa quá thất vọng.

Đã như vậy, vậy thì tiễn các ngươi lên đường cho rồi!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

Lập tức một đạo kình khí còn khủng bố hơn trước đó gào thét mà ra, vô lượng thần quang trong hư không điên cuồng dũng động, cả thương khung cũng kịch liệt chấn động, phảng phất muốn sụp đổ.

“Cỗ khí tức này...

Đáng chết không có khả năng, làm sao có thể mạnh như vậy!?” “Không cần lưu thủ, toàn lực xuất thủ!

Cực tẫn thăng hoa, giết hắn, nuốt hắn khí huyết!” “Giết!” Cảm nhận được khí cơ khủng bố trên người Tần Hạo, ba người nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm.

Giờ khắc này, sự khinh thị đối với Tần Hạo cũng nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là nồng đậm chấn kinh và kiêng kị.

Ngay sau đó hầu như trong nháy mắt, ba người liền đưa ra lựa chọn giống nhau.

Chỉ thấy trong mi tâm ba người, một đạo quang mang thôi xán lóe lên, một cỗ khí tức khủng bố lăng giá vu vạn đạo từ trên người bọn hắn bùng phát.

Giờ khắc này, bọn hắn hiển nhiên đồng thời lựa chọn cực tẫn thăng hoa, ngắn ngủi đem thực lực trở lại trạng thái đỉnh phong, tương đương với ba tôn Cổ Hoàng vô khuyết.

“Tiểu tử, hôm nay là tử kỳ của ngươi!

Đi chết đi cho ta!

Chân Long Trảo!” Vạn Long Hoàng trong miệng quát khẽ một tiếng, một cỗ hoàng uy vô thượng khủng bố từ trên người hắn bùng

phát.

Trong hư không, một cái Chân Long chi trảo khủng bố ngưng tụ, mang theo một cỗ khí tức hủy diệt bao trùm về phía Tần Hạo.

"Di?

Chân Long Bảo Thuật?

Không đúng, nguyên lai chỉ là một chút da lông!

Đã như vậy, hôm nay bản tọa liền cho ngươi kiến thức cái gì gọi là chân chính Chân Long Bảo Thuật!" Thấy động tác của đối phương, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một tia kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện thủ đoạn của Vạn Long Hoàng hách nhiên thập phần tương tự với Chân Long Bảo Thuật truyền thừa từ Hoang Thiên Đế.

Bất quá Tần Hạo cũng phát hiện ra sự khác biệt của hai bên, Chân Long Bảo Thuật của Vạn Long Hoàng rõ ràng tịnh không hoàn toàn, chỉ được cái hình chưa được cái thần, uy lực kém xa chân chính Chân Long Bảo Thuật.

"Long Quyền!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ một quyền oanh ra trong hư không.

Nháy mắt một cỗ vô thượng long uy thao thiên từ trên người Tần Hạo bùng phát.

Tuy rằng hắn không phải Long tộc, nhưng hắn đã dung hợp không ít bản nguyên của Hồng Hoang Chân Long, trong đó không thiếu Chân Long cấp bậc Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên thậm chí Đại La Kim Tiên.

Một thân long uy này so với Chân Long chân chính e rằng tuyệt đối chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Quyền kình khủng bố giống như hóa thành một con Chân Long, mang theo một cỗ khí tức nghiền ép hết thảy nghênh đón công kích

của Vạn Long Hoàng.

Chương 113

"...

Chân Long Bảo Thuật!?

Là chân chính Chân Long Bảo Thuật!?

Khí tức này...

Long, long uy, Chân Long long uy, ngươi là Chân Long!?" Cảm nhận được long uy khủng bố Tần Hạo bùng phát, Vạn Long Hoàng chỉ cảm giác một cỗ uy áp khủng bố bao trùm lên người mình.

Dưới uy áp này, hắn cảm giác thực lực nháy mắt bị áp chế một nửa không chỉ, một cỗ cảm giác run rẩy khủng bố từ sâu trong linh hồn bao trùm quanh thân, sự kinh hãi trong mắt không cách nào che giấu.

"Không cần thiết phải biết nhiều như vậy!

Nên lên đường rồi!" Tần Hạo lạnh lùng nói, lập tức cũng không nói nhảm nữa.

Quyền kình khủng bố dư thế không giảm, nháy mắt liền nghênh đón long trảo trong hư không.

Không có chút lo lắng nào, tại dưới bản chính Chân Long Bảo Thuật, hàng nhái của Vạn Long Hoàng hiển nhiên hoàn toàn ở thế hạ phong.

Vẻn vẹn công phu một cái đối mặt, long trảo trong hư không liền nháy mắt thổ băng ngõa giải, khí tức vô thượng trực tiếp hướng về phía thân thể Vạn Long Hoàng lao tới.

"Đáng chết, hỗn đản!

Ngự Long Thuật, Long Ngâm Thuật...” Đối mặt với khí tức khủng bố của Tần Hạo, Vạn Long Hoàng lại một lần nữa bùng phát, từng đạo sát phạt thánh thuật khủng bố không ngừng oanh ra, trực tiếp rơi lên quyền kình hình rồng.

Bất quá làm hắn vô cùng tuyệt vọng là, tất cả công kích đều vừa chạm liền tan, nháy mắt thánh thuật khủng bố trực tiếp rơi lên người hắn.

Vạn Long Hoàng chỉ cảm giác một cỗ sức mạnh bá đạo khủng bố ập tới, cả người không bị khống chế đảo bay ra ngoài, khí tức vô biên không ngừng tàn phá điên cuồng quanh thân.

“A a a...” Từng đạo tiếng thảm thiết thê lệ từ trong miệng Vạn Long Hoàng truyền ra.

“Phanh!” Một khắc sau, nương theo một tiếng trầm thấp, chỉ thấy thân thể Vạn Long Hoàng nháy mắt nổ tung, trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ.

Cả người trực tiếp bị sinh sinh một quyền đánh nổ, mạn thiên huyết dịch màu vàng huy sái, trên mỗi một giọt huyết dịch đều bùng phát ra vô lượng thần quang, từng đạo đạo tắc huyền diệu từ trên huyết dịch lan tràn, sau đó tất cả huyết dịch trong hư không lại có xu thế hối tập lần nữa.

“Thật nực cười!” Thấy một màn này, Tần Hạo cũng cười lạnh một tiếng, một cỗ khí tức hủy diệt khủng bố từ trên Long Quyền bùng phát.

Khoảnh khắc gian, sinh sinh đem đạo văn trên huyết dịch ma diệt.

Trong hư không, vạn đạo bi minh, trời giáng mưa máu, hiển nhiên dự báo một tôn Cực Đạo cường giả vẫn lạc.

“Chết, chết rồi!?” Hai vị Cổ Hoàng vô khuyết còn lại thấy một

màn này, sắc mặt cũng triệt để biến đổi.

Đồng dạng là tồn tại cấp bậc Cực Đạo, tuy rằng bọn hắn đối với thực lực mình thập phần tự tin, nhưng đồng dạng cũng thập phần rõ ràng, Vạn Long Hoàng thực lực tuyệt đối không ở dưới bọn hắn.

Thế nhưng tồn tại cấp bậc này lại ở trong tay Tần Hạo vẻn vẹn chỉ chèo chống được hai chiêu, làm sao có thể không làm cho bọn hắn chấn kinh.

"Đi!" Tuy rằng nãi là vô thượng hoàng giả đã từng, nhưng tại một khắc tiến vào cấm khu kia, bọn hắn hiển nhiên đã triệt để vứt bỏ vinh diệu đã từng.

Đặc biệt là sau khi phát động hắc ám động loạn, hiển nhiên cũng triệt để luân làm nô lệ của sức mạnh, trầm luân trên con đường thành tiên, đem tất cả mọi thứ đều vứt bỏ, trong đó tự nhiên bao gồm tôn nghiêm của cái gọi là cường giả.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, hai người liền hướng về phía ngoài Bắc Đẩu bay vút đi, hiển nhiên lựa chọn đào tẩu.

Một tôn Cực Đạo cường giả nếu một lòng muốn đào tẩu, muốn chém giết hiển nhiên thập phần khó khăn.

Nhưng hiển nhiên Tần Hạo tịnh không nằm trong số đó, trong mắt Tần Hạo, lựa chọn của bọn hắn hiển nhiên vô dị với thập phần ngu xuẩn.

"Kết thúc rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói, nhìn thoáng qua phương hướng hai người rời đi, thân thủ điểm ra hai chỉ, không gian chung quanh nháy mắt vặn vẹo.

Khoảnh khắc gian, hai đạo vĩ lực vô thượng bá đạo khủng bố kích xạ mà ra.

"Đáng chết hỗn đản, ngươi chờ đó cho bản hoàng, đợi bản hoàng

nghịch thiên quy lai, nhất định phải khiến ngươi trả cái giá thảm trọng!

Trước tiên tìm một cái sinh mệnh tinh vực thôn phệ bổ sung khí huyết trong cơ thể cái đã!" Trong tinh không vực ngoại, vị Cổ Hoàng mặc huyết y trong đôi mắt lóe lên một tia sát ý thao thiên.

"Ông!" Bất quá khi thanh âm hắn vừa mới rơi xuống, bỗng nhiên, một cỗ nguy cơ khủng bố sậu nhiên bao trùm trong lòng hắn.

Một khắc sau, không đợi hắn làm ra phản ứng, không gian sau lưng bỗng nhiên nứt ra, sau đó kình khí hủy diệt khủng bố gào thét mà đến, căn bản không cho hắn chút cơ hội thở dốc nào.

Cả người hắn nháy mắt tạc liệt, đi vào vết xe đổ của Vạn Long Hoàng, hiển nhiên chết đến không thể chết lại.

Bên kia, vị kim bào Cổ Hoàng đồng dạng đào tẩu ra vực ngoại tinh không cũng không có may mắn thoát khỏi, thân thể đồng dạng nổ tung, hiển nhiên là không sống nổi.

"Tê..." "Chết, chết rồi!?

Đều chết hết!?" "Làm sao có thể!?

Thực lực... sao có thể mạnh như vậy!?

Đại Đế cũng không có mạnh như vậy!" "Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn thành tiên rồi!?" Đối với tình huống vực ngoại, những người còn lại có lẽ tịnh không rõ ràng, nhưng là các Chí Tôn trong cấm khu, tối thiểu là các Chí Tôn trong Thái Sơ Cổ Khoáng hiển nhiên đều cảm ứng được.

Nhất thời ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo đều triệt để biến đổi.

Hắn hời hợt diệt đi ba tôn Chí Tôn đã cực tẫn thăng hoa, thực lực khủng bố như thế hiển nhiên đại đại nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

“Năm đó Vô Thủy cũng không có thực lực như thế, thậm chí đã siêu việt Đế Tôn của thời đại thần thoại!

Người này rốt cuộc là ai!?

Phương thiên địa này từ khi nào lại xuất hiện một tôn tồn tại nghịch thiên như thế!” Trong Thái Sơ Cổ Khoáng, một tôn vô thượng tồn tại đã tồn tại từ thời đại thần thoại trong đôi mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi nồng đậm, hiển nhiên bị thực lực khủng bố Tần Hạo biểu hiện ra trấn trụ.

“Kẻ này tạm thời tuyệt đối không thể trêu chọc!” “Chính là như thế!” “Mục tiêu của ta là thành tiên lộ, đợi ngày ta thành tiên, lại cùng hắn thanh toán cũng không muộn!” Sau đó từng cái Cấm Khu Chí Tôn cũng phân phân đạt thành hiệp nghị, khí tức trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung, lại một lần nữa tiến vào trầm ngủ. ...

Chương 114

Tần Hạo sau khi diệt đi ba tôn Cấm Khu Chí Tôn liền không có tiếp tục dừng lại ở Thái Sơ Cổ Khoáng, ý niệm khẽ động, thân hình lại một lần nữa xuất hiện tại phương hướng Vạn Long Sào.

Giờ khắc này Đông Phương Thái Nhất đang đợi tại nơi đó.

"Tiền bối, ngài đã về!!" Thấy Tần Hạo trở về, trong mắt Đông Phương Thái Nhất lóe lên một tia sùng bái nồng đậm.

Là tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế, Đông Phương Thái Nhất tự nhiên cũng nhìn ra một số sự tình.

Tuy rằng không có cảm ứng được hai tôn Chí Tôn vực ngoại vẫn lạc, nhưng Vạn Long Hoàng vẫn lạc hiển nhiên hắn nhìn thấy rõ ràng.

Thấy Tần Hạo có thể trở tay trấn sát Cấm Khu Chí Tôn đã cực tẫn thăng hoa, sự chấn hám trong lòng hắn có thể nghĩ.

"Ừ!" Tần Hạo gật gật đầu.

"Sau này ngươi có dự tính gì?" Tần Hạo hỏi.

"Cái mạng già này của ta là do tiền bối cứu, nếu không phải tiền bối hỗ trợ, ta e rằng vĩnh viễn đều không cách nào điều hòa Thái Âm cùng Thái Dương chi lực trong cơ thể.

Tiền bối đại ân, tại hạ nguyện vì tiền bối làm trâu làm ngựa!" Đông Phương Thái Nhất kiên định nói.

"Như vậy cũng tốt.

Bản tọa tương lai sẽ kiến lập Thiên Đình, đợi khi thời cơ đến, ngươi có thể làm một tôn chiến tướng của Thiên Đình ta!

Bất quá ta hy vọng lúc đó tu vi của ngươi ít nhất phải đạt tới

Chuẩn Đế cửu trọng thiên lánh loại thành đạo!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Thiên Đình!

Tiền bối muốn lập Thiên Đình!?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Đông Phương Thái Nhất lộ ra một tia kinh ngạc.

"Tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Đông Phương Thái Nhất mở miệng nói.

"Như thế là tốt rồi!

Như nay tu vi ngươi không tệ, bất quá trong tay không có binh nhận thuận tay.

Đã như vậy, thứ này liền cho ngươi đi.

Đế Binh Thần Linh bên trong đã bị bản tọa xóa bỏ, ngưng luyện ra Thần Linh mới liền có thể khôi phục Cực Đạo Đế Uy!" Nói xong, Tần Hạo thân thủ lật một cái, một thanh trường kiếm huyết sắc xuất hiện trong tay hắn, một cỗ huyết sát khí tức khủng bố trùng thiên từ phía trên tán phát ra.

Hách nhiên là một kiện Cổ Hoàng Binh cường đại, chính là Cổ Hoàng Binh thu được từ trên người tôn huyết y Chí Tôn vừa bị chém giết, là một kiện sát phạt Đế Binh không tệ.

"Cổ Hoàng Binh!" Cảm nhận được khí tức của huyết sắc trường kiếm, trong mắt Đông Phương Thái Nhất lóe lên một tia chấn hám.

Hắn tự nhiên thức hóa, phẩm cấp của huyết sắc trường kiếm tuyệt đối không kém hơn Vạn Long Linh, thậm chí sát phạt chi lực còn hơn thế nữa.

Huyết sát chi khí này nếu đổi là tu sĩ bình thường e rằng không cách nào giá ngự, nhưng Đông Phương Thái Nhất trước mắt hào

xưng Thái Cổ Nhân Ma, bản thân là một tôn ma thần khủng bố, huyết sát chi khí chẳng những sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, ngược lại sẽ như hổ thêm cánh.

"Đa tạ tiền bối ban thưởng!" So với cốt bổng trong tay, Cổ Hoàng Binh trước mắt hiển nhiên tốt hơn quá nhiều.

Tuy rằng vì duyên cớ trấn sát Thần Linh bên trong, sau khi ngưng luyện lại uy năng không bằng lúc nguyên bản, nhưng theo thực lực Đông Phương Thái Nhất tăng lên, uy năng cũng sẽ không ngừng tiêu thăng.

Một khi ngưng luyện ra Đế Binh Thần Linh, đối mặt với những Đại Thánh, Chuẩn Đế cầm trong tay Cực Đạo Đế Binh tuyệt đối có ưu thế nghiền ép.

Trừ phi Đế Binh chủ nhân xuất thủ, nếu không thì Đông Phương Thái Nhất cầm Cổ Hoàng Binh trong tay hầu như là tồn tại vô địch.

"Việc ở đây đã xong, bản tọa cũng rời đi thôi.

Ngươi đi tìm một cái địa phương đem Chuẩn Đế kiếp độ rồi hãy hảo hảo bế quan một phen, giới thời khi bản tọa cần tự nhiên sẽ triệu hoán ngươi!" Ánh mắt Tần Hạo rơi xuống trên người Đông Phương Thái Nhất nói.

Đông Phương Thái Nhất trực tiếp từ Đại Thánh đỉnh phong tăng lên tới Chuẩn Đế tam trọng thiên đỉnh phong, tình huống bình thường tự nhiên sẽ có thiên kiếp hạ xuống.

Bất quá trước đó Tần Hạo đã cách tuyệt thiên kiếp khí tức, cho nên tịnh không có thiên kiếp giáng xuống.

Nhưng một khi Tần Hạo triệt tiêu che chắn, khi Đông Phương Thái Nhất toàn lực bùng phát sẽ bị thiên kiếp cảm ứng, tự nhiên sẽ lạc hạ kiếp lôi.

“Ta biết rồi, tiền bối!

Ta nhất định sẽ không làm tiền bối thất vọng!” Đông Phương Thái Nhất gật đầu nói.

Hiện tại sau khi hoàn toàn dung hợp Thái Âm cùng Thái Dương chi lực, tinh thần diện mạo của Đông Phương Thái Nhất cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cả người tràn ngập tự tin nồng đậm, có tuyệt đối tín tâm có thể đạt tới trình độ Chuẩn Đế cửu trọng thiên.
...

Cáo biệt Đông Phương Thái Nhất, Tần Hạo lại một lần nữa mang theo Tiểu Niếp Niếp tiếp tục du lịch tại Đông Hoang.

Cùng lúc đó, tình huống tại Vạn Long Sào cũng rất nhanh bị phát hiện.

Cự chưởng giống nhau như đúc, thạch bia giống nhau như đúc, tự nhiên làm cho người ta liên tưởng tới tình huống của Diêu Quang Thánh Địa.

Sau đó một số thế lực cổ lão cũng truyền ra một ít tin tức, nơi này nguyên bản là nơi trầm ngủ của Thái Cổ Hoàng Tộc, hiện tại lại bị san bằng.

Nhất thời cả Đông Hoang lại một lần nữa chấn động.

Bất quá bởi vì có giáo huấn của Diêu Quang Thánh Địa trước đó, rốt cuộc không có người nào dám tùy ý thí tham địa phương khủng bố này.

Rất nhanh nơi này cũng trở thành tuyệt địa thứ hai sau Diêu Quang Thánh Địa.

Cùng lúc đó, hiện tại tất cả thế lực Bắc Đẩu đều minh bạch, trong phương thiên địa này đã xuất hiện một tôn tồn tại vô cùng khủng bố.

Nhất thời vô số thế lực cũng phân phân hành động, muốn nghe ngóng tin tức của vị vô thượng tồn tại này. ...

Tần Hạo đối với những chuyện này tự nhiên không có chút quan tâm nào.

Chớp mắt lại nửa năm thời gian trôi qua, giờ khắc này, trước mặt Tần Hạo xuất hiện một tòa thành trì khí thế to lớn khôi hoành.

Chương 115

Trên thành trì che kín vô số đạo văn mật mật ma ma.

Trong cảm ứng của Tần Hạo, những đạo văn này nếu bị kích hoạt, nhân vật Cực Đạo ở bên trong cũng khó mà phá vỡ.

"Thánh thành sao?" Nhìn tòa thành trì trước mắt, đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia thần thái khó tả.

Tần Hạo có thể nhìn ra, tòa thành trì trước mắt được vô số cường giả gia trì trận văn, thậm chí bên trên đều có không ít lạc ấn do cường giả lưu lại, một khi kích hoạt, thậm chí có thể triệu hoán đạo thân của cường giả ra chiến đấu, tuyệt đối khủng bố tuyệt luân.

Thánh thành nãi là đệ nhất thành trì Đông Hoang, cũng là đệ nhất Bắc Đẩu, hoặc giả cũng có thể xưng là đệ nhất đại thành trì trong cả thiên địa này.

Cả tòa Thánh thành khí thế hồn hậu nguy nga, giống như một con cự long đang bàn cứ trên đại địa.

Tần Hạo tuy rằng tới phương thiên địa này đã có chút thời gian, nhưng đây lại là lần đầu tiên đặt chân đến.

Nhìn hết thảy phồn hoa chung quanh, trong đôi mắt Tiểu Niếp Niếp càng lóe lên một tia hưng phấn, hiển nhiên bị sự phồn hoa của Thánh thành làm cho chấn kinh, đôi mắt to không ngừng đảo quanh.

Thực nhanh, Tần Hạo mang theo Niếp Niếp đi vào một tòa tửu lâu vô cùng xa hoa ở trung ương Thần thành, tìm một vị trí ngồi xuống, gọi mấy món ăn đặc sắc.

"Nghe nói mấy ngày trước, thiên tài Nguyên thuật mới nổi danh Đông Hoang là Cổ Phong lại quang lâm mấy cái thạch phương của

thánh địa thế gia, cuốn đi không ít đồ vật trân quý, thậm chí cắt ra không ít Thần Nguyên và thánh dược!

Không hổ là thiên tài Nguyên thuật đã đánh bại truyền nhân của Nguyên thuật thế gia!" "Hừ, Nguyên thuật thế gia đâu phải hạng tầm thường, trừ bỏ mạch Nguyên Thiên Sư năm đó ra, không có ai có thể áp chế được Nguyên thuật thế gia.

Nghe nói tông sư cấp nhân vật của Nguyên thuật thế gia đã xuất sơn, ước chiến Cổ Phong, song phương ba ngày sau sẽ tiến hành đối đổ tại Dao Trì thạch phương!

Tiền đặt cược lên tới con số kinh người là năm trăm vạn cân Nguyên, xem ra lần này Nguyên thuật thế gia cũng hạ vốn gốc!" "Năm trăm vạn cân Nguyên!?

Tê...

Hảo khủng bố!

Không hổ là Nguyên thuật thế gia, xem ra lần này Cổ Phong gặp nguy hiểm rồi!" Trong tửu lâu đều là một ít tu sĩ trong Thần thành, có thể đi vào nơi này hiển nhiên thân phận đều không tầm thường.

Phải biết rằng một bữa ăn bình thường ở đây cũng tốn đến cả trăm cân Nguyên, tuyệt không phải tu sĩ bình thường có thể hưởng thụ được, cơ bản đều là một ít cường giả và truyền nhân của các đại tông môn thế lực, trong đó không thiếu Thánh tử, Thánh nữ của các thánh địa và thế gia.

Tần Hạo từ hướng một cái bàn bên cạnh cũng nghe được một tin tức làm hắn có chút ngoài ý muốn.

"Cổ Phong?

Nguyên thuật thế gia sao?" Khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia cười khẽ, hiển nhiên đã đoán được thân phận của đối phương.

Cái gọi là Cổ Phong kia hiển nhiên có khả năng là Diệp Phàm, ngay lập tức thần niệm của Tần Hạo nháy mắt bao trùm cả Thần thành, rất nhanh liền cảm ứng được vài luồng khí tức quen thuộc.

"Quả nhiên!" Rất nhanh, Tần Hạo tại một thạch phương có chút rách nát cảm nhận được vài luồng khí tức quen thuộc, thình lình chính là đám người Diệp Phàm.

Bất quá giờ phút này dung mạo Diệp Phàm đã xảy ra biến hóa không nhỏ, từ hình tượng tiểu chính thái (shota) ban đầu biến thành một thanh niên có khuôn mặt kiên nghị, hiển nhiên đã sử dụng bí pháp trong Nguyên Thiên Thư, cho dù là tồn tại cấp bậc Thánh Chủ đều không thể nhìn thấu hư thực của hắn.

Cùng Diệp Phàm ở bên nhau thình lình còn có Xích Long Đạo Nhân, khí tức sau khi dung hợp Long Châu cũng đã xảy ra thuế biến nghiêng trời lệch đất, thực lực càng là đột phi mãnh tiến.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn không gặp, giờ phút này Xích Long Đạo Nhân đã hoàn thành thuế biến siêu phàm nhập thánh, từ Trảm Đạo chi cảnh ban đầu bước vào cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền, tốc độ tuyệt đối có thể xưng là khủng bố.

Tần Hạo cũng không có gì ngoài ý muốn, rốt cuộc thứ đối phương dung hợp chính là một quả Long Châu, Long Châu chính là nơi chứa đựng tinh hoa của Chân Long, Xích Long Đạo Nhân sau khi luyện hóa Long Châu, tu vi tự nhiên đột phi mãnh tiến.

"Đại Thánh cấp bậc tồn tại sao?

Là Vệ Nghị, lão Đại Thánh của Thiên Toàn thánh địa đi!" Cùng lúc đó, tại thạch phương rách nát kia, Tần Hạo cảm ứng được một luồng khí tức tối nghĩa.

Bề ngoài nhìn qua chỉ là một lão giả gần đất xa trời, nhưng Tần

Hạo lại liếc mắt một cái liền nhìn ra, lão giả trước mắt thình lình là một tôn tồn tại cấp bậc Đại Thánh.

Tu vi có lẽ so ra kém Đông Phương Thái Nhất mà Tần Hạo gặp được trước đó, nhưng ở trong cấp bậc Đại Thánh, hiển nhiên cũng là tồn tại đỉnh tiêm.

Đồng thời Tần Hạo ở trong Thần thành còn cảm ứng được hai luồng khí tức quen thuộc, chính là khí tức của Trương Lâm và Dương Di.

Năm đó sau khi từ biệt, hai người liền tới Thần thành, ẩn cư tại nơi này.

Đợi Tiểu Niếp Niếp ăn xong, Tần Hạo cũng trực tiếp ôm Tiểu Niếp Niếp đi về hướng Thiên Toàn thạch phương.

Thiên Toàn thạch phương nằm ở trung ương Thần thành, diện tích thập phần khủng bố.

Trong tất cả thạch phương ở Thần thành, diện tích của Thiên Toàn thạch phương tuyệt đối có thể xếp vào top 3.

Bất quá tương đối với sự khí phái xa hoa của các thạch phương khác, Thiên Toàn thạch phương trước mắt hiển nhiên có chút rách nát, bên trong chỉ còn lại có một ít Nguyên thạch linh tinh vụn vặt còn sót lại sau khi bị các đại thế lực chia cắt, cơ bản rất ít có tu sĩ đi vào, có thể dùng câu "vắng như chùa Bà Đanh" để hình dung.

“Vị công tử này muốn mua sắm Nguyên thạch sao?” Sau khi đi vào cổng Thiên Toàn thạch phương, một đạo thân ảnh già nua cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ánh mắt lão giả dừng trên người Tần Hạo, mở miệng nói.

Đáy mắt lão cũng lóe lên một đạo tinh quang tối nghĩa, bất quá khi ánh mắt chú ý tới Tiểu Niếp Niếp trong lòng Tần Hạo, thân thể lão

nhịn không được mạnh mẽ run lên một cái, đáy mắt lóe lên một tia kinh khủng, phảng phất như nhìn thấy tồn tại đáng sợ nào đó.

"Ta không mua Nguyên thạch, ta tìm người!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tìm người?

Không biết công tử muốn tìm..." Trên mặt lão giả lộ ra một tia tò mò.

"Cổ Phong!

Còn có ngươi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ta?

Vị công tử này nói giỡn, lão đầu tử ta chỉ là một người thường trông cửa, công tử tìm ta làm cái gì?" Lão giả nghe Tần Hạo nói xong, thân thể không dấu vết lui về phía sau một bước, sau đó mở miệng nói.

"Người thường?

Một tôn người thường cấp bậc Đại Thánh sao?

Từ khi nào một người thường cũng có thể có thực lực như thế?" Nhìn lão giả trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói.

Chương 116

“Ngươi là ai!?

Tới nơi này có mục đích gì?” Nghe Tần Hạo nói toạc ra, sắc mặt lão giả tức khắc kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Lão ẩn cư tại nơi này mấy ngàn năm, tinh thông thuật liễm tức, tự tin rằng tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế bình thường đều không thể phát hiện dị thường, nhưng hiện tại lại bị người một câu nói toạc ra hư thực, sự chấn kinh trong lòng có thể nghĩ mà biết.

“Không cần khẩn trương, Bản tọa đối với ngươi không có ác ý, nếu không thì ngươi đã sớm chết rồi!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Các hạ không khỏi có chút quá cuồng vọng rồi đi?” Nghe Tần Hạo nói, cho dù là Vệ Nghị hiển nhiên cũng có chút tức giận.

Tuy rằng đối với hư thực của Tần Hạo có chút nắm bắt không định, nhưng lão dầu gì cũng là một tôn tồn tại cấp bậc Đại Thánh, ở trong thiên địa hiện giờ có thể xưng là tồn tại đỉnh tiêm, trừ bỏ những tồn tại khủng bố trong Sinh Mệnh Cấm Khu ra, cơ bản không có người nào có thể uy hiếp được lão.

Khoảnh khắc gian, một luồng khí tức cường đại khủng bố từ trên người Vệ Nghị bốc lên.

“Khí thế không tồi, bất quá đáng tiếc, không đủ!” Nhìn Vệ Nghị trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói.

Làm một tôn tồn tại cấp bậc Đại Thánh tu luyện từ thời Hậu Hoang Cổ, khí tức của Vệ Nghị so với đám Thái Cổ sinh vật cùng cấp bậc tu luyện thời Thái Cổ thì hồn hậu hơn nhiều.

Rốt cuộc thời Thái Cổ, hoàn cảnh tu luyện trong thiên địa tốt hơn hiện tại rất nhiều, tu luyện tự nhiên cũng sẽ dễ dàng hơn.

Như hôm nay là thời đại Hậu Hoang Cổ, thiên địa áp chế, có thể đi được một bước so với thời Thái Cổ khó hơn gấp mười lần.

Một khắc sau, trên người Tần Hạo một cỗ khí tràng vô hình nháy mắt tản phát ra.

Trong khoảnh khắc, khí tức khủng bố nguyên bản bùng nổ trên người Vệ Nghị nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, trực tiếp bị xua tan.

"Cái gì!?" Thấy một màn này, sắc mặt Vệ Nghị tức khắc đại biến, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên càng thêm kinh hãi, hiển nhiên bị thủ đoạn khủng bố của Tần Hạo làm cho chấn kinh.

"Chuẩn Đế!?

Chuẩn Đế cấp bậc tồn tại?" Vệ Nghị thần sắc vô cùng ngưng trọng nhìn Tần Hạo.

"Tiền bối, là ngài!?" Lúc này, người ở bên trong hiển nhiên cũng đều cảm ứng được động tĩnh bên ngoài, mấy đạo thân ảnh từ bên trong đi ra.

Khi nhìn thấy Tần Hạo, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ vui mừng, thình lình chính là Diệp Phàm đang hóa danh Cổ Phong cùng Đoạn Đức, Hắc Hoàng.

"Ân, Tứ Cực đỉnh phong, không tồi, xem ra gần đây thu hoạch ở Thần thành không tồi!" Nhìn Diệp Phàm trước mắt, Tần Hạo gật gật đầu nói.

"Tiền bối quá khen, ta còn kém xa lắm!" Diệp Phàm khiêm tốn nói.

Hắn thập phần rõ ràng, có thể có thành tựu hôm nay, Tần Hạo

trước mắt tuyệt đối công lao rất lớn.

Trên đường gặp được khó khăn, hầu như đều dựa vào thủ đoạn Tần Hạo truyền thụ mới vượt qua được, nếu không có Tần Hạo, Diệp Phàm khủng hoảng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

"Tiền bối, vị này là..." Sau đó ánh mắt Diệp Phàm rơi vào trên người Vệ Nghị bên cạnh, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tuy rằng trước đó cảm giác lão giả trước mắt có chút không quá bình thường, nhưng lại không nghĩ tới đối phương là một tôn cường giả kinh thế khủng bố như thế.

Tuy không biết tu vi cụ thể của đối phương, nhưng nhìn từ luồng khí tức vừa rồi bùng nổ, tuyệt đối là tồn tại trên cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền.

So với Xích Long Đạo Nhân và Trương Lâm mà hắn cảm nhận được trước đó hiển nhiên đều cường đại hơn không ít.

"Tiền bối, ngài tới Thần thành làm gì?" Diệp Phàm ngay sau đó nhịn không được hỏi.

"Bản tọa mang theo Tiểu Niếp Niếp vừa lúc đi ngang qua nơi này, ngược lại là ngươi, gần đây ở Thần thành lộng ra động tĩnh không nhỏ a!

Cùng người của Nguyên thuật thế gia đối thượng rồi?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Bọn hắn khinh người quá đáng, ký du Nguyên thuật truyền thừa trên người ta, đám Nguyên thuật thế gia kia cũng đều là một đám tiểu nhân mua danh chuộc tiếng!" Nhắc tới cái này, trên mặt Diệp Phàm lộ ra một tia phẫn uất, hiển nhiên đối với những người của Nguyên thuật thế gia thập phần không có thiện cảm.

"Bình thường thôi, phương thiên địa này bản chất là mạnh được

yếu thua, căn bản không có đạo lý để giảng.

Chỉ cần thực lực đủ cường đại, liền có thể muốn làm gì thì làm.

Thẳng nếu thực lực ngươi đủ cường đại, bọn hắn lại há dám đánh chủ ý lên ngươi!" Tần Hạo nói.

"Tiền bối dạy phải!" Đối với lời của Tần Hạo, Diệp Phàm tự nhiên không có chút phản bác nào.

"Tiền bối, không biết vị tiền bối này là..." Sau đó Diệp Phàm có chút tò mò nhìn Vệ Nghị.

"Hắn sao..., giữa các ngươi cũng có chút uyên nguyên, nãi là sư huynh của Lão Phong Tử đại ca ngươi, Thiên Toàn Tam Kiệt năm đó!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Cái gì!?

Sư huynh của Lão Phong Tử đại ca?

Vậy chẳng phải tiền bối là nhân vật của sáu ngàn năm trước!?" Diệp Phàm nghe Tần Hạo nói xong, trên mặt tức khắc lộ ra thần sắc chấn kinh.

Đối với Lão Phong Tử, trong lòng Diệp Phàm hiển nhiên thập phần cảm kích, đối phương đối với hắn cũng có ân truyền đạo, Lục Đạo Luân Hồi Quyền và Thiên Toàn Bộ Pháp trên người hắn đều thừa kế từ Lão Phong Tử.

"Vãn bối Diệp Phàm bái kiến tiền bối, trước đó có chỗ thất lễ, mong tiền bối hải hàm!" Diệp Phàm thấy thế lập tức tiến lên một bước, cung kính nói với Vệ Nghị.

"Bộ pháp trên người ngươi là do tiểu sư đệ truyền lại sao?

Không biết tiểu sư đệ hiện tại thế nào?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Vệ Nghị lộ ra vẻ liễu nhiên, cuối cùng ánh mắt dừng trên người

Diệp Phàm hỏi.

"Lão Phong Tử đại ca rất tốt, hình như đã hoàn thành thuế biến!" Diệp Phàm đơn giản kể lại tình huống gặp được Lão Phong Tử trước đó một lần.

"Thì ra là thế, xem ra sư đệ cũng đã đi ra một bước kia, hẳn là từ trong ám ảnh năm đó thoát ra rồi!" Nghe Diệp Phàm nói, Vệ Nghị cũng đầy mặt thổn thức.

"Không biết vị tiền bối này xưng hô thế nào?" Lúc này Vệ Nghị cũng nhìn ra, Tần Hạo trước mắt đối với bọn họ hẳn là không có ác ý.

Thủ đoạn đối phương vừa rồi biểu hiện ra hiển nhiên vượt qua tưởng tượng của lão, thực lực hiển nhiên xa ở trên lão, ngay lập tức cũng thu hồi khí thế trên người, mở miệng hỏi.

"Bản tọa Tần Hạo!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Tiền bối, mấy tháng trước, Vạn Long Sào bị diệt, hẳn là bút tích của tiền bối đi?" Ngay sau đó Diệp Phàm đầy mặt tò mò hỏi.

Chương 117

Giống như trong nguyên tác, Diệp Phàm cũng từng đi Vạn Long Sào, bất quá không giống trong nguyên tác là hắn không lấy được Tiên Trân Đồ, cũng không gặp được Đông Phương Thái Nhất, ngược lại ở trong Vạn Long Sào lấy được không ít Thần Nguyên kỳ trân.

"Ân!" Tần Hạo không phủ nhận, nhàn nhạt gật gật đầu.

"Cái gì!?" Lời này lọt vào tai Vệ Nghị quả thực không thua gì sét đánh giữa trời quang, tròng mắt lão trừng lớn, rốt cuộc không thể giữ được vẻ bình tĩnh, đầy mặt chấn kinh nhìn Tần Hạo.

Hiển nhiên lão bị trấn trụ rồi.

Là người của Thiên Toàn thánh địa, lão tự nhiên minh bạch dưới đáy Vạn Long Sào có thứ gì, đồng dạng cũng minh bạch sự khủng bố của Vạn Long Sào.

Nơi đó chính là nơi có Vô thượng tồn tại chấp chưởng Cổ Hoàng Binh thủ hộ, so với những Hoang Cổ thế gia và thánh địa có Cực Đạo Đế Binh tuyệt đối không hề yếu hơn, thậm chí còn muốn cường đại hơn không ít.

Quan trọng hơn là, làm một tồn tại Đại Thánh đỉnh phong, lão tự nhiên cũng cảm nhận được trận tranh đấu trong Thái Sơ Cổ Khoáng.

Tuy rằng tình huống cụ thể cảm ứng không rõ, nhưng ít nhất có một điểm có thể xác định, trận chiến ấy có tồn tại cấp bậc Chí Tôn ngã xuống.

Thực lực Tần Hạo có thể nghĩ mà biết.

Nguyên bản lão cho rằng thực lực Tần Hạo là một tôn Chuẩn Đế, bất quá hiện tại xem ra, hiển nhiên có khả năng xa xa không chỉ như

vậy, có thể trấn sát Chí Tôn đã cực tẫn thăng hoa, thực lực ít nhất cũng là một tôn tồn tại Lánh Loại Thành Đạo, thậm chí Đại Đế tại thế.

"Thiên Toàn Vệ Nghị bái kiến tiền bối, trước đó nhiều có mạo phạm, mong tiền bối bao dung!" Vệ Nghị thấy thế lập tức vội vàng nói.

"Vô phương, không biết không có tội!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Không biết tiền bối tìm ta có chuyện gì?" Vệ Nghị tò mò hỏi.

"Bản tọa hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý trọng kiến Thiên Toàn thánh địa, một lần nữa khôi phục vinh quang Thiên Toàn thánh địa hay không?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Trọng kiến Thiên Toàn thánh địa!?" Nghe Tần Hạo nói, mắt Vệ Nghị mạnh mẽ sáng ngời.

Chuyện này lão không phải không nghĩ tới, nhưng trải qua trận chiến năm đó, lão cũng có chút tâm tro ý lạnh.

Năm đó một cái Thiên Toàn thánh địa to lớn như vậy, cuối cùng cơ hồ tiêu vong, đả kích trong lòng có thể nghĩ mà biết.

"Trọng kiến rồi lại có thể như thế nào, sở hữu hết thảy đều đã vật đổi sao dời, như hôm nay Thiên Toàn thánh địa chỉ còn lại ta cùng sư đệ hai người, tiểu sư muội thì bị nhốt trong Hoang Cổ Cấm Địa..." Phảng phất nhớ tới cái gì, trên mặt Vệ Nghị lộ ra biểu tình bi lương.

"Thiên Toàn Thánh Nữ sao, cái này vô phương, muốn cứu Thiên Toàn Thánh Nữ về cũng không phải việc khó!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Cái gì!?

Tiền bối nói là thật!?

Chẳng lẽ tiền bối ngài muốn ra tay!?

Trong Hoang Cổ Cấm Địa chính là có một tôn Vô thượng tồn tại!

Nếu chọc giận tôn tồn tại kia, hậu quả chỉ sợ không dám tưởng tượng!" Vệ Nghị mở miệng nói.

Đã từng tiến công Hoang Cổ Cấm Địa, lão tự nhiên minh bạch dưới đáy Hoang Cổ Cấm Địa có tồn tại gì.

Năm đó Thiên Toàn thánh địa từ trong cổ tịch tìm được ghi chép trong Hoang Cổ Cấm Địa có Thành Tiên Lộ.

Năm đó Thiên Toàn thánh địa hùng bá Đông Hoang, uy chấn cả Bắc Đẩu, có thể xưng là thế lực số một Bắc Đẩu, phong đầu vô lượng.

Dưới sự ý khí phong phát, Thiên Toàn thánh địa cử giáo công nhập Hoang Cổ Cấm Địa, muốn chinh chiến Thành Tiên Lộ.

Chỉ tiếc, bọn họ lựa chọn sai thời gian, đồng dạng sai địa điểm, kết quả cuối cùng có thể nghĩ mà biết.

Vừa mới sát nhập lối vào Thành Tiên Lộ, thánh địa liền cơ hồ phúc diệt, lão cùng Lão Phong Tử phí chín trâu hai hổ chi lực mới kham kham đào thoát.

Thiên Toàn Thánh Nữ tắc trở thành Hoang Nô, những người Thiên Toàn thánh địa còn lại thì toàn bộ trở thành thi hài trên Thành Tiên Lộ.

Lúc sát nhập Tiên Lộ, lão vô ý liếc thấy một tôn Vô thượng tồn tại trong Hoang Cổ Cấm Địa, cũng chính vì biết sự hiện diện của tôn tồn tại khủng bố kia, Lão Phong Tử cùng Vệ Nghị tuy biết Thiên Toàn Thánh Nữ đang ở trong Hoang Cổ Cấm Địa, nhưng lại không dám vượt lôi trì một bước, bởi vì bọn họ phân tích rất rõ ràng, có tôn tồn tại kia ở đó, bọn họ căn bản không có chút cơ hội nào.

“Vô phương, nàng sẽ không ra tay!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Sẽ không ra tay!?

Chẳng lẽ tiền bối cùng nàng có quen biết cũ!?” Nghe Tần Hạo nói, mắt Vệ Nghị mạnh mẽ sáng ngời, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn, đồng thời đối với thân phận Tần Hạo càng thêm tò mò.

Phải biết rằng tôn tồn tại khủng bố kia trong truyền thuyết là người đã thành đạo mấy chục vạn năm trước, nếu Tần Hạo trước mắt cùng đối phương có quen biết cũ, vậy năm tháng hắn tồn tại có thể nghĩ mà biết.

“Coi là vậy đi!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Thật sự!?

Thật tốt quá!

Thật tốt quá!” Nghe được tin tức này, sự hưng phấn trong lòng Vệ Nghị có thể nghĩ mà biết.

Phải biết rằng Thiên Toàn thánh địa hiện tại chỉ còn lại ba người, hiện tại có cơ hội đoàn tụ, sự kích động trong lòng lão tột độ.

“Không biết tiền bối có điều kiện gì?” Ngay sau đó Vệ Nghị nhìn Tần Hạo hỏi.

“Đơn giản, Bản tọa hy vọng ngày sau Thiên Toàn thánh địa gia nhập Thiên Đình!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Thiên Đình!?

Chờ một chút, tiền bối, ngài muốn lập Thiên Đình!?” Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Vệ Nghị lộ ra thần sắc vô cùng chấn kinh.

Trừ bỏ Diệp Phàm và Đoạn Đức ra, đôi mắt Hắc Hoàng cũng trừng thật lớn, hiển nhiên đối với tin tức này thập phần chấn kinh.

“Không sai!” Tần Hạo nhàn nhạt gật gật đầu.

“Thì ra là thế, không nghĩ tới tiền bối muốn lập Thiên Đình.

Nếu tiền bối thật sự có thể cứu ra tiểu sư muội, như vậy ta làm chủ, ngày sau Thiên Toàn thánh địa ta định sẽ duy Thiên Đình mã thủ thị chiêm!” Vệ Nghị lập tức gật đầu nói, đối với yêu cầu này của Tần Hạo tịnh không có cự tuyệt.

Chương 118

"Hảo!" Tần Hạo gật đầu.

"Không biết tiền bối chuẩn bị khi nào đi Hoang Cổ Cấm Địa?" Vệ Nghị có chút chờ mong nhìn Tần Hạo.

"Chờ khi sư huynh đệ các ngươi trọng lập Thiên Toàn thánh địa, đó chính là ngày ba người các ngươi đoàn tụ!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Thì ra là thế, ta đã hiểu, ta sẽ tẫn mau đi tìm sư đệ, sớm ngày trọng lập Thiên Toàn thánh địa!" Vệ Nghị đầy mặt kiên định nói.

Tiếp theo Tần Hạo cũng liền ở lại Thiên Toàn thạch phương, đảo mắt ba ngày thời gian trôi qua.

Một ngày này, Tần Hạo cùng đoàn người mênh mông cuồn cuộn đi về phía Dao Trì thạch phương.

Trong nguyên tác, màn đối quyết giữa Diệp Phàm và Nguyên thuật thế gia diễn ra tại Dao Quang thánh địa, bất quá hiện tại Dao Quang thánh địa đã bị Tần Hạo tiêu diệt, tài nguyên cũng sớm bị mấy đại thánh địa và Hoang Cổ thế gia chia cắt sạch sẽ, cho nên địa điểm quyết đấu lần này định tại Dao Trì thạch phương.

Bởi vì mấy ngày nay chuyện Diệp Phàm cùng Nguyên thuật thế gia đối quyết đã truyền khắp cả Thần thành, cho nên ngày này toàn bộ Dao Trì thạch phương tương đối náo nhiệt, hiển nhiên mọi người đều bị cuộc đối quyết kinh thế này hấp dẫn, cả thạch phương người đông nghìn nghịt.

Giờ phút này Diệp Phàm cùng mấy người cũng đang tụ tập tại một gian phòng bên cạnh Thiên tự hào viện tử.

“Diệp huynh!

Không thành vấn đề chứ, ta nghe nói đám già nua Nguyên thuật thế gia xuất động mấy lão quái vật, đều là tồn tại cấp bậc Tông sư của Nguyên thuật thế gia, có nắm chắc không?” Bên người Diệp Phàm, mấy thanh niên lưu manh nhìn Diệp Phàm, trong đó một người mở miệng nói.

“Nếu thi đấu bình thường, về phương diện Nguyên thuật, trừ phi đối phương là Nguyên Thiên Sư, nếu không ta sẽ không kém bất luận kẻ nào!” Trên mặt Diệp Phàm lộ ra thần sắc nồng đậm tự tin.

“Diệp huynh, vẫn là ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, đám vương bát đản kia vô cùng âm hiểm, ngàn vạn đừng trúng chiêu!” Lại một người nhịn không được nói.

“Yên tâm đi, trong lòng ta nắm chắc.

Nếu thi đấu bình thường thì còn tốt, nếu bọn họ dám giở thủ đoạn, đến lúc đó khóc tuyệt đối là bọn họ!” Diệp Phàm cười khẽ một tiếng, ánh mắt liếc về hướng Tần Hạo.

Phải biết rằng trước đó hắn đã được Tần Hạo thủ khẳng, nếu đối phương dùng thủ đoạn ngoài Nguyên thuật, Tần Hạo tuyệt đối sẽ dạy bọn họ làm người.

Có lời hứa của một tôn Tiên, trong lòng Diệp Phàm căn bản không có chút lo lắng nào.

“Diệp huynh, không biết vị huynh đài này là...” Lúc này một thanh niên bên cạnh ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo, thấy bộ dáng Tần Hạo, thần sắc có chút tò mò hỏi.

“Khụ khụ khụ, Đồ huynh, không được mạo phạm tiền bối!

Tiền bối, Đồ huynh không phải cố ý, thỉnh ngài bao dung!” Nghe đối phương nói, trong lòng Diệp Phàm tức khắc nhảy dựng, vội vàng

mở miệng nói.

Nói giỡn, Tần Hạo chính là một tôn Tiên, cùng một tôn Tiên xưng huynh gọi đệ, quả thực là...

"Ách...

Diệp huynh..." Thấy bộ dáng Diệp Phàm, thanh niên cũng ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Diệp Phàm.

Hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Phàm phản ứng kịch liệt như thế.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên có chút không giống, hắn đối với Diệp Phàm hiển nhiên cũng có chút hiểu biết, tự nhiên hiểu rõ tì tính đối phương.

Diệp Phàm đối với thân phận của hắn cũng thập phần rõ ràng, nhưng hiện tại Diệp Phàm khẩn trương như thế, hiển nhiên thân phận đối phương tuyệt đối không tầm thường, ít nhất tuyệt đối không tốn sắc hơn gia gia của hắn.

"Thập Tam Đại Khấu hậu đại sao?" Tần Hạo liếc mắt nhìn mấy người kia một cái, tịnh không có quá nhiều biểu tình.

Đám người này trong nguyên tác cũng là huynh đệ hiếm hoi của Diệp Phàm, tuy rằng tính cách có chút hỗn đản, bất quá lại là hạng người trượng nghĩa, ở thế giới tu sĩ ngươi lừa ta gạt này cũng thập phần khó được.

"Tại hạ Đồ Phi, bái kiến tiền bối!" Đồ Phi thấy thế, cuối cùng lựa chọn tin tưởng Diệp Phàm, lập tức mở miệng chào.

"Gia tổ Đồ Thiên!" Đồ Phi giới thiệu.

"Đồ Thiên sao...

Được, nếu đã như thế, cũng là thời điểm!" Tần Hạo nghe cái tên này xong, trong miệng lẩm bẩm nói.

Một khắc sau, chỉ thấy Tần Hạo trực tiếp vươn một tay ra, đối với hư không một trảo.

Ngay sau đó mọi người chỉ cảm thấy hư không mạnh mẽ vặn vẹo, tùy theo trong tầm mắt mọi người, một đạo thân ảnh trực tiếp từ trong hư không ngã xuống, rơi vào giữa sân.

"Hỗn trướng, là ai!?

Dám ám toán lão phu!" Người tới hiển nhiên cũng có chút mộng, bất quá rất nhanh liền hồi thần, một đạo thanh âm tràn ngập sát khí tùy tức truyền ra.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cường đại nháy mắt thăng đằng, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người một đám người trong sân.

"Ân?

Hắc tiểu tử?

Hư tiểu tử?

Tiểu Phi...

Sao lại ở chỗ này, đây là địa phương nào!?" Khi nhìn thấy đám người Đồ Phi bên cạnh Diệp Phàm, lão giả cả người trực tiếp ngây ngẩn cả người, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Gia gia!?

Ngài sao lại ở chỗ này!?

Đây là Thần thành Dao Trì thạch phương a?" Đồ Phi thấy người tới cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì người trước mắt không phải người khác, thình lình chính là gia gia Đồ Thiên của hắn.

Bất quá ngay sau đó, phảng phất nghĩ tới cái gì, đôi mắt hắn mạnh mẽ trừng lớn, ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo, trên mặt lộ ra nồng đậm kinh hãi.

Phải biết rằng gia gia hắn chính là một tôn tồn tại cấp bậc Đại Năng, tại Bắc Vực tuyệt đối là hung danh hiển hách, nhưng hiện tại dưới tình huống không hề phòng bị bị lộng tới nơi này, thực lực người ra tay có bao nhiêu khủng bố, tuyệt đối không phải Đại Năng có thể làm được.

Nhất thời, hắn cũng nháy mắt minh bạch vì sao trước đó Diệp Phàm lại khẩn trương như vậy.

"Cái gì!?

Chương 119

Thần thành!?

Nơi này là Thần thành!?" Nghe xong lời này, sắc mặt Đồ Thiên đại biến.

Phải biết rằng vừa rồi lão chính là đang ở tại đại bản doanh, đại bản doanh của lão cách Thần thành đâu chỉ trăm vạn dặm, nhưng hiện tại bị người cách trăm vạn dặm lộng tới nơi này, sự chấn kinh trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Ngay sau đó Đồ Thiên cũng chú ý tới ánh mắt đám người Đồ Phi, theo ánh mắt bọn hắn, Đồ Thiên nhìn về phía Tần Hạo.

"Các hạ...

Là các hạ đưa ta tới nơi này?

Không biết các hạ có mục đích gì?" Đồ Thiên đầy mặt ngưng trọng nhìn Tần Hạo, cùng lúc đó, thần lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, một cỗ khí tức khủng bố chậm rãi từ trên người lão thăng đẳng, phảng phất có thứ gì muốn thức tỉnh.

Tại nháy mắt cổ khí tức kia xuất hiện, Tần Hạo chỉ cảm giác Nắp Thôn Thiên Ma Quán trên người truyền đến một cỗ quý động, phảng phất chịu lôi kéo, dẫn phát cộng minh.

"Thôn Thiên Ma Quán sao..." Ngay khi khí tức kia bốc lên, Tần Hạo liền cảm ứng được thình lình chính là khí tức Thôn Thiên Ma Quán.

Vừa rồi sở dĩ Tần Hạo có thể nháy mắt tìm được đối phương, cũng chính bởi vì khí tức thân quán của Thôn Thiên Ma Quán trên người đối phương.

“Bản tọa nãi là thu hồi đồ vật của ta!” Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó trực tiếp duỗi tay đối với trên người Đồ Thiên một trảo.

Cảm nhận được động tác của Tần Hạo, sắc mặt Đồ Thiên đại biến, lập tức muốn thôi động Thôn Thiên Ma Quán ra tay, nhưng một khắc sau, một màn lệnh lão vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Lão bỗng nhiên cảm giác Thôn Thiên Ma Quán trong cơ thể không chịu khống chế, trực tiếp tránh thoát sự chưởng khống của lão, nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào trong tay Tần Hạo.

Ngay sau đó Tần Hạo duỗi tay một cái, Nắp Thôn Thiên Ma Quán cũng trực tiếp xuất hiện trong tay, sau đó chỉ thấy thân quán và cái nắp mạnh mẽ bùng nổ một đạo hắc sắc quang mang, nháy mắt hợp hai làm một, một cỗ thôn phệ khí tức vô thượng khủng bố từ bên trên bùng nổ, Cực Đạo Đế Uy khủng bố nháy mắt điên cuồng dũng động.

Tại nháy mắt Cực Đạo Đế Uy của Thôn Thiên Ma Quán bùng nổ, cơ hồ tu sĩ trong cả Thần thành đều cảm ứng được cỗ khí tức khủng bố này, từng cái sắc mặt đều lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, hiển nhiên đều bị Cực Đạo Đế Uy đột ngột xuất hiện dọa sợ.

“Thôn Thiên Ma Quán sao?

Không tồi!” Cảm ứng khí tức bên trên, Tần Hạo chậm rãi gật gật đầu, sau đó vung tay lên, trực tiếp đem khí tức trên Thôn Thiên Ma Quán bình tế đi, Thôn Thiên Ma Quán trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang rơi vào trên tay Tần Hạo, khí tức nguyên bản nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, cho người ta cảm giác thập phần bình tĩnh.

“Này, làm sao có thể!?” Thấy một màn này, trên mặt Đồ Thiên lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, hiển nhiên bị một màn trước mắt trấn trụ.

Đế binh áp đáy hòm của lão thế nhưng dễ dàng bị thu phục như vậy.

Bất quá giờ phút này lão cũng không dám xuất ngôn phản đối, lão không phải kẻ ngu, làm sao có thể nhìn không ra Tần Hạo trước mắt không chỉ có quan hệ với Cực Đạo Đế Binh này, mà chỉ riêng thực lực tuyệt đối không phải lão có thể dễ dàng trêu chọc.

Thập Tam Đại Khấu tuy rằng tung hoành Đông Hoang Bắc Vực sở hướng phi mỹ, nhưng lão thập phần rõ ràng, đối mặt với Tần Hạo trước mắt, cho dù Thập Tam Đại Khấu tề xuất, cộng thêm Lão Bất Tử cầm đầu, đối thượng Tần Hạo chỉ sợ cũng tuyệt đối có chết vô sinh.

"Vật ấy có đại nhân quả, không thể tùy ý dính dáng, nếu không ngày sau định sẽ thân tử đạo tiêu!

Bất quá Bản tọa cũng sẽ không lấy không đồ vật của ngươi!

Kiện đồ vật này liền cho ngươi đi!" Tần Hạo nhìn thoáng qua Đồ Thiên đối diện, trầm ngâm một lát, duỗi tay một cái, một bộ bảo giáp màu vàng xuất hiện trong tay, một cỗ khí tức cường đại từ bên trên tán phát ra, thình lình là một kiện thần binh cường đại.

"Đây...

Khí tức này...

Thánh binh!?" Nhìn chiến giáp màu vàng trước mắt, Đồ Thiên ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Thân quán của Thôn Thiên Ma Quán trước đó tuy rằng uy năng thập phần khủng bố, nhưng mỗi lần thôi động cần tiêu hao năng lượng thật sự quá khủng bố, mỗi lần thôi động quả thực đều muốn mất nửa cái mạng, dùng làm át chủ bài thì có thể, nhưng nếu làm thủ đoạn thông thường thì hiển nhiên căn bản không thích hợp.

Với tu vi cấp bậc Đại Năng của lão, căn bản vô pháp phát huy ra uy năng của nửa kiện Cực Đạo Đế Binh, giá trị thực dụng hiển nhiên

xa không bằng chiến giáp màu vàng trước mắt.

"Đây là Thánh binh do một tôn Đại Thánh sinh tiền tế luyện!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Thứ này chính là lấy được trên người một tôn Đại Thánh ở Vạn Long Sào.

"Đại Thánh thần binh!

Chẳng phải là Đại Thánh cấp thần binh!?...

Tiền bối, cái này có phải hay không có chút quá trân quý?" Đồ Thiên thần sắc có chút kinh nghi bất định nói.

"Một kiện Đại Thánh binh thôi, nếu Bản tọa cho ngươi, ngươi cứ nhận lấy là được!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vậy...

Vậy đa tạ tiền bối!

Ngày sau tiền bối nếu có sai phái, cứ việc phân phó, tại hạ định sẽ toàn lực ứng phó!" Đồ Thiên lập tức mở miệng nói.

"Đại Thánh binh!

Trời ạ..." Giờ phút này mấy tên tiểu thổ phỉ chung quanh thấy một màn này, hiển nhiên cũng đều bị trấn trụ, từng cái nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt trở nên vô cùng kính sợ.

Bọn hắn không ngốc, làm sao có thể nhìn không ra Tần Hạo trước mắt hiển nhiên là tồn tại siêu việt tưởng tượng của bọn hắn.

Làm xong hết thảy, Tần Hạo cũng lười vô nghĩa, vung tay lên, không gian chung quanh lại lần nữa vặn vẹo, sau đó thân ảnh Đồ Thiên trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh.

Tại một chỗ đại hoang ẩn nấp nào đó ở Bắc Vực, không gian vặn

vẹo, sau đó một đạo thân ảnh bằng không hiển hóa ra, thình lình chính là Đồ Thiên vừa rồi.

“Lại đã trở lại!?

Thực lực này...

Khủng bố, thật sự là quá khủng bố!” Nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, trên mặt Đồ Thiên lộ ra vẻ chấn động, nơi này thình lình chính là sào huyệt của lão.

Nếu không phải cảm ứng rõ ràng kiện Đại Thánh binh trong Khổ Hải, lão thậm chí đều hoài nghi hết thảy vừa rồi đều là đang nằm mơ.

“Không nghĩ tới trong thiên hạ lại có tồn tại khủng bố như thế, chỉ sợ ít nhất là một tôn Đại Thánh cấp bậc tồn tại, thậm chí Chuẩn Đế!

Trước kia chúng ta thật sự có chút ếch ngồi đáy giếng!

Chương 120

Xem ra thiên hạ thật sự muốn thay đổi!" Đồ Thiên trong miệng lẩm bẩm nói, hiển nhiên chịu đánh giật không nhỏ.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm, Tiểu Diệp Tử, nên lên sàn!" Đem Đồ Thiên tống cổ đi rồi, cảm ứng tình huống bên ngoài, Tần Hạo mở miệng nói.

"Đã biết, tiền bối!" Diệp Phàm lập tức không có chút chần chờ, trực tiếp đi ra phía ngoài.

"Tới rồi, tới rồi!

Cổ Phong tới rồi!" "Thật trẻ tuổi, còn trẻ hơn trong lời đồn, tuổi như vậy liền có Nguyên thuật kinh thiên như thế, đương chân là thiên túng kỳ tài!" "Tứ Cực đại viên mãn tu vi, chỉ sợ so với Thánh tử các đại thánh địa Đông Hoang cũng chỉ mạnh không yếu!" Tại nháy mắt Diệp Phàm lên sàn, chú ý lực của cả sân cũng đều dừng ở trên người hắn, nháy mắt biến thành tiêu điểm, cảm nhận được khí tức trên người Diệp Phàm, không ít người cũng sôi nổi cảm thán một tiếng.

"Tiểu tử, rốt cuộc tới!

Lão phu còn tưởng rằng ngươi không dám tới!" Lúc này một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến, chỉ thấy đối diện mấy đạo thân ảnh đi tới, trong đó một lão giả mặc thanh y lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm lóe lên một tia âm mai.

"Không dám?

Chỉ bằng mấy cái lão bất tử các ngươi cũng muốn làm tiểu gia lui bước?

Quả thực là thiên đại chê cười!

Đánh nhỏ, tới già, cái gọi là Nguyên thuật thế gia cũng bất quá như thế, khó trách vẫn luôn bị mạch Nguyên Thiên Sư áp chế.

Chỉ bằng loại mặt hàng này như các ngươi, vĩnh viễn cũng không có khả năng siêu việt mạch Nguyên Thiên Sư!" Nhìn mấy người đối diện, Diệp Phàm không chút lưu tình mở miệng nói, vẻ trào phúng nơi khóe miệng không thèm che giấu.

"Hảo một cái tiểu tử nhanh mồm dẻo miệng, mục vô tôn trưởng, nếu đã như thế, lão phu liền thay trưởng bối của ngươi giáo huấn ngươi!" Một hồng y lão giả bên cạnh thấy thế đáy mắt lóe lên một tia hung quang, lập tức lạnh lùng nói, mạnh mẽ vỗ ra một chưởng, bao phủ về phía mặt Diệp Phàm.

"Không tốt!" Cảm nhận được động tác của lão giả, sắc mặt Diệp Phàm cũng hơi đổi, lão giả đối diện tuy rằng không phải Đại Năng, bất quá cũng đã đạp nhập Tiên Đài chi cảnh, nãi là Tiên Nhất chi cảnh Bán Bộ Đại Năng, thực lực tự nhiên không dung khinh thường.

"Cẩn thận!" Đám người Đồ Phi thấy thế, lập tức kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn về phía lão giả vô cùng phẫn nộ.

"Thay trưởng bối của hắn?

Ngươi là cái thá gì, cũng xứng?" Mắt thấy công kích của đối phương sắp rơi xuống trên người Diệp Phàm, một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến.

Một khắc sau, một đạo thân ảnh hồng bào từ trên trời giáng xuống, chắn trước mặt Diệp Phàm, trực tiếp vỗ ra một chưởng.

"Bốp!" Chỉ nghe một đạo thúy hưởng thanh truyền đến, thân thể lão giả trực tiếp bay ngược ra ngoài, nửa bên mặt nháy mắt sưng vù, một dấu bàn tay rõ ràng hiện ra.

Thân ảnh hồng bào không phải người khác, thình lình chính là

Xích Long Đạo Nhân được Tần Hạo chỉ phái âm thầm bảo hộ Diệp Phàm.

"Hỗn trướng, đáng chết, là ai!?" Lão giả phản ứng lại, trong đôi mắt tức khắc lóe lên lửa giận ngập trời.

Lão đường đường là Nguyên thuật tông sư của Nguyên thuật thế gia, địa vị vô cùng siêu nhiên, cho dù là Thánh địa và Hoang Cổ thế gia khi đối mặt đều phải lấy lễ tương đãi, hiện tại lại bị đánh mặt trước mặt bao nhiêu người, da mặt hiển nhiên mất sạch, đôi mắt phun lửa, ánh mắt nháy mắt rơi vào trên người Xích Long Đạo Nhân trong hư không.

"Hỗn đản đáng chết, ta..." "Bốp!" Không đợi hắn nói xong, tức khắc chỉ nghe lại một tiếng thúy hưởng truyền đến, lời lão giả chưa kịp xuất khẩu trực tiếp bị sinh sinh đánh trở về, thân thể lại lần nữa bay ngược ra ngoài, bên mặt còn lại cũng sưng lên.

"Ngươi..." Một cái tát này hiển nhiên đánh lão giả tỉnh lại.

Nếu lần đầu tiên đối phương có hiềm nghi đánh lén, như vậy lần thứ hai hiển nhiên bất đồng.

Lão đã toàn thần quán chú, nhưng y cựu bị đối phương một cái tát tát bay, hiển nhiên không giống nhau.

Đối phương lần này là đánh mặt, nhưng nếu đối phương muốn giết hắn, như vậy hiển nhiên hắn căn bản sẽ không có chút lực phản kháng nào.

Nghĩ đến đây, sắc mặt lão giả nháy mắt trở nên có chút tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Xích Long Đạo Nhân trong hư không lóe lên nồng đậm kiêng kị và sợ hãi.

Phải biết rằng lão chính là Tiên Nhất chi cảnh Bán Bộ Đại Năng, theo lão thấy, cho dù là tồn tại cấp bậc Thánh Chủ muốn chiến thắng

lão cũng cần tốn một phen thủ đoạn.

Như thế mà nói, Xích Long Đạo Nhân trước mắt hiển nhiên nãi là tồn tại trên Đại Năng.

“Trảm Đạo chi cảnh!?

Ngươi là Trảm Đạo Vương Giả!?” Lão giả sắc mặt thập phần khó coi nói.

Nếu Xích Long Đạo Nhân chỉ là Thánh Chủ chi cảnh, lấy thân phận và địa vị của hắn, đảo cũng sẽ không sợ hãi.

Nhưng Trảm Đạo chi cảnh hiển nhiên hoàn toàn bất đồng, phải biết rằng hiện tại danh nghĩa cường giả tối cao của các đại thánh địa Đông Hoang cũng chỉ là cấp bậc Thánh Chủ mà thôi, Trảm Đạo cấp bậc là tồn tại cấp bậc để uẩn của các đại thánh địa thế gia, loại tồn tại này hiển nhiên không thể tùy ý điều động.

Theo hắn thấy, có thể nhẹ nhàng nghiền áp hắn, ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Trảm Đạo Vương Giả.

“Tê...” Thấy một màn này, những người chung quanh từng cái cũng nhịn không được đảo hút một ngụm khí lạnh, ánh mắt đều nhìn về phía Xích Long Đạo Nhân trong hư không, trên mặt lộ ra vẻ nồng đậm chấn động.

“Đó là...” “Xích Long Đạo Nhân, là hắn!?

Hắn còn sống!?” “Cái gì!?

Xích Long Đạo Nhân, vô thượng đại yêu tung hoành Đông Hoang hơn một ngàn năm trước!?

Hắn đột phá!?” Thực nhanh trong sân cũng có một ít lão cổ đổng nhận ra thân phận đạo nhân, từng cái trên mặt đều lộ ra vẻ nồng đậm chấn động.

Phải biết rằng danh đầu Xích Long Đạo Nhân tại cả Đông Hoang tuyệt đối có thể dùng bốn chữ "hung danh hiển hách" để hình dung.

Nguyên bản theo bọn hắn nghĩ, Xích Long Đạo Nhân hơn một ngàn năm không xuất hiện, khủng hoảng hẳn là đã tọa hóa, nhưng hiện tại xuất hiện ở nơi này, so với trước kia càng thêm cường thế, trực tiếp tiến quân 'Đạo' chi cảnh, sự chấn kinh trong lòng có thể nghĩ mà biết.

"Sau lưng Cổ Phong lại đứng Xích Long Đạo Nhân, một tôn tuyệt thế đại yêu khủng bố như vậy sao!?" "Nguyên lai Cổ Phong tịnh không phải không có hậu đài, sau lưng thế nhưng có một tôn tồn tại khủng bố như vậy!" Đồng thời, ánh mắt sở hữu mọi người nhìn về phía Diệp Phàm cũng đều có chút thay đổi, trước đó cho rằng Diệp Phàm hẳn là một tán tu, tịnh không có thân phận bối cảnh và hậu đài, không nghĩ tới lại có một tôn tồn tại khủng bố như vậy chi trì.

"Xích Long Đạo Nhân, ngươi có ý gì, chẳng lẽ muốn cùng sở hữu Nguyên thuật thế gia chúng ta là địch không thành?" Lúc này lại một đạo thanh âm truyền đến, thình lình chính là người của Nguyên thuật thế gia.

Tuy rằng giờ phút này trong lòng đối với thực lực của Xích Long Đạo Nhân thập phần kiêng kị, nhưng hiện tại mấy người bọn hắn nãi là châu chấu trên cùng một sợi dây, có thể nói nhất tổn câu tổn nhất vinh câu vinh.

"Cùng các ngươi là địch?

Chỉ bằng mấy người các ngươi?

Khủng hoảng không xứng!

Hơn nữa, các ngươi có thể đại biểu sở hữu Nguyên thuật thế gia?

Chương 121

Lão phu vừa mới đột phá, không ngại đi Nguyên thuật thế gia các ngươi đi một chuyến!" Nghe đối phương nói, trên mặt Xích Long Đạo Nhân không có chút lo lắng nào, ngược lại vô cùng bá khí đáp lại.

"Ngươi..." Nghe Xích Long Đạo Nhân trần trụi khinh thường và làm lơ, mặt mấy người bọn hắn lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên bị khí không nhẹ.

"Thật là một đám phế vật, tiếp theo đổ đấu nếu có người dám giở âm mưu quỷ kế, cũng đừng trách lão phu không khách khí!" Sau đó Xích Long Đạo Nhân lại lần nữa cảnh cáo.

"Hừ, bất quá là một cái tiểu tiểu Nguyên Sư, cùng hắn đối đổ, ta căn bản không cần dùng thủ đoạn khác!" Lại một tôn lão giả lạnh lùng nói, trên mặt lộ ra vẻ nồng đậm tự tin, hiển nhiên theo hắn thấy, ở lĩnh vực Nguyên thuật, trừ bỏ Nguyên Thiên Sư ra, căn bản không có người nào có thể siêu việt hắn.

"Hy vọng là thế, nếu không đừng trách Bản tọa không khách khí!" Xích Long Đạo Nhân lạnh lùng nói, lập tức trực tiếp thu hồi ánh mắt không hề để ý tới đối phương.

"Bái kiến Xích Long tiền bối, đa tạ tiền bối ra tay!" Diệp Phàm cũng cung kính hành lễ với Xích Long Đạo Nhân trong hư không.

"Vô tu đa lễ, ngươi chỉ cần toàn lực ứng phó tiến hành đổ đấu là được, có lão phu ở đây, ta đảo muốn nhìn xem ai dám vận dụng một ít thủ đoạn kiến bất đắc nhân!" Thanh âm Xích Long Đạo Nhân băng lãnh nói.

"Tiền bối, ta đã biết!" Diệp Phàm gật gật đầu.

“Được rồi, tiểu gia tới rồi, nói đi, đổ thế nào?” Ánh mắt Diệp Phàm rơi vào trên người ba người kia lạnh lùng nói.

“Ta lấy ra năm trăm vạn cân Nguyên làm tiền đặt cược, nếu ta thua, số Nguyên này toàn bộ về ngươi.

Bất quá nếu ta thắng, ta cũng không cần ngươi có thể lấy ra năm trăm vạn cân Nguyên, chỉ cần ngươi lưu lại Nguyên thuật truyền thừa là được!” Một lão giả Nguyên thuật thế gia đối diện nói.

“Nguyên thuật truyền thừa, nguyên lai là đánh cái chủ ý này!” Nghe đối phương nói, trên mặt Diệp Phàm lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hiển nhiên đã lộng minh bạch ý đồ của đối phương, ngay sau đó trong đôi mắt lóe lên nồng đậm sâm hàn.

Không nghĩ tới mục tiêu của đối phương là Nguyên thuật truyền thừa trên người hắn.

Đáy mắt hắn cũng lóe lên một tia băng lãnh sát ý.

“Thế nào?

Tiểu tử, dám hay không dám đổ!?” Trong đó một lão giả cười lạnh một tiếng nói.

“Có gì không dám, bất quá hy vọng đến lúc đó các ngươi đừng hối hận mới tốt!” Diệp Phàm đồng dạng đầy mặt tự tin nói.

Đối với Nguyên thuật, Diệp Phàm hiển nhiên có tuyệt đối tin tâm.

“Đổ như thế nào?” Sau đó Diệp Phàm nhìn ba người đối diện, lạnh lùng hỏi.

“Đơn giản, mỗi bên chọn lựa ba khối Nguyên thạch, lấy giá trị bảo vật khai ra làm chuẩn, giá cao giả thắng!” Lão giả cuối cùng thanh âm âm lãnh nói.

“Ba cái lão bang tử thật đúng là đủ vô sỉ, thật là một chút da mặt

cũng không cần, ba con rùa già hợp lại khi phụ một cái tiểu bối, thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt!" Lúc này thanh âm Lý Hắc Thủy cũng tùy tức truyền ra, ánh mắt nhìn về phía ba người đối diện tràn ngập nồng đậm khinh thường.

"Tiểu bối, làm càn!" Nghe Lý Hắc Thủy không chút lưu tình trào phúng, sắc mặt ba người tức khắc trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn về phía Lý Hắc Thủy cũng càng phát ra bất thiện.

"Ta hôm nay làm càn đấy, ngươi làm gì được ta?" Đối với ánh mắt của đối phương, Lý Hắc Thủy hiển nhiên căn bản không có chút sợ hãi nào, cười lạnh một tiếng, không chút khiếp tràng cùng đối phương đối thị.

Nói giỡn, hắn chính là hậu đại của Thập Tam Đại Khấu, vô luận thân phận bối cảnh đều hiển nhiên không sợ.

"Phế thoại thiếu nói, tiểu tử, đổ hay không đổ?" Ba người hiển nhiên cũng triệt để bất chấp da mặt, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Phàm nói.

"Một con vương bát là luộc, hai con vương bát cũng là luộc, dứt khoát liền đem ba con lão vương bát các ngươi hầm một nồi đi!" Diệp Phàm lạnh lùng nói.

"Hảo!

Hảo!

Hảo!

Tiểu tử, hy vọng đợi lát nữa ngươi đừng hối hận, lấy thời gian một khắc làm hạn định!" Lập tức trong đó một lão giả lạnh lùng nói, khóe miệng lộ ra biểu tình âm hiểm, ngay sau đó cũng không hề có chút chần chờ, liền trực tiếp bắt đầu chọn lựa tại Thiên tự hào viện tử.

“Thật quá vô sỉ!” “Đám lão vương bát không biết xấu hổ này, thật là triệt để không cần cái mặt già kia!” “Tiền bối, chẳng lẽ ngài không ra mặt sao?” Bên cạnh đám người Lý Hắc Thủy thấy thế lại lần nữa đại mạ, phải biết rằng Diệp Phàm chỉ có một người, đối phương lại có ba người, vô hình trung hiển nhiên lại lần nữa đem độ khó gia tăng lên gấp mấy lần, đối với Diệp Phàm, hiển nhiên thập phần có hại.

Đồng thời ánh mắt bọn hắn cũng rơi vào trên người Tần Hạo, hiển nhiên hy vọng Tần Hạo ra mặt.

“Không cần, một đám gà đất chó sành thôi, nếu ngay cả ba tên phế vật này đều giải quyết không được, như vậy cũng không có tư cách để Bản tọa coi trọng!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Ách...” Nghe Tần Hạo nói, trên mặt mấy người lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn nhau một cái, lập tức cũng không hề ngôn ngữ.

Giờ phút này, mọi người chung quanh thấy vậy, tức khắc cũng nghị luận sôi nổi, không ít người nhìn về phía mấy người Nguyên thuật thế gia ánh mắt đều tràn ngập một loại bỉ di, hiển nhiên đối với hành kính của thế gia thập phần khinh thường.

“Đáng tiếc, chỉ sợ thần thoại Cổ Phong muốn bị đánh vỡ!” Đồng thời không ít người sôi nổi thở dài một tiếng.

Sau đó ánh mắt mọi người cũng rơi vào mấy người trong sân.

Giờ phút này trong đôi mắt Diệp Phàm thần quang lấp lánh, hiển nhiên vận chuyển Nguyên Thiên Thần Nhãn của mạch Nguyên Thiên Sư, sau lưng một đạo quang luân hiển hóa, hồn thân cao thấp tản phát ra một cỗ khí chất bất minh, cả người ở trong một đống thạch liêu nhàn nhã dạo bước, không hề có nửa điểm cảm giác khẩn trương.

Bên kia ba lão giả đồng dạng cũng không có chút đại ý nào, lần này chính là đổ thượng tôn nghiêm Nguyên thuật thế gia, không tiếc

thể diện đối với Diệp Phàm tiến hành chèn ép, nếu lần này thất bại, như vậy danh thanh bọn hắn khủng hoảng thật sự muốn triệt để thối hoắc, cho nên ba người căn bản không dám có chút sơ suất đại ý.

Một khắc thời gian đảo mắt trôi qua, ba lão giả mỗi người đều lựa chọn một khối thạch liêu cao nửa người, từng cái trên mặt đều lộ ra thần sắc vừa lòng, hiển nhiên đối với lựa chọn thập phần vừa lòng và tự tin.

Phản quan bên phía Diệp Phàm, toàn bộ đều là đầu to cự vô bá, khối nhỏ nhất đều cao nửa người, hai khối còn lại càng là cao chừng hơn ba mét, có thể nói hai khối thạch liêu lớn nhất trong Thiên tự hào viện tử đều bị Diệp Phàm lựa chọn.

"Xuy..." "Xem ra cũng là hạng người hữu danh vô thực, lựa chọn hào đổ sao?" Thấy Diệp Phàm lựa chọn, ba lão giả đối diện trên mặt lộ ra một tia trào phúng.

Phải biết rằng thạch liêu càng to lớn, độ khó phán đoán cũng sẽ càng lớn.

Thạch liêu cỡ đại cao nửa người như loại Diệp Phàm lựa chọn, cơ bản rất ít có người sẽ đi lựa chọn, bởi vì tính hên xui quá lớn.

"Có chút ý tứ!

Không hổ là Khí vận chi tử!" Bên ngoài tràng, thấy sự lựa chọn của mấy người trong sân, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia cười khẽ, hiển nhiên trong lòng đã có kết quả.

Đối với người bình thường, muốn nhìn thấu đồ vật trong thạch liêu căn bản không có khả năng, chẳng sợ Nguyên Thiên Sư cũng không được.

Nhưng đối với Tần Hạo, căn bản không phải việc gì khó, dưới sự bao trùm của thần niệm, đồ vật trong tất cả thạch liêu ở cả cái viện tử

này đều rõ ràng rành mạch xuất hiện trong thức hải hắn, giản trực so với nhìn xuyên thấu còn muốn khủng bố hơn.

Đồng thời ba lão giả đối diện cũng không thẹn là tồn tại cấp bậc Nguyên thuật tông sư, ba khối thạch liêu bọn hắn lựa chọn, sau khi bỏ qua ba khối của Diệp Phàm, tại trong tất cả liệu tử cũng tuyệt đối có thể xếp vào top 3, hiển nhiên trình độ thập phần không tồi.

Chương 122

"Tiểu tử, sấn sớm nhận thua đi, đổ thạch cũng không phải khối đầu càng lớn giá trị càng cao!" "Không sai, không sai!

Thức thời thì ngoan ngoãn nhận thua, miễn cho đợi lát nữa thua quá khó coi!" "Có thể làm cho ba người chúng ta cùng ra tay, ngươi cũng đủ để tự ngạo!" Sau đó thanh âm ba lão giả cũng tùy tức truyền ra, đối với lựa chọn của Diệp Phàm lãnh trào nhiệt phúng.

"Phế thoại có chút quá nhiều rồi, nếu đổ thạch quang dựa vào miệng mà có thể thắng, ba vị đích xác có thể xưng là 'Chủy Cường Vương Giả', ở phương diện này ta cũng cam bái hạ phong!" Diệp Phàm hiển nhiên cũng là một chủ nhân không chịu chịu thiệt, đồng dạng lãnh trào nhiệt phúng đỗi trở về.

"Thật không biết tốt xấu, nếu đã như thế, vậy đừng trách chúng ta!

Đây là ngươi tự tìm!" Lão giả cầm đầu thanh âm băng lãnh nói.

"Nếu đã như thế, vậy để lão phu mở màn trước đi, tiểu tử, hy vọng đợi lát nữa ngươi còn có thể kiêu ngạo như vậy!" Một lão giả bên cạnh lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh thạch liêu đã chọn, trên mặt tràn ngập nồng đậm tự tin.

Sau đó hắn duỗi tay một cái, hai thanh tiểu đao giao chức ra đạo văn huyền diệu xuất hiện trong tay, đôi tay múa may, bạn theo từng đạo linh quyết huyền diệu không ngừng đánh ra, hiển nhiên bắt đầu giải thạch.

Trong nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người trong sân toàn bộ rơi vào trên người lão giả, khung cảnh cũng nháy mắt an tĩnh xuống.

Theo động tác của lão giả, vô số mảnh vụn đá không ngừng bay ra, kèm theo đó là từng luồng khí tức huyền diệu cổ xưa lan tỏa từ bên trong nguyên thạch, phảng phất như có tuyệt thế trân bảo sắp hiện thế.

Một luồng tinh khí đất trời nồng đậm cũng khuếch tán ra ngoài.

"Khí tức thiên địa nguyên khí thật kinh khủng, thứ bên trong tuyệt đối không phải tầm thường!" Vẻ mặt của không ít người xung quanh đều lộ ra vẻ tò mò đậm đặc.

"Ông ông ông..." "Rắc..." Trong nháy mắt, một khắc đồng hồ đã trôi qua.

Bất chợt, theo một mảnh đá rơi xuống, một đạo kim quang tức thì bùng phát, ngay sau đó là một luồng tinh khí đất trời đậm đặc đến mức hóa thành thực chất cuồng dũng tuôn ra.

Từng vết nứt lan khắp toàn bộ nguyên thạch, rồi từng mảnh đá không ngừng rơi xuống, chỉ trong chốc lát đã lộ ra chân dung của vật bên trong.

"Trời ạ..." "Thần Nguyên!

Thần Nguyên tinh thuần đến thế, một khối Thần Nguyên lớn như vậy!" "Không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!" Chỉ thấy trước mặt mọi người là một khối nguyên thạch hình người khổng lồ, cao chừng nửa người, toàn thân màu vàng kim.

Một luồng tinh khí vô cùng nồng đậm từ trên đó lan tỏa ra.

"Không đúng, không chỉ có vậy, trong nguyên thạch còn có thứ khác!" Lúc này, một lão cổ đổng trong số đó đột nhiên lên tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào trung tâm của Thần Nguyên, chỉ thấy một quả màu đỏ thắm to bằng nắm tay đang bị phong ấn bên trong.

“Trong nguyên thai nghén kỳ trân!

Lẽ nào là thần dược!?” Không ít lão cổ đổng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào quả trong nguyên thạch, đáy mắt loé lên một tia sáng rực nóng bỏng.

Đối với họ, Thần Nguyên tuy vô cùng quý giá, nhưng lại không phải thứ họ cần gấp.

Nhưng nếu là thần dược thì lại khác, thần dược đồng nghĩa với tuổi thọ, đối với những lão cổ đổng này không có gì quan trọng hơn tuổi thọ.

“Hỏa Nguyên Quả, là Hỏa Nguyên Quả, giống như Địa Mệnh Quả trong truyền thuyết, có thể tăng thêm năm trăm năm tuổi thọ!” “Thật sự là Hỏa Nguyên Quả!” Chẳng mấy chốc đã có người nhận ra quả bên trong, trong khoảnh khắc, cả hiện trường trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đặc biệt là những lão cổ đổng kia, hai mắt nóng rực nhìn quả màu đỏ thắm bên trong, phảng phất như muốn nuốt sống thứ đó.

“Ta ra mười vạn cân nguyên, mua quả Hỏa Nguyên Quả này!” Lúc này một lão cổ đổng không nhịn được lên tiếng, cả người tỏa ra một luồng khí tức mục nát như sắp chết, hiển nhiên đã gần đi đến cuối con đường sinh mệnh.

“Mười lăm vạn, lão phu ra mười lăm vạn!” “Mười sáu vạn!” “Hai mươi vạn!” Có người dẫn đầu, lập tức những người khác cũng nhao nhao lên tiếng, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng điên cuồng.

Hiển nhiên vì Hỏa Nguyên Quả, không ít lão cổ đổng đều chuẩn bị được ăn cả ngã về không.

“Các vị đừng vội, sau cuộc đấu lần này, chúng ta sẽ đem những thứ này đặt ở Thiên Yêu Bảo Khuyết tiến hành đấu giá!

Nếu ai muốn, có thể đến tham gia!" Lão giả hiển nhiên cũng rất hài lòng với thứ mình cắt ra, cảnh tượng sôi động trước mắt rõ ràng khiến lão ta vô cùng phấn khích, bèn lên tiếng nói.

"Hừ, lão già, vui mừng có phải hơi sớm rồi không, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu, những thứ này cuối cùng thuộc về ai còn chưa chắc!" Bên cạnh, Đồ Phi thấy cảnh này, có chút bất bình nói.

"Ồ?

Vậy lão phu xin rửa mắt chờ xem, lão phu lại muốn xem ngươi có thể cắt ra bảo vật gì!

Đừng để lão phu thất vọng mới tốt!" Lão giả thấy vậy, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, vẻ mặt như thể mọi thứ đã nắm chắc trong tay.

"Tiểu tử, đến lượt ngươi rồi!" Ánh mắt lão giả rơi trên người Diệp Phàm, nói.

"Phù!" Lúc này Diệp Phàm cũng thở ra một hơi trọc khí, gạt bỏ những tạp niệm trong lòng, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, chậm rãi bước đến trước khối đá cao bằng nửa người, vẻ mặt cũng lộ ra một tia nghiêm túc vô cùng.

Diệp Phàm hai tay lật một cái, trong tay xuất hiện một đôi dao nhỏ trong suốt như pha lê, hiển nhiên đây là trang bị tiêu chuẩn của Nguyên Sư.

Chẳng mấy chốc Diệp Phàm đã động thủ, khác với động tác hoa mỹ của lão giả, động tác của Diệp Phàm trước mắt trông vô cùng mộc mạc, thậm chí trong mắt một số người ngoại đạo còn có vẻ hơi vụng về.

"Không phải chứ, thủ pháp này có phải hơi quá vụng về rồi không?" "Thiên tài Nguyên thuật?

Có phải hơi danh bất phó thực rồi không!" "Thật quá khiến người ta thất vọng!" Không ít người cũng nhao nhao lên tiếng.

Nhưng khác với những người xung quanh, ba lão giả ở hiện trường sau khi thấy động tác của Diệp Phàm, đồng tử lại đột nhiên co rụt lại.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, với tư cách là tông sư Nguyên thuật, họ hiển nhiên nhìn ra thủ đoạn của Diệp Phàm phi phàm, gần như đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân.

Nghĩ đến đây, ba người liếc nhìn nhau, đáy mắt đều lộ ra một tia ngưng trọng.

Nếu ban đầu họ có chút coi thường Diệp Phàm, thì bây giờ sự coi thường trong lòng đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, hiển nhiên họ hiểu rằng Diệp Phàm trước mắt tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ đủ để họ phải coi trọng.

Chẳng mấy chốc, đáy mắt lão giả trước đó loé lên một tia âm u, không để lại dấu vết mà ra một thủ thế ẩn khuất với một thanh niên của thế gia Nguyên thuật bên cạnh.

Thanh niên kia thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ đã hiểu, nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt loé lên một tia âm ngoan, sau đó chân khẽ động, một luồng địa khí ẩn giấu bao trùm về phía Diệp Phàm.

"Hử?

Không hay rồi!" Diệp Phàm đang giải thạch hiển nhiên cũng cảm nhận được luồng dao động đó ngay lập tức, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

"Muốn chết!

Coi lão phu không tồn tại sao!?" Nhưng không đợi Diệp Phàm ra

tay, giọng nói của Xích Long đạo nhân đã vang lên từ hư không, ngay sau đó, ông ta đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, thanh niên của thế gia Nguyên thuật vừa ra tay đã kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi cơ thể tức thì nổ tung, hóa thành một đám sương máu, hiển nhiên không còn sống được nữa.

Chương 123

“Các ngươi coi thường lời của lão phu sao?

Đang khiêu khích uy tín của lão phu sao?” Một luồng sát khí kinh khủng tức thì tỏa ra từ người Xích Long đạo nhân, bao trùm lên toàn bộ người của thế gia Nguyên thuật.

“Xích Long đạo nhân, ngài có ý gì!?” Lão giả trước đó thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt cũng rơi trên người Xích Long đạo nhân giữa hư không.

“Ý gì?

Ngươi đang chất vấn lão phu?

Chuyện các ngươi đã làm lẽ nào trong lòng không rõ sao?

Lần này chỉ là một lời cảnh cáo, nếu còn có lần sau, thì các ngươi cũng chôn cùng đi, đừng nghi ngờ lời của lão phu!” Giọng Xích Long đạo nhân lạnh như băng, sát khí trên người cuồng dũng tuôn trào.

“...” Nghe lời của Xích Long đạo nhân, sắc mặt ba người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bị chặn họng trước mặt bao nhiêu người như vậy, ba người với tư cách là tông sư Nguyên thuật, trên mặt hiển nhiên cũng có chút không nhịn được, nhưng đối mặt với thực lực kinh khủng của đối phương, trong nhất thời sắc mặt cũng không ngừng biến ảo.

“Xích Long đạo hữu có phải hơi quá bá đạo rồi không!?” Nhưng đúng lúc này, một giọng nói âm trầm truyền đến, chỉ thấy một lão giả mặc trường bào màu xanh từ trong đám người chậm rãi bước ra, nhìn Xích Long đạo nhân giữa hư không, lạnh lùng nói.

“...

Trưởng lão thái thượng của Huyễn Diệt Cung, là tồn tại cùng thời đại với Xích Long đạo nhân, trong truyền thuyết đã tọa hóa từ tám trăm năm trước, không ngờ vẫn còn sống!" "Tô Thiên Huyễn?

Hử, một ngàn năm trăm năm trước lão phu cho ngươi bài học còn chưa đủ sao?

Đúng là lành sẹo quên đau, chuyện của lão phu ngươi cũng dám xen vào?

Chê mạng dài quá sao?

Dựa vào ngươi cũng dám quản chuyện của lão phu?

E rằng không đủ tư cách!" Nhìn bộ dạng người đến, Xích Long đạo nhân lạnh lùng nói, vẻ mặt đầy khinh thường và miệt thị, hiển nhiên căn bản không để đối phương vào mắt.

"Xích Long đạo hữu thật là uy phong, một mình Thiên Huyễn đạo hữu không đủ, vậy thêm lão phu thì sao?" Lúc này lại một bóng người nữa đứng ra, một luồng khí tức bàng bạc tức thì lan tỏa khắp hiện trường, khí tức không hề thua kém lão giả áo xanh lúc trước, hiển nhiên cũng là một tồn tại cấp bậc đỉnh phong Thánh Chủ.

"Còn có bản tọa!" Sau đó lại một bóng người nữa đứng ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn Xích Long đạo nhân đối diện.

"Lão tông chủ tiền nhiệm của Ngũ Hành Tông và trưởng lão thái thượng của Âm Dương Giáo!

Họ cũng đến rồi!" "Lần này có trò hay để xem rồi!" Chẳng mấy chốc đã có người nhận ra thân phận của hai người, trong nhất thời không khí hiện trường cũng trở nên vô cùng quỷ dị.

"Chỉ dựa vào ba tên phế vật các ngươi cũng muốn ra mặt?

Lũ gà đất chó sành, đúng là không biết sống chết, nếu đã tìm chết,

vậy thì đừng trách lão phu, hôm nay liền tiễn các ngươi lên đường!" Xích Long đạo nhân lạnh lùng nói, trong khoảnh khắc một luồng khí tức bàng bạc kinh khủng hơn bùng phát từ người ông ta, khí thế toàn thân so với lúc trước mạnh hơn gấp mười lần.

"Khí tức này...

Chết tiệt, không ổn!

Cùng ra tay!" Tô Thiên Huyễn thấy vậy, sắc mặt cũng đại biến, trong lòng dâng lên một luồng bất an nồng đậm, trong khoảnh khắc trực tiếp tế ra thần binh, khí sát phạt kinh khủng cũng trực tiếp bao trùm về phía Xích Long đạo nhân.

Hai người còn lại cũng nâng khí tức của mình lên đến cực hạn, hai đạo thánh thuật sát phạt kinh khủng gào thét bay ra.

"Châu chấu đá xe, không biết lượng sức!" Thấy động tác của ba người, vẻ mặt Xích Long đạo nhân không có chút thay đổi, vẫn tràn đầy vẻ khinh miệt.

"Chân Long Khốn Thiên Thuật!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Xích Long đạo nhân hai tay kết ấn.

Chân Long Bảo Thuật tức thì phát động, chín hư ảnh chân long tức thì hiện ra, một luồng khí cơ vô thượng bao trùm cả hiện trường.

Gần như trong nháy mắt, tất cả tu sĩ trong sân Thiên tự chỉ cảm thấy một luồng khí tức vô thượng bao trùm cả trời đất, toàn bộ không gian phảng phất như bị phong cấm hoàn toàn, bị giam cầm lại.

Mọi thứ đều đình trệ.

Ba bóng người đối diện trực tiếp bị định tại chỗ, như thể bị thi triển định thân thuật.

"Chân Long Trảo!" Sau đó, giữa hư không, một long trảo kinh

khủng phá không mà ra, trong ánh mắt kinh hoàng của ba người, long trảo kinh khủng tức thì xuyên qua cơ thể ba người, cơ thể họ tức thì nổ tung, hóa thành sương máu đầy trời, sinh mệnh khí tức cũng bị xóa sạch trong nháy mắt, hiển nhiên không còn sống được nữa.

Sau khi ba người ngã xuống, không gian xung quanh mới khôi phục lại.

Toàn bộ quá trình, từ lúc ba người ra tay, đến lúc ngã xuống, trước sau cộng lại chưa đến mười hơi thở.

"Hít..." Mãi lâu sau, mọi người mới hoàn hồn, ngay sau đó là từng tiếng hít khí lạnh truyền đến, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng chấn động, hiển nhiên đều bị dọa sợ, mặt đầy kinh ngạc, rõ ràng đều bị thực lực kinh khủng của Xích Long đạo nhân làm cho kinh hãi.

Một chiêu đã lật tay trấn sát ba vị tồn tại cấp bậc đỉnh phong Thánh Chủ, cho dù ba vị Thánh Chủ này tuổi thọ không còn nhiều, khí huyết suy bại, nhưng dù vậy, thực lực của họ cũng tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Bây giờ lại không phải là đối thủ một hiệp của Xích Long đạo nhân, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Cổ chi thánh hiền, cổ chi thánh hiền, đây căn bản không phải thực lực mà một Trảm Đạo vương giả có thể sở hữu!" "Không sai, căn bản không phải Trảm Đạo, là thánh hiền, ông ta đã đạt đến cấp bậc cổ chi thánh hiền!?" "Sau Khương gia Thái Hư Thần Vương, Bắc Đẩu lại xuất hiện vị thánh nhân tái thế thứ hai!?" Chẳng mấy chốc đã có người ý thức được, thực lực mà Xích Long đạo nhân thể hiện ra hiển nhiên đã sớm vượt qua phạm trù Tiên Tam chi cảnh, thực lực này căn bản không phải cảnh giới Trảm Đạo có thể sở hữu, đây chính là một vị cổ chi thánh hiền.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của mọi người đều triệt để thay đổi, trong

ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ nồng đậm.

Ba lão cổ đổng của ba thế gia Nguyên thuật đối diện cũng bị dọa ngốc.

Nếu Xích Long đạo nhân chỉ ở cảnh giới Trảm Đạo, có lẽ họ còn có thể lợi dụng thân phận và danh vọng của mình để thương lượng với đối phương, nhưng nếu là cổ chi thánh hiền, vậy thì hiển nhiên hoàn toàn khác.

Đừng nói là thế gia Nguyên thuật, cho dù là thánh địa chân chính và hoang cổ thế gia, khi đối mặt với tồn tại cấp bậc này cũng phải nhường ba phần.

"Còn ai không phục, cứ việc đứng ra!" Giọng Xích Long đạo nhân cũng vang lên, toàn thân tỏa ra một luồng bá khí nồng đậm, ánh mắt cũng quét một vòng khắp hiện trường.

Ánh mắt Xích Long đạo nhân quét đến đâu, tất cả mọi người không ai không cúi đầu, căn bản không có ai dám nhìn thẳng vào ông ta.

"Đa tạ tiền bối!" Thấy cảnh này, Diệp Phàm ở phía dưới cũng hoàn hồn, lập tức cúi người nói.

"Ừm, tiếp tục đi!" Xích Long đạo nhân nhàn nhạt gật đầu, lập tức thu lại khí tức trên người, trực tiếp khoanh chân ngồi giữa hư không.

Diệp Phàm thấy vậy, cả người lại một lần nữa thu liễm tâm thần, ánh mắt lại một lần nữa rơi trên khối đá trước mặt, lại một lần nữa bắt đầu đại nghiệp giải thạch.

Chương 124

Lần này Diệp Phàm cũng trở thành tiêu điểm của hiện trường, những người ban đầu có chút khinh thường Diệp Phàm giờ phút này cũng không thể không đánh giá lại, người có thể được một vị cổ chi thánh hiền coi trọng sao có thể là hạng người đơn giản.

"Ông..." Một lát sau, đột nhiên, trên khối đá trước mặt Diệp Phàm bỗng nhiên bùng phát ra một đạo hào quang màu tím ngút trời, đạo tắc huyền diệu vô biên cũng hiện ra giữa hư không, kèm theo một hư ảnh khổng lồ kinh khủng ngưng tụ giữa không trung, một luồng khí tức vô thượng tôn quý và uy nghiêm từ trên đó tỏa ra.

"Đó là..." "Kỳ lân!

Hình tượng kỳ lân!?" "Kỳ lân là tiên linh trong truyền thuyết, lẽ nào, lẽ nào bên trong đang thai nghén một vị tiên linh kỳ lân!?" Thấy cảnh này, sắc mặt của mọi người xung quanh cũng đại biến, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào khối đá trước mặt Diệp Phàm, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi nồng đậm, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào động tác của Diệp Phàm, như sợ bỏ lỡ thứ gì quan trọng.

"Cái gì!?" Ba cao thủ của ba thế gia Nguyên thuật đối diện thấy cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, đặc biệt là lão giả trước đó còn thề thốt chắc nịch rằng mình nắm chắc phần thắng, sắc mặt cũng trở nên có chút âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào khối đá trước mặt Diệp Phàm.

Khi hư ảnh hiện ra giữa hư không, động tác của Diệp Phàm cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều mảnh vụn đá không ngừng bay ra, chỉ trong chốc lát, sự tồn tại bên trong khối đá đã hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Dị chủng nguyên, một khối dị chủng nguyên lớn như vậy!?” “Tử tinh nguyên trong truyền thuyết!

Thánh phẩm vô thượng có thể sánh ngang với Thần Nguyên!” “Kỳ lân, bên trong thật sự có một con kỳ lân!” Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên khối đá trước mặt Diệp Phàm, trên mặt đều lộ ra một tia chấn động nồng đậm.

“Không đúng, kỳ lân sao lại nhỏ như vậy?

Có phải hơi quá nhỏ rồi không?” Nhưng chẳng mấy chốc đã có người phát hiện ra điều không ổn, bởi vì họ phát hiện ra hình thể của ‘kỳ lân’ bị trấn phong trong tử tinh nguyên thực sự quá nhỏ, chỉ to bằng lòng bàn tay của một đứa trẻ, thật sự quá nhỏ.

“Không phải tiên linh kỳ lân!

Là một hạt giống!

Hạt giống bất tử dược!

Hạt giống bất tử dược kỳ lân, là chí bảo do bất tử dược kỳ lân niết bàn mà thành, có thể sánh ngang với thánh dược vô thượng và dược vương!” Lúc này, một lão giả mặc trường bào màu trắng đột nhiên lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, hiển nhiên đã nhận ra lai lịch của thứ này.

“Lão thánh chủ của Tử Phủ Thánh Địa!” Chẳng mấy chốc đã có người nhận ra thân phận của lão giả, trên mặt cũng lộ ra vẻ kính sợ, hiển nhiên thân phận của lão giả không tầm thường.

“Bất tử dược kỳ lân!?

Thứ này!?” “Trời ạ, hạt giống bất tử dược, vậy chẳng phải có thể bồi dưỡng ra một cây bất tử dược kỳ lân sao!?” “...” Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều triệt để chấn động.

Hỏa Nguyên Quả trước đó tuy vô cùng quý giá, nhưng hiển nhiên so với hạt giống bất tử dược trước mắt, rõ ràng kém hơn không ít.

Tuy chỉ là hạt giống bất tử dược, không phải bất tử dược kỳ lân thật sự, nhưng dù vậy, giá trị của nó cũng không phải một quả Hỏa Nguyên Quả có thể so sánh được.

"Ha ha ha, tuyệt quá, thật sự quá tuyệt rồi, ta biết Diệp...

Cổ huynh nhất định có thể làm được!" "Thật quá lợi hại, Cổ huynh ngay cả hạt giống thần dược cũng moi ra được, lần này xem lão già đối diện còn kiêu ngạo thế nào!" "Lão già, ngoan ngoãn nhận thua đi!" Lý Hắc Thủy và những người khác thấy cảnh này, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, đồng thời cũng không quên trào phúng mấy lão giả của thế gia Nguyên thuật đối diện.

"Hừ, đừng vui mừng quá sớm, cuộc đấu còn chưa kết thúc đâu!" Trong hai lão giả còn lại, một người lạnh lùng nói.

Giọng điệu tràn đầy vẻ không cam lòng, đồng thời cũng có sự bất đắc dĩ sâu sắc, hiển nhiên ông ta rất rõ ràng, ván đầu tiên họ đã thua, căn bản không có chút hồi hộp nào, cho dù muốn chối cãi cũng không tìm được lý do, dù sao thứ Diệp Phàm cắt ra thật sự tốt hơn thứ họ cắt ra quá nhiều.

"Nếu đã như vậy thì đừng nói nhảm nữa, tiếp tục đi!

Lần này nhất định phải khiến các ngươi thua tâm phục khẩu phục!" Diệp Phàm lạnh lùng nói.

"Cuồng vọng!

Đừng tưởng lần nào cũng được may mắn chiếu cố!" Một lão giả lạnh lùng nói, lập tức cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đến trước khối đá mình đã chọn, bắt đầu giải thạch.

"Ông ông ông..." Theo động tác của lão giả, đột nhiên, mọi người

chỉ cảm thấy một luồng khí tức túc sát kinh khủng tức thì bao trùm cả hiện trường, phảng phất như có hung vật kinh khủng sắp xuất thế.

Vẻ mặt của lão giả trước mặt cũng lộ ra một tia vô cùng ngưng trọng, hai tay không ngừng kết ra từng đạo thủ ấn Nguyên thuật, động tác cũng chậm lại không ít, hiển nhiên cảm nhận được áp lực không nhỏ.

"Khí tức này...

Khí hung sát thật kinh khủng!" "Lẽ nào bên trong đang thai nghén vật bất tường?" "Mọi người cẩn thận!" Không ít người xung quanh cũng nhao nhao lên tiếng, vẻ mặt ai nấy cũng lộ ra một tia cảnh giác vô cùng.

Phải biết rằng khi giải thạch, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra.

Trong đó, mấy trăm năm trước, từng có một vị cao thủ Nguyên thuật ở Thần Thành cắt ra một hung vật kinh khủng, cuối cùng không ít cao thủ trong Thần Thành phải liên thủ mới trấn áp được đối phương, trận chiến đó đã phải huy động đến mười mấy vị lão cổ đổng cảnh giới Tiên Đài, cho nên, lúc này mọi người cũng không dám có chút sơ suất.

"Rắc..." Đúng lúc này, khối đá trước mặt đột nhiên nứt ra, chỉ thấy một đạo hồng quang kinh khủng từ trong nguyên thạch bùng phát ra, mang theo một luồng khí sát phạt vô thượng kinh khủng ập tới, trực tiếp bao trùm về phía lão giả.

"Không hay rồi!" Lão giả thấy vậy, sắc mặt đại biến, lập tức thần binh trên đỉnh đầu tỏa sáng rực rỡ, tức thì bao trùm toàn thân, kim quang kinh khủng tức thì xuyên qua phòng ngự của thần binh, một luồng khí hung sát kinh khủng xộc thẳng vào tâm thần của lão giả.

“Phụt!” Chỉ thấy cơ thể lão giả đột nhiên chấn động mạnh, một ngụm máu tươi cuồng phun ra, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

“Đó, đó là thứ gì!?” “Đầu cốt thật kinh khủng, một cái đầu lâu của sinh linh thái cổ, đã chết lâu như vậy rồi mà vẫn có khí tức kinh khủng như vậy, ít nhất cũng là đầu lâu của sinh vật thái cổ cảnh giới Trảm Đạo!” “Trên đầu nó...

Khí sát phạt thật kinh khủng...

Tiên kim, một trong chín đại tiên kim, Long Văn Hắc Kim!

Trời ạ, cắt ra thánh vật như vậy!” Chẳng mấy chốc ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên khối đá trước mặt lão giả, chỉ thấy lúc này lớp vỏ đá trên khối đá đã hoàn toàn bị bóc ra, từ bên trong lăn ra một cái đầu cốt trắng hếu khổng lồ, trên đầu cốt cắm một thanh tiểu kiếm màu đen dài một thước, trên tiểu kiếm, một luồng khí sát phạt vô thượng ngút trời lan tỏa ra.

“Vật liệu luyện khí chuyên dụng của Đại Đế cộng thêm một cái đầu cốt sinh vật thái cổ, giá trị, giá trị không thể đong đếm được!” Không ít người cũng không nhịn được lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Thấy thứ mình giải ra, lão giả tuy vừa rồi bị khí cơ sát phạt kinh khủng đó làm trọng thương, bị thương không nhẹ, nhưng lúc này trên mặt lại lộ ra một tia hưng phấn, hiển nhiên trong lòng vô cùng hài lòng.

“Tiểu tử, lần này đến lượt ngươi rồi!

Hy vọng vận may của ngươi có thể tốt mãi như vậy!” Ánh mắt lão giả cũng rơi trên người Diệp Phàm, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Yên tâm, vận may của tiểu gia ta trước giờ đều tốt!

Đặc biệt là khi đối mặt với một đám lão già vô sỉ, vận may của ta trước giờ đều là vô địch!” Diệp Phàm lạnh lùng nói, sau đó cũng trực tiếp đến trước khối đá khổng lồ to bằng đầu người kia, trong hai mắt cũng lộ ra một tia vô cùng ngưng trọng.

Tuy miệng lưỡi đối với lão giả vô cùng khinh thường, nhưng lúc này trong lòng Diệp Phàm hiển nhiên cũng có áp lực không nhỏ.

Dù sao hắn không phải Tần Hạo, không thể thực sự cảm ứng được thứ bên trong, chỉ có thể dựa vào truyền thừa trong Nguyên Thiên Thư để phán đoán.

Nguyên Thiên Thư cố nhiên vô cùng kinh khủng, nhưng lại không thể thực sự nhìn thấu được thứ bên trong, đặc biệt là khối đá trước mắt lại đến từ Thái Sơ Cổ Khoáng, trên đó có khí tức đặc hữu của Thái Sơ Cổ Khoáng, có thể gây nhiễu loạn rất lớn hiệu quả của Nguyên thuật.

Chương 125

Chẳng mấy chốc, hai tay Diệp Phàm cũng động, động tác lần này so với lần trước, rõ ràng chậm hơn không ít, từng mảnh đá vụn không ngừng rơi xuống, hai tay không ngừng đánh ra từng đạo văn huyền diệu.

Cùng lúc đó, sau lưng Diệp Phàm, một vầng quang luân màu vàng càng thêm rực rỡ cũng hiện ra, khiến cho khí tức trên toàn thân hắn cũng trở nên càng thêm huyền diệu.

"Nguyên Thiên Bảo Luân!

Hắn cũng tu luyện ra Nguyên Thiên Bảo Luân, trời ạ, hắn cũng đã đạt đến cảnh giới tông sư Nguyên thuật!

Chẳng trách dám thách thức thế gia Nguyên thuật!" "Kinh khủng, thật quá kinh khủng, quả không hổ là thiên tài đỉnh cao nhất của giới Nguyên thuật, quả nhiên danh bất hư truyền!" "Thật quá không thể tin được!" Mọi người xung quanh thấy cảnh này, lập tức trên mặt cũng lộ ra một tia chấn động vô cùng.

"Không đúng, đó, đó không phải Nguyên Thiên Bảo Luân...

Nguyên Thiên Thần Luân!

Nguyên Thiên Thần Luân trong truyền thuyết, là thánh thuật đặc hữu của nhất mạch Nguyên Thiên Sư!" "Cái gì!?

Nguyên Thiên Thần Luân!?

Bí thuật chuyên thuộc của Nguyên Thiên Sư trong truyền thuyết!?

Lẽ nào, hắn là truyền nhân của nhất mạch Nguyên Thiên Sư!?" "Trời ạ, nhất mạch Nguyên Thiên Sư lại một lần nữa xuất thế rồi!?

Lần này thật sự có trò hay để xem rồi!" Chẳng mấy chốc đã có người nhận ra quang luân sau lưng Diệp Phàm, vẻ mặt càng thêm chấn động.

Ba người của thế gia Nguyên thuật đối diện sau khi thấy Nguyên Thiên Thần Luân sau lưng hắn, sắc mặt cũng triệt để thay đổi.

Với tư cách là Nguyên thuật sư, họ hiển nhiên rõ ràng hơn những người khác về thứ này, chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra, Diệp Phàm dùng tuyệt đối là thủ đoạn của Nguyên Thiên Sư.

Trong nhất thời sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, đồng thời, nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt cũng không hề che giấu vẻ tham lam vô tận.

Phải biết đối với Nguyên thuật sư, truyền thừa của Nguyên Thiên Sư quả thực giống như đế kinh trong mắt tu sĩ bình thường, Nguyên Thiên Thư chính là đế kinh trong mắt Nguyên thuật sư, sự nóng bỏng có thể tưởng tượng được.

"Hừ!" Phảng phất như cảm ứng được ánh mắt của mấy người, giữa hư không, hai mắt Xích Long đạo nhân đột nhiên mở ra, một tiếng hừ lạnh truyền đến, một luồng khí tức sát phạt kinh khủng cũng bao trùm về phía ba người.

"Soạt!" Trong sát na, ba người liền tỉnh táo lại, nhìn về phía Xích Long đạo nhân giữa hư không, ánh mắt cũng loé lên một tia kiêng kỵ nồng đậm, hiển nhiên rất rõ ràng, có Xích Long đạo nhân tồn tại, muốn cướp đoạt, quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Thu lại những ý niệm không nên có, có những thứ không thể tùy ý chạm vào, nếu không, hậu quả các ngươi không gánh nổi đâu!" Xích Long đạo nhân lạnh lùng nói.

"Ta tự nhiên sẽ không cướp đoạt, nhưng trước đó đã định ra ước

hẹn, chỉ cần chúng ta thắng cược, hắn phải giao ra truyền thừa Nguyên thuật trên người, lẽ nào ngươi muốn nuốt lời sao?" Một lão giả không nhịn được lên tiếng.

"Thế gia Nguyên thuật bây giờ đã cuồng vọng đến mức độ này rồi sao?

Lúc nào mà nhất mạch Nguyên Thiên Sư cũng trở thành miếng thịt béo trong mắt các ngươi rồi?

Thấy nhất mạch Nguyên Thiên Sư lâu không xuất thế, đã quên mất thân phận của mình rồi à, nếu các ngươi thật sự có thể thắng, thì Nguyên Thiên Thư cho các ngươi thì có sao!" Đúng lúc này, bên ngoài thạch phường, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cũng vang lên, sau đó chỉ thấy hai bóng người từ bên ngoài chậm rãi bước vào.

"Người nào!?" Thấy người đến, ba lão giả của thế gia Nguyên thuật lạnh lùng nói.

Vốn dĩ đã bị Xích Long đạo nhân chặn họng một bụng tức, nhưng thực lực của Xích Long đạo nhân thật sự quá kinh khủng, căn bản không thể trêu chọc, bây giờ lại có người đứng ra trào phúng, lập tức liền chuyển cơn giận sang người đến.

"Các hạ tốt nhất nên nói cho rõ ràng, lẽ nào ngươi đang khiêu khích tất cả thế gia Nguyên thuật chúng ta sao?

Thật sự tưởng thế gia Nguyên thuật chúng ta dễ bắt nạt sao?" Một lão giả giọng lạnh như băng nói.

"Khiêu khích?

Các ngươi xứng sao?

Còn về thân phận của bản tọa..." Khóe miệng người đến lộ ra một tia trào phúng, đáy mắt vẻ khinh thường không thể che giấu.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người đối phương đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức kinh khủng, ngay sau đó sau lưng, một đạo quang luân chín sắc hiện ra, rồi một khí trường quỷ dị cũng bùng phát từ người ông ta, sau đó một luồng địa khí cường đại tức thì dũng động, hóa thành chín con chân long, trực tiếp bao trùm lên ba người.

"Phụt!" Trong khoảnh khắc, thân hình ba người kịch chấn, cả người như bị sét đánh, sắc mặt tức thì trở nên tái nhợt vô cùng, một ngụm nghịch huyết cuồng phun ra.

Lúc này ba người chỉ cảm thấy trên người mình như đè một ngọn núi lớn kinh khủng, cơ thể căn bản không thể di chuyển chút nào.

Nhưng lúc này ánh mắt ba người lại gắt gao nhìn chằm chằm vào quang luân chín sắc sau lưng đối phương, vẻ mặt đầy kinh hãi, phẫn phất như phát hiện ra chuyện gì đó không thể tin được.

"Đó, đó là..." "Cửu thải thần luân!

Cửu thải thần luân, ông ta, ông ta là một vị Nguyên Thiên Sư chân chính!" "Trời ạ, thiên hạ lại có Nguyên Thiên Sư chân chính tồn tại, một vị Nguyên Thiên Sư chân chính a..." Trong hiện trường tự nhiên không thiếu người kiến thức rộng rãi, sau khi thấy quang luân chín sắc sau lưng người đến, trong khoảnh khắc liền đoán ra thân phận của đối phương, rõ ràng là một vị Nguyên Thiên Sư chân chính.

Nguyên Thiên Sư chính là chí tôn chân chính trong giới Nguyên thuật sư, ngay cả các thánh địa và hoang cổ thế gia cũng phải tôn làm thượng khách, là tồn tại vô thượng.

"Mẹ nó, ai nói Cổ Phong là một tán tu không có bối cảnh?

Một Xích Long đạo nhân cấp bậc cổ chi thánh hiền, một Nguyên Thiên Sư chân chính, nếu như vậy mà không có bối cảnh, vậy thì những thánh tử thánh nữ kia có cái gì?" Trong đầu không ít người

cũng nảy ra một ý niệm.

Trước đó khi hắn hoành không xuất thế, cũng không để lộ thân phận bối cảnh, cho nên gần như tất cả mọi người đều coi hắn là một tán tu may mắn đến mức bùng nổ, chính vì vậy, những thế gia Nguyên thuật kia mới dám không kiêng nể gì mà đánh chủ ý lên hắn.

Nhưng bây giờ trước có một vị Xích Long đạo nhân cấp bậc cổ chi thánh hiền, bây giờ ngay cả Nguyên Thiên Sư chân chính cũng xuất hiện, hậu đài kinh khủng như vậy, tuyệt đối đủ để khiến vô số người phải hổ thẹn.

Nếu sớm biết sau lưng Diệp Phàm có tồn tại như vậy, trừ phi đầu bị lừa đá, nếu không, những thế gia Nguyên thuật kia căn bản sẽ không trêu chọc Diệp Phàm.

"Tiền bối!" Diệp Phàm hiển nhiên cũng chú ý đến người đến, lập tức cúi người nói.

Người đến không ai khác, chính là Nguyên Thiên Sư đời thứ năm Trương Lâm và đạo lữ của ông, Dương Di.

Trương Lâm vốn ẩn cư trong Thần Thành, Diệp Phàm gây ra động tĩnh lớn như vậy, ông không thể không biết.

"Ừm, cứ yên tâm mà làm, bản tọa muốn xem có ta ở đây, ai dám đánh chủ ý lên nhất mạch Nguyên Thiên Sư của ta!" Trương Lâm lạnh lùng nói.

Vốn dĩ tính cách của Trương Lâm thuộc loại nho nhã không tranh giành, nhưng bây giờ hiển nhiên cũng bị thủ đoạn liên tiếp của các thế gia Nguyên thuật làm cho tức giận.

"Vâng, tiền bối, ta nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Diệp Phàm gật đầu nói, lập tức lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào khối đá trước mặt.

“Ngài, ngài là...

Chương 126

sư tổ!?" Lúc này, mấy bóng người cũng từ trong đình bên cạnh đi ra, dẫn đầu là một nữ tử mặc váy dài màu trắng che mặt, toàn thân tỏa ra một luồng khí chất phiêu dật như tiên, chính là thánh nữ đương đại của Dao Trì Thánh Địa, sau lưng là mấy người của Dao Trì Thánh Địa.

Thạch phường của Dao Trì xảy ra chuyện lớn như vậy, Dao Trì Thánh Địa tự nhiên không thể không quan tâm.

Lúc này Dao Trì Thánh Nữ đang gắt gao nhìn chằm chằm vào Dương Di bên cạnh Trương Lâm, trên mặt cũng lộ ra một tia chấn động, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Dương Di.

"Thánh nữ đương đại?" Ánh mắt Dương Di cũng rơi trên người Dao Trì Thánh Nữ, nhàn nhạt nói.

"Thánh nữ đương đại của Dao Trì Thánh Địa bái kiến sư tổ, không ngờ sư tổ ngài vẫn còn sống, thật quá tốt rồi!

Nếu Vương Mẫu và các vị trưởng lão biết được, nhất định sẽ rất vui mừng!" Dao Trì Thánh Nữ thấy vậy, vẻ kích động trên mặt càng thêm nồng đậm.

"Ta bây giờ không phải là thánh nữ của Dao Trì Thánh Địa, còn về Dao Trì Thánh Địa, ta sẽ quay về xem!" Dương Di thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia cảm khái, phảng phất như nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng nói.

"Di nhi nếu muốn quay về, đợi chuyện ở đây kết thúc, ta sẽ cùng nàng quay về xem!

Dù sao, Dao Trì Thánh Địa cũng là sư môn của nàng!" Bên cạnh,

Trương Lâm hiển nhiên cũng chú ý đến sự khác thường của Dương Di, lập tức cũng lên tiếng nói.

"Ừm!" Dương Di cũng gật đầu, nhìn về phía Trương Lâm, ánh mắt cũng loé lên một tia cảm kích.

"Tiền bối có phải là Nguyên Thiên Sư đời thứ năm Trương Lâm tiền bối không?" Lúc này ánh mắt của Dao Trì Thánh Nữ cũng rơi trên người Trương Lâm, cẩn thận hỏi.

Chuyện thánh nữ của Dao Trì vạn năm trước cùng Nguyên Thiên Sư đời thứ năm có mối quan hệ thân thiết căn bản không phải bí mật, bây giờ nhận ra thân phận của Dương Di, cộng thêm thân phận Nguyên Thiên Sư của Trương Lâm, sao có thể không đoán ra thân phận của Trương Lâm.

"Là ta!" Trương Lâm nhàn nhạt nói.

"Nguyên Thiên Sư đời thứ năm!?

Cái gì!?" "Nguyên Thiên Sư đời thứ năm là nhân vật của vạn năm trước, vẫn còn sống!?

Hít..." "Người phụ nữ kia chẳng lẽ là thánh nữ vạn năm trước của Dao Trì Thánh Địa!?

Điên cuồng!

Thật quá điên cuồng!" Mọi người xung quanh nghe được tin này, hiển nhiên cũng mặt đầy chấn động, rõ ràng đều bị thân phận của hai người làm cho chấn động sâu sắc.

Một người là Nguyên Thiên Sư đời thứ năm trong truyền thuyết, một người là thánh nữ vạn năm trước của Dao Trì, hai người dù là ai, thân phận cũng tuyệt đối đủ để gây ra một trận sóng gió kinh khủng trên toàn bộ Đông Hoang thậm chí cả Bắc Đẩu.

“Thật sự là tiền bối, thật quá tốt rồi, nếu có tiền bối, vậy thì...

Xin tiền bối nhất định mau chóng đến Dao Trì Thánh Địa một chuyến, Dao Trì Thánh Địa chúng ta cảm kích không hết!" Sau khi biết được thân phận của Trương Lâm, Dao Trì Thánh Nữ phảng phất như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt cũng lộ ra một tia vô cùng hưng phấn.

Thực ra lần này đến đây vốn dĩ là để xác nhận thân phận của Cổ Phong, vì mối quan hệ từng có giữa Trương Lâm và Dương Di, cho nên Dao Trì Thánh Địa hiểu biết về Nguyên Thiên Sư nhiều hơn không ít, họ suy đoán Diệp Phàm có khả năng là truyền nhân của Nguyên Thiên Sư, lần này đến là để xác định thân phận này, nếu thật sự là vậy, thì sẽ mời Diệp Phàm đến Dao Trì Thánh Địa, bởi vì trong Dao Trì Thánh Địa có mấy khối đá đã xảy ra một số vấn đề.

Nhưng không ngờ lần này không những xác định được thân phận của Diệp Phàm, mà còn gặp được Nguyên Thiên Sư đời thứ năm thật sự, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Dao Trì Thánh Địa sao?

Lẽ nào mấy thứ đó đã xảy ra vấn đề?” Trương Lâm thấy vậy, chẳng mấy chốc cũng đoán ra, nhàn nhạt nói, bởi vì mấy khối đá của Dao Trì Thánh Địa năm xưa ông cũng từng thấy, còn thi triển một số thủ đoạn, cho nên hiển nhiên cũng có thể đoán ra một số chuyện.

“Vâng, tiền bối, xin tiền bối ra tay!” Dao Trì Thánh Nữ gật đầu nói.

“Vậy sao, ta biết rồi, đợi chuyện ở đây kết thúc, bản tọa sẽ đến!” Trương Lâm gật đầu nói.

“Thật quá tốt rồi, đa tạ tiền bối!” Dao Trì Thánh Nữ mặt đầy kích động nói.

Mấy khối đá đó gần đây đã trở thành một khối tâm bệnh của Dao

Trì Thánh Địa, bây giờ cuối cùng cũng có thể giải quyết, trong lòng Dao Trì Thánh Nữ tự nhiên vô cùng kích động. ...

"Ông..." Đúng lúc này, đột nhiên, từ phía Diệp Phàm, một luồng sát khí kinh thế ngút trời bùng lên, trong khoảnh khắc sát khí kinh khủng bùng phát, toàn bộ hư không phong vân biến ảo, hư không trực tiếp biến thành một màu huyết sắc, sát khí như thực chất cũng điên cuồng cuộn trào về bốn phương tám hướng.

"Keng keng keng..." Đúng lúc này, trên hai thanh tiểu đao trong tay Diệp Phàm cũng đột nhiên tỏa ra một đạo hào quang ngút trời, đạo văn vô biên tức thì bao trùm, trực tiếp trấn phong lại khí hung sát kinh khủng.

"Đó là...

Nguyên Thiên Thần Binh!

Nguyên Thiên Thần Binh trong tay hắn, là thần binh truyền thừa của nhất mạch Nguyên Thiên Sư!" Thấy cảnh này, đột nhiên có người kinh hô một tiếng, hiển nhiên lúc này cũng cuối cùng nhận ra tiểu đao trong tay Diệp Phàm không tầm thường, đồng thời ánh mắt cũng rơi trên người Trương Lâm ở không xa, không cần nghĩ cũng biết, thứ này chắc chắn là Trương Lâm ban cho.

Thần binh là bảo vật được các đời Nguyên Thiên Sư tế luyện, tuy không phải cực đạo đế binh, nhưng ít nhất tuyệt đối không thua kém thánh binh hay đại thánh binh thông thường, thậm chí trong tay Nguyên Thiên Sư, uy năng có thể sánh ngang với chuẩn đế binh.

Nguyên Thiên Sư thường xuyên phải tiếp xúc với các loại nguyên khoáng, trong đó một số nguyên khoáng không thiếu những thứ bất tường, cho nên trong tay không có một món bảo vật vừa tay, căn bản là không được.

Nguyên Thiên Thần Binh trong tay Diệp Phàm trực tiếp trấn áp khí hung sát kinh khủng đó, sau đó hai tay không hề dừng lại, lại một lần nữa bắt đầu phi động, từng mảnh đá vụn không ngừng rơi xuống. ...

"Rắc..." Đúng lúc này, theo một tiếng vang giòn, sau đó trong tầm mắt của mọi người, một cái đầu thương tràn đầy khí sát phạt vô thượng lộ ra, trên đầu thương, phủ đầy đạo văn huyền diệu vô tận, khí tức vô cùng kinh khủng, khiến người ta trong lòng không nhịn được sinh ra một cảm giác run rẩy.

Dần dần theo từng mảnh đá không ngừng rơi xuống, một cây trường thương dài một trượng hai cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, một luồng khí tức khiến tim đập nhanh vô cùng cũng lan tỏa ra.

"Trời ạ, bên trong trấn phong một kiện vô thượng thần binh!?" "Khí tức thật kinh khủng, ít nhất là một kiện thánh binh cường đại!" "Không đúng, khí tức này còn mạnh hơn cả truyền thế thánh binh không ít, e rằng là một kiện thánh vương cấp kinh khủng, thậm chí là đại thánh binh!" Mọi người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt ai nấy cũng lộ ra một tia vô cùng chấn động.

Một kiện đại thánh binh đại biểu cho một thần binh vô thượng do tồn tại cấp bậc Đại Thánh tế luyện, giá trị có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

Thanh kiếm Long Văn Hắc Kim tuy cũng vô cùng quý giá, nhưng đó chỉ là một khối vật liệu nhỏ mà thôi, không phải một kiện thần binh thực sự, giá trị so với một kiện đại thánh binh thực sự hiển nhiên kém hơn một chút.

"Chưa xong, còn hơn nửa chỗ chưa giải ra mà, bên trong có lẽ còn có thứ khác cũng không chừng!" Sau đó không ít người nhìn khối đá trước mặt Diệp Phàm, không nhịn được nói.

“Đúng vậy!” Lập tức ánh mắt của mọi người cũng lại một lần nữa rơi trên người Diệp Phàm, trên mặt đều đầy vẻ tò mò nồng đậm, hiển nhiên đều muốn xem Diệp Phàm có thể giải ra chí bảo gì.

Mấy người của thế gia Nguyên thuật đối diện thấy cảnh này, vẻ mặt hiển nhiên trở nên có chút khó coi, không ngờ Diệp Phàm ngay cả loại chí bảo vô thượng này cũng moi ra được, sắc mặt cũng không ngừng biến ảo.

Lúc này Diệp Phàm đối với phản ứng của mọi người xung quanh đều không có chút đáp lại, toàn bộ tinh lực của hắn bây giờ đều dồn vào khối đá trước mặt, Nguyên Thiên Thần Binh trong tay không ngừng vung lên.

Từng lớp vỏ đá không ngừng rơi xuống, dần dần cũng lộ ra bộ mặt thật của thứ bên trong.

Chương 127

"Hình như là một bóng người?" "Lẽ nào bên trong trấn phong một cường giả cấp Đại Thánh kinh khủng!?" "Đặc trưng này hình như không phải nhân loại, là sinh vật thái cổ, lẽ nào là một sinh vật thái cổ cấp bậc Đại Thánh!?" Chẳng mấy chốc, sắc mặt của không ít người đều có chút thay đổi, trên mặt cũng không nhịn được lộ ra một tia kinh hãi.

Tuy chưa từng thấy sinh vật thái cổ cấp bậc Đại Thánh rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, nhưng trước đây, trong Thần Thành từng xuất hiện mấy lần sinh vật thái cổ cấp Đại Năng thậm chí Trảm Đạo bị giải ra, mỗi một lần đều có thể gây ra cảnh máu chảy thành sông, bây giờ nếu có sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh hiện thế, vậy thì tuyệt đối sẽ là một trận tai nạn kinh khủng.

"Chết tiệt, dừng tay!

Mau dừng tay!" "Tiểu tử, ngươi muốn hại chết tất cả mọi người sao?" "Mau dừng lại!" Ba tông sư Nguyên thuật thấy cảnh này lập tức cũng liếc nhìn nhau, quát khẽ, hiển nhiên muốn ngăn cản Diệp Phàm tiếp tục giải xuống.

Tình huống này hiển nhiên là điều họ muốn thấy nhất, bởi vì khi thân phận của Diệp Phàm bị tiết lộ, cán cân thắng lợi đã bắt đầu nghiêng về phía Diệp Phàm, sau đó cộng thêm sự hiện thân của Trương Lâm và đại thánh binh kinh khủng xuất hiện, cơ hội thắng lợi gần như là con số không.

Bây giờ tình huống trước mắt đối với họ hiển nhiên là một cơ hội tuyệt vời để cắt đứt cuộc đấu, dù sao vẫn còn một khối nguyên thạch chưa cắt, thắng thua cũng không tính.

“Thật ồn ào!” Giữa hư không, Xích Long đạo nhân thấy cảnh này, giọng lạnh như băng nói, một luồng khí tức hung sát kinh khủng cũng tức thì lan tỏa ra, vẻ mặt không thiện ý nhìn mấy người đối diện.

“Xích Long đạo nhân, ngài có ý gì, lẽ nào ngài muốn tất cả chúng ta chôn cùng sao?

Thực lực của ngài tuy mạnh, nhưng đây có khả năng là một sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh, lẽ nào ngài có thể trấn áp được sao?” Một lão giả thấy vậy, lập tức cũng không nhịn được nói.

“Không sai, Nam Cung đại sư nói không sai, mau dừng lại đi, nếu kinh động sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh, thì không ai trong chúng ta sống sót được đâu!” Không ít người thấy vậy cũng nhao nhao lên tiếng, hiển nhiên cũng có chút sợ hãi.

“Thật ồn ào!

Cho dù sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh thật sự sống lại thì đã sao, chẳng qua chỉ là gà đất chó sành mà thôi!

Tự nhiên sẽ có người trấn áp được, nếu các ngươi sợ hãi, bây giờ có thể rời đi, nhưng người của thế gia Nguyên thuật đều phải ở lại!” Bên cạnh, Trương Lâm lạnh lùng nói.

Tuy với thực lực của ông và Xích Long, đối mặt với sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh không có phần thắng, nhưng ông rất rõ ràng, trong hiện trường còn có một vị tồn tại cấp tiên nhân thực sự, đừng nói là sinh vật thái cổ cấp Đại Thánh, cho dù thái cổ hoàng sống lại, kết cục cũng như nhau.

“...” Mọi người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra một tia do dự, nhưng chẳng mấy chốc không ít người đã chọn lui đi, hiển nhiên không dám đánh cược, sợ mất mạng.

Nhưng đồng thời cũng có không ít người ở lại, theo họ thấy,

Trương Lâm hiển nhiên sẽ không lấy mạng sống ra đùa, nếu đối phương đã chọn làm như vậy, tự nhiên có lý do của mình.

"Ngươi!?

Ngươi có ý gì, lẽ nào ngươi muốn bất lợi với chúng ta sao?" Đối diện, nghe lời của Trương Lâm, sắc mặt ba lão giả lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Bất lợi với các ngươi?

Dựa vào các ngươi cũng xứng?

Nếu đã dám phát động cuộc đấu với nhất mạch Nguyên Thiên Sư của ta, vậy thì trước khi cuộc đấu kết thúc không ai được đi!

Nếu không, sau này bản tọa sẽ lần lượt đến thăm các thế gia, đến lúc đó cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!

Khiêu khích nhất mạch Nguyên Thiên Sư của ta là phải trả giá đắt!" Trương Lâm lạnh lùng nói, giọng điệu cũng vô cùng bá đạo, hiển nhiên đối với những người của thế gia Nguyên thuật này vô cùng không ưa.

Nghe lời của Trương Lâm, người của thế gia Nguyên thuật hiển nhiên vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này đối mặt với uy hiếp của Trương Lâm, mọi người hiển nhiên cũng căn bản không có chút biện pháp nào.

"Rắc..." Đúng lúc này, từ phía Diệp Phàm, từng tiếng vang giòn truyền đến, chỉ thấy khối đá trước mặt Diệp Phàm đột nhiên chấn động mạnh, sau đó chỉ thấy trên bề mặt khối đá từng vết nứt hiện ra, cuối cùng như lột da, từng mảnh vỏ đá không ngừng rơi xuống, trực tiếp lộ ra bộ mặt thật bên trong.

"Trời ạ...

Thần Nguyên, một khối Thần Nguyên lớn như vậy!" "Một thi hài sinh vật thái cổ hoàn chỉnh!" "Trời ạ, bị một cây đại thánh binh đóng đinh, ít nhất cũng là một tồn tại cấp bậc thái cổ tổ vương, một thi thể thái cổ tổ vương hoàn chỉnh!" Khi mọi người thấy thứ trước mặt Diệp Phàm, tất cả cũng đều triệt để chết lặng, chỉ thấy trước mặt Diệp Phàm là một khối Thần Nguyên khổng lồ, trong Thần Nguyên, một bóng người nữ tử bị phong cấm bên trong, trên người nữ tử cắm một cây trường thương toàn thân tỏa ra khí sát phạt vô tận.

"Quả nhiên là vậy..." Nhìn thân ảnh trước mắt, Tần Hạo cũng thầm nghĩ trong lòng.

Tuy trên người thân ảnh trước mắt không tỏa ra sinh khí, nhưng Tần Hạo lại có thể cảm ứng rõ ràng đối phương lúc này đang tiến vào một trạng thái tương tự như giả chết.

Kết hợp với nguyên tác, thân ảnh trước mắt này hiển nhiên chính là công chúa của hoàng tộc Thần Tàm Lĩnh, cũng là Đấu Chiến Vương Phi.

"Hóa ra chỉ là một thi thể!" "Lần này thế gia Nguyên thuật e rằng thật sự thua rồi, khối đá cuối cùng trừ phi có thể giải ra chí bảo cấp chuẩn đế, nếu không, e rằng thật sự vô lực xoay chuyển trời đất!" Mọi người xung quanh thấy cảnh này cũng nhao nhao thở phào một hơi, nỗi lo trong lòng cũng lập tức biến mất không dấu vết.

"Đáng ghét, sao có thể!?" Thấy thứ Diệp Phàm giải ra, sắc mặt ba lão giả hiển nhiên cũng trở nên vô cùng khó coi, cục diện trước mắt hiển nhiên đã vượt ngoài dự liệu của họ, có nằm mơ họ cũng không ngờ Diệp Phàm lại cắt ra một tồn tại nghịch thiên như vậy, một thái cổ tổ vương hoàn chỉnh.

"Tiếp theo đến lượt ngươi rồi!" Ánh mắt Diệp Phàm cũng rơi trên người lão giả cuối cùng, lạnh lùng nói.

“Đáng ghét, đừng quá đắc ý, ta còn chưa thua đâu!” Lão giả cuối cùng lạnh lùng nói, nhưng khí thế hiển nhiên cũng không còn đủ như trước.

Cuối cùng cũng chỉ có thể cứng rắn đến trước khối đá cuối cùng.

Hít sâu một hơi, lão giả bình ổn lại cảm xúc, gạt bỏ những tạp niệm trong lòng, hai tay phi động, tức thì mảnh vụn đá không ngừng bay ra. ...

“Rắc!” Trong nháy mắt, một khắc đồng hồ đã trôi qua, chỉ nghe một tiếng vang, khối đá trước mặt lão giả đột nhiên nứt ra từ trung tâm, sau đó một quả trứng khổng lồ màu tím từ bên trong lăn ra, một luồng khí tức bàng bạc cũng từ trên đó tỏa ra, bề mặt quả trứng khổng lồ phủ đầy những văn lộ huyền diệu, cuối cùng hợp thành một bức tranh quỷ dị.

“Cắt ra một quả trứng khổng lồ?” “Trứng của thứ gì vậy?

Khí tức sinh mệnh thật nồng đậm, cắt ra vật sống!” “Khí tức thật kinh khủng, ít nhất cũng có cấp bậc Hóa Long!

Một quả trứng mà đã có khí tức cấp bậc Hóa Long, quả thật quá kinh khủng!” Gần như tất cả ánh mắt đều rơi trên quả trứng khổng lồ trước mắt, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Bức tranh đó... lẽ nào... thái cổ vương tộc, một quả trứng của thái cổ vương tộc!” Chẳng mấy chốc, một giọng nói cũng vang lên, chỉ thấy một lão giả mặc trường bào màu trắng xuất hiện tại hiện trường, nhìn quả trứng khổng lồ màu tím trước mặt, mặt đầy kinh ngạc nói.

“Trứng của thái cổ vương tộc!?

Nếu trưởng thành, chẳng phải có tiềm lực trở thành thái cổ tổ vương sao!?” Nghe lời của lão giả, trong mắt không ít người cũng loé

lên một tia sáng, hiển nhiên cũng hiểu được giá trị của thứ này.

Bây giờ quả trứng khổng lồ hiển nhiên vẫn chưa nở, nếu có thể thành công ấp nở rồi thuần hóa, vậy thì hiển nhiên sẽ có thêm một tay đấm tiềm lực vô cùng kinh khủng.

Chưa nở đã có khí tức cấp bậc Hóa Long, có thể tưởng tượng được nó kinh khủng đến mức nào, tương lai ít nhất cũng có thể trở thành một tồn tại cấp Thánh Chủ, thậm chí Trảm Đạo, ngay cả cấp thái cổ tổ vương cũng không phải là không thể.

"Trước cắt ra một thi thể thái cổ tổ vương, bây giờ lại cắt ra một quả trứng thái cổ vương tộc còn sống, thật quá đặc sắc!" Những người xung quanh lúc này cũng la lên đã nghiền.

Chương 128

Bình thường những thứ cấp bậc này trăm năm thậm chí ngàn năm khó gặp, bây giờ một lúc xuất hiện nhiều như vậy, có thể tưởng tượng được sự chấn động gây ra kinh khủng đến mức nào.

"Bây giờ đến lượt ngươi!" Lão giả thấy cảnh này, lập tức cũng thở phào một hơi, ánh mắt cũng rơi trên người Diệp Phàm.

"Trứng của thái cổ vương tộc sao..." Diệp Phàm lẩm bẩm trong miệng, sau đó cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đến trước khối đá thứ ba mình đã chọn, Nguyên Thiên Thần Binh trong tay lại một lần nữa phi vũ, vẻ mặt cũng vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên rất rõ ràng, thành bại tiếp theo nằm ở lần này.

Lần này động tác của Diệp Phàm chậm một cách lạ thường, mất gần một canh giờ mới chỉ giải được một nửa.

"Động tác chậm như vậy không phải đang câu giờ chứ?" "Chẳng lẽ cắt hỏng rồi?" "Có thể đấu với ba tông sư Nguyên thuật đến mức độ này cũng đã rất kinh khủng rồi, không hổ là truyền nhân của nhất mạch Nguyên Thiên Sư!" Không ít người xung quanh cũng không nhịn được lên tiếng, hiển nhiên đều có chút không mấy lạc quan về Diệp Phàm.

"Rắc!" "Ông ông ông..." Đúng lúc này, một tiếng vang giòn truyền đến, ngay sau đó ở phía đỉnh của khối đá, xuất hiện một vết nứt, sau đó một hai đạo kim quang tức thì ngút trời, xông thẳng lên bầu trời, phảng phất như xuyên thủng cả bầu trời, kèm theo một luồng chiến ý ngút trời kinh khủng cũng từ bên trong bùng phát ra, một luồng khí tức kinh khủng cũng theo đó dâng lên, phảng phất như có thứ gì đó đang tỉnh lại.

“Bùm!” Sau đó trong tầm mắt của mọi người, khối đá trước mắt đột nhiên nổ tung từ giữa, một con vượn khổng lồ toàn thân mọc đầy lông vàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong hai mắt con vượn khổng lồ lấp lánh kim quang.

“Trời ạ, lại cắt ra vật sống, đây là thứ gì?” “Khí tức này, đã đạt đến cảnh giới bán bộ Đại Năng!

Hình tượng này lẽ nào là yêu tộc?” Thấy con vượn khổng lồ màu vàng, trên mặt không ít người cũng lộ ra một tia chấn động.

“...

Đấu Chiến Thánh Viên!

Đấu Chiến Thánh Viên trong truyền thuyết, là một mạch của thái cổ hoàng tộc trong truyền thuyết!” Lão giả áo trắng trước đó quan sát con vượn khổng lồ màu vàng một hồi, vẻ mặt cũng kịch chấn, hiển nhiên cũng lại một lần nữa nhận ra thân phận của con vượn khổng lồ màu vàng, vẻ mặt càng thêm chấn động. "Thái Cổ Hoàng Tộc!?" "Hít..." Những người xung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vốn dĩ, việc lão giả của Nguyên thuật thế gia cắt ra một quả trứng khổng lồ của Thái Cổ Vương tộc đã là vô cùng hiếm có, vậy mà bây giờ Diệp Phàm lại trực tiếp cắt ra một vị Thái Cổ Hoàng Tộc còn sống sờ sờ. "Sao có thể!?

Không thể nào!

Tại sao lại như vậy..." Đối diện, đám người Nguyên thuật thế gia sau khi thấy kết quả này, ai nấy đều lộ vẻ mặt như đưa đám, giá trị của những thứ hai bên cắt ra rõ ràng đã cao thấp rõ ràng. "Ầm!" Đúng lúc này, đột nhiên con vượn khổng lồ màu vàng tỏa ra khí tức cường thịnh, thân thể hóa thành một luồng sáng, lao thẳng đến bên cạnh người phụ nữ bị trường thương ghim chặt.

Nó lật tay, một tòa huyền ngọc đài hiện ra, không gian xung quanh bỗng chốc vặn vẹo, cuối cùng hóa thành một cánh vực môn.

Con vượn nắm lấy khối thần nguyên khổng lồ, trực tiếp độn vào trong vực môn giữa hư không. "Không hay, chạy đi đâu, mau ở lại cho ta!" Diệp Phàm thấy cảnh này liền hét lớn.

Đùa sao, đây là con mồi của hắn, nếu để nó trốn thoát thì trận đấu này coi như thua rồi. "Hừ!" Giữa hư không, Xích Long Đạo Nhân thấy vậy cũng hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ ra, một luồng kình khí kinh khủng gào thét lao tới, trực tiếp đánh lên vực môn giữa hư không, khiến nó lập tức tan vỡ. "Gào gào gào!" Thấy vậy, đôi mắt con vượn khổng lồ màu vàng giữa hư không lóe lên vẻ cuồng bạo, một luồng khí tức u ám cũng từ người nó bộc phát ra.

Toàn thân khí tức tăng vọt như tên lửa, cuối cùng đạt đến cảnh giới tương đương Tiên Nhị, cả hư không cũng rung chuyển dữ dội, nó lao thẳng về phía xa, rõ ràng là muốn trốn thoát. "Ở lại cho ta!" Cùng lúc đó, Trương Lâm ở bên cạnh cũng lập tức thi triển nguyên thuật thần thông, bao phủ toàn bộ hư không.

Thân hình con vượn như bị trúng định thân thuật, bị giữ chặt lại giữa không trung.

Dù có giãy giụa thế nào, con vượn khổng lồ màu vàng cũng không thể lay chuyển được dù chỉ một phân.

Thấy hai người ra tay, trái tim đang treo lơ lửng của Diệp Phàm cũng lập tức thả lỏng.

Rõ ràng có hai vị tồn tại cấp bậc Cổ chi Thánh hiền ra tay, con vượn kia chắc chắn không có nửa điểm cơ hội trốn thoát. "Bây giờ còn gì để nói không?" Sau đó, ánh mắt Diệp Phàm rơi lên ba lão giả đối diện, lạnh lùng nói. "Lão già, còn gì để nói không?" "Chơi được chịu được, mau đưa năm trăm vạn cân nguyên ra đây!" "Cái gọi là

Nguyên thuật tông sư cũng chỉ có thế, chẳng phải cũng là bại tướng dưới tay huynh đệ ta sao!" Lúc này, Lý Hắc Thủy và mấy người khác cũng lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía ba vị Nguyên thuật tông sư lóe lên vẻ chế giễu nồng đậm.

Giờ phút này, họ có thể không chút kiêng dè mà công kích đối phương, rõ ràng là đã bị thủ đoạn của người nhà Nguyên thuật thế gia làm cho ghê tởm không nhẹ. "Hừ!

Lần này chúng ta nhận thua!" Ba người sắc mặt biến ảo, dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng bây giờ sau lưng Diệp Phàm có một vị Cổ chi Thánh hiền và một vị Nguyên Thiên Sư, bọn họ không có gan để chống đối.

Sau khi nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiến răng nuốt vào bụng.

Cuối cùng, lão giả dẫn đầu lấy ra một cái túi trữ vật, ném cho Diệp Phàm, bên trong chính là năm trăm vạn cân nguyên. "Chúng ta đi!" Cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, ba lão giả lúc này cảm thấy mặt nóng ran, một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa, lập tức dẫn theo đám người Nguyên thuật thế gia xám xịt rời đi.

Một trận so tài nguyên thuật, Diệp Phàm rõ ràng đã toàn thắng, đồng thời cũng nâng danh vọng của mình lên một tầm cao mới. ... "Gào gào!

Mau thả ta ra!" Trong Thiên Tuyền Thạch Phường, con vượn khổng lồ màu vàng bị Xích Long Đạo Nhân xách trong tay, không ngừng giãy giụa, nhưng rõ ràng là không thể thoát khỏi sự trấn áp của Xích Long Đạo Nhân. "Tiền bối, xử trí Đấu Chiến Thánh Viên này thế nào ạ?" Ánh mắt Xích Long Đạo Nhân rơi lên người Tần Hạo, hỏi. "Nếu muốn cứu cô ta thì ngoan ngoãn một chút!" Tần Hạo liếc nhìn Đấu Chiến Thánh Viên, nhàn nhạt nói, cuối cùng ánh mắt rơi lên

người Thần Tằm Công Chúa đang bị phong ấn trong thần nguyên bên cạnh. "Tiền bối, lẽ nào Thái Cổ Tổ Vương chưa chết?" Nghe Tần Hạo nói vậy, Trương Lâm và Xích Long Đạo Nhân đều lộ vẻ kinh ngạc, Diệp Phàm cũng đầy vẻ ngỡ ngàng, rõ ràng không ngờ Thái Cổ Tổ Vương mà mình cắt ra lại chưa chết. "Đúng là chưa chết, nhưng đây không phải Thái Cổ Vương tộc, mà là Thần Tằm Lĩnh thuộc Thái Cổ Hoàng Tộc.

Tuy bị trọng thương nhưng sinh cơ vẫn chưa đứt đoạn, chỉ là tiến vào trạng thái giả chết mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Ngươi... có thể cứu được sao!?" Ánh mắt Đấu Chiến Thánh Viên lúc này rơi lên người Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ chấn động.

Chương 129

Lúc này nó biết người trấn áp mình là Xích Long Đạo Nhân, một tồn tại cấp bậc Cổ chi Thánh hiền, nhưng Xích Long Đạo Nhân lại gọi Tần Hạo là tiền bối, tu vi của đối phương có thể tưởng tượng được rồi. "Tiền bối đã nói có thể thì tự nhiên là có thể!

Đừng nghi ngờ lời của tiền bối!" Xích Long Đạo Nhân lạnh lùng nói. "Xin tiền bối ra tay!" Mặc dù tộc Đấu Chiến Thánh Viên trời không sợ đất không sợ, nhưng nó cũng không phải kẻ ngốc.

Tần Hạo rõ ràng là một tồn tại mà nó không thể chống lại, vì vậy nó tự nhiên biết nên lựa chọn thế nào. "Cứu cũng không phải không được, xem lựa chọn của ngươi thế nào!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Tiền bối có điều kiện gì cứ nói!" Đấu Chiến Thánh Viên mở lời. "Đi theo bản tọa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Tuy thực lực của Đấu Chiến Thánh Viên hiện tại không ra sao, nhưng Tần Hạo lại rất coi trọng thiên phú của nó, nếu được dạy dỗ tốt, tương lai tuyệt đối có thể trở thành một cao thủ độc bá một phương. "Không thể nào!

Tu vi của tiền bối tuy mạnh, nhưng tộc Đấu Chiến Thánh Viên chúng ta tuyệt đối không thần phục bất kỳ ai!" Đấu Chiến Thánh Viên ngạo nghễ nói, trong mắt nó, Tần Hạo chẳng qua chỉ là ỷ vào tu vi cao hơn mà thôi. "Ồ?

Ngươi cảm thấy bản tọa đang dùng tu vi bắt nạt ngươi?

Hay là chúng ta cược một ván, bản tọa chỉ dùng tu vi Tiên Đài tầng thứ nhất, chỉ cần ngươi có thể chịu được một chiêu trong tay bản tọa thì ngươi thắng.

Lúc đó bản tọa không cần ngươi thần phục, cũng sẽ ra tay cứu

sống Thần Tằm Công Chúa.

Nếu thua thì đi theo bản tọa, thế nào?" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Thật sao!?" Nghe lời Tần Hạo, Đấu Chiến Thánh Viên sững sờ, ngay sau đó đáy mắt lóe lên tinh quang, toàn thân tỏa ra một luồng tự tin mạnh mẽ.

Là một thành viên của tộc Đấu Chiến Thánh Viên, là Thánh Hoàng Tử, nó hiển nhiên có niềm tin tuyệt đối vào thiên phú của mình, tự tin rằng thực lực ở cùng cảnh giới tuyệt đối không thua kém bất kỳ ai.

Bây giờ Tần Hạo lại mạnh miệng nói sẽ đánh bại nó trong một chiêu, trong mắt Thánh Hoàng Tử, đó hoàn toàn là si tâm vọng tưởng. "Tất nhiên là thật!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Được, ta đồng ý!" Đối với yêu cầu của Tần Hạo, Thánh Hoàng Tử tự nhiên không có lý do gì để không đồng ý, lập tức gật đầu. "Đứa trẻ đáng thương!

Dám động thủ với tiền bối, thật là..." Mấy người Diệp Phàm bên cạnh thấy lựa chọn của Thánh Hoàng Tử, ai nấy đều lộ vẻ đồng tình.

Rõ ràng trong mắt họ, Thánh Hoàng Tử không có nửa điểm cơ hội chiến thắng.

Phải biết rằng người trước mắt là một vị Tiên chân chính, cho dù có áp chế tu vi xuống cùng cảnh giới, cũng không thể nào là đối thủ của Tần Hạo.

Trong mắt họ, Tần Hạo sẽ không bao giờ làm việc gì mà không có sự chắc chắn. "Chuẩn bị xong chưa?

Nếu đã vậy thì bản tọa ra tay đây!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, trực tiếp điều chỉnh khí tức của mình xuống cấp bậc Tiên Nhất.

Sau đó, cả người hắn không có động tác hoa mỹ, cũng không có hiệu ứng lộng lẫy, chỉ đơn giản đưa tay vỗ về phía Thánh Hoàng Tử.

Thậm chí động tác còn trông nhẹ nhàng bâng quơ, cảm giác như

đang gãi ngứa vậy. "Không ổn!" Nhưng Thánh Hoàng Tử đối diện lại cảm nhận khác hẳn.

Trong khoảnh khắc Tần Hạo ra tay, sắc mặt Thánh Hoàng Tử biến đổi.

Lúc này, từ bàn tay nhẹ nhàng đó của Tần Hạo, nó cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng kinh khủng.

Bàn tay đó phảng phất hóa thành một phương trời đất, bao phủ lấy thân thể nó.

Giờ phút này, nó chỉ cảm thấy như đang đối mặt với cả trời đất.

Thế nhưng nó lại cảm ứng được rất rõ ràng, thần lực mà Tần Hạo đang sử dụng đúng là chỉ ở cấp bậc Tiên Nhất, thậm chí còn thấp hơn tu vi hiện tại của nó một chút. "Cửu Chuyển Thiên Công!" Ngay sau đó, Thánh Hoàng Tử không dám có chút do dự, thánh pháp truyền thừa của tộc Đấu Chiến Thánh Viên điên cuồng vận chuyển, khí tức toàn thân cũng tăng vọt như tên lửa.

Kim quang trên người bùng nổ, ba động thần lực mạnh mẽ cuồn cuộn, sau đó nó tung một quyền nghênh đón công kích của Tần Hạo.

Quyền cương kinh khủng khuấy động, phảng phất muốn xé rách cả bầu trời. "Bốp!" Trong nháy mắt, quyền và chưởng giao nhau, ngay sau đó sắc mặt Thánh Hoàng Tử đại biến.

Lúc này nó chỉ cảm thấy một luồng cự lực vô cùng kinh khủng và bá đạo ập đến.

Bàn tay Tần Hạo không hề giảm tốc độ, kình khí bá đạo trực tiếp cuốn tới, sau đó cả người Thánh Hoàng Tử không thể khống chế mà bay ngược ra ngoài, bay xa cả trăm mét mới nặng nề đập xuống đất. "Sao có thể!?

Sao lại như vậy!?" Thánh Hoàng Tử lúc này lộ vẻ khó tin nồng

đậm.

Rõ ràng là nó đã thua, thua một cách gọn gàng, không chút dây dưa, chỉ một chiêu đã bị trấn áp, điều này rõ ràng đã giáng cho nó một đòn không nhỏ. "Đã phục chưa?" Tần Hạo liếc nhìn Thánh Hoàng Tử đang có chút thất thần, nhàn nhạt hỏi. "Nguyện cược nguyện thua, ta thua rồi!

Từ hôm nay trở đi, mạng của ta là của ngươi!

Nhưng hy vọng tiền bối có thể thực hiện lời hứa, cứu sống nàng." Mặc dù Thánh Hoàng Tử có chút không dám tin mình đã thua, nhưng là một thành viên của tộc Đấu Chiến Thánh Viên, nó không phải là kẻ nuốt lời, lập tức mở miệng nói.

Chương 130

"Được, yên tâm, bản tọa không đến mức lừa gạt một tiểu bối!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt lập tức rơi lên người Thần Tằm Công Chúa bên cạnh.

Thương thế của Thần Tằm Công Chúa tuy trông rất đáng sợ, nhưng trong mắt Tần Hạo lại chẳng là gì.

Chỉ thấy Tần Hạo nhẹ nhàng vỗ một cái lên cây trường thương trên người cô, tức thì cây trường thương bị chấn bay ra khỏi cơ thể, một lỗ máu kinh khủng xuất hiện trên người Thần Tằm Công Chúa.

Cùng lúc đó, không chút do dự, hắn lật tay, một gốc linh dược xuất hiện trong tay, một luồng sinh mệnh tinh khí vô cùng nồng đậm tỏa ra từ đó.

Sau đó hắn chỉ một ngón tay, linh dược trong tay lập tức hóa thành những điểm sáng li ti, dung nhập vào vết thương của Thần Tằm Công Chúa. "Sinh mệnh tinh khí thật nồng đậm, lẽ nào là bất tử dược!?" Thánh Hoàng Tử thấy cảnh này, đáy mắt lóe lên vẻ kinh hãi, một chút bất mãn trong lòng đối với Tần Hạo cũng lập tức tan biến không còn dấu vết.

Đối phương đã có thể lấy ra thứ quý giá như vậy để cứu chữa Thần Tằm Công Chúa, rõ ràng không phải là làm cho có lệ.

Tần Hạo lấy ra dĩ nhiên không phải bất tử dược, chỉ là một gốc Hậu thiên linh căn mà thôi.

Nhưng vì linh căn này được trời đất Hồng Hoang thai nghén, ngoài việc không chứa đựng khí tức đạo quả ra, những mặt khác so với bất tử dược cũng không hề kém cạnh, dùng trên người Thần Tằm Công Chúa, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn cả bất tử dược.

Theo sinh mệnh tinh khí dung nhập, trên người Thần Tằm Công Chúa dần dần dâng lên một luồng ba động sinh mệnh, ngọn lửa sinh mệnh một lần nữa được thắp lên, đi kèm với đó là một luồng khí tức mạnh mẽ cũng dần dần trỗi dậy từ người cô.

Đồng thời, vết thương trên người cô cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng lành lại.

Chỉ trong chốc lát, lỗ máu kinh khủng kia đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

Một luồng ba động u ám cũng từ người cô dâng lên.

Trước đó tuy cô bị trọng thương, nhưng cũng giống như Khương Thái Hư, đã tiến vào một trạng thái lột xác đặc biệt.

Giờ phút này, nhờ có linh dược của Tần Hạo, quá trình lột xác rõ ràng đã được đẩy nhanh, một luồng khí tức cổ xưa kinh khủng cũng theo đó dâng lên. "Một vị Thái Cổ Tổ Vương sao!?

Không đúng, khí tức này...

đang lột xác lên cảnh giới Thánh nhân vương!?" Lúc này Vệ Nghị cũng có mặt, nhìn Thần Tằm Công Chúa giữa sân, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng đã nhìn ra hư thực của cô.

Đây không phải Cổ chi Thánh hiền, mà là một vị Thánh nhân vương sắp hoàn thành lột xác. "Ầm!" Khoảng một khắc sau, chỉ thấy thân thể Thần Tằm Công Chúa khẽ run lên, sau đó một luồng khí tức ngút trời tức thì dâng lên.

Đôi mắt đang nhắm chặt của cô cũng đột nhiên mở ra, một khí chất anh khí khác biệt tỏa ra từ người cô.

Đôi mắt cô trước tiên lóe lên vẻ mờ mịt, rõ ràng chưa hiểu rõ tình cảnh của mình, ánh mắt quét một vòng qua mấy người xung quanh. "Hử?

Đấu Chiến Thánh Viên!?" Nhưng ngay sau đó, khi thấy Thánh Hoàng Tử, trong mắt cô liền bùng lên một tia sáng, rõ ràng đã nhận ra thân phận của Thánh Hoàng Tử. "Tiểu... tiểu thư, ngài tỉnh rồi!" Thấy dáng vẻ của Thần Tằm Công Chúa, trên mặt Thánh Hoàng Tử lộ ra vẻ vui mừng. "Thánh Hoàng Tử?

Ta chưa chết?

Đây là đâu?" Thần Tằm Công Chúa có chút mờ mịt nói. "Chúng ta đang ở Thần Thành, là vị tiền bối này đã chữa khỏi cho ngài!" Ánh mắt Thánh Hoàng Tử rơi lên người Tần Hạo. "Hử?" Nghe Thánh Hoàng Tử nói, ánh mắt Thần Tằm Công Chúa cũng rơi lên người Tần Hạo.

Nhưng ngay sau đó, khi cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, cả người Thần Tằm Công Chúa liền chấn động mạnh.

Tuy lúc này Tần Hạo trông như một người bình thường, nhưng cô là một tồn tại từ thời Thái cổ, quan trọng nhất là, cô từng gặp Đấu Chiến Thánh Hoàng, nên rất rõ khí tức trên người cường giả cấp bậc Cực đạo.

Người trước mắt này đứng đó, nhưng lại cho người ta cảm giác như đã hòa làm một với trời đất, không đúng, chính xác là vượt lên trên cả trời đất.

Khí tức này cho cô cảm giác còn kinh khủng hơn nhiều so với khi đối mặt với Đấu Chiến Thánh Hoàng năm xưa. "Ngài... ngài là Đại đế đương thời!?

Thế gian này có Đại đế tồn tại sao?

Không đúng, giữa trời đất rõ ràng không có đế uy trấn áp!" Thần Tằm Công Chúa có chút kinh nghi bất định nhìn Tần Hạo, vẻ mặt luôn tràn đầy chấn động. "Đại đế?

Bản tọa không phải!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, giọng điệu vô cùng bình thản, phảng phất như Đại đế trong mắt hắn chỉ là một tồn tại bình thường. "...

Đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân, đại ân của tiền bối, tiểu nữ tử suốt đời không quên!" Sau đó Thần Tằm Công Chúa cung kính nói.

Bất kể thân phận Tần Hạo là gì, chỉ riêng việc đối phương có thể chữa khỏi hoàn toàn thương thế trên người cô, thủ đoạn đó tuyệt đối không phải người tầm thường có thể sở hữu.

Không chỉ vậy, cô còn phát hiện thương thế trên người mình không chỉ đã khỏi hẳn, mà trong cơ thể còn tràn đầy sinh mệnh tinh khí kinh khủng, khí tức so với thời kỳ đỉnh cao còn kinh khủng hơn gấp trăm lần.

Trong sinh mệnh khí cơ tràn ngập vật chất trường sinh nồng đậm, cô cảm giác tuổi thọ của mình ít nhất đã lên đến hơn hai vạn năm.

Phải biết rằng hai vạn năm, trong tình huống bình thường chỉ có tồn tại cấp bậc Đại đế mới có thể sống lâu đến vậy, thủ đoạn của Tần Hạo có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào. "Mạch Thần Tằm Lĩnh chưa từng gây ra động loạn cho Nhân tộc, nay đại thế sắp mở ra, Thái cổ vạn tộc sắp hồi sinh, bản tọa hy vọng sau này Thần Tằm Lĩnh vẫn có thể tiếp tục như vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Lời tiền bối nói đúng, Thần Tằm Cổ Hoàng từng dạy rằng vạn tộc cùng chung sống, chúng sinh bình đẳng.

Chương 131

Chỉ cần người khác không chọc vào Thần Tằm Lĩnh chúng ta, Thần Tằm Lĩnh tự nhiên sẽ không chủ động mạo phạm người khác!" Thần Tằm Công Chúa mở miệng nói. "Như vậy thì tốt, hy vọng ngươi có thể nhớ lời của mình, bây giờ có thể rời đi rồi!" Tần Hạo nói. "Chờ đã, tiền bối, ta muốn đưa nó đi." Ánh mắt Thần Tằm Công Chúa rơi lên người Thánh Hoàng Tử.

Trong mắt cô, Thánh Hoàng Tử tuy thiên phú vô song nhưng thực lực cuối cùng vẫn có chút không đủ, bây giờ đại thế sắp mở ra, nếu có xảy ra sơ suất gì, e rằng sẽ hối hận không kịp. "Không cần, nó bây giờ là người của ta, ở bên cạnh bản tọa là được rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Cái gì!?

Nhưng đây là Đấu Chiến Thánh Viên, tộc Đấu Chiến Thánh Viên từ trước đến nay đều kiêu ngạo bất khuất, sao có thể thần phục người khác được?" Thần Tằm Công Chúa có chút lo lắng nhìn Thánh Hoàng Tử nói. "Tiểu thư không cần nói nhiều, đây là lựa chọn của ta, nguyện cược nguyện thua, tộc Đấu Chiến Thánh Viên chúng ta không phải kẻ nuốt lời!" Thánh Hoàng Tử mặt có chút đỏ bừng nói. "Hử?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Thần Tằm Công Chúa nhíu mày, không khỏi hỏi. "Chuyện là thế này!" Thánh Hoàng Tử cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại đầu đuôi câu chuyện một cách đơn giản. "Cùng cảnh giới mà ngay cả một chiêu cũng không đỡ được!?" Nghe xong lời của Thánh Hoàng Tử, Thần Tằm Công Chúa cũng chấn kinh.

Mạch Thần Tằm Lĩnh và mạch Đấu Chiến Thánh Viên nhiều đời giao hảo, tự nhiên hiểu rõ thiên phú của mạch Đấu Chiến Thánh Viên kinh khủng đến mức nào, dùng từ đồng giai vô địch cũng không ngoa,

vậy mà bây giờ lại bị một người cùng cảnh giới trấn áp trong một chiêu, sự chấn động trong lòng cô có thể tưởng tượng được rồi.

Đồng thời trong lòng cô cũng có chút nghi ngờ, rõ ràng đối với chuyện này có chút không tin, dù sao chuyện này quá mức kinh người. "Không tin?" Tần Hạo liếc mắt đã nhìn ra suy nghĩ của Thần Tằm Công Chúa, nhàn nhạt nói. "Không dám... chỉ là có chút quá...

Vãn bối cả gan xin tiền bối chỉ giáo!" Sắc mặt Thần Tằm Công Chúa biến ảo, cuối cùng kiên định nói. "Thôi được!

Cũng giống như nó, bản tọa sẽ áp chế tu vi ngang bằng với ngươi, chỉ cần ngươi đỡ được một chiêu, coi như ngươi thắng, cũng có thể đưa nó đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Xin tiền bối chỉ giáo!" Thần Tằm Công Chúa lập tức nói, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Cùng lúc đó, trên người cô cũng bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng.

Là Thái Cổ Hoàng Tộc, Thần Tằm Công Chúa ở thời Thái cổ cũng tuyệt đối là một nhân vật uy danh lừng lẫy, thực lực tự nhiên không thể xem thường.

Tần Hạo thấy vậy cũng nhẹ nhàng tung một chưởng, bao phủ lấy Thần Tằm Công Chúa. "...Khí tức này... sao có thể!?

Không ổn!" Cảm nhận được khí tức trên chưởng này, sắc mặt Thần Tằm Công Chúa đại biến.

Mặc dù khí tức và đạo vận trên người Tần Hạo chỉ ở cấp bậc Thánh nhân vương, nhưng uy thế kinh khủng mà nó tạo ra lại cho người ta một cảm giác không thể chống cự.

Từng đạo thánh pháp kinh khủng không ngừng được cô thi triển, trực tiếp nghênh đón công kích của Tần Hạo trên hư không. "Ong ong ong..." Nhưng mặc cho thần thông của Thần Tằm Công Chúa có

nghịch thiên đến đâu, trong khoảnh khắc tiếp cận bàn tay Tần Hạo, một luồng đạo vận không tên đã lan tỏa ra, trực tiếp tiêu dung chúng.

Sau đó kình khí kinh khủng tức thì bao phủ lên người Thần Tằm Công Chúa.

Không chút hồi hộp, cũng giống như Thánh Hoàng Tử, thân thể Thần Tằm Công Chúa trực tiếp bay ngược ra ngoài, gọn gàng, không có chút sức lực nào để chống trả. "Đa tạ tiền bối thủ hạ lưu tình!

Thực lực của tiền bối, tiểu nữ tử bội phục!" Lần này ánh mắt Thần Tằm Công Chúa nhìn Tần Hạo đã hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù cô có thể không phải là đồng giai vô địch, nhưng tuyệt đối hiếm có đối thủ.

Vậy mà đối phương lại có thể dễ dàng dùng cùng cảnh giới để trấn áp mình, thực lực có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

Mặc dù vừa rồi Tần Hạo đã phủ nhận mình là Đại đế, nhưng trong mắt cô, thực lực của Tần Hạo tuyệt đối không dưới Đại đế, ít nhất cũng là một tồn tại kinh khủng đã thành đạo bằng con đường khác.

Về phần Tiên, Thần Tằm Công Chúa hiển nhiên không dám nghĩ nhiều đến vậy. "Được rồi, đi đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, phảng phất như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. "Tiểu nữ tử cáo lui!" Thần Tằm Công Chúa nói. "Đúng rồi, báo cho ngươi một tin, Đấu Chiến Thắng Vương đã xuất thế, hiện đang ở Tây phương Tu Di Sơn, là Đấu Chiến Thắng Phật của Phật môn!" Tần Hạo đột nhiên như nhớ ra điều gì, lại nói thêm. "Tiền bối nói thật sao!?

Đa tạ tiền bối báo cho!" Nghe tin này, Thần Tằm Công Chúa trước tiên sững sờ, ngay sau đó đáy mắt lóe lên vẻ hưng phấn, lập tức không

chút do dự, đi thẳng ra ngoài. "Tiền bối, đó là thật sao!?

Tiểu thúc của ta còn sống?" Thánh Hoàng Tử thấy vậy, trên mặt cũng lộ vẻ hưng phấn.

Vốn tưởng rằng trên thế gian này chỉ còn lại một mình nó là Đấu Chiến Thánh Viên, không ngờ bây giờ Tần Hạo lại cho nó một tin tốt lớn như vậy, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được rồi. "Tất nhiên là thật!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Thiên phú của ngươi tuy không tệ, nhưng thực lực hiện tại có chút quá yếu.

Bản tọa truyền cho ngươi một môn pháp môn, hy vọng ngươi có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, nếu không, trong đại thế sắp tới, chỉ có thể bị đào thải, bản tọa không thu phế vật!" Nói xong, Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một luồng sáng trực tiếp chui vào giữa trán Thánh Hoàng Tử.

Chương 132

"..." "Hít..." Thánh Hoàng Tử chỉ cảm thấy trong đầu mình có thêm một luồng thông tin, đợi sau khi luyện hóa xong, hai mắt nó trợn trừng, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động. "Công pháp này... công pháp này...

Dưới gầm trời lại có công pháp nghịch thiên như vậy, quả thực..." Thánh Hoàng Tử lúc này không biết phải hình dung sự chấn động trong lòng mình như thế nào.

Vốn dĩ nó tu luyện là công pháp truyền thừa của tộc Đấu Chiến Thánh Viên, Cửu Chuyển Thiên Công, là một môn cổ hoàng kinh, tuyệt đối là một trong những pháp môn tu luyện đỉnh cao nhất trên thế gian này.

Vốn trong mắt nó, trên thế gian này không nên có thánh pháp nào kinh khủng hơn Cửu Chuyển Thiên Công, nhiều nhất cũng chỉ là ngang hàng mà thôi.

Nhưng bây giờ sau khi thấy công pháp trong đầu, nó phát hiện mình trước đây thật sự là ếch ngồi đáy giếng.

Bởi vì nó phát hiện công pháp này so với Cửu Chuyển Thiên Công mà nó tu luyện còn huyền diệu hơn không biết bao nhiêu lần, bất kể từ phương diện nào, đều hoàn toàn vượt trội Cửu Chuyển Thiên Công.

Nó có một cảm giác, nếu tu luyện công pháp này, ở cùng cảnh giới, thực lực so với trước đây ít nhất có thể tăng lên hơn mười lần.

Vốn ở cùng cảnh giới nó đã gần như không có đối thủ, bây giờ lại thêm công pháp này, nó có tự tin tuyệt đối là tồn tại vô địch cùng cảnh giới, dĩ nhiên là trừ Tần Hạo ra. "Đa tạ tiền bối ban pháp!

Ta nhất định sẽ không để tiền bối thất vọng!" Thấy Tần Hạo ban cho công pháp huyền diệu như vậy, chút phòng bị cuối cùng trong lòng Thánh Hoàng Tử cũng hoàn toàn biến mất.

Trong mắt nó, có lẽ đi theo Tần Hạo là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Tu luyện nghịch thiên công pháp, có lẽ nó có thể đạt đến độ cao của phụ thân năm xưa, thậm chí là vượt qua. "Tuyệt đối đã vượt qua phạm trù của cổ hoàng kinh, chẳng lẽ đây là tiên pháp?

Lẽ nào tiền bối là...

Tiên?" Đột nhiên trong đầu Thánh Hoàng Tử nảy ra ý nghĩ này, nhất thời ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng có chút khác đi.

Phải biết rằng, Tiên là cảnh giới mà ngay cả phụ thân nó cả đời theo đuổi cũng chưa đạt tới.

Tiếp theo, sự sắp xếp của Tần Hạo đối với Thánh Hoàng Tử cũng gần giống như Diệp Phàm, đều là thả rông, không có ý định giữ bên người bồi dưỡng.

Trong mắt Tần Hạo, trải nghiệm thực tế chính là tu luyện tốt nhất.

Tần Hạo ở lại Thánh Thành một thời gian, sau đó lại một lần nữa mang theo Tiểu Niếp Niếp bắt đầu du ngoạn thiên hạ. ...

Một ngày nọ, Tần Hạo mang theo Tiểu Niếp Niếp đến Trung Châu. "Đây chính là Hóa Tiên Trì sao?" Nhìn hồ nước tỏa ra khí tức mờ ảo trước mắt, Tần Hạo lẩm bẩm.

Hóa Tiên Trì là nơi Thanh Đế từng ra đời.

Trên thực tế, dưới sự bao phủ của thần niệm Tần Hạo, hắn đã có một suy đoán đại khái về lai lịch của cái gọi là Hóa Tiên Trì.

Cái gọi là Hóa Tiên Trì có lẽ nên gọi là Vẫn Tiên Địa, nơi này hẳn

là do một vị Tiên vẫn lạc hóa thành.

Ở đây, Tần Hạo cảm nhận được một luồng khí tức đạo quả, khí tức này rõ ràng chỉ có Tiên của thế giới này mới có thể sở hữu. "Một vị đỉnh phong Đại Thánh sao?

Không đúng, hẳn là một vị đỉnh phong Chuẩn Đế mới phải, chỉ là khí huyết suy yếu, mới duy trì ở cảnh giới này!

Chắc là vậy!" Ngay sau đó, trong cảm ứng của Tần Hạo, hắn phát hiện ở một nơi không xa, một bóng người già nua đang tìm kiếm gì đó.

Lão giả cho người ta một cảm giác sắp chết, phảng phất như có thể xuống mồ bất cứ lúc nào.

Nhưng Tần Hạo lại rất rõ ràng, lão giả trước mắt là một tồn tại đỉnh phong đương thời, nếu toàn lực bộc phát, đủ sức tranh phong với các Chí tôn trong sinh mệnh cấm khu.

Trong mắt Tần Hạo có thể cảm ứng rõ ràng, lão giả trước mắt không hề tự phong, rõ ràng là người của thời đại này.

Có thể đạt đến cảnh giới kinh khủng như vậy trong trời đất hiện nay, trong cả Già Thiên thế giới này, e rằng chỉ có Cái Cửu U vô địch thiên hạ chín ngàn năm trước.

Lập tức thân hình Tần Hạo khẽ động, một khắc sau, thân hình hắn đã xuất hiện ngay trước mặt đối phương không xa. "Ai!?" Trong khoảnh khắc Tần Hạo xuất hiện, sắc mặt lão giả lập tức biến đổi, sau đó một luồng khí tức ngút trời từ người ông ta bộc phát ra. "Cái Cửu U?" Đối với khí tức trên người đối phương, Tần Hạo hiển nhiên không hề để ý, thân thể khẽ run lên, tức thì luồng khí tức kinh khủng kia liền tiêu tán, biến mất vào hư không. "!?" Thấy cảnh này, sắc mặt lão giả lại một lần nữa biến đổi.

Mặc dù hiện tại ông chưa bộc phát chiến lực đỉnh phong, nhưng ông tin rằng, trong cả Bắc Đẩu này, trừ những lão quái vật trong cấm khu ra, không ai có thể uy hiếp được mình.

Đối phương vừa xuất hiện đã gọi ra thân phận của ông, lập tức khiến trong lòng Cái Cửu U dâng lên một luồng kiêng kỵ. "Không cần căng thẳng, bản tọa không có ác ý với ngươi, nếu không, ngươi cũng sẽ không thể đứng đây nói chuyện với bản tọa rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, một luồng khí cơ kinh thiên chợt lóe rồi tắt. "Hử?

Khí tức cổ xưa này...

Ra là tiền bối, Cái Cửu U, ra mắt tiền bối!" Trong khoảnh khắc cảm nhận được khí cơ trên người Tần Hạo, Cái Cửu U sững sờ, ngay sau đó như nghĩ ra điều gì, vẻ đề phòng trên mặt lập tức tan biến không còn dấu vết, thay vào đó là vẻ cung kính nồng đậm.

Là tồn tại đỉnh phong nhất dưới Đại đế trên Bắc Đẩu, Cái Cửu U hiển nhiên biết những chuyện mà người thường không biết.

Năm đó Tần Hạo diệt Diêu Quang Thánh Địa và Vạn Long Sào, Cái Cửu U sau đó đều đến xem xét, cuối cùng đưa ra kết luận, người ra tay thực lực còn xa trên mình.

Sau đó Tần Hạo đi vào Thái Sơ Cổ Khoáng như chốn không người, nhẹ nhàng trấn sát ba vị Chí tôn cấm khu đã cực tận thăng hoa, càng thêm chứng thực suy đoán trong lòng ông.

Ông đoán rằng, thực lực của Tần Hạo có khả năng đã vượt qua cảnh giới Cổ chi Đại đế, bước vào cảnh giới Tiên trong truyền thuyết.

Chương 133

Lúc này lại một lần nữa cảm nhận được khí cơ quen thuộc, Cái Cửu U hiển nhiên đã đoán ra thân phận của Tần Hạo. "Không cần đa lễ!

Không tệ, có thể trong trời đất hiện nay gần như đã nửa chân bước vào ngưỡng cửa Cực đạo, xứng đáng là một bậc nhân kiệt!" Tần Hạo đánh giá Cái Cửu U một lượt, nhàn nhạt nói. "Tiền bối quá khen rồi, không vào Đại đế chung quy cũng là con kiến.

Dù sao, lão phu cuối cùng cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi!" Cái Cửu U lắc đầu nói. "Dám hỏi tiền bối có phải đã bước ra được bước đó, trở thành vô thượng Chân Tiên?" Sau đó Cái Cửu U lấy hết can đảm, đầy tò mò nhìn Tần Hạo hỏi.

Đối với thực lực của Tần Hạo, trong lòng Cái Cửu U hiển nhiên vô cùng hiếu kỳ. "Tiên sao...

Nếu ngươi cho là vậy, thì cứ cho là vậy đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Hắn đâu chỉ đơn giản là Tiên, mà là Tiên trung chi Vương, chiến lực thực sự còn có thể sánh ngang với tồn tại vô thượng Chuẩn Tiên Đế. "Quả nhiên là như vậy!" Nghe Tần Hạo nói, vẻ chấn động trên mặt Cái Cửu U càng thêm nồng đậm.

Một tồn tại mà vô số Đại đế cổ hoàng từ xưa đến nay cả đời theo đuổi, lúc này lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mình, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được rồi. "Không ngờ tiền bối thật sự đã đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết đó, trở thành người đầu tiên từ vạn cổ đến nay!" Cái Cửu U đầy kinh thán nói. "Người đầu tiên từ vạn cổ đến nay?

Điều này e rằng có chút quá khoa trương rồi, trong cổ sử của thế giới này không thiếu tồn tại là Tiên, thậm chí số lượng không ít.

Cho dù là hiện tại, trong thế giới này, ngoài bản tọa ra, ít nhất có một vị Tiên tồn tại, ngoài ra còn có vài người đang đi trên con đường thành Tiên!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Ngoài tiền bối ra, còn có Tiên khác tồn tại?

Sao có thể!?

Không biết người này là..." Cái Cửu U đầy chấn động nhìn Tần Hạo, rõ ràng tin tức này mang đến cho ông sự chấn động không nhỏ. "Không có gì là không thể, thôi được, với cảnh giới của ngươi, cũng có tư cách biết một số bí mật.

Người này không phải ai khác, chính là Đế Tôn, người sáng lập Thần thoại Thiên đình, đã chứng đắc Chân Tiên trong hồng trần!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, hai mắt cũng nhìn về phía hư không, xuyên qua tầng tầng không gian, cảm ứng được một luồng khí tức không yếu. ...

Cùng lúc đó, tại một cổ địa thần bí trong Già Thiên thế giới, một bóng người hiện ra từ không trung.

Chỉ thấy người này toàn thân tỏa ra một luồng khí tức không giận mà uy, như một vị Thần vương vô thượng đang nhìn xuống chư thiên. "Cảm giác vừa rồi, có người đang nhìn trộm ta?

Sao có thể, ngoài ta ra, lẽ nào thế gian này còn có tồn tại khác chứng đắc cảnh giới Hồng Trần Tiên?" "Hay là ảo giác?" Lông mày người đó nhíu chặt lại, sắc mặt không ngừng biến ảo, rõ ràng tâm tình lúc này cũng không hề bình tĩnh. "Xem ra cần phải đẩy nhanh tiến độ rồi, đừng để xảy ra biến cố mới tốt!" Hồi lâu sau, người đó lại lẩm bẩm, rồi lắc đầu, thân hình khẽ động, trực tiếp rời đi! ... "Đế Tôn!

Ông ta... còn sống, đã bước ra được bước đó!?" Nghe tin này, trên

mặt Cái Cửu U cũng lộ vẻ chấn động, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại.

Trong những ghi chép cổ sử, ngoài Hoang Thiên Đế hư vô mờ mịt ra, thì phải kể đến Đế Tôn.

Nếu thật sự có Tiên, vậy thì khả năng của Đế Tôn hiển nhiên cũng là lớn nhất. "Ngươi có muốn thành Tiên không?" Tần Hạo nhìn Cái Cửu U trước mắt, nhàn nhạt hỏi. "Thành Tiên!?

Ta?

Tiền bối đùa rồi, ta bây giờ thân tàn ma dại, e rằng không còn sống được bao lâu nữa, đừng nói là Tiên, ngay cả cảnh giới Đại đế, cũng là lòng có thừa mà lực không đủ!" Cái Cửu U sững sờ, rất nhanh trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. "Cam tâm sao?" "Cam tâm thì sao, không cam tâm thì có thể làm gì, thời gian không thể quay ngược, ta cũng không có cơ hội lựa chọn thời không sinh ra, ở cùng một thời đại với Thanh Đế, đó là mệnh của ta!" Cái Cửu U thở dài một tiếng nói, nhưng từ giọng điệu của ông ta, Tần Hạo vẫn cảm nhận được một luồng không cam lòng nồng đậm.

Phải biết rằng nếu không bị đạo của Thanh Đế áp chế, với Cái Cửu U thời kỳ đỉnh phong năm đó, khả năng chứng đạo gần như là chín thành trở lên.

Chỉ tiếc là tạo hóa trêu ngươi! "Mệnh sao?

Chỉ có kẻ yếu mới tin vào mệnh, cường giả chân chính là nghịch thiên cải mệnh!

Tu hành vốn là chuyện đi ngược lại ý trời!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Ta... thật sự có thể sao?" Nghe Tần Hạo nói, Cái Cửu U cũng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi lên người Tần Hạo, thần sắc hiển nhiên cũng không bình tĩnh. "Không có gì là không thể, vốn dĩ ngươi không

có cơ hội, nhưng đã gặp bản tọa, mọi chuyện đã khác rồi!" Tần Hạo tự tin nói, toàn thân tỏa ra một khí thế bễ nghễ thiên hạ. "Tiền bối có thể giúp ta?

Không biết cần ta làm gì?" Cái Cửu U hỏi, có thể trở thành một bậc nhân kiệt, trí tuệ của Cái Cửu U tự nhiên không cần phải bàn. "Hoàng kim đại thế sắp mở ra, Thái cổ vạn tộc sẽ tái hiện trời đất, đến lúc đó bản tọa sẽ tái lập Thiên đình, quét sạch bát hoang, bảo vệ Nhân tộc.

Chương 134

Bản tọa hy vọng ngươi có thể gia nhập Thiên đình, trở thành một vị chiến tướng của Thiên đình chúng ta!" Tần Hạo mở lời.

Sở dĩ tìm Cái Cửu U, hiển nhiên cũng là để lôi kéo ông ta.

Với tài năng của ông ta, nếu cho ông ta một vũ đài cao hơn, Tần Hạo tin rằng, Cái Cửu U tuyệt đối có thể bùng nổ ánh sáng rực rỡ hơn nữa. "Tái lập Thiên đình sao?

Dưới gầm trời này e rằng cũng chỉ có tiền bối mới có thể làm được.

Nếu đã vậy, tiền bối coi trọng lão phu, vậy thì ta đem tấm thân già này ra liều một lần nữa thì có sao!" Cái Cửu U nghe Tần Hạo nói, đáy mắt lóe lên vẻ khác thường, một luồng nhiệt huyết đã lâu không có từ đáy lòng dâng lên. "Tốt!

Lựa chọn sáng suốt!" Nghe Cái Cửu U nói, Tần Hạo cũng nhàn nhạt gật đầu, lập tức không chút do dự, lật tay, một quả Tiên thiên linh quả trực tiếp xuất hiện trong tay, một luồng vật chất trường sinh và sinh mệnh tinh khí nồng đậm từ đó lan tỏa ra. "...Bất tử dược!?

Không đúng, không phải khí tức của bất tử dược, có chút không giống với khí tức của bất tử dược trong truyền thuyết.

Cho dù là bất tử dược cũng tuyệt đối không thể có vật chất trường sinh nồng đậm như vậy, lẽ nào là tiên dược chân chính?" Nhìn Tiên thiên linh quả trong tay Tần Hạo, thân thể Cái Cửu U chấn động mạnh, trên mặt lộ vẻ chấn động.

Để kéo dài tuổi thọ, Cái Cửu U tự nhiên cũng đã dùng không ít bảo dược thậm chí thánh dược và dược vương, đối với bất tử dược cũng

có một số hiểu biết.

Nhưng khí tức tỏa ra từ Tiên thiên linh quả trước mắt còn kinh khủng hơn cả bất tử dược trong nhận thức của ông, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được rồi. "Tiên dược sao?

Cứ cho là vậy đi!

Một quả Tiên thiên linh quả đủ để khí huyết của ngươi hồi phục đến trạng thái đỉnh phong!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Đa tạ tiền bối!" Cho dù đã xem nhẹ sinh tử, nhưng giờ phút này, tâm tình của Cái Cửu U vẫn vô cùng kích động.

Xem nhẹ sinh tử không nhất định có nghĩa là muốn chết, nếu có thể sống sót, hiển nhiên là tốt nhất. "Bản tọa ban cho ngươi thêm một môn thánh pháp!

Hy vọng lần sau gặp lại, ngươi có thể chân chính bước lên cảnh giới Cực đạo!" Lập tức Tần Hạo chỉ một ngón tay, một luồng sáng cũng chui vào giữa trán Cái Cửu U. "Hỗn Nguyên Đạo Kinh?

Thánh pháp thật huyền diệu, dưới gầm trời lại có thánh pháp tinh diệu như vậy, chẳng lẽ là tiên pháp chân chính?" Sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, trên mặt Cái Cửu U lộ vẻ chấn động vô cùng.

Ông phát hiện pháp môn mà Tần Hạo đưa cho so với công pháp ông tu luyện quả thực tinh diệu hơn vô số lần, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được rồi. "Tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Cái Cửu U tự tin nói. "Hy vọng là vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt gật đầu, để lại Tiên thiên linh quả cho Cái Cửu U, rồi trực tiếp rời đi. ...

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã ba năm.

Ba năm qua, Tần Hạo mang theo Tiểu Niếp Niếp gần như đi khắp mọi nơi ở Bắc Đẩu, chứng kiến vô số phong thổ nhân tình.

Ba năm, cả Bắc Đẩu có thể dùng từ phong vân biến động để hình dung.

Từng vị tồn tại cổ xưa lần lượt xuất thế.

Vốn dĩ cảnh giới Tiên Nhị đã là tồn tại đỉnh cao trên Bắc Đẩu, nhưng ba năm qua lại liên tiếp xuất hiện từng vị tồn tại cấm kỵ.

Ví dụ như Thần Vương vô địch của Khương gia trước đây, sau đó là Xích Long Đạo Nhân, Nguyên Thiên Sư đời thứ năm và Thánh nữ Dao Trì của năm ngàn năm trước.

Hơn hai năm trước, cao thủ Thiên Tuyền Thánh Địa của sáu ngàn năm trước tái xuất, nghi là tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Thánh, vừa xuất thế đã gây chấn động cả Bắc Đẩu.

Sau đó bộ tộc Man tộc Nam Lĩnh hiện thế, vừa xuất thế đã trực tiếp diệt đi hai thánh địa và một hoang cổ thế gia ở Nam Lĩnh đã ức hiếp Man tộc, cuối cùng còn dùng đến Cực đạo đế binh, bị lão tổ Man tộc trấn áp, tức thì chấn động cả Bắc Đẩu, thực lực nghi là đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế kinh khủng.

Ngoài ra, Cửu Bí của Tần Lĩnh Trung Châu hiện thế, thu hút vô số tu sĩ đến tranh đoạt, cuối cùng còn kinh động đến Thánh linh đang ngủ say bên dưới cổ mộ Tần Lĩnh.

Kết quả Thánh linh chưa kịp xuất thế đã bị người ta trấn sát.

Phải biết rằng Thánh linh đó tuy chưa đại thành, nhưng cũng tuyệt đối là tồn tại vô thượng trên Chuẩn Đế, đáng tiếc chưa xuất thế đã bị trấn sát.

Sau đó thân phận người ra tay cũng bị lộ ra, chính là Cái Cửu U vô địch thiên hạ chín ngàn năm trước.

Ngoài việc từng vị tồn tại cổ xưa hiện thế, vô số thiên kiêu cũng tranh nhau nổi lên, ví như thần thể Cơ gia Hoang cổ, công chúa Yêu

tộc Nhan Như Ngọc, Thánh nữ Dao Trì, Thánh nữ Tử Phủ, Vương Đằng của Vương gia Bắc Nguyên, v.v...

Dĩ nhiên trong đó không thể thiếu Diệp Phàm được Tần Hạo dạy dỗ.

Thậm chí nhờ sự dạy dỗ của Tần Hạo, Diệp Phàm còn mạnh hơn trong nguyên tác vô số lần, có thể trấn áp tất cả thiên kiêu.

Từ khi ra mắt đến nay, chưa từng một lần thất bại, hiện tại Hoang Cổ Thánh Thể gần như đã trở thành đối tượng mà vô số thiên kiêu muốn khiêu chiến.

Ngoài ra, Thánh Hoàng Tử cũng vô cùng nổi bật, không ngừng khiêu chiến các cao thủ, thực lực so với những lão quái vật của các thánh địa thế gia cũng không hề kém cạnh. ... "Hử?

Lũ này đúng là không biết sợ, lại chạy đến nơi đó!" Tại một nơi nào đó ở Trung Châu, Tần Hạo lúc này đang bế Tiểu Niếp Niếp thong thả dạo phố.

Đúng lúc này, Tần Hạo cảm ứng được ngọc phù mình để lại cho Xích Long Đạo Nhân đã bị bóp nát.

Năm đó khi Tần Hạo để Xích Long Đạo Nhân làm hộ đạo nhân cho Diệp Phàm, đã đưa cho Xích Long Đạo Nhân một miếng ngọc phù, nếu gặp phải kẻ địch không thể chống cự thì bóp nát ngọc phù.

Vừa rồi, Tần Hạo cảm ứng được ngọc phù đã bị bóp nát, rõ ràng Xích Long Đạo Nhân đã gặp phải kẻ địch khó nhằn.

Chương 135

Phải biết rằng Xích Long Đạo Nhân hiện tại đã là đỉnh phong Cổ chi Thánh hiền, cộng thêm bản thể Chân Long và Vô thượng Chân Long Bảo Thuật, thực lực có thể sánh ngang Thánh nhân vương, cho dù là Đại Thánh bình thường muốn hạ gục cũng không phải chuyện dễ, có thể thấy lần này đã gặp phải phiền phức không nhỏ.

Tần Hạo dùng thần niệm lập tức cảm ứng được vị trí của mấy người Xích Long Đạo Nhân.

Điều khiến Tần Hạo có chút bất đắc dĩ là, lúc này mấy người họ đã xông vào Bất Tử Sơn.

Bất Tử Sơn chính là sinh mệnh cấm khu, bên trong ngoài Chí tôn cấm khu ra, cũng có không ít tồn tại đỉnh cao. "Một đám con kiến vô tri, dám tự tiện xông vào cấm địa Bất Tử Sơn, đều ở lại đây đi!" Trong Bất Tử Sơn, một kỵ sĩ không đầu tay cầm một cây trường thương màu đen chặn trước mặt Diệp Phàm và những người khác.

Giữa hư không, khí tức trên người Xích Long Đạo Nhân cuồng cuộn dâng trào, ánh mắt nhìn kỵ sĩ không đầu tràn đầy vẻ ngưng trọng vô cùng.

Từ trên người kỵ sĩ không đầu, Xích Long Đạo Nhân cảm nhận được một luồng nguy cơ mạnh mẽ.

Trước đó họ đã giết mấy kỵ sĩ không đầu, nhưng đó đều chỉ là cấp bậc Trảm Đạo hoặc Cổ chi Thánh hiền, nhưng người trước mắt tuyệt đối là một kỵ sĩ không đầu cấp bậc Đại Thánh, thuộc loại đỉnh phong Đại Thánh.

Nếu chỉ có một mình, dựa vào thủ đoạn của hắn, muốn trốn thoát cũng không phải không có khả năng, nhưng hiện tại phía sau còn có

đám người Diệp Phàm, nếu hắn trốn đi, mấy người Diệp Phàm chắc chắn là thập tử vô sinh. "Chết tiệt, đã kinh động đến đám đồ chết tiệt này!" Phía dưới, Hắc Hoàng trông như một con bê con nhìn kỵ sĩ không đầu giữa hư không, trong mắt cũng tràn đầy lo lắng.

Đối với sự tồn tại của kỵ sĩ không đầu, nó tự nhiên biết, năm xưa từng theo Vô Thủy Đại Đế vào đây.

Nhưng lúc đó Vô Thủy Đại Đế trấn áp cửu thiên thập địa, đừng nói là kỵ sĩ không đầu, ngay cả Chí tôn cấm khu cũng làm rùa rụt cổ.

Bây giờ thấy đám đồ này xuất thế, sắc mặt nó hiển nhiên không tốt.

Trong tình huống bình thường, những kỵ sĩ không đầu này hiển nhiên đều đang ngủ say, nhưng vừa rồi vì truy đuổi cây Ngộ Đạo Cổ Trà mà vô tình chạm vào cấm chế ở đây, mới kinh động đến kỵ sĩ không đầu. "Chết!" Trường thương trong tay kỵ sĩ không đầu đột nhiên bộc phát ra một luồng sát phạt chi khí kinh khủng, trực tiếp bao phủ lấy Xích Long Đạo Nhân, cả hư không phảng phất như sắp bị đâm thủng, một luồng tử khí nồng đậm cũng bao trùm lấy Xích Long Đạo Nhân. "Chân Long Bảo Thuật!" "Chân Long Trảo!" "Long Quyền!" Xích Long Đạo Nhân thấy vậy cũng không chút do dự, Chân Long Bảo Thuật được thúc đẩy đến cực hạn, khí tức trên người cũng cuồng cuộn dâng trào.

Giữa hư không, mấy đạo kình khí hình rồng kinh khủng cũng gào thét lao ra, trực tiếp nghênh đón công kích của kỵ sĩ không đầu. "Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe một loạt tiếng động trầm thấp vang lên, công kích của hai người trực tiếp va chạm.

Triều dâng năng lượng cuồng bạo cuồn cuộn, cả không gian trực tiếp bị xé nát, bão không gian cũng điên cuồng tàn phá. "Phá!" Kỵ sĩ không đầu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay ánh sáng rực rỡ.

Một khắc sau, nó trực tiếp đâm thủng kình khí hình rồng giữa hư không.

Mặc dù thực lực của Xích Long Đạo Nhân mạnh, nhưng tu vi của đối phương cao hơn quá nhiều, chênh lệch đến hai đại cảnh giới.

Phải biết rằng tu vi càng cao, chênh lệch của mỗi cảnh giới càng kinh khủng, thậm chí ở cảnh giới Chuẩn Đế, mỗi một trọng thiên chênh lệch đều là trời và đất.

Vì vậy đối mặt với công kích của kỵ sĩ không đầu, Xích Long Đạo Nhân cũng có chút khó khăn, trường thương kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy hắn. "Hừ!" Ngay khi trường thương sắp đâm thủng thân thể Xích Long Đạo Nhân, giữa hư không, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Sau đó chỉ thấy bầu trời giữa hư không đột nhiên nứt ra, một bàn tay trắng như ngọc từ trong hư không thò ra, trực tiếp vỗ một cái lên cây trường thương màu đen. "Rắc..." Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Trong khoảnh khắc bàn tay chạm vào trường thương, trường thương đột nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó một tiếng động giòn tan vang lên, từng vết nứt tức thì lan ra, cuối cùng trực tiếp vỡ tan, cả cây trường thương bị vỗ nát. "Hít..." Thấy cảnh này, Xích Long Đạo Nhân hít một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng cây trường thương màu đen kia là một món Đại Thánh binh, một chưởng vỗ nát một món Đại Thánh binh, có thể tưởng tượng thực lực kinh khủng đến mức nào.

Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên cũng biết thân phận của người đến.

Chỉ thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, một bóng người hiện ra từ không trung, không phải ai khác, chính là Tần Hạo và

Niếp Niếp. "Kẻ nào!?" Một giọng nói vô cảm cũng theo đó truyền đến, một luồng khí tức sát phạt lăng lệ kinh khủng cũng bao phủ lấy Tần Hạo. "Thật ồn ào!" Tần Hạo thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia cười lạnh, lập tức không chút khách khí, đưa tay chỉ một cái.

Trong khoảnh khắc, giữa hư không, một ngón tay khổng lồ như cột chống trời từ trên trời giáng xuống, mang theo một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng, hung hăng bao phủ lấy kỵ sĩ không đầu. "Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, mọi người chỉ cảm thấy cả mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, sau đó trong tầm mắt của mọi người, một ngọn núi lớn phía trước trực tiếp nứt ra từ giữa, một con hổ đá khổng lồ từ dưới đất bò lên, một luồng khí tức hung lệ vô tận kinh khủng từ người nó tỏa ra.

Cùng lúc đó, trên lưng hổ đá, cũng có một kỵ sĩ không đầu xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng so với kỵ sĩ không đầu trước đó, người trước mắt này bất kể là thân hình hay khí tức đều kinh khủng hơn gấp mười lần.

Chỉ thấy trường thương trong tay kỵ sĩ không đầu xông thẳng lên trời, trực tiếp nghênh đón công kích của Tần Hạo. "Không biết tự lượng sức!" Thấy động tác của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu.

Thực lực của kỵ sĩ không đầu này không yếu, trong thế giới này có thể được coi là tồn tại đỉnh cao, một thân thực lực chỉ kém Cái Cửu U mà Tần Hạo gặp ở Trung Châu, cũng là một tồn tại đỉnh phong Chuẩn Đế.

Nhưng hiển nhiên, trước mặt Tần Hạo, chỉ là con kiến mà thôi. "Bốp!" "Rắc!" Trong khoảnh khắc trường thương và ngón tay khổng lồ va chạm, chỉ nghe một tiếng động trầm thấp vang lên, sau đó chỉ thấy bốn chân của con hổ đá dưới kỵ sĩ không đầu đang đứng thẳng

trực tiếp quỳ xuống đất, bốn chân tức thì vỡ nát.

Cùng lúc đó, lực phản chấn bá đạo kinh khủng cũng rơi lên người nó, nội tạng trong cơ thể tức thì bị chấn vỡ, thân thể khổng lồ cũng ầm ầm đổ xuống.

Cùng lúc đó, trường thương trong tay kỵ sĩ không đầu cũng giống như kỵ sĩ không đầu trước đó, tức thì vỡ nát.

Ngón tay khổng lồ trên hư không thì không hề giảm tốc độ, tiếp tục bao phủ lấy kỵ sĩ không đầu. "Phóng túng!" Ngay khi kỵ sĩ không đầu sắp vẫn lạc, từ sâu trong Bất Tử Sơn, một luồng khí tức vô thượng kinh khủng cũng theo đó dâng lên.

Sau đó, một cây đại kích màu đen kinh khủng phá không bay ra, trực tiếp nghênh đón công kích của Tần Hạo. "Long Văn Hắc Kim Kích?

Chương 136

Thạch Hoàng sao?

Hừ, người mà bản tọa muốn giết, không ai có thể cản được!" Tần Hạo thấy vậy cười lạnh một tiếng, hiển nhiên cũng đã đoán ra thân phận của đối phương.

Hắn trực tiếp bỏ qua công kích của cây đại kích màu đen, ngón tay khổng lồ kinh khủng không giảm tốc độ, nghiền ép xuống kỵ sĩ không đầu bên dưới.

Cây đại kích màu đen trực tiếp đánh lên ngón tay khổng lồ kinh khủng, nhưng ngón tay khổng lồ lại không hề lay chuyển, cây đại kích màu đen lại bị chấn bay ra ngoài. "Bùm..." Sau đó một tiếng động vang lên, ngón tay khổng lồ trực tiếp rơi lên người kỵ sĩ không đầu bên dưới.

Không chút hồi hộp, thân thể kỵ sĩ không đầu trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu đầy trời, hiển nhiên không thể sống nổi. "Khốn kiếp, tìm chết!" Từ sâu trong Bất Tử Sơn, một giọng nói tràn đầy lửa giận vô tận cũng theo đó truyền ra.

Sau đó một luồng khí tức kinh khủng cũng theo đó hồi phục, cả mặt đất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, một vết nứt kinh khủng cũng lan ra.

Sau đó trong tầm mắt của mọi người, một người đá khổng lồ kinh khủng từ dưới đất bước ra, khí tức vô thượng kinh khủng từ người nó tỏa ra. "...Thánh linh, một vị Đại thành Thánh linh!" Phía dưới mấy người Diệp Phàm thấy bóng người kinh khủng kia, ai nấy đều lộ vẻ kiêng kỵ vô cùng.

Đại thành Thánh linh, đó là tồn tại kinh khủng được cho là có thể

so kè với Cổ chi Đại đế, sự chấn động trong lòng mấy người có thể tưởng tượng được rồi.

"Thạch Hoàng ngươi, cũng được, đã ra rồi thì đừng trách bản tọa không khách khí!

Bất Tử Sơn, cũng không có lý do gì để tồn tại nữa!" Bất Tử Sơn tuy danh tiếng không nhỏ, nhưng trải qua các đời Đại Đế liên tục chinh chiến, thực lực của nó đã giảm xuống tới mức đóng băng.

Hiện tại, trong toàn bộ Bất Tử Sơn, tính cả Thạch Hoàng cũng chỉ có hai vị Chí Tôn, mà vị còn lại thì đã gần đất xa trời, hiển nhiên tuổi thọ sắp cạn.

"Bất kể là ai, dám đến Bất Tử Sơn của ta làm càn, hôm nay hãy triệt để ở lại đi!" Giọng nói lạnh như băng của Thạch Hoàng cũng lập tức truyền đến, thân hình hắn đạp không mà đi, trong khoảnh khắc, vạn đạo cùng ngân vang, đạo vận vô biên cũng giao thoa trong hư không.

"Uy phong thật lớn, sát khí thật lớn!

Khẩu khí cũng không nhỏ, không sợ gió lớn thổi rách lưỡi à!" Nghe lời đối phương, Tần Hạo cũng cười lạnh một tiếng, không chút do dự, trực tiếp vỗ một chưởng về phía Thạch Hoàng.

"Tìm chết!" Thấy hành động của Tần Hạo, sắc mặt Thạch Hoàng đại nộ, Long Văn Hắc Kim Kích trong tay quang mang đại thịnh, một cỗ uy thế hoàng đạo kinh khủng cũng tức thì bộc phát, khí tức sát phạt lăng lệ điên cuồng bao phủ về phía Tần Hạo.

"Ồn ào thật!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, bàn tay tức thì hạ xuống cây đại kích màu đen trong hư không.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng nổ kinh hoàng truyền đến, vẻ mặt dữ tợn của Thạch Hoàng bỗng chốc cứng lại, tiếp đó, đáy mắt hắn lóe

lên một tia kinh hãi.

Trong khoảnh khắc va chạm với bàn tay Tần Hạo, cảnh tượng máu thịt tung bay trong tưởng tượng không hề xảy ra, ngược lại một luồng cự lực kinh khủng ập đến, cả người hắn mất kiểm soát bay ngược ra ngoài, Long Văn Hắc Kim Kích trong tay cũng có cảm giác sắp tuột khỏi tay.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi tức thì phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Chỉ có chút thực lực này?

Thực lực không ra sao, khẩu khí lại không nhỏ!" Tần Hạo cười lạnh nói.

Thực lực của Thạch Hoàng trước mắt tương đương với Vạn Long Hoàng đã bị hắn diệt trước đó.

Thực tế, trong phương thiên địa này, ngoại trừ một vài tồn tại đặc thù, chênh lệch thực lực giữa các cường giả Cực Đạo cũng không quá lớn.

"Sao có thể!?

Ngươi rốt cuộc là ai!?" Giờ phút này, sắc mặt Thạch Hoàng đã hoàn toàn nghiêm túc, hắn nhìn Tần Hạo với vẻ mặt ngưng trọng, biểu cảm không ngừng biến đổi.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy.

Nếu ngươi cứ tiếp tục làm rùa rụt cổ, bản tọa cũng lười tìm ngươi gây phiền phức.

Nhưng đã chọn xuất thế vào lúc không nên xuất thế, vậy thì đừng trách bản tọa không khách khí!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Các hạ đừng khinh người quá đáng, nếu ép ta đến đường cùng,

các hạ e rằng cũng không có kết cục tốt đẹp!" Thạch Hoàng lạnh giọng đáp.

"Bằng ngươi?

E là không đủ.

Trước đây ở Thái Sơ Cổ Khoáng có ba tên phế vật tự cho là đúng như ngươi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chết.

Đã như vậy, ngươi cũng xuống đó bầu bạn với chúng đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Cái gì!?

Thái Sơ Cổ Khoáng!?

Ngươi là người đã chém giết Vạn Long Hoàng!?" Nghe lời Tần Hạo, lần này Thạch Hoàng thật sự bị dọa sợ, vẻ kinh hoàng trong mắt không thể che giấu.

Hắn hiển nhiên có hiểu biết về thực lực của đám người Vạn Long Hoàng, nhưng ba người chúng vẫn bị đối phương dễ dàng chém giết, có thể tưởng tượng thực lực của người này kinh khủng đến mức nào.

"Các hạ thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?

Thực lực của ngài tuy mạnh, nhưng đừng ép ta, nếu không, trước khi chết, ta có thể kéo toàn bộ sinh linh Bắc Đẩu chôn cùng!" Thạch Hoàng nói với vẻ mặt âm lãnh.

"Bằng ngươi?

Ngươi cứ thử xem!" Nghe lời đối phương, ánh mắt Tần Hạo cũng trở nên lạnh lẽo vô cùng, trong lòng đã triệt để phán quyết tử hình cho Thạch Hoàng.

"Là ngươi ép ta!" Trong đôi mắt Thạch Hoàng lóe lên một tia hung quang kinh khủng, tức thì một cỗ khí tức vô thượng kinh hoàng từ

trên người hắn bộc phát ra, hiển nhiên hắn đã lựa chọn cực tận thăng hoa.

"Hoàng Phong Thiên Hạ!" Long Văn Hắc Kim Kích trong tay quang mang đại thịnh, một cỗ khí tức vô thượng kinh hoàng từ trên người hắn bùng nổ, hung hăng đánh xuống mặt đất.

Nếu một kích này đánh trúng, e rằng toàn bộ Bắc Đẩu đều sẽ bị đánh xuyên.

"Thứ không biết sống chết!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, đưa tay điểm ra một chỉ, một ngón tay tựa bạch ngọc trực tiếp nghênh đón Long Văn Hắc Kim Kích kinh khủng kia.

"Tìm chết!" Thấy Tần Hạo dùng một ngón tay để chống đỡ công kích của mình, trong mắt Thạch Hoàng lóe lên hung quang.

Chương 137

Phải biết rằng hiện tại hắn đã cực tận thăng hoa, tạm thời khiến thực lực khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, mạnh hơn trước đó không chỉ gấp mười lần.

"Phanh!" Nhưng một khắc sau, sắc mặt Thạch Hoàng lại một lần nữa biến đổi, một cỗ uy lực vô thượng không thể chống cự lập tức truyền đến.

Gần như trong nháy mắt, thánh pháp của hắn tức thì tan rã, một luồng phản chấn kinh khủng truyền tới, hổ khẩu nứt toác, Long Văn Hắc Kim Kích trực tiếp tuột khỏi tay, cả người hắn lại mất kiểm soát bay ngược ra ngoài, sức mạnh cuồng bạo không ngừng tàn phá trên người hắn.

Từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra từ miệng, khí tức trên người như quả bóng xì hơi, trực tiếp bị đánh rơi khỏi cảnh giới Cực Đạo một lần nữa, thoát ra khỏi trạng thái cực tận thăng hoa.

"Không thể nào!" Lần này, Thạch Hoàng hiển nhiên đã sợ mất mật, không chút do dự, hắn trực tiếp đưa ra lựa chọn giống như hai vị Chí Tôn ở Thái Sơ Cổ Khoáng trước đó: quay người bỏ chạy.

"Si tâm vọng tưởng!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu, hắn trực tiếp đưa tay vỗ vào hư không một chưởng.

Một khắc sau, trong hư không, thân thể Thạch Hoàng như bị sét đánh, sau đó trong tầm mắt của mọi người, thân thể hắn tức thì nổ tung, hóa thành một màn sương máu đầy trời, hiển nhiên không thể sống sót.

Trong khoảnh khắc, vạn đạo bi thương, trời đổ mưa máu.

“Lại có cường giả Cực Đạo vẫn lạc?” “Phương hướng Bất Tử Sơn, khí tức này...” “Thạch Hoàng, là khí tức của Thạch Hoàng, ngài ấy cũng chết rồi sao?” Cảnh tượng này hiển nhiên cũng kinh động không ít cường giả trên Bắc Đẩu, trên mặt nhiều người lộ ra vẻ kinh hãi.

“Khí tức này... là người đó, người đó đã ra tay, ra tay với Thạch Hoàng, chẳng lẽ Thạch Hoàng đã chọc giận tồn tại kinh khủng kia?” Đồng thời, không ít Chí Tôn trong cấm khu hiển nhiên cũng nhận ra khí tức của Tần Hạo, ai nấy đều lộ vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Hành vi trước đây của Tần Hạo ở Thái Sơ Cổ Khoáng đã trấn trụ bọn họ một cách sâu sắc, đều liệt Tần Hạo vào danh sách tuyệt đối không thể trêu chọc.

“Chết cũng tốt, trên con đường thành tiên lại bớt đi một đối thủ cạnh tranh!” Trong lòng không ít Chí Tôn cấm khu cũng nảy ra ý nghĩ này, lập tức đè nén tạp niệm, một lần nữa tiến vào giấc ngủ say.

“Thật kinh khủng, thực sự quá kinh khủng!” “Chết rồi, một vị Đại Thành Thánh Linh cứ thế bị giết?” “Thực lực này thực sự quá nghịch thiên!” Phía dưới, đám người Diệp Phàm thấy cảnh tượng này, hiển nhiên cũng bị thực lực kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động một lần nữa.

Mặc dù biết Tần Hạo thực lực rất mạnh, thậm chí Diệp Phàm còn rõ ràng Tần Hạo đã đạt tới cảnh giới Tiên trong truyền thuyết, nhưng khi thật sự chứng kiến thực lực của hắn, vẫn không khỏi chấn động vô cùng.

“Ra đây, bản tọa mời ngươi ra đây!” Tần Hạo sau khi diệt Thạch Hoàng, cũng không rời đi, mà đưa mắt nhìn về một hướng khác của Bất Tử Sơn, lạnh lùng cất giọng.

“Khụ khụ...

Lão hủ ra mắt tiền bối!" Nghe giọng Tần Hạo, chỉ thấy nơi đó, không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó một lão giả lưng còng hiện ra.

Dung mạo lão giả vô cùng già nua, một luồng khí tức mục nát nồng đậm cũng tỏa ra từ trên người đối phương, hiển nhiên đã thực sự đến mức sắp chết.

Trong mắt Tần Hạo, lão giả trước mặt bị tử khí vô tận bao phủ, hiển nhiên đại nạn sắp tới.

"Ồ?

Không có nghiệp lực quấn thân?" Rất nhanh, đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện, lão giả trước mắt không hề bị nghiệp lực ngút trời kinh khủng bao phủ.

Những Chí Tôn cấm khu mà Tần Hạo gặp trước đây, ngoại trừ Đại Thành Thánh Thể, mỗi một người đều tràn ngập nghiệp lực ngút trời, hiển nhiên đã gây ra vô tận sát nghiệt.

Tần Hạo sở dĩ lựa chọn ra tay trấn sát, ngoài việc bọn chúng nhảy ra khiêu khích, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó chính là nghiệp lực trên người bọn chúng.

Không cần nói Tần Hạo cũng có thể đoán được nghiệp lực trên người những kẻ này là do phát động hắc ám động loạn mà tích lũy, đặc biệt là Thạch Hoàng vừa bị Tần Hạo trấn sát, nghiệp lực trên người hắn còn kinh khủng hơn cả đám người Vạn Long Hoàng, hiển nhiên đã không chỉ một lần phát động hắc ám động loạn.

Lão giả trước mắt tuy trên người cũng có nghiệp lực tồn tại, nhưng lại ở trong một trạng thái bình thường.

Phải biết rằng ngoại trừ trẻ sơ sinh, gần như mỗi một người đều có nghiệp lực tồn tại, ngay cả những người thật sự đại từ đại bi cũng vậy.

Nói cách khác, lão giả trước mắt hiển nhiên chưa từng phát động hắc ám động loạn.

"Có chút thú vị, khí tức này...

đã lĩnh ngộ được một tia huyền diệu đạo quả của bất tử dược?" Rất nhanh Tần Hạo cũng phát hiện ra trạng thái của đối phương, cũng hiểu được vì sao đối phương tuy vẫn ở cảnh giới Chí Tôn, nhưng lại có thể sống lâu đến thế mà không cần phát động hắc ám động loạn.

Tất cả đều liên quan đến Huyền Vũ Bất Tử Dược trong tay đối phương.

Hắn đã lĩnh ngộ được một tia huyền diệu trong đó, có thể khiến bản thân tiến vào một loại trạng thái ngủ đông, kéo dài tuổi thọ đáng kể, cũng đã khai sáng ra một loại trường sinh khác, chỉ là loại trường sinh này hiển nhiên cuối cùng vẫn không thể chống lại sự xâm thực của năm tháng.

Bất kể thế nào, đối phương có thể lĩnh ngộ được khí tức đạo quả, cũng là người thứ hai mà Tần Hạo gặp được, ngoài Nữ Đế, có thể lĩnh ngộ huyền diệu của bất tử dược.

"Hiện tại trong Bất Tử Sơn chỉ còn lại một mình ngươi là Chí Tôn, từ hôm nay trở đi, Bất Tử Sơn sẽ triệt để trở thành lịch sử!

Ngươi sẽ lựa chọn thế nào?" Ánh mắt Tần Hạo rơi trên người đối phương, thản nhiên nói.

"Với thực lực của tiền bối, san bằng ngọn núi này căn bản không tốn chút sức lực nào.

Lão hủ cũng đã nửa bước chân vào quan tài, sống cũng đủ lâu rồi.

Chỉ cầu tiền bối, cho những hậu bối kia một con đường sống, không phải tất cả sinh vật trong cấm khu đều là tồn tại dính đầy máu tanh!" Giọng nói khàn khàn của lão giả vang lên.

“Ngươi cũng nhìn thoáng thật, nể tình ngươi chưa từng phát động hắc ám động loạn, bản tọa cho ngươi một cơ hội, thần phục bản tọa, bản tọa có thể tha cho ngươi không chết, có thể cho ngươi sống thêm một đời.

Nếu sau này biểu hiện tốt, có được tiên pháp trường sinh thật sự cũng không phải là không thể!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Sống thêm một đời!?

Tiên pháp trường sinh?

Chẳng lẽ tiền bối thật sự đã bước ra được bước đó, đạp lên cảnh giới Chân Tiên vô thượng?” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt lão giả chấn động mạnh, nhìn Tần Hạo với vẻ mặt kinh hãi.

“Ngươi có thể cho là như vậy.

Cho ngươi mười hơi thở để suy nghĩ!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Lão hủ nguyện ý thần phục tiền bối!” Căn bản không cần mười hơi thở, lão giả đã đưa ra lựa chọn ngay lập tức.

Dù sao nếu có thể không chết, không ai muốn chết cả.

Huống hồ, sự tồn tại mà cả đời ông theo đuổi đã xuất hiện trước mặt, chỉ có kẻ ngốc mới không đồng ý.

Chương 138

Về phần thần phục Tần Hạo, theo ông thấy, căn bản không phải là chuyện không thể chấp nhận.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt!

Tin rằng ngươi nhất định sẽ không hối hận về lựa chọn hôm nay!" Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó trong tay hắn trực tiếp xuất hiện một quả Tiên Thiên Linh Quả, sinh mệnh tinh khí vô tận từ đó tỏa ra.

Sau đó hắn trực tiếp đặt linh quả trước mặt lão giả.

"...Vật chất trường sinh thật nồng đậm, sinh mệnh tinh khí thật dồi dào, quả thực còn kinh khủng hơn bất tử dược vô số lần!

Chẳng lẽ đây là tiên quả trong truyền thuyết!?" Huyền Vũ Cổ Hoàng (lão giả) nhìn Tiên Thiên Linh Quả trước mắt với vẻ mặt chấn kinh.

Phải biết rằng trên người ông có Huyền Vũ Bất Tử Dược, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra sự kinh khủng của nó, đặc biệt là sinh mệnh tinh khí và vật chất trường sinh kia, nồng đậm hơn bất tử dược không chỉ trăm lần.

"Đa tạ tiền bối ban thưởng!" Huyền Vũ Cổ Hoàng lúc này cũng mặt mày vui như điên, cẩn thận thu lấy Tiên Thiên Linh Quả.

Ông rất rõ ràng, có được quả tiên vô thượng này, tuyệt đối có thể một lần nữa khôi phục đỉnh phong, đối với ông đây tuyệt đối là cơ duyên vô thượng.

"Mang theo hậu bối của ngươi rời đi đi, khi bản tọa cần, tự nhiên sẽ triệu hoán!" Tần Hạo thấy vậy liền trực tiếp nói.

"Vâng, tiền bối!

Lão hủ cáo lui!" Huyền Vũ Cổ Hoàng nói với vẻ mặt cung kính, không chút lưu luyến với Bất Tử Sơn, trực tiếp mang theo mấy người hậu bối rời đi.

Sau khi Huyền Vũ Cổ Hoàng rời đi, thân hình Tần Hạo lóe lên, tức thì đã xuất hiện trước mặt đám người Diệp Phàm.

"Các ngươi lá gan cũng lớn thật, ngay cả nơi như Bất Tử Sơn cũng dám xông vào, chê mình sống quá lâu rồi sao?" Tần Hạo nói với vẻ mặt có chút không vui.

Trong nguyên tác sở dĩ có thể an toàn tiến vào, đó là vì bên cạnh Diệp Phàm có Tiểu Niếp Niếp.

Hiện tại Tiểu Niếp Niếp không ở bên cạnh, không có cô bé mà cũng dám xông vào Bất Tử Sơn, trong mắt Tần Hạo, quả thực không khác gì tìm chết.

Có thể đi đến đây mà không vẫn lạc, theo hắn thấy, đúng là hồng phúc tề thiên.

"Đều tại con chó đen đáng chết kia, nó nói bên trong có Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, lại rất quen thuộc với trận văn bên trong, sẽ không có vấn đề gì!

Kết quả suýt nữa thì toi mạng ở trong đó.

Con chó chết tiệt này, chưa có lần nào đáng tin cả!" Nghe lời Tần Hạo, Đoạn Thiên Đức ở bên cạnh lập tức lựa chọn đổ tội, ánh mắt cũng rơi trên người Hắc Hoàng bên cạnh.

"Cái gì?

Tên mập chết tiệt kia, lại đổ lên người ta à?

Chẳng phải ngươi nói bên trong chôn cất vô số cường giả, muốn vào trong đó khám phá sao?

Bây giờ lại đổ lên đầu bản hoàng!" Hắc Hoàng nghe vậy, hiển nhiên cũng có chút không vui, lập tức cãi lại.

"Được rồi, đều im lặng đi!" Thấy bộ dạng của mấy người, Tần Hạo cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó thần niệm của hắn tức thì bao phủ toàn bộ Bất Tử Sơn.

Rất nhanh, tình hình trong Bất Tử Sơn liền hiện ra trong cảm ứng của hắn.

Rất nhanh, ánh mắt hắn rơi về hướng một ngọn núi, sau đó trong ánh mắt của mấy người, Tần Hạo đưa tay ra mạnh mẽ chộp một cái.

Một khắc sau, một cảnh tượng khiến mấy người vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Chỉ thấy cả ngọn núi trực tiếp nứt ra, sau đó một khối kim loại màu xanh biếc to chừng một trượng vuông bị Tần Hạo rút từ dưới đất lên.

"...Tiên Lệ Lục Kim!

Trời ạ, một khối Tiên Lệ Lục Kim lớn như vậy!" Rất nhanh mấy người cũng hoàn hồn, Đoạn Thiên Đức hai mắt còn sáng lên ánh lục, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm khối đồ vật trong tay Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra ánh sáng vô cùng nóng rực.

Hắc Hoàng thì hận không thể trực tiếp lao tới, nếu không phải biết Tần Hạo kinh khủng, e rằng Hắc Hoàng đã sớm ra tay cướp rồi.

Hành động của Tần Hạo không dừng lại, hắn lại điểm nhẹ vào mấy nơi khác, mấy ngọn núi cũng trực tiếp nổ tung, sau đó lại có mấy đạo lưu quang bay ra.

Mặc dù không lớn bằng Tiên Lệ Lục Kim, nhưng khối nhỏ nhất cũng cao bằng nửa người.

“Vĩnh Hằng Lam Kim!

Là Vĩnh Hằng Lam Kim!” “Còn có Thần Ngân Tử Kim!” “Kia là Vũ Hóa Thanh Kim!

Trời ạ, Bất Tử Sơn lại ẩn giấu nhiều bảo vật như vậy!

Đây đều là thần tài vô thượng để Đại Đế luyện binh a!” Thấy mấy đạo lưu quang, miệng đám người Đoạn Thiên Đức lại một lần nữa kinh hô.

“Mấy thứ này cho các ngươi đó!

Hãy ngưng luyện cho mình một kiện thần binh thích hợp đi!” Tần Hạo ném những thứ này trước mặt mấy người như ném rác, nói.

Trong phương thiên địa này, Cửu Đại Tiên Kim được xem là dược liệu luyện khí đỉnh cấp, nhưng trong mắt Tần Hạo, hiển nhiên chẳng là gì.

Dược liệu luyện khí ở đây, ngoại trừ Huyền Hoàng Chi Khí, không có gì đáng để Tần Hạo chú ý.

Trong mắt hắn, những thứ này nhiều lắm cũng chỉ là một vài nguyên liệu Hậu Thiên Linh Bảo không tồi mà thôi, so với dược liệu của Hồng Hoang thiên địa, hiển nhiên kém hơn không ít.

“Tốt quá rồi, đa tạ tiền bối!” Mấy người thấy vậy, trên mặt tức thì lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Đặc biệt là Diệp Phàm, vì duyên cớ của Tần Hạo, tuy hắn có được thánh pháp truyền thừa, nhưng vì không có Huyền Hoàng Mẫu Khí, nên vẫn chưa ngưng luyện được một kiện thần binh ra hồn, vì vậy thực lực bị hạn chế.

Bây giờ có những tiên kim này, hiển nhiên hắn cũng có thể chân chính rèn luyện thần binh của mình.

Xích Long đạo nhân bên cạnh thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ, nhưng ông rất rõ ràng, những thứ này hiển nhiên không phải cho mình.

“Kiện binh khí này cho ngươi đi!

Chương 139

Hy vọng ngươi tận dụng nó thật tốt, thần linh bên trong đã bị bản tọa xóa bỏ rồi!" Tần Hạo đưa tay triệu hồi, một cây đại kích toàn thân đen kịt xuất hiện trong tay, nhìn Xích Long đạo nhân nói.

"Cổ Hoàng Binh!?" Nhìn cây đại kích tỏa ra khí tức kinh khủng trước mặt, trên mặt Xích Long đạo nhân cũng tràn đầy vẻ chấn động, hiển nhiên không ngờ Tần Hạo lại ban cho một kiện thần binh vô thượng như vậy.

Thần binh này không phải thứ gì khác, chính là Cổ Hoàng Binh Long Văn Hắc Kim Kích mà Thạch Hoàng vừa sử dụng lúc nãy.

Mặc dù thần linh đã bị Tần Hạo xóa bỏ, uy năng có chút ảnh hưởng, nhưng đây vẫn là một kiện Cổ Hoàng Binh, giá trị so với những Thánh Binh, Đại Thánh Binh và Chuẩn Đế Binh kia kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần.

"Đa tạ tiền bối ban bảo!" Rất nhanh Xích Long đạo nhân cũng phản ứng lại, nói với vẻ mặt kích động, cũng không từ chối, bởi vì ông rất rõ ràng, tất cả những thứ này đều là Tần Hạo cho, ông có thể làm là cố gắng hết sức giúp đỡ Tần Hạo.

Lập tức ông cũng kích động nhận lấy Long Văn Hắc Kim Kích.

Có nó, chỉ cần hoàn thành tế luyện, thực lực của ông tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

"Ừm!" Tần Hạo thản nhiên gật đầu, sau đó lại một lần nữa vươn tay về phía sâu trong Bất Tử Sơn.

Rất nhanh, chỉ thấy một gốc đại thụ cổ lão thương kính từ trong hư không hiện ra, một cỗ đạo vận huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

Lá cây trông vô cùng thần kỳ, có hình rồng, hình phượng, hình đỉnh, hình kiếm... vô số đạo văn huyền diệu cũng giao thoa trên đó, phảng phất như lạc ấn của đạo tắc.

"Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ!" Mọi người liếc mắt đã nhận ra, thứ này chính là Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

"Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ sao?

Thứ không tồi!" Nhìn Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ trước mắt, trên mặt Tần Hạo cuối cùng cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Thứ này tuy không phải bất tử dược, nhưng trong mắt Tần Hạo, nó quý giá hơn bất tử dược rất nhiều.

Nhưng Tần Hạo cũng nhìn ra, bản nguyên của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ trước mắt bị tổn thương nghiêm trọng, hiển nhiên là do bị các đời Đế cùng Hoàng giày vò.

Không ít Đế cùng Hoàng đều thử di thực Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, kết quả đều thất bại, đối với nó, mỗi một lần di thực đều là một lần hao tổn cực lớn.

Chưa kể một số Cổ Hoàng Đại Đế còn chặt cành, dùng thân cành của nó để luyện chế một số thứ, đối với Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ đều là một loại tổn hại cực lớn.

Trong mắt Tần Hạo, bản nguyên của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ trước mắt e rằng không đủ một phần trăm so với lúc đỉnh phong.

Nếu là người bình thường, kể cả Đế cùng Hoàng, hiển nhiên cũng không thể giải quyết, nhưng đối với Tần Hạo, căn bản không thành vấn đề.

Ý niệm vừa động, Tần Hạo trực tiếp thu Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ vào dược điền trong đạo trường không gian của mình.

Đế cùng Hoàng bình thường không thể di thực nó, nhưng không có nghĩa là Tần Hạo cũng không có cách.

Sau đó Tần Hạo trực tiếp từ dưới gốc cây Hoàng Trung Lý tách ra một khối Tức Nhưỡng đặt dưới gốc Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Quả nhiên, đúng như Tần Hạo tưởng tượng, sau khi tiến vào dược điền, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ không những không có chút khó chịu nào, ngược lại còn tỏa ra từng đạo huỳnh quang, một cỗ đạo vận huyền diệu cổ xưa tức thì dâng lên, vô số đạo và lý cũng không ngừng giao thoa trên đó, khí tức cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Ngay sau đó Tần Hạo cũng không chút do dự, đưa tay điểm một chỉ, mấy giọt chất lỏng chứa đầy sinh mệnh tinh khí vô tận trực tiếp chui vào trong thân Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Tức thì, sinh mệnh tinh khí vô tận bùng nổ, không ít cành cây khô héo cũng bắt đầu tỏa ra sinh cơ nồng đậm, từng lớp vỏ cây chết cũng không ngừng bong ra, một cỗ sinh cơ vô tận cũng từ trên Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ tỏa ra.

Mấy giọt chất lỏng này không phải thứ gì khác, chính là Sinh Mệnh Chi Thủy Tam Quang Thần Thủy.

Đối với thảo mộc chi tinh, Tam Quang Thần Thủy được xem là vô thượng thánh phẩm.

Dưới sự tưới nhuần của Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, bản nguyên của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ cũng bắt đầu hồi phục với một tốc độ kinh khủng.

"Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ…" Thần niệm Tần Hạo cũng bao phủ Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, theo khí tức tỏa ra từ trên đó, vẻ mặt hắn cũng ngày càng kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ còn cao cấp hơn hắn tưởng tượng.

Ban đầu hắn nghĩ nó nhiều lắm cũng chỉ là một gốc Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng bây giờ Tần Hạo phát hiện, khí tức huyền diệu tỏa ra từ trên đó, lúc toàn thịnh Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ ít nhất cũng là một gốc Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, thậm chí gần như đạt tới trình độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

"Không tồi, không tồi, thứ tốt, thứ tốt, không ngờ phương thiên địa này lại có linh căn tốt như vậy!" Trong mắt Tần Hạo, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ hiển nhiên mạnh hơn những thứ gọi là bất tử dược kia quá nhiều.

Ước chừng thứ này đừng nói Đại La Kim Tiên, nếu hoàn toàn hồi phục, kể cả tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, dùng nó cũng có hiệu quả ngộ đạo không nhỏ.

Tần Hạo cảm giác, thứ này cộng thêm Ngộ Đạo Thiên Bia trong đạo trường không gian, hiệu quả tuyệt đối còn tốt hơn.

Sau đó thần niệm Tần Hạo cũng trực tiếp rút khỏi đạo trường không gian.

Sau khi dặn dò mấy câu với Diệp Phàm, hắn vung tay một cái, trực tiếp đưa họ ra khỏi Bất Tử Sơn.

Tiếp đó, thân hình Tần Hạo lóe lên, trực tiếp xuất hiện trong hư không, nhìn xuống Bất Tử Sơn bên dưới, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

"Diệt!" Một khắc sau, trong hư không, một bàn tay khổng lồ che trời kinh hoàng hiện ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ Bất Tử Sơn.

Khí tức hủy diệt kinh khủng tức thì kinh động tất cả những sinh linh còn lại đang ngủ say trong Bất Tử Sơn.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng khiến những sinh linh cấm khu kia kinh hãi xuất hiện.

Chúng phát hiện không gian xung quanh đã hoàn toàn bị phong tỏa, thân thể căn bản không thể di chuyển dù chỉ một phân, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

"Ầm ầm ầm..." Một lát sau, một tiếng nổ trầm thấp kinh hoàng truyền đến.

Dưới sự bao phủ của bàn tay khổng lồ, toàn bộ Bất Tử Sơn trực tiếp bị xóa sổ.

Tại chỗ chỉ còn lại một dấu tay khổng lồ kinh hoàng, khí tức và quy mô của dấu tay còn kinh khủng hơn nhiều so với Diêu Quang Thánh Địa và Vạn Long Sào.

"Từ hôm nay trở đi, thế gian không còn Bất Tử Sơn!" Cùng lúc đó, trong tai tất cả sinh linh Bắc Đẩu cũng vang lên một giọng nói.

"Cái gì!?

Bất Tử Sơn bị người san phẳng!?" "Trời ạ, sao có thể!?" "Rốt cuộc là ai!?" Vô số cao thủ hiển nhiên cũng vì thế mà biến sắc, ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

Đặc biệt là những Thánh Địa thế gia có truyền thừa lâu đời, hiển nhiên biết rõ bên trong Bất Tử Sơn có tồn tại gì.

Bây giờ Bất Tử Sơn bị san phẳng, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Chương 140

Đông Hoang Nam Vực, Hoang Cổ Cơ Gia.

“Bất Tử Sơn bị người san phẳng, lập tức phái người đi điều tra!

Nhất định phải làm rõ hư thực của chuyện này!” Một vị lão cổ đổng của Cơ Gia lập tức lên tiếng.

Trong các đại cấm khu, nếu nói về quan hệ với Cơ Gia, Bất Tử Sơn tuyệt đối đứng đầu.

Hư Không Đại Đế năm xưa chinh chiến cả đời, có thể nói một nửa thời gian đều là chinh chiến Bất Tử Sơn.

Bất Tử Sơn và Cơ Gia có thể nói là có thù sâu như biển máu, Cơ Gia cũng là một trong những thế lực rõ ràng nhất về sự kinh khủng của ngọn núi này.

Bây giờ nghe được tin tức này, có thể tưởng tượng Cơ Gia chấn động đến mức nào.

Các đại sinh mệnh cấm khu.

“Người đó ra tay rồi!” “Bất Tử Sơn đã trở thành lịch sử sao?” “Hy vọng người đó không trở thành kẻ địch của ta trên con đường thành tiên!” Từng vị Chí Tôn cấm khu trong lòng cũng nảy ra một ý niệm.

Đối với việc Bất Tử Sơn bị diệt, họ cũng không có ý định báo thù.

Thực tế, quan hệ giữa các đại sinh mệnh cấm khu cũng không hề hòa hợp, giữa họ cũng tồn tại quan hệ cạnh tranh.

Nếu đối thủ không vượt quá giới hạn của họ, họ không ngại liên thủ chém giết đối phương, sau đó chia chác khí huyết tinh hoa.

Nhưng một khi vượt quá khả năng của họ, họ tuyệt đối sẽ lo

chuyện nhà mình trước, trừ phi Tần Hạo có ý định san phẳng tất cả sinh mệnh cấm khu, nếu không, họ căn bản sẽ không chủ động chọc giận Tần Hạo. … "Ừm?

Đến lúc rồi sao?

Xem ra họ đã chuẩn bị xong.

Cũng được, đã lâu như vậy rồi, cũng đến lúc nên trở về, nên đi đối mặt!" Không lâu sau khi san phẳng Bất Tử Sơn, Tần Hạo liền cảm giác được ngọc phù để lại cho Vệ Nghị bị bóp nát, hiển nhiên sau hơn ba năm chuẩn bị, Vệ Nghị và Lão Phong Tử đã chuẩn bị xong việc tái kiến Thiên Toàn Thánh Địa.

Thực tế, trong ba năm, Thiên Toàn Thánh Địa đã được tái lập trên nền cũ, và đã chiêu mộ không ít cao thủ, đồng thời cũng chiêu mộ không ít đệ tử.

Dựa vào danh tiếng của Vệ Nghị và Lão Phong Tử, tự nhiên có không ít người gia nhập.

Hiện tại quy mô của Thiên Toàn Thánh Địa không thua kém bất kỳ Thánh Địa nào ở Đông Hoang.

Chỉ thiếu một nghi thức mà thôi.

Đông Hoang Trung Vực, trong đại điện của Thiên Toàn Thánh Địa, chỉ thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, sau đó hai bóng người hiện ra từ hư không, chính là Tần Hạo mang theo Tiểu Niếp Niếp giáng lâm.

"Ra mắt tiền bối!" Trong đại điện lúc này chỉ có hai người, một trong số đó là Vệ Nghị, người còn lại là một thanh niên trông khoảng hai mươi tuổi, một cỗ khí tức dồi dào từ trên người đối phương tỏa ra, đã đạt tới cấp bậc Đại Thánh.

Không phải ai khác, chính là Lão Phong Tử đã hoàn thành lột xác.

Lão Phong Tử lúc này cũng là lần đầu tiên gặp Tần Hạo, nhưng hiển nhiên đã biết được sự kinh khủng của Tần Hạo từ Vệ Nghị, cộng thêm phương thức xuất hiện kinh khủng của Tần Hạo, sự chấn động trong lòng Lão Phong Tử có thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng đây là khu vực trung tâm của Thiên Toàn Thánh Địa, xung quanh không biết đã bố trí bao nhiêu cấm chế kinh khủng, kể cả tồn tại cấp bậc Đại Thánh thậm chí Chuẩn Đế cũng không thể tùy ý xông vào.

Tần Hạo lại trực tiếp giáng lâm, thực lực có thể thấy rõ.

"Là Lão Phong Tử sao?

Sống lại một đời rồi?

Không tồi!" Ánh mắt Tần Hạo cũng lướt qua người Lão Phong Tử một cái, tình hình của đối phương hắn liếc mắt đã nhìn ra.

Lão Phong Tử trước mắt không chỉ hoàn thành lột xác, mà còn trực tiếp sống lại đời thứ hai, thiên phú tài tình có thể thấy rõ.

"Vệ Phong ra mắt tiền bối!" Lão Phong Tử vội vàng lên tiếng.

"Không cần đa lễ, đã chuẩn bị xong cả rồi sao?" Tần Hạo nhìn hai người nói.

"Vâng, tiền bối, chúng tôi đều đã chuẩn bị xong, không biết tiền bối..." Hai người nghe vậy cũng nhìn Tần Hạo với vẻ mặt mong đợi.

"Cũng được, đã như vậy, vậy thì theo bản tọa đến Hoang Cổ Cấm Địa một chuyến đi!" Tần Hạo lên tiếng.

"Thật tốt quá!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt hai người tức thì lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Đặc biệt là Lão Phong Tử, Hoang Cổ Cấm Địa gần như đã trở thành chấp niệm của ông.

Mặc dù bây giờ đã hoàn thành lột xác, sống lại một đời, nhưng không có nghĩa là chấp niệm trong lòng đã tiêu tan.

Có một loại lột xác là chém đi chấp niệm, là loại lột xác tương đối bình thường.

Nhưng cũng có một loại lột xác là làm ngược lại, giống như Lão Phong Tử, không những không chém đi chấp niệm, mà còn cường hóa chấp niệm lên vô số lần, giống như Diệp Phàm trảm đạo Tiên Tam trong nguyên tác, cũng không hề chém đi những thứ trong quá khứ.

Lập tức Tần Hạo cũng không chút do dự, vung tay một cái, mang theo mấy người, bước một bước, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo.

Đợi mấy người hoàn hồn, phát hiện lúc này đã ở trong Hoang Cổ Cấm Địa của Nam Vực.

Trong khoảnh khắc tiến vào, một cỗ khí trường vô hình cũng tức thì bao phủ lên người mấy người, kèm theo một cỗ khí tức thôn phệ kinh khủng bắt đầu lan tỏa, không ngừng thôn phệ sinh mệnh tinh khí của họ.

Tần Hạo thấy vậy ý niệm vừa động, một cỗ khí trường vô hình phóng ra, trực tiếp hóa giải lực thôn phệ kinh khủng kia.

Sự giáng lâm của mấy người Tần Hạo tự nhiên cũng kinh động đến các Hoang Nô trong Hoang Cổ Cấm Địa, nhưng khi cảm ứng được khí tức trên người Tần Hạo, những Hoang Nô kia đều đứng yên bất động, căn bản không có ý định ra tay.

"Vụt!" Khi mấy người Tần Hạo đến gần khu vực trung tâm của Hoang Cổ Cấm Địa, một cỗ khí tức kinh khủng ngút trời bùng nổ, ngay sau đó một bóng người vĩ ngạn từ trung tâm cấm khu bước ra, xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Người này không phải ai khác, chính là Đại Thành Thánh Thể trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Thấy bóng người này, sắc mặt Vệ Nghị và Vệ Phong đột nhiên biến đổi.

Từ trên người người này, họ cảm nhận được một cỗ khí tức áp bức vô cùng kinh khủng.

Chương 141

Đối mặt với tồn tại kinh khủng trước mắt, họ có cảm giác mình biến thành một con kiến hôi, hiển nhiên thực lực của người này tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của họ.

"Thật kinh khủng, thật mạnh, từ khi nào trong Hoang Cổ Cấm Địa lại có thêm một tôn vô thượng tồn tại như vậy!" Đối với sự tồn tại của Đại Thành Thánh Thể, thực tế hai người cũng không xa lạ, nhưng trước đây họ thấy là Đại Thành Thánh Thể trong trạng thái lông vàng, còn Đại Thành Thánh Thể ở trạng thái đỉnh phong trước mắt hiển nhiên họ căn bản không nhận ra.

"Ra mắt tiền bối!" Đại Thành Thánh Thể xuất hiện trước mặt Tần Hạo, nói với vẻ mặt cung kính.

"Đã đến Cực Đạo đỉnh phong rồi sao, không tồi, xem ra ngươi đã bước ra khỏi sự giam cầm của huyết mạch Thánh Thể, không làm bản tọa thất vọng!" Nhìn Đại Thành Thánh Thể trước mắt, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Trong tình hình bình thường, tu vi của Đại Thành Thánh Thể về cơ bản tương đương với Đại Đế, chỉ là chưa dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký.

Đại Thành Thánh Thể trước mắt hiển nhiên đã vượt qua trình độ Đại Đế thông thường, đạt đến cấp bậc Thiên Đế (theo thiết lập ở đây là Chuẩn Đế, Đại Đế, Thiên Đế).

Cấp bậc này từ xưa đến nay chỉ có những Đại Đế kinh tài tuyệt diễm mới đạt được.

Tần Hạo có thể nhìn ra, đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký để trở thành Thiên Đế, nhưng đối phương

lại không làm như vậy.

“Tất cả đều là nhờ tạo hóa của tiền bối!

Nếu không có tiền bối, ta e rằng chỉ là một kẻ đáng thương bị nguyền rủa mà thôi!” Đại Thành Thánh Thể lên tiếng.

“Cái gì, Đại Thành Thánh Thể!?” Lúc này nghe được cuộc đối thoại của hai người Tần Hạo, Vệ Nghị và Vệ Phong làm sao còn không đoán ra được thân phận của Đại Thành Thánh Thể, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

“Là tiểu tử sáu ngàn năm trước sao?

Thiên phú không tồi, nhưng có chút lỗ mãng!

Con đường tiên há lại dễ xông như vậy.

Nhưng có thể gặp được tiền bối, huyết mạch của các ngươi e rằng cũng đã triệt để quật khởi rồi!” Đại Thành Thánh Thể lướt mắt qua hai người, hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của đối phương, thản nhiên nói.

“Tiền bối đến đây là vì người đó sao?

Gần đây, khí tức của người đó dao động rất lợi hại!” Sau đó ánh mắt Đại Thành Thánh Thể cũng rơi trên người Tần Hạo hỏi.

“Ừm, cũng đến lúc đi gặp nàng ấy rồi!” Tần Hạo gật đầu, sau đó cũng không chút do dự, trực tiếp đi về phía trung tâm.

Rất nhanh hắn đã đến đại điện dưới vách đá.

Một bóng người áo trắng cũng xuất hiện trước mặt Tần Hạo, một cỗ đạo vận không tên từ trên người nàng lan tỏa ra, từng đạo đạo tắc huyền diệu cũng không ngừng ngưng tụ xung quanh, hiển nhiên vẫn đang trong quá trình lột xác.

Cùng lúc đó, từ trên người nàng Tần Hạo cũng cảm nhận được

một cỗ khí tức cuồng bạo, phảng phất như có thứ gì đó sắp bùng nổ.

"Khí tức này...

Lột xác xảy ra vấn đề sao?" Rất nhanh Tần Hạo cũng phát hiện ra một số điểm không ổn, bởi vì hắn phát hiện quá trình lột xác của đối phương có không ít sai sót.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ khiến quá trình lột xác của nàng thêm không ít trắc trở.

Rất nhanh Tần Hạo cũng đã hiểu ra.

Trong nguyên tác, trạng thái của Nữ Đế vẫn luôn không tốt, sau này khi hắc ám động loạn xảy ra còn hóa thành kén khổng lồ, mượn sức mạnh của các Chí Tôn cấm khu để tiến hành lột xác, sau vô số năm mới thật sự hoàn thành lột xác.

"Công pháp có khuyết điểm sao…" Rất nhanh Tần Hạo liền phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

Dù sao lúc đó Nữ Đế chỉ có được một số tinh nghĩa của Bất Diệt Thôn Thiên Công từ Luân Hồi Thân, cộng thêm vì duyên cớ của phương thiên địa này, truyền thừa của Luân Hồi Thân đối với Bất Diệt Thôn Thiên Công cũng không hoàn chỉnh, vì vậy đã tạo thành khuyết điểm trong công pháp.

Lúc này Nữ Đế trong quá trình lột xác cũng cần không ngừng thôi diễn công pháp này, quá trình này hiển nhiên không dễ dàng, hiện tại hiển nhiên đã xảy ra một số rắc rối.

Một khắc sau, Tần Hạo cũng không chút do dự, đưa tay điểm một chỉ, Bất Diệt Thôn Thiên Công hoàn chỉnh hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chui vào giữa mi tâm Nữ Đế.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người Nữ Đế cũng bắt đầu không

ngừng biến đổi, vô số đạo văn cũng lại một lần nữa điên cuồng dũng động, kèm theo đó khí tức cuồng bạo ban đầu cũng dần dần bình ổn lại không ít.

Dần dần, toàn thân nàng cũng tỏa ra một cỗ khí tức huyền diệu, đạo tắc quanh thân cũng ngày càng huyền diệu, thần quang phi tiên vô biên cũng điên cuồng dũng động xung quanh nàng, cả người phảng phất như sắp vũ hóa đăng tiên.

Cùng với đó, khí tức trên người nàng cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Ban đầu Nữ Đế đã nửa bước chân vào cảnh giới Hồng Trần Tiên, bây giờ có Bất Diệt Thôn Thiên Công hoàn chỉnh, tất cả hiển nhiên cũng nước chảy thành sông.

Chỉ trong chưa đầy một khắc, trong hư không, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, một cỗ khí tức vô biên cũng từ trên người nàng bùng nổ.

Một khắc này, khí tức trên người Nữ Đế cũng có một sự lột xác hoàn toàn long trời lở đất, loại lột xác đó phảng phất như một sự lột xác về tầng thứ sinh mệnh, tự nhiên mang theo một cỗ uy áp vô thượng.

"...Khí tức thật kinh khủng, cảm giác thật huyền diệu, Tiên, cuối cùng đã thành tiên rồi sao?" Đại Thành Thánh Thể bên cạnh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, đồng thời đáy mắt cũng lóe lên một tia hâm mộ nồng đậm.

Phải biết rằng đây là cảnh giới mà vô số tu sĩ từ xưa đến nay mơ ước, là cảnh giới chí cao mà từng vị Cổ Hoàng Đại Đế cả đời theo đuổi.

Trước đây tuy với tài tình thiên phú của Nữ Đế, có lẽ thật sự có

khả năng thành tiên, nhưng bây giờ khi thật sự chứng kiến Nữ Đế chứng đạo thành tiên, sự chấn động trong lòng ông vẫn lâu không thể bình phục.

Ngay sau đó, trên mặt Đại Thành Thánh Thể cũng lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

Ban đầu, Đại Thành Thánh Thể đối với việc chứng đạo thành tiên không có chút kỳ vọng nào, nhưng bây giờ gặp được Tần Hạo, tất cả đều đã khác.

Ông có được tạo hóa nghịch thiên, tự nhiên cũng có khả năng chứng đạo thành tiên.

Đặc biệt sau khi tận mắt chứng kiến một vị Tiên ra đời, ý niệm trong lòng cả người cũng càng thêm kiên định.

Cùng lúc đó, Tiểu Niếp Niếp trong lòng Tần Hạo bỗng hóa thành một đạo lưu quang, sau đó trực tiếp chui vào giữa mi tâm Nữ Đế.

Một khắc này, sau khi hoàn thành lột xác, Nữ Đế cũng đã triệt để dung hợp với đạo quả của mình.

"Ông!" Một khắc sau, đôi mắt Nữ Đế cũng từ từ mở ra, một đạo tiên quang huy hoàng cũng nở rộ, khí tức phiêu dật như tiên trên toàn thân càng thêm nồng đậm.

Nhưng lúc này, Nữ Đế lại căn bản không vội kiểm tra tình hình thực lực của mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo trước mắt.

Một khắc này, trong đôi mắt Nữ Đế chỉ còn lại Tần Hạo, mọi thứ xung quanh phảng phất như hoàn toàn không tồn tại.

Nhìn Tần Hạo trước mắt, thân thể Nữ Đế cũng đột nhiên run lên, đáy mắt tràn ngập vẻ kích động vô tận.

Chương 142

“Ta biết mà, ta biết ca ca nhất định còn sống!

Ca ca, Niếp Niếp nhớ huynh lắm!” Một lúc lâu sau, miệng Nữ Đế cũng nỉ non một tiếng, khí tức bá đạo bễ nghễ ban đầu trên người cũng triệt để biến mất không dấu vết, thay vào đó là một cỗ nhu tình tựa nước, trong đôi mắt tràn đầy vẻ quyến luyến nồng đậm.

Ngay sau đó Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng hương thơm ập đến, sau đó cả người Nữ Đế liền trực tiếp nhào vào lòng Tần Hạo.

Nữ Đế tuy được xem là cường giả Cực Đạo quái gở bá đạo nhất từ xưa đến nay, thậm chí bị thế gian không dung, không được cổ sử ghi lại, còn có cái tên Ma Đế trí mạng, nhưng dưới vẻ ngoài bá đạo, hiển nhiên cũng có một mặt yếu đuối.

Trong khoảnh khắc gặp Tần Hạo, một mặt này hiển nhiên cũng đã triệt để bùng nổ.

Phải biết rằng Tần Hạo có thể nói là chấp niệm thành đạo của Nữ Đế.

Một khắc này, đối với Nữ Đế, loại tâm tình đó tuyệt đối vĩnh viễn không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

“Xin lỗi, Niếp Niếp, ca ca đến muộn rồi!” Trong khoảnh khắc nghe được lời Nữ Đế, thân thể Tần Hạo cũng đột nhiên run lên.

Một khắc này, hắn cảm giác mình đã triệt để dung hợp với Luân Hồi Thân, đối mặt với Nữ Đế trước mắt, một tia ngăn cách và ngại ngùng trong lòng cũng triệt để biến mất.

Cùng lúc đó, Tần Hạo chỉ cảm giác một tia chấp niệm và ràng buộc trong lòng cũng biến mất không thấy, cảnh giới cả người cũng

có một bước tiến lớn.

Nếu không phải một khắc này, Tần Hạo thậm chí còn không cảm nhận được.

Sau khi hợp nhất ký ức của Luân Hồi Thân, thực tế hắn cũng đã kế thừa loại chấp niệm trên người đối phương.

"Hít…" Lúc này thấy cảnh này, trên mặt Đại Thành Thánh Thể cùng mấy người Vệ Nghị ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Trước đây họ đã có vô số suy đoán về Tần Hạo, thậm chí không thiếu những suy đoán là lão quái vật sống sót từ thời đại cổ xưa, nhưng lại không bao giờ ngờ rằng, Tần Hạo lại là huynh trưởng của một đời Nữ Đế.

Cú sốc này mang lại có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

Trong phương thiên địa này, một nhà hai Đế đã gần như là một quy tắc chí cao không thể vượt qua, chỉ có trong cổ sử ghi lại, và chỉ có Vô Thủy Đại Đế đã phá vỡ quy tắc này.

Dù vậy, Vô Thủy Đại Đế cũng bị phong ấn vô số năm, sau khi Tây Hoàng Mẫu vẫn lạc mới chứng đạo thành Đế.

Tuy là một nhà hai Đế, nhưng lại không ở cùng một thời kỳ.

Tần Hạo và Nữ Đế trước mắt còn kinh khủng hơn một nhà hai Đế, đây là một nhà hai Tiên, đồng thời tồn tại, có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

"Vị tiền bối kia lại là huynh trưởng của Nữ Đế, thực sự quá không thể tin được!

Không ngờ huynh trưởng của Nữ Đế lại là một vị Tiên kinh tài tuyệt diễm!" Ba người trong lòng cũng nảy ra một ý niệm, trong lòng cũng dâng lên vô tận cảm thán.

Sau đó ba người cũng không chút do dự, trực tiếp quay người rời đi, hiển nhiên không muốn làm phiền hai người ôn chuyện cũ.

"Không muộn, một chút cũng không muộn, chỉ cần ca ca có thể trở về, thời gian dài bao nhiêu Niếp Niếp cũng nguyện ý chờ!" Miệng Nữ Đế nỉ non nói.

Tiếp theo Tần Hạo ở lại trong tiên điện suốt ba ngày.

Trong ba ngày, hai người cũng đã dốc hết tâm sự, Nữ Đế kể lại những trải nghiệm vô số năm qua, Tần Hạo cũng kể cho Nữ Đế một số tình hình bên ngoài.

"Thì ra ca ca không phải là tồn tại của phương thiên địa này sao?

Ngoài phương thiên địa này còn có thế giới huy hoàng rực rỡ như vậy, Tiên cũng chỉ là một khởi điểm sao?" Nghe lời Tần Hạo, trong đôi mắt Nữ Đế cũng lóe lên một tia thần thái không tên.

Là một trong những tu sĩ tài tình nhất của phương thiên địa này, lời của Tần Hạo hiển nhiên cũng đã triệt để kích thích hào tình trong lòng Nữ Đế.

Hiện tại đã đoàn tụ với ca ca của mình, tiếp theo tự nhiên cũng có thể chân chính đi theo đuổi đỉnh phong tu luyện.

"Đúng vậy, ngoài phương thiên địa này còn có vô số thế giới, ta đến từ đại thiên thế giới đỉnh cấp Hồng Hoang Thiên Địa.

Ở phương thiên địa này, Hồng Trần Tiên gần như chỉ tương đương với cấp bậc Thái Ất Kim Tiên mà thôi, trên đó còn có Đại La, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Thánh Nhân các loại cảnh giới vô thượng!" Tần Hạo lên tiếng.

"Thì ra là vậy, ra là thế… Thì ra phương thiên địa mà ta đang ở lại nhỏ bé như vậy… Ca ca, huynh sẽ mang ta đi cùng chứ?" Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra vẻ mong đợi, nói.

“Tự nhiên rồi, lần này ta trở về là vì muội!

Đợi xử lý xong chuyện của phương thiên địa này, ta sẽ đưa muội rời đi!” Tần Hạo lên tiếng.

“Thật sao, thật tốt quá!” Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Ở bên cạnh Tần Hạo, Nữ Đế đã triệt để cởi bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng bá đạo, để lộ ra tính cách thật sự của mình.

“Đúng rồi, Niếp Niếp, lần này còn có một chuyện…” Lập tức Tần Hạo cũng kể đơn giản lại chuyện của Thiên Toàn Thánh Nữ.

“Thiên Toàn Thánh Nữ, ra là vậy… Không thành vấn đề, đều nghe theo ca ca.

Ca ca muốn lập Thiên Đình sao, vậy thì những Hoang Nô kia ca ca cũng mang đi hết đi, đó đều là những nhân vật thiên tài của các thời đại trong hai mươi vạn năm qua, thiên phú không tồi, có lẽ có thể giúp được một chút!” Đối với lời của Tần Hạo, Nữ Đế căn bản không có chút do dự nào.

Trong lòng Nữ Đế, Tần Hạo là tất cả.

“Hoang Nô sao?

Cũng tốt!” Nghe lời Nữ Đế, Tần Hạo sững sờ, sau đó cũng gật đầu.

Phải biết rằng có thể trở thành Hoang Nô trong Hoang Cổ Cấm Địa, không ai là kẻ đơn giản.

Tu vi của Hoang Nô bên trong kém nhất cũng là cấp bậc Thánh Chủ Tiên Nhị, trong đó không thiếu những tồn tại cấp bậc Trảm Đạo Tiên Tam hoặc Cổ Chi Thánh Hiền, thậm chí còn có cả tồn tại cấp bậc Thánh Nhân Vương, Đại Thánh và cả Chuẩn Đế.

Có lẽ những tồn tại này ở Hồng Hoang Thiên Địa căn bản không

tạo ra được chút sóng gió nào, nhưng ở thiên thế giới này, tuyệt đối là một cỗ sức mạnh không thể xem thường.

Quan trọng nhất là khả năng phát triển của những người này.

Có thể trở thành Hoang Nô, thiên phú và tiềm lực hiển nhiên không có vấn đề gì.

Nếu bồi dưỡng tốt, tương lai có lẽ cũng có thể đạt được thành tựu không tầm thường.

Sau đó, vì có Tần Hạo ra mặt, Thiên Toàn Thánh Nữ tự nhiên cũng giành lại được tự do.

Chương 143

Thiên Toàn Tam Kiệt lại một lần nữa tụ họp.

Không lâu sau khi Thiên Toàn Tam Kiệt tụ họp, Thiên Toàn Thánh Địa liền cử hành một điển lễ thanh thế hạo đại, Tần Hạo tự nhiên cũng tham gia, chỉ là ngoài một số ít người ra, căn bản không ai biết thân phận của hắn.

Phần lớn thời gian tiếp theo Tần Hạo đều ở Hoang Cổ Cấm Địa bầu bạn cùng Nữ Đế.

Theo thời gian trôi đi, Đông Hoang và cả Bắc Đẩu cũng trở nên ngày càng náo nhiệt.

Thiên tài thế hệ trẻ cũng dần dần trưởng thành, một số lão cổ đổng thế hệ trước cũng lần lượt xuất thế, hoàng kim đại thế cũng dần dần mở màn… Trong nháy mắt, mười năm đã trôi qua.

"Ừm?

Vạn Tộc Thịnh Hội sao?" Một ngày nọ, Tần Hạo cũng nhận được truyền tin của Trương Lâm.

Dao Trì Thánh Địa sẽ tổ chức Vạn Tộc Thịnh Hội.

Trong những năm này, Thái Cổ Vạn Tộc cũng dần dần tỉnh giấc, lần lượt xuất thế.

Hiện tại không phải là thời đại Thái Cổ, thiên địa ngày nay đã trở thành thiên hạ của Nhân Tộc.

Thái Cổ Vạn Tộc tỉnh giấc hiển nhiên không cam tâm với cục diện này.

Phải biết rằng trước đây Nhân Tộc trong mắt họ đều là tồn tại

như lương thực.

Tái xuất thế, tự nhiên phải mở rộng địa bàn.

Cứ như vậy, Vạn Tộc Thịnh Hội được triệu tập.

"Sao vậy, ca ca?" Nữ Đế đối diện Tần Hạo phảng phất như nhận ra sự bất thường của hắn, lên tiếng hỏi.

"Là thế này!" Tần Hạo lập tức cũng kể đơn giản lại sự việc.

"Vạn Tộc Thịnh Hội?

Một đám không biết sống chết.

Hiện tại không phải là thời Thái Cổ, thời đại thuộc về Thái Cổ Vạn Tộc đã qua rồi.

Muốn tái xuất cũng có thể, là rồng thì phải cuộn lại cho ta, là hổ cũng phải nằm xuống cho ta.

Bây giờ phương thiên địa này không đến lượt chúng làm chủ.

Nếu không đồng ý, vậy thì giết cho đến khi đồng ý thì thôi!" Nữ Đế nghe xong, khóe miệng cũng lộ ra một tia khinh thường, một cỗ khí tức sát phạt kinh khủng cũng từ trên người nàng bùng nổ.

"Đúng là một trò cười.

Nhưng Nhân Tộc đã an nhàn quá lâu rồi, cần một chút áp lực.

Tranh thì cứ tranh đi.

Nhưng quy củ, cần ta định ra!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tất cả do ca ca làm chủ là được rồi!" Nữ Đế gật đầu một cách thờ ơ, đối với quyết định của Tần Hạo hiển nhiên đều ủng hộ vô điều kiện.

"Muội có muốn đi xem cùng ta không?" Tần Hạo hỏi.

"Ra ngoài xem một chút sao...

Cũng được, ra ngoài cũng không tồi!" Nữ Đế gật đầu nói.

Sau đó hai người cũng không chút do dự, trực tiếp rời khỏi Hoang Cổ Cấm Địa, hướng về Dao Trì Thánh Địa. … Lúc này trong Dao Trì Thánh Địa, tầng lớp cao tầng của tuyệt đại đa số các đại thế lực Nhân Tộc Bắc Đẩu đều đã tập trung ở đây, hơn tám phần mười cao thủ đều đã đến, có thể nói nơi này gần như tập trung toàn bộ nhân vật đỉnh phong của Nhân Tộc Bắc Đẩu.

"Lần Vạn Tộc Thịnh Hội này e rằng sẽ không yên bình!" Trong một đại điện khí thế hoành tráng bên trong Dao Trì Thánh Hội, một vị lão cổ đổng Nhân Tộc nói với vẻ mặt có chút lo lắng.

"Haizz, nội tình và thực lực của Thái Cổ Vạn Tộc thực sự quá kinh khủng.

Dù sao thiên địa ngày nay không phải là thời Thái Cổ, sự áp chế của thiên địa thực sự quá kinh khủng.

Thực lực của Nhân Tộc bây giờ…" "Xem ra chúng ta cần sớm chuẩn bị mới được!" Không ít người cũng lần lượt gật đầu, trong sảnh cũng lan tỏa một cỗ cảm xúc bi quan.

"Có lẽ cũng không tồi tệ như mọi người tưởng tượng.

Trong Nhân Tộc chúng ta cũng không phải không có cao thủ.

Thần Vương Khương Gia, tiền bối Trương Lâm và tiền bối Thiên Toàn Thánh Địa, thực lực cũng không hề kém!" "Không sai, Nhân Tộc chúng ta có tồn tại cái thế vô địch Cái Cửu U tiền bối!" "Còn có vị tiền bối đã diệt Diêu Quang Thánh Địa, Vạn Long Sào và Bất Tử Sơn!" Rất nhanh cũng có không ít người phản bác.

"Không sai, nếu Cái Cửu U tiền bối và vị tiền bối thần bí kia xuất hiện, cho dù cao thủ Thái Cổ Vạn Tộc giáng lâm cũng có lẽ không quá tồi tệ!" Nghe vậy, không ít người thần sắc cũng đột nhiên chấn động,

lên tiếng. … “Sao rồi, có tin tức gì chưa?” Lúc này ở một cung điện nhỏ hơn phía sau đại điện, mấy bóng người cũng đang tụ tập ở đây.

Tuy số người không nhiều, nhưng bất kỳ một người nào ra ngoài cũng đủ để oanh động thiên hạ.

Trong đó Khương Thái Húc, Xích Long đạo nhân, Trương Lâm, Vệ Nghị...

đều có mặt.

Trong số những người có mặt, tu vi kém nhất cũng là cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền, là những tồn tại đỉnh phong thực sự của Nhân Tộc Bắc Đẩu.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên người Trương Lâm.

“Tiền bối lúc đó sẽ đến, nhưng ý của tiền bối là không chuẩn bị can thiệp nhiều.

Thái Cổ Vạn Tộc xuất thế là đại thế, nhưng quyền chủ động nhất định phải nằm trong tay chúng ta.

Nhân Tộc đã như một vũng nước tù quá lâu rồi, cần một chút gì đó để kích thích!” Trương Lâm lên tiếng.

Chương 144

"Quả không hổ là tiền bối, tầm nhìn quả nhiên khác biệt.

Đúng vậy, như tiền bối nói, một mực áp chế đối với Nhân Tộc chúng ta không phải là chuyện tốt!" Cái Cửu U bên cạnh gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ tán đồng.

Lúc này Cái Cửu U tuy dung mạo vẫn là hình tượng lão giả, nhưng lại hạc phát đồng nhan, hồng quang mãn diện, toàn thân tỏa ra một cỗ khí huyết ngút trời, không có chút ý tứ nào là sắp chết, hiển nhiên đã triệt để khôi phục đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước.

"Nhưng dù vậy, đối với một số chủng tộc Thái Cổ vẫn cần phải thanh lý.

Máu tươi của Nhân Tộc ta không thể đổ vô ích, đặc biệt là những chủng tộc Thái Cổ xem Nhân Tộc là thức ăn, nhất định phải khiến chúng trả giá!" Một giọng nói bá đạo truyền đến, chỉ thấy một lão giả cởi trần giọng nói lạnh như băng, một cỗ khí tức bá đạo kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra, kèm theo một cỗ khí tức hung hãn kinh khủng cũng lan tỏa ra.

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Cái Cửu U, khí tức của ông hiển nhiên là mạnh nhất.

Người này không phải ai khác, chính là Thái Cổ Nhân Ma Đông Phương Thái Nhất được Tần Hạo cứu ra từ Vạn Long Sào.

"Đúng là như vậy!" Mấy người còn lại cũng lần lượt gật đầu.

Khác với trong nguyên tác, vì có Tần Hạo xuất hiện, Nhân tộc có không ít cường giả đỉnh phong tồn tại, cho nên căn bản không cần

phải như nguyên tác, cần Diệp Phàm và những người khác dùng danh Vô Thủy Chung để hư trương thanh thế.

Đối mặt với Thái Cổ Vạn Tộc, về mặt cường giả đỉnh phong, Nhân tộc hiển nhiên cũng có đủ tự tin.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, chỉ thấy không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó trong tầm mắt của mọi người, một nam một nữ, hai bóng người trực tiếp xuất hiện giữa sân.

"Kính chào tiền bối!" Khi thấy người đến, Cái Cửu U và mấy người khác đều sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

Người đến không ai khác, chính là Tần Hạo và Nữ Đế.

"Vị tiền bối này... mặt nạ... lẽ nào... xì..." Sau đó, ánh mắt của mấy người nhanh chóng rơi vào người Nữ Đế bên cạnh Tần Hạo.

Sau khi cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Nữ Đế, trong lòng mấy người hiển nhiên vô cùng kinh hãi.

Tiếp đó, khi nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt Nữ Đế, một vài người dường như đã đoán ra điều gì đó, không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

"Bái kiến Nữ Đế!" Nhưng Vệ Nghị và mấy người trong sân hiển nhiên lại biết thân phận của Nữ Đế, lập tức vô cùng cung kính nói.

"Nữ Đế!

Thật sự là vị tồn tại kia sao!?

Tôn tồn tại đó cũng còn sống ư!?

Đó là một tồn tại kinh khủng đã thành đạo hai mươi vạn năm trước a..." Nghe Vệ Nghị ba người xưng hô, trong lòng mấy người không khỏi chấn động mạnh, hiển nhiên đều bị thân phận kinh khủng

của Nữ Đế làm cho chấn trụ.

Phải biết, nếu bàn về danh tiếng, danh tiếng của Nữ Đế hiển nhiên còn kinh khủng hơn Tần Hạo rất nhiều.

Danh xưng Thôn Thiên Ma Đế và Ngoan Nhân Đại Đế thực sự quá đáng sợ.

"Chúng ta bái kiến Nữ Đế!" Rất nhanh, mọi người cũng hoàn hồn, vội vàng cúi người nói.

"Không cần đa lễ!" Tần Hạo thấy vậy, nhàn nhạt nói.

Về phần Nữ Đế, nàng chỉ gật đầu, không có quá nhiều biểu cảm.

Phải biết, trong phương thiên địa này, ngoại trừ Tần Hạo, không có ai có thể khiến Nữ Đế quan tâm.

"Không tệ, xem ra những năm này các ngươi không hề lười biếng!" Sau khi liếc nhìn mọi người, ánh mắt của Tần Hạo dừng lại trên người mấy người trong số đó, gật đầu nói.

Lúc này, Tần Hạo phát hiện, thực lực của Khương Thái Húc và những người khác đều đã có sự tiến bộ không nhỏ so với trước đây.

Khương Thái Húc và Xích Long Đạo Nhân bây giờ đều đã bước vào cảnh giới Đại Thánh.

Trương Lâm cũng đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân Vương đỉnh phong, chỉ cách Đại Thánh một bước chân.

Nhưng vì đối phương là Nguyên Thiên Sư, thực lực sẽ không yếu hơn Đại Thánh bình thường.

Trong Thiên Tuyển Tam Kiệt, Vệ Nghị và lão bất tử đều đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế, Thiên Tuyển Thánh Nữ cũng đã bước vào cấp bậc Đại Thánh.

Đông Phương Thái Nhất lúc này, âm dương nhị khí trên người còn

dày đặc hơn trước, cũng đã bước vào cảnh giới trung giai Chuẩn Đế, thực lực sánh ngang cao giai Chuẩn Đế, cộng thêm Cực Đạo Đế Binh trong tay, có thể sánh với Lánh Loại Thành Đạo.

Về phần Cái Cửu U, lúc này Tần Hạo cũng đã phát hiện ra trạng thái của ông.

Mặc dù đối phương không sống lại một đời nữa, nhưng nhờ vào tiên thiên linh quả mà Tần Hạo ban cho, khí huyết lại một lần nữa khôi phục đỉnh phong, đồng thời cũng siêu việt Chuẩn Đế cửu trọng thiên, bước vào cảnh giới Lánh Loại Thành Đạo.

Trong phương thiên địa này, ông chính là đệ nhất cao thủ không thể nghi ngờ.

"Tất cả đều do tiền bối tài bồi!" Mấy người thấy vậy cũng vội vàng mở miệng nói.

"Được rồi, cũng không cần đa lễ.

Vạn Tộc Thịnh Hội, bản tọa sẽ không can thiệp nhiều, tất cả đều do các ngươi làm chủ.

Nhưng có một điểm phải nhớ kỹ, Nhân tộc ta không phải bùn đất mặc người nắn bóp.

Muốn đàm phán có thể, nhưng tất cả phải lấy Nhân tộc ta làm chủ, đừng làm mất mặt Nhân tộc ta!

Nếu có kẻ nào muốn cậy già lên mặt hoặc ỷ mạnh hiếp yếu, không cần khách sáo, trực tiếp ra tay, giết đến khi chúng câm miệng thì thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, tiền bối, chúng ta xin ghi nhớ lời dạy của tiền bối!" Nghe lời Tần Hạo nói, mọi người hiển nhiên càng thêm tự tin hơn không ít.

...

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, ba ngày đã qua.

Chương 145

Đây cũng là thời gian Vạn Tộc Thịnh Hội chính thức được triệu tập.

"Ong ong ong..." Đúng lúc này, bên ngoài Dao Trì Thánh Địa, trong hư không xa xa, từng bóng người lần lượt hiện ra.

Vô số bóng người hướng về phía Dao Trì Thánh Địa, che kín cả bầu trời, từng luồng khí tức hung hãn kinh khủng cũng từ trên người họ tỏa ra.

Những bóng người này tuy đại đa số đều có hình người, nhưng ở một vài nơi vẫn giữ lại những đặc trưng rõ rệt, hiển nhiên không phải Nhân tộc, mà là Thái Cổ sinh vật.

Chỉ trong chốc lát, vô số Thái Cổ sinh vật đã giáng lâm bên ngoài Dao Trì Thánh Địa.

Cùng lúc đó, trong Dao Trì Thánh Địa, mọi người thuộc Nhân tộc cũng lần lượt tập trung lại, ánh mắt đều đổ dồn về những Thái Cổ sinh linh bên ngoài.

"Xì... thật, thật là khí tức kinh khủng!" "Sao lại có nhiều tồn tại cấp Thánh Chủ như vậy!?…" "Kinh khủng, thật sự quá kinh khủng!" Khi cảm nhận được thực lực của Thái Cổ Vạn Tộc bên ngoài, không ít người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù về mặt cao thủ đỉnh phong, Nhân tộc không hề thua kém Thái Cổ Vạn Tộc, thậm chí vì có sự tồn tại của Tần Hạo, Nữ Đế và Cái Cửu U, Nhân tộc còn có thể nghiền ép, nhưng về phương diện chiến lực tầm trung, thành viên của Thái Cổ Vạn Tộc hiển nhiên kinh khủng hơn rất nhiều.

“Bản cung là Tây Vương Mẫu đương đại của Dao Trì Thánh Địa, hoan nghênh chư vị đến Dao Trì tham gia Vạn Tộc Thịnh Hội.

Mời chư vị phái ra đại biểu tiến vào Dao Trì Thánh Địa của chúng ta!” Lúc này, trong Dao Trì Thánh Địa, một đội người cũng bước ra, người dẫn đầu chính là Tây Vương Mẫu đương đại của Dao Trì Thánh Địa.

Nhìn đám Thái Cổ sinh linh đối diện, Tây Vương Mẫu mở miệng nói.

“Nhân tộc đã suy tàn đến mức này rồi sao?

Chỉ có chút thực lực này thôi à?

Chỉ phái một con kiến cảnh giới Tiên Nhị ra nghênh tiếp chúng ta, là đang xem thường chúng ta sao!?” Lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, ngay sau đó một bóng người cũng từ trong đám đông bước ra, ánh mắt nhìn về phía Tây Vương Mẫu đối diện, đáy mắt lóe lên một tia âm lãnh, đồng thời vẻ mặt cũng tràn đầy vẻ trào phúng đậm đặc.

Nghe lời của đối phương, sắc mặt Tây Vương Mẫu cũng hơi biến đổi, đáy mắt lóe lên một tia không vui.

Mặc dù thực lực của bà so với Thái Cổ Vạn Tộc không mạnh, nhưng đây là Dao Trì Thánh Địa, bà là Thánh Chủ của Dao Trì Thánh Địa, là chủ nhà, bây giờ còn đại diện cho Nhân tộc, thái độ của đối phương rõ ràng khiến Tây Vương Mẫu có chút tức giận.

“Cái gì!?” “Khốn kiếp, quả thực là khinh người quá đáng!” “Lũ Thái Cổ sinh linh này thật quá cuồng vọng, quả thật là vô lý!” Phía dưới, không ít cao thủ Nhân tộc thấy cảnh này, sắc mặt hiển nhiên cũng trở nên vô cùng khó coi, trong đôi mắt cũng tràn đầy nộ hỏa ngùn ngụt.

“Vạn Tộc Thịnh Hội?

Bằng thực lực của Nhân tộc hiện nay mà cũng xứng tham gia Vạn Tộc Thịnh Hội sao?” “Đúng vậy, Nhân tộc chiếm cứ phương thiên địa này quá lâu rồi, đã đến lúc phải nhường ra!” “Thái Cổ Vạn Tộc ta tái lâm thiên hạ, thời đại của Nhân tộc đã đến lúc kết thúc!” Trong hư không, từng tôn Thái Cổ sinh linh cũng lên tiếng, giọng điệu tràn đầy vẻ khinh miệt, hiển nhiên đối với thực lực hiện nay của Nhân tộc vô cùng coi thường.

“Ngươi có ý gì?

Không biết ngươi đại diện cho cả Thái Cổ Vạn Tộc sao?” Tây Vương Mẫu mặt lạnh như băng nói.

“Đại diện cho một mình ta thì sao, đại diện cho cả Thái Cổ Vạn Tộc thì sao?

Nhân tộc muốn đàm phán cũng được, nhưng cũng phải đưa ra tư cách đàm phán ra mới được.

Từ khi nào mà một đám huyết thực cũng có tư cách đàm phán rồi?” Lúc này, một bóng người màu máu từ trong hư không bước ra, nhìn xuống Nhân tộc phía dưới, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia huyết quang, một luồng khí tức hung lệ kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

“Cuồng vọng!

Dám xem Nhân tộc ta là huyết thực?

Nếu đã như vậy, vậy để ta thử xem, xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì mà nói ra những lời cuồng vọng như thế!” Lúc này, trong Dao Trì Thánh Địa, một bóng người cũng trực tiếp bước ra.

Chỉ thấy người này một thân bạch y, phong thái như ngọc, toàn thân toát ra một luồng hạo nhiên chính khí.

Không ai khác, chính là Thần Vương Khương Thái Húc.

Nhưng lúc này sắc mặt của Khương Thái Húc không được tốt cho lắm, hiển nhiên cũng đã bị lời nói của đối phương chọc giận.

"Ồ?

Trong Nhân tộc lại có tồn tại như vậy sao?

Nhưng chỉ dựa vào một mình ngươi mà muốn cứu vãn cả Nhân tộc, e là có chút ảo tưởng hão huyền!" Thấy Khương Thái Húc, một vị Huyết Y Tổ Vương đáy mắt cũng lóe lên một tia ngưng trọng, nhưng rất nhanh đã cười lạnh nói.

"Đúng vậy!

Chẳng qua chỉ là một vị cổ chi thánh hiền mà thôi!

Muốn so kè với Thái Cổ Vạn Tộc ta, e là còn kém một chút!" "Đừng tự tìm đường chết!" Bên cạnh lại có hai tôn Thái Cổ Tổ Vương cười lạnh nói.

Lúc này Khương Thái Húc không hề bộc phát khí tức trên người, cho nên họ hiển nhiên chỉ xem Khương Thái Húc là một vị cổ chi thánh hiền, căn bản không để vào mắt.

"Thật sao?

Đối phó với mấy người các ngươi thì lại quá đủ." Khương Thái Húc lạnh lùng nói.

"Cuồng vọng!

Chỉ bằng ngươi?

Thật là vô tri!" Huyết Y Tổ Vương sắc mặt lạnh băng.

"Nếu đã như vậy, bớt lời vô ích, chiến!

Mấy người các ngươi cùng lên đi!" Khương Thái Húc lạnh lùng

nói, đồng thời ánh mắt cũng rơi vào trên người Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu hiểu ý, ngay lập tức chỉ thấy trên không Dao Trì Thánh Địa, từng đạo văn kinh khủng hiện ra, cuối cùng trực tiếp hóa thành một lôi đài cổ xưa.

Một luồng khí tức cổ lão tang thương cũng lan tỏa ra.

Thân hình Khương Thái Húc khẽ động, trực tiếp đứng giữa lôi đài, ánh mắt rơi vào ba tôn Thái Cổ, lạnh lùng nói.

“Quả thật cuồng vọng!

Chương 146

Nếu đã tìm chết, vậy bọn ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Ba người thấy hành động của Khương Thái Húc, hiển nhiên cũng bị chọc giận.

Nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương một tia hung quang kinh khủng.

Ngay lập tức cũng không hề do dự, trực tiếp bước lên lôi đài.

Trong khoảnh khắc, tất cả ánh mắt trong sân đều đổ dồn về phía lôi đài.

"Ra tay đi, các ngươi chỉ có một cơ hội thôi!" Khương Thái Húc sắc mặt thản nhiên nhìn ba bóng người đối diện, nhàn nhạt nói.

Cả người ông ngạo nghễ đứng thẳng, trên mặt không có chút gợn sóng nào, phảng phất như đối diện không phải là ba tôn Thái Cổ Tổ Vương, mà là ba con kiến có thể tùy thời bóp chết.

"Không biết điều, nếu đã vội vã đi tìm chết như vậy, vậy ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường!" "Giết!" Giây tiếp theo, trên người ba bóng người đột nhiên bộc phát ra một luồng sát khí ngút trời.

Mặc dù miệng lưỡi đối với Khương Thái Húc vô cùng khinh thường, nhưng khi ra tay lại không hề có chút sơ suất nào, trực tiếp sử dụng toàn lực.

Trong khoảnh khắc, trong hư không, phong vân cuộn trào, vô lượng thần quang điên cuồng tuôn trào, cả bầu trời rung chuyển dữ dội, ba đạo thánh pháp kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy thân thể Khương Thái Húc.

Nhìn ba người công phạt thánh thuật, Khương Thái Húc cũng khẽ cười một tiếng.

Giây tiếp theo, trong tay ông trực tiếp đánh ra một đạo ấn quyết, sau đó trong hư không, vô số đạo văn cũng trực tiếp hiện ra, cuối cùng trong hư không hóa thành một tôn đồng lô màu đỏ rực.

Một luồng khí tức vô thượng hạo hãn kinh khủng cũng từ trên đó bộc phát ra.

"Không ổn, Cực Đạo Đế Binh!?" "Sao!?

Sao có thể!?" "Không đúng, không phải Cực Đạo Đế Binh... là Cửu Bí!" Ba người thấy cảnh này, sắc mặt tức thì cũng đại biến.

Ngay lúc này, họ đều cảm nhận được một luồng tử khí đậm đặc.

Có một cảm giác, nếu đòn tấn công kinh khủng này rơi vào người, e là không chết cũng trọng thương.

Ngay lúc này, ánh mắt nhìn về phía Khương Thái Húc hiển nhiên cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu trước đó họ cho rằng Khương Thái Húc một địch ba là tự tìm đường chết, thì bây giờ, họ hiển nhiên cũng ý thức được, thực lực của Khương Thái Húc trước mắt rõ ràng vượt xa tưởng tượng của họ.

"Toàn lực ra tay!" Ba người thấy vậy, ngay lập tức cũng không còn chút do dự nào, thánh binh trong tay trong nháy mắt được sử dụng, trực tiếp phát động đòn tấn công còn kinh khủng hơn.

"Chỉ có chút trình độ này thôi sao?

Thật khiến người ta thất vọng, cái gọi là Thái Cổ Tổ Vương cũng chỉ đến thế mà thôi!" Khương Thái Húc thấy vậy lắc đầu, nhàn nhạt nói, hiển nhiên đối với thực lực của đối phương có chút thất vọng.

Phải biết, Khương Thái Húc tuy có tu vi cảnh giới Đại Thánh, nhưng hiện tại bộc phát cũng chỉ ở cấp bậc cổ chi thánh hiền bình

thường mà thôi, về cơ bản ngang với trình độ của ba Thái Cổ Tổ Vương.

Nhưng hiển nhiên, thực lực của Thái Cổ Tổ Vương trước mắt có chút khiến Khương Thái Húc thất vọng.

Dưới cùng cảnh giới, hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, hiển nhiên có chút hữu danh vô thực.

Lúc này Khương Thái Húc cũng phát hiện, những Thái Cổ sinh linh này tuy tu vi phổ biến cao hơn Nhân tộc không ít, nhưng nếu chiến đấu cùng cấp, trong thời đại Hậu Hoang Cổ tu luyện khó khăn này, thực lực của Nhân tộc phổ biến mạnh hơn Thái Cổ sinh linh rất nhiều.

Giây tiếp theo, trong hư không, Hằng Vũ Lô do Đấu Tự Bí diễn hóa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức phần thiên chử hải kinh khủng trực tiếp trấn áp về phía ba người.

Khương Thái Húc hiện tại là cảnh giới Đại Thánh, đối với Hằng Vũ Lô của Khương gia càng hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên Hằng Vũ Lô diễn hóa ra tuy xa không thể so với Cực Đạo Đế Binh chân chính, nhưng trong đó cũng mang theo một tia thần vận, uy năng bộc phát ra đâu phải tầm thường.

"Ầm ầm ầm..." Chỉ nghe từng tiếng động trầm thấp vang lên, đòn tấn công của ba người trong khoảnh khắc va chạm với hư ảnh Hằng Vũ Lô trong hư không, đòn tấn công của ba người liền trực tiếp tan vỡ.

Hư ảnh kinh khủng thế đi không giảm, trực tiếp nghiền ép về phía ba người.

"Không ổn, đáng chết, sao có thể!?" "Thực lực của hắn sao có thể mạnh như vậy!?" "Hắn căn bản không phải cổ chi thánh hiền, là tồn

tại cấp bậc Thánh Nhân Vương!" Ba người sắc mặt kinh hãi, ngay lập tức thân hình lùi nhanh, hiển nhiên muốn tránh đòn tấn công kinh khủng này.

"Đi đâu!" Khương Thái Húc cười lạnh một tiếng, dưới chân khẽ động, Thần Vương Tung Thiên Bộ trong nháy mắt được sử dụng, trực tiếp chặn trước mặt ba người.

Đòn tấn công trong hư không cũng trực tiếp gào thét lao xuống.

"Đừng!" Lúc này ba người chỉ cảm thấy một luồng tử khí đậm đặc bao phủ trong lòng, vô cùng rõ ràng, nếu đòn tấn công này thật sự rơi xuống, tuyệt đối là mười phần chết không còn một.

"Nhân loại, phóng túng!" Thấy cảnh này, bên ngoài chiến trường, một giọng nói trầm thấp vang lên, ngay sau đó trong hư không, một bàn tay khổng lồ kinh khủng hiện ra, hung hăng vỗ về phía hư ảnh Hằng Vũ Lô, hiển nhiên muốn ngăn cản Khương Thái Húc.

"Đại Thánh sao?

Người ta muốn giết, ngươi không cản được đâu!" Cảm nhận được khí tức trên bàn tay khổng lồ, Khương Thái Húc cười lạnh một tiếng, khí tức trên người cũng không còn ẩn giấu nữa, trong nháy mắt bộc phát ra.

Sau đó, khí tức của hư ảnh Hằng Vũ Lô đột nhiên tăng vọt gấp mười lần không chỉ.

Trong khoảnh khắc, trực tiếp thiêu rụi hư ảnh bàn tay khổng lồ trong hư không, thế đi không giảm bao trùm về phía ba người.

"Bùm!" Không có chút hồi hộp nào, thân thể ba người trong nháy mắt bị hư ảnh Hằng Vũ Lô nuốt chửng, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra liền bị thiêu rụi hoàn toàn, hiển nhiên không thể sống sót.

“Thủ đoạn của các hạ có phải hơi quá tàn nhẫn rồi không?

Giết Tổ Vương của Thái Cổ Vạn Tộc ta ngay trước mặt Thái Cổ Vạn Tộc, có phải là hơi quá không coi Thái Cổ Vạn Tộc ta ra gì rồi không?” Lúc này, trong hư không, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Chỉ thấy một Thái Cổ sinh vật trên người mọc đầy vảy màu xanh lam xuất hiện, giọng nói lạnh băng.

“Tàn nhẫn?

Lôi đài giao đấu, sống chết do trời định.

Hôm nay là thịnh hội, nếu Thái Cổ Vạn Tộc thành tâm tham gia, Nhân tộc ta tự nhiên hoan nghênh.

Nếu muốn gây sự, Nhân tộc ta cũng không phải dễ bắt nạt!” Khương Thái Húc lạnh lùng nói, ánh mắt cũng rơi vào bóng người trong hư không.

“Thật cuồng vọng, ta thừa nhận thực lực của ngươi quả thực mạnh, nhưng ngươi cho rằng chỉ bằng một mình ngươi có thể chống lại cường giả Thái Cổ Vạn Tộc ta sao?” Giọng nói trong hư không lạnh lùng.

“Ồ, nếu Khương đạo hữu không được, vậy thêm lão phu vào thì sao?” Lúc này lại một giọng nói khác vang lên, chính là Xích Long Đạo Nhân, bên cạnh là Trương Lâm và Cổ Thiên Thư, mấy cường giả cấp Thánh của Nhân tộc.

Chương 147

"Hửm?" Sau khi Xích Long Đạo Nhân và mấy người xuất hiện, sắc mặt cường giả Thái Cổ Vạn Tộc đối diện cũng hơi biến đổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đối với việc trong Nhân tộc xuất hiện nhiều cường giả như vậy vô cùng bất ngờ.

Hắn phát hiện, trời đất hiện nay không còn là thời Thái Cổ, tu luyện vô cùng khó khăn, nhưng trong tình huống như vậy, vẫn có nhiều cường giả tồn tại như thế, không thể không khiến hắn phải đánh giá lại thực lực của Nhân tộc.

"Hừ, vậy thì sao?

Nhân tộc tuy không yếu, nhưng muốn chống lại Thái Cổ Vạn Tộc ta, e là còn kém xa!

Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào mấy người các ngươi có thể khiến Thái Cổ Vạn Tộc ta sợ hãi rút lui sao?" Lúc này, trong hư không, lại một bóng người hiện ra, kèm theo một luồng khí tức hạo hãn kinh khủng trong nháy mắt quét qua toàn trường.

Một luồng khí tức áp bức kinh khủng cũng bao trùm lên mọi người, hiển nhiên là một tồn tại đỉnh phong.

"Côn Trụ Đại Thánh!" "Là ngài ấy, ngài ấy cũng đến rồi!" "Côn Trụ Đại Thánh là một tồn tại vô thượng đã đặt một chân vào cảnh giới Chuẩn Đế!" Bên phía Thái Cổ Vạn Tộc hiển nhiên cũng có người nhận ra thân phận của bóng người đó, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ đậm đặc.

"Hừ, Côn Trụ, từ khi nào ngươi có thể đại diện cho cả Thái Cổ Vạn Tộc?" Lúc này, từ phía Thái Cổ Vạn Tộc, một giọng nói lạnh như băng sương vang lên.

Ngay sau đó một nhóm người trực tiếp tách đám đông đi ra, đứng đối diện với Côn Trụ Đại Thánh.

Người dẫn đầu là một nữ tử toàn thân tràn đầy khí chất anh hùng, cả người cũng toát ra một luồng bá khí không thể che giấu, sắc mặt lạnh băng nhìn Côn Trụ Đại Thánh đối diện.

"Ngươi!?!?

Sao có thể!?..." Thấy người đến, cả người Côn Trụ Đại Thánh cũng chấn động mạnh, trên mặt cũng lóe lên một tia hoảng loạn, phảng phất như thấy một chuyện không thể tin được.

"Thần Tàm Lĩnh Thần Tàm Công Chúa!?

Trời ơi, sao lại thế!?" "Trong truyền thuyết, Thần Tàm Công Chúa không phải đã bị cường giả bí ẩn ám sát vào thời Thái Cổ sao?

Sao lại còn sống?" "Không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!" Xung quanh không ít người hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của người đến, không ai khác, chính là Thần Tàm Công Chúa của Thần Tàm Lĩnh.

Phải biết, vào thời Thái Cổ, Thần Tàm Công Chúa cũng là một nhân vật phong vân, không chỉ là công chúa của Thái Cổ Hoàng tộc Thần Tàm Lĩnh, mà còn là vị hôn thê của Đấu Chiến Thánh Vương, em trai út của Thái Cổ Hoàng Đấu Chiến Thánh Hoàng, thân phận địa vị tôn quý biết bao.

"Ta còn sống, ngươi rất ngạc nhiên sao?

Có phải rất bất ngờ khi một mâu năm đó không đâm chết bản công chúa?" Thần Tàm Công Chúa lạnh lùng nói, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia sát khí đậm đặc.

"Bản tọa không hiểu ngươi đang nói gì!" Nghe lời của Thần Tàm Công Chúa, Côn Trụ Đại Thánh ngay lập tức cũng trực tiếp lắc đầu

nói.

Đùa gì thế, chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận.

Vào thời Thái Cổ, vì cái chết của Thần Tàm Công Chúa mà đã gây ra một trận tinh phong huyết vũ kinh khủng, vô số Thái Cổ chủng tộc bị cuốn vào.

"Không biết?

Hừ, có gan làm mà không có gan nhận sao?

Thật sự cho rằng ngươi làm kín kẽ không một khe hở, bản công chúa không có chứng cứ sao?" Thần Tàm Công Chúa lạnh lùng nói, sau đó lật tay một cái, một cây trường mâu kinh khủng cũng trực tiếp xuất hiện trong tay bà.

Một luồng đạo vận đặc thù cũng từ trên đó hiện ra.

"Nếu ngươi thật sự trong sạch, có dám dùng thần lực thúc giục thần binh này không?" Thần Tàm Công Chúa lạnh lùng nói.

"Bản tọa không hiểu ý ngươi.

Đừng tưởng tùy tiện lấy ra một món thần binh là có thể vu khống bản tọa.

Hơn nữa, hôm nay là Vạn Tộc Thịnh Hội, bản tọa không rảnh ở đây cùng ngươi gây sự vô cớ!" Thấy cây trường mâu mà Thần Tàm Công Chúa lấy ra, sắc mặt Côn Trụ Đại Thánh lại một lần nữa thay đổi, sau đó lạnh lùng nói.

"Hay cho một Côn Trụ, quả nhiên là ngươi!?

Hôm nay không thể tha cho ngươi!" Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, sau đó chỉ thấy trong hư không, một tia kim quang lóe lên, một bóng người bá đạo xuất hiện trong hư không.

Một luồng khí tức áp bức kinh khủng cũng từ trên người đối

phương tỏa ra.

"Đấu Chiến Thắng Vương!?

Ngươi!?

Ngươi cũng còn sống!?" Khi thấy bóng người trong hư không, sắc mặt Côn Trụ Đại Thánh cũng triệt để thay đổi.

Người đến không ai khác, chính là Đấu Chiến Thắng Phật, cũng chính là Đấu Chiến Thánh Vương thời Thái Cổ.

"Côn Trụ, hôm nay ngươi phải chết!" Đấu Chiến Thắng Phật lạnh lùng nói.

Mặc dù sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ say, Đấu Chiến Thánh Vương đã đi xa đến Tây Mạc, nhập vào Phật môn, nhưng tính tình nóng nảy hiển nhiên không hề thay đổi chút nào.

Đôi mắt như điện, một luồng bá khí kinh khủng cũng theo đó lan tỏa ra.

"Hai vị có mâu thuẫn gì, đợi Vạn Tộc Thịnh Hội kết thúc rồi giải quyết đi!" "Đúng vậy, đây là ngày tụ họp của Thái Cổ Vạn Tộc chúng ta, Thánh Vương hãy bình tĩnh một chút!" Lúc này, một số lão quái vật của Thái Cổ Vạn Tộc cũng lần lượt lên tiếng.

"Muốn ngăn cản bản vương!?

Bản vương nói cho các ngươi biết, hôm nay hắn phải chết, ai dám cản trở chính là kẻ địch của bản vương và Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch, không chết không thôi!" Nhìn mấy bóng người đó, Đấu Chiến Thắng Phật giọng nói lạnh băng, sắc mặt không hề thay đổi.

Một luồng chiến ý ngút trời cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

"Khốn kiếp, khinh người quá đáng, Đấu Chiến Thánh Vương, ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao!?" Côn Trụ Đại Thánh thấy

vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, giọng nói lạnh băng.

“Hai vị tiền bối hà tất phải động nộ, hiện nay Thái Cổ Vạn Tộc chúng ta xuất thế, nên đoàn kết mới phải.

Không bằng cho bản hoàng tử một chút mặt mũi, thế nào?” Lúc này, một giọng nói cũng theo đó vang lên.

Ngay sau đó một nhóm người cũng tách đám đông đi ra, người dẫn đầu là một thanh niên mặc trường bào màu vàng, toàn thân toát ra một luồng ngạo khí đậm đặc.

Bên cạnh thanh niên là mấy tôn Thái Cổ Tổ Vương, hiển nhiên thân phận không hề tầm thường.

“Thiên Hoàng Tử?

Chương 148

Mặt mũi của ngươi?

Mặt mũi của ngươi đáng giá sao?

Ngươi tưởng mình là Bất Tử Thiên Hoàng à?

Thực lực chẳng ra sao, phô trương thì không nhỏ!" Nhìn bộ dạng của người này, Đấu Chiến Thắng Vương cười lạnh một tiếng.

Người này không ai khác, chính là thiên tài đỉnh cao trong Thái Cổ Vạn Tộc, Thiên Hoàng Tử.

"Khốn kiếp, Đấu Chiến Thánh Vương, ngươi dám vô lễ với Thần Chi Tử, ngươi đang miệt thị thần minh sao?" "Thật vô lý, lập tức xin lỗi Thiên Hoàng Tử!" Mấy bóng người bên cạnh thấy vậy, ngay lập tức cũng lần lượt lên tiếng.

"Thần?

Thật nực cười, thần nào chứ?

Không phải là thần của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch ta.

Về phần xin lỗi, ha ha, bản vương hỏi ngươi, ngươi là Thiên Hoàng Tử sao?

Nếu ngươi là Thiên Hoàng Tử, bản vương sẽ xin lỗi!" Đấu Chiến Thắng Phật lạnh lùng nói.

"Bớt ở đó mà bày trò con trời đi, dẫn người của ngươi cút ngay cho bản công chúa, nếu không, bản công chúa không ngại để ngươi đoàn tụ sớm với cái gọi là 'phụ thân' của ngươi đâu!" Thần Tàm Công Chúa thấy vậy cũng lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Thiên Hoàng Tử cũng đầy vẻ khinh thường.

Thân phận của Thiên Hoàng Tử quả thực vô cùng kinh khủng, thiên phú cũng tuyệt đối là đỉnh cao nhất trong cả trời đất, thậm chí nếu chỉ bàn về thiên phú, không có ai sánh bằng.

Nhưng hành vi của hắn rõ ràng đã định trước hắn không thể có thành tựu quá lớn.

"Các ngươi…" Nghe lời của đối phương, sắc mặt Thiên Hoàng Tử tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Thế nào, không phục thì đánh với ta một trận.

Thứ hàng họ như ngươi mà cũng xứng được gọi là Thần Chi Tử?" Lúc này, một giọng nói cũng theo đó vang lên, sau đó một bóng người cũng xuất hiện giữa sân, ánh mắt nhìn về phía Thiên Hoàng Tử đầy vẻ khinh thường.

Không ai khác, chính là Thánh Hoàng Tử.

Nhờ vào Tần Hạo, thực lực của Thánh Hoàng Tử hiển nhiên mạnh hơn trong nguyên tác rất nhiều.

Hiện tại hắn căn bản không cần phải như trong nguyên tác, liên thủ với Diệp Phàm và mấy người mới chém giết được Thiên Hoàng Tử.

Chỉ dựa vào một mình hắn là đủ rồi.

"Ngươi...

được, được, nói hay lắm, chuyện hôm nay, bản hoàng tử nhớ kỹ rồi, các ngươi sẽ phải trả giá đắt!

Chúng ta đi!" Thiên Hoàng Tử sắc mặt âm lãnh nhìn Thánh Hoàng Tử, đáy mắt cũng lóe lên một tia không cam lòng và oán độc.

Hung hăng trừng mắt nhìn Thánh Hoàng Tử một cái, ngay lập tức cũng trực tiếp quay người rời đi.

“Đúng là phế vật!” Thấy Thiên Hoàng Tử xám xịt rời đi, Thánh Hoàng Tử cũng cười lạnh một tiếng.

“Côn Trụ, có dám ra ngoài thiên ngoại một trận!” Ánh mắt Đấu Chiến Thắng Phật cũng rơi vào trên người Côn Trụ Đại Thánh đối diện, lạnh lùng nói.

“Sợ ngươi sao!” Côn Trụ Đại Thánh lạnh lùng nói, sau đó thân hình khẽ động, hai bóng người cũng trực tiếp bay về phía thiên ngoại.

Ngay sau đó mọi người chỉ cảm nhận được từng luồng khí tức kinh khủng bàng bạc từ trong hư không truyền đến.

Mặc dù hai người giao chiến ở ngoài thiên ngoại, nhưng dư âm kinh khủng đó ở Dao Trì Thánh Địa vẫn có thể cảm nhận được.

Từng mảng tinh thần đều bị đánh rơi, trông thanh thế vô cùng kinh khủng.

Nhưng cuộc chiến kinh thiên động địa đó chỉ kéo dài khoảng một khắc, một bóng người liền trực tiếp từ trong hư không bước ra, trong tay xách một cái đầu người.

Bóng người chính là Đấu Chiến Thắng Vương, đầu người tự nhiên là đầu của Côn Trụ Đại Thánh.

“Xì… Côn Trụ Đại Thánh chết rồi!?” “Thực lực thật kinh khủng, quả thật quá kinh khủng, không hổ là em trai của Đấu Chiến Thánh Hoàng, thật sự quá mạnh mẽ!” Thấy cảnh này, trên mặt vô số người đều lộ ra vẻ vô cùng chấn động, hiển nhiên đều bị thực lực kinh khủng của Đấu Chiến Thánh Vương làm cho kinh ngạc.

Một vị đỉnh phong Đại Thánh, thậm chí nửa bước đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế mà chưa đầy một khắc đã bị trấn sát, có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

“Chuẩn Đế, cảnh giới Chuẩn Đế, Đấu Chiến Thánh Vương đã

bước ra được bước đó!?" Rất nhanh, có lão cổ đổng cũng phát hiện khí tức của Đấu Chiến Thánh Vương không đúng.

Đấu Chiến Thánh Vương trước mắt căn bản không phải đỉnh phong Đại Thánh, mà đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế vô thượng.

Tức thì trong sân cũng một trận xôn xao, mọi người nhìn về phía Đấu Chiến Thánh Vương, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia chấn động đậm đặc.

"Thù của nàng, ta đã báo rồi!" Đấu Chiến Thắng Phật trực tiếp đến trước mặt Thần Tàm Công Chúa, nhìn Thần Tàm Công Chúa trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng phức tạp.

"Ừm!" Thấy cảnh này, trên mặt Thần Tàm Công Chúa cũng hiếm thấy lộ ra vẻ dịu dàng, ánh mắt nhìn về phía Đấu Chiến Thánh Vương cũng tràn đầy tình ý nồng nàn.

Lúc này, bên phía Thái Cổ Vạn Tộc hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc Côn Trụ Đại Thánh vẫn lạc.

Phải biết, Côn Trụ Đại Thánh được mệnh danh là người có cơ hội tiến giai lên cấp Chuẩn Đế nhất, nhưng bây giờ lại bị trấn sát, sự chấn động trong lòng có thể biết được.

Nhưng bây giờ họ lại không thể báo thù cho Côn Trụ Đại Thánh.

Một là người ra tay vốn là người của Thái Cổ Vạn Tộc, hơn nữa đối phương còn là Thái Cổ Hoàng tộc.

Mặc dù cả Thái Cổ Hoàng tộc chỉ còn lại hai người, nhưng không ai dám xem thường.

Hơn nữa, đối phương còn có quan hệ không tầm thường với Thần Tàm Lĩnh, hai Thái Cổ Hoàng tộc gần như cùng tiến cùng lùi.

Sự tồn tại như vậy hiển nhiên không ai muốn chọc vào.

Hơn nữa, vì một người chết mà chọc vào hai Thái Cổ Hoàng tộc kinh khủng, không ai ngu ngốc như vậy.

"Được rồi, nếu mọi chuyện đã giải quyết xong, vậy chúng ta bàn về chuyện Vạn Tộc Thịnh Hội đi!

Chương 149

Thực lực của Nhân tộc tuy không yếu, nhưng bây giờ Thái Cổ Vạn Tộc ta xuất thế, Nhân tộc muốn độc chiếm cả Bắc Đẩu là không thể, phải phân chia ra một số địa vực cho Thái Cổ Vạn Tộc ta!" Lúc này, bên phía Thái Cổ Vạn Tộc, một vị tồn tại cổ lão lên tiếng.

"Theo ta thấy, lấy tộc ta làm trung tâm, phạm vi trăm vạn dặm đều quy về địa vực của Cổ tộc ta là được rồi!" Một vị Tổ Vương âm u nói.

"Trăm vạn dặm sao?

Bản vương thấy có thể!" "Không tệ, không tệ, nên như vậy, cương vực còn lại để cho Nhân tộc là đủ rồi, dù sao một đám kiến hôi cũng có tư cách gì chiếm cứ những nơi phì nhiêu đó!" Lại có không ít Tổ Vương lạnh lùng nói, những người này hiển nhiên đều là những Cổ tộc cực độ thù địch với Nhân tộc.

"Cuồng vọng!!" "Đúng là si tâm vọng tưởng!" "Tưởng Nhân tộc ta là thời Thái Cổ mặc cho các ngươi nhào nặn hay sao!?" Những lời này hiển nhiên cũng đã chọc giận các cường giả bên phía Nhân tộc.

Phải biết, Thái Cổ Vạn Tộc tuy chỉ là một cách gọi chung, có lẽ hiện tại còn tồn tại không đến vạn tộc nhiều như vậy, nhưng vài trăm đến ngàn tộc tuyệt đối có.

Mỗi tộc chiếm cứ phạm vi trăm vạn dặm, vậy thì cả Bắc Đẩu e là không còn chỗ cho Nhân tộc đặt chân nữa, hiển nhiên là gây sự vô cớ.

"Nhân tộc không phải là một trong vạn tộc, không có tư cách chiếm cứ cả thiên địa.

Biết điều thì ngoan ngoãn nhường địa bàn ra, nếu không, đừng

trách chúng ta không khách sáo!

Một mình Nhân tộc e là không chịu nổi cơn giận của Thái Cổ Vạn Tộc ta đâu!" Lại một vị Tổ Vương sắc mặt âm lãnh nói.

"Hừ, muốn tìm chết thì đừng lôi kéo bọn ta, Thần Tàm Lĩnh ta sẽ không tham gia vào.

Thần Tàm Lĩnh ta nguyện ý chung sống hòa bình với Nhân tộc!" Lúc này, giọng nói của Thần Tàm Công Chúa cũng theo đó vang lên.

Đùa gì thế, người khác không biết sự kinh khủng của Nhân tộc, bà sao có thể không biết.

Trong Nhân tộc có một tồn tồn tại kinh khủng kia, đừng nói những người này, cho dù tất cả Thái Cổ Cổ Hoàng đều sống lại, e là kết cục cuối cùng cũng sẽ bi kịch.

"Đấu Chiến Thánh Viên nhất tộc ta cũng vậy!" Đấu Chiến Thắng Phật lạnh lùng nói.

Mặc dù hắn chưa gặp Tần Hạo, nhưng lại biết sự tồn tại của Tần Hạo.

Hơn nữa, hiện tại Đấu Chiến Thánh Viên nhất tộc chỉ có hai thúc cháu, cái gọi là tranh bá hiển nhiên không có chút quan hệ nào với hắn.

Hơn nữa, hắn đã xuất thế từ hai nghìn năm trước, tỉnh lại sớm hơn những Thái Cổ sinh linh kia rất nhiều.

Cũng chính vì vậy, hắn đã chứng kiến thủ đoạn kinh khủng của Tần Hạo.

Chỉ một tay lật đổ Vạn Long Lĩnh, vào Thái Sơ Cổ Khoáng trấn sát Cấm Khu Chí Tôn, còn lật đổ Bất Tử Sơn.

Người khác không biết ai làm, nhưng hắn hiển nhiên vô cùng rõ ràng, tự nhiên sẽ không chọn làm địch với Nhân tộc.

“Cái gì!?

Thần Tàm Công Chúa, Đấu Chiến Thánh Vương, ý các ngươi là, lẽ nào muốn phản bội Thái Cổ Vạn Tộc sao?” Thấy lựa chọn của hai người, tức thì không ít Thái Cổ Tổ Vương sắc mặt cũng trở nên có chút không thiện chí.

“Phản bội Thái Cổ Vạn Tộc?

Thật nực cười, ngươi là cái thá gì, từ khi nào Thái Cổ Vạn Tộc đến lượt ngươi làm chủ?

Ngay cả khi Cổ Hoàng còn tại thế cũng tuân theo vạn tộc cùng chung sống, ngươi lại có tư cách gì ở đây sủa bậy!” Thần Tàm Công Chúa mặt đầy khinh thường nói.

“Ngươi…” Nghe lời của Thần Tàm Công Chúa, sắc mặt không ít người tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Thế nào, có ý kiến gì sao?

Ai không phục, đứng ra đây!” Đấu Chiến Thắng Phật thấy vậy trực tiếp bước lên một bước, một luồng khí tức ngút trời cũng từ trên người hắn bộc phát ra, sắc mặt lạnh lùng nhìn những người đối diện, một luồng chiến ý ngút trời cũng trong nháy mắt dâng lên.

“...Hừ!” Cảm nhận được khí tức trên người Đấu Chiến Thắng Phật, sắc mặt mọi người cũng không ngừng biến đổi, nhưng hiển nhiên căn bản không có một ai dám đứng ra.

Mạnh như Côn Trụ Đại Thánh cũng bị dễ dàng trấn sát, huống hồ là họ.

“Hừ, ta không tin, không có Thần Tàm Lĩnh nhất mạch và Đấu Chiến Thánh Viên, Thái Cổ Vạn Tộc ta sẽ sợ Nhân tộc sao?” “Đúng vậy, không có các ngươi, Nhân tộc cũng không làm nên sóng gió gì!” “Nhân tộc nếu chỉ có mấy người này, e là không thay đổi được vận

mệnh của Nhân tộc đâu!" Sau đó, ánh mắt của những Thái Cổ Tổ Vương đó cũng rơi vào trên người Khương Thái Húc và những người đối diện.

Mặc dù thực lực của Khương Thái Húc và mấy người rất mạnh, thậm chí có thể nói là kinh diễm, nhưng bên phía Thái Cổ Vạn Tộc tồn tại cấp Thánh không hề ít, thậm chí còn nhiều hơn bên Nhân tộc rất nhiều.

"Uy phong thật lớn, sát khí thật lớn!

Thanh Quỷ Vương Tộc, Tử Điện Vương Tộc, Huyết Nguyệt Vương Tộc, Lam Ma Vương Tộc... rất tốt!

Lão phu đã lâu không nếm thử mùi vị của Thái Cổ Vương Tộc rồi!

Hôm nay không chừng phải khai trai thôi!" Lúc này, sâu trong Dao Trì Thánh Địa, một giọng nói bá đạo vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người cũng trực tiếp đạp không mà đến.

Một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

"Trời ơi, khí tức thật kinh khủng!

Người này là ai?" "Trong Nhân tộc ta từ khi nào lại có một tôn tồn tại kinh khủng như vậy, khí thế này thật quá nghịch thiên!" "Hình như là lão tổ của Man Tộc trong truyền thuyết!" Bên phía Nhân tộc thấy người đến, ai nấy trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Người này chính là Đông Phương Thái Nhất.

"Đông Phương Thái Nhất!?

Ngươi!?

Ngươi còn sống!?" "Cái gì!?

Nhân Ma Đông Phương Thái Nhất!?" "Không thể nào, không phải hắn đã bị Vạn Long Lĩnh trấn áp rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây!?" Thấy Đông Phương Thái Nhất, một số Thái Cổ Tổ Vương kiến thức uyên bác sắc mặt tức thì biến đổi.

Mấy người vừa bị điểm danh thân hình càng lùi nhanh, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách với Đông Phương Thái Nhất.

Chương 150

Nếu không phải bên cạnh có nhiều cao thủ Thái Cổ Vạn Tộc như vậy, e là họ đã trực tiếp quay người bỏ chạy.

"Đông Phương Thái Nhất, ngươi đừng quá phận, hôm nay cường giả vạn tộc của ta đều ở đây, năm đó có người trấn áp được ngươi, hiện tại cũng có thể!" Một vị Thái Cổ Tổ Vương có chút mạnh miệng nói.

"Vậy sao?

Bằng ngươi à?

Chết cho lão phu!" Ánh mắt Đông Phương Thái Nhất cũng rơi vào trên người đối phương.

Giây tiếp theo, trong đôi mắt lóe lên một tia hung lệ, sau đó hung hăng tung một quyền, trực tiếp bao trùm về phía đối phương.

"Phóng túng!" "Đông Phương Thái Nhất, ngươi tưởng bọn ta không tồn tại sao?" "Quả thật cuồng vọng!" Thấy cảnh này, không ít cường giả Thái Cổ Vạn Tộc sắc mặt tức thì biến đổi, đây quả thực là sự miệt thị trắng trợn.

Giây tiếp theo, mấy vị lão cổ đổng nhìn nhau một cái, ngay lập tức cũng lần lượt ra tay, đón lấy đòn tấn công của Đông Phương Thái Nhất.

"Bằng mấy tên phế vật các ngươi mà cũng muốn cản ta?

Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ!" Thấy hành động của mấy người, khóe miệng Đông Phương Thái Nhất cũng lộ ra một tia trào phúng.

Khí tức trên người hắn lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt.

Một luồng khí âm dương huyền diệu cũng từ trên người hắn lan tỏa ra.

Sau khi thành công dung hợp lực lượng Thái Âm và Thái Dương, thực lực của Đông Phương Thái Nhất so với trước đây có thể nói là đã có sự nâng cao về chất.

"Ầm ầm ầm ầm..." Không có chút hồi hộp nào, chỉ trong một lần giao thủ, đòn tấn công của mấy người liền trực tiếp bị nghiền nát, mấy bóng người cũng trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

"Sao!?

Sao có thể!?" Vị Thái Cổ Tổ Vương kia thấy cảnh này thì trực tiếp ngây người, trong đôi mắt đầy vẻ kinh hãi.

Ngay sau đó một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng bao trùm toàn thân, cả người căn bản không có chút sức chống cự nào, trong nháy mắt bị cơn bão hủy diệt kinh khủng nuốt chửng.

Một vị Thái Cổ Tổ Vương, chỉ trong một lần giao thủ đã bị miểu sát gọn gàng, tức thì trong sân vô số người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

"Chuẩn Đế, đáng chết, là Chuẩn Đế!" "Ngươi, ngươi đã đột phá cảnh giới Chuẩn Đế!?" "Không thể nào!?

Trời đất hiện nay sao có thể..." Mấy vị cổ đổng cấp Đại Thánh bị đánh bay đều mặt đầy kinh hãi nhìn Đông Phương Thái Nhất, vẻ kinh hãi trong mắt không thể che giấu, hiển nhiên đều đã bị dọa sợ.

"Không có gì là không thể, một đám mù quáng!

Nhân tộc bây giờ không phải là thời Thái Cổ, không thể tùy ý nhào nặn đâu!" Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói.

"Được, được, Đông Phương Thái Nhất, ta thừa nhận, thực lực

của ngươi quả thực vượt ngoài dự liệu của ta, nhưng ngươi cũng đừng đắc ý.

Nội tình của Thái Cổ Vạn Tộc ta không phải Nhân tộc các ngươi có thể sánh bằng!

Thái Cổ Vạn Tộc ta không phải là một người có thể ức hiếp!" Lúc này một vị lão cổ đổng sắc mặt âm u lên tiếng.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trong tay lão cổ đổng xuất hiện một cây kim sắc đại giản, kèm theo một luồng khí tức kinh khủng cũng bắt đầu dâng lên.

"Khí tức này...

Cổ Hoàng Binh!

Là Cổ Hoàng Binh!" Cảm nhận được khí tức kinh khủng, sắc mặt không ít người tức thì cũng chấn động mạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

"Ong ong ong..." Trong khoảnh khắc uy năng của Hoàng Kim Giản bộc phát, trong Dao Trì Thánh Địa, một tôn bảo tháp cũng ánh sáng rực rỡ, đồng dạng một luồng cực đạo đế uy kinh khủng cũng bộc phát ra, chính là Tây Hoàng Tháp của Dao Trì Thánh Địa.

"Tây Hoàng Tháp sao?

Hừ, Cổ Hoàng Binh của Thái Cổ Vạn Tộc ta không chỉ có một kiện!" Lão cổ đổng của Thái Cổ Vạn Tộc lạnh lùng nói.

Ngay sau đó lại có mấy bóng người từ phía sau bước ra, trên người mỗi người cũng đều tỏa ra một luồng khí tức kinh khủng, hiển nhiên cũng là khí tức của Cổ Hoàng Binh.

Lần này nhằm vào Vạn Tộc Thịnh Hội, sự chuẩn bị của Thái Cổ Vạn Tộc hiển nhiên cũng vô cùng đầy đủ.

Mặc dù không đánh thức những lão cổ đổng cuối cùng đang ngủ say, nhưng lại mang theo mấy kiện Cổ Hoàng Binh, hiển nhiên cũng là để phòng ngừa bất trắc.

Uy năng của mấy kiện Cổ Hoàng Binh bộc phát, trong nháy mắt trực tiếp trấn áp khí tức của Tây Hoàng Tháp.

Dù sao người thúc giục Tây Hoàng Tháp là Tây Vương Mẫu, chỉ là một vị đỉnh phong Thánh Chủ cấp Tiên Nhị, so với những lão cổ đổng kia, khoảng cách thực sự quá lớn.

"Cổ Hoàng Binh sao?

Tưởng chỉ có các ngươi mới có à?" Thấy cảnh này, sắc mặt Đông Phương Thái Nhất cũng trở nên vô cùng âm lãnh.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trong tay Đông Phương Thái Nhất cũng xuất hiện một thanh trường kiếm màu máu.

Một luồng hung sát khí ngút trời kinh khủng cũng bộc phát ra.

Cực đạo chi uy kinh khủng cũng trong nháy mắt bộc phát, trong nháy mắt trực tiếp áp chế khí tức của mấy kiện Cổ Hoàng Binh đối diện.

Phải biết, Đông Phương Thái Nhất là tồn tại cấp Chuẩn Đế, bản thân hắn thúc giục Cực Đạo Đế Binh uy năng không phải mấy vị Đại Thánh có thể so sánh.

Hơn nữa, kiện Cực Đạo Đế Binh này hiện tại chủ nhân là hắn, thần linh đế binh bên trong là do hắn ngưng tụ lại, tự nhiên có thể phát huy ra uy năng chân chính của Cực Đạo Đế Binh, tùy thời đều có khả năng thức tỉnh trạng thái mạnh nhất.

"Cái gì!?

Cổ Hoàng Binh!?

Sao trên người ngươi có thể có Cổ Hoàng Binh tồn tại!?" Thấy thanh trường kiếm màu máu trong tay Đông Phương Thái Nhất, sắc mặt mấy người đối diện tức thì cũng triệt để thay đổi, biểu cảm trên mặt cũng trở nên càng thêm ngưng trọng.

"Có tất cả Cổ Hoàng Binh thì sao, hiện tại các ngươi cũng chỉ có hai kiện mà thôi, không phải là đối thủ của bọn ta!

Nếu bọn ta toàn lực thúc giục, các ngươi không có chút cơ hội thắng nào đâu!" Một vị lão Đại Thánh giọng nói lạnh băng.

Chương 151

Nhân tộc mặc dù có không ít Cực Đạo Đế Binh, nhưng đều là nội tình cuối cùng của các Thánh địa và Hoang Cổ thế gia, lúc này hiển nhiên căn bản không mang theo.

"Vậy sao?

Vậy thêm ta vào thì sao?" Lúc này giọng nói của Xích Long Đạo Nhân cũng theo đó vang lên, một cây đại kích màu đen cũng được tế ra, cực đạo đế uy kinh khủng cũng trong nháy mắt bộc phát.

Mặc dù Xích Long Đạo Nhân chỉ ở cấp Đại Thánh, không bằng Chuẩn Đế Đông Phương Thái Nhất, nhưng Cực Đạo Đế Binh của hắn cũng giống như của Đông Phương Thái Nhất, bên trong đều ngưng luyện thần linh, uy năng so với Cổ Hoàng Binh do mấy vị Đại Thánh đối diện thúc giục hiển nhiên mạnh hơn không chỉ một chút.

"Còn có ta!" Lúc này, bóng người bạch y Thần Vương lại một lần nữa bay ra, một tôn đồng lô màu đỏ rực cũng hiện ra.

Một luồng nhiệt lãng ngút trời kinh khủng cũng lan tỏa ra.

Lần này không phải dùng Đấu Tự Bí diễn hóa ra Hằng Vũ Lô nữa, mà là Hằng Vũ Lô chân chính.

Hiển nhiên lần này tham gia Vạn Tộc Thịnh Hội, Khương Thái Húc đã mang theo Cực Đạo Đế Binh của Khương gia.

Thông thường, Cực Đạo Đế Binh của Hoang Cổ thế gia và Thánh địa sẽ không dễ dàng xuất động, dù sao nó liên quan đến sự sinh tử tồn vong của cả Thánh địa và Hoang Cổ thế gia, một khi xảy ra bất trắc, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Khương Thái Húc lại biết sau lưng Nhân tộc có một vị đại

lão cuối cùng là Tần Hạo tồn tại, căn bản sẽ không xảy ra bất trắc, cho nên căn bản không hề sợ hãi.

"So kè Cực Đạo Đế Binh sao?

Nhân tộc ta chưa từng sợ ai!" Lại một giọng nói vang lên, kèm theo một luồng cực đạo đế uy kinh khủng bộc phát.

Một tôn đại đỉnh màu đen từ trên trời giáng xuống, khí tức kinh khủng cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Trên đại đỉnh, một bóng người bạch y đang ngồi xếp bằng, chính là đệ ngũ đại Nguyên Thiên Sư Trương Lâm.

"Đó là…" "Long Văn Hắc Kim Đỉnh, là Long Văn Hắc Kim Đỉnh!" "Long Văn Hắc Kim Đỉnh của Dao Quang Thánh Địa, sao lại ở trong tay Trương tiền bối?

Lẽ nào Dao Quang Thánh Địa bị tiêu diệt là do Trương tiền bối làm?" Trong khoảnh khắc Trương Lâm tế ra Long Văn Hắc Kim Đỉnh, không ít cường giả Nhân tộc hiển nhiên cũng nhận ra kiện Cực Đạo Đế Binh này, chính là Long Văn Hắc Kim Đỉnh nguyên bản của Dao Quang Thánh Địa, ai nấy trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

"Không đúng, không thể nào, thực lực của Trương Lâm tiền bối tuy mạnh, nhưng muốn diệt Dao Quang Thánh Địa...

Hơn nữa, người diệt Dao Quang Thánh Địa, Vạn Long Sào và Bất Tử Sơn hình như là cùng một người.

Chẳng lẽ Trương Lâm tiền bối có quan hệ với vị cường giả bí ẩn đó?

Hoặc là vị cường giả bí ẩn đó là một vị tiền bối của Nhân tộc!?" Rất nhanh cũng có người phủ định khả năng này, nhưng nhanh chóng lại đưa ra suy đoán mới, biểu cảm trên mặt ai nấy cũng đều vô cùng

đặc sắc.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh tự nhiên là do Tần Hạo cấp cho Trương Lâm.

Cực Đạo Đế Binh tuy trong thế giới Già Thiên là tồn tại đỉnh cao nhất, nhưng đối với Tần Hạo căn bản không có tác dụng, cho nên trước đó đã ban Long Văn Hắc Kim Đỉnh cho Trương Lâm.

"Sao!?

Sao có thể!?..." Thấy Nhân tộc bỗng nhiên xuất hiện nhiều Cực Đạo Đế Binh như vậy, lão cổ đổng của Thái Cổ Vạn Tộc đối diện hiển nhiên cũng có chút ngây người, rõ ràng nằm ngoài dự liệu của họ.

"Các ngươi muốn triệt để khai chiến với Thái Cổ Vạn Tộc chúng ta sao?" Một vị lão cổ đổng lạnh lùng nói, biểu cảm trên mặt cuối cùng cũng trở nên có chút ngưng trọng.

"Khai chiến?

Nếu muốn chiến thì chiến, Nhân tộc ta từ trước đến nay chưa bao giờ sợ chiến tranh!

Nhân tộc bây giờ không phải là Nhân tộc thời Thái Cổ, trời đất đã khác rồi, thời đại của Thái Cổ Vạn Tộc đã kết thúc, bây giờ Bắc Đẩu là thiên hạ của Nhân tộc ta!

Nếu muốn khai chiến, vậy thì cứ việc động thủ, Nhân tộc ta đều tiếp hết!" Trong hư không, một giọng nói lạnh băng vang lên.

Ngay sau đó một luồng khí tức khiến tất cả mọi người vô cùng kinh hãi trong nháy mắt lan tỏa khắp sân.

Trong khoảnh khắc luồng khí tức này bộc phát, trong hư không, vạn đạo oanh minh, cả trời đất vạn đạo dường như đều bắt đầu run

rẩy.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, một bóng người lão giả đạp không mà đến, toàn thân cũng tỏa ra một luồng khí tức bá đạo tuyệt luân.

Không ai khác, chính là Cái Cửu U.

"Cực đạo!

Khí tức của cường giả Cực đạo!?" "...Khí tức cấp Đại Đế?

Sao có thể, trong Nhân tộc lại có tồn tại cấp Đại Đế còn tại thế!?" "Không đúng, không phải Đại Đế, là Lánh Loại Thành Đạo!?

Một tồn tại Lánh Loại Thành Đạo, có thể sánh với tồn tại cấp Đại Đế!?

Sao... sao có thể như vậy!?" Khi cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, sắc mặt cường giả Thái Cổ Vạn Tộc cũng triệt để thay đổi.

Nếu sự xuất hiện của Đông Phương Thái Nhất chỉ khiến họ vô cùng chấn động, thì sự xuất hiện của Cái Cửu U trước mắt, hiển nhiên khiến họ cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Vốn dĩ họ cho rằng, trong trời đất hiện nay, trong Nhân tộc căn bản không thể xuất hiện cường giả đỉnh cao.

Nhưng sự xuất hiện của Khương Thái Húc và mấy người, khiến họ phát hiện, sự kinh diễm của Nhân tộc đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không quá để tâm.

Nhưng bây giờ trong Nhân tộc lại sinh ra một tồn tại cấp bậc như Cái Cửu U, không thể không khiến họ sợ hãi.

Lánh Loại Thành Đạo có thể sánh với tồn tại cấp Đại Đế.

Trong tình huống Đại Đế không xuất hiện, Lánh Loại Thành Đạo đại biểu cho sự vô địch.

Cường giả Lánh Loại Thành Đạo trước mắt mặc dù trông có vẻ tuổi không nhỏ, nhưng khí huyết ngút trời trên người không gì không cho thấy đối phương vẫn đang ở trạng thái đỉnh phong.

Trạng thái này ít nhất cũng có vạn năm tuổi thọ.

Thái Cổ Vạn Tộc tuy mạnh, số lượng cao thủ cũng vượt xa Nhân tộc, nhưng trong phương thiên địa này, trước mặt cường giả Cực đạo, số lượng sẽ trở nên vô cùng nhạt nhòa, sẽ trở nên vô nghĩa.

Chương 152

Cho dù Nhân tộc hiện tại vô cùng yếu nhỏ, nhưng chỉ cần có một tôn cường giả đỉnh cao cấp Cực đạo tồn tại, vậy thì không ai dám khinh thị Nhân tộc, hoặc dám mạo phạm Nhân tộc.

“Hoàng Kim Thịnh Thế sắp mở ra, Thái Cổ Vạn Tộc tái xuất là đại thế, Nhân tộc ta tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng bây giờ Bắc Đẩu là thiên hạ của Nhân tộc, cũng chỉ có thể là thiên hạ của Nhân tộc.

Đừng mang cách làm của thời Thái Cổ ra, nếu không, lão phu không ngại ra tay xóa sổ vài Thái Cổ Vương tộc, thậm chí là Hoàng tộc!” Cái Cửu U lạnh lùng nói.

“Ý của các hạ là Thái Cổ Vạn Tộc chúng ta phải thần phục dưới chân Nhân tộc sao!?” Một vị lão cổ đổng của Thái Cổ Vạn Tộc sắc mặt có chút không cam lòng nói.

“Thần phục?

Điều đó thì không cần thiết.

Nhân tộc ta tuân theo vạn tộc cùng chung sống, Nhân tộc ta từ trước đến nay chưa bao giờ sợ cạnh tranh.

Thái Cổ Vạn Tộc có thể cạnh tranh với Nhân tộc, tranh đấu, tiền đề là Thái Cổ Vạn Tộc không chủ động gây sự, không khiêu khích đến giới hạn của Nhân tộc ta!" Cái Cửu U lạnh lùng nói, cuối cùng một luồng khí tức túc sát kinh khủng cũng từ trên người ông bộc phát ra.

“Cạnh tranh?” Nghe đến đây, mắt của không ít Thái Cổ sinh linh cũng sáng lên.

Phải biết, số lượng cường giả của Thái Cổ Vạn Tộc vượt xa Nhân tộc.

Nếu vậy, theo họ thấy, đây hiển nhiên là một cơ hội tuyệt vời.

Dù sao cường giả cấp Thánh của Nhân tộc cũng chỉ có mấy vị đó, nhưng số lượng Thái Cổ Tổ Vương lại vô cùng kinh khủng.

"Không sai, nhưng bây giờ đại thế đã đến, nên để sân khấu lại cho thế hệ trẻ thì tốt hơn.

Theo lão phu thấy, trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không, tồn tại trên cấp Thánh không được tùy ý ra tay trên Bắc Đẩu!

Hãy để cơ hội lại cho thế hệ trẻ đi!" Cái Cửu U nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Cấp Thánh không được ra tay?

E là có chút không công bằng?" Một vị lão cổ đổng không nhịn được nói.

"Công bằng?

Ha ha, ngươi đang đùa với lão phu sao?

Nếu Thái Cổ Tổ Vương muốn ra tay, vậy cũng được.

Lão phu vừa hay đã lâu không vận động, vừa hay cũng hoạt động gân cốt một chút.

Lão phu không ngại đi một vòng trong các Thái Cổ Vương tộc và Hoàng tộc, xem xem có thể giết đến mức Thái Cổ Vạn Tộc thiên hạ vô thánh hay không!" Cái Cửu U phảng phất như nhìn một tên ngốc nhìn đối phương, cuối cùng giọng điệu cũng tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

"Thiên hạ vô thánh!?

Không hổ là Cái Cửu U tiền bối, không hổ là cường giả vô địch

của Nhân tộc ta!" "Bá khí, thật quá bá khí!" "Nhân tộc ta có thể có sự tồn tại như Cái Cửu U tiền bối, là phúc của Nhân tộc ta!" Phía dưới, mọi người Nhân tộc thấy cảnh này, ai nấy trên mặt cũng đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, ánh mắt nhìn về phía Cái Cửu U cũng tràn đầy vẻ sùng bái đậm đặc.

"Ặc..." Đối diện, đám cao tầng Thái Cổ Vạn Tộc sau khi nghe lời Cái Cửu U, sắc mặt cũng đột ngột thay đổi.

Đùa gì thế, tuy trong Thái Cổ Vạn Tộc cũng có vài lão cổ đổng đang ngủ say, nhưng so với Cái Cửu U trước mắt thì rõ ràng kém xa.

Nếu đối phương thật sự nổi điên, có lẽ việc giết sạch người chưa thành Thánh trong thiên hạ hơi phi thực tế, nhưng việc trọng thương Thái Cổ Vạn Tộc tuyệt đối là chuyện dễ dàng, và đó sẽ là một tai họa khủng khiếp đối với Thái Cổ Vạn Tộc.

"Còn có ý kiến gì không?" Cái Cửu U lạnh lùng hỏi.

"Chúng ta không có ý kiến!" Mấy lão cổ đổng nhìn nhau, cuối cùng đều lắc đầu.

Đùa sao, Nhân tộc có những tồn tại khủng bố như Cái Cửu U, rõ ràng đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của họ, làm sao dám có ý kiến.

"Không biết đại hội vạn tộc có tiếp tục tổ chức không?" Sau đó, một lão cổ đổng của Thái Cổ Vạn Tộc do dự hỏi.

"Tự nhiên là cần tiếp tục, nhưng trước đó, hãy giải quyết một số chuyện đã!" Cái Cửu U lạnh lùng nói, ánh mắt ngay lập tức nhìn về phía trận doanh của Thái Cổ Vạn Tộc, rồi khóa chặt vào mấy vị Thái Cổ Tổ Vương, trong đôi mắt loé lên một tia sát ý lạnh lẽo.

"Các hạ có ý gì?" Thấy dáng vẻ của Cái Cửu U, trong mắt mấy người kia loé lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng không hiểu mục đích của ông ta.

“Nhân tộc ta chủ trương vạn tộc cùng chung sống, nhưng đồng thời, Nhân tộc ta cũng tin vào việc nợ máu trả máu, nợ răng trả răng!

Đối với kẻ thù của Nhân tộc, chúng ta quyết không dung tha!

Những chủng tộc khác, Nhân tộc không có ý kiến, nhưng Thanh Quỷ Vương tộc, Tử Điện Vương tộc, Hồn Thiên Vương tộc...

đã đến lúc kết thúc với Thập đại hung tộc Thái Cổ rồi!” Cái Cửu U lạnh lùng nói.

Thập đại hung tộc Thái Cổ nổi tiếng tàn bạo từ thời Thái Cổ.

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, vào thời Thái Cổ, chúng đã coi Nhân tộc như huyết thực, nhuốm đầy máu tươi của vô số sinh linh Nhân tộc.

Mối thù này không thể không báo.

“!?

Các hạ có ý gì!? "Chẳng lẽ ngài muốn tiêu diệt mười vương tộc Thái Cổ sao!?" Một lão cổ đổng trong đó sắc mặt có chút khó coi nói.

Tuy ông ta không thuộc một trong Thập đại hung tộc Thái Cổ, nhưng một trong số đó lại có quan hệ không tầm thường với chủng tộc của ông ta.

Nghe vậy, sắc mặt tự nhiên không tốt.

Sắc mặt mấy lão cổ đổng còn lại cũng vô cùng khó coi.

Chương 153

Mặc dù trong Thập đại hung tộc Thái Cổ không có Thái Cổ Hoàng tộc, nhưng trong số các vương tộc, Thập đại hung tộc có thể coi là những tồn tại hàng đầu.

Nếu bị diệt, thực lực của Thái Cổ Vạn Tộc sẽ suy yếu đi rất nhiều.

"Cách hành xử của các hạ có phải quá bá đạo rồi không!

Chẳng lẽ ngài thật sự muốn xé rách mặt mũi với Thái Cổ Vạn Tộc chúng ta sao?" "Lão phu không phải đang thương lượng với các ngươi, mà là thông báo.

Còn về phần ai có ý kiến, cứ việc ra tay, lão phu nhận hết!" Cái Cửu U lạnh lùng nói.

"..." Nghe Cái Cửu U nói vậy, trong lòng mấy lão cổ đổng vô cùng phẫn nộ, nhưng đối mặt với thực lực khủng bố của đối phương, họ lại cảm thấy bất lực.

Rõ ràng thực lực của ông ta không phải là thứ họ có thể chống lại, nhất thời họ đều im lặng.

"Nếu không có ý kiến, vậy thì... những hung tộc này không cần tiếp tục tồn tại nữa!" Nói xong, Cái Cửu U đưa tay vỗ mạnh về mấy hướng, đó chính là phạm vi của mấy vương tộc trong Thập đại hung tộc.

"Giết!" Bên cạnh, Đông Phương Thái Nhất thấy cảnh này, trong đôi mắt loé lên hung quang.

Từng trải qua thời kỳ Thái Cổ, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai về hoàn cảnh gian nan của Nhân tộc thời đó, lòng căm hận đối với Thái

Cổ Vạn Tộc cũng không ai sánh bằng.

Vì vậy, ông ta ra tay không chút lưu tình, Cực Đạo Đế Binh khủng bố toả ra khí tức vô thượng, chém mạnh về phía một hung tộc Thái Cổ.

Khương Thái Hư và mấy người khác thấy vậy cũng không chút do dự, đồng loạt ra tay.

"Không hay rồi, mau chạy!" Ngay khi Cái Cửu U ra tay, các cao thủ của Thập đại hung tộc đã cảm thấy không ổn.

Giờ thấy cảnh này, họ đâu dám chần chừ, quay người bỏ chạy.

"Chạy được sao?" Cái Cửu U thấy vậy, khoé miệng lộ ra vẻ giễu cợt.

Khí tức khủng bố bùng nổ trong nháy mắt, bao trùm cả trời đất xung quanh.

Toàn bộ không gian tức thì ngưng đọng, từng vị Thái Cổ Tổ Vương bị cố định giữa hư không.

Cuối cùng không có chút bất ngờ nào, chỉ chưa đầy một nén hương, toàn bộ người của Thập đại hung tộc Thái Cổ có mặt đều hoàn toàn tan thành tro bụi, không một ai sống sót.

"Chém cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc!

Nếu đã vậy, chi bằng nhân cơ hội này, giải quyết triệt để Thập đại hung tộc Thái Cổ luôn đi!" Làm xong tất cả, Cái Cửu U thản nhiên nói, như thể đang nói một chuyện không quan trọng.

"Để ta đến Hồn Thiên tộc một chuyến!

Vừa hay lão phu có chút ân oán cũ cần giải quyết với lão già Hồn Thiên tộc!" Lúc này, Đông Phương Thái Nhất bên cạnh lên tiếng.

"Thanh Quỷ Vương tộc để ta đi một chuyến!" Khương Thái Hư

cũng nói.

“Ta đến Tử Điện Vương tộc!” Xích Long đạo nhân lạnh lùng nói.

Tiếp đó, Trương Lâm, Cổ Thiên Thư và các cường giả Nhân tộc khác cũng lần lượt đứng ra.

“Ba tộc còn lại giao cho ba người chúng ta đi!” Cuối cùng, từ trong Dao Trì Thánh Địa, ba bóng người nữa bước ra.

Từng luồng khí tức khủng bố toả ra từ người họ.

Tuy không bằng Cái Cửu U và Đông Phương Thái Nhất, nhưng hai trong số đó đã vượt xa cảnh giới Đại Thánh, rõ ràng đã bước vào Chuẩn Đế cảnh.

Người còn lại cũng đã gần như nửa bước vào cảnh giới Đại Thánh.

Họ không ai khác chính là Thiên Toàn Tam Kiệt.

“!?

Trong Nhân tộc lại có tồn tại cấp Chuẩn Đế!?” Sự xuất hiện của ba người này lại một lần nữa khiến phía Thái Cổ Vạn Tộc chấn động không thôi.

Vốn tưởng rằng ngoài Cái Cửu U và những người kia, Nhân tộc không còn tồn tại đỉnh cao nào khác, nhưng xem ra, nội tình của Nhân tộc còn khủng bố hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

“Nếu đã vậy, thì làm phiền chư vị rồi!” Cái Cửu U không tiếp tục ra tay, gật đầu với mấy người họ.

“Cái tiền bối khách sáo rồi, đây là chuyện trong bổn phận của chúng ta!” Ngay sau đó, mấy người họ không chút do dự, bay vút lên trời, lao về phía sào huyệt của Thập đại hung tộc Thái Cổ.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu vào việc chính đi.

Thái Cổ Vạn Tộc hãy chọn ra đại biểu của mình vào Dao Trì, mở đại hội vạn tộc!" Sau đó Cái Cửu U lên tiếng.

Đối với Khương Thái Hư và những người kia, ông ta không hề lo lắng.

Với thực lực của họ, chỉ cần không đối mặt với lão cổ đổng của Thái Cổ Hoàng tộc, thì trên Bắc Đẩu này gần như không ai có thể làm gì được họ [trừ Chí Tôn Cấm Khu].

Nghe lời Cái Cửu U, mọi người của Thái Cổ Vạn Tộc cũng lần lượt cử ra đại biểu, rồi đi theo Cái Cửu U vào Dao Trì Thánh Địa, thái độ cung kính hết mức, không còn chút nào vẻ kiêu ngạo, ngang ngược như trước.

Có Cái Cửu U mạnh mẽ ra tay, đại hội vạn tộc tiếp theo tự nhiên không còn chút hồi hộp nào.

Toàn bộ đại hội kéo dài suốt ba ngày.

Dưới sự chứng kiến của các cường giả vạn tộc, một loạt quy tắc đã được đặt ra.

Đương nhiên, tất cả đều dưới sự chủ đạo của Nhân tộc.

Tuy các cường giả Thái Cổ Vạn Tộc vô cùng không cam lòng, nhưng đối mặt với Nhân tộc hùng mạnh, họ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Sau khi đại hội vạn tộc kết thúc, Tần Hạo và Nữ Đế liền rời đi.

Lần này, hai người không trở về Hoang Cổ Cấm Địa mà đi du ngoạn khắp nơi, không chỉ giới hạn ở Bắc Đẩu.

Với thực lực của hai người, dấu chân của họ đã lưu lại trên khắp các đại tinh vực trong vũ trụ.

Chương 154

Thời gian trôi qua, kể từ khi đại hội vạn tộc kết thúc, đã một trăm năm trôi qua.

Trong một trăm năm, toàn bộ Bắc Đẩu đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Vì hoàng kim đại thế mở ra, ngày càng nhiều thiên kiêu xuất hiện, không chỉ có thiên kiêu Nhân tộc mà còn có cả các chủng tộc Thái Cổ, thậm chí cả hậu duệ của một số cấm khu cũng lần lượt xuất thế.

Một trăm năm cũng đã đủ để những thiên kiêu này trưởng thành, trở thành những cao thủ khủng bố có thể một mình đảm đương một phương.

Mấy chục năm trước, Kỳ Sĩ Phủ đã mở con đường thí luyện, vô số thiên kiêu Nhân tộc cũng lần lượt bước lên, để lại không ít truyền thuyết trên con đường ấy.

Đương nhiên, cũng có không ít thiên tài đã đổ máu nơi tinh không.

Trong số đó, người nổi bật nhất không ai khác chính là Diệp Phàm, người được Tần Hạo coi trọng.

Vì sự xuất hiện của Tần Hạo, vận mệnh của Diệp Phàm rõ ràng cũng đã thay đổi không nhỏ, mạnh mẽ hơn cả trong nguyên tác.

Trên con đường thí luyện, hắn đã qua năm ải chém sáu tướng, để lại vô số truyền thuyết, tu vi càng sớm đột phá Thánh cảnh, thực lực so với các cường giả thế hệ trước ẩn thế trong Nhân tộc cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Ngoài thế hệ trẻ, vì Thành Tiên Lộ sắp mở, nên ngày càng nhiều lão quái vật cũng lần lượt tỉnh giấc từ giấc ngủ say, trong đó không

thiếu những nhân vật truyền kỳ vô cùng khủng bố.

Toàn bộ Bắc Đẩu càng thêm sóng gió.

"Thời cơ cũng gần chín muồi rồi, đã đến lúc bắt đầu!" Sau khi trở về Bắc Đẩu, Tần Hạo thấy tình hình hiện tại, miệng lẩm bẩm.

"Ca ca, huynh muốn lập Thiên Đình sao?" Nghe lời Tần Hạo, Nữ Đế bên cạnh nhìn sang, như đã đoán ra, hỏi.

"Đã đến lúc rồi.

Gần đây một số lão quái vật xuất thế khiến vài kẻ trong Thái Cổ Vạn Tộc có chút không an phận!

Một số ngưu quỷ xà thần cũng đã xuất hiện, đã đến lúc để Thiên Đình xuất thế rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Muội nghe theo ca ca!" Nữ Đế gật đầu.

"Cũng đến lúc để họ xuất thế rồi!" Tần Hạo nói, rồi trực tiếp lấy ra mấy tấm ngọc phù, bóp nát tất cả.

Hoang Cổ Cấm Địa, một bóng người mặc tử y, dung mạo thô kệch bay vút lên trời.

Một luồng khí tức vô thượng mênh mông khủng bố toả ra từ người hắn, lao thẳng về phía Tần Hạo.

Trong lăng mộ Yêu Đế, Hoang Tháp phát ra ánh hào quang ngút trời.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức khủng bố cũng lan toả ra, một bóng người mặc thanh y từ bên trong bước ra, sau khi đáp lại, liền bay vút lên trời.

Trung Châu...

Nam Lĩnh...

Tại một nơi nào đó ở Đông Hoang, Tần Hạo và Nữ Đế đứng cạnh nhau.

Lúc này, Tần Hạo nhìn lên hư không, nói: "Đến rồi!" Ngay sau đó, trong hư không, không gian đột ngột vặn vẹo, rồi từng bóng người trực tiếp bước ra.

Đi đầu là hai bóng người một tím một xanh.

Từng luồng khí tức huyền diệu toả ra từ người họ.

Cả người họ toát ra một khí tức vô cùng huyền diệu phiêu dật, như thể đã hoá tiên bay đi.

"Ra mắt tiền bối!" Rất nhanh, ánh mắt của hai người họ đều dừng lại trên người Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tần Hạo, thân thể cả hai chấn động mạnh, trong mắt loé lên vẻ kinh hãi.

Bởi vì họ phát hiện, đối mặt với Tần Hạo trước mắt, họ vẫn không thể nhìn thấu.

Vốn tưởng rằng sau khi tu vi lột xác, họ có thể cảm nhận được sâu cạn của Tần Hạo, rút ngắn khoảng cách với hắn, nhưng bây giờ họ mới nhận ra mình đã quá ngây thơ.

Bởi vì họ phát hiện, Tần Hạo trước mắt cho họ cảm giác không khác gì lần đầu gặp mặt, vẫn cảm thấy mình trước mặt hắn chỉ như một con kiến.

"Đều đã hoàn thành lột xác rồi sao?

Không tệ!" Nhìn hai người trước mắt, Tần Hạo gật đầu nói.

Hai người này không ai khác, chính là Đại Thành Thánh Thể sơ đại trong Hoang Cổ Cấm Địa và Yêu Đế Vạn Thanh, Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chú Liên.

Nhờ có Tần Hạo, cả hai đều đã phá vỡ gông cùm của bản thân, thành công đột phá Đế cấp, bước vào cảnh giới Hồng Trần Tiên, thực lực và vận mệnh rõ ràng tốt hơn trong nguyên tác rất nhiều.

"Tất cả đều là công lao của tiền bối!

Nếu không có tiền bối, ta e rằng chỉ có thể lặng lẽ tan biến trong Hoang Tháp!" Vạn Thanh nói.

"Đúng vậy!" Đại Thành Thánh Thể cũng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, hư không lại một lần nữa vặn vẹo, ba bóng người hiện ra.

Dẫn đầu là một lão giả toàn thân toát ra khí tức Cực Đạo khủng bố, vạn đạo trời đất dường như đều bị trấn áp.

Trong hai người còn lại, một người toát ra khí tức âm dương nhị khí huyền diệu, một chân đã bước vào cảnh giới Cực Đạo.

Người cuối cùng là một lão giả trông không bắt mắt, nhưng khí tức hùng hậu trên người không hề thua kém lão giả dẫn đầu.

"Thanh Đế!?

Ngươi còn sống!?" Lão giả dẫn đầu lúc này nhìn chằm chằm vào Vạn Thanh bên cạnh Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, ánh mắt nhìn Thanh Đế đầy phức tạp.

"Thì ra là Cái đạo hữu, không ngờ đạo hữu cuối cùng cũng bước ra được bước đó, thật đáng mừng đáng chúc, tương lai siêu thoát có thể mong chờ!" Lão giả dẫn đầu không ai khác chính là Cái Cửu U.

Lúc này nhìn Cái Cửu U, trên mặt Thanh Đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 155

Có thể dưới sự áp chế của đại đạo của mình mà bước vào đỉnh cao Chuẩn Đế, có thể tưởng tượng được tài năng kinh diễm đến mức nào.

Đối với Cái Cửu U, Thanh Đế tự nhiên cũng vô cùng bội phục.

Có thể nói, nếu không bị trời đất hạn chế, thành tựu của đối phương chắc chắn sẽ không dưới mình.

"Không tệ, xem ra mấy năm nay các ngươi cũng không lười biếng!" Nhìn ba người trước mắt, Tần Hạo cũng gật đầu.

Ngoài Cái Cửu U, hai người còn lại không ai khác, chính là Đông Phương Thái Nhất và Huyền Vũ Cổ Hoàng.

Trong ba người, người có tu vi yếu nhất là Đông Phương Thái Nhất, nhưng dù vậy, hắn cũng đã đạt đến đỉnh cao Chuẩn Đế cửu trọng thiên, thậm chí một chân đã bước vào Đại Đế cảnh, có thể bước vào bất cứ lúc nào.

Bởi vì tu luyện hai bộ cổ kinh Thái Âm và Thái Dương, thực lực của hắn mạnh hơn nhiều so với những tồn tại Chuẩn Đế đỉnh phong thông thường, có thể sánh ngang với những tồn tại thành đạo khác loại.

Cộng thêm Cực Đạo Đế Binh trong tay, hắn cũng có thể chống lại một hai chiêu của tồn tại cấp Đại Đế.

Cuối cùng, Huyền Vũ Cổ Hoàng sau khi nhận được Tiên Thiên Linh Quả của Tần Hạo, khí huyết đã sớm hồi phục đỉnh phong.

Đạo quả tự chém năm xưa cũng đã được Tiên Thiên Linh Quả tu phục hoàn toàn, thực lực sánh ngang với trạng thái đỉnh phong nhất,

chính là một vị Cổ Hoàng chân chính tại thế.

Sau ba người họ, lại có mấy bóng người lần lượt bay tới, chính là Thiên Toàn Tam Kiệt, Xích Long đạo nhân, Trương Lâm và Khương Thái Hư.

"Ra mắt tiền bối!

Bái kiến Nữ Đế!" Mấy người họ thấy Tần Hạo và Nữ Đế, liền vội vàng cúi người chào.

Sau khi Tần Hạo liếc nhìn mấy người họ, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Trải qua trăm năm, thực lực của mấy người họ đều đã tăng vọt.

Ngoài Dương Di là Đại Thánh cảnh, tất cả những người còn lại đều đã bước vào Chuẩn Đế cảnh.

Người có tu vi cao nhất không phải là Thiên Toàn Tam Kiệt hay Xích Long đạo nhân mạnh nhất ban đầu.

Đúng vậy, là Xích Long đạo nhân.

Sau khi hoá thân thành chân long, thiên phú của Xích Long đạo nhân trong phương thiên địa này có thể coi là đỉnh cao nhất, nên tốc độ tu luyện có thể tưởng tượng được khủng bố đến mức nào, đã đạt đến cấp bậc cao giai Chuẩn Đế, vô cùng đáng sợ.

"Ông..." Lúc này, không gian xung quanh lại một lần nữa vặn vẹo, rồi lại có mấy bóng người hiện ra.

Đầu tiên hiện ra trước mắt mọi người là một con chó đen lớn như con bò con, toàn thân lông đen như mực, một luồng khí tức hung hãn khủng bố toả ra từ người nó.

Bên cạnh con chó đen là một đạo sĩ béo lùn toàn thân châu quang bảo khí, mặt mày bóng loáng.

Nếu thay bộ đạo bào trên người bằng trang phục đầu bếp, thì chắc chắn là một đầu bếp chính hiệu.

Bên cạnh nữa là một con khỉ toàn thân lông vàng, tay cầm một cây gậy sắt màu đen.

Một luồng chiến ý ngút trời toả ra từ người nó, cây gậy sắt trong tay dường như muốn đâm thủng cả bầu trời.

Cuối cùng là hai bóng người đứng cạnh nhau.

Dẫn đầu là một thanh niên toàn thân toát ra khí huyết ngút trời, khí huyết như hồng lô, đứng đó như một mặt trời nhỏ màu vàng.

Một luồng khí tức áp bức khủng bố cũng toả ra từ người hắn.

Bên cạnh là một thanh niên thân hình vạm vỡ, một luồng yêu khí kinh thế bùng nổ, như một vị Yêu Thần viễn cổ hiện thế.

"Hắc Hoàng / Đoạn Thiên Đức / Đấu Chiến Thánh Tử / Diệp Phàm / Bàng Bác ra mắt tiền bối!" Mấy bóng người vội vàng lên tiếng.

Họ không ai khác chính là Diệp Phàm và đám người của hắn.

Trăm năm qua, Diệp Phàm và đồng bọn có thể nói là đã nổi bật hết cỡ, danh tiếng không chỉ vang dội ở Bắc Đẩu mà còn có tiếng tăm không nhỏ trên con đường thí luyện ở các tinh vực lớn.

Trên Bắc Đẩu, họ tranh phong với các thiên kiêu, ngược dòng mà lên, đè bẹp thiên kiêu Nhân tộc, thậm chí cả thiên kiêu Cổ tộc và con của Chí Tôn Cấm Khu cũng lần lượt bị trấn áp, còn tiêu diệt cả ba đại sát thủ thần triều viễn cổ là Địa Ngục và Nhân Gian, danh tiếng vô cùng khủng bố.

Trong số mấy người, ngoài Hắc Hoàng và Bàng Bác là Nhân Vương đỉnh phong, ba người còn lại đều là Đại Thánh cảnh.

Tu vi như vậy đặt trong toàn vũ trụ cũng có thể coi là tồn tại đỉnh cao.

Dù cho bây giờ các lão quái vật lần lượt xuất hiện, tu vi như vậy cũng tuyệt đối đáng kinh ngạc.

"Không tệ, mấy năm nay biểu hiện không tệ, cũng không uổng công bản tọa bồi dưỡng một phen!" Tần Hạo thản nhiên gật đầu, rõ ràng cũng rất hài lòng với thành tựu của mấy người họ.

So với cùng thời kỳ trong nguyên tác, họ rõ ràng đều mạnh hơn rất nhiều, nhưng sự tôi luyện họ phải chịu thì không hề giảm đi.

"Không tệ, Thánh Thể nhất mạch của ta cũng đã có người kế thừa rồi!" Lúc này, ánh mắt của Đại Thành Thánh Thể cũng dừng lại trên người Diệp Phàm.

Đối với biểu hiện của Diệp Phàm, Đại Thành Thánh Thể tự nhiên cũng chú ý.

Trên con đường thí luyện, Diệp Phàm đã quét ngang các thiên tài trong vũ trụ, trong đó có cả thiên tài của Bá Thể nhất mạch, kẻ thù truyền kiếp của Thánh Thể, tất cả đều bị Diệp Phàm trấn áp.

So với các Thánh Thể tiên tổ, biểu hiện của Diệp Phàm có thể nói là kinh diễm.

"Hả?

Tiền bối... là Đại Thành Thánh Thể!?

Thánh Thể nhất mạch của ta có Đại Thành Thánh Thể còn tại thế!?" Sau khi Diệp Phàm đến, rõ ràng cũng đã cảm ứng được sự liên kết huyết mạch với Đại Thành Thánh Thể, rõ ràng đối phương cũng là một Thánh Thể.

Diệp Phàm cảm nhận khí huyết trên người đối phương mênh

mông như biển cả, cảm giác này còn mạnh hơn gấp vô số lần so với Đại Thành Thánh Thể mượn đạo quả kiếp trước tỉnh lại mà hắn gặp ở Thánh Nhai năm xưa.

Sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bản tọa là Đại Thành Thánh Thể sơ đại!" Đại Thành Thánh Thể thản nhiên nói.

Chương 156

"Thật sự là Đại Thành Thánh Thể!?

Hậu bối Thánh Thể Diệp Phàm, bái kiến tiền bối!" Nghe đối phương giới thiệu, trên mặt Diệp Phàm lộ ra vẻ chấn động vô cùng, tức thì kích động nói.

Có thể gặp được một vị Đại Thành Thánh Thể, trong lòng Diệp Phàm vô cùng phấn khích.

"Trời ạ, Đại Thành Thánh Thể sơ đại, đó là tồn tại tranh phong với Thiên Tôn thần thoại trong truyền thuyết, lại còn sống!?" Đoạn Thiên Đức lúc này cũng mặt đầy kinh hãi.

Hắn biết không ít bí văn, biết rằng Đại Thành Thánh Thể sơ đại là tồn tại cùng thời với Trường Sinh Thiên Tôn thời thần thoại, từng tranh phong với Thiên Tôn, có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào.

"Con chó đen, ngươi sao vậy?" Lúc này, Bàng Bác bên cạnh không nhịn được hỏi, ánh mắt cũng nhìn sang Hắc Hoàng.

Lúc này hắn phát hiện biểu hiện của Hắc Hoàng hoàn toàn khác với bình thường.

Vẻ kiêu ngạo ngang ngược thường ngày đã biến mất hoàn toàn, đuôi chó kẹp chặt, nằm bẹp trên đất không dám nhúc nhích, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về một hướng, vẻ run rẩy và sợ hãi trong mắt không thể che giấu.

"Con chó đen, ngươi sao vậy, chẳng lẽ lần trước ở Thiên Cẩu tộc bị mấy con chó cái trong tộc hút cạn rồi sao, ta nói chứ ngươi cũng quá... oái..." Đoạn Thiên Đức lúc này cũng chú ý đến dáng vẻ của Hắc

Hoàng, tức thì không nhịn được trêu chọc.

Đồng thời ánh mắt cũng liếc theo hướng của Hắc Hoàng.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của hắn đột ngột dừng lại, trên trán mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn xuống, biểu cảm còn thảm hơn cả Hắc Hoàng.

"Không thể nào!?

Trời ơi... xong rồi, xong rồi, chết chắc rồi, lần này chết chắc rồi!" Đoạn Thiên Đức miệng không nhịn được lẩm bẩm, vẻ mặt như đưa đám.

"Tên béo này sao vậy?

Không phải bị kích thích gì chứ?" Bàng Bác bên cạnh lại nói.

Diệp Phàm cũng có chút tò mò nhìn Đoạn Thiên Đức và Hắc Hoàng, trong mắt loé lên vẻ nghi hoặc, ánh mắt cũng nhìn về hướng hai người họ.

Rất nhanh, một bóng người áo trắng như tiên xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Cảm giác người đó mang lại như không thuộc về nhân gian, tựa như một vị trích tiên giáng trần.

"Cao thủ!

Tuyệt đối là cao thủ!

Hửm, cái mặt nạ này... hình như là biểu tượng của Ngoan Nhân Đại Đế nhất mạch?

Chẳng lẽ là cường giả của Ngoan Nhân Đại Đế nhất mạch!?

Ngoan Nhân Đại Đế nhất mạch có tồn tại nghịch thiên như vậy sao?" Ánh mắt Diệp Phàm cuối cùng dừng lại trên chiếc mặt nạ quỷ

dị trên mặt đối phương, trong lòng thầm nghĩ.

"Đoạn Thiên Đức / Hắc Hoàng bái kiến Nữ Đế!" Sau đó, Đoạn Thiên Đức và Hắc Hoàng nhìn nhau, cứng rắn bước lên một bước, cúi người chào, vẻ mặt đầy thảm thương.

"Nữ Đế?" Nghe cách xưng hô của hai người, Diệp Phàm nhíu mày, trong mắt loé lên vẻ do dự.

Đế, đó là xưng hô dành riêng cho Chuẩn Đế và Đại Đế.

Theo hiểu biết của hắn về Hắc Hoàng và Đoạn Thiên Đức, dù gặp tồn tại cấp Chuẩn Đế, e rằng cũng sẽ không như vậy, thậm chí đối với Đại Đế bình thường cũng không có nhiều vẻ kính trọng.

Nhưng khi đối mặt với người này, hai người họ rõ ràng là loại sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng, có thể tưởng tượng được đối phương khủng bố đến mức nào.

"Khoan đã, Nữ Đế, lại có biểu tượng đó, chẳng lẽ là... vị kia!?

Vị kia còn sống!?" Rất nhanh, Diệp Phàm như nghĩ thông suốt, sắc mặt đột ngột thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Đoạn Thiên Đức và Hắc Hoàng lại sợ hãi.

Phải biết rằng trước đây hắn biết trên người Đoạn Thiên Đức có nửa cái Thôn Thiên Ma Quán, với đức hạnh của Đoạn Thiên Đức, không khó để đoán ra thứ đó đến từ đâu.

Hắc Hoàng tuy không lấy được bảo vật của Nữ Đế, nhưng lại vô số lần tìm kiếm lăng mộ Nữ Đế, ý đồ cũng quá rõ ràng.

Bây giờ phát hiện đối phương còn sống, tâm trạng có thể tưởng tượng được đặc sắc đến mức nào.

"Con chó của Vô Thủy có gì...?" Ánh mắt Nữ Đế cũng dừng lại

trên người Hắc Hoàng và Đoạn Thiên Đức.

Nhìn một người một chó, trong mắt loé lên vẻ khó tả.

Đối với hai người này, thực ra Nữ Đế cũng không xa lạ.

Nữ Đế thành đạo sớm hơn Vô Thủy Đại Đế, là một trong những Đại Đế mạnh mẽ nhất từ xưa đến nay, Nữ Đế tự nhiên không lạ gì Vô Thủy, vì vậy hiển nhiên cũng biết sự tồn tại của Hắc Hoàng.

Còn về Đoạn Thiên Đức, một kiếp nào đó có chút giao tiếp với Nữ Đế, chỉ là bây giờ Nữ Đế biết đối phương, còn đối phương chưa dung hợp luân hồi ấn nên chưa thức tỉnh ký ức kiếp đó mà thôi.

Nếu không, với hành vi của Đoạn Thiên Đức, e rằng đã sớm bị Nữ Đế tát chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Cơn bão trong tưởng tượng không hề ập đến, trái tim đang treo lơ lửng của Đoạn Thiên Đức và Hắc Hoàng cũng hơi thả lỏng một chút.

Nhưng lúc này hai người họ rõ ràng không còn vẻ không đáng tin cậy như trước, biểu hiện ngoan ngoãn hết mức có thể.

"Thôn Thiên Ma Đế?" Lúc này, ánh mắt Thanh Đế nhìn Nữ Đế, vẻ mặt cũng vô cùng ngạc nhiên.

Là tồn tại cấp Đại Đế, Thanh Đế tự nhiên hiểu rõ sự tồn tại của Chí Tôn trong các khu cấm địa sinh mệnh.

Nhưng cụ thể trong mỗi khu cấm địa có bao nhiêu người, ông ta cũng không biết.

Chương 157

Trừ phi đối phương chủ động tỉnh lại hoặc giao thủ, nếu không, dù là Đại Đế, cũng không biết đặc biệt chi tiết.

Kiếp lột xác của Nữ Đế vì xuất hiện một số vấn đề, nên phần lớn thời gian đều ở trong giấc ngủ say, trong thời gian Thanh Đế thành đạo cũng không hiện thân, nên ông ta cũng không biết sự tồn tại của Nữ Đế.

Lúc này thấy Nữ Đế, hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, đặc biệt khi cảm nhận được khí tức trên người Nữ Đế, ông ta càng vô cùng chấn kinh.

Bởi vì ông ta phát hiện khí tức trên người Nữ Đế không hề yếu hơn mình, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Làm sao có thể không kinh ngạc, phải biết rằng bây giờ ông ta đã thành công lột xác, trở thành Hồng Trần Tiên.

Vậy Nữ Đế trước mắt rõ ràng cũng là một vị Hồng Trần Tiên.

Đồng thời ông ta cũng chú ý đến khí tức của Đại Thành Thánh Thể cũng đã vượt qua cấp Đại Đế, bước vào cảnh giới Hồng Trần Tiên.

Đối với Đại Thành Thánh Thể, Thanh Đế lại biết.

Chỉ là với trạng thái trước đây của đối phương, muốn trở thành Hồng Trần Tiên là điều không thể.

Vậy rõ ràng đối phương cũng giống như mình, có lẽ là do Tần Hạo ra tay.

“Vạn Cổ Thanh Thiên Nhất Chú Liên?

Quả nhiên danh bất hư truyền!” Nữ Đế cũng thản nhiên gật đầu.

Còn về mấy người còn lại, thấy trong sân xuất hiện nhiều tồn tại cấp Cực Đạo như vậy, đã sớm kinh ngạc đến mức có chút tê dại.

Đồng thời ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng trở nên kính sợ hơn, rõ ràng họ không phải kẻ ngốc, tất cả những điều này hiển nhiên không thể tách rời khỏi Tần Hạo.

"Tiền bối, lần này ngài triệu tập chúng ta, chẳng lẽ là chuẩn bị lập Thiên Đình sao?" Ánh mắt Thanh Đế nhìn Tần Hạo hỏi.

"Thiên Đình!" Nghe lời Thanh Đế, ánh mắt mấy người lập tức cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Đúng vậy.

Hiện nay Thành Tiên Lộ sắp mở, các loại tên hề nhảy nhót đều đã xuất hiện, một số nhân tố không an phận cũng đã tỉnh giấc từ giấc ngủ say.

Đã đến lúc để Thiên Đình xuất thế rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Đúng là ngày càng không yên bình.

Gần đây Cổ tộc có chút không an phận, Bất Tử Thiên Hậu đã tỉnh lại, triệu tập tám bộ chúng mà Bất Tử Thiên Hoàng để lại, có ý đồ thống nhất Cổ tộc!

Thần Tổ Chức và một số tổ chức cổ xưa khác cũng lần lượt nổi lên mặt nước.

Còn có một Thần Đình do một Tương Thành Đạo Giả lập nên.

Tình hình thế gian hiện nay quả thực ngày càng phức tạp!" Cái Cửu U cũng trầm giọng nói.

"Gần đây không ít tồn tại cổ xưa đã lộ diện ở các đại tinh vực, trong đó không thiếu những tồn tại khủng bố ngủ say từ thời thần thoại đến nay, thậm chí có cả những tồn tại đã đạt đến cấp bậc thành

đạo khác loại!" Đông Phương Thái Nhất cũng lên tiếng.

"Những kẻ đó chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành, lật tay là có thể diệt.

Đối với Nhân tộc, uy hiếp lớn nhất vẫn là các Chí Tôn trong các khu cấm địa sinh mệnh.

Ta có một dự cảm, lần này Thành Tiên Lộ mở ra, có lẽ sẽ có một trận biến cố kinh thế!" Đại Thành Thánh Thể trầm giọng nói.

"Chí Tôn Cấm Khu sao?

Hừ, nếu chúng không an phận, thì san bằng là được!

Huống hồ, một khi thành lập Thiên Đình, vậy thì trời đất này sẽ không còn chỗ cho chúng dung thân!

Ngày Thành Tiên Lộ mở ra cũng chính là ngày các khu cấm địa sinh mệnh hoàn toàn bị tiêu diệt!" Nữ Đế bên cạnh khoé miệng lộ ra một nụ cười lạnh, giọng nói băng giá.

"Khu cấm địa sinh mệnh quả thực là hắc ám lớn nhất của trời đất, đã đến lúc phải hoàn toàn xóa bỏ!" Thanh Đế cũng lạnh lùng nói.

Năm xưa Thanh Đế ở thời kỳ đỉnh phong đã có được Hoang Tháp, trong thời kỳ đỉnh cao nhất đã lựa chọn diễn hóa Tiên Vực, căn bản không kịp ra tay với các khu cấm địa sinh mệnh.

Nhưng tuy không chinh chiến khu cấm địa, ông ta cũng rất rõ ràng về sự nguy hại của chúng.

"Không biết tiền bối cần chúng ta làm gì?" Ánh mắt Đại Thành Thánh Thể nhìn Tần Hạo nói.

"Không biết tiền bối chuẩn bị đặt tổng bộ Thiên Đình ở đâu?" Thanh Đế cũng lên tiếng.

"Ở Hoang Cổ Cấm Địa đi.

Thời gian định vào ba tháng sau, các ngươi chỉ cần đưa người của mình đến là được!" Tần Hạo nói.

Trong Hoang Cổ Cấm Địa tuy có khí trường khủng bố thôn phệ sinh mệnh lực của tu sĩ, nhưng thứ đó thực ra là do lãnh địa của Nữ Đế hoá thành.

Chỉ cần Nữ Đế muốn, có thể khiến nó biến mất bất cứ lúc nào, vì vậy Tần Hạo căn bản không hề lo lắng.

"Bản tọa Tần Hạo, ba tháng sau tại Hoang Cổ Cấm Địa ở Bắc Đẩu lập Thiên Đình!" Ngay sau đó, một giọng nói vang vọng khắp các đại tinh vực trong vũ trụ, gần như tất cả tu sĩ đều nghe thấy.

"Tần Hạo?

Là ai!?" "Lập Thiên Đình?

Trời ạ, ta không nghe nhầm chứ?

Có người muốn lập Thiên Đình?" "Trò cười, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Xem ra lại một lão cổ đổng nào đó tỉnh giấc từ giấc ngủ say rồi.

Nhưng muốn lập Thiên Đình, quả thực là một trò cười!" Nghe giọng nói của Tần Hạo, trong lòng không ít người liền nảy ra ý nghĩ này, rõ ràng đối với họ, đây là một trò cười lớn nhất thiên hạ.

Phải biết rằng ngoài Đế Tôn thời thần thoại, sau này có không ít Đại Đế và Cổ Hoàng cũng muốn lập Thiên Đình, nhưng cuối cùng đều từ bỏ.

Chương 158

Theo họ, một kẻ không biết từ xó xỉnh nào chui ra lại vọng tưởng lập Thiên Đình, rõ ràng là một trò cười.

"Giọng nói nghe có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu đó?" "Giọng nói này, giọng nói này... hình như là giọng của vị cường giả thần bí đã tiêu diệt Bất Tử Sơn năm xưa!" "Cường giả thần bí cuối cùng cũng sắp hiện thân rồi sao?

Diệt Dao Quang Thánh Địa và Vạn Long Sào, quét ngang Bất Tử Sơn, chém Chí Tôn trong Thái Sơ Cổ Khoáng, bây giờ lại muốn lập Thiên Đình, thật là..." Tại Bắc Đẩu, một số tu sĩ rõ ràng đã nhận ra giọng của Tần Hạo.

Giọng nói này giống hệt với giọng Tần Hạo tuyên bố san bằng Bất Tử Sơn năm xưa, tự nhiên cũng có người đoán ra thân phận của hắn.

Trong chốc lát, Bắc Đẩu lại một lần nữa dậy sóng.

"Là hắn!?" "Muốn lập Thiên Đình!?

Rốt cuộc là có ý gì!?" "Hy vọng đừng ảnh hưởng đến sự chờ đợi vạn cổ của chúng ta, nếu không, dù thực lực của ngươi kinh thiên, chúng ta cũng tuyệt đối không để ngươi yên!" Trong các khu cấm địa sinh mệnh, những Chí Tôn Cấm Khu hiển nhiên đã biết thân phận của Tần Hạo.

Từng ý niệm nảy ra trong lòng họ.

Họ rất rõ ràng về sự khủng bố của Tần Hạo, Chí Tôn thăng hoa cũng không phải là đối thủ một hiệp của hắn, rõ ràng đều đã đoán ra thực lực của Tần Hạo có lẽ đã vượt qua Cổ Hoàng và Đại Đế, đạt đến cảnh giới tiên mà họ mơ ước.

Vì vậy, hiện tại họ hiển nhiên không muốn đối địch với Tần Hạo, chỉ cầu nguyện việc Tần Hạo lập Thiên Đình sẽ không ảnh hưởng đến việc họ tấn công Thành Tiên Lộ.

"Đều trở về chuẩn bị đi, tin rằng ba tháng sau sẽ không yên bình!

Những ngưu quỷ xà thần đó hẳn sẽ đều nhảy ra!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi!

Nếu dám đến, vậy thì diệt sạch là được!" Nữ Đế cũng cười lạnh một tiếng.

Sau khi mấy người rời đi, Tần Hạo cùng Nữ Đế và Đại Thành Thánh Thể lại một lần nữa trở về Hoang Cổ Cấm Địa.

"Ca ca, huynh cần bố trí gì không?" Nữ Đế nhìn Tần Hạo hỏi.

"Yên tâm, ta đã chuẩn bị xong cả rồi!" Tần Hạo nói.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Nữ Đế và Đại Thành Thánh Thể, Tần Hạo lật tay, một tòa thành nhỏ phiên bản mini xuất hiện trong lòng bàn tay.

Rồi hắn đánh ra một đạo ấn quyết, ngay sau đó một luồng thần quang rực rỡ bùng phát, tòa thành nhỏ liền lớn lên theo gió, cuối cùng hóa thành một tòa thành khổng lồ trên không trung.

Một luồng khí tức vô thượng mênh mông khủng bố cũng tỏa ra từ đó.

Tòa thành khổng lồ bề mặt chi chít vô số đạo văn, quy mô thành phố còn lớn hơn Thần Thành của Bắc Đẩu gấp đôi, có thể coi là đệ nhất thành thực sự của phương thiên địa này.

"Khí tức thật khủng bố, là khí tức Cực Đạo Đế Binh!?

Không đúng, khí tức này còn mạnh hơn cả Cực Đạo Đế Binh,

chẳng lẽ là tiên khí!?" Nhìn tòa thành khổng lồ trên không trung, Đại Thành Thánh Thể miệng lẩm bẩm, vẻ mặt đầy chấn động.

Hắn phát hiện tòa thành khổng lồ trên không trung không đơn giản chỉ là một tòa thành, mà còn là một thần binh khủng bố, khí tức của nó mạnh hơn Cực Đạo Đế Binh không biết bao nhiêu lần.

"Lăng Tiêu Thành?

Quả nhiên danh xứng với thực, Lăng Tiêu Thành.

Đây chính là tổng bộ Thiên Đình mà ca ca chuẩn bị sao?

Quả nhiên lợi hại, Thiên Đình thượng cổ cũng không có được sự hoành tráng như vậy!" Đôi mắt Nữ Đế bên cạnh cũng lóe lên tia sáng kỳ lạ, rõ ràng cũng bị thủ đoạn của Tần Hạo làm kinh ngạc.

Trong tay nàng có tiên khí, nhưng nàng cảm giác khí tức tỏa ra từ Lăng Tiêu Thành còn huyền diệu hơn cả tiên khí của mình, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Lăng Tiêu Thành thực ra là một pháp bảo mà Tần Hạo dùng một số dược liệu thu được ở Hồng Hoang để luyện chế.

Vì có Tạo Hóa Đỉnh, có thể nghịch chuyển hậu thiên thành tiên thiên, nên phẩm cấp của 'Lăng Tiêu Thành' đã đạt đến cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy chỉ là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, nhưng dù vậy cũng đã vô cùng khủng bố, phải biết rằng nó còn mạnh hơn cả tiên khí thông thường của phương thiên địa này.

Tiếp theo, Tần Hạo tự nhiên cũng cần chuẩn bị một phen.

Đầu tiên, Nữ Đế trực tiếp triệu tập tất cả hoang nô trong Hoang Cổ Cấm Địa.

Vì muốn gia nhập Thiên Đình, những hoang nô này tự nhiên cũng

được giải trừ cấm chế.

Nhưng họ đều bị Nữ Đế thi triển Độ Thần Quyết, nên cũng không thể phản bội, tất cả đều gia nhập Thiên Đình.

Ba tháng trôi qua trong nháy mắt.

Thanh Đế và những người khác đều đã đến Lăng Tiêu Thành, ngoài họ ra, thuộc hạ của họ tự nhiên cũng được mang theo.

Thanh Đế mang theo cao thủ Yêu tộc, Đông Phương Thái Nhất mang theo tinh nhuệ Man tộc, Thiên Toàn Tam Kiệt thì mang theo cao thủ Thiên Toàn Thánh Địa, Khương Thái Hư thì mang theo tinh nhuệ của Khương gia, còn Diệp Phàm thì mang theo người của Thiên Đình của hắn, đương nhiên, Thiên Đình của Diệp Phàm là tổ chức sát thủ Thiên Đình.

Toàn bộ Lăng Tiêu Thành cũng trở nên náo nhiệt hơn nhiều, nhưng so với Lăng Tiêu Thành rộng lớn, vẫn có vẻ hơi trống trải.

"Lăng Tiêu Thành sao?

Quả không hổ là tiền bối, đúng là thủ đoạn phi phàm!" "Dưới gầm trời này, e rằng chỉ có tiền bối mới có bút tích khủng bố như vậy!" "Khủng bố, thật quá khủng bố, quả thực là một pháo đài vô địch!" Mọi người lúc này rõ ràng cũng đều bị quy mô và khí tức của Lăng Tiêu Thành trấn áp, vẻ mặt vô cùng chấn động.

"Được rồi, đều đi chuẩn bị đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, tiền bối!" Mọi người cũng lần lượt gật đầu, sau đó bắt đầu bận rộn.

Cùng lúc đó, một số tu sĩ cũng lục tục kéo đến Hoang Cổ Cấm Địa.

Trước đó, Tần Hạo cũng đã gửi thiệp mời đến các thế lực lớn trên

Bắc Đẩu.

Lúc này, gần như tất cả các thế lực trên Bắc Đẩu đều hướng về Hoang Cổ Cấm Địa.

Bên ngoài Hoang Cổ Cấm Địa, từng cây cầu hồng vàng từ trên trời hạ xuống, thông thẳng đến Lăng Tiêu Thành trên không trung.

Chương 159

"Hít...

Trời ạ, đây, đây là tổng bộ Thiên Đình!?" "Thành trì thật khủng bố, còn khủng bố hơn cả Thần Thành!" "Thủ đoạn thật khủng bố, thật không biết là tồn tại nào mới có thể tạo ra được một tòa thành trên không trung nghịch thiên như vậy!" Các tu sĩ sau khi đi theo cầu hồng đến Lăng Tiêu Thành, ai nấy đều lộ vẻ chấn động vô cùng, rõ ràng đều bị quy mô và khí tức khủng bố của Lăng Tiêu Thành trấn áp.

"Thái Huyền Môn chưởng giáo Hoa Vân Phi!" Ở cổng Lăng Tiêu Thành, một giọng nói vang lên, chỉ thấy mấy bóng người từ bên ngoài bước vào.

Dẫn đầu là một nam tử trông khoảng hai mươi mấy tuổi, phong thần như ngọc, chính là chưởng giáo hiện tại của Thái Huyền Môn, Hoa Vân Phi.

Đúng vậy, Hoa Vân Phi.

Vì Tần Hạo đã diệt Dao Quang Thánh Địa, Hoa Vân Phi cũng hoàn toàn thoát khỏi gông cùm của Ngoan Nhân nhất mạch.

Dựa vào tài năng, hắn đã trở thành chưởng giáo mới của Thái Huyền Môn, tu vi cũng đã đạt đến cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền khủng bố, là Thánh Hiền thứ hai trong Thái Huyền Môn ngoài Lý Nhược Ngu của Chuyết Phong.

"Dao Trì Thánh Địa Tây Vương Mẫu!" "Cơ gia gia chủ Cơ Hạo Nguyệt, Đế tử Cơ Tử!" "Đại Diễn Thánh Địa..." Rất nhanh, từng nhân vật lớn trên Bắc Đẩu lần lượt đến Lăng Tiêu Thành.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của mọi người đều vô cùng chấn động.

Mặc dù trước đó đã biết một chút về tình hình của Thiên Đình qua một số kênh, nhưng khi thực sự chứng kiến Lăng Tiêu Thành trước mắt, sự chấn động trong lòng vẫn không thể bình tĩnh lại.

“Cổ Chi Thánh Hiền, nhiều tồn tại cấp Cổ Chi Thánh Hiền như vậy, không thể tin được, thật quá không thể tin được!” "Trời ạ, nội tình của Thiên Đình lại thâm hậu đến vậy!" “Kia hình như là vị XX vô địch thiên hạ mười vạn năm trước, tương truyền đã tiến vào vùng đất hoang, không ngờ lại xuất hiện ở đây!” Cùng lúc đó, khi thấy khí tức trên người chúng nhân Thiên Đình trong Lăng Tiêu Thành, những nhân vật lớn của Bắc Đẩu ai nấy cũng vô cùng chấn động.

Mặc dù hiện nay trời đất bắt đầu phục hồi, một số cường giả lần lượt xuất thế, số lượng cường giả trên Bắc Đẩu đã nhiều hơn trước không ít, nhưng tồn tại cấp Cổ Chi Thánh Hiền vẫn là tồn tại đỉnh cao.

“Thiên Đế bệ hạ giá lâm!” Sau khi mọi người đã đến gần đủ, một giọng nói vang lên, sau đó một luồng kim quang từ trên trời hạ xuống.

Trong tầm mắt mọi người, một cỗ xe ngựa vàng từ nơi sâu nhất của Lăng Tiêu Thành đạp không mà ra.

Trên xe ngựa, một bóng người mặc đế bào cửu long ngạo nghễ đứng đó.

Nơi xe ngựa đi qua, trên trời hoa rơi lả tả, dưới đất sen vàng nở rộ, chư thiên vạn đạo cũng vang lên từng trận đạo nhạc như thể đang chào đón.

Bóng người đó như một vị đế vương vô thượng tuần du cửu thiên thập địa.

Không cần nói, bóng người trên xe ngựa tự nhiên chính là Tần Hạo.

Rất nhanh, xe ngựa đã hạ xuống tế đàn ở quảng trường trung tâm Lăng Tiêu Thành.

"Chúng thần tham kiến Thiên Đế bệ hạ!" Thấy Tần Hạo hạ lâm, chúng nhân Thiên Đình đều hành đại lễ với hắn, ánh mắt nhìn Tần Hạo đầy cuồng nhiệt.

"Bình thân!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tạ bệ hạ!" Sau đó, Tần Hạo trực tiếp lên vị trí cao nhất của tế đàn.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức uy nghiêm vô thượng khủng bố tỏa ra từ người hắn, ánh mắt cũng nhìn về phía hư không.

"Thiên địa chứng giám, hôm nay ta, Tần Hạo, muốn lập Thiên Đình, thống ngự cửu thiên thập địa!

Thiên Đình!

Lập!" Giọng nói của Tần Hạo vang lên.

"Ông ông ông..." Ngay khi giọng nói của Tần Hạo vừa dứt, trong hư không, vạn đạo oanh minh, toàn bộ bầu trời cũng tràn ngập vô tận tường quang, như thể đang chúc mừng sự thành lập của Thiên Đình.

Cùng lúc đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí vận khủng bố của trời đất từ tứ phương tám hướng hội tụ, bao trùm lên trên Lăng Tiêu Thành, cuối cùng hội tụ vào người hắn.

Kim long khí vận trên đỉnh đầu Tần Hạo sau khi dung hợp với khí vận khủng bố, tức thì cũng tăng vọt không ít.

Khí tức trên người hắn cũng càng thêm tràn ngập uy nghiêm vô tận.

"Thiên Đế!

Thiên Đế!

Thiên Đế!" Thấy cảnh này, chúng nhân phía dưới đều lộ vẻ cuồng nhiệt vô tận, ánh mắt nhìn Tần Hạo càng thêm sùng bái nồng đậm.

"Thống ngự cửu thiên thập địa!?

Quả là khẩu khí lớn!" Nhưng đúng lúc này, trong hư không, một giọng nói băng giá truyền đến, ngay sau đó một luồng khí tức mênh mông khủng bố tức thì hạ xuống.

Chỉ thấy trên bầu trời, một tòa bảo tháp màu lam ba mươi ba tầng từ trên trời hạ xuống, mang theo một luồng khí tức Cực Đạo khủng bố.

Bên cạnh bảo tháp là một bóng người vạm vỡ mặc chiến giáp vàng, một luồng khí tức mênh mông cũng bùng phát từ người hắn, chính là một tồn tại cấp Chuẩn Đế, không phải Chuẩn Đế bình thường mà là một cao giai Chuẩn Đế.

"Truyền pháp chỉ của Thần Chủ, Thiên Đình sáp nhập vào Thần Đình của ta, Thiên Đình chi chủ Tần Hạo làm Đệ nhất Chiến tướng của Thần Đình!" Trong tay bóng người áo giáp vàng trực tiếp xuất hiện một tấm kim bảng, giọng nói băng giá, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Tần Hạo, còn không tiếp chỉ!" "Thần Đình!?" "Nghe nói Thần Đình chi chủ là một Tương Thành Đạo Giả, là tồn tại có khả năng chứng đạo Đại Đế nhất trong trời đất này!" "Lần này có trò hay để xem rồi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?" Mọi người phía dưới thấy cảnh này, ai nấy cũng lộ vẻ tò mò.

Đối với sự tồn tại của Thần Đình, hiển nhiên họ cũng không xa lạ.

Vì sự tồn tại của Thần Đình chi chủ, hiện tại Thần Đình có thể coi là một trong những thế lực đỉnh cao nhất trong vũ trụ, dù sao uy hiếp của một Tương Thành Đạo Giả là vô cùng khủng bố.

“Hỗn xược, một Thần Đình nho nhỏ lại dám coi thường Thiên Đình, vô lễ với Thiên Đế bệ hạ!

Đúng là không biết sống chết!” Lúc này, phía dưới một giọng nói băng giá truyền đến, ngay sau đó một bóng người bay lên không, một luồng khí tức khủng bố cũng cuồng dã dâng trào, đưa tay trực tiếp đánh một chưởng về phía bóng người áo giáp vàng trên không trung.

“Cái Cửu U tiền bối, Cái tiền bối cũng đã gia nhập Thiên Đình!” Thấy bóng người đó, không ít người phía dưới lộ vẻ kinh ngạc.

Trăm năm trước, Cái Cửu U hoành không xuất thế, tại đại hội vạn tộc đã đè bẹp vạn tộc, trong toàn bộ Nhân tộc có uy vọng vô cùng khủng bố.

Chỉ là sau đó, Cái Cửu U đã biến mất không tăm tích.

Lúc này thấy Cái Cửu U xuất thế, không ít người đều lộ vẻ kích động và sùng bái.

“Hỗn xược!

Lớn mật, dám khiêu chiến uy nghiêm của Thần Đình ta!

Chương 160

Tội đáng tru di!" Bóng người áo giáp vàng trên không trung thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, giọng nói băng giá.

Ngay sau đó, bảo tháp màu lam ba mươi ba tầng trên đỉnh đầu hắn tỏa sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức vô thượng khủng bố nghênh đón công kích của Cái Cửu U.

"Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp sao?

Chỉ là một kiện Cực Đạo Đế Binh vừa thành hình mà thôi!" Nhìn Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp trên không trung, khóe miệng Cái Cửu U lộ ra vẻ khinh thường.

Mặc dù Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp đã đạt đến trình độ Cực Đạo Đế Binh, nhưng vì người chế tạo nó là Thần Đình chi chủ chỉ là một Tương Thành Đạo Giả, chưa bước vào cảnh giới Đại Đế thực sự, nên Đế binh ngưng luyện ra cũng chỉ là Cực Đạo Đế Binh cấp thấp nhất mà thôi.

Uy năng so với Cực Đạo Đế Binh do Đại Đế thực sự ngưng luyện, rõ ràng kém xa.

Trong khoảnh khắc, bàn tay khổng lồ trên không trung trực tiếp va chạm với Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp.

Một cơn bão hủy diệt khủng bố cuồng dã quét qua.

Nhưng cơn bão hủy diệt đó khi đến gần Lăng Tiêu Thành, chỉ thấy đạo văn trên bề mặt Lăng Tiêu Thành điên cuồng lóe sáng, trực tiếp hóa thành một màn trời vô hình, tức thì hóa giải khí tức hủy diệt khủng bố.

Ngay sau đó, sắc mặt bóng người áo giáp vàng trên không trung

đại biến.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng khí tức khủng bố không thể địch nổi tức thì bao trùm toàn thân.

Ánh sáng của Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp trên không trung cũng điên cuồng lóe sáng, rồi bắt đầu rung chuyển dữ dội, cuối cùng bị đánh bay ra ngoài.

Một luồng khí tức hủy diệt cũng bao trùm lấy hắn.

Phải biết rằng Cái Cửu U hiện tại không đơn giản chỉ là một tồn tại thành đạo khác loại, thực lực của ông hiện đã đạt đến cảnh giới Đại Đế thực sự, thậm chí trong số các Đại Đế cũng là tồn tại kiệt xuất.

"!?

Không hay rồi!" Thấy cảnh này, mặt bóng người áo giáp vàng biến sắc, thân hình tức thì lùi nhanh.

Nhưng ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy không gian xung quanh như ngưng đọng, cả người bị cố định giữa hư không, sau đó cơn bão hủy diệt khủng bố tức thì quét qua, cả người hắn cũng không kiểm soát được mà bay ngược ra ngoài, từng ngụm nghịch huyết phun ra.

"Chạy!" Gần như trong nháy mắt, bóng người áo giáp vàng đã đưa ra lựa chọn.

Rõ ràng hắn đã phát hiện, thực lực của Cái Cửu U thực sự vượt xa tưởng tượng của hắn.

Khí tức khủng bố trên người Cái Cửu U còn đáng sợ hơn cả khi đối mặt với Thần Đình chi chủ, làm sao có thể không kinh hãi.

"Chạy?

Chạy được sao?" Cái Cửu U cười lạnh một tiếng, sau đó lại đánh

ra một chưởng, trực tiếp bao trùm lên người hắn.

"Thần Chủ cứu ta!" Cảm nhận khí tức trên bàn tay khổng lồ khủng bố, bóng người áo giáp vàng chỉ cảm thấy một luồng tử khí dâng lên từ đáy lòng, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hoàng nồng đậm, hét lên với hư không.

"Đạo hữu xin dừng tay!" Cùng lúc đó, Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp trên không trung tỏa sáng rực rỡ, rồi một hư ảnh vàng từ trong tháp bước ra.

Một luồng khí tức mênh mông tức thì lan tràn khắp nơi, tuy chỉ là một hư ảnh, nhưng khí tức trên người lại mạnh hơn bóng người áo giáp vàng không ít.

Sau đó, trên Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp, Cực Đạo Đế uy lại một lần nữa điên cuồng bùng phát, tức thì Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp hoàn thành phục hồi, như một vị Đại Đế hạ lâm.

"Chỉ là một Tương Thành Đạo Giả mà thôi, thật sự tưởng mình là Đại Đế?

Huống hồ, Đại Đế thực sự trước mặt Thiên Đế bệ hạ cũng phải cúi đầu!

Trấn áp cho ta!" Cái Cửu U nhìn hư ảnh trên không trung, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt.

Tuy ông cũng phải thừa nhận, thực lực của Thần Đình chi chủ quả thực kinh diễm, thực lực của Tương Thành Đạo Giả cũng không tệ.

Nhưng đáng tiếc, đối phương đã chọn sai đối tượng để lập uy, dám khiêu khích Thiên Đình.

Theo ông, hành vi của đối phương chẳng khác nào tìm chết.

Một Tương Thành Đạo Giả lại dám khiêu khích một Thiên Đình có tiên nhân tọa trấn.

Trong khoảnh khắc, khí tức của bàn tay khổng lồ trên không trung tức thì tăng vọt.

Từng đạo đạo văn cũng hiện ra, đan xen thành vô tận đạo và lý huyền diệu, như bàn tay của Thượng Thương, vạn đạo đạo tắc trời đất cũng hiện ra, hung hăng trấn áp xuống Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp.

"!?

Khí tức này... là Đại Đế?

Không thể nào, trong phương thiên địa này làm sao có thể có Đại Đế tồn tại!

Không thể nào!" Cảm nhận khí tức khủng bố trên không trung, sắc mặt thần niệm hóa thân của Thần Đình chi chủ cũng kịch biến, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được, như gặp phải ma, rõ ràng cũng bị khí tức khủng bố trên người Cái Cửu U làm kinh ngạc.

Hắn không dám có chút chần chừ nào, khí tức trên người cũng đẩy đến cực hạn, điên cuồng thúc đẩy Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp nghênh đón bàn tay khổng lồ trên không trung.

"Không có gì là không thể, chỉ là ếch ngồi đáy giếng, dạ lang tự đại mà thôi!" Cái Cửu U cười lạnh một tiếng, trong mắt cũng hiện lên vẻ giễu cợt, sau đó bàn tay khổng lồ khủng bố hung hăng vỗ xuống.

"Bùm!" "Rắc!" Bàn tay khổng lồ và Vĩnh Hằng Lam Kim Tháp va chạm vào nhau.

Sau đó, chỉ thấy tòa tháp khổng lồ trên không trung điên cuồng rung chuyển, từng vết nứt khủng bố cũng bắt đầu lan tràn điên cuồng.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, toàn bộ Vĩnh

Hằng Lam Kim Tháp trên không trung trực tiếp nổ tung, hóa thành mảnh vỡ đầy trời, bị đánh nát.

Cùng lúc đó, cơn bão hủy diệt khủng bố cũng quét ra, trực tiếp nuốt chửng bóng người áo giáp vàng và nguyên thần hóa thân của Thần Chủ phía dưới.

Không có chút hồi hộp nào, chỉ lát sau, sinh cơ trên người hai bóng người đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, rõ ràng không thể sống được nữa.

"Hít..." "..." "Quá khủng bố, thật quá khủng bố!" Từng tiếng hít khí lạnh vang lên, tất cả mọi người nhìn bóng người trên không trung đều lộ vẻ sùng bái nồng đậm.

"Cái Cửu U bái kiến Thiên Đế bệ hạ, phản nghịch đã bị trừ diệt!" Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cái Cửu U trực tiếp cúi người chào Tần Hạo trên không trung, vẻ mặt đầy cung kính.

Chương 161

"Đại Đế, đây tuyệt đối là thực lực cấp bậc Đại Đế, tuyệt đối không phải Đại Đế tầm thường, thực lực này e rằng ngay cả phụ thân thời kỳ đỉnh phong cũng không bằng, thậm chí còn có phần kém hơn!" Phía dưới, trong đám đông, một nam tử trông không mấy nổi bật nhìn Cái Cửu U trên hư không, vẻ mặt lộ ra sự chấn động vô cùng.

"Tiểu tổ!?

Ý ngài là Cái Cửu U tiền bối đã đạt tới cảnh giới Đại Đế chân chính sao?

Sao có thể chứ, Thiên Tâm còn chưa hiển lộ..." Mấy người bên cạnh nghe vậy, mặt cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi, có chút ngập ngừng nói.

"Không có gì là không thể cả.

Phụ thân ta từng nói, trên thực tế, chứng đạo Đại Đế không nhất định phải dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký.

Một cường giả chân chính căn bản không cần mượn sức mạnh của Thiên Tâm Ấn Ký.

Đừng quên, thời đại Thần Thoại từng có tình huống Chư Đế cùng tồn tại!" Nam tử thản nhiên nói, trong đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Nam tử này không ai khác, chính là Đế tử Cơ gia, con trai của Hư Không Đại Đế – Cơ Tử.

Cùng lúc đó, phía dưới, ánh mắt của tất cả mọi người lại một lần nữa rơi vào trên người Tần Hạo giữa hư không.

Lần này, biểu cảm trên mặt càng thêm kinh ngạc.

Một cường giả mạnh như Đại Đế Cái Cửu U cũng cam tâm cúi đầu, có thể tưởng tượng thực lực của Tần Hạo khủng bố đến mức nào.

“Thanh Đế ở đâu!?” Giọng nói của Tần Hạo vang lên.

“Thanh Đế?” “Ý của Thiên Đế là sao?

Thanh Đế không phải đã vẫn lạc rồi sao?” “Chẳng lẽ Thanh Đế chưa chết?” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt của đám đông phía dưới lại một lần nữa thay đổi, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Tần Hạo.

“Ong...” Ngay khoảnh khắc giọng Tần Hạo vừa dứt, trên hư không, dị tượng lại hiện ra.

Một hư ảnh thanh liên mười hai phẩm hiện hóa giữa không trung.

Từ trong thanh liên, một bóng người áo xanh bước ra.

Khoảnh khắc bóng áo xanh hiện hóa, thiên địa chấn động, vạn đạo cùng reo, đạo vận vô biên cũng điên cuồng hiển hiện.

“Vạn Thanh bái kiến Thiên Đế bệ hạ!” Người tới cung kính hành lễ với Tần Hạo.

“Thanh Đế, thật sự là Thanh Đế!” “Trời ạ, Thanh Đế chưa hề vẫn lạc!?” “Sao có thể!?

Thanh Đế vẫn còn sống, quả thực quá không thể tin nổi!” Lúc này, đám đông phía dưới đã hoàn toàn chấn kinh.

Thanh Đế là Đại Đế duy nhất của thời Hậu Hoang Cổ, cũng là vị Đại Đế cuối cùng của Bắc Đẩu, danh tiếng có thể nói là rộng khắp nhất.

Bây giờ thấy Thanh Đế chưa hề vẫn lạc, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là đám người Yêu tộc, phải biết rằng Thanh Đế chính là

tín ngưỡng của Yêu tộc.

Tin tức Thanh Đế còn sống thực chất chỉ có vài người thân tín biết được, những người Yêu tộc còn lại căn bản không hay biết.

Giờ phút này nhìn thấy Thanh Đế, trong mắt ai nấy đều tràn ngập vẻ cuồng nhiệt nồng đậm.

"Hôm nay, phong Thanh Đế làm Đông Phương Đại Đế của Thiên Đình!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tuân Thiên Đế pháp chỉ!" Thanh Đế lên tiếng.

"Cái Cửu U, hôm nay phong làm Tây Phương Đại Đế của Thiên Đình!" "Tuân Thiên Đế pháp chỉ!" "Đông Phương Thái Nhất ở đâu!" "Đông Phương Thái Nhất bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Bóng dáng Đông Phương Thái Nhất cũng xuất hiện giữa hư không.

"Phong làm Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình!" "Tạ bệ hạ!" "Huyền Vũ Cổ Hoàng ở đâu?" Tần Hạo lại lên tiếng.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Lúc này, trên hư không, bóng dáng Huyền Vũ Cổ Hoàng cũng hiện hóa ra, một luồng khí tức hoàng đạo kinh khủng từ trên người ông ta bộc phát.

"Huyền Vũ Cổ Hoàng!?" "Khoan đã...

Chẳng lẽ là vị Cổ Hoàng kín tiếng nhất trong truyền thuyết thời Thái Cổ!?" "Trời ạ, một vị Cổ Hoàng, nội tình của Thiên Đình cũng quá..." Thấy Huyền Vũ Cổ Hoàng hiện hóa, phía dưới lại một trận xôn xao.

Nội tình của Thiên Đình rõ ràng đã vượt xa dự liệu của họ.

Đầu tiên là tồn tại vô địch đương đại, sau đó là Đại Đế của vạn năm trước, bây giờ ngay cả Cổ Hoàng cũng xuất hiện, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Đại Thành Thánh Thể ở đâu!?” “Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!” Một bóng người cao lớn cũng hiện hóa giữa hư không, một luồng khí huyết ngút trời điên cuồng cuộn trào, khí huyết đỏ rực như một vầng mặt trời vàng, uy áp mênh mông trong nháy mắt bao trùm cả đất trời.

“Hít...” “Khí tức này... mạnh quá, thật sự quá mạnh!

Còn mạnh hơn cả khí tức của Cái Cửu U tiền bối và Huyền Vũ Cổ Hoàng!” “Đại Thành Thánh Thể, giữa trời đất vẫn còn Đại Thành Thánh Thể tồn tại, Thánh Thể nhất mạch lại có một tồn tại khủng bố như vậy!” Sự xuất hiện của Đại Thành Thánh Thể rõ ràng cũng gây ra một trận chấn động không nhỏ.

Ngày nay giữa thiên địa, thiên kiêu cùng nổi lên, người chói lọi nhất hiển nhiên là Diệp Phàm, một Thánh Thể.

Bây giờ mọi người mới biết, ngoài Diệp Phàm, một Thánh Thể kinh diễm ra, Thánh Thể nhất mạch còn có một lão cổ đổng như vậy tồn tại, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Phong làm Trung Ương Đại Đế của Thiên Đình!” “Tuân Thiên Đế pháp chỉ!” ... ..

Sau khi làm xong mọi việc, ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn về phía cách đó không xa.

“Thu... thu... thu...” Ngay sau đó, chỉ nghe từng tiếng phượng gáy lanh lảnh truyền đến, rồi lại một chiếc xe kiệu vô cùng xa hoa hiện hóa.

Trên xe kiệu, một bóng người áo trắng như tiên, nghiêng nước nghiêng thành hiện ra.

Chương 162

Khoảnh khắc bóng người đó hiện hóa, vạn đạo đất trời cũng kịch liệt rung chuyển, phảng phất như đang run rẩy, vạn đạo đất trời đều phải cúi đầu vì nàng.

Một luồng khí tức kinh khủng khiến người ta tim đập nhanh cũng tỏa ra từ trên người đối phương.

"Biểu tượng này... gương mặt này..." "Chẳng lẽ... không thể nào!?

Sao có thể còn sống!?" "Thôn Thiên Ma Đế, Ngoan Nhân Đại Đế, Nam Lĩnh Thiên Đế!?!

Hít..." Không ít lão cổ đổng hiển nhiên cuối cùng cũng nhận ra thân phận của bóng người trên hư không, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng đặc sắc.

Bóng dáng Nữ Đế nhanh chóng đến bên cạnh Tần Hạo, đứng sóng vai cùng hắn.

"Đây là Nữ Đế của Thiên Đình, địa vị ngang bằng với trẫm!" Giọng Tần Hạo vang lên.

"Bái kiến Nữ Đế!" Đám đông phía dưới thấy vậy, lập tức cũng nhao nhao lên tiếng.

Giờ phút này, không còn một ai trong lòng dám nảy sinh dù chỉ một tia ý nghĩ khác lạ.

Nội tình của Thiên Đình như vậy, so với Thượng Cổ Thiên Đình chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

"Diệp Phàm, Đoàn Thiên Đức, Bàng Bác, Trương Lâm, Xích Long, Vệ Nghị, Khương Thái Húc, Thánh Hoàng Tử!" Tần Hạo lại một lần nữa đọc ra mấy cái tên.

“Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!” Từng bóng người bay lên, vẻ mặt cung kính nhìn Tần Hạo trên hư không.

“Phong các ngươi làm Bát Phương Chiến Tướng của Thiên Đình!

Chinh chiến tám phương trời đất!” “Tuân pháp chỉ!” Tám bóng người vội vàng cung thân nói.

Tiếp đó, Tần Hạo lại tiến hành sắc phong cho một số người khác.

Sau khi hoàn thành sắc phong, Thiên Đình cũng đã triệt để được thành lập.

Tiếp theo tự nhiên là chinh chiến bốn phương.

Mục tiêu đầu tiên của Thiên Đình không phải ai khác, chính là Thần Đình đã khiêu khích trước đó.

Ba ngày, chỉ vỏn vẹn ba ngày, đại thế lực đỉnh cao trong vũ trụ là Thần Đình đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Thần Đình Chi Chủ tuy thực lực rất mạnh, nhưng Thiên Đình lại phái Cái Cửu U ra áp trận, kết quả cuối cùng tự nhiên có thể biết được.

Chỉ một chiêu, Thần Đình Chi Chủ đã bị Cái Cửu U trọng thương, sau đó chỉ trong vòng chưa đầy mười hơi thở, Thần Đình Chi Chủ đã bị Cái Cửu U trấn sát.

Thần Đình không còn Thần Đình Chi Chủ tọa trấn, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Phàm và tám đại thần tướng, chỉ trong ba ngày đã triệt để tiêu diệt toàn bộ Thần Đình.

Sự diệt vong của Thần Đình tự nhiên cũng gây ra một trận chấn động kinh hoàng trong toàn vũ trụ, đồng thời cũng khiến nhiều người hơn thấy được sự cường thế của Thiên Đình.

Cùng lúc đó, ngày càng nhiều thế lực cũng lần lượt lựa chọn quy phục Thiên Đình.

Trên Bắc Đẩu, không lâu sau khi Thiên Đình thành lập, các lão cổ đổng của những đại thế lực đó sau khi thấy được nội tình của Thiên Đình, hơn tám mươi phần trăm thế lực đã lần lượt lựa chọn quy phục Thiên Đình, cúi đầu xưng thần, trong đó bao gồm cả một số Thái Cổ chủng tộc.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, uy thế kinh khủng của Thiên Đình rõ ràng không thể nào chống lại được.

Bát Bộ Chúng của Bất Tử Thiên Hoàng cũng theo Bất Tử Thiên Hậu rút khỏi Bắc Đẩu.

Trong một thời gian, trên Bắc Đẩu, ngoài các Sinh Mệnh Cấm Khu ra, gần như đã hoàn toàn trở thành thiên hạ của Thiên Đình. ... ..

"Tham kiến Thiên Đế bệ hạ!" Trong Lăng Tiêu Điện của thành Lăng Tiêu, một bóng người đứng trước mặt Tần Hạo, cung kính nói.

"Diệp Phàm, có chuyện gì sao?" Nhìn bóng người trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói.

Người trước mắt không ai khác, chính là Diệp Phàm.

Do dẫn dắt Thiên Đình chinh chiến khắp nơi, lúc này trên người Diệp Phàm cũng tràn ngập khí tức sắt máu sát phạt, cả người như một tôn kim sắc chiến thần.

"Khải bẩm bệ hạ, vừa nhận được tin tức, Hoàng Sào đã bí mật giáng lâm Bá Thể Tổ Tinh, dường như đã đạt thành hiệp nghị, muốn cùng Thiên Đình của ta đối chọi ngang hàng!" Diệp Phàm mở miệng nói.

"Hoàng Sào và Bá Thể nhất mạch sao...

Nếu đã không biết điều như vậy, vậy thì không cần thiết phải tồn tại nữa!

Truyền ý chỉ của trẫm, mệnh lệnh Nam Phương Đại Đế Đông Phương Thái Nhất suất lĩnh Bát Đại Thần Tướng chinh chiến Bá Thể Tổ Tinh!" Giọng Tần Hạo vang lên, ngữ khí tràn ngập khí tức sát phạt vô tận.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Đình có thể nói là chinh chiến khắp nơi, đi đến đâu cũng thế như chẻ tre, không gì cản nổi, không một thế lực nào là đối thủ một hiệp của Thiên Đình.

Bây giờ Hoàng Sào và Bá Thể Tổ Tinh cấu kết với nhau, vọng tưởng chống lại Thiên Đình, theo Tần Hạo thấy, chẳng khác nào tìm chết.

"Vâng, bệ hạ!" Diệp Phàm vẻ mặt nghiêm túc, cung kính nói, sau đó trực tiếp lui ra ngoài.

"Ca ca, chỉ phái Đông Phương Thái Nhất, e là không đủ đâu.

Theo muội được biết, Bá Thể nhất mạch có mấy lão quái vật tồn tại.

Thực lực của Đông Phương Thái Nhất tuy không yếu, nhưng đối phó với mấy lão quái vật liên thủ e là có chút khó khăn.

Thân phận Bất Tử Thiên Hậu cũng không tầm thường, sau lưng nàng ta còn có Bất Tử Thiên Hoàng, khó đảm bảo đối phương sẽ không ra tay.

Bất Tử Thiên Hoàng là tồn tại vô hạn tiếp cận cấp bậc Hồng Trần Tiên, e rằng không phải Đông Phương Thái Nhất có thể đối phó!" Sau khi Diệp Phàm rời đi, bóng dáng Nữ Đế cũng xuất hiện bên cạnh Tần Hạo, nhíu mày nói.

Chương 163

“Yên tâm, ta trong lòng đã có tính toán, ta sẽ luôn chú ý.

Chỉ bằng mấy lão quái vật đó không gây nổi sóng gió gì đâu.

Về phần Bất Tử Thiên Hoàng, nếu hắn dám ra tay, ta sẽ triệt để xóa sổ hắn!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Ca ca, không biết những tồn tại trong Sinh Mệnh Cấm Khu có tính toán gì không?

So với những thứ khác, những tồn tại đó mới là tâm phúc đại họa thật sự.

Tuy với thực lực của huynh bây giờ, chúng không phải là đối thủ, nhưng nếu chúng nhất quyết phát động động loạn, e rằng cũng sẽ có chút phiền phức!” Nữ Đế không nhịn được nói.

“Chí Tôn Cấm Khu?

Chỉ là một đám sâu kiến mà thôi.

Nếu không sợ làm cho phương thiên địa này sụp đổ, ta đã sớm ra tay xóa sổ chúng rồi.

Nhưng bây giờ Diệp Phàm cũng đã trưởng thành, sau này thành tựu chắc chắn sẽ không kém.

Những Chí Tôn Cấm Khu đó ta cũng đã sớm có tính toán.

Đợi đến ngày Thành Tiên Lộ mở ra, cũng là lúc chúng bị diệt vong!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Vâng, muội tin tưởng ca ca!” Nữ Đế nghe lời Tần Hạo, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ, mở miệng nói. ... ..

Trên Bá Thể Tổ Tinh, lúc này, không khí toàn bộ Bá Thể Tổ Tinh

vô cùng nặng nề, một luồng khí tức túc sát bao trùm cả hành tinh.

Trên thánh địa của Bá Thể nhất mạch, lúc này từng đội bóng người tràn ngập khí tức sát phạt vô tận đã bao vây toàn bộ thánh địa.

Trên người mỗi người đều tràn ngập chiến ý ngút trời.

"Các ngươi có ý gì?

Bá Thể nhất mạch ta và Thiên Đình nước sông không phạm nước giếng, tại sao lại xâm phạm Bá Thể Tổ Tinh của ta!" Phía dưới trong Bá Thể nhất mạch, một bóng người cao lớn lúc này cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn đám người trên hư không, sắc mặt cũng không tốt.

"Truyền ý chỉ của Thiên Đế bệ hạ, lệnh cho Bá Thể nhất mạch quy thuận Thiên Đình ta, nếu không, Bá Thể nhất mạch không cần thiết phải tồn tại nữa!" Trên hư không, Đông Phương Thái Nhất dẫn đầu nhìn lão cổ đổng của Bá Thể nhất mạch đối diện, vẻ mặt lạnh băng nói.

"Khinh người quá đáng!" "Thật quá ngông cuồng!" "Thật sự coi Bá Thể nhất mạch ta dễ bắt nạt sao!?

Đừng tưởng tiêu diệt được Thần Đình là thiên hạ vô địch, Bá Thể nhất mạch ta không phải là thứ có thể tùy tiện khinh nhờn!" Các lão quái vật của Bá Thể nhất mạch đối diện nghe vậy, sắc mặt hiển nhiên đều vô cùng khó coi, lạnh lùng nói.

"Ồ?

Xem ra các ngươi đã có lựa chọn rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Thiên Đình ta thống ngự cửu thiên thập địa, không có bất kỳ thế lực nào có thể nằm ngoài sự thống trị của Thiên Đình, Bá Thể nhất mạch cũng không ngoại lệ!" Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ Thiên Đình nghe lệnh!

Theo bản đế tiễu trừ những kẻ phản nghịch này!” Đông Phương Thái Nhất cuối cùng liếc nhìn đám thiên tướng sau lưng, một luồng khí tức sát phạt kinh khủng từ trên người hắn bộc phát.

Thanh trường kiếm màu máu trong tay cũng trong nháy mắt bộc phát ra một luồng Cực Đạo Đế Uy kinh khủng, trực tiếp lao về phía một lão cổ đổng đối diện.

“Giết!” Đám thiên tướng sau lưng thấy vậy, lập tức cũng nhao nhao thúc giục thần lực trong cơ thể, tấn công về phía thánh địa Bá Thể nhất mạch.

Dẫn đầu chính là Bát Đại Thần Tướng, trên người mỗi người đều bộc phát ra một luồng chiến ý ngút trời kinh khủng, như từng tôn chiến thần. "Càn rỡ!

Thiên Đình cũng quá ngông cuồng rồi, thật sự coi Bá Thể nhất mạch ta không có người sao!?” Lúc này, đột nhiên từ sâu trong thánh địa Bá Thể nhất mạch, một giọng nói bá đạo truyền ra.

Ngay sau đó, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng dâng lên.

Một bàn tay khổng lồ kinh khủng hung hăng vỗ về phía hư không, nghênh đón công kích của Đông Phương Thái Nhất.

“Lão tổ, lão tổ đã tỉnh lại!” “Tốt quá rồi, lão tổ đã phục tô, có lão tổ ở đây, không ai có thể làm gì được Bá Thể nhất mạch ta!” Thấy cảnh này, đám cao thủ Bá Thể xung quanh cũng nhao nhao lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

“Hửm?

Đại Thành Bá Thể?

Không đúng, hóa ra cũng giống như đám rùa rụt cổ kia, đều là phế vật tự chém một đao!" Trên hư không, Đông Phương Thái Nhất cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng hắn cũng lộ ra một nụ cười lạnh, hiển nhiên đã nhìn ra trạng thái của đối phương.

Thời kỳ đỉnh phong, đối phương là một tôn Đại Thành Bá Thể.

Đại Thành Bá Thể là tồn tại cùng cấp bậc với Đại Thành Thánh Thể, tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao trong vũ trụ.

Nhưng Đại Thành Bá Thể trước mắt rõ ràng không ở trạng thái đỉnh phong, giống như Chí Tôn Cấm Khu, vì để kéo dài sinh mệnh, đã lựa chọn tự chém.

"Giết!" Cực Đạo Đế Binh trong tay Đông Phương Thái Nhất tỏa ra ánh sáng máu rực rỡ, một luồng khí tức sắc bén kinh khủng trực tiếp nghênh đón công kích của đối phương.

Bên kia, đám thiên tướng Thiên Đình do Diệp Phàm và Bát Đại Chiến Tướng dẫn đầu cũng đã giao thủ với cao thủ Bá Thể nhất mạch.

Tuy cao thủ Bá Thể nhất mạch không ít, nhưng đối mặt với thiên binh Thiên Đình, hiển nhiên kém hơn không ít.

Phải biết rằng, để trở thành thiên binh Thiên Đình, ít nhất cũng cần tu vi Tiên Đài Bí Cảnh, còn muốn trở thành thiên tướng thì ít nhất cũng phải cấp bậc Cổ Chi Thánh Hiền.

"Lũ khốn kiếp đáng chết!

Chương 164

Bất Tử Thiên Hậu, ngươi định xem kịch đến khi nào!?" Thấy cục diện này, một tôn lão cổ đổng Bá Thể nhìn hư không lên tiếng.

"Ông ông ông..." Lúc này, trên hư không, một luồng hào quang kinh khủng tỏa ra rực rỡ.

Ngay sau đó, một pháo đài khổng lồ như tổ chim hiện ra từ hư không.

Bề mặt tổ chim phủ đầy những đạo văn huyền diệu vô tận.

Ở trung tâm, một bóng người phong hoa tuyệt đại đứng sừng sững giữa hư không, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người nàng dâng lên, chính là chủ nhân của Hoàng Sào, Bất Tử Thiên Hậu.

Bên cạnh nàng là Bát Bộ Thần Tướng mà Bất Tử Thiên Hoàng năm xưa để lại.

Hoàng Sào như một pháo đài chiến tranh, trực tiếp gia nhập vào chiến trường.

Vì có Hoàng Sào gia nhập, Bá Thể nhất mạch vốn đang rơi vào thế hạ phong cũng nhanh chóng đứng vững, hai bên trực tiếp rơi vào thế giằng co.

"Bất Tử Thiên Hậu, ngươi muốn đối đầu với ta sao!?" Trên hư không, Đông Phương Thái Nhất đang chiến đấu với Đại Thành Bá Thể nhìn Bất Tử Thiên Hậu trong Hoàng Sào, sắc mặt lạnh băng.

"Bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì đánh!" Giọng Bất Tử Thiên Hậu lạnh lùng.

Là nữ nhân của Bất Tử Thiên Hoàng, Bất Tử Thiên Hậu hiển nhiên cũng không phải nhân vật đơn giản.

Trong khoảnh khắc, tất cả lực lượng cũng dốc toàn bộ ra, lại một lần nữa chiến đấu cùng đám người Thiên Đình.

"Nam Thiên Đại Đế, Bát Phương Chiến Tướng, hôm nay nơi đây sẽ trở thành nơi chôn cất của các ngươi.

Chọc vào Bá Thể nhất mạch ta là phải trả giá đắt!" Giọng Đại Thành Bá Thể lạnh lùng, khí tức trên người lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt.

"Thật ngông cuồng, chỉ bằng Bá Thể nhất mạch cũng muốn chống lại Thiên Đình ta, đúng là không biết sống chết!" Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, thân hình Xích Long Đạo Nhân cũng hiện hóa ra.

Một luồng long uy ngút trời kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, Long Văn Hắc Kim Kích trong tay cũng tỏa sáng rực rỡ, Cực Đạo Đế Uy kinh khủng trong nháy mắt bộc phát.

"Cực Đạo Đế Binh!?" Thấy Long Văn Hắc Kim Kích trong tay Xích Long Đạo Nhân, sắc mặt Đại Thành Bá Thể cũng đột ngột thay đổi.

Trong phương thiên địa này, Cực Đạo Đế Binh giống như Tiên Thiên Linh Bảo của Hồng Hoang thiên địa, đều thuộc về tồn tại cấp chiến lược có thể vượt cấp khiêu chiến.

Bản thân tu vi của Xích Long Đạo Nhân không thấp, lại thêm huyết mạch Chân Long, thực lực vốn không kém Đại Thành Bá Thể.

"Toàn lực ra tay, trấn sát hắn!" Đông Phương Thái Nhất thấy vậy, lập tức lên tiếng.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người hai người điên cuồng tăng vọt, từng đạo sát lục thánh pháp kinh khủng không ngừng đánh ra.

Hai kiện Cực Đạo Đế Binh cũng bộc phát uy năng kinh khủng, trong nháy mắt đã áp chế Đại Thành Bá Thể.

Đối mặt với hai người toàn lực ra tay, Đại Thành Bá Thể cũng liên tục bại lui.

"Chết đi!" "Chân Long Trảo!" "Long Quyền!" Lúc này, Xích Long Đạo Nhân chớp lấy một cơ hội, Chân Long Bảo Thuật trong nháy mắt đánh ra.

Từng đạo sát phạt chi lực kinh khủng ngưng tụ giữa hư không, hung hăng bao phủ về phía Đại Thành Bá Thể.

"Không ổn!" Cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng, sắc mặt Đại Thành Bá Thể cũng đại biến.

Hắn có một cảm giác, nếu để đòn tấn công này rơi xuống người, không chết cũng phải trọng thương. "Thiên Đình cũng quá càn rỡ rồi!

Thật sự coi Bá Thể nhất mạch ta không có người sao!?" Đột nhiên, từ sâu trong thánh địa Bá Thể, lại có hai luồng khí tức kinh khủng dâng lên.

Hai luồng khí tức kinh khủng này so với Đại Thành Bá Thể trước mắt cũng không hề yếu hơn, hiển nhiên cũng là một tôn Đại Thành Bá Thể đã tự chém.

Giờ phút này, nội tình của Bá Thể Tổ Tinh hiển nhiên đã hoàn toàn xuất hiện.

Ba luồng khí tức kinh khủng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ chiến trường.

"!?" Thấy hai luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bộc phát, sắc mặt của Đông Phương Thái Nhất và mấy người khác cũng đột ngột thay đổi, hiển nhiên không ngờ Bá Thể nhất mạch lại có nội tình kinh khủng như vậy.

"Chẳng trách, chẳng trách Bá Thể nhất mạch dám khiêu chiến với Thiên Đình, hóa ra có mấy lão bất tử chống lưng.

Nhưng thật sự cho rằng chỉ bằng các ngươi có thể cứu vãn được Bá Thể nhất mạch sao?

E là có chút quá ngây thơ rồi!" Rất nhanh, đáy mắt Đông Phương Thái Nhất cũng thu lại một tia lạnh lẽo.

Ba tôn tồn tại khủng bố sánh ngang với Chí Tôn Cấm Khu, nếu là thế lực khác, tuyệt đối là một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

Nhưng trước mặt Thiên Đình, căn bản không đáng xem.

Phải biết rằng trong Thiên Đình có tồn tại chân chính cấp tiên, mà không chỉ một tôn.

"Thật vô tri, kinh động đến giấc ngủ của ta, tội không thể tha.

Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi.

Còn cái Thiên Đình đáng cười kia, đợi giải quyết xong các ngươi, bản tọa sẽ đích thân đi lật đổ cái Thiên Đình đó!" Một tôn Đại Thành Bá Thể lạnh lùng nói, ngữ khí đối với Thiên Đình hiển nhiên cũng vô cùng khinh thường.

Hắn vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, tự nhiên không hiểu rõ sự khủng bố của Thiên Đình.

Nếu biết được sự khủng bố của Thiên Đình, bây giờ e rằng đã sợ đến tè ra quần rồi.

"Lật đổ Thiên Đình?

Thật ngông cuồng, chỉ bằng ba tên phế vật tự chém một đao các ngươi sao?

E là có chút quá ngây thơ rồi!" Đông Phương Thái Nhất cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng, phảng phất như nghe được câu chuyện cười hay nhất thiên hạ.

"Chỉ bằng ba lão bất tử các ngươi cũng muốn lật đổ Thiên Đình,

đúng là không biết trời cao đất dày.

Nếu đã như vậy, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là tuyệt vọng thực sự.

Chương 165

Tất cả mọi người nghe lệnh, toàn lực ra tay!" Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia sát phạt sắc bén.

"Ông ông ông..." Theo tiếng nói của Đông Phương Thái Nhất vừa dứt, đột nhiên, trên chiến trường, từng luồng khí tức kinh khủng điên cuồng dâng lên.

Mấy luồng khí tức Cực Đạo kinh khủng cũng theo đó bắt đầu dâng lên trên chiến trường.

Chỉ thấy trên hư không, một lò đồng màu đỏ rực không ngừng trôi nổi, như một vầng mặt trời đỏ rực kinh khủng, thiêu đốt thương khung.

Bên cạnh, một đỉnh lớn màu đen nuốt chửng nhật nguyệt.

Phía dưới, một cây côn sắt đen như mực đâm thẳng lên trời, như muốn đâm thủng cả bầu trời. ... ..

Chính là từng kiện Cực Đạo Đế Binh đang phục tô.

Ngoài Đông Phương Thái Nhất ra, trong tay mỗi người của Bát Phương Chiến Tướng Thiên Đình cũng đều cầm một kiện Cực Đạo Đế Binh.

Ngoài Hằng Vũ Lô của Khương Thái Húc ra, Cực Đạo Đế Binh trong tay mấy người còn lại hoặc là do Tần Hạo ban cho, hoặc là dưới sự giúp đỡ của Tần Hạo mà ngưng luyện ra.

Đối với người bình thường, ít nhất cũng phải là tồn tại nửa bước chân vào Cực Đạo Chi Cảnh mới có khả năng ngưng luyện Cực Đạo Đế Binh, nhưng tất cả những điều này đối với Tần Hạo, căn bản không phải là chuyện khó.

Cực Đạo Đế Binh trong tay Bát Đại Chiến Tướng, cộng thêm thanh trường kiếm màu máu trong tay Đông Phương Thái Nhất, chín kiện Cực Đạo Đế Binh bay ngang trời, trong nháy mắt một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng bao trùm toàn bộ Thánh Thể Tổ Tinh.

"Chín kiện Cực Đạo Đế Binh!?

Sao có thể!?" Thấy cảnh tượng kinh khủng này, trên mặt ba tôn Đại Thành Bá Thể lập tức cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Giờ phút này, hiển nhiên cũng bị dọa sợ rồi.

Hiển nhiên không ngờ thần binh trong tay đám người Thiên Đình lại xa hoa như vậy.

Chín kiện tồn tại cấp Cực Đạo Đế Binh, có thể tưởng tượng cảnh tượng kinh khủng đến mức nào.

Bên kia, sắc mặt Bất Tử Thiên Hậu hiển nhiên cũng vô cùng khó coi, đáy mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

"Giết!" Trong nháy mắt, mấy người trực tiếp điều khiển Cực Đạo Đế Binh trong tay, từng đạo Cực Đạo Đế Uy kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, trực tiếp bao phủ về phía cao thủ của Bá Thể nhất mạch và Hoàng Sào trên chiến trường.

"Phanh phanh phanh..." Hầu như trong nháy mắt, vô số tôn cao thủ của Bá Thể nhất mạch và Bát Bộ Tướng bị trấn sát.

Cảnh tượng lại một lần nữa xuất hiện cảnh tượng một chiều.

"Đáng chết, khốn kiếp, các ngươi ép người quá đáng, đừng trách ta!" Ba tôn Đại Thành Bá Thể thấy cảnh này, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia quyết đoán.

Bọn họ rất rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng Bá Thể nhất mạch thật sự sẽ hoàn toàn xong đời.

Ba người liếc nhau, giờ phút này, một luồng quang mang chói lọi kinh khủng từ trên người họ bộc phát, khí tức toàn thân cũng như ngồi tên lửa tăng vọt.

Giờ phút này, khí tức của ba người trong thời gian ngắn đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong nhất, Cực Đạo Đế Uy kinh khủng trong nháy mắt từ trên người họ bộc phát.

"Tất cả đều phải chết!" Ba người lúc này đôi mắt lạnh băng nhìn đám người Thiên Đình, đáy mắt cũng lóe lên ánh sáng khát máu.

Phải biết rằng, tuy cực tận thăng hoa có thể khiến họ trong thời gian ngắn đạt đến trạng thái đỉnh phong, nhưng tiêu hao lại là khí huyết.

Ở trạng thái này, khí huyết đại diện cho sinh mệnh lực, nói cách khác, một lần cực tận thăng hoa là tiêu hao sinh mệnh.

Nếu không kịp thời bổ sung, kết quả cuối cùng chỉ có thể là hóa đạo mà chết.

"Cùng ra tay!

Trấn áp chúng, phục tô thần linh đế binh!

Trạng thái của chúng căn bản không duy trì được bao lâu!" Đông Phương Thái Nhất thấy vậy lập tức lên tiếng.

Trong sát na, chín kiện Cực Đạo Đế Binh trên hư không cũng tỏa ra từng đạo thần quang chói lọi, thần linh trong đế binh triệt để phục tô, khí tức kinh khủng trong nháy mắt bao trùm cả bầu trời, trực tiếp bao vây ba tôn Đại Thành Bá Thể.

"Giết!" Trong nháy mắt, hai bên trực tiếp lao vào nhau.

Từng luồng khí tức hủy diệt kinh khủng bao trùm chiến trường, bão táp hủy diệt điên cuồng tàn phá.

Toàn bộ bầu trời bị đánh nát, chiến trường cũng từ Bá Thể Tổ Tinh chuyển dời đến tinh không.

Từng ngôi sao cũng bị hủy diệt trong bão táp hủy diệt, vô cùng kinh khủng.

Toàn bộ chiến trường trực tiếp bước vào trạng thái gay cấn. ... ..

"Khốn kiếp, đáng chết, cứ đợi đấy cho bản tọa.

Nỗi nhục hôm nay bản tọa ghi nhớ, nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" "Ta đi!" "Rút!" Đại chiến kéo dài suốt hơn một canh giờ, nhưng cục diện vẫn giằng co không dứt.

Thậm chí Đông Phương Thái Nhất và những người khác càng đánh càng hăng, nhưng ba tôn Đại Thành Bá Thể hiển nhiên có chút không chịu nổi.

Với trạng thái hiện tại, điều tối kỵ nhất là đánh lâu.

Thấy không thể trấn sát được Đông Phương Thái Nhất và những người khác, ba tôn Đại Thành Bá Thể hiển nhiên cũng nảy sinh ý định lui binh.

Mặc dù họ rất rõ ràng, nếu một khi rời đi, toàn bộ Bá Thể nhất mạch e rằng thật sự lành ít dữ nhiều, nhưng đối với họ, bây giờ căn bản không có lựa chọn nào khác.

"Chặn chúng lại!

Đừng để chúng chạy thoát!" Đông Phương Thái Nhất thấy vậy lập tức hét lớn.

Chương 166

Hắn rất rõ ràng, nếu ba tôn Đại Thành Bá Thể chạy thoát, hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Với trạng thái hiện tại, nếu muốn tiếp tục sống, họ cần vô tận khí huyết.

Cách tốt nhất để bổ sung khí huyết không nghi ngờ gì là phát động hắc ám động loạn, điều này hiển nhiên là điều Đông Phương Thái Nhất không muốn thấy nhất.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người chín bóng người toàn lực bộc phát, trực tiếp phong tỏa toàn bộ hư không.

Bão táp hủy diệt kinh khủng hung hăng bao phủ về phía ba người.

"Ngông cuồng, ta muốn đi, thiên hạ không ai có thể cản được!" Ba tôn Đại Thành Bá Thể lạnh lùng nói.

Mặc dù trong một thời gian không thể trấn sát được Đông Phương Thái Nhất và những người khác, nhưng theo họ thấy, với thực lực hiện tại, nếu nhất quyết muốn rời đi, đừng nói là họ, ngay cả tồn tại cấp bậc Đại Đế chân chính e rằng cũng không giữ được.

Trong khoảnh khắc, ba luồng khí tức bá đạo kinh khủng trong nháy mắt dâng lên, mang theo một luồng khí tức sát phạt sắc bén xông lên trời, trong nháy mắt phá vỡ sự phong tỏa của chín bóng người, sau đó trực tiếp bay về phía xa.

"Hừ!" Ngay khi ba người tưởng đã thoát được, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Ngay sau đó, thân thể ba người đột ngột rung lên, rồi thân hình trực tiếp định lại tại chỗ.

Trên hư không, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống, căn bản không cho ba người một chút cơ hội thở dốc, trong nháy mắt bao trùm lên người ba người.

"Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe ba tiếng nổ trầm đục vang lên, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, thân thể ba người trực tiếp nổ tung giữa không trung, hóa thành mưa máu ngập trời, hiển nhiên không thể sống nổi.

"Hít..." "Chết, chết rồi!?" "Sao có thể!?

Lão tổ đã vẫn lạc!?

Không thể nào, sao có thể như vậy!?" Thấy cảnh này, từng tiếng hít khí lạnh cũng theo đó truyền ra, hiển nhiên đều bị cảnh tượng đột ngột này làm cho kinh ngạc, đặc biệt là Bá Thể nhất mạch.

Thấy lão tổ vô địch trong lòng họ lại bị xóa sổ một cách nhẹ nhàng như vậy, một luồng cảm xúc tuyệt vọng cũng lan ra trong đám đông.

"Bệ hạ, là bệ hạ đã ra tay!" Đông Phương Thái Nhất và những người khác sững sờ một lát, sau đó trong nháy mắt lộ ra vẻ bừng tỉnh, hiển nhiên đã đoán ra thân phận người ra tay.

"Rút!" Thấy cảnh này, trên hư không, sắc mặt Bất Tử Thiên Hậu cuồng biến.

Hầu như trong nháy mắt đã đưa ra lựa chọn.

Trên Hoàng Sào, vô tận đạo văn điên cuồng lóe lên, lập tức muốn phá vỡ hư không rời khỏi Bá Thể Tổ Tinh.

"Bây giờ mới đi?

Muộn rồi!

Thuộc hạ Thiên Đình, chặn chúng lại cho ta!" Đông Phương Thái Nhất thấy vậy, lập tức hét lớn.

Cùng lúc đó, một đạo Cực Đạo Đế Uy kinh khủng trong nháy mắt oanh kích về phía thông đạo không gian trên hư không.

Tám Đại Chiến Tướng còn lại cũng điều khiển Cực Đạo Đế Binh trong tay trong nháy mắt bao trùm Hoàng Sào, trực tiếp trấn áp Hoàng Sào xuống.

"Giết!" Thấy ba lão tổ của Bá Thể nhất mạch bị trấn sát, sĩ khí của phe Thiên Đình trong nháy mắt tăng cao, trực tiếp điên cuồng tấn công về phía Hoàng Sào.

Từng bóng người bị đánh nổ giữa hư không, toàn bộ cảnh tượng lại một lần nữa xuất hiện cục diện một chiều.

"Giết!" Lúc này, chỉ thấy Long Văn Hắc Kim Kích trong tay Xích Long Đạo Nhân tỏa sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức sát phạt sắc bén kinh khủng trực tiếp bao trùm về phía một tôn thần tướng bên cạnh Bất Tử Thiên Hậu.

"Cẩn thận!" Mấy người bên cạnh thấy vậy lập tức cũng kinh hô một tiếng, sau đó nhao nhao ra tay, muốn chặn lại một kích của Xích Long Đạo Nhân.

"Đối thủ của các ngươi là ta!" Lúc này, bóng dáng của Diệp Phàm và mấy người khác cũng trực tiếp lao tới.

Cực Đạo Đế Binh trong tay cũng bộc phát uy năng vô tận, trực tiếp hóa giải công kích của mấy người đó.

"Phanh!" "A!" Kèm theo một tiếng nổ trầm đục vang lên, sau đó chỉ thấy tôn thần tướng đó miệng phát ra một tiếng hét thảm thê lương.

Toàn bộ thân thể trực tiếp bị Long Văn Hắc Kim Kích xuyên thủng, Cực Đạo Thần Uy kinh khủng cũng điên cuồng tàn phá, trong sát na đã triệt để xóa sạch sinh cơ trên người đối phương.

“Giết Nhật Nguyệt Thần Tướng rồi!” Mấy người bên cạnh sắc mặt cũng đại biến.

Nhật Nguyệt Thần Tướng là cường giả đỉnh cao năm xưa đi theo Bất Tử Thiên Hoàng, bây giờ bị người trấn sát, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Tiếp theo đến lượt các ngươi!” Ánh mắt của Diệp Phàm và những người khác cũng gắt gao nhìn chằm chằm mấy tôn thần tướng còn lại, sát ý trong đôi mắt cũng điên cuồng dâng trào, chiến ý trên người lại một lần nữa điên cuồng dâng lên.

“Giết Nhật Nguyệt Thần Tướng, đáng chết!” Bất Tử Thiên Hậu lúc này thấy Nhật Nguyệt Thần Tướng vẫn lạc, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên người nàng dâng lên, một đòn tấn công sắc bén bá đạo trực tiếp bao trùm về phía Xích Long Đạo Nhân.

“Hừ, Bất Tử Thiên Hậu, đối thủ của ngươi là ta!” Đông Phương Thái Nhất thấy vậy, lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, trực tiếp chặn trước mặt Bất Tử Thiên Hậu.

Cực Đạo Đế Binh trong tay cũng bộc phát ra một đạo vô thượng thần uy.

Không còn sự uy hiếp của Bất Tử Thiên Hậu, Diệp Phàm và những người khác cầm Cực Đạo Đế Binh trực tiếp lao vào giữa Bát Bộ Chúng của Hoàng Sào, như vào chỗ không người.

Nơi họ đi qua, không một ai là đối thủ một hiệp.

“Phanh...” “A...” Sau đó, trong chốc lát, lại có mấy tiếng hét thảm thê lương truyền ra.

Dưới sự phối hợp của Diệp Phàm và mấy người, lại có mấy tôn

thần tướng trực tiếp bị trấn sát.

Trong nháy mắt, bên cạnh Bất Tử Thiên Hậu chỉ còn lại Khôn Thiên Thần Tướng, một tôn trong Bát Bộ Thần Tướng.

"Bát Bộ Thần Tướng cũng chỉ đến thế, tiếp theo đến lượt ngươi!" Ánh mắt của mấy người cũng rơi vào trên người Khôn Thiên Thần Tướng, khí tức kinh khủng trong nháy mắt bộc phát.

"Khốn kiếp, khinh người quá đáng, thật sự coi bản thần tướng là bùn nặn sao!?

Hôm nay có chết cũng phải khiến các ngươi phải trả giá đắt!" Trong đôi mắt của Khôn Thiên Thần Tướng cũng lóe lên một tia cuồng nộ, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng từ trên người hắn dâng lên, hiển nhiên đã động dụng bí pháp.

"Giãy giụa hấp hối!

Chương 167

Toàn lực ra tay, bắt lấy hắn!" Xích Long Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, khí tức của mấy kiện Cực Đạo Đế Binh bùng nổ, trực tiếp bao trùm Khôn Thiên Thần Tướng.

Đối mặt với sự vây công của Bát Phương Chiến Tướng Thiên Đình, Khôn Thiên Thần Tướng tuy là cường giả lão làng của thời đại Thần Thoại, thực lực được xem là tồn tại đỉnh cao dưới Cực Đạo, nhưng đáng tiếc chỉ trong chốc lát đã bị áp chế đến chết.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Các ngươi ép ta, cùng chết đi!" Thấy căn bản không có một chút cơ hội thắng, trong đôi mắt của Khôn Thiên Thần Tướng cũng lóe lên một tia điên cuồng.

Một luồng khí tức cuồng bạo hơn từ trên người hắn bộc phát, kèm theo một luồng khí tức hủy diệt cũng quét ra.

"Muốn tự bạo?

Thật si tâm vọng tưởng!

Chân Long Khốn Thiên Thuật!" Xích Long Đạo Nhân hét lớn một tiếng.

Trên hư không, chín hư ảnh Chân Long hiện ra, trong nháy mắt bao trùm Khôn Thiên Thần Tướng, phong ấn hắn lại.

"Toàn lực ra tay!

Giết hắn!" Xích Long Đạo Nhân hét lớn.

"Giết!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" "Đấu Chiến Thánh Pháp!" "Độ Kiếp Thiên Công!" ... ..

Mấy người không chút do dự, trong nháy mắt phát động vô thượng sát phạt thánh thuật.

Bão táp năng lượng hủy diệt kinh khủng cũng trong nháy mắt quét ra, trong khoảnh khắc đã nuốt chửng Khôn Thiên Thần Tướng, xóa sạch sinh cơ trên người hắn, hiển nhiên không thể sống nổi.

Cùng với sự vẫn lạc của Khôn Thiên Thần Tướng, Bát Bộ Chúng mà Bất Tử Thiên Hậu mang đến cũng triệt để bị tiêu diệt.

"Bất Tử Thiên Hậu, thời gian không còn sớm nữa, tiễn ngươi lên đường!" Đông Phương Thái Nhất thấy cảnh này, lập tức cũng lạnh lùng nói.

Một luồng khí tức vô thượng sát phạt kinh khủng dâng lên, Cực Đạo Đế Binh trong tay mang theo khí tức sát lục vô tận bao trùm về phía Bất Tử Thiên Hậu.

"Sắp chết rồi sao..." Cảm nhận được khí tức hủy diệt tỏa ra từ đòn tấn công kinh khủng của Đông Phương Thái Nhất, đáy mắt Bất Tử Thiên Hậu cũng lóe lên một tia tuyệt vọng.

Nàng rất rõ ràng, với thực lực của mình, đòn tấn công kinh khủng này hiển nhiên không thể nào chống lại được.

"Ông!" Nhưng ngay khi đòn tấn công đó sắp rơi xuống người Bất Tử Thiên Hậu, đột nhiên, trên bầu trời, một cây ngân thương từ trên trời giáng xuống, mang theo một luồng khí tức sát phạt sắc bén vô song, trong nháy mắt va chạm với công kích của Đông Phương Thái Nhất, trực tiếp hóa giải một kích của hắn.

"Là ai!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Đông Phương Thái Nhất cũng

đột ngột thay đổi.

Từ một kích vừa rồi hắn có thể cảm ứng được, thực lực của người đến e rằng không dưới hắn, ít nhất là một tồn tại vô thượng cấp Chuẩn Đế tuyệt đỉnh, thậm chí là cường giả đỉnh phong của Lánh Loại Thành Đạo.

Bất Tử Thiên Hậu lúc này cũng có chút ngơ ngác nhìn hư không, hiển nhiên có chút không rõ rốt cuộc là ai đã ra tay cứu mình.

Trong tầm mắt của mọi người, phía sau hư không, một con ngựa già gầy trơ xương bước ra.

Trên lưng nó là một kỵ sĩ tràn ngập khí tức tang thương vô tận.

Năm tháng đã để lại dấu ấn sâu sắc trên người hắn.

Một người một ngựa bước trên không, không có phong thái phong hoa tuyệt đại, chỉ có khí tức của năm tháng vô tận.

"Ninh, Ninh Phi!?" Nhưng khi Bất Tử Thiên Hậu thấy dáng vẻ của người đến, toàn bộ thân thể cũng đột ngột rung lên, trong thần sắc cũng lóe lên một tia khó tin.

Hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người đến, biểu cảm trên mặt cũng tràn ngập sự ngạc nhiên nồng đậm, hiển nhiên không ngờ người cuối cùng ra tay lại là Ninh Phi.

Rất nhanh, đáy mắt cũng lóe lên một tia phức tạp vô tận.

Đối với Ninh Phi, nội tâm của Bất Tử Thiên Hậu hiển nhiên vô cùng phức tạp.

Đối phương là thanh mai trúc mã của nàng, nhưng sau này vì Bất Tử Thiên Hoàng hoành không xuất thế, nàng cuối cùng đã lựa chọn Bất Tử Thiên Hoàng, còn Ninh Phi thì vẫn luôn âm thầm bảo vệ sau lưng.

Điều này Bất Tử Thiên Hậu không thể không biết.

"Xin lỗi, ta đến muộn!" Nhìn Bất Tử Thiên Hậu vẫn phong hoa tuyệt đại trước mắt, một giọng nói khàn khàn cũng theo đó truyền đến.

"Ninh Phi, thật sự là huynh, muội không ngờ!" Trên mặt Bất Tử Thiên Hậu cũng lộ ra vẻ phức tạp vô cùng, trong lòng hiển nhiên cũng vô cùng cay đắng.

"Ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây!" Ninh Phi mở miệng nói, trong đó tràn ngập sự kiên định nồng đậm.

"Đi sao... bây giờ chúng ta đi được sao?

Ninh Phi, huynh đi đi!" Trên mặt Bất Tử Thiên Hậu lộ ra vẻ tự giễu.

Thực lực của Ninh Phi rất mạnh, điểm này không thể phủ nhận.

Phải biết rằng hắn là đệ nhất thần tướng dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng, là tồn tại chỉ sau Bất Tử Thiên Hoàng.

Nếu không vì sự tồn tại của Bất Tử Thiên Hoàng, Ninh Phi tuyệt đối có thể chứng đạo Cổ Hoàng.

Nhưng lúc này, Bất Tử Thiên Hậu không tin đối phương có thể đưa mình rời đi.

Tình huống của Đại Thành Bá Thể cực tận thăng hoa vừa rồi nàng cũng đã thấy.

Chương 168

Thực lực của Ninh Phi tuy mạnh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một tôn Đại Thành Bá Thể cực tận thăng hoa, hiển nhiên căn bản không có một chút cơ hội nào.

"Ta đã nói, ta sẽ bảo vệ nàng, đó là lời hứa của ta, bất kể kết quả sẽ như thế nào!" Ninh Phi không hề lay động, thản nhiên nói.

Ánh mắt cũng trực tiếp rơi vào trên người đám người Thiên Đình cách đó không xa, đáy mắt cũng lóe lên một tia ngưng trọng vô cùng.

"Đệ nhất thần tướng dưới trướng Bất Tử Thiên Hoàng, Ninh Phi?" Giọng Đông Phương Thái Nhất cũng theo đó truyền đến.

Hiển nhiên lúc này hắn cũng đã đoán ra thân phận của đối phương, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hiển nhiên không ngờ lại có một tồn tại như vậy xuất hiện.

Nhưng rất nhanh, trên mặt lại một lần nữa khôi phục vẻ lạnh băng.

Mặc dù không thể không thừa nhận thực lực của Ninh Phi rất mạnh, nhưng dù vậy, đối phương hiển nhiên cũng tuyệt đối không thể thay đổi được vận mệnh của Hoàng Sào, cũng không thể thay đổi được vận mệnh của Bất Tử Thiên Hậu.

Đối với Ninh Phi, trong lòng hắn tuy có chút bội phục, nhưng đó cũng chỉ là bội phục mà thôi.

Lập trường hai bên khác nhau, đã định trước chỉ có thể trở thành địch nhân.

Ninh Phi chung tình với Bất Tử Thiên Hậu, còn phe Thiên Đình, Diệp Phàm năm xưa đã cùng Thánh Hoàng Tử liên thủ chém giết

Thiên Hoàng Tử, bây giờ Thiên Đình lại tiêu diệt Hoàng Sào, giữa hai bên hiển nhiên căn bản không còn khả năng hòa giải.

"Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình, Đông Phương Thái Nhất?" Ánh mắt Ninh Phi cũng rơi vào trên người Đông Phương Thái Nhất.

"Bất Tử Thiên Hậu hôm nay phải chết, không ai có thể thay đổi được!" Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói.

"Giết ta, trừ phi ngươi bước qua xác ta!" Ánh mắt Ninh Phi cũng trở nên vô cùng lạnh băng, lạnh lùng nói.

"Nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, dưới tay xem thực lực thế nào đi, để ta xem thực lực của đệ nhất thần tướng có giống như trong truyền thuyết không!" Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai luồng khí tức cực đoan Thái Âm Thái Dương cũng dâng lên trên người hắn.

"Khí tức của hai bộ cổ kinh Thái Âm Thái Dương sao...

Nhưng vậy thì sao chứ, chiến!" Cảm nhận được khí tức trên người Đông Phương Thái Nhất, sắc mặt Ninh Phi cũng càng thêm ngưng trọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng chiến ý ngút trời cũng dâng lên từ trên người hắn.

Trường thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt bao trùm về phía Đông Phương Thái Nhất.

"Đến hay lắm!" Đông Phương Thái Nhất hét lớn một tiếng, khí tức trên người cũng tăng lên đến cực hạn.

Trường kiếm màu máu cũng bộc phát khí tức ngút trời, nghênh đón.

Trong nháy mắt, hai người trực tiếp chiến đấu với nhau trên hư

không.

Phía dưới, Bát Phương Chiến Tướng do Diệp Phàm dẫn đầu cũng bắt đầu triển khai cuộc vây quét cuối cùng đối với Bá Thể nhất mạch.

Thực lực của Ninh Phi rất mạnh, đã đạt đến cấp bậc Lánh Loại Thành Đạo.

Luận về tu vi, so với Đông Phương Thái Nhất hiển nhiên cao hơn không ít.

Nhưng Ninh Phi cũng giống như những tồn tại cổ lão kia, tuy đã tự phong, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự trôi đi của khí huyết, cho nên bây giờ khí huyết sớm đã không còn ở đỉnh phong.

Đông Phương Thái Nhất lại được Tần Hạo tạo hóa, là trạng thái đỉnh phong nhất, lại thêm hai bộ cổ kinh Thái Âm Thái Dương và Cực Đạo Đế Binh tồn tại, khiến cho thực lực của Đông Phương Thái Nhất không hề kém Ninh Phi, thậm chí theo cuộc giao chiến của hai bên, Đông Phương Thái Nhất cũng dần dần chiếm thế thượng phong.

Nếu lúc này Ninh Phi muốn rời đi, Đông Phương Thái Nhất cũng không cản được đối phương.

Nhưng đối phương lại một lòng vì Bất Tử Thiên Hậu, tự nhiên tử chiến không lùi.

Như vậy, kết quả tự nhiên cũng có thể biết được.

Cùng với đại chiến tiếp tục, thế yếu của Ninh Phi cũng ngày càng rõ ràng, vết thương trên người cũng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, chỉ có thể bị Đông Phương Thái Nhất áp chế đến chết.

Con ngựa già dưới thân lúc này sớm đã không còn sinh khí, từng vết thương kinh tâm động phách cũng xuất hiện trên người Ninh Phi.

"Phanh!" "Rắc!" Trên hư không, ngay khoảnh khắc ngân thương

và huyết kiếm lại một lần nữa va chạm, chỉ thấy bề mặt ngân thương ánh sáng trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Sau đó một tiếng giòn tan truyền đến, ngân thương cuối cùng cũng không chịu nổi gánh nặng, trực tiếp bị gãy, hiển nhiên đã triệt để bị hủy đi.

Đối diện, thân thể Ninh Phi cũng đột ngột rung lên, một ngụm nghịch huyết cũng cuồng phun ra.

"Kết thúc rồi.

Bản đế kính trọng thực lực và con người của ngươi, bây giờ dùng đòn tấn công mạnh nhất của ta tiễn ngươi đoạn đường cuối cùng!" Nhìn Ninh Phi gần như hấp hối đối diện, Đông Phương Thái Nhất lạnh lùng nói.

"Thái Âm Thái Dương, Âm Dương Vô Cực!" Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh Thái Âm Thái Dương kinh khủng trong nháy mắt bộc phát.

Hai luồng sức mạnh cực đoan kinh khủng giao thoa với nhau trên hư không, kèm theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, mang theo một luồng khí tức vô song trong nháy mắt bao trùm về phía Ninh Phi.

"Đừng!

Ninh Phi, mau đi đi!" Phía dưới, Bất Tử Thiên Hậu thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ đau khổ vô cùng.

"Phanh!" Không có gì bất ngờ, Ninh Phi đã dầu cạn đèn tắt tự nhiên không thể chặn được một kích của Đông Phương Thái Nhất.

Trong nháy mắt, thân thể Ninh Phi liền bị bão táp năng lượng hủy diệt kinh khủng nuốt chửng, sinh cơ trong nháy mắt bị xóa sạch.

Một thế hệ thần tướng Ninh Phi cũng triệt để hạ màn.

“Bất Tử Thiên Hậu, bây giờ đến lượt ngươi.

Lần này xem xem còn ai cứu được ngươi!

Nói thật, bản tọa thật sự thấy không đáng cho Ninh Phi, loại người như ngươi không xứng!” Giải quyết xong Ninh Phi, ánh mắt Đông Phương Thái Nhất cũng rơi vào trên người Bất Tử Thiên Hậu, đáy mắt lóe lên một tia khinh thường.

Chương 169

Đối với Ninh Phi, Đông Phương Thái Nhất tuy lập trường khác nhau, nhưng trong lòng vô cùng bội phục.

Nhưng đối với Bất Tử Thiên Hậu trước mắt, hiển nhiên là khinh thường từ đầu đến cuối.

Tham mộ hư vinh, cuối cùng ruồng bỏ thanh mai trúc mã, đầu vào vòng tay của Bất Tử Thiên Hoàng đang như mặt trời ban trưa.

Sau đó, trường kiếm màu máu trong tay lại một lần nữa vạch phá hư không, bao trùm về phía Bất Tử Thiên Hậu. ... ..

"Ông!" Nhưng lúc này, đột nhiên, phía sau hư không, một thác nước ngũ sắc hiện ra từ hư không.

Toàn bộ thác nước như hóa thành một cánh cửa.

Một bàn tay trực tiếp từ trong thác nước vươn ra, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng từ trên đó bộc phát.

"Phanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay kinh khủng trực tiếp vỗ lên trường kiếm màu máu.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, huyết kiếm trong tay Đông Phương Thái Nhất trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó, bàn tay kinh khủng đó cũng không giảm thế, bao trùm về phía Đông Phương Thái Nhất và những người khác.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức tuyệt thế vô song bao trùm toàn trường.

Lúc này, mọi người chỉ cảm giác toàn bộ trời đất dường như sắp sụp đổ, một luồng tử khí nồng đậm cũng trong nháy mắt lan ra xung

quanh.

“Phi Tiên Bộc, trong truyền thuyết là Phi Tiên Bộc...” Rất nhanh cũng có người nhận ra, thác nước ngũ sắc hiển nhiên chính là Phi Tiên Bộc.

“Thiên Hoàng, là chàng sao?

Thiên Hoàng!” Cảm nhận được khí tức kinh khủng, phía dưới Bất Tử Thiên Hậu vốn đã tuyệt vọng, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia sáng lạ.

Ánh mắt cũng gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay trên hư không, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

“Bất Tử Thiên Hoàng!?” Lúc này, phía dưới đám người Thiên Đình sắc mặt cũng trở nên vô cùng kinh hãi.

Phải biết rằng, Bất Tử Thiên Hoàng là tồn tại khủng bố của mấy trăm vạn năm trước, là thần minh mà Thái Cổ vạn tộc cùng tôn kính, là một trong những tồn tại mạnh nhất từ cổ chí kim.

“Hừ!” Ngay khi bàn tay trên hư không sắp hạ xuống, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Không gian lại một lần nữa nứt ra, cũng có một bàn tay vươn ra.

Một luồng khí tức còn kinh khủng hơn cả Bất Tử Thiên Hoàng trong nháy mắt bộc phát, hung hăng vỗ về phía bàn tay của Bất Tử Thiên Hoàng.

“Phanh!” Khoảnh khắc hai bàn tay va chạm, chỉ thấy bàn tay của Bất Tử Thiên Hoàng đột ngột rung lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả cánh tay trong nháy mắt nổ tung, trực tiếp hóa thành một đám sương máu.

Một tiếng hét thảm cũng từ phía bên kia của Phi Tiên Bộc truyền

đến, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Bàn tay phía dưới thì không giảm thế, trực tiếp hung hăng vỗ về phía Phi Tiên Bộc, phảng phất như muốn đánh xuyên qua Phi Tiên Bộc.

"Ông ông ông..." Phảng phất như Bất Tử Thiên Hoàng ở phía đối diện của Phi Tiên Bộc cũng cảm ứng được ý đồ của đối phương, trên Phi Tiên Bộc cũng bộc phát ra một luồng dao động quỷ dị.

Sức mạnh không gian kinh khủng cũng điên cuồng dâng trào, cánh cửa vốn đang mở ra cũng bắt đầu đóng lại, hiển nhiên muốn ngăn cản công kích của đối phương.

"Hừ!" "Phanh!" Lại một tiếng hừ lạnh truyền đến, khí tức trên bàn tay kinh khủng lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt.

Khoảnh khắc tiếp theo, hung hăng rơi xuống trên Phi Tiên Bộc giữa hư không.

Trong ánh mắt của đám đông phía dưới, Phi Tiên Bộc giữa hư không lập tức bắt đầu rung chuyển dữ dội, cuối cùng nổ tung, trực tiếp bị đánh nát.

Một hố đen kinh khủng cũng hiện hóa giữa hư không, bàn tay kinh khủng trực tiếp thuận theo hố đen vươn vào.

Trong thế giới kẽ hở Tiên Vực, trong một đại điện khí thế hùng vĩ, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào ngũ sắc, mặt đẹp như ngọc, lúc này đang vẻ mặt kinh hãi nhìn hư không.

Chỉ thấy lúc này một cánh tay của hắn máu tươi đầm đìa, khí tức trên người cũng dao động kịch liệt, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Trước mặt hắn là một thác nước ngũ sắc, chính là Phi Tiên Bộc.

“Đáng chết, không ổn!” Lúc này, phảng phất như thấy được cảnh tượng kinh khủng, sắc mặt nam tử cự biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Phi Tiên Bộc trước mặt đột ngột nổ tung, sau đó một hố đen kinh khủng hiện hóa.

Một luồng khí tức vô song kinh khủng từ trong hố đen tỏa ra.

Rồi một bàn tay cũng hiện ra từ hư không, mang theo một luồng khí tức hủy diệt hung hăng vỗ về phía hắn.

“Không ổn!” Sắc mặt nam tử lại một lần nữa đại biến.

Hắn đưa tay ra, một thanh thiên đao ngũ sắc hiện hóa, sau đó một luồng hào quang chói lọi kinh khủng cũng bộc phát, hung hăng chém về phía bàn tay.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Ngay khoảnh khắc lưỡi đao ngũ sắc vừa chạm vào bàn tay, cảnh tượng máu thịt tung tóe trong tưởng tượng căn bản không xảy ra.

Bàn tay kinh khủng đó đã đánh nát lưỡi đao ngũ sắc, cuối cùng trực tiếp rơi xuống trên Ngũ Thải Thiên Đao.

“Rắc!” Kèm theo một tiếng giòn tan truyền đến, trong ánh mắt kinh hãi của nam tử, Ngũ Thải Thiên Đao giữa hư không phát ra một tiếng giòn tan, cuối cùng trực tiếp gãy nát giữa hư không, vỡ thành nhiều mảnh.

Bàn tay khổng lồ kinh khủng cũng không giảm thế, quét về phía hắn.

“Không thể nào!?” Sắc mặt Bất Tử Thiên Hoàng lại một lần nữa cuồng biến.

Phải biết rằng, thanh ngũ sắc thiên đao kia chính là chí bảo thành

đạo Bất Tử Thiên Đao, sau vô số lần tôi luyện, phẩm cấp của nó đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chương 170

Tuy chưa hoàn toàn lột xác thành tiên khí, nhưng cũng đã vượt qua cực đạo đế binh thông thường.

Vậy mà bây giờ lại bị người ta dùng một tay đập nát, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bất Tử Thần Hoàng Thuật!" Chứng kiến cảnh đó, đồng thời cảm nhận được khí tức của bàn tay trong hư không, Bất Tử Thiên Hoàng không dám do dự chút nào.

Ngũ sắc thần quang tức khắc bùng nổ từ trên người, khí tức toàn thân cũng như ngồi tên lửa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Một luồng khí tức sát phạt lăng lệ kinh hoàng trực tiếp bao trùm về phía bàn tay trong hư không.

"Phanh!" Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, hai luồng công kích va chạm trực tiếp giữa không trung.

Chẳng mấy chốc, giống như Bất Tử Thiên Đao lúc trước, đòn tấn công của Bất Tử Thiên Hoàng liền bị đập nát.

Bàn tay kinh hoàng kia cũng tức khắc giáng xuống người hắn.

Cả người hắn như một viên đạn pháo, tức khắc bay ngược ra ngoài, nện mạnh xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, bàn tay kia cũng trực tiếp bao phủ xuống cung điện bên dưới.

Theo từng tiếng nổ trầm đục vang lên, đại điện nơi Bất Tử Thiên Hoàng ở cũng hoàn toàn hóa thành một đống đổ nát hoang tàn.

Tại chỗ chỉ còn lại một dấu tay khổng lồ sâu không thấy đáy đầy

đáng sợ.

"Khụ khụ khụ… là ai!?

Mạnh… mạnh quá, thực lực này… Tiên sao?

Không đúng, trong Tiên Vực cũng không có tồn tại kinh khủng như vậy.

Lẽ nào là tồn tại cấp bậc Tiên Vương vô thượng trong truyền thuyết của Tiên Vực?

Không thể nào, sao trời đất này có thể có tồn tại cấp bậc đó được!" Một lúc lâu sau, từ trong đống phế tích bên dưới, một bóng người vô cùng thảm hại bay lên.

Quần áo trên người hắn rách nát tả tơi, những vết thương kinh tâm động phách bao trùm khắp cơ thể, khí tức cũng suy yếu đến cực hạn.

Ánh mắt hắn nhìn vào hắc động đang từ từ khép lại trong hư không, sắc mặt âm tình bất định, rõ ràng đã bị thực lực của bàn tay khổng lồ kia làm chấn động sâu sắc.

Đối phương cách hai giới, không cần mượn Phi Tiên Bộc mà trực tiếp phá vỡ rào cản hai giới, đánh hắn trọng thương, thực lực này khiến hắn có chút kinh hãi.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, nếu vừa rồi không có bảo thuật của nhất mạch Ngũ Sắc Thần Hoàng hộ thân, e rằng hắn đã hoàn toàn vẫn lạc.

Vừa rồi vào thời khắc mấu chốt nhất, hắn đã khởi động Thần Hoàng Bất Tử Thân và Niết Bàn Thuật mới miễn cưỡng giữ được một mạng, nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng kinh khủng, trong thời gian ngắn rõ ràng không thể hồi phục lại đỉnh phong.

“Chết tiệt!” Nhìn một lượt cảnh hỗn loạn xung quanh, Thiên Hoàng thầm mắng một tiếng trong miệng, lập tức không chút do dự, thân hình hóa thành một luồng thần hồng, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Động tĩnh vừa rồi chắc chắn không thể giấu được những tồn tại đỉnh tiêm của thế giới này.

Ở đây hắn có một kẻ tử địch, nếu đối phương biết được trạng thái của hắn lúc này, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

“Hướng đó… Bất Tử Thiên Hoàng?

Khí tức kia… là Tiên sao?” Cùng lúc đó, ở một phương hướng khác của thế giới này, một người mặc thanh bào, lưng đối chúng sinh, chắp tay sau lưng đứng thẳng.

Ánh mắt hắn cũng nhìn về hướng Bất Tử Thiên Hoàng, mày nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có.

“Chỉ còn thiếu bước cuối cùng!

Hy vọng có thể thành công, Tiên sao… Vô Thủy ta cả đời không thua kém ai, nhất định sẽ bước vào cảnh giới trong truyền thuyết đó!” Nam tử lẩm bẩm, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ kiên định vô cùng.

Người này không ai khác, chính là Vô Thủy Đại Đế vẫn luôn đối đầu với Bất Tử Thiên Hoàng.

Cùng lúc đó, trên Bá Thể Tổ Tinh, trong hư không, một bóng người hiện ra, theo đó là một luồng khí tức ngạo nghễ cửu thiên thập địa tức khắc lan tràn khắp nơi.

“Chúng thần tham kiến Thiên Đế bệ hạ!” Đông Phương Thái Nhất và những người khác thấy người đến, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Người này không ai khác, chính là Tần Hạo.

"Không thể nào, không thể nào, Thiên Hoàng, Thiên Hoàng không thể thất bại được!" Lúc này, trên mặt Bất Tử Thiên Hậu lại lộ ra vẻ tuyệt vọng sâu sắc.

Sự xuất hiện của Bất Tử Thiên Hoàng khiến tâm trạng vốn đã tuyệt vọng của nàng ta tức khắc trở nên tràn đầy kinh hỉ, hiển nhiên không ngờ Bất Tử Thiên Hoàng thật sự còn sống.

Trong mắt nàng ta, Bất Tử Thiên Hoàng là tồn tại vô địch, chỉ cần có Bất Tử Thiên Hoàng, không có chuyện gì là không làm được.

Nhưng loại cảm xúc này chỉ duy trì chưa đầy mười hơi thở đã bị đập tan nát.

Chỉ một chiêu mà Bất Tử Thiên Hoàng đã bị trọng thương, có thể tưởng tượng trong lòng nàng ta kinh hãi đến mức nào.

"Thần Hoàng Bảo Thuật sao… Có chút thú vị!

Thôi vậy, chỉ là một con chim tạp nham mà thôi, không gây nổi sóng gió gì lớn, cứ để lại cho Vô Thủy đi!" Tần Hạo hiển nhiên cũng cảm ứng được tình hình trong không gian kẽ hở.

Vốn tưởng một kích đã đủ để trấn sát Bất Tử Thiên Hoàng, không ngờ đối phương lại có Chân Hoàng Bảo Thuật hộ thân.

Tuy chỉ là bản thiếu sót của Chân Hoàng Bảo Thuật, nhưng cũng giúp hắn ta chạy thoát được một mạng.

Đương nhiên, với thực lực của Tần Hạo, nếu thật sự dùng toàn lực, đừng nói là bản thiếu sót của Chân Hoàng Bảo Thuật, dù là bản hoàn chỉnh của Thập Hung Bảo Thuật cũng tuyệt đối thập tử vô sinh.

Vừa rồi Tần Hạo chỉ là tiện tay tung một kích, thậm chí chưa dùng đến một thành thực lực.

“Giết hết đi!” Tần Hạo lướt nhìn đám người Thiên Đình xung quanh, nhàn nhạt nói.

Sau khi Tần Hạo hiện thân, trận chiến này tự nhiên cũng không còn chút hồi hộp nào.

Bất Tử Thiên Hậu trực tiếp bị trấn sát, cường giả của nhất mạch Bá Thể cũng toàn bộ bị Bát Phương Chiến Tướng chém giết sạch sẽ.

Tuy rằng nhất mạch Bá Thể không bị diệt tuyệt hoàn toàn như Thánh Thể Tổ Tinh, nhưng dù vậy, muốn khôi phục nguyên khí cũng là chuyện không thể, ít nhất là khi Thiên Đình còn tồn tại thì không thể nào, trừ phi cường giả đời sau của nhất mạch Bá Thể có thể thần phục Thiên Đình.

Chương 171

Nhất mạch Bá Thể và Hoàng Sào bị diệt vong lại một lần nữa dấy lên một cơn bão kinh hoàng trên khắp các tinh vực trong vũ trụ.

Trước có Thần Đình, bây giờ lại có nhất mạch Bá Thể và Hoàng Sào, ba thế lực đỉnh phong liên tiếp bị diệt vong cũng khiến tất cả mọi người được chứng kiến sự kinh khủng và mạnh mẽ của Thiên Đình.

Lập tức không ít thế lực cũng hoàn toàn dập tắt chút tâm tư cuối cùng trong lòng, lần lượt phủ phục xưng thần với Thiên Đình.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, lại một trăm năm nữa đã trôi qua kể từ khi Thiên Đình thành lập.

Trăm năm qua, toàn bộ vũ trụ cũng đã xảy ra những biến đổi nghiêng trời lệch đất, Thiên Đình cũng đã hoàn toàn trở thành chúa tể của thế giới này.

Bây giờ, Bắc Đẩu lại một lần nữa xảy ra một chuyện chấn động cả trời đất, đó chính là trong Hoang Cổ Cấm Địa xuất hiện khe nứt Tiên Vực, Thành Tiên Lộ sắp mở ra.

Lúc này trên không Hoang Cổ Cấm Địa, một khe nứt khổng lồ vắt ngang hư không.

Trên bề mặt khe nứt, vô tận đạo tắc huyền diệu cũng hiển hiện giữa không trung.

Xuyên qua khe nứt, có thể mơ hồ nhìn thấy một đại thế giới khí thế hùng vĩ mênh mông hiện ra.

Từng luồng pháp tắc Tiên Vực vượt lên trên pháp tắc trời đất cũng thỉnh thoảng hiện ra giữa hư không.

Trong chốc lát, ánh mắt của gần như tất cả cường giả đỉnh tiêm

trong vũ trụ đều đổ dồn về Hoang Cổ Cấm Địa.

"Thành Tiên Lộ cuối cùng cũng sắp mở ra, những khối u ác tính kia cũng đến lúc phải giải quyết triệt để rồi!" Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng khó tả.

"Ca ca chuẩn bị ra tay sao?

Nhưng theo muội được biết, con đường tiên này thực tế đã bị đứt đoạn, căn bản không phải là Thành Tiên Lộ thật sự, e rằng đến lúc đó bọn chúng sẽ không mắc lừa đâu!" Nữ Đế bên cạnh cũng nhìn Tần Hạo nói.

Hoang Cổ Cấm Địa cũng là đạo trường của Nữ Đế, đối với cái gọi là Thành Tiên Lộ bên trong hiển nhiên cũng đã nghiên cứu qua.

Con đường này có lẽ từ rất lâu trước đây quả thực là một con đường tiên thật sự, nhưng sau này có lẽ vì một vài biến cố, con đường tiên này đã bị đứt đoạn, căn bản không có điểm cuối, có thể nói là một con đường không có lối về.

"Yên tâm đi, bọn chúng sẽ tới.

Cùng lắm thì ta sẽ đả thông hoàn toàn con đường tiên này, dẫn dắt pháp tắc và trường sinh vật chất của Tiên Vực thật sự tới.

Đến lúc đó, ta không tin đám Chí Tôn Cấm Khu kia có thể nhịn được!" Tần Hạo cười lạnh nói.

"Nhưng làm như vậy, chẳng phải là như ý nguyện của bọn chúng sao?" Nữ Đế nghe vậy mày cũng nhíu lại.

Đối với thủ đoạn của Tần Hạo, nàng không hề nghi ngờ, với thực lực của Tần Hạo muốn đả thông thông đạo Tiên Vực hiển nhiên không phải là chuyện không thể.

“Như ý nguyện?

Sao có thể?

Ta tuy có thể giúp bọn chúng đả thông con đường tiên, nhưng không nói sẽ để bọn chúng tiến vào Tiên Vực!

Lần này, những Chí Tôn Cấm Khu nào từng phát động hắc ám động loạn, một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát!” Tần Hạo cười lạnh nói.

“Vậy muội cần làm gì?” Nữ Đế cũng nhìn Tần Hạo nói.

“Đơn giản, muội chỉ cần trông chừng những Sinh Mệnh Cấm Khu đó là được.

Đợi đám Chí Tôn Cấm Khu kia bước vào con đường tiên, muội liền triệt để xóa sổ những Sinh Mệnh Cấm Khu đó!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Muội biết rồi!

Ca ca!” Nữ Đế đáp.

Sau khi giao phó xong những việc này, Tần Hạo cũng không do dự, thân hình khẽ động, trực tiếp đến trên không Hoang Cổ Cấm Địa.

Ánh mắt hắn cũng rơi vào khe nứt kia, ngũ sắc tiên quang không ngừng tỏa ra từng luồng quy tắc Tiên Vực huyền diệu.

Nhưng lúc này khe nứt kia bị một lớp màn sáng bao phủ, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn mở ra.

Tần Hạo thấy vậy cười khẽ, trực tiếp lờ đi sự ngăn cản của màn sáng, thân hình khẽ động, liền bước vào trong khe nứt.

Trong khe nứt tràn ngập vô tận hung hiểm, các loại cương phong điên cuồng tàn phá.

Nhưng đối với Tần Hạo hiển nhiên không có chút uy hiếp nào.

Hắn đi thẳng về phía trước, một lát sau, đã đến cuối con đường.

Đúng như dự liệu, con đường tiên này đã bị đứt.

Ở phía xa, một màn sáng càng thêm rực rỡ và to lớn hiện ra, hiển nhiên đó mới là rào cản của Tiên Vực thật sự.

Từng luồng pháp tắc Tiên Vực huyền diệu không ngừng diễn hóa, đan xen thành khí tức huyền diệu, vô tận đạo vận cũng từ trên đó hiện ra.

Toàn bộ rào cản Tiên Vực hoàn toàn được dệt thành bởi pháp tắc Tiên Vực.

Theo Tần Hạo thấy, độ cứng của rào cản này căn bản không phải là thứ mà đám Chí Tôn Cấm Khu có thể phá vỡ.

Đừng nói là bọn chúng, dù là Đại Đế đỉnh phong cũng xa xa không đủ, ít nhất cần có tồn tại cấp bậc Hồng Trần Tiên mới có thể lay động.

Đương nhiên, chỉ là lay động, muốn phá vỡ thì ít nhất cần sức mạnh của ba vị Hồng Trần Tiên mới được.

Giống như Bất Tử Thiên Hoàng trong nguyên tác đã nói, cần có tọa độ Tiên Vực, cộng thêm ba vị Hồng Trần Tiên ra tay mới có thể phá vỡ rào cản Tiên Vực.

Nhưng đối với Tần Hạo, hiển nhiên không có chút khó khăn nào.

"Mở cho ta!" Tâm niệm vừa động, một cây trường thương màu máu cũng xuất hiện trong tay hắn.

Một luồng khí tức sát phạt lăng lệ kinh hoàng vô cùng cũng tức khắc bộc phát ra.

Chính là sát phạt chí bảo Thí Thần Thương.

Chương 172

Ngay lúc Thí Thần Thương xuất hiện, rào cản Tiên Vực ở phía xa cũng kịch liệt rung động.

Đối mặt với khí tức kinh khủng của Thí Thần Thương, rào cản Tiên Vực kia phảng phất như sắp sụp đổ, trời đất cũng vì thế mà run rẩy.

So với những cái gọi là cực đạo đế binh và tiên khí, Thí Thần Thương trong tay Tần Hạo hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Thí Thần Thương đột nhiên bùng nổ một luồng quang mang rực rỡ, rồi mang theo một luồng khí tức sát phạt lăng lệ kinh hoàng vô cùng, tức khắc xuyên thủng rào cản Tiên Vực phía trước.

Trong khoảnh khắc, vô tận tiên linh chi khí và trường sinh vật chất cũng điên cuồng tràn vào, điên cuồng đổ vào trong thông đạo.

Thấy cảnh này, hai tay Tần Hạo cũng nhanh chóng tiếp dẫn, cuối cùng trực tiếp biến lỗ hổng kinh hoàng kia thành một cánh cửa khổng lồ, trở thành một thông đạo Tiên Vực ổn định.

Làm xong tất cả, Tần Hạo cũng không chút do dự, lật tay một cái, một trận bàn cũng xuất hiện trong tay hắn.

Một luồng khí tức túc sát kinh hoàng cũng lan tỏa ra.

Trận bàn đón gió mà lớn, tức khắc hóa thành một đại trận kinh hoàng bao phủ toàn bộ Thành Tiên Lộ.

Trận bàn này là do Tần Hạo tiện tay luyện chế, mục đích tự nhiên là vì đám Chí Tôn Cấm Khu xông vào con đường tiên.

Trận bàn này tuy ở thế giới Hồng Hoang không là gì, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không nhốt được, thậm chí nhốt Thái Ất Kim Tiên

cũng khó, nhưng dùng để đối phó với đám Chí Tôn Cấm Khu tự chém này thì tuyệt đối dư dả.

Bố trí xong tất cả, thân hình Tần Hạo khẽ động trực tiếp rời khỏi không gian con đường tiên.

Về phần màn sáng ngũ sắc bao bọc bên ngoài con đường tiên, theo Tần Hạo thấy, chẳng mấy chốc sẽ bị tiên linh chi khí tuôn ra từ Tiên Vực đồng hóa, rồi sẽ hoàn toàn biến mất.

Đợi đến khi màn sáng biến mất, cũng là ngày con đường tiên thật sự mở ra, đồng thời cũng là lúc Tần Hạo thu hoạch cuối cùng.

Có tiên linh chi khí tỏa ra từ Tiên Vực, Tần Hạo không tin đám Chí Tôn Cấm Khu kia sẽ không mắc lừa.

Phải biết rằng trong tiên linh chi khí có chứa không ít trường sinh vật chất, những thứ này đối với Chí Tôn Cấm Khu tuyệt đối có sức hấp dẫn trí mạng.

Trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua.

Đúng như Tần Hạo dự liệu, tiên linh chi khí trong thông đạo con đường tiên không ngừng đồng hóa màn sáng bên ngoài.

Lúc này trên màn sáng đã xuất hiện một vài vết nứt, thỉnh thoảng tỏa ra một ít tiên linh chi khí.

Không ít tu sĩ cũng nhận được phúc trạch trong đó.

Việc Thành Tiên Lộ sắp mở ra đã thu hút vô số tu sĩ, trong đó nhiều hơn là những lão quái vật tuổi thọ không còn bao nhiêu, hiển nhiên muốn đánh cược một lần cuối cùng.

Tiên linh chi khí tỏa ra vừa hay giáng xuống đầu họ.

Có lão quái vật dung hợp trường sinh vật chất trong tiên linh chi khí mà tuổi thọ tăng vọt, có người phúc duyên sâu dày hơn còn được

tiên linh chi khí tưới nhuần mà sống lại một đời, có thể nói là cơ duyên nghịch thiên.

Trong chốc lát, toàn bộ Bắc Đẩu cũng hoàn toàn chấn động.

Ngày càng nhiều tu sĩ lần lượt đến Hoang Cổ Cấm Địa.

Trong chốc lát, cả Hoang Cổ Cấm Địa trở thành thánh địa của cả trời đất.

Theo thời gian trôi đi, tiên linh chi khí tỏa ra từ trong khe nứt cũng ngày càng nồng đậm.

Lại mấy tháng nữa trôi qua.

"Rắc…" Một ngày nọ, đột nhiên, màn sáng trên bề mặt khe nứt Tiên Vực bỗng phát ra một tiếng giòn tan.

Rồi ngay sau đó, toàn bộ màn sáng cũng tức khắc vỡ nát, cả con đường cũng hoàn toàn mở ra, vô tận tiên linh chi khí cũng điên cuồng tràn vào.

"Mở rồi, Thành Tiên Lộ mở rồi!" "Tốt quá, thật sự tốt quá!

Mọi người mau xông lên a!" "Xông vào con đường tiên!" Thấy cảnh này, vẻ mặt của một đám tu sĩ bên dưới cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Lập tức từng bóng người cũng lao vút lên trời, trực tiếp xông về phía con đường tiên giữa không trung.

"Phanh phanh phanh phanh…" Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe từng tiếng trầm đục vang lên, một luồng khí tràng vô hình cũng tỏa ra từ trên con đường tiên.

Rồi tất cả tu sĩ đến gần đều trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, căn bản không thể đến gần dù chỉ một chút.

"Chết tiệt, chuyện gì vậy!?" "Tại sao, tại sao không thể xông vào

con đường tiên?" "Lẽ nào con đường tiên là giả?" Thấy cảnh này, đám tu sĩ khổ sở chờ đợi bên dưới hiển nhiên có chút không bình tĩnh được nữa.

Từng người một trên mặt cũng lộ ra vẻ hung tợn và không cam lòng.

Mắt thấy con đường tiên mở ra, nhưng lại không thể đến gần, sự không cam lòng trong lòng có thể tưởng tượng được.

Không cần nói, tất cả hiển nhiên đều là thủ đoạn của Tần Hạo.

Phải biết rằng Thành Tiên Lộ là nơi chôn cất mà Tần Hạo chuẩn bị cho bọn họ, tự nhiên sẽ không để người bình thường dễ dàng đặt chân vào.

"Ông ông ông…" Đúng lúc này, đột nhiên, trong các Sinh Mệnh Cấm Khu ở Bắc Đẩu, từng luồng lưu quang cũng lao vút lên trời.

Theo đó là từng luồng khí tức cổ xưa kinh hoàng, vô thượng mênh mông cũng tức khắc lan tỏa.

Từ Thái Sơ Cổ Khoáng, Tiên Lăng, Thần Khư và các Sinh Mệnh Cấm Khu khác, từng bóng người vĩ ngạn đạp không mà đi.

Khi những bóng người này hiện ra, trong hư không, thiên địa vạn đạo cũng không ngừng bi thương, phẫn phất như không chịu nổi khí tức của những tồn tại kinh khủng này.

Không cần nói, những người này hiển nhiên chính là Chí Tôn Cấm Khu trong các Sinh Mệnh Cấm Khu.

"Trời ạ, những người này là ai!?

Mạnh… mạnh quá, khí tức thật kinh khủng, trang phục thật cổ xưa!" "Cực đạo khí tức, trời ạ, lẽ nào bọn họ đều là cường giả cực đạo!?" "Không thể nào!?

Sao giữa trời đất lại có nhiều cường giả cực đạo tồn tại như vậy!?" Ngay lúc những Chí Tôn Cấm Khu này xuất hiện, toàn bộ Bắc Đẩu cũng hoàn toàn chấn động.

Trừ một số ít thế lực có truyền thừa lâu đời mơ hồ biết được lai lịch của những Chí Tôn Cấm Khu này, đối với đại đa số tu sĩ, sự tồn tại của những Chí Tôn Cấm Khu này hiển nhiên đều vô cùng xa lạ.

Chương 173

“Lũ kiến hôi mà cũng vọng tưởng xông vào con đường tiên!

Thật không biết trời cao đất rộng!

Con đường tiên há là nơi các ngươi có thể nhúng chàm?

Bản hoàng vừa mới thức tỉnh, chính là cần bổ sung một ít khí huyết, hãy trở thành huyết thực của bản hoàng đi!” Lúc này, một vị Chí Tôn Cấm Khu cổ xưa vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, ánh mắt cũng rơi xuống đám tu sĩ bên dưới, trong hai mắt cũng lóe lên một tia sáng khát máu.

Rồi hắn há to miệng, một luồng lực thôn phệ kinh hoàng cũng từ đó bộc phát ra, trực tiếp bao trùm lên người đám tu sĩ bên dưới.

“Đúng là đồ ngốc!” “Không biết sống chết!” “Chết đừng có lôi ta theo!” Trong đó không ít Chí Tôn Cấm Khu thấy cảnh này, lập tức thân hình lùi nhanh, trực tiếp kéo dài khoảng cách với vị Chí Tôn Cấm Khu kia.

Từng người một như đang nhìn một tên ngốc, nhìn đối phương.

Vị tồn tại trước mắt hiển nhiên vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, đối với Bắc Đẩu ngày nay hiển nhiên không hiểu rõ nhiều, cho nên mới có thể không kiêng nể gì như vậy.

“Ông!” Quả nhiên, ngay lúc những Chí Tôn Cấm Khu kia lùi lại, trong hư không, một bàn tay khổng lồ kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm lên người vị Chí Tôn Cấm Khu kia.

Trong lúc đối phương chưa kịp phản ứng, bàn tay khổng lồ đã nện mạnh lên người hắn.

Rồi cả người hắn đột nhiên chấn động, ngay sau đó, trực tiếp hóa

thành một đám sương máu, hiển nhiên không còn sống được nữa.

"Hít…" Thấy cảnh này, lập tức không ít Chí Tôn Cấm Khu cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là những Chí Tôn Cấm Khu vốn đang trong giấc ngủ sâu, hiển nhiên cũng không biết những chuyện đã xảy ra trên Bắc Đẩu trước đây.

Lúc này thấy một vị Chí Tôn Cấm Khu như một con kiến bị dễ dàng đập chết, hiển nhiên cũng đều bị dọa sợ.

Thực lực này hiển nhiên vượt xa dự liệu của bọn họ.

Phải biết rằng, Đại Đế cổ xưa thật sự cũng không thể làm được điều này.

Chẳng phải mạnh như Hư Không Đại Đế, cả đời chinh chiến Sinh Mệnh Cấm Khu, cuối cùng chém giết được Chí Tôn Cấm Khu cũng chỉ có vài người thôi sao.

Lập tức những Chí Tôn Cấm Khu không biết chuyện, tâm tư vốn có chút ngông cuồng cũng lập tức thu liễm lại.

Hiển nhiên cũng ý thức được, trời đất ngày nay e rằng có chút không giống với dự liệu của bọn họ.

Họ trực tiếp đè nén ý niệm trong lòng, rồi dời ánh mắt lên Thành Tiên Lộ.

"Trường sinh vật chất thật nồng đậm!

Tiên linh chi khí, là tiên linh chi khí thật sự!" "Ta có một loại cảm giác, đạo thương tự chém trên người ta đang lành lại!" "Khí huyết của ta hình như đang hồi phục!

Tuổi thọ cũng đang tăng lên!

Con đường tiên, là Thành Tiên Lộ thật sự, không sai được, tuyệt

đối là thời gian chính xác, địa điểm chính xác, lộ tuyến chính xác!" Ngay sau đó, ánh mắt của những Chí Tôn Cấm Khu này cũng rơi vào tiên linh chi khí đang tỏa ra kia, đồng thời cũng dung nhập tiên linh chi khí vào người mình.

Rất nhanh, sau khi cảm ứng được sự biến hóa trên người, từng người một trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Ngay sau đó, từng vị Chí Tôn Cấm Khu cũng không chút do dự, há to miệng, một luồng lực thôn phệ kinh hoàng cũng tức khắc bộc phát.

Vô tận tiên linh chi khí cũng tức khắc dung nhập vào trong cơ thể bọn họ.

Rồi ngay sau đó, từng luồng khí tức cổ xưa kinh hoàng cũng từ trên người bọn họ dâng lên.

Dưới sự tưới nhuần của tiên linh chi khí, họ phát hiện trạng thái của mình cũng bắt đầu hồi phục về trạng thái đỉnh phong.

Khí huyết trên người những Chí Tôn Cấm Khu vốn tuổi thọ không còn bao nhiêu cũng bắt đầu tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Từng luồng khí tức bành trướng kinh hoàng cũng từ trên người bọn họ bộc phát ra.

"Cảm giác này, cảm giác này, tiên linh chi khí, tuyệt đối là tiên linh chi khí trong truyền thuyết!" Trên mặt từng vị Chí Tôn Cấm Khu cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Cùng lúc đó, không ít Chí Tôn Cấm Khu vốn đang co rút trong cấm khu chuẩn bị quan sát, lúc này hiển nhiên cũng có chút ngồi không yên.

Không ít Chí Tôn Cấm Khu đều cảm thấy đây không phải là con đường tiên thật sự, không phải là thời gian và địa điểm chính xác.

Nhưng lúc này, thấy sự lột xác trên người những Chí Tôn Cấm Khu kia, ý nghĩ này hiển nhiên cũng có chút dao động, đặc biệt là khi cảm nhận được những Chí Tôn Cấm Khu kia đang lột xác về đỉnh phong, họ cũng hoàn toàn ngồi không yên nữa.

"Vút!" Lúc này, trong Thái Sơ Cổ Khoáng, một vị Chí Tôn Cấm Khu cuối cùng cũng không nhịn được, lao vút lên trời, trực tiếp lao về hướng Hoang Cổ Cấm Địa.

Ngay sau đó, có người thứ nhất thì có người thứ hai.

Lại hơn mười bóng người Chí Tôn Cấm Khu xuất hiện tại Hoang Cổ Cấm Địa, từng luồng khí tức áp bức kinh hoàng cũng điên cuồng dâng trào.

"Trời ạ, những người đó… là những Cổ Hoàng và Đại Đế đã vẫn lạc trong truyền thuyết!?

Không thể nào!?" Sự xuất hiện của những cường giả cực đạo này hiển nhiên cũng khiến đám tu sĩ bên dưới hoàn toàn chết lặng.

Những tồn tại đã vẫn lạc trong truyền thuyết xuất hiện ngay trước mắt, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

"Ông ông ông…" Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Lúc này, đột nhiên một vị Chí Tôn Cấm Khu thân thể đột nhiên chấn động, rồi một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Cả người hắn phảng phất như đã hoàn thành một loại lột xác nào đó, một luồng khí tức tuyệt cường cũng tức khắc dâng lên.

"Đỉnh phong, cảm giác trở lại đỉnh phong thật tốt!" Một vị Chí Tôn Cấm Khu cảm ứng tình hình trong cơ thể lúc này, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Giờ phút này, có lẽ không nên gọi hắn là Chí Tôn Cấm Khu nữa, bởi vì nhờ có tiên linh chi khí, đạo thương của hắn đã hoàn toàn hồi phục, một lần nữa trở lại đỉnh phong, trở thành một tồn tại cấp bậc Cổ Hoàng Đại Đế thật sự.

"Vút vút vút…" Thấy cảnh này, cuối cùng những Chí Tôn Cấm Khu vẫn còn do dự kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cuối cùng cũng bước ra khỏi Sinh Mệnh Cấm Khu, đến Hoang Cổ Cấm Địa.

Giờ phút này, toàn bộ Chí Tôn Cấm Khu trong các Sinh Mệnh Cấm Khu trên Bắc Đẩu đều đã tụ tập tại đây.

"Cuối cùng cũng đã đủ rồi sao?

Chương 174

Nếu đã như vậy, thì cũng đến lúc bắt đầu rồi!" Trên không Hoang Cổ Cấm Địa, trên Lăng Tiêu Điện của Lăng Tiêu Thành, Tần Hạo hai mắt lạnh lùng nhìn đám Chí Tôn Cấm Khu tụ tập bên dưới, trong mắt cũng lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Trong cảm ứng của hắn, trong số mấy chục vị Chí Tôn Cấm Khu này, trừ một số ít bóng người trên người không có quá nhiều nghiệp lực, những người còn lại gần như toàn bộ đều chìm trong bóng tối, hiển nhiên đều đã không chỉ một lần phát động hắc ám động loạn.

Lập tức Tần Hạo cũng không chút do dự, duỗi tay điểm một cái, một luồng dao động u ám cũng bắn ra, lập tức rơi xuống khe nứt Tiên Vực bên dưới.

"Ông ông ông…" Lúc này, khe nứt Tiên Vực trước mắt cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt của một đám Chí Tôn Cấm Khu, khe nứt giữa không trung có xu hướng khép lại, tiên linh chi khí vốn có cũng ngừng tỏa ra.

"Gì!?

Không hay rồi, con đường tiên sắp đóng lại!" Thấy cảnh này, sắc mặt của một đám Chí Tôn Cấm Khu cũng đột nhiên biến đổi.

Đặc biệt là những Chí Tôn Cấm Khu vừa mới đến, từng người một sắc mặt hiển nhiên cũng trở nên vô cùng khó coi.

So với những Chí Tôn Cấm Khu đến sớm hơn, bọn họ hiển nhiên đã tụt hậu quá nhiều.

"Không được, nhất định phải bước vào con đường tiên!

Tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy!" Rất nhanh, trong hai mắt của từng vị Chí Tôn Cấm Khu cũng lóe lên vẻ quyết đoán.

"Đến lúc rồi, xông vào con đường tiên!" Một vị Chí Tôn Cấm Khu trong đó lập tức cũng đứng ra, thân hình lao vút lên trời, trực tiếp xông về hướng khe nứt.

"Đi!" Các Chí Tôn Cấm Khu còn lại thấy vậy cũng không chút do dự.

Sau khi chứng kiến sự huyền diệu của tiên linh chi khí, đối với con đường tiên trước mắt cũng không còn chút nghi ngờ nào nữa, hiển nhiên đều đã hoàn toàn nhận định đây là một con đường tiên thật sự.

Tuy khe nứt có khí tức bài xích kinh hoàng, nhưng với thực lực của những Chí Tôn Cấm Khu này, muốn phá vỡ căn bản không phải là chuyện khó.

Theo từng luồng khí tức cổ xưa kinh hoàng bộc phát, mấy chục vị Chí Tôn Cấm Khu cũng trực tiếp ào ào bước vào trong khe nứt.

"Xông lên a!" Thấy những người từ Sinh Mệnh Cấm Khu đã xông vào khe nứt, đám tu sĩ bên dưới hiển nhiên cũng lại một lần nữa không bình tĩnh được nữa.

Từng bóng người cũng lại một lần nữa lao vút lên trời, lại một lần nữa phát động từng đợt tấn công vào khe nứt.

Nhưng kết quả cuối cùng hiển nhiên có thể đoán được, với thực lực của họ muốn phá vỡ lực bài xích kinh hoàng kia hiển nhiên là không thể.

"Tại sao, tại sao lại như vậy!" "Không cam tâm a, ta không cam tâm!" "Lẽ nào ta thật sự không thể thành tiên sao!?" Mắt thấy khe nứt giữa không trung bắt đầu từ từ khép lại, không ít tu sĩ hiển nhiên cũng có chút mất kiểm soát.

Từng tiếng gào thét cũng không ngừng vang lên.

Mắt trơ trơ nhìn con đường tiên mở ra, bây giờ lại đóng lại ngay trước mắt, nhưng lại không thể đến gần, cảm giác này có thể tưởng tượng được khó chịu đến mức nào, giống như đối mặt với vô tận của cải mà chỉ có thể nhìn không thể động vào.

Không ít tu sĩ còn trực tiếp rơi vào điên cuồng, như thiêu thân lao đầu vào lửa, hết lần này đến lần khác tấn công khe nứt giữa không trung, đồng thời lại hết lần này đến lần khác bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng hành động của họ hiển nhiên chỉ là vô ích.

Cuối cùng, sau gần nửa ngày, khe nứt giữa không trung cũng cuối cùng hoàn toàn khép lại, không còn một chút tiên linh chi khí nào tỏa ra nữa.

"Con đường tiên, là con đường tiên thật sự, tuyệt đối là con đường tiên thật sự!" "Đợi mấy trăm vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng sắp hóa phàm thành tiên!

Lựa chọn của ta không sai!" "Xông vào Tiên Vực!

Hưởng thụ vĩnh sinh!" Lúc này, một đám Chí Tôn Cấm Khu xông vào trong khe nứt, cảm nhận được vô tận tiên linh chi khí và quy tắc Tiên Vực huyền diệu trong thông đạo, từng người một trong hai mắt cũng lộ ra ánh sáng nóng rực vô cùng.

Hiển nhiên theo họ thấy, lần này đã cược đúng.

Dưới sự gột rửa của pháp tắc Tiên Vực huyền diệu, họ có thể cảm nhận rõ ràng tu vi Hoàng Đạo đỉnh phong vốn có đã có dấu hiệu sắp đột phá, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được.

Lập tức cũng không chút do dự, mọi người trực tiếp xông về phía cuối thông đạo.

Trên đường đi, không gian cương phong đối với những tồn tại Hoàng Đạo này, hiển nhiên căn bản không có quá nhiều uy hiếp.

Rất nhanh đã đến gần cánh cửa vào Tiên Vực.

"Kia… là cửa vào Tiên Vực, tuyệt đối là cửa vào Tiên Vực!" "Không sai được, Tiên Vực, cuối cùng cũng sắp tiến vào Tiên Vực!" "Xông lên!" Nhìn vào cánh cửa Tiên Vực trước mắt, giờ phút này, tất cả Chí Tôn Cấm Khu cũng hoàn toàn hưng phấn.

Ngay sau đó, trực tiếp nâng tốc độ lên đến cực hạn, trực tiếp xông vào bên trong.

"Ông ông ông…" Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Đột nhiên, một luồng sát khí kinh hoàng ngút trời từ trên trời giáng xuống, một màn sáng màu máu kinh hoàng trực tiếp bao phủ hoàn toàn một đám Chí Tôn Cấm Khu.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" "Chết tiệt, chuyện gì vậy!?" "Trận văn!?

Sát trận!

Đế trận!?" "Không đúng, không phải đế trận, khí tức của trận văn này, là tiên trận, chết tiệt, là tiên trận!" Cảm nhận được từng luồng trận văn huyền diệu giữa không trung, sắc mặt của một đám Chí Tôn Cấm Khu bên dưới cũng đại biến, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng vô cùng.

"Không hay rồi, có bẫy!" "Quả thực có chút không đúng, trên đường đi có hơi quá thuận lợi!" "Lẽ nào đây là một âm mưu!?

Không thể nào, căn bản không thể nào, có ai có thể dùng con đường tiên để lừa gạt chúng ta!?

Đây là con đường tiên, tuyệt đối không thể!" Không ít Chí Tôn

Cấm Khu cũng không nhịn được mở miệng nói, sắc mặt cũng khó coi.

“Người bình thường quả thực không có khả năng, nhưng có một người có lẽ có năng lực này!” Sắc mặt của một vị Chí Tôn Cấm Khu cũng trở nên vô cùng âm trầm, trong lòng cũng dâng lên một luồng ý niệm không tốt.

“Thiên Đình?

Thiên Đế?” Rất nhanh cũng có người phản ứng lại, sắc mặt hiển nhiên cũng trở nên có chút khó coi.

Theo họ thấy, thủ đoạn này hiển nhiên tuyệt đối không phải là thứ mà Đại Đế có thể so sánh.

Bởi vì lúc này có không ít người đã khôi phục lại đỉnh phong, tuy đối với thực lực của mình vô cùng tự tin, nhưng cũng rất rõ ràng, đây tuyệt đối không phải là thứ mà họ có thể làm được.

Chương 175

"Chết tiệt, Thiên Đế thì đã sao, không ai được phép ngăn cản ta thành tiên, ai dám ngăn cản, kẻ đó chính là kẻ địch của ta, kẻ địch không chết không thôi!" Rất nhanh từng tiếng gào thét điên cuồng cũng vang lên.

Tuy thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng lúc này mắt thấy Tiên Vực ngay trước mắt, sau hàng trăm vạn năm chờ đợi, khiến họ hiển nhiên cũng hoàn toàn mất đi lý trí, hai mắt cũng trở nên đỏ như máu, một luồng khí tức bạo lệ kinh hoàng cũng từ trên người họ dâng lên.

"Không sai, Thiên Đế thì đã sao, Chân Tiên thì có thể thế nào, ngăn cản ta thành tiên, thì không chết không thôi!" Lại một vị Chí Tôn Hoàng Đạo cổ xưa giọng nói lạnh lùng nói.

"Không chết không thôi?

Lũ kiến hôi mà cũng xứng?" Lúc này, giữa không trung, một giọng nói lạnh lùng vang lên, ngữ khí cũng tràn đầy vẻ trào phúng và khinh thường.

"Là ai, cút ra đây!" Một vị Chí Tôn bên dưới giọng nói lạnh lùng nói, ánh mắt cũng rơi vào giữa không trung.

"Ông!" Trong tầm mắt của mọi người, giữa không trung, không gian đột nhiên vặn vẹo.

Rồi chỉ thấy bốn bóng người cũng trực tiếp hiện ra.

Người đi đầu chính là Thiên Đế của Thiên Đình Tần Hạo trong bộ cửu long đế bào.

Bên cạnh hắn là Nữ Đế trong bộ bạch y, khuynh thành tuyệt đại.

Hai bóng người phía sau là Thanh Đế và Đại Thành Thánh Thể.

“Thiên Đế, quả nhiên là ngươi!?

Ngươi có ý gì!?

Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chưa từng tấn công Thiên Đình của ngươi, tại sao lại ngăn cản chúng ta thành tiên!?” Một vị Chí Tôn trong đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tần Hạo giữa không trung.

“Thành tiên?

Bằng một đám phế vật dính đầy máu tanh và nghiệp lực ư?

Các ngươi không xứng!

Nếu loại phế vật như các ngươi cũng có thể thành tiên, thì đối với chúng sinh trong trời đất thật quá bất công!” Tần Hạo cười lạnh nói, ngữ khí cũng tràn đầy vẻ trào phúng.

“Thiên Đế, đừng quá đáng!

Đừng ép chúng ta, nếu không, ngươi cũng tuyệt đối không được lợi lộc gì đâu!” Lúc này, một vị Chí Tôn mặc trang phục cổ xưa giọng nói lạnh lùng nói, theo đó là một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

“Thật nực cười, bằng ngươi cũng xứng ư, Thiên Đế bệ hạ há là loại phế vật như ngươi có thể đối kháng?

Trường Sinh Thiên Tôn, món nợ của chúng ta cũng nên thanh toán sòng phẳng rồi!” Lúc này Đại Thành Thánh Thể sau lưng Tần Hạo trực tiếp bước ra, ánh mắt rơi xuống người đối phương, giọng nói lạnh lùng nói, sát ý trong mắt cũng không thể che giấu.

Vị Chí Tôn Cấm Khu này không ai khác, chính là Trường Sinh Thiên Tôn của Tiên Lăng, cũng là một trong Cửu Đại Thiên Tôn thời đại Thần Thoại.

“Đại Thành Thánh Thể?

Bằng ngươi cũng muốn ngăn cản bản tôn?

Nếu đã muốn chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Nhìn Đại Thành Thánh Thể giữa không trung, trong mắt Trường Sinh Thiên Tôn cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Hiện tại hắn đã khôi phục lại thực lực đỉnh phong, theo hắn thấy, Đại Thành Thánh Thể trước mắt căn bản không thể là đối thủ của hắn.

"Giết!" Ngay sau đó, chỉ thấy Trường Sinh Kiếm trong tay Trường Sinh Thiên Tôn quang mang đại thịnh, mang theo một luồng khí tức sát phạt lăng lệ bao trùm lên người Đại Thành Thánh Thể.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!

Chết đi cho ta!" Thấy cảnh này, khóe miệng Đại Thành Thánh Thể cũng lộ ra một tia trào phúng.

Hiện tại hắn đã sớm vượt qua cực hạn của Đại Thành Thánh Thể.

Một luồng khí tức bàng bạc cũng tức khắc dâng lên.

Khi khí tức kinh khủng này dâng lên, cả trời đất cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy, phảng phất như không chịu nổi khí tức kinh khủng này.

"Khí tức cổ xưa này… Chết tiệt, không hay rồi, hắn đã đột phá!?" Trường Sinh Thiên Tôn đối diện cảm nhận được khí tức kinh khủng này, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, hiển nhiên cũng đã phát hiện ra điều không đúng, bởi vì Đại Thành Thánh Thể trước mắt mạnh hơn trong ấn tượng của hắn quá nhiều.

Lập tức Trường Sinh Thiên Tôn cũng không dám do dự chút nào, tức khắc phát động bí pháp, trực tiếp nâng khí tức trên người lên đến cực hạn.

Quang mang trên Trường Sinh Kiếm bùng nổ, trực tiếp bao trùm

lên người Đại Thành Thánh Thể.

"Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Đại Thành Thánh Thể không lùi mà tiến, đột nhiên tung ra một quyền.

Quyền ý luân hồi kinh hoàng cũng tức khắc điên cuồng dâng trào.

Nơi quyền kình đi qua, không gian xung quanh cũng tức khắc sụp đổ, tất cả mọi thứ hoàn toàn hóa thành bụi phấn.

Trong sát na, nắm đấm của Đại Thành Thánh Thể liền trực tiếp va chạm với Trường Sinh Kiếm của Trường Sinh Thiên Tôn.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Trường Sinh Thiên Tôn vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Khí tức lăng lệ bộc phát từ trên Trường Sinh Kiếm, ngay lúc va chạm với quyền ý luân hồi, liền trực tiếp bị hóa giải.

Theo đó là một luồng cự lực không thể địch nổi thuận theo Trường Sinh Kiếm ập đến.

"Rắc!" Trong ánh mắt kinh hãi của hắn, chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, chỉ thấy Trường Sinh Kiếm trong tay hắn vỡ vụn từng tấc, trực tiếp bị đánh gãy.

Cả người hắn cũng không tự chủ được bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng không ngừng phun ra.

Chỉ một chiêu đã trực tiếp bị thương nặng.

"Giả Tự Bí!" Gần như ngay lập tức, Trường Sinh Thiên Tôn liền trực tiếp phát động bí pháp của mình.

Giả Tự Bí là một trong Cửu Bí, là bí thuật mạnh nhất của Trường Sinh Thiên Tôn.

"Ông ông ông…" Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Trường Sinh Thiên Tôn vô cùng kinh hoàng xuất hiện.

Chương 176

Bởi vì hắn phát hiện, Giả Tự Bí mà hắn phát động đã mất hiệu lực.

Dao động của Giả Tự Bí trực tiếp bị một luồng lực lượng pháp tắc càng kinh khủng hơn xóa sổ.

"Không thể nào!?" Trường Sinh Thiên Tôn mặt đầy kinh hãi nhìn Đại Thành Thánh Thể giữa không trung.

"Ngươi… pháp tắc tiên đạo, ngươi… ngươi đã thành tiên!?

Không thể nào, sao ngươi có thể thành tiên được!?" Rất nhanh Trường Sinh Thiên Tôn cũng đã phát hiện ra vấn đề, trong hai mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, hiển nhiên đã bị thực lực thật sự của Đại Thành Thánh Thể làm chấn kinh.

Tuy đã khôi phục lại đỉnh phong, đối với thực lực của mình có sự tự tin tuyệt đối, tin rằng với thực lực hiện tại, trong số các cường giả cực đạo, tuyệt đối thuộc về tồn tại đỉnh tiêm, từ xưa đến nay có thể sánh vai với hắn cũng chỉ có vài người.

Nhưng nếu so với Chân Tiên, thì hiển nhiên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Không có gì là không thể, tiễn ngươi lên đường!" Đại Thành Thánh Thể lạnh lùng nói, ánh mắt cũng trở nên càng thêm băng giá.

Giữa hắn và Trường Sinh Thiên Tôn có mối thù không đội trời chung.

Lời nguyền của nhất mạch Thánh Thể, phía sau chính là có bóng dáng của Trường Sinh Thiên Tôn.

Sự hủy diệt của Thánh Thể Tổ Tinh cũng có quan hệ không thể

tách rời với Trường Sinh Thiên Tôn.

Thù mới hận cũ cộng lại, Đại Thành Thánh Thể hiển nhiên sẽ không cho Trường Sinh Thiên Tôn chút cơ hội thở dốc nào, trực tiếp lại tung ra một quyền.

Khí tràng kinh hoàng tức khắc bao trùm Trường Sinh Thiên Tôn.

Đối mặt với khí tràng tiên đạo của Đại Thành Thánh Thể, cả người Trường Sinh Thiên Tôn cũng trực tiếp cứng đờ tại chỗ, chỉ có thể mắt trơ trơ kinh hoàng nhìn nắm đấm kia hạ xuống.

"Phanh!" Không chút hồi hộp nào, cả người Trường Sinh Thiên Tôn chấn động, rồi tức khắc nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Một tồn tại cấp bậc Thiên Tôn đỉnh phong, chỉ với hai quyền đã bị đánh chết.

Thấy cảnh này, sắc mặt của những Chí Tôn Cấm Khu xung quanh cũng hoàn toàn biến đổi.

Giờ phút này, hiển nhiên họ cũng nhận thức rõ hơn sự kinh khủng của Đại Thành Thánh Thể, càng rõ ràng hơn sự chênh lệch giữa họ và cường giả tiên đạo kinh khủng đến mức nào.

Trên mặt không ít người cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng vô cùng.

Vốn tưởng rằng trong Thiên Đình chỉ có Tần Hạo là một tồn tại nghịch thiên, nhưng bây giờ lại mọc ra một Đại Thành Thánh Thể.

Dựa vào biểu hiện của Đại Thành Thánh Thể, thực lực hiển nhiên không bằng Tần Hạo.

Đại Thành Thánh Thể đã kinh khủng như vậy, có thể tưởng tượng Tần Hạo mạnh đến mức nào.

"Thiên Đế, lẽ nào thật sự phải đoạn tuyệt con đường thành tiên của chúng ta sao?

Thật sự không có chút đường sống nào sao?" Lúc này, trong đám người, một lão giả cưỡi trâu vàng đạp không mà đi, toàn thân tỏa ra một luồng đạo vận không rõ ràng.

"Đó là… Đạo Đức Thiên Tôn!?" "Đạo Đức Thiên Tôn, ngài cũng còn sống?" "Không đúng, hình như không phải là Đạo Đức Thiên Tôn…" Thấy dáng vẻ của đối phương, không ít Chí Tôn Cấm Khu cũng nhận ra thân phận của hắn, nhưng cũng có không ít người phát hiện ra một số điểm bất thường.

"Lão Tử sao?" Tần Hạo hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của đối phương, không ai khác, chính là linh trí mới được thai nghén từ trong thân thể của Đạo Đức Thiên Tôn – Lão Tử, là một tồn tại cấp bậc thành đạo khác loại.

"Chính là bần đạo, Thiên Đế bệ hạ biết bần đạo sao?" Phải biết rằng người đời cơ bản đều xem ông là Đạo Đức Thiên Tôn.

Danh hiệu Lão Tử, trừ một số ít người ra, căn bản không ai biết.

Tần Hạo một lời nói ra thân phận của ông, trong lòng hiển nhiên cũng có chút bất ngờ.

"Hiên Viên, Thần Nông, Phục Hy?" Ánh mắt Tần Hạo cuối cùng lại rơi xuống ba bóng người trong đó.

"Chính là chúng ta, không biết Thiên Đế bệ hạ có chỉ giáo gì?" Ba bóng người cũng trực tiếp đứng ra, ánh mắt rơi xuống Tần Hạo nói.

"Mấy người các ngươi hẳn là chưa từng phát động hắc ám động loạn, bản tọa cho các ngươi một lựa chọn, gia nhập Thiên Đình, tha cho không chết!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Gia nhập Thiên Đình?

Không biết sau này chúng ta có cơ hội đặt chân lên tiên cảnh không?" Đối với lời nói của Tần Hạo, mấy người họ lại không có

phản ứng quá kích động.

Phải biết rằng ngay cả Đại Thành Thánh Thể cấp tiên cũng thần phục dưới trướng Tần Hạo, huống chi là họ.

Về sự tích của Đại Thành Thánh Thể họ cũng đã nghe qua, đối phương vốn chỉ là một Đại Thành Thánh Thể sắp chết mà thôi, nhưng bây giờ trong thời gian ngắn đã lột xác thành tồn tại cấp tiên đạo, cũng không thể không khiến họ suy nghĩ miên man.

"Nếu biểu hiện tốt, tự nhiên sẽ có cơ hội!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Chúng thần tham kiến Thiên Đế bệ hạ!" Mấy người nhìn nhau một cái, rất nhanh cũng đã đưa ra lựa chọn, gia nhập vào Thiên Đình.

"Ta cũng nguyện ý đi theo Thiên Đế bệ hạ!" "Không sai, ta cũng nguyện ý gia nhập Thiên Đình, xin Thiên Đế bệ hạ thu nhận!" Không ít Chí Tôn Cấm Khu xung quanh thấy cảnh này, rất nhanh cũng lần lượt mở miệng nói, phảng phất như đã tìm được một tia hy vọng sống sót.

"Gì!?

Các ngươi tưởng Thiên Đình của ta là nơi nào, không phải ai cũng có tư cách gia nhập.

Tiếp theo, hãy vì hàng tỷ sinh linh mà chuộc tội đi!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Những người này tuy thực lực không tồi, nhưng Tần Hạo hiển nhiên căn bản không có chút ý niệm thu phục nào.

"Cái gì!?

Thiên Đế, ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách sao!?" Nghe thấy lời trào phúng không chút che giấu của Tần Hạo, những Chí Tôn Cấm

Khu kia hiển nhiên trên mặt có chút mất mặt, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phẫn nộ.

"Cá chết lưới rách?

Bằng các ngươi?

Các ngươi quá coi trọng mình rồi.

Trẫm nói cho các ngươi biết, cá sẽ chết, nhưng lưới tuyệt đối sẽ không rách!

Chương 177

Thời gian cũng không còn sớm nữa, nên tiễn các ngươi lên đường rồi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, lập tức cũng không nói nhảm thêm nữa, trong tay trực tiếp đánh ra một đạo ấn quyết.

Tức khắc, hắn trực tiếp kích phát đại trận sát phạt kinh hoàng bên dưới.

Trong khoảnh khắc, sát cơ vô biên cũng tức khắc điên cuồng dâng trào, bão tố hủy diệt kinh hoàng cũng điên cuồng tàn phá trong đại trận.

"Không hay rồi, mọi người cùng ra tay!" "Toàn lực ra tay, xông ra ngoài!" "Giết!" Các Chí Tôn Cấm Khu trong đại trận cảm nhận được khí tức kinh hoàng, từng người một sắc mặt cũng đại biến.

Lập tức cũng không dám do dự chút nào, lần lượt đẩy thực lực lên đến cực hạn, từng đạo bí pháp cũng không ngừng phát động, trực tiếp oanh kích về phía đại trận giữa không trung.

"Thật ngây thơ!" Nhìn hành động của một đám Chí Tôn Cấm Khu, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia trào phúng, trên mặt căn bản không có chút lo lắng nào.

Tuy tiên linh chi khí giúp họ khôi phục không ít thực lực, thậm chí mấy người trong đó đã khôi phục lại đỉnh phong, nhưng muốn phá vỡ đại trận, bằng thực lực của họ hiển nhiên là không thể.

Đúng như Tần Hạo nghĩ, các đòn tấn công của những Chí Tôn Cấm Khu đó đối mặt với đại trận kinh hoàng kia như gãi ngứa, cả đại trận chỉ rung động hai cái liền không có động tĩnh gì.

Sau đó, lực lượng sát phạt kinh hoàng bao trùm khắp người, lớp

phòng ngự của họ cũng như giấy cửa sổ, trực tiếp bị xé toạc, rồi tức khắc bị thôn phệ.

Từng tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương cũng từ trong đại trận truyền ra.

Chỉ trong một khắc đồng hồ, âm thanh trong đại trận liền hoàn toàn yên tĩnh, tất cả Chí Tôn Cấm Khu toàn bộ hóa thành sương máu đầy trời, hiển nhiên không còn sống được nữa.

"Chết rồi, đều chết rồi, cứ như vậy kết thúc rồi sao!?" Lão Tử và mấy người kia thấy cảnh này, từng người một trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động vô cùng, hiển nhiên đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Mấy chục vị Chí Tôn Cấm Khu, chỉ trong chưa đầy một khắc đồng hồ đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, kết quả kinh hoàng như vậy sao có thể không khiến họ chấn động.

Trên mặt Đại Thành Thánh Thể và Thanh Đế bên cạnh cũng lộ ra vẻ cảm khái, đặc biệt là Đại Thành Thánh Thể.

Hắn là người đã từng trải qua hắc ám động loạn, lúc này thấy những kẻ này hoàn toàn bị diệt vong, tuy trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi thật sự xảy ra vẫn không nhịn được có chút cảm khái.

Họ rất rõ ràng, không có những Chí Tôn Cấm Khu này, những cái gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu hiển nhiên cũng đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Đúng như dự liệu, khi các Chí Tôn Cấm Khu toàn bộ xông vào con đường tiên, đại quân Thiên Đình cũng đã hoàn toàn xuất phát.

Dưới sự dẫn dắt của Cái Cửu U, Đông Phương Thái Nhất, Huyền Cập và Bát Phương Chiến Tướng đứng đầu là Diệp Phàm, thẳng tiến đến các Sinh Mệnh Cấm Khu ở Bắc Đẩu.

Phải biết rằng, sau hơn trăm năm tu luyện, thực lực của mọi

người trong Thiên Đình lại một lần nữa có một sự tăng vọt khổng lồ.

Trừ Thanh Đế và mấy người đã thành tiên đạo, những người còn lại như Cái Cửu U đều đã đạt đến cực đạo đỉnh phong, thậm chí nửa bước đã bước vào tiên cảnh.

Bát Phương Chiến Tướng, kẻ yếu nhất cũng ở cảnh giới Chuẩn Đế.

Mạnh nhất là Diệp Phàm, Thánh Thể đại thành, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là độ thiên kiếp, liền có thể trở thành Thánh Thể Đại Đế.

Nhưng vì được Tần Hạo chỉ điểm, Diệp Phàm tuy chưa thành Đại Đế, nhưng thực lực so với Đại Đế thông thường không hề yếu, thậm chí còn hơn.

Đối mặt với sự công phạt của đại quân Thiên Đình, các Sinh Mệnh Cấm Khu đã mất đi Chí Tôn Cấm Khu tự nhiên cũng không có chút hồi hộp nào.

Đại quân Thiên Đình trực tiếp với thế như chẻ tre, hoàn toàn tiêu diệt mấy đại Sinh Mệnh Cấm Khu.

Chỉ dùng chưa đầy ba ngày, các Sinh Mệnh Cấm Khu trên Bắc Đẩu toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Sự diệt vong của các Sinh Mệnh Cấm Khu tự nhiên cũng khiến toàn bộ Bắc Đẩu, thậm chí toàn bộ vũ trụ chấn động.

Phải biết rằng Sinh Mệnh Cấm Khu vẫn luôn là hắc thủ lớn nhất của thế giới này, là mục tiêu chinh chiến của vô số Đại Đế từ xưa đến nay, càng có không ít tồn tại cực đạo đổ máu ở cấm khu.

Bây giờ Sinh Mệnh Cấm Khu đã hoàn toàn bị xóa sổ, trong chốc lát, danh vọng của Thiên Đình cũng đã đạt đến một đỉnh phong kinh hoàng.

“Ca ca, bây giờ Sinh Mệnh Cấm Khu đã hoàn toàn bị diệt vong, Thiên Đình cũng đã trở thành chúa tể của thế giới này, không biết ca ca chuẩn bị khi nào trở về thế giới Hồng Hoang?” Trên Lăng Tiêu Điện, Nữ Đế nhìn Tần Hạo, mở miệng hỏi.

“Trở về Hồng Hoang sao, không vội.

Tiếp theo có một chuyện quan trọng cần phải làm.

Đợi làm xong chuyện này, trở về cũng không muộn!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Chuyện gì?” Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra vẻ tò mò.

“Cử giáo phi thăng!

Ta chuẩn bị dẫn dắt Thiên Đình tiến quân vào Tiên Vực, sửa chữa Tiên Vực bị tổn hại, rồi hoàn toàn đả thông thông đạo Tiên Vực, để tu sĩ của thế giới này sau này có thể phi thăng tiến vào Tiên Vực một cách bình thường!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Sửa chữa Tiên Vực?…” Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Nữ Đế cũng vô cùng kinh ngạc.

Tiên Vực có vấn đề, Nữ Đế thực tế cũng biết.

Tần Hạo muốn dẫn dắt Thiên Đình cử giáo phi thăng, điều này cũng không khiến Nữ Đế bất ngờ.

Dù sao với thực lực của Tần Hạo, muốn làm được điều này căn bản không có vấn đề gì.

Điều thật sự khiến nàng kinh ngạc là Tần Hạo muốn sửa chữa Tiên Vực.

Theo nàng thấy, đây quả thực là một sáng tạo như khai thiên tích địa, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Không khoa trương như vậy đâu!” Tần Hạo thấy vậy lắc đầu

nói, rồi cũng giải thích đơn giản một lượt.

“Ra là vậy, ra là như thế, trong Cửu Long Kéo Quan lại ẩn chứa huyền cơ như vậy!

Trong quan tài là một phương thế giới!” Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bí mật kinh thế ẩn chứa trong quan tài đồng nàng tự nhiên biết, nhưng với thực lực trước đây của nàng muốn hoàn toàn khám phá hiển nhiên là không thể.

Bây giờ nghe Tần Hạo nói như vậy, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng kinh ngạc.

“Một vạn năm sau, cử giáo phi thăng!” Tần Hạo lập tức cũng trực tiếp nói.

Tần Hạo chuẩn bị lợi dụng khoảng thời gian này để nghiên cứu kỹ lưỡng phương thế giới trong Cửu Long Kéo Quan.

Chương 178

Sau khi giao phó một số việc, Tần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp tiến vào sâu trong Hoang Cổ Cấm Địa, rồi bế quan.

Về phần tình hình Thiên Đình, có Nữ Đế và những người khác trấn giữ, Tần Hạo căn bản không cần lo lắng chút nào.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, ở thế giới này, vạn năm đã trôi qua.

Thế giới này không giống với thế giới Hồng Hoang.

Ở thế giới Hồng Hoang, vạn năm đối với đại thần thông giả chỉ là một cái búng tay, nhưng ở thế giới này, vạn năm lại đã trải qua hết thế hệ thiên kiêu này đến thế hệ thiên kiêu khác quật khởi rồi lại tàn lụi.

Dù sao, ở thế giới này, muốn sống được vạn năm, ít nhất phải có tu vi cấp bậc cổ chi thánh hiền mới được.

Trong vạn năm, cả trời đất cũng đã xảy ra những biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Thiên Đình trở thành chúa tể duy nhất của thế giới này, tất cả thế lực trong trời đất đều phụ thuộc vào Thiên Đình, là một thế lực khổng lồ thật sự thống ngự cửu thiên thập địa.

Thế lực Thiên Đình cũng so với trước đây có một sự tăng vọt khổng lồ.

Ngũ Phương Đại Đế toàn bộ đều đã đạt đến cấp bậc Hồng Trần Tiên.

Trong Bát Phương Chiến Tướng, trừ Diệp Phàm ra, những người còn lại yếu nhất cũng đều là tồn tại cấp bậc thành đạo khác loại.

Về phần Diệp Phàm, vì bản thân là khí vận chi tử của thế giới này, được trời đất khí vận ưu ái, cộng thêm sự giúp đỡ của Tần Hạo, một đường tiến thẳng, thành công bước vào cảnh giới Hồng Trần Tiên.

"Thời gian cũng gần đủ rồi, nên bắt đầu thôi!" Ở nơi cốt lõi nhất của Hoang Cổ Cấm Địa, một cỗ quan tài cổ bằng đồng xanh đột nhiên chấn động, rồi một bóng người cũng trực tiếp từ trong quan tài cổ bước ra, lẩm bẩm trong miệng.

Bóng người đó không ai khác, chính là Tần Hạo.

Lúc này Tần Hạo cũng đã hoàn toàn tham ngộ thế giới Tiên Vực trong quan tài đồng.

Nhưng sau này Tần Hạo cũng phát hiện, trong tam thế đồng quan, ngoài mảnh vỡ Tiên Vực mà Hoang Thiên Đế đặt vào, bên trong còn có một thế giới hỗn độn.

Vốn dĩ Tần Hạo muốn tìm hiểu bí mật trong đó, nhưng vừa mới phóng nguyên thần ra thăm dò, liền bị lực phản phệ kinh hoàng đánh trúng.

Lập tức Tần Hạo liền hoàn toàn từ bỏ.

Hiển nhiên hắn rất rõ ràng, bí mật bên trong đó hiển nhiên không phải là thứ mà hắn hiện tại có thể dễ dàng thăm dò.

Ngay sau đó, thân hình Tần Hạo khẽ động, cả người cũng trực tiếp rời khỏi Hoang Cổ Cấm Địa, trực tiếp xuất hiện tại Lăng Tiêu Thành.

Sự trở về của Tần Hạo tự nhiên cũng gây ra một sự chấn động lớn trong Thiên Đình.

Ba tháng sau, trong Lăng Tiêu Điện, lúc này tất cả cao tầng của Thiên Đình toàn bộ đều đã tụ tập tại đây.

“Thế nào, đều đã chuẩn bị xong cả chưa?

Tất cả mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, tất cả mọi thứ đều đã theo sự phân phó của bệ hạ, chuẩn bị ổn thỏa!” Bên dưới, một bóng người cũng trực tiếp đứng ra, cung kính nhìn Tần Hạo nói.

Người này không ai khác, chính là một trong số ít tồn tại cấp tiên đạo của Thiên Đình, Diệp Phàm, cũng là khí vận chi tử của thế giới này.

Trong nguyên tác, Diệp Phàm đã phải dùng mấy chục vạn năm, nghịch thiên sống lại mấy đời mới thành công lột xác thành cảnh giới Hồng Trần Tiên.

Bây giờ, vì sự xuất hiện của Tần Hạo, Diệp Phàm chỉ dùng một đời đã đạt đến cảnh giới trong nguyên tác.

Lúc này thực lực của Diệp Phàm, so với Diệp Phàm ở giai đoạn sau của Già Thiên, không chỉ mạnh hơn một chút.

“Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì chuẩn bị xuất phát đi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, cả người hắn cũng trực tiếp đến trên không Lăng Tiêu Thành.

Trên quảng trường Lăng Tiêu Thành, đã tụ tập đủ mấy trăm vạn tu sĩ.

Trên người mỗi người đều tỏa ra một luồng khí tức túc sát vô cùng kinh khủng.

Đây đều là tinh nhuệ thật sự của Thiên Đình, cấp bậc thấp nhất cũng là tồn tại cấp bậc Tiên Nhị Đại Năng, nhưng không phải bất kỳ

tồn tại cấp Tiên Nhị nào cũng có tư cách ở đây.

Những người có thể đứng ở đây, không ai không phải là tồn tại cấp bậc thiên kiêu, đều là những người xuất chúng trong cùng cấp bậc, bất luận thực lực hay tiềm lực, đều là những tồn tại không thể chê vào đâu được.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Một đám người nhìn Tần Hạo giữa không trung, trong hai mắt cũng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt vô tận.

Bây giờ Tần Hạo đã trở thành tín ngưỡng của cả Thiên Đình, là tồn tại truyền kỳ của thế giới này.

Thậm chí không ít người bên dưới đều là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Hạo, trong hai mắt mỗi người đều tràn đầy sự sùng bái vô tận.

Họ cũng đều biết hôm nay là ngày cả Thiên Đình cử giáo phi thăng.

Tần Hạo sẽ dẫn dắt cả Thiên Đình tiến quân vào Tiên Vực mà họ hằng mơ ước.

Có thể tưởng tượng trong lòng họ hưng phấn đến mức nào.

Phải biết rằng theo họ thấy, tiến quân vào Tiên Vực có nghĩa là trường sinh.

Đối với tu sĩ của thế giới này, bất kỳ ai cũng tuyệt đối không thể từ chối sức hấp dẫn của trường sinh.

Tần Hạo muốn dẫn dắt cả Thiên Đình phi thăng, đây là điều mà từ xưa đến nay không ai làm được.

Đế Tôn của Cổ Thiên Đình thời Thần Thoại cũng muốn làm vậy, nhưng đáng tiếc đã thất bại, hoặc có lẽ, mục đích của đối phương căn bản không phải là cái gọi là cử giáo phi thăng, mà là để thành toàn cho bản thân.

“Bình thân!” Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên, ngay sau đó ánh mắt cũng trực tiếp nhìn về phía hư không, ánh mắt phảng phất như xuyên thấu cả hư không.

“Mở!” Ngay sau đó, một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Ngay sau đó Thí Thần Thương trong tay hắn tức khắc bộc phát ra một luồng khí tức sát phạt lăng lệ không thể địch nổi.

Khí tức kinh hoàng tức khắc xuyên thủng rào cản của thế giới này, một thông đạo không gian kinh hoàng cũng hiện ra.

Chương 179

Sau đó Tần Hạo hai tay kết ấn, tức khắc gia cố thông đạo không gian này.

"Đi!" Làm xong tất cả, tâm niệm Tần Hạo vừa động, chỉ thấy đạo văn trên bề mặt Lăng Tiêu Thành cũng điên cuồng lóe lên, rồi thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng trực tiếp biến thành một thành phố nhỏ thu nhỏ, được Tần Hạo nâng trong lòng bàn tay.

Rồi cả người hắn cũng trực tiếp đi về hướng thông đạo không gian.

"Ông ông ông…" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, trong toàn bộ vũ trụ trời đất, vô số đạo văn cũng tức khắc điên cuồng hiện ra.

Vô tận đạo văn cuối cùng trực tiếp cấu trúc thành hình dạng một chiếc đỉnh khổng lồ kinh hoàng, trực tiếp bao phủ hoàn toàn cả vũ trụ trời đất, theo đó là một luồng khí tức vô thượng cũng tức khắc dâng lên.

"Đó là… Hồng Trần Tiên, sức mạnh cấp bậc Hồng Trần Tiên!" "Là ai, trừ ta và bệ hạ ra, dưới trời này còn có Hồng Trần Tiên tồn tại sao?" Trong Lăng Tiêu Thành, sắc mặt của mấy vị cao tầng Thiên Đình cũng đột nhiên biến đổi, hiển nhiên đã cảm nhận được sự kinh khủng của luồng khí tức này.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm chỉ cảm thấy cực đạo đế binh Thiên Đế Đỉnh của mình bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Trong đỉnh có một mảnh vỡ màu xanh lá đang không ngừng run rẩy, phảng phất như có thứ gì đó muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"...Mảnh vỡ Thành Tiên Đỉnh có biến động, chuyện gì vậy!?

Sao mảnh vỡ Thành Tiên Đỉnh lại đột nhiên bạo động?" Sắc mặt Diệp Phàm cũng đột ngột thay đổi, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng vĩ lực kinh khủng bỗng bùng nổ, trấn áp dị động của Cực Đạo Đế Binh xuống.

"Khí tức này...

Đế Tôn, là khí tức của Đế Tôn, quả nhiên hắn còn sống ư?

Dùng Cửu Thiên Thập Địa làm đỉnh, thật là khí phách, dã tâm không nhỏ, chỉ tiếc là, gặp phải bệ hạ, chung quy cũng chỉ là công dã tràng!" Lúc này, một đạo sĩ mập mạp bên cạnh Diệp Phàm, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng khác lạ, miệng lẩm bẩm, chính là Đoạn Thiên Đức.

Giờ phút này, Đoạn Thiên Đức nhờ sự giúp đỡ của Tần Hạo đã thức tỉnh ký ức mấy kiếp trước, lại còn dung hợp sức mạnh của Luân Hồi Ấn, hiện đã lột xác đến cảnh giới Thiên Đế đỉnh phong, thậm chí nửa bước chân đã đạp vào cảnh giới Hồng Trần Tiên.

"Đế Tôn, ra là hắn!" Nghe vậy, trên mặt mấy người còn lại cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, vừa có chút bất ngờ lại vừa hợp tình hợp lý.

Trong phương thiên địa này, nếu có người nào có khả năng thành Hồng Trần Tiên nhất, trong các ghi chép cổ sử, người có khả năng nhất hiển nhiên là Đế Tôn, thứ hai là Bất Tử Thiên Hoàng, cuối cùng mới đến những người như Vô Thủy.

Điều này không phải vì tài tình của Đế Tôn và Bất Tử Thiên Hoàng cao hơn Vô Thủy và Ngoan Nhân, mà chủ yếu là vấn đề thời gian.

Phải biết rằng, nếu không có cơ duyên to lớn, muốn lột xác thành Hồng Trần Tiên, đó là một quá trình thời gian dài vô tận.

Bất kể là Đế Tôn hay Bất Tử Thiên Hoàng đều là những tồn tại từ mấy trăm vạn năm trước, còn Nữ Đế, Vô Thủy, thời gian thành đạo so với hai người kia thực sự là quá muộn.

"Muốn cử giáo phi thăng?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Một giọng nói lạnh như băng truyền đến từ trong hư không, chỉ thấy một bóng người tràn ngập khí tức uy nghiêm vô thượng cũng hiện ra từ hư không.

Một luồng khí tức kinh khủng cũng từ trên người hắn bùng phát ra.

"Tất cả mọi thứ trong phương thiên địa này đều là vật tế của bản tôn, đã đến lúc kết thúc hoàn toàn rồi!

Đại Đạo Hồng Lô!

Luyện cho ta!" Bóng người trong hư không hai tay đánh ra từng đạo ấn quyết huyền diệu, sau đó cả vũ trụ phảng phất như sắp hoàn toàn dung nhập vào trong chiếc đỉnh khổng lồ kinh khủng kia, thiên địa vạn đạo cũng chấn động kịch liệt.

"Tâm cao hơn trời!

Mệnh mỏng hơn giấy!

Đế Tôn, chỉ bằng ngươi cũng muốn cản trở trẫm?

Đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Nếu ngươi ngoan ngoãn ẩn mình, trẫm có lẽ cũng lười để ý tới, nhưng ngươi lại không biết sống chết, tự dâng mình tới cửa, vậy thì đừng trách trẫm không khách khí!" Tần Hạo nhìn bóng người trong hư không, sắc mặt không hề thay đổi, phảng phất như không hề để ý đến động tác của đối phương, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chế giễu.

"Cuồng vọng, Thiên Đế của Thiên Đình?

Bản tôn thừa nhận, ngươi quả thật kinh tài diễm diễm, có thể càn quét cấm khu, thống ngự Cửu Thiên Thập Địa, đúng là có chút khiến bản tôn bất ngờ.

Nhưng phương thiên địa này nằm trong sự khống chế của bản tôn, ngươi chẳng qua chỉ là một con rùa trong hũ mà thôi!" Đế Tôn nhìn Tần Hạo phía dưới, giọng nói lạnh lùng.

"Khống chế cả phương thiên địa này?

Bằng ngươi?

Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ!

Diệt cho ta!" Nghe lời của đối phương, Tần Hạo phảng phất như nghe được câu chuyện cười hay nhất trên đời.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn cười lạnh một tiếng, trước ánh mắt kinh hãi của Đế Tôn, xung quanh những đạo văn đã được khắc họa, lại có vô số đạo văn khác hiện ra, sau đó mang theo một luồng vĩ lực vô tận, trực tiếp nghiền nát trận văn, chiếc đỉnh khổng lồ giữa thiên địa cũng tức khắc biến mất không còn tăm hơi.

Sự bố trí của Đế Tôn quả thực vô cùng bí mật, nhưng đáng tiếc, muốn qua mặt Tần Hạo, hiển nhiên là chuyện không thể.

Đừng nói là Tần Hạo đã xem nguyên tác, cho dù không xem, hắn cũng có thể cảm ứng rõ ràng đạo văn của đối phương.

"Sao!?

Sao có thể!?

Ngươi..." Thấy cảnh này, cả người Đế Tôn hoàn toàn sững sờ, hai mắt trợn trừng.

Phải biết rằng, trận văn bao trùm toàn bộ vũ trụ thiên địa này đã tiêu tốn vô số năm tháng của hắn mới khắc họa hoàn thành, trả giá

bằng vô cùng tâm huyết kinh khủng, vậy mà bây giờ lại bị người ta tiện tay phá hủy.

Sự kinh hãi trong lòng hắn có thể tưởng tượng được, và thay vào đó là sự tức giận vô tận.

Phải biết rằng, vì mưu đồ này, hắn đã chờ đợi mấy trăm vạn năm, tinh lực tiêu hao còn kinh khủng hơn nhiều so với những chí tôn trong các cấm khu sinh mệnh.

Những chí tôn cấm khu đó chỉ muốn thành tiên, còn hắn lại muốn làm vua trong các vị tiên.

Vì điều này, hắn đã trả một cái giá mà người khác khó có thể tưởng tượng, vậy mà bây giờ tất cả đều tan thành mây khói, sự phẫn nộ trong lòng có thể hiểu được.

"Chết tiệt!" Đôi mắt Đế Tôn lạnh lùng nhìn Tần Hạo, đáy mắt lóe lên một tia sát ý ngút trời.

Chương 180

Cùng lúc đó, chiếc đỉnh màu xanh trong tay hắn trực tiếp đập về phía Tần Hạo, đó chính là chí bảo thành đạo Thành Tiên Đỉnh.

Tuy rằng đã nhiều lần vỡ nát, nhưng cuối cùng vẫn được Đế Tôn đúc lại và sửa chữa, một luồng khí tức còn kinh khủng hơn cả Cực Đạo Đế Binh cũng từ trên đó bùng phát, đó chính là một kiện tiên khí.

"Thật ồn ào!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, không chút hoa mỹ, trực tiếp vung tay đánh ra một chưởng, nghênh đón.

"Phanh!" Nhục thân của Tần Hạo còn kinh khủng hơn cả Tổ Vu, Thành Tiên Đỉnh tuy không tệ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ngang với Hậu Thiên Linh Bảo.

Cùng với một tiếng nổ trầm đục vang lên, trong ánh mắt kinh hãi của Đế Tôn, Thành Tiên Đỉnh trực tiếp nổ tung giữa không trung, hóa thành vô số mảnh vỡ, bị một chưởng đánh nát.

Thành Tiên Đỉnh lại một lần nữa vỡ nát, Đế Tôn là người hứng chịu đầu tiên, từng ngụm máu tươi phun ra, cả người hắn trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Làm sao... có thể!?

Thực lực của ngươi... ngươi căn bản không phải Hồng Trần Tiên, ngươi, ngươi là Tiên Vương!

Là tồn tại cảnh giới Tiên Vương!

Không thể nào, không thể nào, thiên địa ngày nay làm sao có thể sinh ra tồn tại cấp bậc này được!?" Giờ phút này, Đế Tôn đã hoàn toàn bị trấn áp, phải biết rằng Tiên Vương là mục tiêu cả đời hắn theo đuổi, bây giờ lại có một người sống sờ sờ xuất hiện trước mặt hắn,

làm sao không khiến hắn kinh hãi.

"Không có gì là không thể, Đế Tôn âm mưu đồ sát chúng sinh vũ trụ, kỳ tội đương tru!" Khi chữ cuối cùng được thốt ra, trong hư không, một chữ "Tru" khổng lồ hiện ra, mang theo khí tức vô thượng trực tiếp nghiền ép về phía Đế Tôn.

Không chút hồi hộp, đối mặt với công kích của Tần Hạo, cho dù Đế Tôn bùng phát Giai Tự Bí, tăng gấp mười chiến lực, cũng vô ích, trực tiếp bị nghiền nát, một đời thần thoại Thiên Đế, Đế Tôn, cứ thế mà kết thúc.

"Hít..." "Chết rồi!?

Cứ thế mà chết rồi!?" "Không hổ là Thiên Đế bệ hạ, thực lực quả nhiên kinh khủng!" Trong Lăng Tiêu Thành, mọi người thấy cảnh này, biểu cảm trên mặt mỗi người càng thêm cuồng nhiệt.

Phải biết rằng, Đế Tôn là người sáng lập Cổ Thiên Đình, là nhân vật trong truyền thuyết thần thoại chân chính.

Tần Hạo là Thiên Đế hiện tại của Thiên Đình, vấn đề ai mạnh ai yếu, ai vĩ đại hơn giữa Tần Hạo và Đế Tôn cũng từng được không ít tu sĩ nhắc đến.

Nhưng đáng tiếc hai người không cùng một thời đại, Thiên Đình thời đại thần thoại dưới sự lãnh đạo của Đế Tôn cũng thống ngự Cửu Thiên Thập Địa, căn bản không có tính so sánh rõ ràng.

Cho nên chưa bao giờ có kết luận.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến trận chiến này, ai mạnh ai yếu giữa Tần Hạo và Đế Tôn hiển nhiên không còn ai có chút dị nghị nào nữa.

Trong tay Tần Hạo, Đế Tôn ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, ai mạnh ai yếu liếc mắt một cái là biết.

“Bệ hạ vô địch!” Rất nhanh, từng tràng tiếng hô cao vang lên.

Sau khi giải quyết Đế Tôn, mối họa cuối cùng ở nhân gian, Tần Hạo cũng không hề dừng lại, trực tiếp bước vào thông đạo không gian.

Một lát sau, Tần Hạo đã trực tiếp đến một phương thiên địa xa lạ.

“Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm, trường sinh vật chất ở phương thiên địa này so với Bắc Đẩu quả thực nồng đậm hơn quá nhiều!” Cảm nhận được thiên địa nguyên khí của phương thiên địa này, mọi người trong Thiên Đình cũng không nhịn được mà lên tiếng.

“Không đúng a, trường sinh vật chất tuy nồng đậm, nhưng so với tiên linh chi khí tràn ra từ con đường thành tiên lúc trước e là còn kém không ít, phương thiên địa này hình như có chút không ổn!” Lúc này, Đoạn Thiên Đức cũng không nhịn được nói, hiển nhiên đã phát hiện ra một số điều bất thường.

“Đây không phải Tiên Vực, đây là một thế giới nằm trong khe hở giữa Tiên Vực và Nhân Giới mà thôi!” Giọng nói của Nữ Đế cũng vang lên, đối với phương thiên địa này, Nữ Đế lại không hề xa lạ.

Thực tế, với thực lực của nàng, sớm đã có thể phá vỡ không gian mà giáng lâm đến đây.

“Ầm ầm ầm...” Đúng lúc này, mọi người chỉ nghe thấy tiếng nổ vang rền, cùng với một luồng dao động năng lượng mạnh mẽ truyền đến.

“Có người đang chiến đấu, dao động này... cường giả Cực Đạo, không chỉ một vị!” “Khí tức này... thật mạnh!

Hầu như vô hạn tiếp cận tiên cảnh!

Trong phương thiên địa này lại có cường giả như vậy?” Trên mặt các cao tầng của Thiên Đình cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không

ngờ trong phương thiên địa này lại có tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng rất nhanh họ cũng hiểu ra, phương thiên địa này tuy không rộng lớn bằng Nhân Giới, nhưng trường sinh vật chất lại vượt xa Nhân Giới, khiến cho tuổi thọ của tu sĩ được kéo dài, tự nhiên có thể sinh ra nhiều cường giả hơn.

"Kia là...

Đại Đế, là khí tức của Đại Đế!

Ta cảm nhận được khí tức của Đại Đế!

Đại Đế đang ở đây!

Đại Đế đang giao chiến với cường giả, ta phải đi giúp Đại Đế!" Đúng lúc này, một con chó đen khổng lồ vô cùng vạm vỡ như một ngọn núi xuất hiện trước mặt mọi người, chính là Hắc Hoàng.

Nhưng lúc này, trong đôi mắt của Hắc Hoàng tràn đầy vẻ kích động vô cùng, phảng phất như cảm ứng được điều gì đó, thân thể cũng run rẩy kịch liệt, hiển nhiên tâm trạng lúc này vô cùng kích động.

"Đại Đế?

Hắc Hoàng, ngươi nói là Vô Thủy Đại Đế!?

Vô Thủy Đại Đế cũng ở trong phương thiên địa này?" Ánh mắt của Diệp Phàm và mấy người khác cũng đổ dồn về phía Hắc Hoàng, họ chưa từng thấy Hắc Hoàng kích động như vậy.

"Không sai, tuyệt đối là Đại Đế, ta sẽ không cảm ứng sai đâu, tuyệt đối là khí tức của Đại Đế, ta vĩnh viễn sẽ không quên!" Hắc Hoàng mặt đầy kiên định nói.

"Vô Thủy sao..." Tần Hạo tự nhiên cũng cảm ứng được tình hình ở xa, trong đó có một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, chính là Bất Tử Thiên Hoàng đã từng chạy thoát khỏi tay hắn.

Lập tức, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp thúc giục Lăng Tiêu Thành lao về phía chiến trường.

Lúc này, hai bên chiến trường cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Hạo, dù sao thì dao động xuyên qua hai giới vừa rồi đã kinh động đến họ.

Chương 181

"Khí tức này, khí tức này... là ngươi!

Ngươi thật sự đã giáng lâm!" Lúc này, Bất Tử Thiên Hoàng đang đối mặt với Vô Thủy Đại Đế, sau khi cảm nhận được khí tức tỏa ra từ Tần Hạo, sắc mặt hắn đại biến, hiển nhiên đã nhận ra khí tức của Tần Hạo, vẻ kinh hoàng trong đáy mắt không thể che giấu được.

Ban đầu, đối phương chỉ cách hai giới tiện tay một kích đã suýt chút nữa chấn sát hắn, bây giờ chân thân giáng lâm, có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

"Chạy!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Bất Tử Thiên Hoàng không chút do dự, quay người bỏ chạy.

"Hừ, đi đâu, ở lại cho ta!" Thấy động tác của Bất Tử Thiên Hoàng, Vô Thủy Đại Đế phản ứng đầu tiên.

Tuy không rõ tại sao Bất Tử Thiên Hoàng lại có phản ứng như vậy, nhưng hắn rất nhanh đã đưa ra lựa chọn, trực tiếp chặn trước mặt đối phương.

Vô Thủy Chung trong tay hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hung hăng chụp về phía Bất Tử Thiên Hoàng.

"Vô Thủy chết tiệt, cút ngay cho ta!" Bất Tử Thiên Hoàng thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, Chân Hoàng Bảo Thuật lập tức được thi triển, từng luồng khí tức sát phạt kinh khủng không ngừng đánh ra.

"Sát!" Một tồn tại kinh khủng khác bên cạnh Bất Tử Thiên Hoàng, lúc này trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ sắc lẹm, khí tức sát phạt kinh khủng bao trùm về phía Vô Thủy Đại Đế.

Đối mặt với sự vây công của hai tồn tại cùng cấp, tình cảnh của Vô Thủy Đại Đế hiển nhiên cũng trở nên có chút khó khăn, tuy không thất bại nhưng lại bị áp chế.

"Hai tên tạp chủng chết tiệt, cậy đông hiếp yếu, Đại Đế, ta đến giúp ngươi!" Hắc Hoàng thấy tình cảnh của Vô Thủy Đại Đế, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia hung quang, ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp lao vào chiến trường, cùng với một luồng khí tức hung lệ ngút trời cũng bùng phát ra.

"Ể?

Tiểu Hắc!?" Thấy bộ dạng của Hắc Hoàng, Vô Thủy Đại Đế đang trong thế đối đầu cũng sững sờ.

Mặc dù hình thể của Hắc Hoàng đã to lớn hơn vô số lần, nhưng đối với khí tức của Hắc Hoàng, Vô Thủy Đại Đế hiển nhiên không hề xa lạ.

Thấy Hắc Hoàng giáng lâm, trên mặt Vô Thủy Đại Đế hiển nhiên cũng vô cùng bất ngờ, khí tức bùng phát trên người Hắc Hoàng lúc này cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lúc này, tu vi của Hắc Hoàng đã đạt đến trình độ khác loại thành đạo, khí tức trên người càng có thể sánh ngang với tồn tại cấp bậc Đại Đế đỉnh phong, làm sao có thể không khiến Vô Thủy Đại Đế kinh ngạc.

Mặc dù Hắc Hoàng có được tạo hóa kinh người, không phải loại chó đất tầm thường có thể so sánh, nhưng dù vậy cũng tuyệt đối không thể đạt đến trình độ nghịch thiên như vậy.

"Con chó hoang ở đâu ra, cút ngay cho bản tọa!" Tồn tại đỉnh tiêm bản địa đi cùng Bất Tử Thiên Hoàng cũng nhìn về phía Hắc Hoàng,

lập tức một đòn công kích kinh khủng đánh ra, bao trùm về phía Hắc Hoàng.

"Tiểu Hắc, cẩn thận, hắn không phải người ngươi có thể đối phó!" Vô Thủy Đại Đế thấy vậy, sắc mặt cũng đột ngột thay đổi.

"Thứ không biết sống chết, dám động thủ với người của Thiên Đình ta, đúng là không biết sống chết!" Khi đòn công kích sắp rơi xuống người Hắc Hoàng, một bóng người mập mạp bay vút lên trời, cùng với một luồng khí tức kinh khủng cũng bùng phát, trực tiếp hóa giải đòn công kích.

Bóng người đó không ai khác, chính là Đoạn Thiên Đức.

Mặc dù Đoạn Thiên Đức lúc bình thường luôn cà khịa với Hắc Hoàng, nhưng trong Thiên Đình, thực tế quan hệ tốt nhất chính là hai người họ, cho nên lúc này Đoạn Thiên Đức là người đầu tiên đứng ra.

"Ngươi!?" Cảm nhận được khí tức trên người Đoạn Thiên Đức, sắc mặt của cường giả đỉnh phong bản địa đột ngột thay đổi, hắn phát hiện tu vi của Đoạn Thiên Đức không hề thua kém mình.

Từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một cảm giác tim đập nhanh, hiển nhiên thực lực của đối phương tuyệt đối vô cùng kinh khủng, e là còn trên cả hắn.

"Minh Tôn!?

Ngươi!?" Bất Tử Thiên Hoàng sau khi thấy Đoạn Thiên Đức, sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Đoạn Thiên Đức.

Ban đầu Đế Tôn sáng lập Thiên Đình, Đoạn Thiên Đức hóa thân Minh Tôn sáng lập một mạch Địa Phủ, Bất Tử Thiên Hoàng lúc đó tự nhiên đã gặp qua Đoạn Thiên Đức, cho nên lúc này hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Đoạn Thiên Đức.

“Sao?

Bản tọa còn sống khiến ngươi bất ngờ lắm à?

Ngay cả ngươi cũng có thể sống đến bây giờ, tại sao bản tọa lại không thể?” Đoạn Thiên Đức nhàn nhạt nói.

“Bất Tử Thiên Hoàng, hôm nay là ngày chết của ngươi!” Đoạn Thiên Đức nhàn nhạt nói.

“Chết tiệt, Minh Tôn, ngươi thật sự muốn ra tay với ta sao?

Chẳng lẽ các ngươi không muốn tiến quân vào Tiên Vực sao?

Nếu muốn tiến quân vào Tiên Vực, bắt buộc phải có tọa độ Tiên Vực, đồng thời ít nhất cần ba vị Hồng Trần Tiên liên thủ.

Tọa độ Tiên Vực khắp thiên hạ chỉ có một mình ta biết, huống chi, mấy người chúng ta là những tồn tại có khả năng đột phá cấp bậc Hồng Trần Tiên nhất trong trời đất này, không bằng chúng ta tạm thời đình chiến, ngày sau cùng nhau tiến vào Tiên Vực rồi phân thắng bại, thế nào?” Bất Tử Thiên Hoàng đảo mắt một vòng, lập tức lên tiếng.

“Ba vị Hồng Trần Tiên sao?

Xin lỗi, cấp bậc đó Thiên Đình chúng ta không hề thiếu!” Đoạn Thiên Đức cười lạnh nói.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi giọng nói của Đoạn Thiên Đức vừa dứt, mấy bóng người xuất hiện, chính là Ngũ Phương Đại Đế và Diệp Phàm, mỗi người đều tỏa ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

“Sáu!?

Sáu vị Hồng Trần Tiên, không thể nào!?

Sao có thể!?

Nhân Giới làm sao có thể sinh ra nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy được, ngay cả Tiên Vực cũng không có nhiều cường giả như vậy a!" Bất Tử Thiên Hoàng cảm nhận được khí tức trên người Diệp Phàm và những người khác, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Cường giả bản địa kia cũng không ngoại lệ, cũng đầy mặt kinh hãi nhìn mọi người trên không trung.

Từ trên người họ, cường giả bản địa cảm nhận được một luồng khí tức tử vong, hiển nhiên thực lực của đối phương đủ để dễ dàng trấn sát hắn.

"Đừng nói nhảm nữa, Bất Tử Thiên Hoàng để lại cho Vô Thủy, những người còn lại tốc chiến tốc thắng, đừng lãng phí thời gian!" Lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe thấy giọng nói này, mấy người lập tức cung kính nói.

"Bệ hạ!?" Thấy thái độ của mấy người đối với Tần Hạo, trái tim của Bất Tử Thiên Hoàng và cường giả bản địa lập tức lạnh ngắt, một cảm giác tuyệt vọng cũng dâng lên từ đáy lòng.

"Chạy!" Cường giả đỉnh phong bản địa thấy vậy không chút do dự, quay người bỏ chạy, hiển nhiên hắn vô cùng rõ ràng, nếu ở lại tuyệt đối không có nửa điểm cơ hội thắng.

Chương 182

"Đi?

Đi được sao?

Chết cho ta!" Trong hư không, Diệp Phàm thấy vậy, khóe miệng cũng cười lạnh một tiếng, lập tức tung ra một quyền, khí tức bá đạo vô thượng cũng bùng nổ trong nháy mắt.

Khí trường kinh khủng lập tức bao trùm cả thiên địa, không gian xung quanh cũng hoàn toàn ngưng đọng, thân thể của cường giả bản địa bị định lại tại chỗ.

Không chút hồi hộp, đối mặt với một kích toàn lực của Diệp Phàm, cường giả đỉnh phong bản địa hiển nhiên không có chút sức chống cự nào, trực tiếp bị đánh nổ, hiển nhiên không thể sống sót.

"Bất Tử Thiên Hoàng, tiếp theo đến lượt ngươi!" Không còn sự kìm kẹp của cường giả đỉnh phong bản địa, Vô Thủy chỉ cảm thấy áp lực trên người mình tức khắc biến mất không còn tăm hơi, ánh mắt rơi vào trên người Bất Tử Thiên Hoàng, một luồng chiến ý ngút trời cũng tức khắc dâng lên.

"Vô Thủy, ngươi thật sự nghĩ bản hoàng sợ ngươi sao!" Thấy cảnh này, Bất Tử Thiên Hoàng hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, hắn căn bản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều chết một trận.

Còn về việc chạy trốn, hắn đã không còn ý nghĩ đó nữa, cường giả đỉnh phong bản địa vừa rồi là một ví dụ tốt, huống chi cho dù có thể tránh được sự truy sát của Diệp Phàm và những người khác, cũng tuyệt đối không thể ngăn được Tần Hạo ra tay.

"Sát!" Hai người quát khẽ một tiếng, gần như trong nháy mắt đã

lao vào nhau.

Cơn bão kinh khủng cũng cuồng loạn dâng trào, cả không gian cũng bắt đầu chấn động kịch liệt dưới sự bùng nổ toàn lực của hai người.

"Bệ hạ, Đại Đế..." Hắc Hoàng bên cạnh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm, Vô Thủy không yếu như vậy, ngươi nên có thêm niềm tin vào hắn!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Trong nguyên tác, Vô Thủy dưới sự liên thủ đàn áp của Bất Tử Thiên Hoàng và cường giả đỉnh phong bản địa còn kiên trì được mấy chục vạn năm, có thể thấy hắn kinh diễm đến mức nào.

Bây giờ chỉ có một mình Bất Tử Thiên Hoàng, Vô Thủy tự nhiên không thể thua được.

Đúng như Tần Hạo dự đoán, sau khi hai bên đại chiến trên không trung mấy trăm hiệp, Vô Thủy Đại Đế đã chiếm thế thượng phong, càng đánh càng dũng mãnh.

Mặc dù Bất Tử Thiên Hoàng toàn lực thi triển Chân Hoàng Bảo Thuật, nhưng vẫn không thể thay đổi được cục diện.

Giống như trong nguyên tác, cuối cùng hắn bị Vô Thủy Chung trấn sát.

"Thắng rồi, Đại Đế thắng rồi!

Thật tốt quá!" Hắc Hoàng thấy vậy, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ kích động.

"Không hổ là Vô Thủy Đại Đế, Đại Đế mạnh nhất của Nhân tộc!" Đại Thành Thánh Thể và những người khác bên cạnh cũng đầy mặt kinh thán.

Mặc dù thực lực lúc này của họ mạnh hơn Vô Thủy Đại Đế không ít, nhưng họ cũng vô cùng rõ ràng, có thể có được tạo hóa hôm nay, phần lớn là nhờ Tần Hạo.

Vô Thủy Đại Đế thì khác, hắn là từng bước phấn đấu mà thành.

Đương nhiên, mặc dù Vô Thủy trấn sát Bất Tử Thiên Hoàng, nhưng bản thân hắn hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng lúc này, Vô Thủy Đại Đế căn bản không để ý đến thương thế trên người, thân hình lóe lên, trực tiếp đến bên cạnh Hắc Hoàng, ánh mắt cũng quét qua Tần Hạo và những người khác.

"Tiểu Hắc, các vị này là..." Đối với các cao tầng của Thiên Đình, có một số người Vô Thủy Đại Đế có thể nhận ra, nhưng thực lực lúc này của họ lại có sự thay đổi trời long đất lở so với trước đây.

Đương nhiên cũng có không ít gương mặt xa lạ.

"Đại Đế, để ta giới thiệu cho người!" Lập tức, Hắc Hoàng cũng không chút do dự, trực tiếp giới thiệu cho Vô Thủy Đại Đế.

"Vô Thủy bái kiến Thiên Đế bệ hạ!

Nếu không có bệ hạ, các cấm khu sinh mệnh đã không thể bị bình định triệt để!

Công tích như vậy đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!" Vô Thủy Đại Đế đầy mặt kinh thán nói.

Ban đầu Vô Thủy tuy vô cùng mạnh mẽ, khi tại thế, tất cả các chí tôn cấm khu đều phải phong bế, không dám ló mặt, nhưng đó cũng chỉ là uy hiếp các chí tôn cấm khu không dám manh động mà thôi.

Còn muốn càn quét các cấm khu sinh mệnh, hiển nhiên cũng là điều không thực tế.

"Vô Thủy, ngươi có bằng lòng gia nhập Thiên Đình của ta

không?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên người Vô Thủy Đại Đế.

Sở dĩ hắn không trực tiếp giáng lâm Tiên Vực, mà đến phương thiên địa này, thực tế mục đích chính là vì Vô Thủy Đại Đế trước mắt.

Thiên phú và tiềm lực của Vô Thủy Đại Đế tự nhiên không cần phải nghi ngờ, nếu đưa đến Hồng Hoang thiên địa, khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ không kém Vô Thủy xuất hiện trong thế giới Hoàn Mỹ, thậm chí còn hơn.

"Gia nhập Thiên Đình sao?

Cũng tốt, Vô Thủy bái kiến bệ hạ!" Vô Thủy Đại Đế trầm ngâm một lát, rất nhanh đã đưa ra lựa chọn.

"Tốt!" Tần Hạo thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Đây là đan dược trẫm luyện chế, sau khi dùng đủ để thương thế của ngươi hoàn toàn khỏi hẳn.

Ngoài ra, trở về chuẩn bị cho tốt, ba tháng sau, tiến quân Tiên Vực!" Tần Hạo lên tiếng, cùng lúc đó, một viên đan dược cũng xuất hiện trước mặt Vô Thủy.

"Đa tạ bệ hạ!" Vô Thủy không hề khách sáo, trực tiếp nhận lấy đan dược. ...

"Mở!" Ba tháng sau, Vô Thủy cũng đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Trong phương thiên địa này, Vô Thủy cũng có không ít người đi theo, trừ một số ít người ra, những người còn lại đều gia nhập Thiên Đình.

Trên hư không, Thí Thần Thương trong tay Tần Hạo lại một lần nữa oanh kích vào bức tường không gian, một con đường nối liền Tiên Vực lập tức hiện ra.

Thúc giục Lăng Tiêu Thành, đoàn người Tần Hạo cũng trực tiếp bước vào thông đạo không gian.

“Tiên Vực, đây là Tiên Vực sao?

Trường sinh vật chất thật nồng đậm, trong phương thiên địa này, chỉ cần đạt đến Tiên Nhị chi cảnh là có thể trường sinh!

Đúng là được trời ưu ái a!” Cái Cửu U không nhịn được lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh thán.

Chương 183

“Không đúng, phương thiên địa này hình như có vấn đề, trong Tiên Vực không có tiên tồn tại?

Quy tắc thiên địa trong Tiên Vực hình như không thể chịu đựng được nhiều cường giả hơn!” Ngay sau đó, giọng nói của Thanh Đế cũng vang lên.

“Ừm?

Quả nhiên là vậy, một Tiên Vực không có tiên?

Đây là Tiên Vực sao...” Rất nhanh, không ít người hiển nhiên cũng cảm ứng được sự khác biệt ở đây, trên mặt mỗi người cũng đều lộ ra vẻ thất vọng.

Bởi vì họ phát hiện, Tiên Vực so với dự đoán của họ chênh lệch quá nhiều, ngoài việc có thể trường sinh ra, dường như cũng không có gì đặc biệt.

“Chả trách, chả trách vô số năm không có ai có thể tiến vào Tiên Vực, hóa ra không phải tu sĩ Nhân Giới chúng ta thực lực kém, mà là pháp tắc Tiên Vực không cho phép, bị pháp tắc thiên địa bài xích!” Cùng lúc đó, mọi người hiển nhiên cũng rất nhanh hiểu ra một đạo lý.

“Bệ hạ, tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?” Ánh mắt Diệp Phàm lúc này cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

“Tiên Vực không có tiên tồn tại, đã vậy thì khi Thiên Đình chúng ta giáng lâm phương thiên địa này, tự nhiên phải thống ngự nó.

Cho các ngươi một trăm năm, chinh phục phương thiên địa này, một trăm năm sau, trẫm sẽ bổ toàn phương thiên địa, nối lại con đường thành tiên!” Tần Hạo lên tiếng.

“Bổ toàn phương thiên địa!?” Nghe lời Tần Hạo, biểu cảm của Diệp Phàm và những người khác cũng không khác gì Nữ Đế lúc trước, trên mặt mỗi người đều không hề che giấu vẻ sùng bái.

Sau đó, Tần Hạo giao phó nhiệm vụ, mọi người liền bắt đầu hành động.

Tần Hạo thì bắt đầu tu bổ Tiên Vực. ...

Một trăm năm thoáng chốc trôi qua, dưới sự dẫn dắt của mấy vị Hồng Trần Tiên, Thiên Đình đã càn quét toàn bộ Tiên Vực với thế như chẻ tre.

Giống như ở Nhân Giới, Thiên Đình cũng trở thành chúa tể duy nhất của Tiên Vực.

“Thiên địa vô cực!

Hỗn độn quy nhất!

Dung hợp cho ta!” Trên bầu trời Tiên Vực, một bóng người hiện ra, chỉ thấy trong tay người đó cầm một chiếc tiểu quan, hai tay nhanh chóng kết ấn, tức khắc một luồng lưu quang trực tiếp từ trong tiểu quan bay ra, sau đó trực tiếp dung nhập vào phương thiên địa này.

“Ông ông ông...” Khi luồng lưu quang dung nhập vào thiên địa, toàn bộ Tiên Vực cũng chấn động mạnh.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, vô biên quy tắc Tiên Vực cũng hiện ra, pháp tắc toàn bộ Tiên Vực cũng bắt đầu diễn hóa điên cuồng.

Cùng với sự dung nhập của phương thiên địa kia, pháp tắc toàn bộ Tiên Vực cũng trở nên huyền diệu hơn, phảng phất như đang tiến hành một loại lột xác huyền diệu.

Cùng lúc đó, cùng với sự lột xác của pháp tắc Tiên Vực, diện tích toàn bộ Tiên Vực cũng bắt đầu như một quả khí cầu, điên cuồng mở

rộng ra bốn phương tám hướng, diện tích Tiên Vực tăng vọt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong nháy mắt, lại một trăm năm nữa trôi qua.

"Cuối cùng cũng hoàn thành!

Tiên Vực bây giờ có thể sánh ngang với một phương Trung Thiên thế giới, không tệ!" Trên hư không, thần niệm của Tần Hạo cũng bao trùm toàn bộ thiên địa.

Lúc này, Tiên Vực so với trước đây đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở, trực quan nhất là diện tích.

Diện tích Tiên Vực lúc này đã mở rộng hơn vạn lần so với trước.

Thiên địa nguyên khí và trường sinh vật chất cũng nồng đậm hơn trăm lần so với trước.

Đương nhiên, thay đổi căn bản nhất chính là sự lột xác của pháp tắc Tiên Vực.

Pháp tắc Tiên Vực lúc này đã huyền diệu hơn vô số lần so với trước, đủ để sinh ra tồn tại cấp bậc Tiên Vương, thậm chí một số tồn tại nghịch thiên, tiến giai Chuẩn Tiên Đế cũng không phải là không thể.

Tại Hồng Hoang, bên bờ Đông Hải, trong thánh địa Nhân tộc, không gian xung quanh vặn vẹo, một bóng người hiện ra, chính là Tần Hạo trở về từ thế giới Già Thiên.

Trước đó ở Tiên Vực, Tần Hạo đã thành công dung hợp phương thế giới trong Tam Thế Đồng Quan với Tiên Vực, khiến cho toàn bộ Tiên Vực cũng xảy ra lột xác.

Mặc dù có lẽ không bằng Tiên Vực đỉnh phong trong thời không Hoàn Mỹ nguyên bản, nhưng lại mạnh hơn nhiều so với Tiên Vực

trước đây ngay cả một vị Hồng Trần Tiên cũng không có.

Sau khi Tiên Vực lột xác, lực bài xích của pháp tắc Tiên Vực cũng hoàn toàn biến mất, tu sĩ Nhân Giới cuối cùng cũng có thể phi thăng Tiên Vực một cách bình thường.

"Phù!

Hồng Hoang thiên địa, cuối cùng cũng trở về!" Cảm nhận được khí tức quen thuộc xung quanh, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười.

Mặc dù đối với Tần Hạo, ở thế giới Già Thiên đã trải qua hơn vạn năm, nhưng ở Hồng Hoang thiên địa chỉ mới qua chưa đến ngàn năm.

Nhưng đối với hắn, cội rễ là ở thế giới Hồng Hoang, đối với nơi này Tần Hạo có một cảm giác thân thiết khó tả.

Còn thế giới Già Thiên, cho hắn cảm giác như một thế giới phó bản, bây giờ hắn cũng đã thành công thông quan phó bản.

Chuyến đi đến thế giới Già Thiên lần này đối với Tần Hạo, thu hoạch tự nhiên cũng vô cùng phong phú.

Mặc dù thực lực không có nhiều thay đổi, nhưng ở phương thiên địa đó đã nhận được lượng lớn Huyền Hoàng chi khí và Huyền Hoàng chi căn, khiến Huyền Hoàng Công Đức Tháp lột xác, đạt đến cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngoài ra, Tần Hạo cũng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống chỉ định, nhận được một lần rút thưởng cấp Thánh và ba lần rút thưởng cấp cao.

Thêm nữa, hắn đã thành lập Thiên Đình ở thế giới Già Thiên, chiêu mộ được một nhóm thuộc hạ ưu tú.

Mặc dù thực lực của những người này đặt trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa căn bản không đáng kể, nhưng thiên phú và tiềm lực của họ hiển nhiên đều vô cùng tốt.

Nếu sau này bồi dưỡng tốt, tuyệt đối sẽ có một phen thành tựu không tồi.

"Hệ thống, ta muốn rút thưởng!" Sau đó, Tần Hạo trực tiếp liên lạc với hệ thống, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi.

Phải biết rằng, lần này ở lại thế giới Già Thiên lâu như vậy, chủ yếu là vì hai nhiệm vụ của hệ thống.

Đối với phần thưởng rút thăm lần này, trong lòng hắn càng thêm mong đợi.

Chương 184

Đặc biệt là đối với lần rút thưởng cấp Thánh kia, trong tình huống bình thường, cần phải tiêu hao một trăm tỷ điểm công đức mới có thể nhận được cơ hội, có thể có cơ hội rút được bảo vật cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

"Ký chủ lựa chọn cấp bậc rút thưởng!" "Cấp Thánh!" Tần Hạo không chút do dự, trực tiếp lựa chọn rút thưởng cấp Thánh.

"Bắt đầu rút thưởng!" "Dừng!" "Chúc mừng ký chủ nhận được Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Châu!" Giọng nói của hệ thống cũng vang lên, ngay sau đó trước mặt hắn, một viên châu màu xám tro lớn bằng nắm tay lơ lửng trong không trung, một luồng khí tức huyền diệu khó hiểu cũng từ trên đó tỏa ra.

Nhưng Tần Hạo cũng nhạy bén phát hiện, trên viên châu này có một vết nứt nhỏ không thể nhìn thấy, phảng phất như đã bị tổn thương.

"Hỗn Độn Châu!?

Là Hỗn Độn Châu!?

Lại rút được bảo vật cấp bậc này!?

Rút thưởng cấp Thánh không phải cao nhất chỉ có thể rút được tồn tại cấp Tiên Thiên Chí Bảo sao?" Thấy kết quả này, trong đôi mắt Tần Hạo cũng lóe lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Sự tồn tại của Hỗn Độn Châu hắn vô cùng rõ ràng, là một lão thư trùng, hắn vô cùng rõ ràng, thứ này là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính và người xuyên việt, không ngờ hắn cũng có được.

"Trong tình huống bình thường đúng là như vậy, nhưng đây là lần

đầu tiên ký chủ sử dụng rút thưởng cấp Thánh, có một xác suất nhất định rút được bảo vật cấp cao hơn!

Chỉ có hiệu lực lần đầu tiên!" Hệ thống giải thích.

"Ra là vậy, nhưng trong truyền thuyết Hỗn Độn Châu không phải là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo sao?

Sao lại biến thành Hỗn Độn Linh Bảo, chẳng lẽ Hỗn Độn Châu này là hàng nhái?" Tần Hạo lại hỏi.

Được truyền thừa của Bàn Cổ, hắn vô cùng rõ ràng, Hỗn Độn Châu cùng với Khai Thiên Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp là tứ đại Hỗn Độn Chí Bảo.

"Hỗn Độn Châu đỉnh phong đúng là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng Hỗn Độn Châu khi khai thiên đã bị Khai Thiên Phủ chém trúng, tổn thương bản nguyên, cho nên rơi xuống cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Muốn khôi phục đỉnh phong, bắt buộc phải bổ sung bản nguyên hỗn độn trong Hỗn Độn Châu!" Hệ thống giải thích.

"Vậy sao?

Thôi cũng được, Hỗn Độn Linh Bảo thì Hỗn Độn Linh Bảo vậy!" Tần Hạo lắc đầu, trong lòng cũng không quá bận tâm, dù sao có thể rút được thứ này đối với hắn đã là một niềm vui bất ngờ to lớn.

"Tiếp tục rút thưởng!

Rút thưởng cấp cao!" "Chúc mừng ký chủ nhận được Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút!" "Chúc mừng ký chủ nhận được Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" "Chúc mừng ký chủ nhận được Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn Tiên Thiên Trà Thụ!" "Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút!

Còn có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, những thứ này!?" Thấy kết quả này, trên mặt Tần Hạo lại một lần nữa lộ ra vẻ vui mừng.

Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút hắn vô cùng rõ ràng, đây là một bộ pháp bảo.

Nếu tách riêng ra, chúng đều chỉ là cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng nếu hợp lại, lại là một bộ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quan trọng nhất, đây không phải là Tiên Thiên Linh Bảo bình thường, mà là chí bảo trấn áp Lục Đạo Luân Hồi.

Trong tình hình Lục Đạo Luân Hồi chưa hiển hiện ở thiên địa hiện nay, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút nhiều nhất chỉ có thể là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

Nhưng nếu một khi Lục Đạo Luân Hồi hiển hóa, uy năng sẽ tăng gấp bội, đặc biệt là ở Địa Phủ, uy năng thậm chí còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo thông thường.

Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút là chí bảo liên quan đến luân hồi, ẩn chứa đại khí vận, có công năng phân lập luân hồi.

Còn Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tự nhiên cũng không cần phải nói, đây là một trong Ngũ Phương Kỳ của thiên địa, là bảo vật phòng ngự cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm, thuộc về tồn tại đỉnh tiêm nhất dưới Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong ba vật phẩm, giá trị thấp nhất có lẽ là một gốc Tiên Thiên Trà Thụ.

Lập tức, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp di thực Tiên Thiên Trà Thụ vào trong không gian đạo trường của mình.

"Ông ông ông..." Nhưng điều khiến Tần Hạo có chút bất ngờ là, khi Tiên Thiên Trà Thụ tiến vào dược điền trong không gian đạo

trường, trong dược điền, một luồng khí tức huyền diệu cũng dâng lên, phảng phất như cùng Tiên Thiên Trà Thụ gây ra cộng hưởng.

Tiên Thiên Trà Thụ cũng tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Hạo, Tiên Thiên Trà Thụ trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang, cuối cùng chui vào trong một gốc cổ thụ cao lớn ở trung tâm dược điền.

Hai bên bắt đầu dung hợp.

Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ là do Tần Hạo lấy từ Bất Tử Sơn, trước đó bản nguyên bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng sau đó được Tam Quang Thần Thủy và Tiên Thiên Tức Nhưỡng tưới tắm, Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ bây giờ đã hoàn toàn khôi phục.

Mặc dù chưa đạt đến trình độ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng cũng không còn xa.

Lúc này, Tần Hạo phát hiện, bản nguyên của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ và Tiên Thiên Trà Thụ bắt đầu giao hòa, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu cũng từ bề mặt lan tỏa ra.

Khoảnh khắc khí tức của cả hai giao hòa, có một cảm giác lột xác.

"..." Thấy cảnh này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút vô cùng bất ngờ, ý niệm cũng bao trùm lên trên thân cây. ...

"Ông ông ông..." Sau khoảng thời gian chừng một nén hương, đột nhiên hai luồng hào quang từ hai cây trà xông thẳng lên trời, cùng với một luồng khí tức vô cùng huyền diệu cũng từ trên thân cây dâng lên.

Khoảnh khắc này, khí tức của cả hai phảng phất như được thăng hoa, một loại đạo vận khó tả bao trùm lên chúng, cho người ta một cảm giác vô cùng huyền diệu.

"Lột xác rồi, thật sự lột xác rồi!?

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn!?

Cả hai gốc đều đạt đến cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn rồi?" Tần Hạo phát hiện, thuộc tính của hai gốc trà hình như có thể hoàn toàn bổ sung cho nhau.

Sau khi bản nguyên giao hòa, không phải đơn giản là 1+1, mà hoàn toàn đạt đến một bước nhảy vọt về chất, tất cả đều lột xác, đồng loạt tiến vào cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Phải biết rằng, trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, số lượng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn cũng không quá mười gốc.

Trên người hắn vốn dĩ chỉ có một gốc Hoàng Trung Lý, nhưng bây giờ lại có thêm hai gốc, là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn hoàn toàn mới, đối với Tần Hạo hiển nhiên là một niềm vui bất ngờ to lớn.

"Khí tức thật huyền diệu, hiệu quả so với trước đây đã tăng lên tuyệt đối hơn mười lần!" Bất kể là Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ hay Tiên Thiên Trà Thụ, hiệu quả đều tương tự nhau, đều có tác dụng trợ giúp ngộ đạo.

Ban đầu, nhiều nhất chỉ có hiệu quả tốt đối với tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Chương 185

Còn đối với Chuẩn Thánh, tuy cũng có một số hiệu quả nhưng không quá rõ ràng, thậm chí đối với một số Chuẩn Thánh đỉnh tiêm, nhiều nhất chỉ có tác dụng thỏa mãn khẩu vị hoặc thanh lọc tâm linh.

Nhưng bây giờ hiển nhiên tuyệt đối khác, cho dù đối với tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, cũng tuyệt đối có hiệu quả không yếu.

"Đây quả là một thu hoạch bất ngờ!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù thứ này không thể tăng trưởng thực lực, nhưng đối với việc tu luyện hiển nhiên có hiệu quả không nhỏ.

Sau đó, Tần Hạo ý niệm vừa động, lại có mấy bóng người trực tiếp xuất hiện bên cạnh hắn.

Dẫn đầu là một nữ tử áo trắng, khuynh thành tuyệt đại, không ai khác chính là Nữ Đế.

Bên cạnh nàng là mấy vị cao tầng đỉnh tiêm của Thiên Đình.

Lần này Tần Hạo trở về Hồng Hoang, tự nhiên cũng mang theo đội ngũ của Thiên Đình.

"Phương thiên địa này... quy tắc thiên địa thật huyền diệu, linh khí thật tinh thuần!

Đây là Hồng Hoang thiên địa sao?

Quả nhiên, quả nhiên không hổ là đại thiên thế giới đỉnh tiêm, so với nơi chúng ta, thực sự mạnh hơn quá nhiều!" Nữ Đế cảm nhận được tình hình xung quanh, đáy mắt cũng lóe lên tinh quang, miệng lẩm bẩm.

Hiển nhiên lúc này nàng cũng đã rõ sự mạnh mẽ của Hồng Hoang thiên địa, bất kể phương diện nào hiển nhiên đều vượt xa Bắc Đẩu thậm chí là Tiên Vực, hai bên thậm chí căn bản không cùng một cấp bậc.

"Thánh địa, đây mới là thánh địa tu luyện chân chính!" "Độ bền không gian thật khủng khiếp, đừng nói Đại Đế, cho dù là tồn tại cấp bậc Hồng Trần Tiên e là cũng không thể lay động không gian mảy may!

E là chỉ có tồn tại cấp bậc Tiên Vương mới có thể lay động không gian ở đây!" "Đây mới là thiên địa mà tu sĩ hằng mơ ước!" Diệp Phàm và những người khác cũng đôi mắt lóe lên tinh quang, trên mặt cũng tràn đầy vẻ vui mừng nồng đậm, hiển nhiên đều bị Hồng Hoang thiên địa trước mắt làm cho chấn kinh sâu sắc.

"Phương thiên địa này chính là Hồng Hoang.

Nơi này tuy là một thánh địa tu luyện, nhưng đồng thời cũng đầy rẫy nguy cơ.

Thực lực của các ngươi ở thiên địa trước đây đúng là không tệ, là những tồn tại đỉnh tiêm, nhưng ta phải nói cho các ngươi biết, ở phương thiên địa này, có vô số tồn tại mạnh hơn các ngươi.

Trừ khi có thể đạt đến Đại La Kim Tiên, cũng chính là cảnh giới Tiên Vương, mới có thể có chỗ đứng!" Lập tức, Tần Hạo cũng đơn giản giới thiệu tình hình Hồng Hoang thiên địa cho họ.

"Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Thánh Nhân vô thượng!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt mỗi người cũng đều lộ ra vẻ chấn hám vô cùng.

Nhưng rất nhanh, trên người họ cũng đều bùng phát ra một luồng chiến ý ngút trời.

Lời nói của Tần Hạo hiển nhiên không hề dọa được họ, ngược lại còn kích thích dục vọng trở nên mạnh mẽ trong lòng họ.

"Bệ hạ, không biết tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?" Ánh mắt Diệp Phàm cũng rơi vào trên người Tần Hạo, hỏi.

"Nhiệm vụ của các ngươi rất đơn giản, đó là ở lại Nhân tộc, không ngừng tu luyện, không ngừng trở nên mạnh mẽ, sau đó bảo vệ Nhân tộc!" Tần Hạo lên tiếng.

Mặc dù trong Nhân tộc đã âm thầm thành lập Nhân tộc thánh điện, nhưng thời gian thành lập quá ngắn, những người trong đó tuy thiên phú đều là đỉnh tiêm, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, thực lực còn kém không ít, căn bản không chịu nổi sóng gió.

Đội ngũ Thiên Đình mà Tần Hạo mang về từ thế giới Già Thiên ở một mức độ nào đó cũng có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Sau đó, sau khi sắp xếp xong cho mọi người trong Thiên Đình, Tần Hạo cũng không chút do dự, thân hình lóe lên, trực tiếp tiến vào không gian đạo trường, chuẩn bị bế quan một phen, mài giũa pháp lực của mình, ngoài ra còn tế luyện mấy kiện pháp bảo mạnh mẽ vừa rút được. ...

Trong Ngộ Đạo Điện, Tần Hạo lấy ra chín phiến lá Ngộ Đạo Thần Trà đặt vào trong một cái ấm ngọc, pha một ấm Ngộ Đạo Thần Trà, cả người ngồi xếp bằng, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Sau khi thưởng thức một ngụm Ngộ Đạo Thần Trà, cả người thần niệm cũng lập tức dung nhập vào Ngộ Đạo Thiên Bia, cả người cũng tức khắc tiến vào một trạng thái huyền diệu, pháp lực trong cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển điên cuồng, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi rất nhanh, trong nháy mắt, ngàn năm đã trôi qua.

Lần này, là lần bế quan tu luyện dài nhất của Tần Hạo kể từ khi xuyên việt đến nay.

Trước đây ở Bắc Đẩu tuy cũng bế quan thời gian dài, nhưng lần đó không phải là bế quan tu luyện, chỉ là tham ngộ mảnh vỡ Tiên Vực trong thạch quan mà thôi.

Lần này, mới là bế quan tu luyện thực sự.

"Ông!" Đúng lúc này, đột nhiên thân thể Tần Hạo chấn động mạnh, sau đó một luồng khí tức vô cùng huyền diệu cũng từ trên người hắn bùng phát, cùng với một luồng uy áp linh hồn vô cùng mạnh mẽ cũng tức khắc lan tỏa ra.

Khoảnh khắc này, Tần Hạo chỉ cảm giác nguyên thần phảng phất như đã hoàn thành một loại thăng hoa nào đó, một trạng thái huyền diệu chưa từng có cũng bao trùm toàn thân.

"Cảnh giới Chuẩn Thánh sao..." Lúc này, Tần Hạo từ từ mở mắt, trong đôi mắt tinh quang lóe lên rồi biến mất, một luồng đạo vận khó tả cũng từ trên người hắn lan tỏa ra.

Lúc này, Tần Hạo phát hiện nguyên thần của mình đã hoàn thành lột xác, từ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong ban đầu, đã bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh.

Ngoài ra, ngoài nguyên thần ra, khoảng thời gian mài giũa này cũng khiến pháp lực của hắn trở nên tinh thuần và hùng hậu hơn.

Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết cũng đã đạt đến đỉnh phong trung kỳ của chuyển thứ sáu, chỉ còn cách hậu kỳ của chuyển thứ sáu một bước chân.

"Đỉnh phong trung kỳ chuyển thứ sáu, tu vi của ta bây giờ chắc cũng tương đương với Đại La Kim Tiên đỉnh phong của phương thiên

địa này!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là tu vi mà thôi.

Nếu nói về mức độ hùng hậu của pháp lực trong cơ thể, đừng nói là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh thông thường cũng tuyệt đối không bằng Tần Hạo.

"Cũng gần xong rồi, đã đến lúc ra ngoài xem sao!" Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng.

"Tộc trưởng, ngài đã xuất quan!" Thấy Tần Hạo xuất quan, trên mặt ba người Toại Nhân Thị cũng lộ ra vẻ cung kính.

Lúc này, Tần Hạo cảm giác khí tức trên người ba người cũng lại hùng hậu hơn không ít, một luồng khí vận chi lực mạnh mẽ cũng từ trên người họ dâng lên, hiển nhiên những năm này Nhân tộc phát triển vô cùng tốt.

"Ừm, những năm này Nhân tộc phát triển có thuận lợi không?" Tần Hạo hỏi.

"Bẩm tộc trưởng, những năm này Nhân tộc phát triển rất thuận lợi!

Mặc dù gặp phải một số khó khăn, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn!" Lập tức, ba người Toại Nhân Thị cũng đơn giản kể lại tình hình hiện tại của Nhân tộc cho Tần Hạo nghe một lần.

Chương 186

“Vậy sao... cuối cùng cũng đã bước ra khỏi bờ Đông Hải rồi sao...

Thôi cũng được, đã đến lúc rồi, cũng nên để Nhân tộc trải qua sự gột rửa của thế giới bên ngoài!” Nghe xong lời của ba người, Tần Hạo cũng đã có một nhận thức toàn diện về tình hình Nhân tộc hiện tại, gật đầu nói.

Nhân khẩu Nhân tộc bây giờ đã sớm vượt qua trăm tỷ, cho dù có những phương pháp mà Tần Hạo cung cấp, vẫn vượt quá giới hạn của bờ Đông Hải.

Bây giờ Nhân tộc bắt đầu mở rộng ra bên ngoài bờ Đông Hải, thực sự bước vào đại lục Hồng Hoang.

Nhưng vì lời dặn dò trước đây của Tần Hạo, cộng với sự kiềm chế của Toại Nhân Thị và những người khác, Nhân tộc cũng không hề mở rộng ra bên ngoài một cách mù quáng, mà có kế hoạch, có chuẩn bị.

Do đó, mặc dù xảy ra một số khó khăn, nhưng đều nhanh chóng được giải quyết.

Toàn bộ Nhân tộc có thể dùng từ hân hoan phát triển để hình dung.

Nếu cứ phát triển theo đà này, không có sự can thiệp từ bên ngoài, e là chỉ cần cho Nhân tộc thêm một trăm vạn năm, Nhân tộc sẽ hoàn toàn trở thành chúa tể của toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng hiển nhiên Tần Hạo cũng hiểu, tất cả những điều này căn bản là không thực tế.

Nhân tộc muốn thực sự trỗi dậy ở Hồng Hoang, bắt buộc phải vượt qua hai ngọn núi kinh khủng là Vu tộc và Yêu tộc.

Nhân tộc hiện nay tuy đà phát triển rất mạnh, nhưng thực lực tổng thể chung quy vẫn quá yếu.

Nếu Nhân tộc một khi uy hiếp đến sự tồn tại của Vu tộc và Yêu tộc, Tần Hạo tin rằng, chúng sẽ không ngồi yên mặc kệ.

"Thực lực quá yếu a!

Thời gian quá gấp gáp!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng. ...

"Hửm?" Một ngày nọ, Tần Hạo đang xử lý công việc của Nhân tộc, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác tim đập nhanh khó tả, phảng phất như có chuyện liên quan đến mình sắp xảy ra.

"Chuyện gì vậy?" Tần Hạo nhíu mày, cùng lúc đó, trực tiếp vận chuyển bí pháp bắt đầu suy diễn.

"Hướng đó!" Rất nhanh, ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn về một hướng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Lập tức, hắn cũng không chút do dự, sau khi sắp xếp một số việc, cả người trực tiếp bay vút lên trời, thuận theo cảm ứng trong lòng, bay về hướng đó. ...

"...Tiên Thiên cấm chế!?" Nửa ngày sau, Tần Hạo đến trên không trung của một ngọn núi vô danh ở phía đông Hồng Hoang, nhìn xuống những luồng tường quang rực rỡ đang bùng phát ở phía dưới, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Lúc này ở phía dưới, một màn sáng màu vàng xông thẳng lên trời.

Trong màn sáng, tường quang vạn trượng, cùng với từng trận tiếng rồng ngâm truyền đến, từng hư ảnh kim long cũng không ngừng cuộn mình trong không trung.

"Chẳng lẽ có chí bảo hiện thế?" Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng.

Có thể có thanh thế kinh khủng như vậy, hiển nhiên tuyệt đối

không phải là thứ bình thường.

"Xem ra, tiếp theo e là sẽ có một trận đại chiến!" Nhưng rất nhanh, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Động tĩnh ở phía dưới thực sự quá kinh khủng, thanh thế kinh khủng như vậy hiển nhiên không thể qua mắt được những đại thần thông giả ở Hồng Hoang.

Đợi đến khi bảo vật thực sự xuất thế, hiển nhiên tuyệt đối sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

"Bất kể là ai, thứ này ta tuyệt đối phải có được!" Tần Hạo cũng thầm nghĩ trong lòng, trên mặt cũng lộ ra vẻ kiên định vô cùng.

Mặc dù hiện tại hắn không biết trong cấm chế rốt cuộc là bảo vật gì, nhưng lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác tim đập nhanh trong lòng.

Đặc biệt là càng đến gần đây, cảm giác tim đập nhanh trong lòng càng nồng đậm.

Có thể thấy, thứ bên trong tuyệt đối có liên quan mật thiết đến hắn, hoặc là có tác dụng quan trọng đối với hắn.

Nếu đã vậy, tự nhiên không có lý do gì để buông tha.

Đến đây, Tần Hạo cũng không chút do dự, ý niệm vừa động, thân hình trực tiếp độn vào trong hư không, yên lặng chờ đợi bảo vật xuất thế.

Không phải Tần Hạo không chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, bởi vì hắn phát hiện cấm chế trước mắt đã hoàn toàn bị kích hoạt.

Cho dù có Công Đức Thiên Nhãn, nhưng muốn hoàn toàn phá vỡ nó, cũng cần đủ thời gian.

Đến lúc đó, e là người khác cũng đã sớm đến nơi.

Vẫn không thể nào dưới mí mắt của những đại thần thông giả đó mà lấy đi bảo vật, như vậy chẳng thà lấy nhàn chờ mệt. ...

"Đến rồi sao..." Sau khoảng một canh giờ, Tần Hạo liền cảm giác được ba luồng khí tức mạnh mẽ từ xa bay tới, rất nhanh đã đến hiện trường.

"Ồ!?

Chuẩn Thánh hậu kỳ?

Nhanh như vậy đã trảm được thi thứ hai rồi sao, quả nhiên không hổ là thủ lĩnh của Tam Thanh!" Sau khi thấy bộ dạng của ba người, Tần Hạo tức khắc nhận ra thân phận của họ, không ai khác chính là Bàn Cổ Tam Thanh.

Đồng thời, Tần Hạo cũng phát hiện, khí tức trên người Lão Tử dẫn đầu so với lần gặp trước ở Thiên Đình lại mạnh hơn không ít, hiển nhiên đã trảm được thi thứ hai, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh tuy chưa chém được thi thứ hai, nhưng hiển nhiên cũng không còn xa nữa.

"ửm?" Đúng lúc này, Lão Tử nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc bất định, thần niệm cũng trong nháy mắt bao trùm cả đất trời.

"Đại huynh, có chuyện gì vậy?" Thấy dáng vẻ của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có chút kinh ngạc hỏi.

"Không biết vì sao, ta luôn có cảm giác bị người khác nhìn trộm!" Lão Tử nhíu mày đáp.

Chương 187

"Cảm giác bị nhìn trộm?

Đại huynh e là lo xa rồi, đại huynh bây giờ đã chém được thi thứ hai, trong phương thiên địa này, ngoại trừ Lão sư có lẽ là Nữ Oa sư muội đã chứng đạo, thì ngay cả Đế Tuấn đã chém hai thi e rằng cũng không thể qua mặt được cảm ứng của chúng ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng, khi nhắc đến Nữ Oa, sắc mặt rõ ràng có chút không tự nhiên, là Bàn Cổ Tam Thanh tâm cao khí ngạo, vốn tự mệnh bất phàm, ngoại trừ Hồng Quân ra thì căn bản không đặt ai vào mắt, nhưng bây giờ lại bị một nữ lưu đi trước một bước, trong lòng hiển nhiên vô cùng khó chịu.

"Đúng vậy, đại huynh e là có chút lo xa rồi!" Tuy bây giờ giữa Tam Thanh đã có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn chưa đến mức phân gia như đời sau, nên quan hệ vẫn không tệ.

Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên cũng gật đầu nói.

"Có lẽ vậy!" Lão Tử lắc đầu đáp.

"Đại huynh, tiên thiên cấm chế mạnh như vậy, e là có bảo vật bất phàm xuất thế, không biết tiếp theo đại huynh có dự định gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sau đó cũng đưa mắt nhìn xuống cấm chế phía dưới, trong mắt loé lên một tia sáng nóng rực, lên tiếng hỏi.

"Động tĩnh nơi này quá lớn, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có người đến, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được!" Lão Tử nhàn nhạt đáp, sau đó ba người cũng ẩn mình vào hư không.

"Có chút thú vị, cảm tri thật nhạy bén!" Trong hư không, Tần Hạo cũng lẩm bẩm trong miệng.

Loại cảm tri này không liên quan nhiều đến cảnh giới linh hồn, mà là một loại trực giác, giống như giác quan thứ sáu.

Sau đó, ngày càng nhiều bóng người lần lượt kéo đến, ở đây Tần Hạo phát hiện không ít bóng dáng quen thuộc, đều là những cường giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Phàm là những tồn tại ở đây, thấp nhất cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên, còn những tồn tại dưới Đại La Kim Tiên, tuy cũng có một vài người, nhưng sau khi thấy những tồn tại khủng bố trong hư không thì đều rất biết điều mà lui đi, hiển nhiên họ vô cùng rõ ràng, đồ vật ở đây căn bản không phải thứ họ có thể nhúng chàm.

Bảo vật tuy tốt, nhưng so với tính mạng của mình, cái nào nặng cái nào nhẹ hiển nhiên có thể phân biệt rõ ràng. ...

"Ong... ..." Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua, cấm chế phía dưới bỗng nhiên hào quang đại thịnh, cả cấm chế cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trong ánh mắt của mọi người, cấm chế bỗng nhiên vỡ tan, sau đó một luồng kim quang từ phía dưới phóng lên trời, kèm theo đó là một cỗ khí tức cường đại cũng lan tỏa ra.

"Linh bảo, linh bảo!

Một phương kim ấn!" "Khí tức... ... cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lại là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Khí tức thật cường đại!" Ánh mắt của mọi người nhanh chóng đổ dồn vào luồng kim quang, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra hình dạng của bảo vật bên trong, trong mắt không ít người cũng loé lên một tia sáng nóng rực.

"ửm? ... ... là món đồ này!" Khi thấy hình dạng của kim ấn, trong mắt Tần Hạo giữa hư không tinh quang bùng nổ, đáy mắt cũng loé lên

một tia sáng nóng rực.

Chỉ thấy chín con hư ảnh kim long năm móng vờn quanh thân kim ấn, một cỗ khí tức huyền diệu cũng từ trên đó toả ra.

Ngay khoảnh khắc kim ấn hiện hình, Tần Hạo rõ ràng cảm giác được nhân tộc khí vận kim long trên người mình bỗng trở nên có chút xao động, hiển nhiên đã dẫn tới sự cộng hưởng của khí vận kim long.

"Không Động Ấn, Không Động Ấn, chí bảo của Nhân tộc, Không Động Ấn, nhất định phải có được!

Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải có được!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Không sai, món đồ này không phải thứ gì khác, chính là Không Động Ấn.

Tuy Không Động Ấn trước mắt chỉ là cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Tần Hạo vô cùng rõ ràng, đợi sau này khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, uy năng của Không Động Ấn mới thực sự hiển lộ, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong mắt Tần Hạo, giá trị của món đồ này so với Tiên Thiên Chí Bảo tuyệt đối không hề thua kém.

Không Động Ấn là chí bảo khí vận của Nhân tộc, nếu nắm giữ Không Động Ấn, liền có thể có được hai thành khí vận của Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc vô cùng yếu ớt, hai thành khí vận có lẽ không là gì, nhưng một khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, hai thành khí vận đó tuyệt đối là một con số vô cùng khủng bố.

Hiện tại, khí vận của Nhân tộc phần lớn nằm trên người Nữ Oa, vì Nữ Oa đã sáng tạo ra Nhân tộc, ngay khi Nhân tộc ra đời, bà đã trực tiếp chiếm cứ chín thành khí vận của Nhân tộc.

Sau này cùng với sự trỗi dậy của Tần Hạo, Tần Hạo chiếm khoảng gần hai thành khí vận của Nhân tộc, Nữ Oa chiếm bảy thành, còn một thành còn lại thì bị Toại Nhân Thị và những người khác chia nhau.

Nếu Tần Hạo có thể có được Không Động Ấn trước mắt, liền có thể ngay lập tức tăng thêm hai thành khí vận.

Ngoài ra, Không Động Ấn còn có hiệu quả phế lập Nhân Hoàng.

Tóm lại, món đồ này đối với Nhân tộc tuyệt đối là một kiện chí bảo, thậm chí gọi là đệ nhất chí bảo của Nhân tộc cũng không ngoa.

Giờ khắc này, Tần Hạo hạ quyết tâm, món đồ này nhất định phải nằm trong tay mình.

Phải biết đây là chuyện liên quan đến khí vận của Nhân tộc, với tư cách là tộc trưởng Nhân tộc, hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Vốn dĩ nếu không có hắn, Không Động Ấn cuối cùng sẽ rơi vào tay Lão Tử, nhưng khi xem tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn tự nhiên hiểu rõ bộ mặt thật của Lão Tử.

Tuy là giáo chủ Nhân giáo, nhưng trong mắt Lão Tử, Nhân tộc chỉ là công cụ thành đạo, hưởng thụ khí vận và hương hỏa của Nhân tộc, nhưng khi Nhân tộc gặp nguy nan lại chọn cách khoanh tay đứng nhìn.

Điều này Tần Hạo tuyệt đối không thể dung thứ.

“Bảo bối tốt, lão tổ ta muốn!” Cuối cùng cũng có người không nhịn được, trực tiếp ra tay chộp về phía Không Động Ấn giữa hư không.

“Tìm chết!” "Càn rỡ!" Gần như trong tích tắc, cục diện tại hiện trường lập tức bị phá vỡ, từng luồng thần quang khủng bố cũng trực tiếp bao phủ về phía Không Động Ấn.

Đại chiến lập tức bùng nổ, từng tôn tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên trực tiếp chiến đấu trên hư không.

Trong chốc lát, trên bầu trời, các loại pháp bảo không ngừng va chạm, từng cỗ sóng năng lượng cường đại không ngừng cuồng loạn dâng trào, cảnh tượng cũng trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Hừ!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, ngay sau đó, trên không trung, một cây thước màu trắng sữa từ hư không hiện ra, một cỗ dao động khủng bố cũng lập tức bùng phát, trực tiếp chấn lui mấy cường giả xung quanh Không Động Ấn.

Chương 188

Sau đó một bóng người cũng hiện ra, trực tiếp chộp lấy Không Động Ấn vào tay.

"... ...

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Lượng Thiên Xích!

Lượng Thiên Xích!

Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động, Nhiên Đăng Đạo Nhân!" Rất nhanh, không ít người đã nhận ra thân phận của người này, trong mắt cũng loé lên vẻ ngưng trọng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, là cường giả lão làng nổi danh lừng lẫy trong Hồng Hoang, danh tiếng hiển nhiên cũng không nhỏ.

"Chư vị đã nhường, bảo vật này thuộc về bần đạo!" Giọng nói lạnh lùng của Nhiên Đăng cũng lập tức truyền ra, ngay sau đó không dám dừng lại chút nào, trực tiếp độn tẩu về phía xa.

Tuy thực lực của hắn thuộc hàng đỉnh tiêm trong số các Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với ánh mắt thèm thuồng của bao nhiêu người tại hiện trường, hiển nhiên cũng không dám nán lại chút nào.

"Đi đâu!" "Đáng chết, đứng lại cho ta!" "Để lại bảo bối!" Nhưng rất nhanh, đám người xung quanh cũng phản ứng lại.

Tuy Nhiên Đăng thực lực mạnh, nhưng những người có mặt ở đây kém nhất cũng là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Nhiên Đăng mang bảo vật đi.

Trong khoảnh khắc, từng cỗ khí tức cường đại lập tức bùng phát, từng món pháp bảo cũng hung hăng bao phủ về phía Nhiên Đăng.

“Tìm chết!” Nhiên Đăng thấy vậy, trong mắt cũng loé lên một tia âm lãnh.

Ngay sau đó, một tấm ván quan tài cũng được tế ra, trực tiếp bao phủ quanh thân, chính là bạn sinh linh bảo Linh Cữu, một kiện linh bảo phòng ngự cấp trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Linh Cữu trực tiếp chặn đứng các đòn công kích của mọi người, Nhiên Đăng cũng nhân cơ hội thoát khỏi vòng chiến, sau đó bay thẳng về phía xa.

“Hừ!” Nhưng không đợi Nhiên Đăng phản ứng, một bóng người tốc độ khủng khiếp từ hư không bay đến, trong tích tắc đã đến bên cạnh Nhiên Đăng, kèm theo đó là một đòn công kích vô cùng khủng bố lăng lệ bắn ra.

Toàn thân Nhiên Đăng đột nhiên chấn động mạnh, ngay sau đó liền bay ngược ra ngoài, Không Động Ấn trong tay cũng lập tức bị chấn bay đi.

“Vật này thuộc về bản lão tổ!” Một giọng nói âm lãnh truyền đến, một cỗ khí tức tuyệt cường khủng bố lập tức bao trùm toàn trường, sau đó bóng người kia lập tức hoá thành một luồng lưu quang, bay thẳng về phía xa, tốc độ nhanh hơn Nhiên Đăng trước đó không chỉ mười lần.

“Cao thủ Chuẩn Thánh!” “Yêu sư Côn Bằng!” “Côn Bằng lão tổ, là hắn!?” Rất nhanh đã có người nhận ra thân phận của người vừa ra tay, vẻ mặt ai nấy đều trở nên ngưng trọng hơn, sau đó lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Tuy không cam tâm, nhưng họ cũng vô cùng rõ ràng, luận về thực lực thì căn bản không phải là đối thủ của Côn Bằng.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh tuy chỉ chênh lệch một cấp bậc,

nhưng khoảng cách thực lực giữa hai bên lại là một trời một vực.

Hơn nữa, tốc độ của Côn Bằng thuộc hàng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, ngay cả những tồn tại cấp Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể sánh bằng, huống chi là Đại La Kim Tiên.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, một luồng thất thải quang mang loé lên, trong lúc không kịp đề phòng, thân thể Côn Bằng liền bị quét cho một cú ngã nhào, Không Động Ấn trong tay cũng trực tiếp bị quét đi.

Một bóng người phúc hậu từ trên trời giáng xuống, kèm theo một cỗ khí tức khủng bố lập tức bao trùm toàn trường.

Cùng lúc đó, người đó cũng đưa tay chộp về phía Không Động Ấn giữa không trung.

"Chuẩn Đề, là ngươi!?" Thấy người ra tay, trong mắt Côn Bằng cũng loé lên một tia sáng vô cùng âm lãnh.

Quan hệ giữa Côn Bằng và Chuẩn Đề, ân oán đã có từ lâu.

Năm xưa trên Tử Tiêu Cung, chỗ ngồi của Côn Bằng chính là vì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mà bị cướp đi.

Trong đó tuy có Hồng Vân là 'chủ mưu', nhưng kẻ hưởng lợi trực tiếp lại là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Vì vậy, sự căm hận của Côn Bằng đối với Chuẩn Đề có thể thấy rõ.

Bây giờ Chuẩn Đề lại ra tay cản trở, khiến hắn mất đi cơ hội thoát thân tốt nhất, sự phẫn nộ trong lòng càng thêm nồng đậm.

"Bảo vật này có duyên với Tây phương chúng ta!" Đối với ánh mắt giận dữ của Côn Bằng, Chuẩn Đề hiển nhiên làm như không thấy, cười nhẹ một tiếng nói, sau đó động tác trong tay cũng không hề

chậm lại.

Thấy Không Động Ấn sắp rơi vào tay mình, nụ cười trên mặt hắn càng thêm rạng rỡ.

Phải biết, là một trong những Thiên định Thánh nhân, Chuẩn Đề có thể nói là người thảm nhất trong số mấy người họ, đừng nói là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trên người cũng không có.

Nếu không, lần trước hắn cũng sẽ không canh cánh trong lòng về Thí Thần Thương của Tần Hạo như vậy.

Bây giờ thấy một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sắp rơi vào tay mình, sự hưng phấn trong lòng có thể thấy rõ.

"Hừ!

Chuẩn Đề, đây là vật của Đông phương, từ khi nào đã trở thành đồ của Tây phương các ngươi!" Thấy Không Động Ấn sắp rơi vào tay Chuẩn Đề, trên không trung lại có một giọng nói lạnh lùng truyền đến, sau đó chỉ thấy một luồng kiếm khí lăng lệ khủng bố lập tức xé rách hư không, trực tiếp bao phủ về phía cánh tay của Chuẩn Đề.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi, nhìn Không Động Ấn gần trong gang tấc, cuối cùng đành phải thu tay lại với vẻ mặt đầy không cam lòng.

Nếu hắn cố chấp muốn lấy, e rằng cánh tay này cũng sẽ bị phế.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

"Thông Thiên, là ngươi!" Chuẩn Đề đưa mắt nhìn bóng người trên không trung, đáy mắt loé lên vẻ phẫn nộ nồng đậm, đồng thời cũng có một chút kiêng kỵ.

Đối với thực lực của Thông Thiên, Chuẩn Đề hiển nhiên vô cùng

rõ ràng.

"Ong!" Nhưng đúng lúc này, trên không trung, lại có hai luồng huyết sắc kiếm khí khủng bố phóng lên trời, trực tiếp chấn bay Không Động Ấn ra ngoài.

Cùng lúc đó, một bàn tay lớn màu máu cũng lập tức bao phủ về phía Không Động Ấn.

Tại hiện trường, một cỗ khí tức huyết tinh ngút trời lập tức lan tràn khắp nơi, khí tức cường đại trực tiếp áp chế hoàn toàn khí thế của Chuẩn Đề và Thông Thiên, hiển nhiên tu vi cao hơn cả hai người.

"Minh Hà, ngươi gan lớn!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức truyền đến, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người ra tay trong bóng tối, trong mắt cũng loé lên một tia lăng lệ.

Hắn lật tay, Bàn Cổ Phiên xuất hiện trong tay, sau đó chỉ thấy Bàn Cổ Phiên trong tay rung mạnh, một luồng hỗn độn kiếm khí khủng bố lập tức gào thét bay ra, trực tiếp bao phủ về phía bàn tay huyết sắc trên không trung.

"Hừ!" Đối mặt với công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối phương hiển nhiên không hề bị lay động, một đoá liên đài mười hai phẩm hiện ra, chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trực tiếp chặn đứng công kích của Bàn Cổ Phiên.

Chương 189

Bàn Cổ Phiên tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, phẩm cấp cao hơn Nghiệp Hỏa Hồng Liên không ít, nhưng tu vi của Minh Hà lại cao hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cộng thêm Minh Hà là có mưu đồ mà ra tay, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì vội vàng xuất thủ, nên Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã trực tiếp chặn đứng được công kích của Bàn Cổ Phiên.

"Đang!" Nhưng không đợi Minh Hà kịp vui mừng, trên không trung, một tiếng chuông trong trẻo vang lên, sau đó thời không phảng phất như bị định trụ lại, một chiếc chuông lớn màu vàng từ hư không hiện ra, trực tiếp bao phủ xuống Không Động Ấn phía dưới.

"Đông Hoàng Thái Nhất!" Giọng nói của Minh Hà cũng lập tức truyền ra, trong ngữ khí tràn ngập sát khí vô tận.

"Minh Hà, bảo vật như vậy không phải thứ ngươi có thể nhúng chàm!" Giọng nói cao ngạo của Đông Hoàng Thái Nhất lập tức truyền đến.

Tuy tu vi của hắn không bằng Minh Hà, nhưng có Hỗn Độn Chung là bạn sinh chí bảo, lại là vô thượng hoàng giả của Yêu tộc, thực lực hiển nhiên cũng không kém Minh Hà. "Quá đáng, Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi quá cuồng vọng rồi, thật sự cho rằng bản lão tổ sợ ngươi sao?

Người khác sợ Yêu tộc các ngươi, chứ bản lão tổ thì không!" Giọng Minh Hà cũng lập tức truyền ra.

Nếu là đại thần thông giả khác, đối mặt với những tồn tại đỉnh tiêm của Yêu tộc như Đế Tuấn và Thái Nhất có lẽ sẽ kiêng dè ba phần.

Dù sao đối phương cũng đang nắm giữ một trong hai siêu cấp thế

lực của trời đất, là những tồn tại như những gã khổng lồ thực sự.

Nhưng Minh Hà hiển nhiên khác biệt, đạo trường của hắn là U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải là một trong những hung địa của Hồng Hoang, căn bản không phải người thường có thể tiếp cận.

Hắn tu luyện Huyết Thần Kinh, thân hoá ức vạn huyết thần tử, gần như dung hợp làm một với huyết hải.

Huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử.

Từ một mức độ nào đó, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng khó mà giết chết Minh Hà.

Nếu thật sự giết chết Minh Hà, bản thân cũng sẽ phải gánh chịu nghiệp lực khủng bố.

Chính vì vậy, Minh Hà mới có chỗ dựa nên không sợ hãi.

Dần dần, ngày càng nhiều cao thủ cũng lần lượt gia nhập vào cuộc tranh đoạt.

Trong chốc lát, những đợt sóng năng lượng khủng bố cuồng loạn dâng trào, cả đất trời rung chuyển dữ dội, phảng phất như muốn đánh nát cả thương khung.

Gần như hơn hai phần ba đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều tụ tập ở đây, cảnh tượng có thể nói là vô cùng hùng vĩ.

Cùng với cuộc tranh đấu tiếp diễn, rất nhanh, tại hiện trường cũng dần dần xuất hiện mấy phe phái: một là thế lực Yêu tộc do Đế Tuấn, Thái Nhất, Yêu sư Côn Bằng và Phục Hy làm chủ; sau đó là hai huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề; cuối cùng là phía Tam Thanh.

Còn lại mấy tu sĩ tự do như Minh Hà lúc này hiển nhiên không chiếm được ưu thế, về cơ bản đã bị loại ra ngoài.

Trong mấy phe phái, thanh thế lớn nhất không nghi ngờ gì chính là phe Yêu tộc.

Thấy Không Động Ấn sắp rơi vào tay Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Đại huynh!" Thấy cảnh này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có chút lo lắng nhìn về phía Lão Tử.

"Vật này có duyên với bần đạo, nếu các vị nhường, bần đạo nợ một ân tình!" Ngay sau đó, thân hình Lão Tử cũng trực tiếp xuất hiện tại hiện trường, đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chân đạp Thái Cực Đồ, tay cầm một cây biển quải, một cỗ khí tức tuyệt cường lập tức bùng phát tại hiện trường.

Gần như trong tích tắc, khí tức của những người khác tại hiện trường bị trấn áp xuống.

"Hít... ..." "Mạnh quá, thực lực thật khủng bố!" "Thực lực của Lão Tử đã đạt đến mức độ khủng bố như vậy sao!?" Cảm nhận được khí tức khủng bố bùng phát từ trên người Lão Tử, trên mặt một đám đại thần thông giả tại hiện trường cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Đặc biệt là Minh Hà và Đế Tuấn đã chém hai thi, họ phát hiện, khí tức của Lão Tử lúc này khiến họ cảm nhận được một cỗ áp bách khủng bố, hiển nhiên thực lực còn cao hơn họ, làm sao không khiến họ kinh ngạc.

"Mong chư vị nể mặt Tam Thanh chúng ta!" Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng bước lên một bước, đồng thời bùng phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

"Vật này, Tam Thanh chúng ta muốn chắc rồi!" Thông Thiên cũng nói với vẻ mặt kiên định, toàn thân trên dưới cũng toả ra một cỗ khí tức lăng lệ ngút trời, một cỗ chiến ý khủng bố cũng dâng trào.

Tuy giữa Tam Thanh có chút rạn nứt, nhưng bây giờ khi chưa

phân gia, hiển nhiên họ nhất trí đối ngoại.

Thấy cảnh này, sắc mặt của không ít người xung quanh cũng không ngừng biến đổi.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất, lông mày cũng nhíu lại, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Nếu là ba đại thần thông giả cấp Chuẩn Thánh khác, Đế Tuấn và Thái Nhất tuy cũng sẽ kiêng dè, nhưng lại không quá lo lắng.

Dù sao Yêu tộc cũng là một trong hai thế lực đỉnh tiêm của trời đất, nội tình vô cùng hùng hậu.

Nhưng Tam Thanh ngoài tu vi Chuẩn Thánh ra, còn có một thân phận khác, đó là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, đồng thời cũng là một trong những Thiên định Thánh nhân tương lai, đã định sẵn sẽ trở thành Thánh nhân.

Trước đó khi Nữ Oa chứng đạo, họ cũng đã chứng kiến sự khủng bố của Nữ Oa.

Vì một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà đắc tội với ba vị Thiên định Thánh nhân tương lai, hiển nhiên là vô cùng không sáng suốt.

Trước đó Lão Tử cũng đã nói, nếu rút lui thì có thể nợ một ân tình.

Ân tình của một vị Thánh nhân tương lai, giá trị có thể tưởng tượng được khủng bố đến mức nào.

"Hừ!" Thấy cảnh này, Minh Hà mặc huyết y giữa hư không hừ lạnh một tiếng, lập tức xoay người rời đi, hiển nhiên cũng đã đưa ra lựa chọn.

Thực lực của hắn tuy không yếu, nhưng nếu đối mặt với Tam Thanh, hiển nhiên cũng không có chút phần thắng nào.

Bị ba vị Thánh nhân tương lai ghi nhớ, Minh Hà cũng cảm thấy áp lực như núi.

Những người khác thấy vậy, cuối cùng cũng lần lượt lui ra, hiển nhiên đã chọn từ bỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác.

"Sao, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sư đệ, chẳng lẽ hai vị muốn tiếp tục sao?" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức truyền đến, ánh mắt cũng rơi vào trên người hai người.

"Nếu hai vị sư đệ không chịu từ bỏ, vậy thì chúng ta làm một trận là được!" Thông Thiên cũng trực tiếp lên tiếng, trong nháy mắt bốn thanh trường kiếm khủng bố tràn ngập sát khí vô tận được tế ra.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ sát lục khí khủng bố ngút trời bao trùm cả đất trời, chính là chí bảo trấn át của Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm.

Chương 190

Sắc mặt của hắn cũng vô cùng không thiện lành nhìn về phía hai người đối diện.

"Sư huynh!" Lúc này, Chuẩn Đề đưa mắt nhìn về phía Tiếp Dẫn, đồng thời vẫn nhìn Không Động Ấn giữa hư không với ánh mắt vô cùng nóng rực.

Đối với kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, trong lòng Chuẩn Đề hiển nhiên không muốn từ bỏ.

"Nếu đã như vậy, vậy quyết định thế đi, Đại sư huynh nợ Tây phương chúng ta một ân tình!" Sắc mặt Tiếp Dẫn biến đổi một hồi, rất nhanh cũng đã đưa ra quyết định.

Tuy để buông tay có chút không cam tâm, nhưng đối mặt với Tam Thanh, phần thắng hiển nhiên cũng không lớn.

Nếu hoàn toàn trở mặt với Tam Thanh, đối với họ hiển nhiên cũng không có lợi.

"Yên tâm, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời!" Lão Tử gật đầu nói.

"Nếu đã như vậy, vậy sư huynh đệ chúng ta xin rút lui!" Tiếp Dẫn lập tức lên tiếng.

"Vậy đa tạ hai vị sư đệ!" Nghe lời của đối phương, Lão Tử cũng thở phào một hơi.

Nếu đối phương cố chấp tranh đoạt, Lão Tử hiển nhiên cũng không muốn thấy tình huống đó xảy ra.

Tuy Tam Thanh không sợ hai người Tây phương, nhưng như vậy, có khả năng sẽ để cho Đế Tuấn và Thái Nhất cùng các cao thủ Yêu tộc có cơ hội thừa cơ.

Như vậy hiển nhiên có chút không ổn.

Cuối cùng, Lão Tử đưa mắt nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Nếu vật này có duyên với đạo hữu, vậy chúng ta tự nhiên cũng sẽ không đoạt đồ người khác yêu thích!

Vậy chúc mừng đạo hữu!" Đế Tuấn thấy vậy cũng trực tiếp lên tiếng, hiển nhiên cũng đã đưa ra lựa chọn.

Hắn cũng không muốn vì một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà hoàn toàn trở mặt với Tam Thanh.

Dù sao Tam Thanh cũng là ba vị Thánh nhân tương lai, tuy sau lưng Yêu tộc có Nữ Oa là một vị Thánh nhân, nhưng cũng không dám có chút xem thường Tam Thanh.

"Đa tạ Đế Tuấn đạo hữu!" Lão Tử lập tức gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt cũng rơi vào Không Động Ấn giữa hư không, trong mắt cũng loé lên một tia sáng nóng rực.

Hắn có một cảm giác, Không Động Ấn trước mắt đối với hắn tuyệt đối có công dụng to lớn, thậm chí liên quan đến việc thành đạo.

Thấy bảo vật sắp rơi vào tay mình, trong lòng Lão Tử hiển nhiên cũng có chút kích động.

Lập tức hắn liền chộp về phía Không Động Ấn giữa hư không.

"Ong!" Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, chỉ thấy trên không trung, không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó một bàn tay trắng như ngọc trực tiếp hiện ra, trong nháy mắt rơi xuống tiểu ấn màu vàng, trực tiếp chộp lấy Không Động Ấn vào tay.

"Là ai!?" "Khốn kiếp!" "Tìm chết!" Tam Thanh thấy cảnh này, sắc mặt lập tức biến đổi dữ dội, đặc biệt là Lão Tử đứng đầu.

Gương mặt vốn bình lặng như giếng cổ lúc này cuối cùng cũng

âm trầm xuống, trong mắt loé lên một tia băng lãnh, một tia sát ý cũng từ trong đôi mắt hắn bắn ra.

Không ngờ lúc này lại có người dám vuốt râu hùm, sự phẫn nộ trong lòng có thể thấy rõ.

Gần như trong nháy mắt, biển quải trong tay Lão Tử cũng trực tiếp đập mạnh xuống hư không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên bên cạnh cũng phản ứng ngay lập tức, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm cũng trong nháy mắt bùng phát ra một luồng sát cơ khủng bố ngút trời.

Phải biết, đây không phải là chuyện của riêng Lão Tử, mà là chuyện liên quan đến thể diện của Tam Thanh.

Đối phương ra tay không kiêng dè như vậy, đơn giản là trần trụi không nể mặt.

"Hừ!" Chỉ nghe một giọng nói thanh lãnh từ hư không truyền ra, sau đó bàn tay trắng như ngọc hung hăng vỗ về phía biển quải.

"Tìm chết!" Thấy cảnh này, sắc mặt Lão Tử càng thêm âm trầm.

Đối phương dùng nhục thân cứng đối cứng với pháp bảo của hắn, trong mắt hắn, đơn giản không khác gì tìm chết.

Trong mắt hắn, ngay cả Tổ Vu cũng không dám cứng rắn tiếp nhận pháp bảo của hắn.

"Bành!" Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Lão Tử vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Chỉ nghe một tiếng động trầm thấp truyền đến, sau đó chỉ thấy biển quải trên không trung rung mạnh, rồi bị hung hăng vỗ bay ra ngoài.

"Sao!?" "Sao có thể!?" "Nhục thân thật khủng bố, người này, lẽ

nào là Vu tộc!?

Không đúng, Tổ Vu cũng không thể có nhục thân mạnh mẽ như vậy!

Dưới gầm trời này lại có người có nhục thân mạnh hơn cả Tổ Vu sao?" Thấy cảnh này, trên mặt một đám người xung quanh cũng lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động sâu sắc, rõ ràng là bị dọa sợ.

"Ong!" Ngay sau đó trên không trung, kiếm khí lăng lệ của Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm cũng lập tức quét tới.

Thấy hai đạo công kích sắp rơi xuống bàn tay trắng như ngọc, trên không trung, một luồng kim quang phóng lên trời.

Trong nháy mắt, trong tầm mắt của mọi người, một tòa bảo tháp huyền hoàng ba mươi ba tầng hiện ra giữa hư không, trực tiếp chặn đứng hai đạo công kích khủng bố.

"... ...

Huyền Hoàng Công Đức Chí Bảo!?" Thấy tòa bảo tháp ba mươi ba tầng hiện ra, mọi người tại hiện trường lại một lần nữa sững sờ, trong mắt không ít người cũng loé lên một tia sáng nóng rực, hiển nhiên cũng đã nhìn ra, giá trị của tòa Huyền Hoàng Công Đức Bảo Tháp ba mươi ba tầng này tuyệt đối không thua kém Không Động Ấn.

"... ..." Tam Thanh ở phía dưới thấy tòa bảo tháp, cũng sững sờ, sau đó phảng phất như nghĩ ra điều gì, Nguyên Thủy và Thông Thiên đưa mắt nhìn về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Lão Tử, vì họ phát hiện, khí tức của tòa Huyền Hoàng Công Đức Tháp đột nhiên xuất hiện rất giống với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Lão Tử, thậm chí còn huyền diệu hơn một chút, vì họ phát hiện, tòa Huyền Hoàng Công Đức Tháp

trước mắt này thuộc về Tiên Thiên.

Cùng lúc đó, trong tầm mắt của mọi người, không gian xung quanh cũng đột nhiên vặn vẹo, một bóng người mặc bạch y cũng hiện ra giữa hư không, Không Động Ấn trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trên đầu là một tòa bảo tháp huyền hoàng ba mươi ba tầng.

Người này không ai khác, chính là Tần Hạo vẫn luôn nhìn trộm trong bóng tối.

Sau khi thấy mọi người đã lựa chọn, Tần Hạo hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, đã đến lúc phải ra tay.

Chương 191

"Người là ai!?" Nhìn Tần Hạo giữa hư không, Lão Tử trầm giọng hỏi, đồng thời trong mắt cũng loé lên vẻ kinh ngạc, vì hắn phát hiện, Tần Hạo trước mắt chỉ có khí tức cấp Đại La Kim Tiên, tuy đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực mà đối phương thể hiện ra lại vượt xa những gì một Đại La Kim Tiên có thể so sánh.

Thậm chí từ trên người đối phương, Lão Tử còn cảm nhận được một loại uy hiếp không tên.

"Đáng chết, khốn đản, là ngươi!?" Chuẩn Đề ở phía bên kia thấy Tần Hạo giữa hư không, trong mắt lập tức bùng phát ra một cỗ oán hận ngút trời.

Trước đó hắn đã chịu thiệt không nhỏ trên người Tần Hạo, ngay cả bây giờ, ám thương trên người vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Bây giờ thấy Tần Hạo, ngọn lửa giận trong lòng cũng lập tức bùng lên.

"Giao ra pháp bảo, chuyện này coi như xong!

Nếu không, ngươi sẽ là kẻ địch của Tam Thanh chúng ta!" Lão Tử nói với sắc mặt băng lãnh.

Trong mắt cũng loé lên vẻ ngưng trọng.

Đối mặt với Tần Hạo trước mắt, Lão Tử trong lòng không dám có chút sơ suất.

Đối phương tuy chỉ có cấp Đại La Kim Tiên, nhưng khí tức trên người lại khiến hắn sinh lòng kiêng dè.

Lai lịch của Tần Hạo trước mắt vô cùng thần bí, hắn cũng không muốn trực tiếp đắc tội chết với Tần Hạo.

“Kiện pháp bảo này ta thế tất phải có!” Tần Hạo lạnh lùng nói, ngữ khí cũng tràn ngập sự kiên định.

“Các hạ thật sự muốn đối địch với Tam Thanh chúng ta?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này trên mặt cũng có chút không giữ được thể diện.

Một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên dám khiêu khích Tam Thanh, khiến hắn hiển nhiên cảm thấy danh tiếng của Tam Thanh có chút tổn hại, sắc mặt cũng trở nên có chút không thiện lành.

“Nói nhiều vô ích, dưới tay xem bản lĩnh thật là được!” Tần Hạo cũng lười nói nhảm với họ.

Bảo hắn từ bỏ Không Động Ấn hiển nhiên là không thể.

Thay vì ở đây đôi co, không bằng trực tiếp động thủ.

Dù sao trong phương thiên địa này, vẫn là cường giả vi tôn.

“Cuồng vọng, nếu đã như vậy, liền để ta thử xem!” Thông Thiên bên cạnh hiển nhiên có chút khó chịu với sự ‘cuồng vọng’ của Tần Hạo, thân hình loé lên, trực tiếp đến cách Tần Hạo không xa.

Tru Tiên Kiếm trong tay lập tức bùng phát ra một luồng hào quang chói mắt, một cỗ khí tức sát phạt vô cùng lăng lệ hung hăng bao phủ về phía Tần Hạo.

“Tru Tiên Tứ Kiếm sao?

Quả nhiên có chút thú vị!” Cảm nhận được khí tức pháp bảo trong tay Thông Thiên, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Phải biết, đó là Tru Tiên Tứ Kiếm, một trong những sát phạt chí bảo đỉnh tiêm của Hồng Hoang, ngay cả Tần Hạo cũng tuyệt đối không dám có chút xem thường.

Lập tức hắn không dám có chút khinh suất, lật tay một cái, một

cây trường thương màu máu xuất hiện trong tay, một cỗ khí tức sát phạt không hề thua kém Tru Tiên Tứ Kiếm cũng lập tức bùng phát ra, chính là Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương cũng trực tiếp nghênh đón.

"... ...

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?

Lại một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?" "Thí Thần Thương, trong truyền thuyết là sát phạt chí bảo Thí Thần Thương!?" "Người này rốt cuộc là ai!?" Thấy cảnh này, sắc mặt của không ít đại thần thông giả tại hiện trường cũng biến đổi dữ dội, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Trước là tòa Huyền Hoàng Công Đức Tháp ba mươi ba tầng, bây giờ lại là Thí Thần Thương.

Trang bị như vậy, có thể khiến không ít đại thần thông giả phải đỏ mắt.

Đặc biệt là Chuẩn Đề ở một bên, lúc này mắt gần như muốn lồi ra, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng nóng rực vô cùng, vẻ tham lam không thể che giấu.

Lập tức, Tần Hạo trực tiếp giao chiến với Thông Thiên.

Tuy Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên vô cùng cường đại, nhưng Thông Thiên hiển nhiên thuộc loại tồn tại công mạnh thủ yếu.

Đối mặt với Huyền Hoàng Công Đức Tháp của Tần Hạo, dù là Tru Tiên Tứ Kiếm hiển nhiên cũng nhất thời không phá được phòng ngự.

Chỉ một lát sau đã bị Tần Hạo áp chế.

"Sao có thể!?" "Thông Thiên đạo hữu bị một tôn Đại La Kim Tiên

áp chế!?" "Thực sự có chút quá nghịch thiên rồi, Đại La Kim Tiên mà có thực lực khủng bố đến vậy sao?" Thấy chiến lực khủng bố của Tần Hạo, trên mặt mọi người cũng lộ ra vẻ chấn kinh vô cùng.

"Đáng chết, thực lực của hắn lại tiến bộ rồi!" Sắc mặt Chuẩn Đề lúc này cũng vô cùng khó coi.

Đối với thực lực của Tần Hạo, hắn hiển nhiên có thể nghiệm sâu sắc, nhưng bây giờ, thực lực của Tần Hạo so với lúc giao phong với hắn trước đó lại mạnh hơn không ít, sắc mặt tự nhiên không thể nào tốt được.

"Khốn kiếp!" Sắc mặt Thông Thiên lúc này hiển nhiên cũng vô cùng khó coi.

Vốn dĩ trong mắt hắn, một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên đối với hắn căn bản là dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ, chỉ giao phong một lát, hắn đã bị áp chế.

Pháp lực trên người đối phương hùng hậu không kém gì hắn, thậm chí còn hơn.

Thêm vào đó, Thí Thần Thương trong tay đối phương, về mặt sát phạt không hề kém Tru Tiên Kiếm trong tay hắn.

Quan trọng nhất, Thí Thần Thương còn mang theo công kích linh hồn khủng bố, càng thêm khó đối phó.

Cả người hắn cũng có cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

"Hừ!" Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh hiển nhiên cũng phát hiện ra tình thế khó xử của Thông Thiên, lập tức hừ lạnh một tiếng, Bàn Cổ Phiên trong tay lập tức bùng phát ra một luồng sát phạt khí ngút trời, bao phủ về phía Tần Hạo.

Tuy lấy nhiều đánh ít khiến sắc mặt hắn có chút không giữ được

thể diện, nhưng bây giờ hiển nhiên cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

"Ồ?

Chương 192

Cuối cùng cũng không nhịn được sao?

Muốn cậy đông hiếp yếu à?

Tam Thanh cũng chỉ đến thế mà thôi!" Tần Hạo thấy vậy lập tức lạnh lùng nói.

"Hừ, đừng có ồn ào, Tam Thanh chúng ta là một thể, bất kể gặp phải ai, Tam Thanh chúng ta đều sẽ cùng tiến cùng lùi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lạnh lùng đáp, dùng 'Tam Thanh nhất thể' để tìm một cái cớ cho mình.

Uy năng của Bàn Cổ Phiên trong tay cũng càng thêm khủng bố, từng đạo hỗn độn kiếm khí khủng bố cũng điên cuồng quét về phía Tần Hạo.

"Giết!" Thông Thiên thấy vậy tự nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, Tru Tiên Kiếm trong tay cũng hào quang đại thịnh, quét về phía Tần Hạo.

"Hai người cùng lên thì đã sao, chỉ bằng các ngươi muốn đối phó bản tọa, e là không đủ!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, giữa mi tâm của hắn, một lá cờ màu xanh thẳm bay ra, sau đó đón gió lớn lên, trong nháy mắt bao phủ quanh thân Tần Hạo, trực tiếp chặn đứng các đòn công kích của hỗn độn kiếm khí.

"Lại một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?" "... ...

Một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ?" "Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thần bí nhất?

Lại ở trong tay hắn?" Thấy Tần Hạo lại tế ra một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, những đại thần thông giả kia hiển nhiên cũng có

chút chết lặng.

Phải biết, bảo vật cấp bậc này, người bình thường có được một kiện đã là tạo hóa to lớn rồi.

Nhưng Tần Hạo lại như không cần tiền, liên tiếp tế ra, làm sao không khiến họ kinh ngạc.

Đồng thời, đối với thân phận của Tần Hạo cũng càng thêm tò mò.

Thực lực cường đại như vậy, lại thêm thân gia khủng bố như thế, hiển nhiên không phải là thứ người bình thường có thể sở hữu.

Quan trọng nhất, trước đây Tần Hạo trong Hồng Hoang vẫn luôn không có danh tiếng, khiến họ có chút không đoán được lai lịch thân phận của Tần Hạo.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút âm trầm.

Hắn lại lật tay, một viên ngọc như ý cũng được tế ra, hung hăng đập về phía Tần Hạo, chính là thành đạo chí bảo Tam Bảo Ngọc Như Ý, do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Cút cho ta!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vỗ một chưởng tới, hung hăng va chạm với ngọc như ý.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, ngọc như ý trực tiếp bị Tần Hạo chấn bay ra ngoài.

"Nhục thân quá khủng bố, thật sự quá khủng bố!" "Trong Hồng Hoang từ khi nào lại xuất hiện một tôn tuyệt thế hung thần khủng bố như vậy?

Đơn giản là một món pháp bảo hình người!" Giờ khắc này, mọi người hiển nhiên lại một lần nữa nhận thức được sự khủng bố của

Tần Hạo.

“Khí tức dao động... ... có chút quen thuộc... ...” Lão Tử ở một bên thấy cảnh này, lông mày cũng nhíu lại.

Không biết vì sao, khi Tần Hạo ra tay, từ trên người Tần Hạo hắn cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc không tên.

“Khí tức... ...

Bàn Cổ?

Khí tức của Bàn Cổ?

Sao có thể!?

Trên người hắn sao lại có khí tức của Bàn Cổ?

Lẽ nào là ảo giác sao?” Sắc mặt Lão Tử cũng trở nên có chút âm tình bất định.

Phải biết, Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Bây giờ lại xuất hiện một tồn tại nghịch thiên nghi ngờ có liên quan đến Bàn Cổ, tâm tình của hắn có thể thấy rõ.

Đối mặt với sự vây công của Nguyên Thủy và Thông Thiên, Tần Hạo lúc này hiển nhiên cũng có chút áp lực.

Dù sao hai người họ đều là tồn tại đỉnh phong đã chém một thi, có thể gọi là tồn tại đỉnh phong nhất dưới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tần Hạo tuy thực lực không yếu, thủ đoạn cũng vô cùng nghịch thiên, nhưng khoảng cách tu vi không thể xem nhẹ.

Đối mặt với sự vây công của hai người, tự nhiên cũng cảm nhận được áp lực không nhỏ.

“Xem ra phải dùng hàng thật rồi!” Tần Hạo hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, nếu cứ như vậy mà muốn chiến thắng Thông Thiên và

Nguyên Thủy, hiển nhiên là không thực tế.

"Hỗn Độn Cửu Chuyển!" Ngay sau đó, Tần Hạo hai tay kết ấn, bí pháp cũng lập tức vận chuyển.

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn phảng phất như ngồi trên tên lửa, bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Hỗn Độn Cửu Chuyển là vô thượng bí pháp trong Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết.

Hỗn Độn Cửu Chuyển tổng cộng chia làm chín chuyển, Đại La tam chuyển, Hỗn Nguyên tam chuyển và Thiên Đạo tam chuyển.

Đại La tam chuyển có thể trực tiếp tăng lên chín lần chiến lực, Hỗn Nguyên tam chuyển thì tăng lên ba mươi sáu lần, cuối cùng là Thiên Đạo tam chuyển thì có thể tăng lên tới chín chín tám mươi mốt lần thực lực, có thể gọi là vô thượng bí pháp.

Hiện tại Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của Tần Hạo chỉ tu luyện đến tầng thứ sáu, nên chỉ có thể phát động Đại La tam chuyển.

Đến tầng thứ bảy có thể phát động Hỗn Nguyên tam chuyển, còn tầng thứ tám thì có thể phát động Thiên Đạo tam chuyển.

Chương 193

Ngay khoảnh khắc phát động bí pháp, khí tức trên người Tần Hạo liền trực tiếp đột phá cực hạn đỉnh phong Đại La Kim Tiên, trực tiếp bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh.

Một cỗ khí tức hồn hậu khủng bố cũng từ trên người hắn bùng phát ra, một cảm giác cường đại chưa từng có cũng lan tràn khắp cơ thể.

Đây là lần đầu tiên Tần Hạo phát động bí pháp Hỗn Độn Cửu Chuyển sau khi nhận được truyền thừa của Bàn Cổ.

Trước đó khi ở bộ lạc Vu tộc tỉ thí với Tổ Vu, hắn căn bản không phát động bí pháp.

"Giết!" Trong khoảnh khắc, một cỗ uy áp hồn hậu khủng bố từ trên người Tần Hạo bùng phát ra.

Uy năng của Thí Thần Thương trong tay cũng lập tức tăng lên mấy lần, hai đạo khí tức sát phạt vô tận khủng bố trực tiếp bao phủ về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Nhị đệ, tam đệ, cẩn thận!" Lão Tử bên cạnh thấy vậy, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Ngay sau đó, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu hào quang đại thịnh, trong nháy mắt bao phủ Nguyên Thủy và Thông Thiên, cả người hắn cũng trực tiếp gia nhập vòng chiến.

"Ba người sao?

Cũng tốt, để ta xem Tam Thanh có lợi hại như trong truyền thuyết không, để bản tọa lĩnh giáo thực lực của Thiên định Thánh nhân là được!" Nhìn Lão Tử gia nhập, sắc mặt Tần Hạo cũng trở nên có chút

ngưng trọng.

Khác với Nguyên Thủy và Thông Thiên, Lão Tử trước mắt là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ thực thụ, một tồn tại đỉnh phong cấp bậc đã chém hai thi, thực lực hiển nhiên không phải Nguyên Thủy và Thông Thiên có thể so sánh.

"Các hạ nhất quyết phải gây khó dễ với Tam Thanh chúng ta sao?

Chỉ cần các hạ giao ra Không Động Ấn, ta có thể coi như chuyện trước đó chưa từng xảy ra, bần đạo nguyện ý lấy ra một vài thứ để bồi thường tổn thất cho các hạ!" Lão Tử nói với sắc mặt vô cùng ngưng trọng nhìn Tần Hạo.

"Bồi thường?

Bao gồm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ sao?" Nghe lời đối phương, Tần Hạo cũng cười nhẹ, nhàn nhạt nói.

Trong mắt Tần Hạo, trên người đối phương cũng chỉ có hai món đồ này có thể khiến hắn động lòng.

Mặc dù vậy, Tần Hạo cũng sẽ không đồng ý, vì ý nghĩa của Không Động Ấn đối với Nhân tộc hoàn toàn không phải là thứ pháp bảo bình thường có thể so sánh, dù là Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không được.

"Xem ra các hạ thành tâm muốn gây khó dễ với chúng ta rồi.

Thực lực của các hạ tuy không yếu, nhưng Tam Thanh chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt!" Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Lão Tử cũng hoàn toàn âm trầm xuống, một cỗ sóng năng lượng cường đại cũng từ trên người Lão Tử bùng phát ra.

"Động thủ!" Lão Tử quát khẽ một tiếng, biển quải trong tay hung hăng đánh về phía Tần Hạo.

Cùng lúc đó, một chiếc vòng màu vàng cũng phá không bay tới, đập về phía đầu Tần Hạo, chính là Hậu Thiên Chí Bảo Kim Cương Trác.

Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh thấy vậy cũng lần lượt ra tay, từng đạo khí tức sát phạt lăng lệ khủng bố cũng hung hăng bao phủ về phía Tần Hạo.

"Bành bành bành bành... ..." Trong chốc lát, trên không trung, từng tiếng nổ trầm thấp khủng bố truyền đến, bốn bóng người cũng trực tiếp giao chiến trên hư không.

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, giữa họ tâm ý tương thông.

Ba người liên thủ, thực lực hiển nhiên không phải là 1+1+1 cộng lại đơn giản như vậy.

Trong chốc lát, áp lực trên người Tần Hạo cũng tăng lên gấp bội, cả người cũng dần dần bị áp chế.

"Không hổ là Bàn Cổ Tam Thanh, thực lực quả nhiên lợi hại!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

"Hỗn Độn Chân Thân!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không hề do dự, lập tức lại một lần nữa phát động thần thông, thân hình cả người cũng trong nháy mắt bùng nổ, hóa thành một tôn người khổng lồ chống trời khủng bố.

"Khai cho ta!" Tần Hạo lập tức tung một quyền ra, trong nháy mắt trực tiếp đánh bay Kim Cương Trác của Lão Tử, đồng thời lại một chưởng vỗ bay ngọc như ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thí Thần Thương trong tay cũng quấn lấy Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Tứ Kiếm.

Cả cảnh tượng cũng vô cùng bùng nổ.

“Mạnh quá!

Thực lực sao lại mạnh như vậy!?” “Trời ơi, ta không bị hoa mắt chứ, có thể tranh phong với Tam Thanh?

Thực lực này... ...” “Xem ra Hồng Hoang lại có một tôn tồn tại vô thượng trỗi dậy rồi!” Thấy hung uy khủng bố của Tần Hạo, vẻ mặt của một đám người tại hiện trường cũng vô cùng chấn động.

Phải biết, Tam Thanh là thân truyền của Đạo Tổ, là Thiên định Thánh nhân tương lai.

Đối với thực lực của Tam Thanh, họ vô cùng rõ ràng.

Nhưng bây giờ thấy Tần Hạo lấy một địch ba cũng không rơi vào thế hạ phong, sự chấn động trong lòng có thể thấy rõ.

“Đạo hữu thực lực quả nhiên lợi hại, khó trách dám cuồng vọng như vậy.

Nhưng chỉ bằng thế này mà muốn chống lại chúng ta, e là có chút hoang đường.

Nếu đã như vậy, vậy hôm nay bần đạo cũng phải dùng hàng thật, để ngươi thấy sự lợi hại thực sự của Chuẩn Thánh!” Lão Tử nói với giọng băng lãnh.

Ngay sau đó, chỉ thấy sau lưng hắn, hai bóng người cũng trực tiếp hiện ra, một cỗ khí tức khủng bố cũng lập tức từ trên người hắn bùng phát ra, chính là Tam Thi Hóa Thân.

Ở phía bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên cũng lần lượt triệu hồi ra Tam Thi Hóa Thân.

Trong khoảnh khắc, từ ba người biến thành bảy người, áp lực trên người Tần Hạo cũng lập tức tăng lên gấp bội, từng đạo công kích khủng bố cũng trực tiếp bao phủ về phía hắn.

“Tam Thi Hóa Thân sao... ...

Quả nhiên, những tồn tại cấp Chuẩn Thánh không có ai là dễ đối phó!” Tần Hạo cũng thầm nghĩ trong lòng.

Hiển nhiên hắn vô cùng rõ ràng, bằng thủ đoạn hiện tại mà muốn chiến thắng đối phương, e là có chút không thể.

Chương 194

"Không Động Ấn ta thế tất phải có, không dung có thất.

Ở phương thiên địa này bao nhiêu năm, như đi trên băng mỏng, run rẩy lo sợ bao nhiêu năm.

Nếu đã như vậy, vậy hôm nay cứ làm một trận cho thống khoái đi!" Trong lòng Tần Hạo cũng nảy ra một ý niệm.

Cùng lúc đó, một cỗ chiến ý ngút trời cũng từ trên người hắn bùng phát ra.

Ngay sau đó, trong ánh mắt chấn động của mọi người, một đoá liên đài màu tím ba mươi sáu phẩm xuất hiện dưới chân hắn, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên.

Đầu đội Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên, quanh thân vờn quanh Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Trong chốc lát, cả người như hóa thành một cái mai rùa khủng bố.

Tổ hợp xa hoa này cũng làm lóa mắt vô số đại thần thông giả tại hiện trường.

"Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo!" "Sao có thể, giữa trời đất lại có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo xa lạ như vậy?" "Trên người hắn ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có, hắn... ..." Một đám người xung quanh cũng không nhịn được lên tiếng, hiển nhiên đều bị cảnh tượng này chấn trụ.

"Chí bảo, trên người hắn có Tiên Thiên Chí Bảo!" Chuẩn Đề bên cạnh thấy cảnh này, trong mắt cũng lại một lần nữa bùng phát ra một luồng ánh sáng nóng rực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tam

Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên, vẻ tham lam trong mắt không thể che giấu.

Tam Thanh đối diện thấy trên người Tần Hạo lại xuất hiện một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, sắc mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Họ phát hiện, Tần Hạo trước mắt phảng phất như một cái động không đáy, căn bản khiến người ta không thể dò được sâu cạn.

"Toàn lực ra tay!" Nhưng đã động thủ rồi, lúc này Tam Thanh tự nhiên cũng sẽ không lùi bước.

Ngay sau đó, mấy bóng người cũng trực tiếp hung hăng vây công quanh thân Tần Hạo, từng đạo khí tức sát phạt khủng bố cũng quét tới.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy, pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng vận chuyển, trực tiếp nâng uy năng của mấy kiện chí bảo phòng ngự lên cực hạn.

Cùng lúc đó, Thí Thần Thương trong tay cũng không ngừng quét ra.

Hai bên lại một lần nữa giao chiến.

Tuy Tần Hạo đã tế ra Hồng Mông Tử Liên, nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thế cân bằng.

Trong chốc lát, hai bên cũng trực tiếp rơi vào thế giằng co. ...

"Ong... ..." Đúng lúc này, bỗng nhiên Tần Hạo cảm nhận được một cỗ điềm báo.

Ngay sau đó, một luồng thất thải quang mang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp quét mạnh về phía Hồng Mông Tử Liên dưới chân hắn.

"Ong ong ong... ..." Lập tức Tần Hạo chỉ cảm thấy Hồng Mông

Tử Liên dưới chân rung mạnh, phảng phất như muốn thoát khỏi sự khống chế.

Nhưng rất nhanh, pháp lực trong cơ thể Tần Hạo lại một lần nữa cuồng dũng, trực tiếp áp chế xuống sức mạnh quỷ dị kia.

Nhưng dù là vậy, phòng ngự của hắn lúc này cũng xuất hiện một lỗ hổng ngắn ngủi.

Tam Thanh đối diện tự nhiên sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, trong nháy mắt mấy đạo công kích cũng hung hăng oanh kích lên người Tần Hạo.

Từng cỗ sức mạnh bá đạo khủng bố ập đến, cả người hắn cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, khí huyết trong cơ thể điên cuồng cuộn trào, một ngụm nghịch huyết cũng cuồng phun ra.

"Chuẩn Đề, tìm chết!" Ngay khoảnh khắc đối phương ra tay, Tần Hạo liền đoán được thân phận của đối phương.

Trong khoảnh khắc, một cỗ sát ý ngút trời cũng từ trên người hắn bùng phát ra, hiển nhiên không ngờ Chuẩn Đề sẽ ra tay vào lúc này.

"Sư đệ... ..." Tiếp Dẫn bên cạnh cũng có chút bất ngờ nhìn Chuẩn Đề một cái, hiển nhiên không ngờ đối phương sẽ ra tay.

"Tiểu tử, giao ra chí bảo!" Chuẩn Đề hai mắt đỏ ngầu nhìn Tần Hạo, hiển nhiên có chút rơi vào ma chướng.

"Tốt!

Tốt!

Tốt, rất tốt!

Chuẩn Đề, ngươi rất được, muốn pháp bảo của ta sao?

Nếu đã như vậy, vậy hôm nay xem ngươi có mạng để lấy không!

Thật sự cho rằng bản tọa không dám giết người sao?

Ta muốn xem thử, cái gọi là Thiên định Thánh nhân có thật sự giết không chết!" Nhìn Chuẩn Đề trước mắt, đôi mắt Tần Hạo cũng trở nên băng lãnh vô cùng, một cỗ sát ý khủng bố chưa từng có cũng lập tức từ trên người hắn dâng trào.

"Lộp bộp... ..." Ngay khoảnh khắc cảm nhận được sát ý khủng bố trên người Tần Hạo, trong lòng mấy người đối diện cũng không nhịn được mà lộp bộp, một loại dự cảm không lành cũng từ đáy lòng dâng lên, phảng phất như có chuyện không tốt sắp xảy ra.

"Cuồng vọng, tiểu tử, ngươi có chút quá cuồng vọng rồi, cho rằng mình là Thánh nhân sao!?" Thấy dáng vẻ của Tần Hạo, sắc mặt Chuẩn Đề cũng trở nên vô cùng khó coi, nói với vẻ mặt hung tợn.

"Là ngươi tự tìm lấy, hôm nay ngươi phải chết!" Tần Hạo nói với giọng băng lãnh.

Ngay sau đó, Tần Hạo ý niệm vừa động, bên cạnh hắn, một bóng người mặc huyết y cũng lập tức hiện ra.

Ngay khoảnh khắc bóng người đó xuất hiện, một cỗ uy áp vô cùng khủng bố hạo hãn cũng từ trên người đối phương toả ra.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường đều rơi vào trên người bóng huyết y, sắc mặt cũng kịch biến, hiển nhiên đều từ trên người đối phương cảm nhận được một cỗ uy hiếp khủng bố.

Chương 195

Bóng người mặc huyết y không ai khác, chính là Thần Ma Hóa Thân.

“Tam Thi Hóa Thân!?

Cường giả Chuẩn Thánh?” “Không đúng, không phải Tam Thi Hóa Thân, hình như... ...” “Phân thân!?

Chỉ là một tôn phân thân?

Một phân thân còn mạnh hơn cả bản thể, sao có thể!?” Mọi người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt ai nấy cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Phải biết, trong nhận thức của họ, phân thân bình thường đều tương đối yếu, vô cùng gân gà.

Phân thân mạnh nhất cũng không ngoài Tam Thi Hóa Thân.

Nhưng dù là phân thân như Tam Thi Hóa Thân, thực lực so với bản tôn cũng phải kém một chút.

Nhưng Thần Ma Hóa Thân của Tần Hạo hiển nhiên đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của họ.

“Không thể nào!?” Trong khoảnh khắc Thần Ma Hóa Thân xuất hiện, sắc mặt của Chuẩn Đề ở đối diện cũng kịch biến.

Từ trên người Thần Ma Hóa Thân, Chuẩn Đề cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm.

Ngay lập tức, sắc mặt hắn hoàn toàn thay đổi, bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu ra, đối phương rõ ràng thật sự có thực lực trấn sát mình.

“Đáng chết!” Thần Ma Hóa Thân lạnh lùng lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, không chút hoa mỹ, hắn trực tiếp đưa tay chỉ một cái.

Trong chớp mắt, một luồng uy lực vô thượng bùng phát, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng lập tức quét ra, bao trùm lấy Chuẩn Đề.

"Sư đệ cẩn thận!" Tiếp Dẫn ở bên cạnh thấy vậy, sắc mặt đại biến, không dám chần chừ chút nào, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thập Nhị Phẩm Liên Đài đồng thời được tế ra, bao bọc lấy Chuẩn Đề.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức!

Mở cho ta!" Trong đôi mắt của Thần Ma Hóa Thân lóe lên một tia lạnh lẽo, trực tiếp tung một chưởng đánh tới.

Kình khí bá đạo kinh khủng lập tức quét ra, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, lớp phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bị phá vỡ một cách sống sượng, bàn tay kinh khủng cũng hạ xuống Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Bề mặt Thập Nhị Phẩm Kim Liên tỏa ra ánh vàng rực rỡ, nhưng ngay sau đó, nó bị đánh bay ra ngoài.

Chuẩn Đề ở phía dưới thân thể cũng chấn động mạnh, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

"Hít…" "Trời ạ, thực lực này…" "Mạnh quá, khủng khiếp quá!

E rằng trảm nhị thi Chuẩn Thánh cũng không có thực lực kinh khủng như vậy!

Có lẽ đủ để so sánh với Chuẩn Thánh đã trảm tam thi rồi!" Những người có mặt tại hiện trường sau khi chứng kiến cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ chấn động tột cùng.

Danh tiếng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy không bằng Tam Thanh, nhưng là đồ đệ của Đạo Tổ, thực lực tự nhiên cũng không thể kém.

Vậy mà giờ đây, chỉ một chiêu đã bị trọng thương, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Giết!" Thần Ma Hóa Thân hét lớn một tiếng, hoàn toàn không cho Chuẩn Đề một chút cơ hội thở dốc, từng đạo sức mạnh sát phạt kinh khủng liên tiếp đánh tới người Chuẩn Đề.

"Khốn kiếp, khinh người quá đáng!" Bị đánh vào mặt trước bao nhiêu người, trong lòng Chuẩn Đề hiển nhiên cũng lửa giận ngút trời, lập tức hét lớn một tiếng, kim quang trên người bùng nổ, hóa thành một người khổng lồ màu vàng, chính là Bồ Đề Kim Thân.

Thất Bảo Diệu Thụ và các pháp bảo khác trong tay cũng trực tiếp nghênh đón.

Tiếp Dẫn ở bên cạnh thấy vậy cũng không dám chần chừ, Gia Trì Thần Xử và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cũng hung hăng đánh về phía Thần Ma Hóa Thân.

"Kiến càng lay cây!" Trong mắt Thần Ma Hóa Thân lóe lên hàn quang, một luồng khí huyết ngút trời còn kinh khủng hơn lập tức bùng phát.

Không chút hoa mỹ, hắn trực tiếp tung chưởng đánh tới.

"Phanh phanh phanh…" Chỉ nghe thấy những tiếng va chạm trầm thấp vang lên, Thần Xử và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bị đánh bay ra ngoài.

"Rắc…" Ngay sau đó, một tiếng giòn tan vang lên, một nhánh cây trên Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề trực tiếp nứt vỡ.

Bảy nhánh cây ban đầu lập tức gãy mất một, ánh sáng trên bề mặt

cũng lập tức mờ đi.

Cùng lúc đó, cả người Chuẩn Đề chấn động mạnh, một ngụm máu tươi phun ra.

"Phanh!" Chưởng kình của Thần Ma Hóa Thân không hề giảm sút, trực tiếp đánh lên Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy mấy cánh tay của Bồ Đề Kim Thân nổ tung thành từng đám sương máu, nửa bên thân thể cũng trực tiếp nổ tung, chỉ một chiêu đã bị đánh cho tàn phế.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng vang lên từ miệng Chuẩn Đề, sắc mặt cũng trở nên dữ tợn vô cùng.

"Ta liều mạng với ngươi!" Lúc này Chuẩn Đề dường như đã mất đi lý trí, hai mắt đỏ ngầu, một luồng hắc khí như có như không bốc lên từ người hắn, rõ ràng có dấu hiệu nhập ma.

Trong trạng thái này, khí tức trên người Chuẩn Đề bắt đầu tăng vọt điên cuồng, Tam Thi Hóa Thân cũng được triệu hồi, từng đòn tấn công cuồng bạo kinh khủng hung hăng bao phủ lấy Thần Ma Hóa Thân.

"Giãy giụa hấp hối!" Đối mặt với đòn tấn công của Chuẩn Đề, sắc mặt Thần Ma Hóa Thân không hề thay đổi.

Trước khi Tần Hạo đột phá, Chuẩn Đề đã không phải là đối thủ của hắn, huống chi là Thần Ma Hóa Thân đã hoàn thành lột xác lúc này.

Thần Ma Hóa Thân lúc này đã hoàn toàn dung hợp với máu của Bàn Cổ Chi Tâm, thực sự hoàn thành lột xác, thực lực có thể sánh ngang với tồn tại đỉnh phong của trảm tam thi Chuẩn Thánh, làm sao Chuẩn Đề có thể so sánh được.

Tiếp đó, chỉ thấy trên người Thần Ma Hóa Thân, khí huyết ngút

trời điên cuồng cuộn trào, cùng với một luồng khí tức huyền diệu bùng phát.

Hắn đột nhiên tung một quyền, trực tiếp đánh về phía Tam Thi Hóa Thân của Chuẩn Đề.

"Không hay rồi, sư đệ, mau lui lại!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tiếp Dẫn ở bên cạnh kịch biến.

Từ đòn tấn công này, ông cũng cảm nhận được một cảm giác kinh hãi tột độ, rõ ràng biết rằng Chuẩn Đề không thể nào chống đỡ được.

Chương 196

Nhưng lúc này Chuẩn Đề đã gần như rơi vào trạng thái nhập ma, hiển nhiên không nghe lọt lời của Tiếp Dẫn, vẫn lao thẳng về phía Thần Ma Hóa Thân.

Trong lúc vội vã, Tiếp Dẫn chỉ có thể một lần nữa tế ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

"Phanh!" Chỉ một chiêu, hai pháp bảo đã bị đánh bay ra ngoài.

Cùng với một tiếng giòn tan, trên bề mặt Thập Nhị Phẩm Liên Đài xuất hiện một vết nứt, ba phẩm ở rìa như sắp vỡ ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt Tiếp Dẫn đại biến, vội vàng thu lại.

Thập Nhị Phẩm Kim Liên là chí bảo thành đạo, nếu bị hư hại, hậu quả sẽ vô cùng kinh khủng.

"Ầm ầm ầm!" Cùng lúc đó, nắm đấm của Thần Ma Hóa Thân cũng đã va chạm với Tam Thi Hóa Thân của Chuẩn Đề.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cùng với đó là từng luồng khí tức hủy diệt điên cuồng lan tỏa.

"Phanh!" Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Tam Thi Hóa Thân của Chuẩn Đề chấn động mạnh, rồi ngay sau đó, nổ tung thành một đám sương máu, bị đánh nổ tan tành.

"Cái gì!?" "Không thể nào!?" "Hít… Tam Thi Hóa Thân bị đánh nổ rồi!?" Mọi người xung quanh thấy vậy, sắc mặt lập tức đại biến, ánh mắt nhìn về phía Thần Ma Hóa Thân tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Là những tồn tại cấp Chuẩn Thánh, họ vô cùng rõ ràng tầm quan trọng của Tam Thi Hóa Thân, nó liên quan đến con đường thành đạo sau này.

Bây giờ Tam Thi Hóa Thân của Chuẩn Đề bị đánh nổ tan tành, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Phụt!" Sau khi Tam Thi Hóa Thân bị đánh nổ, thân thể Chuẩn Đề trên không trung cũng chấn động mạnh, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng.

Sau đó, khí tức trên người hắn như quả bóng xì hơi, trực tiếp từ Chuẩn Thánh sơ kỳ rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên, bị đánh rớt khỏi cảnh giới Chuẩn Thánh, thoái lui về cấp Đại La Kim Tiên.

"Đạo hữu ra tay có phải hơi quá độc ác rồi không!" Thấy tình trạng thê thảm của Chuẩn Đề, sắc mặt Tiếp Dẫn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết rằng ông và Chuẩn Đề có quan hệ một mất một còn, một vinh một nhục.

Bây giờ Chuẩn Đề thê thảm như vậy, sự phẫn nộ trong lòng Tiếp Dẫn có thể thấy rõ.

"Độc ác?

Còn xa lắm!" Thần Ma Hóa Thân cười lạnh một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, lại tung một chưởng, hung hăng đánh về phía Chuẩn Đề.

"Cái gì!?

Hắn thật sự muốn…" "Trời ạ, hắn dám… thật sự muốn hạ sát thủ!" "Chuẩn Đề là một trong những Thánh nhân thiên định…" Thấy hành động của Thần Ma Hóa Thân, sắc mặt của những đại thần thông giả xung quanh hoàn toàn thay đổi, ánh mắt nhìn Tần Hạo càng thêm kiêng kỵ.

Nếu là trước đó, họ chỉ coi Tần Hạo là một cao thủ thực lực mạnh mẽ, tuy trong lòng rất kiêng kỵ, nhưng cũng không quá sợ hãi.

Nhưng bây giờ, biểu hiện của Tần Hạo rõ ràng khiến sự e ngại của họ đối với hắn tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Một "kẻ điên" thực lực mạnh mẽ lại không màng hậu quả, nếu chọc vào hắn, e rằng hậu quả khó lường.

Ngay cả Thánh nhân thiên định hắn cũng dám hạ sát thủ, huống chi là người khác.

"Dừng tay!" Tiếp Dẫn tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Chuẩn Đề vẫn lạc, khí tức trên người điên cuồng cuộn trào, trực tiếp nâng thực lực lên đến cực hạn, sau đó nghênh đón đòn tấn công của Thần Ma Hóa Thân.

Nhưng kết quả tự nhiên có thể đoán được, cả người ông bị đánh bay ra ngoài.

"Ông ông ông…" Ngay khi đòn tấn công kinh khủng sắp giáng xuống người Chuẩn Đề, đột nhiên, trên không trung, một vết nứt kinh khủng hiện ra, như thể cả bầu trời bị xé toạc, cuối cùng hóa thành một con mắt khổng lồ đáng sợ.

Một luồng khí tức vô cùng kinh khủng lập tức tỏa ra từ con mắt đó.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy một luồng tử khí kinh khủng bao trùm lấy toàn thân.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức pháp tắc quỷ dị hiện ra, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của Thần Ma Hóa Thân.

"Thiên Phạt Chi Nhãn!" Thấy thứ đó, trong lòng tất cả mọi người đều chấn động mạnh, hiển nhiên đã nhận ra nó, chính là Thiên Phạt Chi Nhãn.

Lúc này, Tần Hạo và Thần Ma Hóa Thân nhìn lên không trung, mày nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Không ít người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ hả hê.

Theo họ thấy, Tần Hạo và Thần Ma Hóa Thân chọc ra Thiên Phạt Chi Nhãn đáng sợ, hậu quả tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm.

"Ông!" Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là Thiên Phạt Chi Nhãn cũng không có ý định tiếp tục ra tay, cuối cùng lại ẩn đi.

Luồng khí tức kinh khủng giữa trời đất lập tức biến mất không dấu vết, như thể mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Vút!" Thấy cảnh này, Tiếp Dẫn ở bên cạnh không chút do dự, trực tiếp tóm lấy Chuẩn Đề, thân hình lao lên trời, bay về phía xa, rõ ràng là đã bỏ chạy.

"Thiên Phạt Chi Nhãn sao… Thánh nhân thiên định, quả nhiên là như vậy…" Lúc này ánh mắt Tần Hạo hơi lóe lên, nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bỏ chạy, hắn cũng không tiếp tục ra tay, như thể đã sớm liệu được kết quả này.

Mặc dù vừa rồi Tần Hạo biểu hiện như thể thề phải chém giết Chuẩn Đề, nhưng thực tế, trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng, khả năng này gần như bằng không, trừ phi có thủ đoạn vượt qua Hồng Quân hoặc tránh né được Thiên Đạo, nếu không thì căn bản không thể làm được.

Sở dĩ vừa rồi làm vậy, thực chất cũng chỉ là một phen thăm dò mà thôi.

Kết quả thăm dò cũng không khác mấy so với dự đoán của hắn, Chuẩn Đề là một trong những Thánh nhân thiên định, trước khi chứng đạo, quả thật không thể giết chết được.

Nhưng cho dù như vậy, bị đánh nổ một tôn Tam Thi Hóa Thân, cho dù sau này Chuẩn Đề có thể chứng đạo, cũng tuyệt đối sẽ chịu

ảnh hưởng cực lớn.

Chẳng mấy chốc Tần Hạo đã thu hồi ánh mắt, Thần Ma Hóa Thân thân hình lóe lên, xuất hiện bên cạnh hắn, ánh mắt cũng trực tiếp rơi vào người Tam Thanh ở đối diện.

Trong chốc lát, bầu không khí trong sân lại một lần nữa ngưng trọng.

Thấy cảnh này, sắc mặt của Tam Thanh ở đối diện cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trước đó, Tần Hạo tuy mạnh, thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp, nhưng trong lòng Tam Thanh cũng không quá sợ hãi.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến thủ đoạn của Thần Ma Hóa Thân, hiển nhiên đã hoàn toàn khác.

Lão Tử cũng không chút do dự, trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ, hai bên lập tức đối chọi.

Chương 197

"Không Động Ấn thuộc về bản tọa, ai có ý kiến?" Giọng nói của Tần Hạo vang lên, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức ngạo nghễ.

Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Tam Thanh đối diện cũng không ngừng biến ảo, cuối cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên đều nhìn về phía Lão Tử.

"Chuyện hôm nay chúng ta nhận thua.

Mối nhục hôm nay, Tam Thanh chúng ta ghi nhớ, sau này sẽ lại cùng các hạ thỉnh giáo!

Chúng ta đi!" Sau khi sắc mặt Lão Tử biến ảo, cuối cùng ông lạnh lùng nói.

Mặc dù còn có át chủ bài khác, nhưng trong lòng Lão Tử cũng không có lòng tin tất thắng, cuối cùng sau khi cân nhắc, rõ ràng đã lựa chọn từ bỏ.

Hiển nhiên, thực lực của Thần Ma Hóa Thân vừa rồi khiến ông vô cùng kiêng kỵ.

Có lẽ sẽ không có nguy hiểm vẫn lạc, nhưng nếu rơi vào kết cục như Chuẩn Đề, cũng tuyệt đối là được không bù mất.

Lập tức ba người cũng không chút dừng lại, trực tiếp xoay người rời đi.

"Đạo hữu thực lực phi phàm, pháp bảo này thuộc về ngài, chúng ta không có ý kiến!

Không biết đạo hữu có nguyện ý đến Thiên Đình của ta một chuyến?" Lúc này Đế Tuấn cũng tiến lên một bước nói.

“Thiên Đình?

Không cần, bản tọa có việc khác phải làm.

Nếu chư vị không có ý kiến, vậy bản tọa xin cáo từ!” Nghe lời Đế Tuấn, Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đùa gì vậy, Yêu tộc là đại địch tương lai của Nhân tộc, hắn không có tâm tình gần gũi với đối phương.

Huống chi, trong Thiên Đình có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tồn tại, nếu đối phương bất chấp tất cả phát động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hắn cũng không có đủ tự tin có thể toàn thân trở ra.

“Đáng ghét!

Thật không biết điều!” Thấy Tần Hạo rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn, sắc mặt cũng có chút âm tình bất định, hiển nhiên trong lòng vô cùng khó chịu.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!

Người này thực lực quá mạnh, nếu không cần thiết, chúng ta tạm thời đừng chọc vào thì hơn!” Sau khi sắc mặt Đế Tuấn biến ảo, cuối cùng cũng trực tiếp mở miệng nói. *** “Tu vi có chút quá yếu rồi!” Trên một ngọn núi vô danh nào đó ở Hồng Hoang, một bóng người từ trên trời giáng xuống, không ai khác, chính là Tần Hạo vừa trải qua một trận đại chiến.

Trận đại chiến vừa rồi, Tần Hạo cũng đã cảm nhận được sự thiếu sót của mình.

Mặc dù trong cuộc giao phong với Tam Thanh, bề ngoài có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng nếu tiếp tục, không dùng đến Thần Ma Hóa Thân, chắc chắn sẽ bại.

Hỗn Độn Cửu Biến bí pháp tuy mạnh, nhưng với thực lực của

hắn cũng không thể phát động không ngừng nghỉ.

Cho dù dùng đến Thần Ma Hóa Thân, nếu Tam Thanh liều mạng, Tần Hạo cũng không có chắc chắn tất thắng.

Hắn đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, tự nhiên hiểu rõ thủ đoạn của Bàn Cổ kinh khủng thế nào.

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tuy truyền thừa nhận được có lẽ không bằng hắn, nhưng cũng tuyệt đối không kém.

Nếu đối phương toàn lực ra tay, thực lực tuyệt đối không thể xem thường.

Tần Hạo chịu thiệt là do tu vi của hắn quá yếu, hiện tại chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu hôm nay hắn có tu vi cấp Chuẩn Thánh, căn bản không cần tốn nhiều sức như vậy, cũng không cần dùng đến nhiều át chủ bài như vậy.

Trải qua trận chiến này, át chủ bài của Tần Hạo cũng đã lộ ra gần hết.

"Phải tìm cách nâng cao tu vi!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, cũng dâng lên một cảm giác khẩn trương không tên.

Lần này dựa vào pháp bảo và bí pháp trên người cùng với Thần Ma Hóa Thân để áp chế Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhưng hắn vô cùng rõ ràng, theo thời gian trôi qua, thời gian chứng đạo của các Thánh nhân cũng ngày càng gần.

Nhân tộc tương lai là nhân vật chính của trời đất, Tần Hạo lại là tộc trưởng Nhân tộc, nếu Tần Hạo muốn bảo vệ lợi ích của Nhân tộc, vậy thế tất phải đứng ở phía đối lập với mấy vị Thánh nhân.

Vì để phân chia khí vận Nhân tộc, họ tự nhiên không hy vọng thấy một tộc trưởng Nhân tộc mạnh mẽ tồn tại.

Vì vậy đến lúc đó, nếu Tần Hạo không có thực lực mạnh mẽ, cuối cùng chỉ có thể trở thành miếng thịt béo trong mắt mấy vị Thánh nhân.

Ý niệm vừa động, Tần Hạo cũng trực tiếp tiến vào không gian đạo trường.

Việc hắn cần làm bây giờ là luyện hóa Không Động Ấn trước, đây là chí bảo của Nhân tộc, chí bảo vô thượng liên quan đến khí vận Nhân tộc.

Lập tức thần niệm của Tần Hạo dung nhập vào trong Không Động Ấn, sau đó đánh một đạo thần hồn lạc ấn vào trong đó.

"Ông ông ông…" Nhưng lúc này, một chuyện có chút ngoài ý muốn đã xảy ra.

Lúc này, giữa mi tâm của Tần Hạo, một kim ấn nhỏ khác bay ra, trực tiếp rơi xuống phía trên Không Động Ấn.

Một luồng khí tức huyền diệu cũng lập tức dâng lên.

Cùng lúc đó, trên Không Động Ấn cũng ánh sáng rực rỡ, chín hư ảnh kim long năm móng bay lên trời.

Trên hai kim ấn nhỏ dâng lên một luồng khí tức cộng hưởng không tên.

"…Cửu Long Công Đức Ấn?" Thấy cảnh này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút ngơ ngác.

Sau đó, trong ánh mắt của hắn, Cửu Long Công Đức Ấn cuối cùng hóa thành chín con công đức kim long, rồi trực tiếp nhập vào trong Không Động Ấn, hai kim ấn hợp lại làm một.

Trong khoảnh khắc, trên Không Động Ấn hào quang bùng nổ, một

luồng khí tức kinh khủng cũng lập tức dâng lên.

Không Động Ấn vốn chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lúc này khí tức tăng vọt.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên kim long năm móng trên bề mặt Không Động Ấn ánh sáng rực rỡ, sau đó trực tiếp từ năm móng biến thành chín móng, biến thành chín con kim long chín móng.

Chương 198

Ngay lập tức, Không Động Ấn như thể đã đột phá một nút thắt chất lượng, lập tức đột phá giới hạn của Tiên Thiên Linh Bảo, đạt đến cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

"Dung hợp rồi?" Thấy cảnh này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút ngơ ngác.

Tiếp đó, một luồng thông tin hiện ra trong đầu hắn.

"Là như vậy… Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!

Một Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo có thể trưởng thành!?" Sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, Tần Hạo cũng có một cái nhìn toàn diện về pháp bảo trước mắt.

Kim ấn này có thể nói là sự kết hợp của Cửu Long Công Đức Ấn và Không Động Ấn, kế thừa tất cả công năng của cả hai.

Sau khi dung hợp cũng đã xảy ra lột xác về chất, trực tiếp hóa thành một Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, không chỉ có thể trấn áp khí vận Nhân tộc, mà còn là một công đức chí bảo có thể trưởng thành.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng phát hiện, khí vận Nhân tộc trên người hắn cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Vốn dĩ trên người hắn chỉ chiếm hai phần khí vận, nhưng bây giờ khí vận chiếm được đã đạt đến bốn phần kinh khủng, chỉ ít hơn Nữ Oa một phần.

Khí vận kim long trên đỉnh đầu cũng càng thêm ngưng thực.

Dưới sự gia trì của khí vận khổng lồ, Tần Hạo cảm thấy tu vi của mình có cảm giác muốn đột phá.

“Sức mạnh của khí vận sao?

Quả nhiên huyền diệu vô cùng!” Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, thật sự có chút khó có thể tưởng tượng, nếu sau này Nhân tộc đại hưng, sức mạnh của khí vận sẽ kinh khủng đến mức nào… Cùng lúc đó, tại Thiên Ngoại Thiên, trong Oa Hoàng Thiên, một bóng hình tuyệt mỹ trong cung trang thân thể hơi chấn động, một đôi mắt đẹp từ từ mở ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Không ai khác, chính là Thánh nhân duy nhất giữa trời đất dưới trướng Hồng Quân, Nữ Oa.

“Khí vận đã xảy ra biến hóa rồi sao…” Nữ Oa lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc Tần Hạo luyện hóa Không Động Ấn, là Thánh mẫu Nhân tộc, Nữ Oa đã cảm nhận được sự biến hóa của khí vận ngay lập tức.

“Nhân tộc… Yêu tộc… Ai, Thiên Đạo, Thiên Đạo… Trở thành Thánh nhân thì đã sao, dưới Thiên Đạo, Thánh nhân cũng chỉ là con kiến… Thôi vậy, cứ để mặc đi, có lẽ Nhân tộc trong tay hắn sẽ tốt hơn!” Nữ Oa lẩm bẩm, lắc đầu, sau đó lại một lần nữa thần du thiên ngoại… Tần Hạo sau khi luyện hóa Không Động Ấn, lại một lần nữa bắt đầu chuyến hành trình rèn luyện.

Đối với hắn, nếu muốn nâng cao tu vi, rèn luyện hiển nhiên là con đường tốt nhất.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, nếu chỉ một mực bế quan tu luyện, cho dù thời gian có dài hơn nữa cũng khó có tiến triển lớn.

Trước khi thời đại Thánh nhân giáng lâm, hắn căn bản không thể có đủ thực lực để bảo vệ Nhân tộc.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, trăm năm đã qua.

“Đây là… Bắc Hải sao…” Nhìn biển cả mênh mông trước mắt, Tần Hạo lẩm bẩm.

So với Đông Hải là địa bàn của Long tộc, thế lực ở Bắc Hải có chút phức tạp hơn.

Ngoài Long tộc ra, ở đây còn có một thế lực khổng lồ là Yêu Sư Cung, cũng là thế lực do Yêu Sư Côn Bằng để lại.

Bắc Hải trong các tiểu thuyết Hồng Hoang xuất hiện không nhiều, cũng không có thứ gì nổi bật xuất hiện.

Nhưng theo Tần Hạo thấy, cùng là tứ hải Hồng Hoang, trong Đông Hải có nhiều bảo vật và động thiên phúc địa như vậy, Bắc Hải không có lý do gì lại nghèo nàn đến thế.

Nghĩ vậy, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp bay về phía sâu trong Bắc Hải.

“Chẳng lẽ mình thật sự sai rồi?

Bắc Hải thật sự là một vùng đất cằn cỗi?” Thoáng chốc, lại mười năm nữa trôi qua.

Lúc này Tần Hạo cũng không thể không hoài nghi lựa chọn trước đó của mình.

Mười năm, Tần Hạo gần như không có thu hoạch gì.

Đồng thời hắn cũng phát hiện, thiên địa nguyên khí của Bắc Hải so với Đông Hải, quả thực kém không chỉ một chút.

Thiên địa nguyên khí vô cùng loãng, trong thời gian dài như vậy, Tần Hạo thậm chí còn không gặp được mấy tu sĩ cấp Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Kim Tiên cũng không có nhiều, quả thực là một nơi không lông chim.

“Không có lý nào, Bắc Hải cũng quá nghèo nàn rồi phải không?

Cùng là tứ hải Hồng Hoang, vì sao chênh lệch giữa hai bên lại lớn như vậy?" Tần Hạo cũng không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

"Hử?

Một hòn đảo lớn quá!" Lúc này, trong tầm mắt của Tần Hạo, một hòn đảo khổng lồ kinh khủng cũng xuất hiện.

Quy mô của hòn đảo trước mắt tuyệt đối là Tần Hạo chưa từng gặp qua.

Ngay cả ở Đông Hải, hắn cũng chưa từng gặp hòn đảo nào kinh khủng như vậy, nói là một hòn đảo không bằng nói là một lục địa nhỏ.

"Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm, nơi này chẳng lẽ là một động thiên phúc địa?" Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng phát hiện thiên địa nguyên khí trên hòn đảo kinh khủng này nồng đậm hơn xung quanh vô số lần.

Thậm chí hắn còn có một cảm giác, toàn bộ thiên địa nguyên khí của Bắc Hải lúc này đang lấy hòn đảo khổng lồ làm trung tâm, hội tụ về phía này.

Lập tức Tần Hạo thân hình lóe lên, liền rơi xuống trên hòn đảo.

Nhưng điều khiến Tần Hạo có chút kỳ lạ là trên hòn đảo hắn không cảm ứng được bất kỳ dấu vết cấm chế nào, cả hòn đảo như một hòn đảo bình thường.

"Không đúng!" Trên hòn đảo không có chút dấu vết cấm chế nào, nhưng thiên địa nguyên khí xung quanh lại hội tụ về đây, điều này rõ ràng khiến Tần Hạo có chút không hiểu, rõ ràng là không bình thường.

"Ầm ầm ầm…" Lúc này, Tần Hạo chỉ cảm thấy dưới chân mình bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể động đất.

Sau đó một luồng lực thôn phệ kinh khủng truyền đến.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, lấy hòn đảo nhỏ làm trung tâm, thiên địa nguyên khí trong phạm vi hàng tỷ dặm điên cuồng hội tụ về đây, sau đó ở phía trên hòn đảo trực tiếp hình thành một vòng xoáy năng lượng khổng lồ kinh khủng.

Gần như trong chớp mắt, thiên địa nguyên khí trong phạm vi hàng tỷ dặm gần như hoàn toàn bị rút cạn.

"Cái gì… Hít…" Khi thần niệm của Tần Hạo thăm dò xuống phía dưới 'hòn đảo', cả người hắn cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng.

Chương 199

Bởi vì lúc này hắn đã phát hiện ra một chuyện kinh hãi hơn, thứ dưới chân hắn đâu phải là một hòn đảo khổng lồ, rõ ràng là một sinh vật khổng lồ đáng sợ.

Chỉ là lúc này đối phương dường như đang ngủ say, nếu không phải vừa rồi đối phương thôn thổ thiên địa nguyên khí, Tần Hạo căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của nó. "Thân hình thật khủng khiếp, với thân thể như vậy, căn bản không phải là tồn tại mà trời đất Hồng Hoang có thể thai nghén ra.

Chẳng lẽ là Hỗn Độn Ma Thần?" Chẳng mấy chốc trong đầu Tần Hạo lóe lên một ý niệm.

"Chẳng lẽ là?" Đột nhiên Tần Hạo cũng như nghĩ ra điều gì, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, trong trận đại chiến cuối cùng của Vu Yêu, Tổ Vu Cộng Công đã húc đổ Bất Chu Sơn, khiến trụ trời sụp đổ, cuối cùng phải tìm vật chống trời.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Hồng Quân, Thông Thiên giáo chủ đã chém giết một con rùa khổng lồ đáng sợ ở Bắc Hải, lấy bốn chân của nó chống trời.

Khi thấy sinh vật khổng lồ đáng sợ trước mắt, thân phận của đối phương hiển nhiên cũng lộ rõ.

Huyền Quy là một trong những Hỗn Độn Ma Thần.

Trong số các Hỗn Độn Ma Thần, thực lực của Huyền Quy chỉ có thể coi là bình thường, không giỏi sát phạt, nhưng phòng ngự lại vô cùng kinh khủng.

Dựa vào phòng ngự tuyệt cường, Huyền Quy đã thoát khỏi kiếp nạn chết chắc trong khai thiên chi kiếp, rơi vào Hồng Hoang.

Nhưng Huyền Quy khác với những Hỗn Độn Ma Thần khác.

Thực tế ngoài Huyền Quy, còn có không ít Hỗn Độn Ma Thần may mắn sống sót tiến vào Hồng Hoang, nhưng họ đều đã từ bỏ thân thể Hỗn Độn Ma Thần, ngưng tụ lại thân thể mới, thích ứng với pháp tắc Thiên Đạo của trời đất Hồng Hoang.

Nhưng Huyền Quy lại là một ngoại lệ, nó không từ bỏ bản thể Hỗn Độn Ma Thần, kéo theo bản thể Hỗn Độn Ma Thần chiếm cứ ở Bắc Hải.

Hỗn Độn Ma Thần là dị số không được Thiên Đạo Hồng Hoang dung thứ, sinh tồn ở thế giới này hiển nhiên vô cùng khó khăn, gần như không thể tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo, chỉ có thể không ngừng thôn phệ thiên địa nguyên khí.

Chính vì vậy, Huyền Quy hiển nhiên cũng đã kết hạ nhân quả kinh khủng với trời đất Hồng Hoang.

Phải biết Huyền Quy là Hỗn Độn Ma Thần, cho dù không cố ý tu luyện, tiêu hao thiên địa nguyên khí cũng là vô cùng kinh khủng.

Giống như vừa rồi, chỉ một lần hít thở, thiên địa nguyên khí trong phạm vi hàng tỷ dặm đã bị rút cạn.

Có thể nói, nguyên nhân khiến thiên địa nguyên khí ở Bắc Hải thiếu hụt chính là do Huyền Quy.

Kết hạ nhân quả kinh khủng như vậy với trời đất Hồng Hoang, kết cục của Huyền Quy có thể thấy được.

Bởi vì Hỗn Độn Ma Thần không được Thiên Đạo dung thứ, nên Huyền Quy cũng không thể hóa hình.

Kéo theo thân thể khổng lồ như vậy, nó cũng chỉ có thể chiếm cứ ở đất Bắc Hải.

Nếu không có Tần Hạo xuất hiện, vậy thì kết quả cuối cùng hiển nhiên chỉ có thể là bị Thông Thiên giáo chủ chém đi tứ chi, chết một cách uất ức.

Đọc tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn càng rõ hơn.

Vì phải chịu 'tai bay vạ gió', sau khi Huyền Quy chết, oán khí ngút trời, thi thể trực tiếp ô nhiễm đại lục phía bắc Hồng Hoang, biến thành một vùng núi non hiểm trở.

Vốn dĩ bốn chân Huyền Quy chống trời, có thể nhận được công đức không ngừng, sau này tự nhiên có thể bù đắp nhân quả với trời đất Hồng Hoang, có lẽ có thể có một ngày tái sinh.

Nhưng sau khi đầu độc một vùng đại lục, nó cũng đã tự tuyệt đường lui của mình, không thể không nói là đáng tiếc.

"Hỗn Độn Huyền Quy sao… Có lẽ có thể mưu hoạch một phen!" Trong đôi mắt Tần Hạo tinh quang không ngừng lóe lên, trong lòng cũng bắt đầu âm thầm cân nhắc.

"Xem ra chỉ có thể như vậy!" Chẳng mấy chốc trong đôi mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia kiên định, hiển nhiên đã có kế hoạch.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người Tần Hạo cũng trực tiếp bay lên không trung, sau đó đột nhiên tung một quyền, hung hăng đánh xuống 'hòn đảo khổng lồ' phía dưới. *** "Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy một tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, sau đó cả hòn đảo cũng rung chuyển dữ dội.

"Phòng ngự thật khủng khiếp!" Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ chấn động, bởi vì hắn phát hiện một cú đấm của mình không gây ra chút thương tổn nào cho Hỗn Độn Huyền Quy phía dưới.

Mặc dù vừa rồi không phải là đòn toàn lực, nhưng cũng đã dùng gần tám phần sức mạnh, Chuẩn Thánh bình thường cũng không dám coi thường, nhưng Hỗn Độn Huyền Quy trước mắt lại không hề hấn gì, phòng ngự mạnh mẽ có thể thấy được.

Làm xong tất cả, Tần Hạo cũng không dám chần chừ chút nào, thân hình lại một lần nữa lao lên trời, ánh mắt cũng rơi xuống 'hòn đảo khổng lồ' phía dưới.

Cú đấm vừa rồi của Tần Hạo không phải để thực sự tấn công đối phương, mà là để đánh thức đối phương khỏi giấc ngủ say.

Bởi vì lúc này Hỗn Độn Huyền Quy vẫn đang ngủ say, thanh thế kinh khủng vừa rồi thực tế chỉ là một lần hít thở bình thường mà thôi.

"Ông!" Lúc này, Tần Hạo chỉ cảm thấy 'hòn đảo khổng lồ' phía dưới rung chuyển dữ dội.

Tiếp đó, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng bắt đầu điên cuồng dâng lên, như thể có một tồn tại đáng sợ đang tỉnh lại từ giấc ngủ say.

Một luồng khí tức hùng vĩ kinh khủng cũng điên cuồng cuộn trào.

"Hít… Khí tức thật khủng khiếp, khí tức này… Chuẩn Thánh đỉnh phong, ít nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng này, trong lòng Tần Hạo cũng nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Phải biết bây giờ Hỗn Độn Huyền Quy đã trải qua khai thiên chi kiếp, tuy giữ được một mạng trong khai thiên chi kiếp, nhưng hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ, lúc này hiển nhiên chưa hồi phục đỉnh phong.

Từ đó có thể thấy, Hỗn Độn Huyền Quy đỉnh phong hiển nhiên ít nhất cũng là một tồn tại kinh khủng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên.

"Ào ào ào!" Tiếp đó, chỉ thấy mặt biển phía dưới đột nhiên dâng lên những con sóng kinh thiên động địa.

Sau đó, trong tầm mắt của hắn, một cái đầu lâu to như một ngọn núi nhỏ từ dưới đáy biển nhô lên, một đôi mắt khổng lồ đáng sợ cũng lập tức rơi vào người Tần Hạo.

"Kẻ nào, vì sao lại quấy rầy ta ngủ say!" Một giọng nói trầm thấp vang lên, giọng nói của đối phương tuy đã cố gắng nhỏ hết mức có thể, nhưng vẫn như sấm sét.

Tính cách của Hỗn Độn Huyền Quy trong số các Hỗn Độn Ma Thần thuộc loại tương đối ôn hòa, nếu đổi lại là Hỗn Độn Ma Thần khác, Tần Hạo trực tiếp đánh vào người đối phương, e rằng đối phương đã cho hắn một bài học ngay lập tức.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, mục đích của ta!" Nhìn Hỗn Độn Huyền Quy trước mắt, Tần Hạo mở miệng nói.

"Mục đích?

Có mục đích gì?" Trong đôi mắt khổng lồ của Hỗn Độn Huyền Quy cũng lóe lên một tia nghi ngờ, hiển nhiên có chút không hiểu ý đồ của Tần Hạo.

Chương 200

“Mục đích của ta là cứu ngươi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Cứu ta?

Bằng ngươi?

Thật là đùa dai.

Ngươi đang đùa sao?

Thực lực của ngươi tuy không yếu, nhưng trước mặt bản tọa e rằng không đủ nhìn.

Hôm nay ngươi phải cho bản tọa một lời giải thích hợp lý, nếu không thì, đừng trách bản tọa không khách khí!” Giọng nói của Hỗn Độn Huyền Quy vang lên.

“Không có gì là không thể, ta không rảnh rỗi đến mức đùa cợt với ngươi kiểu này, cứu ngươi không liên quan đến thực lực!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Vậy sao?

Vậy bản tọa muốn xem, lý do của ngươi là gì.

Thực lực của bản tọa tuy chưa hồi phục đỉnh phong, nhưng ở thế giới này cũng không phải là ai cũng có thể bắt nạt.

Huống chi, bản tọa chưa bao giờ kết oán với ai, làm sao có thể có nguy hiểm giáng xuống?” Hỗn Độn Huyền Quy hiển nhiên vẫn có chút không tin.

“Không kết oán với người khác không có nghĩa là tuyệt đối an toàn, có lúc tai họa có thể từ trên trời rơi xuống!

Huống chi, ngươi thật sự không kết oán với sinh linh khác sao?

Đừng nói với ta rằng thiên địa nguyên khí ở Bắc Hải thiếu hụt không liên quan đến ngươi.

Vì sự tồn tại của ngươi, đã khiến vô số sinh linh Bắc Hải tu luyện vô cùng gian nan, một mình ngươi thôn phệ thiên địa nguyên khí của hàng tỷ sinh linh Bắc Hải, đây là một phần nhân quả không hề nhẹ.

Ở thế giới này rất chú trọng nhân quả, ngươi chỉ một mực thôn phệ thiên địa nguyên khí, lại chưa bao giờ trả lại cho trời đất.

Ngươi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, thế giới này có thể dung túng cho ngươi tiếp tục tồn tại sao?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hửm?

Đây cũng không phải là bản ý của bản tọa, quy tắc trời đất của thế giới này căn bản không cho phép ta hóa hình, ta chỉ có thể sinh tồn bằng bản thể, ta cũng không có cách nào!" Nghe lời Tần Hạo, Hỗn Độn Huyền Quy nhíu mày, sau đó cũng mở miệng nói.

"Có lẽ đây đúng là không phải bản ý của ngươi, nhưng đây là sự thật không thể chối cãi.

Thiên Đạo chí công, nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, chờ đợi ngươi chỉ có một con đường chết!

Không biết ngày nào đó sẽ có tai họa từ trên trời giáng xuống!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Lời của ngươi có lẽ có lý, nhưng chẳng lẽ ngươi có cách giải quyết?" Hỗn Độn Huyền Quy lại nói.

"Tự nhiên, nếu không thì ta cũng không đánh thức ngươi khỏi giấc ngủ say!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ tự tin.

"Ngươi có cách?" Hỗn Độn Huyền Quy mở miệng nói.

"Đơn giản, thân thể Hỗn Độn Ma Thần là ưu thế lớn nhất của

ngươi, đồng thời ở thế giới này cũng là ràng buộc lớn nhất!" "Ngươi muốn bản tọa từ bỏ thân thể Hỗn Độn Ma Thần?

Thôi đi, không cần nói nữa, bản tọa sẽ không đồng ý.

Thay vì từ bỏ thân thể Hỗn Độn Ma Thần để sống lay lắt, bản tọa thà duy trì trạng thái này!" Không đợi Tần Hạo nói xong, giọng nói của Hỗn Độn Huyền Quy đã trực tiếp vang lên, trong giọng nói cũng tràn đầy sự lạnh lẽo.

"Sống lay lắt?

Sao có thể?

Nếu là như vậy, ta cũng sẽ không đánh thức ngươi.

Ta cũng chưa bao giờ nói ngươi phải hoàn toàn từ bỏ thân thể Hỗn Độn Ma Thần này, chỉ là để ngươi tồn tại giữa trời đất bằng một hình thức khác mà thôi.

Đây cũng là cơ hội để ngươi thoát khỏi tầng thân phận Hỗn Độn Ma Thần.

Phải biết, ở trời đất Hồng Hoang, tuyệt đối không có không gian sinh tồn cho Hỗn Độn Ma Thần.

Mặc dù làm vậy sẽ khiến ngươi tạm thời mất đi thực lực mạnh mẽ, nhưng tương lai có lẽ có thể giúp ngươi trở lại đỉnh phong!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ngươi có thể làm được?" Ánh mắt của Hỗn Độn Huyền Quy rơi vào người Tần Hạo, mở miệng nói.

"Tự nhiên, ta không rảnh rỗi đến mức trêu đùa một tồn tại kinh khủng gần như đã nửa bước chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vậy sao… Được rồi, mục đích của ngươi là gì, e rằng ngươi sẽ

không vô duyên vô cớ giúp đỡ bản tọa, nói ra điều kiện của ngươi đi!" Sau khi im lặng một lát, giọng nói của Hỗn Độn Huyền Quy lại một lần nữa vang lên.

Mặc dù vẫn có chút không tin lời Tần Hạo, nhưng đồng thời, lời của Tần Hạo cũng đã khơi dậy sự hứng thú trong lòng nó. *** "Điều kiện của ta rất đơn giản, ta hy vọng chân linh của ngươi có thể chuyển thế thành Nhân tộc, khi Nhân tộc gặp nguy nan có thể bảo vệ Nhân tộc!

Ngoài ra không có yêu cầu nào khác!" Tần Hạo lập tức nói thẳng.

"Nhân tộc?

Chủng tộc do Nữ Oa tạo ra?

Chẳng lẽ ngươi là Nhân tộc?

Không thể nào!?

Nhân tộc không phải mới vừa ra đời hơn ngàn năm sao, sao có thể sinh ra một tồn tại như ngươi?" Nghe lời Tần Hạo, trong ánh mắt của Hỗn Độn Huyền Quy cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Đối với Nhân tộc hiển nhiên nó cũng biết, khí tức khi Nữ Oa chứng đạo năm xưa uy áp cả Hồng Hoang, Hỗn Độn Huyền Quy ở Bắc Hải tự nhiên cũng cảm nhận được uy áp kinh khủng đó.

"Không có gì là không thể, ta là tộc trưởng Nhân tộc!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Chương 201

“Nhân tộc, thật sự là Nhân tộc!?

Không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!” Hỗn Độn Huyền Quy lẩm bẩm.

Là Hỗn Độn Ma Thần, kiến thức của Hỗn Độn Huyền Quy tự nhiên vô cùng rộng rãi, nhưng tốc độ tu luyện kinh khủng của Tần Hạo hiển nhiên có chút ngoài dự liệu của nó, chỉ hơn ngàn năm đã đạt đến tu vi kinh khủng như vậy, hiển nhiên có chút ngoài sức tưởng tượng của nó.

“Không biết ý ngươi thế nào?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Để chân linh của bản tọa chuyển thế thành Nhân tộc?

Thế giới này hình như không có luân hồi, muốn trở thành Nhân tộc, e rằng không thể được!” Hỗn Độn Huyền Quy mở miệng nói.

Mặc dù nó có thể đoạt xá một Nhân tộc, nhưng như vậy căn bản không thể coi là Nhân tộc, chỉ sau khi được pháp tắc luân hồi thực sự tẩy lễ, mới là Nhân tộc thực sự.

“Bây giờ đúng là không có, nhưng không có nghĩa là sau này cũng không có!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Ồ?

Xem ra ngươi biết không ít.

Nếu chỉ có điều kiện này, bản tọa đồng ý cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bản tọa tò mò ngươi chuẩn bị làm thế nào?” Hỗn Độn Huyền Quy mở miệng nói.

“Đơn giản!

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần của ngươi đã kết hạ nhân quả kinh khủng với thế giới này, vì vậy phải hóa giải nhân quả này, nếu không thì, tương lai tuyệt đối hậu hoạn vô cùng!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Ngươi có cách?" Hỗn Độn Huyền Quy mở miệng nói.

"Hai cách.

Cách thứ nhất đơn giản nhất, tự nhiên là trực tiếp hoàn toàn từ bỏ, nhưng như vậy thì thật sự có chút quá đáng tiếc.

Về phần cách thứ hai, có thể tận dụng triệt để thân thể Hỗn Độn Ma Thần, để kiếm đủ lợi ích cho ngươi!" Tần Hạo nói.

"Nói thẳng đi, ngươi muốn làm gì?" Hỗn Độn Huyền Quy nói.

"Trời đất Hồng Hoang chia làm thiên địa tứ cực ngũ phương.

Sau Long Hán chi kiếp, Long Vương hóa thành Đông Phương Thanh Long trấn áp đông cực Hồng Hoang, Tổ Phượng trấn áp Thiên Nam Bất Tử Hỏa Sơn, trấn áp nam cực, Tổ Kỳ Lân trấn áp trung ương Hồng Hoang, tộc trưởng Tẩu Thú nhất tộc Bạch Hổ tộc hóa thành Tây Phương Bạch Hổ trấn áp tây cực Hồng Hoang.

Bây giờ chỉ có bắc cực Hồng Hoang thiếu một tôn thánh thú bảo vệ.

Ta đề nghị thân thể Hỗn Độn Ma Thần của ngươi hóa thành bắc cực thánh thú Huyền Vũ, trấn áp bắc cực Hồng Hoang.

Như vậy có thể hóa giải nhân quả của ngươi với thế giới này, trấn áp thiên địa bắc cực có thể nhận được khí vận trời đất gia trì, chỉ cần thế giới này còn tồn tại, ngươi sẽ có công đức không ngừng.

Có khí vận gia trì, sau này chân linh chuyển thế của ngươi tự nhiên cũng có thể nhận được lợi ích to lớn, trở lại đỉnh phong cũng không phải là chuyện khó!" Tần Hạo lập tức nói thẳng.

“Hóa thân thành ngũ phương thánh thú sao…” Nghe lời Tần Hạo, mắt của Hỗn Độn Huyền Quy lập tức sáng lên, hiển nhiên cũng có chút động lòng.

“Tự mình nghĩ kỹ đi!

Tiếp tục ở đây mơ màng, cuối cùng bị phân thây, hay là cắn răng đánh cược một lần!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Hử?

Bị phân thây?

Ý ngươi là sao?” Hỗn Độn Huyền Quy có chút khó hiểu, hiển nhiên không hiểu ý của Tần Hạo.

“Thôi vậy, nếu đã như vậy, ta sẽ tiết lộ một chút thiên cơ cho ngươi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ba Mươi Ba Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Hồng Mông Tử Liên trên đỉnh đầu hắn lập tức được tế ra, trực tiếp phong tỏa trời đất xung quanh, cách tuyệt thiên cơ của thế giới này.

Bất kể là Tiên Thiên Linh Bảo hay Tiên Thiên Chí Bảo đều có công năng cách tuyệt thiên cơ, chỉ là hiệu quả của Tiên Thiên Chí Bảo mạnh hơn Tiên Thiên Linh Bảo rất nhiều.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Tần Hạo hai tay không ngừng kết ấn, sau đó từng bức tranh hiện ra sau lưng hắn.

Bức tranh đó chính là những đoạn phim được suy diễn dựa trên tiểu thuyết Hồng Hoang ở kiếp trước của hắn, chính là suy diễn về vận mệnh của Hỗn Độn Huyền Quy.

“Cái gì!?

Khốn kiếp, sao lại dám đối xử với ta như vậy!?” Sau khi xem

xong bức tranh sau lưng Tần Hạo, trên người Hỗn Độn Huyền Quy cũng bùng phát một luồng hung sát khí ngút trời kinh khủng.

Mặc dù bình thường tính cách của Hỗn Độn Huyền Quy tương đối ôn hòa hơn so với các Hỗn Độn Ma Thần khác, nhưng dù sao cũng là Hỗn Độn Ma Thần, bản tính hung ác hiển nhiên sẽ không thay đổi, chỉ là bình thường bị áp chế mà thôi.

Lúc này thấy được 'vận mệnh' của mình, sự phẫn nộ trong lòng có thể thấy được.

Nó cũng không nghi ngờ sự thật mà Tần Hạo suy diễn, bởi vì sau khi thấy bức tranh đó, nó đã hiểu ra, những gì Tần Hạo suy diễn đều là sự thật.

Là một tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, mặc dù không thể dự đoán họa phúc, nhưng sau khi được Tần Hạo chỉ điểm, tâm thần của nó nhanh chóng trở nên vô cùng sáng suốt, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, nếu không có Tần Hạo xuất hiện, vận mệnh của nó e rằng thật sự sẽ biến thành như vậy.

"Hù…" Lúc này sắc mặt Tần Hạo cũng trở nên vô cùng trắng bệch.

Mặc dù có Tiên Thiên Chí Bảo cách tuyệt, nhưng đối với hắn, đây vẫn là một gánh nặng không nhỏ.

"Thế nào, đã tin chưa?" Tần Hạo mở miệng nói.

"Không ngờ Hỗn Độn Ma Thần đường đường như ta lại rơi vào kết cục đó, trở thành vật chống trời, thật đáng buồn!" Hỗn Độn Huyền Quy nhanh chóng bình ổn lại cảm xúc trong lòng, lẩm bẩm.

"Ta đồng ý điều kiện của ngươi, sau này chuyển sinh thành một thành viên của Nhân tộc, trở thành người bảo vệ Nhân tộc!" Một lát sau, giọng nói của Hỗn Độn Huyền Quy lại một lần nữa vang lên.

“Tốt, lựa chọn sáng suốt, tin rằng sau này ngươi nhất định sẽ không hối hận về lựa chọn hôm nay!” Nghe lời Hỗn Độn Huyền Quy, trong đôi mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia hưng phấn, gần như đã thấy được tương lai Nhân tộc có thêm một người bảo vệ kinh khủng như một cây cột chống trời.

“Tiếp theo phải làm gì, trực tiếp hóa thân thành bắc phương Huyền Vũ thánh thú sao?” Ánh mắt của Hỗn Độn Huyền Quy cũng rơi vào người Tần Hạo nói.

Chương 202

“Không vội, trước đó, ta có một thỉnh cầu!” Thấy vậy, Tần Hạo lập tức mở miệng nói. *** “Có gì cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối!” Hỗn Độn Huyền Quy lập tức nói thẳng.

“Nếu vậy thì ta không khách khí nữa.

Ta cần mấy giọt tinh huyết từ thân thể Hỗn Độn Ma Thần của ngươi!

Thứ này có tác dụng lớn với ta!” Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

Phải biết đây là một Hỗn Độn Ma Thần, đối với tinh huyết của nó, Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đây là vật phẩm cần thiết cho sự lột xác của Thần Ma Hóa Thân.

Mặc dù Hỗn Độn Huyền Quy kém xa Bàn Cổ, nhưng cũng là một Hỗn Độn Ma Thần, một Hỗn Độn Ma Thần còn sống, hiệu quả của tinh huyết chắc chắn sẽ không kém.

“Ngươi cần tinh huyết Ma Thần của ta?

Chuyện này không thành vấn đề, dù sao thân thể Ma Thần này cũng sắp từ bỏ rồi.

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, sức mạnh trong tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần của ta vô cùng cuồng bạo, tuyệt đối không được dễ dàng luyện hóa, nếu không, với nhục thân của tu sĩ Hồng Hoang, e rằng căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh cuồng bạo đó!” Hỗn Độn Huyền Quy ngẩn ra, cuối cùng cũng trực tiếp mở miệng nói.

“Yên tâm, ta sẽ không đem tính mạng ra đùa!” Tần Hạo lập tức nói thẳng.

“Nếu vậy thì tốt.

Ngoài ra, dù sao thân thể Ma Thần sau này cũng không dùng được nữa, nếu đã vậy, vậy thì thành toàn cho ngươi một lần nữa.

Thực lực của ngươi tuy không tệ, nhưng có chút quá yếu.

Chín viên Huyền Quy Thánh Nguyên này là tinh hoa được thai nghén trong cơ thể ta, so với tinh huyết Ma Thần, năng lượng tinh thuần và ôn hòa hơn nhiều, đối với ngươi hẳn là có ích!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Hỗn Độn Huyền Quy há to miệng, chín viên châu màu trắng sữa xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh tinh thuần vô cùng bành trướng cũng tỏa ra từ chín viên châu.

“Hít… Tinh hoa năng lượng thật nồng đậm, khí tức thật bành trướng!” Cảm nhận được khí tức trên đó, trong đôi mắt Tần Hạo tinh quang lóe lên, trong mắt cũng lóe lên một tia hưng phấn.

Lúc này hắn nhận ra chín viên Huyền Quy Thánh Nguyên, thứ này hiển nhiên giống như Bàn Cổ tinh tủy.

Năng lượng chứa trong chín viên Huyền Quy Thánh Nguyên không hề kém so với Bàn Cổ tinh tủy mà hắn gặp trước đó.

Mặc dù thực lực của Hỗn Độn Huyền Quy kém xa Bàn Cổ, nhưng Huyền Quy Thánh Nguyên vẫn luôn được thai nghén trong cơ thể Hỗn Độn Huyền Quy, còn Bàn Cổ tinh tủy sau vô số năm tiêu hao, đã không còn được một phần mười.

Vì vậy, năng lượng trong chín viên Huyền Quy Thánh Nguyên trước mắt không hề ít hơn so với trong Bàn Cổ tinh tủy.

Tần Hạo tu luyện Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, hạn chế lớn nhất khi đột phá là năng lượng.

Năng lượng cần thiết để đột phá gấp hàng trăm lần thậm chí còn nhiều hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới.

Huyền Quy Thánh Nguyên xuất hiện, hiển nhiên đã giải quyết được vấn đề cấp bách.

"Nếu đã vậy, vậy ta không khách khí nữa!" Tần Hạo cũng không chút khách sáo, trực tiếp gật đầu nói.

Lập tức Tần Hạo cũng trực tiếp thu Huyền Quy Thánh Nguyên.

Lần này ra ngoài rèn luyện vốn là để nâng cao tu vi, bây giờ nhận được Huyền Quy Thánh Nguyên, Tần Hạo ước tính, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa, tu vi của hắn chắc chắn có thể lên một tầm cao mới.

Đối với hắn, đây tuyệt đối là một niềm vui bất ngờ.

"Không sao, đây chỉ là tinh nguyên dư thừa ngưng tụ trong cơ thể ta mà thôi.

Chín giọt tinh huyết, chắc là đủ rồi chứ!" Sau đó Huyền Quy cũng trực tiếp ép ra chín giọt tinh huyết màu vàng trước mặt Tần Hạo nói.

"Chín giọt tinh huyết, đủ rồi, đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi!" Nhìn chín giọt tinh huyết tỏa ra khí tức kinh khủng trước mắt, Tần Hạo lập tức vội vàng gật đầu.

Đây là chín giọt tinh huyết của Hỗn Độn Ma Thần, thu hoạch tuyệt đối không ít hơn so với ở điện Bàn Cổ, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Vốn dĩ theo hắn thấy, có thể nhận được một giọt tinh huyết của Hỗn Độn Huyền Quy đã là không tệ rồi.

"Nếu vậy thì tốt.

Hy vọng những thứ này có thể giúp ích cho ngươi.

Tiếp theo, chân linh của ta giao cho ngươi!" Hỗn Độn Huyền Quy

mở miệng nói.

Hỗn Độn Huyền Quy sở dĩ lấy ra nhiều thứ như vậy, ngoài việc cảm tạ Tần Hạo, cũng hy vọng thực lực của Tần Hạo mạnh mẽ hơn.

Như vậy, hệ số an toàn của chân linh nó cũng sẽ lớn hơn.

"Yên tâm đi, mọi chuyện cứ giao cho ta.

Đến ngày luân hồi hiển hóa, chính là lúc ngươi tái kiến thiên nhật.

Lúc đó, sẽ không còn thứ gì có thể ngăn cản sự quật khởi của ngươi!" Tần Hạo lập tức nói thẳng.

"Hy vọng là vậy!" Hỗn Độn Huyền Quy gật đầu nói, trong mắt cũng lóe lên một tia mong đợi.

"Được rồi, bắt đầu đi!" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người Hỗn Độn Huyền Quy.

"Được!" Hỗn Độn Huyền Quy gật đầu, trong mắt cũng lóe lên một tia kiên định.

"Thiên Đạo ở trên, ta Hỗn Độn Huyền Quy nguyện lấy thân thể Hỗn Độn Ma Thần hóa thân thành bắc cực thánh thú Huyền Vũ của Hồng Hoang, trấn áp bắc cực Hồng Hoang, tạo phúc cho trời đất Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi!" Cùng lúc đó, một giọng nói hùng hồn cũng vang lên từ miệng Hỗn Độn Huyền Quy.

"Ầm ầm ầm…" Trong khoảnh khắc giọng nói của Hỗn Độn Huyền Quy vừa dứt, chỉ thấy giữa mi tâm của Hỗn Độn Huyền Quy ánh sáng lóe lên, sau đó một đạo chân linh cũng lập tức từ trong đó bay ra.

Chính là chân linh của Hỗn Độn Huyền Quy, trực tiếp bay đến trước mặt Tần Hạo.

Tần Hạo thấy vậy, ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Tạo Hóa

Đỉnh, thu chân linh của Hỗn Độn Huyền Quy vào trong đó.

Chương 203

Tiếp đó, giữa trời đất, tiếng sấm ầm ầm vang lên, sau đó một cột sáng kinh khủng lập tức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm lấy thân thể Hỗn Độn Ma Thần phía dưới.

Trong ánh mắt của Tần Hạo, thân thể Hỗn Độn Huyền Quy trực tiếp hóa thành một hư ảnh khổng lồ đáng sợ, sau lưng một cái đầu rắn kinh khủng cũng hiện ra, trực tiếp hóa thành hình tượng của Huyền Vũ thánh thú.

Cùng với đó, ở bốn cực khác của Hồng Hoang, từng tiếng gầm thét cũng vang lên.

Trên không trung, năm bóng hình cũng lập tức hiện ra, chính là hư ảnh của thiên địa ngũ phương thánh thú.

Ngay lập tức, gần như tất cả các tu sĩ đều có một cảm giác, trời đất Hồng Hoang dường như đã có một sự biến hóa không thể nói rõ so với trước đây, cả trời đất dường như trở nên ngưng thực và kiên cố hơn không ít… "Thiên địa ngũ phương thánh thú quy vị sao… Dị số?

Hay là định số?" Cùng lúc đó, trong một cung điện cổ kính ngoài Thiên Ngoại Thiên, một bóng hình huyền diệu mắt từ từ mở ra, ánh mắt xuyên qua thời không, lập tức nhìn về phía Tần Hạo, mày cũng nhíu lại, lẩm bẩm.

"Dị số cũng tốt, định số cũng được, chỉ cần không vi phạm đại thế của Thiên Đạo là được.

Ngũ phương thánh thú hiện thế, trời đất viên mãn, có lẽ sự xuất hiện của đứa trẻ này đối với trời đất Hồng Hoang là một cơ duyên…" Hồi lâu sau, lão giả cũng thu hồi ánh mắt, sau đó lại một lần nữa bắt

đầu thần du hư không.

Lão giả không ai khác, chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp thân với Thiên Đạo.

"Nay Ngũ Phương Thánh Thú tề tựu, cả thiên địa Hồng Hoang đã vững chắc hơn trước gấp mười lần không chỉ.

Như vậy, thiên địa Hồng Hoang sẽ không còn dễ dàng bị đánh vỡ nữa rồi!" Thấy hư ảnh Ngũ Phương Thánh Thú trên hư không biến mất, cảm nhận sự thay đổi của thiên địa Hồng Hoang, Tần Hạo lẩm bẩm.

Sau khi thiên địa Ngũ Phương Thánh Thú tề tựu, cũng đồng nghĩa với việc thiên địa đã viên mãn.

Dưới sự gia trì của Thiên Đạo, thực lực của Ngũ Phương Thánh Thú cũng có một bước biến đổi lớn.

Vốn dĩ, khi Huyền Vũ chưa xuất hiện, Tứ Đại Thánh Thú trước đó chỉ có thực lực tầm Chuẩn Thánh.

Bây giờ, thiên địa viên mãn, Ngũ Phương Thánh Thú cũng triệt để lột xác, tương đương với năm vị tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có năm vị tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trấn áp thiên địa, như vậy, thiên địa Hồng Hoang hiển nhiên không còn dễ bị đánh vỡ nữa.

Cùng lúc đó, trên hư không, một cột sáng vàng đáng sợ từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy toàn thân hắn, đó chính là kim quang công đức.

Hành vi của Tần Hạo đã vô tình thúc đẩy sự viên mãn của Ngũ Phương Thánh Thú, nên tự nhiên cũng nhận được không ít công đức.

Tần Hạo xem xét, lần này lại có thêm gần một tỷ công đức, gần bằng lượng công đức hắn nhận được trong lòng Bất Chu Sơn trước đây.

Sau hơn vạn năm tích lũy, Tần Hạo bây giờ cũng có chút gia sản, tổng cộng gần năm tỷ công đức.

"Nên đi bế quan rồi!" Đè nén những suy nghĩ lộn xộn trong lòng, Tần Hạo thầm nghĩ.

Ý niệm vừa động, thân hình Tần Hạo lại một lần nữa tiến vào Ngộ Đạo Điện trong không gian đạo trường.

"Nguồn Thánh nguyên Huyền Quy bàng bạc như vậy, hy vọng có thể giúp Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của ta tiến thêm một tầng nữa!" Nhìn chín viên Thánh nguyên Huyền Quy trước mặt, Tần Hạo lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn, một luồng huyết quang loé lên, Thần Ma hóa thân hiện ra.

Tần Hạo cũng trực tiếp lấy ra chín giọt tinh huyết Huyền Quy.

"Đa tạ bản tôn!" Nhìn chín giọt tinh huyết Huyền Quy trước mắt, trong mắt Thần Ma hóa thân loé lên một tia nóng rực.

"Ta và ngươi vốn là một thể, không cần đa lễ.

Hy vọng chín giọt tinh huyết Huyền Quy có thể giúp thân thể Thần Ma của ngươi tiến thêm một bậc!" Tần Hạo nói.

"Hy vọng là vậy!" Thần Ma hóa thân gật đầu, ngay sau đó, không chút do dự, há to miệng, trong nháy mắt nuốt chửng toàn bộ chín giọt tinh huyết.

"Ầm!" Khoảnh khắc chín giọt tinh huyết vào cơ thể, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí huyết ngập trời đáng sợ bùng nổ từ trên

người Thần Ma hóa thân, một luồng sức mạnh vô thượng mênh mông cuộn trào, kèm theo một cỗ khí tức áp bức mạnh mẽ lan tỏa.

Rất nhanh, cả người liền hóa thành một cái kén máu đáng sợ, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái lột xác.

Tần Hạo thấy vậy cũng không chút do dự, ánh mắt chuyển sang thánh nguyên Huyền Quy trước mặt.

Nhưng Tần Hạo không giống như Thần Ma hóa thân, một hơi nuốt hết cả chín viên thánh nguyên.

Phải biết đây là tinh hoa năng lượng ngưng tụ trong cơ thể Hỗn Độn Huyền Quy, nếu nuốt hết một lần có thể sẽ 'khó tiêu'.

Hắn há to miệng, hút một viên vào trong.

Trong khoảnh khắc, một luồng tinh nguyên năng lượng bàng bạc đáng sợ nổ tung trong cơ thể, năng lượng hùng hậu vô biên điên cuồng cuộn trào.

"Hít...

Năng lượng thật đáng sợ!" Cảm nhận năng lượng bùng nổ từ một viên Thánh nguyên Huyền Quy, Tần Hạo trong lòng kinh hãi.

Hắn phát hiện, năng lượng chứa trong Thánh nguyên Huyền Quy đậm đặc hơn nhiều so với dự đoán.

Vốn tưởng rằng Thánh nguyên Huyền Quy do Hỗn Độn Huyền Quy bị đánh rớt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngưng tụ ra tuy đáng sợ, nhưng cũng không quá mức, nhưng xem ra hắn đã quá xem thường nó rồi.

Thánh nguyên Huyền Quy là tinh hoa năng lượng ngưng tụ trong cơ thể Hỗn Độn Huyền Quy, không liên quan nhiều đến thương thế của nó.

Thánh nguyên Huyền Quy không bị giảm sút nhiều theo cảnh giới của Hỗn Độn Huyền Quy.

Dựa vào năng lượng chứa trong một viên, nếu cộng cả chín viên lại, chỉ riêng độ đậm đặc của năng lượng đã hơn xa tủy Bàn Cổ trong lòng Bất Chu Sơn.

Ngay lập tức, Tần Hạo vội đè nén cảm xúc rối loạn, toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, bắt đầu không ngừng luyện hóa luồng tinh nguyên năng lượng bàng bạc kia.

Theo năng lượng tinh nguyên không ngừng được luyện hóa, Tần Hạo có thể cảm giác được năng lượng trong cơ thể ngày càng hùng hậu.

Cùng lúc đó, cảnh giới Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết cũng có dấu hiệu lung lay, hiển nhiên cách đột phá đã không còn xa.

Một viên... hai viên...

"Ầm!" Khoảnh khắc Tần Hạo luyện hóa xong viên Thánh nguyên Huyền Quy thứ ba, cả người hắn chấn động mạnh.

Chương 204

Ngay sau đó, hắn cảm giác Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết dường như đã phá vỡ một bình cảnh nào đó, khí tức trên người bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Cảnh giới đỉnh phong trung kỳ Chuyển thứ sáu vốn có lập tức đột phá, trực tiếp bước vào hậu kỳ Chuyển thứ sáu.

Cùng lúc đó, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của hắn cũng lột xác thành công, trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đồng thời, sau khi vào hậu kỳ Chuyển thứ sáu, năng lượng cần thiết để đột phá lại tăng lên không ít.

Tần Hạo không chút dừng lại, tiếp tục luyện hóa sức mạnh của Thánh nguyên Huyền Quy.

Viên thứ tư, viên thứ năm...

Trong nháy mắt, lại một nghìn năm trôi qua, lúc này chín viên Thánh nguyên Huyền Quy đã bị Tần Hạo tiêu hóa hấp thu hoàn toàn.

"Đỉnh phong Chuyển thứ sáu...

Không tệ!" Tần Hạo từ từ mở mắt, tinh quang trong hai mắt lóe lên.

Cảm nhận tình hình trong cơ thể, trên mặt hắn lộ ra vẻ hài lòng.

Đỉnh phong Chuyển thứ sáu gần như tương đương với cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đã trảm nhị thi, ở thiên địa Hồng Hoang hiện nay, thuộc về tồn tại đỉnh cao nhất dưới Thánh nhân, cùng cảnh giới với Lão Tử, Đế Tuấn, Minh Hà mà hắn từng gặp.

Thực lực so với trước đây đã tăng lên một trời một vực, mạnh

hơn gấp mười lần không chỉ.

Hắn cảm thấy, với thực lực hiện tại, nếu gặp lại Tam Thanh, căn bản không cần dùng đến át chủ bài cũng có thể trấn áp cả ba người.

Nếu bây giờ dùng bí pháp, hắn cũng có tự tin chiến thắng cả tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong đã trảm tam thi.

Có thể nói, ở Hồng Hoang hiện nay, trừ phi là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Thánh Nhân, gần như không ai có thể uy hiếp hắn.

"Ầm!" Đúng lúc này, Tần Hạo cảm giác bên cạnh truyền đến một luồng khí tức mênh mông đáng sợ.

Một đạo huyết quang đáng sợ phóng lên trời, kèm theo một cỗ uy áp vô biên điên cuồng lan tỏa.

Trên kén máu xuất hiện từng vết nứt, một khắc sau, nó vỡ tan, một thân ảnh từ bên trong bước ra, chính là Thần Ma hóa thân.

"Chuẩn Thánh đỉnh phong!?" Cảm nhận khí tức trên người Thần Ma hóa thân, mắt Tần Hạo sáng rực lên.

Hắn nhận ra, khí tức của Thần Ma hóa thân lúc này mạnh hơn bản tôn không ít.

Sau khi dung hợp tinh huyết của Hỗn Độn Huyền Quy, nó cũng đã lột xác thành công, trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tương đương với Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Bởi vì bản thể của nó, thực lực hiển nhiên vượt xa Chuẩn Thánh trảm tam thi thông thường.

"Xem ra ngươi thu hoạch không tệ!" Tần Hạo nói.

"Cũng như nhau cả, đa tạ bản tôn tạo hóa!" Tâm tình Thần Ma hóa thân lúc này hiển nhiên rất tốt, liền gật đầu nói.

"Chúng ta vốn là một thể, không cần khách sáo!" Tần Hạo lắc

đầu.

Chuyến đi Bắc Hải lần này đối với hắn vô cùng viên mãn, thu hoạch vượt xa mong đợi.

"Không biết thực lực của ta hiện giờ, nếu dùng hết át chủ bài, so với Hỗn Nguyên Thánh Nhân thì sẽ thế nào..." Trong lòng Tần Hạo không nhịn được nảy ra một ý nghĩ.

Ở Hồng Hoang lưu truyền một câu nói "Dưới Thánh nhân đều là con kiến", từ đó có thể thấy Thánh nhân mạnh mẽ thế nào.

Nhưng Tần Hạo hiển nhiên cũng không phải tầm thường, hắn có được truyền thừa của Bàn Cổ, lại sở hữu vô số át chủ bài.

Nếu toàn lực bùng nổ, Tần Hạo cũng khó tưởng tượng sẽ phát ra thần uy đáng sợ đến mức nào.

"Nhưng nguyên thần Thánh nhân ký thác vào hư không, bất tử bất diệt, pháp lực vô cùng, quả là có chút khó giải quyết!" Rất nhanh Tần Hạo lại nhíu mày.

Với thực lực của hắn có lẽ đủ sức chống lại Thánh nhân trong thời gian ngắn, nhưng nếu chiến đấu lâu dài, hiển nhiên là không đủ.

"Có lẽ có thể tham khảo phương pháp trảm tam thi!" Trong lòng Tần Hạo nảy ra một ý nghĩ.

Mặc dù thực lực của trảm tam thi chứng đạo thua xa dĩ lực chứng đạo, nhưng không thể phủ nhận, pháp môn trảm tam thi tuyệt đối là một loại bí pháp đỉnh cao.

Sự xuất hiện của pháp môn trảm tam thi đã giúp cho những tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên tìm ra một phương hướng hoàn toàn mới, mở ra một con đường chứng đạo hoàn toàn mới.

Mặc dù độ khó chứng đạo vẫn vô cùng đáng sợ, nhưng so với dĩ

lực chứng đạo thì đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể tăng mạnh thực lực.

"Như vậy, ta cũng có thể trảm ra ba hóa thân!" Rất nhanh Tần Hạo đã có kế hoạch.

Mặc dù Tần Hạo chưa từng nghe Hồng Quân giảng đạo, nhưng đối với pháp môn trảm tam thi cũng không hề xa lạ, thậm chí so với Chuẩn Thánh thông thường, hiểu biết của hắn về pháp môn này còn sâu hơn.

Phải biết hắn có được truyền thừa của Bàn Cổ, lại có được mảnh vỡ Ngọc Điệp Tạo Hóa, tự nhiên cũng biết không ít về pháp môn trảm tam thi.

Đương nhiên, Tần Hạo tu luyện pháp môn trảm tam thi không phải để trảm tam thi chứng đạo, hắn chỉ cần trảm ra ba hóa thân có thực lực cường đại, nâng cao thực lực mà thôi.

Mặc dù chỉ cần có Tiên thiên linh bảo và Tiên thiên linh vật là có thể trảm thi, nhưng Tần Hạo cũng rất rõ ràng, linh bảo khác nhau thì hiệu quả trảm thi cũng khác nhau.

Thông thường, linh bảo cấp càng cao thì ba hóa thân trảm ra càng mạnh.

Việc trảm thi đối với thuộc tính của linh bảo thực tế cũng có yêu cầu ngầm.

Ví dụ, Thiện thi hóa thân thường dùng linh bảo phòng ngự sẽ có hiệu quả tốt hơn, Ác thi hóa thân thì dùng linh bảo công kích hiệu quả tốt hơn, còn về thi thứ ba là chấp niệm bản thân, thường dùng các linh bảo đặc thù.

Với tu vi hiện tại của Tần Hạo, có thể dễ dàng trảm ra Thiện thi và Ác thi hóa thân, trong lòng hắn liền bắt đầu cân nhắc.

Gia sản của hắn hiện giờ trong cả Hồng Hoang, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra, e rằng không ai có thể sánh bằng.

Các loại chí bảo cũng có không ít.

Cấp bậc cao nhất không nghi ngờ gì là Hỗn Độn linh bảo Hỗn Độn Châu.

Ngoài ra, cấp Tiên thiên chí bảo có Tiên thiên công đức chí bảo Cửu Long Không Động Ấn (hợp thể của Cửu Long Công Đức Ấn và Không Động Ấn), Tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Đỉnh, Tiên thiên chí bảo Hồng Mông Tử Liên.

Chương 205

Về cấp Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng có không ít, Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Tử Liên, Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Huyền Hoàng Công Đức Tháp đều thuộc cấp bậc này.

Đối với Ác thi hóa thân, không cần phải nói, Thí Thần Thương hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Về phần Thiện thi hóa thân, Tần Hạo có hai lựa chọn, một là Hồng Mông Tử Liên, cái còn lại là Huyền Hoàng Công Đức Tháp.

Ưu điểm của Hồng Mông Tử Liên là nó là Tiên thiên chí bảo, Thiện thi hóa thân trảm ra sẽ có thực lực vô cùng đáng sợ, e rằng không thua kém bản tôn bao nhiêu.

Còn Huyền Hoàng Công Đức Tháp, mặc dù cấp bậc chỉ là Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo, nhưng nó có một thuộc tính vô song, đó là có thể trưởng thành.

Tiềm năng phát triển của nó rất cao.

Chỉ do dự một lát, trong lòng hắn đã có lựa chọn.

Mang trên mình Hệ thống Công đức Tối cường, tầm nhìn của hắn hiển nhiên không thể chỉ giới hạn ở tầng Thánh nhân.

Đã có được truyền thừa của Bàn Cổ, mục tiêu thấp nhất của hắn hiện tại cũng là trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, cho nên Huyền Hoàng Công Đức Tháp hiển nhiên càng thích hợp hơn.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo không chút do dự, liền một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan.

Mục đích bế quan lần này không phải để nâng cao tu vi, Cửu

Chuyển Hỗn Độn Quyết của hắn đã tu luyện đến đỉnh phong Chuyển thứ sáu, trong thời gian ngắn hiển nhiên khó mà nâng cao tu vi được nữa.

Việc hắn cần làm bây giờ là chuẩn bị cho việc trảm thi, phải hảo hảo tham ngộ một phen.

Hắn trực tiếp tế ra mảnh vỡ Ngọc Điệp Tạo Hóa, đồng thời thần niệm cũng kết nối với Ngộ Đạo Thiên Bia, cả người liền tiến vào một trạng thái huyền diệu khó tả...

Trong nháy mắt, lại một nghìn năm trôi qua.

"Trảm!" Đúng lúc này, trên người Tần Hạo đột nhiên bùng nổ một luồng sát ý ngập trời đáng sợ, sát khí vô biên lập tức hiện ra sau lưng Tần Hạo, sau đó không ngừng hội tụ, cuối cùng hóa thành một đạo hư ảnh.

Cùng lúc đó, Thí Thần Thương cũng hiện ra, trong khoảnh khắc dung hợp với hư ảnh, hóa thành một thân ảnh mặc áo huyết y.

Nhưng mọi việc chưa kết thúc, ngay sau đó trên người Tần Hạo lại tỏa ra một đạo kim quang vô biên, một cỗ khí tức từ bi chính trực từ trên người hắn bùng nổ, ngưng tụ sau lưng hắn thành một đạo kim sắc hư ảnh, sau đó dung hợp với Tam Thập Tam Tầng Huyền Hoàng Công Đức Tháp trên hư không, hóa thành một thân ảnh mặc kim bào.

"Thí Thần/Huyền Hoàng bái kiến bản tôn!" Hai đạo thân ảnh trực tiếp đến trước mặt Tần Hạo, chắp tay nói.

Hai đạo thân ảnh này chính là Thiện thi và Ác thi hóa thân của Tần Hạo.

"Hai vị đạo hữu khách sáo rồi, chúng ta vốn là một thể!

Không cần đa lễ!" Cảm nhận khí tức trên hai đạo thân ảnh, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ vô cùng hài lòng.

Khí tức của hai hóa thân tuy không bằng bản tôn của Tần Hạo, nhưng cũng không chênh lệch nhiều, đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trong nháy mắt có thêm hai hóa thân Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực của Tần Hạo hiển nhiên lại tiến thêm một bậc.

Về phần thi thứ ba, là khó trảm nhất, trong thời gian ngắn hiển nhiên không thể trảm ra được.

Thực tế, nhìn khắp cả thiên địa Hồng Hoang, mặc dù Đạo Tổ Hồng Quân truyền lại pháp môn trảm tam thi, nhưng người thực sự trảm hết tam thi chỉ có một mình Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ Hồng Quân cũng là người duy nhất trảm thi chứng đạo.

Sau này, bất luận là Nữ Oa hay Tam Thanh, Tây phương nhị thánh, tuy có trảm thi, nhưng trên thực tế việc chứng đạo của họ theo ý nghĩa nghiêm ngặt đều không thuộc về trảm thi chứng đạo, mà thuộc về công đức chứng đạo.

Tam Thanh dựa vào việc lập giáo, dẫn phát khai thiên công đức trong cơ thể, dùng công đức chứng đạo.

Tây phương nhị thánh cũng lập giáo, nhưng không có khai thiên công đức, nên chỉ có thể lựa chọn phát đại hồng nguyện để mượn công đức từ Thiên Đạo để chứng đạo.

Từ đó có thể thấy, thi thứ ba cuối cùng khó trảm đến mức nào.

Sau khi xuất quan, Tần Hạo không lập tức trở về Nhân tộc, mà tiếp tục lựa chọn du lịch trong thiên địa Hồng Hoang.

Bởi vì hắn rất rõ, thời gian còn lại cho hắn không còn nhiều.

Sau mấy nghìn năm, Nhân tộc cuối cùng cũng đã rời khỏi bờ Đông Hải, bắt đầu tiến vào thiên địa Hồng Hoang.

So với Vu Yêu lưỡng tộc, Nhân tộc vừa mới ra đời thực lực vô cùng yếu ớt, nhưng Nhân tộc lại có một ưu thế mà Vu Yêu lưỡng tộc đều không có, đó chính là tốc độ sinh sôi.

Theo thời gian trôi qua, số lượng Nhân tộc ngày càng tăng, tốc độ tăng trưởng cũng tăng vọt theo cấp số nhân.

Lúc này, sau mấy nghìn năm sinh sôi, dấu chân của Nhân tộc không chỉ bước ra khỏi bờ Đông Hải, mà còn lan rộng ra hơn nửa thiên địa Hồng Hoang, tốc độ sinh sôi có thể nói là đáng sợ.

Thế phát triển của Nhân tộc càng đáng sợ, cảm giác cấp bách trong lòng Tần Hạo càng mãnh liệt.

Hiện tại Nhân tộc hiển nhiên đã thực sự lọt vào tầm mắt của Vu Yêu lưỡng tộc.

Chỉ cần Vu Yêu lưỡng tộc không phải kẻ ngốc, hiển nhiên không khó phát hiện ra tiềm lực của Nhân tộc.

Bây giờ chẳng qua là vì Nữ Oa, nên họ không dám tùy tiện ra tay với Nhân tộc.

Đợi vạn năm kỳ hạn qua đi, Tần Hạo tin rằng, không chỉ Yêu tộc, mà e rằng Vu tộc cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản.

Vì vậy, Tần Hạo phải cố gắng hết sức để tiếp tục nâng cao thực lực. ...

Trong nháy mắt, lại khoảng trăm năm trôi qua, lúc này, thân ảnh Tần Hạo đã ở vùng đất phía Tây Hồng Hoang.

"Chẳng trách Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại có chấp niệm sâu sắc với phương Đông như vậy.

Vùng đất phía Tây so với phương Đông, chênh lệch hoàn toàn không chỉ là một hai điểm!" Sau khi vào phía Tây, Tần Hạo cảm nhận

rõ rệt sự khác biệt giữa Đông và Tây.

Linh mạch của cả phía Tây gần như bị hủy hoại hết, nguyên khí trong trời đất cũng thua xa phương Đông.

Số lượng và thực lực của tu sĩ cũng không thể so sánh với phương Đông.

So với sự phồn hoa của phương Đông, phía Tây quả thực là một vùng đất cằn cỗi.

Chương 206

Chuẩn Đề đã lập đại hồng nguyện muốn làm cho phương Tây đại hưng, độ khó có thể tưởng tượng được.

"Ồ?

Một nơi động thiên phúc địa tốt, ngoài Linh Sơn ra, lại có động thiên phúc địa như vậy?" Một ngày nọ, Tần Hạo đi qua một vùng đất non xanh nước biếc.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, nguyên khí trời đất ở đây đậm đặc hơn nhiều so với xung quanh.

Cũng không giống như những nơi khác ở phía Tây có địa mạch bị tổn thương nghiêm trọng, địa mạch ở đây được bảo tồn rất hoàn chỉnh, ẩn chứa một linh mạch khổng lồ, quả là một nơi động thiên phúc địa.

Mặc dù không bằng Bồng Lai đảo, Bất Chu Sơn, nhưng cũng tuyệt đối là một động thiên phúc địa đỉnh cao.

"Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán?

Thì ra là vậy, là nơi này sao?" Sau đó, thần niệm của Tần Hạo bao trùm cả thiên địa, rất nhanh phát hiện một đạo quan trên đỉnh núi.

Sau khi nhìn thấy tấm biển của đạo quan, Tần Hạo cuối cùng cũng hiểu đây là nơi nào.

Không phải nơi nào khác, chính là đạo trường của Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử lừng danh.

"Thôi được, đã đến rồi, thì đi xem thử!" Tần Hạo thầm nghĩ, ngay lập tức đi về phía Ngũ Trang Quán.

Trong số các đại thần thông giả của Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử hiển nhiên là một trong số ít phúc đức chân tiên.

Gần như trong tất cả các tiểu thuyết Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử đều thuộc về hình tượng chính diện.

Đặc biệt khi Nhân tộc gặp nguy nan, Trấn Nguyên Tử cũng là một trong số ít đại thần thông giả ra tay che chở cho Nhân tộc.

Chỉ riêng điểm này, trong mắt Tần Hạo, Trấn Nguyên Tử đã đáng để kết giao. ...

"Thanh Phong, Minh Nguyệt bái kiến tiền bối!

Lão gia đang ở trong quán đợi tiền bối quang lâm, mời tiền bối theo chúng tôi!" Sau khi Tần Hạo đến trước cửa Ngũ Trang Quán, hai tiểu đạo đồng phấn điêu ngọc trác liền đón lên, vẻ mặt cung kính nhìn Tần Hạo nói.

"Dẫn đường đi!" Nhìn lướt qua Thanh Phong Minh Nguyệt trước mắt, Tần Hạo gật đầu, đồng thời trong lòng cũng thầm than.

Đối với đại danh của Thanh Phong Minh Nguyệt, hắn tự nhiên biết.

Trong Tây Du Ký, họ cũng có chút danh tiếng, bị Tôn Ngộ Không xoay như chong chóng.

Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy khí tức trên người hai người, Tần Hạo càng thêm chắc chắn một điều, đó là cái gọi là Tây Du hoàn toàn là một màn kịch.

Là Linh Minh Thạch Hầu, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, lúc đi Tây Thiên thỉnh kinh, Tôn Ngộ Không cùng lắm chỉ ở cấp Thái Ất Kim Tiên.

Khí tức tỏa ra từ Thanh Phong Minh Nguyệt trước mắt rõ ràng

cũng là cấp Thái Ất Kim Tiên, thực lực tuyệt đối không yếu hơn Tôn Ngộ Không bao nhiêu.

Dù sao Thanh Phong Minh Nguyệt cũng là đệ tử của Trấn Nguyên Tử, thực lực sao có thể kém được.

Căn bản không thể nào yếu ớt như trong Tây Du Ký.

Vậy thì hiển nhiên chỉ có một khả năng, đó là toàn bộ Tây Du Ký hoàn toàn là màn kịch do Tây phương tự biên tự diễn. ...

Thu lại ánh mắt, Tần Hạo cũng đi theo hai người Thanh Phong Minh Nguyệt vào trong Ngũ Trang Quán.

Rất nhanh, một đạo nhân mặc thanh y đạo bào, dung mạo thanh tú, mang hình tượng phúc đức chân tiên liền xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Một cỗ khí tức sâu xa từ trên người đối phương tỏa ra, đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm nhất thi, cách trảm nhị thi chỉ còn nửa bước chân, chính là chủ nhân Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử.

"Đạo hữu đại giá quang lâm, thật khiến Ngũ Trang Quán của ta vẻ vang!" Nhìn Tần Hạo trước mắt, trong đáy mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên một đạo tinh quang, vẻ kinh ngạc trên mặt thoáng qua, sau đó cũng thân chinh ra đón nói.

Đối với Tần Hạo, Trấn Nguyên Tử tự nhiên không xa lạ.

Trước đây Tần Hạo quả thực là một kẻ vô danh, nhưng trận chiến tranh đoạt Không Động Ấn lần trước đã khiến danh tiếng của Tần Hạo vang dội khắp thiên địa Hồng Hoang.

Lực áp Tam Thanh, đánh rớt Thiên định Thánh nhân Chuẩn Đề khỏi cảnh giới Chuẩn Thánh, mạnh mẽ đoạt lấy Không Động Ấn từ tay một đám đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Trước đó Trấn Nguyên Tử cũng có mặt ở đó.

Nhưng lúc đó Tần Hạo chỉ mới có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy mà chỉ trong mấy nghìn năm ngắn ngủi không gặp, khí tức trên người Tần Hạo đã đạt đến mức độ đáng sợ như vậy.

Ngay cả ông ta cũng cảm nhận được một cỗ khí tức áp bức đáng sợ, hiển nhiên tu vi còn trên cả ông ta.

Ông ta đã một chân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh trảm nhị thi, vậy thì tu vi của Tần Hạo hiển nhiên ít nhất cũng ở cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ trảm nhị thi.

Khi còn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tần Hạo đã có chiến lực nghịch thiên như vậy, có thể tưởng tượng thực lực của Tần Hạo hiện tại nghịch thiên đến mức nào.

"Đạo hữu khách sáo rồi, không mời mà đến, mạo muội quấy rầy, mong đạo hữu đừng trách!" Tần Hạo nói.

"Đạo hữu khách sáo rồi!" Trấn Nguyên Tử nói.

"Thanh Phong, Minh Nguyệt, ra hậu viện hái chín quả Nhân sâm về đây!" Trấn Nguyên Tử liền nói với Thanh Phong Minh Nguyệt đối diện.

"Vâng, lão gia!" Hai người không chút do dự, trực tiếp đi về phía hậu viện.

Một lát sau, họ bưng một cái khay đi vào, chín quả như hình hài trẻ sơ sinh xuất hiện trước mặt Tần Hạo, một cỗ thiên địa tinh khí nồng đậm từ trên đó lan tỏa ra.

"Nhân sâm quả?" Nhìn quả trước mắt, Tần Hạo tự nhiên không lạ gì.

Nhân sâm quả còn có tên là Thảo Hoàn Đan, ba nghìn năm ra hoa,

ba nghìn năm kết quả, ba nghìn năm mới chín, là một trong Thập đại Tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, một loại Tiên thiên linh quả đỉnh cấp.

"Chính nó, đạo hữu thử xem!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tự đắc.

Phải biết Nhân sâm quả là một trong Thập đại Cực phẩm Tiên thiên linh căn, có thể lấy thứ này ra đãi khách là một việc rất có thể diện.

Chương 207

"Vậy thì ta không khách sáo nữa!" Tần Hạo gật đầu, không chút do dự, trực tiếp lấy một quả nuốt xuống, trong nháy mắt một luồng năng lượng tinh thuần dung nhập vào tứ chi bách hài.

"Không tệ, thứ tốt, không hổ danh Nhân sâm quả lừng lẫy!" Tần Hạo gật đầu.

Nhưng mặc dù Nhân sâm quả không tệ, so với Hoàng Trung Lý trong tay hắn, hiển nhiên vẫn kém một bậc.

Nhưng lúc này Tần Hạo cũng không có ý định lấy Hoàng Trung Lý ra.

Phải biết Hoàng Trung Lý liên quan đến mưu đồ lớn, một quả Hoàng Trung Lý có thể tạo ra một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên.

Mặc dù lô Hoàng Trung Lý đầu tiên đã được phân phát hết, những quả sau này đều có khiếm khuyết, sẽ ảnh hưởng đến căn cơ của tu sĩ, nhưng dù vậy, một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên đối với Nhân tộc là vô cùng quan trọng.

Bởi vì không gian đạo trường của Tần Hạo sau khi nâng cấp có hiệu quả gia tốc thời gian (gia tốc thời gian lấy thời gian Hồng Hoang làm chuẩn), nên lúc này hắn đã thu hoạch được một lô Hoàng Trung Lý.

"Nếu vậy, đạo hữu cũng thử trà của ta xem!" Mặc dù Tần Hạo không lấy Hoàng Trung Lý ra, nhưng thứ tốt trên người hắn không thiếu.

Ý niệm vừa động, một bộ trà cụ được tế ra, chín lá Ngộ Đạo Thần Trà được cho vào ấm, một lát sau, một cỗ hương thơm thấm vào lòng

người tỏa ra từ bên trong.

"Ồ?

Khí tức này..." Cảm nhận khí tức mờ ảo tỏa ra xung quanh, mắt Trấn Nguyên Tử sáng rực lên.

Trong một khoảnh khắc, ông ta mơ hồ cảm giác được bình cảnh của mình lại có chút lung lay, làm sao có thể không kinh ngạc.

"Đạo hữu phẩm trà!" Tần Hạo cười nói.

Thực tế ở cảnh giới của họ, bất luận là Hoàng Trung Lý hay Nhân sâm quả, về cơ bản chỉ có thể thỏa mãn vị giác, cùng lắm là làm cho pháp lực trong cơ thể thêm phần hùng hậu, ngoài ra không có hiệu quả gì lớn.

Nhưng Ngộ Đạo Thần Trà thì khác, ngay cả với tồn tại cấp Chuẩn Thánh, cũng có hiệu quả ngộ đạo mạnh mẽ.

"Vậy bần đạo không khách sáo nữa!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, không chút khách khí, bưng một tách trà uống cạn Ngộ Đạo Thần Trà bên trong.

Tức thì, một cảm giác vô cùng huyền diệu từ đáy lòng dâng lên, một đạo vận mờ ảo lan tỏa ra.

Gần như trong nháy mắt, cả người ông liền tiến vào một trạng thái huyền diệu.

Trong trạng thái này, Trấn Nguyên Tử cảm giác tâm cảnh của mình bắt đầu tăng lên nhanh chóng, những pháp tắc Thiên Đạo vốn có chút mơ hồ lúc này cũng trở nên rõ ràng hơn không ít, tâm thần cảnh giới cũng bắt đầu không ngừng tăng lên...

Trong nháy mắt, một khắc đã trôi qua.

"Hô!

Thứ tốt, không ngờ dưới trời lại có vật thần kỳ như vậy.

Đạo hữu thật có duyên pháp tốt, đa tạ đạo hữu đã thành toàn!" Trấn Nguyên Tử đột nhiên mở mắt, trong đáy mắt lóe lên một tia huyền diệu, hiển nhiên đã thu hoạch không ít.

Nhìn Tần Hạo trước mắt, ông ta kinh thán nói.

"Đạo hữu khách sáo rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đạo hữu đã đến Ngũ Trang Quán của ta, hay là chúng ta luận đạo một phen, thế nào?" Lúc này Trấn Nguyên Tử cảm giác mình gần như đã ở bên bờ đột phá, trước mặt lại có một tồn tại đỉnh tiêm như vậy, cơ hội tốt như thế hiển nhiên không thể bỏ qua.

Ông ta vẻ mặt có chút mong đợi nhìn Tần Hạo.

"Vinh hạnh vô cùng!" Tần Hạo nói, tự nhiên sẽ không từ chối, lần này hắn đến cũng là mang mục đích kết giao với Trấn Nguyên Tử.

Một khắc sau, chỉ thấy khánh vân sau lưng hai người lập tức hiện ra, đạo vận vô biên bắt đầu điên cuồng diễn hóa sau lưng họ.

Trong khoảnh khắc, đạo vận sau lưng hai người đã giao thoa trên hư không, trực tiếp tiến vào trạng thái luận đạo.

Mặc dù thời gian tu luyện của Tần Hạo không dài, nhưng lĩnh ngộ về đạo pháp của hắn có thể nói là không ai sánh bằng dưới Thánh nhân.

Hắn có được truyền thừa của Bàn Cổ, lại có được mảnh vỡ Ngọc Điệp Tạo Hóa, lĩnh ngộ về đạo pháp có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Tần Hạo cũng nhìn ra trạng thái của Trấn Nguyên Tử lúc này, gần như ở bên bờ đột phá, nên cũng không giấu giếm, từng đạo đại đạo phạm âm không ngừng hiện ra...

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

"Trảm!" Đúng lúc này, sau lưng Trấn Nguyên Tử cũng ngưng tụ ra một đạo hư ảnh, sau đó một quyển sách lớn màu vàng đất hiện ra, chính là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Địa Thư.

Hư ảnh lập tức dung hợp với Địa Thư, sau đó hóa thành một thân ảnh, chính là tam thi hóa thân.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Trấn Nguyên Tử dường như đã phá vỡ một cái nút thắt nào đó, liền bắt đầu tăng vọt điên cuồng, trong nháy mắt đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Đa tạ đạo hữu thành toàn!" Ngay khoảnh khắc Trấn Nguyên Tử thành công trảm thi, hai người cũng thoát khỏi trạng thái luận đạo.

Cảm nhận sự thay đổi trên người, trên mặt Trấn Nguyên Tử lộ ra vẻ kích động.

"Đạo hữu khách sáo rồi!

Chúc mừng đạo hữu thành công trảm thi!" Tần Hạo gật đầu.

Mặc dù lần luận đạo này người thu hoạch lớn nhất là Trấn Nguyên Tử, nhưng Tần Hạo thu hoạch cũng không nhỏ.

Dù sao Trấn Nguyên Tử cũng là đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Cái gọi là "ba người đồng hành, ắt có thầy ta", luận đạo với Trấn Nguyên Tử, Tần Hạo thu hoạch cũng không nhỏ, lĩnh ngộ về đạo pháp cũng tiến thêm một bậc.

"Tất cả đều là công lao của đạo hữu, nếu không có đạo hữu, bần đạo e rằng không biết cần bao lâu nữa mới có thể thành công trảm thi!" Trấn Nguyên Tử nói.

Sau đó hai người bắt đầu trò chuyện, từ kinh nghiệm cá nhân cuối

cùng cũng chuyển sang đại thế thiên địa.

"Không biết đạo hữu nhìn nhận thế cục Hồng Hoang hiện nay thế nào?" Tần Hạo nhìn về phía Trấn Nguyên Tử hỏi.

"Đại thế thiên địa sao...

Hồng Hoang hiện nay là thiên hạ của Vu Yêu lưỡng tộc.

Chương 208

Vu tộc là hậu duệ của Bàn Cổ, Yêu tộc có Nữ Oa Thánh Nhân làm chỗ dựa.

Tương lai giữa Vu Yêu lưỡng tộc tất có một trận quyết chiến, kẻ thắng e rằng sẽ trở thành chúa tể của thiên địa Hồng Hoang!" Trấn Nguyên Tử trầm ngâm một lát rồi nói.

"Kẻ thắng sao..." Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười khẩy.

Thực tế, không chỉ Trấn Nguyên Tử, mà gần như tất cả tu sĩ trong thiên địa Hồng Hoang đại đa số đều có quan niệm này.

"Lẽ nào đạo hữu có cách nhìn khác?" Trấn Nguyên Tử hiển nhiên chú ý đến biểu cảm của Tần Hạo, có chút kinh ngạc nói.

"Vu Yêu lưỡng tộc quả thực là bá chủ của thiên địa Hồng Hoang hiện nay, thực lực cũng quả thực vô cùng nghịch thiên.

Nhưng theo ta thấy, thực lực của họ quá gần nhau, kết quả cuối cùng chỉ e là lưỡng bại câu thương.

Vết xe đổ của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc thời thượng cổ còn đó!

Chỉ e rằng căn bản sẽ không có kẻ thắng!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Kết cục của thượng cổ tam tộc sao...

Chắc sẽ không đến mức đó chứ?

Dù sao sau lưng Yêu tộc còn có Thiên Đạo Thánh Nhân tồn tại.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến, có Nữ Oa Thánh Nhân tồn tại, Yêu tộc ít nhất sẽ giữ được thế bất bại chứ?" Trấn Nguyên Tử do dự

rồi không nhịn được nói.

“Vu tộc là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần, đâu dễ đối phó như vậy.

Huống hồ, Nữ Oa Thánh Nhân chỉ là một trong số các Thiên định Thánh nhân mà thôi.

Mặc dù chứng đạo sớm hơn mấy người kia, nhưng một khi các Thiên định Thánh nhân khác quy vị, sẽ có vô số biến số.

Huống hồ, trong thiên địa Hồng Hoang, Thánh nhân cũng không phải là thực sự vô địch.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến, nhưng dưới Thiên Đạo, Thánh nhân há chẳng phải cũng là con kiến sao?” Tần Hạo nói.

“!?

Ý của đạo hữu là...” Nghe lời của Tần Hạo, Trấn Nguyên Tử dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

“Lời của đạo hữu có lẽ có lý, nhưng, e rằng chỉ có Thiên Đạo Thánh nhân mới có vốn liếng để đánh cờ!” Trấn Nguyên Tử lắc đầu.

Mặc dù bây giờ ông ta đã là tồn tại đỉnh phong cấp Chuẩn Thánh trảm nhị thi, nhưng hiển nhiên dưới đại thế của Thiên Đạo, vẫn không khuấy động được sóng gió lớn.

“Thánh nhân sao...

Có lẽ vậy!” Tần Hạo nói, ngữ khí cũng không tỏ rõ ý kiến.

Về vấn đề này, hai người cũng không đi sâu tìm hiểu, tiếp theo lại bắt đầu thảo luận về các phương diện khác.

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

“Hôm nay cùng đạo hữu trò chuyện thỏa thích, bần đạo được lợi rất nhiều, bần đạo nợ đạo hữu một ân tình!” Trấn Nguyên Tử liền

nói.

“Đạo hữu không cần khách sáo, sau này chỉ hy vọng khi Nhân tộc gặp nguy nan, đạo hữu có thể trong phạm vi khả năng của mình ra tay tương trợ là được!” Tần Hạo nói.

“Ồ?

Nhân tộc?

Chẳng lẽ đạo hữu có quan hệ với Nhân tộc.” Về thân phận của Tần Hạo, trong cả thiên địa Hồng Hoang là một điều bí ẩn.

Từng có không ít người suy diễn lai lịch của Tần Hạo, nhưng kết quả cuối cùng hiển nhiên có thể đoán được.

Lúc này nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Trấn Nguyên Tử lộ ra vẻ tò mò.

“Ta là tộc trưởng của Nhân tộc!” Tần Hạo liền nhàn nhạt nói.

“!?

Tộc trưởng Nhân tộc!?

Đạo hữu là người của Nhân tộc!?

Hít...

Sao có thể!?

Nhân tộc không phải mới ra đời mấy nghìn năm, đạo hữu... này...” Một khắc này, Trấn Nguyên Tử hiển nhiên bị sự thật đáng sợ này làm cho chấn kinh.

Ông ta là tồn tại từ khi khai thiên tích địa đã sinh ra, tu luyện vô số nguyên hội, mới có được tu vi như ngày hôm nay.

Vậy mà Tần Hạo trước mắt là người của Nhân tộc, chỉ trong mấy nghìn năm đã vượt qua ông ta, làm sao có thể không khiến ông ta chấn

kinh.

“Ta quả thực là người của Nhân tộc, không hề giả dối, còn về mọi chuyện, chẳng qua chỉ là may mắn thôi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“May mắn sao...

Đạo hữu khiêm tốn rồi.

Sinh linh Hồng Hoang ức vạn, lại có ai có thể như đạo hữu.

Tốc độ tu luyện của đạo hữu có thể nói là tiền cổ vô nhân, e rằng cũng hậu vô lai giả!” Trấn Nguyên Tử gắng gượng bình tĩnh lại sự chấn động trong lòng, sau đó nói.

“Không ngờ đạo hữu lại là người của Nhân tộc, e rằng không ai có thể đoán được kết quả này.

Chương 209

Thôi được, sau này nếu Nhân tộc gặp chuyện khó khăn, bần đạo tự nhiên sẽ không từ chối!" Trấn Nguyên Tử nói.

"Vậy thì phiền đạo hữu rồi!" Nghe Trấn Nguyên Tử bảo đảm, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Có sự bảo đảm của một cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ như Trấn Nguyên Tử, đối với Nhân tộc hiển nhiên cũng là một sự bảo đảm to lớn.

Phải biết Trấn Nguyên Tử tuy có thể không có công phạt chí bảo, năng lực công phạt có thể không bằng các đại thần thông giả có chí bảo, nhưng ông ta lại có Địa Thư trong Thiên Địa Nhân tam thư.

Đứng trên đại địa liền có thể không ngừng nhận được sức mạnh của đại địa gia trì, lực phòng ngự có thể sánh với Tiên thiên chí bảo.

Cộng thêm bây giờ Trấn Nguyên Tử đã trảm khứ nhị thi, có thể nói, trừ phi Thiên Đạo Thánh nhân ra tay, nếu không, trong thiên địa Hồng Hoang hiếm có người có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Trấn Nguyên Tử.

"Đạo hữu yên tâm!" Trấn Nguyên Tử gật đầu.

"Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, đạo hữu vừa mới đột phá cũng cần hảo hảo bế quan một phen, ta cũng không làm phiền nữa, đến lúc phải rời đi rồi!" Tần Hạo liền nói.

Bây giờ mục đích đã đạt được, cũng đã kết giao không cạn với Trấn Nguyên Tử, tự nhiên cũng không cần thiết ở lại nữa.

"Cũng được, sau này hoan nghênh đạo hữu đến Ngũ Trang Quán của ta làm khách, chúng ta sau này còn gặp lại!" Trấn Nguyên Tử

cũng gật đầu.

"Sau này còn gặp lại!" Tần Hạo gật đầu, không chút do dự, trực tiếp rời khỏi Ngũ Trang Quán, lại một lần nữa bắt đầu du lịch trên đại địa Hồng Hoang. ...

Thời gian trôi qua, lại hơn nghìn năm nữa.

"Hửm?" Một ngày nọ, Tần Hạo đang du lịch ở một nơi nào đó trong Hồng Hoang đột nhiên ngẩn ra, hắn vừa nhận được truyền tin từ Toại Nhân Thị.

"Lão Tử giáng lâm Nhân tộc rồi sao...

Ngày này cuối cùng cũng đến rồi sao...

Lão Tử...

Nếu ngươi truyền đạo ở Nhân tộc ta, bản tọa cũng lười can thiệp, nhưng ngươi lại muốn dùng Nhân tộc ta để lập giáo, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Khí vận của Nhân tộc ta tuyệt đối không cho phép loại tồn tại này dính vào!" Tần Hạo thầm nghĩ, ngay lập tức kết thúc chuyến du lịch, rồi trực tiếp đi về phía bờ Đông Hải. ...

"Nhân tộc, Nhân tộc, Nhân tộc, sao có thể!?" Cùng lúc đó, tại một bộ lạc lớn gần thánh địa Nhân tộc ở bờ Đông Hải, một thân ảnh đứng sừng sững bên ngoài một ngôi miếu ở trung tâm bộ lạc.

Nhìn pho tượng trong miếu, vẻ mặt ông ta tràn đầy kinh ngạc.

Người này không ai khác, chính là Lão Tử đang ra ngoài du lịch tìm kiếm cơ duyên chứng đạo.

Sau khi vào Nhân tộc, Lão Tử rất nhanh đã phát hiện ra sự đáng sợ của Nhân tộc.

Nhân tộc tuy lúc mới sinh ra rất yếu ớt, nhưng sinh ra đã là Tiên

thiên đạo thể (hình người), khả năng uốn nắn rất mạnh, linh tính vượt xa những yêu tộc vừa mới sinh ra.

Sau khi vào Nhân tộc, ông ta cũng cảm giác Hồng Mông Tử Khí trong thức hải bắt đầu xao động, dường như cơ duyên thành đạo đang ở trong Nhân tộc.

Phát hiện ra điều này, trong lòng Lão Tử hiển nhiên vô cùng hưng phấn.

Ông ta liền bắt đầu âm thầm du lịch trong Nhân tộc, đồng thời cũng âm thầm quan sát Nhân tộc.

Thời gian tiếp xúc với Nhân tộc càng dài, Lão Tử càng cảm nhận được tiềm lực đáng sợ của Nhân tộc.

Nhưng khi chuẩn bị truyền đạo trong Nhân tộc, ông ta cũng phát hiện ra những ngôi miếu trong Nhân tộc.

Khi nhìn thấy pho tượng của Tần Hạo bên dưới Nữ Oa trong miếu, cả người ông ta trực tiếp ngây ra, sau đó chỉ cần tùy tiện hỏi thăm trong Nhân tộc là đã dễ dàng biết được thân phận của Tần Hạo.

Chính vì vậy, trong lòng Lão Tử mới càng thêm kinh hãi.

Là một trong Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Lão Tử tuy bình thường không phô trương, nhưng ngạo khí trong lòng hiển nhiên không kém Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Theo ông ta thấy, thiên phú của mình trong cả thiên địa Hồng Hoang tuyệt đối thuộc về hàng đỉnh tiêm.

Nhưng sự xuất hiện của Tần Hạo, hiển nhiên đã triệt để phá vỡ nhận thức của ông ta.

Vốn tưởng Tần Hạo là lão quái vật thời thượng cổ vẫn luôn tiềm tu không nhập thế, nên tuy bị Tần Hạo đánh bại, nhưng trong lòng ông

ta cũng không quá chán nản.

Dù sao ông ta cũng là Bàn Cổ Tam Thanh, một trong các Thiên định Thánh nhân, tương lai đã định sẽ trở thành tồn tại cấp Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng, khi biết Tần Hạo là người của Nhân tộc, cả người ông ta lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Nhân tộc ra đời chưa được bao nhiêu năm, chỉ trong mấy nghìn năm đã đạt đến trình độ nghịch thiên như vậy, có thể tưởng tượng trong lòng ông ta chấn kinh đến mức nào.

Một cảm xúc từ trước đến nay chưa từng có tên là đố kỵ cũng từ từ nảy sinh trong lòng ông ta.

Lần đầu tiên, Lão Tử đối với sinh linh khác sinh ra một cảm xúc gọi là đố kỵ.

Một Lão Tử luôn chủ trương vô vi lại sinh ra lòng đố kỵ, có thể thấy, sự chấn động mà Tần Hạo mang lại cho ông ta đáng sợ đến mức nào.

"Tại hạ Huyền Đô, bái kiến đạo trưởng, không biết ngài đến bộ lạc Nhân tộc của chúng tôi có việc gì?

Có cần giúp đỡ gì không?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, sau đó một thân ảnh từ trong miếu đi ra, nhìn Lão Tử đang sắc mặt không ngừng biến đổi, mở miệng nói.

"Hửm?" Lúc này, Lão Tử cũng chú ý đến Huyền Đô trước mặt.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy Huyền Đô, không biết vì sao, ông ta lại sinh ra một cảm giác mờ ảo, dường như người trước mắt có một mối liên hệ không rõ ràng với mình, khiến ông ta có một cảm tình khó hiểu.

Ngay lập tức, Lão Tử cũng không nhịn được bắt đầu âm thầm suy diễn.

"Ồ?

Giữa ta và người này có duyên thầy trò?

Chương 210

Chỉ là...” Rất nhanh, Lão Tử đã suy diễn ra kết quả.

Điều khiến ông ta có chút bất ngờ là, ông ta phát hiện giữa mình và Huyền Đô trước mắt có duyên thầy trò, nhưng đồng thời cũng phát hiện, bề mặt của mối duyên thầy trò này dường như bị một lớp bóng mờ che phủ, hiển nhiên có chút biến số xảy ra.

Nhưng lúc này ông ta hiển nhiên cũng không để ý đến những điều đó nữa, nhìn từ trên xuống dưới Huyền Đô trước mắt, rất nhanh Lão Tử càng nhìn càng hài lòng.

Thiên phú của Huyền Đô trong Nhân tộc hiển nhiên là đỉnh tiêm.

Trong các tiểu thuyết Hồng Hoang tuy đều cố ý miêu tả đại nghị lực của Huyền Đô, nhưng thiên phú của hắn hiển nhiên tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Có thể được Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh, coi trọng, thiên phú sao có thể kém được.

Thiên phú tuyệt giai, rất có duyên, quan trọng nhất là, lúc này ông ta phát hiện Huyền Đô có tu vi cấp Đại La Kim Tiên.

Tu vi, thiên phú, duyên pháp đều có đủ, trong mắt ông ta, quả thực là đệ tử trời ban.

“Bần đạo là Thái Thanh Lão Tử, người đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay ngẫu nhiên đi qua đây.” Lão Tử đè nén cảm xúc trong lòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Huyền Đô hỏi.

“Bàn Cổ Tam Thanh?

Thì ra là tiền bối!” Nghe thân phận của đối phương, trong mắt Huyền Đô lóe lên một tia tinh quang.

Thân phận của Lão Tử, sao hắn có thể không biết.

Bây giờ Nhân tộc gần như đã lan rộng ra hơn nửa Hồng Hoang, đối với các đại thần thông giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, là người chủ sự của Nhân tộc, Huyền Đô tự nhiên không xa lạ.

Đồng thời, chuyện của Tam Thanh và Tần Hạo hiển nhiên hắn cũng đã nghe nói.

Người trước mắt là người từng tranh phong với Tần Hạo, trong lòng Huyền Đô hiển nhiên cũng âm thầm cảnh giác.

"Không ngờ trong Nhân tộc lại có nhân vật như tiểu hữu, thật khiến bần đạo vô cùng bất ngờ.

Vừa rồi bần đạo suy diễn, tiểu hữu và bần đạo có duyên thầy trò, dưới trướng bần đạo còn chưa có đệ tử, không biết tiểu hữu có muốn bái ta làm thầy, trở thành đại đệ tử của Tam Thanh chúng ta không?" Ngay lập tức, Lão Tử cũng không che giấu, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Bái sư?" Nghe lời của Lão Tử, Huyền Đô hiển nhiên cũng có chút ngơ ngác, hiển nhiên không ngờ Lão Tử vừa mở miệng đã muốn thu hắn làm đồ đệ.

Thân phận của Lão Tử hắn rất rõ, đó là người đứng đầu Tam Thanh, Thiên định Thánh nhân, thân phận có thể nói là vô cùng tôn quý.

Mặc dù thực lực của hắn hiện tại không yếu, nhưng so với đối phương, hiển nhiên không cùng một đẳng cấp, nhất thời hắn cũng có chút ngây ra tại chỗ.

"Chính là như vậy, không biết ý của tiểu hữu thế nào?" Lão Tử nói.

"Hô...

Đa tạ tiền bối coi trọng, hảo ý của tiền bối tại hạ xin nhận, nhưng tại hạ hiện tại không có ý định bái sư, cho nên e rằng phải làm tiền bối thất vọng rồi!" Nhưng rất nhanh, Huyền Đô cũng hoàn hồn, trên mặt cũng khôi phục vẻ bình tĩnh.

Nhìn lướt qua Lão Tử, hắn trực tiếp nói, hiển nhiên đã từ chối đề nghị của Lão Tử.

"Ồ?

Từ chối?

Tiểu hữu đã suy nghĩ kỹ chưa?" Đường đường là Thiên định Thánh nhân, người đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh, bây giờ thu đồ lại bị từ chối, tâm tình có thể tưởng tượng được.

"Thưa tiền bối, tại hạ đã hiểu rõ!

Xin tiền bối lượng thứ!" Huyền Đô trực tiếp nói.

Mặc dù bái Lão Tử làm thầy là một sự cám dỗ to lớn, nhưng Huyền Đô rất rõ mình có được ngày hôm nay là nhờ đâu.

Là một thành viên của Thánh điện Nhân tộc, đã định trước hắn không thể bái Lão Tử làm thầy, trừ phi phản bội Nhân tộc, điều này đối với hắn hiển nhiên là không thể.

"Vậy sao...

Thôi được!" Mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng là một trong Tam Thanh, Lão Tử cũng có ngạo khí của mình.

Ông ta không phải Chuẩn Đề, sẽ không dùng thủ đoạn cứng rắn không cần mặt mũi.

Sau khi thấy Huyền Đô thật tâm từ chối, Lão Tử cũng trực tiếp đè nén ý nghĩ này.

Tiếp theo, Lão Tử cũng tiếp tục du lịch trong Nhân tộc.

Theo thời gian ở trong Nhân tộc càng lâu, Hồng Mông Tử Khí trong thức hải cũng càng lúc càng hoạt dược, đồng thời tốc độ khế hợp với nguyên thần cũng càng lúc càng nhanh.

Đồng thời, trong lòng ông ta cũng nảy sinh một sự minh ngộ khó tả, hiển nhiên đã tìm ra phương hướng chứng đạo.

Ngay lập tức, Lão Tử một bên du lịch trong Nhân tộc, đồng thời cũng một bên truyền đạo trong Nhân tộc.

Sau khi quan sát đặc điểm của Nhân tộc, kết hợp với đặc điểm của Nhân tộc, ông ta còn sáng tạo ra hệ thống tu luyện Kim Đan Đại Đạo thích hợp cho Nhân tộc.

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

"Công đức viên mãn!" Một ngày nọ, sau khi Lão Tử giảng đạo kết thúc ở một bộ lạc lớn, trong lòng ông ta cũng nảy sinh một sự minh ngộ.

Hồng Mông Tử Khí trong thức hải cũng bắt đầu cuộn trào kịch liệt, tâm thần cảnh giới của cả người cũng tiến vào một trạng thái huyền diệu chưa từng có.

Cảm nhận sự biến hóa của bản thân, trong mắt Lão Tử lóe lên một tia cuồng hỷ, hiển nhiên rất rõ, thời cơ chứng đạo của ông ta đã đến.

Dù cho tâm tính của ông ta, lúc này hiển nhiên cũng không nhịn được vô cùng kích động. ...

"Thiên Đạo ở trên, Ngô là Bàn Cổ Thái Thanh Lão Tử, hôm nay lập một giáo tên là 'Nhân', dùng Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân tộc, Thiên Đạo giám chi!

Nhân giáo!

Lập!" Giọng của Lão Tử lập tức vang lên.

Chương 211

Cùng lúc đó, trong trời đất, khí tức mênh mông vô biên lập tức dâng lên, một đạo tử khí đáng sợ điên cuồng từ trên người Lão Tử dâng lên, khí tức của cả người cũng như tên lửa tăng vọt.

Trên hư không, kim vân công đức vô biên lập tức từ trên trời giáng xuống, bao phủ về phía Lão Tử.

Cùng lúc đó, một cỗ khí vận mênh mông cũng ngưng tụ trong trời đất, trong đó ba thành khí vận trực tiếp hội tụ về phía Lão Tử, hiển nhiên muốn dung nhập vào cơ thể ông ta.

"Hừ!" Ngay khi lực lượng khí vận sắp dung nhập vào cơ thể Lão Tử, đột nhiên, trong trời đất vang lên một tiếng hừ lạnh.

Kèm theo đó, một tôn Cửu Long kim ấn lập tức hiện ra trên hư không, trực tiếp trấn áp ba thành khí vận kia xuống.

Một thân ảnh cũng hiện ra trên hư không, ánh mắt nhìn xuống Lão Tử bên dưới, cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Thân ảnh đó không ai khác, chính là Tần Hạo vẫn luôn quan sát.

Luồng khí vận vô biên kia chính là khí vận của Nhân tộc.

Có Tần Hạo trấn áp, ba thành khí vận của Nhân tộc trực tiếp bị định lại trên hư không, chậm chạp không thể dung hợp với Lão Tử.

Lúc này Lão Tử đã dung hợp công đức vô biên, cũng thành công dẫn động khai thiên công đức trong cơ thể, khí tức trên người tăng vọt điên cuồng, rất nhanh đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Thánh Nhân chỉ còn một bước.

Nhưng không có khí vận Nhân tộc gia thân, tu vi của Lão Tử trực tiếp bị kẹt lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cảm giác đó giống như sắp đạt tới đỉnh cao thì đột nhiên bị chặn đứng lại.

"Tần Hạo, ngươi!?

Ngươi muốn cản ta thành đạo!?" Lão Tử lúc này hiển nhiên cũng nhận ra Tần Hạo trên hư không.

Thấy Tần Hạo ngăn cản mình thành đạo, trong hai mắt ông ta cũng phun ra một cỗ lửa giận ngùn ngụt.

Một khắc này, Lão Tử hiển nhiên đã triệt để nổi giận.

Dù có vô vi đến đâu, nhưng bây giờ liên quan đến việc thành đạo, ông ta cũng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, một cỗ sát ý đáng sợ từ trong hai mắt ông ta dâng lên.

"Cản ngươi thành đạo?

Thật là chuyện cười.

Ngươi thành đạo, bản tọa tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng ngươi không nên, vạn lần không nên động đến khí vận của Nhân tộc ta.

Ngươi muốn nhúng tay vào khí vận của Nhân tộc ta, đã hỏi qua bản tọa chưa?

Lấy danh nghĩa của Nhân tộc ta lập giáo, đã được sự đồng ý của bản tọa, của Nhân tộc ta chưa?

Hành vi của ngươi có khác gì cường đạo, quả thực là làm mất mặt Bàn Cổ đại thần!" Giọng Tần Hạo lạnh băng nói.

"Khốn kiếp, Tần Hạo, lẽ nào ngươi thật sự phải cùng ta đối địch?

Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Hai mắt Lão Tử lạnh băng, vẻ mặt âm trầm gần như có thể nhỏ ra nước.

“Lấy danh nghĩa của Nhân tộc ta lập giáo!

Bản tọa nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!

Nhân tộc ta không đồng ý!” Giọng Tần Hạo tràn đầy kiên định.

Cùng lúc đó, Cửu Long Không Động Ấn trong tay hắn tỏa sáng rực rỡ, lực lượng khí vận vô biên lập tức dâng lên.

“Tộc trưởng!

Tộc trưởng!

Tộc trưởng!” “Không đồng ý!

Không đồng ý!

Không đồng ý!” Một khắc này, dường như cảm ứng được quyết tâm của Tần Hạo, gần như tất cả Nhân tộc đều có cảm ứng, ào ào mở miệng nói.

Trong khoảnh khắc, một ý chí vô cùng đáng sợ trong trời đất lập tức gia trì lên người Tần Hạo.

Ngay lập tức, kim long khí vận trên hư không tỏa sáng rực rỡ, sau đó kim long khí vận hút mạnh vào Thái Cực Đồ.

Khí vận Nhân giáo vốn bị Thái Cực Đồ trấn áp lập tức bị rút cạn.

Tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong vốn có của Lão Tử bắt đầu lung lay, dường như sắp rớt cảnh giới.

“Khốn nạn, Tần Hạo, ngươi tìm chết!” Thấy cảnh này, Lão Tử cũng triệt để nổi giận.

Trong hai mắt hàn quang lóe lên, sau đó Bàn Long Biển Quải trong tay hung hăng đánh về phía Tần Hạo.

Không gian xung quanh cũng bắt đầu kịch liệt rung chuyển, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Hừ!” Cảm nhận công kích của Lão Tử, Tần Hạo liền hừ lạnh một tiếng, khí tức trên người cũng dâng lên.

Mặc dù Lão Tử lúc này đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng Tần Hạo cũng không còn như xưa, thực lực của hắn không hề thua kém Lão Tử.

Hắn trực tiếp vung một chưởng đón đỡ.

“Ầm!” Không chút bất ngờ, pháp bảo của Lão Tử trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một vết nứt cũng hiện ra.

Dưới một chưởng của Tần Hạo, pháp bảo của Lão Tử đã bị thương không nhẹ.

“Không thể nào!?

Sao tu vi của ngươi lại!?

Chương 212

” Thấy cảnh này, sắc mặt Lão Tử cũng đột nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Lần trước giao đấu với Tần Hạo, đối phương mới chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, do thông thạo bí pháp nên mới bộc phát ra thực lực nghịch thiên.

Thế mà bây giờ, chỉ mới mấy nghìn năm ngắn ngủi không gặp, tu vi của đối phương đã đạt đến trình độ nghịch thiên như vậy, sao có thể không khiến người ta chấn kinh cho được.

“Không có gì là không thể.

Có ta ở đây, đừng hòng nhúng chàm khí vận của Nhân tộc ta, cũng đừng hòng dùng Nhân tộc ta để lập giáo!” Tần Hạo lạnh lùng nói, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Chết tiệt!

Tần Hạo, ngươi thật sự cho rằng bần đạo sợ ngươi chắc, thật sự cho rằng Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta dễ bắt nạt như vậy sao!

Là ngươi ép ta!” Thấy bộ dạng của Tần Hạo, trong mắt Lão Tử cũng loé lên một tia sáng lạnh lẽo, ngay sau đó, khí tức trên người cũng bắt đầu cuộn trào điên cuồng.

Một luồng khí tức huyền diệu mênh mông cũng bộc phát ra trong nháy mắt.

“Nhất khí hóa Tam Thanh!” Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Lão Tử ánh sáng lóe lên, ba đạo thân ảnh cũng hiện ra trong nháy mắt.

Khí tức trên người ba đạo thân ảnh này không hề kém hơn bản tôn của Lão Tử, quan trọng nhất là ba đạo thân ảnh này không phải là tam

thi hóa thân, mà là phân thân do thần thông biến hóa ra.

"Nhất khí hóa Tam Thanh sao?

Cũng có chút thú vị!" Phải thừa nhận rằng, thần thông Nhất khí hóa Tam Thanh của Lão Tử xứng đáng là bí thuật đỉnh cao, ở một mức độ nào đó không hề thua kém pháp môn tam thi.

Ngay sau đó, Lão Tử và Tam Thanh hóa thân cũng trực tiếp lao về phía Tần Hạo.

Từng đạo thánh thuật sát phạt kinh khủng cũng được tung ra trong nháy mắt, bão năng lượng kinh hoàng cũng bao trùm lên người Tần Hạo.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy, liền hừ lạnh một tiếng, không chút do dự, hai đạo thân ảnh cũng theo đó hiện ra, chính là tam thi hóa thân mà hắn đã chém ra.

Cùng lúc đó, mấy món pháp bảo cũng được tế ra.

Bản tôn chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên, thiện thi đầu đội Huyền Hoàng Công Đức Tháp, ác thi chân đạp Thập Nhị Phẩm Tử Liên, toàn thân thì được bao bọc bởi Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, trực tiếp vũ trang đến tận răng.

"Giết!" Trong khoảnh khắc, Tần Hạo quát lớn một tiếng, trực tiếp nghênh chiến, cùng Lão Tử giao đấu trên hư không.

Mặc dù bí thuật của Lão Tử vô cùng kinh khủng, nhưng vì không có công phạt chí bảo nên căn bản không làm gì được Tần Hạo.

Những đòn tấn công kinh hoàng đều bị phòng ngự chí bảo trên người Tần Hạo hóa giải, hoàn toàn không thể gây tổn hại cho hắn.

"Khốn đản!" Lúc này, sắc mặt Lão Tử vô cùng âm trầm, phải biết rằng hiện tại đang là thời khắc mấu chốt nhất để chứng đạo, thời gian

kéo dài càng lâu thì càng bất lợi cho ông ta.

Thậm chí lúc này, ông ta còn có thể cảm giác được Hồng Mông Tử Khí trong thức hải bắt đầu bạo động kịch liệt, Hồng Mông Tử Khí vốn đang dung hợp với nguyên thần đã có dấu hiệu tách rời, khí tức trên người cũng bắt đầu trở nên có chút hỗn loạn.

"Đại huynh, ta đến trợ giúp!" Giữa không trung, hai tiếng nói vang lên, ngay sau đó hai đạo thân ảnh cũng từ trên trời giáng xuống trong nháy mắt.

Hai luồng khí tức sát phạt vô cùng kinh khủng, sắc bén cũng cuốn về phía Tần Hạo, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ.

"Chỉ là bại tướng dưới tay mà thôi.

Khi xưa không làm gì được bản tọa, bây giờ càng không thể!" Đối với sự xuất hiện của Nguyên Thủy và Thông Thiên, Tần Hạo không hề bất ngờ, đồng thời cũng không có chút hoảng loạn nào.

Khi còn ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tần Hạo còn không sợ, huống chi là bây giờ.

Mặc dù Nguyên Thủy và Thông Thiên trong tay đều có sát phạt chí bảo, nhưng tu vi so với Tần Hạo lại kém không ít, cho nên căn bản không thể phát huy được uy năng thực sự của sát phạt chí bảo, vì vậy cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Tần Hạo.

Nhất thời, hai bên trực tiếp giằng co trên hư không.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, trên hư không, đám mây công đức vàng vốn đang dung hợp với Lão Tử bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội, rồi từ từ tách ra khỏi Lão Tử.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thiên Đạo hiển nhiên sẽ phán định Lão Tử lập giáo thất bại, như vậy thì cũng chứng đạo thất bại.

Đến lúc đó, lực phản phệ kinh khủng tuyệt đối đủ để khiến Lão Tử ăn một vố đau.

"Đại huynh!" Thấy cảnh này, trên mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Đáng ghét!

Tần Hạo, chuyện hôm nay, bần đạo nhớ kỹ rồi, ngươi cứ đợi đấy, sau này nhất định sẽ cùng ngươi tính sổ một phen!" Thấy cảnh này, Lão Tử hiển nhiên cũng đã hoàn toàn hiểu ra, muốn lập Nhân giáo e rằng không được nữa rồi, bắt buộc phải có sự lựa chọn, nếu không hậu quả e rằng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ Tam Thanh Thái Thanh Lão Tử, hôm nay lập ra Đạo giáo, dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Đạo giáo.

Đạo giáo!

Lập!" Ngay sau đó, giọng nói của Lão Tử lại một lần nữa vang lên, trực tiếp từ Nhân giáo ban đầu biến thành Đạo giáo.

"Ông ông ông..." Ngay khi giọng nói của Lão Tử vừa dứt, đám mây công đức vàng trên hư không vốn định thu hồi lại một lần nữa bao phủ xuống.

Nhưng Lão Tử nhạy bén phát hiện, so với lúc trước, đám mây công đức vàng trên hư không đã ít đi khoảng ba thành.

Thấy kết quả này, sắc mặt Lão Tử cũng trở nên càng thêm u ám.

"Ầm!" Ngay sau đó, sau khi công đức trên hư không hoàn toàn rót vào cơ thể, một luồng khí vận huyền diệu cũng bao trùm lên người Lão Tử.

Trong khoảnh khắc khí vận gia thân, thân thể Lão Tử chấn động

mạnh, ngay sau đó lớp màng ngăn cuối cùng của Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng hoàn toàn bị phá vỡ, trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nguyên thần ký thác vào hư không, dung hợp với thánh nhân quả vị.

Một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng bộc phát ra từ người Lão Tử trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều cảm nhận được luồng uy thế vô thượng kinh khủng này, trên hư không, tử khí mênh mông ba ngàn dặm.

Một luồng khí tức huyền diệu khó lường cũng tỏa ra từ người Lão Tử.

Giờ khắc này, Lão Tử cũng cuối cùng đã hoàn toàn bước ra bước cuối cùng, thành tựu quả vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân vô thượng.

"Ông!" Đúng lúc này, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng uy áp kinh khủng bao trùm lên người mình trong nháy mắt, phảng phất như toàn bộ uy thế của thiên địa đang đè nén hắn.

Chương 213

"Hừ!" Cảm nhận được luồng khí tức này, Tần Hạo liền hừ lạnh một tiếng, trong mắt cũng loé lên một tia sáng sắc bén.

Ánh mắt hắn lập tức rơi vào người Lão Tử, làm sao hắn không biết được, luồng khí tức kinh khủng này rõ ràng là Lão Tử cố ý ra oai phủ đầu.

"Hỗn Độn Cửu Chuyển!" Trong nháy mắt, Tần Hạo trực tiếp vận chuyển bí pháp, khí tức trên toàn thân cũng theo đó bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Gần như trong tích tắc, tu vi của Tần Hạo đã trực tiếp tăng lên đến cực hạn Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí một chân đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một luồng khí tức bành trướng kinh khủng cũng bộc phát ra từ người hắn, đối chọi với khí tức của Lão Tử trên hư không, không hề rơi vào thế hạ phong.

"Sao có thể!?" Thấy Tần Hạo về mặt khí thế không hề thua kém Lão Tử vừa chứng đạo, sắc mặt của Nguyên Thủy và Thông Thiên ở bên cạnh cũng trở nên vô cùng kinh hãi.

Thực lực mà Tần Hạo thể hiện ra trước đó tuy mạnh, thậm chí khiến cả hai đều có cảm giác có chút bất lực, nhưng trong mắt họ, chỉ cần chứng đạo là có thể trực tiếp trấn áp đối phương.

Thế mà bây giờ, họ phát hiện Tần Hạo có thể bộc phát ra uy năng kinh khủng như vậy, vẻ chấn kinh trong ánh mắt không thể che giấu được.

"Muốn báo thù sao?

Hoan nghênh bất cứ lúc nào, bản tọa cũng muốn xem xem Thiên Đạo Thánh Nhân có thật sự vô địch hay không, dưới Thánh Nhân có thật sự đều là con kiến hôi hay không!" Tần Hạo sắc mặt lạnh băng nhìn Lão Tử trên hư không, ngữ khí lạnh lùng nói, chiến ý trên người cũng cuộn trào điên cuồng.

"Hừ, thật cuồng vọng!

Thực lực mạnh hơn thì đã sao?

Chung quy cũng chỉ là hạng con kiến hôi mà thôi!

Cùng lắm chỉ là một con kiến hôi mạnh hơn một chút.

Chuyện hôm nay ta nhớ kỹ rồi, sau này sẽ tính sổ với ngươi!" Nghe lời Tần Hạo, Lão Tử sắc mặt âm trầm nói, nhưng lại không có ý định ra tay.

Bây giờ ông ta vừa mới chứng đạo, cần phải bế quan củng cố tu vi của mình.

Hơn nữa, đối với Tần Hạo trước mắt, trong lòng Lão Tử hiển nhiên vẫn còn có chút kiêng kỵ khó tả.

Thực lực của Tần Hạo tăng lên thực sự quá nhanh, trong trận chiến vừa rồi hóa thân của Tần Hạo chưa xuất hiện, cho nên Lão Tử cũng không có mười phần chắc chắn có thể trấn áp được Tần Hạo.

Hơn nữa, sau khi chứng đạo, Lão Tử đối với sự diễn hóa của Thiên Đạo cũng tham ngộ sâu sắc hơn, tự nhiên cũng nhìn ra được sự đáng sợ của Nhân tộc.

Sau này Nhân tộc chắc chắn sẽ là nhân vật chính của trời đất, Tần Hạo lại là tộc trưởng của Nhân tộc, hưởng gần một nửa khí vận của Nhân tộc, nếu công khai ra tay với Tần Hạo thì hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Nhưng sau khi biết được tương lai của Nhân tộc, hận ý trong lòng đối với Tần Hạo lại càng sâu sắc hơn.

Lúc trước nếu lập được Nhân giáo, ông ta có thể đứng ở thế bất bại bẩm sinh, chỉ cần Nhân tộc còn là nhân vật chính của trời đất một ngày, ông ta sẽ vĩnh viễn được hưởng khí vận của Nhân tộc, có thể nói là nằm không cũng thắng.

Thế mà bây giờ tất cả đều bị Tần Hạo phá hỏng, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Chúng ta đi!" Nói xong, Lão Tử vung tay, trực tiếp mang theo Nguyên Thủy và Thông Thiên rời khỏi bộ lạc Nhân tộc.

Nhìn bóng lưng Lão Tử rời đi, Tần Hạo tự nhiên cũng không ngăn cản.

Mặc dù vừa rồi hắn tỏ ra vô cùng cứng rắn, nhưng cũng vô cùng rõ ràng, thực lực của đối phương đã khác xưa, nếu thật sự động thủ, e rằng hắn cũng chẳng chiếm được chút lợi lộc nào.

Trong lúc đối chọi khí thế vừa rồi, Tần Hạo cũng đã có một nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thực lực của Thánh Nhân so với dự đoán trước đó của hắn mạnh hơn không ít.

"Vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, thực lực vẫn chưa đủ, nhất định phải tiếp tục nâng cao thực lực mới được!" Cảm giác cấp bách trong lòng Tần Hạo không hề biến mất, ngược lại còn càng thêm nồng đậm.

Hắn vô cùng rõ ràng, cùng với việc Lão Tử chứng đạo, Hồng Hoang thiên địa cũng sẽ từ thời đại Vu Yêu tiến vào thời đại Thánh Nhân.

Muốn đấu với Thánh Nhân, với thực lực hiện tại của hắn hiển nhiên có chút không đủ.

Cùng lúc đó, tin tức Lão Tử chứng đạo cũng dấy lên sóng to gió lớn kinh hoàng trong toàn bộ Hồng Hoang.

Tương tự, sự tồn tại của Tần Hạo cũng đã hoàn toàn đi vào tầm mắt của những đại lão kia.

Đặc biệt là cuối cùng Tần Hạo về mặt khí thế có thể tranh phong với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hiển nhiên cũng khiến vô số người kinh hãi.

Danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, Tần Hạo hiển nhiên cũng đã ngồi vững.

Đồng thời, sự tồn tại của Nhân tộc cũng hoàn toàn lọt vào mắt của các đại năng Hồng Hoang.

Trước đó, mặc dù Nhân tộc sinh sôi nảy nở vô cùng đáng sợ, tiềm lực to lớn, nhưng những cường giả đỉnh tiêm lại không để ý, dù sao trong mắt họ thực lực của Nhân tộc quá yếu.

Nhưng bây giờ Tần Hạo xuất hiện, không ai dám nảy sinh dù chỉ một chút xem thường Nhân tộc nữa.

Một vị tộc trưởng Nhân tộc dám khiêu chiến với Thánh Nhân, bất kỳ ai hiển nhiên cũng không dám coi thường. ...

“Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ Tam Thanh Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay lập ra một giáo tên là Xiển!

Xiển thích chí lý của Thiên Đạo, dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển giáo!

Xiển giáo!

Lập!” “Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ Tam Thanh Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay lập ra một giáo tên là Tiệt!

Tiệt lấy một tia sinh cơ, dùng Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận

Tiệt giáo!

Tiệt giáo!

Lập!" Chỉ sau nửa ngày, khi chúng tu sĩ Hồng Hoang còn chưa kịp hồi phục sau chấn động Lão Tử chứng đạo, lại có hai giọng nói vang lên.

Ngay sau đó, từ hướng núi Côn Luân, hai luồng khí tức cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân kinh khủng lại một lần nữa bộc phát, trực tiếp quét qua toàn bộ Hồng Hoang.

"Tam Thanh đều đã chứng đạo!?" "Trời ạ, quả thực quá không thể tin nổi!" "Khủng khiếp, thật sự quá khủng khiếp!" Vô số tu sĩ không nhịn được kinh thán, hiển nhiên đều bị kết quả này làm cho kinh ngạc.

Chương 214

Cùng lúc đó, ánh mắt của không ít người cũng rơi vào phương Tây.

Bây giờ sáu vị Thánh Nhân thiên định đã có bốn vị quy vị, chỉ còn lại hai người ở phương Tây.

Phương Tây, trên Linh Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, hai đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng ở đó, ánh mắt cũng nhìn về phía núi Côn Luân, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lúc này, biểu cảm của cả hai người hiển nhiên cũng vô cùng chấn động.

"Sư huynh!" Lúc này, Chuẩn Đề hiển nhiên cũng có chút lo lắng nhìn Tiếp Dẫn đối diện.

Hiện tại Tam Thanh đều đã chứng đạo, Chuẩn Đề hiển nhiên cũng có chút sốt ruột.

"Không lập giáo, không thành Thánh!

Sư đệ, chúng ta bắt đầu đi!" Trong mắt Tiếp Dẫn loé lên một tia sáng, ánh mắt cũng rơi vào người Chuẩn Đề nói.

"Lập giáo?

Thì ra là vậy, ta hiểu rồi!" Nghe lời Tiếp Dẫn, trên mặt Chuẩn Đề cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Tiếp Dẫn/Chuẩn Đề!

Hôm nay lập ra Tây Phương giáo, dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Tây Phương giáo.

Tây Phương giáo, lập!" Giọng nói của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề

cũng theo đó vang lên.

Ngay sau đó, trên trời, mây công đức vàng vô biên cũng cuồn cuộn trong nháy mắt, trực tiếp rót vào cơ thể hai người.

Khí tức trên người hai người cũng tăng vọt điên cuồng như ngồi trên tên lửa.

Cuối cùng khi tất cả công đức đều dung nhập vào cơ thể, tu vi của hai người lúc này đều đã đạt đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cách Hỗn Nguyên Thánh Nhân hiển nhiên còn thiếu một bước chân, khí tức cứ thế bị định hình lại.

"Sao có thể!?

Sao lại như vậy!?" Thấy cảnh này, Chuẩn Đề ở bên cạnh hiển nhiên cũng có chút nóng mắt.

Tam Thanh lập giáo đều chứng đạo, nhưng hai người họ lại bị kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, điều này khiến ông ta có chút không thể chấp nhận được.

"Xem ra chỉ có thể như vậy!" Lúc này, trong mắt Tiếp Dẫn cũng loé lên một tia sáng, hiển nhiên đã có kế sách.

"Sư huynh..." Phảng phất như đoán được ý đồ của Tiếp Dẫn, ánh mắt Chuẩn Đề cũng rơi vào người Tiếp Dẫn, sắc mặt cũng không ngừng biến đổi, hiển nhiên cũng rõ ràng cái giá phải trả khi làm như vậy.

"Chỉ có thể như vậy, chúng ta không còn cách nào khác.

Nếu không, việc chứng đạo của chúng ta e rằng sẽ xa vời!" Tiếp Dẫn mở miệng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì nghe theo sư huynh!" Chuẩn Đề gật đầu nói, đối với Tiếp Dẫn hiển nhiên là tin tưởng vô điều kiện.

“Nếu ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi...” “Khi ta thành Phật, tất cả chúng sinh, sinh ra ở nước ta...” ...

“Khi ta thành Phật, chúng Bồ Tát ở thế giới mười phương...” Hai người trực tiếp bắt đầu phát ra từng đạo hoành nguyện với Thiên Đạo trên hư không.

Sau khi phát ra đủ bốn mươi tám đại hoành nguyện, đột nhiên, trên hư không, mây công đức vàng vô biên lại một lần nữa cuộn trào điên cuồng, sau đó trực tiếp bao phủ lên người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phía dưới.

Khí tức vốn đã dừng lại cũng lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Cuối cùng không có chút hồi hộp nào, sau khi dung hợp công đức trên hư không, khí tức trên người hai người cũng cuối cùng đã đột phá hạn chế cuối cùng, trực tiếp đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân kinh khủng.

Đến đây, sáu vị Thánh Nhân thiên định cũng đã toàn bộ quy vị. ...

“Huynh trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Trong Thiên Đình, lúc này hai đạo thân ảnh tụ tập lại một chỗ, biểu cảm trên mặt đều vô cùng ngưng trọng, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc này Thái Nhất có chút lo lắng nhìn Đế Tuấn, sự việc xảy ra thực sự có chút quá đột ngột, căn bản không kịp phản ứng, sáu vị Thánh Nhân trong trời đất đã hoàn toàn quy vị.

“Mau chóng hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hoàn thiện triệt để Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Đợi khi đại trận hoàn thiện, chính là lúc chúng ta tấn công Vu tộc.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tồn tại, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, ta cũng không sợ!

Chỉ cần chúng ta diệt được Vu tộc, Yêu tộc sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất.

Đến lúc đó, mượn khí vận của Yêu tộc, đủ để ta vấn đỉnh ngôi vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Đến lúc đó, Yêu tộc chúng ta sẽ thực sự trở thành chúa tể của phương trời đất này, những Thiên Đạo Thánh Nhân khác cũng không là gì cả!" Đế Tuấn giọng nói lạnh lùng, đáy mắt cũng loé lên một tia bá đạo.

"Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao...

Hy vọng là như vậy!" Thái Nhất cũng gật đầu nói.

Cùng lúc đó, trong Vu tộc, lúc này Thập Nhị Tổ Vu tập hợp lại một chỗ, hiển nhiên cũng bị chuyện trước đó làm cho kinh ngạc.

"Khí tức thật mạnh mẽ, uy thế thật khủng khiếp, Thiên Đạo Thánh Nhân quả nhiên phi thường!" Đế Giang đứng đầu lẩm bẩm nói, đáy mắt cũng loé lên một tia kiêng kỵ.

"Thiên Đạo Thánh Nhân thì đã sao, chúng ta có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hoàn mỹ, có thể triệu hoán chân thân của Phụ Thần, dù Thiên Đạo Thánh Nhân giáng lâm, Vu tộc chúng ta cũng không phải là thứ có thể tùy ý nhào nặn!" Chúc Dung mở miệng nói.

"Kẻ địch của chúng ta hiện nay là Yêu tộc, không phải là những Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Chỉ cần họ không chọc vào chúng ta, chúng ta cũng không thể chủ động chọc vào họ!" Chúc Cửu Âm cũng mở miệng nói.

"Nhiệm vụ chính của chúng ta hiện nay là diễn luyện thật tốt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Đây là căn bản để Vu tộc chúng ta an thân lập mệnh!" Hậu Thổ

cũng mở miệng nói.

“Ừm, không sai, Hậu Thổ muội tử nói đúng.

Chương 215

Tiếp theo chúng ta phải thông thạo nó thật tốt.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy mạnh, nhưng yêu cầu đối với chúng ta cũng rất cao, tiêu hao cũng vô cùng kinh khủng, chúng ta phải diễn luyện thật tốt một phen!" Đế Giang cũng ngay lập tức gật đầu nói. ...

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, không khí của toàn bộ Hồng Hoang thiên địa cũng trở nên có chút quỷ dị.

Toàn bộ trời đất xuất hiện một sự yên tĩnh kỳ lạ, thậm chí cả hai tộc Vu Yêu dường như cũng cố ý kiềm chế, không xảy ra xung đột quy mô lớn.

Nhưng ai cũng hiểu, đây hiển nhiên là sự yên tĩnh trước cơn bão, đằng sau sự yên tĩnh này là một luồng khí tức áp bức nồng đậm, phảng phất như có thứ gì đó kinh khủng đang được ấp ủ, một khi bùng nổ, tuyệt đối sẽ kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt, lại một nghìn năm trôi qua.

Trong thời gian này, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều trải qua trong không khí yên tĩnh quỷ dị đó, có thể nói một nghìn năm này là những ngày yên bình nhất kể từ khi Vu Yêu đối đầu.

Trong thời gian này cũng không có đại sự gì xảy ra, chuyện lớn nhất có lẽ là Yêu tộc có thêm mười con Tam Túc Kim Ô nhỏ, chính là mười vị thái tử của Yêu tộc.

Mười con Tam Túc Kim Ô ra đời, cũng khiến Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng phấn khích, phải biết rằng huyết mạch Tam Túc Kim Ô trong trời đất chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, lúc này có thêm

mười người con, sự phấn khích trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nhưng vì Thái Dương Chân Hỏa trên người quá bá đạo, mười con Tam Túc Kim Ô căn bản không thể hoàn mỹ thu liễm khí tức trên người, gây ra không ít phá hoại trên Thiên Đình.

Cuối cùng Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ có thể đưa chúng đến Thái Dương Tinh, an trí ở trên cây Phù Tang.

Phải biết rằng cây Phù Tang là một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn, tu luyện xung quanh cây Phù Tang đối với Tam Túc Kim Ô hiển nhiên cũng là một cơ duyên không nhỏ. ...

"Thật không ra thể thống gì, thật sự quá không ra thể thống gì!

Thông Thiên sư đệ, không phải ta nói, ngươi cũng nên quản giáo đệ tử của mình cho tốt đi.

Ngươi xem, núi Côn Luân bây giờ đã thành ra cái dạng gì rồi, làm cho ô yên chướng khí, đâu còn chút bộ dạng tiên gia phúc địa nào nữa!" Cùng lúc đó, trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm nhìn Thông Thiên đối diện nói, biểu cảm trên mặt vô cùng phẫn nộ.

Ngay vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn được đệ tử môn hạ thông báo con dị thú Cửu Sắc Tiên Lộc mà ông ta nuôi đã bị đệ tử của Thông Thiên nướng ăn.

Nghe tin này, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mức "nhất Phật xuất khí, nhị Phật thăng thiên", trực tiếp tìm đến Thông Thiên.

Bởi vì Tam Thanh đều đã lập giáo thành đạo, cho nên sau khi thành đạo, cũng đều bắt đầu thu nhận đệ tử môn hạ.

Lão Tử chủ trương thanh tĩnh vô vi, trong việc thu đồ đệ chú trọng thuận theo tự nhiên, nhưng dù vậy cũng thu được mấy người đệ tử.

Do Tần Hạo can thiệp, Lão Tử không lập thành Nhân giáo, mà lập Đạo giáo, cho nên cũng không thể xuất hiện cục diện nằm không cũng thắng.

Chính vì vậy, Lão Tử tự nhiên cũng không thể như trong tiểu thuyết Hồng Hoang chỉ thu một mình Huyền Đô.

Hiện nay Huyền Đô đã trở thành một trong những người bảo vệ Nhân tộc, căn bản không thể bái Lão Tử làm thầy nữa.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì cũng không khác gì trong tiểu thuyết, coi trọng nhất là xuất thân và căn cốt, thu được mười hai đệ tử căn cốt thượng giai, chính là Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên.

So với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên hiển nhiên tùy tiện hơn nhiều, có thể nói là ai đến cũng không từ chối, chỉ cần có lòng bái sư, toàn bộ đều thu nhận.

Như vậy khó tránh khỏi có một số người tốt xấu lẫn lộn, đặc biệt trong đó có một số loài thấp sinh noãn hóa, mang lông mặc giáp.

Đối với những tồn tại này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng xem thường, chính vì vậy, cũng liên đới đến các đệ tử Xiển giáo nhìn những người của Tiệt giáo cũng đều một bộ dạng cao cao tại thượng, cho nên ma sát giữa hai bên tự nhiên không ngừng.

Lúc đầu hai bên còn có chút kiềm chế, nhưng sau này cùng với sự dung túng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử Xiển giáo cũng ngày càng ngạo mạn.

Đồng thời, trong Tiệt giáo tự nhiên cũng không thiếu những kẻ kiệt ngạo, cho nên mâu thuẫn giữa hai bên cũng ngày càng gay gắt, gần như đến mức thế như nước với lửa.

“Nguyên Thủy...

Được!

Được!

Được!

Nếu đã như vậy, vậy thì ta mang người rời đi là được rồi!

Miễn cho bẩn mắt ngươi!" Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên hiển nhiên cũng đã nhẫn nhịn đến cực hạn.

Mấy năm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn đủ các loại miệt thị đệ tử môn hạ của ông ta, hai bên mỗi lần gặp mặt đều phải tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Lần này lại nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy, Thông Thiên hiển nhiên cũng đã chịu đủ rồi, liền trực tiếp lạnh lùng nói, rồi quay người rời khỏi đại điện, trực tiếp mang theo môn hạ đệ tử rời khỏi núi Côn Luân.

Tại chỗ chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút ngẩn người, hiển nhiên cũng không ngờ phản ứng của Thông Thiên lại kịch liệt như vậy.

"Sư huynh, huynh xem Thông Thiên đi, thật sự có chút quá đáng, mục vô tôn trưởng!" Ngay sau đó, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt cũng rơi vào người Lão Tử ở bên cạnh.

"Ai!

Thôi vậy, Thiên Đạo không thể trái.

Núi Côn Luân căn bản không thể dung nạp khí vận của ba vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thay vì tiếp tục như vậy, không bằng ta chủ động rời đi là được rồi, núi Côn Luân cứ để lại cho sư đệ đi, ta cũng nên rời đi rồi!" Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy bất bình, Lão Tử cũng than một

tiếng mở miệng nói.

“Sư huynh!?” Nghe lời Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hoàn toàn có chút hoảng.

“Sư đệ không cần như vậy, đây là đại thế của Thiên Đạo!

Không thể trái!” Lão Tử lắc đầu, sau đó cũng quay người rời khỏi đại điện, mang theo môn hạ đệ tử rời khỏi núi Côn Luân. ...

Tin tức Tam Thanh phân gia tự nhiên cũng lan truyền nhanh chóng trong Hồng Hoang.

Chương 216

"Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, Tam Thanh phân gia rồi.

Sư huynh, đây là cơ hội của chúng ta a!" Người vui mừng nhất khi Tam Thanh phân gia hiển nhiên không ai khác ngoài hai người phương Tây.

Lúc này Chuẩn Đề mặt đầy kích động nhìn Tiếp Dẫn.

Thật ra, đối với Tam Thanh, trong lòng Chuẩn Đề hiển nhiên cũng áp lực như núi, đối phương bất luận là căn nguyên, thiên phú, thân phận, pháp bảo đều mạnh hơn họ, số người cũng nhiều hơn họ, muốn đại hưng Tây Phương, tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bây giờ Tam Thanh phân gia, hiển nhiên cũng khiến ông ta nhìn thấy hy vọng.

"Sư đệ bình tĩnh, chuyện này chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, không thể hành động lỗ mãng!" Tiếp Dẫn đối với tin tức này hiển nhiên cũng vô cùng phấn khích, nhưng không đến mức đắc ý quên mình, bình tĩnh nói.

"Yên tâm, sư huynh, ta hiểu, ta sẽ không lỗ mãng đi chọc vào Tam Thanh đâu.

Chúng ta ở Tây Phương muốn đại hưng, thứ cản đường trước mặt chúng ta chủ yếu là Vu Yêu.

Hai tộc Yêu Vu không biết thiên số, không thông giáo hóa, bá chiếm phương trời đất này, Tây Phương chúng ta đại hưng sẽ xa vời!" Chuẩn Đề cũng trực tiếp mở miệng.

"Khí số của hai tộc Vu Yêu chưa tận, chúng ta cũng không thể nóng vội!" Tiếp Dẫn gật đầu nói.

“Sư huynh yên tâm đi, ta trong lòng có số!

Ta sẽ không chủ động ra tay đâu, nhưng thêm một mồi lửa thì có thể!” Khóe miệng Chuẩn Đề cũng lộ ra một nụ cười âm hiểm, hiển nhiên trong lòng cũng đã có một số kế sách.

“Thôi vậy, sư đệ đã quyết định rồi, vậy thì cẩn thận một chút.

Chúng ta tuy không sợ hai tộc Vu Yêu, nhưng cũng tốt nhất không nên xung đột chính diện, dù sao căn cơ của Tây Phương chúng ta hiện tại còn nông!” Tiếp Dẫn mở miệng nói.

“Ừm!” Chuẩn Đề gật đầu nói. ...

Nơi trung tâm của Thái Dương Tinh, một cây đại thụ kinh khủng sừng sững ở đó.

Trên cây đại thụ, mười con Tam Túc Kim Ô toàn thân bốc cháy đang vui đùa ở đó, từng luồng sóng nhiệt kinh khủng cũng tỏa ra từ người chúng.

“Thật là quá nhàm chán!

Phụ hoàng và thúc phụ thật là, nhốt chúng ta ở đây!” Lúc này, một giọng nói có phần non nớt từ miệng một con Tam Túc Kim Ô vang lên.

“A a, quá nhàm chán rồi!” “Thật muốn ra ngoài xem một chút!” Mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại nghe vậy cũng lần lượt gật đầu, trong mắt cũng loé lên một tia mong đợi, nhưng xung quanh đã bị Đông Hoàng Thái Nhất bố trí cấm chế, với thực lực của chúng hiển nhiên căn bản không thể rời đi.

“Được rồi, đừng phàn nàn nữa, chúng ta mau chóng tu luyện đi.

Chỉ cần chúng ta có thể hoàn mỹ khống chế Thái Dương Chân Hỏa trên người, tin rằng phụ hoàng và thúc phụ nhất định sẽ cho

chúng ta ra ngoài!" Con Tam Túc Kim Ô đứng đầu cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Tu luyện a, thật nhàm chán!" Nghe lời của con Tam Túc Kim Ô này, trên mặt mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại cũng lộ ra vẻ không tình nguyện.

Mặc dù đã ra đời được mấy trăm năm, nhưng so với Yêu tộc, lúc này tâm trí chúng chỉ tương đương với đứa trẻ bảy tám tuổi, muốn an ổn tu luyện, hiển nhiên căn bản không thể.

"Hử?

Có người!?

Vì sao lại ở địa bàn của bản thái tử!?" Đúng lúc này, một trong những con Tam Túc Kim Ô ánh mắt rơi vào một vị trí không xa cây Phù Tang, chỉ thấy một đạo nhân mặc áo bào xám có tướng mạo không bắt mắt xuất hiện ở đó.

"Ừm?

Có người ngoài vào?" Mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại cũng ngẩn người, liền ánh mắt cũng rơi vào người đối phương, sắc mặt cũng lộ ra một tia bất ngờ.

Phải biết rằng đây là Thái Dương Tinh, không phải ai cũng có thể vào được.

"Người là ai!?" Con Tam Túc Kim Ô đứng đầu tiến lên mở miệng nói.

"Bần đạo bái kiến mười vị thái tử!

Gần đây hai vị bệ hạ công vụ bận rộn, cho nên mười vị thái tử nên vì bệ hạ phân ưu giải nạn.

Phụng lệnh của hai vị bệ hạ, mời mười vị thái tử ra ngoài tuần du

thay trời!" Đáy mắt lão giả áo bào xám loé lên một tia sáng, sau đó mặt đầy khiêm tốn nói.

Mười con Tam Túc Kim Ô đều chưa từng trải sự đời, tự nhiên không nhìn thấy vẻ gian trá loé lên trong mắt đối phương.

"Thật sao?

Thật sự là phụ hoàng và thúc phụ bảo sao?" "Là thật sao!?

Chúng ta thật sự có thể rời khỏi đây rồi?" "Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, chúng ta cuối cùng cũng có thể rời đi rồi!" Nghe lời đối phương, mấy con Tam Túc Kim Ô còn nhỏ tuổi mặt đầy phấn khích ríu rít nói, hiển nhiên đối với tin tức này vô cùng phấn khích.

"Có thật là vậy không?

Có chứng cứ gì là phụ hoàng và thúc phụ bảo ngươi không?" Con Tam Túc Kim Ô đứng đầu nhíu mày, rồi cũng mở miệng nói.

"Tự nhiên là thật một trăm phần trăm.

Nơi này có cấm chế do hai vị bệ hạ bố trí, nếu không được sự cho phép của hai vị bệ hạ, với thực lực của bần đạo sao có thể vào được?" Lão giả liền trực tiếp mở miệng nói.

"Cũng đúng!

Cấm chế do phụ hoàng và thúc phụ thiết lập, trừ phi là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu không thì không ai có thể phá vỡ!" Nghe lời giải thích 'hợp lý' này, vẻ nghi ngờ trên mặt con Tam Túc Kim Ô đứng đầu cũng nhanh chóng biến mất.

Mặc dù con Tam Túc Kim Ô đứng đầu tương đối trưởng thành hơn một chút, nhưng so với Chuẩn Đề trước mắt, hiển nhiên kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Không sai, đạo nhân áo bào xám trước mắt không phải ai khác,

chính là Thiên Đạo Thánh Nhân Chuẩn Đề.

"Quá tốt rồi, vậy chúng ta còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi, thay phụ hoàng tuần thị trời đất!" "Không sai, không sai, để chúng ta kiến thức Hồng Hoang thiên địa một phen!" "Cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi!" Mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ phấn khích.

Lập tức từng con một không thể nhịn được nữa, trực tiếp bay ra ngoài, một lát công phu đã rời khỏi Thái Dương Tinh.

Chương 217

Còn Chuẩn Đề tại chỗ, hiển nhiên đã sớm bị bỏ qua.

Lúc đầu, sau khi mười con Tam Túc Kim Ô rời khỏi Thái Dương Tinh, còn có thể miễn cưỡng kiềm chế Thái Dương Chân Hỏa trên người.

Nhưng rất nhanh, sau khi kiến thức sự rộng lớn của Hồng Hoang thiên địa, cuối cùng chúng cũng bung xõa, không chút kiêng dè liên tục thúc đẩy Thái Dương Chân Hỏa trên người.

Mười con Tam Túc Kim Ô chơi đùa vui vẻ trên hư không, nhưng sinh linh trên đại địa Hồng Hoang lại gặp tai ương.

Mười con Tam Túc Kim Ô như mười mặt trời, nơi nào chúng đi qua, toàn bộ đại địa Hồng Hoang trực tiếp nứt nẻ, cây cối trực tiếp khô héo, toàn bộ đại địa có thể dùng một từ sinh linh đồ thán để hình dung. ...

"Hử?

Mười con Kim Ô xuống Hồng Hoang sao?

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao, Chuẩn Đề đã động thủ rồi.

Như vậy, đại chiến Vu Yêu lần thứ hai e rằng sắp bắt đầu rồi!" Trong khoảnh khắc mười con Kim Ô xuống Hồng Hoang, trong thánh địa mới của Nhân tộc, Tần Hạo ngay lập tức cảm ứng được cảnh này, nhưng trên mặt không có chút bất ngờ nào, hiển nhiên đã sớm liệu được điều này.

Đã xem vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không bỏ qua chi tiết này.

Mười con Kim Ô xuống Hồng Hoang có thể nói là ngòi nổ cho đại

chiến Vu Yêu lần thứ hai.

Trong nháy mắt, hắn trực tiếp bóp nát mấy miếng ngọc phù.

Cùng lúc đó, trong các đại bộ lạc của Nhân tộc, từng đạo thân ảnh cũng trực tiếp bay lên trời, hai tay không ngừng kết ấn.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong miếu vũ trung tâm của bộ lạc Nhân tộc, một màn sáng cũng bay lên trời trong nháy mắt, hóa thành một tấm thiên mạc kinh khủng, trực tiếp bao phủ bộ lạc Nhân tộc ở phía dưới.

Đây đều là những hậu thủ mà Tần Hạo đã dặn dò để lại từ trước.

Nhưng Tần Hạo cũng vô cùng rõ ràng, mặc dù có những hậu thủ này tồn tại, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh được tổn thương cho Nhân tộc.

Phải biết rằng trên hư không là mười con Tam Túc Kim Ô, nhiệt độ của Thái Dương Chân Hỏa kinh khủng đó không phải dễ dàng có thể chống đỡ, Tần Hạo cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để giảm thiểu tổn thất của Nhân tộc mà thôi.

Nhưng so với các chủng tộc khác, Nhân tộc có thể nói là may mắn rồi.

Thảm nhất hiển nhiên phải kể đến Vu tộc.

Bởi vì Thiên Đình xuất hiện, Yêu tộc cơ bản đều ở trên Thiên Đình, đại địa Hồng Hoang thì là thiên hạ của Vu tộc, cho nên lúc này người đầu tiên chịu trận chính là Vu tộc không hề có chút phòng bị nào.

Từng bộ lạc Vu tộc cũng thảm tao Thái Dương Chân Hỏa tàn phá, có thể dùng một từ tử thương thảm trọng để hình dung.

Mặc dù cũng có một số cao thủ Vu tộc ra tay với Tam Túc Kim Ô,

nhưng tốc độ của Tam Túc Kim Ô vô cùng kinh khủng, thậm chí còn mạnh hơn không ít so với Đại Vu thông thường, cho nên kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được. ...

Tam Túc Kim Ô hiển nhiên cũng chú ý đến thảm trạng của Vu tộc trên đại địa Hồng Hoang.

Thấy thảm trạng của Vu tộc, Tam Túc Kim Ô hiển nhiên càng thêm đắc ý.

Mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng chúng cũng biết Vu tộc là tử địch của Yêu tộc.

Thấy Vu tộc dưới thần uy của mình tổn thất thảm trọng như vậy, mười con Kim Ô hiển nhiên cũng vô cùng phấn khích, liền đường bay cũng bắt đầu chuyên chọn những nơi có bộ lạc Vu tộc tồn tại.

Nhất thời, bộ lạc Vu tộc cũng tổn thất thảm trọng.

Điều này cũng khiến mười con Kim Ô càng thêm phấn khích, nhưng chúng đều không chú ý đến, mặc dù Thái Dương Chân Hỏa đã hủy diệt không ít bộ lạc Vu tộc, nhưng có càng nhiều sinh linh vô tội bị thảm sát.

Từng luồng nghiệp lực kinh khủng cũng nhanh chóng hội tụ về phía người chúng.

"Lũ súc sinh lông lá chết tiệt, tìm chết!" Khi chúng lại một lần nữa tàn sát một bộ lạc lớn, phía dưới, một tiếng gầm giận dữ vang lên, ngay sau đó một người khổng lồ cầm gậy lớn kinh khủng từ xa lao đến, một luồng khí tức kinh khủng cũng tỏa ra từ người đối phương.

"Không ổn, mọi người cẩn thận, có cao thủ đến!" Con Tam Túc Kim Ô đứng đầu thấy vậy, liền mở miệng nói.

"Sợ gì, chỉ là một gã to xác ngốc nghếch mà thôi, xem uy lực Thái Dương Chân Hỏa của ta đây!" Một trong những con Tam Túc Kim Ô

thờ ơ nói, liền thúc đẩy một đạo Thái Dương Chân Hỏa bao phủ về phía người khổng lồ.

"Tìm chết!" Thấy hành động của Tam Túc Kim Ô, đáy mắt người khổng lồ ở phía dưới cũng loé lên một tia sáng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ trực tiếp nhảy lên cao, sau đó cây gậy trong tay hung hăng đập về phía con Tam Túc Kim Ô kia.

Thái Dương Chân Hỏa trên hư không càng bị đánh nát tan tành.

"Không ổn, Tiểu Thập cẩn thận!" Sắc mặt con Tam Túc Kim Ô đứng đầu đột nhiên biến đổi, liền ánh sáng trên người đại thịnh, một đạo Thái Dương Chân Hỏa mạnh hơn cũng gào thét ra, mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại thấy vậy cũng lần lượt ra tay.

"Bốp!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, mặc dù có mấy con Tam Túc Kim Ô cản trở, nhưng cây gậy trong tay người khổng lồ vẫn rơi vào người con Tam Túc Kim Ô, trực tiếp đánh bay con Tam Túc Kim Ô ra xa.

Thái Dương Chân Hỏa trên người cũng lập tức mờ đi không ít, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Tiểu Thập, ngươi không sao chứ?" Mấy con Tam Túc Kim Ô thấy vậy, liền mặt đầy lo lắng nói.

"Khụ khụ, các vị huynh trưởng yên tâm, ta không sao!" Kim Ô nhỏ lắc đầu nói, nhưng ánh mắt nhìn người khổng lồ ở phía dưới lại loé lên một tia oán độc.

Vừa rồi nếu không phải mấy vị huynh trưởng thay nó hóa giải uy năng của đòn tấn công kinh khủng kia, một kích vừa rồi e rằng không chết cũng trọng thương, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Chết tiệt, dám ra tay với Tiểu Thập, quả thực không thể tha thứ!"

“Nhất định phải để hắn trả giá đắt, báo thù cho Tiểu Thập!” “Không sai, báo thù cho Tiểu Thập!” Mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại cũng lần lượt mở miệng nói, ánh mắt nhìn người khổng lồ ở phía dưới cũng tràn đầy phẫn nộ.

Lập tức ánh sáng trên người mấy con Kim Ô lóe lên, từng đạo công kích kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ về phía người khổng lồ ở phía dưới.

Nhưng vì có tiền lệ của con Tam Túc Kim Ô trước đó, chúng cũng không dám có chút sơ suất nào, không dám để đối phương rút ngắn khoảng cách, liền trực tiếp bay lên cao, đồng thời thi triển thuật Hóa Hồng của tộc Kim Ô, không cho đối phương cơ hội tiếp cận, trực tiếp chơi trò thả diều.

“Lũ súc sinh lông lá chết tiệt, đứng lại cho ta!” Người khổng lồ ở phía dưới thấy vậy sắc mặt cũng vô cùng phẫn nộ, trực tiếp bắt đầu chạy như điên, cây gậy trong tay cũng không ngừng vung về phía Tam Túc Kim Ô trên hư không.

Nhưng mặc dù người khổng lồ tu vi chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng tốc độ của Tam Túc Kim Ô có thể nói là một trong những tồn tại đỉnh tiêm nhất thiên hạ.

Mặc dù tu vi không bằng đối phương, nhưng trời sinh đã có ưu thế về tốc độ, luôn duy trì một khoảng cách tương đối an toàn với người khổng lồ.

Chương 218

Cứ như vậy, một đuổi một chạy, trong nháy mắt đã qua nửa ngày.

Lúc này người khổng lồ ở phía dưới hiển nhiên cũng cuối cùng có chút mệt mỏi, tốc độ chậm lại, cộng thêm Thái Dương Chân Hỏa không ngừng bay lượn trên hư không, cũng khiến người khổng lồ cảm thấy vô cùng khó khăn.

Mười con Tam Túc Kim Ô trên hư không hiển nhiên cũng chú ý đến tình cảnh khó khăn của đối phương, liền căn bản không cho người khổng lồ cơ hội thở dốc, Thái Dương Chân Hỏa càng lúc càng dữ dội bao phủ về phía người khổng lồ ở phía dưới.

Tình cảnh của người khổng lồ cũng càng thêm tồi tệ, rất nhanh trên người đã bị thương không nhẹ.

"Toàn lực ra tay, hắn sắp không chịu nổi nữa rồi!" Con Tam Túc Kim Ô đứng đầu thấy vậy, đáy mắt cũng loé lên một tia phấn khích, hiển nhiên cũng đã nhìn ra, người khổng lồ trước mắt trong Vu tộc hiển nhiên là một cao thủ, nếu như giết được hắn, đối với Yêu tộc, tuyệt đối là một công lao không nhỏ.

"Giết!" Trong khoảnh khắc, từng đạo thần thông kinh khủng cũng bộc phát ra từ người mấy con Tam Túc Kim Ô, Thái Dương Chân Hỏa đầy trời cũng điên cuồng bao phủ về phía người khổng lồ ở phía dưới.

Đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa đầy trời, người khổng lồ ở phía dưới hiển nhiên cũng trở nên ngày càng chật vật, vết thương trên người cũng ngày càng nặng, tốc độ cũng ngày càng chậm.

Cuối cùng trong lòng cũng dâng lên một luồng cảm xúc bất lực và không cam lòng.

“Sắp chết rồi sao, không ngờ Khoa Phụ ta lại chết trong tay lũ súc sinh lông lá này!” Người khổng lồ mặt đầy không cam lòng nói, sau đó cả người cũng trực tiếp bị Thái Dương Chân Hỏa đầy trời nuốt chửng.

“Khoa Phụ!” Khi người khổng lồ ở phía dưới bị chân hỏa nuốt chửng, từ xa lại có một thân ảnh khổng lồ khác lao đến.

Chỉ thấy thân ảnh này trông cao hơn Khoa Phụ không ít, trên lưng đeo một cây cung dài màu vàng, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức sắc bén.

“Đáng ghét, các ngươi đều phải chết!” Thấy cảnh này, ánh mắt người đó cũng lập tức rơi vào Tam Túc Kim Ô trên hư không, đáy mắt cũng loé lên một tia sáng lạnh lẽo vô cùng, một luồng sát ý kinh khủng cũng bộc phát ra từ người hắn.

Người này không ai khác, chính là Đại Vu Hậu Nghệ của Vu tộc.

Hậu Nghệ cùng Khoa Phụ đều là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật, có thể xưng là chí hữu.

Lúc này thấy chí hữu của mình bị mười con Tam Túc Kim Ô dùng cách gần như sỉ nhục để đánh giết, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ngay sau đó, Hậu Nghệ trực tiếp lấy cung dài sau lưng xuống, giương cung lắp tên, thần lực trong cơ thể cũng cuồn cuộn điên cuồng, trực tiếp rót vào cung tên trong tay.

“Vút...” Lập tức, chỉ thấy một mũi tên màu đen phá không bay ra, trực tiếp bắn về phía con Tam Túc Kim Ô ở dưới cùng.

“Không ổn, Tiểu Thập, mau tránh ra!” Thấy cảnh này, sắc mặt mấy con Tam Túc Kim Ô đại biến.

Con Tam Túc Kim Ô ở dưới cùng ngay khi bị Hậu Nghệ khóa chặt

đã cảm giác một luồng tử khí nồng đậm dâng lên từ đáy lòng, cả người trực tiếp sợ ngây ra, cứ thế đứng ngốc tại chỗ.

Thấy mũi tên sắp rơi vào người đối phương, bên cạnh một đạo thân ảnh trực tiếp bay tới, trực tiếp che cho con Tam Túc Kim Ô ở phía dưới.

Mũi tên màu đen trong nháy mắt xuyên qua thân thể của con Tam Túc Kim Ô này, một tiếng kêu bi thảm cũng theo đó vang lên, ngay sau đó sinh cơ trên người cũng bắt đầu nhanh chóng tiêu tán.

"Lão Tam!" "Tam ca, huynh sao rồi!" "Không, Tam ca, đừng dọa ta a!" Thấy cảnh này, mấy con Tam Túc Kim Ô nhỏ lập tức cũng có chút sợ ngây ra, trên mặt đầy vẻ bi thảm và hoảng sợ.

Hậu Nghệ ở phía dưới đối với cảnh này hiển nhiên căn bản không có chút thương hại nào, trực tiếp lại một lần nữa giương cung lắp tên, khóa chặt một đạo thân ảnh khác.

Không có chút hồi hộp nào, lại một con Tam Túc Kim Ô trở thành vong hồn dưới mũi tên của Hậu Nghệ.

"Mau chạy, mọi người mau chạy!" Lúc này, mấy con Tam Túc Kim Ô còn lại cũng cuối cùng hoàn hồn, liền cũng bắt đầu nhanh chóng bay về phía xa.

"Đi?

Hôm nay một con cũng đừng đi, đều ở lại đây chôn cùng huynh đệ Khoa Phụ của ta đi!" Hậu Nghệ giọng nói lạnh lùng, tiếp tục giương cung lắp tên, từng đạo lưu quang cũng không ngừng bay ra.

Trong nháy mắt, trên hư không cũng chỉ còn lại hai con Tam Túc Kim Ô, chính là con lớn tuổi nhất và nhỏ tuổi nhất.

"Vút..." Lúc này, hai con Tam Túc Kim Ô chỉ cảm thấy một tiếng phá không kinh khủng vang lên, kèm theo đó là một luồng khí tức chí

mạng kinh khủng bao trùm toàn thân trong nháy mắt.

“Không ổn, Tiểu Thập, mau chạy!

Bảo phụ hoàng và thúc phụ báo thù cho chúng ta!” Cảm nhận được khí tức kinh khủng, con Tam Túc Kim Ô đứng đầu hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, một kích này hiển nhiên không phải là thứ mà hai con Tam Túc Kim Ô chưa thành niên có thể đối phó được.

Ngay sau đó, mũi tên kinh khủng cũng trong nháy mắt trực tiếp xuyên qua thân thể của nó, một lát công phu đã hóa thành một cỗ thi thể, sau đó từ hư không rơi xuống.

Mười con Tam Túc Kim Ô ban đầu lúc này cũng chỉ còn lại một con.

“Lũ súc sinh lông lá chết tiệt, tiếp theo đến lượt ngươi!” Hậu Nghệ ở phía dưới căn bản không có chút do dự nào, sát ý trong mắt không hề giảm, trực tiếp lại một lần nữa giương cung lắp tên, nhắm vào con Tam Túc Kim Ô cuối cùng. ...

Cùng lúc đó, ngay khi Hậu Nghệ bắn chết con Tam Túc Kim Ô đầu tiên, ở hướng Thiên Đình, một vị mỹ phụ bỗng nhiên phảng phất như cảm giác được điều gì, tim cũng đột nhiên nhói lên, phảng phất như có thứ gì đó quan trọng đã rời đi, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt vô cùng.

“Hi Hòa, nàng sao vậy?

Không sao chứ?” Đế Tuấn ở bên cạnh thấy bộ dạng của nàng, sắc mặt cũng lộ ra một tia quan tâm.

“Con, con của chúng ta!

Con của chúng ta hình như đã xảy ra chuyện!” Mẫu tử liền tâm, bản năng mách bảo Hi Hòa cảm giác con của mình có thể đã xảy ra chuyện.

“Hử?” Ngay khi Hi Hòa vừa dứt lời, phảng phất như để chứng thực lời của Hi Hòa, Đế Tuấn cũng bỗng nhiên sinh ra một cảm giác không lành.

Liền không dám có chút do dự nào, vội vàng tế ra Hà Đồ Lạc Thư bắt đầu thôi diễn.

“Không ổn, thiên cơ hỗn loạn như vậy, có người can nhiễu thiên cơ!” Liền sắc mặt Đế Tuấn cũng đột nhiên biến đổi, hiển nhiên cũng ý thức được có điều không ổn.

Hắn là một tồn tại đỉnh tiêm của Chuẩn Thánh hậu kỳ, cho dù là tồn tại cùng cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ can nhiễu thiên cơ, cũng tuyệt đối không thể che giấu được cảm tri của hắn.

Phải biết rằng Hà Đồ Lạc Thư trong tay hắn là vô thượng chí bảo chuyên thôi diễn thiên cơ, có thể so sánh với tồn tại cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

“Thiên Đạo Thánh Nhân đã ra tay!” Trong nháy mắt, Đế Tuấn đã có được suy đoán.

“Huynh trưởng, ta giúp huynh!” Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh thấy vậy hiển nhiên cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, ngay sau đó, trực tiếp thúc động Hỗn Độn Chung, hai người trực tiếp bắt đầu hợp lực thôi diễn thiên cơ.

“Phá cho ta!” Đế Tuấn là tồn tại đỉnh tiêm của Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại là vô thượng hoàng giả của Yêu tộc, trong nháy mắt phát động lực lượng khí vận của Yêu tộc, sau đó điên cuồng thôi diễn.

“Phụt!” Ngay sau đó, sắc mặt Đế Tuấn đột nhiên trắng bệch, một ngụm nghịch huyết cũng phun ra điên cuồng.

Chương 219

"Tiểu nhi Vu tộc, đáng chết!" Trong sát na, Đế Tuấn đã thôi diễn ra tình cảnh của Tam Túc Kim Ô lúc này, mắt muốn nứt ra, đáy mắt cũng loé lên một tia bạo nộ, một luồng sát ý ngút trời kinh khủng cũng bộc phát ra từ người hắn.

"Phu quân, mau đi cứu con!" Giờ khắc này Hi Hòa hiển nhiên cũng cảm ứng được tình cảnh của Kim Ô nhỏ, trên mặt cũng lộ ra một tia vô cùng lo lắng.

"Lũ tạp chủng chết tiệt, dám động thủ với huyết mạch Tam Túc Kim Ô của ta, ta với ngươi không xong đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh lúc này cũng sát khí bạo tăng, liền không có chút do dự nào, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay đi, Đế Tuấn cũng trực tiếp triệu tập cao thủ Yêu tộc khí thế hung hăng lao về phía Vu tộc. ...

"Chết đi!" Tại nơi Khoa Phụ vẫn lạc, sau khi Hậu Nghệ hoàn thành khóa chặt cuối cùng, mũi tên màu đen trong tay trực tiếp mang theo một luồng khí tức sát phạt sắc bén kinh khủng hung hăng bao phủ về phía Kim Ô nhỏ đang sợ ngây người trên không trung.

"Hậu Nghệ, ngươi dám!" Thấy mũi tên màu đen sắp rơi vào người Kim Ô nhỏ, trên hư không, một tiếng gầm giận dữ vang lên, sau đó một tiếng chuông vang lên.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, toàn bộ thời không phảng phất như hoàn toàn đình trệ, mũi tên màu đen trên hư không cũng xuất hiện một khoảng dừng ngắn.

Nhân cơ hội ngắn ngủi này, một chiếc chuông lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ Kim Ô nhỏ ở phía dưới, trực tiếp hóa giải một đòn tấn công của Hậu Nghệ.

“Không ổn!” Thấy cảnh này, Hậu Nghệ ở phía dưới sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, biểu cảm trên mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Thúc phụ!

Cứu con!

Báo thù cho các ca ca!” Kim Ô nhỏ trên hư không thấy thân ảnh hiện ra trên hư không, trên mặt cũng mừng đến phát khóc.

Cùng lúc đó, dưới áp lực to lớn, dây thần kinh vốn căng thẳng cũng thả lỏng trong nháy mắt, cả người trực tiếp hôn mê trên hư không.

“Tiểu Thập!” Thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất kinh hô một tiếng, trực tiếp ôm lấy Tam Túc Kim Ô nhỏ, sau đó ánh mắt cũng rơi vào chín cỗ thi hài của Tam Túc Kim Ô ở phía dưới.

“Hậu Nghệ, ta muốn ngươi chết!” Thấy mười con Tam Túc Kim Ô chỉ còn lại một con, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cũng hoàn toàn nổi giận, sát ý trong mắt hóa thành thực chất, ngọn lửa giận kinh khủng cũng cuộn trào điên cuồng.

Hỗn Độn Chung trong tay ánh sáng đại thịnh, mang theo một luồng khí tức hủy diệt vô cùng kinh khủng hung hăng đập về phía Hậu Nghệ ở phía dưới.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đang ở trong trạng thái bạo nộ, toàn lực thúc động Hỗn Độn Chung, khí tức của Hỗn Độn Chung cũng bạo tăng điên cuồng, cả trời đất thương khung đều bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Hát!” Lúc này Hậu Nghệ chỉ cảm thấy một luồng nguy cơ vô biên dâng lên từ đáy lòng, nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào.

Vu tộc là chủng tộc chiến đấu trời sinh, thần lực trong cơ thể cũng

cuộn trào điên cuồng, sau đó trực tiếp lấy ra chín mũi tên từ sau lưng, giương cung lắp tên, toàn bộ tinh khí thần của cả người được nâng lên đến cực hạn.

"Cửu Tinh Liên Châu!" Ngay sau đó, Hậu Nghệ quát lớn một tiếng, chín đạo lưu quang màu đen bắn ra, mang theo một luồng khí tức túc sát kinh khủng hung hăng nghênh đón Hỗn Độn Chung trên hư không.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!" Mặc dù một kích của Hậu Nghệ vô cùng kinh khủng, thậm chí Chuẩn Thánh thông thường cũng không dám coi thường, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất là tồn tại đỉnh tiêm trong Chuẩn Thánh, lại thân mang Hỗn Độn Chung, tiên thiên chí bảo nghịch thiên, hiển nhiên căn bản không để trong lòng.

"Đang đang đang đang..." Chỉ nghe một loạt tiếng va chạm vang lên, chín đạo công kích kinh khủng trực tiếp va chạm với Hỗn Độn Chung trên hư không.

Chỉ thấy bề mặt Hỗn Độn Chung hào quang vạn trượng, một luồng khí tức huyền diệu cũng bộc phát trong nháy mắt, trong khoảnh khắc trực tiếp hóa giải hơn nửa uy năng của chín mũi tên.

Hỗn Độn Chung cũng chỉ bị đình trệ trên hư không một lát rồi lại một lần nữa lao xuống, hung hăng bao phủ về phía Hậu Nghệ.

"Hậu Nghệ, chết cho ta!" Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất hàn quang bạo trướng, Hỗn Độn Chung trên hư không lại một lần nữa hào quang đại thịnh.

"Ngươi dám!

Tam Túc Ô Nha, dám động thủ với người của Vu tộc ta, tìm chết!" Đúng lúc này, từ xa một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó một

luồng dao động không gian mạnh mẽ truyền đến.

Gần như trong nháy mắt, một đạo thân ảnh đã xuất hiện tại hiện trường, khí tức kinh khủng cũng cuồng dũng trong nháy mắt, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Không ai khác, chính là Tổ Vu không gian Đế Giang đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, tốc độ của Đế Giang hiển nhiên là nghịch thiên nhất.

Trong khoảnh khắc, Đế Giang cũng hung hăng đấm ra một quyền, nghênh đón Hỗn Độn Chung trên hư không.

"Đế Giang, cút cho ta!

Hôm nay Hậu Nghệ phải chết, ai cũng không ngăn được!" Nộ khí trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất không giảm, Hỗn Độn Chung thế đi không giảm đập xuống, hiển nhiên thề phải chém giết Hậu Nghệ.

"Hừ, đám Yêu tộc các ngươi, cứ thử xem!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng ngưng trọng.

Là đối thủ lâu năm của Yêu tộc, Đế Giang tự nhiên hiểu rất rõ thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất.

Đối phương tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, nếu đơn đấu, thực lực của hắn quả thật không phải là đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất.

Dù sao nhục thân của Vu tộc tuy mạnh, nhưng đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm.

"Tổ Vu Chân Thân!" Nhưng hiện tại Đế Giang hiển nhiên cũng không thể lùi bước.

Hậu Nghệ là Đại Vu đỉnh tiêm của Vu tộc, thực lực đã vô hạn tiếp cận Tổ Vu, có thể nói là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất dưới

Tổ Vu.

Trong toàn bộ Vu tộc, số Đại Vu có thể so sánh với y tuyệt đối không vượt quá một bàn tay, căn bản không thể để Hậu Nghệ vẫn lạc.

Ngay lập tức, khí tức trên người hắn điên cuồng tăng vọt, trực tiếp đẩy thực lực lên đến cực hạn, Tổ Vu Chân Thân được thi triển trong nháy mắt, hóa thành một pho tượng khổng lồ chống trời, nắm đấm kinh hoàng trực tiếp đón lấy Hỗn Độn Chung từ trên hư không.

"Bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức!

Chỉ bằng ngươi cũng muốn cản đường bản hoàng, quả là si tâm vọng tưởng!

Mở cho ta!" Trong đôi mắt Thái Nhất, hàn quang bùng nổ, điên cuồng thúc giục Hỗn Độn Chung, sau đó hung hăng nện về phía Đế Giang.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng động trầm thấp vang lên, Hỗn Độn Chung trực tiếp va chạm với nắm đấm của Đế Giang, một luồng năng lượng hủy diệt kinh hoàng bùng nổ, quét ra bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy thân thể Đế Giang chấn động mạnh, rồi cả người không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

Đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo, nhục thân của Tổ Vu hiển nhiên còn kém không ít, cả cánh tay đã trở nên máu thịt be bét, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

"Lũ quạ ba chân đáng chết, tưởng Vu tộc ta không có người sao!?" Chỉ trong chốc lát, từ xa lại có mấy bóng người bay tới, nhanh chóng nhập cuộc.

Không chút do dự, bọn họ lần lượt vận chuyển Tổ Vu Chân Thân, hóa thành từng pho tượng khổng lồ chống trời, hung hăng oanh kích lên Hỗn Độn Chung trên hư không.

Chương 220

Kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói nhiều, có lẽ một Tổ Vu không làm gì được Hỗn Độn Chung, nhưng dưới sự toàn lực ra tay của mấy vị Tổ Vu, thế công của Hỗn Độn Chung hiển nhiên đã bị chặn lại.

"Oanh long long..." Cùng lúc đó, trên hư không vang lên từng trận tiếng tù và trầm thấp, theo đó là yêu khí ngập trời cuồn cuộn dâng lên.

Vô số bóng người từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, chính là đám cao thủ Yêu tộc, người dẫn đầu không ai khác, chính là Đế Tuấn.

Lúc này, Đế Tuấn hiển nhiên cũng đã chú ý đến thi thể của Kim Ô trên mặt đất, trong lòng như dao cắt, đôi mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng, sát khí kinh hoàng tỏa ra từ người hắn.

"Vu vu vu vu..." Động tĩnh lớn như vậy của Yêu tộc hiển nhiên không thể giấu được Vu tộc.

Mặc dù trước đó cả Hồng Hoang đều rất yên bình, nhưng không có nghĩa là Vu tộc sẽ lơ là cảnh giác với Yêu tộc.

Bọn họ luôn theo dõi động tĩnh của nhau, ngay khi đại quân Yêu tộc xuất động, đại quân Vu tộc cũng lập tức tập kết, cùng nhau tiến đến.

"Đế Giang, giao Hậu Nghệ ra đây!" Đế Tuấn tiến lên một bước, một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng từ trên người hắn bộc phát ra.

Là hoàng giả của Yêu tộc, hắn hưởng thụ khí vận vô thượng của Yêu tộc, cho nên dưới sự gia trì của khí vận kinh hoàng, thực lực của Đế Tuấn lúc này đã vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh đỉnh phong, mạnh

hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

"Nực cười, đúng là si tâm vọng tưởng!" Nghe lời của Đế Tuấn, Đế Giang cười lạnh một tiếng, nói bằng giọng băng giá.

"Giết thái tử Yêu tộc ta, tất phải trả giá đắt.

Hôm nay ngươi phải giao Hậu Nghệ ra, nếu không, đôi bên bất tử bất hưu!" Giọng Đế Tuấn lạnh như băng.

"Nực cười, chẳng qua chỉ là mấy con súc sinh lông lá mà thôi, chết thì cũng chết rồi, tự tìm đường chết, không trách được ai.

Còn về bất tử bất hưu, tưởng Vu tộc ta sợ các ngươi chắc?

Vu tộc ta chưa bao giờ sợ ai!" Đế Giang lạnh lùng nói.

Mặc dù thực lực Yêu tộc rất mạnh, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng vô cùng nghịch thiên, nhưng bây giờ bọn họ đã có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hoàn chỉnh, đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không hề sợ hãi, cho nên lúc này hiển nhiên cũng không có gì phải e ngại.

"Đế Giang, ngươi thật sự muốn khai chiến với Yêu tộc ta sao!?" Đế Tuấn lạnh lùng nói, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Muốn chiến thì chiến!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, một luồng chiến ý ngút trời kinh hoàng từ người hắn bộc phát ra.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Đế Giang, ngươi thật sự nghĩ Yêu tộc ta không làm gì được các ngươi sao?

Nếu đã muốn chết, vậy thì đừng trách ta.

Chúng tướng Yêu tộc nghe lệnh, cho ta giết!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng, ngay lập tức tế ra Hà Đồ Lạc Thư, lao thẳng vào trận.

"Nhị lang Vu tộc, giết!" Thập nhị Tổ Vu thấy vậy, tự nhiên cũng không chịu yếu thế, trong nháy mắt cũng hóa thành từng vị hung thần kinh hoàng, xông thẳng vào trận doanh của Yêu tộc, đại chiến bùng nổ ngay tức khắc. ...

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao..." Trong thánh địa Nhân tộc, Tần Hạo hiển nhiên cũng đã đưa mắt nhìn về phía chiến trường Vu Yêu.

Nhìn trận đại chiến kinh hoàng đó, vẻ mặt hắn cũng vô cùng nghiêm túc.

Hàng trăm triệu Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên lao vào chém giết nhau, cảnh tượng kinh hoàng có thể tưởng tượng được.

So với thực lực và nội tình của hai tộc Vu Yêu, Nhân tộc hiển nhiên còn kém rất nhiều.

Ngay cả khi có sự đầu tư và bồi dưỡng không tiếc công sức của Tần Hạo, khoảng cách này rõ ràng cũng không dễ dàng san lấp.

Hàng trăm triệu tu sĩ tiến hành chém giết, bão năng lượng hủy diệt vô cùng điên cuồng tàn phá, hư không sụp đổ, đại địa nứt toác, như thể ngày tận thế giáng lâm.

Nơi nơi đi qua, có thể dùng từ "cỏ không mọc nổi" để hình dung.

Trong lúc đó, Tần Hạo cũng không hề rảnh rỗi, liên tục sử dụng đại thần thông, di dời những bộ lạc Nhân tộc lớn xung quanh chiến trường đi nơi khác, cố gắng hết sức giảm thiểu tổn thất cho Nhân tộc.

Còn những bộ lạc nhỏ, Tần Hạo hiển nhiên có chút bất lực.

Phải biết rằng hiện tại toàn bộ Nhân tộc gần như đã phân bố khắp đại địa Hồng Hoang, hàng trăm triệu bộ lạc như sao giăng đầy trời,

Tần Hạo hiển nhiên không thể bảo vệ được tất cả, chỉ có thể cố gắng giảm thiểu tổn thất mà thôi.

Trong lúc Tần Hạo bận rộn, đại chiến giữa hai tộc Vu Yêu trên chiến trường cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái gay cấn, gần như mỗi một khắc đều có vô số thành viên hai tộc vẫn lạc, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

So với trận đại chiến đầu tiên trước đây, trận đại chiến lần này cả về quy mô lẫn mức độ thảm khốc đều vượt xa trận trước.

Song phương lúc này đã hoàn toàn nổi giận, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

Lúc này, không ai chú ý, theo những cuộc chém giết không ngừng, trên đỉnh đầu tất cả đều bắt đầu bị một luồng hắc khí bao phủ, chính là hung sát chi khí, ngoài ra còn có nghiệp lực kinh hoàng...

"Vu tộc đáng chết, là các ngươi ép ta!

Chúng tướng Yêu tộc nghe lệnh!

Kết trận!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi động cho ta!" Cuộc đại chiến của hai bên kéo dài suốt nửa ngày trời, nhưng kết quả cuối cùng không ai làm gì được ai.

Thấy cục diện này, đáy mắt Đế Tuấn lóe lên một tia hung tợn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, đây không phải là điều Đế Tuấn muốn thấy.

Ngay lập tức, Đế Tuấn hiển nhiên cũng chuẩn bị sử dụng át chủ bài của Yêu tộc.

Trong khoảnh khắc, Hà Đồ Lạc Thư trong tay trực tiếp được tế ra, bên cạnh đó Đông Hoàng Thái Nhất cũng trực tiếp tế ra Hỗn Độn

Chung, hóa thành trận nhãn của đại trận.

Cùng lúc đó, Yêu sư Côn Bằng và các cao thủ đỉnh tiêm khác của Yêu tộc cũng lần lượt ra tay, chủ trì đại trận.

Chương 221

Thập Đại Yêu Thánh, ba trăm sáu mươi lăm Yêu Thần cũng lần lượt tế ra Tinh Thần Phiên.

Trong khoảnh khắc, trên hư không, một tấm màn trời kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hóa thành một vùng thái cổ tinh không đáng sợ, bao phủ hoàn toàn toàn bộ chiến trường.

"Giết!" Đại trận vừa thành hình, Đế Tuấn cũng trực tiếp điều khiển đại trận.

Trên hư không, vô số hư ảnh tinh thần từ trên trời giáng xuống, mang theo luồng khí tức hủy diệt kinh hoàng bao trùm lên đại quân Vu tộc phía dưới.

"Oanh oanh oanh oanh..." Chỉ nghe từng trận tiếng nổ trầm thấp kinh hoàng vang lên, vô số thành viên Vu tộc trực tiếp bị trấn sát.

Trong phút chốc, sĩ khí bên phía Yêu tộc tăng vọt, cán cân thắng lợi cũng bắt đầu nghiêng về phía Yêu tộc.

"Lũ súc sinh lông lá đáng chết, quạ ba chân, tưởng Vu tộc ta dễ bắt nạt sao?

Nếu đã như vậy, hôm nay liền cho các ngươi thấy thủ đoạn của Vu tộc ta!

Kết trận!" Đế Giang thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia băng lãnh, hiển nhiên cũng đã nhận ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước mắt mạnh hơn nhiều so với lần trước.

Nếu cứ để nó tiếp tục tàn phá, hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đây, Đế Giang cũng không chút do dự, trực tiếp ra lệnh

cho các Tổ Vu khác sử dụng lá bài tẩy của mình.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi động cho ta!" Trong khoảnh khắc, hung sát chi khí trên người mười hai vị Tổ Vu điên cuồng dâng lên, khí huyết trong cơ thể cũng điên cuồng vận chuyển, một luồng khí tức huyền diệu từ trên người họ tỏa ra.

Ngay sau đó, trên hư không, một hư ảnh người khổng lồ bắt đầu hiện ra.

Ngay khi hư ảnh người khổng lồ hiện ra, một luồng khí tức mênh mông vô cùng cũng tức thì bốc lên trong sân.

Tất cả mọi người trong sân chỉ cảm thấy một luồng uy áp kinh hoàng bao phủ lấy mình.

Không chỉ những người trong sân, ngay khi khí tức bùng nổ, gần như tất cả các đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều cảm nhận được khí tức đáng sợ này, đều bị kinh động triệt để.

"Khí tức này...

Bàn Cổ..." Trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử đang ngồi bỗng nhiên đứng bật dậy, ánh mắt cũng nhìn về phía chiến trường Vu Yêu.

"Khí tức của Bàn Cổ, sao có thể!?" "Thủ đoạn thật mạnh mẽ, không ngờ lại có thủ đoạn nghịch thiên như vậy!" "Khí tức này... khiến ta cũng có chút kinh hãi!" ...

Trong đầu của mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân còn lại cũng đều hiện lên một ý niệm, ngay sau đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào chiến trường Vu Yêu.

"Sao có thể!?

Bàn Cổ!?

Bàn Cổ không phải đã vẫn lạc rồi sao?

Sao lại...” Đối diện, Đế Tuấn và Thái Nhất cảm nhận được khí tức kinh hoàng đó, sắc mặt cũng đại biến, hiển nhiên nằm mơ cũng không ngờ Vu tộc lại có thủ đoạn nghịch thiên đến vậy.

“Mọi người đừng sợ, đây không phải Bàn Cổ thật sự, chỉ là một hư ảnh mà thôi!” Bên phía Yêu tộc, giọng của Côn Bằng cũng lập tức truyền đến.

Trong Yêu tộc, mặc dù Đế Tuấn thực lực mạnh nhất, nhưng nếu xét về vai vế và tư lịch, hiển nhiên Côn Bằng mới là người đáng sợ nhất.

Phải biết Côn Bằng đã nhập thế từ thời Long Hán chi kiếp, kiến thức tự nhiên không phải người thường có thể so sánh.

“Ra tay, giết!

Tinh Thần Tịch Diệt!” Đế Tuấn lúc này cũng đã hoàn hồn, ngay sau đó, lập tức điều khiển đại trận.

Đại trận trên hư không điên cuồng vận chuyển, một luồng sát khí lăng lệ kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao trùm lên hư ảnh Bàn Cổ.

“Bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức!” Phía dưới, các Tổ Vu thấy vậy, khóe miệng ai nấy đều lộ ra vẻ trào phúng.

Phải biết rằng bây giờ bọn họ có được là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hoàn chỉnh, uy năng có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

Chỉ thấy hư ảnh Bàn Cổ vươn tay ra, ngay sau đó từng đạo văn huyền diệu điên cuồng lóe lên, cuối cùng trực tiếp diễn hóa ra một hư ảnh chiếc rìu khổng lồ, một luồng sát khí vô cùng kinh hoàng từ trên đó tỏa ra, chính là hư ảnh Bàn Cổ Phủ.

Mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng khí tức kinh hoàng đó không hề

thua kém Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí sát khí trên đó còn hơn Hỗn Độn Chung một bậc.

Hư ảnh Bàn Cổ trực tiếp vung hư ảnh Bàn Cổ Phủ trong tay, hung hăng chém về phía đại trận trên hư không.

"Ầm ầm ầm ầm..." Trong khoảnh khắc, hư ảnh tinh thần trên hư không trực tiếp va chạm với hư ảnh Bàn Cổ Phủ.

Ngay sau đó, một chuyện khiến Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng kinh hãi đã xảy ra.

Đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ Phủ kinh hoàng đó, những hư ảnh tinh thần từ trên trời giáng xuống giống như giấy cửa sổ, trực tiếp bị chém nát.

Chỉ trong một lần giao chiến đã hóa giải được một đòn sát chiêu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rìu mang thế đi không giảm, trực tiếp hung hăng bao trùm lên hư ảnh tinh thần trên hư không.

"Oanh long long!" Chỉ nghe một tiếng nổ trầm thấp vang lên, rìu mang trong nháy mắt xuyên thủng mấy đạo hư ảnh tinh thần, hung hăng rơi xuống tấm màn trời trên hư không, cả tấm màn trời cũng rung chuyển dữ dội, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Từng mảng hư ảnh tinh thần không ngừng bị chém nát, cùng với đó, trên hư không, từng đám sương máu không ngừng nở rộ.

Một rìu chém xuống, có tới hơn vạn thành viên Yêu tộc trực tiếp bị chém chết, lực sát thương vô cùng kinh khủng.

"Không ổn!" Lúc này, sau khi chứng kiến uy thế kinh hoàng của hư ảnh Bàn Cổ, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đột nhiên thay đổi, vẻ mặt đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Giết giết giết!" Sự xuất hiện của hư ảnh Bàn Cổ đã ngay lập tức xoay chuyển cục diện trên sân.

Mặc dù Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rất mạnh, số lượng Yêu tộc cũng đông hơn Vu tộc rất nhiều, nhưng đối mặt với sự cường thế của hư ảnh Bàn Cổ, tất cả hiển nhiên đều là vô ích.

Sự mạnh mẽ của hư ảnh Bàn Cổ đã hoàn toàn vượt qua giới hạn chịu đựng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Yêu tộc.

Trong phút chốc, đối mặt với sự xung sát của hư ảnh Bàn Cổ, Yêu tộc liền bị giết đến tan tác, từng mảng thành viên Yêu tộc bị đánh nổ tung trên hư không.

"Khốn kiếp!

Chương 222

Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Sao có thể, Vu tộc đáng chết sao lại có thủ đoạn như vậy!" Sắc mặt Đế Tuấn và những người khác đều trở nên vô cùng khó coi, hai mắt đỏ ngầu.

Vốn tưởng rằng dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đủ để hoàn toàn khống chế chiến trường, nhưng kết quả hiện tại hoàn toàn khác với dự tính, khoảng cách giữa lý tưởng và hiện thực thực sự quá lớn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng toàn bộ Yêu tộc thật sự sẽ thất bại thảm hại, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

"Nhị lang Vu tộc, giết cho ta, giết sạch lũ súc sinh lông lá đáng chết này!

Thiên địa do Phụ Thần khai tịch nên do Vu tộc ta bảo vệ!

Không phải đám súc sinh lông lá này có thể nhúng chàm!" Phía dưới, đám Tổ Vu lúc này hiển nhiên cũng đã giết đến đỏ mắt, trực tiếp điều khiển hư ảnh Bàn Cổ, đi đầu, điên cuồng xung sát vào đại quân Yêu tộc đối diện.

Những đòn tấn công kinh hoàng cũng không ngừng công kích vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên hư không.

"Mở cho ta!" Đột nhiên, hư ảnh Bàn Cổ trên hư không, hư ảnh Khai Thiên Phủ trong tay đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, một luồng khí tức lăng lệ vô song bùng nổ, mang theo khí tức ngút trời kinh hoàng hung hăng chém về phía đại trận trên hư không.

“Oanh oanh oanh oanh...” “Rắc!” Chỉ nghe từng tiếng nổ kinh hoàng vang lên, hình chiếu thái cổ tinh không trên hư không bắt đầu rung chuyển dữ dội, dường như cả bầu trời sắp nứt toác.

Đối mặt với cú va chạm kinh hoàng, Đế Tuấn, Thái Nhất và các cao thủ đỉnh tiêm khác của Yêu tộc, Thập Đại Yêu Thánh, ba trăm sáu mươi lăm Yêu Thần tự nhiên là những người gánh chịu đầu tiên, từng ngụm máu tươi phun ra.

Ngay sau đó là một tiếng giòn tan vang lên, đối mặt với những đòn tấn công liên tiếp của hư ảnh Bàn Cổ, cuối cùng cũng đã đạt đến giới hạn chịu đựng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tấm màn trời trên hư không tức thì sụp đổ, hàng trăm vạn Yêu tộc đổ máu trên hư không, thương vong vô số.

Không còn sự bảo vệ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phe Yêu tộc thất bại thảm hại, gần như sụp đổ trong nháy mắt.

“Giết!” Phía Vu tộc, sau khi thấy cảnh này, sát ý trên người điên cuồng dâng lên, sĩ khí đại chấn, điên cuồng xông vào trận doanh Yêu tộc.

Cả chiến trường trực tiếp xuất hiện cục diện một chiều, toàn bộ Yêu tộc tan tác.

Vô số thành viên Yêu tộc đổ máu trên hư không, cả cục diện từ thế cân bằng trước đó biến thành một cuộc tàn sát một chiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Yêu tộc thất bại hiển nhiên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Phía dưới, đám Vu tộc hiển nhiên cũng như thấy được ánh sáng, càng chiến càng hăng.

Thập nhị Tổ Vu càng điên cuồng thúc giục hư ảnh Bàn Cổ không ngừng xung sát, mỗi một đòn đều mang đến sát thương kinh hoàng

hơn.

Ngay cả những cao thủ đỉnh tiêm của Yêu tộc lúc này cũng như chó nhà có tang, bị truy đuổi chạy toán loạn, trông vô cùng thảm hại.

"Đế Tuấn, đi chết đi!" Lúc này, giọng của Đế Giang cũng vang lên, ngay sau đó, hư ảnh Bàn Cổ lập tức khóa chặt Đế Tuấn trong đám đông, một đạo rìu mang lăng lệ vô song mang theo khí tức hủy diệt hung hăng bao trùm lên người Đế Tuấn.

"Bệ hạ cẩn thận!" Thấy cảnh này, không ít cao thủ Yêu tộc xung quanh kinh hãi hét lên.

Phải biết Đế Tuấn là Yêu hoàng của Yêu tộc, nếu Đế Tuấn vẫn lạc, đối với Yêu tộc tuyệt đối là một đòn đả kích trời giáng, thậm chí sẽ thật sự không gượng dậy nổi.

"Không ổn!" Đế Tuấn thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng, Hà Đồ Lạc Thư trong tay được thúc giục đến cực hạn, bao phủ toàn thân.

"Bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức!" Thấy hành động của Đế Tuấn, đáy mắt Thập nhị Tổ Vu lóe lên vẻ trào phúng.

Hà Đồ Lạc Thư tuy là Tiên Thiên Linh Bảo không tồi, thậm chí là tồn tại đỉnh tiêm trong số Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hiển nhiên không đủ để ngăn cản sự sắc bén của hư ảnh Khai Thiên Phủ.

"Ầm!" "Rắc!" Quả nhiên như họ tưởng tượng, ngay khi hai bên va chạm, phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư như một lớp giấy cửa sổ, lập tức bị xuyên thủng.

Rìu mang kinh hoàng chỉ dừng lại một thoáng rồi lại một lần nữa bao trùm lên người Đế Tuấn.

Một luồng tử khí kinh hoàng từ đáy lòng Đế Tuấn dâng lên, hắn biết rất rõ, nếu một đòn này trúng, tuyệt đối thập tử vô sinh.

“Huynh trưởng, để ta cứu huynh!” Thái Nhất ở không xa thấy vậy, đáy mắt lóe lên vẻ quyết đoán, mạnh mẽ đập vào ngực, một ngụm tâm huyết phun ra, rơi thẳng lên Hỗn Độn Chung trong tay.

Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn Chung tỏa sáng rực rỡ, khí tức tăng vọt gấp mấy lần so với trước, nghênh phong mà lớn, lập tức chắn trước mặt Đế Tuấn.

“Không ai cứu được đâu, mở cho ta!” Đế Giang thấy vậy, đáy mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, hư ảnh Bàn Cổ Phủ trên hư không lại một lần nữa tỏa sáng, khí tức cũng tăng lên không ít.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã va chạm.

“Đang!” Một tiếng va chạm kinh hoàng vang lên, dư âm hủy diệt điên cuồng lan ra bốn phương tám hướng.

Ánh sáng nhật nguyệt tinh thần trên Hỗn Độn Chung tỏa sáng rực rỡ, như hóa thành một vùng hỗn độn tinh không.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh sáng liền lập tức ảm đạm.

Mặc dù uy năng của Hỗn Độn Chung vô cùng kinh khủng, nhưng tu vi của Thái Nhất hiển nhiên không đủ để phát huy hết toàn bộ uy lực.

Lần giao phong này hiển nhiên cũng thất bại, Hỗn Độn Chung bị đánh bay ra ngoài, Thái Nhất như bị sét đánh, từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra.

Ngay sau đó, đòn tấn công kinh hoàng trực tiếp rơi xuống người Đế Tuấn.

Trong sát na, cả người Đế Tuấn như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, toàn thân máu thịt be bét, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Nhưng vì có Hỗn Độn Chung cản trở lúc nãy, hắn cũng giữ được

một mạng, nhưng thương thế trên người cũng khiến hắn gần như mất đi chiến lực.

"Chết đi!" Đối diện, Thập nhị Tổ Vu hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hư ảnh Bàn Cổ lại một lần nữa động thủ.

Nhưng lần này mục tiêu không chỉ có Đế Tuấn, mà là cả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc này cả hai đều bị trọng thương, mất hết chiến lực, nếu giết được họ, cả Yêu tộc e rằng sẽ thật sự xong đời.

"Dừng tay đi!" Ngay khi hư ảnh Khai Thiên Phủ sắp rơi xuống người Đế Tuấn và Thái Nhất, đột nhiên, thời không xung quanh dường như hoàn toàn ngừng lại, sau đó một bóng người hiện ra, vươn một ngón tay, nhẹ nhàng hóa giải một đòn của hư ảnh Bàn Cổ.

"Lão sư!?" "Đạo Tổ!?" Thấy người đến, mọi người có mặt đều sững sờ, hiển nhiên đều nhận ra bóng người trước mắt.

Không ai khác, chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp thân Thiên Đạo.

Chương 223

Sự xuất hiện của Hồng Quân rõ ràng nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Nhưng rất nhanh, trên mặt đám người Yêu tộc lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Theo họ thấy, sự xuất hiện của Hồng Quân đã cho họ cơ hội thở dốc.

Đối diện, sắc mặt đám Tổ Vu hiển nhiên không tốt đẹp gì.

Phải biết, mắt thấy sắp diệt sát được Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉ cần diệt được hai người họ, thì tỷ lệ thắng trong cuộc tranh bá Vu Yêu ít nhất có thể đạt tám thành, thậm chí cao hơn, gần như có thể khóa chặt thân phận bá chủ thiên địa.

Bây giờ Hồng Quân xuất hiện, khiến mọi thứ đều hóa thành bọt nước, sắc mặt bọn họ hiển nhiên sẽ không tốt đẹp.

"Chuyện hôm nay đến đây là hết, từ nay về sau trong Hồng Hoang thiên địa, Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất, trong vòng ngàn năm không được xảy ra bất kỳ tranh đấu nào!" Giọng nói lạnh lùng của Hồng Quân vang lên.

"Vâng, lão sư/Đạo Tổ!" Nghe lời Hồng Quân, phe Yêu tộc tự nhiên mừng rỡ, không chút do dự, lập tức đồng ý yêu cầu của Hồng Quân.

"Dựa vào đâu!

Vu tộc ta không phục!" Nhưng đối diện, mấy vị Tổ Vu hiển nhiên đã nổi giận.

Đùa sao, mắt thấy thắng lợi sắp đến tay lại vuột mất, trong lòng

làm sao có thể cam tâm.

Lần này là đánh cho Yêu tộc một đòn bất ngờ, là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Nếu có lần sau, Yêu tộc một khi có phòng bị, e rằng sẽ rất khó khăn.

"Hừ!" Thấy cảnh này, sắc mặt Hồng Quân cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này Hồng Quân chính là Thiên Đạo Hồng Quân, là hóa thân của Thiên Đạo.

Một luồng uy áp vô thượng kinh hoàng từ trên người Hồng Quân tỏa ra.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy cả người mình như biến thành một con kiến.

"Đáng chết, đáng ghét!

Hôm nay không ai có thể ngăn cản ta, Đế Tuấn và Thái Nhất phải chết, Đạo Tổ cũng không được!

Toàn lực ra tay!" Cảm nhận được uy áp kinh hoàng đó, đám Tổ Vu lại không hề sợ hãi, ngược lại còn kích phát hung tính.

Một luồng khí tức hung hãn cổ xưa từ trên người họ tỏa ra.

Ngay sau đó, Thập nhị Tổ Vu trực tiếp hung hăng đập vào ngực, từng ngụm tâm huyết phun ra.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người hư ảnh Bàn Cổ trên hư không tức thì tăng vọt.

Hư ảnh vốn có như sắp hóa thành thật, khí tức kinh hoàng đó mạnh hơn trước đó gấp mười lần không chỉ, một luồng chiến ý vô thượng từ trên hư ảnh bộc phát ra, như một vị chiến thần vô thượng

đứng sừng sững giữa đất trời.

"Giết!" "Khai Thiên Cửu Thức!" Ngay sau đó, hư ảnh Bàn Cổ động thủ.

Động tác của hư ảnh Bàn Cổ không nhanh, thậm chí rất chậm, hư ảnh Khai Thiên Phủ trong tay mang theo một quỹ tích vô cùng huyền diệu, như thể khai thiên tích địa, trực tiếp bao trùm lên người Hồng Quân đối diện.

"Khí tức này..." "Sao có thể!?

Đám kiến hôi này sao có thể có bí thuật kinh khủng như vậy!" "Thật mạnh!" Lúc này, sau khi cảm nhận được khí tức kinh hoàng bùng nổ từ hư ảnh Bàn Cổ, sắc mặt của đám đại thần thông giả đang âm thầm quan sát chiến trường cũng kịch biến.

Đặc biệt là Tam Thanh và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, vẻ mặt vô cùng chấn động nhìn hư ảnh kinh hoàng đó, bởi vì từ trên người hư ảnh Bàn Cổ lúc này, họ cảm nhận được một luồng uy hiếp kinh hoàng.

Họ cảm thấy nếu đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ ở trạng thái này, nếu để đòn tấn công kinh hoàng đó rơi trúng người, mặc dù là Thiên Đạo Thánh Nhân có nguyên thần ký thác hư không sẽ không vẫn lạc, nhưng tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

Thậm chí Thánh Nhân Pháp Thân sẽ trực tiếp bị đánh nát.

Thánh Nhân Pháp Thân là sau khi chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, dùng Thiên Đạo chi lực ngưng tụ ra thân thể hoàn toàn mới, mạnh hơn thân thể trước đó không ít.

Nếu Thiên Đạo Pháp Thân bị đánh nát, đối với tu sĩ khác thì đã vẫn lạc.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể hội tụ Thiên Đạo chi lực để

ngưng tụ lại, nhưng cái giá phải trả và thời gian tuyệt đối sẽ vô cùng kinh khủng.

Sau khi chứng đạo, trong lòng họ hiển nhiên đều sinh ra một loại tâm thái xem chúng sinh như kiến hôi, căn bản không đặt sinh linh khác vào mắt.

Nhưng vào lúc này, từ trên người hư ảnh Bàn Cổ, họ cảm nhận được một luồng uy hiếp kinh hoàng.

Sự chú ý của từng người đều dán chặt vào tình hình trong sân.

"Hừ!" Thiên Đạo Hồng Quân đối diện nhìn đòn tấn công kinh hoàng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, Hồng Quân trực tiếp vươn ra một ngón tay, điểm một chỉ.

"Tìm chết!" Thấy hành động của Hồng Quân, Thập nhị Tổ Vu đối diện dường như cảm thấy bị sỉ nhục.

Theo họ thấy, hành động của Hồng Quân quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất.

Trong khoảnh khắc, khí huyết trong cơ thể lại một lần nữa điên cuồng dâng lên, khí tức của hư ảnh Bàn Cổ lại tăng lên không ít, đòn tấn công hủy diệt kinh hoàng trực tiếp bao trùm lên người Hồng Quân.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Ngay khi ngón tay của Hồng Quân va chạm với hư ảnh Bàn Cổ Phủ, cảnh tượng Hồng Quân bị đánh bay như trong tưởng tượng đã không xảy ra, ngược lại, hư ảnh Khai Thiên Phủ trong tay hư ảnh Bàn Cổ rung chuyển dữ dội, ngay sau đó trực tiếp vỡ tan.

Một luồng sức mạnh bá đạo kinh hoàng tức thì quét ra, thân thể hư ảnh Bàn Cổ chấn động mạnh, cuối cùng trực tiếp tan rã trên hư không.

Chỉ một ngón tay đã trực tiếp trấn áp hoàn toàn hư ảnh Bàn Cổ.

“Phụt...” Ngay khi hư ảnh Bàn Cổ tan vỡ, phía dưới Thập nhị Tổ Vu cũng như bị sét đánh.

Hư ảnh Bàn Cổ là do huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể họ kết hợp với tinh khí thần và bí pháp triệu hoán ra.

Lúc này hư ảnh Bàn Cổ tan vỡ, hiển nhiên họ cũng phải chịu phản phệ kinh hoàng, thân thể trực tiếp rơi xuống, khí tức trên người cũng trở nên uể oải, rõ ràng đã bị trọng thương.

Chương 224

Ai nấy đều không thể tin được nhìn Hồng Quân trên hư không, đáy mắt tràn đầy kinh hãi.

Kết quả này hiển nhiên là điều họ nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Phải biết rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là trận pháp truyền thừa của họ, là lá bài tẩy mạnh nhất, cũng là chỗ dựa lớn nhất.

Vốn dĩ họ cho rằng, dựa vào đại trận kinh hoàng này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không sợ.

Nhưng bây giờ, đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, bí pháp của họ lại bị phá giải một cách nhẹ nhàng như vậy, sự kinh hãi trong lòng có thể biết được.

"Hít..." Cùng lúc đó, đám thành viên Yêu tộc đối diện thấy cảnh này cũng đều kinh ngạc, hiển nhiên cũng bị thực lực kinh hoàng của Hồng Quân trấn trụ.

"Thật mạnh, thực lực thật kinh khủng!" "Thực lực của lão sư quả nhiên sâu không lường được!" "Xem ra thực lực của lão sư còn mạnh hơn ta tưởng tượng rất nhiều!" Nhưng người chấn động nhất không phải là họ, mà là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đang ở trong bóng tối.

Vốn dĩ họ cho rằng, sau khi chứng đạo, địa vị của họ cũng gần bằng Hồng Quân, thực lực dù không bằng, cũng không nên kém quá nhiều.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến thủ đoạn kinh hoàng của Hồng Quân, họ mới ý thức được, tất cả hiển nhiên đều có chút đơn phương.

Thực lực của Hồng Quân quá mạnh, mạnh đến mức vượt qua sức

tưởng tượng của họ.

Hồng Quân có thể dễ dàng trấn áp hư ảnh Bàn Cổ như vậy, thì cũng có thể dễ dàng trấn áp họ, thậm chí còn đơn giản hơn nhiều...

"Thực lực thật mạnh mẽ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, ít nhất là thực lực trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên!

Không hổ là Hồng Quân Đạo Tổ, thực lực quả nhiên mạnh mẽ!" Trong thánh địa Nhân tộc, Tần Hạo lúc này hiển nhiên cũng đang quan sát tình hình trong sân.

Thấy Hồng Quân ra tay, hắn nhanh chóng có một phán đoán về thực lực của Hồng Quân.

Trong mắt tu sĩ bình thường, Thánh Nhân là một cảnh giới, nhưng Tần Hạo lại biết rất rõ, Thánh Nhân căn bản không phải cảnh giới, chỉ là một quả vị.

Cảnh giới tương ứng với quả vị Thánh Nhân thực tế là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khác với những cảnh giới trước, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không đơn giản được chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, mà tổng cộng được chia thành cửu trọng thiên.

Ví dụ như Tam Thanh và những người vừa mới chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, thực tế tu vi cũng chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhất Trọng Thiên mà thôi.

Ngay cả Lão Tử cao nhất, lúc này e rằng cũng chỉ là Nhất Trọng Thiên đỉnh phong, ngay cả Nhị Trọng Thiên cũng chưa đạt tới.

Bởi vì họ chứng đạo bằng Hồng Mông Tử Khí, thực tế là đi đường tắt, sau này muốn nâng cao tu vi, gần như là khó càng thêm khó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên

Tam Trọng Thiên gần như đã là cực hạn của họ.

Uy năng mà hư ảnh Bàn Cổ vừa bộc phát ít nhất là tồn tại ở cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên đỉnh phong, thậm chí Tứ Trọng Thiên.

Hồng Quân lại dễ dàng trấn áp như vậy, thì thực lực ít nhất cũng phải đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên trở lên mới được...

"Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất, trong vòng ngàn năm không được có bất kỳ xung đột nào, các ngươi có dị nghị gì không?" Giọng của Hồng Quân lại một lần nữa vang lên, ánh mắt cũng lướt qua các cao tầng của hai tộc Vu Yêu.

"Tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ!" Đám người Yêu tộc vội vàng lên tiếng.

Có được kết quả như vậy, tự nhiên họ đồng ý rất nhanh chóng.

"Hừ!" Đám người Vu tộc tuy trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng sau khi chứng kiến thực lực của Hồng Quân, hiển nhiên cũng biết rất rõ, với thực lực của họ, trước mặt Hồng Quân căn bản không có chút đất để mặc cả, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

"Nếu đã như vậy, vậy thì các ngươi tan đi đi!" Hồng Quân lạnh lùng nói, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, bóng dáng Hồng Quân cũng trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Lũ quạ ba chân đáng chết, cứ chờ đấy cho ta.

Sau ngàn năm, chính là lúc Yêu tộc thiên đình các ngươi diệt vong!

Lần sau sẽ không có vận may tốt như vậy đâu!" Đế Giang ánh mắt lạnh lẽo nói.

Mặc dù bây giờ hắn có một thôi thúc muốn đi giết Đế Tuấn và

Thái Nhất, nhưng sau khi thấy thực lực kinh hoàng của Hồng Quân, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

"Hừ, cuồng vọng, lần sau nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!

Bá chủ thiên địa chỉ có thể là Yêu tộc ta!

Chúng ta đi!" Đế Tuấn cũng lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng trực tiếp ra lệnh cho đám người Yêu tộc rút về thiên đình.

Lần này Yêu tộc tổn thất thảm trọng, thật sự là thương gân động cốt, phải nhanh chóng trở về nghỉ ngơi hồi phục.

"Hừ!" Phía dưới, đám người Vu tộc thấy vậy cũng hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng trực tiếp rời khỏi chiến trường.

Nhưng sắc mặt ai nấy đều tái mét, thắng lợi sắp đến tay lại không hiểu sao biến mất, đổi lại là ai e rằng cũng không thể chấp nhận...

"Ngàn năm, ngàn năm, tối đa chỉ còn ngàn năm nữa thôi, phải nắm chặt thời gian!" Trong thánh địa Nhân tộc, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ khẩn trương, bởi vì khoảng cách đến kỳ hạn vạn năm mà Nữ Oa quy định cũng vừa đúng còn lại ngàn năm.

Tiếp theo đây, Nhân tộc hiển nhiên sẽ phải đối mặt với thử thách kinh khủng nhất.

Trầm ngâm một lát, Tần Hạo trực tiếp lấy ra mấy miếng ngọc phù, dùng sức bóp nát.

"Tộc trưởng!" Chỉ một lát sau, mấy bóng người đã xuất hiện trước mặt Tần Hạo, dẫn đầu chính là ba người Toại Nhân Thị, phía sau là Huyền Đô, Tam Tiêu, ngoài ra Diệp Phàm và những người khác cũng có mặt.

Những người này có thể nói là những tồn tại mạnh nhất trong toàn bộ Nhân tộc.

Sau mấy ngàn năm, tu vi của mọi người đều có sự tiến bộ không nhỏ.

Mấy người Toại Nhân Thị đều ít nhất đã nâng cao được một tiểu cảnh giới.

Nhưng thay đổi lớn nhất lại là những tinh nhuệ của thiên đình mà Diệp Phàm mang đến từ thế giới Già Thiên.

Mấy người cốt cán của thiên đình ít nhất đều là tồn tại cấp Thái Ất Kim Tiên, trong đó Diệp Phàm và những người khác đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cách Đại La Kim Tiên cũng chỉ một bước ngắn.

Nhưng người có tu vi cao nhất lại không phải Diệp Phàm, cũng không phải Vô Thủy và mấy người khác, mà là Nữ Đế.

Đúng vậy, Nữ Đế.

Chương 225

Bởi vì Nữ Đế và Tần Hạo trước đây đều tu luyện Bất Diệt Thôn Thiên Công, công pháp này có thể nói là tồn tại vô cùng bá đạo.

Ở Hồng Hoang thiên địa, các loại huyết mạch mạnh mẽ nhiều vô số kể.

Trong mấy ngàn năm, Nữ Đế tự nhiên cũng thăng tiến một mạch, đi đầu đột phá Thái Ất Kim Tiên, đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên.

"Không tồi, xem ra thu hoạch của các ngươi những năm nay đều không tồi!" Tần Hạo lướt mắt nhìn mọi người xung quanh, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Mặc dù tu vi của những người này so với hai tộc Vu Yêu còn có không ít chênh lệch, nhưng tiềm lực và thiên phú tuyệt đối có thể nói là kinh khủng.

"Tất cả đều là công lao của tộc trưởng!" Mọi người cũng lần lượt lên tiếng.

"Không biết tộc trưởng tìm chúng ta có chuyện gì, có phải có đại sự xảy ra không?

Chẳng lẽ có liên quan đến đại chiến Vu Yêu trước đó?" Toại Nhân Thị ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo, lên tiếng hỏi.

"Đúng là như vậy!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Không biết tộc trưởng có phân phó gì!?" Toại Nhân Thị cũng lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tần Hạo triệu tập nhiều người như vậy đến đây, hiển nhiên tuyệt đối không phải chuyện tầm thường.

“Chuyện ta giao cho các ngươi tìm kiếm người trước đây làm thế nào rồi?” Tần Hạo lên tiếng hỏi.

“Bẩm tộc trưởng, chuyện này chúng ta vẫn luôn làm.

Hiện tại sau khi chúng ta mấy người tầng tầng kiểm tra, tổng cộng đã chọn ra được tám mươi mốt người phù hợp yêu cầu.

Những người này mặc dù thiên phú không cao, thậm chí có chút bình thường, nhưng ở các phương diện khác quả thực kinh tài tuyệt diễm, quan trọng nhất là đối với Nhân tộc tuyệt đối trung thành, rất phù hợp yêu cầu của bệ hạ!” Toại Nhân Thị nói.

“Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì từ trong số những người này chọn ra 27 người ưu tú nhất, để họ lập lời thề, sau đó ban cho họ Hoàng Trung Lý!” Nói xong, Tần Hạo vung tay, một hộp ngọc cực lớn xuất hiện trong tay hắn, bên trong chính là ba mẻ quả Hoàng Trung Lý thu hoạch được trong chín ngàn năm. 【Bình thường ba vạn năm một mẻ, chín vạn năm ba mẻ, không gian đạo trường có gia tốc thời gian gấp mười!】 “Hoàng Trung Lý!?

Vậy chẳng phải Nhân tộc chúng ta lại có thể có thêm hai mươi bảy vị tồn tại cấp Đại La Kim Tiên sao!?” Mấy người Toại Nhân Thị thấy Hoàng Trung Lý quen thuộc trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Họ đều đã dùng qua Hoàng Trung Lý, tự nhiên hiểu được sự kinh khủng của nó.

“Đúng là như vậy, nhưng Hoàng Trung Lý này có chút khác biệt với loại các ngươi đã dùng!” Ngay lập tức Tần Hạo cũng đơn giản nói về những mặt trái của những quả Hoàng Trung Lý này.

“Hóa ra là vậy, nhưng dù thế, nó cũng tuyệt đối là vật nghịch thiên.

Với tư chất của họ, dù có toàn lực bồi dưỡng, cả đời nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Kim Tiên đã là rất tốt rồi, thậm chí ngay cả Tiên đạo cũng khó thành.

Hoàng Trung Lý tuy có khuyết điểm, nhưng đối với họ, tuyệt đối là cơ duyên trời cho!" Hữu Sào Thị cũng gật đầu nói.

"Đúng là như vậy!" Những người còn lại thấy vậy cũng lần lượt gật đầu.

Thứ có thể trực tiếp khiến người ta lập địa thành Đại La Kim Tiên, tuyệt đối là vật nghịch thiên.

"Ngoài những thứ này ra..." Sau đó Tần Hạo lại một lần nữa giao phó tất cả các bố trí khác.

Điều hắn muốn làm là chưa mưa đã lo, cố gắng hết sức giảm thiểu tổn thất của Nhân tộc trong đại kiếp sắp tới, cố gắng bảo toàn Nhân tộc.

"Tộc trưởng yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để tộc trưởng thất vọng!" Sau khi nghe xong sự sắp xếp của Tần Hạo, Toại Nhân Thị và những người khác cũng vẻ mặt kiên định nói.

"Bệ hạ, vậy còn chúng thần thì sao?" Lúc này Diệp Phàm ở phía sau cũng không nhịn được hỏi, vừa rồi Tần Hạo không hề sắp xếp nhiệm vụ cho họ.

"Nhiệm vụ của các ngươi bây giờ chỉ có một, đó là tu luyện, tranh thủ sớm ngày bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tiếp theo ta sẽ đưa các ngươi đến một bí cảnh để bế quan, hy vọng khi các ngươi ra ngoài đều có thể bước vào Đại La Kim Tiên!" Tần Hạo lên tiếng nói.

Lúc này mấy người Diệp Phàm đều đã ở Thái Ất Kim Tiên, nhưng sau khi đến cảnh giới này, quan trọng nhất là cảm ngộ thiên địa pháp

tắc.

Trong tình hình bình thường, dù thiên phú dị bẩm, cũng cần phải tốn rất nhiều thời gian mới được.

Nhưng Tần Hạo trong tay lại có thánh vật ngộ đạo Ngộ Đạo Thiên Bia, cho nên Tần Hạo chuẩn bị để họ tiến vào không gian đạo trường bế quan.

"Vâng, bệ hạ!" Diệp Phàm và những người khác tự nhiên không có chút dị nghị nào với sự sắp xếp này. ...

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Tần Hạo cũng không do dự, cũng bắt đầu khẩn trương chuẩn bị.

"Ừm?" Một ngày nọ, đột nhiên Tần Hạo cảm thấy trong cơ thể Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút truyền đến một luồng dị động.

"...

Lục Đạo Luân Hồi cuối cùng cũng sắp hiện thế rồi sao..." Cảm ứng được sự dao động truyền đến, đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng, gần như trong nháy mắt đã có suy đoán.

"Cũng được, đến lúc đi một chuyến rồi!" Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, trong đầu cũng bất giác hiện ra một bóng người.

Theo sự cảm ứng của Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, Tần Hạo cũng đi về một hướng. ...

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

Khi Tần Hạo đi qua một sơn cốc không mấy nổi bật, một bóng người mặc váy dài màu vàng ngỗng, ôn nhu hiền thục xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Không ai khác, chính là Hậu Thổ đã từng có giao tình với Tần Hạo.

Ngay khi ánh mắt Tần Hạo rơi vào người Hậu Thổ, Hậu Thổ dường như cũng cảm ứng được, trực tiếp quay người, ánh mắt cũng rơi vào người Tần Hạo.

"Tần Hạo đạo hữu??" Thấy dáng vẻ của Tần Hạo, Hậu Thổ cũng sững sờ, ngay sau đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng khác thường.

"Hậu Thổ đạo hữu, đã lâu không gặp!" Tần Hạo nhìn Hậu Thổ trước mắt, trong mắt cũng có một thoáng hoảng hốt, sau đó nhanh chóng hồi phục, cười nói.

Chương 226

“Đã lâu không gặp rồi.

Đạo hữu nay ở Hồng Hoang danh tiếng lẫy lừng, ta còn tưởng đạo hữu thành danh rồi sẽ không nhớ đến tiểu nữ tử nữa chứ!” Lúc này giọng của Hậu Thổ cũng vang lên.

“Ách...” Nghe lời của Hậu Thổ, không biết vì sao Tần Hạo lại cảm nhận được một luồng oán giận chua lòm trong giọng điệu của đối phương, hiển nhiên có chút không giống với Hậu Thổ trong ấn tượng của hắn.

“Khụ khụ, sao có thể.

Chuyện năm đó phải đa tạ Hậu Thổ đạo hữu.

Những năm nay ta cơ bản đều bế quan!” Tần Hạo ho khan một tiếng, sau đó giải thích.

“Vậy sao...

Không biết đạo hữu đến đây có chuyện gì?” Hậu Thổ gật đầu, chấp nhận lời giải thích này của Tần Hạo, sau đó ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía hắn.

“Không có gì, chỉ là ra ngoài đi dạo thôi!” Tần Hạo ‘trái lương tâm’ nói, không thể nói là vì cảm nhận được sự dị động của Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút mới đến đây được.

“Vậy sao, hay là chúng ta cùng đi nhé!” Hậu Thổ đột nhiên lên tiếng.

Nhưng ngay sau đó Hậu Thổ hiển nhiên cũng ý thức được có vẻ hơi đường đột, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

“Cầu còn không được!” Nhìn Hậu Thổ e thẹn, trái tim Tần Hạo cũng không chịu thua kém mà đập loạn xạ.

Nhưng cả hai đều không phải người tầm thường, rất nhanh đã điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó bắt đầu đi lang thang không mục đích trong Hồng Hoang. ...

Một ngày nọ, hai người Tần Hạo đến một nơi hoang tàn.

Nơi này chính là chiến trường đại chiến Vu Yêu trước đó.

“Ai...” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hậu Thổ cũng thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ bi mẫn.

“Sao vậy, có chuyện gì phiền lòng sao?” Nhìn dáng vẻ của Hậu Thổ trước mắt, trong lòng Tần Hạo cũng sinh ra một luồng thương tiếc không tên.

Trong khoảng thời gian này, hai người cùng nhau du ngoạn, quan hệ đã thân mật hơn trước rất nhiều, thậm chí gần như đã vượt qua mức độ đạo hữu bình thường.

“Tần Hạo, sau ngàn năm nữa Vu tộc ta thật sự sẽ thắng sao?” Hậu Thổ từ từ ngẩng đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

“Vu tộc không phải có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?” Tần Hạo nhìn Hậu Thổ trước mắt, lên tiếng nói.

“Không biết, ta cũng không biết vì sao, gần đây luôn có cảm giác bất an, dường như có chuyện không tốt sắp xảy ra.

Nay Hồng Hoang thiên địa, sinh linh lầm than, đây không phải là kết quả ta muốn.

Nếu như vậy, Vu tộc chiến thắng Yêu tộc thì đã sao...” Hậu Thổ lên tiếng, vẻ mặt cũng ngày càng phức tạp.

Thấy dáng vẻ của Hậu Thổ, Tần Hạo cả người cũng trầm mặc.

Kết quả của đại chiến Vu Yêu không ai rõ hơn hắn, hiển nhiên cũng không biết nên an ủi Hậu Thổ thế nào.

"Tần Hạo, ngươi có biết điều gì đó phải không?" Đột nhiên Hậu Thổ ngẩng đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Vì sao lại hỏi vậy, ta đâu phải Thiên Đạo Thánh Nhân!" Tần Hạo sững sờ, cuối cùng lên tiếng.

"Không biết, có lẽ là trực giác đi.

Mặc dù ngươi không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng ngươi còn bí ẩn hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân.

Quan trọng nhất là, ngươi có quan hệ với Phụ Thần, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân đối với ngươi cũng có chút kiêng kỵ!" Hậu Thổ lên tiếng, giọng điệu cũng trở nên vô cùng chắc chắn.

Nghe lời của Hậu Thổ, Tần Hạo cả người cũng trầm mặc, trong chốc lát không khí trong sân cũng trở nên có chút áp lực.

"Thôi vậy, nếu đã không thể nói, ta cũng không miễn cưỡng.

Thực ra, khi Hồng Quân Đạo Tổ ra tay trước đó, ta đã có một vài suy đoán.

Trận chiến trước đó, Vu tộc ta thắng thế trong tay, nhưng lại bị Đạo Tổ cưỡng ép ngăn cản, lập ra cái gọi là thiên niên chi ước.

Ngàn năm sau chắc chắn sẽ có vô số biến số.

Vu tộc ta không có nguyên thần, chỉ tu pháp tắc, không tu thiên đạo, khó mà chấp chưởng được phương thiên địa này.

Hơn nữa, tính cách của Vu tộc ta thà gãy không cong, e rằng những vị Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng kia cũng không muốn thấy Hồng Hoang thiên địa trở thành thiên hạ của Vu tộc ta!"

Hậu Thổ lẩm bẩm, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất lực.

“Hậu Thổ...” Nghe lời của Hậu Thổ, Tần Hạo cả người lập tức sững sờ, hiển nhiên không ngờ Hậu Thổ lại nghĩ nhiều đến vậy.

Cùng lúc đó, tâm trạng hắn cũng trở nên càng thêm áp lực.

“Kỳ lạ là ta có những suy nghĩ này sao?

Nhưng thì sao chứ, đây là mệnh của Vu tộc ta, thân là Tổ Vu của Vu tộc, ta không thể có chút nào lùi bước!" Trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra vẻ đau khổ.

“Mệnh sao...

Ta từ trước đến nay đều không tin vào nó.

Chuyện khác ta không quản, cũng quản không nổi nhiều như vậy.

Nhưng Hậu Thổ, yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh!” Lần này, đáy mắt Tần Hạo lóe lên vẻ kiên định vô cùng, trong lòng hiển nhiên cũng đã hạ quyết tâm.

Nếu như trước đây Tần Hạo đối với Hậu Thổ có một chút thành phần tính toán và mưu đồ, thì bây giờ, những cái gọi là mưu đồ trong lòng Tần Hạo đã hoàn toàn bị vứt bỏ.

“Hả?

Tần Hạo...” Nghe lời của Tần Hạo, Hậu Thổ cũng sững sờ.

Chương 227

Nhưng khi thấy sự quyết đoán và kiên định trong đôi mắt của Tần Hạo, trái tim nàng cũng rung động, hiển nhiên cũng cảm nhận được quyết tâm của hắn.

“Cần gì phải vậy.

Mặc dù ngươi thực sự rất mạnh, nhưng Vu Yêu là một vòng xoáy kinh khủng, một khi bị cuốn vào, e rằng sẽ thân bất do kỷ!” Hậu Thổ cũng lên tiếng.

“Đúng vậy, Vu Yêu đích thực là một vòng xoáy lớn.

Với thực lực của ta quả thực không thể thay đổi được.

Nhưng tuy ta không thể thay đổi vận mệnh của hai tộc Vu Yêu, nhưng thay đổi vận mệnh của ngươi thì có thể làm được!” Đôi mắt Tần Hạo lóe lên vẻ tự tin nồng đậm.

“...” Nhìn dáng vẻ của Tần Hạo, sự rung động trong lòng Hậu Thổ càng thêm kịch liệt.

“Được rồi, không cần nói nhiều như vậy, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, giao cho ta là được rồi.

Hơn nữa, chuyện chưa xảy ra, không ai nói trước được kết quả cuối cùng!

Có lẽ sẽ có chuyển cơ cũng không chừng!” Tần Hạo lập tức nói.

“Chuyển cơ sao...

Cũng được, ta nghe ngươi!” Giọng Hậu Thổ ôn nhu nói.

Sau đó hai người lại một lần nữa đi lang thang không mục đích trong Hồng Hoang. ...

Trong nháy mắt, trăm năm đã trôi qua.

Không biết từ lúc nào, hai người Tần Hạo đã đến một nơi vô cùng âm u kinh khủng.

Một luồng hung sát chi khí vô tận kinh hoàng tràn ngập khắp thiên địa.

Trước mắt là một đại dương màu máu vô tận xuất hiện trong tầm mắt họ.

"Khí ô trọc thật kinh khủng!

Đây chính là U Minh Huyết Hải trong truyền thuyết sao?" Tần Hạo không nhịn được nói.

Trước đây Tần Hạo mặc dù đã du lịch Hồng Hoang, đi không ít nơi, nhưng U Minh Huyết Hải trước mắt lại là lần đầu tiên đến.

Hai người hoàn toàn vô ý thức mà đến nơi này.

"Là lực lượng vận mệnh trong cõi u minh sao?

Đại thế Thiên Đạo quả nhiên không thể thay đổi!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Tần Hạo cũng không quá để tâm, hơn nữa hắn cũng không có ý định thay đổi đại thế Thiên Đạo, điều hắn muốn làm chỉ là cứu Hậu Thổ mà thôi.

Lúc này, trên bầu trời huyết hải, vô số âm linh từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, hiển nhiên đều bị huyết hải thu hút.

Vô số oan hồn cũng trực tiếp tiến vào trong huyết hải, cả cảnh tượng vô cùng âm u kinh khủng.

"...

Âm linh trong thiên địa!?" Hậu Thổ thấy cảnh tượng trước mắt,

cả người cũng sững sờ.

Mặc dù trước đây nàng cũng đã thấy âm linh ở một số hung địa, nhưng so với huyết hải trước mắt, quả thực kém xa vạn dặm.

Trong thiên địa, hàng trăm triệu âm linh mênh mông hội tụ vào huyết hải, có thể tưởng tượng cảnh tượng kinh khủng đến mức nào.

"Đúng là như vậy!" Tần Hạo thực tế cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

"Đây đều là những sinh linh vẫn lạc dưới cuộc tranh đấu của Vu Yêu chúng ta sao...

Chúng ta đã mang đến cho Hồng Hoang thiên địa sự sát lục lớn như vậy sao?

Có lẽ ta thật sự đã sai rồi!" Nhìn vô tận âm linh trên hư không, Hậu Thổ trầm mặc rất lâu, miệng cũng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, khi thấy những âm linh này bị huyết hải thu nạp cuối cùng hóa thành tộc A Tu La, trong lòng Hậu Thổ dường như cũng sinh ra một loại minh ngộ không tên, dường như có thứ gì đó đã xúc động nàng, cả người cũng tỏa ra một luồng khí tức vô cùng huyền diệu, trực tiếp tiến vào một trạng thái tương tự như đốn ngộ.

Thấy cảnh này, Tần Hạo lập tức xuất hiện bên cạnh Hậu Thổ, vẻ mặt cũng lộ ra một tia cảnh giác.

Hắn biết rất rõ, trạng thái này của Hậu Thổ vô cùng hiếm có, tuyệt đối không thể bị quấy rầy, nếu không chắc chắn sẽ công dã tràng.

"Kẻ nào, dám tự tiện xông vào..." Đúng lúc này, từ trong huyết hải bên dưới, một thân ảnh kinh khủng, nanh vuốt dữ tợn trồi lên, hai mắt hung quang ngùn ngụt, ác độc nhìn chằm chằm Tần Hạo, một luồng sát khí kinh hoàng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Nhưng không đợi hắn nói xong, chỉ thấy Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, trong nháy mắt, thân ảnh kia chấn động mạnh, sau đó nổ tung, trực tiếp hóa thành một đám sương máu, hiển nhiên không thể sống sót.

Hành động của Tần Hạo tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của tộc A Tu La xung quanh.

U Minh Huyết Hải là hang ổ của tộc A Tu La, bây giờ thấy có người ở đây ngang nhiên giết hại người của tộc mình, những kẻ đó hiển nhiên cũng vô cùng tức giận, lập tức xông về phía Tần Hạo.

Nhưng kết quả cuối cùng đã quá rõ ràng.

Những tộc nhân A Tu La này nhiều nhất cũng chỉ ở cấp bậc Thiên Tiên, Huyền Tiên và Kim Tiên, trước mặt Tần Hạo thậm chí không khác gì một con kiến, chỉ trong một lần giao thủ liền bị trấn sát triệt để.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, từ sâu trong huyết hải, một luồng khí tức áp bức kinh khủng dâng lên, đi kèm với đó là một luồng sát khí ngút trời bộc phát trong nháy mắt.

Cảm nhận được luồng khí tức này, Tần Hạo không chút do dự, ý niệm vừa động, Huyền Hoàng Công Đức Tháp lập tức được tế ra, bao phủ lấy Hậu Thổ, ngăn cách khí tức của đối phương, ánh mắt cũng nhìn về phía sâu trong huyết hải.

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, Tần Hạo đã đoán được thân phận của đối phương.

Có thể có được khí thế kinh khủng như vậy ở trong U Minh Huyết Hải, ngoài Minh Hà giáo chủ ra hiển nhiên không thể là ai khác.

"Tần Hạo!?

Chương 228

Ngươi có ý gì, tại sao lại giết người của A Tu La tộc ta?" Sau khi xuất hiện, Minh Hà hiển nhiên cũng chú ý đến Tần Hạo ở phía đối diện.

Khi thấy Tần Hạo, đồng tử Minh Hà co rụt lại.

Hắn biết rất rõ sự tồn tại của Tần Hạo, lúc tranh đoạt Không Động Ấn đã được chứng kiến thực lực kinh khủng của Tần Hạo, ngay cả Tam Thanh cũng phải chịu thua.

Sau đó hắn còn cưỡng ép ngăn cản Lão Tử lập Nhân giáo, ngay cả sau khi Lão Tử chứng đạo cũng không dám trực tiếp tìm đến gây phiền phức, có thể tưởng tượng thực lực của hắn khủng bố đến mức nào.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Minh Hà lại trở lại bình thường.

Mặc dù thực lực của Tần Hạo rất mạnh, hắn biết rất rõ rằng với thực lực của mình không thể nào là đối thủ của Tần Hạo, nhưng nơi này là U Minh Huyết Hải, là sân nhà của hắn.

Hắn tu luyện Huyết Thần Tử thần thông, hàng tỷ Huyết Thần Tử dung nhập vào huyết hải, trừ phi có thể trong nháy mắt giết hết tất cả Huyết Thần Tử, nếu không Minh Hà gần như là bất tử chi thân, cái gọi là huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử chính là như vậy.

Theo hắn thấy, với thủ đoạn của mình, ít nhất có thể giữ được thế bất bại.

"Kẻ quấy rầy người khác ngộ đạo, đều đáng chết!" Tần Hạo lạnh lùng nói, ngữ khí không có chút gợn sóng nào, phảng phất như đối diện chỉ là một tu sĩ bình thường.

“Hả?

Ngộ đạo?” Nghe thấy lời của Tần Hạo, Minh Hà cũng ngẩn ra, lúc này mới để ý đến Hậu Thổ ở bên cạnh.

Khi thấy trạng thái của Hậu Thổ, mặt hắn cũng sững sờ, với kiến thức của hắn hiển nhiên cũng nhìn ra được trạng thái của Hậu Thổ lúc này, đồng thời cũng hiểu được vì sao Tần Hạo trước đó lại tức giận như vậy.

Nhưng dù vậy, Tần Hạo đã giết nhiều tinh nhuệ A Tu La như thế, trong lòng Minh Hà hiển nhiên vẫn có chút khó chịu, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng có phần không thiện cảm.

Đối với Hậu Thổ, Minh Hà hiển nhiên không muốn chọc vào, dù sao danh tiếng của Thập Nhị Tổ Vu thực sự quá đáng sợ, Vu tộc lại là một trong những bá chủ của thiên địa, thực lực không cần phải bàn cãi.

Nếu đối phương thật sự quyết tâm tấn công U Minh Huyết Hải, dù hắn tự tin có thể bảo toàn tính mạng, cuối cùng cũng chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

Còn Tần Hạo, tuy thực lực mạnh, nhưng chỉ có một mình hắn.

Nhân tộc tuy đông người, nhưng trong mắt hắn, ngoài Tần Hạo ra, những người còn lại đều như kiến hôi, hoàn toàn không tạo thành uy hiếp.

Huống hồ, với tư cách là giáo chủ A Tu La giáo, Tần Hạo đã giết nhiều tộc nhân A Tu La như vậy, nếu ngay cả một câu cũng không nói, thì thể diện của hắn rõ ràng không còn.

“Nhưng dù vậy thì sao, các hạ giết nhiều người của A Tu La tộc ta như vậy, không nên cho bản lão tổ một lời giải thích sao?” Minh Hà lập tức nói thẳng.

“Giải thích?

Ngươi muốn giải thích thế nào?” Nghe lời của đối phương, Tần Hạo cũng cười lạnh một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng từ trên người hắn bộc phát ra.

Lúc này, thực lực của Tần Hạo so với sau khi trảm thi trước đó đã tăng lên không ít, tuy chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không còn xa nữa.

“Những kẻ đó chết chưa hết tội, nếu ngươi có ý kiến, vậy thì làm một trận, xem ai hơn ai là được!” Tần Hạo nói thẳng thừng.

Trong Hồng Hoang thiên địa, nắm đấm của ai lớn thì người đó là chân lý, vì vậy hắn lười phải nói nhảm với đối phương.

“Các hạ có phần quá cuồng vọng rồi, thực lực của các hạ tuy không yếu, nhưng bản lão tổ cũng không phải dễ bắt nạt!” Nghe lời của Tần Hạo, Minh Hà cũng lạnh lùng nói.

“Nếu đã như vậy, bớt nói nhảm đi, làm một trận đi!” Tần Hạo trực tiếp lên tiếng, thân hình cũng bay vọt lên, đối diện với Minh Hà lão tổ.

Bên dưới có Huyền Hoàng Công Đức Tháp bảo vệ Hậu Thổ, trừ phi có Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không gần như không thể quấy rầy được nàng.

“Được!

Nếu đã như vậy, vậy thì để bản lão tổ lĩnh giáo thủ đoạn của các hạ!” Minh Hà cũng không nói nhảm nữa, lạnh lùng nói, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân trực tiếp tế ra, cùng lúc đó, hai món sát phạt chí bảo Nguyên Đồ và A Tỳ cũng được thúc đẩy đến cực hạn.

Đối mặt với Tần Hạo, Minh Hà hiển nhiên cũng không dám có

chút xem thường.

"Giết!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy ánh sáng trên Nguyên Đồ và A Tỳ rực rỡ, một luồng sát ý sắc bén vô song bộc phát trong nháy mắt.

Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng sát ý huyết tinh kinh khủng bao trùm toàn thân, cả người phảng phất như tiến vào một biển máu núi thây.

Phải thừa nhận, trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, xét về mức độ sát khí nồng đậm, không ai có thể sánh bằng hắn.

Phải biết, Minh Hà đi theo con đường Sát đạo, là tồn tại có thành tựu cao nhất về Sát đạo trong Hồng Hoang thiên địa.

Tu sĩ bình thường đừng nói là động thủ với Minh Hà, chỉ riêng luồng sát ý kinh khủng đó đã đủ để đoạt đi tâm thần của họ.

"Hừ!" Nhưng tất cả những điều này đối với Tần Hạo, hiển nhiên không có tác dụng gì.

Nhìn sát khí sắc bén kinh khủng của Minh Hà, sắc mặt Tần Hạo không chút thay đổi, phảng phất như không hề cảm nhận được gì.

Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ.

Bàn Cổ là tồn tại đứng đầu trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, trận đại chiến của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đã đánh nát cả Hỗn Độn.

Minh Hà tuy là đệ nhất nhân về Sát đạo ở Hồng Hoang, nhưng so với những Hỗn Độn Ma Thần đó, hiển nhiên kém hơn rất nhiều.

Vì vậy, lúc này, sát khí kinh khủng của Minh Hà đã bị Tần Hạo miễn nhiễm hoàn toàn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Hạo đưa tay ra, Thí Thần Thương màu máu lập tức xuất hiện trong tay, một luồng sát khí ngút trời cũng

từ trên đó bộc phát ra.

Mặc dù Nguyên Đồ và A Tỳ đều là những sát phạt chí bảo hiếm có, nhưng so với Thí Thần Thương, rõ ràng phải kém hơn một chút.

Trên Thí Thần Thương không chỉ chứa đầy sát phạt chi khí vô tận, mà điều quan trọng nhất là nó có thể công kích nguyên thần, tuyệt đối là một tồn tại khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thí Thần Thương lập tức hóa thành một con thương long, trực tiếp nghênh đón công kích của Minh Hà.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã giao chiến trên không trung huyết hải.

Nhất thời, huyết hải bên dưới cuộn trào dữ dội, từng đợt sóng lớn kinh hoàng điên cuồng dâng lên, cảnh tượng trông vô cùng khủng bố.

“Chỉ có chút thực lực này thôi sao?

Nếu đã như vậy, vậy thì cũng nên kết thúc rồi!” Sau khi hai bên giao phong khoảng trăm hiệp, giọng nói của Tần Hạo vang lên.

Chương 229

Lúc này, Tần Hạo đã có một nhận thức sơ bộ về thực lực của Minh Hà.

Thực lực của Minh Hà gần tương đương với Đế Tuấn cũng đã trảm hai thi, yếu hơn Lão Tử trước khi chứng đạo một chút.

Nhưng vì nơi này là huyết hải, Minh Hà chiếm ưu thế sân nhà tuyệt đối, nên thực lực có thể sánh với Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có thể nói, nếu không phải là Tần Hạo, dưới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, gần như không ai có thể làm gì được hắn.

"Cuồng vọng!

Nếu đã như vậy, liền để ngươi kiến thức thực lực chân chính của bản lão tổ!

Huyết Hà Đại Trận, khởi cho ta!" Nhìn thấy vẻ khinh miệt trong mắt Tần Hạo, sắc mặt Minh Hà hiển nhiên càng thêm khó coi.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên hư không, một tấm màn trời màu máu từ trên trời giáng xuống, vô số đạo văn điên cuồng lóe lên, đó chính là một tòa đại trận kinh khủng.

Một luồng khí tức túc sát vô biên kinh khủng cũng từ trên đó tỏa ra.

"Ồ?

Huyết Hà Đại Trận sao?

Lấy huyết hải làm nền trận à?

Có chút thú vị!" Nhìn đại trận trên hư không, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên lúc này hắn cũng đã nhìn ra sự khủng bố của Huyết Hà Đại Trận, thậm chí có thể nói không khoa trương, Huyết Hà Đại Trận trước mắt là tồn tại kinh khủng chỉ đứng sau Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Tần Hạo từng thấy.

"Nhưng chỉ dựa vào một trận pháp nhỏ nhoi mà muốn vây khốn ta, e rằng có chút ảo tưởng!" Tần Hạo cười khẽ, nhưng trên mặt không có chút hoảng loạn nào.

Dưới chân hắn, Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên trực tiếp nở rộ, bao bọc hoàn toàn toàn thân.

"Công Đức Thiên Nhãn, mở cho ta!" Ngay sau đó, trong hai mắt Tần Hạo, kim quang điên cuồng lóe lên, trực tiếp vận dụng thiên phú thần thông.

Thực lực của Tần Hạo lúc này đã khác xưa, uy năng của Công Đức Thiên Nhãn so với trước đây không thể nào so sánh được.

Dưới trạng thái Công Đức Thiên Nhãn, Tần Hạo nhanh chóng thăm dò rõ ràng hư thực của Huyết Hà Đại Trận. "Thật cuồng vọng, Huyết Hà Đại Trận của bản lão tổ, e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ bị giam trong đó, huống hồ là ngươi!" Minh Hà tự tin nói, hiển nhiên đối với Huyết Hà Đại Trận vô cùng có lòng tin.

"Thế sao?

Ngươi cũng quá xem nhẹ bản tọa rồi!" Tần Hạo cười lạnh, lập tức khí tức trên người cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

"Ngay lúc này, mở cho ta!" Đột nhiên, ánh mắt Tần Hạo ngưng lại, khóa chặt vào một vị trí nào đó trên hư không, Thí Thần Thương trong tay mang theo một luồng khí tức sắc bén vô song, hung hăng hướng về phía đại trận bao phủ tới.

“Cái gì!?” Thấy hành động của Tần Hạo, sắc mặt Minh Hà lập tức biến đổi, bởi vì hắn phát hiện, vị trí mà Tần Hạo tấn công chính là nơi yếu nhất của đại trận.

“Không thể nào, là trùng hợp, tuyệt đối là trùng hợp!” Một ý niệm nhanh chóng nảy ra trong đầu Minh Hà, hiển nhiên hắn không tin Tần Hạo có thể trong thời gian ngắn nhất tìm ra được điểm yếu của đại trận.

Theo hắn thấy, đây chỉ là một sự trùng hợp.

“Giết!” Trong khoảnh khắc, Minh Hà không chút do dự, lập tức điều khiển đại trận.

Trong đại trận, huyết khí vô biên điên cuồng cuộn trào, sau đó từng luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trực tiếp bao phủ lên người Tần Hạo.

“Hừ!” Tần Hạo cười lạnh, Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên dưới chân tỏa sáng rực rỡ, cùng lúc đó, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng được Tần Hạo tế ra, trực tiếp hóa giải luồng khí tức hủy diệt kinh khủng đó.

Với thực lực và trang bị hiện tại của Tần Hạo, trừ phi tu vi của đối phương không kém hắn và trong tay có công phạt chí bảo, nếu không căn bản không thể phá được phòng ngự của Tần Hạo.

Mặc dù Huyết Hà Đại Trận trông thanh thế vô cùng lớn, bão táp hủy diệt không ngừng hoành hành xung quanh Tần Hạo, nhưng có hai kiện phòng ngự chí bảo bảo vệ, cả người hắn như một tảng đá ngầm giữa sóng to gió lớn, mặc cho sóng dữ vỗ vào, ta vẫn vững vàng không động.

Thí Thần Thương trong tay cũng không hề giảm thế, trực tiếp hung hăng chém về phía hư không.

“Ầm ầm ầm...” Từng trận tiếng nổ kinh hoàng vang lên, toàn bộ đại trận cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Minh Hà thấy vậy, hai tay không ngừng kết ấn, trận thế của toàn bộ đại trận cũng bắt đầu thay đổi.

“Múa rìu qua mắt thợ!” Thấy hành động của đối phương, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia khinh thường.

Dưới sự bao phủ của Công Đức Thiên Nhãn, mặc cho đại trận biến hóa thế nào, cũng không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

“Giết!” Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Tần Hạo ngưng lại, Thí Thần Thương trong tay trực tiếp đâm ra với một góc độ quỷ dị.

Toàn bộ đại trận lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Lúc này sắc mặt Minh Hà cũng trở nên càng ngày càng khó coi, liên tục thay đổi trận thế, nhưng mỗi lần, Tần Hạo đều có thể tìm ra chính xác điểm yếu của đại trận.

“Không thể nào!

Không thể nào, sao lại như vậy!” Nếu một lần là trùng hợp, thì hai lần, ba lần, bốn lần, hiển nhiên không thể dùng từ trùng hợp để hình dung được nữa.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn không thể không thừa nhận, thủ đoạn của Tần Hạo vượt xa tưởng tượng của hắn.

“Ngay lúc này, phá cho ta!” Đúng lúc này, trong hai mắt Tần Hạo tinh quang đại thịnh, mấy lần tấn công trước đó đã gần như làm lung lay nền tảng của đại trận.

Giờ phút này, khí tức của Thí Thần Thương trong tay đột nhiên tăng vọt mấy lần, mang theo một luồng khí tức sắc bén vô song hung

hăng đâm về phía hư không.

"Ầm ầm ầm!" "Rắc!" Cùng với từng trận va chạm dữ dội vang lên, tấm màn trời trên hư không cũng rung chuyển kịch liệt, cuối cùng dưới ánh mắt kinh hãi của Minh Hà, toàn bộ tấm màn trời lập tức vỡ tan, Huyết Hà Đại Trận cũng trong nháy mắt sụp đổ.

"Phụt!" Huyết Hà Đại Trận bị phá, Minh Hà tự nhiên cũng chịu phản phệ không nhẹ, một ngụm máu tươi phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Huyết Hà Đại Trận sao, cũng chỉ có vậy, đó là tất cả thủ đoạn của ngươi rồi sao?

Nếu đã như vậy, vậy thì màn kịch này cũng nên kết thúc rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người hắn bộc phát ra.

Hắn không hề sử dụng Hỗn Độn Cửu Biến bí pháp, đối mặt với Minh Hà trước mắt, hiển nhiên chưa đến mức Tần Hạo phải dùng đến bí pháp.

Chương 230

"Giết!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay Tần Hạo đột nhiên đâm ra, mang theo một quỹ đạo vô cùng huyền diệu quỷ dị bao phủ lên người Minh Hà.

"Không hay rồi!" Thấy cảnh này, trong lòng Minh Hà cũng thắt lại.

Giờ phút này, hắn cảm thấy cả người phảng phất như bị một luồng khí cơ kinh khủng khóa chặt, cảm giác dù né tránh thế nào cũng không thể tránh khỏi một đòn tấn công này.

"Hừ!" Hắn lập tức không chút do dự, hừ lạnh một tiếng, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân tỏa sáng rực rỡ, trực tiếp tăng phòng ngự lên đến cực hạn.

Cùng lúc đó, một lá cờ nhỏ màu máu cũng hiện ra, bao bọc toàn thân.

Lá cờ nhỏ màu máu này tuy không phải là một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ, nhưng cũng là một kiện phòng ngự linh bảo hiếm có, chính là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo A Tu La Kỳ.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!

Phá cho ta!" Mặc dù phòng ngự linh bảo của Minh Hà có thể nói là vô cùng xa xỉ, nhưng trong mắt Tần Hạo, vẫn không có chút tác dụng nào.

Thí Thần Thương không hề giảm thế, trong khoảnh khắc đã va chạm với hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Sát phạt khí tức vô biên từ trên Thí Thần Thương bộc phát ra.

"Bùm bùm bùm..." Từng tiếng va chạm trầm thấp kinh hoàng vang lên, chỉ sau vài lần va chạm, phòng ngự của A Tu La Kỳ và Nghiệp

Hỏa Hồng Liên quanh thân Minh Hà lập tức sụp đổ.

Mũi thương sắc bén lập tức bao phủ lên người Minh Hà.

"Phụt!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, thân thể Minh Hà lập tức bay ngược ra ngoài, trên vai, một lỗ máu kinh khủng hiện ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Lúc này sắc mặt Minh Hà cũng trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên hắn phát hiện đã đánh giá thấp thực lực của Tần Hạo rất nhiều.

Ban đầu hắn tưởng rằng dựa vào Huyết Hà Đại Trận và ưu thế sân nhà ở huyết hải, dù không địch lại Tần Hạo, cũng ít nhất có thể giữ được thế bất bại.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều có chút đơn phương.

Thực lực của Tần Hạo mạnh hơn xa so với tưởng tượng của hắn.

Vừa rồi hắn gần như đã sử dụng tất cả át chủ bài, nhưng ngược lại Tần Hạo rõ ràng chưa xuất toàn lực, ít nhất ngay cả bí pháp cũng chưa sử dụng, càng không cần nói đến phân thân thần bí kia.

"Chuyện hôm nay, lão tổ ta nhận thua!

Không thỉnh giáo các hạ nữa, cáo từ!" Minh Hà sắc mặt lạnh băng nói, lập tức không quay đầu lại mà đi về phía sâu trong huyết hải.

"Chậm đã!" Tần Hạo thấy vậy, lên tiếng.

"Hả?

Các hạ chẳng lẽ muốn đuổi cùng giết tận hay sao?

Thực lực của các hạ tuy mạnh, nhưng bản lão tổ cũng không phải dễ bắt nạt!" Minh Hà sắc mặt khó coi nói.

"Đuổi cùng giết tận?

Yên tâm, bản tọa không có ý đó!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ồ?

Không biết các hạ có ý gì?" Minh Hà thấy dáng vẻ của Tần Hạo không giống giả vờ, nhíu mày hỏi.

"Đừng vội, đợi Hậu Thổ kết thúc ngộ đạo sẽ biết ngay!" Tần Hạo lên tiếng.

Bây giờ hắn gần như có thể khẳng định, Hậu Thổ lúc này hiển nhiên đang lĩnh ngộ về Lục Đạo Luân Hồi, Luân Hồi sắp hiện thế.

Lục Đạo Luân Hồi cuối cùng sẽ được thành lập trên huyết hải, Minh Hà là chủ nhân của huyết hải, muốn thành lập Lục Đạo Luân Hồi căn bản không thể bỏ qua Minh Hà.

"Hử?

Cũng được!" Thấy Tần Hạo dường như không có ác ý, Minh Hà cũng gật đầu, lập tức ngồi xếp bằng trên hư không, huyết sát chi khí kinh khủng xung quanh cũng dung nhập vào cơ thể hắn, hiển nhiên đang chữa thương. ... ...

"Ông ông ông..." Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

Đúng lúc này, đột nhiên trên người Hậu Thổ truyền ra một luồng dao động vô cùng huyền diệu, khí chất của cả người cũng có thêm một cảm giác không rõ ràng.

Một lát sau, mắt của Hậu Thổ cũng từ từ mở ra.

"Tần Hạo, cảm ơn ngươi!" Nhìn thoáng qua Huyền Hoàng Công Đức Tháp trên đầu và Minh Hà ở đối diện, Hậu Thổ cũng lên tiếng.

Hiển nhiên nàng cũng không khó đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng rất nhanh, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một tia bi thương và không nỡ, phảng phất như có chuyện không tốt

sắp xảy ra.

“Không sao, chỉ là tiện tay mà thôi!” Tần Hạo lắc đầu nói.

“Xem ra lần này ngộ đạo thu hoạch không tồi, đã minh ngộ được sứ mệnh của mình rồi phải không!” Nhìn ánh mắt của Hậu Thổ, Tần Hạo làm sao không biết chuyện gì xảy ra, liền lên tiếng.

“Cái gì!?

Tần Hạo, ngươi... ngươi đều biết?” Nghe lời của Tần Hạo, Hậu Thổ lập tức ngẩn ra, ngay sau đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

“Ta quả thực biết, Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa tuy sáng tạo ra Hồng Hoang thiên địa, nhưng phương thiên địa này cũng không hoàn thiện, thiếu một thứ vô cùng quan trọng.

Ngươi đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?

Thật sự muốn làm vậy sao?” Ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn vào người Hậu Thổ nói.

Chương 231

“Quả nhiên ngươi đều biết... ta đã nghĩ kỹ rồi, với tư cách là huyết mạch của Phụ Thần, đây là sứ mệnh của ta, cũng là trách nhiệm của ta, ta không thể trốn tránh!” Hậu Thổ lẩm bẩm nói.

Rất nhanh, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ kiên định vô cùng. "Được, nếu đã như vậy, vậy thì cứ mặc sức làm đi, tin ta, ta sẽ thay đổi vận mệnh của ngươi!

Những việc còn lại giao cho ta là được!” Tần Hạo lên tiếng, trong mắt cũng lộ ra một tia quyết đoán.

“Cái gì!?

Tần Hạo, ngươi muốn làm gì?

Ngươi đừng làm bừa, chuyện này quan hệ trọng đại, tuyệt đối không được có chút sai sót nào.

Mặc dù thực lực ngươi mạnh, nhưng nếu làm không tốt, có thể sẽ dẫn thiên phạt giáng xuống, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể ngăn cản!

Đây là thiên số, ngươi ngàn vạn lần đừng nghịch thiên hành sự!" Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Hậu Thổ cũng đại biến, vội vàng lên tiếng.

Sau khi ngộ đạo vừa rồi, Hậu Thổ đã minh ngộ ra rất nhiều thứ, đồng thời cũng nhìn thấu vô số thiên cơ, tự nhiên hiểu rõ vận mệnh tiếp theo của mình.

Theo nàng thấy, hành vi của Tần Hạo quả thực là muốn nghịch thiên.

“Yên tâm đi, ta biết chừng mực.

Huống hồ, ai nói ta muốn nghịch thiên hành sự, ngươi không cần lo, giao cho ta là được, ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Thật sự có nắm chắc?" Thấy dáng vẻ của Tần Hạo, Hậu Thổ ngẩn ra, sau đó có chút không dám tin hỏi.

"Tất nhiên, yên tâm, ta sẽ không lấy chuyện như vậy ra đùa đâu!

Ta đã nói có cách giúp ngươi thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời!" Tần Hạo lên tiếng.

"Ừm!

Được!

Ta tin ngươi!" Cảm nhận được ánh mắt và ngữ khí của Tần Hạo, trong lòng Hậu Thổ cũng có một cảm giác an tâm khó tả, lập tức cũng gật đầu nói.

Sau đó, ánh mắt của Hậu Thổ cũng nhìn về phía Minh Hà cách đó không xa.

"Không biết Hậu Thổ Tổ Vu có chuyện gì?" Thấy vẻ mặt của Hậu Thổ, Minh Hà cũng lập tức hỏi.

"Ra mắt Minh Hà đạo hữu, tiếp theo ta có một chuyện muốn thương lượng với Minh Hà đạo hữu!" Hậu Thổ lên tiếng.

"Hậu Thổ Tổ Vu khách sáo rồi, xin cứ nói!" Nghe ngữ khí của Hậu Thổ, sắc mặt Minh Hà cũng dịu đi một chút, lên tiếng.

"Phụ Thần khai thiên tích địa, mở ra Hồng Hoang thiên địa, nhưng thiên địa bất toàn, còn thiếu một nơi luân hồi.

Ta chuẩn bị ở huyết hải mở ra Lục Đạo Luân Hồi, để cho âm linh trong thiên địa có một nơi để đầu thai!" Hậu Thổ lên tiếng.

"Cái gì!?

Ở huyết hải mở ra Lục Đạo Luân Hồi!?

Để âm linh luân hồi chuyển thế!?

Không thể nào!" Nghe lời của Hậu Thổ, Minh Hà lập tức xù lông.

Nếu chỉ chiếm một vài nơi ở huyết hải, Minh Hà còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng để âm linh luân hồi chuyển thế, điều này Minh Hà không thể nào chấp nhận được.

Đùa gì vậy, âm linh trong thiên địa là nguồn thành viên quan trọng của A Tu La tộc, nếu không có âm linh, A Tu La tộc cuối cùng sẽ chỉ diệt tộc.

Không có A Tu La tộc, giáo chủ A Tu La giáo hiển nhiên cũng sẽ trở thành vật trang trí, không có khí vận chống đỡ, tu luyện e rằng sẽ không thể tiến thêm một bước.

"Đạo hữu đừng vội từ chối, ta biết đạo hữu lo lắng điều gì.

Thực tế, đạo hữu đã quá lo xa.

Việc thành lập Lục Đạo Luân Hồi không những không ảnh hưởng đến A Tu La tộc của đạo hữu, mà thậm chí còn có không ít công đức cho đạo hữu!

Đối với đạo hữu, biết đâu đây lại là một cơ hội!" Hậu Thổ tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Minh Hà, lập tức nói thẳng.

"Có ý gì?" Minh Hà thấy vậy, sắc mặt dịu đi, cuối cùng lên tiếng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ cảnh giác.

Phải biết đây là chuyện liên quan đến căn cơ của hắn, tuyệt đối không thể có chút sơ suất nào.

"Đơn giản thôi, Lục Đạo Luân Hồi bao gồm Thượng Tam Đạo và Hạ Tam Đạo.

Thượng Tam Đạo là Thiên Đạo, Nhân Đạo và A Tu La Đạo.

A Tu La tộc vừa hay đối ứng với A Tu La Đạo.

Sau này sẽ có linh hồn liên tục đầu nhập vào A Tu La Đạo.

Lục Đạo Luân Hồi là nơi luân hồi, chỉ cần thiên địa không diệt, sẽ có công đức liên tục.

Vì vậy, đối với đạo hữu cũng là một công đức không nhỏ!

Chỉ cần Lục Đạo Luân Hồi không sụp đổ, A Tu La tộc sẽ không diệt!" Hậu Thổ lên tiếng.

"Lời này là thật sao!?" Minh Hà không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Nếu Lục Đạo Luân Hồi thật sự được thành lập, vậy thì A Tu La tộc sẽ trở thành một trong những chủng tộc thiên định, không còn là một tồn tại tự sinh tự diệt như hiện tại.

Chương 232

Huống hồ còn có công đức có thể nhận, lợi ích trong đó không cần phải nói cũng biết.

“Tất nhiên là thật!” Hậu Thổ lên tiếng.

“Nếu vậy thì đa tạ Hậu Thổ đạo hữu!” Minh Hà lập tức lên tiếng.

“Nhưng đạo hữu phải nghĩ cho kỹ, Lục Đạo Luân Hồi một khi thành lập, đó là một chiếc bánh ngọt cực lớn, đến lúc đó e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ dòm ngó, lập trường của ngươi phải kiên định một chút, Lục Đạo Luân Hồi không thể để người khác nhúng tay vào!” Lúc này, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Trong tình huống bình thường, Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, nhưng cuối cùng lại gần như bị gạt ra rìa, Lục Đạo Luân Hồi bị các Thánh nhân chia cắt, điều này tuyệt đối là điều mà Tần Hạo không thể dung thứ.

“Thiên Đạo Thánh Nhân!?” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Minh Hà cũng hơi biến đổi.

Mặc dù miệng nói không sợ Thánh nhân, nhưng thực tế, sự khủng bố của Thánh nhân không thể nào không biết.

Đối địch với Thánh nhân, hiển nhiên không phải là ý muốn của hắn.

“Đúng vậy, nếu đạo hữu hối hận, có lẽ vẫn còn kịp!” Tần Hạo lên tiếng.

“Chẳng lẽ đạo hữu có cách đối kháng Thiên Đạo Thánh Nhân?” Sau đó, ánh mắt Minh Hà cũng nhìn về phía Tần Hạo, hiển nhiên cũng nghe ra, Tần Hạo rõ ràng không cho phép Thiên Đạo Thánh Nhân

nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu vậy, hắn hiển nhiên cũng sẽ đứng về phía đối lập với Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Ha ha!" Nghe lời của Minh Hà, Tần Hạo cũng cười khẽ, không nói gì.

"Bản tọa đã nghĩ kỹ rồi!" Rất nhanh, trong mắt Minh Hà cũng lóe lên một tia tinh quang, mặt đầy kiên định nói.

"Ồ?

Đạo hữu không sợ Thiên Đạo Thánh Nhân tìm đến gây phiền phức sao?" Tần Hạo có chút bất ngờ nhìn Minh Hà nói.

"Thiên Đạo Thánh Nhân?

Ha ha, bản tọa quả thực không muốn chọc vào, nhưng ta càng tin tưởng đạo hữu.

Đạo hữu đã dám để Hậu Thổ đạo hữu lập luân hồi, không cho các Thánh can dự, hiển nhiên đã có sự chuẩn bị vẹn toàn.

Vì vậy, bản tọa cược đạo hữu có thể thắng!" Minh Hà mắt lóe tinh quang, mặt đầy quả quyết nói.

"Ồ?

Vậy sao, nhưng đạo hữu phải hiểu rõ, một khi đã đưa ra lựa chọn, vậy thì chúng ta là minh hữu rồi.

Nếu sau này đạo hữu làm chuyện gì tổn hại đến lợi ích của Lục Đạo Luân Hồi, thì đừng trách bản tọa không khách khí.

Đến lúc đó, bản tọa sẽ khiến ngươi phải nhả ra tất cả những gì đã lấy được.

Đừng nghi ngờ năng lực của ta, ta tuyệt đối làm được!" Tần Hạo

lên tiếng.

“Hừ, đạo hữu coi bản lão tổ là người thế nào.

Ta Minh Hà tuy không phải chính nhân quân tử, nhưng chuyện lật lọng ta lại không thèm làm!” Minh Hà lạnh lùng nói.

“Được, hy vọng là vậy.

Nếu đạo hữu thật sự một lòng vì Lục Đạo Luân Hồi, sau này tuy thành tựu Thánh nhân quả vị không có khả năng, nhưng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì vẫn có hy vọng!” Tần Hạo lên tiếng.

“Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Đó là cảnh giới gì?” Minh Hà nghe đến cảnh giới này, trên mặt cũng lộ ra vẻ mờ mịt, hiển nhiên là lần đầu tiên nghe đến danh xưng này.

“Thánh nhân không phải là cảnh giới tu luyện, mà là thiên địa nghiệp vị.

Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không nhất định là Thánh nhân!” Tần Hạo giải thích đơn giản.

“Thì ra là vậy!?” Nghe lời của Tần Hạo, mắt Minh Hà cũng trợn to, hiển nhiên không ngờ thiên địa lại có bí mật như vậy.

“Không biết Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có gì khác biệt?” Minh Hà hỏi.

“Khác biệt duy nhất là nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo không diệt, Thánh nhân bất tử!” Tần Hạo nói.

“Vậy thì, Thánh nhân không thể đánh chết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?” Rất nhanh Minh Hà đã hiểu ra, nhìn Tần Hạo nói.

“Đánh không chết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

Cũng gần như vậy, nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Nếu thực lực đủ mạnh, hoặc có pháp bảo đặc thù, Thánh nhân cũng không nhất định thật sự không thể giết chết, chỉ là rất khó mà thôi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Thì ra là vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta nhất định sẽ đạt tới cảnh giới này!” Trong mắt Minh Hà cũng lóe lên một tia nóng rực.

Ban đầu hắn tưởng rằng sau khi mất đi Hồng Mông Tử Khí, cả đời chứng đạo vô vọng.

Nhưng bây giờ biết được điều này, trong lòng hiển nhiên cũng đã có mục tiêu hoàn toàn mới.

Theo hắn thấy, chỉ cần bước vào cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không khác gì chứng đạo.

Phải biết hắn có Huyết Thần Tử thần thông, huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử.

Mặc dù so với Thiên Đạo không diệt, Thánh nhân bất tử có kém hơn một chút, nhưng cũng vô cùng nghịch thiên, có thể gọi là một loại Thánh nhân khác.

“Ai dám nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi, chính là kẻ địch của bản lão tổ!” Minh Hà mặt đầy kiên định nói.

Phải biết, đến cảnh giới này, muốn tiếp tục thăng tiến là vô cùng khó khăn.

Trong đó, con đường tắt tốt nhất không gì khác chính là công đức chi lực.

Như vậy, muốn thăng tiến đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, công đức hiển nhiên là vô cùng quan trọng.

Chương 233

Đối với hắn bây giờ, con đường chủ yếu nhất hiển nhiên phải đặt trên Lục Đạo Luân Hồi.

Như vậy, tự nhiên không thể để người khác nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi.

"Tốt!" Thấy dáng vẻ của Minh Hà, Tần Hạo cũng gật đầu.

Như vậy, Tần Hạo cũng đã kéo Minh Hà vào liên minh của mình.

Mặc dù liên minh này là liên minh quan hệ lợi ích, nhưng Tần Hạo không hề để ý.

Hắn biết rất rõ, có lúc, thực tế liên minh vững chắc nhất chính là liên minh quan hệ lợi ích này, hắn cũng tin rằng, về phương diện này Minh Hà sẽ không lật lọng.

"Được rồi, Hậu Thổ, có thể bắt đầu rồi!

Mọi việc có ta!" Tần Hạo lên tiếng.

"Ừm, được!" Thấy ánh mắt của Tần Hạo, trong lòng Hậu Thổ cũng không hiểu sao an tâm, ngay sau đó cả người cũng trực tiếp bay lên, đến trên không trung huyết hải.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc, vì cảm thấy thiên địa bất toàn, chúng sinh linh hồn thiếu nơi chuyển sinh, hôm nay ta nguyện lấy thân hóa luân hồi, vì thiên địa chúng sinh cung cấp nơi luân hồi!

Lục Đạo Luân Hồi!

Lập!" "Hậu Thổ nương nương từ bi!" Giờ phút này, gần như tất cả sinh linh trong thiên địa đều cảm nhận được lòng từ bi của Hậu

Thổ, lập tức hướng về phía huyết hải hành lễ.

"Hậu Thổ sao... chúng ta không bằng nàng!" Thiên ngoại thiên, mấy vị Thánh nhân lúc này cũng có cảm ứng, ánh mắt cũng nhìn về phía huyết hải, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Trong mắt họ, Hậu Thổ hiển nhiên là một 'người chết', chính vì vậy, mới lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Hậu Thổ muội tử!" Nhưng so với những người này, các Tổ Vu của Vu tộc sau khi nhận được tin này, từng người một đều chấn động mạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ đau đớn vô cùng, lập tức cũng không do dự, ào ào bay về phía huyết hải. ... ...

Giọng nói của Hậu Thổ vừa dứt, trong khoảnh khắc, cả thiên địa cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, cùng với đó, thân thể Tổ Vu ban đầu cũng bắt đầu tan rã, sau đó trực tiếp mở ra một phương thiên địa hoàn toàn mới trong huyết hải.

Cùng với đó, công đức vô biên cũng từ hư không hội tụ lại, công đức chi lực bàng bạc trực tiếp nhuộm vàng cả bầu trời huyết hải.

Công đức kinh khủng này còn kinh khủng hơn bất kỳ lần công đức giáng lâm nào mà Tần Hạo từng thấy, gần như tương đương với tổng công đức mà Tam Thanh lập giáo thu được.

Phải biết, mỗi người trong Tam Thanh đều chiếm một phần khai thiên công đức, cộng thêm thiên đạo công đức lập giáo thu được, tuyệt đối là một con số vô cùng khủng bố.

Cũng có thể nói, thiên đạo công đức mà Hậu Thổ thu được lúc này ít nhất tương đương với ba thành khai thiên công đức trở lên, có thể tưởng tượng nó khủng bố đến mức nào.

Sau khi không còn nhục thân, trên hư không cũng chỉ còn lại một thân ảnh trong suốt, đó chính là chân linh của Hậu Thổ.

Chân linh khác với nguyên thần, trong tình huống bình thường, chân linh không thể tồn tại tách rời nhục thân.

Sau khi Tổ Vu chân thân sụp đổ, chân linh của Hậu Thổ cũng bắt đầu có xu hướng tiêu tan.

"Chính là lúc này!" Tần Hạo thấy cảnh này, trong mắt cũng lóe lên một tia tinh quang, khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp đánh ra một quả cầu ánh sáng màu xanh.

Quả cầu ánh sáng màu xanh trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang, trong nháy mắt bao bọc lấy chân linh của Hậu Thổ.

Ngay lúc dung hợp với quả cầu ánh sáng màu xanh, chân linh của Hậu Thổ cũng chấn động mạnh, ngay sau đó một luồng khí tức vô cùng huyền diệu từ trên đó tỏa ra, cuối cùng trực tiếp dung hợp triệt để với quả cầu ánh sáng màu xanh.

Một luồng khí tức huyền diệu khó lường từ trên đó tỏa ra.

"...Bàn Cổ nguyên thần!?

Sao có thể!?" Lúc này, mấy vị Thánh nhân đang quan sát tình hình ở huyết hải, đặc biệt là Tam Thanh, ngay khi cảm nhận được khí tức trên quả cầu ánh sáng màu xanh, cả người cũng chấn động mạnh, gần như trong nháy mắt đã nhận ra đó là thứ gì, không gì khác, chính là Bàn Cổ nguyên thần, hơn nữa là Bàn Cổ nguyên thần tinh khiết nhất.

Không chỉ vậy, Bàn Cổ nguyên thần này so với Bàn Cổ nguyên thần mà mỗi người họ sở hữu cũng không hề kém cạnh.

"Trên người hắn sao lại có Bàn Cổ nguyên thần!?" Lúc này trong lòng Tam Thanh hiển nhiên tràn đầy nghi hoặc vô tận, thậm chí ngay lúc Bàn Cổ nguyên thần xuất hiện, họ đều có một sự thôi thúc muốn ra tay cướp đoạt.

Nhưng nhìn thiên đạo công đức vô biên trên hư không, họ chỉ có

thể từ bỏ.

Phải biết lúc này Hậu Thổ đang hóa luân hồi, nếu dám ra tay với Hậu Thổ vào lúc này, đừng nói là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngay cả Đạo Tổ cũng không chiếm được chút lợi nào.

"Bàn Cổ nguyên thần!" Hai vị Thánh nhân ở phương Tây lúc này hiển nhiên cũng cuối cùng đã nhận ra đó là thứ gì.

Trong mắt Chuẩn Đề cũng lóe lên một tia nóng rực, trên mặt cũng lộ ra vẻ khác thường.

"Sư đệ, chớ manh động!" Thấy dáng vẻ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở bên cạnh vội vàng lên tiếng.

Đùa gì vậy, Hậu Thổ đang mang trên mình công đức vô thượng, công đức của Tây Phương giáo vốn đã vay trước của Thiên Đạo, nếu ra tay với Hậu Thổ, thiên đạo phản phệ đủ để khiến Tây Phương giáo sụp đổ triệt để.

"Ách... biết rồi sư huynh!" Chuẩn Đề cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Cùng lúc đó, trên không trung huyết hải, chân linh của Hậu Thổ cũng đã hoàn thành dung hợp với Bàn Cổ nguyên thần.

Hậu Thổ vốn là huyết mạch của Bàn Cổ, vì vậy dung hợp Bàn Cổ nguyên thần không có chút trở ngại nào.

Lúc này, ngay khi hoàn thành dung hợp với Bàn Cổ nguyên thần, công đức vô biên phảng phất như tìm được nơi trút bỏ, điên cuồng tuôn vào trong nguyên thần của Hậu Thổ.

Cùng với sự tuôn vào của công đức vô biên, khí tức trên nguyên thần của Hậu Thổ cũng như ngồi tên lửa, điên cuồng tăng vọt, chỉ trong một lúc đã đạt đến trạng thái Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách Hỗn Nguyên Thánh Nhân một bước.

Nhưng lúc này, Hậu Thổ chỉ ở trạng thái nguyên thần, không có nhục thân căn bản không thể chứng đạo.

"Đến lúc rồi!" Tần Hạo thầm nghĩ, sau đó cũng không chút do dự, lật tay, một giọt tinh huyết màu vàng lập tức bắn ra, hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp chui vào trong nguyên thần của Hậu Thổ.

Một luồng khí huyết bàng bạc vô cùng khủng bố từ trên đó bộc phát ra.

Chương 234

“Bàn Cổ tinh huyết!

Bàn Cổ tinh huyết!

Tinh huyết Bàn Cổ tinh khiết!” Tam Thanh thấy vậy lập tức lại một lần nữa kinh hô, vẻ mặt vô cùng chấn kinh.

Mặc dù Thập Nhị Tổ Vu được gọi là do Bàn Cổ tinh huyết hóa thành, nhưng thực tế, mười hai giọt tinh huyết đó đã bị nhiễm vô tận thiên địa sát khí, sớm đã tạp nham không tinh khiết.

Chính vì vậy, Vu tộc căn bản không thể sinh ra nguyên thần.

Nhưng giọt này lại là tinh huyết Bàn Cổ tinh khiết vô cùng.

Ngay sau đó phảng phất như nghĩ đến điều gì, sắc mặt Tam Thanh lập tức cũng trở nên có chút khó coi, bởi vì lúc này họ đã ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Ban đầu, với tư cách là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, họ nghiễm nhiên trở thành Bàn Cổ chính tông.

Nhưng bây giờ Hậu Thổ xuất hiện, đã khiến cho danh hiệu Bàn Cổ chính tông bị uy hiếp cực lớn.

Phải biết bây giờ Hậu Thổ không chỉ dung hợp Bàn Cổ nguyên thần, mà bây giờ ngay cả tinh huyết Bàn Cổ tinh khiết cũng có, quả thực là một tiểu Bàn Cổ sống sờ sờ.

So với họ, Hậu Thổ hiển nhiên càng xứng đáng với danh hiệu Bàn Cổ chính tông hơn.

Đối với danh hiệu Bàn Cổ chính tông này, Tam Thanh vô cùng coi trọng.

Bây giờ Hậu Thổ xuất hiện, có thể tưởng tượng tâm tình của ba người lúc này u ám đến mức nào.

Nếu không phải vì công đức bàng bạc trên người Hậu Thổ lúc này, e rằng họ đã không nhịn được mà ra tay, triệt để tiêu diệt Hậu Thổ.

Ngay lúc tinh huyết màu vàng dung hợp với nguyên thần của Hậu Thổ, trong khoảnh khắc, giữa thiên địa, một luồng khí tức mênh mông dâng lên.

Vô biên đạo tắc cũng điên cuồng hiển hóa, từng đạo đạo văn huyền diệu trực tiếp bao bọc lấy nguyên thần của Hậu Thổ và tinh huyết Bàn Cổ, sau đó nhanh chóng dung hợp, rất nhanh đã ngưng tụ thành một thân thể hoàn toàn mới.

"Ầm!" Ngay lúc Hậu Thổ ngưng tụ lại nhục thân, khí tức trên cả người phảng phất như đã phá vỡ một rào cản, trong khoảnh khắc lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng, lập tức đột phá cực hạn Chuẩn Thánh đỉnh phong, chân chính bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một luồng khí tức vô thượng kinh khủng từ trên người Hậu Thổ bộc phát ra.

Công đức vô biên cũng không ngừng rót vào người Hậu Thổ, khí tức trên người Hậu Thổ cũng không có chút dừng lại, vẫn đang tăng vọt với tốc độ kinh người.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên sơ kỳ... trung kỳ... hậu kỳ...

đỉnh phong!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên!

Sơ kỳ... trung kỳ...

“Ầm!” Ngay lúc công đức cuối cùng rót vào cơ thể Hậu Thổ, thân thể Hậu Thổ cũng chấn động mạnh, khí tức trên cả người lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp từ nhị trọng thiên đỉnh phong, bước vào cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên.

Chỉ riêng về tu vi, tu vi của Hậu Thổ đã vượt qua mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân như Tam Thanh.

“Khí tức này...” “Chết tiệt!

Sao có thể!?” “Mạnh quá, thật khủng khiếp!” Tam Thanh và mấy người khác cảm nhận được khí tức trên người Hậu Thổ, vẻ mặt cũng tràn đầy chấn động.

“Hừ!

Tu vi mạnh thì sao, không thành Thánh chung quy vẫn là kiến hôi!” Rất nhanh, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một tia âm u, lạnh lùng nói.

Mặc dù tu vi của đối phương mạnh, nhưng theo hắn thấy, nguyên thần không ký thác vào hư không thì vẫn có nguy cơ vẫn lạc.

Ngữ khí cũng có chút khinh thường.

Cảm nhận được khí tức trên người Hậu Thổ, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Hậu Thổ lúc này so với vận mệnh ban đầu rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Ban đầu, Hậu Thổ lấy nhục thân hóa luân hồi, chỉ còn lại chân linh dưới tác dụng của công đức được bảo tồn, nhưng thực lực cuối cùng cũng chỉ dừng ở Chuẩn Thánh.

Chính vì vậy, mặc dù hóa thân luân hồi, nhưng cuối cùng lại bị gạt ra rìa, luân hồi cũng bị các Thánh nhân chia cắt.

“Vậy thì tiếp theo là bước cuối cùng!” Rất nhanh, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia tinh quang, sau đó dưới cảm ứng của các Thiên Đạo Thánh Nhân và các đại thần thông giả, lật tay, một luồng khí tím hiện ra, sau đó trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang bay về phía mi tâm của Hậu Thổ.

“...Hồng Mông Tử Khí!?” Minh Hà cách đó không xa, ngay khi thấy luồng khí tím, mắt cũng trợn to, miệng cũng kinh hô một tiếng.

Hiển nhiên đã nhận ra, đó không phải thứ gì khác, chính là thành đạo chi cơ trong truyền thuyết, Hồng Mông Tử Khí.

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà suýt chút nữa đã ra tay cướp đoạt.

Nhưng chỉ một lát sau đã tỉnh táo lại.

Không nói thực lực của Tần Hạo và Hậu Thổ có cướp được hay không, dù có cướp được, đến lúc đó đối mặt với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng căn bản không giữ được.

Tần Hạo lấy ra chính là Hồng Mông Tử Khí mà hắn đã có được trước đó.

Ý đồ của hắn tự nhiên cũng quá rõ ràng, hiển nhiên muốn để Hậu Thổ thành tựu Thánh nhân quả vị.

Nếu là Hồng Mông Tử Khí bình thường, Tần Hạo tự nhiên sẽ không dễ dàng lấy ra, dù sao tệ nạn quá lớn.

Nhưng đây là đạo độn khứ kỳ nhất, tự nhiên không có chút vấn đề nào.

Mặc dù Hậu Thổ thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại khác với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Chương 235

Các Thiên Đạo Thánh Nhân khác đi đường tắt, nhưng Hậu Thổ thì khác, nàng là thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước, rồi mới dung hợp Hồng Mông Tử Khí, không giống như các Thiên Đạo Thánh Nhân khác dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Ông!" Nhưng đúng lúc này, trên hư không, mấy luồng uy áp kinh khủng lập tức từ trên trời giáng xuống.

Cùng lúc đó, không gian trên huyết hải lập tức nứt ra, sau đó một luồng thất thải lưu quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng quét về phía Hồng Mông Tử Khí.

Không cần phải nói, giờ phút này, các Thiên Đạo Thánh Nhân ẩn nấp trong bóng tối hiển nhiên cuối cùng đã không nhịn được mà phải động thủ.

Trước đó Hậu Thổ không vẫn lạc, dung hợp Bàn Cổ nguyên thần và tinh huyết, họ đều đã nhịn không động thủ, bởi vì theo họ thấy, Hậu Thổ không tạo thành uy hiếp quá lớn với họ.

Điều quan trọng nhất là, lúc đó Hậu Thổ chưa hấp thu triệt để thiên đạo công đức, một khi can thiệp, có khả năng sẽ dẫn thiên phạt giáng lâm.

Nhưng bây giờ Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, hiển nhiên đã triệt để phá vỡ giới hạn cuối cùng trong lòng họ.

Họ có thể dung thứ Hậu Thổ sống, trở thành 'tiểu Bàn Cổ' cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, thậm chí thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân, tuyệt đối là điều họ không thể dung thứ.

Khí tức của Hậu Thổ vừa rồi họ đã cảm nhận được, một vị Thiên Đạo Thánh Nhân có tu vi mạnh hơn họ, hiển nhiên đã vượt quá giới hạn trong lòng họ.

Vì vậy, ngay khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, họ đã lựa chọn ra tay ngay lập tức, hiển nhiên muốn ngăn cản Hậu Thổ dung hợp Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thành Thánh.

"Hừ!

Cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay sao?" Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo lại không có chút kinh hoảng nào, bởi vì đối với tình huống này, thực tế hắn đã sớm dự liệu được.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã phản ứng lại, Thí Thần Thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, mang theo một luồng sát phạt chi khí vô cùng khủng bố sắc bén vọt lên trời, hung hăng đâm về phía thất thải quang mang trên hư không.

Khí tức này quá quen thuộc, không ai khác, chính là Chuẩn Đề trong hai vị Thánh nhân phương Tây.

"Bùm!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thí Thần Thương trực tiếp va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ.

Lần này, Tần Hạo không còn trực tiếp xuyên thủng Thất Bảo Diệu Thụ như trước nữa.

Phải biết, sau khi Chuẩn Đề chứng đạo, Thất Bảo Diệu Thụ cũng đã trở thành thành đạo chí bảo, tự nhiên được lợi dụng thiên đạo chi lực cường hóa.

Bây giờ Thất Bảo Diệu Thụ tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng uy năng lại không kém Tiên Thiên Chí Bảo bao nhiêu.

“Thứ không biết sống chết, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Giọng nói của Chuẩn Đề cũng vang lên.

Trong lòng Chuẩn Đề, có thể dùng từ hận đến tận xương tủy để hình dung Tần Hạo.

Trước đó vẫn chưa có dịp tìm Tần Hạo gây phiền phức, lúc này thấy Tần Hạo ra tay ngăn cản, trong lòng phẫn nộ không cần phải nói cũng biết.

Trước khi chưa chứng đạo, thực lực của Tần Hạo khiến hắn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ sau khi đã chứng đạo, hắn luôn mong muốn rửa sạch nỗi nhục này.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức túc sát kinh khủng lập tức bao trùm lên người Tần Hạo.

Cả thiên địa đều biến sắc và run rẩy, Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc, có thể tưởng tượng nó khủng bố đến mức nào.

“Hừ!

Chỉ bằng ngươi?

Thật buồn cười!

Trước đây bản tọa có thể nghiền ép ngươi, bây giờ ngươi chứng đạo thành Thánh, bản tọa cũng có thể đánh bại ngươi!” Tần Hạo cười lạnh, trong mắt hàn quang lóe lên.

Trước đây khi ra tay với Chuẩn Đề, hắn đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, cũng đã sớm chuẩn bị, tự nhiên không có chút sợ hãi nào.

“Hỗn Độn Cửu Biến!” Mặc dù Tần Hạo không có chút sợ hãi, nhưng cũng không dám có chút sơ suất nào, dù sao đối diện là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Gần như trong nháy mắt, Tần Hạo đã trực tiếp vận dụng trạng thái mạnh nhất.

Đại La Tam Biến trong Hỗn Độn Cửu Biến bí pháp lập tức vận chuyển đến cực hạn, khí tức trên cả người cũng như tên lửa, bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Chỉ trong nháy mắt, đã đạt đến Chuẩn Thánh tuyệt đỉnh, thậm chí một chân bước vào cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cấp bậc Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một luồng uy áp vô thượng từ trên người hắn bộc phát ra.

Ở một bên khác, Hậu Thổ thì đối đầu với Tam Thanh và Tiếp Dẫn bốn người.

Cả khung cảnh cũng trở nên vô cùng áp bức.

Trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân, ngoài Nữ Oa ra, cơ bản đã có mặt đầy đủ.

"Mấy vị đạo hữu thật sự muốn ngăn cản ta sao?" Nhìn bốn người đối diện, sắc mặt Hậu Thổ không hề thay đổi, bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng nói.

Bây giờ nàng là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, người có tu vi cao nhất đối diện là Lão Tử cũng chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên đỉnh phong, thấp hơn Hậu Thổ hai tiểu cảnh giới.

Cộng thêm Hậu Thổ dung hợp Bàn Cổ nguyên thần và tinh huyết, thực lực còn mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên bình thường rất nhiều, vì vậy dù đối mặt với bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ cũng không có chút sợ hãi nào.

"Hậu Thổ, giao ra Hồng Mông Tử Khí, chuyện hôm nay coi như bỏ qua!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh băng, ánh mắt

gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Mông Tử Khí trong tay Hậu Thổ, trong mắt cũng lóe lên một tia nóng rực.

Mặc dù họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng thứ như Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối không ai chê nhiều.

Đến cảnh giới của họ, gần như không có thứ gì có thể khiến họ coi trọng, Hồng Mông Tử Khí trước mắt chính là một trong số đó.

"Giao ra Hồng Mông Tử Khí?

Chỉ bằng bốn người các ngươi?

Coi ta Hậu Thổ dễ bắt nạt sao?

Muốn Hồng Mông Tử Khí thì tự đến mà lấy, xem các ngươi có bản lĩnh đó không!" Hậu Thổ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, mặc dù tính cách là người ôn hòa nhất trong số họ, nhưng dù vậy, nàng cũng có tính khí.

Chương 236

Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên đã triệt để chọc giận Hậu Thổ, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một tia lạnh băng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì làm một trận quyết định quyền sở hữu của Hồng Mông Tử Khí đi!" Lão Tử nhàn nhạt nói.

"Thiên ngoại thiên Hỗn Độn một trận, vừa hay cũng xem xem ai mới là Bàn Cổ chính tông thật sự!" Hậu Thổ cười lạnh, lập tức cũng không chút do dự, dậm chân một cái, lập tức tiến vào Hỗn Độn.

"Thật cuồng vọng!" Nghe lời của Hậu Thổ, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trở nên càng thêm khó coi.

Đối với danh hiệu Bàn Cổ chính tông, hắn hiển nhiên vô cùng coi trọng.

Bây giờ bị Hậu Thổ trực tiếp nói thẳng ra, trong lòng phẫn nộ không cần phải nói cũng biết.

"Đi thôi!" Lão Tử sắc mặt âm trầm nói, lập tức cũng trực tiếp đi về phía thiên ngoại Hỗn Độn. ... ...

Ở một bên khác, Tần Hạo và Chuẩn Đề cũng đã ở trong thiên ngoại Hỗn Độn.

Phải biết, với thực lực hiện tại của họ, nếu toàn lực động thủ, gánh nặng đối với Hồng Hoang thiên địa là vô cùng khủng bố.

Mặc dù bây giờ Ngũ Phương Thánh Thú của Hồng Hoang thiên địa đã quy vị, độ bền của không gian đã tăng lên không ít, nhưng dù vậy, nếu cấp bậc Thánh nhân toàn lực bộc phát, tổn hại đối với Hồng Hoang thiên địa là vô cùng khủng bố.

Điều quan trọng nhất là, như vậy sẽ liên lụy đến vô số sinh linh, thêm vào một lượng lớn nghiệp lực, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không chịu nổi, vì vậy chỉ có thể giao chiến trong thiên ngoại Hỗn Độn.

"Tần Hạo, hôm nay nhất định phải trấn áp ngươi!

Để ngươi vĩnh thế không thể lật mình!" Chuẩn Đề hai mắt lạnh băng nhìn Tần Hạo, trong mắt cũng lóe lên một tia oán độc.

Trong lòng hắn, hận ý đối với Tần Hạo hiển nhiên đã đạt đến một mức độ khủng bố.

Đương nhiên, hắn cũng chưa hoàn toàn mất đi lý trí, không có ý định thật sự đánh giết Tần Hạo.

Bởi vì bây giờ họ đều đã biết thân phận của Tần Hạo, cộng thêm việc chứng đạo thành Thánh, tự nhiên minh ngộ được thiên cơ, biết rất rõ Nhân tộc mới là nhân vật chính của thiên địa.

Lúc này Tần Hạo mang trên mình vô lượng khí vận của Nhân tộc, từ Huyền Hoàng Công Đức Tháp trên người Tần Hạo cũng không khó nhìn ra, Tần Hạo hiển nhiên tuyệt đối là người mang đại công đức.

Nếu đánh giết Tần Hạo, hậu quả đó ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng khó lòng gánh chịu.

"Bằng vào ngươi, e là không đủ tư cách!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt loé lên hàn quang, một luồng chiến ý ngút trời cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

"Tiểu tử cuồng vọng, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Thiên Đạo Thánh Nhân, không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là một con kiến hôi!" Chuẩn Đề lạnh lùng nói, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay ánh sáng rực rỡ, trực tiếp quét về phía Tần Hạo.

"Kiến hôi?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem kiến hôi nghịch thiên!" Tần Hạo lạnh lùng đáp.

Thí Thần Thương trong tay hắn tỏa sáng rực rỡ, trực tiếp nghênh đón, ánh sáng bảy màu và khí sát lục màu máu lập tức va chạm vào nhau.

Ngay khoảnh khắc va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh huyền diệu bao phủ lên Thí Thần Thương, phảng phất như muốn cắt đứt liên hệ giữa hắn và Thí Thần Thương, Thí Thần Thương cũng bắt đầu rung động kịch liệt.

"Thất Bảo Diệu Thụ sao, quả nhiên có chút thú vị, nhưng muốn quét đi pháp bảo của ta, e là còn kém một chút!" Tần Hạo thầm nghĩ, Thất Bảo Diệu Thụ có phần giống với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên và Lạc Bảo Kim Tiền, đều có thể quét đi pháp bảo lợi khí của người khác.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng màu máu trên Thí Thần Thương rực rỡ, một luồng khí tức sắc bén kinh khủng ngút trời bộc phát, tức thì xuyên thủng màn sáng bảy màu.

"Ồ?

Xem ra ta đã có chút xem thường ngươi, chẳng trách dám cuồng vọng như vậy, dựa vào chút thực lực e là không đủ!" Giọng Chuẩn Đề trở nên băng lãnh, sau đó một luồng khí tức còn kinh khủng hơn từ trên người y bộc phát ra, kèm theo đó là một luồng áp lực kinh hoàng lan tỏa.

"Hả?

Khí tức này... là Thiên Đạo chi lực sao?" Ngay khoảnh khắc khí tức trên người đối phương bộc phát, Tần Hạo chỉ cảm thấy trên người mình lập tức xuất hiện một luồng áp lực kinh khủng, phảng

phất như uy áp của cả đất trời đều bao phủ lên người, thực lực của hắn trực tiếp bị áp chế mất ba thành, vẻ mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng.

"Đây là năng lực của Thiên Đạo Thánh Nhân sao, điều động sức mạnh Thiên Đạo cho mình dùng!" Tần Hạo thầm nghĩ, sau đó không chút do dự, hai đạo thân ảnh trực tiếp hiện ra, chính là Tam Thi hóa thân của Tần Hạo.

"Giết!" Trong khoảnh khắc, ba đạo thân ảnh đồng thời bộc phát chiến ý ngút trời, pháp bảo trong tay cũng hung hăng đập về phía Chuẩn Đề, tức thì từng luồng bão hỗn độn kinh khủng điên cuồng càn quét, không gian hỗn độn trong phạm vi trăm vạn dặm xung quanh cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như sắp sụp đổ.

"Hừ, giãy giụa hấp hối!

Ta muốn xem xem bí pháp của ngươi có thể duy trì được bao lâu!" Đối với sức mạnh kinh khủng mà Tần Hạo bộc phát ra, Chuẩn Đề không hề để tâm.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, nguyên thần ký thác hư không, pháp lực vô cùng vô tận, y không sợ nhất là đánh lâu dài, y có tự tin tuyệt đối có thể kéo đến khi Tần Hạo sụp đổ.

Lập tức hai bên liền lao vào chiến đấu.

Nhất thời đấu một trận ngang tài ngang sức, ai cũng không làm gì được ai.

"Đây là thực lực của Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Lúc này Tần Hạo đã có một định vị tương đối về thực lực của mình, hiện tại thực lực bản thể của hắn tương đương với trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, cộng thêm pháp bảo trên người, hắn mạnh hơn một chút so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên

thông thường, nhưng nếu muốn áp chế đối phương, chỉ dựa vào thực lực bản thể hiện nhiên là có chút khó khăn.

"Chỉ có thể như vậy!" Sau khi đã hiểu rõ thực lực của đối phương, trong lòng Tần Hạo đã có kế sách, lập tức không nhiều lời với đối phương nữa, ý niệm vừa động, một thân ảnh màu máu hiện ra.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh màu máu xuất hiện, một luồng khí tức hung hãn vô biên kinh khủng từ trên người thân ảnh đó tỏa ra, thân ảnh đó không phải ai khác, chính là Thần Ma hóa thân của Tần Hạo.

Sau khi dung hợp tinh huyết của Hỗn Độn Huyền Quy, Thần Ma hóa thân lại một lần nữa có một sự lột xác cực lớn, thực lực mạnh hơn trước kia không chỉ mười lần.

Tần Hạo có một cảm giác, sau khi tiến vào không gian hỗn độn, khí tức trên người Thần Ma hóa thân còn mạnh hơn không ít so với tình huống bình thường.

Nhưng rất nhanh Tần Hạo cũng hiểu ra.

Thần Ma hóa thân vốn được hóa thành từ tinh huyết của Hỗn Độn Ma Thần, về bản chất tự nhiên cũng mang thuộc tính của Hỗn Độn Ma Thần.

Mặc dù không phải là Hỗn Độn Ma Thần thật sự, nhưng ở trong Hồng Hoang thiên địa, khí tức Hỗn Độn Ma Thần trên người hiển nhiên sẽ bị Thiên Đạo áp chế, thực lực sẽ bị giảm đi phần nào.

Sau khi vào trong Hỗn Độn, sự áp chế của Thiên Đạo tự nhiên cũng biến mất không còn tăm hơi.

Chương 237

"Khí tức này!?" Cảm nhận được khí tức của Thần Ma hóa thân, sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên biến đổi.

Thần Ma hóa thân trước kia y đương nhiên đã gặp, nhưng bây giờ y phát hiện, Thần Ma hóa thân trước mắt đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Lúc này đối mặt với Thần Ma hóa thân, Chuẩn Đề cảm nhận được một luồng áp lực, phải biết rằng hiện tại y đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, thực lực đã sớm không thể so sánh với ngày xưa, vậy mà Thần Ma hóa thân có thể mang lại cho y cảm giác áp bách như vậy, có thể tưởng tượng nó kinh khủng đến mức nào.

"Giết!" Thần Ma hóa thân khẽ quát một tiếng, lập tức tung một quyền, một luồng khí tức hung hãn kinh khủng bộc phát, toàn bộ Hỗn Độn cũng rung chuyển dữ dội, sát khí hung hãn vô biên bùng nổ, kình khí cuồng bạo điên cuồng bao phủ về phía Chuẩn Đề.

Tần Hạo thấy vậy, bản tôn và Tam Thi hóa thân cũng không chút do dự, ào ào thôi động pháp bảo và thần thông trong tay, từng luồng kình khí sát phạt kinh khủng hung hăng bao trùm lên người Chuẩn Đề.

"Oanh oanh oanh oanh..." Chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, ngay khoảnh khắc giao phong, Chuẩn Đề liền bị Thần Ma hóa thân áp chế.

Thần Ma hóa thân tuy không có pháp bảo trong tay, nhưng thân thể của nó được hóa thành từ tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần, bản thân nó đã là một món pháp bảo hình người kinh khủng, quyền cương kinh hoàng đối đầu với Thất Bảo Diệu Thụ mà không hề rơi vào thế hạ phong, có thể tưởng tượng nhục thân nghịch thiên đến mức nào.

“Chết tiệt, sao có thể!?” Lúc này sắc mặt Chuẩn Đề trở nên vô cùng khó coi.

Y vốn tưởng sau khi chứng đạo là có thể dễ dàng nghiền ép Tần Hạo, rửa sạch mối nhục trước kia, nhưng lúc này lại một lần nữa bị áp chế, sự phẫn nộ và không cam lòng trong lòng có thể biết là kinh khủng đến mức nào.

“Không có gì là không thể!

Ngươi, dù đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân, trước mặt bản tọa vẫn không có chút cơ hội thắng nào!

Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi thấy ‘con kiến hôi’ này dạy dỗ Thiên Đạo Thánh Nhân ra sao!” Giọng Tần Hạo băng lãnh, trong đôi mắt hàn quang điên cuồng loé lên, trong lòng hiển nhiên đã hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không thể tha cho Chuẩn Đề, phải mượn Chuẩn Đề để lập uy, dùng y để chấn nhiếp Tam Thanh và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cũng không còn giữ lại chút nào, khí tức trên người trực tiếp tăng lên đến cực hạn, Thí Thần Thương trong tay ánh sáng rực rỡ, mang theo khí tức sát phạt vô tận hung hăng bao phủ về phía Chuẩn Đề, Tam Thi hóa thân cũng không ngừng thôi động từng chiêu thần thông sát phạt kinh khủng, trực tiếp đánh cho Chuẩn Đề liên tiếp bại lui.

“Chính là lúc này!” Đúng lúc đó, Tần Hạo thấy Chuẩn Đề bị Thần Ma hóa thân một quyền đánh bay, đáy mắt loé lên tinh quang, lập tức không chút do dự, lật tay một cái, một phương kim ấn tức thì hiện ra, sau đó hung hăng đập xuống.

Kim ấn gặp gió liền lớn, trong nháy mắt hóa thành một phương cự ấn che trời kinh khủng, hung hăng bao phủ về phía Chuẩn Đề, chính là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Cửu Long Không Động Ấn!

“Tiên Thiên Chí Bảo!?...

Không đúng, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!?

Chết tiệt, sao có thể!?” Thấy Cửu Long Không Động Ấn xuất hiện, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức đại biến, hiển nhiên cũng bị pháp bảo này làm cho chấn động.

Vốn dĩ trong tay Tần Hạo có Thí Thần Thương là một kiện sát phạt chí bảo đã đủ khiến y đau đầu, bây giờ lại xuất hiện thêm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mà lại còn là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, sao có thể không khiến y kinh hãi.

“Phanh!” Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, thân thể Chuẩn Đề trực tiếp bị đập mạnh xuống, một tiếng hét thảm vang lên, cả người cũng bay ngược ra ngoài, trên người máu thịt be bét, trông vô cùng thê thảm.

“Giết!” Thấy cảnh này, Thần Ma hóa thân và bản tôn căn bản không cho Chuẩn Đề một chút cơ hội thở dốc, từng đòn tấn công kinh khủng không ngừng trút xuống người y.

Nhất thời, Chuẩn Đề như một cái bao cát, hết lần này đến lần khác bị đánh bay, từng ngụm nghịch huyết không ngừng phun ra.

Tuy Thiên Đạo Pháp Thân của y mạnh hơn nhục thân trước kia không ít, nhưng đối mặt với sự oanh tạc liên tiếp của Thần Ma hóa thân, Thí Thần Thương và Cửu Long Không Động Ấn, y căn bản không chịu nổi, xương trên người không biết đã gãy bao nhiêu cái, từng lỗ máu kinh khủng xuất hiện trên người Chuẩn Đề, bộ dạng vô cùng thảm hại.

“Thừa thắng xông lên!” Thấy bộ dạng của Chuẩn Đề, động tác trong tay Tần Hạo lại không hề chậm lại, ngược lại càng thêm cuồng bạo.

Mặc dù với thực lực hiện tại, muốn thật sự giết chết một Thiên Đạo Thánh Nhân là không thể, nhưng diệt đi một cỗ Thiên Đạo Pháp Thân lại không phải là chuyện khó.

Tuy làm vậy không thể thật sự giết chết Chuẩn Đề, nhưng đối với y cũng tuyệt đối là một đả kích cực lớn.

Thiên Đạo Pháp Thân một khi bị hủy, muốn ngưng tụ lại không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được, cần phải trả một cái giá cực lớn.

"Giết!" Tần Hạo hét lớn một tiếng, một luồng sát ý ngút trời kinh khủng bộc phát.

"Khốn nạn, tiểu tử, ngươi dám!" Chuẩn Đề dường như cũng đoán được ý đồ của Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ kinh nộ, kim quang trên người lóe lên, trực tiếp câu thông Thiên Đạo, mượn Thiên Đạo chi lực gia trì bản thân, đồng thời khôi phục thương thế.

"Không có cơ hội đâu!" Tần Hạo sao có thể cho Chuẩn Đề cơ hội này, công kích trong tay càng thêm cuồng bạo.

"Phanh phanh phanh phanh..." Từng tiếng nổ trầm muộn kinh khủng vang lên, thân thể Chuẩn Đề không ngừng bay ngược, miệng phát ra từng tiếng gầm giận dữ, nhưng hiển nhiên chẳng có tác dụng gì, căn bản không thể xoay chuyển chiến cục.

"Kết thúc rồi!

Khai Thiên Cửu Thức!" Tần Hạo đáy mắt tinh quang bùng nổ, Thí Thần Thương trong tay vẽ ra một quỹ đạo huyền diệu đâm tới, thân thương trong hư không một phân thành chín, bao phủ về phía Chuẩn Đề.

Khai Thiên Cửu Thức là chiêu thức Tần Hạo có được từ truyền thừa của Bàn Cổ, cũng là một trong số ít những công phạt chi thuật,

trước kia thực lực Tần Hạo căn bản không thể thi triển, dù là hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát động mà thôi, căn bản không thể phát huy hết uy năng của nó.

"Oanh long long!" Ngay khoảnh khắc đòn tấn công được tung ra, không gian hỗn độn xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng vết nứt kinh khủng điên cuồng lan ra, phảng phất như muốn phá vỡ Hỗn Độn để khai thiên tích địa, địa hỏa phong thủy cuồng bạo cũng điên cuồng dâng trào.

"Chết tiệt, không ổn!" Chuẩn Đề ở đối diện cảm nhận được đòn tấn công này, tức thì một cảm giác nguy cơ vô cùng kinh khủng từ đáy lòng dâng lên, hiển nhiên y đã cảm nhận được nguy cơ to lớn từ một kích này.

Nếu bị đánh trúng, tuy không chết, nhưng cỗ Thiên Đạo Pháp Thân này e là không giữ được.

Nhưng lúc này, mặc cho y né tránh thế nào, cũng không thể phá vỡ được khí cơ khóa chặt kinh khủng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đòn tấn công bao phủ về phía mình.

"Sư đệ cẩn thận!" Ngay khi đòn tấn công sắp rơi xuống người Chuẩn Đề, trong hư không, một luồng kim quang lóe lên, một đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên cũng theo đó hiện ra, bao phủ lấy thân ảnh Chuẩn Đề.

"Ai cũng không cứu được ngươi!" Thấy cảnh này, sát khí trong mắt Tần Hạo không giảm, khí tức của Thí Thần Thương trong tay cũng được thôi động đến cực hạn, giây tiếp theo, trực tiếp va chạm vào Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

"Phanh phanh phanh phanh...

Két!" Sau khi oanh kích liên tiếp mấy lần, phòng ngự của Thập

Nhị Phẩm Kim Liên tức thì vỡ tan, công kích của Thí Thần Thương cũng trực tiếp rơi xuống người Chuẩn Đề, một lỗ máu kinh khủng xuất hiện trên vai y.

Cũng chính vì Thập Nhị Phẩm Kim Liên đã cản lại một chút, cho Chuẩn Đề một cơ hội, cả người y lộ ra vẻ mặt sợ hãi đến thót tim.

"Ngươi vui mừng hơi sớm rồi đấy!" Nhưng không đợi Chuẩn Đề thở phào một hơi, giọng nói của Tần Hạo đã vang lên, ngay sau đó kim quang trong hư không rực rỡ, một tôn kim sắc cự ấn kinh khủng từ trên trời giáng xuống, căn bản không cho Chuẩn Đề một chút cơ hội thở dốc, hung hăng đập lên người y.

Không chút bất ngờ, một kích trực tiếp đánh nát hoàn toàn Thiên Đạo Pháp Thân của Chuẩn Đề.

"Oanh long long!" Ngay khoảnh khắc Thiên Đạo Pháp Thân của Chuẩn Đề bị diệt sát, trên bầu trời toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, một tiếng nổ trầm thấp vang lên, trời đổ mưa máu, một luồng khí tức bi thương tức thì bao phủ cả Hồng Hoang.

Thánh nhân tịch diệt, thiên địa đồng bi, mặc dù người chết chỉ là một cỗ pháp thân của Thánh nhân.

Ở một chiến trường khác, cục diện cũng dần dần sáng tỏ.

Trước đó, đối mặt với sự vây công của Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Hậu Thổ cũng gần như chỉ có thể duy trì thế bất bại.

Chương 238

Dù sao thì tuy tu vi của Hậu Thổ cao hơn, nhưng trong tay nàng lại không có chí bảo nào thích hợp, hơn nữa, nàng vừa mới đột phá, căn bản chưa hoàn toàn thích ứng với tu vi tăng vọt, chưa phát huy hết thực lực vốn có.

Cho nên cũng chỉ có thể duy trì thế bất bại với bốn người đối diện, về cơ bản không ai chiếm được chút lợi thế nào.

Nhưng vì lúc trước Tiếp Dẫn phân tâm đến chiến trường bên kia, khiến cho thế cân bằng vi diệu lập tức bị phá vỡ.

Đừng xem thường một khoảnh khắc sơ hở, phải biết rằng ở cảnh giới này, một tia sơ hở nhỏ nhất cũng có thể trở thành yếu tố quyết định xoay chuyển chiến cục, Hậu Thổ tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Thêm vào đó, vừa rồi Thập Nhị Phẩm Kim Liên cưỡng ép chống đỡ công kích của Thí Thần Thương, bản thân Thập Nhị Phẩm Kim Liên cũng bị tổn thương không nhẹ, Tiếp Dẫn hiển nhiên cũng bị phản phệ không nhẹ, thực lực giảm đi đáng kể.

Huống hồ, quan hệ giữa Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn thân thiết hơn nhiều so với Tam Thanh.

Thấy Thiên Đạo Pháp Thân của Chuẩn Đề bị hủy, Tiếp Dẫn liền trực tiếp thoát khỏi vòng chiến, hiển nhiên trong lòng y, tầm quan trọng của Chuẩn Đề còn cao hơn Hồng Mông Tử Khí rất nhiều.

Theo trận chiến tiếp diễn, Hậu Thổ cũng ngày càng thích ứng với thực lực tăng vọt lúc này.

Bên này mạnh lên, bên kia yếu đi, Hậu Thổ dần dần chiếm thế

thượng phong, bằng vào thực lực cường đại trực tiếp áp chế Tam Thanh, đặc biệt là Thông Thiên và Nguyên Thủy, vì không có chí bảo phòng ngự bảo hộ, trực tiếp bị Hậu Thổ đánh cho tơi bời, bộ dạng thảm hại vô cùng.

"Tam Thanh sao, xem ra cũng không hơn gì, các ngươi không xứng với danh hiệu Bàn Cổ chính tông!" Sau khi lại một lần nữa hung hăng áp chế Tam Thanh, giọng nói của Hậu Thổ vang lên.

Hiện tại nàng đã có được nguyên thần và tinh huyết của Bàn Cổ, hiển nhiên mới là Bàn Cổ chính tông thật sự.

"Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Hậu Thổ, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù sau khi thấy Hậu Thổ dung hợp nguyên thần và tinh huyết của Bàn Cổ, y đã ý thức được danh hiệu Bàn Cổ chính tông không giữ được nữa, nhưng lúc này nghe Hậu Thổ nói vậy, trong lòng vẫn không nhịn được phẫn nộ.

Nhưng đối mặt với thực lực kinh khủng của Hậu Thổ, trong lòng lại có chút bất lực, vẻ mặt cũng tái mét.

"Chuyện hôm nay ta nhận thua, ngày sau sẽ lại cùng đạo hữu thỉnh giáo, cáo từ!" Thấy ba người không làm gì được Hậu Thổ, Lão Tử dứt khoát xoay người rời đi.

Hiển nhiên y rất rõ ràng, nếu tiếp tục, sẽ chẳng chiếm được lợi thế gì.

Mặc dù trong lòng cũng rất không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể chờ ngày sau tìm cơ hội lấy lại thể diện.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hừ lạnh một tiếng, mặt mày âm trầm rời đi.

Còn lại Thông Thiên thì không nói nhiều lời vô ích, thua là thua, y

cũng không phải không thua nổi, nhìn Hậu Thổ một cái rồi cũng trực tiếp xoay người rời đi.

"Tần Hạo, ngươi không sao chứ?" Thấy ba người rời đi, Hậu Thổ cũng chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi xuống người Tần Hạo, trên mặt lộ ra một tia quan tâm.

"Yên tâm, ta rất khỏe!" Tần Hạo lắc đầu nói.

"Hồng Mông Tử Khí ngươi giữ đi!

Thực lực của ta bây giờ đã đủ rồi, không cần dùng đến thứ này!" Cuối cùng Hậu Thổ trầm ngâm một lát, lật tay một cái, Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trong tay, mở miệng nói.

Trong mắt nàng, hiển nhiên Tần Hạo cần Hồng Mông Tử Khí hơn nàng.

Dù sao hiện tại nàng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, chỉ luận tu vi, trong Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân đã hợp thân Thiên Đạo, không có ai cao hơn nàng.

Là Lục Đạo Luân Hồi Chi Chủ, thực lực của nàng gần như vô địch.

"Ta đã chuẩn bị cho ngươi, ngươi cứ nhận lấy đi.

Về phần ta, không cần lo lắng cho ta, ta đã đưa cho ngươi, tự nhiên có tính toán của ta, không cần phải lo cho ta!" Tần Hạo lắc đầu nói.

Hồng Mông Tử Khí đối với hắn hiển nhiên là một thứ vô dụng, hắn không có hứng thú, nếu không đã sớm dung hợp rồi.

"...Được thôi!" Hậu Thổ thấy bộ dạng của Tần Hạo không phải đùa giỡn, lập tức cũng gật đầu.

Trước đó nàng đã nhận nguyên thần và tinh huyết của Bàn Cổ từ

Tần Hạo, nợ Tần Hạo đã sớm không tính được, cũng không kém một đạo Hồng Mông Tử Khí này.

"Đi thôi, chúng ta trở về!" Tần Hạo mở miệng nói.

Trước đó Hậu Thổ chỉ mới khai mở Lục Đạo Luân Hồi, đó chỉ mới là bước đầu tiên, Lục Đạo Luân Hồi cần phải được sắp xếp cẩn thận.

"Ừm!" Hậu Thổ gật đầu, sau đó hai người thân hình nhoáng lên, một lần nữa trở lại trên không Huyết Hải.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, trên người Hậu Thổ đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức ngút trời kinh khủng, uy áp kinh hoàng tức thì càn quét toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, tử khí ngập trời từ trên trời giáng xuống, hiển nhiên nàng đã thành công dung hợp Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Hừ!" Cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng này, mấy người Tam Thanh vừa mới trở về cũng hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù đã sớm liệu được kết quả này, nhưng thấy Hậu Thổ chứng đạo, trong lòng vẫn rất khó chịu.

"Chúc mừng Hậu Thổ nương nương đắc chứng Hỗn Nguyên!" Chúng sinh trong Hồng Hoang lúc này cũng ào ào hướng về phía Huyết Hải cung kính hành lễ.

"Phanh!" "Chết tiệt, Hậu Thổ chứng đạo!

Sao có thể!?" Trên Thiên Đình, sắc mặt Thái Nhất trở nên vô cùng khó coi, tái mét, trong đôi mắt cũng tràn ngập lửa giận nồng nặc.

"Tần Hạo, đều là do cái tên Tần Hạo đáng chết đó!" Tiếp theo Thái Nhất lại một lần nữa mở miệng.

Người có mắt đều có thể nhìn ra, lần này Hậu Thổ có thể có được

cơ duyên lớn như vậy, nghịch thiên cải mệnh, hiển nhiên đều là nhờ Tần Hạo giúp đỡ.

Tần Hạo có thể nói là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả, hận ý của y đối với Tần Hạo có thể tưởng tượng là kinh khủng đến mức nào.

"Nhị đệ, chớ nóng vội, bây giờ không phải là lúc đó, bây giờ quan trọng nhất là phải thương lượng xem nên đối mặt với cục diện tiếp theo như thế nào!

Hiện tại Vu tộc cũng đã có Thánh nhân, ưu thế của Yêu tộc chúng ta không còn nữa, phải có kế sách vẹn toàn, nếu không, ngàn năm sau, Yêu tộc ta nguy rồi!" Đế Tuấn cũng thần sắc vô cùng ngưng trọng nói.

"Ha ha ha, quá tốt rồi, thật quá tốt rồi, Hậu Thổ muội tử chứng đạo rồi!" "Vu tộc chúng ta cũng có Thiên Đạo Thánh Nhân rồi, thật quá tốt rồi!" "Tần Hạo huynh đệ quả nhiên lợi hại!

Không hổ là người Hậu Thổ muội tử nhìn trúng!" Ngược lại, lúc này chúng Tổ Vu vốn đang vô cùng bi thống thấy cảnh này, ai nấy đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Trong mắt bọn họ, đây quả là một tin tốt trời ban, sự hưng phấn trong lòng có thể biết được, bọn họ nhanh chóng lao về phía Huyết Hải.

"Ông!" Ngay khoảnh khắc Hậu Thổ thành Thiên Đạo Thánh Nhân, trong hư không lại có một luồng uy áp kinh khủng truyền đến, ngay sau đó, một thân ảnh đạo bào màu xám hiện ra, ánh mắt cũng rơi xuống người Hậu Thổ.

Chương 239

"Bái kiến Đạo Tổ!" Thấy thân ảnh này, Hậu Thổ, Tần Hạo và Minh Hà cũng vội vàng mở miệng.

Đối với sự xuất hiện của Hồng Quân, Tần Hạo cũng không quá ngạc nhiên, xảy ra chuyện lớn như vậy mà không kinh động đến Hồng Quân, đó mới là điều bất thường.

Đối với sự giáng lâm của Hồng Quân, đáy mắt Minh Hà tràn đầy vẻ kính sợ.

Kể từ lần trước Hồng Quân một tay phá vỡ hư ảnh Bàn Cổ, các đại thần thông giả trong Hồng Hoang đối với thực lực của Hồng Quân cũng đã có một nhận thức toàn diện và sâu sắc hơn.

Đáy mắt Hậu Thổ cũng loé lên một tia kiêng dè, phải biết rằng sau khi chứng đạo, nàng đã hiểu rõ hơn nhiều thiên cơ.

Nàng rất rõ ràng, trong tình huống bình thường, sau khi thân hóa luân hồi, nàng đáng lẽ phải vẫn lạc, nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của Tần Hạo, không những không vẫn lạc, ngược lại còn chứng đạo thành Thánh, ở một mức độ nào đó là nghịch thiên cải mệnh.

Hiển nhiên nàng có chút lo lắng, Hồng Quân xuất hiện là để ra tay với mình.

"Hậu Thổ, chúc mừng ngươi đã thoát khỏi số mệnh, thành công chứng đạo Hỗn Nguyên!" Giọng của Hồng Quân vang lên.

"Ách...

Đạo Tổ quá khen rồi!

Không biết Đạo Tổ giáng lâm có chuyện gì?" Hậu Thổ nghe lời của Hồng Quân, trong lòng cũng thở phào một hơi, hiển nhiên, bộ

dạng của Hồng Quân dường như không phải muốn ra tay với nàng.

"Bần đạo đến để báo cho ngươi biết, tuy ngươi đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng không được can thiệp vào Vu Yêu lượng kiếp, trong vòng một lượng kiếp không được rời khỏi Địa Phủ!

Ngươi có ý kiến gì không?" Ánh mắt Hồng Quân rơi xuống người Hậu Thổ, nhàn nhạt nói.

"Lẽ nào vận mệnh của các huynh trưởng ta thật sự không thể thay đổi sao?" Hậu Thổ có chút không cam lòng nói.

Mặc dù hiện tại nàng không còn là Tổ Vu, nhưng tình cảm huynh muội ức vạn năm, tình cảm của nàng đối với mười một vị Tổ Vu còn lại tuyệt đối vô cùng sâu đậm, sau khi biết được kết cục của bọn họ, trong lòng tự nhiên vô cùng bi thống.

"Thiên mệnh không thể trái, nhưng thiên diễn bốn chín, độn đi một, vạn vật đều có một tia sinh cơ, có lẽ sẽ có chuyển biến cũng không chừng!" Hồng Quân mở miệng nói, cuối cùng ánh mắt cũng liếc nhìn Tần Hạo bên cạnh.

"Một tia sinh cơ sao?

Ta biết rồi, xin tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ!" Hậu Thổ mở miệng nói.

Mặc dù rất không cam lòng bị cấm túc trong Địa Phủ, nhưng nàng cũng rất rõ ràng, với năng lực hiện tại của mình muốn thay đổi kết cục Vu Yêu lượng kiếp, hiển nhiên là chuyện không thể.

Thấy bộ dạng của Hậu Thổ, Hồng Quân cũng chậm rãi gật đầu, cuối cùng ánh mắt cũng rơi xuống người Tần Hạo.

"Ách, không biết Đạo Tổ có chuyện gì?" Tần Hạo lúc này hiển nhiên cũng bị Hồng Quân nhìn đến có chút phát hoảng.

Dù sao hắn cũng là người xuyên việt, tuy có tin tưởng vào năng lực của hệ thống, nhưng dù vậy, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

"Dị số cũng tốt, biến số cũng được, hy vọng ngươi nhớ kỹ, thiên đạo đại thế không thể thay đổi!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

"Vâng, Đạo Tổ!" Nghe lời của Hồng Quân, Tần Hạo cũng vội vàng gật đầu.

Hắn vốn không có ý định nghịch thiên hành sự, dù sao thuận theo trời thì nhàn, nghịch lại trời thì mệt, hắn chỉ muốn để cho Nhân tộc trở nên tốt hơn mà thôi.

"Hy vọng là vậy!" Nghe lời của Tần Hạo, Hồng Quân cũng gật đầu, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, giây tiếp theo, cả người y cũng biến mất không còn tăm hơi.

"Phù!" Thấy Hồng Quân rời đi, bất luận là Tần Hạo hay Hậu Thổ trong lòng đều thở phào một hơi.

Dù sao đối mặt với người quyền lực nhất của phương thiên địa này, trong lòng nếu không căng thẳng, hiển nhiên là giả.

"Tiếp theo phải làm gì?" Sau đó Hậu Thổ ánh mắt cũng rơi xuống người Tần Hạo.

Mặc dù đã khai tịch Địa Phủ, nhưng đối với việc xây dựng Địa Phủ như thế nào, Hậu Thổ lúc này hiển nhiên là mù tịt, căn bản không biết nên làm gì, theo bản năng nhìn về phía Tần Hạo.

"Giao cho ta là được rồi!" Tần Hạo mở miệng nói.

Kiếp trước hắn đã xem vô số tiểu thuyết, chút chuyện này hiển nhiên không làm khó được hắn.

"Ừm!" Đối với Tần Hạo, Hậu Thổ hiển nhiên tin tưởng vô điều kiện, lập tức hai người cũng trực tiếp đi vào Địa Phủ mới được khai

mở.

Rất nhanh Tần Hạo đã đi vào không gian Địa Phủ, đưa tay chỉ một cái, hắc khí xung quanh điên cuồng dâng trào, cuối cùng trực tiếp hóa thành một cánh cửa khổng lồ, trên cánh cửa một tấm biển lớn hiện ra, ba chữ Quỷ Môn Quan hiện lên.

"Đây là Quỷ Môn Quan, một khi vào Quỷ Môn Quan, âm dương hai ngả!" Giọng Tần Hạo vang lên.

Làm xong tất cả, hai người cũng trực tiếp xuyên qua cánh cửa.

Lúc này toàn bộ không gian Địa Phủ vì vừa mới được khai mở, bên trong hoàn toàn là một không gian âm u trống trải.

Sau đó Tần Hạo trực tiếp chỉ tay một cái, một con đường hiện ra, trực tiếp thông đến nơi sâu nhất của Địa Phủ, hai bên đường, từng đóa hoa yêu dị không ngừng nở rộ, tỏa ra một luồng khí tức vô cùng huyền diệu.

"Hoàng Tuyền lộ, Bỉ Ngạn hoa, hoa và lá đời đời không gặp nhau, nhớ nhung quyến luyến mãi xa rời, một sớm sinh tử hai nương tựa, Hoàng Tuyền lộ thượng mãi bên nhau!" Men theo Hoàng Tuyền Lộ, hai người trực tiếp đến nơi sâu trong Địa Phủ.

Rất nhanh, trước mặt hai người, một dòng sông chảy xiết cắt ngang Hoàng Tuyền Lộ, trong nước sông, một luồng khí tức lạnh lẽo lan tỏa, bên trong chảy xiết chính là Hoàng Tuyền Nhược Thủy, là loại nước chí âm chí hàn nhất giữa thiên địa.

Tần Hạo lại một lần nữa chỉ tay, một cây cầu trực tiếp bắc qua dòng sông, bên cầu là một tấm bia đá khổng lồ, ba chữ Vong Xuyên Hà được khắc lên đó.

"Đây là Vong Xuyên Hà, đây là cầu Nại Hà!" Sau đó ở một bên khác, Tần Hạo lại chỉ một cái, một tảng đá ba màu hiện ra, một luồng

khí tức huyền diệu cũng theo đó tỏa ra từ trên đó.

“Đây là Tam Sinh Thạch!

Một khi bước lên Nại Hà không quay đầu!

Tam Sinh Thạch chiếu rọi ba kiếp!” Bước lên cầu Nại Hà, Tần Hạo đứng giữa cầu, cuối cùng bên cạnh hắn, một cái nồi lớn hiện ra.

“Hậu Thổ!” Ánh mắt Tần Hạo rơi xuống người Hậu Thổ.

“Ừm, ta biết rồi!” Hậu Thổ lúc này dường như cũng có chút giác ngộ, giữa mi tâm, ánh sáng lóe lên, một thân ảnh hiện ra, trực tiếp hóa thành một bà lão, đi đến bên cạnh cái nồi lớn.

“Ta là Mạnh Bà!

Đây là Mạnh Bà thang, Mạnh Bà thang xuống kiếp này quên!” Giọng Mạnh Bà vang lên.

Chương 240

Đi qua cầu Nại Hà, hai người cũng đến nơi sâu nhất của Địa Phủ.

Tần Hạo phát hiện nơi này ẩn giấu một không gian khổng lồ, đưa tay chỉ một cái, lập tức một không gian thần bí cũng xuất hiện trước mặt hai người.

"Đây là Thập Bát Tầng Địa Ngục!" Nói đến đây, trên người Tần Hạo cũng tỏa ra một luồng khí tức túc sát kinh khủng.

"Tầng thứ nhất, Cắt Lưỡi Địa Ngục, phàm là người khi còn sống, khiêu khích ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi gian xảo, nói năng xảo trá, lừa gạt người khác.

Sau khi chết bị đày vào Cắt Lưỡi Địa Ngục, tiểu quỷ banh miệng người ra, dùng kìm sắt kẹp lấy lưỡi..." "Tầng thứ hai, Kéo Cắt Địa Ngục..." "Tầng thứ ba, Cây Sắt Địa Ngục..." ...

"Tầng thứ mười bảy, Cối Đá Địa Ngục..." "Tầng thứ mười tám, Cưa Xẻ Địa Ngục..." Lập tức Tần Hạo cũng trực tiếp dựa theo Thập Bát Tầng Địa Ngục của kiếp trước để hóa phương thiên địa này thành mười tám tầng địa ngục, toàn bộ đều sao chép lại.

Ngay khoảnh khắc Thập Bát Tầng Địa Ngục hoàn thành, khung sườn của Địa Phủ cũng gần như đã được thiết lập hoàn toàn, tiếp theo hiển nhiên là việc bổ nhiệm các thần chức trong Địa Phủ.

Rất nhanh hai người cũng đến nơi trung tâm nhất của Địa Phủ, Tần Hạo chỉ tay một cái, một tòa thành thị trang nghiêm túc mục, khí thế hùng vĩ hiện ra.

"Phong Đô!" Hai chữ lớn xuất hiện trên cổng thành.

"Tiếp theo cần một số người trấn thủ Địa Phủ!" Tần Hạo mở

miệng nói.

“Ngươi có kiến nghị gì không?” Hậu Thổ ánh mắt rơi xuống người Tần Hạo.

Hiển nhiên, mặc dù là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, nhưng đối với mọi việc trong Địa Phủ, nàng đều giao cho Tần Hạo quyết định.

Đối với Tần Hạo, Hậu Thổ hiển nhiên ủng hộ vô điều kiện.

“Lát nữa các Tổ Vu khác sẽ đến, ngươi có thể để họ phái một số thành viên Vu tộc trấn thủ Địa Phủ.

Một là có thể làm lớn mạnh thực lực của Địa Phủ, hai là cũng để lại cho Vu tộc một ít mầm mống, đồng thời cũng bảo đảm khí vận Vu tộc kéo dài.

Mặc dù sau này không thể trở thành bá chủ thiên địa, nhưng dựa vào việc trấn áp Địa Phủ, cũng không đến nỗi bị diệt tộc hoàn toàn!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Ừm, cũng tốt, cảm ơn ngươi, Tần Hạo!” Hậu Thổ nghe lời của Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra một tia cảm động, hiển nhiên đối với việc lúc này Tần Hạo vẫn còn suy nghĩ cho Vu tộc, nàng rất cảm động.

“Không cần khách khí như vậy!

Họ đến rồi!” Sau đó Tần Hạo cũng mở miệng nói, ngay sau đó trong tầm mắt của hai người, mười một thân ảnh cũng trực tiếp từ bên ngoài đi vào, ai nấy đều mặt mày kích động nhìn Hậu Thổ.

“Hậu Thổ muội tử, chúc mừng muội chứng đạo thành Thánh, thật quá tốt rồi, Vu tộc chúng ta cuối cùng cũng có Thiên Đạo Thánh Nhân tọa trấn!” Chúc Dung tính tình nóng nảy nhất không nhịn được mở miệng, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

“Tần Hạo huynh đệ, Hậu Thổ muội tử quả nhiên không nhìn lầm người, quả nhiên là một người đàn ông tốt đáng để phó thác!” Sau đó Đế Giang bên cạnh cũng không nhịn được nói.

Hậu Thổ có ý với Tần Hạo, trong số các Tổ Vu hiển nhiên không phải là bí mật.

Mấy người còn lại cũng ào ào mở miệng.

“Xoạt!” Nghe lời của mấy người, sắc mặt Hậu Thổ lập tức cũng trở nên có chút e thẹn, mặt hơi đỏ, nhưng khi nghĩ đến vận mệnh của Vu tộc, đặc biệt là vận mệnh của các Tổ Vu khác, trên mặt lại lộ ra một vẻ phức tạp.

“Hậu Thổ muội tử, có chuyện gì vậy, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?” Chúc Cửu Âm bên cạnh tính cách tương đối bình tĩnh lúc này hiển nhiên cũng chú ý thấy sắc mặt Hậu Thổ có chút không đúng, không nhịn được mở miệng.

“Các vị huynh trưởng, không giấu gì các huynh, mặc dù ta đã chứng đạo thành Thánh, nhưng ta hiện tại căn bản không thể rời khỏi Địa Phủ!” Lập tức Hậu Thổ cũng trực tiếp kể lại đơn giản chuyện của Hồng Quân trước đó.

“Cái gì!?

Lại là lão già Hồng Quân đó, thật quá đáng!” Nghe lời của Hậu Thổ, sắc mặt mấy người đối diện lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi.

Trong mắt bọn họ, Hồng Quân hiển nhiên là điển hình của việc không ưa Vu tộc, lần trước phá vỡ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khiến họ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để diệt Yêu tộc, bây giờ lại ‘giam lỏng’ Hậu Thổ, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

“Các vị huynh trưởng thận trọng lời nói!” Nghe lời của mấy

người, Hậu Thổ cũng mở miệng nói.

Đùa sao, hiện tại sau khi chứng đạo nàng càng hiểu rõ sự kinh khủng của Đạo Tổ, căn bản không phải Vu tộc có thể chống lại.

"Sự việc không phải như các huynh trưởng tưởng tượng, thực tế lần này ta thân hóa luân hồi vốn dĩ phải thân vẫn đạo tiêu, may nhờ Tần Hạo giúp ta nghịch thiên cải mệnh mới sống sót được, nói đúng ra ta vốn dĩ đã là một người chết rồi!

Một khi chứng đạo liền không thể nhúng tay vào tranh đấu Vu Yêu, nếu không, nếu như trước đó Yêu tộc mời Thánh Nhân ra tay, Vu tộc ta e là đã sớm bị diệt rồi!" Hậu Thổ cũng lập tức mở miệng giải thích.

"Thánh nhân không được can dự vào cuộc chiến Vu Yêu?

Vậy sao?

Thì ra là vậy!" Đế Giang và mấy người nghe xong trước tiên là ngẩn ra, ngay sau đó dường như cũng đã hiểu ra, chậm rãi gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta phải nhanh chóng trở về bàn bạc kỹ lưỡng, hiện tại Hậu Thổ muội tử không thể xuất chiến, chúng ta cần tìm người thay thế vị trí trống của Hậu Thổ muội tử!" Cộng Công cũng mở miệng nói.

"Ừm!

Đúng vậy!" Nghe vậy, trên mặt mấy người cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Phải biết rằng sát thủ giản mạnh nhất của Vu tộc chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, phải cần mười hai Tổ Vu mới có thể bố trí được, hiện tại Hậu Thổ không thể ra tay, chỉ có thể tìm cách khác.

“Các vị huynh trưởng, đây là Tổ Vu tinh huyết của ta, các vị huynh trưởng có thể mang về, chọn một vị Đại Vu đỉnh phong để dung hợp, cộng thêm tinh huyết của ta hẳn là đủ để bồi dưỡng ra một Tổ Vu hoàn toàn mới!” Lúc này giọng Hậu Thổ cũng vang lên, sau đó một đoàn tinh huyết cũng xuất hiện trong tay nàng, chính là Tổ Vu tinh huyết mà nàng đã giữ lại khi thân hóa luân hồi.

“Hậu Thổ muội tử...” Thấy động tác của Hậu Thổ, trên mặt mấy người đối diện cũng lộ ra một tia cảm động.

“Vì ta không thể xuất chiến, nên đây cũng là chút sức lực ta có thể làm cho Vu tộc!” Hậu Thổ lắc đầu nói.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cũng không từ chối nữa!” Đế Giang trầm ngâm một lát, lập tức cũng trực tiếp gật đầu.

Hiện tại hiển nhiên không phải là lúc khách khí.

“Còn một chuyện muốn thương lượng với các vị huynh trưởng!” Hậu Thổ mở miệng nói.

“Hậu Thổ muội tử khách sáo quá rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng là được!” Đế Giang trực tiếp mở miệng.

“Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi vừa mới khai mở, cần nhân thủ tọa trấn, hy vọng các vị huynh trưởng có thể điều một nhóm người đến giúp duy trì trật tự Địa Phủ, như vậy, cũng có thể có công đức để nhận!” Hậu Thổ mở miệng nói.

“Phái người đến Địa Phủ?

Chương 241

Cái này tốt, yên tâm đi, Hậu Thổ muội tử, sau khi trở về ta sẽ sắp xếp!" Nghe lời của Hậu Thổ, Đế Giang cũng trực tiếp gật đầu mà không từ chối.

Y tự nhiên không ngốc, hiển nhiên cũng hiểu Địa Phủ hiện tại là một nơi béo bở, có thể vào Địa Phủ, cũng là một chức vụ không tồi.

"Hậu Thổ muội tử yên tâm, giao cho bọn ta!" Chúc Dung và mấy người cũng ào ào gật đầu, vỗ ngực bảo đảm.

"Vậy đa tạ các vị huynh trưởng!" Hậu Thổ gật đầu.

Tiếp theo mấy vị Tổ Vu cũng không ở lại lâu, liền mang theo tinh huyết của Hậu Thổ trực tiếp rời đi.

Hiện tại đối với họ, việc bồi dưỡng vị Tổ Vu thứ mười ba mới là trọng yếu nhất, không thể chậm trễ.

"Ai..." Nhìn bóng lưng của chúng Tổ Vu rời đi, trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một tia bi thương khó tả.

Nàng rất rõ ràng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần chia tay này đối với họ rất có thể là vĩnh biệt.

"Được rồi, Hậu Thổ, đừng nghĩ nhiều quá, sự việc có lẽ không tệ như ngươi nghĩ đâu, vạn vật đều có một tia sinh cơ!" Thấy bộ dạng của Hậu Thổ, Tần Hạo cũng nhẹ nhàng an ủi.

"Ta biết rồi!" Hậu Thổ mở miệng, đè nén những ý nghĩ trong lòng xuống.

"Đúng rồi, Hậu Thổ, hai món linh bảo này giao cho ngươi!" Sau đó Tần Hạo dường như nghĩ ra điều gì, lật tay một cái, hai món linh bảo trực tiếp xuất hiện trong tay hắn, chính là Sổ Sinh Tử và Bút Phán

Quan.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?

Không cần đâu, Tần Hạo, ngươi làm cho ta đã đủ nhiều rồi, Tiên Thiên Linh Bảo đối với ta tác dụng cũng không lớn lắm, ngươi giữ đi!" Hậu Thổ lắc đầu nói.

Ở cảnh giới của nàng, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối với thực lực tăng lên không quá rõ rệt, trừ phi là Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không, đều không có sức hấp dẫn lớn.

"Đây không phải là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường!

Ngươi luyện hóa sẽ hiểu!

Đây là Luân Hồi Chí Bảo!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Luân Hồi Chí Bảo?" Nghe lời của Tần Hạo, Hậu Thổ cũng ngẩn ra, sau đó nhận lấy hai món linh bảo, thần niệm lập tức dung nhập vào Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan.

"Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan!?" Gần như trong nháy mắt, Hậu Thổ liền hiểu được hiệu quả của hai món linh bảo, đáy mắt cũng loé lên một tia tinh quang.

Lúc này nàng cũng cuối cùng hiểu tại sao Tần Hạo lại giao linh bảo cho mình.

Linh bảo này trong tình huống bình thường chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, thậm chí uy năng còn không bằng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường, nhưng nếu ở trong tay nàng, thì có thể sánh ngang với tồn tại cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

"Nếu đã như vậy, vậy ta nhận!" Hậu Thổ gật đầu, lập tức cũng không từ chối nữa, trực tiếp nhận lấy Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan.

"Tiếp theo các huynh trưởng sẽ phái người tiến trú Lục Đạo Luân

Hồi, nhưng chỉ dựa vào những người đó e là không đủ, còn lại phải làm sao?" Hậu Thổ mở miệng nói.

Sau khi trở thành chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ cũng hiểu được tầm quan trọng của Lục Đạo Luân Hồi, nó có thể quan hệ đến sự ổn định của tam giới lục đạo, vô cùng quan trọng.

"Yên tâm, ta tự có tính toán!" Tần Hạo mở miệng nói, lập tức chỉ thấy Tần Hạo ý niệm vừa động, không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó chỉ thấy một thân ảnh tròn vo xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

"Hả?

Đây là đâu?" Thân ảnh đó có chút mờ mịt nhìn xung quanh, nhưng rất nhanh ánh mắt cũng dừng lại trên người Tần Hạo.

"Bái kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tìm ta có chuyện gì?" Thấy Tần Hạo, người đó cũng vội vàng mở miệng.

"Đoạn Thiên Đức, ngươi thấy phương thiên địa này thế nào?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đúng vậy, thân ảnh này không phải ai khác, chính là Đoạn Thiên Đức bị thu phục ở thế giới kia.

Ngay khoảnh khắc Địa Phủ hình thành, trong lòng Tần Hạo thực tế đã có một số tính toán, cũng đã có một số sắp xếp.

"Phương thiên địa này?" Đoạn Thiên Đức nghe lời của Tần Hạo, thần niệm cũng bao phủ phương thiên địa này.

Rất nhanh, đáy mắt Đoạn Thiên Đức cũng loé lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó là vô cùng kích động.

"Luân hồi, khí tức luân hồi, khí tức chân chính, khí tức luân hồi pháp tắc thật huyền diệu, đây mới là luân hồi chân chính!" Trên mặt Đoạn Thiên Đức lộ ra một vẻ vô cùng kích động.

Ở thế giới kia, có thể nói Đoạn Thiên Đức là tồn tại am hiểu luân hồi sâu sắc nhất, trong cơ thể kết thành mấy đạo luân hồi ấn.

Nhưng dù vậy, đó cũng chỉ là tựa như luân hồi mà thôi, căn bản không phải là luân hồi chân chính, thậm chí còn không bằng một phần da lông.

Hiện tại Đoạn Thiên Đức phát hiện, khí tức luân hồi của phương thiên địa trước mắt huyền diệu tuyệt đối là thứ trước kia hắn nằm mơ cũng chưa từng thấy.

"Bệ hạ, đây là đâu?" Đoạn Thiên Đức trước đó vẫn luôn bế quan trong không gian đạo trường, đối với tình hình bên ngoài tự nhiên không biết.

"Đây là Địa Phủ, nơi có Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang thiên địa!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Địa Phủ, Địa Phủ, đây mới là Địa Phủ chân chính a!" Đoạn Thiên Đức ở thế giới kia cũng từng thành lập Địa Phủ, từng thiết lập tình huống Địa Phủ.

Nhưng ở phương thiên địa đó, thiên địa quy tắc không hoàn chỉnh, định trước là căn bản không thể thực hiện được.

Lúc này thấy Địa Phủ chân chính, trong lòng Đoạn Thiên Đức tự nhiên vô cùng kích động.

"Bệ hạ, không biết tiếp theo ngài có phân phó gì?" Sau đó Đoạn Thiên Đức ánh mắt cũng rơi xuống người Tần Hạo, hắn tin rằng Tần Hạo hiển nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đưa mình đến đây, trên mặt cũng lộ ra một vẻ vô cùng mong đợi.

"Đoạn Thiên Đức, ta chuẩn bị để ngươi tọa trấn Địa Phủ, trở thành Diêm Quân của Địa Phủ, ngươi có bằng lòng không?" Tần Hạo mở miệng nói.

“Diêm Quân?” Đoạn Thiên Đức có chút nhìn Tần Hạo, hiển nhiên có chút không hiểu chức vị này.

“Cũng tương tự như Minh Tôn trước kia của ngươi!

Trong Địa Phủ, trừ Hậu Thổ ra, ngươi là lớn nhất!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Cái gì!?

Minh Tôn!?

Chương 242

Thật sao!?

Thật quá tốt rồi!" Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Đoạn Thiên Đức lập tức cũng lộ ra một vẻ vô cùng kích động.

Đối với hắn đây tuyệt đối là một cơ duyên nghịch thiên.

Vị trí Diêm Vương này trên danh nghĩa ngang hàng với Thiên Đế của Thiên Đình, thực tế quyền lực cũng chỉ đứng sau Thiên Đế, có thể gọi là tồn tại cấp đại lão một phương.

Đương nhiên rồi, không phải quan trọng nhất là, sau khi trở thành Diêm Vương của Địa Phủ, hiển nhiên có thể tham ngộ pháp tắc Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ tốt hơn, đối với tu luyện tuyệt đối có trợ giúp to lớn.

"Hậu Thổ, ngươi thấy thế nào?" Tần Hạo ánh mắt cũng rơi xuống người Hậu Thổ.

"Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tu vi hơi kém một chút, nhưng trời sinh thân cận với luân hồi pháp tắc, tạo nghệ về luân hồi thuộc hàng đỉnh tiêm, cũng là một nhân tài có thể đào tạo!" Hậu Thổ ánh mắt cũng rơi xuống người Đoạn Thiên Đức, gật đầu nói.

Tu vi của Đoạn Thiên Đức Hậu Thổ không để vào mắt, chỉ mới đột phá Đại La Kim Tiên mà thôi.

Nhưng đối với thiên phú và tiềm lực của Đoạn Thiên Đức, Hậu Thổ lại rất xem trọng.

"Vậy nghe theo ngươi đi!" Hậu Thổ gật đầu.

"Sắc phong, Đoạn Thiên Đức làm Diêm Vương của Địa Phủ!

Địa vị trên Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La!" Giọng Hậu Thổ vang lên, ngay sau đó, trong hư không, một đạo đạo văn huyền diệu điên cuồng lóe lên, cuối cùng hóa thành một phù văn huyền diệu, lập tức nhập vào mi tâm của Đoạn Thiên Đức.

"Ông..." Sau khi dung hợp đạo văn, thân thể Đoạn Thiên Đức đột nhiên chấn động, ngay sau đó một luồng khí tức vô cùng huyền diệu từ trên người hắn tỏa ra, sau đó khí tức của cả người cũng bắt đầu tăng vọt, chỉ một lát công phu trực tiếp từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tăng vọt lên đến trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể nói là một bước lên trời, cách Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước chân.

Hậu Thổ là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, phù văn vừa rồi có thể coi như một loại thần vị.

Đoạn Thiên Đức được sắc phong làm Diêm Vương có thể hưởng khí vận Địa Phủ gia trì, sau khi dung hợp thần vị, cảm ngộ của Đoạn Thiên Đức đối với pháp tắc Lục Đạo Luân Hồi cũng như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt.

"Cảm giác thật mạnh mẽ, pháp tắc luân hồi thật huyền diệu, thật tuyệt diệu, thật sự quá tuyệt diệu!" Rất nhanh Đoạn Thiên Đức chậm rãi mở mắt, đáy mắt cũng loé lên một tia tinh quang, trên mặt cũng lộ ra một vẻ vô cùng kích động.

"Đa tạ bệ hạ, đa tạ Hậu Thổ nương nương!" Sau đó Đoạn Thiên Đức cũng vội vàng nói với Tần Hạo và Hậu Thổ bên cạnh.

"Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không tệ!

Cố gắng hơn nữa!" Tần Hạo gật đầu.

Tiếp theo Tần Hạo cũng không do dự, lại một lần nữa triệu tập một số người từ Nhân tộc Thánh Điện để tọa trấn Địa Phủ.

Địa Phủ có thể chiếm một lượng lớn khí vận tam giới, thứ này

Tần Hạo sẽ không bỏ qua, phải nắm giữ trong tay Nhân tộc.

Mặc dù tu vi của những người này đều không cao, nhưng được cái thiên phú tốt, tiềm lực cao, sau này trưởng thành, về cơ bản đều có thể trở thành tồn tại độc lập một phương.

Hiện tại trong Địa Phủ có Hậu Thổ là một vị Thánh nhân cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên tồn tại, căn bản không sợ có người dám gây rối trong Địa Phủ.

Làm xong tất cả, Tần Hạo cũng trực tiếp đến nơi cốt lõi nhất của Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ thấy trước mặt hắn là một thông đạo huyền diệu, từng đạo âm hồn theo thứ tự ào ào đầu nhập vào sáu thông đạo, chính là Lục Đạo Luân Hồi thông đạo, là nơi chuyển sinh cuối cùng của sinh linh.

"Tần Hạo, ngươi đến đây làm gì?" Hậu Thổ ánh mắt cũng rơi xuống người Tần Hạo.

"Đưa một người vào luân hồi!" Tần Hạo mở miệng nói.

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi đã xuất hiện, vậy bây giờ hiển nhiên cũng là lúc Tần Hạo thực hiện lời hứa, đưa Hỗn Độn Huyền Quy vào luân hồi.

Hỗn Độn Huyền Quy có thể là một quân cờ quan trọng của Tần Hạo, một vị thủ hộ giả cường đại cho Nhân tộc, Tần Hạo rất xem trọng.

Giây tiếp theo, Tần Hạo lật tay một cái, trong tay hắn trực tiếp xuất hiện một quang đoàn, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu từ trên đó tỏa ra.

"...Hỗn Độn Ma Thần, chân linh của Hỗn Độn Ma Thần!?" Hiện tại Hậu Thổ là tồn tại cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân, kiến thức tự nhiên không thể so sánh với ngày xưa, một mắt liền nhận ra căn

nguyên của Hỗn Độn Huyền Quy, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ trong tay Tần Hạo lại có tồn tại nghịch thiên như vậy.

"Ừm!" Tần Hạo gật đầu, sau đó cũng không chút do dự, trực tiếp đánh chân linh của Hỗn Độn Huyền Quy trong tay vào thông đạo đại biểu cho Nhân Đạo.

Cùng lúc đó tại một bộ lạc lớn ven Đông Hải, một đứa trẻ cũng oe oe chào đời.

Khi hàng sinh, trời giáng dị tượng, hà quang đầy trời hiện ra, trong hư không, có một tôn hư ảnh khổng lồ như ẩn như hiện, phảng phất như đang thủ hộ.

Nếu có đại thần thông giả ở đây, sẽ nhận ra ngay, hư ảnh đó không phải ai khác, chính là hư ảnh của Bắc Phương Huyền Vũ trong thiên địa ngũ phương thánh thú.

"Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Chỉ cần Huyền Quy bước lên con đường tu luyện, đợi đến một cảnh giới nhất định, tự nhiên có thể thức tỉnh tiền thế, gọi về đạo quả của kiếp trước, khôi phục tu vi cường đại trước kia.

Như vậy, Nhân tộc hiển nhiên cũng sẽ có thêm một tồn tại vô thượng ít nhất là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không phải là chuyện không thể.

"Hậu Thổ, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nhất định không để bất kỳ ai nhúng chàm Địa Phủ, đặc biệt là những Thiên Đạo Thánh Nhân đó, tuyệt đối không thể để chúng dùng bất kỳ thủ đoạn nào để can thiệp vào Địa Phủ!" Tần Hạo cuối cùng ánh mắt cũng rơi xuống người Hậu Thổ.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, muốn nhúng chàm Địa Phủ quả là si tâm vọng tưởng!” Hậu Thổ nhàn nhạt nói, trên mặt cũng lộ ra một vẻ vô cùng tự tin.

Hiện tại nàng đã thành công chứng đạo, thực lực lại mạnh hơn trước kia không ít.

Quan trọng nhất là, nàng là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, trong phương thiên địa này, nàng là chúa tể tuyệt đối, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân tiến vào Địa Phủ cũng sẽ bị nàng mặc sức nhào nặn.

Sau đó Tần Hạo ở lại Địa Phủ thêm mấy ngày, cũng trực tiếp rời đi.

Hiện tại khoảng cách đến kỳ hạn ngàn năm ngày càng gần, hắn cũng phải chuẩn bị vẹn toàn.

Cùng lúc đó, trong Bàn Cổ Điện của Vu tộc, lúc này mười một vị Tổ Vu đều tụ tập ở đây, ngoài ra, còn có một thân ảnh cũng ở đây, không phải ai khác, chính là Đại Vu Hậu Nghệ đã từng bắn chết chín con Kim Ô khi chúng hạ phàm.

“Hậu Nghệ, đây là Tổ Vu tinh huyết của Hậu Thổ muội tử để lại, ngươi là Đại Vu kinh tài diễm dật nhất trong bộ lạc Hậu Thổ, cũng là người có cơ hội đột phá Tổ Vu nhất.

Một giọt tinh huyết này giao cho ngươi, hy vọng ngươi không làm chúng ta thất vọng!” Đế Giang đứng đầu mở miệng, lật tay một cái, một đoàn huyết dịch cũng xuất hiện trong lòng bàn tay y, chính là Tổ Vu tinh huyết mà Hậu Thổ đã để lại.

Tổ Vu tinh huyết không phải ai cũng có thể dung hợp.

Phải biết rằng trong Vu tộc, Hậu Nghệ tuy là Đại Vu đỉnh tiêm, nhưng cũng không phải là mạnh nhất, ví dụ như Đại Vu Hình Thiên và Xi Vưu thực lực không dưới Hậu Nghệ, thậm chí còn hơn.

Chương 243

Nhưng bọn họ đều không thích hợp dung hợp tinh huyết của Hậu Thổ.

Hậu Thổ là Thổ Chi Tổ Vu, trong tinh huyết tự nhiên ẩn chứa lượng lớn Thổ Chi pháp tắc, chỉ có thành viên Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ mới có thể dung hợp, hiển nhiên Hậu Nghệ là người thích hợp nhất.

"Các vị Tổ Vu yên tâm, ta nhất định sẽ không để các vị thất vọng!

Nhất định sẽ dốc toàn lực đột phá Tổ Vu!" Đáy mắt Hậu Nghệ cũng loé lên một tia kiên định, gật đầu.

Hiển nhiên y cũng rất rõ ràng điều này đối với y, thậm chí đối với toàn bộ Vu tộc có ý nghĩa gì.

Chỉ có đột phá Tổ Vu, Vu tộc mới có thể lại một lần nữa phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, như vậy trong trận quyết chiến tương lai mới có hy vọng thắng.

"Tốt, nếu đã như vậy, vậy ngươi vào Thánh Trì dung hợp đi, chúng ta sẽ hộ pháp cho ngươi!" Đế Giang lập tức cũng trực tiếp mở miệng.

"Ta biết rồi!" Hậu Nghệ cũng không chút do dự, trực tiếp tiến vào huyết trì, sau đó lập tức nuốt Tổ Vu tinh huyết xuống.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng cuồng bạo từ trên người y bộc phát ra.

Trong lúc Vu tộc bận rộn tạo ra vị Tổ Vu thứ mười ba, Yêu tộc tự nhiên cũng không nhàn rỗi.

Trong lần đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận

trước đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiển nhiên cũng đã bộc lộ ra không ít vấn đề.

Cho nên lúc này, chúng cao thủ Yêu tộc cũng đang toàn lực tiếp tục thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tiến một bước hoàn thiện và cường hóa nó.

Mặc dù Vu tộc đã mất đi một vị Tổ Vu, nhưng bọn họ cũng không dám có chút buông lỏng nào, phải biết rằng trận chiến tiếp theo có khả năng quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của toàn bộ Yêu tộc.

Thời gian trôi đi rất nhanh, trong nháy mắt đã qua mấy trăm năm, khoảng cách đến Vu Yêu thiên niên chi ước cũng chỉ còn lại chưa đến trăm năm.

"Chỉ có thể thôi diễn đến mức độ này thôi sao?" Trong Thiên Đình, lúc này mấy vị cao tầng của Thiên Đình đều tụ tập tại một chỗ, Đế Tuấn đưa mắt quét qua mấy người rồi lên tiếng hỏi.

"Bệ hạ, đây đã là cực hạn mà ta có thể thôi diễn được rồi, nếu muốn tiến thêm một bước nữa, e rằng phải chứng đạo thành Thánh mới có thể tiếp tục thôi diễn!" Yêu sư Côn Bằng liếc nhìn Đế Tuấn, cuối cùng lắc đầu nói.

"Đúng là như vậy, may mà có Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng bệ hạ, nếu không có lạc ấn Chu Thiên Tinh Đấu trên Hỗn Độn Chung, e là ngay cả một chút manh mối cũng không thể thôi diễn ra được!" Phục Hy cũng lắc đầu nói.

"Các vị thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ở mức độ này có thể chống lại được Bàn Cổ hư ảnh trước đó không?" Đế Tuấn thần sắc vô cùng ngưng trọng nói, tuy rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã mạnh hơn trước không ít, nhưng cho dù vậy, đối mặt với Bàn Cổ hư ảnh khủng bố kia, trong lòng Đế Tuấn vẫn không có chút tự tin nào.

“Huynh trưởng, sự tình có lẽ không tệ như chúng ta tưởng tượng đâu.

Hiện tại Vu tộc đã mất đi Hậu Thổ, e rằng khó có thể triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh khủng bố kia nữa.

Dù có dùng biện pháp thay thế, e rằng uy lực so với Bàn Cổ hư ảnh trước kia cũng sẽ giảm đi rất nhiều!” Thái Nhất bên cạnh cũng lên tiếng.

“Ta không thể cược, cũng không cược nổi!” Đế Tuấn lắc đầu nói.

“Nhất định phải tìm ra biện pháp khắc chế Tổ Vu mới được, nhục thân của bọn chúng thực sự quá biến thái!” Côn Bằng cũng mở miệng nói.

“Báo!

Khải bẩm bệ hạ, Quỷ Xa Yêu Thánh cầu kiến!” Đúng lúc này, một bóng người từ bên ngoài xông vào, mở miệng nói.

“Không phải đã nói rồi sao, không có chuyện quan trọng thì đừng vào làm phiền ta?” Đế Tuấn thần sắc có chút âm trầm nói, rõ ràng tâm trạng không tốt, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lẽo.

“Khải bẩm Thiên Đế bệ hạ, Quỷ Xa Yêu Thánh có chuyện đại sự thập vạn hỏa cấp muốn báo cáo với bệ hạ, cho nên...” Yêu binh kia thấy bộ dạng của Đế Tuấn, nhất thời cũng có chút run rẩy nói, hiển nhiên bị uy thế khủng bố của Đế Tuấn dọa cho sợ hãi.

“Chuyện thập vạn hỏa cấp?

Cho hắn vào đi!” Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn cũng hòa hoãn lại một chút, ngay sau đó lạnh lùng nói.

“Vâng, bệ hạ!” Rất nhanh, một bóng người từ bên ngoài trực tiếp tiến vào.

Chỉ thấy người này một thân áo đen, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức vô cùng âm lãnh, một luồng năng lượng ba động mạnh mẽ đã đạt tới trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thập đại Yêu Thánh của Thiên Đình đều là những tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Bái kiến Yêu Hoàng bệ hạ, Đông Hoàng bệ hạ, Hy Hoàng bệ hạ, bái kiến Yêu sư!" Người nọ nhìn lướt qua mấy người trong sân, vội vàng mở miệng nói.

"Quỷ Xa, nói đi, có chuyện gì quan trọng?" Đế Tuấn gật gật đầu, sau đó lên tiếng.

"Bệ hạ, thuộc hạ có một chuyện vô cùng quan trọng, liên quan đến sự hưng thịnh của Yêu tộc ta trong tương lai muốn báo cáo với bệ hạ!" Trên mặt Quỷ Xa cũng lộ ra một tia kích động, phảng phất như có chuyện gì khiến hắn vô cùng hưng phấn.

"Ồ?

Liên quan đến hưng suy của Yêu tộc ta?

Ngươi có biết lời này có ý nghĩa gì không?" Đế Tuấn nghe lời Quỷ Xa, thần sắc cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, chính sắc nói.

"Thuộc hạ tự nhiên hiểu rõ, việc này quan hệ trọng đại, thuộc hạ tự nhiên không dám nói đùa, cho nên mới báo cáo bệ hạ ngay lập tức!" Quỷ Xa nói chắc như đinh đóng cột.

"Vậy sao, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Đế Tuấn lên tiếng.

"Là thế này, bệ hạ.

Một Yêu Thần dưới trướng của thuộc hạ, khi thủ hạ của hắn là một tiểu yêu vô tình phát hiện ra một bí mật kinh thiên.

Trong lúc làm việc ở Hồng Hoang, có xảy ra một chút ma sát với

một bộ lạc của Nhân tộc, kết quả là trực tiếp diệt luôn bộ lạc Nhân tộc đó." "Cái gì!?

Diệt một bộ lạc của Nhân tộc!?" "Hỗn xược!

Nhân tộc là do Nữ Oa Thánh Nhân đích thân dặn dò, trong vòng vạn năm không được ra tay với Nhân tộc, ngươi dám..." Nghe vậy, mấy người Thái Nhất, Côn Bằng ở đối diện sắc mặt đều đột ngột thay đổi, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Phải biết đây tương đương với việc vi phạm pháp chỉ của Thánh Nhân, một khi Nữ Oa truy cứu, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Bệ hạ hãy nghe thuộc hạ nói hết đã!" Quỷ Xa thấy vậy hiển nhiên đã sớm liệu được kết quả này, liền không nhanh không chậm nói.

"Nói!" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

"Vâng, bệ hạ.

Chương 244

Sau khi tiểu yêu đó diệt bộ lạc Nhân tộc, đã trực tiếp thôn phệ huyết nhục của Nhân tộc, rồi phát hiện ra, sau khi thôn phệ huyết nhục Nhân tộc, tu vi của hắn tăng lên không ít, hiệu quả thậm chí không thua kém bao nhiêu so với việc dùng thiên tài địa bảo!

Sau đó hắn lại bí mật diệt thêm mấy bộ lạc Nhân tộc nữa, cuối cùng nhất cử đột phá cảnh giới Yêu Thần!" Quỷ Xa lên tiếng.

"Cái gì!?

Thôn phệ huyết nhục Nhân tộc có thể nâng cao thực lực của Yêu tộc ta?" Nghe kết quả này, trên mặt mọi người nhất thời cũng lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên kết quả này có chút vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

"Nhưng cho dù như vậy thì sao chứ, chẳng lẽ chúng ta phải hạ lệnh tàn sát Nhân tộc sao?

Nếu làm vậy, e rằng khó ăn nói với Nữ Oa Thánh Nhân lắm!" Côn Bằng lên tiếng, ánh mắt cũng liếc sang Phục Hy bên cạnh đang có sắc mặt không tốt lắm, dù sao Phục Hy cũng là huynh trưởng của Nữ Oa.

"Việc này không ổn!

Bệ hạ xin hãy suy nghĩ kỹ!" Phục Hy nói.

"Ừm, quả thực có chút không thỏa đáng, tạm thời đừng nên hành động thiếu suy nghĩ!" Đế Tuấn trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng lắc đầu nói.

Tuy rằng sự cám dỗ này rất lớn, nhưng đây có thể xem là khiêu chiến quyền uy của Thánh Nhân, có chút được không bù mất, hiển nhiên hắn cũng không dám cược.

“Bệ hạ hãy nghe ta nói hết đã.

Đây không phải là điều chủ yếu nhất, quan trọng nhất là, tiểu yêu kia khá giỏi luyện khí, cho nên đã thu thập toàn bộ hồn phách của Nhân tộc bị tàn sát, luyện chế ra một kiện âm binh.

Hành động này cũng bị một Vu Thần của Vu tộc phát hiện, hai bên đại chiến một trận, cuối cùng vô ý dùng đến âm binh đã luyện chế, điều bất ngờ là, âm binh đối với nhục thân của Vu tộc có hiệu quả khắc chế rất lớn.

Nhục thân của Vu Thần kia trước mặt âm binh, quả thực như giấy vụn, trực tiếp bị miểu sát!

Sau đó hắn lại làm thêm mấy lần thí nghiệm, phát hiện chỉ có linh hồn của Nhân tộc mới có hiệu quả này.

Thuộc hạ nghĩ rằng, nếu Yêu tộc ta luyện chế một kiện linh bảo cường đại, chỉ cần có đủ oan hồn Nhân tộc, không chừng nhục thân của Tổ Vu cũng có thể dễ dàng phá giải.

Một khi nhục thân của Tổ Vu mất đi hiệu quả, đến lúc đó...” Trên mặt Quỷ Xa cũng lộ ra một tia kích động.

“Cái gì!?

Lời này là thật sao?!

Những điều ngươi nói đều là thật sao!?

Thật sự có hiệu quả như vậy?” Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Quỷ Xa, lên tiếng hỏi.

“Thiên chân vạn xác, thuộc hạ không dám có chút nào khoa trương.

Trước đó thuộc hạ cũng đã tự mình thí nghiệm, quả thực là thật!” Quỷ Xa nói.

“Đây là pháp bảo mà thuộc hạ dùng oan hồn Nhân tộc luyện chế, mời bệ hạ xem qua!” Nói xong, trong tay Quỷ Xa trực tiếp xuất hiện một thanh Quỷ Đầu Đao, một luồng hung sát khí tức cũng từ trên đó tỏa ra.

Ánh mắt của mấy người trong nháy mắt đều đổ dồn lên thanh Quỷ Đầu Đao.

Sau khi nhìn qua phẩm cấp của nó, mấy người đều nhíu mày, bởi vì họ phát hiện phẩm cấp của Quỷ Đầu Đao này thực sự quá tầm thường, không chỉ vật liệu bình thường mà thủ pháp cũng vô cùng thô thiển, ngay cả pháp bảo của Thiên Tiên bình thường cũng tốt hơn thứ này một chút.

“Hửm?” Nhưng rất nhanh, mấy người cũng phát hiện trên pháp bảo có một luồng khí tức quỷ dị, tựa như một loại oán sát khí tức.

“Pháp bảo này có thể bỏ qua nhục thân của Vu tộc cấp bậc Thiên Tiên!” Quỷ Xa trực tiếp lên tiếng.

“Thật sao!?” Nghe vậy, mắt của mấy người lại một lần nữa sáng lên.

Pháp bảo này trong mắt họ quả thực có chút không đáng để lên bàn, nhưng nếu đối với Vu tộc lại có kỳ hiệu như vậy, hiển nhiên là chuyện khác.

“Thiên chân vạn xác!” Quỷ Xa nói.

“Mọi người thấy sao?” Đế Tuấn đưa mắt nhìn sang Thái Nhất và Côn Bằng.

“Ta thấy phương pháp này khả thi.

Vu tộc sở dĩ cường đại chủ yếu là vì nhục thân của chúng.

Nếu thật sự có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, đến lúc đó dù chúng

có thể triệu hồi lại Bàn Cổ hư ảnh, chúng ta chỉ cần diệt đi mấy tên Tổ Vu, đại trận sẽ không đánh mà tan.

Khi đó Yêu tộc ta nhất định có thể đại hoạch toàn thắng!" Thái Nhất trực tiếp lên tiếng, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng rực.

"Chuyện này tốt nhất chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn.

Nếu muốn luyện chế một món pháp bảo đủ để uy hiếp nhục thân Tổ Vu, số lượng oan hồn cần thiết e rằng là một con số vô cùng khủng bố.

Muốn làm trong âm thầm lặng lẽ e là rất khó.

Như vậy, phía Nữ Oa nương nương e là khó ăn nói.

Hơn nữa, các vị đừng nên xem thường Nhân tộc.

Nhân tộc tuy phổ biến yếu đuối, nhưng đừng quên sự tồn tại của người kia.

Nếu một khi chọc giận người đó, hậu quả e rằng...

Đó là một tồn tại dám đối đầu trực diện cả với Thánh Nhân đấy!" Côn Bằng trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

"Hừ, Tần Hạo thực lực có mạnh thì sao chứ?

Chẳng lẽ có thể chống lại cả Yêu tộc ta sao?

Huống hồ, bây giờ Yêu tộc ta đã không còn đường lui rồi.

Không thành công thì thành nhân!

Chỉ cần chúng ta thành công, diệt được Vu tộc, trở thành bá chủ trời đất, còn sợ một Tần Hạo hay sao?" Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

Chương 245

Tuy Tần Hạo thực lực mạnh, nhưng Yêu tộc là một trong những bá chủ của trời đất, hiển nhiên hắn không cho rằng một Tần Hạo có thể chống lại cả Yêu tộc.

Huống hồ, tình hình hiện tại căn bản không cho phép họ lo nghĩ nhiều như vậy.

"Hy Hoàng, ngài thấy chuyện này thế nào?" Cuối cùng Đế Tuấn cũng nhìn về phía Phục Hy.

Thực lực của Phục Hy tuy yếu nhất trong mấy cự đầu của Yêu tộc, nhưng hắn là huynh trưởng của Nữ Oa, huynh trưởng của Thiên Đạo Thánh Nhân, cho nên địa vị trong Yêu tộc cũng vô cùng siêu nhiên.

"Nhân tộc dù sao cũng là do muội muội ta sáng tạo ra.

Ta nghĩ, chúng ta nên đi hỏi ý kiến của muội muội ta!" Phục Hy trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng trực tiếp nói.

"Nữ Oa nương nương sao...

Quả thực nên như vậy!

Nếu đã vậy, không nên chậm trễ, do ta và Hy Hoàng đến Oa Hoàng Thiên một chuyến đi!" Đế Tuấn trầm ngâm một lát, liền trực tiếp quyết định.

Sau đó hai người cũng trực tiếp đi về phía Thiên Ngoại Thiên.

"Bái kiến Yêu Hoàng bệ hạ, Hy Hoàng bệ hạ!" Trước cổng Oa Hoàng Thiên, một bóng người mặc áo vàng thấy Phục Hy và Đế Tuấn đối diện, vội vàng nghênh đón.

“Kim Ninh, muội muội ta đâu?” Phục Hy nhìn lướt qua bóng người áo vàng, sau đó lên tiếng hỏi.

Bóng người áo vàng không phải ai khác, chính là tọa kỵ của Nữ Oa, Kim Phượng Kim Ninh.

“Hồi bẩm Hy Hoàng bệ hạ, nương nương không lâu trước đã bế quan rồi!” Kim Ninh nói.

“Bế quan rồi sao?

Nữ Oa nương nương có nói khi nào xuất quan không?” Đế Tuấn bên cạnh nhíu mày, lên tiếng hỏi.

“Không có, nương nương trước khi bế quan có dặn, không có chuyện gì trọng đại thì đừng làm phiền người bế quan!” Kim Ninh nói.

“Vậy sao...

Thôi được, nếu đã vậy, chúng ta về trước đi!” Đế Tuấn trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng trực tiếp nói.

Hiện tại khoảng cách đến kỳ hạn ngàn năm chỉ còn chưa đầy trăm năm, căn bản không thể ở đây chờ Nữ Oa xuất quan, chỉ có thể quay về trước.

Ngay sau đó, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia quyết đoán, hiển nhiên trong lòng cũng đã có lựa chọn.

“Thiên cơ càng lúc càng hỗn loạn, xem ra đại kiếp sắp giáng lâm rồi!” Trong thánh địa Nhân tộc, Tần Hạo chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Lúc này hắn có thể cảm giác được sát khí giữa trời đất đã nồng đậm đến một mức độ vô cùng khủng bố, thiên cơ cũng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lúc này ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, e rằng cũng khó mà thăm dò thiên cơ.

Hắn hiển nhiên rất rõ ràng, đây là điềm báo đại kiếp sắp giáng lâm.

"Vẫn còn thiếu một chút!

Xem ra trước đại kiếp muốn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong là không thể nào!" Tần Hạo lẩm bẩm.

Khoảng thời gian này hắn cũng đang bế quan, ý đồ trước khi đại kiếp giáng lâm sẽ đưa tu vi của mình tiến thêm một bước, nhưng hiển nhiên, đến cảnh giới của hắn hiện tại, nếu không có cơ duyên lớn lao, muốn đột phá hiển nhiên là vô cùng khó khăn.

"Phải sớm chuẩn bị mới được!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, sau đó trực tiếp triệu tập cao tầng Nhân tộc một lần nữa, bắt đầu bố trí, chuẩn bị nghênh đón hạo kiếp sắp tới.

Cùng lúc đó, ở nơi sâu nhất trong Thiên Đình, một tế đàn khổng lồ được dựng lên.

Trên đỉnh tế đàn là một phôi kiếm toàn thân đen kịt, bề mặt phôi kiếm phủ đầy vô số đạo văn huyền diệu dày đặc.

Lúc này một đám cao tầng Yêu tộc đều tụ tập ở đây, không chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất, mà ngay cả Thập đại Yêu Thánh cũng đều có mặt đông đủ.

"Mọi người chuẩn bị thế nào rồi?" Đế Tuấn quét mắt nhìn mọi người rồi lên tiếng hỏi.

"Khải bẩm bệ hạ, đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần bệ hạ ra lệnh một tiếng!" Phía dưới, Thập đại Yêu Thánh đồng loạt lên tiếng.

"Tốt, nhất định phải nhớ kỹ, động tác phải nhanh chóng, không

được ham chiến!

Cố gắng hết sức không kinh động đến cao thủ Nhân tộc!" Giọng nói của Đế Tuấn cũng theo đó truyền ra.

"Bệ hạ yên tâm, chúng thần hiểu rõ, nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng!" Phía dưới một đám Yêu Thánh nói chắc như đinh đóng cột, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

Trong mắt họ, Nhân tộc hiển nhiên đều là một đám kiến hôi, đối với họ căn bản không tạo thành chút uy hiếp nào.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hành động theo kế hoạch đi!" Đế Tuấn liền trực tiếp ra lệnh.

"Vâng, bệ hạ!" Thập đại Yêu Thánh không chút do dự, trực tiếp rời đi.

Sau đó từng đội từng đội Thiên Đình yêu binh cũng lần lượt rời khỏi Thiên Đình, tiến về phía Hồng Hoang thiên địa.

"Hy vọng sẽ không làm trẫm thất vọng!" Sau khi Thập đại Yêu Thánh rời đi, ánh mắt của Đế Tuấn cũng rơi lên phôi kiếm màu đen trên tế đàn, trong mắt cũng lóe lên một tia quyết đoán.

Hiện tại Đế Tuấn hiển nhiên cũng đang được ăn cả ngã về không.

Hắn rất rõ ràng, nếu lần này thất bại, không chỉ không hoàn thành việc luyện chế hung khí, sau đó e rằng còn phải chịu đựng lửa giận của Nữ Oa và Tần Hạo.

Đến lúc đó, Yêu tộc e rằng thật sự nguy hiểm.

Tại một nơi hoang vắng nào đó ở Hồng Hoang, trong một sơn cốc, nơi này là một bộ lạc nhỏ của Nhân tộc.

Trong vô số bộ lạc Nhân tộc ở Hồng Hoang, bộ lạc này hiển nhiên có chút không đáng chú ý.

Lúc này trong toàn bộ bộ lạc, tất cả thanh niên trai tráng đều đã tập hợp, chuẩn bị ra ngoài săn bắn.

Tuy Tần Hạo đã truyền thụ cho Nhân tộc không ít phương pháp sinh tồn, nhưng đối với Nhân tộc hiện tại, săn bắn vẫn là nguồn thực phẩm chủ yếu nhất.

Chương 246

“Hy vọng hôm nay có thể có một thu hoạch tốt!” Một nam tử vạm vỡ trong đó lên tiếng.

“Đó là dĩ nhiên, lần này có đội trưởng đích thân dẫn đội.

Đội trưởng là cao thủ cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, trong phạm vi mấy trăm dặm hầu như không có thứ gì có thể uy hiếp được đội trưởng!” “Đúng vậy!” Không ít người xung quanh cũng nhao nhao lên tiếng, ánh mắt cũng rơi vào một bóng người ở phía trước đội ngũ, chính là thủ lĩnh của đội săn bắn này.

“Xuất phát!” Đội trưởng dẫn đầu quét mắt nhìn các thành viên trong đội, sau đó vung tay một cái.

Trong ánh mắt mong đợi của những người còn lại trong bộ lạc, họ trực tiếp đi ra ngoài sơn cốc.

“Ù ù ù...” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên không trung, mây đen cuồn cuộn, yêu khí ngút trời điên cuồng tuôn trào, kèm theo một luồng khí tức túc sát khủng bố cũng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ bộ lạc.

“Cái gì!?

Không ổn, có địch tập, mọi người cẩn thận!” Thấy cảnh này, nam tử dẫn đầu sắc mặt đại biến, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên, trực tiếp nâng khí tức của mình lên đến cực hạn.

Hắn nhìn lên không trung, trong mắt cũng lóe lên một tia cảnh giác nồng đậm.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, thật là huyết thực tươi mới!” Lúc này trên không trung, một giọng nói âm lãnh truyền đến, sau đó chỉ thấy một tiểu yêu đầu sói thân người từ hư không hiện ra, kèm theo một luồng

khí tức hung lệ cũng từ trên người hắn tỏa ra.

"...Đáng chết, Yêu tộc, các ngươi muốn làm gì!?" Thấy bóng người trên không trung, sắc mặt nam tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Tuy thân hình của bóng người này so với những con dã thú kia thì kém hơn không ít, nhưng hắn rất rõ ràng, trước mắt đây là một con yêu thú, thực lực căn bản không phải dã thú có thể so sánh được.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy, ngoan ngoãn trở thành huyết thực của ta đi!" Nói xong, chỉ thấy con yêu sói trên không trung há to miệng, trong nháy mắt những người già yếu trẻ con trong bộ lạc không có chút sức chống cự nào, trực tiếp bị nuốt vào.

"Mỹ vị, thật là mỹ vị nhân gian.

Quả nhiên sau khi thôn phệ huyết nhục Nhân tộc, thực lực của ta lại tăng lên không ít!" Cảm nhận được sự thay đổi trên người, trong đôi mắt yêu sói cũng lóe lên một tia sáng rực.

"Khốn nạn, ngươi dám giết người của Nhân tộc, chẳng lẽ không sợ Thánh Mẫu trách tội sao?" Nam tử trung niên thấy cảnh này, mắt muốn nứt ra, hai mắt phun lửa nhìn yêu quái trên không trung nói.

"Nữ Oa nương nương?

Thật nực cười, Nhân tộc chẳng phải là huyết thực mà Nữ Oa nương nương tạo ra cho Yêu tộc ta hay sao, bây giờ là lúc nên thu hoạch rồi!" Giọng nói của yêu sói lạnh băng, ngay sau đó lại trực tiếp bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

"Khốn nạn, ta liều mạng với ngươi!" Thấy cảnh này, nam tử không nhịn được nữa, thân hình vọt lên trời, đại đao trong tay cũng hung hăng chém về phía yêu sói.

"Chỉ là giãy giụa vô ích mà thôi!" Thấy cảnh này, khóe miệng yêu sói cũng lộ ra một tia chế nhạo.

Hắn lật tay, một cây lang nha bổng trực tiếp xuất hiện trong tay, sau đó đột ngột quét ngang ra.

"Phanh!" "Rắc!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, lang nha bổng và đại đao trực tiếp va vào nhau, nhưng ngay sau đó trên đại đao liền truyền ra một tiếng giòn tan, trực tiếp vỡ nát.

Thân thể của nam tử cũng chấn động mạnh, như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài, miệng không ngừng phun máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương.

"Đội trưởng, đội trưởng!" "Ngài không sao chứ!?" "Súc sinh đáng chết, ta liều mạng với ngươi!" Thấy cảnh này, những người trong đội săn bắn xung quanh sắc mặt cũng đột ngột thay đổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

Ngay sau đó nhìn về phía yêu sói trên không trung, ánh mắt cũng tràn đầy lửa giận ngút trời.

"Chạy, mau chạy!

Mau rời khỏi đây, đến bộ lạc lớn gần đó, đem tin tức này truyền ra ngoài!" Nam tử thấy cảnh này, vội vàng ngăn cản những người muốn liều mạng.

Từ một kích vừa rồi hắn cũng đã hoàn toàn hiểu rõ, thực lực của đối phương vượt xa bọn họ.

Xông lên cũng chỉ là hy sinh vô ích, căn bản không thay đổi được chút kết cục nào.

"Nghe lời đội trưởng!

Chúng ta đi!

Sớm muộn gì cũng nhất định phải để những tên tạp chủng đáng chết này phải trả giá!" Một nam tử trong đó cũng trực tiếp lên tiếng.

Những người còn lại nghe vậy, biểu cảm trên mặt tuy vô cùng không cam lòng, nhưng cũng không phản đối nữa, liền trực tiếp xông ra ngoài sơn cốc.

"Đi?

Tất cả ngoan ngoãn ở lại đi!

Các ngươi không có cơ hội đâu!" Thấy hành động của những người này, khóe miệng yêu sói trên không trung cũng lộ ra một tia chế giễu.

Hắn lật tay, một lá cờ trận trực tiếp hiện ra, sau đó trực tiếp bao phủ toàn bộ sơn cốc.

Đại trận này tuy thô thiển không chịu nổi, nhưng đối với Nhân tộc phía dưới, lại là một cái hào trời không thể vượt qua.

Chỉ trong chưa đầy một khắc đồng hồ, toàn bộ người trong bộ lạc đều đã bị thôn phệ hoàn toàn.

Cùng lúc đó, từng đạo oan hồn cũng theo đó bay lên, ngay sau đó phảng phất như bị dẫn dắt, trực tiếp bay về phía Huyết Hải.

"Ông!" Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy yêu sói vừa thôn phệ xong huyết nhục Nhân tộc lật tay, trong tay xuất hiện một cái hồ lô màu đen.

Hắn bấm một ấn quyết trong tay, oan hồn giữa trời đất cũng trong nháy mắt bị hút vào trong hồ lô.

"Nên đến mục tiêu tiếp theo rồi.

Thôn phệ thêm một bộ lạc nữa, tu vi của ta có lẽ có thể đột phá.

Không ngờ huyết nhục của đám kiến hôi này lại có hiệu quả thần kỳ như vậy, thật quá tốt rồi!" Yêu sói lẩm bẩm trong miệng, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia hưng phấn.

Cùng lúc đó, ở các nơi trong Hồng Hoang, trong những bộ lạc Nhân tộc hoang vắng, cảnh tượng tương tự đều đang diễn ra, từng bộ lạc Nhân tộc lần lượt bị tiêu diệt.

Trong những bộ lạc nhỏ đó căn bản không có cao thủ tọa trấn, cho nên đối mặt với cuộc đột kích bất ngờ này của Yêu tộc, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Yêu tộc đáng chết, tàn sát Nhân tộc ta, sẽ không được chết tử tế!" "Xông lên, liều mạng với chúng!" "Lũ súc sinh, nhất định sẽ gặp báo ứng!" Trong từng bộ lạc Nhân tộc, từng tiếng gầm giận dữ và nguyền rủa không ngừng truyền ra, nhưng đáp lại vẫn là sự tàn sát vô tình của Yêu tộc.

"Cầu xin Thánh Mẫu cứu chúng con!" "Cầu xin Tộc trưởng hiển linh!

Chương 247

Phù hộ Nhân tộc ta!" Cùng lúc đó, vào thời khắc nguy nan cuối cùng, không ít người Nhân tộc cũng quỳ lạy trước miếu thờ trung tâm bộ lạc, trên mặt ai nấy đều lộ ra một tia hy vọng.

"Hửm?

Thiên cơ sao lại hỗn loạn đến mức này, ta có cảm giác lòng dạ không yên?" Lúc này trong thánh địa Nhân tộc, Tần Hạo đột nhiên mở mắt.

Vừa rồi hắn đột nhiên cảm giác toàn bộ thiên cơ Thiên Đạo đã hoàn toàn hỗn loạn.

Trước đây tuy thiên cơ hỗn loạn, nhưng hắn vẫn có thể thăm dò được một chút, nhưng bây giờ, ngay cả một chút cũng không thể thăm dò, hoàn toàn loạn thành một mớ hồ đồ.

Cùng lúc đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy một cảm giác tim đập nhanh dâng lên từ đáy lòng.

"Chẳng lẽ..." Đột nhiên phảng phất như nghĩ đến điều gì, trong mắt Tần Hạo tinh quang đại thịnh.

Trong khoảnh khắc, hắn lật tay, trong tay cũng trực tiếp xuất hiện một tiểu ấn màu vàng.

Trên tiểu ấn, chín con kim long chín trảo quấn quanh, một luồng khí tức mênh mông từ trên đó tỏa ra.

Kim long quang mang đại thịnh, sau đó trực tiếp hóa thành vô số tia sáng vàng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, trong các bộ lạc Nhân tộc, tượng điêu khắc của Tần Hạo trong miếu thờ trung tâm cũng đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Thông qua khí vận của Nhân tộc, Tần Hạo trong nháy mắt đã kết nối với tất cả các thần tượng, toàn bộ thần niệm như thể trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang thiên địa.

Rất nhanh, từng hình ảnh nối tiếp nhau truyền về trong đầu Tần Hạo.

Một luồng sát khí ngút trời khủng bố cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Hiển nhiên, thảm trạng của những bộ lạc đó đều đã rơi vào trong mắt Tần Hạo.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi muốn chết!" Mặc dù trước đó Tần Hạo đã từng đọc vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, biết được kiếp nạn mà Nhân tộc phải gánh chịu, thậm chí trong lòng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này khi thực sự chứng kiến thảm trạng như địa ngục trần gian đó, lửa giận trong lòng Tần Hạo liền bùng nổ.

Phải biết rằng Tần Hạo đã làm vô số chuẩn bị mới có được kết quả này, nếu không, kiếp nạn của Nhân tộc sẽ khủng bố hơn gấp vô số lần.

Nhưng cho dù vậy, lửa giận trong lòng Tần Hạo vẫn không thể kìm nén được.

Vạn ngàn kế sách trong lòng lúc này cũng đều bị vứt ra sau đầu.

Trước đó, trong kế hoạch của hắn, với vô số chuẩn bị đã làm, hắn có thể để Nhân tộc tự mình vượt qua một hồi kiếp nạn này, căn bản không cần hắn can thiệp nhiều.

Nhưng giờ hắn phát hiện mình căn bản không làm được.

Hắn không phải là Thánh Nhân cao cao tại thượng, cũng chưa chém bỏ thất tình lục dục.

Hắn chỉ là một con người, một người Nhân tộc chân chân thực thực, có đầy đủ hỉ nộ ai lạc.

Trong sát na, một luồng hung sát khí ngút trời khủng bố từ trên người Tần Hạo bộc phát ra, sau đó trong nháy mắt bóp nát từng đạo ngọc phù.

Cùng lúc đó, trong các đại bộ lạc của Nhân tộc, từng bóng người cũng trực tiếp vọt lên trời, chính là các cao thủ của Thánh Điện Nhân tộc.

"Thiên địa chứng giám, Ngô là Tộc trưởng Nhân tộc Tần Hạo.

Hôm nay Yêu tộc tàn sát ức vạn Nhân tộc của ta, thôn phệ huyết nhục Nhân tộc ta, luyện hóa oan hồn Nhân tộc ta.

Ngô lấy danh nghĩa Tộc trưởng Nhân tộc thề, từ nay về sau, Nhân-Yêu hai tộc thế bất lưỡng lập!

Không chết không thôi!" Khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói của Tần Hạo cũng trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

"Ầm ầm ầm!" Giọng nói của Tần Hạo vừa dứt, trong nháy mắt, toàn bộ thương khung Hồng Hoang cũng kịch liệt chấn động, hiển nhiên Thiên Đạo đã hồi ứng lời thề của Tần Hạo.

"Tộc trưởng!

Tộc trưởng!

Tộc trưởng!" "Không chết không thôi, không chết không thôi!" "Thề diệt Yêu tộc!

Thề diệt Yêu tộc!" Cùng lúc đó, tất cả Nhân tộc trong Hồng Hoang thiên địa hiển nhiên cũng đã nghe được lời thề của Tần Hạo.

Từng tiếng hô vang vọng cũng theo đó truyền ra.

Cùng lúc đó, từng luồng tín ngưỡng mãnh liệt cũng trong nháy mắt hội tụ lại, sau đó trực tiếp hướng về các miếu thờ trung tâm của các đại bộ lạc, cuối cùng trực tiếp rót vào trong thần tượng của Tần Hạo.

Một khắc này, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí vận và tín ngưỡng vô cùng mênh mông điên cuồng rót vào trong cơ thể mình.

"Ầm!" Dưới sự quán chú của tín ngưỡng và khí vận khổng lồ, Tần Hạo chỉ cảm thấy thân thể chấn động mạnh.

Ngay sau đó, bình cảnh cuối cùng trong tu vi của hắn trực tiếp bị phá vỡ.

Tu vi vốn là Chuẩn Thánh hậu kỳ trong nháy mắt đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong khủng bố, khoảng cách đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chỉ còn một bước ngắn.

"Ta vì Nhân tộc, đã là Nhân tộc thì mãi là Nhân tộc!

Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn là Nhân tộc!

Trảm!" Cùng lúc đó, trong lòng Tần Hạo cũng dâng lên một tia minh ngộ.

Cửu Long Không Động Ấn trong tay tỏa sáng rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chấp niệm của bản thân trong nháy mắt dung hợp với Cửu Long Không Động Ấn, sau lưng trực tiếp hóa thành một đạo hư ảnh.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, hư ảnh quang mang đại thịnh, cuối cùng trực tiếp hóa thành thực thể, trực tiếp từ sau lưng hắn bước ra.

Đây chính là thi thứ ba, cũng là thi khó trảm nhất, Chấp Niệm Chi Thi.

Một khắc này, Tần Hạo không chỉ tu vi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà còn thành công trảm hết ba thi, trở thành người

thứ hai trong Hồng Hoang, sau Đạo Tổ, hoàn toàn trảm ra ba thi hóa thân.

Một luồng khí tức ngút trời khủng bố từ trên người hắn bộc phát ra.

Chương 248

Nhưng tuy Tần Hạo lúc này tu vi đã đột phá, trên mặt hắn lại không có quá nhiều vẻ hưng phấn, lửa giận trong mắt không hề giảm đi chút nào.

Bởi vì thông qua thần tượng trong miếu thờ Nhân tộc, có được sức mạnh tín ngưỡng và khí vận khổng lồ, hắn càng cảm nhận rõ ràng hơn cảnh ngộ của Nhân tộc lúc này, vô số Nhân tộc đang bị tàn sát thảm khốc, lửa giận trong lòng cũng càng thêm bùng cháy.

"Nhanh như vậy sao!?" Cùng lúc đó, ngay khi nghe được lời thề của Tần Hạo, Đế Tuấn và Thái Nhất trong Thiên Đình liền cảm nhận được nhân quả dây dưa giữa Yêu tộc và Nhân tộc, hiển nhiên đã trực tiếp biến thành quan hệ không chết không thôi.

Vẻ mặt của họ nhất thời cũng trở nên vô cùng âm trầm.

Không biết vì sao, lúc này Đế Tuấn lại cảm nhận được một mối uy hiếp to lớn chưa từng có từ trên người Nhân tộc, mối uy hiếp này thậm chí còn khủng bố hơn cả cảm giác mà Vu tộc mang lại.

"Đáng chết, hắn dám!?

Tìm chết!" Thái Nhất lúc này sắc mặt cũng trở nên vô cùng âm trầm, trong đôi mắt cũng tràn đầy hung sát khí nồng đậm.

Hiển nhiên trong mắt hắn, Tần Hạo quả thực là một sự khiêu khích đối với Yêu tộc, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bệ hạ, bây giờ làm sao đây?" Côn Bằng đưa mắt nhìn về phía Đế Tuấn, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc, hiển nhiên cũng đã ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

“Thông tri Thập đại Yêu Thánh, toàn lực ra tay, không cần phải kiêng dè nữa, trực tiếp tàn sát Nhân tộc, quyết không tha một Nhân tộc nào!” Trong mắt Đế Tuấn cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, trên mặt cũng lộ ra vẻ quyết tuyệt.

“Cái gì!?

Như vậy có phải là...” Nghe lời của Đế Tuấn, sắc mặt của mấy người còn lại cũng hơi thay đổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, đặc biệt là Phục Hy.

Phải biết Nhân tộc là do Nữ Oa sáng tạo ra, nếu Nhân tộc bị diệt tuyệt, hậu quả có thể tưởng tượng được.

“Bây giờ chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Tin rằng Nữ Oa nương nương cũng có thể lý giải, dù sao người cũng là Thánh Nhân của Yêu tộc ta, không phải Thánh Nhân của Nhân tộc!” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Thập đại Yêu Thánh và một đám Yêu Thần sau khi nhận được mệnh lệnh của Đế Tuấn, liền không còn chút che giấu nào nữa, lập tức bắt đầu toàn lực ra tay với Nhân tộc.

Trước đó, bọn họ cơ bản đều tránh các bộ lạc lớn của Nhân tộc, chỉ tìm những bộ lạc nhỏ ở nơi hẻo lánh để ra tay.

Nhưng bây giờ, có mệnh lệnh của Đế Tuấn, họ cũng hoàn toàn không còn chút kiêng dè nào.

“Giết!” Một đám Yêu tộc cũng như ngựa hoang thoát cương, trực tiếp điên cuồng bắt đầu tấn công một số bộ lạc lớn của Nhân tộc.

Tại một bộ lạc lớn nào đó ở Hồng Hoang, lúc này trên không trung, một đội yêu binh cũng trực tiếp từ trên trời giáng xuống, sau đó trực tiếp xông vào trong bộ lạc, bắt đầu tàn sát các thành viên Nhân tộc, trong mắt ai nấy cũng tràn đầy ánh sáng thị huyết vô tận.

“Nghiệt chướng, tìm chết!” Đúng lúc này, một bóng người cũng trực tiếp từ trên trời giáng xuống, một luồng khí huyết ngút trời khủng bố cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Hắn đột ngột tung một quyền, trong nháy mắt trực tiếp đánh bay một Yêu Thần cấp bậc Thái Ất Kim Tiên trong đó.

“Cái gì!?

Không ổn, có cao thủ!” Thấy cảnh này, một đám Yêu tộc xung quanh sắc mặt cũng đột ngột thay đổi, ánh mắt cũng trực tiếp rơi vào bóng người trên không trung, nhưng trên mặt lại không có vẻ sợ hãi, ánh mắt ngược lại càng thêm thị huyết.

“Khí huyết thật dồi dào!” “Tốt quá, thật quá tốt rồi, thôn phệ hắn, hiệu quả còn tốt hơn thôn phệ mười bộ lạc Nhân tộc!” “Thật là may mắn!

Cùng ra tay, giết hắn!” Một đám Yêu tộc còn lại cũng nhao nhao lên tiếng, ánh sáng thị huyết trong đôi mắt cũng càng thêm nồng đậm.

“Một đám súc sinh không biết sống chết!

Nếu đã như vậy, vậy thì tiễn các ngươi lên đường!

Hôm nay không giết sạch các ngươi, ta Diệp Phàm thề không làm người!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền!” Thấy đám Yêu tộc đối diện, trong mắt bóng người kia cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Một luồng sát phạt khí tức ngút trời khủng bố cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Một quyền cương bá đạo khủng khiếp gào thét mà đến, mang theo một luồng khí tức hủy thiên diệt địa khủng bố hung hăng nghiền ép lên người đối phương.

Bóng người kia không phải ai khác, chính là Diệp Phàm từ thế giới Già Thiên đến Hồng Hoang thiên địa.

Lúc này Diệp Phàm một thân tu vi đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương, cũng chính là Đại La Kim Tiên.

Diệp Phàm là Hoang Cổ Thánh Thể, thể phách vô cùng cường đại.

Không hề khoa trương khi nói, nhục thân của Diệp Phàm tuyệt đối không thua kém Đại Vu của Vu tộc.

Dưới sự bùng nổ toàn lực, những Yêu tộc kia tự nhiên căn bản không có chút sức chống cự nào, bị nghiền nát như tre chẻ ngói mục, ngay cả vị Yêu Thần kia cũng bị Diệp Phàm đánh nổ.

Làm xong tất cả, Diệp Phàm căn bản không dừng lại chút nào, trực tiếp đến bộ lạc tiếp theo.

Chỉ trong nửa ngày, số Yêu tộc chết trong tay Diệp Phàm không dưới mấy ngàn, trong đó không thiếu Yêu Thần cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

"Nhân tộc đáng chết!

Dám giết người của Yêu tộc ta, hôm nay không tha cho ngươi được!" Ngay khi Diệp Phàm lại một lần nữa oanh sát một Yêu Thần chuẩn bị rời đi, trên không trung, một bóng người cũng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chặn trước mặt Diệp Phàm, một luồng khí tức hung hãn khủng bố cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

"Yêu Thánh sao?" [Giải thích, Thập đại Yêu Thánh trong Yêu tộc không có nghĩa là Yêu tộc chỉ có mười tồn tại cấp bậc Yêu Thánh, mà là mười Yêu Thánh mạnh nhất!] Cảm nhận được khí tức trên người Yêu tộc trên không trung, trong mắt Diệp Phàm cũng lóe lên một tia tinh quang, nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào, một luồng chiến ý bành trướng từ trên người hắn dâng lên.

“Giết!” Diệp Phàm quát khẽ một tiếng trong miệng, liền không chút do dự, trực tiếp xông lên giết.

Trong lúc Diệp Phàm đang đại chiến với một Yêu Thánh, những cao thủ khác của Nhân tộc cũng lần lượt giao thủ với Yêu tộc.

Trên không của một bộ lạc nọ, một bóng người mặc áo trắng như tiên, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng xanh đứng đón gió, trên đầu một cái Đại Đạo Bảo Bình lơ lửng.

Dưới chân nàng là thi hài của một Yêu Thánh cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng tinh khí trên thi hài đã bị thôn phệ sạch sẽ.

Không ai khác, chính là Nữ Đế.

Trong một bộ lạc khác, một bóng người áo xanh ngạo nghễ đứng giữa không trung, trên đầu là một chiếc đại chung màu vàng.

Đối diện hắn, là một Yêu Thánh cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng hắn không hề sợ hãi, trực tiếp xông lên.

Chương 249

Mỗi một quyền tung ra đều mang theo một luồng khí thế mạnh mẽ không thể ngăn cản.

Chính là Vô Thủy.

Ở một nơi khác, một bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ cũng đối đầu với một đại đội quân Yêu tộc.

Chỉ thấy ba bóng người, mỗi người đều đạp trên một đóa Tử Liên Cửu Phẩm.

Dưới sự phối hợp của ba người, Yêu tộc đối diện căn bản không có ai là địch thủ một hiệp, trực tiếp đánh cho Yêu tộc đối diện tan tác.

Ba bóng người đó chính là Tam Tiêu.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Chuy Y Thị...

Lúc này hầu như tất cả cao thủ Nhân tộc đều đã xuất động, cùng đại quân Yêu tộc chiến đấu một trận.

"Chết tiệt, sao có thể!?

Trong Nhân tộc từ khi nào lại có nhiều cao thủ như vậy?

Đại La Kim Tiên, nhiều Đại La Kim Tiên như vậy!?" Trong Thiên Đình, mấy người Đế Tuấn hiển nhiên cũng đã phát hiện ra sự đáng sợ của Nhân tộc ngay lập tức.

Trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

Mặc dù so với số lượng cao thủ Yêu tộc, còn kém không ít, nhưng trong mắt họ, Nhân tộc mới chỉ ra đời có vỏn vẹn vạn năm, trong vỏn vẹn vạn năm đã sinh ra nhiều cao thủ như vậy, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Phải biết rằng ngay cả Yêu tộc, có nhiều cao thủ như vậy là do tích lũy qua vô số năm.

Nếu cho Nhân tộc đủ thời gian, hậu quả hiển nhiên không thể tưởng tượng nổi.

"Tiềm lực của Nhân tộc khủng bố như vậy sao!?" Côn Bằng và Phục Hy lúc này hiển nhiên cũng bị thực lực bộc phát của Nhân tộc làm cho chấn kinh.

Mặc dù thực lực còn xa mới có thể so sánh với Yêu tộc, nhưng tiềm lực thực sự quá đáng sợ.

Bọn họ đều cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng khủng bố từ trên người Nhân tộc.

"Nhân tộc tuyệt đối không thể lưu lại, nếu không sẽ là hậu họa vô cùng.

Nhân tộc đối với Yêu tộc ta uy hiếp còn lớn hơn Vu tộc, nhất định phải triệt để diệt tuyệt!

Nếu không, sau này căn bản không có không gian sinh tồn cho Yêu tộc ta!" Lúc này trong đôi mắt Thái Nhất cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, giọng nói vô cùng băng lãnh.

"Ta cũng đi giúp một tay!" Sau đó Thái Nhất cũng trực tiếp lên tiếng, không chút do dự, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình.

Tại địa giới Vạn Thọ Sơn, lúc này một đại đội Yêu tộc dưới sự dẫn dắt của Anh Chiêu và Kế Mông đang điên cuồng tàn sát các bộ lạc Nhân tộc.

Vạn Thọ Sơn là một trong những động thiên phúc địa nổi tiếng của Hồng Hoang, non xanh nước biếc, cho nên số lượng Nhân tộc ở đây tự nhiên cũng rất đông.

Bây giờ sau khi Đế Tuấn hoàn toàn vứt bỏ mọi lo ngại, nơi này hiển nhiên đã trở thành nơi tấn công chủ yếu của Yêu tộc.

Dưới sự dẫn dắt của Anh Chiêu và Kế Mông, một đại đội Yêu tộc có thể nói là thế như chẻ tre, căn bản không có ai có thể ngăn cản bước chân của họ.

Phải biết rằng bất luận là Anh Chiêu hay Kế Mông đều là những tồn tại cấp bậc Thập đại Yêu Thánh, mỗi một người đều là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực có thể tưởng tượng được.

"Khải bẩm Kế Mông Yêu Thánh, phía trước là một bộ lạc lớn của Nhân tộc!

Bộ lạc Nhân tộc lớn nhất trong địa giới Vạn Thọ Sơn!" Lúc này, một tiểu yêu đến trước mặt Kế Mông, mặt đầy cung kính nói.

"Bộ lạc Nhân tộc lớn nhất sao, nếu đã vậy, toàn tốc tiến lên, nhanh chóng chiếm lấy nó cho bản Yêu Thánh!

Không để lại một người sống!" Kế Mông lạnh lùng nói.

"Vâng, Yêu Thánh!" Nghe lời của Kế Mông, trong mắt tiểu yêu cũng lóe lên một tia thị huyết, liền một đại đội Yêu tộc cũng hùng hổ tiến về phía bộ lạc Nhân tộc.

"Báo cáo thủ lĩnh, có đại đội Yêu tộc đang tiến về phía bộ lạc của chúng ta!" Cùng lúc đó, trong bộ lạc Nhân tộc, một bóng người cũng nhanh chóng chạy vào miếu thờ trung tâm của Nhân tộc, đối với một bóng người bên trong nói.

"Tất cả mọi người chuẩn bị nghênh chiến!" Nghe tin tức này, bóng người kia cũng trực tiếp đứng dậy, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, kèm theo một luồng khí tức cường đại cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Hắn chính là một cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, là một

trong hai mươi bảy người được Tần Hạo ban cho Hoàng Trung Lý trước đó.

Gần như trong nháy mắt, trên không trung của bộ lạc Nhân tộc, yêu khí cuồn cuộn, kèm theo từng bóng Yêu tộc cũng trực tiếp hiện ra, một luồng khí tức hung hãn khủng bố cũng từ trên người chúng bộc phát ra.

"Giết!" Nhìn những Nhân tộc phía dưới, trong đôi mắt của Yêu tộc trên không trung cũng tràn đầy ánh sáng nóng rực.

Phải biết rằng lúc này trong mắt chúng, huyết nhục của Nhân tộc đã trở thành một thứ vô cùng hấp dẫn.

Trên đường đi đã có không ít Yêu tộc tu vi được đột phá.

Chúng liền trực tiếp xông về phía Nhân tộc phía dưới.

"Nghiệt chướng, ngươi dám!" Thấy cảnh này, thủ lĩnh của bộ lạc này quát khẽ một tiếng, một luồng khí tức khủng bố cũng trong nháy mắt dâng lên, sau đó đột ngột tung một chưởng ra.

Trong khoảnh khắc, một chưởng ấn khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm hơn trăm Yêu tộc.

"Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe từng tiếng trầm thấp vang lên, mấy chục bóng người trực tiếp bị đánh nổ tại chỗ, hóa thành mưa máu ngút trời, những người còn lại cũng thổ huyết bay ngược ra ngoài, trực tiếp mất đi chiến lực.

"Không ổn, có cao thủ!" Thấy cảnh này, những Yêu tộc phía sau trên mặt nhất thời cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên cũng đã nhìn ra, Nhân tộc trước mắt là một cao thủ.

"Tất cả đều phải chết!" Thủ lĩnh bộ lạc nhìn một đám Yêu tộc trên không trung, trong đôi mắt sát ý không thể che giấu.

Hắn liền không chút do dự, trực tiếp xông vào trong đám Yêu tộc đối diện.

Đối mặt với sự tấn công của một cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên, những yêu binh bình thường này hiển nhiên không phải là đối thủ một hiệp.

"Phóng túng!

Coi Yêu tộc ta không có người sao?" Đúng lúc này, trên không trung, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Chương 250

Ngay sau đó, hai bóng người cũng theo đó hiện ra, hai luồng hung sát khí ngút trời khủng bố cũng trong nháy mắt bộc phát ra, chính là hai đại Yêu Thánh Anh Chiêu và Kế Mông.

"Kế Mông và Anh Chiêu, là các ngươi!?" Thấy hai bóng người trên không trung, sắc mặt thủ lĩnh bộ lạc nhất thời cũng đột ngột thay đổi.

Đối với những cao thủ chủ yếu của Yêu tộc, hắn hiển nhiên không xa lạ gì.

Sau khi thấy hai người này xuất hiện, cả người hắn trong lòng nhất thời cũng chùng xuống.

Mặc dù hắn là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng một thân tu vi là do dùng tiên thiên linh quả đắp nặn ra.

Nếu đối đầu với những tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên bình thường, có lẽ hắn có thể dựa vào bí pháp bất truyền của Thánh Điện Nhân tộc để chiến thắng, nhưng đối mặt với loại Yêu Thánh đỉnh phong này, hai người cùng xuất hiện, hắn rất rõ ràng, mình căn bản không có nửa điểm phần thắng.

"Thành viên Thánh Điện nghe lệnh, hộ tống tất cả mọi người trong bộ lạc rời đi, ta đoạn hậu!" Rất nhanh trong lòng hắn liền trực tiếp đưa ra quyết định, đối với mấy thành viên Thánh Điện bên cạnh nói.

"Thủ lĩnh!" Nghe lời đối phương, sắc mặt mấy người bên cạnh đột ngột thay đổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Bọn họ rất rõ ràng, nếu đối phương ở lại, tỷ lệ sống sót gần như

có thể coi là không có.

"Chấp hành mệnh lệnh!" Thủ lĩnh bộ lạc thần sắc lạnh đi, trên mặt cũng lộ ra vẻ uy nghiêm.

"Vâng, thủ lĩnh!" Thấy cảnh này, mấy người tuy trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng cũng căn bản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn phục tùng.

Họ liền bắt đầu hộ tống đám người trong bộ lạc chuẩn bị rút lui.

"Đi?

Hôm nay một người cũng đừng hòng rời đi!" Anh Chiêu trên không trung thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một tia chế giễu.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy xung quanh bộ lạc, lại một lần nữa yêu khí cuồn cuộn, lại có mấy đội Yêu tộc trực tiếp xuất hiện, bao vây toàn bộ bộ lạc Nhân tộc kín như bưng.

"Chết tiệt..." Thấy cảnh này, sắc mặt thủ lĩnh bộ lạc cũng trở nên vô cùng âm trầm, sắc mặt vô cùng khó coi, cả người trong lòng cũng dâng lên một cảm giác bất lực.

"Tộc trưởng, thuộc hạ có lỗi với sự phó thác của Tộc trưởng, không thể bảo vệ tốt bộ lạc.

Bây giờ chỉ có thể liều cái mạng này để tạ tội!" Thủ lĩnh bộ lạc thầm nghĩ trong lòng, ngay sau đó trong đôi mắt cũng lóe lên một tia quyết đoán.

Ngay sau đó, hai tay nhanh chóng kết ấn, kèm theo một luồng khí tức cuồng bạo cũng từ trên người hắn bộc phát ra, khí tức trên người cả người trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần, hiển nhiên đã sử dụng bí pháp.

"Giết!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy đối phương quát khẽ một

tiếng trong miệng, trực tiếp thúc giục từng đạo sát phạt thần thông xông về phía hai Yêu Thánh trên không trung.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!

Lũ kiến hôi cũng dám lay trời!" Hai bóng người trên không trung trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lùng, không chút lưu tình, thần thông khủng bố trong nháy mắt phát động, trực tiếp nghênh đón.

Trong khoảnh khắc, ba bóng người trực tiếp chiến đấu trên không trung.

Nhưng chỉ sau mấy hiệp, thủ lĩnh bộ lạc liền bị áp chế.

Mặc dù hắn đã phát động bí pháp, tu luyện là vô thượng bí pháp của Thánh Điện Nhân tộc, nhưng đối mặt với hai đại Yêu Thánh, thực lực chung quy vẫn kém hơn không ít.

"Phanh!" Kèm theo một tiếng trầm thấp vang lên, cả người hắn cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, kèm theo một ngụm máu tươi cũng trong nháy mắt phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Chết đi!" Kế Mông trên không trung thấy cảnh này, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, pháp bảo trong tay trong nháy mắt bộc phát ra một đạo khí tức sắc bén vô song, trực tiếp bao trùm lên người đối phương.

"Sắp chết rồi sao, thật sự không cam tâm a!" Thủ lĩnh bộ lạc cảm nhận được một đạo công kích khủng bố từ trên không trung, một luồng tử khí cũng từ đáy lòng dâng lên, hiển nhiên hắn rất rõ ràng, nếu một đạo công kích này rơi lên người mình, tuyệt đối thập tử vô sinh.

"Ông..." Ngay khi một đạo công kích kia sắp rơi lên người hắn, đột nhiên, trên không trung của toàn bộ bộ lạc Nhân tộc, một màn sáng màu vàng đất trong nháy mắt dâng lên, trực tiếp bao trùm tất cả Nhân tộc.

Từng đạo công kích khủng bố trực tiếp rơi lên màn sáng màu vàng đất.

Nhưng một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc xuất hiện, chỉ thấy màn sáng màu vàng đất chỉ rung động một chút liền trực tiếp khôi phục lại bình tĩnh.

"Sao có thể!?

Là ai, cút ra đây cho ta!" Thấy cảnh này, vẻ mặt của Kế Mông và Anh Chiêu cũng đột ngột thay đổi, trong mắt cũng lóe lên một tia ngưng trọng, giọng nói lạnh băng.

"Nhân tộc ở Vạn Thọ Sơn không thể động vào!" Một giọng nói thanh lãnh cũng theo đó truyền đến.

Ngay sau đó trên không trung, một bóng người mặc đạo bào màu xanh, tiên phong đạo cốt trực tiếp hiện ra, nhìn Anh Chiêu và Kế Mông phía dưới lạnh lùng nói.

"Trấn Nguyên Tử, là ngươi!?" Khi thấy rõ bộ dạng của người này, sắc mặt Anh Chiêu và Kế Mông nhất thời cũng đột ngột thay đổi.

Bọn họ rất rõ ràng về Trấn Nguyên Tử, đây là đại thần thông giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, ngay cả Yêu Hoàng của họ gặp phải cũng phải kiêng dè ba phần.

"Mang người của ngươi rời khỏi Vạn Thọ Sơn!" Trấn Nguyên Tử lạnh lùng nói.

"Trấn Nguyên Tử, đừng có khinh người quá đáng.

Mặc dù thực lực ngươi mạnh, nhưng Nhân tộc là do Yêu Hoàng bệ hạ đích thân hạ lệnh diệt sát, chẳng lẽ ngươi muốn đối đầu với Yêu tộc ta sao!?" Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, Anh Chiêu cũng lạnh lùng nói.

Mặc dù danh tiếng của Trấn Nguyên Tử không nhỏ, nhưng hắn chẳng qua chỉ là một tán tu, sau lưng họ là cả một Yêu tộc.

Nghĩ đến đây, sự kiêng dè trong lòng hắn liền giảm đi không ít, lạnh lùng nói.

"Thật sự không rời đi sao?" Trong đôi mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia sát khí.

Vì mối quan hệ với chí giao hảo hữu Hồng Vân, trong lòng hắn đối với Yêu tộc luôn không có thiện cảm.

Lúc này thấy bộ dạng của đối phương, lửa giận trong lòng hiển nhiên cũng dâng lên.

Phải biết rằng trước đó hắn đã đồng ý sẽ ra tay tương trợ khi Nhân tộc gặp nguy nan.

Trước đó hắn đang bế quan, dẫn đến không ít Nhân tộc trong Vạn Thọ Sơn gặp nạn, trong lòng vốn đã vô cùng áy náy.

Lúc này thấy bộ dạng của đối phương, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Thứ lỗi khó tuân mệnh, Nhân tộc nhất định phải diệt, ai cũng không ngăn được!" Kế Mông lạnh lùng nói.

Chương 251

“Tốt, tốt, tốt lắm!

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bần đạo không khách khí!

Hai Yêu Thánh nho nhỏ, thật sự nghĩ bần đạo không dám giết người sao?

Yêu tộc cũng có phần khinh người quá đáng rồi!” Trấn Nguyên Tử lạnh lùng nói, trong nháy mắt một luồng khí tức bàng bạc cũng trong nháy mắt từ trên người hắn dâng lên.

“Trấn Nguyên Tử, ngươi dám!?

Ngươi thật sự muốn đối đầu với Yêu tộc ta sao?

Ngươi phải biết rõ hậu quả, Yêu tộc ta không phải là thứ ngươi có thể chọc vào đâu!” Thấy Trấn Nguyên Tử thật sự muốn động thủ, sắc mặt Anh Chiêu và Kế Mông cũng đột ngột thay đổi.

Trước đó tuy họ có chỗ dựa nên không sợ hãi, đó là vì họ đoán chắc Trấn Nguyên Tử có lòng cố kỵ, không dám ra tay.

Nhưng bây giờ hiển nhiên sự việc có chút ngoài dự liệu của họ, Trấn Nguyên Tử hiển nhiên đã quyết tâm muốn bảo vệ đám Nhân tộc này.

“Hai Đại La Kim Tiên nho nhỏ cũng dám uy hiếp bần đạo, xem ra Yêu tộc thật sự có chút quá cuồng vọng rồi, thật sự nghĩ bần đạo không có tính khí sao?

Hôm nay liền cho các ngươi một bài học!” Khoảnh khắc tiếp theo, phất trần trong tay Trấn Nguyên Tử vung lên, trong nháy mắt một luồng kình khí bành trướng khủng khiếp gào thét ra, trực tiếp cuốn về phía Yêu tộc trên không trung.

“Đáng ghét!

Trấn Nguyên Tử dám ra tay với Yêu tộc ta, thật không biết sống chết.

Ngươi nghĩ bằng một mình ngươi có thể bảo vệ được đám Nhân tộc này sao?

Tất cả mọi người nghe lệnh, giết cho ta, giết sạch Nhân tộc trong địa phận Vạn Thọ Sơn, một người cũng không tha!

Ta lại muốn xem thử ngươi bảo vệ đám Nhân tộc này như thế nào!" Trong đôi mắt Kế Mông cũng lóe lên một tia hung quang.

“Giết!” Nghe lời của Kế Mông, một đám Yêu tộc liền không chút do dự, trực tiếp xông về phía các bộ lạc Nhân tộc còn lại trong địa phận Vạn Thọ Sơn.

“Thật ngây thơ!

Nếu đã tìm chết, vậy thì đừng trách ta, tự tìm đường chết!” Đôi mắt Trấn Nguyên Tử cũng trở nên vô cùng băng lãnh.

Chỉ thấy một bản đại thư màu vàng đất trong nháy mắt hiện ra, một luồng khí tức bành trướng, nặng nề cũng trong nháy mắt lan tỏa ra, chính là Địa Thư trong Thiên Địa Nhân tam thư.

Trấn Nguyên Tử trong nháy mắt dùng Địa Thư kết nối với địa mạch Vạn Thọ Sơn.

Ngay sau đó, một màn sáng màu vàng đất trong nháy mắt dâng lên, trực tiếp bao trùm hoàn toàn mấy trăm vạn dặm trời đất của Vạn Thọ Sơn.

Đối mặt với sự phòng ngự của Địa Thư, những Yêu tộc kia hiển nhiên căn bản không thể lay động được chút nào.

Mặc dù Địa Thư chỉ là cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

nhưng về mặt phòng ngự, sau khi kết nối với địa mạch, phòng ngự quả thực có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Trừ phi là sát phạt chí bảo cùng cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không, căn bản không thể lay động được phòng ngự của Địa Thư.

"Trấn Nguyên Tử đại tiên!" "Đa tạ Trấn Nguyên Tử đại tiên cứu giúp!" "Trấn Nguyên Tử đại tiên phù hộ Nhân tộc ta vĩnh thế bất vong!" Nhân tộc trong địa phận Vạn Thọ Sơn thấy cảnh này, liền nhao nhao hành đại lễ với Trấn Nguyên Tử trên không trung, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng cảm kích.

Trấn Nguyên Tử trên không trung vào một khắc này, chỉ cảm thấy một luồng khí cơ khó hiểu bao trùm lên người mình, trên người cũng nhiều thêm một luồng khí vận cường đại.

Dưới sự bao trùm của khí vận, Trấn Nguyên Tử cảm giác bình cảnh tu vi của mình có chút lỏng ra.

"...Khí vận của Nhân tộc!?" Cảm nhận được sự thay đổi trên người, Trấn Nguyên Tử cũng ngẩn ra.

Ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn vốn chỉ là vì thực hiện lời hứa mà ra tay phù hộ Nhân tộc, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ này.

Ngay lập tức, biểu cảm trên mặt hắn cũng trở nên càng thêm kiên định.

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!" Sau đó, ánh mắt của Trấn Nguyên Tử cũng rơi xuống đám Yêu tộc đang điên cuồng tấn công quang mạc của Địa Thư, đáy mắt cũng lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo.

Giây tiếp theo, chỉ thấy phất trần trong tay cũng điên cuồng múa động, từng luồng kình khí bàng bạc cũng cuốn ra.

Đối mặt với công kích của Trấn Nguyên Tử, đám Yêu tộc kia căn bản không phải là đối thủ một hiệp, từng bóng người trực tiếp bị kình khí đáng sợ nghiền nát giữa không trung.

Trấn Nguyên Tử tuy không giỏi sát phạt, nhưng cũng là một tồn tại đáng sợ cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, đám Yêu tộc kia làm sao có thể chống lại.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi dám giết người của Yêu tộc ta, bệ hạ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu, cứ chờ đợi sự báo thù của Yêu tộc ta đi!

Chuyện hôm nay, chúng ta nhất định sẽ bẩm báo với bệ hạ, ngươi nhất định sẽ hối hận!" Anh Chiêu và Kế Mông thấy vậy, trong hai mắt cũng lóe lên vẻ tức giận nồng đậm, lạnh lùng nói.

"Ồ?

Các ngươi không có cơ hội đó đâu!" Nghe lời của hai người, hàn quang trong mắt Trấn Nguyên Tử cũng điên cuồng dâng lên, hiển nhiên đã động sát niệm triệt để.

Đối phương hết lần này đến lần khác uy hiếp, hiển nhiên đã chọc giận hoàn toàn Trấn Nguyên Tử.

Sau đó chỉ thấy phất trần trong tay Trấn Nguyên Tử đột nhiên vung lên, ba ngàn sợi tơ trắng trong nháy mắt hóa thành rồng, từng luồng kình khí đáng sợ trực tiếp bao phủ về phía hai người.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt hai người đại biến, khí tức trên người cũng điên cuồng tăng vọt, linh bảo trong tay cũng cuồng loạn cuốn ra, pháp lực trong cơ thể điên cuồng dâng lên, nghênh đón công kích của Trấn Nguyên Tử.

"Không biết tự lượng sức mình!" Khóe miệng Trấn Nguyên Tử lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Hai người tuy đều là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, là những tồn tại hàng đầu trong số Đại La Kim Tiên, tuy chỉ cách Chuẩn Thánh một bước, nhưng giữa hai bên hoàn toàn là một trời một vực.

Huống chi, Trấn Nguyên Tử mà họ đối mặt không phải là Chuẩn Thánh bình thường, mà là một tồn tại đỉnh cao cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí đang hướng tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Phanh phanh phanh..." Trong khoảnh khắc, công kích của hai người liền trực tiếp tan tành, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra xối xả, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Chết tiệt!" Chỉ trong một lần giao thủ, hai người đã bị trọng thương, không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không nhìn ra, thực lực của Trấn Nguyên Tử hiển nhiên mạnh hơn họ quá nhiều, căn bản không có nửa điểm phần thắng.

"Chia nhau ra chạy!" Hai người gần như trong nháy mắt đã đưa ra lựa chọn, trực tiếp bay về hai hướng khác nhau.

Chương 252

"Ngây thơ!" Thấy hành động của hai người, khóe miệng Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra vẻ khinh thường, tay áo vung lên, trong nháy mắt hóa thành một cái miệng khổng lồ nuốt trời, trực tiếp bao phủ về phía hai người, chính là thần thông Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử.

"Không ổn!" Cảm nhận được cái miệng khổng lồ giữa không trung, sắc mặt hai người cũng đại biến, mặc cho giãy giụa thế nào, đều không thể thoát khỏi sự khóa chặt của đối phương.

Trong khoảnh khắc, hai người đã bị Tụ Lý Càn Khôn trấn phong.

"Khốn kiếp, Trấn Nguyên Tử, ngươi to gan thật, dám trấn áp Yêu Thánh của Yêu tộc ta, muốn khai chiến với Yêu tộc ta sao!?" Ngay khi Trấn Nguyên Tử vừa trấn áp Anh Chiêu và Kế Mông, giữa không trung, một giọng nói băng lãnh truyền đến, sau đó một bóng người mặc áo vàng bước ra từ hư không, thần sắc băng lãnh nhìn Trấn Nguyên Tử.

"Thái Nhất?" Thấy người tới, Trấn Nguyên Tử cũng nhíu mày, nhưng trên mặt lại không có quá nhiều sợ hãi.

Thái Nhất tuy thực lực không yếu, trong tay còn có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, nhưng Trấn Nguyên Tử hiện tại là tồn tại đỉnh phong cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ, ở Vạn Thọ Sơn lại chiếm ưu thế địa lợi tuyệt đối, trừ phi Thánh Nhân giáng lâm, nếu không thì thật sự không sợ bất kỳ ai.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi giết người của Thiên Đình ta, trấn áp Yêu Thánh của Yêu tộc ta, có phải là quá không coi Thiên Đình ta ra gì rồi không!" Nhìn Trấn Nguyên Tử đối diện, đáy mắt Thái Nhất cũng

tràn đầy vẻ kiêng kỵ và ngưng trọng.

Dù là Đông Hoàng của Thiên Đình, Thái Nhất hiển nhiên cũng không muốn đắc tội với một tồn tại cấp bậc như Trấn Nguyên Tử.

“Bần đạo đã nói, Nhân tộc trong phạm vi Vạn Thọ Sơn, bần đạo sẽ che chở.

Kẻ nào động đến họ, chính là không nể mặt bần đạo!” Trấn Nguyên Tử nhàn nhạt nói.

“Trấn Nguyên Tử, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, ngươi thật sự muốn vì đám sâu kiến kia mà đối đầu với Yêu tộc ta sao?

Đừng có tự rước lấy họa!” Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, sắc mặt Thái Nhất nhất thời cũng trở nên khó coi hơn, lạnh lùng nói.

“Sâu kiến ư?

Nếu là sâu kiến, tại sao Yêu tộc lại phải huy động lực lượng lớn như vậy?

Các ngươi đang sợ hãi điều gì?” Khóe miệng Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra một tia trào phúng, cười lạnh một tiếng nói. "Càn rỡ, Trấn Nguyên Tử, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng bản hoàng không dám ra tay với ngươi sao!?" Như bị nói trúng tim đen, trong hai mắt Thái Nhất cũng lóe lên một tia sáng băng lãnh, một luồng sát ý lạnh lẽo cũng bộc phát ra trong nháy mắt.

“Ngươi có thể thử!” Trấn Nguyên Tử lạnh lùng nói.

“Tốt!

Tốt!

Tốt!

Nếu đã như vậy, hôm nay bản hoàng lại muốn xem thử ngươi có thực lực gì mà dám vênh váo với Yêu tộc ta!" Thái Nhất hừ lạnh một

tiếng, giây tiếp theo, Hỗn Độn Chung trong tay quang mang đại thịnh, trực tiếp hung hăng bao phủ xuống quang mạc phía dưới.

"Hừ!" Trấn Nguyên Tử thấy vậy, cũng lập tức hừ lạnh một tiếng, pháp lực trong cơ thể trực tiếp điên cuồng rót vào Địa Thư.

Cùng lúc đó, lực lượng địa mạch bàng bạc cũng được dẫn động trong nháy mắt, phòng ngự của Địa Thư trong nháy mắt tăng vọt hơn gấp mười lần.

Trong khoảnh khắc, thiên địa phương viên mấy trăm vạn dặm như thể liên kết thành một khối.

"Oanh oanh oanh oanh..." Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ trầm thấp đáng sợ truyền đến, Hỗn Độn Chung cũng hung hăng oanh kích lên Địa Thư, từng tiếng va chạm trầm đục đáng sợ cũng không ngừng vang lên.

Hai người trực tiếp đại chiến trên không trung.

"Chết tiệt, đã trảm hai thi!?" Giao phong một lát, sắc mặt Thái Nhất nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn phát hiện, mặc cho hắn thúc giục Hỗn Độn Chung thế nào, cũng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Trấn Nguyên Tử.

Đặc biệt là khí tức tỏa ra từ trên người đối phương, khiến hắn sinh ra một cảm giác áp bách đáng sợ.

Cảm giác này hắn chỉ từng cảm nhận được trên người Đế Tuấn.

Hển nhiên, Trấn Nguyên Tử trước mắt căn bản không phải Chuẩn Thánh trảm một thi, mà là một cao thủ cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ đã trảm đi hai thi.

Hỗn Độn Chung tuy mạnh, nhưng hiển nhiên, căn bản không đủ để phá vỡ phòng ngự của Địa Thư, nhất thời, hai bên trực tiếp rơi vào thế giằng co.

Cùng lúc đó, khi Trấn Nguyên Tử và Đông Hoàng Thái Nhất giao phong, cũng có không ít người ra tay.

Trong Huyết Hải, hai thanh huyết sắc trường kiếm đáng sợ phóng lên trời, trong nháy mắt hóa thành khí tức sát phạt vô tận, trực tiếp chém diệt mấy chục vạn Yêu tộc đang đến gần các bộ lạc Nhân tộc ở Huyết Hải.

Tuy môi trường gần Huyết Hải vô cùng khắc nghiệt, nhưng hiện tại dấu chân của Nhân tộc đã trải khắp toàn bộ Hồng Hoang, tự nhiên cũng có không ít bộ lạc Nhân tộc tồn tại.

Minh Hà ra tay trực tiếp che chở cho các bộ lạc Nhân tộc này.

Trên Tây Côn Luân, giữa không trung, một chiếc bát vu phóng lên trời, trực tiếp bao phủ phương viên mấy chục vạn dặm của Tây Côn Luân, tất cả Yêu tộc đều bị ngăn cách bên ngoài.

Người ra tay không phải ai khác, chính là Tây Vương Mẫu của Tây Côn Luân, cũng là Nữ Tiên Chi Thủ mà Hồng Quân sắc phong trong Hồng Hoang nguyên bản, một vị đại năng cấp Chuẩn Thánh.

Trong tay bà còn có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tịnh Thủy Bát Vu do Hồng Quân ban tặng.

Nhưng so với thủ đoạn của Minh Hà, Tây Vương Mẫu hiển nhiên ôn hòa hơn không ít, chỉ bảo hộ các bộ lạc Nhân tộc, chứ không ra tay với đám Yêu tộc kia.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn ở phía nam, một màn trời đáng sợ từ trên trời giáng xuống, bao phủ khu vực phương viên mấy ngàn vạn dặm của Bất Tử Hỏa Sơn, cũng che chở cho các bộ lạc Nhân tộc bên trong.

Hiển nhiên là cao thủ của Phượng Hoàng nhất tộc đã ra tay.

Phải biết Khổng Tuyên và Đại Bằng chính là đệ tử của Tần Hạo, đồng thời lại là con của Tổ Phượng, tương đương với thái tử của

Phượng Hoàng nhất tộc.

Tuy Phượng Hoàng nhất tộc đã không còn là bá chủ thiên địa thời Tam Tộc tranh bá, nhưng dù vậy, nội tình vẫn không thể xem thường, che chở cho một vài bộ lạc Nhân tộc hiển nhiên không phải là chuyện khó.

Đương nhiên, ngoài những người này ra, phản ứng kịch liệt nhất tự nhiên là Vu tộc.

Tần Hạo là tộc trưởng của Nhân tộc, quan hệ với Thập Nhị Tổ Vu không tầm thường, đặc biệt là Hậu Thổ.

Vì vậy, sau khi thấy cảnh này, mười một vị Tổ Vu còn lại tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tuy lúc này vẫn còn một chút thời gian nữa mới đến kỳ hạn ngàn năm, nhưng, ban đầu Hồng Quân đã phán Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất.

Nhân tộc sinh sống trên đại địa Hồng Hoang, chính là địa bàn của Vu tộc.

Bây giờ Yêu tộc không kiêng nể gì mà tàn sát bừa bãi trên đại địa Hồng Hoang, hiển nhiên là điều Vu tộc không thể dung thứ.

Chương 253

Vì vậy dưới sự chỉ thị của các Tổ Vu, thành viên Vu tộc cũng ào ào ra tay, gần như trong nháy mắt, đã biến thành một trận đại hỗn chiến.

Có những đại thần thông giả này và Vu tộc gia nhập, tình cảnh của Nhân tộc hiển nhiên cũng tốt hơn không ít.

Tuy vẫn thương vong không ít, nhưng cục diện hiển nhiên đã tốt hơn trước đó rất nhiều.

"Oanh long long..." Cùng lúc đó, tại hướng Nam Thiên Môn của Thiên Đình, một bàn tay khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống.

Trong khoảnh khắc, Nam Thiên Môn vốn khí thế huy hoàng bỗng chốc hóa thành một đống phế tích.

Đám Yêu tộc xung quanh Nam Thiên Môn cũng đều hóa thành từng đám sương máu, bị trấn sát tại chỗ.

Cùng với đó, giữa không trung, một bóng người như thần ma bước ra, một luồng sát ý đáng sợ như thực chất cũng bộc phát từ trên người đối phương.

"Khốn kiếp, có người dám xâm phạm Thiên Đình!" "To gan thật, đúng là không biết sống chết!" Động tĩnh bên này tự nhiên cũng kinh động đến các cao thủ trong Thiên Đình, trong khoảnh khắc, từ bên trong, từng bóng người cũng đổ ra như ong vỡ tổ.

"Là ngươi!" "Tộc trưởng Nhân tộc!" "Tần Hạo!

Mau đi thông báo cho bệ hạ!" Nhưng khi những người này nhìn rõ bóng người đó, trên mặt mỗi người nhất thời cũng lộ ra vẻ kinh nộ.

Không sai, người tới không phải ai khác, chính là tộc trưởng Nhân

tộc, Tần Hạo.

Tần Hạo sau khi đột phá tu vi, đã trực tiếp đưa ra một lựa chọn, đó là đánh lên Thiên Đình.

Thấy thảm trạng của Nhân tộc, sát ý trong lòng Tần Hạo có thể nói đã đạt đến cực hạn, nộ hỏa cuồn cuộn như núi lửa, cần phải được giải phóng triệt để.

"Yêu tộc, tất cả đều đáng chết!" Hai mắt Tần Hạo băng lãnh, một luồng sát ý ngút trời cũng bộc phát ra trong nháy mắt, uy áp đáng sợ trong nháy mắt bao trùm toàn trường.

"Giết!" Lập tức cũng không chút do dự, hắn vươn tay đánh ra một chưởng, kình khí đáng sợ cũng trong nháy mắt bao trùm toàn trường, hung hăng bao phủ về phía đám đông Yêu tộc đối diện.

Lúc này trong lòng hắn ngoài sát lục ra không còn ý niệm nào khác.

Đối mặt với Tần Hạo toàn lực bộc phát, đám Yêu tộc đối diện hiển nhiên căn bản không có chút sức chống cự nào.

Mỗi một đòn đều có hàng ngàn Yêu tộc bị đánh nổ trên không.

Cả người hắn như một vị sát thần đáng sợ, đám Yêu tộc đối diện căn bản không có chút uy hiếp nào.

"Chết đi!" Chẳng mấy chốc, ánh mắt Tần Hạo lại một lần nữa khóa chặt một Yêu tu cấp Đại La Kim Tiên.

Hắn vươn tay chỉ một cái, một luồng kình khí đáng sợ gào thét bay ra, không gian xung quanh cũng vặn vẹo dữ dội, như sắp vỡ nát.

"Đừng!" Cảm nhận được sự đáng sợ của một đòn này, trong hai mắt của Yêu Thánh kia cũng tràn đầy vẻ kinh hãi nồng đậm.

Giây phút này, hắn cảm nhận được một luồng tử khí đáng sợ đang giáng xuống. "Càn rỡ, Tần Hạo, đây là Thiên Đình, không phải nơi

ngươi có thể làm càn!" Đúng lúc này, một giọng nói băng lãnh truyền đến, ngay sau đó một đồ một thư hiện ra từ hư không, hiển nhiên muốn chặn lại công kích của Tần Hạo.

“Cút!

Kẻ bản tọa muốn giết, không ai cản được!

Phá cho ta!” Tần Hạo thấy vậy, trong hai mắt lóe lên hàn quang, trong khoảnh khắc, hắn đột ngột tung ra một quyền, quyền cương bá đạo đáng sợ gào thét bay ra, hung hăng oanh kích lên Hà Đồ Lạc Thư giữa không trung.

“Cuồng vọng!” Thấy hành động của Tần Hạo, giọng nói của Đế Tuấn cũng theo đó truyền ra, ngữ khí tràn đầy sự phẫn nộ nồng đậm.

“Oanh oanh oanh oanh...” Giây tiếp theo, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp rơi xuống Hà Đồ Lạc Thư giữa không trung.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời cũng rung chuyển dữ dội.

Sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Đế Tuấn, phòng ngự của Hà Đồ và Lạc Thư trực tiếp bị đánh nát.

Hai kiện linh bảo trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó, kình khí cuồng bạo trong nháy mắt bao phủ xuống Yêu Thánh phía dưới.

“Phanh!” Không chút hồi hộp, đối mặt với một đòn đầy phẫn nộ của Tần Hạo, thân thể của một Yêu Thánh đột ngột chấn động, sau đó lập tức nổ tung, bị đánh nát tại chỗ, hiển nhiên không thể sống sót.

“Chết tiệt, sao có thể!?

Ngươi, thực lực của ngươi… lại đột phá rồi!?” Thấy cảnh này, sắc mặt Đế Tuấn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đồng thời lúc này hắn cũng cuối cùng cảm nhận được khí tức trên

người Tần Hạo.

Điều khiến hắn vô cùng kinh hãi là, hắn phát hiện từ trên người Tần Hạo cảm nhận được một luồng uy áp đáng sợ.

Phải biết rằng hắn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, vô hạn tiếp cận tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tần Hạo lại có thể cho hắn uy áp đáng sợ như vậy, vậy thì hiển nhiên chỉ có một lời giải thích, đó là tu vi của Tần Hạo trước mắt hiển nhiên còn trên cả hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đế Tuấn cũng trở nên càng thêm khó coi, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ nồng đậm.

"Không có gì là không thể, Đế Tuấn, ngươi dám ra tay với Nhân tộc ta, hôm nay nhất định phải khiến ngươi trả một cái giá thảm trọng!" Giọng nói băng lãnh của Tần Hạo truyền đến, một luồng sát ý còn đáng sợ hơn cũng lại một lần nữa bộc phát.

"Cuồng vọng, Tần Hạo, thực lực ngươi mạnh thì đã sao, Yêu tộc ta không phải là thứ ngươi có thể lay động!" Giọng Đế Tuấn băng lãnh nói.

Giọng Đế Tuấn vừa dứt, từ sâu trong Thiên Đình, vài bóng người cũng trực tiếp bay đến, một luồng khí tức cường đại cổ xưa cũng bộc phát từ trên người họ, chính là những cao thủ cấp Chuẩn Thánh của Thiên Đình, có Yêu Sư Côn Bằng, Hy Hoàng Phục Hy, người còn lại là đạo lữ của Đế Tuấn, Hi Hòa.

"Ồ?

Chỉ bằng mấy người các ngươi, e là không cản được bản tọa!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Sau lần đột phá tu vi này, thực lực của hắn lại một lần nữa có một bước nhảy vọt khổng lồ.

Có thể nói không ngoa rằng, trừ phi Yêu tộc sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu không thì thật sự khó mà uy hiếp được hắn.

Có lẽ dựa vào một mình hắn giết sạch Yêu tu Thiên Đình là không thể, nhưng nếu hắn muốn rời đi, ngoài Thiên Đạo Thánh Nhân ra, không ai có thể ngăn cản.

Chương 254

“Tần Hạo, ngươi có phần quá cuồng vọng rồi, đây là Thiên Đình!” Giọng Côn Bằng cũng theo đó truyền đến. "Ồ, nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, cứ dùng thực lực phân cao thấp đi, bản tọa lại muốn xem thử các ngươi làm sao cản ta!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Nếu ngươi tìm chết, vậy thì đừng trách chúng ta!

Thiên Đình không phải là nơi có thể tùy ý làm càn!” Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người hắn cũng điên cuồng dâng lên, mấy người còn lại cũng ào ào thúc giục pháp lực trong cơ thể, hiển nhiên chuẩn bị ra tay với Tần Hạo.

“Phục Hy, ngươi xác định muốn ra tay với ta?” Đối với mấy người Đế Tuấn, Tần Hạo không hề để ý, nhưng Phục Hy bên cạnh Đế Tuấn thì khác.

Dù sao đối phương cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, bất kể thế nào, Nữ Oa cũng là Thánh Mẫu của Nhân tộc, điểm này không ai có thể phủ nhận.

“Ta…” Ngay khi Phục Hy chuẩn bị ra tay, đột nhiên, giữa không trung, một bức đồ quyển hiện ra, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời Thiên Đình, sau đó đồ quyển cuốn lại, trực tiếp bao phủ Phục Hy, thu vào trong bức họa.

Sau đó không gian vặn vẹo, đồ quyển cũng trực tiếp biến mất không dấu vết.

“Sơn Hà Xã Tắc Đồ!” Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người trong sân nhất thời cũng đột ngột biến đổi, hiển nhiên đều nhận ra bức đồ

quyển đó, không phải thứ gì khác, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ chính là linh bảo của Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa, như vậy, thân phận người ra tay hiển nhiên cũng đã rõ như ban ngày.

"Sao lại như vậy, Nữ Oa nương nương…" Chẳng mấy chốc, sắc mặt mấy người Đế Tuấn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Phục Hy là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh, bây giờ thiếu mất một vị Chuẩn Thánh, đối với họ hiển nhiên là một đả kích không nhỏ.

Đương nhiên, đây không phải là điều chủ yếu nhất, điều chủ yếu nhất là thái độ của Nữ Oa khiến họ cảm thấy có chút hoảng sợ.

"Thiên Đạo ở trên, Ngô là Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa, từ nay… Nữ Oa không còn là Thánh Nhân của Yêu tộc, mà là Tiên Thiên Thần Thai Linh, Thánh Mẫu của Nhân tộc!

Trảm!" Đúng lúc này, đột nhiên, trong toàn bộ thiên địa Hồng Hoang cũng vang lên một giọng nói.

Trong khoảnh khắc giọng nói đó truyền ra, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang cũng trong nháy mắt dấy lên một cơn sóng thần kinh thiên động địa.

"Khốn kiếp!" Đế Tuấn đối diện Tần Hạo mặt mày càng tái mét.

Vừa rồi, hắn phát hiện khí vận Yêu tộc mà mình nắm giữ tăng lên hơn hai thành, nhưng hắn lại không có chút hưng phấn nào, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, khí vận đó là của Nữ Oa.

Bây giờ Nữ Oa hiển nhiên đã trực tiếp cắt đứt liên hệ khí vận với Yêu tộc.

Nói cách khác, từ bây giờ, khí vận của Yêu tộc sẽ không còn chút

liên quan nào đến Nữ Oa.

Mất đi một Thiên Đạo Thánh Nhân làm chỗ dựa, đối với Yêu tộc, hiển nhiên là một đả kích khổng lồ.

Tuy vì Vu Yêu lượng kiếp, Thánh Nhân không thể ra tay, nên thực lực Yêu tộc không giảm đi bao nhiêu, nhưng về mặt khí thế lại yếu đi một mảng lớn.

Phải biết địa vị của Nữ Oa trong Yêu tộc là vô cùng đáng sợ.

Như vậy, Nữ Oa vạch rõ ranh giới với Yêu tộc, đối với họ tuyệt đối là một đả kích chí mạng.

"Ông!" Cùng lúc đó, tại các bộ lạc Nhân tộc trên khắp Hồng Hoang, trong thần miếu ở trung tâm bộ lạc, thần tượng Nữ Oa cũng đột nhiên quang mang đại thịnh.

Trong khoảnh khắc, nó trực tiếp hóa thành một màn sáng, bao phủ hoàn toàn toàn bộ bộ lạc.

"Thánh Mẫu từ bi!" Thấy cảnh này, tất cả Nhân tộc cũng ào ào hướng về phía thần tượng Nữ Oa cung kính hành lễ.

"Nữ Oa vạch rõ ranh giới với Yêu tộc?" Không chỉ Đế Tuấn và những người khác, sau khi thấy cảnh này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút bất ngờ.

Phải biết rằng trong không ít tiểu thuyết Hồng Hoang, Nữ Oa tuy sáng tạo ra Nhân tộc, nhưng trong đại kiếp của Nhân tộc lại chọn cách khoanh tay đứng nhìn, hoặc là làm như không thấy.

Điều này cũng dẫn đến địa vị cuối cùng của Nữ Oa chỉ còn mang tính biểu tượng, thậm chí cuối cùng khí vận của Nữ Oa trong Nhân tộc còn không bằng Lão Tử, người đã trở thành giáo chủ của Nhân giáo.

Cũng chính vì vậy, nên từ khi giáng lâm thiên địa Hồng Hoang, Tần Hạo đối với Nữ Oa cũng có chút kính nhi viễn chi, không có ý định thân cận nhiều.

Nhưng bây giờ, Nữ Oa đã đưa ra lựa chọn như vậy, nhất thời, cũng khiến Tần Hạo vô cùng bất ngờ, nhưng chẳng mấy chốc lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Có Nữ Oa ra tay, Nhân tộc hiển nhiên lại có thêm một tầng bảo đảm.

Tuy Tần Hạo tự tin chiến lực hiện tại không kém Nữ Oa, nhưng có một số việc, hiển nhiên không thể so sánh với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ví dụ như việc ra tay che chở Nhân tộc, Nữ Oa có thể trực tiếp vận dụng sức mạnh Thiên Đạo, kích hoạt thần tượng che chở Nhân tộc.

Tần Hạo tuy cũng có thể thông qua khí vận và tín ngưỡng lực để thần tượng hiển linh, nhưng so với thủ đoạn của Nữ Oa, hiển nhiên có phần không bằng.

"Đế Tuấn, đến lúc khiến các ngươi trả giá rồi!" Có Nữ Oa che chở, Tần Hạo hiển nhiên cũng đã hoàn toàn không còn nỗi lo về sau, ánh mắt cũng trực tiếp rơi xuống mấy người Đế Tuấn, sát ý trên người cũng điên cuồng dâng lên.

"Chết tiệt!" Lúc này, ánh mắt Đế Tuấn cũng gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, trong hai mắt cũng tràn ngập sát ý ngút trời.

Trong mắt hắn, cục diện của Yêu tộc ngày nay, hiển nhiên đều do Tần Hạo gây ra, oán hận trong lòng đối với Tần Hạo có thể biết được.

"Kẻ đáng chết là ngươi mới đúng!" Tần Hạo lạnh lùng nói, giây tiếp theo, cũng không nói thêm lời thừa nào nữa, Thí Thần Thương

trong nháy mắt tế ra, trực tiếp bao phủ về phía Đế Tuấn.

"Trảm!" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, khí tức trên người Đế Tuấn đột ngột điên cuồng tăng vọt, sau đó ngay lập tức, sau lưng hắn, một bóng người cũng trực tiếp hiện ra, khí tức trên toàn thân gần như trong nháy mắt tăng lên mấy lần không chỉ.

"Trảm tam thi?

Nhưng trảm tam thi thì đã sao!" Tần Hạo sững sờ, nhưng chẳng mấy chốc cũng hiểu ra.

Ban đầu Đế Tuấn đã đạt đến ngưỡng trảm tam thi, chỉ là trì trệ không thể bước ra một bước.

Hành động trước đó của Nữ Oa khiến khí vận trên người Đế Tuấn tăng mạnh, như vậy, tự nhiên cũng nước chảy thành sông, trực tiếp trảm đi thi thứ ba, trở thành tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang nguyên bản, Đế Tuấn không có thực lực đáng sợ như vậy, ngay cả khi vẫn lạc cũng vẫn chỉ là tu vi trảm hai thi mà thôi.

Bây giờ hiển nhiên là do ảnh hưởng của hắn nên Đế Tuấn mới có sự thay đổi này.

Nhưng dù Đế Tuấn trảm tam thi, Tần Hạo cũng không chút lo lắng.

Chương 255

Trước khi đột phá hắn đã có thể đè Chuẩn Đề, một Thiên Đạo Thánh Nhân, ra đánh, huống chi bây giờ hắn đã đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lập tức khí tức trên người hắn cũng bắt đầu điên cuồng dâng lên, khí thế trực tiếp tăng lên mấy lần, kình khí đáng sợ trực tiếp bao phủ về phía mấy cao thủ Yêu tộc đối diện.

"Ra tay!" Thấy cảnh này, mấy người còn lại cũng không chút do dự, linh bảo trong tay cũng ào ào nghênh đón công kích của Tần Hạo, mấy người cũng trực tiếp lao vào hỗn chiến.

Nhưng điều khiến mấy người Đế Tuấn có chút tuyệt vọng là, chỉ trong một lần giao phong, họ phát hiện mấy người mình đã bị Tần Hạo áp chế.

Đặc biệt là Đế Tuấn, ban đầu hắn cho rằng sau khi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, liền có thực lực phân cao thấp với Tần Hạo, nhưng sau khi giao thủ, hắn mới phát hiện mình đã sai, sai một cách vô cùng lố bịch.

Đối mặt với Tần Hạo, hắn phát hiện dù đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, áp lực trên người vẫn không hề giảm đi chút nào.

"Chết tiệt, sao có thể, thực lực của hắn sao lại mạnh như vậy, một Chuẩn Thánh sao lại có thể có thực lực cường đại như vậy!" Sắc mặt Đế Tuấn nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi, đồng thời trong lòng cũng vô cùng uất ức.

"Đáng ghét!

Ngươi ép ta!" Chẳng mấy chốc, trên mặt Đế Tuấn cũng lộ ra một

tia quyết tuyệt.

Giây tiếp theo, bên cạnh hắn ba bóng người cũng trực tiếp hiện ra, chính là tam thi hóa thân.

Cùng lúc đó, một luồng khí vận lực đáng sợ trong nháy mắt bao phủ lấy hắn, khí tức trên toàn thân cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Giây phút này, dưới sự gia trì của khí vận, thực lực của cả người hắn cũng trực tiếp lại một lần nữa có một bước nhảy vọt khổng lồ.

Mấy người còn lại thấy cảnh này, cũng trực tiếp triệu hồi tam thi hóa thân, đồng thời vận dụng bí pháp, trực tiếp nâng thực lực lên đến cực hạn.

"Chuẩn bị liều mạng rồi sao?

Nhưng cũng chỉ là giãy chết mà thôi!" Tần Hạo thấy vậy, thần sắc lại không có chút thay đổi nào, ý niệm vừa động, cũng trực tiếp hiện ra tam thi hóa thân.

Sau khi tu vi của Tần Hạo đột phá, khí tức của tam thi hóa thân cũng mạnh hơn trước đó không ít.

"Giết!" Tần Hạo hét lớn một tiếng, tam thi hóa thân trực tiếp chặn lại những người khác, bản tôn của Tần Hạo thì trực tiếp nghênh đón Đế Tuấn.

Thí Thần Thương trong tay quang mang đại thịnh, mang theo một luồng khí thế sắc bén vô song bao phủ về phía Đế Tuấn.

"Hừ!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, Hà Đồ Lạc Thư bao phủ quanh thân, cùng lúc đó, Nhật Tinh Luân trong tay quang mang đại thịnh, một luồng hỏa diễm nóng rực đáng sợ trong nháy mắt bùng lên, chính là Thái Dương Chân Hỏa, hóa thành một hư ảnh Tam Túc Kim Ô, mang theo khí thế phần thiên chử hải bao phủ quanh thân Tần Hạo.

Một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, uy năng của Thái Dương Chân Hỏa mà hắn thúc giục có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào, e là cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải kiêng dè ba phần.

"Diệt!" Nhưng thần sắc Tần Hạo lại không có chút thay đổi nào, trực tiếp vỗ ra một chưởng.

"Không biết sống chết!" Đế Tuấn thấy cảnh này, đáy mắt lại lóe lên một tia châm biếm.

Tuy hắn biết rõ nhục thân của Tần Hạo mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Tổ Vu, nhưng Thái Dương Chân Hỏa lúc này cũng đã khác xưa.

Trong mắt hắn, Tần Hạo dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ chẳng khác nào tìm chết.

"Phanh!" Giây tiếp theo, bàn tay Tần Hạo trực tiếp va chạm với hư ảnh Tam Túc Kim Ô.

Sau đó, một cảnh tượng khiến Đế Tuấn vô cùng kinh hãi xuất hiện, cảnh Tần Hạo kêu thảm trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại hư ảnh Tam Túc Kim Ô giữa không trung đột ngột rung lên, trong nháy mắt nổ tung, hóa thành mưa lửa đầy trời, bị cứng rắn đập nát.

"Oanh oanh oanh oanh..." Cùng lúc đó, công kích của Thí Thần Thương cũng trực tiếp rơi xuống Hà Đồ Lạc Thư.

Quang mang trên bề mặt Hà Đồ Lạc Thư cũng điên cuồng lóe lên, từng đạo văn huyền diệu cũng điên cuồng hiện ra, quang mạc cũng rung chuyển dữ dội, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

"Phá cho ta!" Đột nhiên, Tần Hạo hét lớn một tiếng, khí tức trên Thí Thần Thương lại một lần nữa tăng vọt mấy lần.

Một luồng huyết quang rực rỡ trong nháy mắt bộc phát, sát khí

như núi thây biển máu cũng trong nháy mắt cuốn ra.

Hà Đồ Lạc Thư đột ngột rung lên, sau đó trực tiếp bị hung hăng đánh bay ra ngoài.

"Phanh phanh phanh..." Bóng người Đế Tuấn cũng như một quả đạn pháo, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chỉ trong một lần giao thủ đã bị đánh bay.

Dù đã vận dụng bí pháp, phát động khí vận lực, nhưng trước mặt Tần Hạo vẫn không phải là đối thủ một hiệp.

"Giết!" Thấy cảnh này, Tần Hạo căn bản không cho Đế Tuấn chút cơ hội thở dốc nào, Thí Thần Thương trong tay hóa thành một con thương long đáng sợ, trực tiếp lại một lần nữa bao phủ về phía hắn, có vẻ như không giết được Đế Tuấn thì thề không bỏ qua.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, đáy mắt Đế Tuấn cũng lóe lên một tia hoảng loạn.

Giây phút này, hắn thực sự cảm nhận được một luồng tử khí.

Lần trước cảm nhận được cảm giác này là khi đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ.

Lúc này, từ trên người Tần Hạo hắn lại cảm nhận được luồng tử khí đáng sợ này.

Ngay sau đó, đáy mắt Đế Tuấn cũng lóe lên một tia quyết tuyệt.

Chỉ thấy một hóa thân tam thi trực tiếp chặn trước mặt Tần Hạo.

"Phanh!" Gần như trong nháy mắt, Thí Thần Thương đã xuyên thủng một cỗ hóa thân, sau đó cỗ hóa thân đó trong nháy mắt hóa thành mưa máu đầy trời, bị trấn sát tại chỗ.

Tam thi hóa thân bị trấn sát, miệng Đế Tuấn cũng phun ra máu tươi, cùng lúc đó, khí tức trên người cũng như quả bóng xì hơi, trực

tiếp từ Chuẩn Thánh đỉnh phong ban đầu lại một lần nữa rơi xuống cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Tần Hạo chết tiệt, ta và ngươi không đội trời chung!" Tam thi hóa thân bị hủy, trong hai mắt Đế Tuấn cũng tràn đầy quang mang oán độc vô tận, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, như thể hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

"Vậy thì ngươi đi chết đi!" Trong hai mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, sát cơ đáy mắt lại một lần nữa bắn ra, quang mang của Thí Thần Thương trong tay lại một lần nữa đại thịnh, hung hăng lại một lần nữa nghênh đón Đế Tuấn.

"Khốn kiếp, Tần Hạo, ngươi dám!" Ngay khi công kích của Tần Hạo sắp rơi xuống người Đế Tuấn, từ xa một giọng nói giận dữ truyền đến, ngay sau đó một tiếng chuông đáng sợ vang lên, sau đó một chiếc chuông lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chặn trước mặt Đế Tuấn, chính là Khai Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Người đến không cần nói, tự nhiên chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Ban đầu Đông Hoàng Thái Nhất đang giao phong với Trấn Nguyên Tử, nhưng đối mặt với Trấn Nguyên Tử sở hữu Địa Thư, dù Đông Hoàng Thái Nhất cầm trong tay Hỗn Độn Chung cũng không có chút biện pháp nào.

Sau khi hai bên giằng co một thời gian dài, cuối cùng Thái Nhất bất đắc dĩ cũng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Chương 256

Lúc này hắn cũng nghe thấy lời của Nữ Oa, hiển nhiên vô cùng rõ ràng Thiên Đình đã xảy ra chuyện.

Không chút do dự, hắn trực tiếp bỏ qua Trấn Nguyên Tử, vội vã quay về Thiên Đình.

Giống như Đế Tuấn, vì Nữ Oa từ bỏ khí vận Yêu tộc, nên với tư cách là Yêu Hoàng chỉ đứng sau Đế Tuấn trong Yêu tộc, khí vận trên người Thái Nhất cũng tăng mạnh.

Nhờ vào khí vận đáng sợ, tu vi của Thái Nhất cũng tiến thêm một bậc, trực tiếp từ trình độ trảm một thi ban đầu nâng lên trảm hai thi, đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau khi trảm hai thi, thực lực của Thái Nhất hiển nhiên cũng tăng lên không ít, đặc biệt là uy năng của Hỗn Độn Chung trong tay mạnh hơn trước đó hơn gấp mười lần.

"Đang!" Thí Thần Thương trực tiếp va chạm với Hỗn Độn Chung.

Tuy thực lực Thái Nhất tăng lên không ít, nhưng so với Tần Hạo, hiển nhiên kém hơn không ít.

Hỗn Độn Chung trực tiếp bị Thí Thần Thương đánh bay ra ngoài.

Nhưng cũng chính vì Hỗn Độn Chung cản trở, Tần Hạo cũng đã hoàn toàn mất đi cơ hội diệt sát Đế Tuấn.

"Tần Hạo, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!

Tất cả mọi người nghe lệnh, kết trận, kết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Giây tiếp theo, giọng nói của Đế Tuấn cũng theo đó truyền ra, hiển nhiên cũng đã bị Tần Hạo chọc giận hoàn toàn, trực tiếp lựa chọn sử dụng át chủ bài của Yêu tộc.

Trong khoảnh khắc, giữa không trung, quang mang lóe lên, hư ảnh của các vì sao đầy trời cũng theo đó hiện ra, trong nháy mắt trực tiếp hóa thành một vùng trời sao bên ngoài.

Lập tức một luồng uy áp vô cùng đáng sợ và mênh mông cũng trong nháy mắt bao phủ lấy Tần Hạo.

Đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này Tần Hạo cũng chỉ cảm thấy một luồng uy áp đáng sợ bao phủ quanh thân.

Hắn phát hiện, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này so với lần trước hắn thấy huyền diệu hơn không ít, uy năng cũng càng thêm đáng sợ.

Hiển nhiên những năm nay Yêu tộc đối với việc suy diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đã có nhiều tiến bộ.

"Tần Hạo, nạp mạng đi!

Tinh Thần Tịch Diệt!" Trong nháy mắt, hư ảnh của vô tận tinh thần giữa không trung quang mang lóe lên, sau đó hóa thành sao băng đầy trời, hung hăng bao phủ về phía Tần Hạo.

"Không ổn!" "Hỗn Độn Cửu Biến!" Đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hiển nhiên Tần Hạo cũng cuối cùng cảm nhận được áp lực.

Lập tức cũng không chút do dự, trong nháy mắt phát động bí pháp, khí tức trên toàn thân cũng bắt đầu dâng lên.

Lúc này hắn đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đáng sợ, sau khi phát động Hỗn Độn Cửu Biến, thực lực cũng cuối cùng có một bước nhảy vọt về chất.

Gần như trong nháy mắt, khí tức của Tần Hạo trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một luồng khí tức vô cùng đáng sợ và mênh mông cũng bộc phát từ trên người hắn.

Dưới chân, Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên quang mang đại thịnh, trực tiếp bao phủ hoàn toàn thân thể hắn.

Tinh thần giữa không trung cũng trực tiếp rơi xuống Hồng Mông Tử Liên, nhưng hiện tại Tần Hạo đã đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng cuối cùng phát huy Hồng Mông Tử Liên đến cực hạn.

Hào quang màu tím đầy trời điên cuồng dâng lên, trực tiếp hóa giải sức mạnh kinh khủng đó.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng không còn chút do dự nào, ý niệm vừa động, lại một bóng người mặc áo máu trực tiếp hiện ra từ hư không.

Một luồng khí tức vô thượng đáng sợ cũng tỏa ra từ trên người bóng người đó, chính là Thần Ma Hóa Thân của Tần Hạo.

"Giết!" "Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Niệm Hoa Khai, Quân Lâm Thiên Hạ!" "Chân Long Bảo Thuật!" Lập tức bản tôn của Tần Hạo cộng thêm tam thi hóa thân và Thần Ma Hóa Thân, khí tức trên người cũng trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn, từng đạo thần thông sát phạt vô thượng đáng sợ cũng trong nháy mắt bộc phát.

"Oanh oanh oanh oanh oanh..." Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ trầm thấp đáng sợ truyền đến, mỗi một đòn công kích hạ xuống, giữa không trung liền có vô số tinh thần bị đánh nổ, từng bóng người Yêu tộc trực tiếp bị oanh thành sương máu.

Nhưng đồng thời, chẳng mấy chốc lại có nhiều Yêu tộc hơn bổ sung vào, nhất thời, hai bên cũng trực tiếp tiến vào trạng thái giằng co.

"Tần Hạo, đừng giãy giụa vô ích nữa, ngươi không có cơ hội đâu.

Thực lực của ngươi tuy mạnh, thậm chí vượt xa tưởng tượng của

trẫm, nhưng chung quy không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hôm nay dù có hao tổn thế nào, trẫm cũng phải hao chết ngươi ở đây!" Giọng nói băng lãnh của Đế Tuấn lại một lần nữa truyền ra, ngữ khí tràn đầy oán hận vô tận.

Giây phút này, oán hận trong lòng hắn đối với Tần Hạo thậm chí còn vượt qua cả các Tổ Vu của Vu tộc.

"Ồ?

Ngươi thật sự cho rằng mình thắng chắc rồi sao?

Có phải là quá viển vông rồi không, ngươi thật sự cho rằng bản tọa không có cách nào với ngươi sao?" Tần Hạo lạnh lùng nói, trên mặt lại không có chút biểu tình lo lắng nào.

Giây tiếp theo, chỉ thấy hắn lật tay, một tấm thẻ phù đầy vô số đạo văn huyền diệu xuất hiện trong tay hắn, sau đó đột nhiên dùng sức bóp mạnh, trực tiếp bóp nát tấm thẻ.

"Ông!" Trong khoảnh khắc tấm thẻ bị bóp nát, không gian xung quanh cũng đột ngột vặn vẹo, sau đó một bóng người đầu đội đại chung, mặc áo xanh quay lưng về phía chúng sinh hiện ra.

Không phải ai khác, chính là Vô Thủy Đại Đế, chính xác hơn là Vô Thủy Tiên Đế.

Tấm thẻ đó chính là thẻ triệu hồi Vô Thủy Đại Đế mà Tần Hạo có được lúc trước.

Vô Thủy Đại Đế cấp bậc Chuẩn Tiên Đế đỉnh phong, đặt ở Hồng Hoang tuyệt đối là tồn tại vô thượng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Đang!" Vô Thủy Chung trên đầu hóa thân Vô Thủy đột nhiên truyền ra một tiếng vang mênh mông, cả không gian như thể ngưng đọng lại.

Sau đó giữa không trung, từng mảng tinh thần trực tiếp rơi xuống, vô số thần hồn Yêu tộc trực tiếp bị chấn tan.

Ban đầu Tần Hạo gần như đã đạt được một sự cân bằng vi diệu với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Sau khi hóa thân Vô Thủy cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong xuất hiện, đã trong nháy mắt phá vỡ sự cân bằng này.

Hóa thân Vô Thủy trực tiếp hóa thành một vị sát thần vô thượng đáng sợ, chỉ trong một lát công phu, đã có mấy chục vạn Yêu tộc bị trấn sát.

"Chết tiệt, khốn nạn!" Thấy cảnh này, Đế Tuấn và Thái Nhất đang chủ trì trận pháp giữa không trung, sắc mặt nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chương 257

Hiển nhiên sự xuất hiện của hóa thân Vô Thủy, đã vượt xa dự liệu của họ.

Lúc này mấy người Đế Tuấn, Thái Nhất đang toàn lực duy trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để áp chế bản tôn và mấy tôn hóa thân của Tần Hạo, căn bản không có dư lực để đối phó với hóa thân Vô Thủy.

Một tồn tại đáng sợ cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong không bị hạn chế mà đại khai sát giới, lực sát thương tuyệt đối có thể nói là vô cùng đáng sợ, đặc biệt là một tồn tại như hóa thân Vô Thủy.

Bởi vì thiên địa nơi hóa thân này tồn tại hoàn toàn khác với thiên địa Hồng Hoang.

Thiên địa Hồng Hoang tuy có lượng kiếp, nhưng lại có quy tắc Thiên Đạo hoàn chỉnh, có những thứ như công đức, nghiệp lực hạn chế.

Dù là Minh Hà đi theo sát đạo cũng không dám tùy ý đại khai sát giới.

Nhưng thiên địa nơi hóa thân Vô Thủy tồn tại thì khác, đó là một thế giới thật sự cường giả vi tôn, không có pháp tắc Thiên Đạo ràng buộc, các loại chinh chiến có thể nói là vô số kể.

Đặc biệt là các loại động loạn trong thế giới đó.

Thứ hắn theo đuổi là sát phạt cực hạn chân chính, mọi thứ tu luyện về cơ bản đều là để chiến đấu mà sinh ra.

Lực phá hoại hiển nhiên đáng sợ hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường.

Chỉ một lát công phu, Đế Tuấn hiển nhiên đã có chút không chịu

nổi.

"Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn!" Nhìn những tinh nhuệ của Yêu tộc không ngừng vẫn lạc, nộ hỏa trong hai mắt Đế Tuấn cũng càng thêm điên cuồng dâng lên.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng càng thêm nồng đậm sát ý.

"Phá cho ta!" Đúng lúc này, trong hai mắt Tần Hạo tinh quang đại thịnh, trong một thoáng, hắn đã bắt được một tia sơ hở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Công Đức Thiên Nhãn quang mang đại thịnh, Thí Thần Thương trong tay trong nháy mắt hóa thành một con thương long huyết sắc đáng sợ gào thét bay ra, hung hăng chém về phía hư không.

Cùng lúc đó, tam thi hóa thân và Thần Ma Hóa Thân cũng không chút do dự, cũng nâng khí tức của mình lên đến cực hạn, thần thông đáng sợ cũng trong nháy mắt oanh kích ra, trực tiếp oanh về phía hư không.

"Oanh long long..." "Rắc..." Trong khoảnh khắc, giữa không trung, từng tiếng nổ trầm thấp đáng sợ truyền đến, từng mảng tinh thần trực tiếp vỡ nát giữa không trung.

Bầu trời sao thái cổ giữa không trung cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

"Đang đang đang..." Đúng lúc này, Vô Thủy Chung trong tay hóa thân Vô Thủy cũng bộc phát ra một luồng thần quang vô lượng đáng sợ.

Cùng với một tiếng vang giòn giã, màn trời giữa không trung cũng cuối cùng đạt đến cực hạn, trong khoảnh khắc tan tành.

Mấy trăm vạn Yêu tộc trong nháy mắt đổ máu trên trời sao, bị trấn sát tại chỗ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng hoàn toàn tuyên cáo bị phá diệt.

"Sao có thể!?" Thấy Tần Hạo dùng sức một mình phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Yêu tộc vẫn lấy làm tự hào, sắc mặt các cao tầng Yêu tộc nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi.

Giây phút này, hiển nhiên họ cũng cuối cùng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Trước đó thực lực của Tần Hạo tuy mạnh, nhưng trong mắt họ, chỉ cần Tần Hạo chưa chứng đạo thành Thánh, thì không có uy hiếp lớn như trong tưởng tượng.

Nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên họ đã quá xem thường thực lực của hắn.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, tiếp theo là ngày giỗ của các ngươi!" Sau khi phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, áp lực trên người Tần Hạo cũng trong nháy mắt biến mất không dấu vết, một luồng khí tức sát phạt vô thượng đáng sợ cũng trong nháy mắt bộc phát.

Ánh mắt nhìn về phía Đế Tuấn tràn đầy sát ý vô tận.

"Giết!" Tần Hạo hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương trong tay quang mang đại thịnh, trực tiếp bao phủ về phía Đế Tuấn.

Mấy đạo hóa thân và hóa thân Vô Thủy cũng ào ào ra tay, trực tiếp bao phủ về phía đám cao thủ Yêu tộc.

"Chết tiệt, không ổn!" Thấy cảnh này, Đế Tuấn và những người khác cũng cuối cùng hoàn toàn hoảng sợ.

Đối mặt với công kích của bản tôn và mấy đạo hóa thân của Tần Hạo, trong lòng Đế Tuấn và những người khác cũng dâng lên một cảm giác bất lực.

“Ông...” Ngay khi công kích đáng sợ sắp rơi xuống người Đế Tuấn và những người khác, đột nhiên, không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó chỉ thấy một cây cầu hồng màu vàng hiện ra, một bức Thái Cực Đồ màu tím lưu chuyển giữa không trung, bên cạnh là hai lá cờ nhỏ màu xanh và màu vàng đất bay phấp phới, trực tiếp bao phủ đám người Yêu tộc.

“Thái Cực Đồ!

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, các ngươi muốn cản ta!?” Thấy ba món pháp bảo, ánh mắt Tần Hạo cũng trong nháy mắt nhìn về phía hư không, ánh mắt cũng trở nên vô cùng băng lãnh.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã đoán ra thân phận người ra tay, chính là ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

“Tần Hạo, dừng lại đúng lúc đi!” Giữa không trung, không gian vặn vẹo, ba bóng người cũng theo đó hiện ra, chính là Lão Tử, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn.

Lão Tử dẫn đầu, đáy mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng bị khí tức trên người Tần Hạo lúc này làm cho kinh ngạc.

Hắn phát hiện, Tần Hạo lúc này lại mạnh hơn không ít so với lần trước hắn gặp.

“Dừng lại đúng lúc?

Thật buồn cười, Yêu tộc đồ sát vô số Nhân tộc, giữa Nhân tộc và Yêu tộc là không đội trời chung, Yêu tộc không diệt, mối thù này không tan!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Tần Hạo đừng quá phận, đừng có đi ngược lại ý trời, nếu không, hậu quả không phải là thứ ngươi có thể gánh chịu!” Nguyên Thủy

Thiên Tôn thấy vậy, ngữ khí cũng lạnh lùng nói.

“Nghịch thiên?

Thật buồn cười, lúc bản tọa không nghịch thiên, đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón sao?

Lẽ nào ngươi là trời sao?

Huống chi, ngươi một mực không ưa Yêu tộc lại ra tay ‘duy hộ’ Yêu tộc, thật đủ mỉa mai!” Tần Hạo vẻ mặt khinh thường nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười lạnh một tiếng nói.

Đối với mục đích của họ, Tần Hạo hiển nhiên vô cùng rõ ràng.

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên vô cùng rõ ràng, Vu Yêu không thể là nhân vật chính của thiên địa, Nhân tộc mới là nhân vật chính.

Chương 258

Họ ra tay ngăn cản hắn đối phó Yêu tộc cũng không phải thật sự muốn cứu Yêu tộc, mà là muốn để Vu Yêu hai tộc huyết chiến, như vậy, sẽ tạo thành cục diện lưỡng bại câu thương đã định trước.

Đến lúc đó Vu Yêu sẽ hoàn toàn rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Trong mắt họ, không có Vu Yêu hai tộc cường đại, Nhân tộc yếu đuối trở thành nhân vật chính của thiên địa, hiển nhiên càng phù hợp với lợi ích của họ.

Nếu để Tần Hạo giết chết Đế Tuấn và những người khác, Yêu tộc trong trận đại chiến Vu Yêu sau này, hiển nhiên sẽ thất bại thảm hại.

Tuy dù chiến thắng Yêu tộc, dưới sự diễn hóa của Thiên Đạo, Vu tộc vẫn không thể trở thành nhân vật chính của thiên địa, nhưng cũng sẽ không suy tàn, lúc đó sẽ trở thành một tồn tại hùng bá một phương.

Kết quả như vậy hiển nhiên không phù hợp với lợi ích của mấy vị Thánh Nhân này.

Huống chi trong mắt họ, Vu tộc chỉ tôn Bàn Cổ, không tôn Thánh Nhân, không phục quản giáo, hiển nhiên họ không hy vọng có một đám tồn tại không nghe lời xuất hiện. "Càn rỡ, Tần Hạo, đừng có tự rước lấy họa!

Kiếp nạn của Nhân tộc đã qua, đừng có không biết điều!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Tần Hạo, nhất thời sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Muốn cản ta, thì xem các ngươi có bản lĩnh đó không!" Thần sắc Tần Hạo cũng trở nên càng thêm băng lãnh.

Thực tế, lúc này trong lòng hắn cũng hiểu rõ, có mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, muốn chém giết mấy người Đế Tuấn hiển nhiên căn bản là không thể.

Nhưng trong lòng lại vô cùng không cam tâm, cuối cùng chỉ có thể trút giận lên mấy người này.

"Cuồng vọng!" Nghe lời của Tần Hạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

Lần trước Tam Thanh bị Hậu Thổ đè ra đánh, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng phẫn nộ.

Bây giờ lại bị Tần Hạo trào phúng như vậy, nộ hỏa hiển nhiên cũng trở nên càng thêm nồng đậm.

"Hỗn Độn nhất chiến!" Bên cạnh, Tiếp Dẫn cũng trực tiếp lạnh lùng nói.

Sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía Hỗn Độn ngoài trời.

Tần Hạo thấy vậy, sắc mặt biến ảo, có chút không cam lòng liếc nhìn Đế Tuấn và những người khác, sau đó cũng trực tiếp đi theo.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng theo đó rời khỏi Thiên Đình.

"Bệ hạ, bây giờ làm sao?" Thấy mấy người rời đi, trên mặt đám đông Yêu tộc cũng lộ ra vẻ sống sót sau kiếp nạn.

Nhưng trên mặt mấy cao tầng Yêu tộc lại không lạc quan như vậy, vẻ mặt vẫn vô cùng ngưng trọng.

Ánh mắt Côn Bằng cũng rơi xuống người Đế Tuấn, nói.

"Toàn lực chế tạo Đồ Vu Kiếm!

Trước tiên tiêu diệt Vu tộc rồi nói, chỉ cần tiêu diệt Vu tộc, khí

vận của Yêu tộc ta sẽ tăng mạnh.

Đến lúc đó, thực lực của ta sẽ có bước nhảy vọt khổng lồ, thậm chí chứng đạo cũng không phải là không thể.

Chỉ cần ta chứng đạo, Yêu tộc ta liền có thể đứng ở thế bất bại!" Giọng Đế Tuấn băng lãnh nói.

"Vâng, bệ hạ!" Mấy người nghe lời của Đế Tuấn, lập tức cũng ào ào gật đầu, hiển nhiên đối với họ đây là hy vọng cuối cùng.

Trong Hỗn Độn, lúc này Tần Hạo đang trực tiếp đối đầu với ba vị Thánh Nhân.

"Tần Hạo, hôm nay nhất định phải trấn áp ngươi triệt để!" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn băng lãnh nói.

Bây giờ Vu Yêu lượng kiếp sắp bùng nổ hoàn toàn, sau khi lượng kiếp kết thúc, Nhân tộc sẽ hoàn toàn trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Sự tồn tại của Tần Hạo hiển nhiên căn bản không phù hợp với lợi ích của mấy vị Thánh Nhân này.

Họ không hy vọng thấy Nhân tộc có một vị tộc trưởng mạnh mẽ tồn tại.

Nhưng công đức và khí vận trên người Tần Hạo thực sự quá đáng sợ, lại không thể thật sự tiêu diệt Tần Hạo, nên chỉ có thể lựa chọn trấn áp Tần Hạo.

Đến lúc đó, Nhân tộc không có Tần Hạo trấn giữ, hiển nhiên có thể tùy ý họ sắp đặt.

Tuy trong Nhân tộc có không ít cao thủ tồn tại, nhưng ngoài Tần Hạo ra, những người còn lại trong mắt họ căn bản không thể khuấy động sóng gió gì.

“Chỉ bằng ba người các ngươi, e là không đủ tư cách!” Tần Hạo lạnh lùng nói, đáy mắt sát cơ cũng điên cuồng dâng lên.

Đối với dụng tâm hiểm ác của mấy người này, hắn hiển nhiên cũng đã đoán ra.

Hiển nhiên giống như trong tiểu thuyết, họ muốn biến Nhân tộc thành món đồ chơi trong tay, tùy ý sắp đặt.

Điều này là thứ Tần Hạo không thể chấp nhận.

“Nói nhiều vô ích, ra tay đi!” Lão Tử cũng lạnh lùng nói.

“Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, khởi!” Chỉ thấy Lão Tử trực tiếp đánh ra hai đạo thần phù, không gian xung quanh cũng đột ngột vặn vẹo, trực tiếp hóa thành một phương đại trận, bao phủ Tần Hạo.

“Bồ Đề Đại Trận!” Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn cũng không chút do dự, cũng trực tiếp tế ra một phương đại trận, bao phủ Tần Hạo.

“Hả!?” Thấy cảnh này, sắc mặt Tần Hạo nhất thời cũng đột ngột biến đổi.

Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận và Bồ Đề Đại Trận hắn tự nhiên không xa lạ.

Tuy danh tiếng không bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Tru Tiên Đại Trận, nhưng không có nghĩa là hai đại trận này yếu.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và hai đại trận còn lại sở dĩ danh tiếng lớn, là vì năng lực sát phạt, là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang.

Nhưng nếu nói về mức độ tinh diệu, Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận và Bồ Đề Đại Trận cũng tuyệt đối không kém.

Chỉ là so với ba trận pháp kia, hai đại trận này chủ yếu về phòng

ngự và vây khốn.

Lúc này họ vận dụng hai đại trận, ý đồ hiển nhiên đã quá rõ ràng, căn bản không muốn cứng đối cứng với hắn, hoàn toàn muốn mượn đại trận để vây khốn hắn.

Chương 259

"Tần Hạo, hôm nay sẽ cho ngươi kiến thức thủ đoạn của Thiên Đạo Thánh Nhân!" Giọng nói băng lãnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng theo đó truyền ra, ngay sau đó Bàn Cổ Phiên trong tay cũng trong nháy mắt tế ra, hai tay điên cuồng múa động, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí đáng sợ cũng trực tiếp cuốn về phía Tần Hạo.

"Hừ!" Lúc này biểu tình trên mặt Tần Hạo cũng vô cùng ngưng trọng.

Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng, Huyền Hoàng Công Đức Tháp, Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, mấy món phòng ngự chí bảo đều được tế ra, trực tiếp dây dưa với đối phương.

Nhưng đối mặt với sự bao phủ của hai đại trận, thực lực của Tần Hạo hiển nhiên cũng bị áp chế rất lớn, toàn thân thực lực tối đa chỉ có thể phát huy ra được khoảng sáu bảy thành.

Tuy có chí bảo phòng ngự, nhất thời cũng không bị thương, nhưng đồng thời, Tần Hạo cũng căn bản không thể phá vỡ hai đại trận.

Nhất thời hai bên cũng trực tiếp giằng co.

Nhưng tình huống này đối với Tần Hạo hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Dù sao thực lực hiện tại của hắn là dựa vào bí pháp, căn bản không thể duy trì quá lâu.

Dù sao bí pháp tuy nghịch thiên, nhưng tiêu hao cũng vô cùng đáng sợ.

Dù Tần Hạo tu luyện Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, pháp lực

trong cơ thể vượt xa Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường, nhưng dù vậy, so với Thiên Đạo Thánh Nhân, vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Dù sao nguyên thần của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác vào hư không, pháp lực vô cùng vô tận.

Trận chiến tiêu hao này đối với Tần Hạo hiển nhiên vô cùng bất lợi.

"Tần Hạo, đừng giãy giụa vô ích nữa, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy bộ dạng của Tần Hạo, đáy mắt cũng lóe lên vẻ ngạo mạn.

Thấy Tần Hạo gặp khó khăn, trong lòng hắn hiển nhiên vô cùng sảng khoái.

"Ồ?

Ngươi vui mừng có phải là hơi sớm rồi không!" Tần Hạo lạnh lùng nói, quang mang đáy mắt cũng không ngừng lóe lên, hiển nhiên đang suy nghĩ cách phá cục.

Tuy hai đại trận này vô cùng đáng sợ, nhưng Tần Hạo là người có hệ thống.

Đến nay, công đức trên người hắn đã đạt đến một con số vô cùng đáng sợ, chỉ là nếu làm vậy, cái giá phải trả có hơi lớn, nên trong lòng Tần Hạo cũng cần phải cân nhắc một phen.

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Ta lại muốn xem thử ngươi có thể chống đỡ được đến lúc nào!" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn băng lãnh nói, đáy mắt cũng lóe lên một nụ cười lạnh.

Cùng lúc đó, khi Tần Hạo đang đối đầu với ba đại Thánh nhân, tại nơi sâu nhất trong Thiên Đình, bên cạnh tế đàn, tất cả các cao tầng

của Thiên Đình lúc này đều đã tụ tập lại.

Trong tay Thập đại Yêu Thánh đều xuất hiện một cái hồ lô màu đen khổng lồ, một luồng oán khí và sát khí vô cùng khủng bố cũng từ đó tỏa ra.

"Bắt đầu đi!" Giọng nói của Đế Tuấn vang lên.

Ngay lập tức, từ những chiếc hồ lô trong tay Thập đại Yêu Thánh bỗng bộc phát ra một luồng huyết quang sát khí ngút trời.

Vô số oan hồn cũng tức khắc điên cuồng tuôn ra, xông thẳng về phía kiếm thai màu đen.

Kiếm thai màu đen cũng tỏa ra một luồng khí tức thôn phệ khủng khiếp, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ những oan hồn đó.

Một luồng hung sát khí cổ xưa kinh hoàng cũng bộc phát trong nháy mắt.

"Ông ông ông..." Ngay khoảnh khắc tất cả oan hồn đều dung nhập vào kiếm thai, một luồng huyết quang kinh hoàng bắn thẳng lên trời, kèm theo đó là vô tận oán sát chi khí cuồn cuộn điên cuồng.

Chỉ thấy trên tế đàn, phù văn trên kiếm thai khủng bố kia đã hoàn toàn được kích hoạt.

Khí tức kinh hoàng trong nháy mắt khuấy động cả đất trời.

"Hít..." "Pháp bảo thật khủng khiếp!

Khí tức thật đáng sợ!" "Thực sự quá kinh khủng!

Với uy năng đáng sợ và sự tà ác như vậy, dù là nhục thân của Tổ Vu cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi!" Chứng kiến cảnh này, đám Yêu tộc xung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt.

Lục Vu Kiếm tuy thuộc Hậu thiên nhưng đã đạt đến trình độ Hậu

thiên chí bảo, uy năng tuy không bằng Tiên thiên chí bảo nhưng tuyệt đối không thua kém những cực phẩm Tiên thiên linh bảo thông thường, thậm chí còn hơn.

So với cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nó chỉ thiếu đi một chút huyền diệu mà thôi.

"Ầm ầm ầm ầm ầm..." Cùng lúc đó, từ hướng Nam Thiên Môn, từng trận tiếng nổ kinh hoàng vang lên, kèm theo là những tiếng hò hét giết chóc rợn người.

"Không hay rồi, là Vu tộc!" Sắc mặt của đám cao tầng Yêu tộc lập tức biến đổi, gần như ngay lập tức hiểu ra chuyện gì.

"Lũ không biết sống chết, đã tìm đến cái chết thì ta thành toàn cho các ngươi!" Trong mắt Đế Tuấn lúc này lóe lên một tia lạnh lẽo, một luồng sát khí khủng bố bộc phát từ trên người hắn.

"Tất cả mọi người theo trẫm nghênh địch, lần này nhất định phải diệt sạch lũ Vu tộc đáng chết này!" Đế Tuấn đưa tay ra, trực tiếp nắm lấy Lục Vu Kiếm, giọng nói lạnh như băng.

Trong khoảnh khắc, đại quân Yêu tộc cuồn cuộn xông lên nghênh chiến.

"Đế Giang, kỳ hạn ngàn năm còn chưa tới, các ngươi dám ra tay với Yêu tộc ta, lẽ nào không sợ Đạo Tổ trách phạt sao!?" Đế Tuấn nhanh chóng dẫn theo các cao thủ Yêu tộc đến chiến trường, nhìn Đế Giang và những người khác đang tàn sát, giọng nói lạnh lùng.

"Đạo Tổ trách phạt?

Thật nực cười, là Yêu tộc các ngươi khiêu khích trước.

Đạo Tổ đã nói rõ, Yêu tộc quản trời, Vu tộc chưởng đất, Hồng Hoang đại địa là địa bàn của Vu tộc ta, thế mà Yêu tộc các ngươi lại dám tàn sát bừa bãi trên Hồng Hoang đại địa, rõ ràng là khiêu khích Vu

tộc ta, phá vỡ quy định của Đạo Tổ.

Nếu đã như vậy thì đừng trách chúng ta!

Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" Giọng Đế Giang lạnh như băng, ánh mắt nhìn Đế Tuấn và những người khác tràn ngập sát khí vô tận.

"Nói nhảm với chúng nhiều làm gì, trực tiếp ra tay!

Lần này giải quyết dứt điểm thắng bại!" Giọng Chúc Dung cũng vang lên.

"Không sai, hôm nay phải diệt sạch lũ súc sinh lông vũ đáng chết này!

Chương 260

Ta muốn xem lần này còn ai ra tay cứu các ngươi!" Cộng Công bên cạnh cũng lạnh lùng nói.

"Cuồng vọng!" Nghe những lời đó, sắc mặt của Đế Tuấn và những người khác hiển nhiên trở nên vô cùng khó coi. "Nếu đã như vậy, trẫm lại muốn xem thử không có Hậu Thổ sau này, các ngươi còn có thủ đoạn gì!Tất cả mọi người nghe lệnh, bày trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi động cho ta!" Giọng Đế Tuấn vang lên, lần này hắn cũng lười thăm dò, trực tiếp sử dụng át chủ bài.

Hắn biết rất rõ, nếu tiếp tục thăm dò thì kết cục cuối cùng có thể là lưỡng bại câu thương.

Vì vậy, Đế Tuấn trực tiếp sử dụng át chủ bài Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong khoảnh khắc, cả Thiên Đình một lần nữa hóa thành một vùng tinh không thái cổ khủng bố, vô tận hư ảnh tinh thần điên cuồng hiện ra trong hư không.

"Hừ, Đế Tuấn, trước đây ta đã phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ngươi, bây giờ vẫn có thể.

Huynh đệ, ra tay, kết trận!" Giọng Đế Giang lạnh lùng vang lên.

Trong khoảnh khắc, một luồng hung sát khí ngút trời bộc phát từ người hắn.

Ngay sau đó, phía sau hắn, mười một luồng khí tức kinh hoàng khác cũng tức khắc dâng lên.

Hung sát chi khí vô biên hội tụ lại trong hư không, một lần nữa hóa thành một hư ảnh khủng bố.

“Lại là Bàn Cổ hư ảnh!?” Thấy cảnh này, sắc mặt của đám Yêu tộc đối diện lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhiều kẻ lộ vẻ sợ hãi, rõ ràng vẫn còn ám ảnh với những gì đã xảy ra ngàn năm trước.

“Hậu Nghệ!

Ngươi... ngươi đã đột phá thành Tổ Vu!?” Ngay sau đó, ánh mắt Đế Tuấn rơi vào một thân ảnh phía sau Đế Giang, trong mắt lóe lên sát ý vô tận.

Hắn đã nhận ra thân phận của đối phương, chính là Hậu Nghệ, kẻ đã bắn chết chín người con của hắn.

Lúc này nhìn thấy Hậu Nghệ, sự phẫn nộ trong lòng hắn có thể tưởng tượng được.

“Một đám súc sinh lông vũ, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!” Đế Giang lạnh lùng nói.

“Đừng vui mừng quá sớm, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

Giết!” Tuy rất bất ngờ khi Vu tộc lại có thể bố trí được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng Đế Tuấn cũng không hề sợ hãi.

Bởi vì hắn đã nhận ra, tuy Hậu Nghệ đã đột phá cảnh giới Tổ Vu, nhưng so với Hậu Thổ ban đầu thì vẫn còn kém xa.

Kết quả là Bàn Cổ hư ảnh lúc này so với ngàn năm trước rõ ràng yếu hơn không ít.

Bàn Cổ hư ảnh ngàn năm trước có thể đạt tới trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, còn Bàn Cổ hư ảnh trước mắt khí tức nhiều nhất cũng chỉ ở mức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, yếu đi không chỉ một bậc.

Thêm vào đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện nay đã được

cường hóa hơn nhiều so với ngàn năm trước, khoảng cách giữa hai bên chưa chắc đã lớn như trong tưởng tượng.

Huống hồ, bây giờ trong tay hắn còn có át chủ bài cuối cùng để đối phó với Tổ Vu.

Khắc sau, ánh sáng từ vô vàn tinh đấu lấp lánh, hóa thành vô tận sao băng bao trùm lấy Bàn Cổ hư ảnh.

"Giết!" Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp điều khiển Bàn Cổ hư ảnh xông lên.

Hư ảnh Bàn Cổ Phủ hung hãn chém vào hư không, mỗi một đòn tấn công đều khiến cả đất trời rung chuyển dữ dội, vô số tinh thần bị chém rụng.

"Tất cả nghe lệnh!

Quần Tinh Diệu Thế!

Tinh Thần Tịch Diệt!" Lúc này, giọng Đế Tuấn vang lên.

Khắc sau, trong hư không, ánh sáng từ vô tận hư ảnh tinh thần đột nhiên rực rỡ.

Rồi từ trên vô biên tinh thần, từng luồng khí tức cuồng bạo điên cuồng dâng lên.

Ngay sau đó, vô tận tinh thần tức khắc rơi xuống từ hư không, hung hãn bao trùm lấy Bàn Cổ hư ảnh.

"Ra tay!

Khai Thiên Cửu Thức!" Thấy cảnh này, vẻ mặt Thập Nhị Tổ Vu cũng trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy trong hư không, Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ hư ảnh đột nhiên chém ra, mang theo từng đường quỹ tích huyền diệu.

Nơi nó đi qua, tinh không xung quanh tức khắc vỡ nát, vô vàn tinh thần lần lượt băng diệt, tất cả mọi thứ dưới đòn tấn công kinh hoàng đều hóa thành hư vô.

"Ầm ầm ầm ầm..." Cùng lúc đó, ngay khi vô vàn hư ảnh tinh thần tiếp cận Bàn Cổ hư ảnh, đột nhiên, từng đạo hư ảnh tinh thần trực tiếp nổ tung.

Luồng khí tức hủy diệt kinh hoàng vô biên cũng tức khắc điên cuồng lan tỏa, trực tiếp bao phủ toàn bộ Bàn Cổ hư ảnh.

Bão táp hủy diệt nuốt chửng Bàn Cổ hư ảnh.

"Phụt!" Bất ngờ không kịp phòng bị, thân thể Thập Nhị Tổ Vu bên dưới chấn động mạnh, từng ngụm nghịch huyết điên cuồng phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Vẻ mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Dưới sự tàn phá của cơn bão năng lượng kinh hoàng, Bàn Cổ hư ảnh trong hư không cũng rung chuyển dữ dội, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Đáng ghét!" Sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu trở nên vô cùng khó coi.

Khắc sau, mấy người nhìn nhau, như thể tâm linh tương thông, tất cả đều vỗ vào ngực mình.

Một ngụm tâm huyết tức khắc phun ra, trực tiếp rơi lên Bàn Cổ hư ảnh trong hư không.

"Ông ông ông ông..." Trong sát na, một luồng khí tức mênh mông vô biên cũng tức khắc bộc phát từ Bàn Cổ hư ảnh.

Chương 261

Giây phút này, khí tức của Bàn Cổ hư ảnh đã tăng lên gấp mười lần so với trước.

Rõ ràng Thập Nhị Tổ Vu đã sử dụng cấm thuật.

Lúc này, khí tức của Bàn Cổ hư ảnh không hề yếu hơn so với khi có Hậu Thổ triệu hoán, hiển nhiên đã đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên.

"Giết giết giết giết!" Lúc này, đôi mắt của Thập Nhị Tổ Vu tràn ngập hung lệ, trực tiếp điều khiển Bàn Cổ hư ảnh trong hư không.

Từng đạo sát phạt thánh thuật khủng bố không ngừng được sử dụng.

Mỗi một rìu chém ra đều có một vùng tinh vực khủng bố vỡ nát, vô số Yêu tộc trực tiếp đổ máu nơi tinh không.

Một luồng huyết khí kinh hoàng tức khắc lan tỏa khắp nơi.

"Khốn nạn!" Đế Tuấn thấy cảnh này, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ngay lập tức, mấy người cũng không dám có chút do dự, toàn lực thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chống lại sự công phá của Bàn Cổ.

Trong chốc lát, hai bên lại một lần nữa rơi vào thế giằng co.

Mỗi một khắc đều có vô số Vu Yêu vẫn lạc, cả chiến trường như một cỗ máy xay thịt khủng bố.

Trong hư không, sát khí vô biên cũng điên cuồng hội tụ trên chiến trường.

“Lũ quạ ba chân đáng chết, các ngươi ép ta!

Toàn lực ra tay!

Khai Thiên Tích Địa!

Phá cho ta!” Thấy vô số tộc nhân không ngừng vẫn lạc, trong lòng Thập Nhị Tổ Vu cũng đau như cắt.

Phải biết rằng Vu tộc khác với Yêu tộc, so với số lượng của Yêu tộc, hiển nhiên kém hơn không ít.

Thấy nhiều Vu tộc không ngừng chết đi, Thập Nhị Tổ Vu hiển nhiên không thể nhịn được nữa.

Hai tay nhanh chóng kết ấn, sau đó từng ngụm tâm huyết không ngừng phun ra.

Trong hư không, khí tức của Bàn Cổ hư ảnh cũng như tên lửa, bắt đầu lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng.

“Phủ!” Lúc này, từ miệng Bàn Cổ hư ảnh vang lên một âm thanh uy nghiêm.

Nó đưa tay ra, đột nhiên chộp vào hư không.

Giây phút này, trong hỗn độn ngoài trời, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đối đầu với Tần Hạo bỗng nhiên sắc mặt biến đổi.

Trong một khắc này, họ đột nhiên phát hiện chí bảo trong tay không còn chịu sự khống chế của mình.

Dưới ánh mắt kinh hãi, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trong tay họ trực tiếp hóa thành một luồng sáng, bay về phía Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Thái Nhất đối diện với Thập Nhị Tổ Vu cũng chỉ cảm thấy Hỗn Độn Chung trong tay mất đi sự khống chế, trực tiếp bay về phía Bàn Cổ hư ảnh trong hư không.

Khắc sau, trong hư không, một đồ, một phiên, một chung cũng trực tiếp hiện ra.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, một luồng khí tức huyền diệu bao phủ lên ba kiện Khai thiên chí bảo.

Rồi ba kiện Khai thiên chí bảo trực tiếp hợp làm một, cuối cùng hóa thành một chiếc rìu lớn màu xanh.

Một luồng khí tức sát phạt vô thượng khủng bố cũng tức khắc bộc phát từ trên đó.

Chiếc rìu lớn trực tiếp rơi vào tay Bàn Cổ hư ảnh.

Ngay khoảnh khắc Bàn Cổ hư ảnh nắm lấy chiếc rìu, khí tức trên người nó cuối cùng cũng đột phá điểm giới hạn.

Một luồng khí tức còn khủng bố hơn tức khắc bộc phát, trực tiếp đột phá cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên.

Uy áp kinh hoàng cũng tức khắc bao phủ toàn trường.

"Đó...

đó là Bàn Cổ Phủ!?

Sao có thể!?" Thấy cảnh này, đám Yêu tộc đối diện lập tức cảm thấy một luồng tử khí kinh hoàng bao trùm toàn thân.

Đối mặt với Bàn Cổ hư ảnh, lúc này trong lòng họ đều nảy sinh cảm giác như mình chỉ là con kiến, vẻ sợ hãi trong mắt không thể che giấu.

"Trảm!" Bất thình lình, Bàn Cổ hư ảnh trực tiếp động thủ.

Bàn Cổ Phủ đột nhiên vung ra trong hư không, một luồng khí tức sát phạt vô thượng tức khắc bộc phát.

Gần như trong sát na, cả bầu trời tức khắc vỡ nát.

Đối mặt với sức mạnh sát phạt kinh hoàng của Bàn Cổ Phủ, không gian trận pháp do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hình thành gần như trong nháy mắt đã tan rã.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tức khắc bị phá.

Đế Tuấn và một đám cao thủ Yêu tộc chủ trận cũng phun máu tươi, rõ ràng đã bị phản phệ khủng khiếp.

Một rìu chém xuống, gần một nửa Yêu tộc trực tiếp bị chém chết.

Thấy cảnh này, Đế Tuấn cũng trợn mắt muốn nứt, hiển nhiên lần này, Yêu tộc đã thực sự bị thương đến tận xương tủy, sát ý trong mắt điên cuồng dâng lên.

Nhưng một đòn này tuy vô cùng khủng bố, nhưng tình cảnh của Thập Nhị Tổ Vu đối diện lúc này hiển nhiên cũng không hề lạc quan.

Một đòn vừa rồi đã trực tiếp tiêu hao hơn một nửa tâm huyết, lúc này sắc mặt của từng người đều vô cùng trắng bệch.

Đòn tấn công ở mức độ này hiển nhiên nhiều nhất cũng chỉ có thể phát động một lần.

Chương 262

Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ hư ảnh gần như trong nháy mắt đã tan rã, lại một lần nữa hóa thành một đồ, một phiên, một chung.

Khí tức mênh mông ban đầu của Bàn Cổ hư ảnh cũng lập tức rơi xuống, thậm chí còn yếu hơn so với trước đó, gần như sắp rơi xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên.

Hiển nhiên sự tiêu hao đối với Thập Nhị Tổ Vu cũng vô cùng khủng khiếp.

Lúc này khí tức trên người từng người cũng trở nên vô cùng suy yếu.

Cùng lúc đó, trong hỗn độn ngoài trời, ngay khi Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên bị triệu hồi, Tần Hạo lập tức cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi rất nhiều.

Đặc biệt là Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, không có Thái Cực Đồ trấn áp, uy năng của đại trận đã suy yếu hơn mười lần.

"Giết!" Tần Hạo đang chuẩn bị sử dụng át chủ bài bỗng nhiên mắt sáng lên.

Khắc sau, khí tức trên người hắn đột nhiên tăng vọt điên cuồng.

Thí Thần Thương và Cửu Long Không Động Ấn hung hãn đánh vào hư không.

Cùng lúc đó, mấy đạo hóa thân cũng lần lượt vận chuyển sát phạt thần thông, hung hãn đánh vào đại trận trong hư không.

"Ầm ầm ầm ầm..." "Rắc!" Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ trầm thấp kinh hoàng vang lên, hai đại trận cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ trong chốc lát, hư ảnh Thái Cực Đồ của Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận trong hư không tức khắc vỡ nát, cả đại trận cũng trực tiếp sụp đổ.

"Phá cho ta!" "Khai Thiên Cửu Thức!" Sau đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, từng đạo sát phạt thần thông còn khủng bố hơn điên cuồng cuốn ra, trực tiếp đánh vào Bồ Đề Đại Trận cuối cùng.

"Không hay rồi!" Trong hư không, sắc mặt Tiếp Dẫn đại biến.

Lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bận liên lạc với chí bảo, vì vậy lúc này chỉ còn lại một mình Tiếp Dẫn chủ trì đại trận, áp lực trong chốc lát tăng gấp bội.

Cuối cùng không có chút gì hồi hộp, Thí Thần Thương trong nháy mắt đã xuyên thủng phòng ngự của Bồ Đề Đại Trận.

Thân ảnh Tần Hạo cũng trực tiếp bước ra từ trong đại trận, ánh mắt lập tức rơi vào ba thân ảnh đối diện, sát ý trong mắt điên cuồng dâng lên.

"Giết!" Khắc sau, Tần Hạo cũng không thèm nói nhảm với mấy người, từng đạo sát phạt thánh thuật khủng bố trực tiếp hung hãn giáng xuống ba người họ.

Lão Tử còn đỡ, có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo hộ, Tần Hạo nhất thời cũng không uy hiếp được.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn thì không may mắn như vậy.

Tuy có cực phẩm Tiên thiên linh bảo bảo hộ, nhưng đối mặt với sự tấn công của sát phạt chí bảo Thí Thần Thương và Cửu Long Không Động Ấn, hai người rõ ràng không chịu nổi, chỉ trong chốc lát đã bị đánh cho tơi tả, bộ dạng vô cùng thảm hại.

"Tần Hạo, ngươi tìm chết!" Lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên

Tôn vô cùng âm trầm.

Bị Tần Hạo liên tục áp đảo, với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân, sự phẫn nộ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tưởng tượng được khủng khiếp đến mức nào.

Cùng lúc đó, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ trong hư không cũng hóa thành một luồng sáng, một lần nữa quay về tay Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng vung lên, từng đạo hỗn độn kiếm khí sắc bén khủng bố điên cuồng cuốn ra, hung hãn bao trùm lấy Tần Hạo.

Đối mặt với sự tấn công của Bàn Cổ Phiên, bản tôn và thiện thi hóa thân của Tần Hạo cũng không sợ hãi, nhưng mấy đạo hóa thân còn lại thì không dám có chút lơ là.

Trong chốc lát, bốn người lại một lần nữa đối đầu trong hỗn độn, nhất thời không ai làm gì được ai.

"Đáng ghét, thực lực vẫn còn quá yếu!" Lúc này, Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Với thực lực hiện tại, đối mặt với một, thậm chí hai Thiên Đạo Thánh nhân, Tần Hạo tự tin có thể chiến thắng khi đã tung ra hết át chủ bài.

Nhưng đối mặt với sự vây công của ba Thiên Đạo Thánh nhân, với thực lực hiện nay, có thể giữ vững đã là giới hạn.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhất định phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Trong lòng Tần Hạo dấy lên một ý niệm mãnh liệt.

Tuy rằng bây giờ thông qua bí pháp có thể khiến thực lực đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng hắn biết rất rõ, nếu tu

vi của mình thực sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì thực lực lúc đó tuyệt đối sẽ có một sự thay đổi kinh thiên động địa.

Đặc biệt là Hỗn Độn Cửu Chuyển, sau khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Cửu Chuyển có thể từ Đại La Tam Chuyển nâng lên Hỗn Nguyên Tam Chuyển, tăng cường ba mươi sáu lần chiến lực, có thể tưởng tượng được nó sẽ nghịch thiên đến mức nào.

Đối diện, mấy người thấy Tần Hạo thoát khỏi đại trận, sắc mặt hiển nhiên cũng vô cùng khó coi, kế hoạch đã thất bại.

Bây giờ Tần Hạo đã thoát ra, muốn trấn áp đối phương lần nữa hiển nhiên không còn dễ dàng như vậy.

Khi Tần Hạo và mấy người đang đối đầu trong hỗn độn, tại Hồng Hoang, Vu Yêu đại chiến cũng đã bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

Mất đi sự che chở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Yêu tộc lại một lần nữa rơi vào thế yếu.

Thập Nhị Tổ Vu điều khiển Bàn Cổ hư ảnh lại bắt đầu cuộc tàn sát điên cuồng.

Lúc này, chiến trường Vu Yêu đại chiến đã từ Thiên Đình lan ra bên ngoài.

Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, phạm vi hàng tỷ dặm đều biến thành chiến trường Vu Yêu, gần như mỗi một khắc đều có vô số Vu Yêu vẫn lạc.

“Lũ súc sinh lông vũ đáng chết, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!

Giết!” Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng khóa mục tiêu vào Đế Tuấn, Thái Nhất và các cao tầng Yêu tộc khác.

Bàn Cổ hư ảnh cũng điên cuồng vung lên, từng đạo sát khí khủng bố tức khắc cuốn về phía Đế Tuấn và những người khác.

"Huynh trưởng cẩn thận!" Thái Nhất thấy vậy, không chút do dự, trực tiếp nâng phòng ngự của Hỗn Độn Chung lên đến cực hạn, hóa thành một chiếc chuông vàng khủng bố, bao phủ lấy Đế Tuấn.

"Đang!" Bàn Cổ Phủ hư ảnh lại một lần nữa va chạm với Hỗn Độn Chung.

Một tiếng chuông vang vọng truyền ra, sau đó Hỗn Độn Chung cũng bị đánh bay ra ngoài.

Thân thể Thái Nhất rung chuyển dữ dội, từng ngụm nghịch huyết điên cuồng phun ra.

"Huynh trưởng, mau ra tay!" Thái Nhất lập tức hô lên.

"Giết!" Hai người đã ở bên nhau hàng tỷ năm, gần như trong nháy mắt, thân ảnh Đế Tuấn đã động.

Chương 263

Thân hình hóa thành một luồng sáng, trực tiếp lao về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cũng xuất hiện một thanh trường kiếm màu máu, hung hãn chém về phía Xa Thi Bỉ đang ở gần nhất.

"Tự tìm đường chết!" Xa Thi Bỉ thấy Đế Tuấn 'tự tìm đường chết', trong mắt cũng lóe lên một tia hung ác, đột nhiên tung một quyền, trực tiếp đánh về phía Đế Tuấn.

"Xa Thi Bỉ, cẩn thận!" Cùng lúc đó, giọng Đế Giang cũng vang lên, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức rợn tóc gáy từ thanh trường kiếm trong tay Đế Tuấn, lập tức vội vàng cảnh báo.

"Muộn rồi!" Giọng Đế Tuấn cũng vang lên.

Trong nháy mắt, Lục Vu Kiếm đã chém trúng người Xa Thi Bỉ.

"Phụt!" Chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Xa Thi Bỉ rung chuyển dữ dội.

Tổ Vu chân thân khủng bố trước mặt Lục Vu Kiếm, giây phút này như biến thành một miếng đậu hũ, tức khắc bị phá vỡ phòng ngự, trái tim tức khắc bị xuyên thủng.

Cả người hắn cũng theo đó ngã xuống đất, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin, sau đó ánh sáng trong con ngươi cũng dần dần tan biến, hiển nhiên không thể sống được nữa.

"Xa Thi Bỉ huynh đệ!" "Đáng chết, Đế Tuấn, ngươi đáng chết!" "Giết!

Giết!

Giết hắn!

Báo thù cho Xa Thi Bỉ huynh đệ!" Thấy cảnh này, sắc mặt của mười một vị Tổ Vu còn lại lập tức hoàn toàn biến đổi.

Phải biết đó là tình huynh đệ hàng tỷ năm, tình nghĩa giữa họ so với tình huynh đệ của Tam Thanh hiển nhiên còn nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần, có thể sánh với hai người Tây phương.

Lúc này thấy Xa Thi Bỉ bị chém giết, tất cả các Tổ Vu trong nháy mắt cũng hoàn toàn cuồng bạo.

Cùng lúc đó, sau khi Xa Thi Bỉ vẫn lạc, thiếu đi một Tổ Vu chống đỡ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tự nhiên cũng hoàn toàn sụp đổ.

Bàn Cổ hư ảnh trong hư không cũng theo đó tiêu tán.

Kèm theo đó, thân thể của các Tổ Vu còn lại rung chuyển dữ dội, từng ngụm nghịch huyết điên cuồng phun ra.

Đại trận sụp đổ, hiển nhiên họ cũng bị phản phệ không nhẹ.

"Giết!" Thấy cảnh này, trong mắt Đế Tuấn hung quang lấp lánh, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời như vậy.

Ánh mắt hắn tức khắc rơi vào Cú Mang bên cạnh, Lục Vu Kiếm trong tay tức khắc bộc phát ra một luồng sát khí vô thượng khủng bố, hung hãn bao trùm lấy Cú Mang.

"Không hay rồi!" Vừa rồi đã chứng kiến sự khủng bố của Lục Vu Kiếm, Tổ Vu chân thân mà họ tự hào trước mặt Lục Vu Kiếm quả thực không khác gì giấy.

Thấy hành động của Đế Tuấn, sắc mặt Cú Mang cũng đại biến, thân hình lùi nhanh, hiển nhiên muốn tránh né đòn tấn công này.

"Đang!" Nhưng lúc này, đột nhiên, trong hư không, một tiếng

chuông vang lên, không gian xung quanh tức khắc ngưng trệ.

Thân thể Cú Mang cũng tức khắc bị định tại chỗ, hiển nhiên là Thái Nhất đã ra tay.

"Chính là bây giờ!" Trong mắt Đế Tuấn sát cơ bùng nổ, không chút do dự, Lục Vu Kiếm tức khắc đâm ra.

Bị Hỗn Độn Chung định trụ, Cú Mang tự nhiên cũng không có chút gì hồi hộp, ngực cũng bị xuyên thủng, thân thể theo đó ngã xuống đất, trực tiếp đi theo vết xe đổ của Xa Thi Bỉ.

"Cú Mang huynh đệ!" Đế Giang và những người khác thấy vậy, lập tức trợn mắt muốn nứt.

Trong nháy mắt, Thập Nhị Tổ Vu đã vẫn lạc hai người, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Giết!" Ngay lập tức, hung sát chi khí trên người Đế Giang và mấy người điên cuồng dâng lên, trực tiếp lao về phía Đế Tuấn.

"Huynh trưởng, ta giúp huynh!" "Đừng làm hại phu quân ta!" Thái Nhất và Hi Hòa thấy vậy, lập tức cũng đến bên cạnh Đế Tuấn, pháp bảo trong tay ánh sáng rực rỡ, trực tiếp nghênh đón sự tấn công của mấy vị Tổ Vu.

"Giết!

Giết!

Giết!" "Báo thù cho Xa Thi Bỉ huynh đệ và Cú Mang huynh đệ!" "Lũ súc sinh lông vũ đáng chết, đền mạng cho ta!" Bây giờ các Tổ Vu còn lại hiển nhiên cũng đã hoàn toàn điên cuồng, đôi mắt tràn ngập hung sát khí, hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, trực tiếp lao về phía mấy người.

"Tiện tỳ!

Chết đi!" Trong ba người, tu vi thấp nhất tự nhiên là Hi Hòa.

Tuy Hi Hòa cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, nhưng tu vi đều là do công đức đắp lên, thêm vào đó trong tay ngoài Nguyệt Tinh Luân ra, không có linh bảo mạnh mẽ bảo hộ, tức khắc biến thành đối tượng tấn công của mấy vị Tổ Vu.

"Giết!" Lúc này, trong mắt Đế Giang tinh quang lấp lánh, một luồng không gian ba động mạnh mẽ cũng bộc phát từ trên người hắn.

Thân hình tức khắc xuất hiện bên cạnh Hi Hòa, không gian thần thông khủng bố tức khắc phát động, hung hãn bao trùm lấy Hi Hòa.

"Hi Hòa cẩn thận!" Đế Tuấn thấy vậy sắc mặt cũng biến đổi, lập tức muốn đến giúp đối phương.

"Súc sinh lông vũ, đối thủ của ngươi là ta!" Chúc Dung và Cộng Công thấy vậy, thân hình cũng tức khắc chắn trước mặt Đế Tuấn, thần thông khủng bố cũng trực tiếp bao trùm lấy Đế Tuấn, trực tiếp chặn lại bước chân của hắn.

Ở phía khác, mấy vị Tổ Vu còn lại cũng trực tiếp chặn Côn Bằng và Thái Nhất lại.

"Bành!" Chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Hi Hòa tức khắc bay ngược ra ngoài, trực tiếp bị Đế Giang hung hãn đánh bay, từng ngụm nghịch huyết điên cuồng phun ra, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

"Giết!" Lúc này, Tổ Vu Huyền Minh bên cạnh chớp thời cơ, tức khắc đến sau lưng Hi Hòa, đột nhiên tung một quyền, tức khắc đánh vào sau tim Hi Hòa.

Sức mạnh pháp tắc khủng bố cũng tức khắc điên cuồng bao trùm lấy Hi Hòa, cả người lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, khí tức trên người cũng trở nên vô cùng suy yếu, hiển nhiên sắp không qua khỏi.

“Hi Hòa!

Lũ khốn đáng chết, ta giết các ngươi!” Thấy bộ dạng của Hi Hòa, Đế Tuấn lập tức cũng hoàn toàn nổi giận, tức khắc phát động bí pháp, khí thế toàn thân cũng tức khắc bộc phát.

Lục Vu Kiếm trong tay mang theo khí tức tuyệt thế vô song hung hãn bao trùm lấy Huyền Minh.

“Huyền Minh muội tử cẩn thận!” Đế Giang thấy vậy lập tức cũng kinh hãi hét lên.

Chương 264

"Đang!" Cùng lúc đó, Hỗn Độn Chung của Thái Nhất lại một lần nữa vang lên, trực tiếp lại một lần nữa định trụ không gian xung quanh.

Thân thể Huyền Minh cũng trực tiếp bị định tại chỗ.

Dưới cơn thịnh nộ, Đế Tuấn tức khắc vung Lục Vu Kiếm trong tay, trực tiếp xuyên thủng thân thể Huyền Minh.

"Chết rồi, chết rồi, Xa Thi Bỉ huynh đệ chết rồi, Cú Mang huynh đệ cũng chết rồi, Huyền Minh muội tử cũng chết rồi...

Lũ súc sinh lông vũ đáng chết, ta muốn các ngươi đền mạng!

Chết đi cho ta!" Chúc Dung có tính khí nóng nảy nhất thấy cảnh này, lập tức cũng hoàn toàn cuồng bạo, trong mắt cũng lóe lên một vẻ vô cùng điên cuồng.

Một luồng khí tức cuồng bạo khủng bố cũng tức khắc bộc phát từ trên người hắn, sau đó trực tiếp lao về phía Đế Tuấn.

"Không hay rồi, huynh trưởng cẩn thận!" Thái Nhất trong hư không thấy cảnh này sắc mặt đại biến, hiển nhiên cũng đã nhìn ra ý đồ của Chúc Dung.

Lập tức một ngụm tiên huyết điên cuồng phun ra, trực tiếp rơi lên Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung tức khắc ánh sáng rực rỡ, sau đó bao phủ lấy thân thể Đế Tuấn.

"Cùng chết đi!" Trong mắt Chúc Dung tràn ngập sự điên cuồng.

Khắc sau, thân thể tức khắc nổ tung, một luồng bão táp năng

lượng khủng bố vô tận cũng cuốn ra, hung hãn va vào Hỗn Độn Chung.

"Phụt!" Một tồn tại cấp Tổ Vu tự bạo, có thể tưởng tượng được uy năng khủng khiếp đến mức nào.

Hỗn Độn Chung tuy là Khai thiên chí bảo, nhưng không mạnh về phòng ngự, gần như trong nháy mắt ánh sáng cũng trở nên ảm đạm.

Thái Nhất phun máu tươi, cả người cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Chúc Dung huynh đệ!

Đáng chết, cùng chết đi!" Mấy vị Tổ Vu bên cạnh thấy cảnh này, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vô cùng điên cuồng.

Ngay lập tức, từng đạo thân ảnh cũng trực tiếp lao về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh cũng lần lượt nổ tung, bão táp hủy diệt kinh hoàng tức khắc bao phủ hoàn toàn một triệu dặm trời đất, vô số Yêu tộc tức khắc vẫn lạc.

"Không hay rồi!" Côn Bằng thấy cảnh này, sắc mặt cũng đại biến.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn tức khắc cuốn lấy Hà Đồ Lạc Thư trong hư không, trực tiếp hóa thành bản thể, sau đó bay về phía Bắc Hải, hiển nhiên đã chọn cách đào tẩu.

Côn Bằng hiển nhiên đã nhìn ra, Vu tộc xong rồi, tương tự, Yêu tộc cũng xong rồi.

Không có Thập Nhị Tổ Vu, Vu tộc hiển nhiên không còn nữa.

Tương tự, đối mặt với sự tự bạo của Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn và Thái Nhất hiển nhiên cũng không có khả năng sống sót.

Mất đi hai đại hoàng giả, thêm vào đó không còn Nữ Oa làm chỗ

dựa, sự suy tàn của Yêu tộc hiển nhiên cũng khó tránh khỏi.

Trận chiến này hiển nhiên không thể có người chiến thắng, thực sự là lưỡng bại câu thương.

Tiếp tục ở lại, ngoài cái chết ra hiển nhiên không có kết cục nào khác.

Vì vậy, Côn Bằng quyết đoán, trực tiếp chọn cách đào tẩu.

Lúc rời đi cũng trực tiếp cuốn đi linh bảo bạn sinh của Đế Tuấn là Hà Đồ và Lạc Thư.

Đối với Đế Tuấn và Thái Nhất, Côn Bằng vốn không có lòng trung thành gì nhiều, thậm chí trong thâm tâm còn tràn ngập oán hận.

Phải biết rằng, xét về tư cách và bối phận, Côn Bằng đã ra đời từ thời thượng cổ tam tộc, còn sáng lập ra Yêu văn, địa vị và uy vọng trong Yêu tộc vượt xa Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chỉ tiếc là không có thiên mệnh, không trở thành hoàng giả của Yêu tộc.

Sở dĩ thần phục Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không phải là thật tâm, mà là bị khống chế.

Ban đầu, Đế Tuấn và Thái Nhất đã cưỡng ép đánh lạc ấn nguyên thần của hắn vào Chiêu Yêu Phiên, bị người khác khống chế, vì vậy mới phải khuất phục dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Bây giờ cuối cùng có cơ hội giành lại tự do, Côn Bằng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Chết rồi, tất cả đều chết rồi, vậy ta sống tạm bợ còn có ý nghĩa gì?

Lũ súc sinh lông vũ đáng chết, chết đi!" Thấy từng vị Tổ Vu lần lượt tự bạo, Đế Giang cuối cùng trong mắt cũng tràn ngập bi thương.

Giây phút này, cái gọi là tranh bá thiên địa trong lòng hắn hiển nhiên hoàn toàn không còn chút ý nghĩa nào, chỉ còn lại bi phẫn vô tận.

Khắc sau, không chút do dự, cả người hắn cũng trực tiếp lao vào giữa chiến trường, trực tiếp dẫn bạo khí huyết trong cơ thể, bão táp năng lượng hủy diệt tức khắc cuốn ra.

Đối mặt với từng vị Tổ Vu tự bạo, dù có Hỗn Độn Chung bảo hộ, Đế Tuấn và Thái Nhất hiển nhiên cũng cuối cùng khó có thể chống cự.

Cuối cùng, Hỗn Độn Chung trực tiếp bị sức mạnh hủy diệt kinh hoàng đánh bay ra ngoài.

Đế Tuấn và Thái Nhất thì trực tiếp bị sức mạnh cuồng bạo nuốt chửng, thân thể trực tiếp nổ tung, hiển nhiên không thể sống được nữa, hình thần câu diệt.

"Rắc..." Ngay khi Đế Giang tự bạo, đột nhiên, trên không Bất Chu Sơn, bầu trời rung chuyển dữ dội, dường như cả bầu trời sắp sụp đổ.

Ngay sau đó, một tiếng động giòn tan vang lên, một cái lỗ khổng lồ cũng tức khắc hiện ra.

Vô biên Nhược Thủy cũng tức khắc đổ xuống, điên cuồng trút xuống Hồng Hoang đại địa.

Tuy rằng vì Tần Hạo, Ngũ Phương Thánh Thú đã hoàn toàn quy vị, cường độ không gian của Hồng Hoang so với trước đó đã mạnh hơn gấp mười lần, cũng vì Tần Hạo lấy đi Thí Thần Thương, cường độ của Bất Chu Sơn cũng mạnh hơn trăm lần so với bình thường, Vu Yêu đại chiến không hề làm sập thiên trụ.

Nhưng sự tự bạo của hơn mười vị Tổ Vu cấp Chuẩn Thánh, cộng thêm sự va chạm không ngừng của Bàn Cổ hư ảnh cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước đó, vẫn vượt quá giới hạn chịu đựng của

Hồng Hoang thiên địa.

Bầu trời trên Bất Chu Sơn cuối cùng cũng không chịu nổi mà sụp đổ, nước Thiên Hà tức khắc đổ xuống.

Phải biết rằng trong Thiên Hà là vô tận Nhược Thủy, dưới Đại La Kim Tiên, trừ khi có chí bảo bảo hộ, nếu không thì không thể chống cự.

Chương 265

Vô biên Nhược Thủy đổ xuống, người đầu tiên chịu trận chính là các Vu Yêu.

Vốn dĩ vì sự tự bạo của các Tổ Vu, Vu Yêu trong chiến trường đã tổn thất thảm trọng.

Lúc này đối mặt với vô biên Nhược Thủy đột ngột từ trên trời rơi xuống.

Không có cường giả đỉnh cao bảo hộ, trong khoảnh khắc, vô số Vu Yêu trực tiếp rơi vào trong Nhược Thủy, hình thần câu diệt.

Ngay sau đó, nước lũ kinh hoàng cũng bắt đầu tàn phá khắp Hồng Hoang thiên địa.

"Ông ông ông!" Lúc này, trong các bộ lạc Nhân tộc ở Hồng Hoang, thần tượng Nữ Oa lại một lần nữa bộc phát ra ánh hào quang ngút trời, sau đó trực tiếp bao phủ các bộ lạc Nhân tộc.

Cùng lúc đó, các cường giả của Nhân tộc Thánh Điện cũng lần lượt ra tay.

Trên Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử trực tiếp nâng phòng ngự của Địa Thư lên đến cực hạn, trực tiếp mở rộng phạm vi bao phủ thêm mười lần, bao phủ toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc xung quanh.

"Ông!" Bên bờ Đông Hải, trong thánh địa Nhân tộc, lúc này, một thân ảnh cũng đạp không mà lên.

Hắn lật tay, một mai rùa cũng hiện ra, tức khắc hóa thành một vòm trời khổng lồ, trực tiếp bao phủ hoàn toàn cả bờ Đông Hải.

Trên vòm trời, một hư ảnh Huyền Vũ cũng trực tiếp hiện ra, trực tiếp ngăn cách vô biên Nhược Thủy đang tàn phá trong hư không.

Thân ảnh đó không phải ai khác, chính là Hỗn Độn Huyền Quy chuyển sinh thành Nhân tộc.

Lúc này, Hỗn Độn Huyền Quy đã sớm thức tỉnh chân linh tiền thế, khôi phục đạo quả tiền thế.

Trong Nhân tộc, tu vi chỉ đứng sau Tần Hạo.

Cũng chính vì sự tồn tại của Hỗn Độn Huyền Quy, nên trước đó dưới đại kiếp Nhân tộc, các bộ lạc Nhân tộc trong phạm vi hàng tỷ dặm ở bờ Đông Hải không hề bị ảnh hưởng chút nào.

"!?" Trong hỗn độn đang đối đầu với ba vị Hỗn Nguyên Thánh nhân, Tần Hạo ngay khi bầu trời sụp đổ cũng lập tức phản ứng, trên mặt lộ ra một vẻ bất ngờ.

Hắn đã làm nhiều như vậy, bầu trời vẫn sụp đổ.

Tuy rằng so với ảnh hưởng của việc thiên trụ sụp đổ trong nguyên tác, tai nạn trước mắt nhỏ hơn nhiều, nhưng Tần Hạo cũng không dám có chút do dự.

Tuy rằng lúc này các bộ lạc Nhân tộc có sự che chở của Nữ Oa và những người khác, nhưng hắn biết rất rõ, nếu mặc cho nước Thiên Hà tàn phá, cả Hồng Hoang sẽ bị nước Thiên Hà xâm thực, biến thành núi non hoang vu, sông nước hiểm ác.

Khi đó, môi trường sinh tồn của Nhân tộc sẽ trở nên vô cùng tồi tệ, đó tuyệt đối không phải là điều Tần Hạo muốn thấy.

Lạnh lùng liếc nhìn ba vị Hỗn Nguyên Thánh nhân, hắn lập tức rút khỏi vòng chiến.

Không chút do dự, hắn trực tiếp tế ra Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Hồng Mông Tử Liên.

Hai kiện chí bảo trực tiếp xuất hiện trên lỗ hổng của bầu trời, tức

khắc bịt kín một nửa lỗ hổng.

Nước Thiên Hà đang điên cuồng đổ xuống cũng tức khắc nhỏ đi không ít.

"Ông!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không do dự, lật tay, một chiếc đỉnh nhỏ ba chân cũng trực tiếp hiện ra, sau đó lớn dần theo gió.

Trong khoảnh khắc, nó đã hóa thành một chiếc đỉnh khổng lồ che trời, sau đó xuất hiện bên dưới lỗ hổng của bầu trời, trực tiếp hứng lấy dòng nước Thiên Hà cuồn cuộn.

"Lại một kiện Tiên thiên chí bảo nữa!?" "Càn Khôn Đỉnh!?

Không đúng, không phải Càn Khôn Đỉnh!" Ngay khi Tần Hạo tế ra Càn Khôn Đỉnh, sắc mặt của ba người Lão Tử lại một lần nữa biến đổi, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt lóe lên một tia tham lam.

Hiển nhiên hắn không ngờ rằng trong tay Tần Hạo ngoài những chí bảo trước đó ra, còn có một kiện Tiên thiên chí bảo nữa.

Vẻ ghen tị trong mắt không thể che giấu.

Phải biết đó là Tiên thiên chí bảo, ngay cả đối với Thiên Đạo Thánh nhân cũng là chí bảo vô thượng.

"Chúng ta cũng ra tay đi!" Lão Tử phản ứng nhanh nhất.

Lúc này ông cũng đã nhìn ra, ba người họ muốn trấn áp Tần Hạo hiển nhiên là không thể nữa, đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Bây giờ chỉ có thể tạm thời dừng tay.

Nói xong, Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu cũng trực tiếp được tế ra, cũng chặn trên lỗ hổng của bầu trời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn bên cạnh tuy trong lòng có

chút không cam tâm, nhưng cũng không chút do dự.

Ngay lập tức, họ cũng lần lượt tế ra chí bảo.

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng trực tiếp hiện ra, cũng chặn trên lỗ hổng.

"Ông ông ông..." Cùng lúc đó, từ hướng Địa Phủ, một cuốn sách lớn màu đen cũng bay ra, cũng chặn trên lỗ hổng, chính là Sổ Sinh Tử trong tay Hậu Thổ.

Tây phương, một chiếc bát vàng cũng vượt qua trời đất.

Ngay sau đó, một bức đồ quyển khổng lồ cũng hiện ra trên bầu trời, chính là Chuẩn Đề và Nữ Oa đã ra tay.

Ngay sau đó, từ hướng Đông Hải, bốn thanh trường kiếm khủng bố tỏa ra sát khí vô tận cũng xuất hiện trong hư không, định trụ lỗ hổng của bầu trời, tránh cho nó lại một lần nữa mở rộng.

Đó chính là Tru Tiên Tứ Kiếm, người ra tay hiển nhiên không cần phải nói, chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Dưới sự nỗ lực của Tần Hạo và mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, cuối cùng họ cũng tạm thời chặn được cái lỗ trên bầu trời.

Dù có một chút nước Thiên Hà rò rỉ ra ngoài cũng bị Tạo Hóa Đỉnh của Tần Hạo bên dưới hứng lấy.

"Cứ thế này cũng không phải là cách, phải tìm cách vá trời lại mới được!" Lúc này, giọng Tiếp Dẫn cũng vang lên.

Tuy rằng lúc này tạm thời chặn được lỗ hổng, nhưng tự nhiên không thể cứ chặn mãi ở đó được.

"Ta có Ngũ Thải Thạch, có thể vá trời!" Lúc này, trong hư không, không gian vặn vẹo, một thân ảnh trong bộ cung trang hiện ra, chính là

Nữ Oa.

"Vậy xin mời Nữ Oa sư muội ra tay!" Giọng Lão Tử cũng vang lên.

Chương 266

Tuy rằng đều là vá trời, nhưng họ không ngốc, hiển nhiên biết rất rõ, vá trời tuyệt đối là một công đức to lớn, nhưng không có bột khó gột nên hồ.

"Nhưng Ngũ Thải Thạch khó có thể luyện hóa, dù là Thiên Đạo Thánh nhân e rằng trong thời gian ngắn cũng khó có thể dung luyện, e rằng cần phải mượn sự trợ giúp của Tiên thiên chí bảo.

Tần Hạo đạo hữu, có thể cho ta mượn bảo đỉnh một chút được không?" Sau đó, ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào người Tần Hạo.

Tuy Tần Hạo là Nhân tộc, do Nữ Oa tạo ra, nhưng thực lực của Tần Hạo lúc này ai cũng đã thấy, một mình chống lại ba vị Thiên Đạo Thánh nhân, tuy chưa chứng đạo, nhưng thực lực không hề thua kém bất kỳ Thiên Đạo Thánh nhân nào, vì vậy Nữ Oa tự nhiên cũng không thể tỏ ra cao ngạo.

"Nữ Oa nương nương quá lời rồi, đương nhiên có thể!" Tần Hạo thấy vậy liền mở miệng nói.

Sau đó, ý niệm vừa động, Tạo Hóa Đỉnh trực tiếp xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Vì quyết định của đối phương vào thời khắc mấu chốt, ra tay che chở cho Nhân tộc, ấn tượng của Tần Hạo đối với Nữ Oa hiển nhiên cũng đã thay đổi rất nhiều, đối với thỉnh cầu của nàng tự nhiên không từ chối.

Huống hồ, hắn biết rất rõ, dù không có Tạo Hóa Đỉnh của mình, lúc đó e rằng Hồng Quân cũng sẽ ban xuống Càn Khôn Đỉnh.

Chuyện có thể kiếm được công đức như thế này Tần Hạo tự

nhiên sẽ không bỏ qua.

"Đa tạ đạo hữu!" Nữ Oa lập tức cũng gật đầu, sau đó không chút khách khí, trực tiếp nắm lấy Tạo Hóa Đỉnh, rồi lật tay, từng khối Ngũ Thải Thạch cũng trực tiếp được ném vào trong Tạo Hóa Đỉnh.

Vô biên tạo hóa chi lực cũng điên cuồng dâng lên, trực tiếp bao bọc lấy Ngũ Thải Thạch, sau đó hóa thành từng luồng khí ngũ sắc, dung nhập vào hư không.

Cùng lúc khí ngũ sắc dung nhập vào bầu trời, chỉ thấy lỗ hổng trong hư không cũng bắt đầu từ từ khép lại.

Khối Ngũ Thải Thạch còn lại, Nữ Oa cũng tiện tay ném đi, rơi xuống một nơi nào đó ở phía đông Hồng Hoang.

Thấy cảnh này, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng, trực tiếp để lại một tia lạc ấn trên Ngũ Thải Thạch.

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua, một đống Ngũ Thải Thạch ban đầu, lúc này cũng chỉ còn lại một viên.

Lúc này, cùng với luồng khí ngũ sắc cuối cùng dung nhập vào hư không, lỗ hổng trên bầu trời cuối cùng cũng hoàn toàn được vá lại.

Tần Hạo và những người khác thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp thu lại pháp bảo của mình.

"Ông ông ông..." Lúc này, trong hư không, một đám mây công đức vàng óng kinh hoàng từ trên trời giáng xuống.

Trong đó, Nữ Oa và Tần Hạo mỗi người chiếm ba phần, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại chia nhau ba phần.

Về phần một phần cuối cùng, cũng rơi xuống người của các đại thần thông giả như Hỗn Độn Huyền Quy, Trấn Nguyên Tử.

"Ông!" Ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy không gian xung

quanh đột nhiên vặn vẹo, sau đó một thân ảnh lặng lẽ xuất hiện trước mặt họ.

"Bái kiến lão sư / Đạo Tổ!" Thấy người đến, mọi người cũng không dám có chút do dự, lần lượt mở miệng nói, trên mặt lộ ra vẻ kính sợ.

Người đến không ai khác, chính là người phát ngôn của Thiên Đạo, Hồng Quân.

"Vu Yêu lượng kiếp đã qua, từ nay về sau, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất!" Giọng Hồng Quân cũng vang lên, cuối cùng ánh mắt cũng liếc nhìn Tần Hạo một cái.

"Tôn pháp chỉ!" Mọi người thấy vậy vội vàng mở miệng nói.

Cùng lúc đó, Lão Tử và mấy người khác nhìn Tần Hạo, trong mắt cũng lóe lên một vẻ ghen tị.

Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, với tư cách là tộc trưởng Nhân tộc, Tần Hạo nhận được lợi ích có thể tưởng tượng được.

"Ông ông ông..." Giọng Hồng Quân vừa dứt, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng của trời đất tức khắc bao phủ lên người hắn, vô lượng khí vận cũng tức khắc giáng xuống.

Hồng Quân là người phát ngôn của Thiên Đạo, ở một mức độ nào đó, lời của Hồng Quân đại diện cho thiết tắc của Thiên Đạo.

Giây phút này, địa vị nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc trực tiếp được xác định, toàn bộ khí vận của trời đất cũng tức khắc đổ dồn vào Nhân tộc.

Với tư cách là tộc trưởng Nhân tộc, khí vận mà Tần Hạo nhận được có thể tưởng tượng được khủng khiếp đến mức nào.

Khí vận kim long trên đầu cũng tức khắc hấp thu, vô lượng thần quang cũng tức khắc bộc phát.

Chỉ trong vài hơi thở, Tần Hạo đã cảm thấy khí vận kim long trên đầu gần như hóa thành thực chất, khí tức so với trước đó đã tăng lên trăm lần không chỉ.

Dưới sự gia trì của khí vận vô biên kinh hoàng, Tần Hạo chỉ cảm thấy tu vi của mình lại một lần nữa có cảm giác muốn đột phá, một cảm giác không rõ ràng cũng từ đáy lòng dâng lên.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Nữ Oa bên cạnh cũng kịch liệt dâng trào.

Khác với các Thiên Đạo Thánh nhân khác, Nữ Oa hoàn toàn là tồn tại chứng đạo bằng công đức.

Trước khi chứng đạo, nàng là tồn tại đỉnh phong Đại La Kim Tiên, thậm chí còn chưa trảm thi, tu vi của nàng hoàn toàn do công đức đắp lên.

Chính vì vậy, thực lực của Nữ Oa trong số các Thiên Đạo Thánh nhân thuộc hàng cuối bảng, thậm chí còn không bằng Chuẩn Đề.

Nhưng lúc này, dưới sự gia trì của khí vận khổng lồ của Nhân tộc, cộng thêm vô lượng công đức nhận được từ việc vá trời vừa rồi, khí tức toàn thân cũng điên cuồng dâng lên.

Cuối cùng, khí tức trên người trực tiếp đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, gần như ngang bằng với khí tức của Lão Tử, trực tiếp từ cấp cuối bảng tiến vào hàng ngũ thứ nhất ngoại trừ Hậu Thổ.

Phải biết rằng, vì biểu hiện của Nữ Oa trong lần kiếp nạn Nhân tộc này, đã khiến cho khí vận của Nữ Oa trong Nhân tộc tăng lên không ít, hoàn toàn khác với vận mệnh trong tiểu thuyết Hồng Hoang.

Có thể nói, chỉ cần sau này Nữ Oa không tự hủy trường thành, dựa vào khí vận khổng lồ của Nhân tộc, thu hoạch sau này tuyệt đối sẽ vô cùng khủng bố, gần như sánh ngang với Lão Tử lập ra Nhân giáo trong tiểu thuyết Hồng Hoang.

"Lão sư, không biết nên xử trí những Vu Yêu hai tộc còn lại như thế nào?" Ánh mắt Lão Tử cũng rơi vào người Hồng Quân.

"Ngươi có kiến nghị gì?" Hồng Quân liếc nhìn mấy người trong sân, nhàn nhạt hỏi.

"Lần Vu Yêu đại chiến này, khiến cho sinh linh Hồng Hoang điêu tàn, Tổ Vu tự bạo, càng làm cho bầu trời sụp đổ, khiến vô số sinh linh bị ngập trong Nhược Thủy.

Ta đề nghị đày Vu tộc vào trong hải nhãn của Tứ Hải, vĩnh viễn trấn giữ hải nhãn Tứ Hải!

Về phần những Yêu tộc kia, có thể vào Tây phương của ta, hành thiện tích đức, tẩy rửa nghiệp lực trên người!" Lúc này, giọng Chuẩn Đề cũng trực tiếp vang lên, ánh mắt cũng không ngừng quét qua những Yêu tộc còn lại trong sân, trong mắt cũng thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng rực.

Phải biết rằng vì trận đại chiến giữa La Hầu và Hồng Quân trong lượng kiếp đầu tiên, đã khiến cho bảy tám phần mười linh mạch của Tây phương bị hủy hoại, khiến cho Tây phương trở nên vô cùng cằn cỗi, tư chất của sinh linh phổ biến kém hơn Đông phương không chỉ một bậc.

Lúc này hiển nhiên hắn đã có ý định với những Yêu tộc này.

Chương 267

Về phần Vu tộc, không tu nguyên thần, tự nhiên trực tiếp bị bỏ qua.

"Hừ!" Giọng Chuẩn Đề vừa dứt, một tiếng hừ lạnh cũng vang lên, kèm theo đó là một luồng khí tức mênh mông kinh hoàng tức khắc bao phủ lên người Chuẩn Đề.

Cùng lúc đó, một nữ tử mặc váy dài màu vàng nhạt cũng xuất hiện trong sân, ánh mắt nhìn Chuẩn Đề tràn ngập sự lạnh lẽo vô tận.

"Ực!" Dưới sự bao phủ của khí tức kinh hoàng, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức biến đổi.

Dưới sự bao phủ của khí tức kinh hoàng, Chuẩn Đề cảm thấy dường như toàn bộ áp lực của trời đất đều đè lên người mình, trong mắt cũng lóe lên một vẻ kinh hãi.

Trước đó tuy đã chứng kiến thực lực của Hậu Thổ, nhưng lúc này hắn phát hiện khí tức của Hậu Thổ lúc này so với trước đó lại mạnh hơn không ít.

"Ông!" Tiếp Dẫn bên cạnh thấy vậy lập tức cũng không chút do dự, trực tiếp tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

"Hừ!" Hậu Thổ thấy vậy lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng trực tiếp thu hồi khí tức trên người.

Nàng biết rất rõ, trước mặt Hồng Quân, căn bản không thể động thủ.

"Người của Vu tộc có thể vào Địa Phủ nhậm chức." Giọng Hậu Thổ vang lên.

“Không được, Địa Phủ là nơi cốt lõi của Lục đạo luân hồi, là sự ổn định của tam giới, sao có thể để Vu tộc tiến vào!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy lập tức cũng vội vàng mở miệng nói.

Đùa gì vậy, Địa Phủ là một miếng bánh lớn của các Thánh nhân, họ đều đang chờ cơ hội ra tay, sao có thể đồng ý để Vu tộc tiến vào.

“Bản cung là chủ của Lục đạo luân hồi, chuyện Lục đạo luân hồi do bản cung quyết định, không đến lượt ngươi quản!

Huống hồ, Vu tộc là do huyết mạch của Phụ thần hóa thành, Lục đạo luân hồi là do thân thể Tổ Vu của bản cung hóa thành, Vu tộc nhậm chức ở Địa Phủ có gì không được?” Hậu Thổ lạnh lùng nói.

“Ngươi...” Nghe Hậu Thổ không chút nể nang, một khuôn mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cũng trở nên đỏ bừng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng âm trầm.

“Có thể!

Nhưng, một khi đã vào Địa Phủ, thì không thể dễ dàng rời đi, không được tùy ý can thiệp vào chuyện Hồng Hoang!” Giọng Hồng Quân cũng vang lên.

“Được!” Hậu Thổ lập tức cũng trực tiếp gật đầu.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Hậu Thổ, những người còn lại của Vu tộc có khoảng bảy phần đồng ý vào Địa Phủ.

Sau một trận đại chiến, thành viên của Vu tộc có thể nói là trăm không còn một, hoàn toàn điêu tàn.

Hậu Thổ trực tiếp đưa những người này vào Địa Phủ, sau đó cũng đưa Bàn Cổ Điện đến phương bắc Hồng Hoang.

Về phần ba phần Vu tộc còn lại, tự nhiên dùng để bảo vệ Bàn Cổ Điện.

Chuyện của Vu tộc xử lý xong, tiếp theo tự nhiên là Yêu tộc.

"Ta đã cắt đứt liên hệ với Yêu tộc, chuyện của Yêu tộc không liên quan đến ta!" Lúc này, giọng Nữ Oa trực tiếp vang lên, hiển nhiên đã hoàn toàn phân rõ quan hệ với Yêu tộc!

"Một đám súc sinh lông vũ, để chúng tự sinh tự diệt là được rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức mở miệng nói.

Đối với Yêu tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước nay không ưa, tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

"Những ai có lòng hướng đạo, có thể vào Tiệt giáo của ta!" Giọng Thông Thiên vang lên.

"Tây phương giáo của ta nguyện ý tiếp nhận!" Chuẩn Đề cũng vội vàng mở miệng nói.

"Ý kiến của ngươi thì sao?" Nghe lời của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, ánh mắt Hồng Quân cũng rơi vào người Tần Hạo.

"Giết!" Giọng Tần Hạo lạnh như băng, sát ý trong mắt không thể che giấu.

Kể từ khi chứng kiến thảm trạng của Nhân tộc, trong lòng Tần Hạo đối với Yêu tộc đã tràn ngập sát ý vô tận.

"Yêu tộc không đáng bị diệt!" Nghe lời của Tần Hạo, Hồng Quân lắc đầu, nhàn nhạt nói.

"Lẽ nào hàng tỷ oan hồn của Nhân tộc ta chết vô ích sao?" Tần Hạo tuy đã sớm đoán được kết quả này, nhưng trong lòng hiển nhiên vẫn có chút không vui.

"Thiên Đạo chí công, nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai!" Giọng Hồng Quân lại một lần nữa vang lên.

Nghe lời của Hồng Quân, Tần Hạo hiển nhiên cũng đã hiểu ý của

đối phương.

Bây giờ Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của trời đất, những Yêu tộc đã tàn sát sinh linh Nhân tộc, khẳng định sẽ bị nghiệp lực quấn thân, kết quả cuối cùng hiển nhiên có thể biết được.

Tuy trong lòng có chút không cam tâm, nhưng hắn biết rất rõ, bây giờ hiển nhiên căn bản không thể thay đổi được kết quả này.

Sau đó, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng trực tiếp phân chia Yêu tộc.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không ưa Yêu tộc, nhưng vẫn mỗi người chọn một con tọa kỵ trong Yêu tộc.

Lão Tử chọn một con trâu xanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chọn một con Tứ Bất Tượng, Thông Thiên thì chọn một con trâu đen.

Sau đó, đối mặt với sự chiêu mộ của Thông Thiên và Chuẩn Đề, một số Yêu tộc cũng lần lượt gia nhập Tây phương và Tiệt giáo, chọn hai Thánh Tây phương và Thông Thiên làm chỗ dựa mới.

Những người còn lại, cũng bị mấy vị Thánh nhân ném đến vùng đất xa xôi ở phương bắc Hồng Hoang.

Tuy rằng vì sự xuất hiện của Tần Hạo, phương bắc Hồng Hoang không bị thi thể của Hỗn Độn Huyền Quy ô nhiễm, nhưng so với những nơi khác, môi trường của phương bắc Hồng Hoang vẫn kém hơn không ít.

Vì vậy, họ trực tiếp bị ném đến đó, mặc cho tự sinh tự diệt.

"Ba ngày sau, các ngươi đến Tử Tiêu Cung nghị sự!" Thấy việc xử trí hai tộc Vu Yêu đã xong, giọng Hồng Quân cũng vang lên, sau đó không gian vặn vẹo, thân hình liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Ông!” Ngay lúc này, trong hư không bỗng nhiên có một luồng quang mang bảy màu trực tiếp quét mạnh về một hướng.

Chỉ thấy ở nơi đó, một tòa đại chung màu vàng kim đang lơ lửng, bên cạnh đại chung là một thanh trường kiếm màu máu, một cỗ khí tức hung lệ đáng sợ cũng từ trên đó lan tỏa ra.

Rõ ràng đó chính là Hỗn Độn Chung và Đồ Vu Kiếm, nơi đó chính là nơi Đế Tuấn và Thái Nhất đã ngã xuống.

“Hừ!” Ngay khi luồng quang mang bảy màu sắp quét lên Hỗn Độn Chung và Đồ Vu Kiếm, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Chương 268

Trong hư không, Tru Tiên Tứ Kiếm quang mang đại thịnh, khí tức sát phạt kinh khủng tức thời bộc phát, hung hăng chém về phía Thất Bảo Diệu Thụ trong hư không.

"Thông Thiên, ngươi dám!" Chuẩn Đề thấy vậy, vẻ mặt nhất thời cũng lộ ra một tia tức tối.

"Hừ, đây là Khai Thiên Chí Bảo, các ngươi không được phép nhúng chàm!" Giọng của Thông Thiên giáo chủ cũng lập tức truyền đến, sau đó đưa tay ra chộp, trực tiếp chộp về phía Hỗn Độn Chung.

"Vút!" Ngay lúc đó, một luồng Hỗn Độn kiếm khí vô cùng sắc bén rít lên, trong nháy mắt trực tiếp xuyên thủng bàn tay khổng lồ do pháp lực của Thông Thiên ngưng tụ trong hư không, khiến nó vỡ tan tành.

"Nguyên Thủy..." Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, sắc mặt Thông Thiên nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù Tam Thanh hiện tại đã phân gia, nhưng giữa họ vẫn còn chút tình nghĩa.

Giờ đây thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay với mình, sự phẫn nộ trong lòng Thông Thiên có thể thấy rõ.

"Hừ, Thông Thiên, trong mắt ngươi còn có hai vị huynh trưởng chúng ta không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, sắc mặt cũng trở nên có chút âm trầm.

"Nguyên Thủy... ngươi và đại huynh trong tay đều có Khai Thiên Chí Bảo, ta là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, kiện chí bảo này tự nhiên nên thuộc về ta!" Thông Thiên mặt đầy phẫn nộ nói.

"Thông Thiên đạo hữu nói vậy là sai rồi, cái gọi là bảo vật người

có duyên thì được!

Ai quy định đồ vật nhất định phải thuộc về Tam Thanh!" Chuẩn Đề lập tức nói thẳng.

Nói xong, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay cũng trực tiếp một lần nữa quét về phía Hỗn Độn Chung.

Lão Tử bên cạnh thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp gia nhập vòng chiến.

Phải biết đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Khai Thiên Chí Bảo, loại bảo vật cấp bậc này, cho dù là Lão Tử vốn thanh tịnh vô vi cũng không thể làm như không thấy.

Ở một bên khác, Tiếp Dẫn cũng đồng dạng gia nhập vòng chiến.

Tuy rằng số người của Tam Thanh nhiều hơn hai người phương Tây một người, nhưng Tam Thanh lúc này rõ ràng đã sớm mạo hợp thần ly, đừng nói là phối hợp với nhau, có thể không đâm lén sau lưng nhau đã là tốt lắm rồi.

Ngược lại, hai người phương Tây lại thật sự toàn lực phối hợp, trong nhất thời, song phương cũng trực tiếp giằng co trong hư không.

"Hừ!" Lúc này, Tần Hạo cũng trực tiếp hừ lạnh một tiếng, mục tiêu của hắn không phải Hỗn Độn Chung, mà là Đồ Vu Kiếm bên cạnh Hỗn Độn Chung.

Đồ Vu Kiếm chính là do oán khí của Nhân tộc ngưng luyện mà thành, tự nhiên hắn không thể ngồi yên không quan tâm, bên trong đó còn phong cấm vô số oan hồn của Nhân tộc.

Sự chú ý của mấy người còn lại đều tập trung vào Hỗn Độn Chung, cho nên không hề có chút hồi hộp nào, Tần Hạo trực tiếp tóm lấy Đồ Vu Kiếm vào trong tay.

Mặc dù Chuẩn Đề có ra tay can nhiễu, nhưng với thực lực hiện tại của Tần Hạo, sự can thiệp của Chuẩn Đề rõ ràng căn bản không gây ảnh hưởng gì lớn đến hắn.

"Hậu Thổ!" Sau khi có được Đồ Vu Kiếm, Tần Hạo không hề dừng tay, trực tiếp đưa ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ, sau đó lập tức phát động bí pháp, khí tức trên toàn thân cũng theo đó tăng vọt lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thí Thần Thương trong tay cũng trực tiếp bao phủ về phía Hỗn Độn Chung trong hư không.

"Khốn kiếp!" "Tìm chết!" "Tần Hạo, ngươi dám!" Thấy Tần Hạo sau khi có được Đồ Vu Kiếm, lại một lần nữa đặt mục tiêu vào Hỗn Độn Chung, sắc mặt của Tam Thanh và hai người phương Tây trong hư không nhất thời cũng đột nhiên biến đổi, trong hai mắt lập tức bộc phát ra một luồng sát ý ngút trời đáng sợ.

Phải biết rằng bọn họ đều đã coi Hỗn Độn Chung là vật của mình, hiện tại Tần Hạo dám nhúng chàm, sự phẫn nộ trong lòng có thể thấy rõ.

Trong khoảnh khắc, mấy người vô cùng ăn ý nhắm mục tiêu vào Tần Hạo.

Từng đạo sức mạnh sát phạt kinh khủng tức thì bộc phát, trực tiếp bao phủ lên người Tần Hạo.

"Ông!" Ngay lúc này, trong hư không, một bàn tay khổng lồ màu vàng đất từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt trực tiếp tóm lấy Hỗn Độn Chung vào trong tay.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" Thấy cảnh này, sắc mặt mấy người lại một lần nữa thay đổi, rõ ràng cũng ý thức được mình đã bị lừa.

Từng đạo thần thông sát phạt sắc bén kinh khủng tức thì bộc phát, hung hăng bao phủ về phía bàn tay khổng lồ trong hư không.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy, cũng không chút do dự, phòng ngự của Hồng Mông Tử Liên và Huyền Hoàng Công Đức Tháp trong nháy mắt được nâng lên đến cực hạn.

Cùng lúc đó, từng đạo thần thông sát phạt kinh khủng cũng ngút trời, nghênh đón công kích của mấy người.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp truyền đến, Tần Hạo chỉ cảm giác từng luồng sức mạnh mênh mông kinh khủng trong nháy mắt bao trùm lên thân thể mình.

Mặc dù có mấy món chí bảo phòng ngự bảo hộ, nhưng đối mặt với năm vị Thánh nhân toàn lực ra tay, hiển nhiên đã vượt qua giới hạn của hắn, cả người cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

"Tìm chết!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, từ trong miệng của thân ảnh trong hư không cũng truyền ra một giọng nói lạnh như băng, ngay sau đó một cỗ khí tức mênh mông kinh khủng tức thì bộc phát.

Bàn tay đáng sợ hung hăng bao phủ về phía mấy người Tam Thanh, trong khoảnh khắc, thân thể của mấy người Tam Thanh cũng trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Người ra tay không ai khác, chính là Hậu Thổ.

"Tần Hạo, ngươi không sao chứ?" Hậu Thổ thân hình thoáng động, trực tiếp đến bên cạnh Tần Hạo.

"Yên tâm, ta không sao!

Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!" Tần Hạo lắc đầu.

Lúc này ngũ tạng lục phủ trong cơ thể hắn gần như đều đã hoàn

toàn dịch chuyển.

Loại thương thế này nếu là người khác, tuyệt đối là trọng thương vô cùng đáng sợ, nhưng đối với Tần Hạo, với cường độ thân thể của hắn, việc hồi phục cũng không khó.

"Hậu Thổ, giao Hỗn Độn Chung ra đây!" Giọng nói âm lãnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hỗn Độn Chung trong tay Hậu Thổ.

"Giao Hỗn Độn Chung ra?

Giao cho ai?

Bản cung là Bàn Cổ chính tông, đây là chí bảo do phụ thần để lại, tự nhiên nên thuộc về bản cung!

Các ngươi muốn thì cứ tự mình đến lấy!" Hậu Thổ lạnh lùng nói, khóe miệng cũng lộ ra một tia khinh thường, một cỗ khí tức hung sát đáng sợ cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

Chương 269

Mười một vị Tổ Vu vừa mới ngã xuống [Hậu Nghệ không chết, chỉ bị trọng thương, trấn thủ Bàn Cổ Điện!], cho nên Hậu Thổ lúc này trong lòng cũng tràn ngập hung lệ.

Bây giờ nghe được lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên không chút lưu tình.

"Hậu Thổ, lẽ nào ngươi muốn cùng tất cả chúng ta đối địch sao!?

Mặc dù thực lực của ngươi mạnh, nhưng nếu tất cả chúng ta liên thủ, đến lúc đó e rằng..." Đáy mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một tia âm trầm.

"Liên thủ?

Thật buồn cười, ngay cả anh em ruột thịt của mình các ngươi còn nồi da nấu thịt, ai dám cùng các ngươi liên thủ?

Ai biết được các ngươi có đâm lén sau lưng người khác không?

Loại người như các ngươi, quả thực làm mất mặt phụ thần!" Hậu Thổ không chút khách khí chế giễu một tiếng.

Mặc dù tính cách Hậu Thổ vô cùng ôn hòa, nhưng với tư cách từng là Tổ Vu, không có nghĩa là nàng không có tính khí.

Đấu võ mồm với phụ nữ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã định trước là sẽ không có kết quả tốt đẹp.

"Ngươi..." Nghe lời của Hậu Thổ, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất thời cũng trở nên càng thêm âm trầm.

"Chư vị, chúng ta hãy tạm thời liên thủ đoạt lại Hỗn Độn Chung, về phần cuối cùng thuộc về ai, sau đó chúng ta sẽ tự dựa vào bản lĩnh

của mình, thế nào?

Trước đó, chúng ta tuyệt đối không được nảy sinh ý đồ khác, mấy vị sư đệ thấy thế nào?" Thấy cảnh này, Lão Tử bên cạnh lập tức mở miệng nói.

"Cứ theo lời đại huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp gật đầu nói.

"Thiện!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng lập tức gật đầu nói.

"Hy vọng là như vậy, nếu không, đừng trách Tru Tiên Kiếm trong tay ta trở mặt không nhận người!" Thông Thiên cũng lạnh lùng nói.

"Không biết Nữ Oa sư muội thấy thế nào?" Lúc này, ánh mắt của Lão Tử cũng nhìn về phía Nữ Oa trong hư không.

Mặc dù trước đó Nữ Oa không hề ra tay, nhưng hiện tại bọn họ đều không dám có chút xem thường Nữ Oa.

Sau khi nhận được lượng lớn công đức, cộng thêm khí vận khổng lồ của Nhân tộc, khí tức trên người Nữ Oa cũng điên cuồng tăng vọt, thậm chí nếu chỉ luận tu vi, cũng không hề yếu hơn Lão Tử.

Lúc này tu vi của Tần Hạo đã khác xưa, thực lực của Hậu Thổ càng không kém gì Tam Thanh liên thủ.

Năm người bọn họ hiển nhiên cũng không có nắm chắc phần thắng, cho nên lúc này mới nảy sinh ý định với Nữ Oa.

Nếu có thể lôi kéo được Nữ Oa, vậy thì hiển nhiên sẽ khác.

"Bảo ta giúp các ngươi?" Nữ Oa nghe lời của Lão Tử, không chút biểu cảm nhìn đối phương một cái, nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy.

Chúng ta cùng là đệ tử của lão sư, lẽ ra nên đồng tâm hiệp lực.

Bất kể ai cuối cùng có được Hỗn Độn Chung, đều phải đưa cho Nữ Oa sư muội một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không biết chư vị sư đệ thấy thế nào?" Lão Tử trầm ngâm một lát rồi lại mở miệng nói.

"Có thể!" "Đồng ý!" "Thiện!" Mặc dù Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng quý giá, nhưng nếu có thể có được Hỗn Độn Chung, hiển nhiên bọn họ cũng sẵn lòng trả cái giá đó.

"Không biết Nữ Oa sư muội có bằng lòng ra tay không?" Lão Tử mở miệng nói.

"Nằm mơ giữa ban ngày!" Nhưng ngay sau đó, phản ứng của Nữ Oa lập tức khiến sắc mặt của mấy người Lão Tử trở nên vô cùng âm trầm.

Chỉ thấy trên mặt Nữ Oa cũng lộ ra một tia trào phúng, ánh mắt nhìn về phía Lão Tử cũng lóe lên một tia cười lạnh.

Ngay sau đó, Nữ Oa thân hình thoáng động, trực tiếp đến bên cạnh Tần Hạo và Hậu Thổ, đứng cùng một phe với hai người, ý tứ đã quá rõ ràng.

"Nữ Oa, ngươi có ý gì, lẽ nào ngươi muốn cùng chúng ta đối địch sao!?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy bộ dạng của Nữ Oa, sắc mặt nhất thời cũng trở nên vô cùng khó coi.

Không những không chiêu mộ được Nữ Oa, ngược lại còn khiến Nữ Oa đứng về phe Tần Hạo.

"Cùng các ngươi đối địch?

Bản cung là Thánh mẫu của Nhân tộc, Tần Hạo là tộc trưởng của Nhân tộc, ngươi nói bản cung sẽ giúp ai?

Huống chi, các ngươi thật sự cho rằng những việc các ngươi làm

trước đó bản cung một chút cũng không biết sao?

Nhân lúc bản cung bế quan, các ngươi liên thủ che giấu thiên cơ, khiến bản cung không thể cứu giúp Nhân tộc trong thời gian sớm nhất.

Món nợ này bản cung còn chưa tính sổ với các ngươi đâu!" Nữ Oa cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía mấy người cũng lóe lên một tia sáng sắc bén, lửa giận trong hai mắt cũng điên cuồng dâng trào, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ với hành vi của mấy người.

"Nhân tộc đáng có một kiếp, chúng ta cũng chỉ là thuận theo thiên ý mà thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Buồn cười, bản cung là Thánh mẫu của Nhân tộc, chuyện của Nhân tộc chúng ta từ lúc nào cần các ngươi nhúng tay vào?" Nữ Oa không chút lưu tình chế giễu.

Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo bên cạnh cũng lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ sự tình lại biến thành như vậy, cũng không ngờ trong đó còn có ẩn tình như thế.

Nữ Oa không ra tay ngay từ đầu, nguyên nhân là bị bọn họ liên thủ che giấu thiên cơ.

Lúc này, thấy cảnh này, sắc mặt của mấy người Lão Tử đối diện hiển nhiên cũng trở nên càng thêm âm trầm.

Trước đó đối mặt với Hậu Thổ và Tần Hạo liên thủ, bọn họ đã không có nắm chắc tuyệt đối.

Lúc này lại thêm một Nữ Oa, tình thế hiển nhiên càng thêm bất lợi cho họ.

Cục diện hiện tại rõ ràng muốn có được Hỗn Độn Chung cũng trở nên càng thêm xa vời.

"Hy vọng Nữ Oa sư muội sau này đừng hối hận!

Chuyện hôm nay bần đạo ghi nhớ!" Ngay lập tức, Lão Tử cũng quyết đoán, trực tiếp xoay người rời đi.

Chương 270

Hiển nhiên ông ta vô cùng rõ ràng, đã không còn cơ hội, nếu tiếp tục động thủ cũng không có chút ý nghĩa nào.

"Hừ!

Tần Hạo, ngươi đừng quá đắc ý, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá!

Thiên Đạo Thánh nhân không phải là người ngươi có thể chọc vào đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng nói, lạnh lùng liếc Tần Hạo một cái, sau đó cũng trực tiếp xoay người rời đi.

"Hừ!" Thông Thiên không nói nhiều lời vô ích, hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi về phía Đông Hải.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tuy trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng chỉ bằng hai người bọn họ rõ ràng căn bản không thể thay đổi được gì, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Trong nhất thời, trong sân chỉ còn lại ba người Tần Hạo.

"Lần này đa tạ Nữ Oa nương nương!" Sau khi tất cả mọi người rời đi, ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn về phía Nữ Oa bên cạnh, trên mặt cũng lộ ra một tia cảm kích.

Lần này, nếu không có Nữ Oa, tiếp theo chắc chắn sẽ có một trận đại chiến.

Mặc dù Tần Hạo không sợ đối phương, nhưng giao đấu với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, Tần Hạo không dám có chút sơ suất nào.

Với thực lực hiện tại của hắn, đối đầu với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân rõ ràng có chút vất vả.

Một khi rơi vào thế giằng co, đối với hắn là vô cùng bất lợi.

Dù sao hắn cũng không phải Thiên Đạo Thánh nhân, về mặt pháp lực sẽ chịu thiệt thòi không nhỏ.

Trước đó Nữ Oa còn ra tay che chở cho Nhân tộc.

Mặc dù Tần Hạo đã để lại không ít hậu thủ trong Nhân tộc, nhưng hắn vô cùng rõ ràng, nếu không có Nữ Oa ra tay, thương vong của Nhân tộc ít nhất phải tăng lên gấp đôi không chỉ.

"Không cần khách khí, đây là chuyện trong bổn phận của ta.

Huống chi, ngoài việc ra tay tạo hóa Nhân tộc, ta cũng không có cống hiến gì lớn cho Nhân tộc.

Nhân tộc trong tay ngươi phát triển tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

Ngươi thích hợp lãnh đạo Nhân tộc hơn ta!" Nữ Oa cũng lập tức lắc đầu nói.

"Nữ Oa nương nương nói quá lời rồi.

Bất kể thế nào, người là Thánh mẫu của Nhân tộc chúng ta, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

Nếu không có Nữ Oa nương nương tạo hóa, Nhân tộc chúng ta căn bản không thể ra đời!

Ơn tạo hóa của nương nương, Nhân tộc sẽ vĩnh thế không quên!" Tần Hạo trực tiếp mở miệng nói.

Hiện tại lập trường của Nữ Oa đã hoàn toàn khác với trong tiểu thuyết Hồng Hoang, đối với Tần Hạo hiển nhiên là một chuyện tốt.

Mặc dù Nhân tộc hiện tại đã trở thành nhân vật chính của trời đất, nhưng so với Vu Yêu nhị tộc thời kỳ đỉnh cao, hiển nhiên còn kém không ít.

Có một tồn tại như Nữ Oa bảo hộ, tình cảnh của Nhân tộc hiển nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều.

Rõ ràng lợi ích của Nữ Oa và Tần Hạo là nhất trí, Tần Hạo tự nhiên cũng hy vọng kết giao tốt với Nữ Oa.

"Đạo hữu có lòng rồi!" Nghe lời của Tần Hạo, Nữ Oa cũng gật đầu, trong lòng hiển nhiên cũng vô cùng hài lòng.

Phải biết rằng mặc dù nàng là Thánh mẫu của Nhân tộc, nhưng người lãnh đạo thực sự của Nhân tộc lại là Tần Hạo.

Mặc dù lần này ra tay che chở cho Nhân tộc, khiến khí vận của nàng tăng lên không ít, nhưng so với Tần Hạo, vẫn kém đi rất nhiều.

Khí vận của Tần Hạo hiện tại rõ ràng đã vượt qua Nữ Oa, một mình Tần Hạo đã chiếm gần năm thành khí vận của Nhân tộc.

Nữ Oa thực tế cũng chỉ chiếm hữu khoảng gần bốn thành, hơn một thành còn lại thì bị các cán bộ cốt cán của Nhân tộc chiếm phần lớn.

"Nếu không có chuyện gì, bản cung xin đi trước.

Sau này hoan nghênh đạo hữu đến Oa Hoàng Cung của ta làm khách!" Sau đó Nữ Oa cũng trực tiếp nói.

"Được!" Tần Hạo cũng trực tiếp gật đầu.

Sau đó Nữ Oa cũng nói vài câu với Hậu Thổ, rồi trực tiếp xoay người rời đi.

"Tần Hạo, Hỗn Độn Chung này đưa cho ngươi đi!

Ta có Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan là đủ rồi!" Sau khi Nữ Oa rời đi, Hậu Thổ cũng trực tiếp lấy Hỗn Độn Chung ra, đưa cho Tần Hạo nói.

"Hỗn Độn Chung?

Không cần như vậy, thứ này đối với ta tác dụng không lớn, trên người ta không thiếu bảo vật, ngươi cứ giữ lấy đi.

Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan tuy không yếu, nhưng hạn chế quá lớn, chỉ có ở Địa Phủ mới có thể phát huy ra uy năng lớn nhất.

Nếu rời khỏi Địa Phủ, hạn chế quá nhiều.

Huống chi, ngươi hiện tại là Bàn Cổ chính tông thực sự, Hỗn Độn Chung rất hợp với thân phận của ngươi!" Tần Hạo trực tiếp lắc đầu nói.

Hỗn Độn Chung tuy không tệ, nếu Tần Hạo nói không muốn, hiển nhiên là giả.

Nhưng so với hắn, Hậu Thổ rõ ràng cần thứ này hơn.

"Được rồi, ta biết rồi.

Tần Hạo, cảm ơn ngươi." Hậu Thổ thấy bộ dạng của Tần Hạo, cũng gật đầu, không từ chối nữa.

"Tiếp theo ngươi định làm gì?" Hậu Thổ cũng nhìn về phía Tần Hạo nói.

"Trước tiên đi Địa Phủ một chuyến!" Tần Hạo lập tức nói thẳng.

Chương 271

Trong Đồ Vu Kiếm của hắn còn có vô tận oan hồn Nhân tộc, phải đưa họ vào luân hồi một lần nữa.

Đương nhiên, ngoài ra, Tần Hạo còn có chuyện quan trọng hơn.

"Được!" Hậu Thổ gật đầu, sau đó hai người thân hình thoáng động, trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Địa Phủ.

"Tiếp theo phải phiền ngươi rồi, Hậu Thổ!" Bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi, Tần Hạo mở miệng nói.

"Không sao, chỉ là nhấc tay một cái mà thôi!" Chỉ thấy Hậu Thổ đưa tay vung lên, trong nháy mắt quang mang trên Lục Đạo Luân Hồi đại thịnh.

Tần Hạo không chút do dự, trực tiếp tế ra Đồ Vu Kiếm, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trong khoảnh khắc, vô tận oan hồn cũng trực tiếp từ bên trong cuồn cuộn tuôn ra, sau đó tiến vào thông đạo Nhân Đạo.

Những oan hồn này vì đã bị tế luyện, cho nên căn bản không cần uống canh Mạnh Bà gì cả, toàn bộ đều tất cả đầu nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Cùng lúc đó, sau khi mất đi vô tận oan hồn, oán sát khí kinh khủng trên Đồ Vu Kiếm trong tay Tần Hạo cũng hoàn toàn biến mất không còn tăm tích.

Nhưng phẩm cấp của Đồ Vu Kiếm lại không hề hạ thấp, vẫn là cấp bậc Hậu Thiên Chí Bảo, điểm khác biệt duy nhất là không còn khả năng khắc chế nhục thân của Vu tộc.

Sau đó Tần Hạo cũng không chút do dự, đưa tay ra chiêu, một cột

sáng màu vàng kim kinh khủng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ lấy thanh trường kiếm.

Quang mang màu vàng kim cuối cùng trực tiếp hoàn toàn dung nhập vào trong trường kiếm.

Màu sắc của thanh trường kiếm ban đầu lúc này cũng hoàn toàn biến thành màu vàng kim, một cỗ chính khí huy hoàng mênh mông cũng từ trên đó lan tỏa ra.

"Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, không tồi!" Thứ vừa rồi được Tần Hạo dung nhập vào không phải là gì khác, chính là công đức.

Sau khi dung nhập công đức, phẩm cấp của thanh trường kiếm cũng trực tiếp từ Hậu Thiên Chí Bảo, thăng lên cấp bậc Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Uy lực tuy không bằng Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng tuyệt đối không kém gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

Vì là Công Đức Chí Bảo, cho nên giết người không dính nhân quả, ở Hồng Hoang cũng tuyệt đối được xem là bảo vật sát phạt hàng đầu.

"Cái tên Đồ Vu Kiếm không thể dùng nữa.

Nếu đã như vậy, thì gọi là Nhân Hoàng Kiếm đi!" Trầm ngâm một lát, Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

Vốn dĩ Tần Hạo định gọi là Hiên Viên Kiếm, nhưng nhanh chóng phủ định.

Vì sự xuất hiện của Tần Hạo, đã định trước Nhân tộc sẽ không thể xuất hiện cái gọi là Tam Hoàng Ngũ Đế nữa.

Tam Hoàng Ngũ Đế trên danh nghĩa là để giáo hóa Nhân tộc, nhưng thực tế, lại là thủ đoạn của các Thánh nhân để phân chia khí vận Nhân tộc.

Trong tình huống bình thường, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, khí vận khổng lồ đáng sợ đó đủ để Nhân tộc xuất hiện một tồn tại cấp bậc Thánh nhân.

Nhưng như vậy hiển nhiên không phù hợp với lợi ích của các Thiên Đạo Thánh nhân, cho nên mới xuất hiện cái gọi là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Bằng cách chia cắt khí vận khổng lồ của Nhân tộc, khiến cho khí vận Nhân tộc không thể tập trung.

Như vậy, Nhân tộc tuy có thể sinh ra tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng cấp bậc Thánh nhân hiển nhiên là không thể.

Chuẩn Thánh tuy là đại năng hàng đầu ở Hồng Hoang, nhưng trước mặt Thánh nhân, rõ ràng căn bản không đáng kể.

Thông qua Tam Hoàng Ngũ Đế, mấy vị Hỗn Nguyên Thánh nhân cũng có thể dùng nhiều cách để chia cắt khí vận Nhân tộc, để đệ tử của mình trở thành thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế, thông qua những thủ đoạn này để chiếm đoạt và phân chia khí vận Nhân tộc.

Hiện tại Tần Hạo xuất hiện, tự nhiên sẽ không cho phép tình huống này xảy ra.

"Hậu Thổ, dùng sức mạnh của ngươi, triệt để cách tuyệt thiên cơ nơi này đi!" Sau khi làm xong mọi thứ, ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn về phía Hậu Thổ.

Bởi vì tiếp theo có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải làm, chuyện này tuyệt đối không thể có chút sơ hở nào, nếu không sẽ gây ra phiền phức rất lớn.

"Được!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một tia tò mò, nhưng cũng không hỏi quá nhiều.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người nàng

bộc phát ra.

Cùng lúc đó, Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan cũng quang mang đại thịnh, trực tiếp bao phủ toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ là chủ của Lục Đạo Luân Hồi, chỉ cần nàng muốn, thậm chí ngay cả người phát ngôn của Thiên Đạo là Hồng Quân cũng không thể trong thời gian ngắn phát giác được mọi thứ trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trong khoảnh khắc, thiên cơ trong Địa Phủ đã hoàn toàn bị che đậy.

"Ông!" Thấy cảnh này, Tần Hạo lật tay, một cái hồ lô màu tím trực tiếp xuất hiện trong tay hắn.

Cùng lúc đó, chỉ thấy mười một luồng quang đoàn vô cùng yếu ớt từ trong hồ lô bay ra, sau đó lơ lửng trên không trung Lục Đạo Luân Hồi.

"...

Các huynh trưởng!?

Chân linh của các huynh trưởng!?

Tần Hạo, ngươi..." Thấy mười một luồng quang đoàn, cả người Hậu Thổ chấn động mạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin.

Gần như trong nháy mắt nàng đã nhận ra, thứ đó không phải là gì khác, chính là chân linh của mười một vị Tổ Vu.

Vốn dĩ Hậu Thổ tưởng rằng mười một vị Tổ Vu sau khi tự bạo đã hoàn toàn ngã xuống, nhưng không ngờ chân linh lại xuất hiện trong tay Tần Hạo, làm sao có thể không khiến nàng kinh ngạc.

Giờ phút này, nàng hiển nhiên cũng đã hiểu, tại sao Tần Hạo lại cẩn thận như vậy.

Chuyện này nếu bị lộ ra ngoài, hậu quả hiển nhiên không thể lường được.

“Chỉ là ấn ký chân linh, không phải là chân linh hoàn chỉnh.

Dù sao trước đó bọn họ đều đã tự bạo, ta chỉ giữ lại được ấn ký chân linh mà thôi!” Tần Hạo mở miệng nói.

Thứ Tần Hạo lấy ra chính là ấn ký chân linh của mười một vị Tổ Vu.

Chương 272

Trong tình huống bình thường, đừng nói là Tần Hạo, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân thực sự cũng không làm được.

Dù sao mười một vị Tổ Vu đã tự bạo.

Nhưng Tần Hạo là người có hệ thống, để có được chân linh của mười một vị Tổ Vu, Tần Hạo đã tiêu tốn một tỷ một trăm triệu điểm công đức, đổi lấy một món bí bảo, mới có thể thu thập được ấn ký chân linh của họ vào lúc lâm chung.

"Tần Hạo, ngươi chuẩn bị làm gì?

Phải làm thế nào mới có thể để các huynh trưởng phục sinh?" Ánh mắt Hậu Thổ lập tức cũng nhìn về phía Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra một tia mong đợi.

"Phục sinh là không thể.

Ngươi nên rõ hậu quả sẽ thế nào.

Đừng nói các Thiên Đạo Thánh nhân khác, e rằng ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng sẽ không để Hồng Hoang xuất hiện mười một vị Tổ Vu!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Vậy phải làm sao?" Hậu Thổ gật đầu, sau đó cũng mở miệng nói.

"Đơn giản, để chân linh của họ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, dùng sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi triệt để thanh tẩy khí tức Tổ Vu trên người, sau đó luân hồi chuyển thế trùng sinh.

Nhưng sau khi chuyển thế, họ sẽ không còn là Vu tộc nữa, chỉ có thể là Nhân tộc của chúng ta!

Từ nay về sau sẽ không còn chút quan hệ nào với Vu tộc!

Ngươi thấy thế nào?" Tần Hạo mở miệng nói.

"Cũng tốt, cứ nghe theo ngươi đi.

Đối với các huynh trưởng có lẽ cũng là một chuyện tốt!

Dù sao Vu tộc cuối cùng cũng không được Thiên Đạo dung nạp, chuyển sinh thành Nhân tộc, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi." Hậu Thổ trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng gật đầu, hiển nhiên đồng ý với cách làm của Tần Hạo.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hãy phát động sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi, triệt để tẩy lễ khí tức Tổ Vu trên người họ, sau đó luân hồi chuyển thế đi!" Tần Hạo trực tiếp đưa chân linh của mười một vị Tổ Vu cho Hậu Thổ.

"Được!" Hậu Thổ lập tức gật đầu.

Sau đó một cỗ khí tức huyền diệu cũng từ trên người nàng lan tỏa ra.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, một luồng khí tức mênh mông tức thì bộc phát, từng luồng khí tức luân hồi huyền diệu cũng trong nháy mắt bao phủ lấy chân linh của các Tổ Vu trong hư không.

Mất trọn một nén hương, khí tức Vu tộc trên chân linh của mười một vị Tổ Vu cũng hoàn toàn biến mất.

Sau đó Bút Phán Quan trong tay Hậu Thổ điểm một cái, thông đạo Nhân Đạo tức thì mở ra, mười một đạo chân linh cũng trong nháy mắt hóa thành từng luồng lưu quang, chui vào trong thông đạo, thành công thông qua Lục Đạo Luân Hồi chuyển sinh thành Nhân tộc.

Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một tia vui mừng.

Mặc dù lần này vì chân linh của mười một vị Tổ Vu, Tần Hạo đã tiêu tốn trọn một tỷ một trăm triệu điểm công đức, nhưng thu hoạch

hiển nhiên cũng vô cùng tốt.

Mặc dù sau khi chuyển sinh thành Nhân tộc, mười một vị Tổ Vu cũng đã mất đi nhục thân cường đại của Tổ Vu, nhưng sự lĩnh ngộ đối với pháp tắc của bản thân lại không hề biến mất.

Sau khi chuyển sinh thành Nhân tộc, chân linh của họ có thể lột xác thành nguyên thần, thành tựu sau này cũng chưa chắc sẽ kém hơn lúc trước.

Như vậy, Nhân tộc cũng sẽ có thêm mười một vị cường giả hàng đầu.

"Tần Hạo, cảm ơn ngươi!" Sau khi làm xong mọi thứ, ánh mắt Hậu Thổ cũng nhìn về phía Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra một tia cảm động.

Nàng vô cùng rõ ràng, tất cả những gì Tần Hạo làm hiển nhiên đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Đối phương làm như vậy chắc chắn có liên quan đến nàng, sự cảm động trong lòng có thể thấy rõ.

"Không cần như vậy, đây là việc ta nên làm!" Tần Hạo lắc đầu nói.

Tiếp theo, Tần Hạo ở lại Địa Phủ vài ngày, sau đó liền trực tiếp trở về Nhân tộc bên bờ Đông Hải.

Trước đó Nhân tộc vừa mới trải qua một trận hạo kiếp kinh khủng, tiếp theo còn có không ít chuyện cần xử lý. … "Bái kiến Tộc trưởng!" Tần Hạo trực tiếp đến Nhân tộc Thánh Điện.

Lúc này gần như tất cả các cao tầng của Nhân tộc đều đã tập trung ở đây.

Thấy Tần Hạo trở về, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ cuồng

nhiệt.

Bọn họ đều biết chiến tích lẫy lừng của Tần Hạo trước đó, một mình phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, độc chiến với ức vạn Yêu tộc, trong Hỗn Độn, giao đấu với ba vị Hỗn Nguyên Thánh nhân không bại.

Thực lực như vậy, có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào.

Tần Hạo lướt mắt nhìn mọi người một lượt, sau đó cũng từ từ gật đầu.

Lúc này hắn phát hiện, tu vi của mọi người so với trước đó đều đã có sự đề thăng không nhỏ, người kém nhất cũng đã thăng lên một tiểu cảnh giới, thậm chí có mấy người tu vi trực tiếp thăng lên một đại cảnh giới.

Tất cả những điều này hiển nhiên đều liên quan đến khí vận của Nhân tộc.

Sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, khí vận của cả trời đất được Nhân tộc chiếm phần lớn, khiến cho khí vận Nhân tộc so với trước đó đã tăng vọt hơn trăm lần không chỉ.

Bọn họ đều là cao tầng của Nhân tộc, tự nhiên cũng nhận được khí vận gia trì, cho nên tu vi đều có sự đề thăng không nhỏ.

Lúc này trong số mọi người, tu vi mạnh nhất không nghi ngờ gì là Huyền Vũ [chân linh của Hỗn Độn Huyền Quy chuyển thế].

Sau khi dung hợp đạo quả của kiếp trước, cộng thêm khí vận Nhân tộc gia trì, khí tức của Huyền Vũ lúc này so với Tần Hạo cũng chỉ kém một chút, đạt đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong đáng sợ.

Huyền Vũ không chỉ hưởng thụ khí vận Nhân tộc, mà còn có liên hệ khí vận với Thánh thú phương Bắc Huyền Vũ.

Chỉ cần Huyền Vũ Thánh thú còn tồn tại một ngày, hắn sẽ nhận được lượng lớn khí vận gia trì, sau này thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hiển nhiên cũng không phải là chuyện khó.

Ngoài Huyền Vũ ra, tu vi cao nhất không phải là mấy người Toại Nhân Thị, cũng không phải là Tam Tiêu, mà là Nữ Đế.

Đúng vậy, Nữ Đế.

Chương 273

Lúc này Tần Hạo phát hiện, tu vi của Nữ Đế đã trực tiếp đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, bước vào cấp bậc Chuẩn Thánh.

Nhưng Tần Hạo nhanh chóng cũng bình thường trở lại, dù sao hắn vô cùng rõ ràng Bất Diệt Thôn Thiên Công đáng sợ đến mức nào.

Lần Vu Yêu chi chiến này, ức vạn Vu Yêu ngã xuống, Nữ Đế tự nhiên cũng nhận được lượng lớn bản nguyên, thăng lên cấp bậc Chuẩn Thánh cũng không có gì lạ.

Thậm chí Tần Hạo còn phát hiện, lúc này trong cơ thể Nữ Đế còn có một luồng bản nguyên lực vô cùng kinh khủng chưa hoàn toàn luyện hóa và dung hợp.

Nếu hoàn toàn luyện hóa và dung hợp, tu vi của nàng tuyệt đối không chỉ ở mức hiện tại.

Ngoài Nữ Đế ra, trong Nhân tộc còn có một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Người này không phải ai khác, chính là Đoạn Thiên Đức, người trước đó bị Tần Hạo triệu hoán đến Địa Phủ, trấn thủ Địa Phủ.

Bản thân Đoạn Thiên Đức đã có khí vận Địa Phủ gia trì, nay lại thêm khí vận Nhân tộc, tu vi của cả người cũng trực tiếp đột phá nút thắt cuối cùng, thăng lên cấp bậc Chuẩn Thánh.

Về phần những người còn lại, tất cả đều là cấp bậc Đại La Kim Tiên, kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Toại Nhân Thị và những người khác càng đều đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh cũng chỉ một bước chân.

Tần Hạo vô cùng rõ ràng, hiện tại Nhân tộc tuy đã trở thành nhân

vật chính của trời đất, nhưng khí vận của Nhân tộc hiện tại hiển nhiên còn lâu mới đạt đến đỉnh phong thực sự, chưa đạt đến đại hưng thực sự.

Hiện tại Hồng Hoang không còn trở ngại của Vu Yêu nhị tộc, sự phát triển của Nhân tộc sẽ không còn chút e dè nào nữa.

Tiếp theo, Nhân tộc chắc chắn sẽ có sự tăng trưởng bùng nổ.

Đến lúc đó, khí vận của cả Nhân tộc sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Khi đó, tu vi của các cao tầng Nhân tộc này cũng chắc chắn sẽ nước lên thì thuyền lên, trở thành Chuẩn Thánh cũng không phải là chuyện khó.

"Thương vong đã thống kê xong chưa?" Ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn về phía mấy người Toại Nhân Thị.

Mặc dù Huyền Vũ tu vi cao nhất, nhưng về địa vị trong Nhân tộc, ngoài Tần Hạo ra, cao nhất lại là ba người Toại Nhân Thị.

Vai trò của Huyền Vũ nhiều hơn chỉ là một người bảo vệ, còn mấy người Toại Nhân Thị mới là người quản lý thực sự.

"Vâng, Tộc trưởng, đã thống kê gần xong rồi!" Nghe lời của Tần Hạo, Toại Nhân Thị cũng gật đầu, nhưng sắc mặt lại không tốt lắm, hiển nhiên thương vong của Nhân tộc không nhỏ.

"Nói đi!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Nhân tộc bình thường thương vong đạt đến mấy chục tỷ, chiếm gần mười phần trăm tổng số người!" Toại Nhân Thị sắc mặt bi thống nói.

"Mười phần trăm sao... ta biết rồi.

Món nợ này sau này sẽ từ từ tính sổ với Yêu tộc.

Lần này, chỉ cần những kẻ đã ra tay với Nhân tộc chúng ta, một kẻ

cũng đừng mong yên ổn!

Tất cả đều phải trả một cái giá thảm trọng!" Đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Mặc dù so với kiếp nạn của Nhân tộc trong tiểu thuyết, con số thương vong này đã nhỏ hơn không ít, phải biết trong tiểu thuyết Hồng Hoang, Nhân tộc kia là mười không còn một, thậm chí suýt nữa bị diệt tộc.

Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay hiển nhiên đã tốt hơn rất nhiều, nhưng trong lòng Tần Hạo vẫn đang rỉ máu.

"Tình hình Thánh Điện thế nào?" Sau đó Tần Hạo lại nói.

"Thương vong cũng vô cùng lớn.

Mặc dù chúng ta đã chuẩn bị, nhưng so với Yêu tộc, chênh lệch thực sự quá lớn.

Thánh Điện thương vong một nửa, hơn ba thành đều là vì bảo vệ Nhân tộc mà ngã xuống.

Những người còn lại cũng đều bị trọng thương, thậm chí không ít người vì sử dụng cấm thuật và bí thuật, tổn thương đến căn cơ, sau này e rằng khó có thể tiến thêm một tấc!

Đây còn là kết quả có Thánh mẫu ra tay che chở, nếu không, thương vong của Thánh Điện e rằng sẽ còn kinh khủng hơn!" Hữu Sào Thị cũng không nhịn được mở miệng nói.

Phải biết rằng Nhân tộc Thánh Điện là tinh nhuệ thực sự của Nhân tộc, đối với Nhân tộc, đây tuyệt đối là tổn thương to lớn.

"Vậy sao, ta biết rồi.

Tiếp theo, bảo khố của Nhân tộc sẽ được mở ra toàn diện.

Đến lúc đó, ta sẽ đặt một số linh dược hàng đầu vào trong đó.

Yêu cầu của bản tọa chỉ có một, chỉ cần có một tia hy vọng, phải toàn lực để các dũng sĩ Nhân tộc chúng ta hồi phục!

Họ đều là công thần của Nhân tộc, Nhân tộc chúng ta không thể để công thần phải đau lòng!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

"Tộc trưởng từ bi, Tộc trưởng yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để Tộc trưởng thất vọng!" Toại Nhân Thị và những người khác cũng vội vàng mở miệng nói.

"Ngoài ra, truyền lệnh của ta, trong mỗi bộ lạc, ngoài Thánh miếu ban đầu ra, hãy lập thêm bia Anh Linh, dùng để tưởng nhớ những người đã hy sinh để bảo vệ Nhân tộc chúng ta!" Tần Hạo lại nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Nghe lời của Tần Hạo, mấy người lại một lần nữa gật đầu.

"Tộc trưởng, hiện nay trời đất Hồng Hoang không còn trở ngại của Vu Yêu nhị tộc, không biết tiếp theo Nhân tộc chúng ta nên phát triển như thế nào?" Sau đó Toại Nhân Thị lại một lần nữa mở miệng nói.

Nghe lời của Toại Nhân Thị, mấy người cũng đều chấn động, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo, hiển nhiên đều vô cùng quan tâm đến chuyện này.

"Tiếp theo..." Ngay lập tức, Tần Hạo cũng trực tiếp nói ra một số ý tưởng của mình.

Những thứ này Tần Hạo hiển nhiên đã sớm có kế hoạch, hiện nay thời cơ đã chín muồi, hiển nhiên cũng là lúc bắt đầu thực thi. … Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã ba ngàn năm trôi qua.

Sau khi Tần Hạo giao lại mọi việc cho mấy người Toại Nhân Thị, liền trực tiếp rời khỏi bờ Đông Hải, đi về phía Hỗn Độn ngoài trời.

Chương 274

Mục tiêu của hắn không phải nơi nào khác, chính là nơi Đạo Tổ đạo trường tọa lạc, Tử Tiêu Cung.

Sau khi Tần Hạo đến Hỗn Độn ngoài trời, trong cõi u minh liền có một loại cảm ứng, nhanh chóng xác định được vị trí của Tử Tiêu Cung.

Không cần phải nói, đây hiển nhiên là thủ đoạn của Đạo Tổ.

Phải biết rằng bình thường, Tử Tiêu Cung ẩn giấu trong Hỗn Độn, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không biết vị trí chính xác của Tử Tiêu Cung.

Một lát sau, phía trước Tần Hạo không xa, một tòa đại điện cổ kính xuất hiện trước mặt hắn.

Toàn bộ đại điện không hề hùng vĩ như trong tưởng tượng, ngược lại, trông có vẻ hơi bình thường, vô cùng cổ kính, một cỗ đạo vận khó tả bao trùm trên đại điện.

Ngay khi cảm nhận được đạo vận đó, thân thể Tần Hạo cũng đột nhiên chấn động, hiển nhiên đã cảm ứng được, đó chính là khí tức Thiên Đạo.

Hắn phát hiện, khí tức pháp tắc Thiên Đạo tỏa ra từ trên đại điện đậm đặc hơn trong Hồng Hoang vô số lần.

"Không hổ là Tử Tiêu Cung, không hổ là đạo trường của Đạo Tổ!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, lập tức cũng trực tiếp đi về phía đại điện.

"Người đến có phải là Tộc trưởng Nhân tộc Tần Hạo tiền bối không?" Sau khi đến cửa đại điện, hai bóng người cũng trực tiếp

nghênh đón, một là đồng tử, một là loli, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo, trong ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng lóe lên một tia tò mò.

"Đại La đỉnh phong sao?

Chắc là Hạo Thiên và Dao Trì rồi!

Ngọc Đế và Vương Mẫu trong tương lai.

Tiếc là có bản tọa ở đây, sẽ không có chuyện của các ngươi nữa!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, hiển nhiên đã đoán ra thân phận của đối phương.

Mặc dù hai người trước mắt trông có vẻ vô hại, nhưng ai đã đọc tiểu thuyết Hồng Hoang tự nhiên sẽ hiểu rõ bọn họ là loại người gì.

"Chính là bản tọa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tiền bối, mời vào trong!" Hai người đối với giọng điệu lạnh nhạt của Tần Hạo cũng không có gì bất mãn, dù sao bọn họ đều vô cùng rõ ràng sự đáng sợ của Tần Hạo.

Mặc dù không phải Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng lại có thể chống lại Thiên Đạo Thánh nhân, nhân vật như vậy hiển nhiên căn bản không thể chọc vào.

Dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên và Dao Trì, Tần Hạo cũng trực tiếp tiến vào Tử Tiêu Cung.

Lúc này hắn phát hiện Tam Thanh, Nữ Oa và Hậu Thổ đã đến.

Về phần hai người phương Tây, hiển nhiên vẫn là kiểu cũ, mỗi lần đều xuất hiện cuối cùng.

"Hừ!" Thấy Tần Hạo đến, Tam Thanh hiển nhiên đều không có sắc mặt tốt, hừ lạnh một tiếng.

Đối với phản ứng của họ, Tần Hạo căn bản lười để ý, trực tiếp đến một bên khác, chào hỏi Nữ Oa và Hậu Thổ, sau đó liền tìm một

chỗ ngồi xuống, chờ đợi Đạo Tổ giáng lâm.

"Phương Tây chúng ta đường xá xa xôi, để chư vị đợi lâu rồi!" Một lát sau, bên ngoài Tử Tiêu Cung liền có hai bóng người bước vào, không phải ai khác, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thấy mấy người đã đến, giọng của Chuẩn Đề cũng lập tức truyền ra, hiển nhiên lại là bài cũ.

Đối với điều này, Tần Hạo ngay cả mắt cũng lười mở ra, hiển nhiên căn bản lười nói nhảm với hắn.

"Ông!" Ngay lúc này, mọi người chỉ thấy trước mắt hoa lên, sau đó một bóng người trực tiếp xuất hiện trên bồ đoàn phía trước nhất, một cỗ khí tức huyền diệu cũng từ trên người đối phương lan tỏa ra.

"Bái kiến lão sư / Đạo Tổ!" Thấy người đến, mọi người cũng không chút do dự, vội vàng mở miệng nói.

Người đến không phải ai khác, chính là Hồng Quân.

"Thật mạnh, thật là một cảm giác huyền diệu!

Tu vi của ông ta lại tăng lên rồi!" Ngay khi cảm nhận được khí tức trên người Hồng Quân, đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng.

So với lúc Hồng Quân ra tay ngăn cản hư ảnh Bàn Cổ ngàn năm trước, Tần Hạo phát hiện, khí tức trên người Hồng Quân lúc này lại tăng lên không ít, khí tức cũng càng thêm huyền diệu.

Về phần ba ngày trước, người giáng lâm căn bản không phải là bản tôn của Hồng Quân, chỉ là một hóa thân mà thôi.

"Xem ra việc Nhân tộc trở thành chủ nhân của trời đất, đã thúc đẩy sự diễn hóa của Thiên Đạo, Hồng Quân cũng nhận được không ít lợi ích!" Nhanh chóng trong lòng Tần Hạo cũng đã có một số phỏng đoán.

Nhân tộc trở thành nhân vật chính, cũng là lần đầu tiên kể từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, trời đất xuất hiện nhân vật chính thực sự của trời đất.

Điều này cũng là đại thế diễn hóa của Thiên Đạo, đại biểu cho sự diễn hóa càng thêm hoàn thiện.

Với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, Hồng Quân hiển nhiên cũng nhận được lợi ích to lớn.

"Đều ngồi đi!" Hồng Quân lướt mắt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tần Hạo một lát rồi mới mở miệng nói.

"Không biết lão sư lần này gọi chúng ta đến có chuyện gì?" Sau đó Lão Tử cũng trực tiếp hỏi.

"Lần này triệu tập các ngươi đến, có một chuyện quan trọng cần thương lượng!" Hồng Quân mở miệng nói.

"Không biết là chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút tò mò nói.

"Liên quan đến chuyện Thiên Đình.

Yêu tộc đã suy tàn, nhưng Thiên Đình liên quan đến sự ổn định của Tam giới, không thể một ngày không có chủ.

Lần này gọi các ngươi đến chính là để xác lập chủ nhân của Thiên Đình, các ngươi có ai để tiến cử không?" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

"Quả nhiên là như vậy!" Nghe lời của Hồng Quân, Tần Hạo trong lòng thầm nói, ánh mắt cũng lập tức nhìn về phía mấy người Tam Thanh đối diện.

Nghe lời của Hồng Quân, trong hai mắt của mấy người Tam Thanh cũng lóe lên tinh quang.

Địa vị của chủ nhân Thiên Đình đại biểu cho điều gì, bọn họ tự

nhiên không thể không rõ.

Đó là vị trí chí tôn thống ngự Tam giới, thuộc về đại cơ duyên.

Đồng thời Thiên Đình cũng là nơi nhân quả quấn thân, cũng có đại nhân quả, nếu có chút sơ suất, sẽ vạn kiếp bất phục.

Chương 275

"Lão sư, môn hạ của con là Trương Bách Nhẫn tính cách ổn trọng, xử thế có phương pháp, có thể làm Thiên Đế của Thiên Đình!" Lúc này, giọng của Lão Tử cũng lập tức truyền ra.

Hiện tại Lão Tử vì sự xuất hiện của Tần Hạo, không lập thành Nhân giáo, mà lập thành Đạo giáo, cho nên đối với việc tranh đoạt khí vận hiển nhiên cũng vô cùng coi trọng.

Bản thân ông ta không thể đảm nhiệm vị trí Thiên Đế, nhưng không ngại để đệ tử của mình đảm nhiệm.

Như vậy, một khi đệ tử của mình trở thành Thiên Đế, khí vận của cả Đạo giáo hiển nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

"Trương Bách Nhẫn sao..." Nghe cái tên này, Tần Hạo cũng lắc đầu.

Hiển nhiên vì sự xuất hiện của Tần Hạo, mọi chuyện trong Hồng Hoang đều đã xảy ra không ít thay đổi, không ít nhân vật hậu thế đã xuất hiện, Trương Bách Nhẫn chính là một trong số đó.

Trong một số truyền thuyết thần thoại, Trương Bách Nhẫn là thân luân hồi của Ngọc Đế, cuối cùng trở thành Thiên Đế.

Nhưng hiển nhiên, trong trời đất Hồng Hoang hiện nay, Trương Bách Nhẫn lại biến thành đệ tử của Lão Tử.

"Bẩm lão sư, môn hạ của con là Quảng Thành Tử căn nguyên bất phàm, thiên tư vô song, có thể làm Thiên Đế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói, hiển nhiên cũng không muốn buông tha vị trí quan trọng như Thiên Đế.

"Lão sư, môn hạ của con là Đa Bảo có thể làm Thiên Đế!" Thông

Thiên đồng dạng cũng tiến cử người của mình.

"Dược Sư và Di Lặc của phương Tây chúng ta có thể làm Thiên Đế!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vội vàng mở miệng nói.

So với Tam Thanh, họ càng coi trọng vị trí Thiên Đế hơn.

Dù sao phương Tây vô cùng cằn cỗi, nếu có thể để người phương Tây trở thành Thiên Đế, đối với sự đại hưng của phương Tây tuyệt đối là một sự trợ giúp to lớn.

"Hừ, Thiên Đình là chuyện của phương Đông chúng ta, từ lúc nào đến lượt phương Tây các ngươi xen vào!" Thông Thiên thấy vậy lập tức cũng cười lạnh một tiếng nói.

"Thông Thiên đạo huynh nói vậy là sai rồi, Thiên Đình thống ngự Tam giới, phương Tây chúng ta cũng là một phần của Hồng Hoang, cho nên Thiên Đình sao có thể phân biệt Đông Tây!" Chuẩn Đề lập tức cũng vội vàng mở miệng nói.

Về phần Nữ Oa và Hậu Thổ, thấy cảnh này, thì trực tiếp lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Khác với Tam Thanh và hai người phương Tây, Nữ Oa và Hậu Thổ không lập đại giáo, cho nên không coi trọng vị trí Thiên Đình.

Trong nhất thời, Tam Thanh và hai người phương Tây cũng tranh cãi đến mặt đỏ tía tai, hiển nhiên ai cũng không muốn buông tha cơ hội này.

Trong nhất thời, không khí trong sân cũng trở nên có chút vi diệu.

"Được rồi, yên lặng!" Thấy bộ dạng của mấy người, đáy mắt của Hồng Quân trên cao cũng lóe lên một tia thất vọng.

Nghe lời của Hồng Quân, mấy người cũng ngẩn ra, nhưng nhanh chóng cũng phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng.

Dù sao đây là đạo trường của Hồng Quân, không phải là nơi có thể tùy ý phóng túng.

"Ngươi có kiến nghị gì không?" Ánh mắt của Hồng Quân nhanh chóng cũng nhìn về phía Tần Hạo, không chút biểu cảm nói.

Nghe lời của Hồng Quân, trong nhất thời, ánh mắt của mấy người trong sân cũng đều nhìn về phía Tần Hạo.

Đặc biệt là Tam Thanh và hai người phương Tây, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên quang mang, không biết đang nghĩ gì.

"Ta làm Thiên Đế!" Nghe lời của Hồng Quân, Tần Hạo trực tiếp ngẩng đầu, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiên định.

Một cỗ đế hoàng khí xả ngã kỳ thùy (ngoài ta còn ai) cũng từ trên người Tần Hạo bộc phát ra.

Phải biết rằng Tần Hạo đã từng đảm nhiệm vị trí Thiên Đế của Thiên Đình ở thế giới trước đó hơn vạn năm, sự uy nghiêm của đế hoàng khí trên người có thể thấy rõ.

"Cái gì!?" "Không thể nào!?" "Không được!" Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt của mấy người Tam Thanh nhất thời cũng đại biến, vội vàng mở miệng nói.

Đùa gì vậy, mặc dù Thiên Đình được gọi là chúa tể Tam giới, nhưng với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân, bọn họ không thể nào thấy một Thiên Đình mạnh mẽ tồn tại, tuyệt đối không hy vọng thấy một Thiên Đình không nằm trong sự khống chế của mình.

Một Thiên Đế mạnh mẽ tuyệt đối không phù hợp với lợi ích của bọn họ, cho nên đối với việc Tần Hạo đảm nhiệm vị trí Thiên Đế, bọn họ tuyệt đối phản đối.

Nếu Tần Hạo một khi trở thành Thiên Đế của Thiên Đình, đối với họ tuyệt đối không phải là một tin tức tốt.

Những phương pháp để không chế Thiên Đình, phân chia khí vận Thiên Đình hiển nhiên sẽ không thể thực hiện được.

"Ồ?" Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Hồng Quân hiển nhiên cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Ông ta cũng không ngờ Tần Hạo lại có ý định với vị trí chủ nhân Thiên Đình.

Phải biết rằng chủ nhân Thiên Đình tuy là chúa tể Tam giới, nhưng thực tế Thiên Đình cũng là một nơi thị phi, rất dễ dính phải nhân quả.

Đối với tồn tại cấp bậc Đại La hoặc Chuẩn Thánh, vị trí chủ nhân Tam giới là một cơ duyên to lớn, nhưng đối với tồn tại như Tần Hạo, hiển nhiên không nhất định là vậy, nếu không, mấy người Tam Thanh cũng không thể nào tiến cử đệ tử của mình.

"Lý do!" Nhưng Hồng Quân nhanh chóng cũng khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

"Lý do sao?

Đơn giản, Nhân tộc hiện nay là nhân vật chính của trời đất, ta là tộc trưởng của Nhân tộc.

Thiên Đình chủ đạo Tam giới, như vậy, chủ nhân của Thiên Đình lẽ ra nên do Nhân tộc chúng ta đảm nhiệm!" Tần Hạo mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm chí tại tất đắc (quyết tâm phải có được).

"Lão sư, không được!" "Đúng vậy, lão sư, không thể để hắn trở thành Thiên Đế!" "Không sai, chủ nhân Thiên Đình quan hệ trọng đại, hắn không có tư cách thống ngự Tam giới!" Mấy người Tam Thanh thấy vậy, lập tức cũng vội vàng mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, hiển nhiên thực sự có chút sốt ruột.

"Lý do!" Thấy bộ dạng của mấy người, Hồng Quân lại mở miệng.

Nhưng trong lòng đối với mấy người hiển nhiên càng thêm thất vọng.

Sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, mấy người này đã mất đi tâm tiến thủ, toàn bộ tinh lực đều chuyển sang việc đấu đá lẫn nhau.

"…" Nghe lời của Hồng Quân, mấy người Tam Thanh cũng cứng họng.

Lý do?

Có thể có lý do gì?

Lẽ nào lại nói là không phù hợp với lợi ích của bọn họ?

Chương 276

Đùa gì vậy, phải biết rằng hiện tại Hồng Quân đã hợp thân với Thiên Đạo, Thiên Đạo chí công.

Trong mắt người khác, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cao cao tại thượng, nhưng trước mặt Thiên Đạo, hiển nhiên căn bản không đáng kể.

Đối với Hồng Quân, chỉ có lợi cho sự diễn hóa của Thiên Đạo mới là tiêu chuẩn của ông ta.

"Hai ngươi thì sao?

Có ý kiến gì không?" Sau đó, ánh mắt Hồng Quân cũng nhìn về phía Hậu Thổ và Nữ Oa, mở miệng nói.

"Ta đồng ý với quan điểm của Tần Hạo, Tần Hạo có thể làm Thiên Đế!" Hậu Thổ mở miệng nói.

"Ta không có ý kiến!" Nữ Oa cũng trực tiếp mở miệng nói, hiển nhiên cũng ủng hộ Tần Hạo trở thành Thiên Đế.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Bắt đầu từ hôm nay, Tần Hạo chính là Thiên Đế của Thiên Đình!

Thống ngự Tam giới!

Hy vọng ngươi có thể sớm ngày tái lập Thiên Đình, chỉnh đốn trật tự trời đất!" Giọng của Hồng Quân cũng lập tức truyền đến.

"Tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ!" Nghe lời của Hồng Quân, Tần Hạo lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

Cùng lúc đó, hắn chỉ cảm giác một cỗ khí vận mênh mông cũng trong nháy mắt bao phủ lên thân thể mình.

Hiển nhiên đó là khí vận thuộc về chủ nhân Thiên Đình.

Vốn dĩ sau khi Nhân tộc đại hưng, bình cảnh tu vi của hắn đã lỏng ra, lúc này lại có một cảm giác muốn đột phá, một cỗ khí tức mênh mông cũng từ trên người hắn lan tỏa ra.

Cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, Hồng Quân cũng từ từ gật đầu.

Ở một bên khác, sắc mặt của mấy người Tam Thanh lại trở nên càng thêm khó coi.

Vốn dĩ Tần Hạo đã rất khó đối phó, bây giờ nếu Tần Hạo lại đột phá, có thể tưởng tượng được sẽ đáng sợ đến mức nào.

Trong nhất thời, sắc mặt của họ cũng trở nên vô cùng âm trầm.

"Đây là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hoàn Vũ Kính, trên có thể quan sát ba mươi ba tầng trời, dưới có thể dò xét Cửu U.

Ngoài ra còn có Càn Khôn Đỉnh, cùng ban cho ngươi đi, dùng để trấn áp khí vận Thiên Đình!" Nói xong, chỉ thấy Hồng Quân lật tay, một chiếc gương màu vàng kim và một chiếc đỉnh nhỏ ba chân cũng trực tiếp hiện ra, rơi xuống trước mặt Tần Hạo.

"Cái gì!?" Nghe lời của Hồng Quân, sắc mặt của mấy người Tam Thanh lại một lần nữa thay đổi.

Đặc biệt là hai người phương Tây, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm Tần Hạo, đáy mắt tràn ngập sự đố kỵ nồng đậm.

Nếu chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có lẽ họ còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng Càn Khôn Đỉnh lại là Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn khác hẳn.

Tần Hạo lúc này trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ Hồng Quân lại lấy ra thứ này.

Hoàn Vũ Kính theo hắn thấy, chắc là Hạo Thiên Kính, chỉ là đổi một cái tên khác mà thôi.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh là Tiên Thiên Chí Bảo, bây giờ cũng cho hắn, hiển nhiên có chút khiến hắn bất ngờ.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Sau đó Tần Hạo nhanh chóng cũng phản ứng lại, vội vàng mở miệng nói.

"Ừm, ngoài ra còn có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Nhâm Thủy Bàn Đào, cũng cùng cho ngươi đi!

Hy vọng ngươi có thể thực sự tạo phúc cho chúng sinh Tam giới!

Đừng để bần đạo thất vọng!" Giọng của Hồng Quân lại một lần nữa truyền đến.

"Tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ!" Lại được tặng thêm Bàn Đào Linh Căn, tâm tình của Tần Hạo lúc này tự nhiên rất tốt.

Trên người hắn tuy có Hoàng Trung Lý loại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn này, nhưng sản lượng thực sự quá thấp.

Ngược lại, Bàn Đào Linh Căn hiển nhiên lại khác, đây là linh căn có sản lượng cao thực sự.

"Được rồi, chuyện ở đây đã xong, các ngươi tự đi đi!" Sau đó giọng của Hồng Quân cũng trực tiếp truyền đến.

"Vâng, lão sư / Đạo Tổ!

Chúng con xin cáo lui!" Mọi người thấy vậy, lập tức cũng cung kính hành lễ, sau đó trực tiếp rời đi.

"Hừ!" Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, mấy người Tam Thanh sắc mặt âm u liếc Tần Hạo một cái, trong ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng nồng đậm.

Nhưng chuyện này căn bản không thể thay đổi, lập tức cũng hừ

lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp rời đi.

"Tần Hạo đạo hữu, nếu có nhu cầu gì, cứ việc mở lời, chỉ cần ta có thể giúp được, tuyệt đối sẽ không từ chối!" Sau khi Tam Thanh rời đi, Nữ Oa cũng trực tiếp lên tiếng.

Hiện tại mấy người họ hiển nhiên đã trở thành đồng minh, với tư cách là Thánh Mẫu của Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc càng cường đại, lợi ích của nàng cũng càng lớn, tự nhiên sẽ không kéo chân Tần Hạo.

"Được!

Đến lúc đó ta sẽ không khách khí đâu!" Tần Hạo trực tiếp đáp lời.

"Tần Hạo, ta về trước đây!" Hậu Thổ cũng nói thẳng.

"Ừm!" Tần Hạo gật đầu, sau đó ba người thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang.

Sau khi trở về Hồng Hoang, Tần Hạo cũng không vội đến Thiên Đình mà quay lại Thánh địa Nhân tộc một lần nữa, bởi vì hắn cảm giác tu vi của mình sắp đạt đến cực hạn, có chút không áp chế nổi nữa, mắt thấy sắp đột phá, hắn chuẩn bị bế quan đột phá tu vi trước rồi nói sau.

"Hy vọng sẽ không làm ta thất vọng!" Trong không gian đạo trường, Tần Hạo nhìn viên châu màu xám tro tỏa ra khí tức Hỗn Độn trước mặt, đáy mắt cũng lóe lên một tia mong đợi.

Viên châu màu xám này không phải vật gì khác, chính là Hỗn Độn Châu mà hắn rút trúng lúc trước.

Chương 277

Thực tế, nếu Tần Hạo muốn, hắn có thể lập tức đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện tại tam thi đã chém hết, chỉ cần hợp nhất tam thi là có thể một bước đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng hiển nhiên Tần Hạo sẽ không dùng phương pháp này, hắn đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, con đường hắn đi là dĩ lực chứng đạo.

Tuy rằng Hồng Hoang thiên địa ngày nay không giống với Hỗn Độn thiên địa thuở sơ khai, trong Hỗn Độn khi xưa chỉ có Đại Đạo, Thiên Đạo chưa hiện, dĩ lực chứng đạo có thể trực tiếp đột phá thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Ngày nay Hồng Hoang thiên địa do Thiên Đạo chưởng khống, muốn một bước chứng Đại Đạo hiển nhiên là không thể, chỉ có thể chứng Thiên Đạo trước, sau đó mới chứng Đại Đạo.

Vì vậy Tần Hạo không dùng tam thi hợp nhất để chứng đạo, bởi vì tam thi hợp nhất tuy có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng không có Hồng Mông Tử Khí, căn bản không thể ký thác nguyên thần vào hư không để chứng Thiên Đạo.

Nhưng dĩ lực chứng đạo thì khác, có thể dùng pháp lực vô thượng trực tiếp phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo, sau đó cưỡng ép ký thác nguyên thần vào hư không, căn bản không cần Hồng Mông Tử Khí.

Phải biết rằng, ngoài một luồng Hồng Mông Tử Khí đã độn đi, những luồng Hồng Mông Tử Khí còn lại tuy đóng vai trò cầu nối giữa Thánh Nhân và Thiên Đạo, nhưng đồng thời cũng là một gông cùm mà Thiên Đạo đặt lên Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ bị Thiên Đạo chế ước.

Nhưng nếu Tần Hạo trực tiếp phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo, như vậy chỉ cần không nghịch thiên, hắn căn bản không cần lo lắng bị Thiên Đạo phản chế.

Ngay lập tức, Tần Hạo ý niệm khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo liền tiến vào không gian bên trong Hỗn Độn Châu.

Bên trong Hỗn Độn Châu là một không gian Hỗn Độn, nhưng so với không gian Hỗn Độn thật sự, không gian Hỗn Độn bên trong Hỗn Độn Châu hiển nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, căn bản không có những luồng khí Hỗn Độn cuồng bạo kia.

Tần Hạo chuẩn bị dĩ lực chứng Thiên Đạo, mà phương pháp đơn giản nhất của dĩ lực chứng đạo tự nhiên là khai thiên, Hỗn Độn Châu trong tay hắn hiển nhiên là bảo vật thích hợp nhất để khai thiên.

Trong Hỗn Độn Châu, thân hình Tần Hạo ngạo nghễ đứng giữa hư không hỗn độn, hai mắt nhắm nghiền, một luồng khí tức huyền diệu từ trên người hắn tỏa ra.

Lúc này, tâm thần hắn hoàn toàn tiến vào một trạng thái huyền diệu, trong đầu không ngừng diễn lại cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên năm xưa.

Cùng với đó, khí tức trên người hắn cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Giờ khắc này, Tần Hạo cũng không còn áp chế khí tức trên người nữa, gần như trong nháy mắt, khí thế của cả người đã tăng lên đến cực hạn Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Chính là lúc này!” Bất thình lình, Tần Hạo hai mắt đột nhiên mở ra, Thí Thần Thương trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng khí tức khủng bố mênh mông cũng bộc phát ra trong nháy mắt.

“Hỗn Độn Cửu Chuyển!” “Khai Thiên Cửu Thức!

Mở ra cho ta!" Ngay sau đó, bí pháp tức thời vận chuyển, khí tức trên người hắn lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng, trực tiếp vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thí Thần Thương trong tay hắn cũng mang theo một quỹ đạo huyền diệu, trực tiếp vạch một đường về phía luồng khí Hỗn Độn trước mặt.

Trong khoảnh khắc, không gian Hỗn Độn vốn yên tĩnh bỗng trở nên vô cùng cuồng bạo, không gian xung quanh kịch liệt vặn vẹo, sau đó một vết nứt khủng bố hiện ra.

Địa, hỏa, phong, thủy cũng điên cuồng cuộn trào, một thiên địa hoàn toàn mới cũng hiện ra, thanh khí và trọc khí bắt đầu không ngừng phân ly.

Cùng lúc đó, theo quỹ đạo của Thí Thần Thương không ngừng kéo dài, phạm vi không gian cũng ngày càng lớn, Hỗn Độn vô biên bị Thí Thần Thương nghiền nát.

Một luồng khí tức huyền diệu đến khó tả từ trên người Tần Hạo tỏa ra, lúc này hắn đã tiến vào một trạng thái vô cùng huyền diệu.

Giờ khắc này, hắn cảm giác như thể đã hoàn toàn hòa hợp với thiên địa đại đạo, mỗi cử chỉ đều mang theo một đạo vận khó lường.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Trong nháy mắt, chín chín tám mươi mốt ngày đã trôi qua.

"Ông ông ông..." Vào lúc này, động tác của Tần Hạo đột nhiên dừng lại, cả người cũng chấn động mạnh, ánh mắt lập tức nhìn vào một phương thiên địa trước mặt.

"Đã đến cực hạn rồi sao?" Thấy cảnh này, Tần Hạo lẩm bẩm.

Lúc này hắn đã cảm ứng được, phương thiên địa này đã đạt đến cực hạn mà nó có thể chịu đựng.

Mặc dù nếu hắn muốn, vẫn có thể tiếp tục mở rộng, nhưng như vậy sẽ khiến phương thiên địa này trở nên vô cùng bất ổn, thậm chí có khả năng sụp đổ.

Nếu như vậy, hiển nhiên có khả năng sẽ công cốc.

Lúc này trong phương thiên địa, địa, hỏa, phong, thủy vẫn đang điên cuồng cuộn trào, xung quanh phôi thai thiên địa, luồng khí Hỗn Độn vô biên cũng bắt đầu điên cuồng va chạm, dường như muốn phá hủy phương thiên địa này, cả thiên địa cũng kịch liệt rung chuyển, hiển nhiên cả thiên địa vẫn chưa hoàn toàn ổn định.

"Hừ!" Thấy cảnh này, Tần Hạo lập tức hừ lạnh một tiếng, lật tay, năm cây côn tỏa ra khí tức khủng bố vô cùng hiện ra.

Sau đó năm cây côn tỏa sáng rực rỡ trong hư không, hóa thành năm luồng sáng, trong nháy mắt đã đến bốn cực và trung tâm.

Ngay sau đó, năm cây trường côn cũng đón gió mà lớn, chỉ một lát sau đã hóa thành năm cây cột chống trời khủng bố, cùng với đó năm hư ảnh cũng hiện ra từ trong năm cây thiên trụ.

Năm hư ảnh không phải ai khác, chính là hư ảnh của Ngũ phương Thánh thú.

Năm cây cột chống trời này là vật chống trời mà Tần Hạo đổi từ Công Đức Thương Thành, mỗi cây đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu tổ hợp lại thì là một bộ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao hắn cũng không phải Bàn Cổ, không thể dùng thân thể chống trời, nên Tần Hạo đã sớm chuẩn bị vật chống trời.

Có năm cây thiên trụ chống đỡ, thiên địa vốn không ngừng rung

chuyển cũng lập tức ổn định lại.

Năm hư ảnh Thánh thú cũng hiện ra trong hư không, hoàn toàn bao phủ cả thiên địa.

Nhưng mặc dù có năm cây thiên trụ chống đỡ, phương thiên địa này sẽ không sụp đổ, nhưng hiển nhiên vẫn còn xa mới đủ.

Chỉ như vậy, một phương thiên địa hiển nhiên vẫn chưa hoàn thiện.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Ngay sau đó, Tần Hạo lật tay, vô số Tinh Thần Phiên cũng hiện ra trong nháy mắt, sau đó trực tiếp chìm vào hư không, cuối cùng hóa thành từng đạo hư ảnh tinh thần, cuối cùng hóa thành một phương Thái Cổ tinh không, hoàn toàn bao phủ cả hư không thiên địa, trực tiếp hóa thành một phương Thái Cổ tinh không.

Tinh Thần Phiên chính là thứ Tần Hạo lấy được từ Yêu tộc.

Sau đại chiến Vu Yêu, gần như tám thành tài sản của Yêu tộc đều rơi vào tay Tần Hạo, bộ Tinh Thần Phiên này tự nhiên cũng bị Tần Hạo lấy được.

Tinh Thần Phiên đã được Tần Hạo luyện lại, uy năng đã mạnh hơn trước không ít.

Cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp hóa thành tinh không của cả phương thiên địa này.

Theo đại trận vận chuyển, Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn không ngừng được chuyển hóa thành tinh thần chi lực, sau đó dung nhập vào phương thiên địa này.

Trong khoảnh khắc tinh không hiện ra, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí tức huyền diệu đến khó tả bao phủ phương thiên địa.

Chương 278

Khí tức này Tần Hạo vô cùng quen thuộc, chính là dao động của Thiên Đạo.

Nhưng khác với Thiên Đạo của Hồng Hoang thiên địa, Thiên Đạo này so với Thiên Đạo của Hồng Hoang thiên địa, bất luận là khí tức hay độ huyền diệu đều kém xa, đây chính là Thiên Đạo hoàn toàn mới do phương thiên địa hoàn toàn mới mà Tần Hạo khai tịch ra diễn sinh.

"Thiên Đạo hiện!

Tạo hóa sinh!

Thiên địa thành!" Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Ngay sau đó, thần niệm khủng bố tức thời dung nhập vào phương thiên địa, sau đó gần như trong nháy mắt đã dung hợp hoàn toàn nguyên thần với Thiên Đạo của phương thiên địa này.

Giờ khắc này, nguyên thần của Tần Hạo đã hóa thành Thiên Đạo của phương thiên địa này, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu cũng dâng lên trong lòng hắn.

"Ông ông ông!" Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc thần niệm của Tần Hạo dung hợp với Thiên Đạo mới sinh, cả người hắn cũng chấn động mạnh.

Một cảm giác huyền diệu không thể diễn tả dâng lên từ đáy lòng, cùng với đó nguyên thần của cả người như được thăng hoa, gần như trong nháy mắt đã bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, vô số lĩnh ngộ cũng dâng lên từ đáy lòng.

Ngay sau đó, Ngộ Đạo Thiên Bi trong không gian đạo trường của Tần Hạo cũng đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt đã dung hợp

hoàn toàn nguyên thần của Tần Hạo vào trong đó, pháp tắc thiên địa vô biên không ngừng diễn hóa.

Lúc này, cảnh giới tâm thần của Tần Hạo cũng bắt đầu tăng vọt với tốc độ vô cùng khủng bố.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên!

Cuối cùng, cảnh giới tâm thần của Tần Hạo tăng lên đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên đỉnh phong mới dừng lại.

Ngay sau đó, khí tức trên người Tần Hạo cũng đồng thời phá vỡ một loại xiềng xích nào đó, công pháp Hỗn Độn Cửu Chuyển cũng bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn của chuyển thứ sáu, bước vào cảnh giới của chuyển thứ bảy.

Tu vi của hắn cũng từ Chuẩn Thánh đỉnh phong ban đầu, thuận lợi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Độn Cửu Chuyển đệ thất chuyển, cũng có một số khác biệt so với trước đây, không còn phân chia theo sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ nữa, mà giống như cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được chia thành cửu trọng.

Lần này Tần Hạo khai tịch ra một phương thế giới, nguyên thần hóa thành Thiên Đạo, có thể nói là nhận được sự hỗ trợ pháp lực của cả một thế giới.

Dưới sự chống đỡ của pháp lực bành trướng khủng bố, tốc độ vận chuyển của Hỗn Độn Cửu Chuyển cũng tăng vọt điên cuồng, khí

tức trên người hắn cũng như ngồi tên lửa bắt đầu tăng vọt.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên...

"Ầm!" Không biết qua bao lâu, thân thể Tần Hạo chấn động mạnh, một luồng khí tức tuyệt thế vô song khủng bố cũng bộc phát trong nháy mắt.

Tu vi của cả người hắn trực tiếp đột phá cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, khí tức trên người Tần Hạo cũng lập tức bình ổn lại.

Tuy rằng Tần Hạo khai tịch ra một phương thế giới, nhận được sự hỗ trợ pháp lực của một phương thế giới, nhưng phương thiên địa mà hắn khai tịch ra so với Hồng Hoang mà Bàn Cổ khai tịch ra hiển nhiên có sự khác biệt một trời một vực.

Nếu phân chia theo thế giới, phương thiên địa mà hắn khai tịch ra nhiều nhất cũng chỉ là một phương Trung Thiên thế giới mà thôi.

Trung Thiên thế giới và Đại Thiên thế giới tuy chỉ chênh lệch một cấp, nhưng sự khác biệt giữa chúng như mây với bùn, căn bản không cùng một đẳng cấp, sự khác biệt đó giống như giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, thậm chí còn khủng bố hơn.

"Hỗn Độn Cửu Chuyển!

Chuyển cho ta!" Ngay sau đó, trong mắt Tần Hạo tinh quang lóe lên, tức thời vận chuyển bí pháp.

Lần này sau khi đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn trực tiếp phát động Hỗn Nguyên tam chuyển, chiến lực của cả

người trong nháy mắt tăng vọt ba mươi sáu lần.

Thí Thần Thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt hóa thành một luồng khí tức tuyệt thế vô song khủng bố, mang theo một khí thế dũng mãnh vô tiền khoáng hậu, trực tiếp đánh về phía gông cùm của Thiên Đạo.

Bây giờ chỉ còn thiếu bước cuối cùng là phương thiên địa này có thể hoàn thành triệt để, đó chính là phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo.

Chỉ có như vậy nguyên thần mới có thể ký thác vào hư không, phương thiên địa này mới có thể trở thành thế giới thật sự, nếu không, phương thiên địa này chỉ có thể là một không gian khổng lồ mà thôi, sự diễn hóa của Thiên Đạo sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Giờ khắc này, Tần Hạo trực tiếp nâng tinh khí thần lên đến cực hạn, một ý chí vô địch cũng từ trên người hắn bộc phát ra, trong khoảnh khắc hung hăng đánh lên gông cùm của Thiên Đạo.

"Ầm ầm ầm ầm ầm..." Một loạt tiếng nổ trầm thấp khủng bố vang lên.

"Rắc!" Sau khi oanh kích đủ chín lần, cuối cùng, trong cõi u minh, một tiếng vang giòn tan cũng truyền đến, như thể có thứ gì đó đã vỡ vụn.

Tần Hạo thấy vậy, không dám có chút do dự, trong nháy mắt đã đánh dấu ấn nguyên thần vào trong hư không Thiên Đạo.

Trong sát na, cả người Tần Hạo cũng chấn động mạnh, sau đó một luồng khí tức càng huyền diệu hơn dâng lên từ đáy lòng.

Tâm thần của cả người như đã hoàn toàn dung hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo, cảnh giới tâm thần cũng lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Mặc dù còn kém một chút mới đột phá cảnh giới nguyên thần Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ diễn hóa Thiên Đạo trong phương thiên địa của Hỗn Độn Châu đã tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Trong khoảnh khắc Tần Hạo ký thác nguyên thần vào hư không, cũng có nghĩa là Tần Hạo đã triệt để đạt được Thánh vị Thiên Đạo.

Trong nhất thời, trong thiên địa mới sinh, hoa trời rơi lả tả, đất vọt sen vàng.

Trong hư không, mây vàng công đức vô biên cũng điên cuồng cuộn trào, trực tiếp bao phủ quanh người Tần Hạo.

Cùng lúc đó, trên không trung của mây vàng công đức, một mảng Huyền Hoàng chi khí cũng không ngừng cuồn cuộn.

"Công đức và Huyền Hoàng chi khí!?" Thấy cảnh này, mắt Tần Hạo cũng trợn tròn, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Ngay sau đó, không chút do dự, từ giữa mi tâm hắn, một tòa tháp nhỏ màu vàng bay ra, chính là Huyền Hoàng Công Đức Tháp.

Huyền Hoàng chi khí và công đức vô biên cũng trực tiếp dung nhập vào Huyền Hoàng Công Đức Tháp.

Chương 279

Lúc trước ở Già Thiên thế giới, sau khi dung hợp Huyền Hoàng chi khí và Huyền Hoàng chi căn, Huyền Hoàng Công Đức Tháp đã trực tiếp đạt đến trình độ Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Lúc này, cùng với sự dung nhập của công đức và Huyền Hoàng chi khí vô tận, khí tức của Huyền Hoàng Công Đức Tháp cũng lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng, một luồng khí tức cổ xưa khủng bố bàng bạc cũng điên cuồng cuộn trào.

Ngoài Huyền Hoàng Công Đức Tháp, Tần Hạo phát hiện, Thí Thần Thương trong tay hắn lúc này dường như cũng đang xảy ra một loại lột xác nào đó, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu bao phủ trên Thí Thần Thương, dường như đang trải qua quá trình lột xác.

Ở một nơi khác, trong khoảnh khắc Tần Hạo ký thác nguyên thần vào hư không, tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân hiển nhiên đều sinh ra một loại cảm ứng.

"Cái gì!?" "Không thể nào!?

Chứng đạo rồi, không thể nào!" "Không sử dụng Hồng Mông Tử Khí, trực tiếp phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo, thực lực của hắn sao có thể mạnh như vậy!" "Khốn kiếp, sao lại như vậy!" Sau khi nhận được tin tức này, sắc mặt của Tam Thanh mấy người cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ngay cả Lão Tử luôn đề cao thanh tịnh vô vi, lúc này khuôn mặt cũng trở nên vô cùng âm trầm, hiển nhiên tâm trạng rất không tốt.

Phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề hiển nhiên là lớn nhất, hiển nhiên bọn họ căn bản không tin vào kết quả này.

Lúc trước tuy thực lực của Tần Hạo mạnh, nhưng chung quy vẫn không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, với thủ đoạn của bọn họ, muốn tính kế Tần Hạo cũng không quá khó.

Nhưng bây giờ, đối phương cũng đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, như vậy muốn tính kế đối phương nữa, hiển nhiên không còn đơn giản như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

Cùng lúc đó, trong lòng mấy người cũng sinh ra một cảm giác cấp bách.

Vốn dĩ Tần Hạo đã rất khó đối phó, bây giờ sau khi chứng đạo, có thể tưởng tượng hắn sẽ trở nên khủng bố đến mức nào.

Ngược lại, Nữ Oa và Hậu Thổ hai người trong khoảnh khắc cảm ứng được Tần Hạo chứng đạo, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Tần Hạo là minh hữu của họ, thực lực của Tần Hạo càng mạnh, đối với họ hiển nhiên càng có lợi.

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc trước thực lực của Tần Hạo, đặc biệt là Hậu Thổ.

Cho dù đã dung hợp nguyên thần và tinh huyết của Bàn Cổ, nhưng nàng phát hiện, mình vẫn không thể phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo, mà Tần Hạo lại có thể dễ dàng làm được, sự kinh hãi trong lòng có thể biết được, hiển nhiên nàng rất rõ ràng, thực lực của Tần Hạo lúc này e rằng đã vượt qua mình.

Đối với phản ứng của các Thánh, Tần Hạo không biết, lúc này tâm thần của hắn hoàn toàn bị hai kiện pháp bảo trước mắt thu hút.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

"Ông ông ông..." Vào lúc này, cùng với luồng Huyền Hoàng chi khí và mây vàng công đức cuối cùng dung nhập vào Huyền Hoàng Công Đức Tháp, một luồng hào quang khủng bố ngút trời cũng bộc phát

trong nháy mắt, đạo văn huyền diệu vô biên cũng điên cuồng diễn hóa.

Sau đó dưới ánh mắt của hắn, hắn phát hiện, Huyền Hoàng Công Đức Tháp vốn ba mươi ba tầng lại một lần nữa 'sinh trưởng', số tầng của thân tháp ngày càng nhiều, cuối cùng trực tiếp hóa thành một tòa cự tháp chín chín tám mươi mốt tầng chống trời.

Giờ khắc này, Huyền Hoàng Công Đức Tháp như đã đột phá một loại xiềng xích nào đó, một luồng khí tức mênh mông vô biên cũng bộc phát trong nháy mắt.

Giờ khắc này, khí tức của Huyền Hoàng Công Đức Tháp so với trước đây đã tăng lên gấp trăm lần không chỉ, triệt để hoàn thành lột xác, trực tiếp từ Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo ban đầu tăng lên đến trình độ Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Cùng lúc đó, ở bên kia, khí tức trên Thí Thần Thương cũng bộc phát trong nháy mắt, hiển nhiên cũng đã hoàn thành lột xác.

Một luồng quang mang màu máu khủng bố ngút trời bộc phát, sát khí và hung sát khí vô biên cũng bộc phát ra từ trên đó, khí tức so với trước đây cũng mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ.

Rõ ràng nó cũng đã trực tiếp đột phá xiềng xích của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp đạt đến trình độ Tiên Thiên Chí Bảo.

"Khí tức này...

Khai Thiên Chí Bảo, Thí Thần Thương đã nhiễm khí tức khai thiên!?

Trở thành Khai Thiên Chí Bảo!?" Mắt Tần Hạo lúc này cũng trợn tròn, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động nồng đậm, ngay sau đó là vẻ vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng Tiên Thiên Chí Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo cũng có sự khác biệt, Khai Thiên Chí Bảo hiển nhiên là tồn tại đỉnh cao nhất

trong số đó.

Ví dụ như ba kiện Khai Thiên Chí Bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, tuy cũng là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng uy năng thực sự mạnh hơn nhiều so với Tiên Thiên Chí Bảo thông thường.

Tần Hạo lúc này phát hiện, trên thân Thí Thần Thương cũng đã có khí tức khai thiên giống như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Sát phạt chi lực so với trước đây mạnh hơn gấp trăm lần.

"Không tệ, không tệ, không ngờ lần này lại có thu hoạch như vậy!" Tần Hạo nhìn hai kiện pháp bảo trong hư không, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Huyền Hoàng Công Đức Tháp vốn là phòng ngự chí bảo đỉnh cao của Hồng Hoang, nay trở thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, theo Tần Hạo thấy, lực phòng ngự của Huyền Hoàng Công Đức Tháp hiện nay có thể nói là quán tuyệt cả Hồng Hoang, ngay cả Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng có phần không bằng, có thể xưng là phòng ngự chí bảo mạnh nhất.

Còn Thí Thần Thương thì không cần phải nói, sau khi thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo, điểm rõ ràng nhất chính là sát phạt chi lực tăng vọt gấp trăm lần không chỉ, uy năng so với trước đây đã tăng lên quá nhiều.

Bây giờ có Thí Thần Thương, thủ đoạn công phạt của hắn so với trước đây mạnh hơn không chỉ một chút.

Cùng lúc đó, sau khi chứng đạo, cảm giác cấp bách trong lòng Tần Hạo cũng lập tức tiêu tan không ít.

Bây giờ hắn đã thực sự trở thành tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, có thể nói rằng hiện tại, trong cả Hồng Hoang, ngoài Hồng

Quân ra, căn bản không có ai có thể thắng được Tần Hạo.

"Đinh!

Ký chủ chứng đạo thành Thánh, hệ thống Tối Cường Công Đức thăng cấp!

Thời gian thăng cấp: ba năm!" Vào lúc này, trong đầu Tần Hạo cũng vang lên một giọng nói.

"Ồ?

Hệ thống thăng cấp?

Cần thời gian lâu như vậy sao!?" Nghe thấy thông báo của hệ thống, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ký chủ đã hoàn thành giai đoạn hướng dẫn tân thủ, sau khi thăng cấp sẽ giải khóa tất cả các chức năng, kính mong chờ đợi!" Giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần nữa, sau đó không còn động tĩnh gì, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái thăng cấp.

"Không biết lần này hệ thống thăng cấp xong sẽ có biến hóa gì!" Tần Hạo không nhịn được thầm nghĩ trong lòng, trong lòng cũng không khỏi có chút mong đợi.

"Cũng gần xong rồi, đã đến lúc ra ngoài xem sao, đã đến lúc tái lập Thiên Đình thuộc về Nhân tộc của ta!" Tần Hạo cũng lẩm bẩm, sau đó ý niệm khẽ động, cả người trực tiếp rời khỏi không gian Hỗn Độn Châu, sau đó Hỗn Độn Châu cũng hóa thành một luồng sáng chui vào đan điền của Tần Hạo.

Sau đó, Tần Hạo lại một lần nữa triệu tập tất cả các cao tầng của Nhân tộc.

"Tộc trưởng, không biết ngài tìm chúng ta có phân phó gì?" Ánh mắt của Toại Nhân Thị mấy người cũng đổ dồn vào Tần Hạo, trên

mặt lộ ra vẻ kính trọng.

Chương 280

"Hả?

Tộc trưởng, tu vi của ngài?

Tộc trưởng đã bước ra bước đó rồi sao?" Lúc này, Huyền Vũ ở bên cạnh đột nhiên như cảm ứng được gì đó, thân thể chấn động mạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Huyền Vũ là tồn tại mạnh nhất trong số những người có mặt, ngoài Tần Hạo ra, hiển nhiên đã phát hiện ra sự thay đổi khí tức trên người Tần Hạo.

Mặc dù Tần Hạo đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng vì chứng đạo trong Hỗn Độn Châu, nên ngoài mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân ra, những người khác căn bản không biết tin tức Tần Hạo chứng đạo.

"Ừm, ta đã chứng đạo!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Thật sao!?

Thật tốt quá rồi!" "Tộc trưởng thành Thánh, thật sự quá tốt!" "Quả nhiên không hổ là bệ hạ, dễ dàng như vậy đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" Mọi người sau khi nghe lời Tần Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Phải biết rằng thực lực của Tần Hạo càng mạnh, đối với họ lợi ích hiển nhiên càng nhiều, lúc này sau khi nghe tin này, sự hưng phấn trong lòng có thể biết được.

"Chúc mừng tộc trưởng/bệ hạ thành Hỗn Nguyên!

Vĩnh thế bất hủ!" Ngay sau đó mọi người cũng nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng lên tiếng.

“Được rồi, đều không cần đa lễ, lần này tìm các ngươi đến là có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố!” Tần Hạo lên tiếng.

“Không biết ca ca có chuyện gì?” Ánh mắt của Nữ Đế cũng đổ dồn vào Tần Hạo.

“Trước đây ta đã đến Tử Tiêu Cung, diện kiến Đạo Tổ, hiện nay ta đã được Đạo Tổ sắc phong làm Thiên Đế của Thiên Đình!” Tần Hạo nói.

“Thiên Đình?

Thiên Đế!?” Nghe tin này, trên mặt Toại Nhân Thị đám người đều lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh, đáy mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ đến tin tức này.

Nhưng Nữ Đế và Diệp Phàm đám người có mặt lại không quá ngạc nhiên, bởi vì theo họ thấy, Tần Hạo trở thành Thiên Đế là danh chính ngôn thuận.

Dù sao ở Già Thiên thế giới ban đầu, Tần Hạo chính là Thiên Đế, nên ở phương thiên địa này thống ngự Thiên Đình cũng không phải chuyện gì quá lạ.

“Chúc mừng bệ hạ!” Diệp Phàm mấy người nhanh chóng hoàn hồn, mặt đầy kích động nói.

Đồng thời hiển nhiên cũng ý thức được, Tần Hạo đã trở thành Thiên Đế, vậy thì hiển nhiên họ cũng nhất định sẽ theo Tần Hạo cùng tiến vào Thiên Đình.

Mặc dù với thực lực của Hồng Hoang thiên địa hiện nay, không thể nào chiếm giữ vị trí quan trọng trong Thiên Đình như ở Già Thiên thế giới, nhưng chỉ cần có thể gia nhập Thiên Đình, hiển nhiên họ căn bản không quan tâm những điều đó.

“Không biết bệ hạ chuẩn bị làm gì?” Toại Nhân Thị mấy người

cũng lên tiếng, lúc này xưng hô với Tần Hạo cũng đã trực tiếp biến thành Thiên Đế bệ hạ.

"Hiện nay Hồng Hoang thiên địa sơ định, uy hiếp của Vu Yêu hai tộc đã giảm đi rất nhiều, nên ta chuẩn bị đưa một số cao thủ của Nhân tộc vào Thiên Đình!" Tần Hạo nói.

"Vậy Nhân tộc thì sao?

Tuy rằng Vu Yêu hai tộc hiện nay thực lực đã giảm mạnh, nhưng chung quy vẫn còn không ít tàn dư, nếu không có cao thủ bảo vệ, e rằng sẽ..." Toại Nhân Thị không nhịn được lên tiếng.

"Yên tâm, trẫm trong lòng có tính toán, tự nhiên không thể mang tất cả mọi người đi, hơn nữa, đợi sau khi Thiên Đình thành lập, chuyện đầu tiên chính là thanh trừng tam giới, nếu có kẻ nào dám ra tay, Thiên Đình tự nhiên sẽ không tha!" Tần Hạo lên tiếng, đáy mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đối với những tàn dư Yêu tộc đã ra tay với Nhân tộc, Tần Hạo căn bản không có ý định bỏ qua.

"Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Huyền Đô, Huyền Thiên, Huyền Tâm!" Ánh mắt Tần Hạo rơi vào sáu vị tộc lão Nhân tộc phía trước.

"Có mặt!" Sáu người thân thể chấn động, trực tiếp tiến lên một bước, đến trước mặt Tần Hạo.

"Trẫm quyết định để sáu người các ngươi ở lại thánh địa, và để hai mươi bảy vị Thánh Điện hộ pháp (hai mươi bảy Đại La Kim Tiên đã dùng Hoàng Trung Lý) hỗ trợ các ngươi, bảo vệ Nhân tộc, các ngươi có bằng lòng không?" Tần Hạo lên tiếng.

Mặc dù Tần Hạo đã trở thành Thiên Đế, nhưng hắn cũng không rút hết các cường giả của Nhân tộc đi, hắn rất rõ ràng, Nhân tộc là căn cơ

của hắn, Nhân tộc tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

"Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ, nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng!" Toại Nhân Thị mấy người vội vàng lên tiếng, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kiên định.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Nhân tộc, Tần Hạo cũng trực tiếp mang theo những người cốt cán còn lại rời khỏi Nhân tộc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đám người liền trực tiếp xuất hiện tại Thiên Đình.

"..." Nhưng khi mọi người nhìn thấy Thiên Đình như một đống phế tích trước mắt, ai nấy đều có chút ngơ ngác nhìn nhau.

"Bệ hạ, làm sao đây?" Ánh mắt của Diệp Phàm cũng đổ dồn vào Tần Hạo.

"Không sao, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!" Tần Hạo lắc đầu nói, lập tức cũng không chút do dự, trong khoảnh khắc, thần niệm trực tiếp bao phủ toàn bộ Thiên Đình.

Sau đó hai tay kết ấn, từng đạo vận huyền diệu tức thời bao phủ toàn bộ Thiên Đình, một luồng lực tạo hóa huyền diệu cổ xưa tràn ngập trong đó.

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, vạn vật trong Thiên Đình vốn như một đống phế tích bắt đầu hồi sinh, những lầu son gác ngọc vốn sụp đổ cũng một lần nữa khôi phục.

Chỉ chưa đầy một nén hương, chỉ thấy Thiên Đình vốn như một đống phế tích lại một lần nữa trở nên lộng lẫy, từng tòa cung điện nguy nga tráng lệ cũng hiện ra, cả Thiên Đình cũng triệt để khôi phục.

Vì Tần Hạo ra tay, Thiên Đình lúc này trông còn nguy nga tráng lệ hơn cả Thiên Đình của Yêu tộc trước đây.

“Ông!” Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, thân hình khẽ động, trực tiếp đến hướng hậu hoa viên của Thiên Đình.

Chỉ tay một cái, một cái ao khổng lồ hiện ra trong nháy mắt, một luồng sinh mệnh khí tức vô cùng nồng đậm cũng tỏa ra từ trên mặt nước, nước ao không phải thứ gì khác, chính là Tam Quang Thần Thủy, là thứ Tần Hạo lấy ra từ không gian đạo trường.

Mặc dù hệ thống đang thăng cấp, nhưng những thứ trong không gian đạo trường Tần Hạo vẫn có thể dùng được.

“...Tam Quang Thần Thủy!” Những người bên cạnh Tần Hạo sau khi thấy cả một ao Tam Quang Thần Thủy, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

Cùng lúc đó, sau khi làm xong tất cả, Tần Hạo lại một lần nữa đưa tay ra, từng gốc cây đào cũng hiện ra trong nháy mắt, chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào.

Khác với những Tiên Thiên Linh Căn khác, Bàn Đào không phải một gốc, mà là một vườn, được chia thành loại ba ngàn năm, sáu ngàn năm và chín ngàn năm.

Loại chín ngàn năm chỉ có chín gốc, loại sáu ngàn năm có chín chín tám mươi mốt gốc, loại ba ngàn năm thì có ba trăm sáu mươi lăm gốc.

Tần Hạo trực tiếp di thực tất cả Bàn Đào ra xung quanh ao, hậu hoa viên ban đầu trong nháy mắt đã biến thành một vườn Bàn Đào.

Chương 281

"Thật khủng bố!" "Thủ đoạn của bệ hạ thật sự quá khủng bố!" "Không hổ là bệ hạ!" Mọi người cũng lần lượt lên tiếng, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng trở nên càng thêm sùng bái.

"Bệ hạ, không biết tiếp theo chúng thần phải làm gì?" Ánh mắt của Diệp Phàm cũng đổ dồn vào Tần Hạo.

"Sắc phong!" Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Bây giờ hắn đã trở thành Thiên Đế, tự nhiên cần phải sắc phong thần vị cho Thiên Đình.

Nhưng lúc này Tần Hạo không kế thừa hệ thống thần vị của Thiên Đình Yêu tộc ban đầu hay trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, hiện nay Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, hắn là tộc trưởng Nhân tộc, càng là Thiên Đế của Thiên Đình, tự nhiên phải sáng tạo ra một hệ thống hoàn toàn mới.

Sau khi nghe lời Tần Hạo, thân thể mọi người cũng chấn động mạnh, ánh mắt lập tức đổ dồn vào Tần Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ vô cùng mong đợi.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Tần Hạo, hôm nay tái lập Thiên Đình, thống ngự tam giới, trời đất chứng giám!

Thiên Đình, lập!" Khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Mặc dù Hồng Quân đã đồng ý để hắn trở thành Thiên Đế mới, hắn cũng đã nhận được khí vận của Thiên Đình, nhưng vẫn thiếu một nghi thức chính thức.

"Oanh long long ~!" Ngay khi giọng Tần Hạo vừa dứt, trong hư

không, một tiếng vang trầm thấp truyền đến, như thể Thiên Đạo đã đáp lại Tần Hạo.

Cùng lúc đó, trong hư không, một mảng mây vàng công đức cũng trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Nhưng so với công đức mà Tần Hạo nhận được khi khai thiên trước đây, hiển nhiên kém hơn không ít.

Dù sao Tần Hạo không phải là người sáng tạo Thiên Đình, mà chỉ tái lập Thiên Đình mà thôi, công đức nhận được tự nhiên sẽ không quá nhiều.

Nhưng dù vậy cũng còn hơn không.

"Sắc phong!

Vạn Thanh làm Đông phương Đại đế!

Quy vị!" Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Vạn Thanh tuy danh nghĩa là Yêu tộc, nhưng theo Tần Hạo thấy, thay vì nói đối phương là Yêu tộc, không bằng nói là tiên thiên thần thai linh.

Phải biết rằng bản thể của Vạn Thanh là Thanh Liên Bất Tử Dược, sau khi được Tần Hạo tạo hóa, có thể so sánh với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, bất luận là căn nguyên tư chất hiển nhiên đều đủ để đảm nhiệm vị trí Đông phương Đại đế.

Theo Tần Hạo thấy, tư chất của Vạn Thanh ngay cả so với những đại thần thông giả đỉnh cao của Hồng Hoang cũng tuyệt đối không hề thua kém.

Vạn Thanh sau khi nghe thấy điều này, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sáng cũng chui vào mi tâm của

hắn, ngay sau đó một luồng khí vận mênh mông cũng bao phủ toàn thân, khí tức vô biên cũng điên cuồng cuộn trào, khí thế của cả người cũng như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt.

"Ầm!" Gần như trong nháy mắt, thân thể Thanh Đế chấn động mạnh, sau đó khí tức tức thời tăng lên gấp mười lần không chỉ, trực tiếp đột phá trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong ban đầu, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Đa tạ bệ hạ ơn tạo hóa!" Cảm nhận khí tức trên người, trên mặt Vạn Thanh cũng lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, trực tiếp cúi đầu lạy Tần Hạo.

"Sắc phong!

Vô Thủy làm Tây phương Đại đế!

Quy vị!" Cùng với giọng Tần Hạo vừa dứt, một luồng sáng cũng trực tiếp chui vào mi tâm của Vô Thủy.

Giống như Vạn Thanh trước đó, khí tức trên người Vô Thủy cũng điên cuồng tăng vọt, cũng trực tiếp từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong tăng lên đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

"Sắc phong!

Diệp Phàm làm Nam phương Đại đế!

Quy vị!" "Sắc phong!

Đại Thành Thánh Thể làm Bắc phương Đại đế, quy vị!" "Sắc phong!

Huyền Vũ làm Trung ương Đại đế!

Quy vị!" Sau khi sắc phong xong cho Diệp Phàm và Đại Thành Thánh Thể, Tần Hạo cũng trực tiếp để lại vị trí Trung ương Đại đế cho Huyền Vũ.

So với Tứ phương Đại đế, Trung ương Đại đế hiển nhiên quan trọng hơn một chút, về địa vị có thể chỉ đứng sau Tần Hạo, Thiên Đế chí tôn.

Lập tức một luồng sáng cũng trực tiếp chui vào mi tâm của Huyền Vũ, sau đó một luồng khí vận mênh mông cũng bao phủ toàn thân Huyền Vũ.

Giờ khắc này, thân thể Huyền Vũ cũng chấn động mạnh, khí tức trên người như có gông cùm sắp nứt ra, một luồng khí tức áp bức khủng bố cổ xưa cũng lan tỏa từ trên người hắn.

Dao động pháp lực khủng bố đang điên cuồng va chạm vào bình cảnh tu vi.

"Hít...

Thật mạnh!" "Dao động pháp lực thật khủng bố!" "Khí tức này... lẽ nào sắp thành Thánh?" Mọi người xung quanh sau khi cảm nhận dao động năng lượng trên người Huyền Vũ, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

"Ồ?

Vẫn chưa đột phá sao?" Nhưng Tần Hạo sau khi thấy dáng vẻ của Huyền Vũ, lại nhíu mày.

Mặc dù khí tức trên người Huyền Vũ lúc này vô cùng khủng bố, nhưng theo Tần Hạo thấy, đối phương vẫn còn thiếu một bước cuối cùng.

"Gầm gừ gừ..." Trong lúc Tần Hạo đang suy nghĩ có nên ra tay tương trợ hay không, đột nhiên, ở phương Bắc Cực của Hồng Hoang, một hư ảnh khủng bố cũng hiện ra trong nháy mắt, cùng với đó một luồng khí tức vô thượng mênh mông bộc phát, lực lượng khí vận bành trướng cũng điên cuồng hội tụ, sau đó khoảnh khắc tiếp theo, hóa

thành một cột sáng khủng bố, trực tiếp bay về phía Thiên Đình, cuối cùng rơi xuống đỉnh đầu Huyền Vũ.

Hư ảnh khủng bố không phải ai khác, chính là Huyền Võ Thánh Thú đang trấn áp Bắc Cực của Hồng Hoang.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc khí vận khủng bố giáng xuống, thân thể Huyền Vũ cũng chấn động mạnh, ngay sau đó, thân thể như đã mở ra một loại gông cùm nào đó, một luồng khí tức vô thượng mênh mông cũng bộc phát trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc liền trực tiếp đột phá xiềng xích của Chuẩn Thánh đỉnh phong, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Đa tạ bệ hạ ơn tạo hóa!" Huyền Vũ lúc này cũng vô cùng kích động nhìn Tần Hạo nói.

Chương 282

"Không tệ!

Lui xuống đi!" Nhìn Huyền Vũ trước mắt, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Hiện nay trong Nhân tộc, ngoài hắn ra, cuối cùng cũng đã sinh ra một tồn tại đủ để giao phong với Thánh Nhân, tự nhiên khiến Tần Hạo vô cùng hài lòng.

"Sắc phong!

Khổng Tuyên, Đại Bằng, Cái Cửu U, Đông Phương Thái Nhất... làm Bát đại Thiên vương của Thiên Đình ta!" Sau khi phong xong Ngũ phương Đại đế, Tần Hạo cũng trực tiếp sắc phong Bát đại Thiên vương.

"Sắc phong!

Bàng Bác, Cơ Tử, Thánh Hoàng Tử... làm Thập đại Nguyên soái của Thiên Đình ta!" Dưới Bát đại Thiên vương là Thập đại Nguyên soái.

Mất gần một canh giờ, Tần Hạo mới sắc phong xong các thần vị chủ yếu của Thiên Đình, khung sườn đại thể của Thiên Đình cũng đã được thiết lập, nhưng cũng chỉ là một khung sườn đại thể mà thôi.

Mặc dù Tần Hạo đã điều động các cao thủ Thánh Điện từ Nhân tộc, nhưng dù vậy, Thiên Đình hiện nay ngoài chiến lực cao tầng ra, những phương diện khác so với Thiên Đình của Yêu tộc đều kém hơn không chỉ một chút.

Nhưng sau khi làm xong tất cả, Tần Hạo cũng không dừng lại, trầm ngâm một lát, ánh mắt Tần Hạo cũng trực tiếp nhìn về phía

Hồng Hoang đại địa.

"Trấn Nguyên Tử của Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, có công che chở Nhân tộc, đặc phong Trấn Nguyên Tử làm Địa Tiên chi tổ!

Làm cung phụng cho Thiên Đình ta!" Giọng nói của Tần Hạo lại một lần nữa vang lên.

Trong khoảnh khắc giọng Tần Hạo vừa dứt, những đại thần thông giả Hồng Hoang vốn đang chú ý tình hình Thiên Đình, ánh mắt đều đổ dồn về phía Vạn Thọ Sơn.

Phải biết rằng, đặc phong của Tần Hạo đối với Trấn Nguyên Tử hoàn toàn khác với những sắc phong trước đó, đối phương hoàn toàn có quyền lực phớt lờ đặc phong của Tần Hạo.

"Trấn Nguyên Tử tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế!" Một lát sau, từ hướng Ngũ Trang Quán cũng truyền đến một giọng nói, ngay sau đó một luồng khí vận cũng tức thời giáng xuống Vạn Thọ Sơn, bao phủ lên người Trấn Nguyên Tử.

Trong khoảnh khắc Trấn Nguyên Tử tiếp nhận đặc phong của Tần Hạo, chỉ cảm thấy một luồng khí vận cường đại bao phủ toàn thân.

Lúc trước khi giúp Nhân tộc vượt qua kiếp nạn, Trấn Nguyên Tử đã nhận được không ít công đức, được khí vận Nhân tộc gia trì, khiến tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn cách trảm tam thi một bước.

Giờ khắc này, trong khoảnh khắc lực lượng khí vận bàng bạc giáng xuống, chút trở ngại cuối cùng cũng tức thời biến mất.

Trong nhất thời Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy tâm thần thông suốt, vô số lĩnh ngộ cũng dâng lên từ đáy lòng.

"Trảm!" Khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng Trấn Nguyên Tử, một thân ảnh cũng trực tiếp hiện ra, khí tức trên người hắn cũng bắt đầu

tăng vọt điên cuồng, cuối cùng trực tiếp đạt đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Giờ khắc này, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp trở thành một trong những tồn tại đỉnh cao nhất dưới Thánh Nhân, thực sự đứng ở đỉnh cao của kim tự tháp.

"Trấn Nguyên Tử đột phá rồi!?" "Chuẩn Thánh đỉnh phong, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi!?" "Không thể nào!?" Lúc này những đại thần thông giả kia hiển nhiên cũng đã cảm ứng được sự thay đổi khí tức trên người Trấn Nguyên Tử, ai nấy đều như gặp ma, hiển nhiên không ngờ sau khi tiếp nhận đặc phong của Thiên Đình, tu vi của Trấn Nguyên Tử đã trực tiếp tăng lên đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Tây Vương Mẫu của Tây Côn Luân cứu giúp Nhân tộc trong lúc nguy nan, đặc phong Tây Vương Mẫu làm Dao Trì Kim Mẫu!

Làm cung phụng cho Thiên Đình ta!" Giọng nói của Tần Hạo lại một lần nữa vang lên.

"Tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế!" Có vết xe đổ của Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu tự nhiên nhanh chóng đưa ra lựa chọn, trực tiếp tiếp nhận đặc phong của Tần Hạo.

Kết quả cuối cùng cũng giống như Trấn Nguyên Tử, vốn Tây Vương Mẫu là Chuẩn Thánh, sau khi có công che chở Nhân tộc, nhận được không ít công đức, khiến tu vi đạt đến trảm nhất thi.

Nay dưới sự gia trì của khí vận, không chút hồi hộp, trực tiếp trảm đi thi thứ hai, trở thành cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Minh Hà, giáo chủ của A Tu La Giáo ở Huyết Hải, có công che chở Nhân tộc, đặc phong làm Tu La Thần!

Làm cung phụng cho Thiên Đình ta!" "Tuân theo pháp chỉ của

Thiên Đế!" Đối với đặc phong của Tần Hạo, Minh Hà tự nhiên sẽ không từ chối, lúc trước hắn đã nếm được vị ngọt.

Hiện nay A Tu La nhất tộc đã được đưa vào một trong lục đạo, không lúc nào không được hưởng khí vận của Lục Đạo Luân Hồi, có thể nói là được tưới nhuần vô cùng.

Lúc này đối với đặc phong của Tần Hạo, không chút do dự liền đồng ý.

Kết quả cuối cùng cũng giống như Trấn Nguyên Tử, cũng trảm đi thi thứ ba, trở thành tồn tại vô thượng của Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Phong..." Tiếp theo, Tần Hạo cũng đặc phong cho một số đại thần thông giả Hồng Hoang trước đây có công với Nhân tộc.

Không chút hồi hộp, những người này đều tiếp nhận đặc phong.

Mặc dù vị trí cung phụng này không có quá nhiều ràng buộc, nhưng ít nhất Tần Hạo đã kéo họ vào phe của Thiên Đình, như vậy, uy thế của Thiên Đình hiển nhiên cũng tự nhiên tăng lên.

Cùng lúc đó, không ít đại thần thông giả trong Hồng Hoang cũng không nhịn được bắt đầu đấm ngực dậm chân.

Đặc biệt là sau khi thấy tu vi của những người được đặc phong đều có không ít tiến bộ, ai nấy đều vô cùng hối hận, hiển nhiên đều hối hận lúc đầu đã không ra tay che chở Nhân tộc.

Nhưng dưới trời đất này hiển nhiên cũng căn bản không có thuốc hối hận, đã định là đã bỏ lỡ một trường cơ duyên.

Đương nhiên, đặc phong của Tần Hạo tự nhiên cũng gây ra không ít bất mãn, trong đó đứng đầu chính là Tam Thanh và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Bởi vì họ phát hiện, trong đặc phong của Tần Hạo căn bản không

có phần của họ, thậm chí ngay cả một thần vị danh nghĩa cũng không có, sao có thể không khiến họ phẫn nộ.

Phải biết rằng Thiên Đình thống ngự tam giới, nếu không nhận được đặc phong của Thiên Đình, đối với việc truyền bá danh tiếng hiển nhiên vô cùng bất lợi.

Như vậy, sẽ cản trở rất lớn đến quá trình mưu đồ thu hoạch hương hỏa nguyện lực và khí vận.

Trong mắt họ, Thiên Đình đã trở thành một trở ngại khổng lồ trong việc mưu đồ khí vận trời đất.

Đối với điều này, Tần Hạo tự nhiên không biết gì, nhưng dù Tần Hạo có biết suy nghĩ của họ, hiển nhiên cũng căn bản không để trong lòng.

Thậm chí tất cả đều là Tần Hạo cố ý làm vậy, cố ý làm phai nhạt ảnh hưởng của Tam Thanh và những người khác trong Nhân tộc.

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân lập đại giáo, tự nhiên cần phải truyền đạo trong Nhân tộc.

Đối với việc truyền đạo trong Nhân tộc, Tần Hạo sẽ không phản đối, dù sao đối với Nhân tộc cũng là một chuyện tốt.

Chương 283

Nhưng nếu đối phương muốn mưu đồ khí vận Nhân tộc, hiển nhiên không phải là điều Tần Hạo có thể dung thứ.

Hoặc là, muốn mưu đồ khí vận Nhân tộc cũng không phải không thể, chỉ cần có cống hiến tương ứng là được.

Nếu thực sự vì lợi ích của Nhân tộc, Tần Hạo cũng sẽ không ngăn cản.

Nhưng nếu muốn tay không bắt sói, biến thành ma cà rồng và sâu bọ hút khí vận của Nhân tộc, Tần Hạo hiển nhiên tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Cuối cùng, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào Nữ Đế bên cạnh.

Những người cao tầng khác gần như đều đã được sắc phong, chỉ còn lại Nữ Đế trước mắt.

"Ngoan Ngoan, có bằng lòng trở thành Thiên Hậu của Thiên Đình không?" Trầm ngâm một lát, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Hai người tuy xưng hô là huynh muội, nhưng thực tế, Tần Hạo và Nữ Đế không phải là anh em ruột, điểm này bất luận là Tần Hạo hay Nữ Đế đều rất rõ ràng.

Sau nhiều năm chung sống, quan hệ giữa Tần Hạo và Nữ Đế cũng ngày càng thân mật, chỉ còn thiếu lớp giấy cửa sổ cuối cùng chưa chọc thủng.

"Xoạt!" Sau khi nghe lời Tần Hạo, mặt Nữ Đế lập tức đỏ bừng, trên mặt cũng lộ ra vẻ e thẹn.

"Nghe theo huynh!" Sau đó, giọng nói của Nữ Đế cũng vang lên.

“Sắc phong!

Diệp Khuynh Thành làm Thiên Hậu của Thiên Đình!

Địa vị ngang với trẫm!” Cuối cùng Tần Hạo cũng trực tiếp xác định thân phận nữ chủ nhân của Thiên Đình, cùng lúc đó, cũng chọc thủng lớp giấy cửa sổ cuối cùng giữa hai người.

“Ầm!” Giọng Tần Hạo vừa dứt, một luồng khí vận bàng bạc hơn bất kỳ ai trước đây cũng bao phủ lên người Nữ Đế, khí tức trên người nàng cũng lập tức bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Vốn dĩ Nữ Đế đã là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh sơ kỳ, lúc này dưới sự bao phủ của khí vận bàng bạc, cả người cũng trực tiếp tiến thêm một bước, trở thành tu vi cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cộng thêm tài tình của bản thân Nữ Đế, chiến lực so với Chuẩn Thánh đỉnh phong e rằng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

“Bệ hạ, tiếp theo chúng thần có nhiệm vụ gì?” Ánh mắt của Diệp Phàm cũng đổ dồn vào Tần Hạo.

“Tiếp theo có hai nhiệm vụ quan trọng.

Hiện nay Thiên Đình ta tuy đã chính thức thành lập, nhưng nhân thủ thiếu thốn nghiêm trọng, tiếp theo hãy phát bố lệnh trưng triệu, chiêu mộ nhân thủ, lớn mạnh Thiên Đình!” Tần Hạo lên tiếng.

“Nhưng Thiên Đình ta cũng tuyệt đối không phải nơi tàng ô nạp cấu, phải kiên trì nguyên tắc thà thiếu chứ không ẩu.

Tu vi và thiên phú là thứ yếu, quan trọng nhất là phẩm hạnh, không cầu là người có đại công đức, ít nhất không thể là kẻ nghiệp lực quấn thân.

Quan trọng nhất là, không được dính máu của Nhân tộc, nếu không, bất kể là ai, chỉ cần dính máu Nhân tộc, toàn bộ đều loại trừ,

toàn lực truy nã!" Tần Hạo trực tiếp lên tiếng.

"Vâng, bệ hạ!" Sau khi nghe lời Tần Hạo, mọi người cũng lần lượt gật đầu.

"Chuyện thứ hai là lập uy.

Hiện nay Thiên Đình ta vừa mới thành lập, cần phải lập uy.

Đối tượng lập uy chính là Yêu tộc.

Trẫm không cầu đồ diệt toàn bộ Yêu tộc, cũng không thực tế, quan trọng nhất là, lạm sát sẽ dính nghiệp lực.

Nhưng những kẻ nghiệp lực quấn thân tuyệt đối không thể tha, đặc biệt là những Yêu tộc trước đây đã ra tay với Nhân tộc, toàn lực vây quét!" Tần Hạo lập tức nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Tần Hạo từ trước đến nay đều không cho rằng mình là người tốt, chuyện lấy đức báo oán tuyệt đối không làm được.

Nguyên tắc hành sự của hắn là ăn miếng trả miếng!

Có thù tất báo!

Hơn nữa lúc trước Tần Hạo đã lập lời thề, không đội trời chung với những Yêu tộc đó.

Nay cuối cùng cũng có cơ hội, tự nhiên sẽ không bỏ qua!

"Tuân theo pháp chỉ của bệ hạ!" Sau khi nghe lời Tần Hạo, sắc mặt mọi người cũng nghiêm lại, một luồng sát khí cũng từ trên người họ bộc phát ra, trực tiếp lên tiếng.

Sau khi phân phó xong, tất cả mọi người liền trực tiếp bắt đầu bận rộn, sau đó cả Thiên Đình cũng bắt đầu vận hành.

Đồng thời Tần Hạo cũng ban bố một loạt thiên điều, tương tự

như pháp luật của hậu thế.

Nhưng so với những thiên điều hà khắc của Hạo Thiên trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, thiên điều của Tần Hạo hiển nhiên nhân tính hơn nhiều, ít nhất sẽ không cấm người của Thiên Đình thông hôn.

Trong nháy mắt, ba năm đã trôi qua.

Trong ba năm, dưới sự trấn giữ của Tần Hạo, Thiên Đình cũng vận hành có trật tự.

So với ba năm trước, thanh thế của Thiên Đình so với trước đây đã mạnh hơn không ít.

Vì lệnh trưng triệu mà Tần Hạo ban bố, không ít tán tu đều lần lượt gia nhập Thiên Đình.

Mặc dù trong đó không có quá nhiều Kim Tiên cấp bậc đỉnh cao, nhưng dù vậy, Thiên Đình hiện nay cũng đã có quy mô ban đầu.

Trong ba năm, Thiên Đình cũng đã lưu truyền trong Hồng Hoang.

Ba năm qua, Thiên Đình đã phái ra một lượng lớn thiên binh thiên tướng vây quét tàn dư của Thiên Đình Yêu tộc trước đây.

Hiện nay Yêu tộc đã không còn hưng thịnh như trước, ba năm vây quét tự nhiên cũng thu được không ít thành quả, chém giết vô số tàn dư Yêu tộc.

Còn những kẻ còn lại như chuột chạy qua đường, thì lần lượt trốn đi, sợ bị Thiên Đình vây quét.

"Đinh!

Hệ thống thăng cấp hoàn thành!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, trong đầu Tần Hạo cũng vang lên một giọng nói, chính là giọng nói thông báo của hệ thống.

Chương 284

"Cuối cùng cũng hoàn thành rồi sao?" Nghe thấy giọng nói này, mắt Tần Hạo cũng sáng lên, lập tức cũng không thể chờ đợi được nữa bắt đầu xem xét sự thay đổi của hệ thống.

"Thứ gì đây?" Tần Hạo thành thạo mở bảng hệ thống, nhưng nhanh chóng ánh mắt lướt qua mấy biểu tượng quen thuộc, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một biểu tượng màu vàng cuối cùng.

Ý niệm cũng tức thời chạm vào biểu tượng màu vàng.

Trong khoảnh khắc, trước mặt Tần Hạo, một tấm kim bảng cũng xuất hiện, một luồng khí tức huyền diệu vô thượng mênh mông cũng tỏa ra từ trên đó.

"Khí tức này... cảm giác thật huyền diệu, còn huyền diệu hơn cả khí tức của Hỗn Độn Châu, lẽ nào là Hỗn Độn Chí Bảo!?" Trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ chấn kinh, bởi vì hắn phát hiện khí tức của kim bảng còn huyền diệu hơn nhiều so với khí tức tỏa ra từ Hỗn Độn Châu.

Ngay sau đó, một luồng thông tin cũng tràn ngập trong đầu hắn.

"Hồng Mông Công Đức Kim Bảng!?

Dưới trời đất này còn có loại vật này, quả thực quá nghịch thiên!" Sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, Tần Hạo cuối cùng cũng hiểu được tác dụng của Hồng Mông Công Đức Kim Bảng.

Hồng Mông Công Đức Kim Bảng không có hiệu quả tấn công cũng không có hiệu quả phòng ngự, nhưng lại có một hiệu quả vô cùng nghịch thiên, đó là hồi sinh.

Chỉ cần dung nhập dấu ấn nguyên thần vào Hồng Mông Công Đức

Kim Bảng, vậy thì, cho dù vẫn lạc, cũng có thể thông qua Hồng Mông Công Đức Kim Bảng để hồi sinh, hồi sinh một cách hoàn mỹ, không có chút tác dụng phụ nào.

Thứ cần tiêu hao để hồi sinh chính là công đức.

Hiệu quả này có chút giống với Phong Thần Bảng trong truyền thuyết, nhưng Tần Hạo lại biết, thứ này còn khủng bố hơn nhiều so với Phong Thần Bảng, thậm chí căn bản không cùng một đẳng cấp.

Những người lên Phong Thần Bảng, ngoài số ít nhục thân thành Thánh ra, những người còn lại thực tế đều là người chết, chỉ còn lại nguyên thần, nhục thân của họ đều do sức mạnh của Phong Thần Bảng ngưng tụ ra.

Mặc dù người lên bảng cũng sẽ không thực sự vẫn lạc, nhưng sau khi lên Phong Thần Bảng, tu vi của họ sẽ không còn tiến thêm chút nào.

Hồng Mông Công Đức Kim Bảng thì không có hạn chế này.

Lực ràng buộc của Hồng Mông Công Đức Kim Bảng cũng vượt xa Phong Thần Bảng.

Có thể nói, chỉ cần nguyên thần dung nhập vào Hồng Mông Công Đức Kim Bảng, sinh tử của họ sẽ hoàn toàn nằm trong tay Tần Hạo, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Có thể nói Hồng Mông Công Đức Kim Bảng hoàn toàn là một phiên bản tăng cường toàn diện của Phong Thần Bảng.

"Quả là một thứ tốt!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Thứ này quả thực là một chức năng được thiết kế riêng cho hắn với tư cách là Thiên Đế hiện nay.

Sau đó, Tần Hạo cũng bắt đầu xem xét sự thay đổi của các chức

năng khác.

Chức năng nhiệm vụ không có gì khác biệt so với trước đây, chỉ là Tần Hạo phát hiện, hắn đã hoàn thành mấy nhiệm vụ ẩn, nhận được không ít công đức, một là chứng đạo thành Thánh, một là trở thành Chí tôn Thiên Đế.

Còn Công Đức Thương Thành, Tần Hạo phát hiện, Công Đức Thương Thành đã xảy ra thay đổi không nhỏ, số lượng bảo vật trong thương thành so với trước đây đã nhiều hơn gấp trăm lần không chỉ, các loại sản phẩm đa dạng khiến hắn có chút không kịp xem.

Lần rút thưởng còn lại và Cánh Cửa Công Đức không có gì thay đổi, nhưng không gian đạo trường lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trực tiếp từ đạo trường trung cấp lúc ban đầu tăng lên cấp bậc đạo trường cao cấp.

Giờ phút này, Tần Hạo phát hiện toàn bộ không gian đạo trường lại một lần nữa mở rộng hơn trăm lần so với trước, thiên địa nguyên khí trong không gian cũng nồng đậm hơn vô số lần.

Nguyên bản thiên địa nguyên khí trong không gian đạo trường chỉ có một lượng nhỏ Hỗn Độn linh khí, nhưng hiện tại đã hoàn toàn biến thành Hỗn Độn linh khí, không sai, giờ phút này trong không gian đạo trường tràn ngập chính là Hỗn Độn linh khí.

Tất nhiên, biến hóa lớn nhất chính là Ngộ Đạo Thiên Bia trong Ngộ Đạo Điện.

Tần Hạo phát hiện, khí tức trên Ngộ Đạo Thiên Bia đã trở nên huyền diệu hơn, từng đạo phù văn đại đạo huyền diệu cũng được khắc sâu trên đó, phảng phất như hóa thành thiên địa đại đạo chân chính, hiệu quả ngộ đạo tốt hơn trước đây không chỉ trăm lần.

Thậm chí Tần Hạo còn phát hiện, khí tức trên Ngộ Đạo Thiên Bia

lúc này so với khí tức cảm nhận được trong Tử Tiêu Cung trước kia còn huyền diệu hơn gấp mười lần, có thể tưởng tượng nó kinh khủng đến mức nào.

Ngoài ra, dược điền ở phía sau không gian đạo trường cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Toàn bộ đất đai trong dược điền đều biến thành Tức Nhưỡng, không sai, chính là Tức Nhưỡng, một mảnh dược điền hoàn toàn do Tức Nhưỡng tạo thành, có thể tưởng tượng được nó chấn động đến mức nào.

Ở Hồng Hoang, một nắm Tức Nhưỡng nhỏ cũng đủ để vô số đại thần thông giả tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, vậy mà giờ đây cả một mảnh dược điền lớn của Tần Hạo đều là Tức Nhưỡng, đừng nói là Thiên Đạo Thánh Nhân, e rằng cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không xa xỉ bằng Tần Hạo.

Có Tức Nhưỡng tưới nhuần, những linh dược và linh căn trong dược điền đều có một cuộc lột xác thoát thai hoán cốt, bất luận là phẩm cấp hay dược hiệu đều tăng lên hơn mười lần so với trước.

"Ồ?

Tốc độ thời gian trôi cũng đã thay đổi!" Sau đó, Tần Hạo lại một lần nữa cảm nhận rõ ràng, tốc độ thời gian trôi trong không gian đạo trường lại thay đổi.

Trước đây bên ngoài một ngày, bên trong mười ngày, nhưng bây giờ Tần Hạo phát hiện, tỷ lệ thời gian lại tăng lên gấp mười, bên ngoài một ngày, bên trong đã trôi qua tròn một trăm ngày, sự chênh lệch như vậy có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

Như vậy, thời gian chín của các loại linh căn bên trong cũng sẽ rút ngắn đáng kể, đặc biệt là Hoàng Trung Lý, vốn cần mấy vạn năm mới

có thể thu hoạch một lứa, bây giờ nhiều nhất chỉ cần mấy ngàn năm là có thể thu hoạch được, đối với Tần Hạo đây tuyệt đối là một tin tốt.

Phải biết rằng hiện tại cả Thiên Đình và Nhân tộc đều đang cần nhân thủ, có không gian đạo trường thúc đẩy Hoàng Trung Lý chín, rõ ràng có thể tạo ra một lứa cao thủ mạnh mẽ trong thời gian ngắn nhất.

"Không tệ, không tệ!

Mỗi lần hệ thống nâng cấp đều có nhiều lợi ích như vậy!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, chỉ riêng sự thay đổi của không gian đạo trường cũng đủ khiến Tần Hạo vô cùng phấn khích.

Còn về công năng che giấu thiên cơ cuối cùng, cũng có một vài thay đổi.

Lúc trước khi Tần Hạo kích hoạt cần phải tiêu hao công đức, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không cần nữa, hệ thống tự động che giấu thiên cơ cho Tần Hạo, cũng là một thay đổi không tồi. ...

"Đinh, hệ thống hoàn thành nâng cấp, thưởng cho ký chủ ba lần cơ hội rút thưởng ngẫu nhiên!" Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Ba lần cơ hội rút thưởng ngẫu nhiên!?" Nghe thấy điều này, mắt Tần Hạo chợt sáng lên, rút thưởng ngẫu nhiên là cơ hội vô cùng hiếm có.

Mặc dù có khả năng rút phải rác, nhưng cũng có khả năng rút được vô thượng chí bảo, trong lòng hắn cũng không khỏi có chút mong đợi.

"Hệ thống, ta muốn rút thưởng!" Tần Hạo lập tức không nhịn được mà gọi thẳng ra giao diện rút thưởng.

"Bắt đầu rút thưởng!" "Dừng!" "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một bao thuốc lá Trung Hoa!" "Phụt!" Nghe thấy lời nhắc của

hệ thống, Tần Hạo nhất thời không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi, trên trán cũng xuất hiện ba vạch hắc tuyến, suýt chút nữa là nổi điên, hiển nhiên hắn không ngờ lại rút ra một thứ kỳ quặc như vậy.

Chương 285

"Tiếp tục rút thưởng!" "Dừng!" "Chúc mừng ký chủ nhận được vô thượng kiếm đạo bảo điển 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》!" "《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》?" Nghe thấy điều này, mắt Tần Hạo chợt sáng lên.

Mặc dù hắn chưa từng nghe qua công pháp này, nhưng chỉ từ cái tên cũng có thể thấy đây tuyệt đối không phải là hàng tầm thường.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lượng lớn thông tin lập tức tràn vào trong đầu hắn.

"Hít...

Thật kinh khủng, thật mạnh, không hổ là vô thượng kiếm đạo bảo điển, quả thực quá kinh khủng!" Sau khi luyện hóa xong thông tin trong đầu, hai mắt Tần Hạo cũng trợn tròn, vẻ chấn động trên mặt mãi không thể bình tĩnh lại được.

Mặc dù trước đó hắn đã đoán 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》 rất mạnh, nhưng sau khi luyện hóa mới phát hiện công pháp này còn mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Thực tế, 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》 không chỉ là một kiếm quyết đơn thuần, nó bao hàm vạn tượng, trong đó chứa đựng vô số kiếm quyết mạnh mẽ, có thể gọi là bách khoa toàn thư của kiếm đạo.

Tần Hạo ước tính chỉ cần lĩnh ngộ được một bộ kiếm quyết trong đó, thực lực tuyệt đối đủ để tăng lên một bậc nữa.

"Tiếp tục rút thưởng!" Sau khi thu hoạch được 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》, tâm trạng của Tần Hạo rõ ràng đã trở lại

bình thường, cho dù có rút phải thứ không tốt, hắn cũng không còn để ý nữa.

Dù sao thì chỉ riêng 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》 đã vượt xa dự tính trong lòng hắn rồi.

"Dừng!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một tấm bản đồ kho báu thần bí!" Giọng nói của hệ thống vang lên, sau đó không gian trước mặt Tần Hạo vặn vẹo, rồi một cuộn giấy da tràn ngập hoa văn cổ xưa xuất hiện trước mặt hắn.

"Bản đồ kho báu thần bí?

Thứ gì đây?" Trên mặt Tần Hạo lộ ra một tia tò mò, sau đó ánh mắt cũng rơi vào cuộn giấy da trước mặt.

Chỉ thấy trên cuộn giấy có một chấm đỏ nổi bật, rồi từ chấm đỏ đó là một con đường ngoằn ngoèo.

"Hử?

Nơi này trông có vẻ quen quen...

Đây không phải là nơi Thiên Đình tọa lạc sao?

Chẳng lẽ chấm đỏ này là vị trí của ta?" Rất nhanh, Tần Hạo phát hiện ra vị trí của chấm đỏ giống hệt vị trí hiện tại của hắn.

"Điểm cuối của bản đồ kho báu ở... trong Hỗn Độn?" Sau khi nghiên cứu một hồi cuộn giấy trong tay, Tần Hạo phát hiện vị trí cuối cùng của bản đồ kho báu không nằm trong Hồng Hoang, mà ở trong Hỗn Độn, và không phải ở vị trí gần rìa Hỗn Độn của Hồng Hoang, mà là ở sâu trong Hỗn Độn.

Phải biết rằng nơi sâu trong Hỗn Độn tràn ngập vô số điều chưa biết, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám đi vào quá sâu, bởi vì càng xa thiên địa Hồng Hoang, độ khó để liên thông với Thiên

Đạo càng lớn.

Nếu không có Thiên Đạo gia trì, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không khác gì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, không còn có pháp lực vô cùng, chiến lực tự nhiên sẽ giảm mạnh.

Nơi sâu trong Hỗn Độn đầy rẫy nguy cơ, ngoài những cơn bão Hỗn Độn kinh khủng đủ để hủy diệt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong Hỗn Độn còn có Hỗn Độn hung thú tồn tại.

Trong Hỗn Độn, ngoài ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực tế còn có Hỗn Độn hung thú.

Một khi gặp phải Hỗn Độn hung thú, dù là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Vì vậy, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám đi quá sâu vào Hỗn Độn.

"Địa điểm được đánh dấu trên bản đồ kho báu ở sâu trong Hỗn Độn, chắc chắn không phải là vật tầm thường, có lẽ là di bảo của Hỗn Độn Ma Thần cũng không chừng!" Ánh mắt Tần Hạo không ngừng lóe lên, trong lòng cũng bắt đầu âm thầm tính toán, sau đó ý niệm vừa động, trực tiếp mở ra bảng thuộc tính của mình.

Ký chủ: Tần Hạo!

Chủng tộc: Nhân tộc!

Thân phận: Thiên Đình Chí Tôn Thiên Đế!

Tộc trưởng Nhân tộc!

Thể chất: Hỗn Độn Thể!

Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên!

Thần thông: Công Đức Thiên Nhãn!

Bí pháp: Hỗn Độn Cửu Chuyển!

Công pháp: 《Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết》, 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》, 《Bất Diệt Thôn Thiên Công》, truyền thừa Hoang Thiên Đế...【Không liệt kê hết】 Pháp bảo: Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Châu!

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Cửu Long Không Động Ấn!

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Công Đức Tháp!

Khai Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương!

Tiên Thiên Chí Bảo Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên!

Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh!

Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Đỉnh!

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hoàn Vũ Kính!

Hậu Thiên Chí Bảo Nhân Hoàng Kiếm...

Công đức: 25,6 tỷ!

"Xem ra cần phải đi một chuyến vào Hỗn Độn rồi!" Rất nhanh, trong lòng Tần Hạo đã có quyết định.

Thực lực của Tần Hạo hiện tại so với trước đây có thể nói là đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong cơ thể có một Trung Thiên thế giới gia trì, so với Thiên Đạo Thánh Nhân, Tần Hạo ở trong Hỗn Độn có ưu thế lớn hơn, không quá phụ thuộc vào sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Lượng công đức trên người Tần Hạo hiện tại đã vượt qua trăm tỷ, đạt tới mức hơn hai trăm tỷ.

Chương 286

Dù gặp phải nguy cơ, có nhiều công đức như vậy làm hậu thuẫn, hắn cũng tự tin có thể bình an trở về.

Dù sao thì cửa hàng công đức không phải để trưng, trừ khi gặp phải tồn tại cấp Thiên Đạo ra tay, nếu không chỉ cần không bị miểu sát, Tần Hạo đều có tự tin tự vệ.

Hiện tại, Ngũ Phương Đại Đế của Thiên Đình đều là những tồn tại trên Chuẩn Thánh, Trung Ương Đại Đế Huyền Vũ còn là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có họ trấn giữ, Tần Hạo cũng rất yên tâm, huống chi, Tần Hạo cũng sẽ để lại một đạo tam thi hóa thân trấn giữ Thiên Đình.

Trừ phi mấy vị Thánh Nhân cùng lúc gây khó dễ, nếu không không ai có thể lay chuyển được Thiên Đình.

Huống chi, nếu thật sự xảy ra tình huống đó, Tần Hạo cũng không sợ, dù sao Hậu Thổ và Nữ Oa cũng không phải ngồi không.

Sau khi đưa ra quyết định, Tần Hạo không chút do dự, để lại một hóa thân, và không kinh động bất kỳ ai, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, sau đó hướng về phía Hỗn Độn ngoài trời.

Sau khi tiến vào không gian Hỗn Độn, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng sát khí nồng đậm ập tới.

Mặc dù Bàn Cổ khai thiên đã qua vô số năm, nhưng dù vậy, trận đại chiến Hỗn Độn Ma Thần năm đó khiến sát khí trong Hỗn Độn vẫn chưa tiêu tán, toàn bộ Hỗn Độn cũng tràn ngập một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng.

“Khí Hỗn Độn quả thực quá cuồng bạo, thảo nào không ai muốn

tiến vào Hỗn Độn!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Mặc dù trong Hỗn Độn cũng ẩn chứa Hỗn Độn linh khí, nhưng khí tức Hỗn Độn quá cuồng bạo, dù là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó có thể hấp thụ Hỗn Độn linh khí từ trong khí Hỗn Độn cuồng bạo đó.

Đối với tu sĩ Hồng Hoang, Hỗn Độn giống như một khu vực cấm địa.

Nhưng may mắn là Tần Hạo vì nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, thể chất đã biến thành Hỗn Độn Thể.

Mặc dù không phải là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng lại có thể đi lại tự do trong Hỗn Độn như Hỗn Độn Ma Thần, khí Hỗn Độn cuồng bạo không hề ảnh hưởng đến Tần Hạo.

Sau đó, Tần Hạo trực tiếp đi theo lộ trình trên bản đồ kho báu, một đường xuyên qua Hỗn Độn.

Trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua, lúc này Tần Hạo đã hoàn toàn rời khỏi vùng rìa Hỗn Độn, triệt để tiến vào nơi sâu thẳm.

Trong ba tháng này, Tần Hạo cũng không hề thuận lợi, vừa mới tiến vào sâu trong Hỗn Độn đã gặp phải Hỗn Độn hung thú.

May mắn là thực lực Tần Hạo đủ mạnh, trực tiếp trấn sát con Hỗn Độn hung thú chỉ có cấp bậc Chuẩn Thánh.

Sau đó, Tần Hạo còn gặp phải một cơn bão Hỗn Độn, mặc dù chỉ là một cơn bão Hỗn Độn nhỏ, nhưng suýt chút nữa khiến Tần Hạo lạc lối trong Hỗn Độn.

Nếu không có những lá bài tẩy trong tay, e rằng kết quả thật sự khó nói.

Chính vì vậy, Tần Hạo cũng gạt bỏ sự chủ quan trong lòng, cả

người trở nên vô cùng cẩn thận, đỉnh đầu Huyền Hoàng Công Đức Tháp, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên, có thể nói là trang bị tận răng. … Lại ba tháng nữa trôi qua, lúc này Tần Hạo cũng đã dần dần tiếp cận vị trí được đánh dấu trên bản đồ kho báu.

Cùng lúc đó, Tần Hạo phát hiện, khí Hỗn Độn ở nơi này so với khí Hỗn Độn xung quanh cuồng bạo hơn gấp mười lần, trong dòng khí Hỗn Độn tràn ngập vô tận hung sát chi khí cuồng bạo.

Nếu không phải Tần Hạo có Hỗn Độn Thể, e rằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể đến gần nơi này.

"Rốt cuộc là nơi nào, ngoại vi đã có hung sát chi khí kinh khủng như vậy, không lẽ ẩn giấu tuyệt thế hung vật sao?" Tần Hạo trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Nếu không phải bản đồ kho báu do hệ thống đánh dấu, e rằng lúc này Tần Hạo tuyệt đối sẽ không nói hai lời mà quay người bỏ chạy, bởi vì nơi này cho hắn cảm giác thực sự quá tệ. … "Gào gào gào…" Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gầm rú kinh khủng vang lên, tiếp đó một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng từ nơi sâu thẳm truyền đến.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của Tần Hạo, một con quái vật khổng lồ cao tới mười vạn trượng từ xa lao tới, chính là một con Hỗn Độn hung thú.

Hung thú có hình dạng giống kỳ lân, nhưng trên đầu lại mọc một cặp sừng khổng lồ vô cùng hung tợn, trong đôi mắt tràn ngập hung sát chi khí cuồng bạo vô tận.

"Khí tức thật kinh khủng!" Cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn hung thú, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện, con Hỗn Độn hung thú trước mắt này mạnh hơn rất nhiều so với những con hắn đã gặp trước đó, đã đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí về khí thế cũng không hề thua kém hắn.

Hầu như trong nháy mắt, ánh mắt của Hỗn Độn hung thú đã khóa chặt trên người Tần Hạo, hung quang trong đôi mắt lóe lên, sau đó thân thể khổng lồ cũng hung hăng nhào về phía Tần Hạo, kình khí cuồng bạo kinh khủng cũng lập tức quét ra, bao phủ lấy Tần Hạo.

"Nghiệt chướng, tìm chết!" Thấy cảnh này, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia hàn quang, pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng dâng trào, Thí Thần Thương mạnh mẽ đâm về phía Hỗn Độn hung thú.

Thí Thần Thương đi đến đâu, Hỗn Độn xung quanh cũng rung chuyển dữ dội, toàn bộ không gian cũng vặn vẹo kịch liệt, từng vết nứt không gian kinh khủng cũng hiện ra, khí tức cuồng bạo cũng điên cuồng dâng trào.

"Bành!" Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, Thí Thần Thương trực tiếp để lại một lỗ máu kinh khủng trên người Hỗn Độn hung thú.

Nhưng cùng lúc đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh bá đạo kinh khủng ập đến, cả người cũng không tự chủ được bị lực lượng kinh khủng đó hất văng ra xa, khí huyết trong cơ thể cũng cuộn trào dữ dội.

"Lực lượng thật kinh khủng, nhục thân thật cường đại!" Sau khi bình ổn lại khí huyết cuộn trào trong cơ thể, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn phát hiện, sức mạnh và nhục thân của Hỗn Độn hung thú không hề thua kém hắn, thậm chí về mặt cường độ tuyệt đối còn mạnh hơn hắn một chút, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Phải biết rằng hắn tu luyện là Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết, là vô thượng thánh pháp truyền thừa từ Bàn Cổ.

Mặc dù trong số các Hỗn Độn Ma Thần, nhục thân của Bàn Cổ

không phải là mạnh nhất, nhưng cũng tuyệt đối thuộc nhóm đỉnh cao nhất.

Vậy mà nhục thân của con Hỗn Độn hung thú trước mắt không hề thua kém hắn, Tần Hạo tự nhiên có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không quá sợ hãi, mặc dù nhục thân của Hỗn Độn hung thú vô cùng kinh khủng, nhưng Hỗn Độn hung thú không có linh trí, đó là điểm yếu chí mạng, Tần Hạo tự tin có thể chiến thắng nó.

"Sát!" "Khai Thiên Cửu Thức!" Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức trên người Tần Hạo lại một lần nữa thay đổi, khí tức trên Thí Thần Thương cũng tăng lên mấy lần.

Chín đạo thương ảnh kinh khủng từ các hướng khác nhau bao phủ lấy Hỗn Độn hung thú.

"Gào gào gào…" Hỗn Độn hung thú bị Tần Hạo đâm bị thương, hiển nhiên cũng bị kích phát hung tính trong lòng, hung sát chi khí trên người cũng càng thêm cuồng bạo, lại một lần nữa nhào về phía Tần Hạo.

Tần Hạo vận chuyển thân pháp đến cực hạn, đồng thời, Thí Thần Thương trong tay cũng không ngừng đánh ra từng đạo thần thông sát lục kinh khủng.

Có kinh nghiệm từ trước, Tần Hạo tự nhiên sẽ không lựa chọn đối đầu trực diện với đối phương.

Nhất thời, Hỗn Độn hung thú bị Tần Hạo trêu đùa như một con khỉ.

"Súc sinh chung quy là súc sinh!

Dù thực lực có mạnh đến đâu, cũng chung quy khó thành đại khí!" Tần Hạo trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Chương 287

Hỗn Độn hung thú bị Tần Hạo đùa giỡn đến xoay vòng vòng, dần dần trên người cũng xuất hiện thêm từng vết thương sâu hoắm kinh khủng.

Mặc dù thân thể nó mạnh mẽ, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đến mức có thể phớt lờ công kích của Khai Thiên Chí Bảo.

"Trảm!" Đúng lúc này, trong hai mắt Tần Hạo tinh quang lóe lên, một luồng kiếm ý kinh khủng ngút trời cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Thí Thần Thương trong tay hắn cũng trực tiếp biến thành Nhân Hoàng Kiếm, một đạo kiếm khí kinh khủng lập tức xé rách hư không, toàn bộ Hỗn Độn trong nháy mắt bị chém làm đôi, kiếm khí tuyệt thế vô song kinh khủng gào thét lao ra, hung hăng chém về phía đầu của Hỗn Độn hung thú.

"Phụt!" Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, chỉ thấy cặp sừng khổng lồ trên đỉnh đầu Hỗn Độn hung thú trực tiếp bị chém đứt.

Vừa rồi vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, Hỗn Độn hung thú đã theo bản năng tránh được đòn tất sát của Tần Hạo, nhưng cặp sừng trên đầu lại bị Tần Hạo chém đứt, hai cột máu kinh khủng cũng phun lên trời.

"Gào gào gào…" Lập tức một tiếng gầm rú tràn ngập sự cuồng bạo vô tận cũng vang lên, trong tiếng gầm còn xen lẫn sự đau đớn vô tận.

Hiển nhiên một đòn này đã gây ra thương tổn không nhỏ cho Hỗn Độn hung thú, thân thể khổng lồ lại một lần nữa hung hăng nhào về phía Tần Hạo.

“Sát!” Tần Hạo thấy vậy, kiếm ý trên người càng thêm sắc bén.

Trên Nhân Hoàng Kiếm trong tay hắn cũng bộc phát ra từng đạo kiếm khí ngút trời kinh khủng, từng đạo kiếm quyết kinh khủng cũng không ngừng được đánh ra.

Mặc dù Tần Hạo còn lâu mới lĩnh ngộ được triệt để 《Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết》, nhưng lúc này cảm ngộ về kiếm đạo của hắn đã mạnh hơn trước đây gấp mười lần.

Mỗi một đòn đều mang theo một luồng khí tức sắc bén tuyệt thế vô song, dưới khí tức kinh khủng đó, toàn bộ không gian Hỗn Độn cũng rung chuyển dữ dội, phảng phất như không thể chịu đựng được sát phạt chi khí kinh khủng này. ...

“Chính là lúc này!

Chết cho ta!” “Khai Thiên Cửu Thức!” “Nhất Kiếm Trảm Thiên!” Tần Hạo giao phong với Hỗn Độn hung thú suốt nửa ngày, mặc dù Hỗn Độn hung thú căn bản không làm gì được Tần Hạo, nhưng sinh mệnh lực của đối phương lại ngoan cường dị thường.

Lúc này trên người nó gần như không tìm thấy một chỗ nào lành lặn, gần như biến thành một con hung thú máu me kinh khủng, nhưng hung lệ chi khí trên người lại không hề giảm bớt.

Đúng lúc này, hai mắt Tần Hạo bộc phát ra một đạo hào quang màu vàng, Công Đức Thiên Nhãn lập tức phát động, trong nháy mắt nắm bắt được một sơ hở của Hỗn Độn hung thú.

Tay trái cầm thương, tay phải cầm kiếm, hai đòn sát phạt thánh pháp sắc bén kinh khủng cũng lập tức được đánh ra, trực tiếp quét về phía yếu hại của Hỗn Độn hung thú.

“Bành bành bành…” “Phụt!” Chỉ thấy Thí Thần Thương hóa thành chín đạo thương ảnh kinh khủng, mang theo vô tận sát phạt chi khí

lập tức bao phủ lấy Hỗn Độn hung thú.

Thân thể nó cũng lập tức bị xuyên thủng, chín lỗ máu kinh khủng cũng hiện ra, một trong số đó còn trực tiếp xuyên thủng trái tim của nó.

Cùng lúc đó, một đạo kiếm khí màu vàng vút lên trời, kiếm khí đi đến đâu, không gian Hỗn Độn cũng lập tức bị chia làm hai, toàn bộ không gian cũng rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Kiếm khí màu vàng mang theo khí tức sát phạt vô thượng lập tức xuyên thủng đầu của Hỗn Độn hung thú, một lỗ máu kinh khủng lập tức xuất hiện ở giữa trán của hung thú.

Trong sát na, thân thể Hỗn Độn hung thú chấn động mạnh, sau đó khí tức trên người cũng dần dần yếu đi, cuối cùng thân thể khổng lồ trực tiếp ầm ầm đổ xuống đất, hiển nhiên đã chết không thể chết hơn.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong!" Nhìn thi thể Hỗn Độn hung thú ầm ầm đổ xuống, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Sau đó hắn cũng không chút do dự, trực tiếp nuốt mấy viên đan dược, khôi phục trạng thái về toàn thịnh, rồi lại một lần nữa đi về phía địa điểm được đánh dấu trên bản đồ.

Trên đường đi, Tần Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, càng đi sâu vào, dòng khí Hỗn Độn xung quanh càng trở nên cuồng bạo, hung sát chi khí càng nồng đậm, đi kèm với đó là một luồng áp lực mạnh mẽ bao phủ toàn thân, phảng phất như có một tồn tại vô thượng sắp tỉnh giấc từ trong giấc ngủ say.

"Hửm?

Chắc là ở đây rồi!

Nhưng nơi này… chẳng lẽ bản đồ kho báu là giả?" Sau ba ngày

nữa, Tần Hạo cuối cùng cũng đến được nơi bản đồ kho báu chỉ dẫn, nhưng rất nhanh, Tần Hạo nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện nơi này ngoài hung sát chi khí kinh khủng nồng đậm hơn nhiều so với những nơi xung quanh, thì những thứ khác hoàn toàn không có, làm gì có bóng dáng của bảo vật nào.

"Đợi đã, lẽ nào…" Nhưng rất nhanh Tần Hạo dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

"Công Đức Thiên Nhãn, mở cho ta!" Khoảnh khắc tiếp theo, hai mắt Tần Hạo lóe lên kim quang, trực tiếp vận chuyển thần thông Công Đức Thiên Nhãn.

Bây giờ Công Đức Thiên Nhãn của Tần Hạo đã mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, trừ phi là tồn tại cảnh giới Thiên Đạo, nếu không không có thứ gì có thể thoát khỏi cảm ứng của hắn.

"Quả nhiên, ta đoán không sai, nơi này quả nhiên tồn tại một cấm chế!" Rất nhanh, dưới sự bao phủ của Công Đức Thiên Nhãn, Tần Hạo đã nhanh chóng bắt được một tia dao động không gian cực kỳ nhỏ, lập tức xác định nơi này có tồn tại cấm chế.

Nếu không có Công Đức Thiên Nhãn, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường dù đến đây cũng không thể phát hiện ra, thậm chí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cao giai (thất trọng thiên trở lên) e rằng cũng khó mà nhận ra manh mối trong đó.

Tiếp đó, thần niệm của Tần Hạo lập tức bao phủ toàn bộ thiên địa, Công Đức Thiên Nhãn cũng được thúc đẩy đến cực hạn.

Rất nhanh, từng đạo văn ẩn bí cũng hiện ra, cùng lúc đó, hai tay Tần Hạo không ngừng kết ấn, dao động không gian xung quanh cũng càng lúc càng mạnh, dần dần toàn bộ đại trận cũng hiện ra. ...

"Chính là lúc này!

Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Kiếm Phá Thiên!" Mất trọn ba ngày, Tần Hạo cuối cùng cũng làm rõ được cấm chế trước mắt, đồng thời, dưới sự hỗ trợ của Công Đức Thiên Nhãn, hắn cũng nhanh chóng tìm ra điểm yếu của cấm chế.

Trong khoảnh khắc, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trong tay hắn quang mang đại thịnh, hai đòn tấn công sắc bén tuyệt thế vô song gào thét lao ra, hung hăng chém vào hư không.

"Ong ong ong…" "Rắc!" Khoảnh khắc tiếp theo, không gian trong hư không đột nhiên vặn vẹo, rồi dường như có thứ gì đó vỡ nát, một vòng xoáy không gian cũng hiện ra, toàn bộ đại trận cũng trực tiếp bị đánh ra một lỗ hổng.

Thấy cảnh này, Tần Hạo căn bản không chút do dự, thân hình lóe lên, lập tức biến mất vào trong vòng xoáy không gian.

Tiếp đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng lực xé rách kinh khủng truyền đến, sau đó trước mắt hoa lên, cả người cũng lập tức tiến vào một phương thiên địa xa lạ.

"Hít!

Khí tức huyết tinh thật kinh khủng, đây là nơi nào!" Khoảnh khắc tiến vào phương thiên địa này, Tần Hạo lập tức cảm thấy một luồng khí tức huyết tinh kinh khủng ập tới.

Trước đây nơi có huyết sát chi khí kinh khủng nhất mà hắn từng đến là U Minh Huyết Hải, nhưng lúc này Tần Hạo phát hiện, huyết sát chi khí trong thiên địa này còn nồng đậm hơn trong Huyết Hải không biết bao nhiêu lần.

Cùng lúc đó, ngoài huyết sát chi khí, Tần Hạo còn cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa kinh khủng khiến linh hồn cũng phải run rẩy, phảng phất như có một tồn tại nào đó đang ở trong phương thiên

địa này.

"Kia là…" Theo luồng khí tức kinh khủng đó, ánh mắt Tần Hạo cũng trực tiếp nhìn về một hướng.

Nhưng khi nhìn thấy nguồn gốc của luồng khí tức đó, cả người hắn cũng chấn động mạnh.

Chương 288

Chỉ thấy trong tầm mắt của hắn, có mấy thi thể khổng lồ kinh khủng đứng sừng sững ở trung tâm phương thiên địa này, khí tức áp bức kinh khủng đó chính là từ những thi thể này tỏa ra.

Mỗi một thi thể đều cao ít nhất trăm vạn trượng, khí tức tỏa ra từ những thi thể đó khiến tâm thần Tần Hạo chấn động mạnh.

Những thi thể này hiển nhiên đã vẫn lạc không biết bao nhiêu năm, nhưng dù vậy, khí tức trên thi thể vẫn vô cùng kinh khủng, có thể tưởng tượng được thời kỳ toàn thịnh của họ kinh khủng đến mức nào.

Tần Hạo có một cảm giác, với thực lực hiện tại của mình, dù đối mặt với người yếu nhất trong số họ cũng không có chút phần thắng nào.

Điều khiến hắn có chút kinh ngạc là, trong số những thi thể này, ngoài hai thi thể tương đối hoàn chỉnh, những thi thể còn lại đều cụt tay cụt chân, phảng phất như bị chí bảo sắc bén kinh khủng phân thây.

"Đợi đã, hình tượng này… đó là Hỗn Độn Ma Viên!?" Rất nhanh, ánh mắt Tần Hạo cũng khóa chặt vào một trong những thi thể đó, hầu như trong nháy mắt đã nhận ra thi thể này, chính là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Hỗn Độn Ma Viên.

Phải biết rằng Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, nên đối với dáng vẻ của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tự nhiên không hề xa lạ.

"Kia là Ngũ Hành Ma Thần!

Còn có Âm Dương Ma Thần!

Vong Linh Ma Thần…!" Rất nhanh Tần Hạo cũng nhận ra thân phận của những thi thể này, trên mặt cũng vô cùng chấn động.

"Nơi này vẫn lạc nhiều Hỗn Độn Ma Thần như vậy, lẽ nào đây là một chiến trường trong Hỗn Độn năm xưa!?" Chỉ trong chốc lát, Tần Hạo đã có một vài suy đoán.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên đại chiến ba ngàn Ma Thần, gần như chín thành Hỗn Độn Ma Thần đều vẫn lạc dưới tay Bàn Cổ, toàn bộ chiến trường cũng trải rộng khắp Hỗn Độn.

Rõ ràng, nơi trước mắt này rất có thể là một trong những chiến trường đó.

"Kia là… Huyền Hoàng Ma Thần!!" Sau đó, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào một thi thể được bảo tồn hoàn chỉnh nhất.

Hầu như trong nháy mắt, Tần Hạo đã nhận ra, Ma Thần này không phải ai khác, chính là Huyền Hoàng Ma Thần.

Huyền Hoàng Ma Thần chưởng khống Huyền Hoàng pháp tắc, là bản nguyên Huyền Hoàng hóa thành, thực lực trong số các Hỗn Độn Ma Thần tuyệt đối có thể xếp vào top năm.

Huyền Hoàng Ma Thần được mệnh danh là tồn tại có nhục thân mạnh mẽ nhất trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, về mặt nhục thân còn kinh khủng hơn cả Bàn Cổ, có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

Nếu trong tay Bàn Cổ không có Hỗn Độn Chí Bảo nghịch thiên như Khai Thiên Phủ, e rằng Bàn Cổ thật sự chưa chắc đã có thể chém giết được Huyền Hoàng Ma Thần.

"Kia là… Sinh Mệnh Ma Thần, sao?" Cuối cùng, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào một thi thể tương đối hoàn chỉnh khác.

Rất nhanh hắn cũng nhận ra, đó chính là người chưởng khống

Sinh Mệnh pháp tắc, Sinh Mệnh Ma Thần.

Trong số các Hỗn Độn Ma Thần, thực lực của Sinh Mệnh Ma Thần không phải là đỉnh cao nhất, nhiều nhất cũng chỉ ở mức trung bình, không giỏi sát phạt, nhưng khả năng hồi phục lại là mạnh nhất trong số các Hỗn Độn Ma Thần.

Có thể nói, chỉ cần không bị miểu sát, dù vết thương có nghiêm trọng đến đâu, dưới Sinh Mệnh pháp tắc, cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhưng đáng tiếc là, Sinh Mệnh Ma Thần cuối cùng gặp phải Bàn Cổ, dưới uy năng của Lực Chi Pháp Tắc và Khai Thiên Phủ, Sinh Mệnh Ma Thần hiển nhiên cũng chỉ có thể ảm đạm vẫn lạc.

"Nhiều thi thể Hỗn Độn Ma Thần như vậy…" Tiếp đó, Tần Hạo dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trong hai mắt cũng lóe lên một tia quang mang vô cùng nóng rực, ánh mắt cũng chăm chú nhìn vào những thi thể Hỗn Độn Ma Thần này, phảng phất như đang nhìn những bảo vật tuyệt thế.

Mặc dù sau hàng tỷ năm, bản nguyên trong những thi thể Hỗn Độn Ma Thần này không còn được một phần trăm, nhưng dù vậy, đối với Tần Hạo đây tuyệt đối là một khối tài sản khổng lồ.

Ma Thần hóa thân của hắn vẫn luôn kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mặc dù thực lực không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, nhưng tu vi chung quy vẫn kém một chút.

Nếu có thể luyện hóa bản nguyên Ma Thần trong những thi thể này, tuyệt đối đủ để khiến Ma Thần hóa thân có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Mặc dù Thần Ma hóa thân được ngưng luyện từ tinh huyết Ma Thần, nhưng thực tế, dù là tinh huyết Ma Thần hay bản nguyên Ma

Thần, về cơ bản hai thứ này đều tương thông.

Thực tế, Thần Ma hóa thân dung hợp tinh huyết Ma Thần chủ yếu là để dung hợp bản nguyên Ma Thần trong tinh huyết.

Vì vậy, lúc này nếu Ma Thần hóa thân của Tần Hạo có thể dung hợp bản nguyên Ma Thần trong thi thể Hỗn Độn Ma Thần, Thần Ma hóa thân tuyệt đối đủ để trải qua một cuộc lột xác kinh khủng.

Gần như có thể tưởng tượng được, nếu Thần Ma hóa thân hoàn thành dung hợp, thực lực tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Hạo cũng không chút do dự, ý niệm vừa động, Tạo Hóa Đỉnh trực tiếp được tế ra, hai tay kết ấn.

Trong nháy mắt, một luồng lực thôn phệ kinh khủng truyền đến, Tạo Hóa Đỉnh trực tiếp nuốt một thi thể Hỗn Độn Ma Thần vào trong.

Pháp lực của Tần Hạo cũng lập tức dung nhập vào Tạo Hóa Đỉnh, lực tạo hóa bàng bạc cũng điên cuồng dâng trào, hiển nhiên Tần Hạo chuẩn bị dùng Tạo Hóa Đỉnh để tinh luyện bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần.

"Hửm?" Nhưng chỉ trong chốc lát, Tần Hạo đã dừng lại, bởi vì hắn phát hiện, mặc dù Tạo Hóa Đỉnh có thể tinh luyện ra bản nguyên trong thi thể Hỗn Độn Ma Thần, nhưng hiệu suất tinh luyện thực sự quá thấp.

Theo ước tính của hắn, dù là thi thể Hỗn Độn Ma Thần có khí tức yếu nhất, nếu muốn tinh luyện hoàn toàn, ít nhất cũng cần một vạn năm, thậm chí còn lâu hơn.

Thời gian này đối với Tần Hạo hiển nhiên là quá lâu.

"Xem ra chỉ có thể như vậy!" Sau khi trầm ngâm một lát, trong lòng Tần Hạo nhanh chóng có quyết định.

Hắn cũng hiểu rằng, sở dĩ hiệu suất thấp là vì phẩm cấp của Tạo Hóa Đỉnh có chút thấp.

Ở Hồng Hoang, Tạo Hóa Đỉnh là tồn tại cấp Tiên Thiên Chí Bảo, là tồn tại đỉnh cao nhất, nhưng lần này thứ cần luyện hóa lại là thi thể Hỗn Độn Ma Thần, hiển nhiên Tiên Thiên Chí Bảo có chút khó khăn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Hạo lật tay, một cái tiểu đỉnh ba chân khác trực tiếp hiện ra, không phải cái gì khác, chính là Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh vốn là một thể, bị Khai Thiên Phủ chém làm hai, mới hóa thành Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh.

Bây giờ Tần Hạo muốn hợp hai bảo đỉnh làm một.

Mặc dù không thể hoàn toàn khôi phục trạng thái Hỗn Độn Đỉnh thời kỳ đỉnh phong, nhưng uy năng hiển nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh đơn lẻ.

Ngay lập tức, Tần Hạo không chút do dự, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo văn huyền diệu không ngừng được đánh ra.

Chỉ thấy trên Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh, từng đạo phù văn huyền diệu cũng hiện ra, sau đó vô số phù văn trong hư không phảng phất như bị kéo lại, bắt đầu từ từ dung hợp.

Phía dưới, Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh cũng bộc phát ra một đạo hào quang ngút trời, sau đó hai bảo đỉnh trở nên có chút hư ảo, một luồng khí tức bản nguyên tạo hóa cổ xưa nồng đậm cũng từ đó tỏa ra.

Sau đó, trong ánh mắt của Tần Hạo, hai hư ảnh ba chân bắt đầu từ từ dung hợp.

Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ phấn khích, cùng lúc đó, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng hơn cũng từ đó bộc phát ra.

Chương 289

… Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt một tháng đã qua.

“Ong ong ong…” Đúng lúc này, đột nhiên một luồng khí tức mênh mông vô biên lập tức bộc phát ra.

Tiếp đó, hư ảnh hai tiểu đỉnh trước mặt Tần Hạo cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp, cuối cùng trực tiếp hóa thành một cái đại đỉnh ba chân cổ xưa.

Hình dạng của đại đỉnh ba chân này gần như giống hệt Hỗn Độn Đỉnh trong hình ảnh mà Tần Hạo nhìn thấy khi nhận được Tạo Hóa Đỉnh, chỉ là khí tức trông không kinh khủng bằng.

“Hỗn Độn Linh Bảo!” Nhưng dù vậy, Tần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra, phẩm cấp của Hỗn Độn Đỉnh trước mắt rõ ràng đã vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo, đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Mặc dù khí tức trên đó so với Hỗn Độn Châu trên người hắn kém hơn không ít, nhưng lại mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo rất nhiều.

“Không tệ, không tệ!” Cảm nhận được khí tức trên đó, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ vô cùng hài lòng.

So với Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh trước đây, khí tức của Hỗn Độn Đỉnh trước mắt rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Ngay lập tức, ý niệm vừa động, không chút do dự, hắn trực tiếp thu hết mấy thi thể Hỗn Độn Ma Thần trong sân vào Hỗn Độn Đỉnh.

Sau đó, không chút do dự, ý niệm vừa động, cả người cũng trực tiếp tiến vào không gian đạo trường.

Trong không gian đạo trường có công năng gia tốc thời gian, như vậy cũng có thể tinh luyện ra bản nguyên của mấy Hỗn Độn Ma Thần

trong thời gian ngắn nhất.

Trong Ngộ Đạo Điện, Tần Hạo hai tay kết ấn, trong nháy mắt một đóa lửa màu xám cũng trực tiếp rơi xuống dưới Hỗn Độn Đỉnh.

Một luồng nhiệt độ kinh khủng cũng từ ngọn lửa màu xám tỏa ra.

Nếu bị những đại thần thông giả trong Hồng Hoang nhìn thấy, nhất định có thể nhận ra, ngọn lửa trước mắt này so với những chân hỏa đỉnh cao trong Hồng Hoang như Thái Dương Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Phượng Hoàng Chân Hỏa còn mạnh hơn không chỉ một chút.

Ngọn lửa này không phải cái gì khác, chính là Hỗn Độn Chi Hỏa lừng danh.

Trong Hỗn Độn Đỉnh, lực tạo hóa vô biên cũng điên cuồng kích động.

Sau khi hai bảo đỉnh dung hợp, lực tạo hóa trong Hỗn Độn Đỉnh bất luận là độ dày hay độ tinh khiết đều không phải là thứ mà Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh trước đây có thể so sánh.

Dưới sự gột rửa của vô lượng lực tạo hóa trong Hỗn Độn Đỉnh, mấy thi thể Hỗn Độn Ma Thần cũng dần dần bị dung luyện, tinh nguyên và bản nguyên trong cơ thể cũng hoàn toàn được tinh luyện ra, một luồng khí tức bản nguyên vô cùng huyền diệu cũng hội tụ trong Hỗn Độn Đỉnh. … Trong Hỗn Độn không tính năm tháng, trong nháy mắt, trong không gian đạo trường, một trăm năm đã trôi qua, lúc này, thời gian bên ngoài cũng đã trôi qua một năm.

Lúc này, trên Hỗn Độn Đỉnh trước mặt Tần Hạo, từng đạo thần quang huy hoàng không ngừng dâng trào, đi kèm với đó là một luồng khí tức vô cùng huyền diệu không ngừng tỏa ra, một luồng khí tức pháp tắc nồng đậm cũng từ đó tỏa ra, chính là khí tức bản nguyên của

mấy Hỗn Độn Ma Thần.

"Ong ong ong…" Đúng lúc này, chỉ thấy Hỗn Độn Đỉnh trước mặt Tần Hạo quang mang đại thịnh, tiếp đó hai quả cầu ánh sáng cũng trực tiếp bay ra từ Hỗn Độn Đỉnh, xuất hiện trước mặt Tần Hạo, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu cũng từ đó tỏa ra.

"Hửm?

Đó là…" Nhưng rất nhanh trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì hắn phát hiện trong hai quả cầu ánh sáng trước mặt, một trong số đó ẩn chứa khí tức bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần vô tận, quả cầu ánh sáng còn lại, khí tức lại vô cùng kỳ dị, có chút giống khí tức nguyên thần, nhưng lại có chút không giống.

"Chúc mừng ký chủ, đó là Chân Linh Lạc Ấn của Huyền Hoàng Ma Thần!

Tương tự như Khai Thiên Ấn Ký của Bàn Cổ!" Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

"!?

Chân Linh Lạc Ấn, tương tự như Khai Thiên Ấn Ký, vậy chẳng phải bên trong có truyền thừa của Huyền Hoàng Ma Thần sao!?" Rất nhanh Tần Hạo dường như đã nghĩ ra điều gì đó, mắt cũng sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng Huyền Hoàng Ma Thần được mệnh danh là Hỗn Độn Ma Thần có nhục thân mạnh nhất, trong số tất cả Hỗn Độn Ma Thần, thực lực cũng đủ để xếp vào top năm, có thể tưởng tượng được truyền thừa của hắn quý giá đến mức nào.

"Có khả năng đó, nhưng điều này phải xem vận khí của ký chủ, nếu lạc ấn hoàn chỉnh, có lẽ có thể nhận được truyền thừa của Huyền Hoàng Ma Thần, nếu không thì…" hệ thống nói.

“Vậy sao, nhưng cũng không tệ rồi, thu hoạch ngoài ý muốn.

Đúng rồi, tại sao chỉ có Chân Linh Lạc Ấn của Huyền Hoàng Ma Thần, không có lạc ấn của Ma Thần khác?” Tần Hạo không khỏi hỏi.

“Bởi vì thực lực của Huyền Hoàng Ma Thần đủ mạnh, lúc vẫn lạc đã bảo tồn được một tia lạc ấn bất diệt, còn những Ma Thần khác, thực lực hiển nhiên không đạt đến trình độ của Huyền Hoàng Ma Thần!” hệ thống giải thích.

“Vậy sao… nguyên lai là thế, xem ra ta có chút tham lam rồi!” Tần Hạo lắc đầu, dù sao năm xưa đối mặt là Hỗn Độn đệ nhất Ma Thần Bàn Cổ, muốn dưới sự công phạt của Bàn Cổ mà giữ lại Chân Linh Lạc Ấn, hiển nhiên không phải Hỗn Độn Ma Thần nào cũng có thể làm được.

Ngay lập tức, Tần Hạo không chút do dự, ý niệm vừa động, Ma Thần hóa thân cũng lập tức hiện ra.

“Chào bản tôn, ừm? …Bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần!?

Bản tôn lấy được vật nghịch thiên như vậy sao!?

Có bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần nồng đậm như vậy!?

Chẳng lẽ bản tôn đã chém giết một Hỗn Độn Ma Thần!?” Ma Thần hóa thân vừa hiện ra, đã cảm ứng được một khối bản nguyên Ma Thần trước mặt, trong hai mắt cũng lóe lên một tia quang mang vô cùng nóng rực, mặt đầy kích động nói.

“Chém giết Hỗn Độn Ma Thần?

Sao có thể, sau Khai Thiên chi kiếp, Hỗn Độn Ma Thần không còn được một phần trăm, đều ẩn náu ở những nơi bí mật trong Hỗn Độn, làm gì có chuyện dễ tìm như vậy.

Huống chi những kẻ có thể sống sót sau Khai Thiên chi kiếp, làm

gì có ai là nhân vật đơn giản, những tồn tại đó không phải là thứ mà chúng ta hiện tại có thể tùy ý trêu chọc!

Những bản nguyên Ma Thần này là…" Ngay lập tức, Tần Hạo cũng giải thích một phen.

"Hỗn Độn chiến trường sao?

Nguyên lai là ngưng luyện từ thi thể!

Vẫn lạc vô số năm mà vẫn còn bản nguyên nồng đậm như vậy, thực lực thực sự quá kinh khủng!" Hóa thân cũng không khỏi nói.

"Đúng là kinh khủng!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Tiếp theo khối bản nguyên Ma Thần này sẽ giao cho ngươi, hy vọng thực lực của ngươi có thể có một bước nhảy vọt!" Tần Hạo lại nói.

"Bản tôn yên tâm, có khối bản nguyên Ma Thần này, ta có dự cảm, thực lực của ta tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt về chất, có lẽ lần này ta lại vượt qua bản tôn!" Ma Thần hóa thân nói.

Chương 290

"Vậy sao, vậy thì tốt quá rồi!" Tần Hạo nói, trực tiếp đưa khối bản nguyên Ma Thần cho Ma Thần hóa thân.

Ma Thần hóa thân cũng không chút do dự, trực tiếp há miệng nuốt khối bản nguyên Ma Thần xuống.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng cũng từ trên người hắn tỏa ra, hắn bắt đầu trực tiếp dung luyện bản nguyên Ma Thần trong cơ thể.

Ánh mắt Tần Hạo lúc này lại rơi vào Chân Linh Lạc Ấn, không chút do dự, thần niệm trực tiếp bao phủ Chân Linh Lạc Ấn.

Lực nguyên thần kinh khủng lập tức bộc phát, Chân Linh Lạc Ấn lập tức quang mang đại thịnh, sau đó hóa thành một tia sáng, trực tiếp chui vào giữa trán Tần Hạo.

Tiếp đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng thông tin mênh mông kinh khủng tràn vào đầu, không chút do dự, hắn ngồi xếp bằng xuống, toàn lực luyện hóa thông tin trong đầu.

"Huyền Hoàng Bất Diệt Thể!?

Luyện thể chi pháp thật kinh khủng, thực sự quá kinh khủng, quả nhiên không hổ là tồn tại có nhục thân mạnh nhất trong các Hỗn Độn Ma Thần!

Công pháp này thực sự quá kinh khủng!" Một lúc lâu sau, mắt Tần Hạo cũng từ từ mở ra, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Hiển nhiên hắn đã hoàn toàn luyện hóa thông tin trong Chân Linh Lạc Ấn.

Đúng như hệ thống nói, Chân Linh Lạc Ấn này không hoàn chỉnh,

vì vậy Tần Hạo cũng không nhận được truyền thừa hoàn chỉnh của Huyền Hoàng Ma Thần, nhưng lại nhận được pháp môn luyện thể của Huyền Hoàng Ma Thần, còn những công pháp thần thông khác của Huyền Hoàng Ma Thần thì không nhận được.

Nhưng dù vậy, Tần Hạo cũng đã rất hài lòng rồi.

Bởi vì Tần Hạo đã có Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết của Bàn Cổ, về mặt công pháp tu luyện, hắn không cần phương pháp tu luyện của Huyền Hoàng Ma Thần, nhưng luyện thể chi pháp lại khác.

Luyện thể chi pháp của Bàn Cổ tuy mạnh, nhưng so với Huyền Hoàng Ma Thần hiển nhiên kém hơn một chút.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể được mệnh danh là luyện thể chi pháp mạnh nhất, tổng cộng chia làm bốn cảnh chín tầng.

Bốn cảnh lần lượt là Huyền Hoàng Chi Thể, Huyền Hoàng Thánh Thể, Huyền Hoàng Đạo Thể và cuối cùng là Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Một, hai, ba tầng tương ứng với Huyền Hoàng Chi Thể, tu thành Huyền Hoàng Chi Thể đại thành, nhục thân có thể sánh ngang Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bốn, năm, sáu tầng tương ứng với Huyền Hoàng Thánh Thể, đại thành Huyền Hoàng Thánh Thể có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh phong.

Bảy, tám tầng tương ứng với Huyền Hoàng Đạo Thể, đại thành Huyền Hoàng Đạo Thể có thể sánh ngang Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh tiêm.

Tầng thứ chín tương ứng với Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, theo ghi chép của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, nếu tu luyện đến tầng thứ chín, nhục thân có thể đối đầu trực diện với Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng cảnh

giới này ngay cả Huyền Hoàng Ma Thần cũng chưa đạt tới, Huyền Hoàng Ma Thần mới chỉ đạt đến tầng thứ tám mà thôi.

Hiện tại, nhục thân của Tần Hạo cũng chỉ tương đương với cấp bậc Huyền Hoàng Chi Thể, Huyền Hoàng Chi Thể đại thành, nhục thân hiện tại có thể sánh ngang Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trừ phi là Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không cơ bản không có uy hiếp với hắn.

Nhưng yêu cầu tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cũng vô cùng hà khắc, bởi vì tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cần dùng Huyền Hoàng chi khí để rèn luyện nhục thân.

Phải biết rằng Huyền Hoàng chi khí trong tình huống bình thường chỉ xuất hiện một ít khi thiên địa mới sinh ra, nhưng đối với điều này Tần Hạo không hề lo lắng, bởi vì hắn sở hữu Huyền Hoàng Công Đức Tháp, tự nhiên có đủ Huyền Hoàng chi khí để rèn luyện nhục thân.

Nhưng lúc này hắn cũng không vội tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, bởi vì hắn biết rất rõ, mặc dù có đủ Huyền Hoàng chi khí, nhưng giữa Huyền Hoàng Chi Thể và Huyền Hoàng Thánh Thể là một ngưỡng cửa, muốn đột phá không dễ dàng như vậy, hiện tại hiển nhiên không phải lúc để bế quan.

Tiếp đó, Tần Hạo không chút do dự, ý niệm vừa động, trực tiếp rời khỏi không gian đạo trường, rồi lại một lần nữa đến Hỗn Độn chiến trường.

Trước đó hắn chỉ thu thập mấy thi thể Hỗn Độn Ma Thần trong đó, những nơi khác còn chưa kịp khám phá, hắn không tin rằng một Hỗn Độn chiến trường lớn như vậy lại không có bảo vật nào khác.

Dù chỉ tìm được bất kỳ một bảo vật nào do Hỗn Độn Ma Thần để lại, đối với Tần Hạo hiện tại cũng tuyệt đối được coi là chí bảo.

Ngay lập tức, thần niệm của Tần Hạo cũng lập tức được phóng ra, đồng thời Công Đức Thiên Nhãn cũng vận chuyển đến cực hạn, từng tấc một dò xét toàn bộ Hỗn Độn chiến trường, sợ bỏ lỡ bảo vật.

"Ừm… khí tức này… khí tức sinh mệnh thật tinh thuần, còn nồng đậm hơn khí tức của Tam Quang Thần Thủy, chẳng lẽ là bảo vật do Sinh Mệnh Ma Thần để lại?" Khi Tần Hạo đến gần nơi thi thể Sinh Mệnh Ma Thần lúc đầu, hắn đã cảm ứng được một luồng khí tức sinh mệnh vô cùng tinh thuần tỏa ra trong hư không.

Mặc dù tia khí tức sinh mệnh này rất yếu, gần như không thể nhận ra, nhưng vẫn bị Tần Hạo bắt được.

"Khí tức hình như tỏa ra từ dưới lòng đất!" Tần Hạo nhanh chóng dò ra nguồn gốc của khí tức, ánh mắt cũng lập tức rơi vào một nơi dưới lòng đất.

Tiếp đó, không chút do dự, Thí Thần Thương lập tức đánh ra, khoảnh khắc tiếp theo, khí Hỗn Độn xung quanh cũng điên cuồng dâng trào.

Tiếp đó, trong ánh mắt của Tần Hạo, một màn sáng cũng hiện ra, trong màn sáng, một cây đại thụ tràn ngập khí tức sinh mệnh vô tận, cao chạm trời nối đất xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"…Sinh Mệnh Chi Thụ!?

Linh căn bạn sinh của Sinh Mệnh Ma Thần!?

Thứ này!?" Mắt Tần Hạo lập tức sáng lên, hiển nhiên đã nhận ra thứ này, không phải cái gì khác, chính là Sinh Mệnh Chi Thụ.

Sinh Mệnh Chi Thụ là cực phẩm linh căn lừng danh, phẩm cấp còn cao hơn bất kỳ linh căn nào trên người Tần Hạo, bởi vì linh căn này là Hỗn Độn linh căn vượt qua cả Cực phẩm Tiên Thiên linh căn, thời kỳ đỉnh phong là Hỗn Độn linh căn đỉnh tiêm.

Nhưng lúc này Tần Hạo rõ ràng phát hiện, trên thân Sinh Mệnh Chi Thụ có một vết thương sâu hoắm vô cùng kinh khủng, hiển nhiên đã bị trọng thương trong Khai Thiên chi kiếp.

Nhưng dù vậy, phẩm cấp của Sinh Mệnh Chi Thụ vẫn không phải là thứ mà Cực phẩm Tiên Thiên linh căn có thể so sánh.

Sinh Mệnh Chi Thụ là do bản nguyên Sinh Mệnh pháp tắc thai nghén thành, bản thân nó không kết quả, nhưng lại có thể ngưng tụ ra vô thượng thánh dịch.

Thánh dịch là tinh hoa của Sinh Mệnh Chi Thụ, là vô thượng sinh mệnh chí bảo, thật sự có hiệu quả kinh khủng hoạt tử nhân, nhục bạch cốt, có thể nói bất kể vết thương có nghiêm trọng đến đâu, chỉ cần chưa vẫn lạc, chỉ cần có đủ thánh dịch đều có thể phục hồi, được coi là vật nghịch thiên thực sự.

Sinh Mệnh Ma Thần được mệnh danh là Bất Tử Ma Thần, ngoài bản thân tinh thông Sinh Mệnh pháp tắc, thánh dịch cũng tuyệt đối công lao không nhỏ.

"Nhiều thánh dịch như vậy, phát tài rồi, thật sự phát tài rồi!" Rất nhanh, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào một cái ao như bạch ngọc bên cạnh Sinh Mệnh Chi Thụ trong màn sáng, bên trong chính là tinh hoa của Sinh Mệnh Chi Thụ, Sinh Mệnh Thánh Dịch.

Sinh Mệnh Thánh Dịch có chút giống với thần thủy trong tay Tần Hạo, đều ẩn chứa khí tức sinh mệnh vô tận.

Nhưng Tam Quang Thần Thủy thiên về tinh hoa thảo mộc, thích hợp dùng để tưới tiêu, còn Sinh Mệnh Thánh Dịch thì thích hợp hơn để chữa thương, sinh mệnh nguyên khí ẩn chứa trong Sinh Mệnh Thánh Dịch rõ ràng kinh khủng hơn Tam Quang Thần Thủy rất nhiều.

Trong đại kiếp của Nhân tộc trước đây, tinh nhuệ của Nhân tộc

thương vong thảm trọng.

Mặc dù lúc đó Tần Hạo đã hoàn toàn mở ra bảo khố của Nhân tộc, cố hết sức cứu chữa những tinh anh còn sống sót, nhưng hắn biết rất rõ, ngoài một số ít người, phần lớn những người còn lại e rằng khó có thể khôi phục đỉnh phong.

Bây giờ có Sinh Mệnh Thánh Dịch, mọi chuyện hiển nhiên không còn khó khăn nữa.

Như vậy, Nhân tộc hiển nhiên sẽ lại có thêm không ít tinh nhuệ, phải biết rằng đó là những tinh nhuệ thực sự, những tinh nhuệ đã trải qua sự tôi luyện của máu và lửa, có thể nói là trụ cột của Nhân tộc tương lai.

Chương 291

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cũng không chút do dự, Công Đức Thiên Nhãn điên cuồng vận chuyển, nhanh chóng tìm ra điểm yếu của màn sáng, Thí Thần Thương trong tay cũng quang mang đại thịnh.

Không chút hồi hộp, màn sáng trước mắt hiển nhiên không thể ngăn cản bước chân của Tần Hạo.

"Sinh Mệnh Chi Thụ thuộc về ta rồi!" Khoảnh khắc tiến vào màn sáng, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng sinh mệnh tinh khí vô cùng nồng đậm lập tức tràn ngập toàn thân, một cảm giác sảng khoái chưa từng có cũng lan tỏa khắp cơ thể.

Sinh mệnh tinh khí kinh khủng cũng điên cuồng hội tụ vào cơ thể Tần Hạo, cả người cũng không khỏi chìm đắm trong trạng thái sảng khoái đó.

"Không hổ là sinh mệnh chí bảo!

Quả nhiên kinh khủng!" Một lúc lâu sau, Tần Hạo mới từ trạng thái đó hồi phục lại.

Sau đó, không chút do dự, hắn trực tiếp kết nối với không gian đạo trường, ý niệm vừa động, bao phủ lấy Sinh Mệnh Chi Thụ trước mắt, khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp đưa Sinh Mệnh Chi Thụ vào dược điền trong không gian đạo trường.

"Không hổ là bản đồ kho báu do hệ thống xuất phẩm, quả thật chuyến đi này không uổng!" Tần Hạo trong lòng không khỏi thầm than một tiếng.

Không nói đến bản nguyên Ma Thần ngưng luyện từ thi thể Ma Thần trước đó, chỉ riêng một cây Sinh Mệnh Chi Thụ, đối với Tần

Hạo đã là không uổng chuyến đi này, huống chi còn nhận được luyện thể thánh pháp của Huyền Hoàng Ma Thần, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Có thể nói thu hoạch lần này đã vượt xa dự tính của Tần Hạo.

Sau khi thu hoạch được Sinh Mệnh Chi Thụ, Tần Hạo cũng càng thêm tỉ mỉ, gần như không bỏ sót một tấc đất nào.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Trong ba ngày này, Tần Hạo cũng không tìm thấy thêm chí bảo đỉnh tiêm nào như Sinh Mệnh Chi Thụ, nhưng cũng không phải không có thu hoạch.

Trong chiến trường, Tần Hạo tìm thấy mấy mảnh vỡ pháp bảo, hiển nhiên đều là pháp bảo mà Hỗn Độn Ma Thần dùng lúc sinh thời, ít nhất cũng là cấp Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng hiển nhiên đều đã bị phá hủy trong đại chiến.

Nhưng đối với những thứ này Tần Hạo không hề bỏ qua.

Phải biết rằng trong tay hắn có Hỗn Độn Đỉnh, những mảnh vỡ pháp bảo này tuy không còn uy năng như trước, nhưng vật liệu hiển nhiên đều là bảo vật đỉnh tiêm, nếu dùng Hỗn Độn Đỉnh ngưng luyện lại một lần nữa, có lẽ có thể luyện chế ra một kiện chí bảo.

"Chẳng lẽ không còn bảo vật nào khác sao?" Sau khi tìm kiếm thêm ba ngày nữa, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, toàn bộ Hỗn Độn chiến trường gần như có thể dùng câu 'đào sâu ba thước' để hình dung, hầu như mỗi tấc đất đều đã được dò xét.

"Nếu vậy, xem ra đã đến lúc rời đi rồi!" Tần Hạo cũng không khỏi thầm nghĩ, ngay lập tức xoay người đi ra ngoài Hỗn Độn chiến trường.

"Cộc... cộc..." Đúng lúc này, Tần Hạo vô tình đá phải một khối

‘Hỗn Độn ngoan thạch’, khiến nó lăn về phía xa.

Trong Hỗn Độn, ngoài Hỗn Độn chi khí ra thì cũng có một số thứ linh tinh tồn tại, Hỗn Độn ngoan thạch chính là thứ thường thấy và rẻ mạt nhất trong số đó.

“Hửm?” Ban đầu Tần Hạo vốn không để tâm đến Hỗn Độn ngoan thạch, nhưng ngay lúc chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng Huyền Hoàng chi khí yếu ớt tỏa ra, cả người cũng chấn động mạnh.

Hiện tại hắn đã tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, nên cảm ứng đối với Huyền Hoàng chi khí vô cùng nhạy bén.

Ngay lập tức, hắn bắt đầu cảm ứng nguồn gốc của luồng Huyền Hoàng chi khí kia.

“Ồ?

Là khối Hỗn Độn ngoan thạch này?” Sau một hồi dò xét, cuối cùng ánh mắt hắn cũng dừng lại trên khối ‘Hỗn Độn ngoan thạch’ kia, bởi vì hắn phát hiện ra tia Huyền Hoàng chi khí kia lại tỏa ra từ một khối Hỗn Độn ngoan thạch không hề bắt mắt.

Đưa tay ra tóm lấy, Tần Hạo trực tiếp bắt khối Hỗn Độn ngoan thạch vào tay.

Cả khối Hỗn Độn ngoan thạch chỉ lớn bằng nắm tay, giống như một quả trứng đá, bề mặt chi chít những vết nứt.

“Rắc!” Khoảnh khắc rơi vào tay Tần Hạo, ‘vỏ trứng’ trên bề mặt ‘trứng đá’ cũng lập tức vỡ vụn, sau đó một viên thạch châu trực tiếp lăn ra từ bên trong.

Bề mặt thạch châu có một vết nứt vô cùng dữ tợn và đáng sợ, phảng phất như bị lợi khí chém trúng.

Bề mặt thạch châu cũng chi chít vô số đạo văn, đồng thời, thỉnh thoảng lại có một tia sáng màu huyền hoàng yếu ớt tỏa ra từ bên trong.

"Đúng là thứ tốt..." Tiếp đó Tần Hạo dường như nghĩ đến điều gì, khoảnh khắc tiếp theo, thần niệm của hắn lập tức đánh một đạo linh hồn lạc ấn vào 'thạch châu'.

Ngay khoảnh khắc linh hồn lạc ấn được đánh vào, một luồng hào quang màu huyền hoàng ngút trời cũng bộc phát ra, ngay sau đó, trong đầu Tần Hạo cũng xuất hiện một luồng thông tin khổng lồ.

"Huyền Hoàng Châu, quả nhiên là thứ tốt!" Chỉ trong nháy mắt, Tần Hạo đã hiểu rõ lai lịch của viên châu trước mặt.

Đây chính là bạn sinh linh bảo của Huyền Hoàng Ma Thần, cũng là một món tồn tại cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng thứ này cũng giống như Hỗn Độn Châu, đều có một đặc điểm chung, đó là không phải công kích linh bảo cũng không phải phòng ngự linh bảo.

Huyền Hoàng Châu ẩn chứa Huyền Hoàng pháp tắc, bên trong tự thành một không gian, trong không gian tràn ngập vô tận Huyền Hoàng chi khí.

Nhưng Huyền Hoàng Châu cũng giống như Hỗn Độn Châu, rõ ràng đều đã bị trọng thương trong khai thiên chi kiếp, từ Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh tiêm rơi xuống cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo phổ thông.

Dù vậy, đối với Tần Hạo, đây tuyệt đối là một thu hoạch bất ngờ.

Sau khi có được Huyền Hoàng Châu, Tần Hạo xem như đã kết thúc triệt để chuyến đi tìm bảo vật lần này.

Chuyến đi Hỗn Độn lần này, Tần Hạo có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát, thu hoạch vượt xa tưởng tượng.

Hắn trực tiếp rời khỏi Hỗn Độn chiến trường, sau đó đi về hướng Hồng Hoang.

Còn về Ma Thần hóa thân, việc dung hợp luồng bản nguyên kia rõ ràng không phải là chuyện có thể làm xong trong một sớm một chiều.

Tần Hạo ước tính, trong thời gian ngắn, Ma Thần hóa thân rõ ràng sẽ không xuất quan. … Nhiều tháng sau, Tần Hạo một lần nữa trở lại Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng lần này Tần Hạo không trực tiếp trở về Thiên Đình, mà đến bờ Đông Hải, vào trong Nhân tộc thánh địa. "Tham kiến Bệ Hạ, không biết Bệ Hạ lần này trở về có chuyện gì phân phó?" “Kiến bái bệ hạ, không biết bệ hạ lần này trở về có chuyện gì phân phó?” Ngay khi Tần Hạo vừa giáng lâm, ba người Toại Nhân Thị đã lập tức phát giác.

Đương nhiên, đó cũng là do Tần Hạo không che giấu khí tức trên người, nếu không, với thực lực của họ mà muốn phát giác ra Tần Hạo thì căn bản là không thể.

Sau khi liếc nhìn ba người Toại Nhân Thị, Tần Hạo cũng hài lòng gật đầu.

Chương 292

Lúc này ba người đều đã một chân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Theo Tần Hạo thấy, với đà phát triển của Nhân tộc, ba người họ chẳng bao lâu nữa là có thể chân chính bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Chuyện ta phân phó trước đây, cứu chữa các thành viên còn sống sót của Nhân tộc đã làm đến đâu rồi?" Tần Hạo hỏi.

"Khải bẩm bệ hạ, chúng thần đã tuân theo phân phó của bệ hạ, lấy tất cả bảo vật trong bảo khố ra.

Nhưng ngoài một số ít người hoàn toàn bình phục ra, những người còn lại đều vì tiêu hao quá độ trong đại chiến trước đó mà để lại những vết thương không thể xóa nhòa, gần như khó có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong!" Toại Nhân Thị sắc mặt có chút khó coi nói, kết quả này rõ ràng khiến ông vô cùng không hài lòng.

"Quả nhiên là vậy sao?

Nhưng bọn họ đều đã vì Nhân tộc ta mà hi sinh lớn như vậy, trẫm tự nhiên sẽ không bỏ mặc!" Tần Hạo lập tức nói.

"Chẳng lẽ bệ hạ có cách sao?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt ba người tức thì lộ ra vẻ hy vọng vô cùng, đầy mong đợi nhìn Tần Hạo.

Trong lòng họ, gần như không có chuyện gì Tần Hạo không làm được.

"Đây là Sinh Mệnh Thánh Dịch, là thánh phẩm chữa thương vô thượng, giao cho các ngươi.

Đưa cho những người bị thương nặng uống, tin rằng chẳng bao

lâu nữa là có thể hoàn toàn bình phục!" Tần Hạo lật tay, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc đưa cho Toại Nhân Thị.

Bên trong đựng chính là tinh hoa của Sinh Mệnh Chi Thụ, Sinh Mệnh Thánh Dịch.

Thứ này tuy rằng vô cùng quý giá, nhưng đối với Nhân tộc, Tần Hạo lại không hề keo kiệt chút nào.

"Hít...

Sinh mệnh chi khí thật nồng đậm, thật sự quá khủng bố!" "Tốt quá rồi, thật sự quá tốt rồi!

Có thứ này, những người đó cuối cùng cũng được cứu rồi, Nhân tộc chúng ta cuối cùng cũng sắp triệt để quật khởi rồi!" "Đa tạ bệ hạ ban bảo vật!" Lúc này ba người đều mặt mày kích động nhìn Tần Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn nồng đậm.

"Được rồi, đều không cần đa lễ.

Khoảng thời gian này, Nhân tộc có gặp phải khó khăn gì không?" Sau đó Tần Hạo cũng lên tiếng hỏi.

"Khải bẩm tộc trưởng, hiện tại Nhân tộc mọi thứ đều vô cùng thuận lợi!

Hiện tại gần như toàn bộ Hồng Hoang đều đã trở thành địa bàn của Nhân tộc chúng ta!" Toại Nhân Thị nghe Tần Hạo hỏi vậy, lập tức mặt mày hưng phấn nói.

Sau khi không còn trở ngại từ Vu Yêu hai tộc, Nhân tộc rõ ràng cũng đã nghênh đón sự phát triển như vũ bão, khiến mấy người họ vô cùng hưng phấn.

"Chỉ là..." Ngay sau đó, như nghĩ đến điều gì, Hữu Sào Thị bên cạnh nhíu mày, có chút ngập ngừng nhìn Tần Hạo một cái.

“Có lời cứ nói thẳng!” Tần Hạo nói.

“Vâng, bệ hạ.

Khải bẩm bệ hạ, gần đây các Thánh điện ở các nơi truyền tin tức, có đệ tử của Đạo giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo và cả Tây Phương giáo xuất nhập Nhân tộc, thường xuyên hiển thánh, thậm chí trong đó có không ít người đã lập đạo thống, chiêu thu không ít đệ tử!

Trong đó không thiếu một số hạt giống tốt!” Hữu Sào Thị lên tiếng nói.

“Đúng là quá đáng ghét, lại còn tranh giành đệ tử với Thánh điện chúng ta!” Truy Y Thị bên cạnh cũng mặt mày bất bình nói.

Là tầng lớp cao của Nhân tộc, mấy người Hữu Sào Thị nhìn bản chất của mấy giáo phái Thánh nhân cũng tương đối thấu triệt.

Ban đầu khi Nhân tộc gặp nguy nan, không một ai ra tay giúp đỡ, hiện tại Nhân tộc đại hưng, trở thành nhân vật chính của thiên địa, các đại giáo phái lại lần lượt xuất đầu lộ diện, đến Nhân tộc, ý đồ rõ ràng không cần nói cũng biết.

“Ồ?

Vậy sao?

Quả nhiên là không nhịn được nữa rồi sao?” Tần Hạo ngẩn ra, nhưng rất nhanh trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, không có quá nhiều bất ngờ.

Rõ ràng tình huống này hắn đã sớm liệu trước.

Dù sao mấy vị Thánh nhân lập ra đại giáo, lấy lập giáo thành Thánh, tự nhiên cần truyền đạo.

Hiện tại Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, họ cũng chỉ có thể truyền đạo trong Nhân tộc.

Đối với việc này Tần Hạo căn bản không thể ngăn cản, cũng không có ý định ngăn cản.

Trên thực tế, ở một mức độ nào đó, việc truyền đạo cũng có lợi cho sự phát triển của Nhân tộc.

Hiện tại Nhân tộc đang đi trên con đường đại hưng, con đường phát triển đơn nguyên hóa rõ ràng không thích hợp với Nhân tộc, như vậy chỉ càng thêm gông cùm cho sự phát triển của Nhân tộc, trói buộc sự phát triển, đối với Nhân tộc tuyệt đối là vô cùng bất lợi.

Hiện tại Nhân tộc cần sự phát triển đa nguyên hóa, chỉ cần không xuất hiện vấn đề về nguyên tắc, Tần Hạo đều không có ý định can thiệp.

"Không biết chúng thần phải làm gì, có cần để Thánh điện ra tay ngăn cản, đuổi bọn họ ra khỏi Nhân tộc không?" Hữu Sào Thị lên tiếng hỏi.

"Không cần như vậy!

Chỉ cần là truyền đạo chính thường, thì không cần can thiệp!

Cứ để họ làm là được rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Nhưng như vậy thật sự là quá hời cho bọn họ rồi!" Toại Nhân Thị cũng có chút không cam lòng nói.

"Hời sao?

Cũng chưa chắc.

Người được lợi cuối cùng vẫn là Nhân tộc chúng ta!" Tần Hạo cười nói, ngay lập tức cũng giải thích cho họ một phen.

"Thì ra là vậy, chúng thần đã hiểu!" Nghe Tần Hạo giải thích một hồi, trên mặt ba người cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, rõ ràng cũng đã hiểu ý của Tần Hạo.

Nhưng trên mặt vẫn có chút khó chịu, rõ ràng đối với việc mấy giáo phái kia lợi dụng Nhân tộc để được lợi có chút không thoải mái.

Chương 293

“Được rồi, chuyện của Nhân tộc giao cho các ngươi.” “Bệ hạ!

Chúng thần nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng!” Ba người kiên định nói.

Sau khi giao phó cho ba người xong, Tần Hạo cũng không tiếp tục ở lại, trực tiếp trở về Thiên Đình.

“Hửm?” Nhưng sau khi trở lại Thiên Đình, Tần Hạo rõ ràng cảm giác được không khí Thiên Đình có chút ngưng trọng, một luồng khí tức túc sát bao trùm toàn bộ Thiên Đình, phảng phất như có chuyện quan trọng sắp xảy ra.

Không chút do dự, Tần Hạo trực tiếp tìm tam thi hóa thân đang ở lại Thiên Đình trấn giữ, sau một hồi trao đổi, rất nhanh Tần Hạo cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Một đám không biết sống chết!

Xem ra lần lập uy trước đó có chút chưa đủ a.

Đã tự mình đưa tới cửa, vậy thì đừng trách trẫm không khách khí, lần này vừa hay lấy các ngươi để lập uy, để đúc nên uy danh Thiên Đình của ta!" Đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

Nguồn cơn của sự việc là do trước đó Tần Hạo đã ra lệnh quét sạch tàn dư Yêu tộc của Thiên Đình cũ.

Bởi vì một thời gian thanh tẩy trước đó, những tàn dư của Thiên Đình cũ trên Hồng Hoang về cơ bản đều đã được quét sạch, số còn lại cũng gần như đã ẩn náu.

Nhưng ngoài những kẻ này ra, lại có một số tồn tại đặc thù.

Ban đầu khi xử trí Yêu tộc, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đều ít nhiều tiếp nhận một số Yêu tộc.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn không ưa Yêu tộc nhất cũng đã thu nạp một số Yêu tộc có căn cốt không tồi, đặc biệt là Tây Phương giáo và Tiệt giáo, đã thu nhận không ít người của Yêu tộc Thiên Đình.

Trong đó không thiếu những kẻ đã nhuốm đầy máu tươi của Nhân tộc.

Sau khi thanh tẩy những tàn dư Yêu tộc trên Hồng Hoang, mục tiêu của Ngũ Phương Đại Đế cũng chuyển hướng sang những kẻ đã đầu quân cho mấy giáo phái kia.

Nhưng hiệu quả lại rất nhỏ, Thiên Đình muốn quét sạch, người của mấy giáo phái kia rõ ràng không cho phép.

Phải biết, trong mắt họ, những Yêu tộc đó đã gia nhập giáo phái của họ, hành động này của Thiên Đình rõ ràng là khiêu khích tôn nghiêm của họ.

Cứ như vậy, hai bên trực tiếp rơi vào trạng thái đối đầu.

"Tham kiến Thiên Đế bệ hạ!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tần Hạo ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cùng.

Lúc này Ngũ Phương Đại Đế, Bát Đại Thiên Vương và Thập Đại Nguyên Soái cùng các cao tầng khác của Thiên Đình đều đã tụ tập ở đây, ai nấy đều mặt mày cung kính nhìn Tần Hạo.

"Không biết bệ hạ triệu tập chúng thần đến đây có chỉ thị quan trọng gì?" Trung Ương Đại Đế Huyền Vũ có tu vi mạnh nhất cũng đứng ra lên tiếng.

"Lần này gọi các ngươi đến chỉ có một chuyện, đó chính là chuyện tàn dư của Yêu Đình!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Tàn dư của Yêu Đình?

Chẳng lẽ bệ hạ chuẩn bị ra tay với họ sao?

Nhưng nếu vậy, e rằng sẽ làm gay gắt thêm mâu thuẫn với mấy đại giáo phái, đến lúc đó...” Thanh Đế trầm ngâm một lát, không nhịn được lên tiếng.

“Hừ!

Gay gắt thì gay gắt.

Thiên Đình ta thống ngự Tam Giới Lục Đạo, ngay cả giáo phái của Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Nếu Thiên Đình ta lùi bước, sau này làm sao phục chúng?

Đến lúc đó ai còn coi Thiên Đình ta ra gì?

Cho nên chuyện này, Thiên Đình ta tuyệt đối không thể có nửa điểm nhượng bộ!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Nếu bọn họ phản kháng...” giọng của Đại Thánh Thể cũng vang lên.

“Bất kể là ai, chỉ cần dám cản trở Thiên Đình làm việc, tất cả đều bắt lại.

Cứ việc động thủ, có chuyện gì xảy ra, tất cả đều có trẫm gánh vác, không cần phải lo ngại nhiều như vậy!

Thiên Đình ta tuyệt đối không sợ bất kỳ khiêu chiến nào!” giọng của Tần Hạo lại một lần nữa vang lên.

“Tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế!” Nghe lời Tần Hạo, thân thể mọi người đều chấn động mạnh, tiếp đó một luồng chiến ý ngút trời cũng bộc phát ra từ trên người họ.

Sau khi được Tần Hạo chấp thuận, mọi người cũng lần lượt rời

đi, sau đó bắt đầu điều binh khiển tướng, một luồng khí tức túc sát còn kinh khủng hơn bao trùm toàn bộ Thiên Đình.

Tiếp đó từng đội Thiên binh Thiên tướng cũng lần lượt xuất phát, rời khỏi Thiên Đình.

"Ca ca, có cần thông báo cho Hậu Thổ tỷ tỷ không?" Thấy mấy người đều đã rời đi, ánh mắt của Nữ Đế cũng rơi vào người Tần Hạo, không nhịn được hỏi, đáy mắt cũng lóe lên một tia lo lắng.

"Không cần như vậy, chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi.

Ta còn đang sầu không tìm được cơ hội cho chúng một bài học đây, chúng lại tự mình đưa đến cửa, lần này nhất định phải cho chúng một bài học thảm trọng!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, rõ ràng không hề để họ vào mắt.

Hiện tại thực lực của hắn đã không còn như xưa, tự nhiên cũng có vốn liếng để đối đầu với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

"Đúng rồi, Niếp Niếp, ta có một thứ này cho muội!" Tiếp đó như nghĩ đến điều gì, Tần Hạo lật tay, một luồng sáng màu đen cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, một luồng khí tức bản nguyên vô cùng nồng đậm cũng tỏa ra từ trên đó.

Không có gì khác, đó chính là một luồng bản nguyên của Hỗn Độn Ma Thần, một luồng bản nguyên đặc biệt, chính là bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần.

Tần Hạo trước đó đã tách riêng bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần ra, chính là để cho Nữ Đế.

Phải biết, Nữ Đế tu luyện chính là Bất Diệt Thôn Thiên Công, công pháp này có ý tưởng là thôn phệ tất cả bản nguyên để lớn mạnh bản thân.

Nhưng hiện tại công pháp này của Nữ Đế cũng gần như đã đi đến

cực hạn, muốn đi tiếp e rằng cần phải suy diễn.

Bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần ẩn chứa Thôn Phệ pháp tắc, có thể vô cùng phù hợp với Bất Diệt Thôn Thiên Công.

Sau khi dung hợp luồng bản nguyên này, con đường tu luyện Thôn Phệ pháp tắc của Nữ Đế tuyệt đối sẽ tiến bộ vượt bậc, đối với việc hoàn thiện công pháp và đại đạo của nàng có tác dụng vô cùng to lớn.

Chương 294

"...Khí tức bản nguyên thật nồng đậm, khí tức thôn phệ thật khủng bố...

Còn huyền diệu và thuần túy hơn cả khí tức thôn phệ của Đại Đạo Bảo Bình!" Nữ Đế nhìn bản nguyên Ma Thần trong tay Tần Hạo, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng kinh người, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động, rõ ràng cũng đã nhìn ra giá trị của bản nguyên Thôn Phệ Ma Thần.

"Cảm ơn ca ca!" Nữ Đế lập tức mặt mày hưng phấn nói.

"Không cần khách sáo như vậy!" Tần Hạo lắc đầu, sau đó Nữ Đế có được bản nguyên Ma Thần tự nhiên cũng không thể chờ đợi được nữa mà chọn bế quan.

Tuy rằng tu vi hiện tại của nàng so với trước kia đã tăng vọt, nhưng so với Tần Hạo, khoảng cách giữa hai người không những không thu hẹp, ngược lại còn ngày càng lớn, cho nên trong lòng Nữ Đế rõ ràng cũng vô cùng lo lắng.

Nàng vô cùng rõ ràng, tuy rằng tình cảm của Tần Hạo đối với nàng sẽ không thay đổi, nhưng nàng không muốn trở thành gánh nặng cho Tần Hạo.

Nàng muốn luôn ở bên cạnh Tần Hạo, vì Tần Hạo mà chia sẻ lo âu, chỉ có không ngừng nâng cao thực lực mới có cơ hội ở bên cạnh Tần Hạo.

Nơi bế quan của Nữ Đế tự nhiên chính là không gian đạo trường của Tần Hạo.

Dù sao so với Thiên Đình, ưu thế của không gian đạo trường của

Tần Hạo càng rõ ràng hơn.

Trong lúc Nữ Đế bế quan, đại quân của Thiên Đình cuối cùng cũng bắt đầu chinh phạt.

Nam Hải, Phổ Đà Sơn.

Lúc này Diệp Phàm suất lĩnh một đội Thiên tướng đã hoàn toàn bao vây toàn bộ hòn đảo.

"Diệp Phàm, ngươi có ý gì!?" Lúc này, trong Phổ Đà Sơn, một bóng hình cũng trực tiếp hiện ra, chính là Từ Hàng Đạo Nhân, cũng là tiền thân của Quan Âm, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

"Phụng lệnh của Thiên Đế bệ hạ, bắt giữ trọng phạm Linh Cảm Yêu Vương!

Linh Cảm Yêu Vương đã tàn sát vô số sinh linh vô tội của Nhân tộc, tội không thể tha!" giọng của Diệp Phàm cũng vang lên, trong đó cũng tràn đầy một luồng khí tức bá đạo vô cùng.

"Nực cười!

Linh Cảm đã quy y dưới trướng ta, hiện tại là người của Xiển giáo ta.

Ngươi muốn bắt đệ tử của Xiển giáo ta, chẳng lẽ Thiên Đình muốn khai chiến với Xiển giáo ta sao!?" Từ Hàng Đạo Nhân thấy Diệp Phàm một bộ dáng thề không bỏ qua, đáy mắt cũng lóe lên một tia căng thẳng, nhưng rất nhanh, như nghĩ đến điều gì, ngữ khí cũng trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Từ Hàng Đạo Nhân, ngươi muốn cản trở bản đế?

Phải biết rõ hậu quả!

Kháng chỉ bất tuân, đây là đại tội!" giọng của Diệp Phàm lạnh lùng nói.

“Kháng chỉ?

Đúng là nực cười!

Ta là đệ tử Xiển giáo, không phải là người của Thiên Đình, Thiên Đình không quản được đến Xiển giáo ta!

Hôm nay không ai có thể mang Linh Cảm đi!

Thiên Đế đích thân đến cũng không được!” Từ Hàng Đạo Nhân mặt mày kiên định nói.

“To gan!

Là ngươi ép bản đế, tiếp theo đừng trách bản đế không khách khí!

Động thủ, bắt giữ Linh Cảm Yêu Vương, ai dám cản trở, tất cả đều bắt lại!” giọng của Diệp Phàm cũng vang lên, ánh mắt nhìn Từ Hàng Đạo Nhân cũng trở nên càng thêm sắc bén.

“Khốn kiếp, Diệp Phàm, ngươi dám!

Chẳng lẽ ngươi muốn khơi mào mâu thuẫn giữa Thiên Đình và giáo phái của ta sao!?” Thấy hành động của Diệp Phàm, sắc mặt Từ Hàng Đạo Nhân tức thì cũng biến đổi mạnh, mặt mày chấn nộ nói.

“Thật nực cười!

Thiên Đình thống ngự Tam Giới Lục Đạo, là chúa tể của Tam Giới, ngay cả Xiển giáo cũng không ngoại lệ!

Bất kỳ ai cũng đừng hòng đứng trên Thiên Đình!” Diệp Phàm lạnh lùng nói.

Ngay lập tức cũng không chút do dự, hắn đột nhiên đưa tay ra tóm, trực tiếp tóm vào trong Phổ Đà Sơn.

Trong cái ao lớn ở trung tâm Phổ Đà Sơn, một con cá chép vàng hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, đồng thời, trong hai mắt cũng lóe lên một

tia hung sát khí nồng đậm, chính là Linh Cảm Yêu Vương đã bị Từ Hàng Đạo Nhân thu phục.

"Khinh người quá đáng!" Thấy hành động của Diệp Phàm, sắc mặt Từ Hàng Đạo Nhân cũng trở nên càng thêm khó coi, ngay lập tức không chút do dự, trực tiếp tế ra pháp bảo trong tay, bao phủ về phía Diệp Phàm.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Diệp Phàm hiện tại là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, lại là Hoang Cổ Thánh Thể, nhục thân mạnh mẽ không hề thua kém Tổ Vu.

Thấy hành động của đối phương, hắn không chút do dự, trực tiếp tung ra một quyền, một luồng luân hồi chân ý khủng bố cũng lập tức bộc phát.

Dưới sự bao phủ của quyền cương khủng bố, toàn bộ thiên địa cũng rung chuyển dữ dội.

Hiện tại Hồng Hoang thiên địa đã có Lục Đạo Luân Hồi hoàn toàn hiển hóa, có pháp tắc luân hồi hoàn chỉnh, cho nên lúc này Lục Đạo Luân Hồi Quyền trong tay Diệp Phàm mạnh hơn trước kia không chỉ mười lần.

"Bùm!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, chỉ thấy Ngọc Tịnh Bình trong tay Từ Hàng Đạo Nhân trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Quyền cương khủng bố thế đi không giảm, hung hãn bao phủ về phía đối phương.

"Không hay rồi!" Từ Hàng Đạo Nhân thấy vậy sắc mặt cũng biến đổi mạnh, không dám có chút do dự, dưới chân một đóa liên đài hiện ra, trực tiếp bao phủ toàn thân.

Nhưng liên đài này không phải là một trong Hỗn Độn Tứ Liên, thậm chí còn không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là một kiện Hậu

Thiên Linh Bảo mà thôi, nhưng phòng ngự cũng không yếu, không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

"Con kiến lay cây!" Thấy hành động của Từ Hàng Đạo Nhân, khóe miệng Diệp Phàm lại một lần nữa lộ ra vẻ chế giễu.

Từ Hàng Đạo Nhân trước mắt chỉ là cấp bậc Đại La Kim Tiên, mà còn không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ là cấp bậc Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đừng nói là Diệp Phàm cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay cả trước khi đột phá, tồn tại cấp bậc này hắn cũng có thể dễ dàng trấn áp.

"Bùm!" Quyền cương khủng bố lập tức đánh vào liên đài dưới thân Từ Hàng Đạo Nhân, một tiếng trầm đục khủng bố vang lên.

Chương 295

"Rắc!" Sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Từ Hàng Đạo Nhân, liên đài dưới thân chấn động mạnh, sau đó phát ra một tiếng giòn tan, từng vết nứt khủng bố cũng lập tức lan ra, rõ ràng đã bị thương nặng.

Toàn thân nàng ta chấn động mạnh, một ngụm máu tươi cũng lập tức phun ra, thân thể như đạn pháo bay ngược ra ngoài.

Chỉ một chiêu, Từ Hàng Đạo Nhân đã trực tiếp bị nghiền ép.

"Khốn kiếp..." Lúc này hai mắt Từ Hàng Đạo Nhân cũng tràn đầy vẻ kinh hãi, rõ ràng cũng bị thực lực khủng bố của Diệp Phàm làm cho kinh ngạc.

Trong mắt nàng ta, trong Thiên Đình ngoài Tần Hạo ra, căn bản không có cao thủ nào ra hồn, cho nên từ trước đến nay, Xiển giáo đối với Thiên Đình đều khinh thường, một bộ dáng cao cao tại thượng.

Nhưng hiện tại rõ ràng nàng ta đã phát hiện mình sai rồi, sai một cách vô cùng lố bịch.

Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình trước mắt thực lực mạnh hơn trong tưởng tượng của nàng ta quá nhiều.

Trong toàn bộ Xiển giáo, ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn và phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân ra, e rằng không có ai có thể tranh phong với hắn.

"Đại đế uy vũ!" "Đại đế thần uy vô địch!" Một đám Thiên binh Thiên tướng xung quanh thấy cảnh này, ai nấy trên mặt cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn Diệp Phàm cũng đều tràn đầy vẻ sùng bái nồng đậm.

"Động thủ, bắt Linh Cảm Yêu Vương lại, nếu có phản kháng, giết

không tha!" giọng của Diệp Phàm cũng vang lên.

"Vâng, Đại đế!" Nghe lời Diệp Phàm, lập tức từng bóng hình cũng trực tiếp bay về hướng Phổ Đà Sơn.

"Vút..." Lúc này, một bóng hình màu vàng cũng trực tiếp bay lên trời, hóa thành một luồng sáng, trực tiếp bay về phía xa, chính là Linh Cảm Yêu Vương vốn đang trốn dưới Phổ Đà Sơn.

"Nghiệt chướng to gan, chạy đi đâu!" Một đám Thiên tướng thấy vậy, lập tức cũng hét lớn một tiếng, trực tiếp xông về phía Linh Cảm Yêu Vương.

Nhưng Linh Cảm Yêu Vương tuy chỉ có cảnh giới Kim Tiên, nhưng bản thể là cá chép chín màu, là dị chủng của Hồng Hoang, ở Nam Hải, đây là sân nhà của nó.

Dưới sự trợ giúp của hải vực, nó muốn đột phá vòng vây của Thiên binh Thiên tướng.

"Thứ không biết sống chết!" giọng của Diệp Phàm lạnh lùng cũng vang lên, nói rồi, chỉ thấy hắn lật tay, một cái đỉnh lớn màu vàng hiện ra giữa không trung, sau đó trực tiếp bao phủ lên người Linh Cảm Yêu Vương.

Cái đỉnh lớn màu vàng này chính là đế binh, nhưng hiện tại đế binh sau khi không ngừng tôi luyện, uy năng so với trước kia đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Tuy thuộc Hậu Thiên, nhưng uy năng thực sự có thể sánh ngang với Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vô cùng khủng bố.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Linh Cảm Yêu Vương đại biến, lúc này, nó cảm nhận được một luồng khí tức tử vong nồng đậm bao trùm toàn thân, hai mắt cũng tràn đầy vẻ sợ hãi nồng đậm.

Tiếp đó, cái đỉnh lớn màu vàng khủng bố từ trên trời giáng xuống, lập tức trấn áp Linh Cảm Yêu Vương xuống, trực tiếp trấn phong.

"Diệp Phàm, các ngươi khinh người quá đáng, dám ra tay với người của Xiển giáo ta, lão sư nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Thấy cảnh này, hai mắt Từ Hàng Đạo Nhân cũng tràn đầy vẻ oán độc nồng đậm, giọng nói lạnh lùng.

"Hừ, Xiển giáo thì sao?

Không ai có thể đứng trên Thiên Đình, Xiển giáo cũng không được!" Diệp Phàm lạnh lùng nói.

"Chúng ta đi!

Đến mục tiêu tiếp theo!" Diệp Phàm ngay lập tức cũng lên tiếng với một đám Thiên binh Thiên tướng sau lưng.

"Hừ, một con kiến cuồng vọng, hôm nay ta sẽ thay Tần Hạo dạy dỗ ngươi một bài học, Xiển giáo của ta không phải là một con kiến có thể dễ dàng chọc vào!" Lúc này, trong hư không, một giọng nói lạnh lùng vang lên, tiếp đó, một cây ngọc như ý xuyên qua hư không, mang theo một luồng khí tức tuyệt thế vô song hung hãn bao phủ về phía Diệp Phàm.

"Lão sư!

Thật tốt quá rồi!" Thấy cảnh này, trên mặt Từ Hàng Đạo Nhân tức thì cũng lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn Diệp Phàm cũng lóe lên một tia cười nhạo.

Trong mắt nàng ta, có Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, Diệp Phàm không chết cũng sẽ bị trọng thương.

"Không ổn!" Diệp Phàm thấy vậy, sắc mặt cũng hơi biến đổi, từ trong hư không, Diệp Phàm lúc này cũng cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố, toàn bộ uy áp của thiên địa phảng phất như đều bao

trùm lên người hắn.

"Hừ!" Khoảnh khắc tiếp theo, đáy mắt Diệp Phàm cũng lóe lên một tia sáng sắc bén, một luồng khí tức khủng bố cũng bộc phát ra từ trên người hắn, khí huyết màu vàng cũng lập tức lan ra, khí huyết vô biên lập tức hóa thành một vòng mặt trời khủng bố.

Sau lưng hắn, từng dị tượng khủng bố cũng theo đó hiện ra, chính là Thánh Thể dị tượng.

Hiện tại Diệp Phàm là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, Thánh Thể dị tượng vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ bầu trời cũng rung chuyển dữ dội, vô biên tinh thần hiện ra sau lưng hắn.

Đồng thời một hư ảnh khổng lồ cũng xuyên qua hư không, giống như một vị tiên vương, trong tinh không một đóa kim liên khổng lồ không ngừng lay động, vô số dị tượng đan xen vào nhau.

"Đấu Chiến Thánh Pháp!" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Khoảnh khắc này, Diệp Phàm trực tiếp nâng khí tức của mình lên đến cực hạn, quyền cương khủng bố mang theo một luồng khí thế dũng mãnh hung hãn đón lấy ngọc như ý trong hư không.

"Con kiến cũng dám lay trời!

Không biết sống chết!" Thấy hành động của Diệp Phàm, giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lại một lần nữa vang lên, khí tức trên ngọc như ý cũng lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp đón lấy công kích của Diệp Phàm.

"Ầm ầm ầm ầm..." Trong khoảnh khắc, chỉ nghe từng tiếng trầm thấp khủng bố vang lên, quyền cương bá đạo trực tiếp va chạm với ngọc như ý trong hư không.

Toàn bộ thiên địa cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, hư không lập tức sụp đổ, ngọc như ý trong hư không cũng chấn động mạnh, bị

chặn lại một cách cứng rắn, trực tiếp dừng lại giữa hư không.

Nhưng Diệp Phàm ở phía đối diện lúc này rõ ràng cũng không dễ chịu gì, toàn thân chấn động mạnh, trên cánh tay, máu thịt bay tung tóe, máu vàng văng khắp bầu trời.

Toàn thân hắn cũng giống như bị tàu hỏa cao tốc đâm vào, một ngụm máu tươi cũng lập tức phun ra, thân thể cũng bay ngược ra ngoài, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Nhưng có thể cứng rắn đỡ một đòn của Thánh nhân mà không chết, cũng tuyệt đối được coi là khủng bố.

Phải biết, giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân tuy chỉ cách nhau một chữ, nhưng khoảng cách thực lực giữa hai bên là vô cùng khủng bố.

Ngoài những tồn tại nghịch thiên như Tần Hạo ra, câu nói Thánh nhân dưới đều là con kiến không phải là nói suông.

"Tìm chết!" Quả nhiên, thấy hiệu quả của một đòn, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cũng đã nổi giận.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng Hỗn Độn kiếm khí vô cùng sắc bén cũng lập tức xé rách hư không, hung hãn bao phủ về phía Diệp Phàm.

"Chết tiệt, không ổn!" Diệp Phàm thấy vậy, thần sắc cũng đại biến.

So với công kích của ngọc như ý vừa rồi, Hỗn Độn kiếm khí trước mắt rõ ràng mạnh hơn quá nhiều, căn bản không phải là thứ hắn có thể chống lại.

"Nguyên Thủy!

Chương 296

Người của trẫm khi nào cần ngươi dạy dỗ?

Dám ra tay với đại đế của Thiên Đình ta, Xiển giáo muốn tạo phản sao?" Ngay khi công kích khủng bố sắp rơi vào người Diệp Phàm, trong hư không, một giọng nói lạnh lùng vang lên, tiếp đó, một tòa bảo tháp màu huyền hoàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Diệp Phàm, dễ dàng hóa giải đòn tất sát của Nguyên Thủy.

Người ra tay không ai khác, chính là chủ nhân của Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo.

"Tần Hạo..." Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Nguyên Thủy tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, Xiển giáo công nhiên bao che cho tàn dư của Yêu tộc, xem ra không hề coi Thiên Đình ta ra gì a.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách trẫm không khách khí, trẫm không ngại xóa sổ Xiển giáo đâu!" giọng của Tần Hạo lạnh lùng vang lên.

"Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!

Khinh người quá đáng!

Tần Hạo, đừng có quá phóng túng, ngươi thật sự tưởng mình là chúa tể của Tam Giới sao!?" Bị Tần Hạo đối mặt cứng rắn như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cũng tức điên lên, mặt mày bạo nộ lên tiếng, hai mắt tràn đầy vô cực ánh sáng lạnh lẽo.

"Vậy sao?

Ngươi có thể thử xem!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Đệ tử Xiển giáo Từ Hàng Đạo Nhân vi phạm thiên điều, tự ý bao

che cho trọng phạm của Thiên Đình, đánh vào Trấn Tiên Tháp trấn áp ngàn năm!" giọng của Tần Hạo cũng theo đó lại một lần nữa vang lên.

"Tần Hạo, ngươi dám!" Nghe lời Tần Hạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng triệt để nổi giận.

Cái gọi là Trấn Tiên Tháp thực tế là nhà ngục của Thiên Đình, là một kiện pháp bảo do Tần Hạo đích thân luyện chế, môi trường bên trong vô cùng khắc nghiệt, bất kể ai bị đánh vào, pháp lực dưới Chuẩn Thánh đều sẽ bị cấm cố, được coi là tồn tại chỉ đứng sau mười tám tầng địa ngục trong Tam Giới.

Nghe Tần Hạo muốn đánh đệ tử Xiển giáo vào tiên ngục, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cũng đã triệt để nổi giận, ngay lập tức trực tiếp đưa tay ra tóm, trực tiếp tóm lấy Từ Hàng Đạo Nhân, rõ ràng không muốn để Tần Hạo được như ý.

"Hừ, người mà Thiên Đình ta muốn bắt, ngươi cũng không cản được.

Bất kỳ ai cũng đừng hòng thoát khỏi sự trừng phạt của thiên điều, đệ tử của Thánh nhân cũng không được!" Tần Hạo thấy vậy cười lạnh một tiếng, một luồng khí tức cũng bộc phát ra từ trên người hắn, tiếp đó đưa tay ra chỉ một điểm.

Trong khoảnh khắc, trên bầu trời, một ngón tay khổng lồ chống trời, lập tức nghiền nát bàn tay trong hư không, thân thể Từ Hàng Đạo Nhân cũng trực tiếp rơi xuống từ hư không.

Tiếp đó trên bầu trời, một tòa cửu tháp khủng bố từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Từ Hàng Đạo Nhân, chính là Trấn Tiên Tháp.

"Tần Hạo, khinh người quá đáng!" Đệ tử của Xiển giáo bị trấn áp ngay trước mặt mình, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng coi

trọng thể diện, quả thực còn khó chịu hơn cả bị giết.

Một luồng khí tức túc sát khủng bố cũng bộc phát ra từ trên người ông ta, một luồng sát ý nồng đậm cũng bộc phát ra.

“Muốn động thủ với trẫm sao?

Nếu đã như vậy, trẫm thành toàn cho ngươi.

Thiên ngoại Hỗn Độn một trận chiến, ta lại muốn xem thử những ngày này ngươi có tiến bộ gì không!" “Muốn động thủ với trẫm sao?

Nếu đã như vậy, trẫm thành toàn cho ngươi.

Thiên ngoại Hỗn Độn một trận chiến, ta muốn xem xem bấy lâu nay ngươi có tiến bộ gì không!” Thấy bộ dạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tần Hạo cũng cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, trực tiếp đến thiên ngoại Hỗn Độn.

“Khốn kiếp, thật sự tưởng ta sợ ngươi chắc!?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt phun lửa lên tiếng, cũng lập tức theo sau.

Trong Hỗn Độn, hai bóng hình đứng lơ lửng, hai luồng khí tức khủng bố cũng tỏa ra từ trên người họ.

Chỉ thấy lúc này hai mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đầy sát ý vô tận, phảng phất như hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Hạo.

“Ra tay đi, để trẫm xem ngươi có tiến bộ gì không.

Nếu ngươi thật sự có thể thắng trẫm một chiêu nửa thức, trẫm cũng không ngại thả Từ Hàng Đạo Nhân ra!” Nhìn bộ dạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía đối diện, Tần Hạo nhàn nhạt nói, ngữ khí cũng tràn đầy tự tin nồng đậm, rõ ràng căn bản không hề coi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra gì.

Trước khi chứng đạo, Tần Hạo đã có thể tranh phong với Thiên Đạo Thánh nhân, thậm chí chiến thắng, huống chi là hiện tại.

Hiện tại thực lực của Tần Hạo so với trước kia đã mạnh hơn không chỉ trăm lần, căn bản không hề để Nguyên Thủy Thiên Tôn vào lòng.

Hiện tại Thiên Đình mới lập, còn đang sầu không tìm được đối tượng để lập uy đây, bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tự mình đâm đầu vào, rõ ràng là hợp ý Tần Hạo.

"Tần Hạo, ngươi quá cuồng vọng rồi, thật sự tưởng ta không có cách nào trị ngươi sao!?

Là ngươi ép ta!" Hai mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên hàn quang, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy sau gáy ông ta, khánh vân vô biên hiện ra.

Ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân rơi xuống, như nước trước mái hiên không ngừng, rơi không ngớt.

"Ồ?

Chư Thiên Khánh Vân sao?

Thì ra là vậy, thảo nào dám như thế, thì ra có thứ này làm chỗ dựa!

Nhưng ngươi cho rằng chỉ dựa vào Chư Thiên Khánh Vân là có thể tranh phong với trẫm sao?

E rằng có chút quá ngây thơ rồi!" Tần Hạo nhìn khánh vân quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã nhận ra.

Chư Thiên Khánh Vân là một kiện phòng ngự chí bảo, uy năng còn trên cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo, uy năng vô cùng khủng bố.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ chế giễu.

Tuy rằng Chư Thiên Khánh Vân huyền diệu phi thường, nhưng Tần Hạo rõ ràng cũng không hề sợ hãi.

"Hừ!

Đại ngôn bất tàm!" Nghe lời Tần Hạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng nói, đồng thời, Bàn Cổ Phiên trong tay quang mang đại thịnh, từng luồng khí cơ vô cùng sắc bén khủng bố bao trùm về phía Tần Hạo.

"Không biết điều!

Nếu đã như vậy, vậy thì xem trẫm phá cái mai rùa của ngươi như thế nào!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

Chương 297

"Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Kiếm Trảm Thiên!" Trong khoảnh khắc, trên Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm, hai luồng thần quang rực rỡ khủng bố lập tức bộc phát, hung hãn bao phủ lên Chư Thiên Khánh Vân quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong khoảnh khắc, khí sát phạt vô biên khủng bố và kiếm khí sắc bén cũng gào thét ra, trực tiếp rơi vào Chư Thiên Khánh Vân.

Chỉ thấy trên khánh vân quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quang mang đại thịnh, thần quang vô lượng không ngừng bộc phát, trong lúc cuồn cuộn giống như một thế giới Hỗn Độn hồng mông đang diễn hóa.

Khánh vân mênh mông và kiếm khí, thương mang sắc bén vô song không ngừng va chạm trong hư không.

Một luồng khí tức hủy diệt khủng bố cũng điên cuồng lan ra, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng nứt ra từng tấc, phảng phất như toàn bộ thế giới Hỗn Độn sắp vỡ vụn.

"Giỏi cho một Nguyên Thủy Thiên Tôn, giỏi cho một Chư Thiên Khánh Vân, thảo nào dám ngông cuồng như vậy, quả nhiên có chút thú vị.

Nhưng chỉ dựa vào chút đó mà muốn khiêu khích trẫm, e rằng có chút ngây thơ.

Hôm nay liền để ngươi kiến thức thủ đoạn của trẫm!" Giọng của Tần Hạo lạnh lùng cũng theo đó vang lên, khí tức trên người cũng lại một lần nữa điên cuồng dâng trào.

Khoảnh khắc này, một luồng khí tức mênh mông vô biên cũng bộc

phát ra từ trên người Tần Hạo, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên cũng không còn che giấu, toàn lực bộc phát.

Dưới khí tức khủng bố, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng vặn vẹo dữ dội, phảng phất như đều không thể chịu đựng được khí tức khủng bố của Tần Hạo.

Uy áp vô biên cũng quét ra, trực tiếp bao phủ lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vừa rồi Tần Hạo chỉ mới dùng ba phần lực đạo mà thôi, hiện tại, Tần Hạo rõ ràng cũng không còn giữ lại.

"!?

Luồng khí tức này!?" Cảm nhận được khí tức khủng bố bộc phát ra từ trên người Tần Hạo, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì cũng biến đổi mạnh.

Tần Hạo chứng đạo thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo Thánh nhân rõ ràng cũng biết.

Tuy ông ta biết thực lực của Tần Hạo sẽ mạnh hơn trước kia, nhưng hiện tại có Chư Thiên Khánh Vân bên người, trong mắt ông ta, dù không địch lại, giữ thế bất bại vẫn có thể.

Nhưng hiện tại cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, ông ta mới phát hiện mình sai rồi, sai một cách lố bịch.

Thực lực của Tần Hạo mạnh hơn rõ ràng đã vượt xa dự liệu của ông ta.

Cảm giác này giống như khi đối mặt với Hậu Thổ ban đầu, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

"Hừ!" Khoảnh khắc tiếp theo, đáy mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một tia lệ mang, pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng

dâng trào.

Cùng với đó, một luồng Thiên Đạo chi lực khủng bố cũng bao trùm toàn thân, khí tức trên người lập tức tăng vọt.

Sau đó Ngọc Như Ý trong tay cũng hung hãn đập về phía Tần Hạo.

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên cũng điên cuồng vung lên, từng luồng Hỗn Độn kiếm khí sắc bén vô song cũng bao phủ về phía Tần Hạo.

"Muốn liều mạng sao?

Đáng tiếc, thực lực quá yếu!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra vẻ chế giễu.

Tuy rằng lúc này khí thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn trông có vẻ vô cùng khủng bố, nhưng trong mắt Tần Hạo, chỉ là hư trương thanh thế, không có nửa phần uy hiếp.

"Nhất Ấn Trấn Thiên!

Cho ta trấn áp!" Tần Hạo lật tay, một phương tiểu ấn màu vàng bay lên trời.

Kim ấn gặp gió liền lớn, chín con kim long cũng bay lên trời, cuối cùng trực tiếp hóa thành một phương cự ấn che trời khủng bố, mang theo một luồng khí tức nghiền ép tất cả trực tiếp đón lấy công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Bùm bùm bùm..." Chỉ nghe từng tiếng va chạm khủng bố vang lên, công kích của hai người va vào nhau.

Trên Cửu Long Không Động Ấn quang mang đại thịnh, khí tức đột ngột tăng vọt, Ngọc Như Ý ở phía đối diện thì chấn động mạnh, ánh sáng vô lượng lập tức bị trấn áp xuống.

Chỉ một chiêu đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Kiếm khí sắc bén rơi xuống Cửu Long Không Động Ấn, chín con

kim long lập tức bộc phát ra thần quang vô lượng, trực tiếp đánh tan Hỗn Độn kiếm khí.

Cự ấn khủng bố cũng hung hãn đập vào Chư Thiên Khánh Vân.

"Ầm ầm ầm ầm..." Từng tiếng nổ khủng bố cũng theo đó vang lên, cự ấn và không ngừng hung hãn nghiền ép xuống Chư Thiên Khánh Vân.

Chỉ thấy Chư Thiên Khánh Vân trong hư không lúc này cũng điên cuồng dâng trào, tiếp đó liền bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này chỉ cảm giác phảng phất như toàn bộ thiên địa đều đang nghiền ép về phía mình.

Mỗi một lần va chạm, trong miệng ông ta đều không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Rắc!" Cuối cùng sau khi trấn áp chín lần, Chư Thiên Khánh Vân trong hư không cuối cùng cũng không thể chịu đựng được áp lực khủng bố, trực tiếp bắt đầu vỡ vụn, từng mảng khánh vân bắt đầu không ngừng vỡ nát.

"Không ổn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy sắc mặt cũng đại biến.

Phải biết, Chư Thiên Khánh Vân là lá bài tẩy của ông ta, là bảo vật trấn giữ, tuyệt đối không thể có sai sót.

Không dám có chút do dự, ông ta vội vàng thu lại Chư Thiên Khánh Vân.

Đồng thời, một lá cờ màu vàng mơ hiện ra, bao phủ toàn thân, chính là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

"Cho ta phá!" Tần Hạo thấy vậy, Thí Thần Thương và Nhân

Hoàng Kiếm trong tay cũng mang theo khí tức sắc bén vô song theo sát, hung hãn rơi vào Hạnh Hoàng Kỳ.

Tuy Hạnh Hoàng Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ, phòng ngự chỉ đứng sau Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đối mặt với Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm, rõ ràng có chút không chống đỡ nổi.

Chỉ trong chốc lát, phòng ngự của Hạnh Hoàng Kỳ đã bị xé rách một cách hung hãn, kiếm khí và thương mang khủng bố cũng trực tiếp bao phủ lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"A a a..." Từng tiếng kêu thảm thiết vô cùng cũng theo đó vang lên, từng vết thương vô cùng dữ tợn khủng bố cũng bao trùm toàn thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, bộ dạng của ông ta cũng trở nên vô cùng thảm hại.

"Khốn kiếp, Tần Hạo đáng chết, đáng chết!" Hai mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng dữ tợn, sắc mặt điên cuồng.

Từ khi hóa hình đến nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng chịu thiệt lớn như vậy, ngay cả khi giao đấu với Hậu Thổ trước đó, cũng không thảm hại như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

Chương 298

Trong khoảnh khắc, từng luồng thần thông vô biên cuồng bạo cũng gào thét ra, hung hãn bao trùm về phía Tần Hạo.

"Không biết tự lượng sức mình!" Tần Hạo thấy vậy, thần sắc thì trở nên càng thêm lạnh lùng, Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Hồng Mông Tử Liên bao trùm toàn thân, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trong tay không ngừng bắn ra từng luồng công kích sắc bén vô cùng.

Cùng với đó, mỗi lần Cửu Long Không Động Ấn rơi xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sẽ bị đập cho một cái lộn nhào.

"Chính là lúc này!" Lúc này, trong hai mắt Tần Hạo tinh quang bạo xạ, Cửu Long Không Động Ấn trong hư không lập tức rơi xuống, trực tiếp đập cho thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái lộn nhào.

Khí tức trên Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tần Hạo lập tức đại thịnh, hai luồng công kích tuyệt thế vô song lập tức bao phủ về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thế như sấm sét.

"Không ổn!" Khoảnh khắc này, tâm thần Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên chấn động mạnh, một ý niệm xấu cũng dâng lên từ đáy lòng, lông tóc toàn thân cũng lập tức dựng đứng, ngay lập tức thân hình liền không nhịn được mà lùi mạnh.

"Muộn rồi!" Thấy phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tần Hạo cười lạnh một tiếng, hai luồng hào quang rực rỡ lập tức bắn ra, gần như trong chớp mắt đã trực tiếp xuyên thủng mi tâm và ngực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, gần như trong khoảnh khắc đã đánh nổ một tôn Thiên Đạo pháp thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"A!

Khốn kiếp, Tần Hạo đáng chết, ta không xong với ngươi đâu, ngươi cứ chờ đấy, mối thù hôm nay, ngày sau nhất định sẽ trả lại trăm lần!" Ngay khoảnh khắc Thiên Đạo pháp thân vỡ nát, một hư ảnh cũng trực tiếp bay ra từ trong Thiên Đạo pháp thân, chính là nguyên thần lạc ấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Thiên Đạo pháp thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp cuốn lấy mấy kiện pháp bảo bay về hướng Hồng Hoang.

Pháp thân bị đánh nổ, tuy đối với Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không vẫn lạc, nhưng tuyệt đối được coi là trọng thương, trong thời gian ngắn rõ ràng căn bản không thể khôi phục.

"Đi?

Nào có dễ dàng như vậy, để lại chút tiền lãi đã!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đưa tay ra tóm, trực tiếp tóm về phía lá cờ nhỏ màu vàng đất trong hư không, chính là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sử dụng trước đó.

"Chết tiệt, ngươi dám!" Thấy Tần Hạo muốn cướp pháp bảo của mình, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến.

Tuy Hạnh Hoàng Kỳ không phải là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại là một trong Ngũ Phương Kỳ, là linh bảo đỉnh tiêm trong tay ông ta.

Ngay cả là Thiên Đạo Thánh nhân, ông ta cũng không có mấy kiện, chẳng phải Chuẩn Đề, một trong Nhị Thánh Tây Phương, ngay cả một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có đó sao.

Trong khoảnh khắc, nguyên thần lạc ấn trong hư không quang mang đại thịnh, một luồng sáng lập tức bao phủ Hạnh Hoàng Kỳ, sau đó trực tiếp bay về hướng Hồng Hoang.

"Thật nực cười!

Thứ mà trẫm muốn, ngươi bắt buộc phải đưa!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, một bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng từ trên trời giáng xuống, lập tức phá vỡ quang mạc, sau đó trực tiếp bắt Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào tay.

Ngay khoảnh khắc bàn tay màu huyền hoàng chạm vào Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, chỉ thấy trên Hạnh Hoàng Kỳ đột nhiên bộc phát ra một luồng hào quang khủng bố, một luồng xích lực khủng bố lập tức bộc phát, rõ ràng muốn thoát khỏi sự khống chế của Tần Hạo.

"Thật ồn ào, yên lặng cho trẫm!" Tần Hạo thấy vậy, ngay lập tức cũng trực tiếp vỗ một chưởng, lập tức hung hãn trấn áp luồng xích lực khủng bố kia xuống.

Hạnh Hoàng Kỳ vốn đang cuồng bạo vô cùng cũng lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, lơ lửng trong lòng bàn tay Tần Hạo, rõ ràng đã bị Tần Hạo sinh sinh trấn áp.

"Tần Hạo, ngươi dám cướp linh bảo của ta, ta không xong với ngươi đâu!" giọng nói bạo nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng theo đó vang lên.

"Hừ, chỉ là một lời cảnh cáo mà thôi, nếu còn có lần sau, thì sẽ không đơn giản như vậy đâu!" Đối với lời uy hiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tần Hạo rõ ràng khinh thường.

Sau khi chứng đạo, đã định trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không bao giờ có cơ hội uy hiếp Tần Hạo nữa.

Trong mắt hắn, lời uy hiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản chỉ là một trò cười mà thôi.

Thấy cảnh này, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cũng vô cùng rõ ràng, muốn cướp lại Hạnh Hoàng Kỳ, hiển nhiên là không thể rồi, chỉ

có thể mặt mày không cam lòng mà rời đi. … "Đã đạt đến trình độ này rồi sao, xem ra cuối cùng ta cũng có chút đánh giá thấp hắn rồi!

Xem ra thái độ đối với Thiên Đình phải thay đổi, tạm thời không nên đối địch với họ!" Tại Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, Lão Tử đã chứng kiến trận đại chiến trước đó, đáy mắt cũng lóe lên một tia dị sắc, lẩm bẩm trong miệng, cũng bị thực lực khủng bố của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Đây là trận chiến đầu tiên của Tần Hạo sau khi thành Thánh, một trận chiến này, rõ ràng cũng khiến người đứng đầu Tam Thanh sinh lòng kiêng kỵ.

"Thực lực thật mạnh mẽ, Nhân tộc thật sự được Thiên Đạo ưu ái a!

Thôi vậy, trước tiên không đối địch với họ nữa!" Tại Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, Đông Hải, Thông Thiên cũng lẩm bẩm.

Phải biết, Tiệt giáo là nơi thu nhận Yêu tộc nhiều nhất.

Hiện tại thấy hành động của Thiên Đình, Thông Thiên rõ ràng cũng vô cùng rõ ràng, đã đến lúc phải đưa ra quyết định rồi.

Có vết xe đổ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên rõ ràng cũng biết nên làm gì.

"Chết tiệt, đáng ghét!

Cùng là Thiên Đạo Thánh nhân, vì sao thực lực lại nghịch thiên như vậy!?" Tây phương Linh Sơn, Chuẩn Đề hai mắt phun lửa lên tiếng, rõ ràng đối với thực lực của Tần Hạo cũng vô cùng kinh ngạc, đồng thời đáy mắt cũng có sự đố kỵ nồng đậm và một tia sợ hãi.

Phải biết, trước kia khi Tần Hạo chưa chứng đạo đã có thể nghiền ép y, hiện tại Tần Hạo đã chứng được Thiên Đạo Thánh nhân, vừa ra tay đã đánh nổ Thiên Đạo pháp thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một

trong Tam Thanh.

Thực lực khủng bố như vậy có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào.

"Thật sự rất mạnh, xem ra hắn đã đi trước chúng ta rồi!" Tiếp Dẫn lúc này thần sắc cũng vô cùng ngưng trọng, lẩm bẩm trong miệng.

"Sư huynh, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Chuẩn Đề lập tức cũng không nhịn được nói, sắc mặt cũng không ngừng biến đổi.

"Xem ra chỉ có thể như vậy, triệu tập những người có nghiệp lực sâu nặng đến Bát Bảo Công Đức Trì, dùng sức mạnh của Bát Bảo Công Đức Trì để tẩy rửa nghiệp lực trên người họ!" Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát, ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

"Bát Bảo Công Đức Trì...

Nhưng nếu vậy, đối với Tây phương chúng ta tiêu hao thực sự quá lớn, bao nhiêu năm nay chúng ta khó khăn lắm mới tích góp được chút gia sản, e rằng lại phải..." Chuẩn Đề có chút không cam lòng nói.

So với Đông phương, Tây phương thực sự quá nghèo nàn, ngay cả hai vị Thiên Đạo Thánh nhân, bao nhiêu năm nỗ lực, cũng chỉ tích góp được một chút vốn liếng ít ỏi mà thôi.

"Chỉ có thể như vậy, những người này là trụ cột tương lai của Tây phương chúng ta, sau này Tây phương có thể đại hưng hay không e rằng phải xem họ.

Hơn nữa, nếu chúng ta giao họ ra, sau này còn ai dám đầu quân cho Tây Phương giáo của chúng ta?

Cho nên lần này, bất kể phải trả giá lớn thế nào, cũng phải hóa giải nghiệp lực trên người họ!" Tiếp Dẫn lắc đầu nói.

“Chỉ có thể như vậy, cứ do sư huynh quyết định đi.

Chương 299

Tần Hạo đáng ghét, Thiên Đình đáng chết, các ngươi cứ chờ đấy, món nợ này sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ khiến các ngươi phải trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Ngày Tây phương chúng ta đại hưng chính là ngày các ngươi phải trả giá!" Chuẩn Đề cũng mặt mày oán độc và không cam lòng nói.

"Sư đệ chớ nóng vội, hiện tại Thiên Đình thế lớn, chúng ta không nên gây bất hòa với họ.

Hơn nữa, Tần Hạo còn là tộc trưởng của Nhân tộc, sau này Tây Phương giáo của chúng ta muốn lớn mạnh, bắt buộc phải dựa vào Nhân tộc, tạm thời không nên xung đột với họ nữa!

Ngoài ra để phòng ngừa vạn nhất, hãy đưa những đệ tử đó đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới đi!" Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát sau đó cũng trực tiếp lên tiếng.

Tây Phương Cực Lạc Thế Giới là một không gian do hai vị Thiên Đạo Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng nhau khai mở, là căn cơ thực sự của Tây Phương giáo.

"Được, nghe theo sư huynh!" Chuẩn Đề ngay lập tức cũng trực tiếp gật đầu nói.

Đối với phản ứng của các Thánh, Tần Hạo rõ ràng không hề biết.

Sau khi kết thúc trận chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tần Hạo liền trực tiếp trở lại Thiên Đình.

Chớp mắt một cái, ba tháng đã trôi qua.

Lúc này đại quân của Thiên Đình cũng đã toàn bộ trở về Thiên Đình.

“Chúng thần tham kiến bệ hạ!” Trong Lăng Tiêu Điện, Ngũ Phương Đại Đế, Bát Đại Thiên Vương và những người khác cũng lần lượt cúi mình chào Tần Hạo.

Ánh mắt mỗi người nhìn Tần Hạo cũng tràn đầy sự kính sợ và sùng bái nồng đậm.

Trận chiến Hỗn Độn trước đó họ đều đã thấy, thực lực khủng bố và thủ đoạn mạnh mẽ của Tần Hạo khiến họ rõ ràng đều vô cùng sùng bái.

“Nói đi, lần này thu hoạch thế nào!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Khải bẩm Bệ hạ, tàn dư yêu tộc của Xiển Giáo đã bị bắt giữ toàn bộ!” Diệp Phàm lên tiếng nói.

“Khải bẩm Bệ hạ, Đạo giáo đã trục xuất tàn dư của Thiên Đình cũ, hiện tại tất cả đều đã bị bắt giữ!” Vạn Thanh cũng lên tiếng nói.

“Tiệt Giáo chỉ trục xuất những yêu tộc đã nhiễm phải nghiệp lực của Nhân tộc ta, vẫn còn không ít người của Yêu Đình ở trong Tiệt Giáo, xin Bệ hạ định đoạt!” Vô Thủy Đại Đế cũng lên tiếng nói.

“Vậy sao...

Trẫm hiểu rồi.

Nếu đã không nhiễm nghiệp lực của Nhân tộc ta, vậy thì tạm thời bỏ qua!” Tần Hạo thản nhiên nói, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh.

Theo hắn thấy, hành động này của Thông Thiên chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Những kẻ ở Yêu Đình kia, hắn biết rất rõ, dù không nhiễm nghiệp lực Nhân tộc, nhưng chắc chắn đã nhiễm nghiệp lực khác, về cơ bản đều là một đám nghiệp lực quấn thân.

Thông Thiên Giáo chủ muốn học theo Hồng Quân "hữu giáo vô loại", muốn cắt đứt một tia sinh cơ của Thiên Đạo, theo Tần Hạo thấy, quả là tự không lượng sức.

Phải biết rằng dù Hồng Quân hữu giáo vô loại, nhưng khách thật sự trong Tử Tiêu Cung cũng chỉ có ba ngàn người mà thôi.

Thông Thiên lại trực tiếp tạo ra một cái Vạn Tiên triều, nhiều kẻ nghiệp lực quấn thân như vậy tụ tập lại một chỗ, cộng thêm Tiệt Giáo lại không có chí bảo trấn áp khí vận, kết quả có thể đoán được.

Hành động này của Thông Thiên cũng đã định trước rằng Tiệt Giáo sau này hiển nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Tây Phương Giáo có phản ứng gì không?" Ánh mắt Tần Hạo rơi trên người Huyền Vũ, lần chinh phạt Tây Phương Giáo này là do Huyền Vũ dẫn đội.

"Khải bẩm Bệ hạ, chuyến đi này không thuận lợi, kết quả có chút bất ngờ!" Huyền Vũ trầm ngâm một lúc rồi không nhịn được nói, trên mặt lộ vẻ khó xử.

"Bất ngờ?

Có gì bất ngờ, lẽ nào Tây Phương Nhị Thánh đã ra tay ngăn cản?" Tần Hạo sửng sốt, có chút ngạc nhiên.

Theo hắn thấy, sau khi đã chứng kiến thực lực của hắn, hai người Tây Phương kia đáng lẽ không có gan đối đầu mới phải.

"Cũng không phải, chủ yếu là Tây Phương Giáo đã dùng Bát Bảo Công Đức Trì để tịnh hóa nghiệp lực trên người những kẻ tội nghiệt sâu nặng!" Huyền Vũ nói.

"Hửm?

Bát Bảo Công Đức Trì?

Quả là hào phóng, xem ra Trẫm đã hơi xem thường họ rồi.

Nhưng thật sự cho rằng như vậy là có thể hóa giải mối huyết hải thâm thù với Nhân tộc ta sao?

E là có chút quá ngây thơ rồi!" Nghe Huyền Vũ nói xong, Tần Hạo cũng sững sờ, hiển nhiên không ngờ hai người Tây Phương lại quyết đoán như vậy.

Nhưng chỉ một lát sau, khóe miệng Tần Hạo đã lộ ra nụ cười lạnh.

Trong tình huống bình thường, sau khi nghiệp lực trên người đã được gột rửa, nếu có người ra tay với họ thì sẽ bị nhiễm nghiệp lực.

Đối với người bình thường, đây quả là một vấn đề, nhưng Tần Hạo hiển nhiên chẳng hề quan tâm.

Trong mắt hắn, những yêu tộc đã ra tay với Nhân tộc, đừng nói chỉ tịnh hóa nghiệp lực trên người, cho dù có công đức hộ thân, Tần Hạo cũng không thèm để ý.

Người khác sợ nhiễm nghiệp lực, nhưng Tần Hạo tuyệt đối không sợ, hắn thân mang hệ thống công đức mạnh nhất, trên người có vô lượng công đức, trừ khi đâm thủng trời, nếu không ở Hồng Hoang này hắn chẳng sợ gì cả.

"Đúng rồi, Bệ hạ, lần này đến Tây Phương, thuộc hạ tình cờ biết được một tin tức!" Sau đó, Huyền Vũ dường như nhớ ra điều gì, liền nói.

"Tin tức gì?" Tần Hạo hỏi.

"Là chuyện liên quan đến Thập thái tử của Yêu tộc.

Thập thái tử Yêu tộc hình như cũng ở trong Tây Phương Giáo, chỉ là thân phận rất bí ẩn, có lẽ đã bị Tây Phương Nhị Thánh giấu đi!"

Huyền Vũ đáp.

"Thập thái tử Yêu tộc?

Lục Áp ư, hóa ra đã bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mang đi rồi sao?" Nghe được tin này, Tần Hạo cũng sững sờ.

Chương 300

Ban đầu trong trận quyết chiến Vu Yêu, Tần Hạo vẫn luôn ở trong Hỗn Độn đối đầu với mấy vị Thánh nhân, không rảnh để tâm, nên cũng không biết tung tích của Lục Áp.

Có lẽ là lúc hắn bị kiềm chế, Chuẩn Đề đã ngầm ra tay mang Lục Áp đi.

Sau khi trận chiến Vu Yêu kết thúc, Tần Hạo cũng từng thử suy diễn hành tung của Lục Áp, nhưng lúc đó hắn chưa chứng đạo, dưới sự che đậy thiên cơ của hai vị Thiên Đạo Thánh nhân, hiển nhiên cũng khó mà suy diễn ra kết quả.

Dĩ nhiên, nếu Tần Hạo chịu bỏ ra một lượng lớn công đức thì cũng có thể tra ra, nhưng như vậy hiển nhiên không đáng.

Vì một Lục Áp, theo Tần Hạo thấy thì hoàn toàn không đáng làm vậy, nên chuyện này cũng bị gác lại.

Trong tiểu thuyết Hồng Hoang nguyên bản, Lục Áp đáng lẽ được Nữ Oa nuôi dưỡng, Đế Tuấn đã phó thác Lục Áp cho Nữ Oa.

Nhưng nay Tần Hạo giáng lâm, khiến Nữ Oa và Yêu tộc triệt để cắt đứt quan hệ, nên Lục Áp và Nữ Oa không có nửa điểm quan hệ.

"Xem ra Lục Áp thật sự có duyên với Tây Phương a..." Trong tiểu thuyết, bến đỗ cuối cùng của Lục Áp cũng chính là Tây Phương, trở thành Ô Sào Thiền Sư đại danh đỉnh đỉnh, thành Đại Nhật Như Lai Phật của Tây Phương.

"Ô Sào Thiền Sư và Đại Nhật Như Lai Phật ư, kiếp này ngươi không có số mệnh tốt như vậy đâu!" Tần Hạo thầm nghĩ, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Ban đầu Thập Kim Ô hạ phàm đã khiến vô số sinh linh vẫn lạc, trong đó không thiếu Nhân tộc.

Tuy Lục Áp không chết, nhưng chắc chắn là kẻ nghiệp lực quấn thân.

Tần Hạo dám khẳng định, Lục Áp tuyệt đối chưa từng vào Bát Bảo Công Đức Trì để gột rửa nghiệp lực trên người, bởi vì hắn biết rất rõ nghiệp lực trên người Lục Áp kinh khủng đến mức nào.

Dù có rút cạn công đức trong Bát Bảo Công Đức Trì, e rằng cũng không thể hóa giải được nghiệp lực kinh khủng trên người hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Hạo nhanh chóng có kế hoạch.

"Tình hình Bắc Hải thế nào?" Cuối cùng, ánh mắt Tần Hạo rơi trên người Đại Thành Thánh Thể.

"Khải bẩm Bệ hạ, Yêu sư Côn Bằng đã lựa chọn giống như Thông Thiên Giáo chủ, giao ra những yêu tộc đã ra tay với Nhân tộc, còn những kẻ khác thì gia nhập Yêu Sư Cung!

Yêu tộc ở Bắc Hải về cơ bản đều đã được thu nạp vào Yêu Sư Cung, hiện nay Yêu Sư Cung là thế lực lớn nhất của Yêu tộc!" Đại Thành Thánh Thể cũng lập tức lên tiếng.

"Côn Bằng...

Yêu Sư Cung ư...

Thật biết điều.

Nhưng cũng không thể để hắn được lợi như vậy.

Có những thứ không thể tùy tiện đụng vào.

Khổng Tuyên, Đại Bằng!

Truyền ý chỉ của Trẫm, bảo Côn Bằng trả lại vật của Thiên Đình

là Hà Đồ và Lạc Thư!" Tần Hạo ra lệnh.

"Vâng, Bệ hạ!" Nghe Tần Hạo nói, Khổng Tuyên và Đại Bằng ở dưới mắt liền sáng rực lên, lập tức tiến lên một bước nói, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Cùng lúc đó, Tần Hạo đưa tay điểm một cái, một đạo thánh chỉ màu vàng rơi xuống trước mặt Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Trên thánh chỉ tràn ngập những đạo văn huyền diệu, nó đại biểu cho ý chí của Tần Hạo.

Đây không chỉ đơn thuần là một đạo ý chỉ, mà còn ẩn chứa ý chí vô biên của Tần Hạo, ở một mức độ nào đó, bản thân thánh chỉ chính là một dị bảo, cũng là vật hộ thân Tần Hạo ban cho Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Phải biết rằng hiện nay Khổng Tuyên và Đại Bằng chỉ mới ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy đều đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng Côn Bằng kia lại là tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Bởi vì trước đó Nữ Oa đã cắt đứt liên hệ với Yêu tộc, nên hắn cũng nhận được không ít khí vận, giống như Đế Tuấn và Thái Nhất, đều tiến thêm một bước, từ cảnh giới trảm nhất thi đỉnh phong tăng lên trảm nhị thi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thực lực kinh khủng như vậy hiển nhiên không phải là thứ hai Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể tùy ý trêu chọc.

Sau đó, Tần Hạo lại sắp xếp thêm một vài việc rồi cho mọi người lui ra.

Hắn cũng không chút do dự, trực tiếp dẫn một đội thiên binh thiên tướng rời khỏi Thiên Đình.

Lần này, mục tiêu của Tần Hạo không phải ai khác, chính là Tây Phương Giáo.

Bất luận kiếp trước hay kiếp này, Tần Hạo đối với Tây Phương Giáo đều chẳng có hảo cảm gì.

Nay Tây Phương Giáo lại một lần nữa làm chuyện chứa chấp kẻ ác, Tần Hạo hiển nhiên không thể làm ngơ.

Mặc dù trước đó Tần Hạo đã dùng Nguyên Thủy Thiên Tôn để đạt được hiệu quả lập uy, nhưng hiện tại hai người Tây Phương Giáo tự dâng tới cửa, Tần Hạo không ngại ra tay lập uy mạnh hơn nữa. .....

"Tần Hạo đáng ghét, đã tiêu hao nhiều nội tình của Tây Phương Giáo ta như vậy, món nợ này sớm muộn gì cũng phải đòi lại, nhất định phải khiến hắn trả giá đắt!" Tại Linh Sơn của Tây Phương, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề nhìn công đức trong ao tiêu hao hết, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết ở Hồng Hoang, công đức là thứ vô cùng quan trọng, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không ngoại lệ, đặc biệt là hai người Tây Phương.

Sở dĩ có thể thành Thánh là nhờ "vay mượn" một lượng lớn công đức từ Thiên Đạo.

Chính vì vậy, đối với Tây Phương Giáo, công đức lại càng quan trọng.

Nay vì gột rửa nghiệp lực cho những người của Yêu Đình mà tiêu hao một lượng công đức kinh khủng như vậy, trong lòng hắn có thể nói là đau như cắt.

"Sư đệ, cẩn thận lời nói!

Gần đây Tây Phương Giáo ta tạm thời nên khiêm tốn một chút, cứ lấy việc nghỉ ngơi dưỡng sức làm chủ!

Không nên xung đột với Thiên Đình!" Tiếp Dẫn nói.

“Hừ, nghiệp lực trên người bọn họ đã được tịnh hóa hoàn toàn, lẽ nào Thiên Đình dám không buông tha sao!?

Chẳng lẽ không sợ nghiệp lực quấn thân à?” Sắc mặt Chuẩn Đề cũng vô cùng khó coi nói.

“Nhưng...” Ngay khi Tiếp Dẫn chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên, hai người như cảm ứng được điều gì, cả người bỗng đứng bật dậy, ánh mắt nhìn lên hư không trên Linh Sơn.

Chương 301

“Chết tiệt, là người của Thiên Đình, là Tần Hạo!

Hắn đến Tây Phương ta làm gì?

Lẽ nào hắn đến để thị uy sao!?” Chỉ thấy trong tầm mắt của hai người, trên bầu trời Linh Sơn, từng đội thiên binh thiên tướng hiện ra, trực tiếp bao vây toàn bộ Linh Sơn.

Dẫn đầu là một người mặc đế bào cửu long, toàn thân toát ra khí tức uy nghiêm vô thượng, chính là Tần Hạo.

“Cẩn thận là trên hết, sư đệ, bố trận bảo vệ Linh Sơn!” Trên mặt Tiếp Dẫn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thực lực của Tần Hạo bọn họ đều đã chứng kiến, nhẹ nhàng đánh nát thiên đạo pháp thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực hiển nhiên mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều, hắn cũng không dám xem thường.

“Ta biết rồi, sư huynh!

Bồ Đề Đại Trận, khởi!” Trong khoảnh khắc, Chuẩn Đề cũng không chút do dự, lập tức tế ra Bồ Đề Đại Trận, bao trùm toàn bộ Linh Sơn và Tây Thiên Cực Lạc Giới.

“Không biết Thiên Đế Bệ hạ đến Tây Phương ta có việc gì?” Thân hình Tiếp Dẫn lóe lên, xuất hiện đối diện Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ, sau đó hỏi.

“Để đòi nợ!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Đòi nợ?

Không biết Thiên Đế Bệ hạ có ý gì, Tây Phương Giáo ta hình như

không nợ Thiên Đình món nợ nào cả?" Nghe Tần Hạo nói, lòng Tiếp Dẫn cũng thắt lại, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, giả vờ không hiểu hỏi.

"Tây Phương Giáo đúng là không nợ Thiên Đình ta, nhưng lại nợ Nhân tộc ta một món nợ máu!

Hôm nay Trẫm đến để thu nợ!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Tần Hạo, đừng quá đáng!

Đệ tử Tây Phương Giáo ta đều là chân tu đắc đạo, huống hồ đại đạo Tây Phương ta không dính nhân quả nghiệp lực, đừng có khinh người quá đáng!" Lúc này, bóng dáng Chuẩn Đề cũng hiện ra, mặt đầy bất bình nhìn Tần Hạo.

"Chân tu đắc đạo?

Thật nực cười.

Hôm nay Trẫm cũng không nói nhảm với các ngươi, hỏi lần cuối, giao hay không giao!?" Tần Hạo lười nói nhảm với đối phương, giọng điệu vô cùng băng lãnh, một luồng khí tức túc sát kinh khủng cũng lập tức bộc phát từ trên người hắn.

"Thiên Đế Bệ hạ hà tất phải làm khó Tây Phương Giáo ta!" Tiếp Dẫn thấy vậy, vẻ mặt khổ sở càng thêm đậm, hiển nhiên trong lòng thực sự không muốn đối địch với Tần Hạo, dù sao Tần Hạo trước mắt quá kinh khủng, nội tình của Tây Phương căn bản không chịu nổi sự giày vò của hắn.

"Làm khó Tây Phương Giáo?

Thật nực cười.

Không giết bọn chúng, oan hồn Nhân tộc ta vĩnh viễn không được siêu thoát, cho nên chúng phải chết!" Tần Hạo lạnh lùng nói, giọng

điệu không có nửa điểm hòa hoãn, hiển nhiên đã quyết tâm phải triệt để diệt sát những người của Yêu Đình kia.

"Tần Hạo, khinh người quá đáng!

Bây giờ bọn họ và Nhân tộc không có bất kỳ nhân quả nào, đừng có quá bá đạo!" Sắc mặt Chuẩn Đề cũng vô cùng phẫn nộ nói.

"Có nhân quả với Nhân tộc hay không, không phải ngươi nói là được.

Ta hỏi lần cuối, giao hay không giao!

Tốt nhất nên nghĩ cho kỹ, nghĩ cho kỹ hậu quả, nếu không thì đừng trách Trẫm không khách khí!" Tần Hạo giọng điệu băng lãnh, một luồng hung sát khí càng kinh khủng hơn cũng lập tức bộc phát từ trên người hắn.

"Nằm mơ!" Chuẩn Đề lạnh lùng nói.

"Thiên Đế Bệ hạ thật quá ép người, xin thứ cho bần đạo không thể làm được!" Tiếp Dẫn cũng lắc đầu nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cứ dùng thực lực phân cao thấp đi.

Trẫm lại muốn xem thử, chỉ bằng các ngươi có thật sự bảo vệ được đám tạp nham đó không!" Tần Hạo lạnh lùng nói, rồi trực tiếp đánh một chưởng về phía Linh Sơn.

"Khốn kiếp, Tần Hạo, ngươi dám!" Thấy Tần Hạo động thủ, sắc mặt Chuẩn Đề đại biến, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lập tức quét ra, hung hăng quét về phía bàn tay của Tần Hạo.

"Bọ ngựa đấu xe, không tự lượng sức!" Nhục thân của Tần Hạo bây giờ sau khi được khí Huyền Hoàng rèn luyện, tuy chưa đạt đến cấp bậc Huyền Hoàng Thánh Thể, nhưng đã mạnh hơn trước không ít.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy diệu dụng vô cùng, nhưng chung quy

không phải chí bảo sát phạt, Tần Hạo căn bản không chút sợ hãi, trực tiếp đánh một chưởng tới.

"Bành!" Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, trên Thất Bảo Diệu Thụ, vô lượng thần quang lập tức bộc phát, bao trùm lấy bàn tay của Tần Hạo.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy, sắc mặt không hề thay đổi.

Hắn đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, Bàn Cổ giảng cứu "nhất lực phá vạn pháp", mặc cho thần thông của đối phương huyền diệu thế nào, ta cứ dùng một sức mạnh phá vỡ.

Một luồng khí tức nặng nề kinh khủng cũng tỏa ra từ bàn tay Tần Hạo, một luồng uy năng bá đạo tuyệt thế vô song lập tức bộc phát.

Tiếp đó, hai đạo thần quang bảy màu và màu huyền hoàng lập tức giao thoa vào nhau trong hư không, sức mạnh pháp tắc kinh khủng không ngừng tàn phá, cả bầu trời cũng kịch liệt rung chuyển, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Bành bành bành..." Từng tiếng va chạm trầm thấp kinh khủng vang lên, Thất Bảo Diệu Thụ trong hư không cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, sau đó bị đánh bay ra ngoài.

Bàn tay khổng lồ trong hư không cũng không giảm thế, hung hăng đánh về phía Linh Sơn.

"Đáng ghét, sao có thể!?

Nhục thân của ngươi sao có thể mạnh như vậy!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức trở nên vô cùng khó coi, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên đã bị nhục thân kinh khủng của Tần Hạo trấn trụ.

"Ếch ngồi đáy giếng!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt.

Thiên Đạo Thánh nhân trong Hồng Hoang, ngoài việc có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo để bất tử bất diệt, có pháp lực vô hạn ra, các phương diện khác so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cấp Hỗn Độn Ma Thần thì kém hơn không ít, có thể nói là thuộc loại đội sổ trong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Đáng ghét!" Cảm nhận được sự giễu cợt và khinh thường trong giọng điệu của Tần Hạo, sắc mặt Chuẩn Đề càng trở nên khó coi, kim bát trong tay cũng hung hăng ném tới.

Một bên khác, Tiếp Dẫn cũng không chút do dự, chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, toàn thân được Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bao bọc, Gia Trì Thần Xử trong tay cũng hung hăng đập về phía Tần Hạo.

"Châu chấu đá xe!

Chương 302

Nếu đã tìm chết, vậy hôm nay Trẫm sẽ thành toàn cho các ngươi.

Thiên Đình ta muốn bắt tội phạm, không ai bảo vệ được!" Tần Hạo lạnh lùng nói, hai mắt hàn quang lóe lên, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trực tiếp tế ra, nghênh đón công kích của hai người.

Nhất thời, ba người trực tiếp chiến đấu trên không, bầu trời không ngừng nứt vỡ, toàn bộ Tây Phương dường như sắp sụp đổ.

"Đáng ghét, Tần Hạo, có dám vào Hỗn Độn không!" Thấy cảnh này, Tiếp Dẫn sắc mặt băng lãnh nói.

Bọn họ đều là cấp bậc Thiên Đạo Thánh nhân, thiên địa Hồng Hoang hiển nhiên không thể chịu đựng được dư chấn, đặc biệt là thiên địa Tây Phương, vốn đã rất cằn cỗi, nếu ba người toàn lực ra tay, e rằng cả Tây Phương sẽ thật sự biến thành một đống phế tích.

"Có gì mà không dám!" Tần Hạo cười lạnh, cũng không từ chối.

Dù sao hắn là Thiên Đế của Thiên Đình, cũng không dám toàn lực bộc phát trong thiên địa Hồng Hoang.

Mặc dù có vô lượng công đức gia thân, không sợ nghiệp lực quấn thân, nhưng như vậy sẽ là một đòn giáng mạnh vào danh tiếng của Thiên Đình, ảnh hưởng đến uy tín của Thiên Đình, loại chuyện này Tần Hạo hiển nhiên sẽ không làm.

Trong Hỗn Độn, ba bóng người hiện ra từ hư không.

Gần như trong nháy mắt, từng luồng khí tức kinh khủng bộc phát từ trên người họ.

So với trước đó, khí tức trên người họ hiển nhiên đều mạnh hơn

không ít, sau khi vào Hỗn Độn, tự nhiên cũng không còn chút kiêng kỵ nào nữa.

"Hửm?" Tiếp đó Tần Hạo cũng sững sờ, bởi vì hắn phát hiện, lúc này khí tức trên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã có sự thay đổi không nhỏ.

Khí tức của hai người dường như đã hoàn toàn dung hợp vào nhau, hai luồng khí tức huyền diệu giao thoa, một luồng khí tức bàng bạc bộc phát từ trên người họ.

Điều khiến hắn có chút bất ngờ là, dưới trạng thái này, khí tức của hai người đã vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

"Có chút thú vị!

Nhưng đáng tiếc, còn xa mới đủ!" Rất nhanh, Tần Hạo cũng cười nhẹ một tiếng, hiển nhiên không hề để tâm.

Sự phối hợp của hai người Tây Phương quả thật rất tinh diệu, nhưng đối với hắn hiển nhiên không có uy hiếp.

"Động thủ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở đối diện dường như tâm linh tương thông, gần như trong nháy mắt, pháp bảo và thần thông của hai người cũng điên cuồng cuốn ra, hung hăng bao phủ lấy Tần Hạo.

Vô biên khí Hỗn Độn cũng điên cuồng tuôn trào, kình khí kinh khủng trực tiếp xé rách Hỗn Độn xung quanh.

"Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khí tức thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên cũng lập tức bộc phát.

Một luồng khí huyết ngút trời cũng lập tức bộc phát, kèm theo một

luồng khí tức mênh mông vô biên cũng từ trên người Tần Hạo tỏa ra.

Dưới sự bao phủ của khí tức kinh khủng, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo dữ dội.

Hai mắt kim quang lóe lên, Công Đức Thiên Nhãn cũng vận chuyển, từng đạo dị tượng kinh khủng điên cuồng diễn hóa sau lưng Tần Hạo, như thể thiên địa đại đạo đang diễn hóa, vô cùng huyền diệu.

"Trảm!" Tần Hạo khẽ quát một tiếng, một luồng kiếm khí sắc bén vô song vô biên lập tức bộc phát, kiếm khí kinh khủng lập tức chém Hỗn Độn xung quanh làm đôi.

Nơi kiếm khí đi qua, tất cả mọi thứ đều bị chém đứt, sắc bén vô song.

"Không ổn!" Hai người đối diện cảm nhận được kiếm ý kinh khủng, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, hiển nhiên từ trong kiếm khí kinh khủng đã cảm nhận được một luồng uy hiếp vô cùng khủng khiếp.

Kiếm khí nhanh đến cực hạn, đồng thời cũng sắc bén đến cực hạn, bọn họ chưa từng thấy qua kiếm đạo kinh khủng như vậy.

Ở Hồng Hoang cũng không thiếu những tồn tại có tạo nghệ khủng khiếp về kiếm đạo, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến Thông Thiên Giáo chủ một trong Tam Thanh.

Nhưng lúc này họ phát hiện, kiếm ý của Tần Hạo trước mắt so với Thông Thiên Giáo chủ, bất luận là khí sát phạt, độ sắc bén, hay độ huyền diệu đều kinh khủng hơn vô số lần.

Gần như trong nháy mắt, hai người không dám có chút do dự, vội vàng nâng phòng ngự lên đến cực hạn.

Phòng ngự linh bảo toàn thân Tiếp Dẫn tỏa sáng rực rỡ, Chuẩn Đề

còn trực tiếp vận chuyển Bồ Đề Kim Thân, hóa thành một người khổng lồ màu vàng.

“Phốc xuy phốc xuy phốc xuy...” Tiếp đó chỉ nghe thấy từng tiếng xuyên thấu vang lên.

Giờ khắc này, phòng ngự của hai người trước mặt kiếm khí tuyệt thế vô song của Tần Hạo, giống như một lớp giấy cửa sổ, lập tức bị đâm thủng.

Thân thể hai người trực tiếp bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra.

Chỉ trong một lần giao thủ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị trọng thương.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, trên Bồ Đề Kim Thân, một vết thương nanh vuốt kinh khủng sâu thấy cả xương hiện ra, kiếm ý sắc bén không ngừng tàn phá trong cơ thể hắn.

“Chỉ có thực lực thế này thôi sao, xem ra cũng không ra gì!” Tần Hạo thấy vậy cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt.

Sau khi chứng đạo, thực lực của Tần Hạo đã xảy ra biến đổi về chất, bỏ xa mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

“Khụ khụ khụ, sao có thể, thực lực của ngươi... không thể nào!” Chuẩn Đề lúc này sắc mặt cũng có chút điên cuồng, hiển nhiên có chút khó chấp nhận kết quả này.

Hai người toàn lực ra tay lại bị người ta một chiêu phá giải, sự chênh lệch to lớn như vậy, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Không có gì là không thể!

Trước đó Trẫm đã cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi không

biết trân trọng, không thể trách người khác!" Tần Hạo lạnh lùng nói, tiếp đó, Nhân Hoàng Kiếm trong tay lại tỏa sáng rực rỡ, trực tiếp vận chuyển thần thông kiếm đạo vô thượng trong Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết, kiếm khí sắc bén vô song lập tức gào thét, hung hăng bao phủ lấy hai người.

"Đáng ghét!" Hai người thấy vậy căn bản không dám có chút do dự, từng kiện pháp bảo không ngừng tế ra, đồng thời, từng đạo thần thông kinh khủng không ngừng đánh ra.

Trong khoảnh khắc, song phương lại một lần nữa giao chiến.

Chính xác hơn là, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn luôn bị Tần Hạo áp chế gắt gao.

Đối mặt với kiếm ý sắc bén vô song của Tần Hạo, hai người chỉ có thể từng bước chật vật lùi lại, đồng thời, từng vết thương kinh khủng không ngừng hiện ra trên người họ.

Chỉ sau vài lần giao thủ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở đối diện đã trực tiếp biến thành hai người máu, bộ dạng trông chật vật đến mức không thể chật vật hơn.

"Chỉ có trình độ này thôi sao, nếu đã như vậy, vậy thì mọi chuyện kết thúc thôi!" Sau khi giao đấu với hai người mấy chục hiệp nữa, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên, sau đó một luồng khí tức sát phạt thiết huyết càng kinh khủng hơn cũng bộc phát từ trên người hắn, toàn bộ không gian Hỗn Độn cũng kịch liệt rung chuyển.

Chương 303

"Chậm đã!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt Tiếp Dẫn không ngừng biến đổi, cuối cùng trực tiếp lên tiếng.

"Có gì muốn nói?" Tần Hạo lạnh lùng hỏi.

"Chuyện lần này Tây Phương Giáo ta nhận thua, xin Thiên Đế Bệ hạ có thể giơ cao đánh khẽ, Tây Phương Giáo ta nguyện ý lấy ra hai hạt sen công đức kim liên, cộng thêm một phần Canh Kim Chi Tinh để bồi tội cho Thiên Đế Bệ hạ!" Sắc mặt Tiếp Dẫn biến đổi liên tục, cuối cùng cũng trực tiếp nói, hiển nhiên là đã chịu thua.

Hắn biết rất rõ, nếu tiếp tục đánh nữa, e rằng hai người cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổn thất như vậy tuyệt đối không phải là thứ họ có thể chịu đựng được.

"Hai hạt sen công đức và một phần Canh Kim Chi Tinh?" Nghe đối phương nói, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ bất ngờ.

Phải biết rằng ấn tượng của hắn về hai người Tây Phương Giáo vẫn luôn là vô cùng keo kiệt, bây giờ lấy ra bảo vật như vậy, hiển nhiên khiến hắn có chút bất ngờ.

Phải biết hạt sen công đức là hạt sen do Công Đức Kim Liên thai nghén thành, tuy không thể nào thai nghén ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng Tam phẩm hoặc Lục phẩm là có khả năng, thậm chí trên lý thuyết, Cửu phẩm kim liên cũng có thể thai nghén ra.

Còn Canh Kim Chi Tinh thì hiển nhiên càng lợi hại hơn, đó là kim trong ngũ hành, là nguyên liệu tiên thiên linh bảo đỉnh cấp, giá trị không dưới tiên thiên linh bảo.

"Không sai, xin Thiên Đế Bệ hạ có thể thành toàn!" Tiếp Dẫn cũng

nói.

“Nếu Trẫm không đồng ý thì sao?” Những thứ này đối với hắn quả thực là tồn tại vô cùng trân quý, Tiếp Dẫn lấy ra những thứ này cũng xem như là có thành ý.

Nhưng đáng tiếc, đối với Tần Hạo, những thứ này căn bản là tồn tại như gân gà.

Hai hạt sen công đức kim liên tuy trân quý, nhưng so với cả một ao sen tím hồng mông của Tần Hạo, chênh lệch không chỉ một chút.

Đối với thứ này Tần Hạo hoàn toàn không có chút động lòng nào.

Còn Canh Kim Chi Tinh, Tần Hạo hiển nhiên cũng không để vào mắt, phải biết trong tay Tần Hạo có Hỗn Độn Đỉnh, Hỗn Độn Đỉnh có công năng phản hậu vi tiên thiên, nguyên liệu tiên thiên linh bảo Tần Hạo căn bản không thiếu.

Huống hồ, trong trận đại chiến Vu Yêu trước đó, bảo vật của Yêu tộc Thiên Đình gần như có hơn tám thành đều rơi vào tay hắn, có thể nói Tần Hạo là tồn tại có gia sản kinh khủng nhất toàn bộ Hồng Hoang, căn bản không thèm để mắt đến chút đồ này.

“Đáng ghét, khinh người quá đáng!

Tần Hạo, đừng có quá đáng, đừng ép ta đến đường cùng, nếu không, ngươi nhất định sẽ hối hận!” Thấy phản ứng của Tần Hạo, Chuẩn Đề ở bên cạnh cũng không nhịn được nữa, sắc mặt vô cùng âm trầm nói, đáy mắt hung quang không ngừng lóe lên.

“Ép đến đường cùng?

Vậy thì sao?

Trẫm đã lập Thiên Đạo thệ ngôn, tuyệt đối sẽ không để anh linh Nhân tộc chết không minh bạch!” Tần Hạo lạnh lùng nói, sắc mặt vẫn

mạnh mẽ như cũ, đối với lời uy hiếp của Chuẩn Đề, Tần Hạo căn bản không hề để tâm.

"Chuyện này thật sự không có chút dư địa thương lượng nào sao?" Tiếp Dẫn có chút không cam lòng nói.

Phải biết vì những yêu tộc này, hắn đã dùng hết toàn bộ công đức tích lũy bao năm của Tây Phương Giáo, cái giá phải trả có thể nói là vượt xa tưởng tượng, bảo hắn từ bỏ, hiển nhiên có chút không cam lòng.

"Ngươi nói xem?

Được rồi, bớt nói nhảm đi, hôm nay liền cho các ngươi biết hậu quả của việc vi phạm thiên điều của Thiên Đình!" Ngay lập tức Tần Hạo cũng không nói nhảm với họ nữa, kiếm khí sắc bén trong tay không ngừng gào thét, điên cuồng cuốn về phía hai người.

Kiếm khí đầy trời chiến đấu, Hỗn Độn lập tức bị chém mở, kiếm mang rực rỡ như những ngôi sao Hỗn Độn trên trời, mang theo một luồng tử khí vô tận bao phủ lấy hai người.

Đối mặt với công kích của Tần Hạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn toàn không có chút sức chống cự, cả người hết lần này đến lần khác bị đánh bay, bộ dạng trông chật vật đến mức không thể chật vật hơn.

"Nhất ấn trấn thiên!" Đúng lúc này, Tần Hạo lật tay, Cửu Long Không Động Ấn lập tức tế ra, hung hăng đập về phía hai người.

Bất ngờ không kịp phòng, thân thể hai người trực tiếp bị đập lộn nhào một cái, cả người cũng một mảng máu thịt mơ hồ.

"Trảm!" Tiếp đó, Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tần Hạo cũng tỏa sáng rực rỡ, một luồng kiếm khí vô biên sắc bén gào thét, trực tiếp bao phủ lấy hai người.

"Không ổn!" Hai người thấy vậy, sắc mặt cũng kịch biến.

“Chết tiệt, Tần Hạo, ta liều mạng với ngươi!

Là ngươi ép ta!” Nhưng đúng lúc này, hai mắt Chuẩn Đề cũng đột nhiên lóe lên một luồng quang mang oán độc vô tận.

Giây tiếp theo cả người cũng không lùi mà tiến, một luồng khí tức hủy diệt vô cùng kinh khủng cũng lập tức bộc phát từ trên người hắn.

“Sư đệ, đừng!” Dường như ý thức được ý đồ của Chuẩn Đề, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng đại biến, kinh hô một tiếng.

“Đi chết đi cho ta!” “Ầm!” Giây tiếp theo, thân thể Chuẩn Đề cũng lập tức nổ tung, một luồng khí tức hủy diệt vô biên kinh khủng cũng lập tức cuốn ra, không gian Hỗn Độn trong phạm vi hàng tỷ dặm lập tức bị ảnh hưởng, toàn bộ không gian Hỗn Độn trong khoảnh khắc hoàn toàn sụp đổ, bão hủy diệt tàn phá tứ phía.

“Không ổn!” Thấy cảnh này, sắc mặt Tần Hạo cũng thay đổi.

Cuối cùng, Tần Hạo cũng từ trong khí tức hủy diệt cảm nhận được uy hiếp không nhỏ.

Mặc dù tu vi và thực lực của hắn vượt xa đối phương, nhưng một cao thủ cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tự bạo, uy năng có thể tưởng tượng được.

Không chút do dự, Tần Hạo trực tiếp thúc đẩy Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên đến cực hạn, bao bọc toàn thân.

Đồng thời, hắn cũng điên cuồng vận chuyển Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, từng đạo quang mang màu huyền hoàng không ngừng bộc phát từ trên người Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc, bão hủy diệt trực tiếp cuốn tới, sau đó va chạm với vô lượng thần quang trên pháp bảo, sức mạnh hủy diệt kinh khủng điên cuồng tàn phá.

Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Hồng Mông Tử Liên cũng không ngừng rung chuyển, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Sau đó Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng cự lực kinh khủng ập tới, cả người cũng không tự chủ được bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi cũng phun ra.

Lúc này Tần Hạo chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị một chiếc xe lửa đâm phải, khí huyết toàn thân cũng kịch liệt sôi trào.

"Khụ khụ khụ..." "Tốt, tốt lắm, thật sự tốt lắm!

Hay cho một Chuẩn Đề, Trẫm quả thật đã hơi xem thường ngươi rồi!" Một lát sau, Tần Hạo trực tiếp cưỡng ép bình ổn khí huyết sôi trào trong cơ thể, hai mắt băng lãnh nhìn Tiếp Dẫn và chân linh lạc ấn của Chuẩn Đề ở đối diện, hai mắt tràn đầy sát ý băng lãnh.

"Sao, sao có thể!?

Ngươi, ngươi không sao!?" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đột nhiên đại biến.

Mặc dù bộ dạng của Tần Hạo trông có chút thê thảm, nhưng khí tức trên người đối phương vẫn vô cùng kinh khủng, hiển nhiên căn bản không bị thương đến căn bản, làm sao có thể không khiến họ kinh hãi.

Chương 304

Mặc dù trước đó Chuẩn Đề cũng không nghĩ tự bạo có thể diệt sát Tần Hạo, nhưng theo hắn thấy, dưới uy thế của tự bạo, Tần Hạo không chết cũng sẽ trọng thương.

Nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên đã hơi đánh giá thấp Tần Hạo, ngay cả tự bạo cũng không làm đối phương trọng thương, có thể tưởng tượng chênh lệch giữa hai bên khủng khiếp đến mức nào.

"Thất vọng lắm sao?" Giọng nói băng lãnh của Tần Hạo cũng vang lên, khí sát phạt trên người cũng trở nên càng kinh khủng hơn, sắc mặt vô cùng băng lãnh.

"Lui!" Gần như trong nháy mắt, Tiếp Dẫn ở đối diện liền đưa ra quyết định, trực tiếp cuốn lấy chân linh lạc ấn của Chuẩn Đề ở bên cạnh, thân hình lóe lên, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang, hiển nhiên là bỏ chạy.

"Chạy?

Chạy được sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, trên mặt không có chút thay đổi, trực tiếp đuổi theo.

Rất nhanh, cả người hắn cũng một lần nữa xuất hiện trên bầu trời Linh Sơn, ánh mắt băng lãnh nhìn xuống Linh Sơn bên dưới.

Lúc này toàn bộ Linh Sơn đã bị Bồ Đề Đại Trận bao phủ, một luồng khí tức nặng nề kinh khủng cũng tỏa ra từ trên đó, mạnh hơn không ít so với khí tức của Bồ Đề Đại Trận mà Tần Hạo gặp phải trước đây.

"Tưởng trốn trong cái mai rùa này là Trẫm không có cách trị ngươi sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt.

“Thiên Đế Bệ hạ, hà tất phải khổ sở ép người, nhất định phải đuổi cùng giết tận sao?” Nhìn Tần Hạo trong hư không, Tiếp Dẫn trong đại trận mặt đầy khổ sở nói.

“Trẫm đã nói, giao ra tàn dư Yêu Đình, nếu không, hôm nay đừng trách Trẫm không khách khí!” Giọng Tần Hạo băng lãnh.

“Tần Hạo, đừng khinh người quá đáng, đừng ép ta!

Bồ Đề Đại Trận có liên kết với địa mạch của Tây Phương, ta không tin ngươi dám ra tay!” Giọng của Chuẩn Đề ở bên cạnh cũng vang lên, trong giọng điệu cũng tràn ngập sự điên cuồng.

Hiển nhiên hắn cũng thấy được, muốn dựa vào Bồ Đề Đại Trận để ngăn cản Tần Hạo là không thể, nhưng bây giờ hiển nhiên chỉ có thể ném chuột sợ vỡ bình.

Toàn bộ đại trận liên kết với địa mạch Tây Phương, nếu Tần Hạo ra tay, tất sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Tây Phương, lúc đó hậu quả có thể tưởng tượng được.

“Thật ngây thơ, thật sự cho rằng như vậy là Trẫm không có biện pháp sao?

E là cũng có chút quá ngây thơ rồi!” Khóe miệng Tần Hạo lộ ra vẻ giễu cợt.

Nếu là người khác, quả thật sẽ tiến thoái lưỡng nan, cưỡi hổ khó xuống, nhưng đối với Tần Hạo, hiển nhiên không phải chuyện khó.

“!?

Ngươi dám ra tay!?” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt hai người lập tức thay đổi, chuyện lo lắng nhất hiển nhiên đã xuất hiện.

“Có gì mà không dám!

Hôm nay liền cho các ngươi kiến thức thủ đoạn của Trẫm!

Hỗn Độn Đại Trận, khởi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, sau đó giữa mi tâm, một viên châu màu xám hiện ra từ hư không.

Tiếp đó, một màn trời màu xám lập tức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hóa thành một phương Hỗn Độn thiên địa, bao phủ toàn bộ Linh Sơn.

"Khí tức này...

Tiên Thiên Chí Bảo!?

Không đúng, không phải khí tức Tiên Thiên Chí Bảo, lẽ nào... không thể nào, sao có thể, trên người hắn sao lại có trọng bảo như vậy!?" Lúc này hai người ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào viên châu màu xám trong hư không, sắc mặt cũng đại biến, hiển nhiên đã nhìn ra viên châu này phi phàm.

Viên châu màu xám không phải vật gì khác, chính là Hỗn Độn Châu.

"Trận pháp...

Chết tiệt, sao có thể!?" Tiếp đó Chuẩn Đề dường như phát hiện ra điều gì, miệng cũng kinh hô một tiếng.

Hắn phát hiện, toàn bộ đại trận đã hoàn toàn rơi vào không gian Hỗn Độn này, hoàn toàn cách ly liên hệ giữa đại trận và địa mạch Tây Phương, toàn bộ không gian đã cắt đứt liên hệ giữa Linh Sơn và Tây Phương.

"Hừ, không có gì là không thể!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

Hỗn Độn Đại Trận là đại trận tự có của Hỗn Độn Châu, sau khi Tần Hạo chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể thi triển.

Nhưng vì Hỗn Độn Châu không phải chí bảo công kích cũng không

phải chí bảo phòng ngự, nên Hỗn Độn Đại Trận cũng không có hiệu quả sát phạt mạnh mẽ, hiệu quả chỉ có một, đó là nhốt người.

Hỗn Độn Châu là một kiện không gian chí bảo, bên trong chứa một phương không gian Hỗn Độn, nên Hỗn Độn Đại Trận chỉ dùng để nhốt người.

Bây giờ vừa hay khắc chế Bồ Đề Đại Trận của Tây Phương.

"Đã đến lúc để các ngươi trả giá rồi!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Giây tiếp theo, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trực tiếp tế ra, sau đó hai luồng khí tức sát phạt kinh khủng lập tức gào thét, hung hăng bao phủ lấy Bồ Đề Đại Trận.

"Không ổn!" Hai người thấy vậy sắc mặt cũng đại biến, lập tức toàn lực ra tay, củng cố phòng ngự đại trận.

"Bọ ngựa đấu xe, không tự lượng sức!" Thấy hành động của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra vẻ giễu cợt.

Với thực lực của Tần Hạo bây giờ, một cái Bồ Đề Đại Trận nho nhỏ muốn ngăn cản hiển nhiên là si tâm vọng tưởng.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, toàn bộ đại trận cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, đồng thời, khí tức hủy diệt kinh khủng cũng điên cuồng tuôn vào đại trận.

"Phốc phốc phốc..." Mặc dù Bồ Đề Đại Trận đã hóa giải phần lớn lực đạo, nhưng dù vậy, khí tức hủy diệt kinh khủng vẫn xuyên thấu qua phòng ngự của Bồ Đề Đại Trận, điên cuồng tàn phá trong Linh Sơn.

Một số đệ tử Tây Phương Giáo có tu vi yếu hơn trong Linh Sơn lập tức thân hình kịch chấn, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, thậm chí không ít người còn trực tiếp hóa thành từng đám sương máu.

“!?” Thấy cảnh này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đại biến.

Phải biết những đệ tử Tây Phương Giáo trong Linh Sơn đều là nòng cốt của Tây Phương Giáo, là 'tinh nhuệ' bồi dưỡng bao năm, bây giờ thấy tổn thất nhiều như vậy, trong lòng hai người lập tức cũng đau như cắt.

“Hừ!” Tần Hạo thấy vậy, sắc mặt lại không có chút thay đổi.

Mặc dù hắn biết rất rõ, diệt sát những đệ tử Tây Phương Giáo này, trên người chắc chắn sẽ nhiễm không ít nghiệp lực, nhưng hắn có vô lượng công đức hộ thể, chút nghiệp lực này đối với hắn chẳng là gì.

Chương 305

Khí tức của Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trong tay cũng điên cuồng tăng vọt, từng đạo công kích sắc bén kinh khủng lại bao phủ xuống đại trận bên dưới.

Dưới sự công kích của Tần Hạo, toàn bộ Bồ Đề Đại Trận cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, ngày càng nhiều đệ tử Tây Phương Giáo bị ảnh hưởng.

Mặc dù lúc này Tiếp Dẫn đã dùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ che chắn, nhưng dù vậy, vẫn không thể ngăn cản thương vong xuất hiện.

"Dừng tay, mau dừng tay!" Ngay khi đại trận sắp vỡ nát, Tiếp Dẫn ở dưới cuối cùng cũng không nhịn được nữa, giọng nói cũng vang lên.

"Hừ, dừng tay là dừng tay sao?

Muộn rồi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, lần này hiển nhiên muốn triệt để đánh cho hai người Tây Phương một trận nhớ đời.

"Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Kiếm Phá Thiên!" "Phá cho ta!" Giây tiếp theo, khí tức trên người Tần Hạo lập tức tăng vọt, tiếp đó một luồng khí tức cuồng bạo càng kinh khủng hơn cũng lập tức bộc phát.

Khí tức trên Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm so với trước đó đã tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Hai đạo công kích kinh khủng hung hăng đánh xuống đại trận bên dưới.

"Ầm ầm ầm ầm..." "Rắc!" Toàn bộ đại trận cũng rung chuyển dữ

dội, cuối cùng cũng đạt đến giới hạn chịu đựng.

Một tiếng giòn tan vang lên, toàn bộ đại trận cũng lập tức sụp đổ.

Khí tức hủy diệt cuồng bạo cũng trực tiếp bao phủ lên Linh Sơn của Tây Phương, khí tức hủy diệt kinh khủng điên cuồng tàn phá.

Gần như trong nháy mắt, vô số đệ tử Tây Phương Giáo cũng trực tiếp bị ảnh hưởng.

"Khốn nạn, Tần Hạo..." Thấy cảnh này, hai mắt Chuẩn Đề tràn ngập phẫn nộ vô tận, hai mắt oán độc nhìn Tần Hạo, trong lòng cũng đau như cắt.

Lần này, Tây Phương Giáo tổn thất thật sự quá lớn.

"Giáo chủ cứu mạng!" Cùng lúc đó, vô số đệ tử Tây Phương Giáo cũng quỳ lạy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong hư không, hai mắt cũng tràn đầy kinh khủng vô tận, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

"Xin Thiên Đế Bệ hạ giơ cao đánh khẽ, hôm nay Tây Phương Giáo ta nhận thua, mong Bệ hạ thủ hạ lưu tình!" Mặc dù trong lòng Tiếp Dẫn cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn biết rất rõ, vì Tây Phương Giáo, bây giờ chỉ có thể chịu thua, nếu không, toàn bộ Tây Phương Giáo e rằng thật sự sẽ xong đời.

"Giao người ra đi!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Sau khi phá vỡ Bồ Đề Đại Trận, mục đích của Tần Hạo cũng đã đạt được, ánh mắt cũng rơi trên người Tiếp Dẫn.

Mặc dù rất không ưa Tây Phương Giáo, nhưng hắn cũng biết rất rõ, bây giờ cũng không thể tiêu diệt Tây Phương Giáo.

Nghe Tần Hạo nói, Tiếp Dẫn cũng không dám có chút do dự, trực tiếp giao ra những tàn dư của Yêu Đình.

"Đừng mà, giáo chủ cứu mạng!" Những tàn dư Yêu Đình thấy

vậy sắc mặt cũng đại biến.

Bọn họ biết rất rõ, với tội nghiệt đã phạm trước đó, nếu rơi vào tay Tần Hạo, hậu quả có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

Tiếp Dẫn tuy trong lòng cũng rất không nỡ, dù sao vì những người này, Tây Phương Giáo đã trả một cái giá rất lớn, nhưng vì toàn bộ Tây Phương Giáo, hắn cũng chỉ có thể hy sinh.

Tần Hạo thấy vậy, không chút do dự, một tòa bảo tháp màu đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trấn áp những tàn dư Yêu Đình đó, chính là Trấn Tiên Tháp.

"Người đã giao ra rồi, Thiên Đế Bệ hạ lần này chắc là hài lòng rồi chứ!" Tiếp Dẫn nói.

"Chưa đủ!" Tần Hạo mặt không biểu cảm nói.

"Hửm?

Thiên Đế Bệ hạ có ý gì?

Lẽ nào muốn nuốt lời sao?

Tất cả những yêu tộc đã nhiễm nghiệp lực Nhân tộc đều đã giao cho ngài rồi, ngài còn muốn thế nào!?" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng trở nên có chút âm trầm.

"Chắc chắn tất cả mọi người đều đã giao ra rồi sao?" Tần Hạo lạnh lùng nói, ánh mắt cũng rơi trên người Tiếp Dẫn.

"Bệ hạ có ý gì?" Nghe Tần Hạo nói, lòng Tiếp Dẫn cũng chùng xuống, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, có chút không hiểu nhìn Tần Hạo.

"Lẽ nào cần Trẫm nhắc nhở sao?

Thật sự cho rằng những gì các ngươi làm có thể che giấu được tất cả mọi người sao?

Giao Lục Áp ra đây!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Lục Áp, bần đạo không biết Thiên Đế Bệ hạ đang nói gì!" Tiếp Dẫn lập tức lắc đầu, hiển nhiên không thừa nhận.

"Không biết sao, nếu đã vậy, vậy để ta giúp ngươi nhớ lại!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, không chút do dự, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Trong khoảnh khắc, trong hư không, một bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao phủ lên Linh Sơn của Tây Phương, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng lập tức bao phủ toàn bộ Linh Sơn.

"Tên nhãi Tần Hạo, khinh người quá đáng!" Chuẩn Đề thấy vậy, hai mắt phun lửa nhìn Tần Hạo, Thất Bảo Diệu Thụ cũng trực tiếp quét về phía hư không.

Nhưng hiển nhiên, căn bản là vô ích.

Đừng nói bây giờ thiên đạo pháp thân bị hủy, dù ở trạng thái toàn thịnh cũng không cản được công kích của Tần Hạo.

"Rắc!" Ngay khi bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ, chỉ thấy Thất Bảo Diệu Thụ cũng rung chuyển dữ dội, tiếp đó một nhánh cây trực tiếp bị gãy, Thất Bảo Diệu Thụ lại một lần nữa bị Tần Hạo trọng thương.

"Khốn nạn!" Thấy chí bảo thành đạo lại một lần nữa bị trọng thương, sắc mặt Chuẩn Đề cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn phát hiện Tần Hạo dường như là khắc tinh của mình, từ lần đầu tiên gặp Tần Hạo đến nay, mỗi lần giao đấu, Thất Bảo Diệu Thụ đều sẽ bị đánh hỏng, sự phẫn nộ và uất ức trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Dừng tay, mau dừng tay!" Thấy Tần Hạo điên cuồng như vậy,

sắc mặt Tiếp Dẫn cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi.

Nếu để một chưởng này rơi xuống, toàn bộ Tây Phương Giáo thật sự sẽ phế đi, đây tuyệt đối không phải là điều hắn muốn thấy.

Ngay lập tức, hắn liền câu thông Thiên Đạo, vô biên Thiên Đạo chi lực lập tức bao phủ toàn thân, sau đó khí tức của hắn cũng tăng lên đến cực hạn, uy năng của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng tăng lên đến cực hạn.

"Châu chấu đá xe!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng tuôn trào, khí tức của bàn tay khổng lồ huyền hoàng trong hư không lại một lần nữa tăng vọt, hung hăng đánh xuống Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bên dưới.

Chương 306

"Ong ong ong..." Chỉ thấy ngay khi hai bên va chạm, trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, hào quang màu vàng điên cuồng bùng nổ, vô biên công đức kim quang lập tức bộc phát, trực tiếp đối đầu với bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng trong hư không.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ở bên cạnh cũng bộc phát ra một đạo quang mang màu xanh.

"Trấn áp cho ta!" Tần Hạo thấy vậy hai mắt hàn quang đại thịnh, một luồng khí tức mênh mông cũng tỏa ra từ bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng, từng đạo văn huyền diệu cũng điên cuồng hiện ra.

"Rắc!" Không chút hồi hộp, đối mặt với Tần Hạo toàn lực bộc phát, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hiển nhiên căn bản không cản được công kích của Tần Hạo.

Chỉ sau khi cầm cự được một lát, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên liền bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sau đó chỉ nghe một tiếng giòn tan, một vết nứt cũng xuất hiện trên Công Đức Kim Liên, như thể sắp nứt ra từ giữa.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng đại biến.

Phải biết Công Đức Kim Liên là trấn giáo linh bảo của Tây Phương Giáo, tuyệt đối không thể có chút sơ suất nào.

Không dám có chút do dự, hắn vội vàng thu Công Đức Kim Liên lại.

Không có Công Đức Kim Liên cản trở, phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng lập tức sụp đổ, bàn tay khổng lồ kinh khủng cũng hung hăng bao phủ lên Linh Sơn của Tây Phương.

“Ầm ầm ầm...” Chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, chỉ thấy toàn bộ Linh Sơn cũng bắt đầu nứt vỡ, vô số đệ tử Tây Phương Giáo trực tiếp bị một chưởng trấn sát.

Hơn nửa đỉnh núi Linh Sơn trực tiếp bị đánh nát, chỉ còn lại nửa thân núi, giống như một đống phế tích.

“Tần Hạo, khinh người quá đáng!” Thấy bộ dạng của Linh Sơn bên dưới, sắc mặt hai người cũng đều trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù vừa rồi vào thời khắc cuối cùng đã thu đi phần lớn đệ tử Tây Phương Giáo, nhưng dù vậy, vẫn có không ít người bị ảnh hưởng.

Lần này, toàn bộ Tây Phương Giáo có thể nói là thật sự thương cân động cốt, sự phẫn nộ trong lòng hai người có thể tưởng tượng được.

“Khinh người quá đáng?

Thật nực cười.

Trẫm hôm nay đến thu nợ, còn kết quả này, hoàn toàn là tự chuốc lấy!

Cho các ngươi cơ hội cuối cùng, Lục Áp giao hay không giao!

Đừng thách thức sự kiên nhẫn của Trẫm!” Giọng Tần Hạo băng lãnh, một luồng sát ý kinh khủng cũng điên cuồng tuôn trào từ trên người hắn.

“...” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng trở nên càng khó coi hơn, sắc mặt không ngừng biến đổi, hiển nhiên đang đưa ra quyết định.

Hắn biết rất rõ, Lục Áp có liên quan đến sự hưng thịnh của Tây Phương Giáo sau này, là một mắt xích quan trọng.

Một khi tổn thất, đối với Tây Phương Giáo tuyệt đối là một đòn giáng mạnh.

Nhưng đồng thời hắn cũng thấy được, Tần Hạo hiển nhiên đã quyết tâm muốn bắt Lục Áp.

Với thực lực kinh khủng mà Tần Hạo biểu hiện ra, hy vọng bảo vệ được Lục Áp hiển nhiên là vô cùng nhỏ, thậm chí nếu thật sự chọc giận Tần Hạo, e rằng còn phải kéo cả Tây Phương Giáo vào.

"Tần Hạo, chuyện hôm nay Tây Phương Giáo ta ghi nhớ!" Tiếp Dẫn sắc mặt băng lãnh nói, sau đó ý niệm vừa động, trong Công Đức Kim Liên quang mang lóe lên, sau đó một bóng người cũng trực tiếp từ bên trong hiện ra, chính là Lục Áp.

"Hừ!

Thật nực cười.

Sau này nếu muốn tìm lại mặt mũi, Trẫm tùy thời phụng bồi.

Nhưng phải chuẩn bị sẵn sàng trả giá, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu!" Tần Hạo cười lạnh, đối với lời nói của Tiếp Dẫn càng thêm khinh thường.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này mượn hồng mông tử khí thành đạo, bị Thiên Đạo hạn chế rất lớn, về cơ bản chỉ có thể mượn đạo khí vận để nâng cao tu vi.

Tần Hạo hiển nhiên khác, chỉ cần không nghịch thiên, căn bản không bị Thiên Đạo ràng buộc, vẫn có thể không ngừng nâng cao tu vi của mình, sau này chênh lệch chỉ sẽ ngày càng lớn, nên căn bản không để lời của Tiếp Dẫn vào lòng.

Ý niệm vừa động, trực tiếp thu hồi Hỗn Độn Châu.

Ngay lập tức không chút do dự, Trấn Tiên Tháp trong hư không lại

một lần nữa hiện ra, trực tiếp bao phủ lấy Lục Áp của Tây Phương.

"Ong!" Nhưng ngay khi Trấn Tiên Tháp sắp trấn áp Lục Áp, đột nhiên, khí tức trên người Lục Áp đột nhiên đại biến.

Lục Áp vốn chỉ có tu vi cấp Thái Ất Kim Tiên, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng hắc khí ngút trời, kèm theo một luồng khí tức âm lãnh vô cùng kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Sau đó khí tức toàn thân cũng như ngồi tên lửa bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, khí tức trên người Lục Áp một đường tăng vọt, cuối cùng trực tiếp từ Thái Ất Kim Tiên vượt qua Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kinh khủng, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, giống như tu vi của Tần Hạo.

"Sao có thể!?" Lúc này cảm nhận được khí tức trên người Lục Áp, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức thay đổi, mắt cũng trợn tròn, hiển nhiên đã bị cảnh tượng bất ngờ này trấn trụ.

Cũng không ngờ con kiến trong mắt mình lại lắc mình biến thành một tồn tại kinh khủng như vậy.

"Hai tên phế vật, phá hỏng đại sự của bản tọa!" Lục Áp mặt đầy âm hiểm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đối diện, giọng nói băng lãnh, sau đó ánh mắt cũng rơi trên người Tần Hạo, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

"Chết tiệt, ngươi không phải Lục Áp, rốt cuộc ngươi là ai!?" Chuẩn Đề mặt đầy chấn nộ nhìn đối phương, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vì để 'bảo vệ' Lục Áp, Tây Phương Giáo đã trả một cái giá vô cùng kinh khủng, nhưng cuối cùng lại phát hiện, Lục Áp đã biến thành

một tồn tại như vậy, sự kinh nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Hừ, đúng là phế vật.

Thân phận của bản tọa, các ngươi không có tư cách biết!” Lục Áp cười lạnh một tiếng, mặt đầy khinh thường nói.

“Không ngờ trong Hồng Hoang lại có nhân vật như ngươi.

Chuyện hôm nay bản tọa ghi nhớ, cứ chờ đấy cho bản tọa.

Dám phá hỏng đại sự của ta, sau này nhất định sẽ khiến ngươi trả giá!” Lục Áp oán độc nhìn Tần Hạo một cái, sau đó cũng hừ lạnh một tiếng, tiếp đó thân hình cũng trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Hỗn Độn ngoài trời.

“Đi?

Chương 307

Để lại cho ta!" Tần Hạo thấy vậy cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không thèm để ý đến hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thân hình lóe lên, trực tiếp đuổi theo.

Trong khoảnh khắc, liền trực tiếp tiến vào không gian Hỗn Độn.

Lúc này Lục Áp thân hóa cầu vồng, tốc độ vô cùng kinh khủng.

Sau khi tiến vào Hỗn Độn, khí tức trên người Lục Áp lại một lần nữa tăng lên không ít, có cảm giác như cá gặp nước, tốc độ lại một lần nữa tăng lên không ít.

Thế nhưng tốc độ của Tần Hạo cũng không hề chậm.

Hai người một đuổi một chạy, chẳng mấy chốc đã tiến thẳng vào sâu trong Hỗn Độn!

"Đáng chết, một Thiên Đạo Thánh Nhân mà dám đuổi vào trong Hỗn Độn, chẳng lẽ không sợ chết sao?" Thấy không thể thoát khỏi Tần Hạo, Lục Áp cũng trực tiếp dừng lại, ánh mắt rơi trên người Tần Hạo, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Chết?

Dựa vào một con súc sinh lông lá như ngươi?

Thật là chuyện cười!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

Lúc này, hắn gần như đã lờ mờ đoán ra thân phận của Lục Áp.

Về Lục Áp, trong các thần thoại tiểu thuyết ở kiếp trước có rất nhiều lời đồn, nổi tiếng nhất chính là câu giới thiệu: "Trước có Hồng Quân sau có Thiên, Lục Áp Đạo Quân ở phía trước." Lúc này Tần Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, trên người Lục Áp ngoài khí tức của

Tam Túc Kim Ô ra còn có một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, đó chính là khí tức của Hỗn Độn Ma Thần.

Vì vậy, đối với sự tồn tại của Lục Áp, trong lòng Tần Hạo cũng có một vài suy đoán.

Lục Áp trước mắt có khả năng là Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót sau khi khai thiên, sau đó chuyển thế thành Thập thái tử của Yêu tộc.

Trong Hồng Hoang, không ít người đều có quan hệ với Hỗn Độn Ma Thần, hoặc có thể nói, đại bộ phận Tiên Thiên Ma Thần trên thực tế đều liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần.

Ví dụ như Hồng Quân và La Hầu nổi tiếng nhất thực tế đều là do tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần tiến vào thiên địa Hồng Hoang mà hóa thành.

Long Vương, Tổ Phượng và Tổ Kỳ Lân cũng tương tự có quan hệ với Hỗn Độn Ma Thần, là do một tia bản nguyên của Hỗn Độn Thánh Long, Hỗn Độn Thiên Phượng và Hỗn Độn Thánh Kỳ Lân hóa thành.

Ngoài ra, Càn Khôn lão tổ, Ngũ Hành lão tổ, Âm Dương lão tổ... cũng đều có liên quan đến Hỗn Độn Ma Thần.

"Tiểu bối, tìm chết!" Nghe Tần Hạo nói xong, trong mắt Lục Áp lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, ngay sau đó một luồng khí tức âm u tà dị cũng từ trên người hắn khuếch tán ra, cho người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

"Khí tức cổ xưa... khí tức của Trớ Chú Ma Thần, nguyên lai là như vậy!" Sau khi cảm nhận được luồng khí tức quỷ dị trên người đối phương, Tần Hạo liền nhận ra ngay lập tức.

Luồng khí tức đó chính là của Trớ Chú Ma Thần, rõ ràng Lục Áp trước mắt hoặc là do bản nguyên của Trớ Chú Ma Thần hóa thành, hoặc là do chân linh hóa thành.

“Hử?

Có thể biết được thân phận của bản tọa, xem ra càng không thể lưu ngươi lại!” Nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt Lục Áp cũng hơi thay đổi, ánh mắt trở nên càng thêm lạnh lẽo.

“Cuồng vọng!

Nếu là ngươi thời kỳ toàn thịnh, trẫm có lẽ sẽ phải lùi bước ba phần.

Còn như hiện tại... ngươi không có tư cách đó!” Tần Hạo cười lạnh nói.

Trớ Chú Ma Thần là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực lực cũng không yếu.

Tuy so với những kẻ đỉnh tiêm như Bàn Cổ, Dương Mi, Thời Thần, Huyền Hoàng Ma Thần... có chênh lệch không nhỏ, nhưng cũng thuộc về nhóm thứ hai.

Trớ Chú Ma Thần thời kỳ đỉnh phong là tồn tại cấp bán bộ Thiên Đạo.

Với thực lực hiện tại của Tần Hạo, đối mặt với Ma Thần thì căn bản không có cơ hội thắng.

Nhưng Lục Áp trước mắt rõ ràng chưa khôi phục thực lực đỉnh phong của Trớ Chú Ma Thần, chỉ có trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên đỉnh phong.

Mặc dù tu vi cao hơn hắn một chút, nhưng hắn lại không hề có chút sợ hãi nào, dù sao hắn cũng có truyền thừa của Bàn Cổ, huống chi trên người còn có rất nhiều pháp bảo và át chủ bài mạnh mẽ.

“Không biết điều, nếu đã như vậy, hôm nay liền cho ngươi một bài học!” Lục Áp lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, trong tay hắn xuất hiện bảy mũi tên nhỏ tỏa ra ánh sáng u tối, trong tay cũng xuất hiện một con rối.

Hai tay hắn chuyển động, trong nháy mắt bảy mũi tên nhỏ trực tiếp cắm lên người con rối, một luồng khí tức quỷ dị cũng lập tức lan tỏa ra.

Trong nháy mắt, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng điềm báo xấu dâng lên từ đáy lòng, một luồng khí tức quỷ dị cũng lập tức bao phủ lấy hắn.

Khí tức đó bắt đầu không ngừng ăn mòn sinh cơ của hắn, một luồng khí tức tà dị cũng như giòi trong xương dung nhập vào cơ thể Tần Hạo.

"Đinh Đầu Thất Tiễn Thư sao?

Đây chính là Trớ Chú chi lực ư?" Tần Hạo lập tức nhíu mày.

So với Hỗn Độn Ma Thần bình thường, thủ đoạn của Lục Áp rõ ràng âm độc hơn, càng khó lòng phòng bị.

"Hừ!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, hừ lạnh một tiếng.

Trên đỉnh đầu, Huyền Hoàng Công Đức Tháp lập tức được tế ra, vô lượng công đức kim quang lập tức bao phủ toàn thân.

Dưới sự bao phủ của vô lượng kim quang, trên người Tần Hạo cũng bốc lên từng luồng hắc khí, Trớ Chú chi lực trong cơ thể cũng trực tiếp bị công đức kim quang thanh tẩy.

Rõ ràng, công đức kim quang chính là khắc tinh của Trớ Chú chi lực.

"...Công đức chí bảo!?

Chương 308

Ngươi lại có chí bảo như vậy!?" Sau khi thấy Huyền Hoàng Công Đức Tháp trên đầu Tần Hạo, sắc mặt Lục Áp cũng đột ngột biến đổi.

"Không sai, vậy thì sao nào?

Nếu đã như vậy, liền để ngươi kiến thức thủ đoạn của bản tọa!

Đại Trớ Chú Thuật!" Lập tức Lục Áp hai tay nhanh chóng kết ấn, một luồng khí tức nguyền rủa còn kinh khủng hơn trước đó lập tức bao phủ lấy Tần Hạo.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tần Hạo, một luồng hắc vân kinh khủng không ngừng tụ lại.

Dưới sự bao phủ của hắc vân, Tần Hạo chỉ cảm thấy tinh khí thần như bị giam cầm, cả người dâng lên một cảm giác suy yếu.

"Trớ Chú pháp tắc sao, quả nhiên có chút thú vị, nhưng chỉ muốn nguyền rủa ta e là không đủ!" Tần Hạo nhanh chóng phản ứng lại, lập tức Cửu Chuyển Hỗn Độn Quyết điên cuồng vận chuyển.

Cùng với đó, một luồng khí tức mênh mông cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Đồng thời, quanh thân từng đạo vô lượng huyền hoàng sắc thần quang cũng hiện hóa, trực tiếp trấn áp Trớ Chú chi lực xuống.

"Hử?

Khí tức này... là Bàn Cổ?

Khí tức của Bàn Cổ, không đúng, còn có khí tức Huyền Hoàng!?

Ngươi rốt cuộc là ai, lẽ nào là chân linh chuyển thế của Huyền Hoàng Ma Thần!?

Không đúng, không thể nào, Huyền Hoàng Ma Thần năm đó đã hồn bay phách tán, chẳng lẽ là hậu duệ của Bàn Cổ đã nhận được truyền thừa của Huyền Hoàng Ma Thần!?" Sau khi cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, trên mặt Lục Áp cũng lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Bất luận là Bàn Cổ hay Huyền Hoàng Ma Thần, rõ ràng đều không phải là kẻ hắn có thể so sánh.

Thời kỳ đỉnh phong, khi đối mặt với bọn họ, hắn cũng chỉ có nước bỏ chạy.

"Đáng chết, mặc kệ ngươi là ai, hôm nay đều phải chết!" Rất nhanh, trong mắt Lục Áp lóe lên một tia oán độc.

"Xin bảo bối xoay người!

Sát!" Trong nháy mắt, chỉ thấy trong tay Lục Áp xuất hiện một cái hồ lô màu đen, sau đó một luồng ánh sáng đen kinh khủng lập tức bao phủ về phía Tần Hạo, một luồng khí tức sát phạt vô tận kinh khủng cũng từ trên đó khuếch tán ra.

Đó chính là sát phạt chí bảo kinh khủng, dưới sự bao phủ của khí tức đáng sợ ấy, Tần Hạo cảm thấy nguyên thần cũng hơi run rẩy.

"Trảm Tiên Phi Đao?" Tần Hạo thấy vậy cũng sững sờ.

Trảm Tiên Phi Đao là bảo bối tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần, được luyện chế từ một quả hồ lô trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, sức sát phạt vô cùng kinh khủng.

Nhưng rõ ràng Trảm Tiên Phi Đao trước mắt mạnh hơn nhiều so với miêu tả trong Phong Thần, hiển nhiên đã được Lục Áp luyện lại, hoặc là, Trảm Tiên Phi Đao xuất hiện trong Phong Thần chỉ là hàng nhái.

"Trảm!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, Thí Thần

Thương trong tay lập tức tế ra, một luồng khí tức sát phạt sắc bén vô song tương tự cũng nghênh đón.

"Đang!" Hai đòn công kích trực tiếp va chạm vào nhau, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng không khỏi chững lại, như thể thời gian đã ngừng trôi.

Ngay sau đó, khí tức hủy diệt kinh khủng lập tức bùng nổ, Tần Hạo chỉ cảm thấy một cơn đau nhói kinh khủng truyền đến từ giữa trán, cả người cũng lùi lại mấy bước, đáy mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

Uy năng của Trảm Tiên Phi Đao rõ ràng có phần vượt ngoài tưởng tượng của Tần Hạo.

Nhưng tương tự, Lục Áp ở phía đối diện cũng không khá hơn, sắc mặt hơi tái nhợt, rõ ràng cũng bị sát phạt chi lực kinh khủng của Thí Thần Thương làm bị thương.

"Mạnh thật!

Đây chính là thực lực của Hỗn Độn Ma Thần sao?

Quả nhiên không phải những Thiên Đạo Thánh Nhân kia có thể so sánh!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Từ trên người Lục Áp trước mắt, Tần Hạo cũng cảm nhận được một tia áp lực.

So với những Thiên Đạo Thánh Nhân kia, thực lực của Lục Áp rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Lục Áp còn không phải là Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm, Tần Hạo thực sự khó mà tưởng tượng được thực lực của Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm sẽ kinh khủng đến mức nào.

"Tiểu bối, bản tọa có chút xem thường ngươi rồi.

Chẳng trách hai tên phế vật kia không ngăn được ngươi, không ngờ ngươi đã đạt tới trình độ như vậy!

Nhưng ở trước mặt bản tọa, vẫn chưa đủ xem!" Lục Áp trầm giọng nói.

"Ngươi nói nhảm hơi nhiều rồi đấy.

Nếu đã như vậy, ngươi cũng nhận một chiêu của ta đi!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng.

Tuy thực lực đối phương mạnh, nhưng Tần Hạo cũng có lòng tin có thể chiến thắng.

Trong khoảnh khắc, Thí Thần Thương tỏa sáng rực rỡ, một luồng khí tức sắc bén vô song lập tức gào thét bay ra.

Nơi thương mang đi qua, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng chấn động dữ dội, sát khí sắc bén vô biên cũng điên cuồng cuộn trào.

"Hừ!" Thấy hành động của Tần Hạo, trên mặt Lục Áp cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Giờ khắc này, hắn rõ ràng cũng không dám xem thường Tần Hạo nữa.

Sau đó, chỉ thấy đối phương lật tay, một cây trường mâu màu đen xuất hiện trong tay.

Trên trường mâu, một luồng khí tức nguyền rủa kinh khủng cũng lan tỏa ra.

"Trớ Chú Chi Mâu!?" Tần Hạo nhận ra ngay lập tức.

Cây trường mâu trước mắt chính là bạn sinh linh bảo của Trớ Chú Ma Thần, Trớ Chú Chi Mâu.

Chương 309

Rõ ràng, dù là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư hay Trảm Tiên Phi Đao trước đó đều không phải là vũ khí sở trường của đối phương, Trớ Chú Chi Mâu trước mắt mới là chí bảo trong tay hắn.

Trớ Chú Chi Mâu vốn là một tồn tại vượt qua cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lúc này Tần Hạo rõ ràng cảm giác được khí tức trên Trớ Chú Chi Mâu kém hơn nhiều so với Trớ Chú Chi Mâu trong ấn tượng từ truyền thừa của Bàn Cổ.

Rõ ràng, trong Khai Thiên chi kiếp, Trớ Chú Chi Mâu cũng đã bị tổn thương, chỉ tương đương với cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng dù vậy, Tần Hạo cũng không dám có chút sơ suất.

Phải biết rằng trong Trớ Chú Chi Mâu ẩn chứa Trớ Chú pháp tắc, trong đòn tấn công mang theo Trớ Chú chi lực, khiến người ta khó lòng phòng bị, có thể sánh ngang với đòn tấn công nguyên thần của Thí Thần Thương.

Trên Trớ Chú Chi Mâu, một luồng hào quang đen kịt kinh khủng bắn ra, Trớ Chú chi lực vô tận lập tức cuồng dũng tuôn ra, trực tiếp nghênh đón đòn tấn công của Thí Thần Thương.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã giao chiến trong Hỗn Độn.

Nhất thời, trong phạm vi trăm vạn dặm, Hỗn Độn chi khí trở nên vô cùng cuồng bạo, toàn bộ không gian Hỗn Độn cũng vỡ nát từng tấc, bão năng lượng hủy diệt cũng điên cuồng cuộn trào.

Cả không gian Hỗn Độn không ngừng tuần hoàn giữa hủy diệt và tái sinh.

“Tốt, tốt, rất tốt!

Không ngờ ngươi có thể đấu với bản tọa đến mức này.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tiếp theo, hãy để ngươi kiến thức sức mạnh thực sự của bản tọa!

Trận chiến nên kết thúc rồi!" Hai bên giao phong trong Hỗn Độn mấy trăm hiệp, gần như không ai làm gì được ai.

Sau khi hai bên lại một lần nữa đối đầu, giọng nói của Lục Áp cũng truyền ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người đối phương, từng đạo quang mang đen kịt kinh khủng bộc phát ra, cùng với đó là một luồng khí tức pháp tắc cổ xưa huyền diệu cũng lan tỏa.

Giờ khắc này, từ trên người Lục Áp, Tần Hạo cảm nhận được một luồng uy hiếp vô cùng kinh khủng, cùng lúc đó khí tức trên người đối phương cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

"Ầm!" Ngay sau đó, thân thể Lục Áp đột nhiên chấn động, khí tức trên người lập tức tăng lên gấp bội, khí tức âm tà mênh mông vô biên từ trên người đối phương khuếch tán ra.

Giờ khắc này, khí tức trên người Lục Áp cũng trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên đỉnh phong tăng lên đến trình độ tứ trọng thiên.

"Sát!" Trong nháy mắt, giữa hư không, một bàn tay khổng lồ tràn ngập khí tức nguyền rủa vô tận cũng hung hăng vỗ về phía Tần Hạo, không gian Hỗn Độn xung quanh cũng bắt đầu chấn động kịch liệt, như thể sắp sụp đổ.

"Hỗn Độn Chân Thân!" "Huyền Hoàng Kim Thân!" Tần Hạo thấy vậy, không chút do dự, cũng vận chuyển bí pháp, thân thể lập tức hóa thành một người khổng lồ cao trăm vạn trượng, từng đạo huyền hoàng sắc quang mang cũng từ trên người hắn khuếch tán ra.

Huyền Hoàng Kim Thân là một loại thần thông của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, có thể tăng cường độ nhục thân trên diện rộng.

"Phá cho ta!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng đột nhiên tung một quyền, một luồng quyền ý kinh khủng vô biên lập tức bùng nổ, mang theo một luồng khí thế kinh khủng không gì cản nổi hung hăng nghênh đón bàn tay khổng lồ giữa hư không.

"Ầm ầm ầm ầm..." Bàn tay khổng lồ và quyền ý lập tức va chạm, tiếng nổ vang dội không ngừng truyền ra, vô lượng hỗn độn thần quang cũng điên cuồng lóe lên, bão hỗn độn hủy diệt cũng lấy hai người làm trung tâm cuốn về bốn phương tám hướng.

Hai người lại một lần nữa chiến đấu với nhau.

Cùng lúc đó, pháp tắc chi lực của hai người cũng điên cuồng giao thoa trong hư không.

Trớ Chú pháp tắc, Lực chi pháp tắc và Huyền Hoàng pháp tắc, ba loại pháp tắc không ngừng tranh đấu trong hư không, từng luồng khí tức hủy diệt cũng điên cuồng lan tỏa.

"Đáng chết, Lực chi pháp tắc và Huyền Hoàng pháp tắc!

Quả nhiên có liên quan đến Bàn Cổ và Huyền Hoàng!" Sau khi cảm nhận được khí tức pháp tắc trên người Tần Hạo, đồng tử Lục Áp cũng đột nhiên co lại, vẻ kiêng kỵ trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hắn phát hiện, dưới sự vận dụng bí pháp và thần thông, hắn vẫn không thể áp chế đối phương.

Giờ khắc này, hắn rõ ràng cũng cảm nhận được uy hiếp nồng đậm từ trên người Tần Hạo.

"Đáng ghét, thân thể chết tiệt này, thực sự quá yếu!

Bàn Cổ đáng chết!" Lục Áp không nhịn được thầm mắng trong

lòng, ánh mắt cũng bắt đầu lóe lên.

Lục Áp tuy may mắn sống sót trong Khai Thiên chi kiếp, nhưng thân thể Hỗn Độn Ma Thần đã sụp đổ, chân linh chỉ có thể tiến vào Hồng Hoang, cuối cùng trở thành Thập thái tử của Yêu tộc.

Mặc dù huyết mạch Tam Túc Kim Ô thuộc hàng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, nhưng so với thân thể Hỗn Độn Ma Thần rõ ràng có chênh lệch không nhỏ, căn bản không thể chịu đựng được toàn bộ sức mạnh.

Vì vậy, những năm qua, hắn cũng chỉ khôi phục được đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên.

"Tiểu bối, cứ chờ đó cho ta!

Chuyện hôm nay bản tọa ghi nhớ, lần sau nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!" Rất nhanh, đáy mắt Lục Áp lóe lên một tia lạnh lẽo, trong lòng rõ ràng đã có quyết định.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua Tần Hạo, hắn mở miệng nói.

Ngay sau đó, thân hình hắn lập tức hóa thành một vệt cầu vồng, lại một lần nữa bay về phía sâu trong Hỗn Độn, tốc độ còn kinh khủng hơn trước đó không ít.

"Đi?

Đi được sao!

Ở lại cho ta!" Nếu hai bên đã vạch mặt, Tần Hạo tự nhiên không thể để đối phương đi.

Một kẻ địch Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, nếu để hắn chạy thoát, sau này một khi đối phương bất ngờ báo thù, có lẽ hắn không sợ, nhưng nếu đối phương ra tay với người bên cạnh hắn hoặc ra tay với Nhân tộc, đó tuyệt đối là một tai nạn.

Đối phương không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là Hỗn Độn Ma Thần, không thuộc quyền quản của Thiên Đạo, vì vậy hành sự có thể không kiêng nể gì.

Một khi chạy thoát, tuyệt đối là một mối họa tâm phúc kinh khủng.

"Hỗn Độn Cửu Chuyển!

Chuyển cho ta!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không còn che giấu chút nào, lập tức vận chuyển bí pháp, khí tức trên toàn thân cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Cuối cùng, trong ánh mắt kinh hãi của Lục Áp, khí tức trên người Tần Hạo cũng đột phá cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, bước vào cảnh giới tứ trọng thiên.

Chương 310

Ngay sau đó, không gian xung quanh vặn vẹo, thân hình Tần Hạo cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt Lục Áp, chặn đứng đường đi của đối phương.

"Đáng chết, tiểu bối, ngươi thật sự muốn cản ta!?" Sắc mặt Lục Áp lập tức trở nên vô cùng âm trầm, giọng nói lạnh lẽo vô cùng, một luồng khí tức túc sát kinh khủng cũng từ trên người hắn khuếch tán ra.

"Hôm nay ngươi phải chết!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Cuồng vọng, thật là chuyện cười!

Dựa vào ngươi mà cũng muốn giết bản tọa, thật không biết điều!" Nghe Tần Hạo nói xong, Lục Áp cũng tức quá hóa cười.

Nhưng trong đôi mắt, sát ý và lửa giận cũng bắt đầu cuồng dũng, rõ ràng đã bị Tần Hạo chọc giận hoàn toàn.

Hắn đường đường là Hỗn Độn Ma Thần, bây giờ lại bị người ta khinh thường như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Ồ?

Nếu đã như vậy, vậy thì dưới tay xem bản lĩnh thật đi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, lập tức cũng không chút do dự, từng đạo sát phạt thần thông kinh khủng cũng lập tức bùng nổ, hung hăng bao phủ về phía Lục Áp ở đối diện.

"Tìm chết!" Sát ý trong mắt Lục Áp cũng điên cuồng cuộn trào, Trớ Chú chi lực cũng điên cuồng dũng động, tương tự nghênh đón đòn tấn công của Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc, hai người lại một lần nữa chiến đấu trong

Hỗn Độn, từng trận tiếng nổ kinh khủng cũng theo đó truyền ra.

"Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Kiếm Trảm Thiên!" "Nhất Ấn Trấn Thiên!" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền!" Lúc này, Tần Hạo trực tiếp triệu hoán Tam Thi Hóa Thân ra, Thí Thần Thương, Nhân Hoàng Kiếm và Cửu Long Không Động Ấn cũng điên cuồng tấn công về phía Lục Áp.

Mặc dù khí tức của Tam Thi Hóa Thân không kinh khủng như bản tôn, nhưng cũng đều đạt tới trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên đáng sợ.

Bốn bóng người cùng nhau vây công Lục Áp, nhất thời, Lục Áp cũng trực tiếp bị áp chế gắt gao.

"Đáng chết, khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Khốn kiếp!" Sau khi thấy thực lực kinh khủng mà Tần Hạo bộc phát ra, cả trái tim Lục Áp cũng đột nhiên chùng xuống.

Hắn rõ ràng cũng ý thức được, lần này e là thật sự không thể lành được rồi.

Lập tức, chỉ thấy Trớ Chú chi lực màu đen trên người Lục Áp điên cuồng cuộn trào, từng đạo trớ chú thần thông kinh khủng cũng không ngừng được sử dụng.

Nhưng đối mặt với công thế kinh khủng của Tần Hạo, tình cảnh của Lục Áp vẫn không có chút cải thiện nào.

Theo thời gian trôi qua, vết thương trên người hắn cũng ngày càng nhiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là thật sự có nguy cơ vẫn lạc.

"Thằng nhãi chết tiệt, là ngươi ép ta!" Rất nhanh, trong mắt Lục

Áp lóe lên một vẻ điên cuồng, như thể đã đưa ra một quyết định trọng đại, ngay sau đó hai tay bắt đầu nhanh chóng kết ấn.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy thân thể Lục Áp đột nhiên chấn động, sau đó một luồng khí tức bản nguyên kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra, khí tức hủy diệt kinh khủng cũng trực tiếp từ trên người hắn bộc phát ra.

Giờ khắc này, khí tức trên người Lục Áp vốn đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên...

"Ầm!" Sau hơn mười mấy hơi thở, chỉ thấy thân thể Lục Áp rung chuyển dữ dội, khí tức trên người cũng lại một lần nữa tăng vọt.

Trong sát na, khí tức trên toàn thân hắn trực tiếp đột phá cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên, bước vào trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên.

Khí tức áp bức kinh khủng cũng từ trên người Lục Áp bộc phát ra.

Giờ khắc này, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng uy áp vô thượng kinh khủng bao phủ lấy hắn.

Từ trên người Lục Áp, lúc này Tần Hạo cũng lại một lần nữa cảm nhận được một luồng áp lực không nhỏ.

Nhưng lúc này, Lục Áp tuy đã sử dụng bí pháp, nhưng rõ ràng cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Chỉ thấy dưới sự kích động của khí tức kinh khủng, Tần Hạo phát hiện, thân thể Lục Áp cũng đang không ngừng sụp đổ.

Rõ ràng, nhục thân này căn bản không thể chịu đựng được thực lực kinh khủng như vậy.

Dù lần này Lục Áp có thắng lợi, thân thể này e là cũng phải phế đi rồi.

"Tiểu bối, chết đi!" Giọng nói lạnh lẽo của Lục Áp truyền ra.

Ngay sau đó, khí tức hủy diệt kinh khủng cũng bao phủ về phía Tần Hạo.

Trên Trớ Chú Chi Mâu, Trớ Chú chi lực lập tức bùng nổ, điên cuồng bao phủ về phía Tần Hạo.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy hừ lạnh một tiếng, năng lượng trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trực tiếp nâng thực lực lên đến cực hạn.

Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Tam Thập Lục Phẩm Hồng Mông Tử Liên bao phủ toàn thân, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm trong tay cũng tỏa sáng rực rỡ, mang theo từng đạo sát phạt chi khí sắc bén vô song kinh khủng ngút trời, nghênh đón đòn tấn công của Lục Áp.

Nhất thời, hai bên lại một lần nữa giằng co.

Tuy tu vi của Lục Áp lúc này tăng vọt, nhưng bị nhục thân hạn chế, rõ ràng căn bản không thể phát huy toàn bộ thực lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên.

Cả nhục thân của hắn cũng đang bắt đầu không ngừng sụp đổ dưới sự kích động của hỗn độn bản nguyên kinh khủng.

Mặc dù lúc này chiếm thế thượng phong, nhưng nhất thời cũng không thể hạ gục được Tần Hạo.

Trạng thái này rõ ràng không thể duy trì quá lâu, nhất thời, sắc mặt cả người hắn cũng trở nên càng thêm khó coi.

“Lục Áp, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!” Lúc này, Tần Hạo rõ ràng cũng chú ý đến trạng thái của Lục Áp, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng sắc bén, giọng nói lạnh như băng.

“Thằng nhãi chết tiệt, ngươi thật sự cho rằng bản tọa không có cách nào với ngươi sao!?

Nếu đã như vậy, vậy đừng trách bản tọa không khách khí, chết đi cho ta!” Sau khi thấy không thể hạ gục Tần Hạo, Lục Áp nhanh chóng có quyết định trong lòng, trong đôi mắt lại một lần nữa bộc phát ra từng đạo điên cuồng.

Chương 311

Một luồng khí tức hủy diệt cổ xưa kinh khủng cũng lập tức bùng nổ, chỉ thấy thân hình Lục Áp cũng trực tiếp bay về phía Tần Hạo.

"...Đáng chết, không ổn!" Sau khi thấy hành động của Lục Áp, Tần Hạo đầu tiên là sững sờ, nhưng chỉ trong chốc lát, cả người liền phản ứng lại.

Không chút do dự, hắn lập tức tế ra tất cả chí bảo phòng ngự, bao phủ toàn thân.

Cùng lúc đó, hắn trực tiếp nâng tốc độ lên đến cực hạn, thân hình nhanh chóng lùi lại.

"Ầm!" Gần như trong sát na, thân thể Lục Áp cũng lập tức nổ tung.

Khí tức hủy diệt kinh khủng lập tức nuốt chửng thân thể Tần Hạo vào trong, một luồng khí tức hủy diệt cổ xưa kinh khủng cũng điên cuồng bao phủ về phía Tần Hạo.

Mặc dù có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự, nhục thân của hắn cũng tuyệt thế vô song, nhưng dù vậy, lúc này Tần Hạo cũng bị thương vô cùng kinh khủng.

Đối mặt với một tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lực trọng thiên tự bạo, cho dù Huyền Hoàng Công Đức Tháp và Hồng Mông Tử Liên cũng căn bản không thể ngăn cản được lực lượng hủy diệt kinh khủng như vậy.

Cả người hắn trực tiếp bị hất văng ra xa, ngũ tạng lục phủ lập tức dịch chuyển.

Cùng lúc đó, xương cốt trong cơ thể cũng không biết đã gãy bao

nhiêu cái, từng ngụm máu tươi cũng không ngừng phun ra từ miệng, lập tức bị trọng thương.

Từng đợt sóng năng lượng hủy diệt kinh khủng cũng không ngừng cuốn về phía hắn.

Mãi hơn mười mấy hơi thở sau, cơn bão kinh khủng xung quanh mới lắng xuống.

Lúc này, Tần Hạo trực tiếp biến thành một huyết nhân đáng sợ, từng vết thương dữ tợn kinh khủng cũng bao phủ toàn thân, bộ dạng trông vô cùng thảm hại.

"!?

Đáng chết, ngươi không chết!?" Sau khi thấy cảnh này, giữa hư không, một bóng ảo cũng hiện ra.

Nhìn bộ dạng của Tần Hạo, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó tin, đó chính là chân linh của Hỗn Độn Ma Thần Lục Áp.

Vừa rồi Lục Áp đã trực tiếp tự bạo nhục thân, bây giờ chỉ còn lại thân thể chân linh.

Ban đầu hắn tưởng rằng tự bạo nhục thân này, tuy không giết được Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng hủy đi pháp thân Thiên Đạo này hẳn là có thể làm được.

Nhưng sau khi thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt hắn lại một lần nữa thay đổi.

Mặc dù bộ dạng của Tần Hạo vô cùng thảm hại, nhưng trong lòng Lục Áp vẫn không khỏi chấn kinh.

Tần Hạo cảm nhận tình hình trong cơ thể, lập tức không chút do dự, trực tiếp lấy ra mấy viên đan dược chữa thương nuốt xuống.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cũng xuất hiện một cái bình ngọc, sau

đó trực tiếp nuốt xuống ba giọt chất lỏng màu trắng sữa.

Trong khoảnh khắc, một luồng sinh cơ nồng đậm kinh khủng cũng từ trên người hắn khuếch tán ra, xương cốt bị chấn gãy trong cơ thể cũng bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không gì khác, đó chính là Sinh Mệnh Thánh Dịch hắn nhận được trước đó.

"Tiểu bối, mối nhục hôm nay, sau này nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần, cứ chờ đó cho ta!" Sau khi thấy tự bạo nhục thân cũng không diệt sát được pháp thân Thiên Đạo của đối phương, mất đi nhục thân, hắn cũng chỉ còn lại thân thể chân linh, rõ ràng không thể tiếp tục ở lại đây.

Không chút do dự, thân thể chân linh hóa thành một vệt cầu vồng, bay về phía xa.

"Chết tiệt, đi?

Nào có dễ dàng như vậy!" Tần Hạo thấy vậy, tự nhiên không thể để đối phương rời đi.

Lập tức hắn toàn lực thúc đẩy năng lượng trong cơ thể, trực tiếp đuổi theo.

Nhưng lúc này hắn đang bị trọng thương, mặc dù có vô thượng thánh vật Sinh Mệnh Thánh Dịch, nhưng dù vậy cũng không thể hồi phục ngay lập tức.

Nhất thời, khoảng cách cũng dần bị kéo dãn ra, mắt thấy thân hình Lục Áp sắp biến mất khỏi tầm mắt hắn.

"Hử?" Đúng lúc này, Tần Hạo như cảm ứng được điều gì đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, ý niệm vừa động, không gian xung quanh vặn vẹo,

sau đó một bóng người áo máu cũng lập tức xuất hiện bên cạnh Tần Hạo.

Ngay khi bóng người áo máu xuất hiện, Tần Hạo chỉ cảm thấy một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng từ trên người đối phương phát ra.

Từ trên người đối phương, Tần Hạo cũng cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng kinh khủng.

Bóng người áo đỏ không phải ai khác, chính là Thần Ma Hóa Thân của Tần Hạo.

Trước đó vì nhận được bản nguyên Hỗn Độn khổng lồ, Thần Ma Hóa Thân vẫn luôn bế quan trong không gian đạo trường.

Vừa rồi, Thần Ma Hóa Thân cũng đã triệt để luyện hóa tia bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần cuối cùng, hoàn thành lần lột xác cuối cùng.

Sau khi dung hợp bản nguyên của mấy vị Hỗn Độn Ma Thần, thực lực của Thần Ma Hóa Thân cũng có một nhận thức đại khái.

Đúng như Thần Ma Hóa Thân đã nói trước đó, sau lần xuất quan này, tu vi của Thần Ma Hóa Thân rõ ràng đã vượt qua Tần Hạo, một thân tu vi đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên kinh khủng.

Vì huyết mạch thiên phú kinh khủng của Thần Ma Hóa Thân, trong cùng cảnh giới, Thần Ma Hóa Thân gần như là tồn tại vô địch, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là chuyện khó.

Ngay khi Thần Ma Hóa Thân hiện ra, thân thể liền lập tức hóa thành một luồng ánh sáng màu máu, gần như trong nháy mắt đã chặn trước mặt chân linh Hỗn Độn của Lục Áp.

“...Phân thân, sao có thể, phân thân của ngươi sao có thể có thực

lực như vậy!" Gần như trong nháy mắt, Lục Áp liền nhận ra thân phận của Thần Ma Hóa Thân, đó là một phân thân.

Nhưng chính vì vậy, trong lòng hắn mới kinh hãi như thế.

Một phân thân còn mạnh hơn cả bản tôn, chuyện này cho dù là Hỗn Độn Ma Thần kiến thức rộng rãi như hắn, vẫn kinh ngạc đến ngây người.

"Không có gì là không thể.

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Toàn lực ra tay!" Ngay sau đó, bản tôn Tần Hạo cũng trực tiếp tiến vào chiến trường, miệng quát khẽ một tiếng.

Trong nháy mắt, từng đạo sát phạt thần thông kinh khủng cũng lập tức bùng nổ, hung hăng bao phủ về phía Lục Áp.

Chương 312

Mất đi sự chống đỡ của nhục thân, thực lực của Lục Áp đã giảm đi đáng kể, nhất thời lại bị áp chế gắt gao.

Cùng lúc đó, Thần Ma Hóa Thân cũng đột nhiên tung một chưởng, hung hăng bao phủ về phía hóa thân chân linh của Lục Áp.

"Khốn kiếp, ta không cam tâm a!" Ngay khi Thần Ma Hóa Thân xuất hiện, Lục Áp liền hiểu rằng hôm nay e là thật sự lành ít dữ nhiều rồi.

Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng và không cam lòng nồng đậm.

Cuối cùng không chút hồi hộp, đối mặt với sự liên thủ của bản tôn Tần Hạo và Thần Ma Hóa Thân, chân linh của Lục Áp trực tiếp bị trấn áp trong Hỗn Độn Đỉnh.

Sau đó, Hỗn Độn Đỉnh được giao cho Thần Ma Hóa Thân, ý đồ đã quá rõ ràng.

"Cuối cùng cũng trấn áp được rồi!

Những Hỗn Độn Ma Thần này quả nhiên không có ai dễ chọc!" Sau khi làm xong tất cả, Tần Hạo cũng thở phào một hơi.

Trớ Chú Ma Thần không phải là kẻ đỉnh tiêm trong số các Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là một thân thể tàn phế mà đã kinh khủng như vậy, có thể tưởng tượng những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh phong khủng bố đến mức nào.

"Lần này may nhờ đạo hữu kịp thời xuất quan, nếu không, e là đã để tên này chạy thoát rồi!" Tần Hạo nhìn Thần Ma Hóa Thân một cái rồi nói.

“Bản tôn khách khí rồi, huống chi, lần này ta lại kiếm được món hời!” Thần Ma Hóa Thân mở miệng nói, ánh mắt cũng rơi trên Hỗn Độn Đỉnh, đáy mắt lóe lên một tia sáng nóng rực.

Bên trong trấn áp là chân linh Hỗn Độn của Trớ Chú Ma Thần, ẩn chứa toàn bộ bản nguyên Hỗn Độn của hắn.

Tuy thực lực của Trớ Chú Ma Thần kém hơn Huyền Hoàng Ma Thần và những người khác không ít, nhưng Trớ Chú Ma Thần chưa vẫn lạc, vì vậy bản nguyên ma thần không hề kém hơn bản nguyên được tinh luyện từ Huyền Hoàng Ma Thần và những người khác.

Nếu luyện hóa hoàn toàn, thực lực chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

“Cũng tốt, thứ này cứ giao cho đạo hữu trước!” Tần Hạo lập tức gật đầu.

Thần Ma Hóa Thân cũng không chút do dự, ý niệm vừa động, trực tiếp quay trở lại không gian đạo trường.

Cuối cùng, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên ba món pháp bảo đang lơ lửng bên cạnh, đó chính là những bảo vật mà Lục Áp đã sử dụng trước đó: Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Trảm Tiên Phi Đao và Trớ Chú Chi Mâu.

“Những thứ không tệ!” Tần Hạo quét mắt nhìn một lượt, sau đó gật đầu.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và Trảm Tiên Phi Đao đều là cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mạnh hơn hàng trăm lần so với những gì được giới thiệu trong Phong Thần mà hắn từng xem.

Hai món pháp bảo này cũng có những ưu điểm riêng.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tuy về mặt sát phạt không bằng Trảm Tiên Phi Đao, nhưng lại thắng ở chỗ khó lòng phòng bị.

Nếu phát động Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, đủ để âm thầm nguyền rủa chết một cao thủ cùng cấp, thậm chí là vượt cấp.

Triệu Công Minh trong Phong Thần chính là một ví dụ sống.

Huống chi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trước mắt rõ ràng mạnh hơn trong Phong Thần không chỉ một chút.

Nhưng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tuy vô cùng kinh khủng, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Vật này có hại cho thiên hòa, mỗi lần sử dụng sẽ nhiễm phải nghiệp lực vô cùng kinh khủng, người không có đại công đức không thể dùng, nếu không hậu hoạn vô cùng, thuộc loại pháp bảo thương địch một ngàn, tự tổn năm trăm.

Trảm Tiên Phi Đao thì không cần phải nói, là tồn tại đỉnh tiêm trong số các cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thuộc tính có phần giống với Thí Thần Thương, cũng mang theo đòn tấn công nguyên thần, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng thứ Tần Hạo hứng thú nhất tự nhiên là Trớ Chú Chi Mâu.

Trớ Chú Chi Mâu vốn là một tồn tại cấp Hỗn Độn Linh Bảo, uy năng có thể tưởng tượng được.

Tuy bây giờ đã rớt xuống cấp Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng dù vậy, cũng có thể coi là một trọng bảo vô thượng.

Khi thấy Trớ Chú Chi Mâu, trong lòng Tần Hạo cũng nảy ra một ý tưởng, chuẩn bị quay về thử dung luyện Trớ Chú Chi Mâu và Thí Thần Thương lại với nhau.

Đến lúc đó, uy năng của Thí Thần Thương chắc chắn có thể lại một lần nữa lột xác, uy năng tuyệt đối có thể tăng lên gấp bội.

Bình thường, muốn dung hợp hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ngay

cả hắn cũng khó làm được.

Nhưng bây giờ hắn có Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Đỉnh, Hỗn Độn Đỉnh là chí bảo tạo hóa về luyện đan và luyện khí, luyện hóa hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phải là chuyện không thể.

Vung tay một cái, hắn trực tiếp thu cả ba món pháp bảo, sau đó cũng không ở lại nữa, trực tiếp đi về phía thiên địa Hồng Hoang.

Vừa rồi Lục Áp tự bạo nhục thân, hắn bị thương không nhẹ, tuy đã dùng Sinh Mệnh Thánh Dịch, nhưng cũng cần một thời gian mới có thể hoàn toàn bình phục.

Cùng lúc đó, tại Bắc Hải của Hồng Hoang, hai bóng người cũng đạp không mà đến, trực tiếp tiến vào Bắc Minh chi hải.

Bắc Minh chi hải thuộc một phần của Bắc Hải, đại bộ phận địa phương ở Bắc Hải đều là địa bàn của Long tộc, nhưng Bắc Minh chi hải lại là một ngoại lệ, vì nơi này là sào huyệt của Yêu tộc cự phách Yêu Sư Côn Bằng.

Bây giờ Long tộc sớm đã không còn vinh quang thời thượng cổ, đối với Côn Bằng tự nhiên không dám trêu chọc.

Lúc này, hai bóng người trực tiếp đến một hòn đảo khổng lồ trong Bắc Minh chi hải.

Trung tâm hòn đảo là một cung điện to lớn, một luồng khí tức nguy nga mênh mông cũng từ trên đó khuếch tán ra, đó chính là sào huyệt của Côn Bằng, Yêu Sư Cung.

"Người nào, dám tự tiện xông vào Yêu Sư Cung!" Đúng lúc này, phía dưới, mấy bóng người cũng trực tiếp bay lên trời, sắc mặt không thiện ý nhìn hai người giữa hư không.

"Người của Thiên Đình!?" Nhưng trong nháy mắt, không ít người cũng nhận ra thân phận của hai người giữa hư không, trong sắc mặt

cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

Sau khi trải qua một loạt uy hiếp trước đó, bây giờ Thiên Đình tuy quy mô kém hơn Yêu Đình không ít, nhưng về uy thế lại không ai dám xem thường.

Vì có Tần Hạo trấn giữ, thậm chí sức chấn nhiếp của Thiên Đình bây giờ so với Yêu tộc Thiên Đình cũng không hề kém, thậm chí còn hơn.

"Không biết hai vị đến Yêu Sư Cung của ta có việc gì?" Lúc này, một Yêu tộc cầm đầu ở phía dưới trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói.

Bây giờ Yêu Sư Cung đã thu nạp không ít Yêu tộc của Yêu Đình cũ, cộng thêm những Yêu tộc không có nơi nương tựa đều đến đầu quân cho Yêu Sư Cung, vì vậy dưới Thiên Đình, Yêu Sư Cung cũng là một trong những thế lực đỉnh tiêm.

"Ta tìm Côn Bằng!

Truyền đạt ý chỉ của Thiên Đế bệ hạ!" Khổng Tuyên thản nhiên nói.

Chương 313

“Hóa ra là hai vị thái tử của Phượng Hoàng nhất tộc, không biết tìm bản tọa có việc gì?

Trước đó Yêu Sư Cung của ta đã loại trừ những kẻ nhiễm nghiệp lực của Nhân tộc, chắc là không có vấn đề gì nữa rồi chứ!” Đúng lúc này, phía dưới, một bóng người cũng đạp không mà lên, ánh mắt cũng rơi trên người Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Sau khi thấy bộ dạng của hai người, đáy mắt hắn cũng lóe lên một tia sáng, rõ ràng đã nhận ra thân phận của họ, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

Phải biết rằng bây giờ Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng có danh tiếng không nhỏ trong toàn bộ Hồng Hoang.

Đầu tiên, với tư cách là con của Tổ Phượng, họ là thái tử của Phượng Hoàng nhất tộc.

Hơn nữa còn bái sư Tần Hạo, Tần Hạo bây giờ là một tồn tại kinh khủng có thể tranh phong với Thánh Nhân.

Ngoài ra, họ còn là một trong tám đại Thiên Vương của Thiên Đình, thân phận có thể nói là vô cùng tôn quý, ngay cả Côn Bằng cũng không dám khinh thường đối phương.

“Phụng ý chỉ của bệ hạ, thu hồi linh bảo thuộc về Thiên Đình của ta, Hà Đồ Lạc Thư!” Đại Bằng mở miệng nói.

“!?” Ban đầu Côn Bằng tưởng rằng đối phương đến vì tàn dư của Yêu Đình, trong lòng cũng không quá để ý.

Nhưng sau khi nghe ý đồ của hai người, sắc mặt Côn Bằng lập tức thay đổi, đáy mắt cũng lóe lên một tia âm trầm.

Phải biết rằng Hà Đồ Lạc Thư là cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Thánh Nhân bình thường cũng sẽ không buông tay.

Dù sao ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không phải ai cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, có thể thấy sự quý giá của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Côn Bằng tuy là đại thần thông giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, nhưng trên thực tế, trong số các đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Côn Bằng vẫn luôn thuộc loại thời vận không tốt, khí vận nông cạn.

So với những tồn tại vừa sinh ra đã có bạn sinh linh bảo thậm chí chí bảo, Côn Bằng là đại thần thông giả xuất thế từ thời thượng cổ, bảo vật trong tay có thể nói là vô cùng nghèo nàn, căn bản không có bảo vật nào ra hồn.

Chính vì vậy, đối với Hà Đồ Lạc Thư, Côn Bằng có thể nói là vô cùng coi trọng.

Hà Đồ Lạc Thư không chỉ phòng ngự vô cùng kinh khủng, mà còn là vô thượng chí bảo để suy diễn thiên cơ.

Có thứ này, chỉ cần Côn Bằng không tìm chết, gần như đủ để gặp dữ hóa lành.

Nhưng bây giờ đối phương muốn đoạt lấy Hà Đồ Lạc Thư, rõ ràng Côn Bằng tuyệt đối không thể đồng ý.

“Hà Đồ Lạc Thư là vật của bản tọa, từ khi nào lại trở thành đồ của Thiên Đình?

Thiên Đình cũng có phần quá bá đạo rồi chăng?

Trước đó bản tọa đã giao ra những Yêu tộc có thù với Nhân tộc, bây giờ Thiên Đình lại cướp đoạt chí bảo của bản tọa, lẽ nào thật sự cho rằng Côn Bằng ta yếu đuối dễ bắt nạt sao!?” Côn Bằng sắc mặt

vô cùng khó coi nói, đáy mắt cũng lóe lên từng đạo ánh sáng lạnh lẽo, rõ ràng vô cùng phẫn nộ.

"Chuyện cười, Hà Đồ Lạc Thư là vật của Đế Tuấn.

Đế Tuấn vẫn lạc, bây giờ Thiên Đế bệ hạ chưởng khống Thiên Đình, vì vậy những thứ Đế Tuấn để lại tự nhiên cũng nên thuộc về Thiên Đế bệ hạ.

Yêu sư đoạt chiến lợi phẩm của Thiên Đình ta, e là có chút không ổn chăng?

Lẽ nào ngài đang khiêu khích Thiên Đình của ta?" Sau khi nghe lời đối phương, Khổng Tuyên lập tức mở miệng nói.

"Miệng lưỡi lanh lợi, mạnh miệng cãi cùn!" Côn Bằng âm trầm nói.

"Xem ra Yêu sư không chuẩn bị giao ra rồi.

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cũng chỉ có thể tự mình lấy thôi!" Đại Bằng lạnh lùng nói.

"Dựa vào các ngươi?

Thật cuồng vọng!

Bây giờ người của Thiên Đình đều mục trung vô nhân như vậy sao?

Hai tên tiểu bối cũng muốn nhòm ngó bảo vật của bản tọa, thật là chuyện cười lớn!" Sau khi nghe lời đối phương, Côn Bằng mặt đầy vẻ trào phúng nói.

Rõ ràng theo hắn thấy, đây căn bản là một trò cười.

Hắn đường đường là tồn tại cấp Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh hậu kỳ, hai người đối diện chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy thực lực không yếu, nhưng so với Chuẩn Thánh, rõ ràng có chênh

lệch không nhỏ.

"Ồ, Yêu sư cũng có phần quá tự tin rồi!

Còn có được hay không, rất nhanh sẽ có thể thấy rõ!" Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Khổng Tuyên ngũ sắc thần quang lóe lên, dao động của Ngũ Hành chi lực kinh khủng cũng từ trên người Khổng Tuyên bộc phát ra, một luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Đại Bằng bên cạnh cũng không chút do dự, âm dương nhị khí kinh khủng cũng lập tức dâng lên, vô lượng âm dương chi khí cũng điên cuồng cuộn trào, cả bầu trời cũng kịch liệt cuộn sóng.

"Thật cuồng vọng, nếu đã như vậy, hôm nay bản tọa liền thay Thiên Đế dạy dỗ các ngươi, để các ngươi biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên!" Sau khi thấy cảnh này, Côn Bằng cũng trực tiếp lạnh lùng nói, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia âm lệ.

"Động thủ!" Khổng Tuyên và Đại Bằng là anh em, tâm ý tương thông, sau khi nhìn nhau một cái, gần như trong nháy mắt, hai đạo ngũ hành thần thông và âm dương thần thông kinh khủng lập tức phát động, hai luồng khí tức sát phạt sắc bén kinh khủng cũng lập tức từ trên người họ bộc phát ra, hung hăng bao phủ về phía Côn Bằng.

"Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng!" Côn Bằng cười lạnh một tiếng, khí tức lập tức đại thịnh, một luồng khí tức mênh mông thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng lập tức bộc phát ra.

Mặc dù khí tức của Khổng Tuyên và Đại Bằng vô cùng đáng sợ, nhưng so với Côn Bằng trước mắt, rõ ràng chênh lệch quá lớn.

"Ông..." Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Khổng Tuyên lấy ra một cuộn giấy vàng, sau đó cuộn giấy vàng lập tức hóa thành một luồng

ánh sáng, trực tiếp bao phủ lấy Côn Bằng.

Khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ ban đầu của Côn Bằng cũng lập tức bị áp chế hơn phân nửa, trực tiếp rớt xuống cấp Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"!?

Đáng chết, thứ gì vậy, sao có thể!?" Sau khi cảm nhận khí tức trên người bị áp chế gắt gao, sắc mặt Côn Bằng cũng đại biến, pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng cuộn trào.

Nhưng rất nhanh hắn có chút tuyệt vọng, vì hắn phát hiện dù cố gắng thế nào, luồng khí tức áp chế kinh khủng kia vẫn không hề nhúc nhích, căn bản không có khả năng đột phá.

"Đáng chết, Thiên Đế!" Gần như trong nháy mắt, Côn Bằng liền biết đây là bút tích của ai.

Trong Thiên Đình, có thủ đoạn kinh khủng như vậy rõ ràng ngoài Tần Hạo ra không có ai khác.

Chương 314

Đồng thời trong lòng hắn cũng vô cùng kinh hãi, rõ ràng hắn phát hiện thủ đoạn của Tần Hạo còn kinh khủng hơn trong tưởng tượng của hắn.

"Vậy thì sao, dù chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không phải là hai tên tiểu bối các ngươi có thể tùy ý bắt nạt!" Rất nhanh, trong mắt Côn Bằng lóe lên một tia sáng sắc bén.

"Thôn Thiên Phệ Địa!" Ngay sau đó, chỉ thấy Côn Bằng hai tay nhanh chóng kết ấn, giữa hư không, một bóng ảo Côn Bằng kinh khủng cũng hiện ra, sau đó há to miệng, một luồng thôn phệ chi lực kinh khủng cũng lập tức truyền ra, trực tiếp nuốt chửng đòn tấn công của hai người.

"Mạnh thật, không hổ là cao thủ Chuẩn Thánh lão làng!" Hai người thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, rõ ràng cũng ý thức được sự kinh khủng của Côn Bằng.

Nhưng trên mặt hai người lại không hề có chút sợ hãi nào, chiến ý trên người ngược lại càng thêm nồng đậm, chiến ý vô biên cũng điên cuồng cuộn trào.

"Hai tên tiểu bối cuồng vọng, hôm nay bản tọa liền trấn áp các ngươi, Yêu Sư Cung của ta không phải là nơi có thể tùy ý làm càn!" Ngay sau đó, Côn Bằng cũng hừ lạnh một tiếng, trong tay cũng trực tiếp xuất hiện một cây thước khổng lồ, trực tiếp đánh về phía hai người.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" "Âm Dương Phong Thiên!" Sau khi thấy cảnh này, Khổng Tuyên hai người cũng không chút do dự, lập tức phát động thần thông.

Ngũ Sắc Thần Quang kinh khủng lập tức hung hăng quét về phía cây thước khổng lồ màu trắng sữa.

Ngũ Sắc Thần Quang là thần thông nổi tiếng nhất của Khổng Tuyên, có thể không vật gì không quét, vô cùng kinh khủng.

Dưới sự bao phủ của Ngũ Sắc Thần Quang, cây thước khổng lồ giữa hư không lập tức cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, mơ hồ có chút muốn thoát khỏi sự khống chế của Côn Bằng.

"Không ổn!" Côn Bằng thấy vậy sắc mặt cũng đại biến, nguyên thần chi lực kinh khủng lập tức bộc phát, cưỡng ép liên kết với cây thước khổng lồ, muốn thu hồi cây thước khổng lồ giữa hư không.

Nhưng đúng lúc này, một màn sáng âm dương cũng lập tức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp phong trấn cả thiên địa, cắt đứt liên kết với cây thước khổng lồ.

Ngay sau đó, cây thước khổng lồ giữa hư không trực tiếp bị Ngũ Sắc Thần Quang quét rơi, rơi thẳng vào tay Khổng Tuyên.

"Khốn kiếp!" Sau khi thấy cảnh này, sắc mặt Côn Bằng lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đường đường là cao thủ cấp Chuẩn Thánh bị hai Đại La Kim Tiên tước đi vũ khí, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt già này của hắn thật sự mất hết rồi.

Ngay sau đó, hàn quang trong mắt Côn Bằng bùng nổ, hắn đột nhiên điểm một chỉ ra.

Trong nháy mắt, giữa hư không, một bóng ảo Côn Bằng kinh khủng lại một lần nữa hiện ra, mang theo một luồng khí tức tuyệt thế vô song kinh khủng bao phủ về phía Khổng Tuyên và hai người.

Sau khi cảm nhận được khí tức của bóng ảo Côn Bằng kinh khủng, trên mặt Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy Khổng Tuyên lật tay, năm thanh trường kiếm cũng lập tức hiện ra, từng đạo khí tức sát phạt ngút trời kinh khủng cũng từ trên đó khuếch tán ra.

Năm thanh trường kiếm này lần lượt mang thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Năm thanh trường kiếm lập tức mang theo một đạo ngũ sắc thần quang, trực tiếp nghênh đón đòn tấn công của Côn Bằng giữa hư không.

Trong tay Đại Bằng bên cạnh thì xuất hiện hai cây trường kích, trên trường kích tràn ngập âm dương nhị khí, khí tức kinh khủng cũng lập tức ngút trời, trực tiếp nghênh đón giữa hư không.

"Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Nhìn pháp bảo trong tay hai người, đáy mắt Côn Bằng lóe lên một tia sáng nóng rực, đồng thời cũng có vẻ đố kỵ nồng đậm.

Rõ ràng hắn đã nhìn ra pháp bảo của hai người phi phàm.

Năm thanh trường kiếm trong tay Khổng Tuyên đều là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khi kết hợp lại, có thể sánh ngang với thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm.

Đôi kích trong tay Đại Bằng cũng tương tự như vậy.

Là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh lão làng, ban đầu trong tay hắn cũng chỉ có một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Bây giờ thấy hai Đại La Kim Tiên trong tay đã có chí bảo như vậy, tâm tình có thể tưởng tượng được.

Pháp bảo của Khổng Tuyên và Đại Bằng không cần nói, tự nhiên đều là từ tay Tần Hạo.

Họ là đệ tử của Tần Hạo, Tần Hạo hiển nhiên không thể bạc đãi.

Đối với người khác, Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng hiếm thấy, nhưng trong tay Tần Hạo có tồn tại như Tạo Hóa Đỉnh, có hiệu quả phản bản quy nguyên, luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo căn bản không phải là chuyện khó.

Linh bảo trong tay họ hiển nhiên là Tần Hạo chuyên môn chế tạo riêng cho họ.

"Sát!" Lúc này, chiến ý trên người Khổng Tuyên hai người điên cuồng kích động, từng đạo công kích sắc bén kinh khủng cũng ngút trời, trực tiếp chiến đấu với Côn Bằng.

Nhất thời, ba người cũng trực tiếp giao đấu trong hư không.

Côn Bằng tuy chiếm ưu thế về tu vi, nhưng Khổng Tuyên và Đại Bằng đều là con của Tổ Phượng, thiên phú huyết mạch có thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất, sư tôn của họ là Tần Hạo, công pháp và thần thông tu luyện hiển nhiên đều là đỉnh tiêm nhất.

Nhất thời, họ trực tiếp đấu với Côn Bằng một trận ngang tài ngang sức.

"Đáng ghét!

Đáng chết, sao có thể!?" Mãi không hạ được Khổng Tuyên và Đại Bằng, sắc mặt Côn Bằng hiển nhiên cũng trở nên ngày càng khó coi.

Lúc này, hắn rõ ràng cũng ý thức được, hắn đã có chút xem thường Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Thiên phú và thực lực của đối phương rõ ràng vượt xa Đại La Kim Tiên thông thường.

"Hai tên tiểu bối, các ngươi đã thành công chọc giận bản tọa, nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" Côn Bằng lạnh lùng nói.

Hắn lật tay, một phương kim ấn cũng trực tiếp hiện ra, sau đó hung hăng bao phủ về phía hai người.

Kim ấn gặp gió liền lớn, trong khoảnh khắc liền trực tiếp hóa thành một phương cự ấn kinh khủng, một luồng khí tức mênh mông vô biên kinh khủng cũng lập tức lan tỏa ra.

Kim ấn này là lúc Côn Bằng đảm nhiệm Yêu sư ở Thiên Đình, đã vận dụng quyền lực của mình, sử dụng lượng lớn trân bảo của Thiên Đình để luyện chế thành một kiện hậu thiên chí bảo.

Trong đó đã được thêm vào không ít công đức.

Phải biết rằng Côn Bằng đã phát minh ra yêu văn, trên người cũng có không ít công đức.

Nhưng dù vậy, kim ấn này cũng không thể đạt đến trình độ hậu thiên công đức chí bảo, chỉ đạt đến trình độ công đức linh bảo.

Nhưng dù vậy, nó vẫn mạnh hơn hậu thiên chí bảo thông thường rất nhiều, cũng là sát phạt chí bảo mạnh nhất trên người Côn Bằng.

Chương 315

"Không ổn, cẩn thận!" Sau khi thấy cảnh này, sắc mặt Khổng Tuyên cũng hơi thay đổi, miệng kinh hô một tiếng.

Sau đó ý niệm vừa động, một tòa tiểu tháp ngũ sắc và một bảo đồ âm dương khí hiện ra bao phủ toàn thân.

Hai kiện linh bảo này tỏa sáng rực rỡ, hoàn toàn bao phủ lấy hai người, trực tiếp hóa giải đòn tấn công kinh khủng của Côn Bằng.

"Lại là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?" Lúc này Côn Bằng cảm thấy sắp phát điên rồi.

Rõ ràng hắn cũng nhận ra, bảo tháp ngũ sắc và bảo đồ âm dương cũng là linh bảo phòng ngự cấp thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trang bị như vậy hiển nhiên cũng khiến hắn đố kỵ đến phát cuồng.

Trong Hồng Hoang, đừng nói là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không có mấy người có trang bị kinh khủng như vậy.

"Côn Bằng, thức thời thì tốt nhất giao ra Hà Đồ Lạc Thư, thứ này ngươi không thể động vào!" Giọng nói của Khổng Tuyên cũng theo đó truyền ra.

"Nằm mơ!

Bản tọa thừa nhận thực lực các ngươi mạnh, thậm chí vượt xa tưởng tượng của ta.

Nhưng bằng thực lực hiện tại của các ngươi muốn chiến thắng bản tọa, căn bản là si tâm vọng tưởng.

Muốn từ tay bản tọa đoạt đi Hà Đồ Lạc Thư, thật là kẻ si nói mộng!" Côn Bằng lạnh lùng nói.

"Ồ, nếu đã như vậy, vậy đừng trách chúng ta không khách khí!" Khổng Tuyên lạnh lùng nói, sau đó ánh mắt cũng rơi trên người Đại Bằng bên cạnh.

Hai người nhìn nhau, sau đó chậm rãi gật đầu, rõ ràng đều hiểu ý đồ của đối phương.

"Ngũ Hành Bí Pháp!" "Âm Dương Bí Pháp!" Trong nháy mắt, hai người hai tay nhanh chóng kết ấn.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cổ xưa kinh khủng cũng từ trên người họ khuếch tán ra.

Giờ khắc này, khí tức trên người họ như ngồi tên lửa bắt đầu tăng vọt điên cuồng, khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong ban đầu cũng lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

"Ầm ầm ầm..." Trong sát na, hai luồng khí tức mênh mông kinh khủng lập tức ngút trời.

Giờ khắc này, khí tức trên người hai người cũng trực tiếp đột phá nút thắt cuối cùng, trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

"Động thủ!" Gần như trong nháy mắt, linh bảo trong tay hai người cũng hung hăng bao phủ về phía Côn Bằng.

Nhất thời, cục diện giằng co ban đầu cũng lập tức bị phá vỡ.

Đối mặt với hai người toàn lực bộc phát, Côn Bằng trực tiếp bị áp chế.

Lúc này, hắn bị áp chế chỉ còn cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, đối mặt với Đại Bằng và Khổng Tuyên đang bùng nổ, nhất thời cũng liên tục thất bại.

“Đáng ghét!

Khốn kiếp!” Sau khi thấy cảnh này, Côn Bằng quả thực sắp tức nổ tung rồi.

Đường đường là đại thần thông giả Chuẩn Thánh hậu kỳ bị hai tiểu bối cấp Đại La Kim Tiên áp chế, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Mặc dù trên người có Hà Đồ Lạc Thư hộ thể, nhưng dưới sự công kích liên tục của Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, uy năng cũng giảm đi đáng kể, ngay cả một nửa uy năng bình thường cũng không phát huy được.

Nếu không có gì bất ngờ, thất bại hiển nhiên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Chính là bây giờ!” Đúng lúc này, tinh quang trong mắt Khổng Tuyên hai người bùng nổ, trong khoảnh khắc liền nắm được một sơ hở của Côn Bằng.

“Đại Ngũ Hành Trảm Thiên Kiếm Quyết!” “Âm Dương Phá Thiên!” Trong khoảnh khắc, từ trong hư không, một đạo kiếm khí ngũ sắc lăng lệ đáng sợ phá không mà ra, hung hăng chém lên lớp phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư, cùng lúc đó, song kích trong tay Đại Bàng cũng hóa thành một âm một dương hai con thương long vút lên trời, hung hãn oanh kích tới.

“Ầm ầm ầm ầm...” Chỉ nghe từng đạo tiếng nổ trầm thấp kinh hoàng vang lên, dưới sự công kích của hai người, Hà Đồ Lạc Thư giữa hư không cũng chấn động kịch liệt.

Phía dưới, Khổng Tuyên thấy vậy, hai mắt sáng rực, không chút do dự, hai tay nhanh chóng kết ấn, Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng ngũ sắc lập tức bao trùm lấy Hà Đồ Lạc Thư,

hung hăng quét xuống, thu vào trong tay hắn.

"Hỗn đản, tiểu bối, đáng chết!" Thấy cảnh này, Côn Bằng cũng triệt để nổi giận, hai mắt tràn ngập sát ý vô tận, Hà Đồ Lạc Thư chính là tâm can bảo bối của hắn, nay lại bị hai tên tiểu bối cướp đi, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Kết trận!

Chặn chúng lại cho ta!" Giây tiếp theo, thanh âm của Côn Bằng cũng vang lên, trong phút chốc, trên bầu trời Yêu Sư Cung, vạn ngàn Yêu tộc trực tiếp hiện thân, trong nháy mắt kết thành đại trận, bao vây Khổng Tuyên và Đại Bàng.

"Côn Bằng, ngươi nên biết rõ, muốn tạo phản sao?" Thấy cảnh này, trong mắt Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Giao ra Hà Đồ Lạc Thư, nếu không, hôm nay hai ngươi đừng hòng rời khỏi!" Côn Bằng cất giọng băng giá, một luồng khí tức hung sát đáng sợ cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

"Côn Bằng, tự tìm đường chết!" Giọng điệu của Khổng Tuyên trở nên càng thêm lạnh lẽo, một luồng sát ý sắc bén cũng từ trên người hắn tuôn ra.

"Cho ngươi thêm một cơ hội, giao ra pháp bảo, nếu không đừng trách bản lão tổ không khách khí!" Trong mắt Côn Bằng, hàn quang không ngừng lóe lên, âm thanh lạnh lẽo vang lên.

"Nằm mơ!" Khổng Tuyên và Đại Bàng lạnh lùng đáp.

"Đây là các ngươi tự tìm, động thủ!

Bắt chúng lại!" Côn Bằng cũng không còn do dự chút nào, trực tiếp ra lệnh.

Trong phút chốc, đại trận trên hư không điên cuồng vận chuyển, từng đạo sát phạt chi lực đáng sợ tức thì lan tỏa, kình khí cuồng bạo cũng trực tiếp bao phủ về phía hai người.

Yêu Sư Cung hiện nay chính là thế lực Yêu tộc lớn nhất Hồng Hoang, tuy rằng với thực lực của Yêu Sư Cung hiện tại, bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là không thể, nhưng Côn Bằng từng là một trong những chủ lực thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cho nên sau khi lập nên Yêu Sư Cung, Côn Bằng đã dựa vào tình hình mà đơn giản hóa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thôi diễn ra Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Mặc dù không bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng uy năng cũng vô cùng đáng sợ, Chuẩn Thánh bình thường rơi vào trong đó cũng không chiếm được chút lợi lộc nào.

Giữa hư không, vô vàn tinh thần không ngừng lấp lánh, hóa thành từng đạo lưu quang, hung hăng ập về phía Khổng Tuyên và Đại Bàng.

Sắc mặt Khổng Tuyên và Đại Bàng lúc này cũng vô cùng nặng nề, hiển nhiên cũng đã nhìn ra sự đáng sợ của đại trận, lập tức không dám có chút sơ suất, thúc đẩy uy năng của phòng ngự linh bảo trên người đến cực hạn.

Nhưng dù vậy, hai người vẫn có chút chật vật, nhất thời có chút khó khăn chống đỡ.

Chủ yếu nhất là, hai người lúc này đang vận chuyển bí pháp mới tăng tu vi lên cấp bậc Chuẩn Thánh, căn bản không thể duy trì được quá lâu, nếu cứ tiếp tục, thất bại hiển nhiên là chuyện sớm muộn.

Chương 316

"Tiểu bối, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, các ngươi còn non lắm!" Thấy bộ dạng của hai người, giọng nói của Côn Bằng cũng vang lên.

Giây tiếp theo, một thần thông đáng sợ tức thì bộc phát, một luồng khí tức lăng lệ vô song trong nháy mắt cuốn về phía hai người.

"Phanh!" Bất ngờ không kịp phòng bị, thân thể hai người cũng chấn động mạnh, linh bảo quanh thân chấn động kịch liệt, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi phun trào, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Khốn kiếp!

Côn Bằng, đừng đắc ý quá sớm, người của Thiên Đình ta không thể tùy ý bắt nạt, dưới Thiên Đình không ai có thể làm trái ý chỉ của Bệ hạ." Khổng Tuyên mở miệng nói, trên mặt không hề có chút sợ hãi nào.

"Tốt, tốt, nếu đã tìm chết thì cũng đừng trách bản tọa, toàn lực ra tay!" Nghe lời của Khổng Tuyên, trong hai mắt Côn Bằng cũng bộc phát ra một tia sáng lạnh lẽo, hiển nhiên đã bị chọc giận.

Trên hư không, khí tức cuồng bạo vô tận điên cuồng tuôn trào, khí tức hủy diệt vô biên cũng điên cuồng bao phủ về phía hai người phía dưới.

"Côn Bằng đáng chết, là ngươi ép ta!

Chết đi cho ta!" Trong mắt Khổng Tuyên cũng lóe lên một tia điên cuồng, giây tiếp theo, Ngũ Hành Thần Kiếm trong tay tỏa sáng rực rỡ, một luồng khí tức cuồng bạo đáng sợ cũng từ đó tỏa ra, trực tiếp bắn

về phía hư không.

"Cái gì!?… Đáng chết, không ổn!" Thấy cảnh này, Côn Bằng cũng sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, sắc mặt đại biến, thân hình lập tức lùi nhanh.

"Nổ cho ta!" Giây tiếp theo, chỉ thấy năm thanh thần kiếm trên hư không bỗng nhiên nổ tung, khí tức cuồng bạo vô biên tức thì càn quét ra ngoài.

Tự bạo năm kiện linh bảo, trong khoảnh khắc, cả bầu trời cũng rung chuyển dữ dội, Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo, uy năng có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào, có thể sánh ngang với một cao thủ Chuẩn Thánh tự bạo.

Trong hư không, vô số Yêu tộc lập tức bị nghiền thành một đám sương máu, trực tiếp bị luồng khí tức hủy diệt đáng sợ đó nghiền nát.

Thân thể Côn Bằng cũng trực tiếp bị hất văng ra ngoài.

"Chết đi!" Cùng lúc đó, song kích trong tay Đại Bàng cũng vút lên trời, sau đó trong ánh mắt kinh nộ của Côn Bằng, chúng lập tức nổ tung, khí tức hủy diệt vô biên cũng điên cuồng tàn phá trong hư không.

"Rắc!" Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng giòn vang, không gian tinh thần trên bầu trời cuối cùng cũng không chịu nổi cơn bão năng lượng hủy diệt đáng sợ, lập tức vỡ vụn, cả Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng theo đó tan rã, vô số Yêu tộc cũng lập tức hóa thành mưa máu đầy trời, hiển nhiên không thể sống sót.

"A!

Hỗn đản, đáng chết!" Thấy Yêu Sư Cung tổn thất nhiều tinh nhuệ như vậy, trong hai mắt Côn Bằng cũng bộc phát ra sát ý ngút trời vô cùng đáng sợ.

Phải biết rằng trong tình huống Yêu Hoàng vẫn lạc, thái tử mất

tích, Nữ Oa rời đi, Côn Bằng đã có thể trở thành vua không ngai của Yêu tộc.

Tuy rằng Yêu tộc hiện nay đã suy tàn, nhưng dù vậy, Côn Bằng vẫn chiếm cứ phần lớn khí vận Yêu tộc, khí vận đáng sợ thậm chí không hề thua kém so với khi hắn làm Yêu Sư thời Yêu tộc toàn thịnh.

Chính vì thế, sau khi Yêu Đình bị diệt, Côn Bằng cũng có ý thu nạp Yêu tộc trong Hồng Hoang, mở rộng ảnh hưởng của mình.

Nhưng bây giờ lại chết tổn thất nhiều người như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Giây tiếp theo, Côn Bằng hai tay kết ấn, trên hư không, một hư ảnh Côn Bằng đáng sợ lại một lần nữa hiện ra, mang theo một luồng khí tức sát phạt lăng lệ vô song bao phủ về phía hai người.

Khổng Tuyên và Đại Bàng thấy cảnh này, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Vừa rồi tuy đã thành công phá vỡ đại trận, nhưng tự bạo linh bảo đối với họ cũng là một đả kích nặng nề, tâm thần đều bị tổn thương đáng sợ, quan trọng nhất là, lúc này pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao hơn nửa, gần như không thể chống đỡ được sự vận chuyển của bí pháp, khí tức trên người cũng dao động kịch liệt.

"Phanh phanh..." Chỉ nghe hai tiếng nổ trầm thấp đáng sợ vang lên, thân thể hai người cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, khí tức cấp bậc Chuẩn Thánh ban đầu cũng theo đó tụt xuống, cuối cùng trực tiếp khôi phục lại trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sắc mặt cũng trở nên tái nhợt vô cùng, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Thấy cảnh này, Côn Bằng căn bản không cho hai người cơ hội thở

dốc, trực tiếp lại tung ra một chưởng, trên hư không, một bàn tay khổng lồ màu đen từ trời giáng xuống, hung hăng ập về phía hai người.

"Hừ!" Ngay khi bàn tay khổng lồ đáng sợ sắp hạ xuống, trên hư không, một tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, một ngón tay khổng lồ chống trời từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt trực tiếp điểm lên bàn tay khổng lồ màu đen.

Không chút bất ngờ, chỉ thấy bàn tay khổng lồ màu đen trên hư không lập tức bị nghiền nát, ngón tay khổng lồ đáng sợ cũng trực tiếp đè xuống phía Côn Bằng.

"Cái gì!?

Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Côn Bằng cũng đại biến, đối mặt với ngón tay khổng lồ đáng sợ, Côn Bằng chỉ cảm thấy uy áp của cả trời đất dường như hoàn toàn bao phủ lên người mình, trong lòng cũng sinh ra một cảm giác bất lực, ngón tay khổng lồ kia mang đến cho hắn một ý niệm không thể chống cự.

"Ong!" Côn Bằng không dám có chút do dự, chỉ thấy đại điện Yêu Sư Cung phía dưới tỏa sáng rực rỡ, sau đó vút lên trời, trực tiếp đậu trên đỉnh đầu Côn Bằng.

Đại điện Yêu Sư Cung thực ra cũng là một kiện pháp bảo, cũng là một kiện Hậu Thiên Chí Bảo do Côn Bằng luyện chế khi còn đảm nhiệm chức Yêu Sư ở Thiên Đình.

"Ầm ầm ầm ầm..." Trong nháy mắt, chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp đáng sợ vang lên, Yêu Sư Cung trên hư không cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Rắc!" Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng giòn vang, trong ánh mắt kinh hãi của Côn Bằng, trên bề mặt Yêu Sư Cung giữa hư không,

từng vết nứt đáng sợ cũng hiện ra, cuối cùng trực tiếp nổ tung.

Trong khoảnh khắc, thân hình Côn Bằng chấn động mạnh, từng ngụm nghịch huyết cũng phun ra, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, trong mắt cũng tràn ngập vẻ kinh hoàng vô tận.

"Huyền Vũ Đại Đế!?" Khi ánh mắt rơi vào thân ảnh trên không trung, đồng tử của Côn Bằng cũng co rụt lại mạnh mẽ.

Vốn tưởng người ra tay là Tần Hạo, nhưng bây giờ mới phát hiện, người này căn bản không phải Tần Hạo, mà là Trung Ương Đại Đế của Thiên Đình, Huyền Vũ Đại Đế, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng trước đó biết Ngũ Phương Đại Đế của Thiên Đình đều là cao thủ hàng đầu, đặc biệt là Trung Ương Đại Đế, nhưng theo hắn thấy, thực lực của đối phương cũng chỉ ngang ngửa mình mà thôi.

Nhưng bây giờ, hắn mới phát hiện suy nghĩ đó nực cười đến mức nào, khi đối mặt với đối phương vừa rồi, hắn có một cảm giác như con kiến, cảm giác này chỉ có khi đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân năm xưa mới có.

Có thể thấy, thực lực của Huyền Vũ Đại Đế vượt xa sức tưởng tượng của hắn, ngay cả khí tức của Đế Tuấn khi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong năm đó cũng không thể nào sánh bằng Huyền Vũ Đại Đế.

"Lẽ nào là Thánh Nhân!?

Không, lẽ nào đã chứng đạo!?" Nghĩ đến đây, thân thể Côn Bằng chấn động mạnh, đồng tử cũng co rụt lại.

"Côn Bằng, ngươi to gan thật, dám ra tay với người của Thiên Đình!

Nếu đã như vậy, hôm nay liền trấn áp ngươi vào Bắc Hải chi nhãn

vạn năm, để làm gương cho kẻ khác!" Huyền Vũ Đại Đế lạnh lùng nói.

Giây tiếp theo, căn bản không cho Côn Bằng chút cơ hội phản bác.

Hắn vươn tay ra tóm, tức thì trên hư không một bàn tay khổng lồ chống trời hiện ra, sau đó trực tiếp bao phủ lấy thân thể Côn Bằng.

Giây tiếp theo, cả người hắn cũng trực tiếp bị đánh vào bên trong Bắc Hải hải nhãn, trên hư không, một hư ảnh Huyền Vũ cũng theo đó hiện ra, trực tiếp trấn áp Côn Bằng ở phía dưới.

Chương 317

… “Trời ạ, mạnh quá, mạnh quá!

Thực lực thật đáng sợ!” “Yêu Sư Côn Bằng bị trấn áp rồi, thật không thể tin được!” “Thiên Đình quả nhiên ngọa hổ tàng long, không ngờ Huyền Vũ Đại Đế thực lực lại nghịch thiên như vậy, thực lực e rằng có thể sánh ngang Thánh Nhân rồi!” Những cảnh tượng trước đó hiển nhiên đều lọt vào mắt của các đại thần thông giả trong Hồng Hoang.

Thấy Côn Bằng bị trấn áp dễ dàng như vậy, trong lòng không ít người cũng một trận kinh hãi.

Côn Bằng là đại thần thông giả lão làng, là tồn tại đỉnh cao dưới Thánh Nhân, vậy mà bây giờ ngay cả sức chống cự cũng không có đã bị trấn áp dễ dàng, có thể tưởng tượng thực lực của đối phương đáng sợ đến mức nào.

Nhất thời, sự kính sợ của mọi người đối với Thiên Đình cũng càng thêm nồng đậm.

“Đa tạ Đại Đế ra tay cứu giúp!” Khổng Tuyên và Đại Bàng thấy vậy, lập tức cũng hướng về phía Huyền Vũ Đại Đế trên hư không mở miệng nói.

“Không cần đa lễ, chuyện ở đây đã xong, các ngươi về đi!” Huyền Vũ nhàn nhạt nói.

Đối với Khổng Tuyên và Đại Bàng, Huyền Vũ Đại Đế không hề tỏ ra kiêu ngạo, phải biết rằng đối phương tuy tu vi hiện nay chỉ ở cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng thiên phú lại vô cùng nghịch thiên, hơn nữa còn là đệ tử của Tần Hạo, chỉ cần có thời gian, thành tựu tuyệt đối không thể đo lường. … Bên trong không gian đạo trường, trong

Ngộ Đạo Điện, Tần Hạo đột nhiên mở mắt, trong hai mắt tinh quang lóe lên, khí tức cường hoành cũng lóe lên rồi biến mất.

Sau một thời gian bế quan, thương thế trên người Tần Hạo cũng đã hoàn toàn hồi phục, không chỉ vậy, hắn còn mơ hồ cảm giác được tu vi của mình cũng có tiến bộ không nhỏ, đối với hắn đây là một niềm vui bất ngờ.

Sau đó Tần Hạo trầm ngâm một lúc, rồi cũng không chút do dự, lật tay một cái, chỉ thấy trước mặt hắn xuất hiện một đống mảnh vỡ pháp bảo tàn phá tỏa ra hung sát chi khí vô tận, những thứ này chính là những mảnh vỡ linh bảo bạn sinh của Hỗn Độn Ma Thần mà hắn thu được từ chiến trường Hỗn Độn trước đó.

Lần này hắn chuẩn bị dung luyện lại những mảnh vỡ linh bảo này, sau đó rèn lại Nhân Hoàng Kiếm của mình.

Nhân Hoàng Kiếm vì được Tần Hạo dung nhập lượng lớn công đức, đã trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy năng sánh ngang với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng với thực lực hiện nay của hắn, cấp bậc này hiển nhiên có chút không theo kịp, cho nên hắn chuẩn bị đúc lại Nhân Hoàng Kiếm.

Sau đó chỉ thấy giữa mi tâm của Tần Hạo lóe lên một tia sáng, một chiếc đỉnh lớn cổ xưa cũng theo đó hiện ra, chính là Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Đỉnh.

Hai tay kết ấn, Hỗn Độn chi hỏa bay ra, trực tiếp đáp xuống phía dưới Hỗn Độn Đỉnh, một luồng khí tức nóng bỏng đáng sợ cũng tức thì lan tỏa.

Tần Hạo thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp ném những mảnh vỡ linh bảo đó vào trong Hỗn Độn Đỉnh.

Hỗn Độn Đỉnh là Hỗn Độn Linh Bảo, hiệu quả luyện khí hiển

nhiên tốt hơn nhiều so với Tạo Hóa Đỉnh mà Tần Hạo sử dụng trước đó.

Bên trong Hỗn Độn Đỉnh, Tạo Hóa chi lực vô tận cũng điên cuồng tuôn trào, đi kèm với một luồng khí tức nóng bỏng đáng sợ tức thì bao bọc lấy những mảnh vỡ linh bảo trong đỉnh, từng đạo Tạo Hóa chi lực cũng không ngừng tẩy lễ những mảnh vỡ linh bảo bên trong, trực tiếp tịnh hóa những khí tức còn sót lại trên đó.

Những mảnh vỡ linh bảo này, thấp nhất cũng là mảnh vỡ của linh bảo cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo sau khi bị phá vỡ, cho nên tốc độ dung luyện chậm hơn không ít so với lúc Tần Hạo luyện khí trước đây.

Cho dù có Hỗn Độn Đỉnh hỗ trợ, vẫn không đủ nhanh.

Một phần là vì Hỗn Độn Đỉnh trước mắt tuy đã khôi phục lại cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng vẫn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Tất nhiên, đó không phải là nguyên nhân chính, chủ yếu nhất vẫn là liên quan đến thực lực của Tần Hạo.

Tu vi của Tần Hạo hiện nay tuy không yếu, đã đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, nhưng để phát huy hoàn toàn uy năng của Hỗn Độn Linh Bảo, hiển nhiên còn kém xa.

Trong tình huống bình thường, Hỗn Độn Linh Bảo là bảo vật mà chỉ có cao thủ cấp Thiên Đạo mới có thể sở hữu, chỉ có tồn tại ở cảnh giới Thiên Đạo mới có thể phát huy hoàn hảo uy năng của Hỗn Độn Linh Bảo.

Tần Hạo hiện nay nhiều nhất chỉ có thể phát huy được hai ba phần uy năng của Hỗn Độn Đỉnh đã là không tệ rồi.

Pháp lực trong cơ thể Tần Hạo cũng điên cuồng tuôn trào, từng

luồng pháp lực hùng hậu đáng sợ cũng trực tiếp dung nhập vào trong Hỗn Độn Đỉnh, thần niệm bao phủ không gian bên trong Hỗn Độn Đỉnh, luôn chú ý đến tình hình bên trong, không dám có chút sơ suất nào. … Trong nháy mắt, trong không gian đạo trường, trăm năm thời gian đã trôi qua.

"Ong ong ong…" Chỉ thấy lúc này trong Hỗn Độn Đỉnh, từng đạo lưu quang rực rỡ cũng từ bên trong lan ra.

Lúc này, sau trăm năm không ngừng dung luyện, tất cả mảnh vỡ linh bảo trong Hỗn Độn Đỉnh đều đã bị dung luyện triệt để, hóa thành một khối chất lỏng chín màu, đó chính là tinh hoa của những mảnh vỡ linh bảo kia.

Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng không chút do dự, ý niệm vừa động, trực tiếp tế ra Nhân Hoàng Kiếm, sau đó cũng ném vào trong Hỗn Độn Đỉnh.

Cùng lúc đó, hắn cẩn thận điều khiển khối chất lỏng chín màu kia, sau đó dung nhập vào trong Nhân Hoàng Kiếm.

Trong khoảnh khắc chất lỏng chín màu dung nhập vào Nhân Hoàng Kiếm, chỉ thấy Nhân Hoàng Kiếm đột nhiên phát ra một tiếng kêu trong trẻo, sau đó vô số đạo văn huyền diệu cũng điên cuồng hiện ra.

Tần Hạo thấy vậy không dám có chút do dự, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo đạo văn càng thêm huyền diệu cũng trực tiếp đánh ra, sau đó dung nhập vào trong hoàng kiếm.

Nhân Hoàng Kiếm ban đầu do Đế Tuấn và những người khác đúc, với tu vi cấp bậc Chuẩn Thánh, cho nên thủ đoạn rõ ràng có chút thô thiển.

Nay Tần Hạo nhân cơ hội này, khắc họa lại đạo văn trên đó.

Theo sự dung hợp không ngừng của chất lỏng chín màu, một luồng khí tức sắc bén đáng sợ cũng từ trên Nhân Hoàng Kiếm tỏa ra, từng luồng khí tức sắc bén ngút trời cũng tỏa ra, dường như muốn đâm thủng cả không gian Hỗn Độn Đỉnh, Tạo Hóa chi lực vô biên cũng điên cuồng tuôn trào, không ngừng tẩy lễ hoàng kiếm. … Trong nháy mắt, lại một trăm năm nữa trôi qua.

Trong khoảnh khắc giọt chất lỏng cuối cùng dung nhập vào Nhân Hoàng Kiếm, chỉ thấy trên thân Nhân Hoàng Kiếm, một luồng khí tức mênh mông vô biên đáng sợ tức thì bộc phát, khí tức sát phạt lăng lệ đáng sợ cũng ngút trời.

Giây phút này, cả Nhân Hoàng Kiếm cũng như thoát thai hoán cốt, trực tiếp hoàn thành lột xác.

Nhân Hoàng Kiếm ban đầu là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, nay sau khi được Hỗn Độn Đỉnh tẩy lễ, cũng trực tiếp từ hậu thiên hóa thành tiên thiên.

Trong chớp mắt, nắp Hỗn Độn Đỉnh mở ra, một thanh trường kiếm màu vàng tức thì từ bên trong bay ra, đi kèm với một luồng kiếm khí ngút trời đáng sợ, dường như muốn đâm thủng cả bầu trời.

“Khí tức thật đáng sợ… Tiên Thiên Chí Bảo!

Quả nhiên đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo rồi sao!” Cảm nhận được khí tức trên đó, mắt Tần Hạo cũng sáng lên, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Nhân Hoàng Kiếm trực tiếp từ Hậu Thiên Chí Bảo ban đầu lột xác thành Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, uy năng so với trước đây mạnh hơn không chỉ trăm lần.

Lúc này Tần Hạo cảm giác, khí tức của Nhân Hoàng Kiếm hiện nay gần như không hề thua kém Thí Thần Thương, đều là tồn tại đỉnh

cao trong số Tiên Thiên Chí Bảo, không hề kém cạnh so với Khai Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.

"Không tệ, có Nhân Hoàng Kiếm hoàn toàn mới, uy năng của Hồng Mông Diễn Thiên Kiếm Quyết ít nhất có thể tăng lên gấp mười lần!" Tần Hạo lẩm bẩm, vẻ hưng phấn trên mặt cũng càng thêm nồng đậm.

Ngay sau đó không chút do dự, hắn trực tiếp thu Nhân Hoàng Kiếm vào trong thức hải, sau đó không ngừng ôn dưỡng.

Cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên một cây trường mâu màu đen bên cạnh, chính là Trớ Chú Chi Mâu do Lục Áp để lại trước đó.

Chương 318

"Thôi vậy, tạm thời không dung hợp nữa!" Sau khi suy nghĩ một lúc, Tần Hạo cũng lắc đầu.

Vốn Tần Hạo định dung hợp Trớ Chú Chi Mâu với Thí Thần Thương, nhưng cuối cùng sau khi suy nghĩ lại từ bỏ.

Thí Thần Thương là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, Trớ Chú Chi Mâu vốn là Hỗn Độn Linh Bảo, nay tuy đã tụt xuống cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng uy năng tuyệt đối không kém Thí Thần Thương.

Nếu hai thứ dung hợp, có khả năng lớn sẽ vượt qua cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, trở thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Tuy rằng Hỗn Độn Linh Bảo mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo rất nhiều, nhưng với thực lực hiện nay của hắn, căn bản không thể phát huy được uy năng thực sự của Hỗn Độn Linh Bảo, đối với thực lực của hắn trái lại không có sự tăng trưởng quá lớn.

Với thực lực hiện nay muốn dung luyện ra Hỗn Độn Linh Bảo cũng không hề dễ dàng, nếu làm không tốt, có khả năng sẽ thất bại, lúc đó sẽ tổn thất hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, đây tuyệt đối là điều Tần Hạo không thể chấp nhận.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể tạm thời gác lại ý niệm này. … Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, lại một ngàn năm nữa trôi qua.

Trong một ngàn năm, cả Hồng Hoang thiên địa cũng đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Vì không còn sự cản trở của Vu Yêu hai tộc, trong một ngàn năm, sự phát triển của cả Nhân tộc có thể dùng từ bùng nổ để hình dung,

dân số Nhân tộc trên toàn Hồng Hoang đã vượt quá ức vạn, số lượng so với thời kỳ đỉnh cao trước đại chiến Vu Yêu nhiều hơn không chỉ trăm lần, cả Hồng Hoang đại địa hoàn toàn trở thành địa bàn của Nhân tộc.

Trong một ngàn năm, trong Nhân tộc cũng xuất hiện vô số nhân kiệt và thiên kiêu, tình hình phát triển của cả Nhân tộc có thể nói là vô cùng tốt, một cảnh tượng hưng thịnh.

Về phần Thiên Đình, trong một ngàn năm cũng đã lớn mạnh không ít, ngày càng nhiều tu luyện giả gia nhập Thiên Đình.

Cả Thiên Đình tuy quy mô vẫn không thể so sánh với thời Yêu tộc Thiên Đình, nhưng so với trước đây đã lớn mạnh hơn không ít.

Tần Hạo giữ vững nguyên tắc thà thiếu chứ không ẩu, nếu không, quy mô của Thiên Đình sẽ còn đáng sợ hơn nữa.

"Hửm?" Trong Lăng Tiêu Điện, đúng lúc này, Tần Hạo dường như cảm ứng được điều gì, sắc mặt cũng vui mừng, giây tiếp theo, ý niệm vừa động, chỉ thấy một thân ảnh bạch y như tiên xuất hiện trước mặt hắn, một dung nhan tuyệt mỹ, có thể gọi là khuynh thành tuyệt đại.

Cùng lúc đó, giữa hai hàng lông mày cũng mang theo một luồng khí tức ung dung hoa quý, không ai khác, chính là Nữ Đế đã bế quan trước đó.

"Niếp Niếp, nàng xuất quan rồi!" Nhìn Nữ Đế trước mắt, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn phát hiện, khí tức trên người Nữ Đế lúc này so với trước đây mạnh hơn không chỉ trăm lần.

Trước đó vì dung hợp không ít bản nguyên của Vu Yêu, tu vi của Nữ Đế cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện nay, sau khi dung hợp bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần, Tần Hạo phát hiện, khí tức của Nữ Đế trực tiếp tăng vọt một cách đáng sợ, trực tiếp vượt qua Chuẩn Thánh hậu kỳ, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ trực tiếp tăng lên đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Tuy rằng trong không gian đạo trường có hiệu quả gia tốc thời gian, thực tế thời gian Nữ Đế bế quan đã vượt quá mười vạn năm, nhưng dù vậy, ngoài Tần Hạo ra, người có thể trong thời gian ngắn như vậy từ Chuẩn Thánh sơ kỳ tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong cả Hồng Hoang tuyệt đối là có một không hai.

Lúc này Tần Hạo phát hiện, bản nguyên chi lực hùng hậu trong cơ thể Nữ Đế ban đầu cũng đã được luyện hóa triệt để.

Khí tức trên người Nữ Đế lúc này so với trước đây huyền diệu hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi dung hợp bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần, sự lĩnh ngộ của Nữ Đế đối với Thôn Phệ pháp tắc hiển nhiên cũng đã lên một tầm cao mới.

Lúc này cảm ứng được khí tức Bất Diệt Thôn Thiên Công trên người đối phương cũng so với trước đây huyền diệu hơn vô số lần, hiển nhiên sau khi dung hợp bản nguyên Thôn Phệ, Nữ Đế cũng đã thôi diễn Bất Diệt Thôn Thiên Công đến một tầng thứ cao thâm hơn.

"Ca ca!" Ánh mắt Nữ Đế cũng rơi vào trên người Tần Hạo, trong mắt cũng lóe lên một tia tư niệm nồng đậm.

"Ừm, lần bế quan này thuận lợi chứ?" Trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia dịu dàng, mở miệng nói.

"Ừm, nhờ có Ngộ Đạo Thiên Bia của ca ca, nếu không, cho dù có được bản nguyên của Thôn Phệ Ma Thần, e rằng cũng sẽ không xuất

quan nhanh như vậy!" Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên đối với thành quả của lần bế quan này vô cùng hài lòng, thực lực đáng sợ như vậy trước đây nàng căn bản không dám tưởng tượng.

"Ca ca, trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang không xảy ra chuyện gì lớn chứ?" Sau đó ánh mắt Nữ Đế cũng rơi vào trên người Tần Hạo, dù sao, thân phận của Nữ Đế hiện nay là Thiên Hậu, đối với chuyện của Hồng Hoang tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Không tệ!" Tần Hạo gật gật đầu, sau đó kể lại đơn giản một số chuyện.

"Vậy sao, hiện nay Nhân tộc phát triển đã đến một ngưỡng cửa, không biết ca ca tiếp theo có dự định gì?" Nghe xong lời của Tần Hạo, ánh mắt Nữ Đế cũng rơi vào trên người Tần Hạo nói.

Tuy rằng thế phát triển của Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay vô cùng đáng sợ, nhưng Nữ Đế lại vô cùng rõ ràng, Nhân tộc hiện nay đã đến một ngưỡng cửa.

Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay vẫn sinh hoạt theo hình thức bộ lạc, thuộc về xã hội nguyên thủy, hình thức này hiển nhiên không còn đáp ứng được yêu cầu phát triển của Nhân tộc hiện nay.

Trong tiểu thuyết Hồng Hoang, Nhân tộc trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế mới hoàn thành lột xác.

Nhưng hiện nay có sự tồn tại của Tần Hạo, tự nhiên không cần như vậy, dù sao cái gọi là Tam Hoàng Ngũ Đế cũng chỉ là một thủ đoạn của các Thánh Nhân để chia cắt khí vận Nhân tộc mà thôi.

"Hửm?" Ngay khi Tần Hạo chuẩn bị nói, đột nhiên, dường như cảm ứng được điều gì, trên mặt hắn cũng lộ ra một vẻ bất ngờ.

"Ca ca, sao vậy?

Xảy ra chuyện gì sao?" Trên mặt Nữ Đế cũng lộ ra một vẻ tò mò.

"Có quý khách đến!" Tần Hạo mở miệng nói, sau đó chỉ thấy trong tay Tần Hạo cũng trực tiếp đánh ra một đạo ngọc phù, sau đó rất nhanh một thân ảnh cũng bay về phía Nam Thiên Môn, người này không ai khác, chính là một trong Ngũ Phương Đại Đế của Thiên Đình, Đông Phương Thanh Đế Vạn Thanh.

"Ong!" Ngay khi Vạn Thanh đến Nam Thiên Môn, trên hư không, một tiếng phượng hót lanh lảnh vang lên, ngay sau đó, một thân ảnh mặc cung trang màu tím ung dung hoa quý cũng từ hư không hiện ra, sau lưng tử khí mênh mông ba ngàn dặm, dưới chân là một con kim phượng ngũ sắc, chính là Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa.

"Vạn Thanh bái kiến Nữ Oa nương nương, Nữ Oa nương nương thánh thọ vô cương!

Phụng lệnh Bệ hạ đến đây nghênh tiếp Nữ Oa nương nương!" Vạn Thanh thấy vậy lập tức cũng bước lên phía trước cung kính nói.

"Có làm phiền Thanh Đế rồi!" Nhìn Vạn Thanh một cái, Nữ Oa cũng chậm rãi gật đầu.

"Nữ Oa nương nương mời đi theo ta!" Ngay sau đó Vạn Thanh cũng trực tiếp dẫn Nữ Oa vào trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bái kiến Bệ hạ!

Thiên Hậu!" Vạn Thanh thấy Tần Hạo và Nữ Đế, lập tức cũng vội vàng mở miệng nói, có chút bất ngờ nhìn Nữ Đế một cái, sau đó rất nhanh cũng cảm nhận được khí tức trên người Nữ Đế, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi, hiển nhiên cũng đã phát hiện ra sự thay đổi trên người Nữ Đế.

"Không cần đa lễ, ngươi lui xuống trước đi!" Tần Hạo gật đầu nói.

“Nữ Oa bái kiến đạo hữu, mạo muội đến thăm, mong đạo hữu lượng thứ!” Ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Tần Hạo, mở miệng nói, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Chương 319

Tuy rằng Tần Hạo là một trong những Tiên Thiên Nhân Tộc, nhưng Tần Hạo hiện nay, bất luận thân phận địa vị, thực lực đều không hề thua kém Nữ Oa, đối mặt với Tần Hạo, Nữ Oa tự nhiên cũng vô cùng khách khí.

"Nữ Oa đạo hữu khách khí rồi, không biết đạo hữu lần này đến Thiên Đình của ta có việc gì quan trọng?" Tần Hạo mở miệng nói.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn không tin đối phương rảnh rỗi không có việc gì lại đến Thiên Đình chơi.

"Lần này đến đây có việc muốn thương lượng với đạo hữu, ngoài ra, cũng có việc muốn nhờ!" Nữ Oa mở miệng nói.

"Ồ?

Không biết Nữ Oa đạo hữu vì chuyện gì?" Tần Hạo hỏi.

"Lần này chủ yếu là vì chuyện của Nhân tộc, muốn cùng đạo hữu thương lượng về sự phát triển của Nhân tộc!" Nữ Oa lập tức cũng không hề né tránh mà nói thẳng.

"Ặc…" Nghe lời của đối phương, Tần Hạo cũng có chút bất ngờ, vừa rồi đang cùng Nữ Đế bàn luận chuyện của Nhân tộc, bây giờ Nữ Oa lại nhắc đến, không thể không nói là trùng hợp.

"Sao vậy?

Lẽ nào có gì không ổn sao?" Nhìn thấy thần sắc có chút kỳ quái của Tần Hạo, Nữ Oa cũng có chút nghi hoặc nói.

"Không có!

Thực ra gần đây trẫm cũng đang quan tâm đến chuyện của Nhân

tộc, cho dù Nữ Oa đạo hữu không đến Thiên Đình, e rằng trẫm cũng sẽ đến Oa Hoàng Thiên bái phỏng đạo hữu!" Tần Hạo mở miệng nói, đây cũng không phải là lời khách sáo của Tần Hạo, mà thực sự là như vậy.

Tuy rằng Tần Hạo là Thiên Đế của Thiên Đình, cũng là tộc trưởng của Nhân tộc, nhưng hiện nay Nữ Oa vì chuyện kiếp nạn của Nhân tộc, đã hoàn toàn đứng về phía Nhân tộc, địa vị trong Nhân tộc cũng vô cùng đáng sợ.

Cho nên liên quan đến chuyện của Nhân tộc, Tần Hạo tự nhiên không thể bỏ qua Nữ Oa, cộng thêm hai người là đồng minh lợi ích tự nhiên, bất kể xét về phương diện nào, Tần Hạo cũng không thể xem nhẹ sự tồn tại của Nữ Oa.

"Ồ?

Thì ra là vậy, cũng phải, Nhân tộc có được cảnh tượng thịnh vượng như ngày hôm nay, đạo hữu có thể nói là công lao to lớn!" Nữ Oa sững sờ, sau đó trên mặt cũng lộ ra một vẻ bừng tỉnh.

Nàng vô cùng rõ ràng, tuy rằng Nhân tộc do nàng sáng tạo, nhưng Nhân tộc có được sự thịnh vượng như ngày hôm nay, về cơ bản đều là do Tần Hạo mang lại, nàng cũng chỉ ra tay che chở cho Nhân tộc vài lần mà thôi.

Nếu không có Tần Hạo, Nhân tộc tuyệt đối sẽ không có được cảnh tượng thịnh vượng như hôm nay.

"Đạo hữu khách khí rồi, dù sao, Nữ Oa đạo hữu cũng là Thánh Mẫu của Nhân tộc ta, không có đạo hữu thì cũng không có Nhân tộc ta ngày hôm nay!" Tần Hạo lắc đầu nói.

"Không biết đạo hữu có dự định gì?" Ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

“Hồng Hoang thiên địa hiện nay, Nhân tộc không thích hợp tiếp tục sinh sôi nảy nở theo hình thức bộ lạc nữa.

Nhân tộc hiện nay cần có sự truyền thừa của riêng mình.

Yêu tộc có yêu văn, tương tự, là Nhân tộc, Nhân tộc ta cũng phải có văn tự thuộc về Nhân tộc ta!

Chỉ khi có văn tự thuộc về Nhân tộc, văn minh của Nhân tộc mới có thể được truyền thừa!” Thanh âm của Tần Hạo cũng vang lên.

“Lời của đạo hữu rất đúng, bộ lạc thực sự không còn phù hợp với Nhân tộc hiện tại!” Nữ Oa cũng gật đầu.

Ngay sau đó Tần Hạo, Nữ Oa và Nữ Đế ba người cũng bắt đầu thảo luận về tình hình của Nhân tộc, cuối cùng mất trọn ba ngày ba đêm, mới xác lập được kế hoạch đại khái. … “Chuyện tiếp theo e rằng cần đạo hữu phải hao tâm tổn sức nhiều rồi!” Sau đó ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Tần Hạo, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Sau mấy ngày giao lưu, Tần Hạo hiển nhiên cũng đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Nữ Oa.

Thực tế, trong ba ngày, nói là hai người thương thảo, không bằng nói là Tần Hạo nói, còn nàng chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng đưa ra ý kiến của mình mà thôi.

Trước đó, Nữ Oa thực ra cũng có một số kế hoạch, nhưng sau khi thấy sự sắp xếp của Tần Hạo, Nữ Oa phát hiện những kế hoạch đó của mình so với sự sắp xếp của Tần Hạo hoàn toàn không thể so sánh được.

“Tất nhiên, đây là chuyện trong bổn phận của trẫm!” Tần Hạo lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

Bất kể là với tư cách tộc trưởng Nhân tộc, hay với tư cách Thiên

Đế Thiên Đình, Tần Hạo đều có nghĩa vụ không thể chối từ.

Phải biết rằng Nhân tộc là căn cơ của Tần Hạo, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

"Mọi chuyện nhờ cả vào đạo hữu, tiếp theo ta có một chuyện muốn nhờ, xin đạo hữu có thể đồng ý!" Nữ Oa trầm ngâm một lúc, sau đó cũng mở miệng nói.

"Đạo hữu cứ nói!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Ta muốn để huynh trưởng của ta chuyển thế vào Nhân tộc.

Huynh trưởng của ta không giỏi sát phạt, nhưng lại giỏi thôi diễn thiên cơ, ta muốn huynh trưởng sau này có thể vào trong Thánh Miếu của Nhân tộc, hưởng thụ nhân hỏa, cho nên xin đạo hữu có thể thành toàn!" Trầm ngâm một lát, ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Tần Hạo nói.

"Chỉ cần đạo hữu đồng ý, bất kể đạo hữu có yêu cầu gì, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối!" Sau đó Nữ Oa cũng lại nói một lần nữa.

"Ồ?

Phục Hy sao?" Nghe Nữ Oa nói, Tần Hạo cũng sững sờ, nhưng rất nhanh cũng hiểu ra.

Trong nguyên tác, Phục Hy là một trong Tam Hoàng của Nhân tộc, nhưng hiện nay Tần Hạo không thể nào lập ra Tam Hoàng Ngũ Đế, cho nên Phục Hy tự nhiên cũng không thể hưởng được nghiệp vị của Tam Hoàng nữa.

"Không biết đạo hữu thấy thế nào?" Ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Tần Hạo, có chút mong đợi nói.

"Phục Hy nếu có thể chuyển thế vào Nhân tộc, vậy thì tự nhiên là

tốt nhất rồi.

Nhưng có thể vào Thánh Miếu của Nhân tộc hay không, điều đó phải xem năng lực của hắn.

Thánh Miếu của Nhân tộc không dễ vào như vậy.

Ta sẽ cho hắn mượn Hà Đồ Lạc Thư để ngộ đạo, còn có thể đạt đến trình độ nào, hoàn toàn xem bản thân hắn!" Tần Hạo trầm ngâm một lúc, rất nhanh đã đưa ra câu trả lời.

"Tất nhiên, đa tạ đạo hữu thành toàn!" Nữ Oa nghe xong cũng vội vàng mở miệng nói.

"Nhưng có một điểm phải nói trước, một khi đã chuyển thế thành Nhân tộc của ta, cho dù sau này có thức tỉnh đạo quả của kiếp trước, cũng phải ở lại trong Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc.

Nhân tộc của ta không phải là công cụ để thành đạo!" Tần Hạo trầm ngâm một lát, lập tức cũng nói thêm.

Chương 320

"Điểm này đạo hữu yên tâm, hiện nay huynh trưởng đã hoàn toàn cắt đứt nhân quả với Yêu tộc, sau này chuyển sinh vào Nhân tộc, tự nhiên sẽ đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn là Nhân tộc, tuyệt đối sẽ không thay đổi!" Nữ Oa lập tức cũng trực tiếp bảo đảm.

"Như vậy thì tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta đến Lục Đạo Luân Hồi một chuyến đi!" Tần Hạo trực tiếp mở miệng nói.

"Tốt!" Không chút do dự, hai người cũng trực tiếp tiến vào Địa Phủ. … "Tần Hạo, ngươi đến rồi!" Trong Địa Phủ, ngay khi hai người giáng lâm, với tư cách là chủ nhân của Địa Phủ, Hậu Thổ liền cảm ứng được, trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

"Bái kiến Hậu Thổ đạo hữu!" Nữ Oa nhìn Hậu Thổ một cái, lập tức cũng mở miệng nói.

"Nữ Oa đạo hữu khách khí rồi, không biết đạo hữu đến Địa Phủ của ta có việc gì quan trọng?" Hậu Thổ nhàn nhạt nói.

"Chuyện là thế này…" Tần Hạo thấy vậy, lập tức cũng trực tiếp kể lại đơn giản sự việc.

"Phục Hy nhập luân hồi sao?" Hậu Thổ cũng sững sờ, hiển nhiên cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh cũng hiểu ra.

"Mong đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi!" Nữ Oa mở miệng nói.

"Đạo hữu khách khí rồi, chẳng qua chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói, đối với yêu cầu của Nữ Oa hiển nhiên cũng không từ chối.

Cuối cùng ba người trực tiếp đến bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi, Nữ Oa trực tiếp lấy ra chân linh của Phục Hy.

Chỉ thấy Hậu Thổ trực tiếp tế ra Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút tức thì điểm ra, một đạo quang mang huyền diệu tức thì bao phủ chân linh của Phục Hy, sau đó giây tiếp theo, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào trong thông đạo của Nhân Đạo.

"Làm phiền đạo hữu rồi!" Thấy chân linh của Phục Hy thành công tiến vào thông đạo, trên mặt Nữ Oa cũng lộ ra một tia vui mừng.

"Đều là người một nhà, không cần khách sáo!" Tần Hạo thấy vậy, lập tức cũng trực tiếp nói.

Hiện nay mối quan hệ giữa Hậu Thổ và Tần Hạo cũng đã xác lập, Nữ Oa và Tần Hạo lại có lợi ích chung, ba người tự nhiên cũng đứng cùng một chiến tuyến.

"Hậu Thổ đạo hữu thật có phúc khí…" Thấy cảnh này, Nữ Oa cũng không nhịn được mở miệng nói, nhìn Hậu Thổ trong ánh mắt cũng lóe lên một tia ghen tị.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa tự nhiên biết rõ ràng mọi chuyện trên người Hậu Thổ.

Trong tình huống bình thường, Hậu Thổ lúc này đáng lẽ đã thân vẫn, chỉ còn lại một đạo chân linh hóa thân.

Nhưng vì sự xuất hiện của Tần Hạo, không những không vẫn lạc, ngược lại còn trở thành chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, càng trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, tất cả những điều đó đủ để khiến vô số người ghen tị.

"Nữ Oa đạo hữu nếu ghen tị, có lẽ cũng có thể được như vậy!" Nhìn Nữ Oa trước mắt, khóe miệng Hậu Thổ cũng lộ ra một nụ cười nhẹ, ẩn ý nói.

Tuy rằng Nữ Oa che giấu rất tốt, nhưng Hậu Thổ với tư cách là một người phụ nữ, hiển nhiên đã nhìn ra được một số manh mối.

"Xoẹt!" Nghe lời của Hậu Thổ, Nữ Oa cũng sững sờ, ngay sau đó sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, một vệt ráng đỏ cũng tức thì hiện lên trên mặt, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng vô cùng.

"Ta có chuyện cần xử lý, xin cáo từ trước!" Ngay sau đó, Nữ Oa cũng vội vàng mở miệng nói, sau đó thân hình nhoáng lên, trực tiếp rời khỏi Địa Phủ.

"Ặc… Hậu Thổ…" Thấy cảnh này, Tần Hạo lập tức cũng sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn Hậu Thổ, hiển nhiên không ngờ Hậu Thổ lại làm như vậy.

"Xem ra sức hấp dẫn của ngươi quả không nhỏ, ngay cả đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang cũng sa ngã rồi!" Hậu Thổ nhìn Tần Hạo một cái, sau đó cũng mở miệng nói.

"Sao có thể, Hậu Thổ nghĩ nhiều rồi, ta và Nữ Oa không có chuyện gì cả!" Tần Hạo vội vàng mở miệng nói.

Nữ Oa được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang, Tần Hạo nếu nói không thích hiển nhiên là giả, nhưng hắn và Nữ Oa tiếp xúc không nhiều, cho nên cũng không có cảm giác gì nhiều.

"Ồ, người ta chưa chắc đã nghĩ vậy đâu!

Hơn nữa, ta tin cảm giác của ta sẽ không sai!

Nữ Oa đạo hữu e rằng thực sự đã động phàm tâm rồi!" Hậu Thổ lắc đầu nói.

"Không thể nào, không, có nàng và Niếp Niếp ta đã mãn nguyện rồi!" Tần Hạo lắc đầu nói.

"Đừng nói chắc chắn như vậy, chuyện tình cảm ai cũng không nói

trước được, hơn nữa, ta cảm thấy, thu nhận nàng cũng là một lựa chọn không tồi!" Hậu Thổ mở miệng nói.

"Hậu Thổ…" Tần Hạo lúc này hiển nhiên có chút ngơ ngác, không ngờ Hậu Thổ lại nói ra những lời này, làm mai mối cho hắn, sự khác biệt so với Hậu Thổ trong ấn tượng của Tần Hạo thực sự quá lớn.

"Ta làm vậy cũng là vì tốt cho ngươi.

Hiện tại Tam Thanh và hai người Tây phương đều đã bị ngươi đắc tội triệt để.

Tuy rằng thực lực của chúng ta chưa chắc đã sợ họ, nhưng có thêm một đồng minh cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân đối với chúng ta tuyệt đối không phải là chuyện xấu.

Quan trọng nhất, ngươi là tộc trưởng Nhân tộc, Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, Nhân tộc là căn cơ của chúng ta.

Nữ Oa chiếm giữ không ít khí vận của Nhân tộc, tuy rằng hiện nay là quan hệ đồng minh với chúng ta, nhưng chuyện sau này ai cũng không nói trước được.

Nếu một khi xảy ra tranh chấp với Nữ Oa, lúc đó sẽ là một phiền phức lớn.

Nếu có thể thu nhận Nữ Oa, đến lúc đó khí vận của chúng ta sẽ liên kết với nhau, có khí vận của Nhân tộc và Lục Đạo Luân Hồi gia trì, chúng ta ít nhất sẽ đứng ở thế bất bại!" Hậu Thổ mở miệng nói.

"Ặc, ta không nghĩ nhiều như vậy!" Tần Hạo bất ngờ nhìn Hậu Thổ, hiển nhiên không ngờ Hậu Thổ lại nghĩ nhiều như vậy, sau đó trong lòng cũng âm thầm tính toán.

Đúng như Hậu Thổ nói, nếu thực sự có thể thu nhận Nữ Oa, khí vận của họ sẽ hoàn toàn liên kết, đến lúc đó, hơn tám phần khí vận của Nhân tộc sẽ nằm trong tay hắn.

“Thôi vậy, chuyện này không thể cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên đi!” Nhưng rất nhanh Tần Hạo cũng lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ tạp niệm trong lòng.

“Đúng rồi, khoảng thời gian này Địa Phủ có ổn định không?

Không xảy ra chuyện gì chứ?

Những người đó không nhúng tay vào chuyện của Địa Phủ chứ?” Sau đó Tần Hạo chuyển chủ đề, trực tiếp chuyển sang chuyện của Địa Phủ.

“Không sao, những năm nay họ cũng đã thử nhúng tay vào chuyện của Địa Phủ, muốn cài cắm một số người vào, nhưng đều bị ta loại bỏ rồi!” Hậu Thổ mở miệng nói, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Phải biết rằng Hậu Thổ hiện nay hoàn toàn khác với trong tiểu thuyết.

Chương 321

Trong tiểu thuyết, Hậu Thổ mất đi nhục thân, chỉ còn lại chân linh hóa thân, tuy cũng không yếu, nhưng so với Thiên Đạo Thánh Nhân hiển nhiên kém không ít.

Chính vì thế, cuối cùng mới mất đi quyền kiểm soát Địa Phủ.

Nhưng Hậu Thổ hiện nay, là Thiên Đạo Thánh Nhân, tu vi trong số mấy Thánh Nhân, trừ Tần Hạo ra, không ai là đối thủ của nàng.

"Vậy sao… Nhưng cũng không được sơ suất, chuyện của Địa Phủ vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được có sai sót!" Tần Hạo lập tức cũng gật đầu nói.

"Yên tâm đi, ta hiểu!" Hậu Thổ gật đầu nói.

"Ong ong ong…" Đúng lúc này, đột nhiên, hai người dường như có cảm ứng, đột ngột ngẩng đầu, sau đó ánh mắt cũng nhìn về một nơi nào đó trong Hồng Hoang.

"Khí tức này… huynh trưởng!" Mắt Hậu Thổ sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

"Phục hồi rồi sao?" Tần Hạo sững sờ, rất nhanh cũng trở lại bình thường, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Khí tức vừa rồi không phải của ai khác, chính là khí tức của Đế Giang và những người khác đã chuyển sinh vào Nhân tộc.

Sau những năm tu luyện này, hiển nhiên họ cuối cùng cũng đã thức tỉnh đạo quả của kiếp trước.

Như vậy, trong Nhân tộc hiển nhiên cũng có thêm mười một tôn cao thủ đỉnh cấp.

Tuy rằng sau khi chuyển sinh vào Nhân tộc, họ đã mất đi nhục thân cường đại của Tổ Vu ban đầu, nhưng sau khi trở thành Nhân tộc, họ cũng đã sinh ra nguyên thần, có thể cảm ngộ thiên đạo.

Tần Hạo tuy đã tịnh hóa huyết mạch Vu tộc trên người họ, nhưng không hề tước đi thiên phú về phương diện pháp tắc của họ.

"Tần Hạo…" Trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một vẻ mong đợi.

"Đi thôi, chúng ta đi xem sao!" Trầm ngâm một lúc, Tần Hạo cũng gật đầu, sau đó hai người thân hình nhoáng lên, giây tiếp theo liền trực tiếp xuất hiện trong một bộ lạc Nhân tộc bên bờ Đông Hải.

Lúc này trong Thánh Miếu của bộ lạc, mười một thân ảnh đang ngồi xếp bằng ở đó, từng luồng khí tức hùng hậu đáng sợ cũng từ trên người họ bốc lên.

"…Ta chưa chết?" "Nhân tộc sao, không ngờ Chúc Dung ta lại chuyển thế thành Nhân tộc!" "Chuyện gì thế này?" Một lúc lâu sau, mười một thân ảnh mắt cũng đột ngột mở ra, trong mắt cũng tràn ngập vẻ chấn kinh và nghi hoặc nồng đậm.

Những người này không ai khác, chính là chuyển thế chi thân của mười một tôn Tổ Vu ban đầu, hiện nay cuối cùng cũng đã dung hợp đạo quả của kiếp trước, đồng thời cũng đã thức tỉnh ký ức ban đầu.

"Tần Hạo huynh đệ, nhất định là thủ đoạn của Tần Hạo huynh đệ!" Lúc này thanh âm của Chúc Dung cũng vang lên.

"Là Tần Hạo huynh đệ sao, cũng phải, dưới Thiên Đình ngoài Đạo Tổ ra, e rằng cũng chỉ có Tần Hạo huynh đệ có thủ đoạn như vậy, không ngờ Tần Hạo huynh đệ lại có thủ đoạn như vậy, giấu trời qua biển!" Thanh âm của Đế Giang cũng vang lên, trong giọng nói tràn ngập vẻ kinh ngạc nồng đậm.

"Không ngờ Nhân tộc hiện nay đã trở thành chủ thể của Hồng

Hoang thiên địa…" Mấy người còn lại cũng không nhịn được thở dài một tiếng, trên mặt cũng lộ ra một vẻ phức tạp vô cùng.

Tuy rằng đã thức tỉnh ký ức của kiếp trước, nhưng họ cũng không phải là kẻ ngốc.

Thân phận hiện nay của họ, cùng với những trải nghiệm trong những năm qua đều khiến họ vô cùng rõ ràng một chuyện, đó là mười một vị Tổ Vu của Vu tộc ban đầu đã chết rồi, thân phận hiện nay của họ chỉ có một, đó là Nhân tộc.

Họ cũng là những người đã chết một lần, hiển nhiên cũng đã hiểu ra nhiều chuyện.

Vu tộc năm xưa tuy vô cùng mạnh mẽ, là một trong những bá chủ của thiên địa.

Nhân tộc hiện nay so với Vu tộc đỉnh phong về thực lực tổng thể, kém không chỉ một chút.

Nhưng họ lại vô cùng rõ ràng, Nhân tộc hiện nay mới là cảnh tượng mà nhân vật chính của thiên địa thực sự nên có.

"Thôi vậy, từ bây giờ trở đi không còn Tổ Vu của Vu tộc nữa, ta là Đế Giang của Nhân tộc!" Đế Giang đứng đầu trầm mặc một lát, rất nhanh trên mặt cũng lộ ra một vẻ quyết đoán.

"Cũng đúng, Vu tộc hiện nay tuy không còn được như xưa, nhưng có Hậu Nghệ trấn giữ, cũng đủ để tự vệ rồi, có lẽ đây cũng là một kết quả không tồi!" "Đối với Vu tộc, chúng ta không còn gì hối tiếc nữa, chúng ta của quá khứ đã cống hiến tất cả cho Vu tộc, thân phận của chúng ta hiện nay là Nhân tộc!" "Không sai!" Mấy người còn lại thấy vậy cũng lần lượt gật đầu, hiển nhiên lúc này họ cũng đã thích ứng và chấp nhận thân phận của mình.

"Các vị có thể nghĩ như vậy thật sự là tốt nhất rồi!" Lúc này, trên

hư không, một thanh âm vang lên, ngay sau đó, không gian xung quanh vặn vẹo, sau đó chỉ thấy hai thân ảnh hiện ra, chính là Tần Hạo và Hậu Thổ từ Địa Phủ đến.

Lúc này Tần Hạo sau khi nghe lời của mấy người, trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Sau khi trải qua sinh tử, cộng thêm những năm kinh nghiệm ở Nhân tộc, hiển nhiên cũng đã khiến những Tổ Vu năm xưa này có được không ít sự giác ngộ.

Đối với kết quả này, Tần Hạo hiển nhiên vô cùng hài lòng.

Vốn dĩ Tần Hạo cho rằng cần phải ra mặt cảnh cáo một phen, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên là hắn đã lo xa rồi.

"Hậu Thổ muội tử, Tần Hạo huynh đệ!" Thấy hai người xuất hiện, mấy người cũng sững sờ, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra một vẻ hưng phấn.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ, bái kiến Hậu Thổ nương nương!" Nhưng rất nhanh mọi người cũng hoàn hồn, nhìn nhau một cái, lập tức cũng cung kính nói.

Hiện nay họ không phải là Tổ Vu của Vu tộc, mà là người của Nhân tộc, thân phận địa vị cũng đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

"Huynh trưởng…" Nhìn thấy bộ dạng của mọi người, trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một vẻ phức tạp.

"Hậu Thổ nương nương không cần như vậy, lễ không thể phế, hơn nữa, có được ngày hôm nay chúng ta đã tâm mãn ý túc rồi!" Đế Giang mở miệng nói, đối với điều này trong lòng hiển nhiên cũng đã sớm chuẩn bị rồi.

"Bất kể các huynh biến thành thân phận gì, trong lòng ta, các huynh

vĩnh viễn là huynh trưởng của ta!" Hậu Thổ lắc đầu nói.

"Được rồi, các vị cũng không cần như vậy, thân phận của các vị đã xảy ra thay đổi, nhưng theo ta thấy, mối quan hệ của chúng ta không cần vì thân phận thay đổi mà thay đổi!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

"Bệ hạ và nương nương có thể có tấm lòng này chúng ta đã tâm mãn ý túc rồi!

Nhưng hiện nay chúng ta đã trở thành Nhân tộc, có một số quy củ cũng phải tuân thủ, không có quy củ không thành vuông tròn." Đế Giang mở miệng nói.

"Ai!" Nghe lời của Đế Giang, Hậu Thổ cũng thở dài một tiếng.

Thực ra đối với kết quả này nàng cũng đã đoán trước được.

Trong lòng có chút thất lạc, nhưng cũng rất nhanh liền hiểu ra.

Ít nhất theo nàng thấy, Đế Giang và những người khác còn sống, đối với nàng thế là đủ rồi.

"Hiện nay các vị đều đã dung hợp đạo quả của kiếp trước, không biết tiếp theo có dự định gì?

Chuẩn bị theo ta lên Thiên Đình, hay ở lại Nhân tộc trấn thủ Nhân tộc?" Tần Hạo ánh mắt cũng rơi vào trên người mấy người đối diện.

Chương 322

Mười một người trước mắt tuy đã mất đi huyết mạch của Tổ Vu, nhưng sau khi dung hợp đạo quả, thực lực cũng đều có một sự tăng vọt lớn, toàn bộ đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Mười một tôn cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào, nhìn khắp cả Hồng Hoang, tuyệt đối là một cỗ lực lượng vô cùng đáng sợ.

"Khải bẩm Bệ hạ, chúng ta muốn ở lại trấn thủ Nhân tộc!" Trầm ngâm một lát, Đế Giang và mấy người cũng ngẩng đầu nói, không hề lựa chọn lên Thiên Đình, mà lựa chọn tiếp tục ở lại Nhân tộc.

Đối với Thiên Đình, trong lòng họ hiển nhiên có chút khúc mắc.

Tuy rằng chủ nhân của Thiên Đình hiện nay đã đổi thành Tần Hạo, nhưng Thiên Đình vẫn ở trên đỉnh Bất Chu Sơn ba mươi ba tầng trời, nơi đó từng là địa bàn của kẻ thù không đội trời chung của họ là Yêu tộc, từng có vô số Vu tộc vẫn lạc ở đó, họ theo bản năng có chút kháng cự.

Hơn nữa, trong Thiên Đình hiện nay, có Ngũ Phương Đại Đế, Bát Đại Thiên Vương, Thập Đại Nguyên Soái trấn giữ, về phương diện chiến lực cao tầng không hề thiếu.

Cộng thêm có không ít cung phụng của Thiên Đình tồn tại, họ gia nhập Thiên Đình ý nghĩa cũng không lớn lắm.

Trong Nhân tộc thì khác, những năm nay, Nhân tộc phát triển vô cùng nhanh chóng, trải rộng khắp cả Hồng Hoang.

Tuy có Nhân Tộc Thánh Điện thống ngự, nhưng trong Nhân Tộc Thánh Điện, ngoài Toại Nhân Thị và những người khác ra, các cao thủ

còn lại về cơ bản đều bị Tần Hạo trưng triệu lên Thiên Đình, cho nên so với Thiên Đình, Nhân tộc hiển nhiên cần họ trấn giữ hơn.

"Trấn thủ Nhân tộc sao… Như vậy cũng tốt, có các vị trấn giữ, áp lực của Thiên Đình cũng sẽ giảm đi không ít!" Tần Hạo trầm ngâm một lát, lập tức cũng gật đầu.

Hiện nay Đạo giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo và Tây Phương giáo lần lượt xuất thế, truyền đạo trong Nhân tộc, thậm chí một số đại thần thông giả cũng đều truyền lại đạo thống của mình trong Nhân tộc, thế lực trong Nhân tộc cũng vàng thau lẫn lộn.

Có họ trấn giữ, đối với Nhân tộc, hiển nhiên là một chuyện tốt trời ban.

"Nếu đã như vậy, từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ là Hộ pháp của Nhân Tộc Thánh Điện!

Hy vọng các ngươi có thể trấn thủ Nhân tộc thật tốt!" Rất nhanh Tần Hạo cũng trực tiếp xác lập thân phận cho họ.

"Bệ hạ yên tâm, chúng thần nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Đế Giang và những người khác thấy vậy cũng lần lượt mở miệng nói.

Sau đó Tần Hạo và Hậu Thổ cũng ở lại đây một thời gian, cùng Đế Giang và những người khác ôn lại chuyện cũ, đồng thời cũng sắp xếp chi tiết nhiệm vụ cho họ.

Làm xong mọi việc, Tần Hạo cũng trực tiếp rời đi.

Nhưng lần này Tần Hạo không quay về Thiên Đình, mà trực tiếp quay về thánh địa của Nhân tộc.

Trước đó hắn đã thương lượng một số kế hoạch với Nữ Oa, cần phải sắp xếp thực hiện.

Về phần Hậu Thổ thì tiếp tục trấn giữ Địa Phủ.

Trong nháy mắt, hơn trăm năm thời gian lại trôi qua, trong trăm năm này Nhân tộc lại một lần nữa phát sinh biến hóa to lớn.

Ban đầu, Nhân tộc tuy quy mô khổng lồ, trải rộng khắp Hồng Hoang, nhưng vẫn còn ở giai đoạn văn minh nguyên thủy.

Giờ đây, dưới sự sắp xếp của Tần Hạo, Toại Nhân Thị và các tiên hiền Nhân tộc khác cũng bắt đầu thi hành một loạt các biện pháp.

Bước đầu tiên chính là định nhân luân, chế định ra một loạt cương thường luân lý, lễ nghĩa liêm sỉ, rồi quảng bá trong Nhân tộc.

Phong thái của cả Nhân tộc cũng theo đó mà phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cùng lúc đó, theo sự phát triển của Nhân tộc, số lượng Nhân tộc trong toàn cõi Hồng Hoang cũng tăng lên gấp bội, phương thức săn bắn để kiếm thức ăn rõ ràng cũng dần dần không theo kịp sự phát triển của Nhân tộc nữa.

Mặc dù trước đây Nhân tộc cũng bắt đầu thử thuần dưỡng một số dã thú, nhưng quy mô không lớn lắm, hiệu quả hiển nhiên cũng không đặc biệt rõ rệt.

Hiện nay, Nhân tộc tuy số lượng ngày càng đông, nhưng thể chất phổ biến lại có không ít chênh lệch so với Nhân tộc trước kia.

Dù sao thì Nhân tộc đời đầu là thân thể tiên thiên, gọi là Tiên Thiên Nhân tộc, theo sự sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, huyết mạch tự nhiên cũng ngày càng loãng đi.

Chính vì vậy, trong quá trình săn bắn, thương vong của Nhân tộc cũng ngày càng lớn, ngày càng có nhiều người vì thế mà bỏ mạng.

Cùng lúc đó, các loại thiên tai trong Hồng Hoang cũng không

ngừng xảy ra, Nhân tộc bình thường không có thủ đoạn xu cát tị hung, cho nên ngày càng có nhiều người ngã xuống trong các loại tai họa. ...

Tại một bộ lạc tên Hoa Tư ở phía đông Hồng Hoang, một ngày nọ, con gái của tộc trưởng bộ lạc là Hoa Tư Thị đi đến Lôi Trạch, gặp một dấu chân khổng lồ.

Sau khi trở về, Hoa Tư Thị phát hiện mình đã mang thai.

Lúc này, dưới sự chỉ dẫn của Tần Hạo, Nhân tộc đã chế định cương thường luân lý, hành vi chưa cưới mà có thai của Hoa Tư Thị hiển nhiên cũng gây ra một trận xôn xao, bị không ít người trong bộ lạc chống đối, cuối cùng nàng đành phải một mình dọn ra khỏi bộ lạc.

Nàng vốn tưởng rằng mình chỉ có thể tự sinh tự diệt, nhưng điều khiến người ta có phần kinh ngạc là mỗi ngày đều có các loại linh thú đến đưa thức ăn.

Mười tháng mang thai chớp mắt đã qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày lâm bồn.

Trong khoảnh khắc đứa bé chào đời, giữa hư không, trời giáng dị tượng, tử khí ngút trời không ngừng cuồn cuộn, long phượng cùng cất tiếng hót, tức thì cũng thu hút sự chú ý của không ít đại thần thông giả trong Hồng Hoang.

"Trời giáng dị tượng, tử khí đến từ phương đông, là dấu hiệu của thánh hiền đản sinh!

Nếu có thể thu đứa trẻ này vào dưới trướng Đạo giáo của ta, nhất định có thể khiến Đạo giáo của ta tiến thêm một bậc!" Tại một động thiên phúc địa nào đó trong Hồng Hoang, một bóng người cũng đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía có dị tượng, trong đáy mắt lóe lên một tia sáng rực nóng bỏng, một khắc sau, cầu vồng dưới chân phóng lên trời.

“Đứa trẻ này quả thực là trời ban cho đệ tử Xiển giáo ta!

Nhất định phải thu về cho Xiển giáo ta!” “Tư chất thánh hiền thật tốt, trời phù hộ Tiệt giáo!” “Đứa trẻ này có duyên với Tây phương ta!” Rất nhanh, khắp nơi trong Hồng Hoang, từng bóng người cũng lần lượt bay về phía của Hoa Tư Thị.

Cùng lúc đó, sau khi sinh con, Hoa Tư Thị hiển nhiên cũng chú ý đến dị tượng trên hư không, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Mặc dù kiến thức của nàng có hạn, nhưng dù vậy nàng cũng vô cùng rõ ràng, đứa con của mình tuyệt đối phi phàm, ánh mắt nhìn hài nhi trong lòng cũng lóe lên một tia sáng.

“Ông!” Đúng lúc này, một dải cầu vồng từ hư không bay tới, ngay sau đó, một bóng người mặc đạo bào bay đến, đáp thẳng xuống phía trên Hoa Tư Thị, ánh mắt cũng rơi vào hài nhi trong lòng nàng.

“Thật là một kỳ lân nhi!

Không hổ là người được trời cao ưu ái!” Rất nhanh, trong mắt người kia cũng lóe lên một tia sáng rực nóng.

“Nhân tộc Hoa Tư Thị bái kiến tiên trưởng!

Không biết tiên trưởng hạ cố có chuyện gì?” Nhìn đạo nhân trên không, trên mặt Hoa Tư Thị cũng lộ ra vẻ kính sợ.

Chương 323

“Bần đạo là Trương Bách Nhẫn của Đạo giáo, muốn nhận đứa bé trong tay ngươi làm đồ đệ!” Đạo nhân mở miệng nói.

“Nhận đồ đệ!?” Sau khi nghe lời đối phương, đáy mắt Hoa Tư Thị cũng lóe lên một tia vui mừng.

Nàng vô cùng rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, được tiên trưởng nhận làm đệ tử, ngày sau hiển nhiên cũng sẽ trở thành tồn tại như thần tiên, điều này khiến Hoa Tư Thị vô cùng vui mừng.

“Tiên trưởng muốn mang con của ta đi sao?” Ngay sau đó, dường như nghĩ đến điều gì, lòng Hoa Tư Thị cũng thắt lại, không nhịn được hỏi.

“Tự nhiên, đứa trẻ này vừa mới sinh ra, đương nhiên phải mang về môn phái dạy dỗ, đặt nền móng vững chắc!” Trương Bách Nhẫn trực tiếp nói.

“...” Nghe vậy, đáy mắt Hoa Tư Thị tức thì cũng lóe lên vẻ không nỡ, con vừa mới sinh ra, nàng hiển nhiên không nỡ lòng chia xa.

“Bần đạo là đệ tử của Thái Thượng Thánh Nhân trong Đạo giáo, nếu vào Đạo giáo của ta, thành tựu của con ngươi sẽ không thể lường được!

Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ!” Trương Bách Nhẫn thấy vậy liền nói thẳng.

“Thái Thượng Thánh Nhân!” Nghe thấy danh hiệu này, Hoa Tư Thị tức thì cũng kinh hãi, nàng hiển nhiên chưa từng nghe qua cái tên Trương Bách Nhẫn, dù sao nàng chỉ là một nữ tử Nhân tộc bình thường, nhưng đối với Thái Thượng Thánh Nhân Lão Tử thì nàng rõ

ràng biết, không ngờ lai lịch của người trước mắt lại khủng bố như vậy.

"Suy nghĩ thế nào rồi?" Trương Bách Nhẫn nhàn nhạt nói.

"Ta..." "Khoan đã!" Đúng lúc Hoa Tư Thị chuẩn bị đồng ý, đột nhiên giữa hư không, lại một đạo hà quang lan tỏa, ngay sau đó, ba bóng người cũng trực tiếp từ ba hướng khác nhau bay tới, nhanh chóng đáp xuống trước mặt Hoa Tư Thị.

"Quảng Thành Tử sư đệ, Đa Bảo sư đệ và Dược Sư đạo hữu!" Sau khi thấy ba người này, sắc mặt Trương Bách Nhẫn cũng hơi thay đổi, hiển nhiên không ngờ bọn họ lại đến nhanh như vậy, còn về ý đồ, hắn hiển nhiên vô cùng rõ ràng.

"Bái kiến sư huynh/đạo hữu!" Ba người sau khi thấy Trương Bách Nhẫn, liền mở miệng chào, đồng thời đáy mắt cũng lóe lên vẻ kiêng kỵ.

Hiển nhiên, trong lòng mấy người đối với Trương Bách Nhẫn vô cùng kiêng dè, phải biết Trương Bách Nhẫn là đại thủ đồ của Huyền Môn, trong số các đệ tử đời thứ ba, tu vi là mạnh nhất.

"Bái kiến ba vị tiên trưởng!

Không biết ba vị tiên trưởng đến đây..." Hoa Tư Thị thấy vậy cũng vội vàng mở miệng, đồng thời trên mặt cũng lóe lên vẻ nghi hoặc.

"Chúng ta đến vì đứa bé trong tay ngươi!" Quảng Thành Tử lập tức nói thẳng.

"Mấy vị sư đệ có chút quá đáng rồi nhỉ, làm gì cũng phải có trước có sau chứ!" Trương Bách Nhẫn thấy vậy, sắc mặt có chút không vui nói.

"Sư huynh nói vậy là sai rồi, tuy sư huynh đến trước, nhưng đứa bé vẫn chưa bái nhập môn hạ của sư huynh, vậy thì chúng ta tự nhiên

cũng có cơ hội!" Quảng Thành Tử mở miệng nói.

"Đúng là như vậy!" Đa Bảo cũng gật đầu nói.

"Đứa trẻ này có duyên với Tây phương ta, nên là đệ tử của Tây phương ta!

Mong các vị đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi, bần đạo cảm kích không cùng!" Dược Sư bên cạnh thấy vậy, lập tức cũng vội vàng mở miệng nói, ánh mắt nhìn hài nhi trong lòng Hoa Tư Thị cũng lóe lên một tia nóng rực không hề che giấu.

"Hừ, đứa trẻ này là người phương Đông, có quan hệ gì với phương Tây!" Quảng Thành Tử thấy vậy, lập tức cũng không khách khí nói.

"Quảng Thành Tử đạo hữu nói vậy là sai rồi, hiện nay Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang, toàn bộ Hồng Hoang đều là địa bàn của Nhân tộc, nào có phân biệt phương Đông và phương Tây!" Dược Sư thấy vậy lập tức cũng không tức giận mà cười nói.

Nhất thời, bốn người ở hiện trường trực tiếp đối đầu trên không, trong lúc nhất thời không ai làm gì được ai, dù sao thân phận của bốn người cơ bản đều giống nhau, toàn bộ đều là đại đệ tử của Thánh nhân.

"Nếu đã như vậy, không cần nói nhiều nữa, làm một trận là được!

Ai thắng thì đứa bé bái người đó làm thầy!" Trương Bách Nhẫn lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Về phần Hoa Tư Thị ở phía dưới hiển nhiên bị phớt lờ hoàn toàn, trước đó chỉ có một mình Trương Bách Nhẫn, hắn còn hỏi ý kiến của Hoa Tư Thị, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên không còn cần thiết nữa.

Hoa Tư Thị ở phía dưới sau khi thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra

vẻ phức tạp, trong khoảnh khắc này, nàng phát hiện mình dường như đã trở thành người ngoài cuộc, con của nàng hoàn toàn không có chút quyền lựa chọn nào.

Đáy mắt nàng cũng lóe lên vẻ đau buồn ảm đạm.

"Hừ!

Các vị đạo hữu có phải hơi quá đáng rồi không!" Đúng lúc này, giữa hư không, một giọng nói bình thản truyền đến, ngay sau đó, chỉ thấy trên không, một bóng người bước ra, người này mặc một bộ trường bào vải bố màu xám, trên người không có khí tức hoa lệ tôn quý, vẻ ngoài của cả người giống như một người Nhân tộc bình thường.

Nhưng lúc này, mấy người Trương Bách Nhẫn sau khi thấy người đến, sắc mặt đều đột nhiên biến đổi, vẻ kiêng kỵ trong mắt không thể che giấu được, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người này.

"Huyền Đô Thánh Hiền?

Nhân tộc Hoa Tư, bái kiến Huyền Đô Thánh Hiền!" Hoa Tư Thị ở phía dưới sau khi thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc, ánh mắt dán chặt vào bóng người trên không.

Người này không ai khác, chính là Huyền Đô.

Danh vọng của Huyền Đô trong Nhân tộc chỉ đứng sau Nữ Oa và Tần Hạo, ngang hàng với ba người Toại Nhân Thị, được Nhân tộc tôn xưng là Thánh Hiền [Thánh Hiền không phải Thánh Nhân!].

Phải biết rằng tượng thần của Huyền Đô có ở trong thánh miếu của hầu hết các bộ lạc Nhân tộc, cho nên Hoa Tư Thị liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của Huyền Đô, trong mắt cũng tràn đầy vẻ sùng kính vô cùng.

"Không cần đa lễ, đứng lên đi!" Huyền Đô thấy vậy, đưa tay vung

lên, trực tiếp đỡ Hoa Tư Thị dậy.

"Vừa mới sinh xong, thân thể có chút suy yếu, đây là một ít đan dược điều dưỡng thân thể ta luyện chế, cho ngươi đó, hãy điều dưỡng thân thể cho tốt!" Huyền Đô nhìn Hoa Tư Thị một cái rồi đưa tay lật lại, một cái bình ngọc cũng trực tiếp đưa cho nàng.

Bởi vì Hoa Tư Thị chỉ là một người Nhân tộc bình thường, cho nên Huyền Đô chỉ lấy ra một ít đan dược sơ cấp nhất mà thôi, nhưng dù vậy, đối với Hoa Tư Thị, đó tuyệt đối là tiên đan khó có được.

"Đa tạ Thánh Hiền ban đan!" Sau khi thấy cảnh này, vẻ kích động trên mặt Hoa Tư Thị cũng càng thêm nồng đậm.

"Không biết Huyền Đô Thánh Hiền ngài..." Hoa Tư Thị tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

"Tự nhiên cũng là vì đứa con của ngươi!" Huyền Đô nói.

"Thánh Hiền cũng muốn thu con ta làm đồ đệ sao?" Hoa Tư Thị không nhịn được hỏi, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi.

Mặc dù, thân phận của Huyền Đô xem ra có lẽ không bằng những đệ tử của Thánh nhân kia, nhưng trong lòng Hoa Tư Thị, địa vị của Huyền Đô hiển nhiên vượt xa những đệ tử Thánh nhân đó có thể so sánh, Thánh Hiền của Nhân tộc, mỗi một vị đều có địa vị và uy vọng chí cao vô thượng trong Nhân tộc.

"Không phải như vậy, trong lòng ngươi là đại hiền giả của Nhân tộc ta, ta không có tư cách thu làm đồ đệ, ta chỉ muốn đưa nó đến Thánh địa của Nhân tộc ta tu luyện!" Huyền Đô mở miệng nói.

"A..." Sau khi nghe lời của Huyền Đô, trên mặt Hoa Tư Thị tức thì cũng lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc vô cùng.

"Nhưng ngươi là mẹ nó, ngươi có cơ hội lựa chọn, nếu ngươi muốn để nó bái nhập môn hạ của người khác, ta cũng sẽ không ngăn

cản!

Chương 324

Tất cả đều do ngươi làm chủ!" Huyền Đô mở miệng nói.

"Đa tạ Thánh Hiền, ta nguyện để con ta đi theo bên cạnh Thánh Hiền!" Không chút do dự, Hoa Tư Thị trực tiếp đưa ra lựa chọn.

"Như vậy thì không còn gì tốt hơn!" Sau khi nghe lựa chọn của Hoa Tư Thị, trên mặt Huyền Đô cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Khốn kiếp!" "Càn rỡ!" "Làm gì có chuyện đó!" Bốn người thấy vậy, trên mặt tức thì cũng lộ ra vẻ vô cùng khó coi, đối với kết quả này hiển nhiên có chút khó chấp nhận.

"Huyền Đô, ngươi có phải hơi không coi chúng ta ra gì rồi không!" Quảng Thành Tử lập tức cũng nhìn Huyền Đô với ánh mắt có chút không thiện cảm, mở miệng nói.

"Thế nào, có ý kiến?" Huyền Đô thấy vậy, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt cũng lướt qua mấy người một vòng, nhàn nhạt nói.

"Huyền Đô, đứa trẻ này là do tứ giáo chúng ta nhìn trúng trước, ngươi xen vào như vậy e là có chút không ổn?" Trương Bách Nhẫn cũng lạnh lùng nói.

"Nhìn trúng?

Nhìn trúng thì đã sao?

Đây là người của Nhân tộc ta, các ngươi xem người của Nhân tộc ta là cái gì?

Nhìn trúng là được sao?

Cũng có phần quá coi trọng bản thân rồi!" Huyền Đô không khách khí mở miệng nói, ngữ khí cũng trở nên có chút lạnh lẽo.

Mấy năm nay, vì mấy đại giáo phái đều truyền đạo trong Nhân tộc, cho nên cũng chiêu mộ không ít đệ tử Nhân tộc.

Mấy năm nay, theo sự lớn mạnh của mấy giáo phái, hành động của bọn họ cũng ngày càng phóng túng, không ít người Nhân tộc có thiên phú tu luyện không tồi đều bị dùng các loại thủ đoạn lôi vào môn phái, hành vi này cũng có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Là một trong những trưởng lão của Thánh Điện, Huyền Đô đối với hành vi này hiển nhiên vô cùng bất mãn.

"Huyền Đô, ngươi..." Sau khi nghe những lời không khách khí của Huyền Đô, sắc mặt của mấy người tức thì cũng trở nên càng thêm khó coi.

Bọn họ đều là đệ tử của Thánh nhân, thân phận vô cùng tôn quý, lúc này bị Huyền Đô mắng nhiếc như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

"Huyền Đô, nếu ngươi muốn mang nó đi, thì phải xem bản lĩnh của ngươi!" Đa Bảo lập tức cũng trực tiếp nói, ngay sau đó một luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người hắn tỏa ra.

Mấy người còn lại thấy vậy, lập tức cũng không chút do dự, trực tiếp đứng cùng một chỗ, sắc mặt có chút không thiện cảm nhìn Huyền Đô.

Trong khoảnh khắc này, bọn họ hiển nhiên hiếm có khi đạt được một chiến tuyến thống nhất.

"Nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, vậy thì làm một trận là được, để ta xem thực lực của cái gọi là đệ tử Thánh nhân rốt cuộc như thế nào!" Huyền Đô nhàn nhạt nói.

Nói xong, thân thể Huyền Đô cũng trực tiếp bay lên không, đến giữa hư không, ánh mắt cũng rơi vào trên người bốn người.

“Cùng lên đi!” Nhìn bốn người một cái, Huyền Đô lại một lần nữa nói.

“Cuồng vọng!” “Khốn kiếp!” “Không biết điều!” Sau khi nghe lời của Huyền Đô, sắc mặt của mấy người tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết rằng bọn họ đều là môn hạ của Thánh nhân, bất luận thiên phú hay thực lực đều là tồn tại đỉnh tiêm, trừ những đại thần thông giả ẩn thế không ra ngoài, cơ bản không có ai là đối thủ của bọn họ, tuy danh tiếng của Huyền Đô không nhỏ, nhưng bọn họ đều không đặt Huyền Đô vào mắt.

“Thật cuồng vọng, nếu đã như vậy, hôm nay bần đạo sẽ cho ngươi một bài học!

Người của Xiển giáo ta không thể bị khinh thường!” Quảng Thành Tử lạnh lùng nói, một khắc sau, trực tiếp tiến lên một bước, trong tay trực tiếp xuất hiện một phương tiểu ấn, sau đó trực tiếp ném về phía Huyền Đô.

Trong nguyên tác, trong tay Quảng Thành Tử có Hậu Thiên Chí Bảo Phiên Thiên Ấn được luyện chế từ nửa ngọn Bất Chu Sơn, uy năng vô cùng khủng bố, nhưng hiện tại vì sự xuất hiện của Tần Hạo, thiên trụ Bất Chu Sơn không hề sụp đổ, cho nên tiểu ấn này tự nhiên cũng không thể là Phiên Thiên Ấn, nhưng khí tức cũng không hề yếu, rõ ràng là một bảo vật cấp Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiểu ấn đón gió mà lớn, trực tiếp bao phủ lấy Huyền Đô.

“Hừ!” Thấy cảnh này, Huyền Đô hừ lạnh một tiếng, đưa tay lật lại, một cây thước màu trắng xuất hiện trong tay, một luồng khí tức khủng bố cũng từ trên cây thước tỏa ra, hung hăng quất về phía cự ấn trên không.

“Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!” Sau khi thấy linh bảo trong tay Huyền Đô, mấy người cũng kinh hãi, hiển nhiên cũng nhận ra, cây thước màu trắng kia rõ ràng là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong mắt bọn họ cũng lóe lên một tia sáng rực nóng, bảo vật trong tay bọn họ tuy không tồi, nhưng đó đều là do Thánh nhân ban cho, trong tay cũng chỉ có một kiện mà thôi, hiện tại lại thấy một kiện trong tay Huyền Đô, tự nhiên vô cùng kinh ngạc.

“Phanh!” Một khắc sau, chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, hai kiện linh bảo trực tiếp va chạm vào nhau trên không, ngay sau đó, một khắc sau, sắc mặt Quảng Thành Tử đối diện đột nhiên đại biến.

Dưới ánh mắt kinh hãi của hắn, cự ấn trên không trực tiếp bị quất bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, một luồng cự lực cuồn cuộn ập đến, cả người hắn cũng không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

“Phụt!” Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bị thương không nhẹ.

Chỉ một chiêu, Quảng Thành Tử đã bị trọng thương.

“Khụ khụ, sao có thể!

Không phải Đại La Kim Tiên!?

Ngươi... là Chuẩn Thánh!?” Lúc này, trong hai mắt Quảng Thành Tử tràn đầy vẻ kinh nộ, đáy mắt cũng tràn đầy vẻ khó tin nồng đậm, như thể gặp ma mà nhìn Huyền Đô, bởi vì trong khoảnh khắc giao phong vừa rồi, hắn phát hiện, người trước mắt không phải là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, thực lực căn bản là tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

“Cái gì!?” Trương Bách Nhẫn và những người khác bên cạnh sau khi thấy cảnh này, trên mặt cũng đều tràn đầy vẻ kinh ngạc nồng đậm,

kết quả này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Phải biết rằng là đệ tử của Thánh nhân, bọn họ có chút hiểu biết về thực lực của nhau, bốn người đều là đại đệ tử của tứ giáo, thực lực có thể nói cơ bản là ngang nhau, dù có mạnh hơn cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Hiện tại Quảng Thành Tử một chiêu đã chịu thiệt lớn như vậy, nếu đổi lại là bọn họ, hiển nhiên cũng không khá hơn là bao, e rằng cũng chỉ có nước bị nghiền ép.

"Ai nói với các ngươi ta là Đại La Kim Tiên!" Huyền Đô nhàn nhạt nói, ngay sau đó một luồng khí tức cuồn cuộn cũng trong nháy mắt từ trên người hắn tỏa ra, rõ ràng đã vượt qua cấp Đại La Kim Tiên, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ban đầu, tu vi của Huyền Đô đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, mấy năm nay, sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, Nhân tộc có thể nói là đã có sự phát triển bùng nổ.

Nhân tộc càng mạnh mẽ, khí vận tự nhiên cũng càng khủng bố, là một trong những cao tầng của Nhân tộc, lợi ích mà Huyền Đô nhận được tự nhiên cũng càng nhiều, tu vi tự nhiên cũng nước chảy thành sông, trực tiếp từ đỉnh phong Đại La Kim Tiên đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Cùng ra tay!" Trương Bách Nhẫn nhìn Đa Bảo và Dược Sư bên cạnh một cái, nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Nếu cứ thế rời đi, bọn họ hiển nhiên không cam tâm.

Chương 325

Nếu vậy, thì hiển nhiên chỉ có thể liên thủ.

Ban đầu hắn tưởng Huyền Đô là Đại La Kim Tiên, cho nên khinh thường liên thủ, nhưng hiện tại, sau khi biết tu vi thật sự của đối phương, hiển nhiên cũng không còn cố kỵ nữa, trực tiếp lựa chọn liên thủ.

"Ra tay!" Mấy người nhìn nhau một cái, một khắc sau, cũng không còn do dự nữa, lần lượt tế ra linh bảo trong tay, sau đó trực tiếp bao phủ lấy Huyền Đô.

Là đại sư huynh của các giáo, pháp bảo trong tay bọn họ đều là do Thánh nhân ban cho, trừ trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Dược Sư ra, mấy người còn lại toàn bộ đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trang bị như vậy ngay cả những Chuẩn Thánh lão làng trong Hồng Hoang cũng chưa chắc có được.

"Hừ!" Huyền Đô thấy vậy, lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt không hề thay đổi, pháp lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, một luồng khí tức cuồn cuộn khủng bố cũng từ trên người hắn tỏa ra.

Huyền Đô tu luyện chính là công pháp vô thượng của Thánh Điện - Hỗn Nguyên Đạo Kinh.

Hỗn Nguyên Đạo Kinh là công pháp Tần Hạo nhận được từ hệ thống, trước đó chỉ có thể tu luyện đến cấp Đại La Kim Tiên, hiện tại công pháp đã sớm được Tần Hạo bổ sung hoàn chỉnh, mức độ huyền diệu so với công pháp của mấy vị Thánh nhân tu luyện cũng không hề thua kém, so với công pháp của ba giáo đệ tử tu luyện hiển nhiên huyền diệu hơn không ít.

Cùng lúc đó, chỉ thấy giữa mi tâm của Huyền Đô lóe lên một tia

sáng, sau đó một đóa tử liên chín phẩm xuất hiện dưới chân, trực tiếp bao phủ toàn thân hắn.

Cây thước trong tay cũng hóa thành từng con du long khủng bố, điên cuồng quất về phía mấy người.

"Lại một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Sau khi thấy cửu phẩm tử liên dưới chân Huyền Đô, mấy người tức thì có cảm giác muốn hộc máu.

Trong mấy người bọn họ, trừ Đa Bảo có một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, mấy người còn lại đều là trung phẩm, thậm chí Dược Sư chỉ có một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tu vi bị áp chế, công pháp bị nghiền ép, hiện tại pháp bảo cũng bị vượt qua, kết quả cuối cùng có thể biết được.

Chỉ một lát sau, bốn người đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Đối mặt với công kích của Huyền Đô, mấy người cũng liên tiếp bại lui, biểu tình trên mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hiển nhiên bọn họ nằm mơ cũng không ngờ cuối cùng lại có kết quả như vậy, đường đường là đại sư huynh của tứ giáo liên thủ, lại bị một người của Nhân tộc nghiền ép, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi thật sự mất sạch.

"Đệ tử Thánh nhân cũng chỉ đến thế mà thôi!" Nhìn bốn người vô cùng chật vật, trên mặt Huyền Đô cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

"Nên kết thúc rồi!" Một khắc sau, khí tức trên người Huyền Đô lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt, sau đó một luồng khí tức vô cùng sắc bén cũng từ trên người hắn bộc phát ra, cây thước trong tay cũng tỏa sáng rực rỡ, hung hăng quất về phía bốn người.

"Không hay!" Bốn người thấy vậy, sắc mặt cũng đột nhiên đại biến.

Nếu một đòn này thật sự rơi vào trên người bọn họ, e rằng không chết cũng bị trọng thương.

Lập tức bọn họ cũng không dám có chút do dự nào, điên cuồng thúc giục linh bảo phòng ngự trên người, muốn cứng rắn chống đỡ một đòn này.

"Châu chấu đá xe!" Huyền Đô cười lạnh một tiếng, đáy mắt cũng lóe lên một tia trào phúng.

Theo hắn thấy, động tác của mấy người này căn bản là vô ích.

"Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe từng tiếng trầm đục vang lên, sau đó thân thể bốn người như một viên đạn pháo, trực tiếp bị quất bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi lại một lần nữa cuồng phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Khụ khụ khụ..." Lúc này, sắc mặt bốn người trở nên vô cùng khó coi, đường đường là đại đệ tử của Thánh nhân, lại bị nghiền ép như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

"Cưỡng đoạt đệ tử Nhân tộc, nếu đã như vậy, hôm nay liền trấn áp các ngươi ngàn năm, để làm gương cho kẻ khác!" Huyền Đô lạnh lùng nói, sau đó chỉ thấy trong tay Huyền Đô cũng xuất hiện một tôn bảo tháp, sau đó trực tiếp bao phủ lên đỉnh đầu mấy người, hiển nhiên muốn trấn áp bọn họ.

"Khốn nạn, ngươi dám!" Sau khi thấy động tác của Huyền Đô, sắc mặt mấy người cũng lại một lần nữa đại biến.

Hiển nhiên không ngờ Huyền Đô lại muốn trấn áp bọn họ, phải biết rằng bọn họ đại diện cho tứ giáo, nếu bị trấn áp, danh vọng của tứ giáo sẽ bị tổn hại không nhỏ.

"Đạo hữu thủ hạ lưu tình!" Ngay khi bảo tháp khủng bố sắp rơi xuống người bọn họ, một giọng nói từ hư không cũng vang lên.

Ngay sau đó, một chiếc quan tài đen cũng xuất hiện, trực tiếp chặn dưới bảo tháp.

Một luồng khí tức âm lãnh khủng bố trong nháy mắt bộc phát, trực tiếp đối đầu với bảo tháp trên không.

"Nhiên Đăng lão sư!" Thấy cảnh này, Quảng Thành Tử ở phía dưới đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, hiển nhiên nhận ra thân phận của người đến, không ai khác, chính là phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Nhiên Đăng?" Huyền Đô sau khi thấy bóng người xuất hiện trên không, cũng nhíu mày, đáy mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

Nhiên Đăng là cường giả lão làng trong Hồng Hoang, tuy thực lực không thể so với những Chuẩn Thánh đỉnh tiêm như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, nhưng thực lực cũng không thể xem thường.

"Đạo hữu cho bần đạo một chút mặt mũi, chuyện này cứ vậy bỏ qua, thế nào?" Giọng nói của Nhiên Đăng cũng vang lên, đáy mắt cũng lóe lên một tia ngạo mạn.

"Cho ngươi mặt mũi?

E là phải khiến đạo hữu thất vọng rồi.

Bất kể là ai, dám có ý đồ với Nhân tộc của ta, đều phải trả giá, mặt mũi của ai cũng không có tác dụng!" Huyền Đô nhàn nhạt nói.

"Đạo hữu muốn đối đầu với Xiển giáo của ta sao?" Sau khi nghe lời của Huyền Đô, sắc mặt Nhiên Đăng cũng trở nên càng thêm âm trầm, lạnh lùng nói.

"Đối đầu với Xiển giáo?

Đạo hữu đang uy hiếp ta sao?

Hay là Xiển giáo muốn đối đầu với Nhân tộc của ta?" Sau khi nghe

lời của Nhiên Đăng, khóe miệng Huyền Đô cũng lộ ra một nụ cười khinh thường, cười lạnh một tiếng nói.

"..." Quả nhiên, sau khi nghe lời của Huyền Đô, sắc mặt Nhiên Đăng cũng lại một lần nữa thay đổi.

Đùa sao, đừng nói là phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám nói như vậy.

Nhất thời, sắc mặt hắn cũng trở nên càng thêm khó coi.

"Nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, để bần đạo lĩnh giáo thủ đoạn của các hạ!" Nhiên Đăng lạnh lùng nói.

"Ta cũng muốn lĩnh giáo thực lực của phó giáo chủ Xiển giáo!" Huyền Đô thấy vậy, trên mặt cũng không hề có chút sợ hãi, một luồng chiến ý khủng bố cũng từ trên người hắn dâng lên.

"Hừ!" Một khắc sau, chỉ thấy Nhiên Đăng cũng trực tiếp tế ra một cây thước, ném về phía Huyền Đô, rõ ràng chính là linh bảo bạn sinh Lượng Thiên Xích.

"Lượng Thiên Xích sao?" Ánh mắt Huyền Đô cũng rơi vào Lượng Thiên Xích trong tay đối phương, ngay sau đó cây thước trong tay hắn cũng tỏa sáng rực rỡ, trực tiếp nghênh đón.

Mặc dù danh tiếng của linh bảo trong tay hắn không khủng bố bằng Lượng Thiên Xích, nhưng phẩm cấp cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng không hề kém Lượng Thiên Xích.

Chương 326

Nhất thời, hai người trực tiếp chiến đấu trên không.

Nhiên Đăng tuy là cường giả lão làng, nhưng là cao tầng của Nhân tộc, Huyền Đô cũng không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn mơ hồ chiếm thế thượng phong.

Cảnh này cũng khiến bốn người Trương Bách Nhẫn ở phía dưới trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, trong khoảnh khắc này bọn họ hiển nhiên cũng nhận ra, lúc trước khi Huyền Đô giao thủ với bọn họ hiển nhiên căn bản không dùng toàn lực.

"Chết tiệt, khốn kiếp!" Trên không, sắc mặt Nhiên Đăng cũng trở nên càng thêm khó coi, hắn phát hiện theo thời gian chiến đấu, mình đã bị áp chế, sắc mặt cũng càng thêm âm trầm, điên cuồng thúc giục Lượng Thiên Xích trong tay, hung hăng bao phủ lấy Huyền Đô.

Cùng lúc đó, chỉ thấy Nhiên Đăng đưa tay lật lại, một ngọn đèn nhỏ màu đen cũng hiện ra.

Ngay sau đó, ngọn đèn nhỏ màu đen tỏa sáng rực rỡ, ngọn lửa đen ngút trời cũng trong nháy mắt gào thét ra, một luồng hỏa diễm tràn ngập khí tức âm lãnh và tử vong vô tận cũng trực tiếp bao phủ lấy Huyền Đô, rõ ràng chính là một trong Tứ Đại Linh Đăng Tiên Thiên - Linh Cữu Đăng.

Phải nói rằng, tuy thực lực của Nhiên Đăng trong số các đại thần thông giả lão làng không mạnh, nhưng so với những đại thần thông giả khác, vận may lại vô cùng tốt, có đủ hai kiện linh bảo bạn sinh cấp Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Linh Cữu Đăng?" Cảm nhận được hỏa diễm màu đen vô tận trên không, đáy mắt Huyền Đô cũng lóe lên một tia ngưng trọng.

“Bất Diệt Tân Hỏa!

Hiện!” Ngay sau đó, Huyền Đô cũng không chút do dự, đưa tay vẫy một cái, chỉ thấy trong thánh miếu của Nhân tộc, một luồng sáng bay tới, trong nháy mắt rơi vào tay Huyền Đô, rõ ràng là một ngọn lửa màu đỏ rực.

Nhiệt độ của ngọn lửa xem ra không cao, ít nhất so với những chân hỏa đỉnh tiêm như Thái Dương Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa thì kém không ít, nhưng trong ngọn lửa lại tràn ngập một luồng khí tức sinh sôi không ngừng mạnh mẽ.

Ngọn lửa này không phải thứ gì khác, chính là ngọn lửa truyền thừa của Nhân tộc - Bất Diệt Tân Hỏa, là một trong những chí bảo truyền thừa của Nhân tộc, vẫn luôn được thờ phụng trong thánh miếu.

Chỉ thấy Huyền Đô đưa tay kết ấn, ngọn lửa trong tay cũng phóng lên trời, trực tiếp nghênh đón Linh Cữu Đăng trên không.

Một đen một đỏ, hai ngọn lửa cũng đối đầu trên không.

Mặc dù uy thế của Linh Cữu Đăng xem ra khủng bố hơn, nhưng Bất Diệt Tân Hỏa lại tràn ngập khí tức sinh sôi nồng đậm, nhất thời cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

“Hừ!” Đúng lúc hai người đang giằng co, giữa hư không, ba tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, ba bóng người cũng trực tiếp hiện ra, từng luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người bọn họ tỏa ra, trực tiếp bao phủ lấy Nhiên Đăng.

“Phụt...” Cảm nhận được ba luồng khí tức khủng bố, cả người Nhiên Đăng cũng đột nhiên chấn động, ngay sau đó, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, sau đó trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Truy Y Thị!?” Sau khi thấy ba người trên không, sắc mặt Nhiên Đăng cũng trở nên càng thêm khó

coi.

Cùng lúc đó, sâu trong đáy mắt hắn cũng lóe lên một tia kiêng kỵ nồng đậm, bởi vì hắn phát hiện, ba người trước mắt cũng đều đã vượt qua đỉnh phong Đại La Kim Tiên, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, khí tức trên người không hề kém Huyền Đô trước đó.

"Chết tiệt, sao có thể!?

Trong Nhân tộc lại có nhiều cao thủ như vậy!" Nhiên Đăng hiển nhiên có chút khó chấp nhận hiện thực này.

Phải biết rằng từ khi hóa hình đến nay, hắn đã tu luyện hàng ức vạn năm mới có được tu vi như hiện tại, nhưng Nhân tộc mới sinh ra được hơn một vạn năm, lại có nhiều cao thủ như vậy, hiển nhiên khiến hắn có chút khó chấp nhận.

"Nhiên Đăng, ngươi đang khi dễ Nhân tộc ta không người sao!?" Toại Nhân Thị lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Mấy năm nay, hành vi của tứ giáo hiển nhiên khiến các cao thủ của Thánh Điện Nhân tộc đều vô cùng bất mãn, chỉ là từ trước đến nay đều không có cách nào.

Hiện tại nhân sự kiện này, mấy người Toại Nhân Thị hiển nhiên cũng cuối cùng đã bùng nổ, bọn họ đã sớm nhịn lâu rồi.

Cảm nhận được khí tức trên người mấy người, Nhiên Đăng hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, căn bản không có chút cơ hội thắng nào, nhanh chóng trong lòng cũng đã có quyết định.

Một khắc sau, chỉ thấy thân hình Nhiên Đăng loáng một cái, trực tiếp đến bên cạnh Quảng Thành Tử, sau đó nắm lấy hắn, tốc độ tăng lên đến cực hạn, trực tiếp bay về phía xa, hiển nhiên chuẩn bị bỏ chạy.

Về phần mấy người Trương Bách Nhẫn, Nhiên Đăng hiển nhiên

căn bản lười quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Phải biết rằng tứ giáo truyền đạo trong Nhân tộc, tuy bề ngoài không có mâu thuẫn, nhưng ngầm đều đang cạnh tranh.

Nếu mấy người Toại Nhân Thị giết hoặc trấn áp mấy người Trương Bách Nhẫn, Nhiên Đăng chỉ có vui mừng.

"Hừ!

Đi?

Coi như ta không tồn tại sao?" Sau khi thấy động tác của Nhiên Đăng, ba người Toại Nhân Thị cũng hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù tốc độ của Nhiên Đăng không yếu, nhưng tốc độ của mấy người Toại Nhân Thị cũng không chậm, gần như trong nháy mắt, ba người đã trực tiếp chặn trước mặt Nhiên Đăng.

"Chết tiệt, đừng có khinh người quá đáng!" Nhiên Đăng thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi.

"Để người lại, nếu không, ngươi cũng đừng đi!" Hữu Sào Thị cũng lạnh lùng nói, sắc mặt không thiện cảm nhìn Nhiên Đăng, đáy mắt cũng lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

"..." Lúc này, Nhiên Đăng gần như muốn tức điên lên, nhưng đối mặt với thực lực khủng bố của mấy người, hiển nhiên căn bản không có chút sức chống cự nào.

"Được, được, các ngươi cứ đợi đấy, chuyện này, Xiển giáo ta nhớ kỹ!" Mặc dù Nhiên Đăng trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn vô cùng rõ ràng, với thực lực của mình căn bản không phải đối thủ.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, sau đó trực tiếp ném Quảng Thành Tử xuống, hung hăng nhìn mấy người Toại Nhân Thị

một cái, quay người rời đi.

Huyền Đô trên không thấy vậy, lập tức không còn do dự nữa, bảo tháp trong tay lại một lần nữa tế ra, trực tiếp trấn áp bốn người Trương Bách Nhẫn xuống.

"Bái kiến ba vị Thánh Hiền!" Hoa Tư Thị sau khi thấy ba bóng người trên không, biểu tình trên mặt cũng càng thêm kích động.

"Không cần đa lễ, ngươi là công thần của Nhân tộc ta!" Toại Nhân Thị cười nói.

"Thánh Hiền muốn mang con ta đi sao?" Sau đó Hoa Tư Thị cũng mở miệng nói, đáy mắt cũng lóe lên vẻ không nỡ.

"Không sai, nhưng ngươi có thể yên tâm, chúng ta sẽ không để mẹ con các ngươi chia lìa, cùng chúng ta đến Thánh địa là được, cũng tiện chăm sóc!" Truy Y Thị bên cạnh mở miệng nói.

"Cái gì!?

Thánh Hiền nói thật sao!?

Thật tốt quá, đa tạ Thánh Hiền!" Sau khi nghe tin này, trên mặt Hoa Tư Thị cũng lộ ra vẻ kích động, có thể không phải chia xa với con, đối với nàng hiển nhiên là một niềm vui bất ngờ to lớn.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cùng chúng ta rời đi đi!" Sau đó, mấy người Toại Nhân Thị cũng trực tiếp mang theo Hoa Tư Thị và đứa bé trong lòng nàng đi về phía Thánh địa của Nhân tộc. ...

Chương 327

Gần Khương Thủy ở Hồng Hoang, nơi đây có một bộ lạc họ Khương khổng lồ.

Trong đại sảnh trung tâm của bộ lạc, lúc này mấy người đang tụ tập ở đây, không khí có vẻ có chút nặng nề.

"Tình hình thế nào?

Đã thống kê thương vong chưa?" Người ngồi trên cao nhất, một nam tử trông có vẻ hơi trẻ, dung mạo cương nghị, mở miệng nói.

"Thưa thủ lĩnh, đã thống kê xong.

Lần này đội săn bắn gặp phải một bầy sói khủng bố, thương vong vô cùng thảm trọng, mất hơn trăm người, những người còn lại cơ bản đều mang thương tích không nhẹ, trong thời gian ngắn e là không thể đi săn được nữa!" Một lão giả ở phía dưới sắc mặt có chút lo lắng nói.

"Thực phẩm trong bộ lạc có thể cầm cự được bao lâu?" Nam tử mở miệng hỏi.

"Nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được ba tháng!

Sau ba tháng nếu vẫn không có nguồn thực phẩm mới, e rằng..." Một lão giả khác trong sắc mặt cũng tràn đầy lo lắng.

"Các vị có biện pháp gì tốt không?" Nam tử mở miệng hỏi.

"Kế hoạch bây giờ chỉ có thể dốc toàn lực chế tạo công cụ săn bắn, đặt bẫy, như vậy, nếu may mắn có lẽ có thể kéo dài thêm một chút thời gian!" Một trong số họ mở miệng nói.

"Có thể kết nhiều lưới hơn, xuống Khương Thủy, tăng cường lực

lượng bắt cá!" Một người khác cũng mở miệng nói.

"Cách đây không lâu, không xa bộ lạc có tộc nhân phát hiện một khu rừng quả, trong đó có không ít quả có thể ăn được, có lẽ cũng có thể phái người đi hái quả để lấp đầy bụng đói!" Lại có một người mở miệng nói.

"Nhưng trong số những quả đó có một số có độc, trước đây đã có người vì thế mà trúng độc!

Thực sự quá nguy hiểm!

Trước đây có không ít người phát hiện một số loại ngũ cốc, nhưng tốt xấu lẫn lộn, nếu có thể nhận biết được, có lẽ có thể giúp chúng ta vượt qua khó khăn này!" Lại một lão giả mở miệng nói, trong ngữ khí cũng tràn đầy tiếc nuối.

"Quả dại và ngũ cốc sao..." Sau khi nghe điều này, nam tử ngồi trên cao đột nhiên mắt sáng lên.

Trong khoảnh khắc này, dường như một cánh cửa hoàn toàn mới đã mở ra trước mắt hắn, nhanh chóng trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ quyết đoán, như thể đã đưa ra quyết định.

"Các vị tộc lão, chuyện tiếp theo của bộ lạc giao cho các vị, còn chuyện quả dại và ngũ cốc cứ để cho ta!" Nam tử trên mặt cũng lộ ra vẻ kiên định, mở miệng nói.

"Cái gì, thủ lĩnh, ngài muốn..." Sau khi thấy bộ dạng của nam tử, mấy lão giả cũng ngẩn ra.

"Chẳng lẽ thủ lĩnh muốn...

Thủ lĩnh không được, ngài là thủ lĩnh của bộ lạc chúng ta, là trụ cột của chúng ta, không thể xảy ra chuyện được.

Chuyện như vậy cứ để lão hủ làm, dù sao lão hủ cái thân già này

cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa!" Ngay sau đó, dường như ý thức được điều gì, một trong những lão giả vội vàng mở miệng nói.

"Đúng vậy, thủ lĩnh, chuyện như vậy để chúng ta!" Mấy người còn lại hiển nhiên cũng không phải là kẻ ngốc, hiển nhiên cũng hiểu được ý đồ của nam tử, vội vàng mở miệng nói.

"Được rồi, các vị tộc lão đừng tranh nữa, yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu.

Đừng quên, ta là tu sĩ, độc bình thường đối với ta không có tác dụng!" Nam tử trên mặt cũng lộ ra vẻ kiên định, mở miệng nói.

"Nhưng..." Mấy người sau khi nghe lời của nam tử, trên mặt cũng lộ ra vẻ do dự.

"Không có nhưng gì cả, ta là thủ lĩnh của bộ lạc, giải quyết vấn đề ấm no cho người trong bộ lạc là trách nhiệm không thể chối từ của ta!" Nam tử mặt đầy cương nghị nói.

"Chuyện tiếp theo trong bộ lạc giao cho các vị tộc lão!" Sau đó, nam tử lại một lần nữa nói.

"Thủ lĩnh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để ngài lo lắng!" Mấy người nhìn nhau một cái, lập tức cũng trực tiếp gật đầu nói.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, nam tử cũng trực tiếp rời khỏi bộ lạc. ...

Tại một sơn cốc nào đó ở Hồng Hoang, chỉ thấy một nam tử đeo một cái giỏ thuốc đang không ngừng tìm kiếm bên trong, thỉnh thoảng lại cho một vài cây thực vật trên đất vào miệng, sau đó lại lấy ra một miếng da thú, ghi chép gì đó ở đó.

"Không hay!" Đúng lúc này, đột nhiên sắc mặt nam tử thay đổi, ngay sau đó khuôn mặt vốn hồng hào cũng hiện lên một màu đen, một

cảm giác vô lực cũng lan khắp toàn thân.

"Có độc!" Gần như trong nháy mắt, nam tử đã phản ứng lại, không dám có chút do dự nào, vội vàng ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu thúc giục pháp lực trong cơ thể để hóa giải độc tố.

"Hù...

Nguy hiểm thật, độc tố thật khủng khiếp!

Suýt chút nữa là xong rồi, cỏ này không thể dùng, có kịch độc!" Hồi lâu sau, mắt của nam tử cũng từ từ mở ra, khí đen trên mặt vốn đã biến mất, nhưng sắc mặt cũng không trở lại hồng hào như ban đầu, trông có vẻ hơi trắng bệch, hiển nhiên chưa khỏi hẳn.

Ngay sau đó, nam tử không dám có chút do dự nào, lại một lần nữa lấy da thú ra bắt đầu ghi chép.

Nam tử không ai khác, chính là thủ lĩnh của bộ lạc Khương Thủy - Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị vốn chỉ là một người Nhân tộc bình thường, sau đó trong một lần đi săn tình cờ nhận được truyền thừa của một tán tu, qua tìm tòi dần dần bước lên con đường tu luyện, nhưng hiện tại cũng chỉ mới nhập môn mà thôi, dù sao tán tu để lại truyền thừa kia cũng không phải là tồn tại mạnh mẽ, huống chi căn bản không có ai dạy dỗ, toàn bộ đều là một mình mò mẫm.

Nhưng cũng chính nhờ vào điều này, sau khi rời khỏi bộ lạc, hắn đã lội suối trèo non, nếm trăm loại cỏ, phân biệt ngũ cốc.

Dưới sự nỗ lực của hắn, cũng đã tìm ra không ít loại ngũ cốc có thể làm thức ăn.

Chính vì vậy, bộ lạc Khương Thủy đã sớm thoát khỏi tình trạng khó khăn trước đó, và còn quảng bá những thứ này cho một số bộ lạc khác.

Liệt Sơn Thị tuy đã giải quyết được vấn đề ấm no của bộ lạc, nhưng không hề dừng bước, vẫn đang tìm kiếm nhiều thứ có thể ăn được hơn.

Cùng lúc đó, trong quá trình này, hắn cũng đã phân biệt được không ít dược thảo, tất cả đều được ghi lại.

Cũng chính vì vậy, hắn đã giải quyết được vấn đề cho không ít bộ lạc, danh tiếng của Liệt Sơn Thị cũng ngày càng lớn, thậm chí theo sự quảng bá của những loại ngũ cốc đó, một số người đã đặt cho Liệt Sơn Thị danh hiệu Thần Nông. ...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, lại mười năm trôi qua, trong mười năm, Liệt Sơn Thị lại tìm ra không ít thứ có thể ăn được, bộ lạc Khương Thủy cũng trở thành một bộ lạc lớn nổi tiếng gần xa, không ít bộ lạc đều đến nương tựa bộ lạc Khương Thủy, danh hiệu Thần Nông của Liệt Sơn Thị cũng ngày càng lớn.

Chương 328

Mười năm, tuy thu hoạch không ít, nhưng đồng thời, Liệt Sơn Thị cũng đã mấy lần suýt chết.

Mặc dù là tu sĩ, nhưng hắn cũng chỉ mới nhập môn mà thôi.

Mấy năm nay, tinh lực của hắn đều dùng vào việc nếm trăm loại cỏ, phân biệt ngũ cốc, tu vi tiến triển vô cùng chậm chạp, thậm chí gần như giậm chân tại chỗ.

Các loại độc thảo trong Hồng Hoang vô số, hắn căn bản không thể chống lại được, cho nên đã mấy lần hiểm tử.

Nhưng dù vậy, Liệt Sơn Thị không hề nản lòng, vẫn không ngừng tìm kiếm.

"Di... cái gì kia!" Một ngày, Liệt Sơn Thị đi đến một đỉnh núi, ánh mắt bị một cây thực vật màu đỏ rực ở không xa thu hút, thứ này hiển nhiên là lần đầu tiên hắn thấy trong mấy năm nay.

Theo thói quen, hắn hái một chiếc lá cho vào miệng, muốn thử nghiệm hiệu quả của thứ này.

"Phụt!" Nhưng trong khoảnh khắc nuốt vào, cả người hắn sắc mặt trong nháy mắt đại biến, một ngụm máu tươi cũng trong nháy mắt cuồng phun ra, tứ chi cũng trong nháy mắt cứng đờ, cả người cũng không tự chủ được nữa.

"Xong rồi!" Trong nháy mắt, một ý niệm cũng nảy ra.

Liệt Sơn Thị vô cùng rõ ràng, mình đã trúng độc, tuyệt đối là kịch độc vô cùng khủng khiếp, còn khủng khiếp hơn vô số lần so với loại độc khủng khiếp nhất mà hắn từng trúng.

Với tình hình hiện tại của hắn, tuyệt đối thập tử vô sinh.

Nhưng lúc này, hắn không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sự tiếc nuối vô tận, vì sứ mệnh của hắn chưa hoàn thành.

Chỉ một lát sau, Liệt Sơn Thị chỉ cảm thấy mình như đang bay bổng, ngay sau đó, hắn nhanh chóng phát hiện trước mặt mình đang nằm một bóng người vô cùng quen thuộc.

"Ân?

Kia không phải là ta sao?

Ta... hồn phách sao, đây là hồn phách của ta sao?

Xem ra ta thật sự đã chết, tiếp theo là phải đến địa phủ sao..." Liệt Sơn Thị lẩm bẩm trong miệng, sau đó cả người cũng không tự chủ được mà bay về một hướng nào đó.

"Ông!" Đúng lúc này, đột nhiên, giữa hư không, một luồng kim quang lóe lên, một luồng kim quang trực tiếp bao phủ lấy thân thể Liệt Sơn Thị, Liệt Sơn Thị vốn đang hỗn loạn cũng đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt cũng lập tức nhìn về phía hư không, chỉ thấy một bóng người áo trắng cũng xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Nhân tộc Liệt Sơn Thị, bái kiến tiền bối!" Liệt Sơn Thị thấy vậy, lập tức cũng vội vàng cúi người nói, hiển nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra, người trước mắt tuyệt đối là một cường giả, một tồn tại vượt xa tưởng tượng của hắn.

"Liệt Sơn Thần Nông?" Người đó nhàn nhạt nói.

"Chính là vãn bối!

Không biết tiền bối có phân phó gì." Liệt Sơn Thị cúi người nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Có hối hận không?" Người đó nhàn nhạt nói.

"Hối hận?

Liệt Sơn vĩnh viễn không hối hận, chỉ có chút tiếc nuối, sứ mệnh của ta chưa hoàn thành!

Không thể tiếp tục cống hiến cho bộ lạc nữa!" Liệt Sơn Thị lắc đầu nói.

Biểu tình trên mặt vô cùng thản nhiên, hiển nhiên không hề có chút giả tạo nào.

"Không tồi, không tồi, cũng không uổng danh Thần Nông!" Sau khi nghe lời của Liệt Sơn Thị, trên mặt người đó cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Nếu cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi có bằng lòng tiếp tục không?" Sau đó, người đó lại một lần nữa nói.

"Cho ta một cơ hội nữa!?

Ta có cơ hội sao?

Chỉ cần có một chút cơ hội, ta cũng sẽ không từ bỏ, ta đều bằng lòng dùng tất cả tâm huyết của mình vào sự sinh tồn của Nhân tộc!

Xin tiền bối thành toàn!" Sau khi nghe lời của đối phương, trên mặt Liệt Sơn Thị cũng lộ ra vẻ kích động.

"Ngươi có bằng lòng bái bản tọa làm thầy không!?" Người đó nhàn nhạt nói.

"Sư phụ ở trên, xin nhận đệ tử một lạy!" Liệt Sơn Thị căn bản không có chút do dự nào, trực tiếp cúi người nói.

"Ha ha ha, tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ ba của bản tọa!" Lúc này, ánh sáng trên người bóng người trên không lóe lên, hình tượng ban đầu cũng trong nháy mắt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, một thân cửu long trường bào, đầu đội cửu long quan, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức bất nộ tự uy.

“A...

Sư phụ, ngài, ngài... là Thiên Đế bệ hạ!?” Khi thấy sự thay đổi hình tượng trên người đối phương, thân thể Liệt Sơn Thị cũng đột nhiên chấn động, ngay sau đó đáy mắt cũng lóe lên một tia khó tin.

Hình tượng này thực sự quá quen thuộc rồi, vì trong thánh miếu của bộ lạc hắn cũng đang thờ phụng một pho tượng thần như vậy, rõ ràng chính là tộc trưởng Nhân tộc, Thiên Đế của Thiên Đình.

“Thế nào, bất ngờ sao?” Tần Hạo nhìn Liệt Sơn Thị trước mặt, mỉm cười nói.

Người này không ai khác, chính là Tần Hạo.

So với Khổng Tuyên và Đại Bằng, thiên phú của Liệt Sơn Thị hiển nhiên kém hơn một chút, nhưng có những lúc, thiên phú không thể đại diện cho tất cả.

Điều Tần Hạo coi trọng chính là phẩm chất trên người đối phương.

“Ta...” Lúc này, Liệt Sơn Thị hiển nhiên không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào, gần như đang mơ vậy, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày được người mình sùng bái nhất trong lòng nhận làm đệ tử, sự hưng phấn và kích động trong lòng có thể biết được.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, để vi sư giúp ngươi hồi hồn!” Tần Hạo mở miệng nói, sau đó đưa tay chỉ một cái, chỉ thấy linh hồn của Liệt Sơn Thị trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng, trực tiếp lại một lần nữa dung nhập vào thể xác.

Chương 329

Cùng lúc đó, một luồng kim quang cũng trực tiếp bao phủ lấy nhục thân của Liệt Sơn Thị, từng luồng sức mạnh huyền diệu cũng du tẩu toàn thân, gần như trong nháy mắt đã trực tiếp hóa giải kịch độc trên người Liệt Sơn Thị.

Cùng lúc đó, dưới sự bao phủ của kim quang, thân thể của Liệt Sơn Thị cũng phát sinh lột xác to lớn. ...

"Ân..." Một lát sau, Liệt Sơn Thị cũng từ từ tỉnh lại, hiển nhiên linh hồn và thân thể đã hoàn toàn dung hợp.

Cảm nhận được sự thay đổi trên người mình, trên mặt Liệt Sơn Thị tức thì cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn phát hiện tất cả những vết thương âm ỉ trong cơ thể đều đã biến mất.

Phải biết rằng mấy năm nay nếm trăm loại cỏ, tuy một số độc đã được kiềm chế, nhưng trong cơ thể đã tồn đọng độc tố, có thể nói thân thể hắn đã sớm đầy thương tích, nhưng hiện tại, những độc tố đó đã hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác tu vi của mình đã mạnh hơn trước đó gấp trăm lần không chỉ.

Nếu trước đó hắn chỉ mới bước vào con đường tu luyện, thì hiện tại, hắn đã hoàn toàn bước vào quỹ đạo tu hành chính thức.

Mặc dù chưa thành tiên đạo, nhưng đã mạnh hơn trước đó rất nhiều.

"Đa tạ sư phụ tái tạo chi ân!" Liệt Sơn Thị sau khi hồi thần, lại một lần nữa cung kính hành đại lễ với Tần Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ

kích động vô cùng.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi, ngươi chỉ cần không quên sơ tâm là được!” Tần Hạo hài lòng nhìn Liệt Sơn Thị một cái, gật đầu nói.

“Sư tôn yên tâm, Liệt Sơn tuyệt đối sẽ không để lão sư thất vọng, không quên sơ tâm!” Liệt Sơn Thị mặt đầy kiên định nói.

“Nếu ngươi đã lập chí vì Nhân tộc nếm trăm loại cỏ, phân biệt ngũ cốc, vậy thì hôm nay vi sư sẽ truyền cho ngươi 《Hỗn Nguyên Bản Thảo Kinh》!

Giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện!” Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, trong nháy mắt một luồng sáng cũng nhập vào mi tâm của Liệt Sơn Thị.

Hỗn Nguyên Bản Thảo Kinh là một bộ y kinh vô thượng, tuy phương diện công phạt không phải đỉnh tiêm, nhưng lại thích hợp nhất với Liệt Sơn Thị.

“Công pháp thật huyền diệu, thật tốt quá, có công pháp này rồi ta cuối cùng cũng không cần lo lắng trúng độc nữa!” Trên mặt Liệt Sơn Thị cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

So với công pháp tán tu mà hắn nhận được trước đó, Hỗn Nguyên Bản Thảo Kinh trước mắt thực sự mạnh hơn quá nhiều.

“Đây là một tôn dược đỉnh vi sư phỏng theo Hỗn Độn Đỉnh luyện chế, cũng cho ngươi luôn!

Vật này vi sư đã đặt phong ấn, theo thực lực của ngươi tăng lên, phong ấn sẽ tự động giải khai.

Vi sư mong đợi ngày ngươi có thể phát huy hoàn toàn uy năng của nó!” Sau đó, Tần Hạo đưa tay lật lại, lại một tôn tiểu đỉnh ba chân xuất hiện trước mặt Liệt Sơn Thị.

Hình dáng của tiểu đỉnh có phần giống với Hỗn Độn Đỉnh trong tay hắn, là bảo vật được luyện chế phỏng theo Hỗn Độn Đỉnh, là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo không tồi.

"Đa tạ lão sư ban bảo!" Liệt Sơn Thị vội vàng mở miệng nói.

"Được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì vi sư đi đây, đến ngày ngươi công đức viên mãn, chính là lúc sư đồ chúng ta tái kiến!" Tần Hạo nhìn Liệt Sơn Thị một cái, mở miệng nói, sau đó thân hình loáng một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Sư phụ yên tâm, con nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Liệt Sơn Thị mặt đầy kiên định nói, sau đó cung kính lạy ba lạy về phía Tần Hạo biến mất. ...

Tại một bộ lạc Nhân tộc nào đó ở trung bộ Hồng Hoang, lúc này tất cả mọi người trong bộ lạc đều đang bận rộn.

Nhưng ở giữa có một bóng người không hòa hợp với mọi người.

Chỉ thấy người này tướng mạo dị thường, râu rồng bốn mắt, trông vô cùng quỷ dị.

Trong khi những người xung quanh đang bận rộn, hắn lại ngồi trong sân trước nhà, tay cầm một cành cây, viết viết vẽ vẽ trên đất, để lại từng ký hiệu kỳ lạ.

"Thương Hiệt, thủ lĩnh bảo ta mang đến cho ngươi!" Đúng lúc này, một tráng hán từ ngoài cửa đi vào, nhìn người đang ngồi trong sân nói, trong tay cầm một miếng thịt thú lớn.

"Ừm!" Nam tử ừ một tiếng rồi không có động tác gì khác, vẫn cúi đầu viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Thấy cảnh này, người kia cũng không hề có chút ngạc nhiên nào, hiển nhiên đã quen với tình huống này, lắc đầu, trực tiếp đặt miếng

thịt thú xuống, sau đó trực tiếp quay người rời khỏi sân.

Lúc này, người đàn ông không hề chú ý, một bóng người đã lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn, ánh mắt cũng rơi trên người hắn, nhìn hắn đang viết viết vẽ vẽ, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười như có như không.

"Ha ha, không tệ, không tệ, có chút thú vị, ý tưởng không tệ, nhưng bế môn tạo xa là không được!

Muốn sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc chúng ta, chỉ như vậy thôi là không đủ!" Khoảnh khắc sau, người nọ nhàn nhạt nói.

"Hử?" Nghe thấy âm thanh này, người đàn ông đang cúi đầu viết vẽ thân thể cũng chấn động mạnh, sau đó từ từ ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người kia.

"Nhân tộc Thương Hiệt ra mắt tiền bối!" Người đàn ông sau khi thấy người nọ, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng, vội vàng cúi người nói.

Những năm nay hành vi của hắn không hợp với cả bộ lạc, bị xem là "không làm việc đàng hoàng", "chỉ biết ăn không ngồi rồi", thậm chí còn gây ra sự phản đối của không ít người trong bộ lạc.

Trong mắt họ, hắn không lo lao động, suốt ngày chỉ ở đó viết viết vẽ vẽ, căn bản là không làm việc đàng hoàng.

Nếu không phải được thủ lĩnh chiếu cố, e rằng đã sớm chết đói rồi.

Bây giờ gặp được một người hiểu được ý tưởng của mình, trên mặt Thương Hiệt cũng lộ ra vẻ kích động.

"Xin tiền bối chỉ giáo cho ta!" Ngay sau đó Thương Hiệt lại lần nữa cúi người nói.

Những năm nay hắn cảm thấy mình đã gặp phải bình cảnh, rất lâu không có tiến triển mới.

Bây giờ sau khi gặp người này, phảng phất như nhìn thấy hy vọng mới, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong chờ.

"Đã muốn sáng tạo văn tự thuộc về Nhân tộc chúng ta, vậy thì tự nhiên cần phải..." Người nọ nhìn Thương Hiệt trước mặt, sau đó cũng bắt đầu tuần tự dẫn dắt.

Nghe lời đối phương, thân thể Thương Hiệt chấn động mạnh, cả người như được rót nước lên đầu, trên mặt lộ ra vẻ kích động, phảng phất như đã tìm ra mấu chốt, nhất thời cũng có chút múa tay múa chân.

Không lâu sau khi hồi thần, Thương Hiệt lập tức cung kính hành đại lễ với người nọ.

Sau đó, mọi người trong bộ lạc phát hiện, Thương Hiệt vốn luôn ru rú trong sân đã thay đổi thói quen, bắt đầu ra ngoài.

Chương 330

Nhưng điều khiến họ có chút thất vọng là, sau khi ra ngoài Thương Hiệt vẫn có chút 'không làm việc đàng hoàng', mỗi ngày sớm ra ngoài tối trở về, ở ngoài hoang dã thường sẽ ngẩn người nhìn một vật gì đó nửa ngày, có lúc lại như kẻ điên múa tay múa chân.

Cùng lúc đó, mọi người trong bộ lạc phát hiện, bên cạnh Thương Hiệt xuất hiện thêm một người thần bí.

Thân phận của người thần bí không ai biết, nhưng thái độ của Thương Hiệt đối với người thần bí lại vô cùng cung kính. ...

Xuân qua thu đến, thời gian thấm thoát, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

"Tiền bối!" Một ngày, sau khi Thương Hiệt từ bên ngoài trở về, ánh mắt cũng rơi trên người bên cạnh, đáy mắt tràn đầy vẻ cung kính vô cùng.

Mười năm qua, chính vì sự chỉ điểm và dạy dỗ của đối phương, nên tiến trình tạo chữ của Thương Hiệt mới có thể tiến bộ vượt bậc.

Đối với người trước mắt, trong lòng Thương Hiệt vô cùng cảm kích.

"Chuyện gì?" Nhìn Thương Hiệt trước mặt, đáy mắt đối phương cũng lóe lên một tia sáng, mở miệng nói.

"Tiền bối, ta cảm thấy đã gần đủ rồi, muốn bế quan chỉnh lý một phen.

Đa tạ tiền bối mười năm dạy dỗ!

Thương Hiệt cảm kích không thôi!" Thương Hiệt cung kính hành lễ với đối phương.

Mặc dù Thương Hiệt không thực sự bái đối phương làm thầy, nhưng trong lòng đã sớm coi đối phương là lão sư của mình.

"Đi đi!

Tin rằng, ngươi có thể làm nên việc vô lượng, nhất định sẽ danh thùy thiên cổ!" Người nọ cười nói, ánh mắt nhìn về phía Thương Hiệt cũng tràn đầy vẻ hài lòng.

"Tiền bối, ta..." Ngay sau đó trên mặt Thương Hiệt lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!" Người nọ nhàn nhạt nói.

"Tiền bối, ta muốn bái ngài làm thầy, xin tiền bối thành toàn!" Nói xong, Thương Hiệt trực tiếp quỳ xuống đất, trên mặt cũng đầy vẻ mong đợi.

"Bái sư?

Ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?" Nghe lời Thương Hiệt, trên mặt đối phương lại không có chút biểu tình bất ngờ nào, nhàn nhạt nói.

"Không sai, ta đã nghĩ kỹ rồi.

Những năm nay nếu không có tiền bối, Thương Hiệt ta e rằng vẫn còn bế môn tạo xa, đi đường vòng!

Đại ân của tiền bối, Thương Hiệt vĩnh thế không quên!" Thương Hiệt vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì từ bây giờ, ngươi chính là đệ tử thứ tư của bản tọa!" Người nọ gật đầu nói.

Ngay sau đó, trên người hắn quang mang lóe lên, hình tượng cũng lập tức phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Ngài, ngài...

Tộc trưởng!?

Thiên Đế bệ hạ!?" Khi thấy cảnh này, thân thể Thương Hiệt chấn động mạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người nọ.

Hắn không ngờ người thần bí ở cùng mình mười năm lại là tộc trưởng Nhân tộc, Thiên Đế của Thiên Đình mà hắn vô cùng sùng kính trong lòng.

Nhất thời, tâm tình cũng vô cùng kích động.

"Chính là bản tọa!" Tần Hạo gật đầu nói.

Không sai, người này không phải ai khác, chính là Tần Hạo.

"Đệ tử Thương Hiệt bái kiến lão sư!" Sau khi hồi thần, Thương Hiệt cố gắng bình ổn tâm tình trong lòng, cung kính hành lễ với Tần Hạo.

"Được rồi, không cần đa lễ, đứng lên đi, đi đi, hãy chỉnh lý thành quả những năm nay, thể hiện ra, tạo phúc cho Nhân tộc ~!" Tần Hạo lập tức mở miệng nói.

"Vâng, lão sư!

Đệ tử nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Thương Hiệt vẻ mặt kiên định nói, sau đó trực tiếp đi vào trong nhà. ...

Thời gian ba ngày chớp mắt đã qua.

"Thiên Đạo ở trên, ta là Nhân tộc Thương Hiệt, hôm nay sáng tạo văn tự thuộc về Nhân tộc chúng ta!

Mong Thiên Đạo giám chi!" Một thanh âm cũng theo đó truyền ra.

"Oanh long long..." Ngay khoảnh khắc thanh âm của Thương Hiệt vừa dứt, trong hư không, từng tiếng sấm rền vang vọng, hiển nhiên Thiên Đạo đã hồi ứng hoành nguyện của Thương Hiệt.

“Đây là, Thiên!” Chỉ thấy Thương Hiệt đưa tay liên điểm vài cái trong hư không, một tự phù hiện hóa ra.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy tự phù quang mang vạn trượng, phảng phất mang theo một loại đạo vận không nói rõ được, hiển nhiên đã được Thiên Đạo thừa nhận.

Dị tượng kinh khủng trong nháy mắt chấn động cả Hồng Hoang thiên địa, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang hầu như đều nhìn về phía bộ lạc của Thương Hiệt.

“Đây là, Địa!” “Đây là, Nhân!” Ngay sau đó, Thương Hiệt cũng không chút do dự, từng tự phù trực tiếp hiện hóa trong hư không.

Cùng với sự xuất hiện của từng tự phù, trên đỉnh đầu Thương Hiệt, từng đám công đức kim vân kinh khủng cũng điên cuồng hội tụ, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đám công đức khánh vân kinh khủng, nhuộm cả bầu trời thành màu vàng kim.

“Hít...” Thấy cảnh này, vô số đại thần thông giả cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

Họ không phải kẻ ngốc, hiển nhiên cũng hiểu rằng, Nhân tộc khẳng định lại sắp sinh ra một vị tồn tại cấp bậc Thánh Hiền.

Cùng với tự phù cuối cùng hiện hóa trong hư không, bỗng nhiên, vô lượng công đức từ trên trời giáng xuống, bao phủ lên người Thương Hiệt.

Chương 331

Thân thể Thương Hiệt cũng chấn động mạnh, ngay sau đó, khí tức trên người cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên...

Kim Tiên...

Thái Ất Kim Tiên!

"Oanh!" Cùng với tia công đức cuối cùng dung nhập vào cơ thể Thương Hiệt, khí tức trên người hắn lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt, trong nháy mắt liền đột phá cực hạn Thái Ất Kim Tiên, thành công bước vào cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Một cỗ khí tức vô cùng huyền diệu cũng từ trên người hắn tỏa ra.

"Bái kiến Thương Hiệt Thánh Hiền!" Cùng lúc đó, tất cả Nhân tộc cũng lần lượt cúi người hành lễ với Thương Hiệt.

Thương Hiệt sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc, đối với Nhân tộc, đây tuyệt đối là một công đức thiên đại.

Sự xuất hiện của văn tự, đại biểu cho việc Nhân tộc cũng bước vào một giai đoạn phát triển hoàn toàn mới, chân chính bước vào xã hội văn minh.

"Đệ tử Thương Hiệt bái kiến sư tôn!" Sau khi Thương Hiệt bình ổn khí tức trên người, liền trực tiếp đến trước mặt Tần Hạo, cúi người nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động vô cùng.

Hắn vô cùng rõ ràng, có thể có được thành tựu hôm nay, Tần Hạo tuyệt đối công không thể không kể.

"Không cần đa lễ, hiện tại tuy ngươi đã có tu vi Đại La Kim Tiên,

nhưng trước đó không hề tu luyện có hệ thống, cần phải củng cố một phen, cường hóa căn cơ.

Nếu đã vậy thì hãy theo vi sư đến Nhân tộc Thánh Địa một chuyến, từ nay về sau cứ ở lại Thánh Địa tu luyện đi!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Vâng, lão sư, hết thảy nghe theo sự phân phó của lão sư!" Thương Hiệt lập tức gật đầu nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ cung kính.

Sau khi Thương Hiệt xử lý xong chuyện trong bộ lạc, hai người cũng trực tiếp bay lên trời, rời khỏi bộ lạc của Thương Hiệt, hướng về phía Nhân tộc Thánh Địa. ...

Thời gian trôi qua, lại mấy trăm năm nữa đã qua.

Bên ngoài Nhân tộc Thánh Địa, trong một bộ lạc Nhân tộc khổng lồ.

"Nương, con ra ngoài trước đây!" Một thanh niên nhìn qua hơn hai mươi tuổi, toàn thân toát ra khí chất nho nhã mở miệng nói với một mỹ phụ bên cạnh.

"Đi đi, Phục Hy, chú ý an toàn!

Về sớm một chút!" Mỹ phụ mở miệng nói.

"Biết rồi, nương!" Thanh niên gật đầu, sau đó trực tiếp xoay người rời khỏi bộ lạc.

Người này không phải ai khác, chính là đứa con của Hoa Tư thị, người năm xưa được mấy người Huyền Đô đưa về Nhân tộc Thánh Địa.

Giờ đây Phục Hy tu luyện có thành, đã rời khỏi Nhân tộc Thánh Địa, du lịch trong Nhân tộc.

Rất nhanh Phục Hy đã đến bên bờ một con sông lớn ngoài bộ lạc,

sau đó khoanh chân ngồi xuống, cả người cũng tiến vào trạng thái minh tư.

"Ai... không được, muốn suy diễn ra một bộ thủ đoạn xu cát tị hung thích hợp cho Nhân tộc thật quá khó!" Phục Hy lẩm bẩm trong miệng.

Những năm nay Phục Hy không ngừng đi lại trong Nhân tộc, tự nhiên cũng thấy không ít thiên tai nhân họa.

Mặc dù hắn ra tay giúp đỡ, nhưng vẫn mang đến cho Nhân tộc không ít tổn thất.

Trước đó Phục Hy vẫn luôn bận rộn cứu giúp, nơi nào có tai nạn, nơi đó cơ bản đều có bóng dáng của hắn.

Cũng chính vì vậy, Phục Hy ở Nhân tộc hiện nay cũng đã tạo dựng được không ít danh tiếng.

Nhưng Phục Hy lại không hề có chút vui mừng nào, bởi vì hắn phát hiện, hành vi như vậy tác dụng căn bản là không đáng kể, trị ngọn không trị gốc.

Sau đó Phục Hy dần dần thay đổi tư duy, muốn sáng tạo ra một phương pháp phòng ngừa tai nạn, nhưng thu được hiệu quả rất nhỏ.

Sau nhiều năm suy diễn, tiến triển vô cùng chậm chạp, cũng khiến tâm tình hắn vô cùng phiền muộn.

"Ai, nếu có thể có một chí bảo giúp ngộ đạo thì tốt rồi!" Phục Hy lắc đầu, lẩm bẩm trong miệng.

"Hoa lạp..." Nhưng ngay khi thanh âm của Phục Hy vừa dứt, đột nhiên, chỉ thấy con sông lớn trước mặt bỗng nhiên sóng vỗ tung tóe, ngay sau đó một con rùa khổng lồ kinh khủng cũng từ bên trong hiện ra.

“Không tốt, yêu thú!” Thấy cảnh này trong nháy mắt, sắc mặt Phục Hy lập tức thay đổi, ngay sau đó một cỗ khí tức cường đại cũng từ trên người hắn bộc phát ra, lập tức muốn ra tay.

“Hử?

Kia là...” Nhưng rất nhanh, thân thể Phục Hy chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lên mai của con rùa khổng lồ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trên lưng con rùa khổng lồ, đang cõng một đồ một thư, một cỗ khí tức huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

“Kia là... bảo vật ngộ đạo!?” Hầu như trong nháy mắt, Phục Hy liền cảm ứng được tác dụng của hai kiện pháp bảo, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng như điên.

“Chẳng lẽ là đến tặng bảo?” Đồng thời Phục Hy cũng phát hiện, trên người con rùa khổng lồ không hề có chút hung sát khí tức nào, ngược lại vô cùng trung chính bình hòa, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng tràn đầy thiện ý.

Nghe lời Phục Hy, con rùa khổng lồ cũng từ từ gật đầu.

“Thật tốt quá!” Vẻ vui mừng như điên trên mặt Phục Hy càng thịnh, lập tức đưa tay ra chộp, trực tiếp chộp lấy một đồ một thư vào trong tay.

Một cỗ khí tức huyền diệu cũng trong nháy mắt bao phủ quanh thân, sau đó nguyên thần cũng lập tức dung nhập vào hai kiện pháp bảo.

“...Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ và Lạc Thư!?

Thật tốt quá, ngô đạo thành hĩ!” Sau khi luyện hóa xong thông tin trong đầu, trên mặt Phục Hy cũng càng ngày càng kích động.

Cùng lúc đó, thân thể con rùa khổng lồ kia cũng trực tiếp chìm vào trong sông lớn, sau đó biến mất không thấy tăm hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Chương 332

Lập tức Phục Hy cũng không chút do dự, trực tiếp lại lần nữa khoanh chân ngồi xuống, sau đó cả người cũng trực tiếp tiến vào một loại trạng thái huyền diệu.

Hà Đồ và Lạc Thư cũng lơ lửng trước mặt hắn, một cỗ đạo vận cổ xưa huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

Dưới sự trợ giúp của Hà Đồ và Lạc Thư, Phục Hy chỉ cảm thấy tiến cảnh một ngày ngàn dặm, tất cả bình cảnh nguyên bản phảng phất như đều biến mất.

Chớp mắt, chín chín tám mươi mốt ngày đã trôi qua.

Lúc này, Phục Hy vốn đang khoanh chân ngồi trên đất thân thể chấn động, một đạo hà quang trong nháy mắt từ trên người hắn tỏa ra, một cỗ đạo vận vô biên cũng điên cuồng dũng động.

"Thiên Đạo ở trên, ngô là Nhân tộc Phục Hy, hôm nay sáng tạo ra《Phục Hy Bát Quái》, vì Nhân tộc xu cát tị hung!

Thiên Đạo giám chi!" Thanh âm của Phục Hy cũng theo đó truyền ra.

Khắc sau, trên Phục Hy Bát Quái vừa mới biên soạn thành trước mặt cũng bộc phát ra vạn trượng hào quang.

Trong hư không, tiếng sấm rền vang vọng, ngay sau đó, vô biên công đức khánh vân cũng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cuồng dũng về phía Phục Hy.

Vốn những năm nay, tu vi của Phục Hy đã đạt đến Kim Tiên chi cảnh.

Lúc này dưới sự bao phủ của công đức kim vân kinh khủng, khí

tức trên người cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Kim Tiên đỉnh phong...

Thái Ất Kim Tiên!

Thái Ất sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

đỉnh phong!

Đại La Kim Tiên!

Hầu như trong nháy mắt, khí tức trên người Phục Hy liền đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên kinh khủng, khí tức kinh khủng cũng trong nháy mắt xông thẳng lên trời.

Ngay khoảnh khắc khí tức trên người Phục Hy đột phá Đại La Kim Tiên, đột nhiên, cả người Phục Hy cũng chấn động mạnh.

Giữa mi tâm, quang mang đại thịnh, một cỗ khí tức vô thượng mênh mông cũng trong nháy mắt từ trên người hắn bộc phát ra, phảng phất như có thứ gì đó kinh khủng sắp thức tỉnh.

Trong nháy mắt, khí tức trên người Phục Hy lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt, tốc độ tăng lên so với trước đó còn kinh khủng hơn vô số lần.

Hầu như trong nháy mắt, khí tức trên người Phục Hy đã đạt đến trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong kinh khủng.

"Oanh!" Ngay sau đó, thân thể Phục Hy chấn động, khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt.

Một khắc này, Phục Hy trực tiếp đột phá gông cùm Đại La Kim Tiên, bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Tốc độ vẫn không hề có ý giảm chậm.

Chuẩn Thánh sơ kỳ...

Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Chớp mắt nửa ngày đã trôi qua, lúc này khí tức trên người Phục Hy cũng trực tiếp định hình ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước.

"Hô...

Chuẩn Thánh đỉnh phong sao... không ngờ Phục Hy ta có thể đạt đến tu vi như thế!

Nhân tộc Phục Hy sao, nếu đã như vậy, từ bây giờ, trên đời này không còn Tiên Thiên Ma Thần Phục Hy, chỉ có Nhân tộc Phục Hy, Thiên Đạo giám chi!" Ngay sau đó phảng phất như đã nghĩ thông suốt, trên mặt Phục Hy cũng lộ ra vẻ quyết nhiên, trực tiếp đưa ra lựa chọn.

"Oanh oanh oanh!" Hầu như trong nháy mắt, trong hư không, một tiếng sấm rền vang vọng.

Phục Hy chỉ cảm thấy trên người phảng phất như thoát khỏi gông xiềng, ngay sau đó một cỗ khí vận cường đại cũng bao phủ lên người hắn, chính là khí vận thuộc về Nhân tộc.

"Thật cường đại khí vận chi lực, đây chính là khí vận nhân vật chính của thiên địa sao?

Quả nhiên kinh khủng!" Trên mặt Phục Hy cũng lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh, phát hiện khí vận này so với lúc hắn ở Yêu tộc làm Hy Hoàng còn kinh khủng hơn nhiều.

"Ông ông ông..." Lúc này, trong hư không, bốn bóng người cũng trực tiếp hiện hóa ra.

"Chúc mừng đạo hữu thành đạo!" Một người ánh mắt cũng rơi trên người Phục Hy, sau khi cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Phục Hy, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

“Phục Hy ra mắt ba vị trưởng lão!

Đa tạ ba vị trưởng lão tiếp dẫn chi ân!” Nhìn ba bóng người trong hư không, Phục Hy cũng sững sờ, lập tức mở miệng nói.

Người này không phải ai khác, chính là ba người Toại Nhân Thị.

Ngay khoảnh khắc Phục Hy thành đạo, ba người liền biết.

“Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Truy Y Thị ra mắt Thánh Mẫu!” Ngay sau đó, ánh mắt ba người cũng rơi vào hư không, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc tử y cung trang hiện hóa ra, lập tức cũng không dám có chút do dự, cúi người nói.

Người này không phải ai khác, chính là Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa.

Lúc này ánh mắt Nữ Oa cũng rơi trên người Phục Hy, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

“Ca ca!” Nữ Oa cũng không nhịn được.

“Nhân tộc Phục Hy, ra mắt Nữ Oa nương nương!” Nhìn Nữ Oa trong hư không, trên mặt Phục Hy cũng lộ ra vẻ kích động, nhưng rất nhanh cũng mạnh mẽ áp chế.

Hắn vô cùng rõ ràng, hiện tại thân phận đã thay đổi, chỉ có thể đem cảm xúc trong lòng đè xuống đáy lòng.

“Ai...” Thấy bộ dáng của Phục Hy, thân thể Nữ Oa cũng hơi run rẩy.

Hồi lâu sau, trong miệng cũng thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ thương cảm.

Chương 333

Lúc này cảm giác trong lòng Nữ Oa giống như Hậu Thổ năm xưa.

Thực tế vào khoảnh khắc đưa Phục Hy vào luân hồi, nàng đã liệu đến tình huống này, nhưng cho dù cho nàng một cơ hội nữa, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy, bởi vì nàng vô cùng rõ ràng, nếu Phục Hy cứ ở lại Oa Hoàng Cung, ngày sau e rằng sẽ khó tiến thêm một bước.

Vì tiền đồ của Phục Hy, Nữ Oa chỉ có thể làm như vậy.

"Sau này nếu có cần, có thể đến Oa Hoàng Cung!" Hồi lâu sau, thanh âm của Nữ Oa cũng theo đó truyền ra.

"Đa tạ Nữ Oa nương nương!" Phục Hy sắc mặt phức tạp nhìn Nữ Oa một cái, sau đó cũng mở miệng nói.

"Ai!" Nữ Oa lại một lần nữa thở dài, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, thân hình cũng lại một lần nữa biến mất trong hư không.

"Đi thôi, Phục Hy đạo hữu, theo chúng ta về Thánh Địa một chuyến!" Thấy Nữ Oa rời đi, ba người Toại Nhân Thị cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Đi thôi!" Phục Hy gật đầu nói, lập tức cũng mở miệng nói. ...

Thời gian trôi qua, kể từ khi Phục Hy thành đạo lại qua mấy trăm năm nữa.

Mấy trăm năm qua, Nhân tộc cũng xuất hiện không ít nhân kiệt.

Thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng là Hiên Viên, suất lĩnh bộ lạc Hữu Hùng bình định tứ phương, khiến bộ lạc Hữu Hùng trở thành một trong những bộ lạc lớn nhất trong phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Hiên Viên kết hợp với Thần Nông Bản Thảo Kinh do Thần Nông truyền lại, lại một lần nữa kết hợp dược lý của một số loại dược thảo, dược thảo không còn giới hạn ở việc sử dụng đơn giản, bắt đầu hỗn hợp hình thành một số phương thuốc, cuối cùng biên soạn lại thành Hoàng Đế Nội Kinh.

Cùng lúc đó, thê tử của Hiên Viên còn phát minh ra phương pháp trồng dâu nuôi tằm, thúc đẩy sự phát triển của Nhân tộc rất lớn.

Ngoài ra còn có các nhân vật như Nghiêu, Thuấn cũng lần lượt bộc lộ tài năng, cả Nhân tộc lại một lần nữa bắt đầu phát triển như vũ bão.

Trong khi Nhân tộc phát triển, cũng gặp phải không ít vấn đề, trong đó nghiêm trọng nhất chính là thủy hoạn.

Mặc dù Phục Hy truyền lại Bát Quái, khiến Nhân tộc có thể xu cát tị hung, nên cũng không gây ra quá nhiều thương vong, nhưng đối mặt với loại thiên tai này, cũng chỉ có thể không ngừng di dời, đối với Nhân tộc cũng là một sự tiêu hao cực lớn.

Do đó không ít Nhân tộc cũng lần lượt bắt đầu trị lý thủy hoạn.

Mặc dù thu được một số thành quả, nhưng thủy hoạn trong Hồng Hoang lại không được trị lý tận gốc, vẫn có không ít bộ lạc chịu khổ vì thủy hoạn, không ít người vì thủy hoạn mà lưu lạc mất nhà.

Lúc này tại một hiện trường thủy hoạn ở Hồng Hoang, một bóng người nhìn thủy hoạn đang hoành hành bên dưới, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng phẫn nộ.

“Đại Vũ, nơi này không an toàn, chúng ta mau chóng rút lui trước đi, nếu không, một khi vỡ đê, cả bộ lạc sẽ xong đời!” Một bóng người bên cạnh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ khẩn trương, mở miệng nói.

“Đáng ghét!

Thủy hoạn đáng chết, Đại Vũ ta thề, nhất định phải tìm ra phương pháp triệt để ngăn chặn thủy hoạn!

Để Nhân tộc thoát khỏi nỗi khổ thủy hoạn!” Trên mặt thanh niên cũng lộ ra vẻ vô cùng kiên định, ngay sau đó, liền bắt đầu chỉ huy người trong bộ lạc bắt đầu rút lui.

Mất trọn nửa ngày, cả bộ lạc mới chuyển đến nơi an toàn.

Nhưng tuy người đã an toàn, nhưng hơn chín phần mười vật tư trong bộ lạc đều đã tổn thất.

Tiếp theo đối với cả bộ lạc tuyệt đối là một thử thách cực lớn.

“Đại Vũ, ngươi định đi đâu?” Lúc này, một bóng người nhìn Đại Vũ đang thu dọn hành trang, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Ta muốn ra ngoài tìm phương pháp trị tận gốc thủy hoạn!” Trên mặt Đại Vũ lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

“Trị tận gốc thủy hoạn?

Sao có thể?

Những năm nay, vô số người đã nghĩ ra vô số biện pháp, nhưng căn bản không thể trị tận gốc thủy hoạn!

Thật sự quá khó rồi!” Người bên cạnh thấy vậy, nhất thời cũng không nhịn được mở miệng nói.

Trong mắt hắn, ý nghĩ của Đại Vũ quả thực là si nhân thuyết mộng.

“Dù khó đến đâu ta cũng phải làm, trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền.

Ta tin rằng dưới trời đất này khẳng định có phương pháp trị tận

gốc thủy hoạn!" Đại Vũ vẻ mặt kiên định nói.

"...

Ai... nếu đã như vậy, vậy thì ngươi hãy bảo trọng!" Đối phương hiển nhiên vô cùng rõ ràng tính cách của Đại Vũ, thấy bộ dáng của Đại Vũ, cũng không khuyên nhủ nhiều, chỉ có thể thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Đại Vũ nói.

"Yên tâm, ta sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu.

Ta chưa tìm ra phương pháp trị tận gốc thủy hoạn, sao có thể chết được!" Đại Vũ mở miệng nói, sau đó thu dọn xong, trực tiếp không ngoảnh đầu lại rời khỏi bộ lạc. ...

Chớp mắt mười năm đã trôi qua.

Mười năm, Đại Vũ đi khắp tam sơn ngũ nhạc, chứng kiến vô số lần thủy hoạn, đồng thời cũng tổng kết được không ít phương pháp trị lý thủy hoạn.

Nhưng hắn phát hiện hầu hết các phương pháp đều là xây đê cao để chống lại thủy hoạn.

Phương pháp này tuy có hiệu quả, nhưng tiêu hao vô cùng kinh khủng, công trình quá lớn, đê cũng không vững chắc, trị ngọn không trị gốc.

Một ngày, Đại Vũ đến một nơi xảy ra thủy hoạn, chỉ thấy một con sông lớn kinh khủng trực tiếp vỡ đê, trong nháy mắt cuốn trôi một đoạn đê lớn, hồng thủy kinh khủng trực tiếp lao đi, hầu như trong nháy mắt nuốt chửng từng bộ lạc.

May mà những bộ lạc này đã sớm chuẩn bị, đều đã rút lui, nhưng tổn thất vẫn vô cùng kinh khủng.

"Thủy hoạn mức độ này căn bản không phải xây đê là có thể giải

quyết được!

Chương 334

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giải quyết triệt để đây?" Đại Vũ nhìn hồng thủy đang hoành hành bên dưới, mày cũng nhíu lại.

Mặc dù hắn đã tổng kết được không ít phương pháp trị lý thủy hoạn, nhưng hắn phát hiện, những phương pháp này đối mặt với thủy hoạn kinh khủng như vậy, căn bản là lực bất tòng tâm.

"Tiểu hỏa tử, đang nghĩ gì vậy?" Lúc này, một bóng người lão giả cũng xuất hiện bên cạnh Đại Vũ, nhìn Đại Vũ đang trầm tư, mở miệng nói.

"Hử?

Đại Vũ ra mắt vị lão trượng!

Ta đang nghĩ cách làm thế nào để ngăn chặn loại thủy hoạn này!" Đại Vũ sững sờ, ánh mắt cũng rơi trên người kia, chỉ thấy người nọ là một lão giả mặt mày già nua, thân hình còng lưng, nhưng một đôi mắt lại tràn đầy quang mang sắc sảo.

Lập tức hắn cũng không dám có chút xem thường, vội vàng mở miệng nói.

"Trị lý thủy hoạn sao?

Thế nào, tiểu hỏa tử có ý tưởng gì không?" Lão giả nhìn Đại Vũ một cái, mở miệng nói.

"Ta không có, dòng nước này quá kinh khủng rồi, thủy hoạn kinh khủng như vậy, trừ phi có thần thông dời non lấp biển, đem nó ngăn chặn triệt để, nếu không căn bản không thể..." Đại Vũ lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ thất bại.

"Ha ha, ngăn chặn ư?

Tại sao lại phải ngăn chặn?" Lão giả nghe thấy bộ dáng của Đại Vũ, cười nói.

"Không ngăn chặn?

Không ngăn chặn thì làm thế nào, chẳng lẽ...

Hử, không đúng, không ngăn chặn, không ngăn chặn..." Ngay khi Đại Vũ chuẩn bị phản bác, đột nhiên, cả người thân thể cũng chấn động mạnh, ngay sau đó trong đầu phảng phất như mở ra một cánh cửa sổ hoàn toàn mới, vô số ý tưởng mới trong nháy mắt từ trong đầu hắn tuôn ra.

"Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra nhỉ, ha ha ha ha, tốt quá, thật tốt quá, ta cuối cùng đã tìm ra biện pháp rồi, đa tạ...

Ặc..." Rất nhanh mắt Đại Vũ cũng càng ngày càng sáng, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng như điên, lập tức muốn cảm tạ lão giả, nhưng không đợi hắn xoay người, đã phát hiện lão giả nguyên bản đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

"Đại Vũ đa tạ tiền bối điểm hóa chi ân, đại ân của tiền bối Đại Vũ vĩnh thế không quên!" Thấy cảnh này, Đại Vũ làm sao không biết, mình đã gặp được tiền bối cao nhân.

Lập tức hắn cũng đối với nơi lão giả biến mất, cung kính hành đại lễ, sau đó cũng không chút do dự, nhanh chóng chỉnh lý ý tưởng trong đầu, sau đó liền không ngừng nghỉ trở về bộ lạc, chuẩn bị trở về hiệu triệu người trong bộ lạc tiến hành trị lý thủy hoạn. ...

Cùng lúc đó, trong Thiên Đình, trước mặt Tần Hạo một chiếc gương vàng hiện ra, trong gương hiện ra từng khung cảnh, chính là khung cảnh của Đại Vũ vừa rồi.

Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Sau đó trầm ngâm một lát, Tần Hạo trực tiếp bóp nát một viên

ngọc phù.

“Thuộc hạ tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tìm thuộc hạ có chuyện gì?” Chỉ thấy một bóng người mặc áo giáp vàng, toàn thân mọc đầy lông vàng uy vũ đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Không phải ai khác, chính là Thánh Hoàng Tử.

Lúc này Thánh Hoàng Tử cũng đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cách Chuẩn Thánh một bước.

“Đến đây, trẫm giao cho ngươi một nhiệm vụ!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Bệ hạ cứ việc mở miệng, thuộc hạ nhất định sẽ vào sinh ra tử vạn tử bất từ!” Nghe lời Tần Hạo, đáy mắt Thánh Hoàng Tử cũng lóe lên vẻ kinh hỉ, lập tức vẻ mặt hưng phấn nói.

“Ẩn giấu thân phận, sau đó đi trợ giúp trị lý thủy hoạn!” Lập tức Tần Hạo cũng tường tận nói qua nhiệm vụ một lần.

“Trị lý thủy hoạn sao?

Thần biết rồi, bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng!” Thánh Hoàng Tử nghe thấy nhiệm vụ này, không hề có chút phản đối nào, trực tiếp gật đầu nói.

Mặc dù có chút không hiểu vì sao lại sắp xếp cho mình một nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy, nhưng hắn cũng không từ chối.

Hiện tại đã sớm thích ứng với Hồng Hoang thiên địa, tự nhiên vô cùng rõ ràng, trị lý thủy hoạn là một việc đại công đức, nếu làm tốt, có thể sẽ nhận được công đức thiên đại.

“Ừm!

Lui xuống đi, hãy dụng tâm làm việc, đừng xem nhẹ nhiệm vụ lần này, đối với ngươi có lẽ là một cơ hội thoát thai hoán cốt!” Tần Hạo

cao thâm khó lường nói.

“Hử?

Thần biết rồi, bệ hạ, thuộc hạ cáo lui!” Nghe lời Tần Hạo, Thánh Hoàng Tử cũng sững sờ, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Tần Hạo, đối phương hiển nhiên sẽ không vô cớ nói bừa.

Chuyện lần này hiển nhiên có lẽ không đơn giản như hắn nghĩ.

Lập tức hắn cũng trực tiếp gật đầu nói.

“Cơ hội đã cho ngươi, có thể thoát thai hoán cốt hay không là do tạo hóa của ngươi!

Hy vọng ngươi đừng để ta thất vọng!” Nhìn bóng dáng Thánh Hoàng Tử rời đi, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng thâm thúy.

Sau khi trở về bộ lạc, Đại Vũ chỉ dùng một năm thời gian, liền triệt để khơi thông sông ngòi xung quanh bộ lạc, triệt để chấm dứt sự quấy nhiễu của thủy hoạn.

Chính vì vậy, vừa lúc thủ lĩnh cũ tuổi đã cao, Đại Vũ cũng thành công được bộ lạc tiến cử làm thủ lĩnh mới.

Sau khi trở thành thủ lĩnh của bộ lạc, Đại Vũ cũng bắt đầu trị lý một cách quyết liệt.

Cùng lúc đó, vì năng lực trị thủy của Đại Vũ, các bộ lạc cũng lần lượt quy phục bộ lạc của Đại Vũ, hoặc là mời Đại Vũ giúp đỡ trị thủy.

Đối với điều này Đại Vũ tự nhiên không hề từ chối, sau đó không ngừng khơi thông sông ngòi các nơi.

Trong quá trình này, Đại Vũ cũng có không ít người đi theo, đều là những người xuất sắc giúp Đại Vũ trị thủy, trong đó nổi tiếng nhất là một người tên là Viên Thiên, danh vọng trong bộ lạc chỉ sau Đại Vũ.

Về lai lịch của Viên Thiên, không ai biết, nhưng vì năng lực trị thủy xuất sắc, lại được Đại Vũ tin tưởng, trở thành cánh tay đắc lực của Đại Vũ trong việc trị thủy.

Chương 335

Chỉ dùng ba mươi năm thời gian, Đại Vũ liền khơi thông triệt để sông ngòi trong phạm vi trăm vạn dặm của bộ lạc, khiến một vùng trời đất cũng triệt để thoát khỏi sự quấy nhiễu của thủy hoạn.

Cùng lúc đó, Đại Vũ cũng không hề giấu diếm thủ đoạn trị thủy, nhanh chóng truyền bá trong Nhân tộc.

Có thủ đoạn trị thủy của Đại Vũ, ngày càng nhiều sông ngòi được lần lượt khơi thông, nhất thời, tình cảnh cả Nhân tộc cũng tốt hơn không ít. ...

Một ngày, đoàn người của Đại Vũ đến lưu vực Hoài Thủy, một con sông lớn ở Hồng Hoang.

Lưu vực Hoài Thủy là một trong những khu vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất bởi thủy hoạn, sông ngòi vô cùng phức tạp, độ khó trị lý vô cùng kinh khủng.

Trước đây từng có không ít người trị lý Hoài Thủy, nhưng hiệu quả đều không rõ ràng, cho dù có phương pháp của Đại Vũ cũng không được, phảng phất như có một sức mạnh đang cản trở việc trị lý.

Chính vì vậy, Đại Vũ mới đích thân đến đây.

Dùng ba tháng thời gian, đoàn người của Đại Vũ khảo sát sông ngòi Hoài Thủy, cuối cùng sau khi mọi người thương lượng, cuối cùng đặt mục tiêu vào một ngọn núi tên là Đồng Bách Sơn trong Hoài Thủy.

Bởi vì họ phát hiện, mấu chốt của thủy hoạn Hoài Thủy chính là Đồng Bách Sơn này.

Sự tồn tại của ngọn núi lớn này khiến Hoài Thủy vốn thông suốt vô cùng trở nên vô cùng phức tạp.

Cũng chính vì sự tồn tại của Đồng Bách Sơn, nên thủy hoạn Hoài Thủy mới trị mãi không khỏi.

Cuối cùng mọi người nhất trí quyết định phải phá xuyên Đồng Bách Sơn, khơi thông sông ngòi.

Mấy ngày sau, đoàn người cũng trực tiếp đến phạm vi của Đồng Bách Sơn, chỉ thấy cả Đồng Bách Sơn nằm ngang trên Hoài Thủy, chia Hoài Thủy thành chín khúc mười tám đoạn.

"Hử?" Lúc này, trong đám người, cánh tay đắc lực của Đại Vũ, Viên Thiên nhíu mày, ánh mắt cũng nhìn về phía Đồng Bách Sơn, đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, phảng phất như phát hiện ra điều bất thường, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Được rồi, chư vị, hãy hành động theo kế hoạch, sớm ngày giải quyết Đồng Bách Sơn, trả lại cho khu vực Hoài Thủy một môi trường ổn định!" Đại Vũ nhìn Đồng Bách Sơn trước mặt, lập tức trực tiếp nói.

Nghe lời Đại Vũ, mọi người bắt đầu hành động, sau đó trực tiếp bắt đầu chuẩn bị các loại công cụ, chuẩn bị ra tay với Đồng Bách Sơn.

"Ô ô ô..." Nhưng lúc này, đột nhiên, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm cũng mây đen dày đặc, cuồng phong nổi lên, trong nháy mắt thổi bay đám người trên bờ ngã ngửa.

Hoài Thủy vốn chảy xiết cũng sóng dữ dâng cao, căn bản không thể động thủ.

"!?..." Đại Vũ thấy vậy, nhất thời cũng sững sờ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sẽ gặp phải tình huống này.

“Mọi người cẩn thận, nơi này sợ là có yêu tà xuất hiện!” Lúc này, một người bên cạnh mở miệng nói.

Đại Vũ trên đường đi tự nhiên cũng có không ít năng nhân dị sĩ đi theo, tuy không có cao thủ đỉnh tiêm, nhưng so với người thường trong Nhân tộc, cũng là tồn tại vô cùng kinh khủng, hiển nhiên đã nhìn ra một số manh mối.

“Chẳng lẽ trong này có thủy quái tác loạn?” Đại Vũ nhíu mày nói.

Phải biết rằng những năm nay hắn cũng không phải chưa từng gặp phải chuyện này, nhưng những con thủy quái tác loạn trước đó đều đã bị hợp lực chém giết.

“Sợ là như vậy!

Mọi người lùi lại, để ta thử!” Ngay sau đó một bóng người to lớn vạm vỡ cũng từ phía sau đi ra, trong tay cầm một chiếc rìu khai sơn, một cỗ khí tức bưu hãn cũng từ trên người hắn tỏa ra.

“Cho ta phá!” Khắc sau, chỉ thấy chiếc rìu trong tay hắn quang mang đại thịnh, rất nhanh liền hóa thành một chiếc rìu khổng lồ kinh khủng, sau đó hung hăng chém về phía Đồng Bách Sơn, phảng phất như muốn bổ đôi cả ngọn núi.

“Hoa lạp!” Nhưng ngay khi chiếc rìu sắp rơi xuống Đồng Bách Sơn, trong sông bên dưới bỗng cuộn lên một con sóng kinh khủng.

Chưa đợi người to lớn kia phản ứng, đã trực tiếp bị cuốn vào trong sông.

Trong khoảnh khắc, liền không còn động tĩnh, hiển nhiên không sống nổi.

“!?

Chết rồi!?

Sao có thể!?" Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người nhất thời cũng thay đổi.

Phải biết rằng thực lực của người to lớn kia tuy không phải mạnh nhất trong mọi người, nhưng ít nhất cũng có thể xếp vào top năm, hiện tại bị một chiêu nuốt chửng, thực lực của đối phương có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

"Thủ lĩnh, thủy quái nơi này thực lực quá mạnh, e rằng vượt xa tưởng tượng của chúng ta, căn bản không phải chúng ta có thể đối phó được, e rằng đã thành tiên đắc đạo.

Kế hoạch hiện tại ta kiến nghị thủ lĩnh tốt nhất nên liên hệ cao thủ Thánh Điện đến hỗ trợ!" Một lão giả bên cạnh mở miệng nói.

"Cao thủ Thánh Điện sao..." Đại Vũ nghe lời đối phương, mày cũng nhíu lại, hiển nhiên trong lòng cũng đang cân nhắc.

"Không cần đâu, để ta thử!" Lúc này, một thanh âm truyền ra, chính là cánh tay đắc lực vẫn luôn ở bên cạnh Đại Vũ, Viên Thiên.

"!?

Viên huynh, ..." Thấy cảnh này, Đại Vũ cũng sững sờ.

Phải biết rằng từ trước đến nay, Viên Thiên vẫn luôn đóng vai trò là tham mưu, chưa từng có ai thấy Viên Thiên ra tay.

Viên Thiên là cánh tay đắc lực của hắn, những năm nay nếu không có sự giúp đỡ của Viên Thiên, tuyệt đối không thể thuận lợi như vậy, hắn không hy vọng Viên Thiên xảy ra chuyện.

Những người còn lại cũng đều có chút kinh ngạc nhìn Viên Thiên, hiển nhiên đối với lựa chọn của Viên Thiên có chút bất ngờ.

"Yên tâm đi, ta trong lòng có chừng mực, sẽ không có chuyện gì đâu!" Viên Thiên lắc đầu nói, sau đó trực tiếp từ từ đến bên cạnh

Đồng Bách Sơn, trong hai mắt lóe lên một đạo kim quang, trong khoảnh khắc, trực tiếp nhìn rõ mọi thứ trong Đồng Bách Sơn.

"Nghiệt chướng, ra đây, hay để bản tọa mời ngươi ra!" Viên Thiên thanh âm băng lãnh nói, trong giọng nói cũng tràn đầy khí tức túc sát.

"Hoa lạp!" Thanh âm của Viên Thiên vừa dứt, trong nháy mắt lại một con sóng khác cuộn lên, trực tiếp bao phủ về phía Viên Thiên, phảng phất như muốn nuốt chửng hắn.

"Cẩn thận!" Thấy cảnh này, đám người phía sau cũng kinh hô một tiếng.

"Hừ!" Viên Thiên thấy vậy, lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, trong thần sắc không có chút sợ hãi, lật tay đánh ra một chưởng.

Một bàn tay khổng lồ kinh khủng hiện ra từ hư không, trực tiếp đập nát con sóng dữ ngút trời kia.

Chương 336

"!?" "Trời ạ!" "Mạnh quá!

Không ngờ Viên tiên sinh lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ!

Chẳng trách có tự tin như vậy!" Thấy một tay của Viên Thiên, trên mặt đám người phía sau cũng đều lộ ra vẻ chấn động, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kính sợ.

Đặc biệt là những kỳ nhân dị sĩ đi theo bên cạnh Đại Vũ, vốn dĩ họ có chút xem thường loại người chỉ biết động miệng như Viên Thiên, thái độ vẫn luôn không nóng không lạnh.

Nhưng bây giờ thấy cảnh này, làm sao không rõ, Viên Thiên căn bản là một cao thủ vô thượng kinh khủng, vượt xa tưởng tượng của họ.

"Thật là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, nếu đã như vậy, vậy thì bản tọa mời ngươi ra vậy!" Đáy mắt Viên Thiên cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Khắc sau, hắn lật tay, một cây gậy sắt đen hiện ra, sau đó cây gậy sắt đón gió mà lớn, trong nháy mắt hóa thành một cây gậy khổng lồ chống trời, sau đó hung hăng đập về phía trung tâm Đồng Bách Sơn.

"Tên khốn đáng chết, tìm chết!" Thấy cảnh này, thủy quái trong Đồng Bách Sơn hiển nhiên cũng cuối cùng không nhịn được nữa, một tiếng gầm giận dữ truyền ra, ngay sau đó một cây gậy khổng lồ màu đen cũng xông lên trời, hung hăng đón lấy công kích của Viên Thiên, sau đó một bóng vượn khổng lồ cũng xuất hiện trong hư không.

"Một con yêu hầu!" Thấy bộ dáng của thủy quái, mọi người bên dưới cũng kinh hô một tiếng, đồng thời trên mặt cũng đều lộ ra vẻ

kiêng kỵ.

“Hử?” Ngay khoảnh khắc thủy quái hiện thân, Viên Thiên cũng sững sờ.

Ngay sau đó, không biết vì sao, ngay khoảnh khắc nhìn thấy con yêu hầu này, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một cảm giác muốn nuốt chửng đối phương, phảng phất như trên người đối phương có thứ gì đó hấp dẫn hắn.

“Chuyện gì vậy, thân phận của nó, tại sao lại khiến ta có cảm giác này, chẳng lẽ, cơ duyên mà bệ hạ nói chính là trên người nó?” Đột nhiên phảng phất như nghĩ đến điều gì, đáy mắt Viên Thiên cũng lóe lên một tia sáng.

Không sai, Viên Thiên không phải ai khác, chính là người được Tần Hạo phái đến Hồng Hoang hỗ trợ Đại Vũ trị thủy, còn về Viên Thiên, thì là tên của Thánh Hoàng Tử.

“Khốn kiếp, đám kiến hôi đáng chết các ngươi, dám gọi ta như vậy, quả thực tìm chết!” Nghe những người đó gọi mình, sắc mặt thủy quái tái đi, một cỗ hung sát khí tức kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Cây gậy khổng lồ trong tay hắn vung mạnh, hung hăng hướng về phía đám người.

“Không tốt!” Thấy cảnh này, đám người chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tử vong kinh khủng từ đáy lòng dâng lên.

Đối mặt với một đòn này, họ cảm thấy mình như một con kiến hôi, đáy mắt tràn đầy cảm giác bất lực.

“Nghiệt chướng, dám trước mặt bản tọa làm hại người khác, thật không biết sống chết!” Thấy cảnh này, Thánh Hoàng Tử hừ lạnh một tiếng, cây gậy sắt trong tay cũng trực tiếp nghênh đón, trực tiếp hóa

giải công kích của đối phương.

"Đáng chết, ngươi rốt cuộc là ai, dám phá hỏng chuyện tốt của Vô Chi Kỳ ta!" Thủy quái thanh âm băng lãnh nói.

"Vô Chi Kỳ?" Nghe thấy cái tên này, Thánh Hoàng Tử nhíu mày, hiển nhiên chưa từng nghe qua có người này tồn tại.

Nếu Tần Hạo ở đây, nhất định có thể biết được thân phận của đối phương.

Vô Chi Kỳ không phải ai khác, chính là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu lừng danh Xích Khao Mã Hầu.

Xích Khao Mã Hầu hiểu âm dương, biết nhân sự, giỏi xuất nhập, tránh tử diên sinh, có thần thông khống thủy, về phương diện khống thủy, có thể sánh ngang với một trong mười hai Tổ Vu là Thủy Thần Cộng Công, có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

"Bất kể ngươi là ai, đã dám ở đây gây sóng gió, gây họa cho Nhân tộc, thì không thể để ngươi sống!" Thánh Hoàng Tử rất nhanh cũng trực tiếp đè xuống ý nghĩ này, thanh âm băng lãnh nói.

Khi biết được thủy hoạn Hoài Thủy thực tế là do Vô Chi Kỳ gây ra, Thánh Hoàng Tử liền phán quyết tử hình cho đối phương.

Phải biết rằng, những năm nay, vô số bộ lạc Nhân tộc trong phạm vi Hoài Thủy phải chịu khổ vì thủy hoạn.

Đối với kẻ đầu sỏ gây ra tất cả là Vô Chi Kỳ, Thánh Hoàng Tử tự nhiên không có lý do gì để tha.

"Nói đùa, chỉ bằng ngươi, khẩu khí thật lớn, cũng không sợ gió lớn thổi rách lưỡi.

Dám đối đầu với bản yêu thánh, thật không biết sống chết!" Vô Chi Kỳ cười lạnh một tiếng.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức ngút trời cũng từ trên người hắn bộc phát ra, trong khoảnh khắc, hư không phong vân biến ảo, dưới khí tức kinh khủng, thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

"!?

Yêu Thánh!?

Trời ạ, thủy quái này là một tồn tại cấp bậc Yêu Thánh!" "Sao có thể!?

Dưới trời đất này sao lại có Yêu Thánh tồn tại!" Nghe lời Vô Chi Kỳ, sắc mặt không ít người bên dưới lại một lần nữa thay đổi.

Đặc biệt là mấy kỳ nhân dị sĩ, họ vô cùng rõ ràng Yêu Thánh đại biểu cho điều gì.

Vốn dĩ trong mắt họ, có Viên Thiên tồn tại, hẳn là có thể kê cao gối mà ngủ.

Nhưng một khắc này, trái tim vốn đã buông xuống lại một lần nữa treo lên.

"Yêu Thánh sao?

Một con yêu sinh mà thôi, Yêu Thánh chết trong tay bản tọa không phải là người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là người cuối cùng!" Thánh Hoàng Tử cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ trào phúng.

Yêu Thánh chi cảnh là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Không thể không nói, thực lực của Vô Chi Kỳ ở Hồng Hoang, trong tình huống Thánh Nhân không xuất, Chuẩn Thánh ẩn thế, tuyệt đối thuộc về tồn tại đỉnh tiêm.

Chỉ cần không tìm chết, hầu như có thể đi ngang, căn bản không có bao nhiêu người có thể làm gì được hắn.

Nhưng đáng tiếc, hắn đã gặp phải Thánh Hoàng Tử.

Thánh Hoàng Tử là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bản thể là Đấu Chiến Thánh Viên.

Sau khi được Tần Hạo tạo hóa, huyết mạch Đấu Chiến Thánh Viên trên người Thánh Hoàng Tử đã sớm phát sinh biến hóa thoát thai hoán cốt, không hề thua kém Hỗn Thế Tứ Hầu, công pháp tu luyện càng là tồn tại đỉnh tiêm, tuyệt đối vượt xa Vô Chi Kỳ.

Vì vậy đối mặt với Vô Chi Kỳ trước mắt, Thánh Hoàng Tử cũng có lòng tin tuyệt đối.

"Cuồng vọng!" Nghe thấy sự khinh thường không hề che giấu trong giọng nói của Thánh Hoàng Tử, sắc mặt Vô Chi Kỳ cũng trở nên càng khó coi hơn, một cỗ sát ý kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

"Cho ta đi chết!" Vô Chi Kỳ không chút do dự, trực tiếp vung cây gậy dài màu đen trong tay bao phủ về phía Thánh Hoàng Tử.

"Đến hay lắm!" Pháp lực trong cơ thể Thánh Hoàng Tử cũng điên cuồng vận chuyển, khí tức trên người cũng không còn che giấu chút nào.

Chương 337

Khí tức thuộc về Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng trong nháy mắt bộc phát, cây gậy sắt trong tay hắn cũng được vung lên vun vút.

Căn bản không có chút hoa mỹ nào, trực tiếp nghênh đón.

"Phanh!" Trong nháy mắt hai cây gậy sắt trực tiếp va vào nhau trong hư không.

Khắc sau, sắc mặt Vô Chi Kỳ đại biến.

Trong một khoảnh khắc, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng ập đến, cả người thân thể cũng không khống chế được bay ngược ra ngoài, trực tiếp bị một gậy đánh bay.

"Đáng chết, sao có thể!?

Đại La Kim Tiên đỉnh phong, là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, không thể nào, trong Nhân tộc khi nào có một tồn tại như vậy!" Vô Chi Kỳ mạnh mẽ bình ổn khí huyết sôi trào trong cơ thể, vẻ mặt kinh hãi nhìn Thánh Hoàng Tử mở miệng nói.

Một khắc này, hắn hiển nhiên đã bị thực lực kinh khủng của Thánh Hoàng Tử trấn trụ.

"Ngươi nói nhảm hơi nhiều rồi!" Thánh Hoàng Tử hừ lạnh một tiếng, căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc nào, cây gậy sắt trong tay lại một lần nữa điên cuồng vung lên, hung hăng đập về phía Vô Chi Kỳ.

"Khốn đản!" Một khắc này, sự khinh thị trong lòng Vô Chi Kỳ nhất thời biến mất không còn tăm hơi, trực tiếp nâng thực lực lên đến cực hạn, nghênh đón công kích của Thánh Hoàng Tử.

Nhất thời, hai bên cũng trực tiếp chiến đấu trên không.

“Trời ạ, Viên tiên sinh mạnh như vậy!” “Thật kinh khủng, thật quá kinh khủng rồi, không ngờ Viên tiên sinh là một vị vô thượng Đại La Kim Tiên!” “Có Viên tiên sinh ở đây, con yêu hầu kia khẳng định sẽ gặp xui xẻo rồi!” Mọi người bên dưới thấy cảnh này, lập tức cũng không nhịn được lần lượt mở miệng nói, ánh mắt nhìn về phía Thánh Hoàng Tử cũng càng thêm kính sợ.

Trên không, Thánh Hoàng Tử và Vô Chi Kỳ cũng dây dưa với nhau.

Nói là dây dưa, không bằng nói Vô Chi Kỳ toàn bộ quá trình đều bị Thánh Hoàng Tử áp chế.

Thực tế, phương thức chiến đấu và phong cách của hai người đều cực kỳ tương tự, thậm chí binh khí sử dụng cũng gần như giống hệt nhau.

Cũng chính vì vậy, Vô Chi Kỳ bất luận là tu vi hay các phương diện khác, đều bị Thánh Hoàng Tử nghiền ép.

Nếu đã vậy, với phương thức chiến đấu cứng đối cứng này, Vô Chi Kỳ hiển nhiên cũng căn bản không có chút cơ hội nào.

Lúc này Vô Chi Kỳ chỉ cảm thấy mình đang chiến đấu với một phiên bản tăng cường, các phương diện đều bị áp chế, sự uất ức trong lòng có thể biết được, mặc cho hắn bộc phát thế nào, đều không thể phá vỡ sự áp chế của Thánh Hoàng Tử.

“Khốn đản!

Ngươi ép ta!

Pháp Tướng Thiên Địa!” Bất đắc dĩ, Vô Chi Kỳ chỉ có thể dùng ra thần thông mạnh nhất, trong nháy mắt trực tiếp hóa thành một tôn vượn khổng lồ chống trời, một cỗ khí tức hung lệ kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

“Thần thông sao, bản tọa cũng có!

Đấu Chiến Kim Thân!” Thánh Hoàng lập tức cũng cười lạnh một tiếng, trong khoảnh khắc, kim quang trên người đại thịnh, khắc sau, trực tiếp hóa thành một kim vượn khổng lồ lấp lánh kim quang.

Một cỗ khí tức áp bách càng kinh khủng hơn cũng từ trên người hắn tỏa ra.

Sau đó Thánh Hoàng Tử cũng trực tiếp lại một lần nữa lao về phía Vô Chi Kỳ, hai thân ảnh kinh khủng cũng trực tiếp chiến đấu trên không, thanh thế vô cùng.

Nhưng kết quả lại không hề có chút thay đổi nào, cho dù đã dùng đến thần thông cuối cùng, Vô Chi Kỳ vẫn bị Thánh Hoàng Tử áp chế gắt gao.

“Chỉ có thực lực như vậy thôi sao, thật khiến bản tọa thất vọng quá, nếu đã như vậy, vậy thì bản tọa tiễn ngươi lên đường vậy!” Lại một lần nữa giao phong với Vô Chi Kỳ hơn trăm hiệp, thanh âm của Thánh Hoàng Tử cũng theo đó truyền ra, trong giọng nói cũng tràn đầy khí tức túc sát.

Khắc sau, khí tức trên người Thánh Hoàng Tử lại một lần nữa tăng vọt, một cỗ khí tức mênh mông kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, khí huyết ngút trời cũng điên cuồng lan tỏa, phảng phất như muốn đè sập cả thiên địa.

“Đáng chết, không tốt!” Cảm nhận được khí tức trên người Thánh Hoàng Tử, sắc mặt Vô Chi Kỳ đối diện đại biến.

Vốn dĩ Thánh Hoàng Tử đã khiến hắn vất vả chống đỡ, hiện tại khí tức Thánh Hoàng Tử lại một lần nữa bùng nổ, căn bản không phải hắn có thể chống lại.

Lập tức hắn cũng không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Hắn hiển nhiên vô cùng rõ ràng, nếu không chạy nữa, e rằng thật sự sẽ xong đời.

"Chạy?

Thật nực cười!

Ở lại cho ta!" Tốc độ tuy không phải là thế mạnh của Thánh Hoàng Tử, nhưng đó cũng là tương đối.

Vô Chi Kỳ muốn chạy trốn trước mặt hắn, hiển nhiên căn bản là một trò cười.

Hầu như trong nháy mắt, Thánh Hoàng Tử liền xuất hiện trước mặt Vô Chi Kỳ, sau đó cây gậy sắt trong tay vung ngang, trong nháy mắt hóa thành vô số bóng gậy, hung hăng đập về phía Vô Chi Kỳ.

"Phanh phanh phanh phanh..." Trong khoảnh khắc, chỉ thấy thân thể Vô Chi Kỳ như một bao cát, trực tiếp bị hung hăng đánh bay ra ngoài, từng ngụm nghịch huyết cũng không ngừng cuồng phun ra.

Đối mặt với Thánh Hoàng Tử toàn lực bộc phát, Vô Chi Kỳ căn bản không có chút sức chống cự nào, hết lần này đến lần khác bị đánh bay.

"Chết đi!

Nhất Côn Hám Thiên!" Bỗng nhiên, trong hai mắt Thánh Hoàng Tử tinh quang đại thịnh, khí tức trên cây gậy dài trong tay bùng nổ, mang theo một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng hung hăng đập về phía Vô Chi Kỳ.

"Không!" Cảm nhận được khí tức của một đòn này, trong hai mắt Vô Chi Kỳ cũng tràn đầy vẻ kinh khủng.

Hắn vô cùng rõ ràng, một đòn này nếu trúng, tuyệt đối thập tử vô sinh, căn bản không có chút khả năng sống sót nào.

Pháp lực trong cơ thể cũng điên cuồng dũng động, muốn thoát khỏi sự áp chế của Thánh Hoàng Tử.

"Giãy chết!" Thấy động tác của Vô Chi Kỳ, khóe miệng Thánh Hoàng Tử cũng lộ ra vẻ trào phúng, trong hai mắt hàn quang bùng lên, đưa tay chỉ ra một cái.

Trong nháy mắt, thân thể Vô Chi Kỳ chấn động, lực lượng vừa mới tích tụ trong nháy mắt bị đánh tan.

Ngay sau đó, công kích kinh khủng trên không cũng trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập lên người Vô Chi Kỳ.

"Phanh!" Trong nháy mắt, lực lượng cuồng bạo kinh khủng trong nháy mắt tuôn vào cơ thể Vô Chi Kỳ.

Thân thể Vô Chi Kỳ chấn động, ngay sau đó, trong ánh mắt của mọi người, thân thể Vô Chi Kỳ trên không trực tiếp bị đánh nổ, hóa thành mưa máu đầy trời, hiển nhiên không sống nổi, trong khoảnh khắc hình thần câu diệt.

Chương 338

"Thắng rồi, tốt quá, Viên tiên sinh thắng rồi!" "Mạnh quá, thật quá kinh khủng rồi, một Yêu Thánh bị đánh nổ, thật quá kinh khủng rồi!" Mọi người bên dưới thấy cảnh này, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Trước đó họ cũng đã đoán được Thánh Hoàng Tử mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức kinh khủng như vậy.

Một Yêu Thánh ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, trực tiếp bị đánh nổ, thực lực mạnh mẽ có thể thấy được.

Lúc này, Thánh Hoàng Tử lại không lập tức đi xuống mà đưa mắt nhìn về nơi Vô Chi Kỳ vẫn lạc, chỉ thấy một đoàn quang cầu màu trắng sữa đang lơ lửng giữa hư không, một luồng khí tức bản nguyên huyền diệu cũng từ đó tỏa ra.

"...Khí tức bản nguyên thật nồng đậm!" Đáy mắt Thánh Hoàng Tử cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

Sau khi nhìn thấy quang cầu, hắn phát hiện cảm xúc khát vọng trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Ngay sau đó, không chút do dự, Thánh Hoàng Tử há to miệng, trực tiếp nuốt chửng đoàn quang cầu màu trắng sữa kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân Thánh Hoàng Tử đột nhiên chấn động, sau đó khí tức bản nguyên kinh khủng trong nháy mắt cuồn cuộn điên cuồng trong cơ thể, rồi bắt đầu dung hợp với thân thể của hắn.

Cùng với sự dung hợp của bản nguyên, Thánh Hoàng Tử phát hiện thân thể của mình lại một lần nữa bắt đầu lột xác.

Vốn dĩ hắn cho rằng thân thể đã gần đạt tới cực hạn, nhưng giờ phút này, hắn phát hiện, theo sự dung hợp của bản nguyên, thân thể của hắn lại một lần nữa bắt đầu lột xác.

Nếu dung hợp hoàn toàn, hắn thậm chí cảm giác được thân thể của mình sẽ lại một lần nữa nghênh đón một cuộc lột xác toàn diện.

"Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi!

Không ngờ lại có được cơ duyên như vậy!

Một trận chiến này thật sự đáng giá!" Thánh Hoàng Tử trong lòng cũng không nhịn được thầm nghĩ.

Cho dù không có phần thưởng công đức, chỉ riêng cơ duyên này thôi, Thánh Hoàng Tử cũng cảm thấy chuyến đi này tuyệt đối không uổng.

Sau khi thu dọn những thứ Vô Chi Kỳ để lại, thân hình Thánh Hoàng Tử khẽ động, tức thì lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Đại Vũ và mọi người.

"Chúng ta bái kiến Viên tiền bối!" Sau khi thấy Thánh Hoàng Tử, mọi người cũng vội vàng lên tiếng, đáy mắt đều tràn ngập vẻ sùng bái và kính sợ nồng đậm, ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi.

"Lần này đa tạ Viên huynh, à không, tiền bối!" Đại Vũ cũng tiến lên một bước, mặt đầy cảm kích nói.

Hắn hết sức rõ ràng, nếu không có Thánh Hoàng Tử, có một Yêu Thánh cấp bậc tồn tại ngăn cản, muốn trị thủy Hoài Thủy căn bản là si tâm vọng tưởng.

"Vũ huynh không cần như vậy, cứ gọi ta như trước là được rồi.

Vũ huynh cũng không cần tự coi nhẹ mình, nếu thật sự có thể bình định được thủy hoạn Hồng Hoang, thành tựu tương lai của Vũ huynh

cũng không thể lường được!" Thánh Hoàng Tử tức thì lắc đầu nói.

Hắn hết sức rõ ràng, Tần Hạo tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phái mình đến.

Một khi bình định thủy hoạn thành công, Đại Vũ tuyệt đối sẽ công đức vô lượng.

"Nếu đã như vậy, vậy ta không khách khí nữa!

Về phần thành tựu, ta không nghĩ nhiều đến thế, ta chỉ muốn Nhân tộc được sống tốt hơn mà thôi!" Đại Vũ lắc đầu nói.

"Chính là điểm này của Vũ huynh khiến người ta bội phục!

Hiện tại thủy quái đã trừ, tiếp theo phải xem Vũ huynh rồi!" Thánh Hoàng Tử trực tiếp nói.

"Yên tâm, giao cho ta là được rồi.

Được rồi, chư vị, đến lúc động thủ rồi!" Đại Vũ trực tiếp lên tiếng.

Tức thì mọi người cũng bắt đầu bận rộn.

Không có Vô Chi Kỳ gây rối, toàn bộ quá trình cũng trở nên thuận lợi hơn không ít.

Trong nháy mắt, ba năm đã trôi qua.

Dùng ròng rã ba năm, Đại Vũ và mọi người cũng đã triệt để khơi thông thủy vực Hoài Thủy, thủy hoạn ở toàn bộ thủy vực Hoài Thủy cũng hoàn toàn được giải quyết. .....

"Mấy năm nay đa tạ Viên huynh, Nhân tộc chúng ta cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi khổ thủy hoạn!" Trong bộ lạc, Đại Vũ mặt đầy cảm khái nói.

Trải qua mấy năm nỗ lực, cùng với việc phổ cập các loại kiến

thức trị thủy, toàn bộ Nhân tộc Hồng Hoang về cơ bản đã thoát khỏi nỗi khổ thủy hoạn.

"Vũ huynh khách khí rồi.

Nhưng Nhân tộc hiện nay tuy không còn nỗi khổ thủy hoạn, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, vẫn chưa trị được tận gốc!

Sau này theo biến động của thiên địa, e rằng không ít sông ngòi vẫn sẽ xảy ra vấn đề, hình thành thủy hoạn mới!" Thánh Hoàng Tử trầm ngâm một lát rồi lên tiếng nói.

"Ồ?

Không biết đạo hữu có biện pháp nào có thể giải quyết, xin Viên huynh chỉ giáo cho ta!" Nghe lời của Thánh Hoàng Tử, Đại Vũ cũng vội vàng ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Bây giờ hắn đã sớm biết sự đáng sợ của Thánh Hoàng Tử, đối phương đã nói như vậy, chắc chắn có cách giải quyết.

"Định thủy văn!

Trấn sơn hà!" Thánh Hoàng Tử nói.

"Định thủy văn trấn sơn hà?

Có ý gì?" Nghe lời của Thánh Hoàng Tử, vẻ mặt của Đại Vũ càng thêm nghi hoặc.

"Là như thế này…" Tức thì Thánh Hoàng Tử cũng không chút do dự, trực tiếp nói rõ tường tận phương pháp trong lòng mình cho Đại Vũ nghe.

"Chế tạo Định Hải Thần Châm, định thủy văn thiên hạ, đúc Cửu Đỉnh trấn áp sơn hà địa mạch sao...

Hóa ra là như vậy, ra là thế, ta hiểu rồi, đa tạ Viên huynh chỉ điểm!" Nghe xong, trên mặt Đại Vũ lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, tức thì

trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Chương 339

Bây giờ đã có phương pháp trị tận gốc thủy hoạn, Đại Vũ tự nhiên không chút do dự.

Tức thì, dựa theo chỉ điểm của Thánh Hoàng Tử, Đại Vũ lại một lần nữa bắt đầu bận rộn.

Mấy năm nay, vì việc trị thủy, danh tiếng của Đại Vũ trong toàn bộ Nhân tộc Hồng Hoang vô cùng vang dội, không ít bộ lạc đều có quan hệ không tệ với Đại Vũ.

Tức thì Đại Vũ cũng phái người thu thập các loại dược liệu để đúc tạo, trong một thời gian, vô số người trong Nhân tộc cũng lần lượt tham gia, vô số dược liệu cũng được đưa đến bộ lạc của Đại Vũ.

Có nguồn dược liệu dồi dào hỗ trợ, Đại Vũ cũng không chút do dự, trực tiếp bắt đầu đúc tạo Định Hải Thần Châm và Cửu Đỉnh theo chỉ điểm của Thánh Hoàng Tử.

Vốn dĩ với thực lực của Đại Vũ muốn đúc tạo hai thứ này gần như là chuyện không thể, nhưng may mắn có sự tồn tại của Thánh Hoàng Tử, mọi chuyện cũng trở nên đơn giản hơn không ít.

Thánh Hoàng Tử thậm chí còn lấy ra cây thiết côn Vô Chi Kỳ để lại, dùng làm chủ thể của Định Hải Thần Châm, đồng thời lại thêm vào không ít dược liệu quý hiếm khác.

Nhưng cho dù có Thánh Hoàng Tử giúp đỡ, Định Hải Thần Châm và Cửu Đỉnh cũng mất ròng rã ba năm mới đúc tạo hoàn thành. .....

"Thiên Đạo ở trên, ta là Đại Vũ của Nhân tộc, hôm nay tạo Định Hải Thần Châm để định thủy văn thiên hạ, tạo Cửu Đỉnh để trấn áp sơn hà, xin Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của Đại Vũ cũng theo đó

truyền ra.

"Ong ong ong…" Ngay khi giọng nói của Đại Vũ vừa dứt, giữa hư không, mây lành đầy trời cũng hiện ra, tiếng sấm ầm ầm cũng không ngừng vang lên, một cột sáng cũng trực tiếp bao phủ lấy Định Hải Thần Châm và Cửu Đỉnh.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, khí tức trên Định Hải Thần Châm và Cửu Đỉnh cũng trở nên càng lúc càng huyền diệu.

Vốn dĩ, Định Hải Thần Châm vì lấy pháp bảo của Vô Chi Kỳ làm chủ thể chế tạo, cũng là một kiện bảo vật không tồi.

Nhưng Cửu Đỉnh tuy đã hao phí vô số thời gian, nhưng trên thực tế cũng chỉ có thể miễn cưỡng gọi là pháp khí mà thôi.

Nhưng bây giờ dưới sự bao phủ của cột sáng, Cửu Đỉnh cũng bắt đầu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từng đạo đạo vận huyền diệu cũng hiện ra, cuối cùng trực tiếp bùng phát ra một luồng khí tức ngút trời, khí tức đó không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Rõ ràng đã có được sự lột xác triệt để.

"Vút vút vút vút…" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Cửu Đỉnh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó hóa thành chín luồng lưu quang, trực tiếp bay về chín phương của thiên địa Hồng Hoang, rồi trực tiếp chìm vào lòng đất Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc Cửu Đỉnh dung nhập vào thiên địa Hồng Hoang, toàn bộ đại địa Hồng Hoang cũng đột nhiên chấn động, toàn bộ địa mạch cũng trong nháy mắt như được gia cố, trấn áp toàn bộ sơn hà thiên địa Hồng Hoang.

Ngay sau đó, Định Hải Thần Châm cũng trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang, bay vào hải nhãn của Đông Hải, toàn bộ thủy văn thiên địa cũng trong nháy mắt trở nên ôn hòa hơn không ít.

Cuối cùng, giữa hư không, một đám mây công đức khánh vân kinh khủng cũng theo đó hiện ra.

Công đức đầy trời chia làm ba phần, trong đó có gần bảy phần công đức trực tiếp bao phủ lên người Đại Vũ, gần hai phần công đức thì bao phủ lên người Thánh Hoàng Tử, phần công đức cuối cùng chưa đến một thành thì rơi xuống người những người đi theo Đại Vũ xung quanh.

"Ong ong ong…" Trong khoảnh khắc công đức gia thân, khí tức trên người Đại Vũ cũng theo đó bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Mấy năm nay, tuy Đại Vũ cũng đã bước lên con đường tu hành, nhưng tu vi cũng không quá cao, ngay cả tiên đạo cũng chưa thành.

Giờ phút này, dưới sự thúc đẩy của công đức kinh khủng, khí tức của cả người cũng như ngồi tên lửa tăng vọt.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên… Kim Tiên!

Thái Ất Kim Tiên… Cuối cùng, theo một chút công đức cuối cùng tràn vào, tu vi của hắn cũng cuối cùng đột phá cực hạn Thái Ất Kim Tiên, thành công bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người đi theo khác, tuy công đức nhận được không thể so sánh với Đại Vũ và Thánh Hoàng Tử, nhưng đối với họ cũng là cơ duyên trời ban.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đã thành tiên đạo, trong đó người mạnh nhất thậm chí đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Phải biết, trong Nhân tộc hiện nay, Kim Tiên đã là cường giả đỉnh tiêm.

"Ầm!" Đúng lúc này, thân thể Thánh Hoàng Tử đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn cũng như ngồi tên lửa tăng vọt điên cuồng.

Vốn dĩ tu vi của Thánh Hoàng Tử đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trước đó lại dung hợp bản nguyên của Xích Khao Mã Hầu, đã ở bên bờ đột phá.

Bây giờ dưới sự kích thích của công đức gia thân, trong nháy mắt nước chảy thành sông, trực tiếp đột phá cực hạn Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Chúc mừng Viên huynh tu vi đại tiến!" Cảm nhận được khí tức trên người Thánh Hoàng Tử, trên mặt Đại Vũ bên cạnh cũng lộ ra vẻ chấn động.

Tuy hắn đã đột phá Đại La Kim Tiên, nhưng hắn phát hiện, dưới sự bao phủ của khí tức Thánh Hoàng Tử, mình như một con kiến, chênh lệch vô cùng kinh khủng.

"Đồng hỉ đồng hỉ!" Nhìn Đại Vũ một cái, Thánh Hoàng Tử cũng cười gật đầu.

"Đến rồi!" Đúng lúc này, ánh mắt Thánh Hoàng Tử cũng nhìn lên hư không, như cảm ứng được điều gì đó, lên tiếng nói.

"Hửm?

Có ý gì?" Đại Vũ có chút nghi hoặc nhìn Thánh Hoàng Tử, rõ ràng có chút không hiểu ý của đối phương.

"Ong ong ong…" Ngay khi giọng nói của Đại Vũ vừa dứt, giữa hư không, không gian một trận vặn vẹo, ba bóng người cũng trực tiếp hiện ra, chính là ba người Toại Nhân Thị đang trấn giữ thánh địa Nhân tộc.

"Nhân tộc Đại Vũ, ra mắt ba vị thánh hiền!" Sau khi thấy ba người, Đại Vũ cũng sững sờ.

Đối với hình tượng của ba người trước mắt, hắn tự nhiên quen thuộc không thể quen thuộc hơn, vội vàng cúi người nói.

"Đạo hữu không cần đa lễ!

Đạo hữu bình định thủy hoạn, tạo phúc Nhân tộc, công đức vô lượng!" Toại Nhân Thị nói.

"Ba vị thánh hiền khách khí rồi, so với ba vị thánh hiền, những gì Đại Vũ làm được còn xa mới đủ!" Đại Vũ lắc đầu nói.

Phải biết, ba người Toại Nhân Thị là những tồn tại trấn giữ Nhân tộc từ khi Nhân tộc mới ra đời, vì sự phát triển của Nhân tộc có thể nói là lao tâm khổ tứ.

Tuy hắn đã bình định thủy hoạn, nhưng so với ba người Toại Nhân Thị, rõ ràng có chênh lệch không nhỏ.

"Ra mắt ba vị đạo hữu!" Ánh mắt Thánh Hoàng Tử cũng rơi xuống người ba người Toại Nhân Thị.

"Ra mắt Đấu Chiến Nguyên Soái!" Ánh mắt ba người cũng rơi xuống người Thánh Hoàng Tử, tức thì cũng lên tiếng nói.

Chương 340

Đối với Thánh Hoàng Tử, họ rõ ràng không xa lạ.

Ban đầu sau khi Diệp Phàm giáng lâm Hồng Hoang, đã ở trong Nhân tộc một thời gian không ngắn, cũng đã có những cống hiến không nhỏ cho Nhân tộc, cho nên giữa họ cũng vô cùng quen thuộc.

"Hửm?

Đấu Chiến Nguyên Soái?

Viên huynh, đây là ý gì?" Nghe cách xưng hô của ba người, Đại Vũ bên cạnh cũng có chút tò mò nói.

Tuy mấy năm nay hắn biết thực lực của Thánh Hoàng Tử rất mạnh, là đại thần thông giả đỉnh tiêm của phương thiên địa này, nhưng về thân phận của Thánh Hoàng Tử, lại chưa bao giờ đề cập, cho nên căn bản không ai biết thân phận thật sự của Thánh Hoàng Tử.

"Đấu Chiến Nguyên Soái là một trong mười đại nguyên soái của Thiên Đình, cũng là một trong những người bảo hộ của Nhân tộc chúng ta!" Hữu Sào Thị giải thích nói.

Lúc này, Thánh Hoàng Tử cũng không che giấu nữa, trên người ánh sáng lóe lên, trực tiếp hiện ra bản thể.

"Hóa ra Viên huynh là người bảo hộ của Nhân tộc chúng ta, Đấu Chiến Thánh Viên!

Thiên Đình Đấu Chiến Nguyên Soái!" Sau khi thấy chân thân của Thánh Hoàng Tử lúc này, Đại Vũ cũng sững sờ, có chút bất ngờ nói.

Phải biết, thần tượng của Thánh Hoàng Tử cũng được thờ cúng trong thánh miếu của Nhân tộc, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Ha ha, trước đó sự tình có nguyên do, mong Vũ huynh đừng trách!” Thánh Hoàng Tử cười nói.

“Viên huynh khách khí rồi!

Nếu không phải Viên huynh, ta cũng sẽ không có thành tựu ngày hôm nay!” Đại Vũ lắc đầu nói, đối với điều này rõ ràng cũng rất hiểu.

“Được rồi, hiện tại đạo hữu công đức viên mãn, đạo hữu hãy xử lý trước chuyện trong bộ lạc, sau đó theo chúng ta đến thánh địa đi!” Truy Y Thị nói.

Bây giờ Đại Vũ đã hoàn thành sứ mệnh, công đức viên mãn, tự nhiên cần phải đến thánh địa.

“Được!” Đối với điều này, Đại Vũ cũng không có chút dị nghị nào.

Bây giờ hắn cũng đã hoàn thành tâm nguyện, tự nhiên cũng có thể yên tâm rời đi.

Thánh Hoàng Tử tự nhiên cũng không tiếp tục ở lại, sau khi cáo biệt Đại Vũ, trực tiếp trở về Thiên Đình phục mệnh. .....

“Ai...

Tiến cảnh quá chậm!” Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Tần Hạo từ từ mở mắt, cảm ứng tình hình trong cơ thể, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bây giờ Nhân tộc đại hưng, dưới sự chưởng khống của hắn, Thiên Đình cũng đang duy trì trật tự Tam giới một cách có trật tự, khí vận trên người Tần Hạo cũng ngày càng kinh khủng.

Nhưng cho dù như vậy, Tần Hạo phát hiện, sau khi đạt đến cảnh giới hiện tại, muốn tinh tiến thực sự là khó như lên trời.

Trải qua một thời gian tu luyện, hắn cũng chỉ tăng thêm được một chút pháp lực, cách đột phá cảnh giới, quả thực là xa vời vô tận.

“Xem ra chỉ có thể dựa vào hệ thống thôi!” Tần Hạo nhanh chóng lắc đầu.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, nếu không có cơ duyên trời ban, muốn đề thăng tu vi, tuyệt đối cần một lượng thời gian khổng lồ.

Cho dù Tần Hạo có vô lượng khí vận gia thân, tốc độ tu luyện của hắn cũng không nhanh hơn được bao nhiêu.

Dù sao bây giờ hắn cũng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên, muốn đạt đến Tứ Trọng Thiên, không biết cần bao lâu nữa.

Nếu là một Thiên Đạo Thánh nhân bình thường, có tốc độ tu luyện kinh khủng như Tần Hạo, e rằng sẽ cười đến tỉnh cả giấc mơ.

Nhưng Tần Hạo là người mang theo hệ thống, tự nhiên không thể chịu đựng được tốc độ tu luyện như rùa bò này.

“Hệ thống, có đề nghị gì không?” Tần Hạo trực tiếp liên lạc với hệ thống.

“Ba phương pháp!” Giọng nói của hệ thống truyền đến.

“Ba phương pháp?” Đôi mắt Tần Hạo đột nhiên sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ chờ mong.

“Phương pháp thứ nhất đơn giản nhất, trong công đức thương thành có không ít bảo vật đề thăng tu vi.

Với tài sản hiện tại của ký chủ, hẳn là đủ để đổi lấy một số thiên tài địa bảo hoặc bảo vật đề thăng tu vi!” Hệ thống nói.

“Còn cái thứ nhất thì sao?” Tần Hạo trực tiếp bỏ qua cái này.

Phương pháp này Tần Hạo cũng không phải không biết, nhưng với cảnh giới hiện tại của hắn, thiên tài địa bảo thông thường đã không còn tác dụng, chỉ có những loại thiên tài địa bảo đỉnh tiêm mới có tác

dụng.

Nhưng những thứ đó đều là những thứ giá trên trời.

Tần Hạo tuy hiện tại có mấy trăm tỷ công đức, nhưng hắn hết sức rõ ràng, chút công đức này nếu dùng để đề thăng tu vi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đề thăng được một tiểu cảnh giới mà thôi, Tần Hạo tự nhiên sẽ không chấp nhận.

"Thứ hai là bắt đầu từ nội thiên địa của ký chủ, đề thăng đẳng cấp của nội thiên địa.

Sau khi đẳng cấp nội thiên địa được đề thăng, tu vi của ký chủ cũng sẽ theo đó mà đề thăng!" Hệ thống nói.

"Hửm?

Thế giới nội thiên địa?" Tần Hạo nghe đến đây, đôi mắt cũng đột nhiên sáng lên.

Cái gọi là thế giới nội thiên địa chính là thế giới trong Hỗn Độn Châu mà hắn đã khai tịch lúc chứng đạo trước đó.

Thế giới Hỗn Độn Châu mà hắn khai tịch ra trước đó gần như tương đương với trình độ Trung Thiên thế giới.

"Không sai, hiện tại nội thiên địa của ký chủ chỉ vừa mới đạt đến cấp bậc Trung Thiên thế giới.

Muốn tấn thăng, một là dựa vào ký chủ từ từ tu luyện, phương pháp này chậm nhất.

Một phương pháp khác là thôn phệ!

Chương 341

Không ngừng thôn phệ các thế giới khác, dung hợp quy tắc thiên địa của các thế giới khác vào nội thiên địa, để nội thiên địa không ngừng tiến hóa!" Hệ thống giải thích.

"Thôn phệ thế giới!?

Phải làm thế nào?" Nghe lời của hệ thống, đôi mắt Tần Hạo cũng đột nhiên sáng lên, đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, lên tiếng nói.

"Phương pháp thứ nhất là cưỡng ép thôn phệ, nhưng không khuyến khích ký chủ dùng phương pháp này, bởi vì cưỡng ép thôn phệ sẽ dẫn đến sự phản kháng của ý chí thiên địa của thế giới bị thôn phệ.

Một khi thất bại, ký chủ e rằng sẽ bị phản phệ cực lớn, cho dù thành công, e rằng cũng phải trả giá không nhỏ!

Hệ thống đề nghị diễn biến hòa bình, sau đó dung hợp!" Hệ thống giải thích.

"Nói rõ hơn!" "Đơn giản, trong mỗi phương thiên địa đều có sự tồn tại của khí vận chi tử.

Ký chủ có thể lựa chọn thu phục khí vận chi tử, đợi khi khí vận chi tử đạt đến cực hạn của phương thiên địa đó, lúc đó khí vận chi tử ở một mức độ nào đó đại biểu cho ý chí thiên địa của phương thiên địa đó.

Lúc đó ký chủ có thể lựa chọn dung hợp phương thiên địa đó!" Hệ thống giải thích.

"Giống như lúc ở thế giới Già Thiên trước đó vậy." Tần Hạo

nhanh chóng hiểu được ý của hệ thống.

“Đúng là như vậy!” “Không đúng, đợi đã, trước đó ta đã chinh phục thế giới Già Thiên, vậy không phải là có thể dung hợp phương thế giới đó sao?” Tần Hạo đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt cũng vui mừng, không nhịn được lên tiếng nói.

“Bây giờ không được!” “Tại sao?” “Đơn giản, thế giới mà ký chủ dung hợp cũng có yêu cầu.

Phẩm cấp của thế giới bị dung hợp không thể vượt quá nội thiên địa của ký chủ.

Nội thiên địa của ký chủ chỉ vừa mới đạt đến cấp bậc Trung Thiên thế giới.

Thế giới Già Thiên tuy là một phương thế giới bị tổn hại, nhưng cho dù như vậy, phẩm cấp của nó trong số các Trung Thiên thế giới cũng là đỉnh tiêm, cho nên tạm thời không thể dung hợp!” Hệ thống giải thích.

“Hóa ra là vậy, còn có hạn chế này sao...

Ta hiểu rồi!” Tần Hạo gật đầu.

“Vậy phương pháp thứ ba thì sao?” Tần Hạo theo đó cũng hỏi.

“Phương pháp thứ ba là khí vận!” “Khí vận?

Ý gì, ta hiện tại là tộc trưởng Nhân tộc, lại là chúa tể Thiên Đình, e rằng khó có thể đề thăng được nữa?” Tần Hạo lên tiếng nói.

“Ở phương thiên địa này, đúng là khó có thể đề thăng.

Nhưng không có nghĩa là ở các thế giới khác cũng không được!” Hệ thống nói.

“Các thế giới khác?

Ý của hệ thống là...” Tần Hạo nhanh chóng chấn động mạnh, đáy mắt cũng lóe lên một tia tinh quang.

“Đúng như ký chủ nghĩ, ký chủ hẳn đã phát hiện, trước đó khi ký chủ thống ngự thế giới Già Thiên, cũng có thể nhận được khí vận gia trì, cho nên ký chủ có thể tiến vào các thế giới khác để mưu cầu khí vận!” Hệ thống giải thích.

“Còn có thể như vậy sao...

Hóa ra là vậy, đây quả là một phương pháp không tồi!” Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

“Nhưng với tu vi hiện tại của ta, khí vận của Trung Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới thông thường đối với ta đã không còn giúp ích được bao nhiêu nữa!” Tần Hạo trong lòng cũng bắt đầu âm thầm cân nhắc.

Bây giờ hắn đã là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên, cực hạn của một Trung Thiên thế giới thông thường cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi, cho nên cho dù hội tụ khí vận của một Trung Thiên thế giới, đối với Tần Hạo cũng căn bản không đủ giải khát.

“Xem ra chỉ có thể đến Đại Thiên thế giới!” Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Tiêu chuẩn của Đại Thiên thế giới là ít nhất phải có tồn tại cấp bậc Thánh nhân trấn giữ mới có thể được gọi là Đại Thiên thế giới.

Thế giới Hồng Hoang bề ngoài không mạnh, ngoài Hồng Quân ra, tồn tại đạt đến cấp bậc Thánh nhân cũng không quá hai bàn tay.

Nhưng thế giới Hồng Hoang được khai tịch từ thế giới Hỗn Độn, thế giới Hỗn Độn ban đầu đã thai nghén ra Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần, Hỗn Độn Ma Thần đỉnh phong nhất có thể đạt đến Thiên Đạo

đỉnh phong, bán bộ Đại Đạo.

Chính vì vậy, thế giới Hỗn Độn mà Hồng Hoang tọa lạc trong số các Đại Thiên thế giới cũng tuyệt đối là một trong những tồn tại đỉnh tiêm nhất.

Tần Hạo nhanh chóng đưa ra quyết định, nhưng hắn không lập tức khởi hành.

Phải biết, mở ra các thế giới đẳng cấp khác nhau, công đức tiêu hao cũng khác nhau.

Liên thông một Đại Thiên thế giới cần tiêu hao công đức lên đến con số kinh khủng trăm tỷ, đúng vậy, trăm tỷ.

Cho dù với tài sản hiện tại của Tần Hạo cũng không dám tùy ý phung phí.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Tần Hạo cũng trực tiếp bỏ ra một trăm tỷ công đức, mở ra cánh cửa công đức thông đến Đại Thiên thế giới.

"Ông!" Trong khoảnh khắc Tần Hạo bước vào cánh cửa công đức, chỉ cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo.

Ngay sau đó, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã trực tiếp xuất hiện trong một phương thiên địa xa lạ.

Trong khoảnh khắc tiến vào phương thiên địa này, Tần Hạo lập tức dùng thần niệm bao phủ toàn bộ thiên địa, bắt đầu cảm ứng thông tin của phương thiên địa này.

"Hửm?

Phương thiên địa này... không có Thiên Đạo hoàn chỉnh tồn tại?

Tại sao quy tắc thiên địa của phương thiên địa này lại có cảm giác

quen thuộc tựa như đã từng quen biết?" Ngay sau đó, Tần Hạo nhanh chóng thu hồi thần niệm, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất ngờ.

Trong cảm ứng, Tần Hạo phát hiện, phương thiên địa này không có Thiên Đạo hoàn chỉnh tồn tại.

Sau khi phát hiện kết quả này, Tần Hạo cũng thở phào một hơi.

Chương 342

Trong nhận thức của Tần Hạo, không phải tất cả các Đại Thiên thế giới đều có Thiên Đạo tồn tại.

Có một số thế giới chỉ có ý chí thiên địa và quy tắc thiên địa tồn tại, dùng để diễn hóa vận hành của phương thiên địa đó, nhưng không có Thiên Đạo tồn tại.

Ý chí thiên địa đối với tu sĩ hạn chế cũng rất có hạn, cho nên cũng sẽ dẫn đến một số khiếm khuyết của phương thiên địa đó, kết quả như vậy cũng sẽ dẫn đến thực lực yếu hơn không ít so với thế giới có Thiên Đạo hoàn chỉnh.

"Công Đức Thiên Nhãn!" Gần như trong nháy mắt, Tần Hạo liền trực tiếp vận chuyển Công Đức Thiên Nhãn, thuật vọng khí huyền diệu cũng bắt đầu vận chuyển.

Rõ ràng hắn muốn thông qua thuật vọng khí để tìm ra khí vận chi tử của phương thiên địa này.

Muốn mưu cầu khí vận, phương pháp đơn giản nhất tự nhiên là lợi dụng khí vận chi tử, giống như ở thế giới Già Thiên vậy.

Đương nhiên, Tần Hạo cũng có thể dùng năng lực của mình để thành lập thế lực, nhưng như vậy độ khó rõ ràng sẽ lớn hơn không ít.

Đúng như câu nói thuận thiên thì nhàn, nghịch thiên thì lao, nếu có phương pháp đơn giản, Tần Hạo tự nhiên sẽ không tự tìm phiền phức, lựa chọn hình thức khó.

Huống chi, hiện tại nội thiên địa của Tần Hạo tuy không thể thôn phệ Đại Thiên thế giới, nhưng đợi đến khi nội thiên địa tiến hóa, hoàn thành lột xác, Tần Hạo hoàn toàn có thể trực tiếp dung hợp phương

Đại Thiên thế giới này.

"Trời ạ, khí vận chi lực thật kinh khủng, khí vận này quả thực còn kinh khủng hơn Diệp Phàm lúc ban đầu gấp trăm lần không chỉ!" Rất nhanh, ánh mắt Tần Hạo cũng định vị vào một phương hướng.

Chỉ thấy phương hướng đó tử khí ngập trời, khí vận vô biên hóa thành một con tử sắc khí vận trường long kinh khủng đang chiếm cứ giữa hư không.

Khí vận kinh khủng đó, ngay cả Tần Hạo cũng có chút kinh ngạc.

Tức thì không chút do dự, thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phương hướng đó. .....

Tại một nơi nào đó trong Đại Hoang, chỉ thấy một đứa trẻ nghịch ngợm khoảng bốn năm tuổi đang bận rộn.

Bên cạnh nó là một con cự thú kinh khủng có thân hình vượt quá mười mét, đầu cự thú đã trở nên máu thịt be bét, sinh cơ đã biến mất không còn tăm tích, như thể bị một lực lượng kinh khủng đánh chết.

Trước mặt đứa trẻ là một cái nồi lớn, nước trong nồi không ngừng sôi sùng sục.

Đứa trẻ không ngừng lấy ra từ trong lòng những cái chai lọ, bên trong là đủ loại gia vị, trực tiếp đổ vào nồi.

Sau đó, nó đến bên cạnh thi thể cự thú, trong tay cũng xuất hiện một thanh đao lớn, mài trên người cự thú, cắt xuống một miếng thịt lớn, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào nồi.

Một lúc sau, một mùi thơm nức mũi cũng từ trong đó truyền ra.

"Cuối cùng cũng có thể ăn rồi, thật đói chết đi được!" Đứa trẻ nhìn chằm chằm vào thức ăn trong nồi, lẩm bẩm trong miệng.

Ngay sau đó cũng không chút do dự, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Cùng lúc đó, đứa trẻ cũng tháo một cái túi da thú ở thắt lưng, mở ra, một mùi thơm nồng nặc cũng từ trong đó tỏa ra, trực tiếp tu mấy ngụm vào miệng, chính là sữa thú.

Một lúc sau, miếng thịt thú nặng hơn mười cân đã bị đứa trẻ giải quyết sạch sẽ.

Điều bất ngờ là bụng của cậu bé lại không có chút nào phình lên.

"Cũng gần xong rồi, nên về thôi, nếu không tộc trưởng gia gia sẽ lo lắng!" Cậu bé lẩm bẩm trong miệng, sau đó trực tiếp đến bên cạnh con cự thú kinh khủng đó, trực tiếp nắm lấy hai chân cự thú, sau đó kéo cự thú đi.

Một đứa trẻ ba bốn tuổi kéo theo thi thể của một con cự thú dài hơn mười mét, lực lượng kinh khủng có thể gọi là nghịch thiên.

"Gầm gầm gầm…" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, từ xa, một tiếng thú gầm truyền đến.

Ngay sau đó, một luồng hung sát chi khí kinh khủng từ xa quét tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng cự thú kinh khủng cũng xuất hiện trước mặt đứa trẻ.

"Phi Thiên Hổ!

Thứ này, tộc trưởng gia gia không phải nói thứ này chỉ hoạt động ở sâu trong Đại Hoang sao, sao lại chạy ra ngoài?" Nhìn bóng người khổng lồ trước mắt, trên mặt đứa trẻ cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy trước mặt nó là một con cự hổ dài hơn mười mét, sau lưng cự hổ là một đôi cánh thịt.

Như hổ thêm cánh, có thể tưởng tượng thực lực kinh khủng đến mức nào.

"Gầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy cự hổ gầm lên một tiếng,

đôi cánh sau lưng đột nhiên vỗ mạnh, sau đó thân hình như gió, trực tiếp bay về phía đứa trẻ.

"Con sâu lớn đáng ghét, ta không sợ ngươi đâu!" Ngay sau đó, trên mặt đứa trẻ cũng lóe lên một tia hung lệ.

Cả người không lùi mà tiến, hai chân đột nhiên dùng sức đạp mạnh, cơ thể như một viên đạn pháo trực tiếp vọt lên trời, trực tiếp vung nắm đấm hung hăng đập về phía cự hổ.

"Bốp!" Chỉ nghe một tiếng va chạm của thân thể truyền đến, đứa trẻ và cự hổ trực tiếp va chạm vào nhau.

Sau đó, một cảnh tượng vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Cảnh tượng đứa trẻ bị đánh bay như trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại, cơ thể cự hổ như bị sét đánh, thân thể khổng lồ bị đánh bay ra ngoài, một quyền bị đứa trẻ đánh bay.

"Xem ra cũng không lợi hại như tộc trưởng gia gia nói, hóa ra chỉ là một tên thùng rỗng kêu to!" Đứa trẻ lẩm bẩm một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Sau đó, thân hình không chút dừng lại, căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc, hai chân lại một lần nữa dùng sức đạp mạnh, thân hình cũng lại một lần nữa vọt lên trời, trong khoảnh khắc cự hổ chưa kịp phản ứng, trực tiếp cưỡi lên lưng cự hổ, sau đó nắm đấm cũng như mưa không ngừng đánh ra.

Tức thì từng trận tiếng nổ kinh khủng như hồng chung đại lữ không ngừng truyền ra, kèm theo đó là từng tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng từ miệng cự hổ truyền ra, nghe vô cùng thê thảm.

"Hùng Hài Tử sao… Không ngờ lại ở trong phương thiên địa này, thật có chút bất ngờ…" Giữa hư không, nhìn cảnh tượng bên dưới, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng.

Giờ phút này, hắn rõ ràng cũng đã hiểu được thế giới mình đang ở.

Đứa trẻ nghịch ngợm thích uống sữa thú, trong cơ thể bị lấy đi Chí Tôn Cốt, tất cả đều cho thấy, nơi hắn tiến vào chính là Hoang Thiên Giới.

Trước đó Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Hoang Thiên Đế trong thế giới Già Thiên, từ trên người đứa trẻ trước mắt, Tần Hạo tự nhiên cũng cảm nhận được cảm giác quen thuộc đó.

Rõ ràng đứa trẻ trước mắt chính là đứa trẻ nghịch ngợm thời niên thiếu, Hoang Thiên Đế thời kỳ uống sữa thú.

Bên dưới, cuộc chiến giữa Hùng Hài Tử và cự hổ cũng đã đi đến hồi kết.

Chương 343

Lúc này cự hổ cũng đã từ bỏ giãy giụa, miệng không ngừng phát ra từng trận tiếng rên rỉ, về cơ bản là hít vào nhiều, thở ra ít, rõ ràng không sống được bao lâu nữa.

"Đôi cánh này trông không tệ, về rồi mời Nhị Mãnh và Thạch Hầu ăn cánh nướng!" Cuối cùng, sau khi thấy cự hổ không còn sinh khí, cậu bé lẩm bẩm trong miệng, sau đó hai tay trực tiếp nắm lấy đôi cánh thịt của cự hổ dùng sức xé mạnh, trong nháy mắt một đôi cánh thịt trực tiếp bị xé xuống.

"Nên về thôi!" Đứa trẻ lẩm bẩm, sau đó buộc hai con hung thú lại với nhau, kéo đi về phía xa.

Nhưng chưa đi được bao xa, giữa hư không, một bóng người khổng lồ kinh khủng bay qua.

Ngay sau đó, một luồng hung sát chi khí kinh khủng ngút trời trong nháy mắt lan ra.

Đối mặt với hung sát chi khí kinh khủng đó, sắc mặt đứa trẻ bên dưới đột biến.

Giờ phút này, đứa trẻ chỉ cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè lên người, bước đi khó khăn, có chút khó nhọc ngẩng đầu nhìn bóng người giữa hư không.

Khi nhìn rõ bóng người giữa hư không, cậu bé cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, đáy mắt cũng tràn ngập vẻ kinh hãi.

Bởi vì giữa hư không chính là một con Phi Thiên Hổ kinh khủng đã được phóng đại lên mấy lần.

"Hóa ra chỉ là một con hổ con, khó trách kém tộc trưởng nhiều như

vậy!

Lần này tiêu rồi!" Đứa trẻ không nhịn được lên tiếng.

Nó làm sao không rõ, con Phi Thiên Hổ vừa bị nó giết chết rõ ràng chỉ là một con non, con ở giữa hư không kia mới là con trưởng thành thật sự.

Chỉ riêng khí tức đã khiến nó cảm thấy áp bức như vậy, huống chi là thực lực thật sự, rõ ràng căn bản không thể dễ dàng đối phó.

Nhìn con hổ con bị đứa trẻ xé xác bên dưới, trong đôi mắt của con cự hổ giữa hư không cũng lóe lên một tia hung sát chi khí vô tận.

Đôi cánh sau lưng vỗ mạnh, thân hình trong nháy mắt hóa thành một luồng lưu quang, há to miệng, trực tiếp bay về phía đứa trẻ.

"Tiêu rồi, chết chắc rồi!" Đối mặt với hung sát chi khí kinh khủng, đứa trẻ căn bản không có cơ hội ra tay, chênh lệch thực lực giữa hai bên thực sự quá lớn.

Ngay khi đứa trẻ sắp mất mạng trong miệng cự hổ, một bóng người cũng xuất hiện từ hư không, trực tiếp chắn trước mặt đứa trẻ, sau đó đưa tay ra chỉ một cái.

Chỉ nghe một tiếng động trầm thấp truyền đến, thân hình con Phi Thiên Hổ trưởng thành chấn động mạnh.

Ngay sau đó, cơ thể nó như một viên đạn pháo trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, kèm theo đó là đầu lâu cũng trong nháy mắt nổ tung, hung hăng đập xuống đất.

Co giật hai cái rồi không còn động tĩnh, rõ ràng không thể sống được nữa.

Người ra tay chính là Tần Hạo.

"Hửm?

Ta không chết!?" Một lúc lâu sau, đứa trẻ cũng không cảm thấy đau đớn ập đến, có chút mờ mịt mở mắt ra.

Tức thì liền thấy con Phi Thiên Hổ trưởng thành đã chết không thể chết hơn ở phía xa.

Mắt nó cũng trợn tròn, miệng nhỏ hơi hé, vẻ mặt rõ ràng vô cùng hài hước.

"Được rồi, tiểu tử, hoàn hồn đi!" Nhìn bộ dạng của đứa trẻ lúc này, Tần Hạo cũng không nhịn được lắc đầu, nhàn nhạt nói.

"Hửm?

A!

Đại ca ca, là huynh đã giết con mèo lớn đó sao?

Cảm tạ đại ca ca cứu mạng!" Rất nhanh, ánh mắt đứa trẻ cũng rơi xuống người Tần Hạo.

Nó cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên đoán ra được.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một tia cảm kích, đồng thời cũng có sự sùng bái nồng đậm.

Thực lực của con Phi Thiên Hổ trưởng thành vừa rồi nó đã tự mình trải nghiệm, dưới khí thế của đối phương, ngay cả cơ hội động đậy cũng không có.

Nhưng bây giờ lại bị miểu sát, có thể tưởng tượng thực lực của Tần Hạo kinh khủng đến mức nào.

"Đại ca ca sao...

A a, tiểu tử, ngươi có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?" Nhìn đứa trẻ trước mắt, Tần Hạo lên tiếng nói.

Đúng vậy, thu đồ đệ.

Sau khi biết tình hình của phương thiên địa này, Tần Hạo đã có ý định này.

Ngoài một số kế hoạch của bản thân, đứa trẻ trước mắt cũng là một trong số ít nhân vật chính khiến hắn vô cùng tán thưởng và yêu thích.

Đối với vận mệnh của nó, Tần Hạo cũng cảm thán.

Có thể nói, đứa trẻ tuy là khí vận chi tử của phương thiên địa này, nhưng có lẽ cũng là khí vận chi tử có vận mệnh khổ sở nhất chư thiên vạn giới.

Cuộc đời của nó quá khổ, quá trắc trở.

Tuy cuối cùng đã bình định được hắc họa, nhưng cuối cùng lại gần như mất đi tất cả, nỗi bi thương vô tận khiến nó ngay cả khóc cũng không khóc được.

Độc đoán vạn cổ nghe có vẻ vô cùng bá khí, nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng kinh khủng.

Ban đầu khi xem nguyên tác, Tần Hạo đối với vận mệnh của Hoang Thiên Đế vô cùng tiếc nuối.

Bây giờ đã gặp được, trong lòng Tần Hạo rõ ràng cũng có một số suy nghĩ.

"Bái sư?

Đại ca ca, ngài là tu sĩ từ bên ngoài Đại Hoang đến sao?" Đứa trẻ cũng đầy tò mò nhìn hắn.

"Bên ngoài Đại Hoang sao, cũng có thể nói là vậy!" Tần Hạo gật đầu nói.

Chương 344

“Nếu ta bái sư, có sữa uống không?

Tộc trưởng gia gia quá keo kiệt, mỗi lần chỉ cho ta một chút sữa thú!

Chẳng đã nghiền chút nào!” Đứa trẻ lẩm bẩm.

“Sữa thú?

Chỉ uống sữa thú?” Nghe lời của đứa trẻ, Tần Hạo cũng có chút cạn lời.

Không ngờ Hoang Thiên Đế thời niên thiếu lại ngốc manh như vậy, không hổ là yêu sữa như mạng.

Không biết sau này nếu Hoang Thiên Đế quay ngược thời gian thấy biểu hiện của mình lúc này sẽ có biểu cảm gì.

“Ta nghe tộc trưởng gia gia nói, ở sâu trong Đại Hoang có dị thú mạnh mẽ, sữa thú của chúng ngon hơn nhiều so với sữa thú bình thường!” Đứa trẻ không nhịn được lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ hy vọng.

“Dị thú ở sâu trong Đại Hoang sao?” Tần Hạo sững sờ, ngay sau đó thần niệm trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thiên địa.

“Có rồi!” Rất nhanh, Tần Hạo đã khóa chặt một con hung thú kinh khủng đang ẩn mình ở một nơi nào đó ở hạ giới.

Sau đó đưa tay ra chộp một cái, trong chớp mắt, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, sau đó một con cự giao có thân hình vượt quá trăm mét xuất hiện, một luồng hung hãn khí tức kinh khủng cũng từ trên người cự giao tỏa ra.

"...

Giao Long!?

Hung thú thuần huyết Giao Long!?" Đứa trẻ thấy con cự giao kinh khủng đó, sắc mặt cũng đại biến, đáy mắt cũng tràn ngập vẻ kinh hãi, rõ ràng đã nhận ra.

"Khốn kiếp, loài người, dám quấy rầy bản tôn ngủ say!" Một giọng nói trầm thấp cũng theo đó truyền đến, kèm theo đó là hung sát chi khí vô tận kinh khủng cũng trong nháy mắt bùng phát.

Giờ phút này, gần như tất cả sinh linh trong toàn bộ Đại Hoang đều cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó.

Đặc biệt là những con hung thú, từng con đều nằm rạp xuống đất, cơ thể run rẩy dữ dội, rõ ràng cảm nhận được một cảm giác run rẩy vô cùng kinh khủng.

"...

Khí tức thuần huyết, thuần huyết!" "Sao có thể, trong Đại Hoang sao lại có sự tồn tại thuần huyết!?" "Rốt cuộc là ai?" Ở sâu trong Đại Hoang, mấy con hung thú kinh khủng lúc này ánh mắt cũng nhìn về phía xa, đáy mắt tràn ngập vẻ kiêng kỵ, đồng thời có một chút sợ hãi.

Phải biết chúng đều là bá chủ trong Đại Hoang, là tồn tại đỉnh tiêm ở hạ giới, nhưng lúc này đều cảm nhận được một luồng sợ hãi, có thể tưởng tượng khí tức đó kinh khủng đến mức nào.

"Ồn ào!" Thấy cảnh này, Tần Hạo tức thì cũng lạnh lùng hừ một tiếng, một tia khí cơ cũng trong nháy mắt phóng ra, trực tiếp bao phủ lên người cự giao.

"Phụt!" Trong khoảnh khắc khí tức của Tần Hạo bao phủ lên người cự giao, thân thể cự giao cũng đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó, cả người nó như bị sét đánh, trong chớp mắt, chỉ cảm thấy một luồng khí tức vô thượng mênh mông bao phủ lên người.

Giờ phút này, nó như cảm thấy toàn bộ sức mạnh của thiên địa đều đè lên người, một cảm giác run rẩy từ sâu thẳm linh hồn cũng truyền khắp toàn thân.

Trong chớp mắt, cơ thể trực tiếp nằm rạp xuống đất, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hãi, rõ ràng đã bị khí tức kinh khủng của Tần Hạo dọa cho sợ chết khiếp.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo tràn ngập sự sợ hãi vô tận.

Phải biết bây giờ nó đã là thực lực Tôn Giả đỉnh phong, ở hạ giới tuyệt đối thuộc về tồn tại đỉnh tiêm nhất, chỉ còn một bước nữa là có thể nhóm lên thần hỏa.

Nhưng đối phương chỉ riêng khí tức trên người đã khiến nó không có chút sức mạnh phản kháng nào, có thể tưởng tượng chênh lệch kinh khủng đến mức nào.

Tần Hạo là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù chỉ là một tia khí tức, rõ ràng cũng không phải là một Tôn Giả ở hạ giới có thể so sánh.

"Tha, tha mạng, tiền bối tha mạng!" Rất nhanh, một giọng nói nữ tính cũng theo đó truyền đến.

Rõ ràng cự giao là một con cái, đang trong thời kỳ cho con bú, dù sao cũng là Tần Hạo tìm vú nuôi cho đứa trẻ.

"Đại ca ca, đó, đó thật sự là Giao Long sao?" Thấy Giao Long trong truyền thuyết nằm rạp dưới chân Tần Hạo, đứa trẻ rõ ràng cũng có chút mơ màng.

Vốn dĩ nó đã nghĩ rằng Tần Hạo có thể giết chết con Phi Thiên Hổ

trưởng thành đã là rất nghịch thiên rồi, nhưng bây giờ, ngay cả hung thú thuần huyết trong truyền thuyết cũng nằm rạp dưới chân hắn, có thể tưởng tượng thực lực kinh khủng đến mức nào.

"Sao, không giống à?" Nhìn đứa trẻ có chút mắt chữ A miệng chữ O, Tần Hạo mỉm cười nói.

"Ách...

Khụ khụ..." Nghe Tần Hạo nói, trên mặt đứa trẻ cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Nhưng rất nhanh, trong đôi mắt đứa trẻ lại lóe lên một tia tò mò, cũng trên dưới đánh giá con cự giao trước mắt.

Phải biết đó là Giao Long trong truyền thuyết, là tồn tại cấp bậc bá chủ thật sự.

Ở nơi như hạ giới này, ngay cả ở thượng giới cũng tuyệt đối như phượng mao lân giác.

"Thế nào, tiểu tử, sữa thú thuần huyết có được không?" Khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười, lên tiếng nói.

"Được!!

Đương nhiên được!

Sư phụ, xin nhận đệ tử một lạy!" Đứa trẻ rõ ràng cũng rất lanh lợi, gần như trong nháy mắt đã phản ứng lại, trực tiếp quỳ xuống đất, mặt đầy mong đợi nhìn Tần Hạo nói.

"Tốt, đứng lên đi.

Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ năm của vi sư!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Biết rồi sư phụ!

Sư phụ, không biết khi nào con có thể uống được sữa thú thuần huyết?" Đứa trẻ hai mắt sáng rực lên tiếng nói.

"Cho ngươi một cơ hội sống, ở bên cạnh nó, ngươi có nguyện ý không?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống con cự giao đang đầy kinh hãi bên cạnh, nhàn nhạt nói.

"Nguyện ý, nguyện ý, vãn bối nguyện ý!" Nghe lời của Tần Hạo, cự giao không chút do dự, vội vàng gật đầu.

Chương 345

Tuy đứa trẻ trước mắt trong mắt nó chỉ là một tồn tại cấp bậc con kiến, nhưng có thể được một tồn tại nghịch thiên như Tần Hạo thu làm đệ tử, thành tựu tương lai chắc chắn không thể lường được.

Đối với nó có lẽ cũng là một cơ duyên không tồi.

Huống chi, bây giờ nó căn bản không có lựa chọn.

Về phần cái gọi là tôn nghiêm của huyết thống thuần khiết, trước thực lực tuyệt đối, cái gọi là tôn nghiêm rõ ràng chỉ là một trò cười.

"Tốt, lựa chọn thông minh.

Tin rằng sau này ngươi nhất định sẽ không hối hận!" Nhìn con cự giao đang nằm rạp trên đất, Tần Hạo cũng nhàn nhạt nói.

"Tiền bối, vãn bối có một thỉnh cầu, xin tiền bối có thể thành toàn!" Sau đó như nghĩ ra điều gì đó, cự giao do dự lên tiếng nói.

"Nói!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Xin tiền bối có thể mang con của vãn bối đến đây.

Con của vãn bối vừa mới sinh ra, nếu rời khỏi ta, e rằng sẽ bị hung thú khác săn giết!" Cự giao cầu xin.

"Chuyện này đơn giản!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, sau đó lại một lần nữa đưa tay ra chộp vào hư không.

Rất nhanh, một con Giao Long phiên bản mini xuất hiện bên cạnh cự giao.

Nói là Giao Long, không bằng nói là một con rắn xanh.

"Đa tạ tiền bối!" Thấy cảnh này, cự giao cũng mặt đầy hưng phấn nói.

Cùng lúc đó, trong lòng nó đối với thực lực của Tần Hạo cũng lại một lần nữa có một nhận thức hoàn toàn mới.

Là hung thú thuần huyết, nó có ký ức truyền thừa.

Thực lực mà Tần Hạo thể hiện ra tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của nó, căn bản không phải là thứ mà hạ giới có thể có.

Trong mắt nó, Tần Hạo trước mắt tuyệt đối là người của thượng giới, ở thượng giới e rằng cũng tuyệt đối là tồn tại cấp bậc cự đầu vô thượng.

"Được rồi, nếu đã như vậy, tiểu tử, chúng ta đi thôi!" Sau đó, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống người đứa trẻ, nói.

"Vâng, sư phụ!" Đứa trẻ mặt đầy hưng phấn nói.

Rõ ràng đối với việc sắp được uống sữa thú thuần khiết, trong lòng nó vô cùng kích động.

Tức thì cùng Tần Hạo trực tiếp cưỡi lên người cự giao, sau đó đi về phía thôn làng. .....

"Đang đang đang…" Khi Tần Hạo và đoàn người đến gần thôn làng, đột nhiên từng tiếng chuông dồn dập lại trầm thấp truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy từng bóng người cũng nhanh chóng từ trong thôn bay ra.

Mỗi người trong tay đều cầm vũ khí, một luồng khí tức hung hãn cũng từ trên người họ tỏa ra.

Rõ ràng đều là cao thủ trong thôn.

Lúc này tất cả mọi người đều mặt đầy ngưng trọng nhìn con cự giao kinh khủng đang không ngừng đến gần thôn.

"Đó là…" "Giao Long!?

Giao Long trong truyền thuyết!?" "Hung thú thuần huyết, hung thú thuần huyết, sao có thể!?

Trong Đại Hoang sao lại có tồn tại kinh khủng như vậy!?" Khi nhìn rõ bộ dạng của cự giao, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi hoàn toàn, đáy mắt cũng tràn ngập vẻ kinh khủng.

Rõ ràng họ đều hết sức rõ ràng hung thú thuần huyết đại biểu cho điều gì.

Đừng nói một thôn làng nhỏ, ngay cả những thần sơn đại giáo kinh khủng kia, cũng không dám dễ dàng chọc vào tồn tại cấp bậc này.

"Chết tiệt, nhanh, đội săn thú theo ta cầm chân nó.

Những người còn lại, lập tức sắp xếp người trong thôn rút lui!

Nhanh chạy đi, chạy càng xa càng tốt!" Ngay sau đó, một ông lão đi đầu phản ứng lại, nói với mấy người phía sau.

"Không được, tộc trưởng, Thạch Thôn không thể không có ngài.

Để chúng ta ngăn chặn con súc sinh đáng chết này, ngài dẫn mọi người rút lui!" Lúc này, một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh ông lão, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia quyết tuyệt, mặt đầy kiên định nói.

"Không sai, tộc trưởng, để chúng ta ở lại cầm chân nó.

Tộc trưởng, gia đình già trẻ của tôi giao phó cho ngài!" Bên cạnh lại có mấy người cũng trực tiếp lên tiếng nói.

"Nói bậy, lão già ta không còn sống được bao nhiêu năm nữa.

Các ngươi còn trẻ!

Không thể chết oan uổng!" Ông lão quát lớn.

"Đợi đã, tộc trưởng, ngài xem, trên người Giao Long có người!

Kia, kia hình như là Tiểu Bất Điểm!" Đúng lúc này, đột nhiên một

người như thể thấy chuyện gì đó không thể tin được, kinh hô một tiếng, ánh mắt cũng rơi xuống người Giao Long.

"Hửm?

Tiểu Bất Điểm?

Thạch Thủ Sơn, ngươi không phải hoa mắt rồi chứ, lúc này rồi còn nói bậy, Tiểu Bất Điểm sao có thể… Ể?

Kia, kia hình như thật sự là Tiểu Bất Điểm!" Người đàn ông vạm vỡ bên cạnh vừa định trách mắng đối phương, nhưng khi ánh mắt của hắn rơi xuống lưng cự giao, cả người cũng đột nhiên chấn động.

Chương 346

Ngay sau đó, cũng như thể thấy chuyện gì đó không thể tin được.

“Tiểu Bất Điểm, thật sự là Tiểu Bất Điểm, chuyện, chuyện gì thế này!?” Những người còn lại lúc này rõ ràng cũng đã chú ý đến Tiểu Bất Điểm trên người cự giao, cả người cũng hoàn toàn ngây người, trong một lúc có chút không phản ứng kịp.

“Tộc trưởng gia gia, con về rồi!” Đứa trẻ rõ ràng cũng đã chú ý đến tình hình bên ngoài thôn.

Nó cũng không phải kẻ ngốc, chỉ trong chốc lát đã hiểu ra chuyện gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, chân nó đột nhiên đạp mạnh, thân hình bay ra, trực tiếp nhảy xuống từ lưng cự giao, sau đó trực tiếp đến trước mặt mọi người.

“Tiểu Bất Điểm, thật sự là Tiểu Bất Điểm!” “Tiểu Thạch Đầu, chuyện gì thế này!?

Sao lại cưỡi một con to như vậy về!?” Mấy người xung quanh thấy đứa trẻ, tức thì cũng thở phào một hơi.

Nhưng rất nhanh, từng người trên mặt cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tộc trưởng gia gia, Hổ thúc, Giao thúc, mọi người đừng sợ, Đại Thanh không phải kẻ địch, nó sẽ không làm hại chúng ta đâu!” Đứa trẻ nói.

“Đại Thanh?” Mấy người trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đại Thanh là Giao Long!” Đứa trẻ nói.

“Tiểu Thạch Đầu, chuyện gì thế?” Ông lão đi đầu sau khi bình tĩnh lại tâm trạng, theo đó cũng lên tiếng hỏi.

“Tộc trưởng gia gia, Đại Thanh là vú nuôi mà sư phụ tìm cho con!

Sau này con có thể uống sữa thú thuần huyết rồi!” Đứa trẻ mặt đầy kích động nói.

“Hửm?

Sư phụ?

Tiểu Thạch Đầu có sư phụ từ khi nào?” Thạch Vân Phong [Lão tộc trưởng] thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Là như thế này, tộc trưởng gia gia!” Tức thì đứa trẻ cũng không chút giấu giếm, trực tiếp kể lại sự việc một cách đơn giản.

“Đó là sư phụ của con!” Sau đó đứa trẻ cũng chỉ vào Tần Hạo đang ngồi xếp bằng trên lưng cự giao.

“Hửm?” Lúc này, mọi người mới phát hiện, trên đầu cự giao có một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Từng người đáy mắt cũng lóe lên một tia kính sợ nồng đậm.

Có thể thuần phục Giao Long thuần huyết kinh khủng, khiến đối phương phục tùng như vậy, thực lực có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

“Lão hủ Thạch Vân Phong, tộc trưởng Thạch Thôn, ra mắt vị tiền bối, đa tạ tiền bối ra tay cứu Tiểu Thạch Đầu!” Sau đó, Thạch Vân Phong cũng từ từ tiến lên cúi người nói.

Tuy Tần Hạo trông rất trẻ, nhưng ông hết sức rõ ràng, tuổi tác của đối phương tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Phải biết, tu luyện đến một trình độ nhất định là có thể phản lão hoàn đồng.

Huống chi, trong giới tu luyện, tất cả đều lấy thực lực làm đầu.

"Tiểu tử này là đệ tử của bản tọa, bản tọa tự nhiên sẽ không thấy chết không cứu!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tiểu Thạch Đầu có thể bái tiền bối làm sư phụ, là phúc khí của nó.

Tiền bối đường xa mệt mỏi, nếu không chê, xin mời tiền bối vào thôn nghỉ ngơi!" Sau đó, Thạch Vân Phong cũng lên tiếng nói.

"Đi thôi!" Tần Hạo gật đầu.

Ngay sau đó, trên người cự giao cũng ánh sáng lóe lên, trực tiếp thu nhỏ lại hình thể.

Nhưng cho dù đã thu nhỏ, nó cũng dài đến mười mấy mét, vẫn là một con quái vật khổng lồ.

Cùng lúc đó, Thạch Vân Phong cũng cho người mang ba thi thể hung thú bên cạnh vào.

Từng người trên mặt cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Phải biết, những thứ này đối với Thạch Thôn, tuyệt đối là một thu hoạch trời ban.

"Liễu Thần sao?" Rất nhanh, đoàn người của Tần Hạo cũng đã đến cổng thôn.

Ánh mắt hắn cũng rơi xuống một cây đại thụ toàn thân đen như mực bên cạnh cổng thôn.

Cả cây đại thụ chỉ có một cành liễu non ở ngọn cây đang đung đưa theo gió.

Nếu không phải vì cành liễu đó, e rằng mọi người đều sẽ cho rằng đó là một cây chết.

“Sư phụ, đó là Tế Linh của Thạch Thôn chúng con, Liễu Thần.

Liễu Thần là thần hộ mệnh của Thạch Thôn chúng con!” Thấy ánh mắt của Tần Hạo, đứa trẻ cũng lên tiếng nói.

“Liễu Thần sao, quả nhiên bất phàm!” Nhìn Liễu Thần trước mắt, đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia tinh quang, nhàn nhạt nói.

Hắn hết sức rõ ràng thân phận của Liễu Thần trước mắt, là Tổ Tế Linh của phương thiên địa này, tồn tại vô thượng cấp bậc Tiên Vương cự đầu.

Từng một mình giết đến Dị Vực, giết đến các Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực nghe tin đã sợ mất mật, thậm chí còn xông vào Giới Hải bờ bên kia, muốn tìm hiểu nguồn gốc của hắc ám, nhưng cuối cùng tự đốt mình thất bại.

Dù sao thực lực của Tiên Vương cự đầu tuy vô cùng kinh khủng, nhưng nguồn gốc hắc ám có đại khủng bố, đừng nói tồn tại cấp bậc Tiên Vương cự đầu, ngay cả tồn tại cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, cũng có thể nói là chín chết một sống.

Liễu Thần lúc này rõ ràng đang ngủ say, còn lâu mới hoàn toàn hồi phục.

Nếu không có ngoại lực can thiệp, Liễu Thần muốn hoàn toàn hồi phục, e rằng cần vô số năm mới được.

“Nếu đã gặp, vậy để ta giúp ngươi một tay vậy!” Tần Hạo trong lòng cũng thầm nghĩ.

Nhưng lúc này hắn không ra tay, trực tiếp đi vào thôn.

Chương 347

Tần Hạo là tồn tại ngay cả hung thú thuần huyết cũng có thể hàng phục, lại là sư phụ của đứa trẻ, tự nhiên được Thạch Thôn nhiệt tình khoản đãi.

Buổi tối còn bày ra một bữa tiệc thịnh soạn, cả Thạch Thôn như trẩy hội, cuồng hoan đến nửa đêm mọi người mới giải tán.

Đêm đến, khi tất cả mọi người trong Thạch Thôn đã chìm vào giấc ngủ, một bóng người từ trong thôn đi ra, thẳng đến dưới gốc cây liễu bên ngoài.

Bóng người đó chính là Tần Hạo.

Sau khi cảm nhận được trạng thái của Liễu Thần lúc này, Tần Hạo lật tay, một chiếc bình ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó vài giọt dịch thể tràn ngập khí tức sinh mệnh vô tận trực tiếp dung nhập vào thân cây.

Dịch thể này chính là Tam Quang Thần Thủy, bản thể của Liễu Thần là cây liễu, thuộc thảo mộc chi tinh, đối với thảo mộc chi tinh, Tam Quang Thần Thủy hiển nhiên là vô thượng chí bảo.

Ngoài ra, Tần Hạo lại lấy ra một chiếc bình ngọc khác, cũng nhỏ vài giọt dịch thể dung nhập vào cây liễu, đó chính là tinh hoa của Sinh Mệnh Chi Thụ, Sinh Mệnh Thánh Dịch.

Liễu Thần hiện đang bị trọng thương, bản nguyên chịu tổn thương vô cùng khủng khiếp, Sinh Mệnh Thánh Dịch đối với nàng cũng là vô thượng chí bảo.

Cuối cùng, Tần Hạo lật tay, một khối đất màu vàng kim xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó một luồng sáng từ tay hắn bắn ra, trực tiếp

rơi xuống dưới gốc cây liễu, khí tức bản nguyên Thổ hệ vô thượng cũng trực tiếp dung nhập vào cơ thể Liễu Thần, đó chính là Tiên Thiên Tức Nhưỡng.

Sau khi dung nhập Tam Quang Thần Thủy, Sinh Mệnh Thánh Dịch và Tiên Thiên Tức Nhưỡng, cây liễu trước mắt bắt đầu tỏa ra từng luồng ánh sáng huỳnh quang, kèm theo đó là một luồng khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm cũng từ thân cây lan tỏa ra.

Lớp vỏ cây vốn bị sấm sét đánh đen kịt bắt đầu không ngừng bong tróc, cuối cùng mọc ra lớp vỏ hoàn toàn mới, từng cành liễu mới cũng liên tục mọc ra từ thân cây.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức thôn phệ đáng sợ cũng truyền ra từ cây liễu, nguyên khí đất trời vô biên trong thiên địa cũng điên cuồng hội tụ về phía này, khí tức khủng khiếp bao trùm toàn bộ hạ giới.

Nguyên khí đất trời mênh mông cuồn cuộn hội tụ về hướng Thạch Thôn, cuối cùng hóa thành một vòng xoáy năng lượng vô cùng kinh khủng.

Gần như trong nháy mắt, tất cả cường giả ở hạ giới đều bị kinh động, ánh mắt cũng lần lượt nhìn về phía Đại Hoang, cùng lúc đó, một số tồn tại đỉnh tiêm cũng trực tiếp dùng thần niệm bao trùm về phía này. "Hừ!" Tần Hạo thấy vậy, liền hừ lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức tuyệt thế vô song, sắc bén vô cùng cũng bùng nổ tức thì, kèm theo đó là một luồng thần niệm mạnh mẽ quét ra, hung hăng nghênh đón thần niệm của những cường giả đang dò xét kia. "Phụt phụt phụt..." Gần như trong chớp mắt, tất cả cường giả có ý đồ tra xét động tĩnh ở Đại Hoang đều chấn động toàn thân, miệng phun máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng. "Hít..." "Sao, sao có thể!?" "Rốt cuộc là ai!?" "Mạnh quá, thực lực thật đáng sợ, tuyệt đối không phải là sức mạnh cấp bậc Tôn Giả!

Hạ giới từ khi nào đã xuất hiện một tồn tại kinh khủng như vậy?" Tức thì, từng người một hít vào một ngụm khí lạnh, không dám hó hé gì nữa, cũng không còn ai dám tùy tiện tra xét, chỉ có thể phái người quan sát động tĩnh ở Đại Hoang.

Sau khi Tần Hạo làm xong tất cả, ánh mắt hắn cũng rơi vào người Liễu Thần.

Thấy vòng xoáy kinh khủng trên không trung, hắn không khỏi lắc đầu.

Liễu Thần là một tồn tại cấp bậc Tiên Vương Cự Đầu, muốn khôi phục thì năng lượng cần tiêu hao là một con số khủng khiếp, cho dù rút cạn nguyên khí đất trời của cả hạ giới cũng không đủ.

Lắc đầu xong, Tần Hạo đưa tay điểm một cái, tức thì đánh tan vòng xoáy không gian trên không trung.

Cùng lúc đó, hai tay kết ấn, một màn sáng cũng trực tiếp hóa ra, trong nháy mắt bao trùm lấy Liễu Thần, khiến nàng hoàn toàn cách ly với trời đất xung quanh.

Sau đó, Tần Hạo trực tiếp liên thông với Đạo Tràng Không Gian, vô số linh quả xuất hiện trước mặt hắn, rồi những linh quả này đều hóa thành năng lượng tinh thuần vô tận, trực tiếp tràn vào cơ thể Liễu Thần.

Mặc dù tổng lượng năng lượng của những linh quả này trông có vẻ thua xa khí thế vừa rồi, nhưng chúng đều là Tiên Thiên Linh Quả, cấp độ năng lượng cao hơn nguyên khí đất trời của hạ giới vô số lần, hiệu quả cũng kinh khủng hơn nhiều.

Khi những linh khí này dung nhập vào cơ thể Liễu Thần.

Trong phút chốc, tốc độ phục hồi của Liễu Thần tăng lên gấp mười lần không chỉ, đạo vận vô biên cũng từ người nàng tỏa ra, khí

tức trên người cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh...

Thần Hỏa, Chân Nhất, Thánh Tế...

Trảm Ngã, Độn Nhất, Chí Tôn... "Ầm!" Vào khoảnh khắc tất cả năng lượng dung nhập vào cơ thể cây liễu, hào quang vạn trượng từ cây liễu tỏa ra, ánh sáng kinh khủng dường như muốn xuyên thủng cả bầu trời.

Nếu không có cấm chế của Tần Hạo che đậy, khí tức kinh khủng lúc này e rằng đủ để kinh động cả thượng giới Cửu Thiên Thập Địa, thậm chí cả Tiên Vực và Dị Vực.

Trong nháy mắt, khí tức trên người Liễu Thần đã trực tiếp đột phá giới hạn của Chí Tôn, bước vào cảnh giới Chân Tiên, cuối cùng dừng lại ở Chân Tiên đỉnh phong, cảnh giới Bán Bộ Tiên Vương.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng có thể cảm nhận rõ ràng, một ý chí kinh khủng từ cây liễu trước mặt dâng lên, dường như có một tồn tại sắp thức tỉnh.

Thấy cảnh này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười hài lòng.

Lúc này, bản thể của Liễu Thần cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân cây vốn bị sét đánh chỉ còn lại một đoạn đen kịt, giờ đây đã hóa thành một cây thánh thụ vô thượng chống trời nối đất.

Vô số cành liễu điên cuồng múa lượn trong hư không, không gian xung quanh cũng bị vặn vẹo dữ dội, dường như muốn đâm thủng cả bầu trời, khí tức sinh mệnh vô biên cũng từ đó lan tỏa ra.

Hồi lâu sau, một hư ảnh trực tiếp hiện ra từ trong cây liễu, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Khoảnh khắc nhìn thấy hư ảnh, Tần Hạo cũng hơi chấn động, đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Ba ngàn sợi tóc xanh múa theo gió, một khí chất khó dùng lời lẽ để hình dung tỏa ra từ người đối phương, đủ để dùng hai chữ "khuynh thành tuyệt đại" để miêu tả.

Dù đã quen nhìn mỹ nữ, Tần Hạo lúc này thấy dáng vẻ của đối phương cũng có một thoáng thất thần.

Khác với vẻ bá khí của Nữ Đế, sự dịu dàng của Hậu Thổ hay sự ung dung của Nữ Oa, nữ tử trước mặt cho người ta cảm giác thanh lệ thoát tục, vẻ ngoài có chút yếu đuối, nhưng từ người nàng lại cảm nhận được một sự kiên cường khó tả. "Đa tạ tiền bối ơn tạo hóa!" Ánh mắt Liễu Thần cũng rơi vào người Tần Hạo, cảm nhận được khí tức mênh mông như biển rộng trên người hắn, đáy mắt nàng lóe lên vẻ chấn động vô cùng, liền cúi người nói.

Phải biết, nhờ sự giúp đỡ của Tần Hạo, Liễu Thần giờ đây đã hoàn toàn thức tỉnh ký ức trước kia.

Là một Tiên Vương Cự Đầu từng trải, nàng tự nhiên đã gặp không ít cường giả, có giao du với không ít Tiên Vương của Cửu Thiên Thập Địa, Tiên Vực, thậm chí cả Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực, nhưng nàng phát hiện, khí tức trên người Tần Hạo trước mặt còn đáng sợ hơn bất kỳ vị Tiên Vương nào nàng từng gặp, sâu như vực thẳm, đáng sợ vô cùng. "Không sao, không cần đa lễ!" Tần Hạo sau khi hoàn hồn, khẽ gật đầu.

Mặc dù có sự giúp đỡ của hắn, nhưng Liễu Thần vẫn chưa thể lập tức khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Chương 348

Dù sao trước đó nàng cũng đã trọng thương hấp hối, dù thủ đoạn của Tần Hạo có nghịch thiên đến đâu cũng không thể lập tức phục hồi thực lực của đối phương.

Hiện tại, năng lượng của Sinh Mệnh Thánh Dịch và Tam Quang Thần Thủy vẫn còn phong ấn trong cơ thể Liễu Thần, đợi đến khi nàng hoàn toàn luyện hóa hết số năng lượng này, cũng gần như đủ để khôi phục đỉnh phong. "Không biết tiền bối..." Sau đó, Liễu Thần có chút tò mò hỏi.

Phải biết nàng đã tung hoành Cửu Thiên Thập Địa vô số năm, niên đại tồn tại của nàng trong cả trời đất này vô cùng xa xưa, là sinh linh tồn tại từ kỷ nguyên Tiên Cổ, gần như không tìm được mấy người tồn tại lâu hơn nàng.

Nhưng nàng lại chưa từng nghe nói về một tồn tại như Tần Hạo.

Vừa rồi nàng cũng cảm nhận được một điều khiến nàng có chút bất ngờ, Tần Hạo trước mặt dường như hoàn toàn không tồn tại trong lịch sử cổ của phương thiên địa này, mọi thứ về hắn đều là một khoảng trống. "Lẽ nào là người của thời đại Đế Lạc!?" Bất chợt, trong đầu Liễu Thần nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên chấn động hơn. "Sau này ngươi tự nhiên sẽ biết!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, không lập tức nói rõ thân phận của mình. "Tiểu nữ tử đường đột rồi.

Không biết tiền bối đến nơi này..." Sau đó Liễu Thần lại có chút tò mò nhìn Tần Hạo.

Phải biết phương thiên địa này gần như là nơi cằn cỗi nhất ở hạ giới, nàng thực sự không hiểu một tồn tại như Tần Hạo tại sao lại

đến nơi này. "Có duyên với một tiểu gia hỏa, thu nó làm đệ tử thôi!" Tần Hạo mở miệng nói. "Tiểu gia hỏa?

Tiền bối nói là tiểu bất điểm sao?" Mặc dù Liễu Thần phần lớn thời gian đều chìm trong giấc ngủ, nhưng nàng hiển nhiên biết sự tồn tại của tiểu Thạch Đầu. "Không sai!" Tần Hạo gật đầu. "Tiền bối coi trọng nó sao?" Liễu Thần có chút bất ngờ nhìn Tần Hạo.

Mặc dù trước đó nàng cũng có chiếu cố tiểu Thạch Đầu một chút, nhưng không ngờ một tồn tại đáng sợ như Tần Hạo lại vì tiểu Thạch Đầu mà chuyên môn đến thu làm đồ đệ, điều này có thể thấy được một hai. "Ha ha, nếu bản tọa nói nó sau này sẽ trở thành chúa tể của phương thiên địa này, ngươi có tin không?" Tần Hạo khẽ cười nói. "Chúa tể của phương thiên địa này!?

Tiền bối, ngài..." Nghe Tần Hạo đánh giá về tiểu Thạch Đầu, trên mặt Liễu Thần cũng lộ ra vẻ chấn động.

Mặc dù nàng cũng khá coi trọng tiểu Thạch Đầu, nhưng Chí Tôn Cốt của nó đã bị đào, bản nguyên bị tổn thương nghiêm trọng.

Theo nàng thấy, tiểu Thạch Đầu có thể thành Chí Tôn đã là rất tốt rồi. "Nếu là người khác nói, ta tự nhiên không tin, nhưng nếu là tiền bối nói, ta tin!" Liễu Thần trầm mặc một lát rồi trực tiếp nói, ý tứ của nàng rất rõ ràng, không phải nàng có lòng tin với tiểu Thạch Đầu, mà là có lòng tin với Tần Hạo trước mặt. "Tiểu gia hỏa đó có thể bái tiền bối làm sư phụ, quả là tạo hóa lớn lao!" Sau đó, Liễu Thần cũng mở miệng nói, nàng rất rõ ràng, vào khoảnh khắc tiểu Thạch Đầu bái Tần Hạo làm sư phụ, đã định trước sự bất phàm của nó. "Có lẽ vậy!" Tần Hạo khẽ cười, không giải thích nhiều.

Hắn rất rõ ràng, dù không có sự xuất hiện của mình, tiểu Thạch Đầu cũng sẽ từng bước đi đến đỉnh cao của phương thiên địa này, một mình độc đoán vạn cổ, chỉ là quá trình đó quá khổ, quá khổ, đã

mất đi quá nhiều.

Ít nhất Tần Hạo tự nhận thấy, nếu đổi lại là hắn, e rằng không thể làm được như đối phương. "Không biết tiếp theo ngươi có dự định gì?" Sau đó, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người Liễu Thần. "Có tiền bối giúp đỡ, ta cảm thấy không bao lâu nữa ta có thể khôi phục đỉnh phong.

Kế hoạch hiện tại quan trọng nhất là hoàn toàn khôi phục thực lực, sau đó tiếp tục tìm kiếm nguồn gốc hắc ám!" Trên mặt Liễu Thần lộ ra vẻ kiên nghị, nguồn gốc hắc ám gần như đã trở thành chấp niệm trong lòng nàng. "Nguồn gốc hắc họa sao?

Bản tọa khuyên ngươi nên bỏ ý định đó đi thì hơn.

Với thực lực hiện tại của ngươi, căn bản sẽ không có bất kỳ kết quả nào.

Thứ đó không phải là tồn tại cấp bậc Tiên Vương có thể chạm vào!

Muốn tra xét nguồn gốc hắc ám, ít nhất cũng phải có thực lực cấp bậc Chuẩn Tiên Đế mới được, nếu không, thập tử vô sinh!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "!?

Ý của tiền bối là... lẽ nào tiền bối biết về nguồn gốc hắc ám?" Ánh mắt Liễu Thần nhìn chằm chằm vào Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ mong đợi vô cùng. "Bản tọa biết ý của ngươi, nhưng ta đã nói rõ rồi, không có thực lực cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, căn bản không có tư cách tiếp xúc những thứ đó, biết quá nhiều đối với ngươi chỉ có hại chứ không có lợi!" Tần Hạo lắc đầu, không giải thích thêm.

Cái gọi là hắc họa là do Hắc Ám Tiên Đế phát động, nhưng trên thực tế, nguồn gốc hắc ám thật sự là Thượng Thương Chi Địa.

Trong tình huống bình thường, với thực lực hiện tại của hắn, đối

phó với Hắc Ám Tiên Đế không thành vấn đề, nhưng Tần Hạo không thuộc về phương thiên địa này.

Nếu hắn toàn lực ra tay, chắc chắn sẽ bị ý chí thiên địa của nơi này bài xích.

Phải biết phương thiên địa này khác với Già Thiên Giới, ý chí thiên địa của Già Thiên Giới gần như đã sụp đổ, Tần Hạo hoàn toàn có thể phớt lờ sự bài xích đó.

Nhưng phương thiên địa này thì khác, đây là một Đại Thiên thế giới thực sự, dù là một tồn tại tương đối yếu trong các Đại Thiên thế giới, nhưng dù vậy, Tần Hạo cũng không thể phớt lờ sự bài xích của ý chí thiên địa.

Muốn không bị ý chí thiên địa của nơi này bài xích, chỉ có thể dựa vào khí vận chi lực để giải quyết.

Chỉ cần Tần Hạo có đủ khí vận chống đỡ ở phương thiên địa này, hắn sẽ không bị ý chí thiên địa bài xích, và nguồn gốc khí vận, tự nhiên là ở trên người tiểu Thạch Đầu.

Cho nên, những gì hắn có thể làm bây giờ là dưới tiền đề không đâm lao phải theo lao, cố gắng hết sức đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của tiểu Thạch Đầu.

Tần Hạo cũng không dám can thiệp quá nhiều vào quỹ đạo trưởng thành của nó, để tránh ảnh hưởng đến thành tựu tương lai.

Điều hắn muốn làm là cố gắng hết sức bù đắp những tiếc nuối trong nguyên tác.

Chương 349

"Chuẩn Tiên Đế sao... nói thì dễ...

Từ thời đại Đế Lạc đến nay, vô số năm qua, Tiên Vương Cự Đầu đã sinh ra không ít, nhưng người thực sự bước vào cấp bậc Chuẩn Tiên Đế lại không có một ai, vô số thiên kiêu đều dừng bước ở Tiên Vương Cự Đầu!" Trên mặt Liễu Thần lộ ra vẻ bất lực.

Là một trong những tồn tại kinh tài tuyệt diễm nhất của Cửu Thiên Thập Địa, Liễu Thần tự nhiên cũng đã vô số lần thử đột phá cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, nhưng kết quả cuối cùng đều là thất bại.

Vô số Tiên Vương Cự Đầu bị kẹt ở cảnh giới này, thậm chí không ít Tiên Vương còn cảm thấy con đường phía trước đã đứt, trên Tiên Vương không còn đường đi nữa.

Nếu không phải một số cổ tịch có ghi chép, họ thậm chí còn nghi ngờ Tiên Vương đã là đỉnh cao của tu hành.

Ngay cả Liễu Thần, trước khi gặp Tần Hạo, cũng có chút mơ hồ về sự tồn tại trên Tiên Vương. "Thôi được, gặp nhau là có duyên!" Tần Hạo thấy vậy, nhìn Liễu Thần một cái, rồi đưa tay điểm một cái, một luồng sáng tức thì chui vào giữa mi tâm của nàng.

Trong nháy mắt, thân thể Liễu Thần chấn động mạnh, tiếp đó một lượng lớn thông tin tràn vào trong đầu nàng. "...Sao, sao có thể!?" Hồi lâu sau, khi đã hoàn toàn luyện hóa thông tin trong đầu, cả người nàng cũng ngây dại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, vẻ chấn động trong mắt không thể che giấu.

Nàng phát hiện trong đầu mình có thêm một bộ công pháp, điều khiến nàng kinh ngạc không phải là công pháp Tần Hạo cho nàng cao cấp đến mức nào.

Đương nhiên, phẩm cấp của công pháp Tần Hạo cho nàng quả thực vượt xa sức tưởng tượng, ít nhất trong số những công pháp nàng từng thấy không có cái nào có thể sánh bằng.

Điều khiến nàng kinh ngạc là, công pháp Tần Hạo cho nàng có tên là 《Liễu Thần Pháp》, không sai, chính là 《Liễu Thần Pháp》, gần như giống hệt với Liễu Thần Pháp mà nàng tu luyện, nhưng lại có không ít chỗ khác biệt.

Chính những thay đổi này đã khiến cho Liễu Thần Pháp mới huyền diệu hơn vô số lần so với Liễu Thần Pháp do nàng sáng tạo ra.

Trong 《Liễu Thần Pháp》 mới, Tiên Vương Cự Đầu không phải là đỉnh điểm, trong đó có phần suy diễn về Chuẩn Tiên Đế, có phương pháp đột phá cấp bậc Chuẩn Tiên Đế hoàn chỉnh.

Theo nàng thấy, đây quả thực là công pháp được tạo ra riêng cho mình.

Tức thì, ánh mắt nàng nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một vẻ kỳ lạ.

Theo nàng thấy, công pháp này rất có thể là do Tần Hạo trước mặt chuyên môn suy diễn cho nàng, bởi vì trong số những người nàng quen biết, căn bản không ai có thể làm được điều này.

Trong lúc nhất thời, một cảm xúc kỳ lạ cũng dâng lên từ đáy lòng. "Đa tạ tiền bối ơn tạo hóa!

Liễu Tinh [Lại có tên là Khó Khăn Hộ, không có cách nào, mọi người đừng phun tôi nhé!] cảm kích không thôi!" Liễu Thần sau khi bình ổn lại cảm xúc, liền mở miệng nói. "Ách..." Tần Hạo hiển nhiên cũng nhận ra sự khác thường của Liễu Thần, sao có thể không đoán ra suy nghĩ trong lòng nàng, tức thì cũng có chút cạn lời.

Hiển nhiên nàng đã hiểu lầm, Liễu Thần Pháp thực ra là hắn lấy

được từ truyền thừa của Hoang Thiên Đế.

Hoang Thiên Đế có được Liễu Thần Pháp, sau khi Hoang Thiên Đế trở thành Tiên Đế, Liễu Thần Pháp tự nhiên cũng được suy diễn lại, chính vì vậy, uy năng của nó hiển nhiên huyền diệu hơn không biết bao nhiêu lần so với Liễu Thần Pháp mà Liễu Thần tu luyện.

Đương nhiên, Tần Hạo cũng không có ý định giải thích.

Đối với một nữ tử khuynh thành tuyệt đại như Liễu Thần, nếu Tần Hạo không có suy nghĩ gì thì hiển nhiên là không thể. "Tu luyện cho tốt đi!

Đây là một đạo Tạo Hóa bản nguyên và Mộc Chi bản nguyên cũng cho ngươi đi, có lẽ có thể khiến bản thể của ngươi được lột xác!" Khi nãy hiểu lầm đã dẫn đến sự rung động trong lòng Liễu Thần, Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, rèn sắt khi còn nóng, lật tay một cái, hai quả cầu ánh sáng một trắng một xanh cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Quả cầu ánh sáng màu trắng là một đạo Tạo Hóa bản nguyên, Hỗn Độn Đỉnh là tồn tại đỉnh cao, thứ này đối với nó không là gì cả.

Hắn chỉ rút ra một đạo Tạo Hóa bản nguyên từ trong Hỗn Độn Đỉnh, không bao lâu nữa, Hỗn Độn Đỉnh sẽ có thể tự động phục hồi.

Còn Mộc Chi bản nguyên thì Tần Hạo lấy từ Sinh Mệnh Chi Thụ.

Tương tự, trong tình huống bình thường, nếu đổi thành linh căn khác, rút ra Mộc Chi bản nguyên chắc chắn sẽ làm bản nguyên của linh căn bị tổn thương, thậm chí khiến phẩm cấp của linh căn tụt xuống.

Nhưng Sinh Mệnh Chi Thụ hiển nhiên là khác, nó có chức năng tự phục hồi vô cùng kinh khủng, Mộc Chi bản nguyên mà Tần Hạo rút ra căn bản không đủ để làm Sinh Mệnh Chi Thụ tổn thương gân cốt,

không bao lâu là có thể hoàn toàn khôi phục. "..." Thấy hai quả cầu ánh sáng, thân thể Liễu Thần chấn động mạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng dâng lên một khao khát bản năng, muốn thôn phệ hai quả cầu ánh sáng này.

Có một giọng nói từ đáy lòng không ngừng nói với nàng, nếu thôn phệ hai quả cầu ánh sáng này, bản thể của nàng sẽ có một sự lột xác nghiêng trời lệch đất. "Thứ này quá quý giá, ta đã nhận không ít ân huệ của tiền bối rồi, tiền bối hãy thu lại đi!" Nhưng rất nhanh, sau khi sắc mặt Liễu Thần biến đổi, cuối cùng nàng trực tiếp lắc đầu, cắn răng từ chối. "Chỉ là một chút Tạo Hóa bản nguyên và Mộc Chi bản nguyên thôi, không cần phải như vậy!" Tần Hạo lắc đầu, giây tiếp theo, không đợi Liễu Thần tiếp tục từ chối, hắn đưa tay điểm một cái, hai đạo bản nguyên tức thì hóa thành một luồng sáng, chui vào trong bản thể của Liễu Thần. "Ông ông ông..." Ngay khoảnh khắc Tạo Hóa bản nguyên và Mộc Chi bản nguyên dung nhập vào cây liễu, cây đại thụ ngút trời đó cũng chấn động mạnh, tiếp đó một luồng khí tức vô cùng huyền diệu dâng lên.

Mặc dù vẻ ngoài của cây liễu lúc này không có thay đổi gì lớn, nhưng Liễu Thần có thể cảm nhận rõ ràng, khi Tạo Hóa bản nguyên và Mộc Chi bản nguyên dung nhập, bản thể của nàng đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một khi hoàn toàn dung hợp, bản thể của nàng tuyệt đối có thể có một cuộc lột xác thay da đổi thịt. "Tiền bối, ngài..." Thấy cảnh này, cảm xúc trong mắt Liễu Thần càng trở nên phức tạp, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng càng thêm nồng đậm tình cảm khác lạ. "Trời ạ, Liễu Thần, Liễu Thần sống lại rồi!" "Mọi người mau nhìn kìa, Liễu Thần hiển linh rồi!" Đúng lúc này, từ phía quảng trường trong thôn, một tiếng kinh hô cũng truyền đến.

Một đêm đã trôi qua, người dân Thạch Thôn cũng đã lục tục rời

giường, những thanh niên trai tráng và đám trẻ trong thôn tự nhiên cũng đã ra quảng trường chuẩn bị luyện tập.

Rất nhanh, họ cũng chú ý đến sự thay đổi của Liễu Thần ở đầu thôn. "Trời ạ, thật sự sống lại rồi, không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chú ý đến sự thay đổi của Liễu Thần, liền lần lượt tụ tập về phía này, ánh mắt của từng người đều nhìn vào cây liễu khổng lồ, đáy mắt tràn đầy vẻ chấn động. "Tiền bối, là ngài làm sao?

Là ngài đã cứu sống Liễu Thần?" Lúc này Thạch Vân Phong cũng tiến lên một bước, nhìn cây liễu hoàn toàn mới trước mặt, thân thể cũng không khỏi run rẩy.

Phải biết tế linh có mạnh hay không quan hệ đến sự thịnh suy của một thôn làng.

Lúc này thấy tế linh của Thạch Thôn đã hoàn toàn hồi phục, trong lòng Thạch Vân Phong tự nhiên vô cùng kích động, đồng thời trong lòng đối với thủ đoạn của Tần Hạo càng thêm bội phục, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng càng thêm kính sợ.

Chương 350

"Chỉ là tiện tay thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Thật sự là ngài, thật tốt quá rồi, đa tạ tiền bối!

Đại ân của tiền bối, Thạch Thôn chúng ta đời đời không quên!

Xin nhận của lão hủ một lạy!" Tức thì Thạch Vân Phong cũng cúi người hành lễ với Tần Hạo, những người khác trong Thạch Thôn cũng lần lượt làm theo. "Sư phụ, vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai vậy, là sư nương sao?" Lúc này một giọng nói non nớt truyền đến, chỉ thấy một bóng người cũng xuất hiện trước mặt Tần Hạo, ánh mắt không ngừng đánh giá Liễu Thần bên cạnh Tần Hạo, đáy mắt lóe lên vẻ tò mò.

Bóng người đó không ai khác chính là hùng hài tử. "Ách...

Khụ khụ khụ, tiểu gia hỏa, đừng nói bậy, đây là bằng hữu của vi sư!" Nghe lời của hùng hài tử, Tần Hạo cũng ngẩn ra, tức thì không khỏi nói. "Ồ, con hiểu rồi, ra không phải là sư nương à!" Thấy dáng vẻ của Tần Hạo, tiểu bất điểm cũng ra vẻ ông cụ non, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, mở miệng nói với Tần Hạo. "Ta..." Nghe vậy, Tần Hạo tức thì cũng có chút cạn lời, đồng thời không khỏi cảm thán, trẻ con ở thế giới khác quả nhiên trưởng thành sớm.

Đồng thời, hắn cũng liếc nhìn Liễu Thần bên cạnh, phát hiện lúc này mặt nàng cũng đỏ bừng, trong lòng tức thì cũng vui mừng, hắn không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu.

Tức thì ánh mắt nhìn về phía hùng hài tử cũng lóe lên một tia tán thưởng. "Tiểu gia hỏa, không được nói năng không có lớn nhỏ như vậy!" Thạch Vân Phong thấy vậy, tức thì cũng lườm hùng hài tử một cái.

Người già thành tinh, tự nhiên cũng nhìn ra được một số manh

mối, nhưng cũng rất rõ ràng cái gì quá cũng không tốt, sợ hùng hài tử lại làm hỏng chuyện. "Vâng, con biết rồi, tộc trưởng gia gia!" Hùng hài tử cũng gật đầu. "Được rồi, tất cả mọi người về chuẩn bị, Liễu Thần hồi phục, chúng ta phải ăn mừng thật lớn, về chuẩn bị tế phẩm đi!" Sau đó Thạch Vân Phong lại một lần nữa mở miệng nói.

Phải biết tế linh hồi phục đối với họ là một chuyện lớn bằng trời. "Vâng, tộc trưởng!" Mọi người thấy vậy tức thì cũng không dám có chút chần chừ, lần lượt về chuẩn bị.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Thạch Vân Phong, các loại tế phẩm cũng được bày lên tế đàn trước bản thể của Liễu Thần.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Thạch Vân Phong, mọi người trong Thạch Thôn cũng cung kính cúi lạy bản thể của Liễu Thần. "Ông ông ông..." Giây tiếp theo, chỉ thấy một cột sáng từ trên trời giáng xuống, bao trùm tế đàn, sau đó tế phẩm trên tế đàn tức thì biến mất không dấu vết.

Tiếp đó, một cành liễu từ hư không rũ xuống, một màn sáng cũng theo đó buông xuống, trực tiếp bao trùm lấy mọi người trong Thạch Thôn.

Một luồng sinh cơ vô cùng nồng đậm tức thì bao trùm lấy mọi người.

Tức thì, chỉ thấy người dân Thạch Thôn bên dưới cũng bắt đầu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đặc biệt là lão tộc trưởng Thạch Vân Phong dẫn đầu.

Chỉ thấy mái tóc vốn bạc trắng của Thạch Vân Phong bắt đầu biến đen một cách thần kỳ, nếp nhăn trên mặt cũng tan biến với tốc độ mắt thường có thể thấy, những thương thế trên người vốn có cũng nhanh chóng hồi phục, chức năng cơ thể của cả người cũng bắt đầu phục hồi.

Màn sáng màu xanh lục kéo dài gần một nén hương mới biến mất, mọi người trong Thạch Thôn bên dưới cũng lần lượt hoàn hồn. "Trời ạ, ta, vết thương của ta lành rồi, vết thương cũ trên người ta đều lành cả rồi!" "Sức mạnh của ta, ta cảm thấy sức mạnh của ta đã tăng lên ba lần!

Ta cảm thấy một quyền có thể đánh chết một con mãng ngưu!" "Cơ thể của ta, ta đã trẻ lại!?" Lúc này mọi người trong Thạch Thôn kinh ngạc nhìn những thay đổi trên người mình, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ vui mừng khôn xiết.

Sau khi được màn sáng màu xanh lục bao phủ, họ phát hiện trên người mình đều đã xảy ra biến hóa thay da đổi thịt. "Không thể tin được, thật sự quá không thể tin được, Liễu Thần!

Đa tạ Liễu Thần!" "Đa tạ Liễu Thần tạo hóa!" Rất nhanh mọi người cũng lần lượt hoàn hồn, trực tiếp lại một lần nữa quỳ xuống đất, cung kính cúi lạy Liễu Thần.

Phải biết tất cả những điều này đều là nhờ ơn tạo hóa của Liễu Thần. "Tốt quá rồi, thật tốt quá rồi, Liễu Thần thật sự đã hoàn toàn hồi phục rồi, còn trở nên đáng sợ như vậy, có Liễu Thần bảo hộ, Thạch Thôn chúng ta chắc chắn sẽ ngày càng mạnh mẽ!" Không ít người cũng lần lượt mở miệng nói, ánh mắt nhìn về phía bản thể Liễu Thần càng thêm tràn ngập vẻ kính sợ và cảm kích nồng đậm.

Nhìn đám người kích động bên dưới, ánh mắt Tần Hạo cũng liếc nhìn Liễu Thần bên cạnh, tất cả những điều này hiển nhiên đều do Liễu Thần làm, nếu không, chỉ dựa vào chút tế phẩm mà người dân Thạch Thôn chuẩn bị, căn bản không thể có được sự hồi báo kinh khủng như vậy. "Oa, tộc trưởng gia gia, ngài đã trẻ lại rồi!" Lúc này ánh mắt của tiểu bất điểm cũng rơi vào người Thạch Vân Phong, chỉ thấy hình tượng của Thạch Vân Phong lúc này đã xảy ra biến hóa

nghiêng trời lệch đất.

Vốn Thạch Vân Phong trông giống như một ông lão sáu bảy mươi tuổi, nhưng bây giờ trông nhiều nhất cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi, sự thay đổi lớn có thể thấy rõ. "Thật tốt quá rồi!

Trời thật phù hộ Thạch Thôn ta!" Trên mặt những người xung quanh cũng đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, phải biết Thạch Vân Phong là trụ cột tinh thần của Thạch Thôn, bây giờ sự thay đổi của Thạch Vân Phong tự nhiên cũng khiến mọi người trong Thạch Thôn vô cùng hưng phấn. "Đa tạ tiền bối đại ân, Thạch Thôn chúng ta đời đời không quên!" Sau đó, Thạch Vân Phong nhanh chóng hoàn hồn, trực tiếp đến trước mặt Tần Hạo, cúi người nói.

Hắn rất rõ ràng, nguồn gốc của tất cả đều là Tần Hạo, nếu không có Tần Hạo cứu sống Liễu Thần, hiển nhiên cũng không thể có được tạo hóa nghịch thiên như vậy. "Đa tạ Tần tiền bối ơn tạo hóa!" Những người khác trong Thạch Thôn cũng đồng dạng hoàn hồn, tức thì cũng cúi người nói. "Đứng dậy cả đi!" Tần Hạo phất tay, một luồng kình lực quỷ dị truyền ra, trực tiếp nâng mọi người dậy.

Sau đó, dưới sự kêu gọi của Thạch Vân Phong, mọi người trong Thạch Thôn lại một lần nữa quay lại quảng trường, bắt đầu thao luyện.

Nhưng khác với trước đây, trước đây thao luyện đều là thanh niên trai tráng và thế hệ trẻ của Thạch Thôn, nhưng bây giờ, vì tạo hóa của Liễu Thần, khiến cho thế hệ già của Thạch Thôn đều trở nên trẻ lại, cho nên mọi người cũng lần lượt tham gia vào đội ngũ thao luyện, khung cảnh cũng vô cùng náo nhiệt.

Cùng lúc đó, chỉ thấy Thạch Vân Phong cũng khiêng ra một chiếc đỉnh lớn, dưới đỉnh chất đầy củi lửa, sau đó từ trong phòng lấy ra một số túi thuốc lớn nhỏ đều đổ vào trong đỉnh.

Cuối cùng lại lấy ra mấy cái hũ, một luồng khí tức huyết tinh nồng đậm cũng từ trên đó tỏa ra, đó chính là máu của hung thú, tất cả đều được đổ vào trong đỉnh lớn.

Thấy cảnh này, những đứa trẻ đang thao luyện, từng đứa một trong mắt cũng lóe lên một tia sợ hãi, dường như đã nhìn thấy chuyện gì đó kinh khủng, thậm chí có mấy đứa còn không nhịn được lén lút lui ra, chuẩn bị bỏ chạy, nhưng hiển nhiên đều bị người lớn trong Thạch Thôn xung quanh xách lại, từng đứa một đều méo mặt. "Lũ thỏ con này, thật không biết điều, đây là dược dục mà tộc trưởng đã tốn vô số tâm huyết chuẩn bị cho các ngươi đó!

Người khác cầu còn không được!" Trong đó một người lớn xách một đứa trẻ định bỏ chạy quát mắng, bàn tay to như quạt hương bồ cũng vỗ vào mông đứa trẻ hai cái.

Chương 351

Nhìn đám người đang thao luyện trên quảng trường, Tần Hạo cũng không khỏi lắc đầu.

Phương pháp tu luyện của người dân Thạch Thôn thực sự quá thô thiển, thậm chí theo Tần Hạo thấy, đó căn bản không phải là phương pháp tu luyện, chỉ là phương pháp rèn luyện thân thể đơn giản mà thôi.

Sau đó ánh mắt Tần Hạo cũng quét qua người dân Thạch Thôn một vòng, rồi cũng âm thầm gật đầu.

Mặc dù ngoài hùng hài tử ra, trong Thạch Thôn không có thiên tài đỉnh tiêm nào, nhưng tư chất của những người còn lại cũng không quá kém, đặc biệt là mấy đứa trẻ, khả năng uốn nắn cũng không tệ.

Mặc dù không thể so sánh với hùng hài tử, nhưng nếu được dạy dỗ, cũng có thể trở thành những tồn tại có thể một mình đảm đương một phương. "Nếu đã như vậy, để ta giúp các ngươi một tay!" Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ.

Trong nguyên tác, những trải nghiệm của Hoang Thiên Đế thực sự quá gian truân, lúc đó bên cạnh đều không có người giúp đỡ được, vô số lần chỉ có thể một mình chống đỡ.

Gánh nặng đó thực sự quá nặng, Tần Hạo không muốn hùng hài tử lại trải qua một lần như vậy, cho nên từ bây giờ, Tần Hạo chuẩn bị tìm cho hùng hài tử mấy người trợ thủ không tệ, không để người bên cạnh lại trở thành gánh nặng của nó.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp đi về phía trung tâm quảng trường, rất nhanh đã đến bên cạnh Thạch Vân Phong. "Tiền bối, ngài đến rồi, không biết ngài có gì phân phó?" Thạch Vân Phong nhìn Tần Hạo trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vẻ

kính trọng. "Để bản tọa đi!" Tần Hạo mở miệng nói, tiếp đó, chỉ thấy hắn lật tay, mấy chục cây linh dược cũng xuất hiện trong tay hắn.

Đây đều là những thứ hắn thu thập được khi du lịch ở Hồng Hoang, trong bộ sưu tập của hắn thuộc loại lót đáy, nhưng trong mắt Thạch Vân Phong, mỗi một cây đều có thể sánh với vô thượng bảo dược.

Tức thì Tần Hạo cũng trực tiếp ném những linh dược này vào trong đỉnh lớn, trong phút chốc, dược dịch trong đỉnh lớn cũng bắt đầu sôi sục dữ dội, kèm theo đó là một luồng dược hương nồng đậm cũng từ bên trong lan tỏa ra. "...Hít...

Đa tạ tiền bối!" Thấy cảnh này, Thạch Vân Phong không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Hiển nhiên hắn cũng đã mơ hồ hiểu ra ý đồ của Tần Hạo, đáy mắt càng thêm kích động.

Mặc dù không biết Tần Hạo rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng chỉ riêng những thứ Tần Hạo thể hiện ra cũng đủ để hắn ngưỡng vọng.

Bây giờ Tần Hạo tự mình chuẩn bị vật phẩm tẩy lễ cho những đứa trẻ của Thạch Thôn, đối với những đứa trẻ của Thạch Thôn tuyệt đối là một cơ duyên lớn bằng trời.

Sau khi ném vào mấy chục vị linh dược, Tần Hạo cũng dừng lại, trầm ngâm một lát, chỉ thấy trong ánh mắt kinh ngạc của Thạch Vân Phong, Tần Hạo đưa tay trực tiếp chộp vào hư không, giây tiếp theo, chỉ thấy từng con cự thú kinh khủng cũng lơ lửng trong hư không.

Mỗi một con cự thú trên người đều tỏa ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, trong đó có mấy con khí tức trên người không hề yếu hơn con giao long khổng lồ đang chiếm giữ ở trung tâm Thạch

Thôn, tất cả đều là những con hung thú tuyệt thế kinh khủng. "Gào gào gào..." Sau khi những con cự thú này phản ứng lại, từng tiếng gầm giận dữ cũng không ngừng truyền ra, từng luồng hung sát khí kinh khủng cũng từ người chúng bùng nổ. "Trời ạ,... hung thú thuần huyết!

Lại là hung thú thuần huyết!" "Di chủng, nhiều di chủng như vậy!

Trời ạ, sao có thể!?" "Ta không phải đang nằm mơ chứ, thực lực thật đáng sợ!?" Cảnh tượng kinh khủng này hiển nhiên cũng khiến mọi người trên toàn bộ quảng trường trực tiếp ngây dại, từng người một đều kinh hãi nhìn những con hung thú đang lơ lửng trong hư không, đáy mắt cũng đầy vẻ kinh hãi.

Từ trên người những con hung thú đó, họ đều cảm nhận được một luồng run rẩy từ sâu thẳm linh hồn, họ rất rõ ràng, dù là con hung thú yếu nhất trong số đó cũng đủ để dễ dàng hủy diệt toàn bộ Thạch Thôn. "Ồn ào!" Tần Hạo thấy vậy, tức thì cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa tay điểm một cái.

Trong phút chốc, những tia sáng sắc bén kinh khủng bắn ra, tức thì xuyên thủng đầu của những con hung thú này, đầu chúng cũng như dưa hấu, tức thì nổ tung.

Tiếp đó vô số máu thú cũng phun ra, Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, máu thú trong hư không cũng trực tiếp hội tụ vào trong đỉnh lớn trên quảng trường.

Trong phút chốc, một luồng khí tức nóng bỏng, bành trướng vô cùng kinh khủng cũng từ trong đỉnh lớn tỏa ra. "Bịch bịch bịch bịch..." Sau khi lấy hết máu, Tần Hạo cũng trực tiếp ném thi thể của những con thuần huyết và di chủng đó sang một bên, sau đó bắt đầu nấu dược dịch trong đỉnh lớn.

Phải biết đây là máu của thuần huyết và di chủng, mặc dù những

thứ này trong mắt Tần Hạo còn không bằng con kiến, nhưng đối với những đứa trẻ của Thạch Thôn, sức mạnh bành trướng mà cuồng bạo đó hiển nhiên căn bản không thể chịu đựng được, phải trung hòa khí tức của dược dịch trong đỉnh lớn.

Rất nhanh, Tần Hạo lại một lần nữa ném vào trong đỉnh lớn mấy vị linh dược, khí tức cuồng bạo trong đỉnh lớn tức thì cũng bình ổn lại không ít, một luồng huyết khí vô cùng nồng đậm cũng điên cuồng dũng động. "Trời, trời ạ, dùng nhiều máu tươi của thuần huyết và di chủng như vậy để tẩy lễ, thật tốt quá rồi!

Lũ thỏ con này thật sự đã có được tạo hóa lớn bằng trời!" Thạch Vân Phong thấy vậy, trong hai mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi vô cùng.

Phải biết hắn đã từng rời khỏi Đại Hoang, đã nhìn thấy thế giới bên ngoài, tự nhiên cũng rất rõ ràng loại dược dục cấp bậc này đại diện cho điều gì.

Có thể nói không khoa trương, trong toàn bộ hạ giới, bất kỳ thế lực nào cũng tuyệt đối không có thủ bút kinh khủng như vậy, đệ tử của bất kỳ thế lực nào cũng không được hưởng đãi ngộ tẩy lễ bằng dược dục như thế này, cho dù là đệ tử nòng cốt của những tông phái cổ lão, cổ tộc hay cổ quốc cũng không được.

Có được một chút huyết mạch của một con di chủng để tiến hành tẩy lễ đã là đãi ngộ đỉnh tiêm rồi, còn về thuần huyết, trong toàn bộ hạ giới e rằng cũng không tìm được mấy con, mỗi một con đều là tồn tại đỉnh phong, căn bản không phải người bình thường có thể chọc vào.

Nếu những đứa trẻ của Thạch Thôn có thể trải qua lần dược dục tẩy lễ này, trên vạch xuất phát tuyệt đối có thể cao hơn đệ tử của những đại thế lực đó một đoạn lớn, đây tuyệt đối là điều mà Thạch Vân Phong khi còn trẻ ngay cả mơ cũng không dám nghĩ.

Không chỉ Thạch Vân Phong, những người lớn trong cả Thạch Thôn lúc này đều vô cùng kích động, đặc biệt là những người có con, sau khi thấy cảnh này, từng người một trong mắt đều vô cùng kích động, họ rất rõ ràng, tiếp theo con cái của họ chắc chắn có thể có được tạo hóa lớn bằng trời. "Được rồi, có thể rồi, triệu tập bọn chúng lại đi!" Một lát sau, cảm nhận được dược dịch bên trong, Tần Hạo cũng mở miệng nói. "Được!

Lũ thỏ con, còn không mau qua đây!" Giọng của Thạch Vân Phong cũng tức thì truyền đến, rất nhanh một đám trẻ của Thạch Thôn cũng đều đến trước mặt Tần Hạo. "Lát nữa tẩy lễ có thể sẽ có chút đau, nhưng tốt nhất là có thể cắn răng kiên trì, thời gian kiên trì càng dài, lợi ích nhận được cũng càng nhiều!" Tần Hạo nhàn nhạt nói. "Vâng, tiền bối/sư phụ!" Một đám trẻ con cũng lần lượt mở miệng nói, hiển nhiên chúng cũng không ngốc.

Sau khi thấy nhiều thuần huyết và di chủng bị giết như vậy, sao có thể không rõ đây là cơ duyên gì.

Từng đứa một trên mặt cũng đều lộ ra vẻ kiên nghị vô cùng. "Lũ thỏ con, nghe cho rõ đây, nếu lát nữa không kiên trì được, xem lão tử về nhà có đánh ngươi không!" "Đừng làm lão tử mất mặt, nếu không xem ta về nhà thu thập ngươi!" Một số người lớn trong Thạch Thôn xung quanh ánh mắt cũng đều rơi vào người con của mình, hoặc cổ vũ hoặc uy hiếp, từng người một trên mặt đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Mặc dù không phải họ tiến hành tẩy lễ, nhưng mức độ quan tâm không hề kém hơn.

Chương 352

"Tiểu gia hỏa, lát nữa đừng làm ta thất vọng đó!" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người hùng hài tử nói. "Sư phụ, con nhất định sẽ không làm người mất mặt, con sẽ trấn áp tất cả bọn họ!" Nói xong, trên mặt hùng hài tử cũng lộ ra vẻ kiên định. "Tốt, đó mới là khí phách mà đệ tử của bản tọa nên có!" Tần Hạo gật đầu, sau đó phất tay, một luồng kình khí trực tiếp cuốn lấy đám hùng hài tử xung quanh, ném thẳng vào trong đỉnh lớn. "A a a a..." "Mẹ ơi!

Đau quá!" "Hu hu hu..." Gần như trong nháy mắt, từng trận tiếng khóc cha gọi mẹ cũng tức thì truyền đến.

Phải biết dược dịch bên trong là do Tần Hạo dùng máu của hung thú di chủng và thuần huyết nấu thành, mặc dù đã trung hòa khí tức cuồng bạo bên trong, nhưng dù vậy, cảm giác vẫn không hề dễ chịu.

Lúc này một đám hùng hài tử cũng bắt đầu giãy giụa kịch liệt, từng đứa một sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều vặn vẹo, hiển nhiên lúc này đang phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân kinh khủng.

Không ít hùng hài tử còn gào thét.

Lúc này ánh mắt Tần Hạo vẫn luôn ở trên người hùng hài tử, chỉ thấy lúc này biểu cảm trên mặt hùng hài tử cũng có chút dữ tợn, răng cắn chặt, hai tay nắm chặt, hiển nhiên lúc này cũng đang phải chịu đựng sự tác động kinh khủng của dược lực.

Nhưng từ đầu đến cuối hùng hài tử đều không kêu lên tiếng nào, cắn răng kiên trì, trong mắt đầy vẻ kiên định vô tận.

Thấy dáng vẻ của tiểu bất điểm, Tần Hạo cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Lúc này những người lớn trong Thạch Thôn xung quanh cũng đều im lặng lại, từng người một ánh mắt nhìn chằm chằm vào con của mình trong đỉnh lớn, trong mắt đầy vẻ căng thẳng và lo lắng nồng đậm.

Mặc dù trước đó không ít người lớn đã uy hiếp con của mình, nhưng lúc này thấy biểu cảm đau khổ của con mình, từng người một cũng đau lòng, đặc biệt là một số phụ nữ, nước mắt trong mắt cũng tuôn trào.

Đúng nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng có hùng hài tử không kiên trì được nữa, từ trong đỉnh lớn nhảy ra, cả người như biến thành một con tôm luộc màu đỏ.

Cùng lúc đó, khí huyết bành trướng kinh khủng cũng từ người nó bùng nổ. "Không tệ!" Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng từ từ gật đầu.

Biểu hiện của đám hùng hài tử này tốt hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, vốn dĩ hắn dự đoán chỉ sau một khắc đồng hồ sẽ có người không chịu nổi, không ngờ những đứa trẻ này lại tốt hơn hắn tưởng tượng không ít.

Dù là đứa trẻ không kiên trì được đầu tiên, theo Tần Hạo thấy, tư chất của đối phương cũng đã xảy ra biến hóa thay da đổi thịt.

Mặc dù không thể so sánh với tư chất nghịch thiên của tiểu Thạch Đầu, nhưng trong cả Cửu Thiên Thập Địa cũng được xếp vào hàng thiên tài, dù ở trong những thần sơn, tông môn và gia tộc cổ lão đó cũng tuyệt đối có thể sánh với đệ tử nòng cốt.

Nếu đặt ở bên ngoài, tuyệt đối đủ để khiến những đại thế lực đó tranh giành.

Dần dần theo thời gian trôi qua, từng bóng người cũng đều đạt đến giới hạn, lần lượt từ trong đỉnh lớn nhảy ra.

Cuối cùng, sau gần nửa ngày, lúc này trong đỉnh lớn ngoài tiểu Thạch Đầu ra, chỉ còn lại bốn bóng người.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của bốn bóng người cũng trở nên đỏ bừng, một luồng khí tức nóng bỏng bành trướng kinh khủng cũng từ người họ tỏa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô cùng dữ tợn, lúc này hiển nhiên đang phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân kinh khủng.

Nhưng từ dáng vẻ của mấy người có thể thấy, hiển nhiên cũng sắp đạt đến giới hạn. "Mãnh Tử, kiên trì lên!" "Đại Tráng cố lên!" "Hầu Tử, cố gắng lên!" Đám người xung quanh thấy cảnh này, cũng lần lượt mở miệng nói, trên mặt cũng đều tràn ngập vẻ mong đợi vô cùng. "A..." Trong nháy mắt, gần một nén hương nữa đã trôi qua, tức thì chỉ thấy bốn bóng người gần như đồng thời gầm lên một tiếng, lần lượt từ trong đỉnh lớn nhảy ra, hiển nhiên cũng cuối cùng đạt đến giới hạn. "Không tệ, không tệ!" Nhìn bốn bóng người trước mặt, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười hài lòng.

Có thể kiên trì nửa ngày trong đó, có thể nói đã vượt xa dự liệu của hắn.

Lúc này thể chất của họ cũng đã được dược dục cải tạo, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có thể nói, tư chất của bốn bóng người trước mặt so với những thiên kiêu cùng thời cũng không hề kém, thậm chí còn hơn.

Chỉ riêng về thể chất, gần như không kém tiểu Thạch Đầu trong nguyên tác, nếu được dạy dỗ tốt, thành tựu của bốn người cũng tuyệt đối không thể hạn lượng, tuyệt đối đủ để trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh tiểu Thạch Đầu.

Sau đó ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người tiểu Thạch Đầu, người hắn coi trọng nhất không nghi ngờ gì chính là tiểu Thạch Đầu trước mặt, hắn rất tò mò, sau khi được hắn dạy dỗ, tiểu Thạch Đầu

sẽ đạt đến trình độ nào. "Hửm?" Nhưng rất nhanh, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Lúc này hắn cảm nhận rõ ràng, dược lực trong đỉnh thuốc đang điên cuồng hội tụ vào trong cơ thể tiểu Thạch Đầu, cơ thể của nó lúc này dường như biến thành một cái động không đáy.

Một luồng khí tức huyền diệu cũng từ trong cơ thể nó tỏa ra, dường như có thứ gì đó sắp được thai nghén lại. "...Ra là vậy, Chí Tôn Cốt niết bàn trọng sinh sao, nếu đã như vậy thì ta lại giúp ngươi một tay vậy!" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào vị trí ngực của tiểu Thạch Đầu, trong nguyên tác, tiểu Thạch Đầu cuối cùng có được ba khối Chí Tôn Cốt, bây giờ Tần Hạo chuẩn bị để đối phương tiến thêm một bước.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Tần Hạo đưa tay điểm một cái, một luồng sáng tức thì chui vào vị trí ngực của tiểu Thạch Đầu.

Sau đó, Chí Tôn Cốt vốn vừa mới chuẩn bị ngưng tụ trực tiếp vỡ tan, rồi một luồng năng lượng màu trắng sữa tức thì bao trùm lấy nó, cuối cùng ở vị trí ngực của nó hóa thành chín quả cầu ánh sáng giống như hạt giống, từng luồng khí tức huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

Nếu có vô thượng cự đầu phát hiện tình hình trong cơ thể tiểu Thạch Đầu lúc này, nhất định sẽ vô cùng kinh hãi.

Trong tình huống bình thường, trong cơ thể một người nhiều nhất chỉ có thể chứa một khối Chí Tôn Cốt, đó đã là giới hạn, nhưng lúc này giới hạn của tiểu Thạch Đầu lại là chín khối.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức thôn phệ càng kinh khủng hơn cũng từ trong cơ thể tiểu Thạch Đầu cuồng dũng ra, năng lượng trong dược dịch trong đỉnh lớn cũng điên cuồng tràn vào trong cơ thể tiểu Thạch Đầu, thậm chí dược dịch còn có dấu hiệu sắp cạn kiệt.

Tần Hạo thấy vậy không chút do dự, lại một lần nữa lấy ra một đống linh dược, sau đó đưa tay chộp vào hư không, lại có mấy chục con hung thú cấp bậc thuần huyết và di chủng bị Tần Hạo tóm lấy.

Khí tức của những con thuần huyết và di chủng này hiển nhiên mạnh hơn trước đó không ít, bởi vì chúng căn bản không phải là sinh linh của hạ giới, Tần Hạo bắt từ thượng giới, dù sao hạ giới cũng không có nhiều thuần huyết và di chủng như vậy.

Không đợi những con thuần huyết và di chủng đó phản kháng, đầu chúng tức thì nổ tung, máu cũng trực tiếp đổ vào trong đỉnh thuốc, hiển nhiên đã chết không thể chết hơn. "Quá kinh khủng, thật sự quá kinh khủng!" "Quá hung tàn!" "Tiểu Thạch Đầu có thể bái tiền bối làm sư phụ, quả thực là tạo hóa lớn bằng trời!" Đám người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ chấn động vô cùng. "Đó, đó... thần, Chân Thần, ít nhất là thuần huyết cấp bậc Chân Thần!

Trời ạ,..." Con giao long khổng lồ chiếm giữ ở góc quảng trường nhìn những con thuần huyết và di chủng lại một lần nữa bị Tần Hạo bắt lấy cũng bị trấn trụ hoàn toàn.

Bởi vì nó phát hiện, khí tức của những con thuần huyết và di chủng này vượt xa cấp bậc Tôn Giả, hiển nhiên căn bản không phải là thứ mà hạ giới có thể có.

Chương 353

Chắc chắn là sinh linh của thượng giới.

Cách hai giới, tiện tay bắt lấy, thực lực kinh khủng như vậy hiển nhiên hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng của nó, trong mắt cũng đầy vẻ kinh hãi và may mắn vô tận.

May mắn là lúc đầu nó không phản kháng, đồng thời cũng có sự mong đợi nồng đậm.

Có thể đi theo bên cạnh đệ tử của một tồn tại như vậy, nếu biểu hiện tốt, đối với nó có lẽ cũng là một cơ duyên lớn bằng trời. ...

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt ba ngày ba đêm đã trôi qua, lúc này tiểu Thạch Đầu đã ở trong đỉnh thuốc suốt ba ngày ba đêm.

Lúc này mọi người trong Thạch Thôn đã tê dại, lúc này họ cũng cuối cùng hiểu tại sao Tần Hạo lại đối xử đặc biệt với tiểu Thạch Đầu.

Chỉ riêng điểm này, tiểu Thạch Đầu đã bỏ xa những người cùng thế hệ trong Thạch Thôn mười con phố không chỉ. "A!" Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng hét lớn truyền đến, sau đó một luồng nước bắn lên, một bóng người cũng trực tiếp từ trong đỉnh thuốc bay ra.

Lúc này, tiểu Thạch Đầu hiển nhiên cũng cuối cùng đạt đến giới hạn.

Lúc này trong mắt Tần Hạo, một luồng khí huyết ngút trời kinh khủng cũng từ người tiểu Thạch Đầu lan tỏa ra, khí huyết kinh khủng đó như một vầng mặt trời, xông thẳng lên mây. "Sư phụ!" Sau khi tiểu Thạch Đầu ra ngoài, hiển nhiên cảm nhận được sự thay đổi trên người mình.

Hắn có một cảm giác, thực lực so với trước đây đã mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

Nếu lại gặp phải con phi thiên hổ trưởng thành đó, hắn có lòng tin tuyệt đối có thể chiến thắng đối phương. "Không tệ, không làm vi sư thất vọng!" Nhìn tiểu Thạch Đầu trước mặt, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, nhàn nhạt gật đầu nói. "Biến thái, thật quá biến thái!" "Tiểu Thạch Đầu, thật quá giỏi!" "Ta phục rồi!" Những người bạn nhỏ xung quanh cũng lần lượt vây quanh tiểu Thạch Đầu, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ khâm phục.

Họ đều đã trải qua tình hình bên trong, tự nhiên rất rõ ràng cảm giác đó có bao nhiêu tiêu hồn.

Tiểu Thạch Đầu có thể cắn răng kiên trì ba ngày ba đêm, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào. "Những thứ còn lại cũng đừng lãng phí, ngươi sắp xếp đi, để họ cũng vào tẩy lễ một phen.

Mặc dù đều đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất, nhưng những thứ này đủ để họ thay da đổi thịt!" Tần Hạo nhìn dược dịch đang sôi sục trong đỉnh lớn, ánh mắt cũng rơi vào người Thạch Vân Phong nói.

Mặc dù tiểu Thạch Đầu đã thôn phệ không ít dược lực, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ chưa thực sự bước lên con đường tu hành, giới hạn chịu đựng của cơ thể cũng rất có hạn.

Thực tế, phần lớn sức mạnh đều đã bị 'hạt giống' Chí Tôn Cốt ở ngực hấp thu, lúc này năng lượng trong dược dịch trong đỉnh thuốc vẫn vô cùng kinh khủng. "Đa tạ tiền bối!" Nghe lời của Tần Hạo, Thạch Vân Phong cũng ngẩn ra, tiếp đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn rất rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, đây là một tạo hóa lớn bằng trời, phải biết đây là máu của thuần huyết và di chủng.

Tức thì, dưới sự sắp xếp của Thạch Vân Phong, từng tốp thanh niên trai tráng của Thạch Thôn cũng lần lượt tiến vào trong đỉnh thuốc, sau đó từng trận tiếng kêu la thảm thiết cũng truyền ra, không khác gì đám hùng hài tử trước đó.

Trong đó không ít hùng hài tử thấy dáng vẻ của cha mình, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười gian xảo, có vẻ như là hả hê.

Tiếp theo Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp triệu tập đám hùng hài tử lại, đưa tay điểm một cái, vô số luồng sáng trực tiếp chui vào trong đầu chúng, đó chính là một số phương pháp tu luyện.

Bây giờ căn cơ của chúng sau khi được dược dịch tẩy lễ đã trở nên vô cùng vững chắc, tiếp theo tự nhiên phải bước vào con đường tu hành.

Công pháp Tần Hạo cho chúng đều là lấy được từ truyền thừa của Hoang Thiên Đế, trong phương thiên địa này, không có phương pháp nào thích hợp hơn pháp môn truyền thừa của Hoang Thiên Đế.

Ba ngày sau, những thanh niên trai tráng còn lại của Thạch Thôn cũng đều hoàn thành tẩy lễ, từng người một cũng đều xảy ra biến hóa thay da đổi thịt, khí huyết bành trướng trên người đều như những con hung thú hình người kinh khủng, thực lực so với trước đây đã mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

Đối với những người dân Thạch Thôn này, Tần Hạo cũng không keo kiệt, cũng lấy ra một số bảo thuật truyền xuống.

Thành tựu của những người này mặc dù không thể so sánh với đám hùng hài tử, dù sao cũng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, nhưng có lần tẩy lễ này, sau này mặc dù không thể trở thành cường giả tuyệt thế, nhưng tự vệ thì tuyệt đối dư sức, ít nhất sẽ không trở thành gánh nặng của tiểu Thạch Đầu.

Hiện tại địa vị của Tần Hạo trong Thạch Thôn cũng ngày càng tăng cao, uy vọng đã sớm vượt qua lão tộc trưởng Thạch Vân Phong, cả Thạch Thôn đều coi Tần Hạo như tổ tông mà thờ phụng.

Dù sao họ cũng rất rõ ràng, những thay đổi của Thạch Thôn hiện nay hoàn toàn đều là do Tần Hạo mang lại.

Trong nháy mắt ba tháng đã trôi qua, trong ba tháng này, tất cả mọi người trong Thạch Thôn đều đã thực sự bước vào con đường tu luyện, tất cả đều đã bước vào cảnh giới Bàn Huyết.

Vì được tẩy lễ bằng tinh huyết của hung thú thuần huyết và di chủng, khí huyết của mỗi người đều vô cùng kinh khủng, sức mạnh vượt xa cảnh giới Bàn Huyết thông thường.

Cộng thêm bảo thuật kinh khủng trong tay, thực lực thực sự vượt xa cùng cấp, hoàn toàn là những con hung thú hình người kinh khủng.

Đặc biệt là đám hùng hài tử, từng đứa một long tinh hổ mãnh, thực lực gần như đã vượt qua thế hệ cha chú, vô cùng nghịch thiên.

Đồng thời, trong khoảng thời gian ba tháng, Thạch Thôn cũng đã xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Mấy ngày trước, Thạch Thôn bị Bái Thôn ở bên cạnh tập kích.

Mọi chuyện xảy ra trong Thạch Thôn tuy không bị thế giới bên ngoài biết đến, nhưng Bái Thôn lại ở gần Thạch Thôn nhất.

Dị tượng kinh thiên động địa đáng sợ trước đó của Thạch Thôn hiển nhiên không thể giấu được Bái Thôn.

Cuối cùng, sau một thời gian dài mưu tính, Bái Thôn đã trực tiếp ra tay với Thạch Thôn.

Trong nguyên tác, Bái Thôn cũng đã ra tay với Thạch Thôn, tuy cuối cùng vì có Tiểu Bất Điểm nên Thạch Thôn đã thắng lợi, nhưng

Thạch Thôn cũng thương vong thảm trọng, không ít người đã chết trong cuộc tập kích của Bái Thôn.

Nhưng lần này, vì có Tần Hạo, Thạch Thôn đã sớm không còn như xưa.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, chào đón Bái Thôn là một cuộc đồ sát hoàn toàn nghiêng về một phía.

Cả Bái Thôn trực tiếp bị xóa sổ triệt để, đến cả tế linh của Bái Thôn cũng không may mắn thoát khỏi, bị Tiểu Thạch Đầu xé xác tại chỗ.

"Tần Hạo, ngươi chuẩn bị làm gì?

Chẳng lẽ cứ để chúng tu luyện mãi trong Đại Hoang sao?

Chương 354

Mặc dù bây giờ tư chất của chúng đều thuộc hàng đỉnh tiêm, cũng đã tu luyện bảo thuật cường đại, nhưng cứ tiếp tục như vậy e rằng cũng không phải là cách!" Dưới cây liễu bên ngoài Thạch Thôn, hai bóng người đứng cạnh nhau.

Rất nhanh, một nữ tử mặc váy dài màu xanh, phong hoa tuyệt đại không nhịn được lên tiếng.

Hai người không ai khác, chính là Tần Hạo và Liễu Thần.

Sau một thời gian tiếp xúc, giữa hai người đã không còn xa lạ như lúc đầu, quan hệ cũng thân mật hơn không ít.

Tuy chưa hoàn toàn xác lập quan hệ, nhưng cách xưng hô cũng đã có nhiều thay đổi.

"Ừm!

Thời cơ cũng gần đến rồi, nên để chúng đi rèn luyện một phen!" Tần Hạo gật đầu.

"Ngươi định làm gì?

Chẳng lẽ để chúng rời khỏi Đại Hoang đi ra thế giới bên ngoài sao?

E rằng có hơi sớm!" Liễu Thần lại nói.

"Không vội, phương thiên địa này không phải có Hư Thần Giới tồn tại sao?

Cứ để chúng vào Hư Thần Giới xông pha một phen trước đã, vừa không có nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể được rèn luyện đầy đủ!" Tần Hạo nói, hiển nhiên đã sớm có dự tính.

“Hư Thần Giới ư?

Đó cũng là một ý kiến không tồi!” Liễu Thần sững sờ, rồi gật đầu nói.

Tiếp theo, Tần Hạo không chút do dự, trực tiếp triệu tập toàn bộ đám nhóc tì, sau đó mở ra thông đạo Hư Thần Giới, ném tất cả vào trong đó để chúng rèn luyện.

“Điểu gia và Tinh Bích đại gia lúc này hẳn là đang ở trong Hư Thần Giới!” Rất nhanh, Tần Hạo dường như nghĩ đến điều gì.

Hư Thần Giới trong nguyên tác là một không gian đặc thù, bên trong trấn áp nguyên thần của một số cường giả bị hắc hóa.

Điểu gia và Tinh Bích đại gia chính là người bảo vệ Hư Thần Giới.

Nhưng lúc này, trạng thái của họ cũng vô cùng tồi tệ, vốn chỉ còn lại một luồng tàn hồn, lại bị vật chất hắc ám trong Hư Thần Giới không ngừng ăn mòn, gần như đã đến cảnh giới dầu cạn đèn tắt, thường xuyên thần trí không minh mẫn.

“Tiểu tử kia đang thiếu một người hộ đạo, hai lão gia hỏa này rất thích hợp!” Sau khi trầm ngâm một lát, Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, rất nhanh trong lòng đã có quyết định.

Ngay sau đó, không chút do dự, hắn vươn tay điểm một cái, không gian trong hư không lập tức vặn vẹo, rồi một thông đạo không gian hiện ra.

Thân hình Tần Hạo trực tiếp tiến vào thông đạo không gian, sau đó liền tiến vào một thế giới đặc thù, đó chính là Hư Thần Giới.

Bình thường, không thể dùng chân thân giáng lâm Hư Thần Giới, nhưng đối với Tần Hạo, Hư Thần Giới hiển nhiên không thể nào hạn chế được hắn.

Thần niệm của Tần Hạo trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Hư Thần Giới.

Rất nhanh, tại khu vực trung tâm của Hư Thần Giới, hắn cảm ứng được hai luồng khí tức quỷ dị.

Ngay lập tức, Tần Hạo không chút do dự, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã tiến vào khu vực trung tâm của Hư Thần Giới.

"Ồ?

Khí tức hắc ám thật quỷ dị, đây là vật chất hắc ám sao?" Rất nhanh, Tần Hạo cũng cảm giác được một tia năng lượng hắc ám quỷ dị yếu ớt như có như không đang lan tràn trong trời đất.

Lực lượng hắc ám này có chút tương tự ma khí, nhưng so với ma khí, năng lượng này còn đáng sợ hơn, có thể thần không biết quỷ không hay ăn mòn tu sĩ.

Phải biết, Hắc Ám Tiên Đế, với tư cách là tồn tại vô thượng đầu tiên đạt đến cấp bậc Tiên Đế ở phương thiên địa này, đã bị một giọt hắc huyết từ Thượng Thương Chi Địa ma hóa ngay vào thời khắc đỉnh cao nhất, trở thành hắc họa lớn nhất của phương thiên địa này.

Vật chất hắc ám trong Hư Thần Giới tuy xa không bằng hắc huyết ăn mòn Hắc Ám Tiên Đế, nhưng cũng không thể xem thường.

"Có chút thú vị!" Lúc này, Tần Hạo cũng vô thức thúc giục lực tạo hóa trong Hỗn Độn Đỉnh bao bọc một đoàn vật chất hắc ám.

Điều khiến hắn có chút bất ngờ là, đối mặt với sự thanh tẩy của lực tạo hóa, vật chất hắc ám không hề bị tịnh hóa ngay lập tức.

Sau khi giằng co một lúc lâu, nó mới dần dần tiêu tán, ngoan cố hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Ông!" Ngay sau đó, Tần Hạo chỉ cảm thấy không gian xung

quanh vặn vẹo, rồi hai hư ảnh trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, chính là khí tức của Điểu gia và Tinh Bích đại gia mà hắn cảm ứng được lúc trước.

"Hả?

Sao có thể!?

Chân thân giáng lâm!?

Ngươi là ai, dám tự tiện xông vào Hư Thần Giới!?" Điểu gia và Tinh Bích đại gia sau khi nhìn thấy Tần Hạo, sắc mặt lập tức đại biến, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Phải biết, Hư Thần Giới là do các cự đầu Tiên Vương của Tiên Vực năm xưa liên thủ tạo ra, cho dù là Chân Tiên thậm chí là cự đầu Tiên Vương cũng không thể dùng chân thân giáng lâm.

Nhưng người trước mắt lại thật sự dùng chân thân giáng lâm, làm sao có thể không khiến họ chấn kinh.

Họ hoàn toàn không cảm ứng được khí tức trên người đối phương, từ đó có thể thấy, thực lực của đối phương tuyệt đối vượt xa họ.

"Thiên Hạ Đệ Nhị?

Tiên Kim Đạo Nhân?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hả?

Thiên Hạ Đệ Nhị?

Tiên Kim Đạo Nhân?

Đó là cái gì?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt hai người lộ ra vẻ mờ mịt.

"Đã đến mức độ này rồi sao?" Nhìn Điểu gia và Tinh Bích đại gia

trước mắt, Tần Hạo nhíu mày.

Chương 355

Tuy hắn biết tình cảnh của hai người lúc này vô cùng không ổn, nhưng không ngờ lại đến mức độ này, gần như sắp dầu cạn đèn tắt.

Ở phương thiên địa này, hai người họ đã bị vật chất hắc ám ở đây ăn mòn.

"Thôi vậy!" Tần Hạo lắc đầu, khoảnh khắc tiếp theo, hắn vươn tay điểm một cái, hai cột sáng lập tức bao trùm lấy hai người.

Ngay sau đó, sắc mặt hai người kịch biến, vì họ phát hiện mình đã bị giam cầm.

Sau đó, Tần Hạo không chút do dự, lật tay một cái, một chiếc đại đỉnh hiện ra, khí tức tạo hóa nồng đậm từ trên đó lan tỏa, đó chính là Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Đỉnh.

Một luồng lực thôn phệ đáng sợ truyền ra từ Hỗn Độn Đỉnh, trực tiếp hút tàn hồn của hai người vào bên trong.

Ngay sau đó, Tần Hạo tâm niệm vừa động, mấy giọt Sinh Mệnh Thánh Dịch cũng trực tiếp dung nhập vào Hỗn Độn Đỉnh.

Đồng thời, từng quả Tiên Thiên Linh Quả cũng bị Tần Hạo ném vào Hỗn Độn Đỉnh, về cơ bản đều là những loại linh quả và linh dược đỉnh tiêm chuyên chữa trị tổn thương linh hồn.

Năng lượng trong cơ thể hắn cũng trực tiếp dung nhập vào Hỗn Độn Đỉnh, lực tạo hóa vô biên cuồng dũng, bắt đầu không ngừng thanh tẩy tàn hồn của Điểu gia và Tinh Bích đại gia.

Cùng lúc đó, Sinh Mệnh Thánh Dịch cũng hóa thành từng luồng sinh mệnh bản nguyên nồng đậm dung nhập vào tàn hồn của hai người.

Dưới sự nuôi dưỡng của sinh mệnh bản nguyên, tàn hồn của họ bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Kèm theo từng luồng dược lực tinh thuần không ngừng dung nhập, tàn hồn vốn vô cùng suy yếu của hai người lúc này cũng bắt đầu hồi phục nhanh chóng.

Vốn dĩ Điểu gia và Tinh Bích đại gia cho rằng lần này chắc chắn tiêu rồi, nhưng lúc này, sau khi thấy cảnh này, hai người có chút ngơ ngác.

Hiển nhiên họ cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra đối phương không hề có ác ý, thậm chí là đang cứu mình.

Ngay lập tức, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, họ cũng không còn do dự, toàn lực thúc giục tàn hồn, bắt đầu điên cuồng hấp thu lực tạo hóa và sinh mệnh bản nguyên trong Hỗn Độn Đỉnh.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, thần niệm trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa, rất nhanh đã khóa chặt hai nơi.

Ngay sau đó, hắn vươn tay chộp một cái, không gian xung quanh lập tức vặn vẹo, rồi chỉ thấy trong hư không, hai bóng hình to lớn đáng sợ hiện ra.

Một trong số đó là một con cự long lưng mọc hai cánh, miệng phun khói đen.

Nhưng hình dáng con rồng khổng lồ này có chút khác biệt với cự long phương Đông thông thường, ngược lại có chút giống cự long phương Tây, một luồng khí tức hung hãn đáng sợ tỏa ra từ trên người nó.

Lúc này, trên đầu nó đang cắm một cây chiến mâu rỉ sét loang lổ,

đó là một vết thương chí mạng kinh hoàng.

Con cự long này không ai khác, chính là nhục thân của Điểu gia mà Tần Hạo lấy từ nơi sâu nhất của Thiên Thú Sâm Lâm.

Lúc này, dưới sự tàn phá của cây chiến mâu đáng sợ, nhục thân của Điểu gia gần như đã mất hết sinh cơ.

Tần Hạo không chút do dự, tâm niệm vừa động, trực tiếp dung nhập nhục thân hắc long vào Hỗn Độn Đỉnh, lại lấy ra không ít thiên tài địa bảo dung nhập vào cơ thể hắc long, sinh cơ đáng sợ của Sinh Mệnh Thánh Dịch bắt đầu không ngừng hồi phục sinh cơ trong cơ thể nó.

Một luồng khí tức khác là một thân ảnh toàn thân màu vàng kim.

Nếu có tồn tại cấp cự đầu ở đây, nhất định có thể nhìn ra, thân ảnh này toàn thân đều được đúc từ Hoàng Đạo Tiên Kim, tràn ngập cảm giác kim loại.

Nhưng lúc này, trên cơ thể cũng đầy những vết thương vô cùng đáng sợ.

Thân ảnh này chính là thân thể của Tinh Bích đại gia, Tiên Kim Đạo Nhân.

Tần Hạo cũng dung nhập nhục thân của Tinh Bích đại gia vào Hỗn Độn Đỉnh, từng phần dược liệu quý giá cũng đều được dung nhập vào.

Lần này, để hồi phục cho hai người, Tần Hạo cũng đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã ba ngày trôi qua.

Lúc này trong Hỗn Độn Đỉnh, hai cái kén khổng lồ lơ lửng trong hư không, hai luồng đạo vận vô cùng huyền diệu tỏa ra từ trên đó.

Kèm theo là từng luồng khí tức bàng bạc đáng sợ dâng lên, phảng phất như có tồn tại kinh hoàng đang được thai nghén bên trong.

Sinh mệnh tinh khí và lực tạo hóa vô biên cũng điên cuồng tràn vào trong kén.

"Rắc……" Vào lúc này, chỉ thấy hai cái kén khổng lồ đột nhiên rung lên, sau đó trực tiếp nứt ra từ giữa, rồi hai bóng người hiện ra.

Từng luồng khí tức vô thượng đáng sợ từ trên người họ bùng phát, chính là nguyên thần của Điểu gia và Tinh Bích đại gia.

Nhưng so với dáng vẻ dầu cạn đèn tắt trước đó, lúc này nguyên thần của họ dưới sự thanh tẩy của Sinh Mệnh Thánh Dịch và lực tạo hóa đã hồi phục được hơn phân nửa.

Tuy vẫn chưa hồi phục đến trạng thái đỉnh phong, nhưng bản nguyên hiển nhiên đã được bù đắp, đồng thời vật chất hắc ám trong cơ thể cũng đã được tinh lọc triệt để, ký ức đã mất cũng hoàn toàn hồi phục.

"Ông ông ông……" Vào lúc này, chỉ thấy trong hư không, không gian đột nhiên vặn vẹo, rồi hai thân ảnh đáng sợ xuất hiện trên đỉnh đầu họ, chính là nhục thân của họ.

Nhưng lúc này, sau khi được Hỗn Độn Đỉnh thanh tẩy, nhục thân của họ đã một lần nữa hồi phục sinh cơ, vết thương trên người cũng đã hồi phục được bảy tám phần.

"Đây là……" Sau khi thấy nhục thân trong hư không, thân thể hai người đột nhiên chấn động, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh, ngay sau đó là vẻ vui mừng khôn xiết.

"Còn ngây ra đó làm gì, không mau nhập vị!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai họ.

Nghe giọng nói này, hai người sững sờ, giọng nói này đối với họ

vô cùng xa lạ.

Nhưng lúc này họ cũng không còn tâm trí để ý đến những điều đó, nguyên thần trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng, khoảnh khắc tiếp theo đã trực tiếp dung nhập vào nhục thân trong hư không.

Trong khoảnh khắc nguyên thần dung nhập lại vào nhục thân, lực tạo hóa vô biên lại một lần nữa cuồng dũng, không ngừng cọ rửa thân thể họ, đẩy nhanh tốc độ dung hợp giữa nguyên thần và nhục thân.

"Ha ha ha ha, ta, Thiên Hạ Đệ Nhị, lại sống lại rồi!" Một lúc lâu sau, chỉ thấy thân thể hắc long trong hư không đột nhiên chấn động, rồi một luồng khí tức hung sát vô biên bùng phát, hiển nhiên đã hoàn toàn dung hợp với nhục thân.

"Lão bạn già, không ngờ chúng ta còn có ngày được thấy lại ánh mặt trời!" Tiên Kim Đạo Nhân bên cạnh lúc này cũng đã hoàn thành dung hợp, trên người hào quang đại thịnh, một luồng khí tức vô biên hạo hãn đáng sợ từ trên người ông ta bùng phát.

Ngay sau đó, hai người chỉ cảm thấy không gian xung quanh vặn vẹo, khoảnh khắc tiếp theo, cảnh sắc trước mắt thay đổi, họ lại một lần nữa trở lại không gian Hư Thần Giới.

"Đa tạ tiền bối tạo hóa chi ân!" Ánh mắt hai người lúc này cũng rơi vào người Tần Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ cung kính.

Chương 356

Lúc này, họ đã hoàn toàn hồi phục ký ức, tự nhiên cũng không còn bộ dạng cà lơ phất phơ như trước.

Đồng thời, sau khi chứng kiến thủ đoạn nghịch thiên của Tần Hạo, họ cũng vô cùng rõ ràng, Tần Hạo trước mắt tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của họ, đồng thời càng thêm tò mò về thân phận của hắn.

Phải biết, họ đều là những lão cổ đổng tồn tại từ rất lâu ở Cửu Thiên Thập Địa, nhưng lại chưa từng nghe nói đến một tồn tại đáng sợ như Tần Hạo.

"Không tệ!" Cảm nhận khí tức trên người hai người, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này tuy hai người vừa mới hồi phục đến cấp bậc Tiên Vương, xa chưa đạt đến trạng thái đỉnh phong, nhưng dù vậy, thực lực như thế ở phương thiên địa này cũng có thể coi là tồn tại đỉnh tiêm.

Đợi hai người hoàn toàn luyện hóa sinh mệnh bản nguyên trong cơ thể, thực lực tuyệt đối đủ để trở lại đỉnh phong.

"Không biết tiền bối tìm chúng ta có chuyện gì?" Thiên Hạ Đệ Nhị sau khi bình ổn tâm tình kích động, liền lên tiếng hỏi.

Lúc này, Tiên Kim Đạo Nhân cũng đã hồi phục từ niềm vui sống lại, ánh mắt cũng rơi vào người Tần Hạo.

Hai người họ đều là những tồn tại đã sống vô số năm, tự nhiên vô cùng rõ ràng trên đời này không có bữa trưa miễn phí, đối phương không thể nào vô duyên vô cớ cứu họ.

“Với tư cách là những hào kiệt từng chinh chiến vì Cửu Thiên Thập Địa, bản tọa không nỡ nhìn các ngươi cứ u mê như vậy.

Đương nhiên, còn có một điểm, đó là bản tọa mới thu một đệ tử, đang thiếu hai người hộ đạo.

Thực lực của các ngươi cũng được, nên đã chọn các ngươi.

Không biết các ngươi thấy thế nào?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Người hộ đạo?” Nghe lời Tần Hạo, hai người lập tức sững sờ.

Trước đó, họ cũng có một số suy đoán về ý đồ của Tần Hạo, đoán rằng Tần Hạo muốn thu họ làm thuộc hạ, cũng đoán một số khả năng khác, nhưng lại không ngờ Tần Hạo lại muốn họ làm người hộ đạo.

Hai vị Tiên Vương làm người hộ đạo, e rằng trong toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa, chưa từng có Tiên Vương nào làm người hộ đạo.

“Không sai, người hộ đạo!

Các ngươi có bằng lòng không?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Không biết đệ tử của tiền bối là ai?” Sau khi bình ổn tâm tình, hai người liền lên tiếng hỏi.

Họ cũng không trực tiếp từ chối, vô cùng tò mò, rốt cuộc là tồn tại nào lại được một nhân vật nghịch thiên như Tần Hạo coi trọng, thậm chí không tiếc bỏ ra cái giá lớn như vậy để hai vị Tiên Vương hộ đạo.

“Chính là nó!” Tần Hạo vươn tay điểm một cái, một màn sáng hiện ra.

Chỉ thấy một bóng dáng nhóc tì đang đuổi theo một đám người điên cuồng truy sát.

Đối mặt với sự truy sát của nhóc tì, những người đó không có chút sức chống cự nào.

Nhóc tì này không ai khác, chính là Tiểu Bất Điểm đã tiến vào Hư Thần Giới.

"Là nó!?" Sau khi thấy bóng dáng đó, hai người sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ.

Đối với Tiểu Bất Điểm, họ hiển nhiên không xa lạ.

Phải nói rằng, với tư cách là khí vận chi tử, nhân vật chính của trời đất, dù đi đến đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

Tần Hạo nghiêm túc hoài nghi, cái gọi là khí vận chi tử đều có một khuôn mặt thích gây sự.

Vốn dĩ Tiểu Thạch Đầu tiến vào Hư Thần Giới với nguyên tắc khiêm tốn rèn luyện, không muốn gây chuyện thị phi.

Nhưng vàng ở đâu cũng sẽ tỏa sáng, muốn khiêm tốn cũng không được.

Không phải không muốn khiêm tốn, mà là thực lực không cho phép.

Mấy lần vô tình ngoài ý muốn đã khiến danh tiếng của Tiểu Bất Điểm dần dần lan truyền trong Hư Thần Giới, sau đó các loại kỷ lục bị phá vỡ liên tiếp như uống nước lã, muốn khiêm tốn cũng khó.

Hành động như vậy tự nhiên cũng thu hút sự chiêu mộ của không ít thế lực.

Nhưng đối với sự chiêu mộ của những thế lực đó, Tiểu Bất Điểm tự nhiên đều từ chối.

Tiếp theo tự nhiên cũng có thể đoán được, đã là thiên tài, vậy thì chỉ có thể tự tay hủy diệt, sau đó các loại truy sát tầng tầng lớp lớp nối đuôi nhau tới.

Lúc đầu, Tiểu Bất Điểm chỉ đánh lui những kẻ truy sát, nhưng dần

dần, theo những người đó ngày càng quá đáng, Tiểu Bất Điểm hiển nhiên cũng bị chọc giận hoàn toàn, sau đó liền ra tay sát phạt, cuối cùng còn trực tiếp đánh thẳng vào hang ổ, không ít cứ điểm của các thế lực lớn trong Hư Thần Giới đều bị Tiểu Bất Điểm nhổ tận gốc.

Tiểu Bất Điểm cũng trở thành một đứa trẻ hung danh lừng lẫy trong Hư Thần Giới.

"Không sai, chính là nó.

Đệ tử của bản tọa tương lai có tư chất vấn đỉnh trên cả Tiên Vương, hai vị Tiên Vương vì nó hộ đạo cũng không làm nhục các ngươi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Trên Tiên Vương!?

Tiền bối có hơi khoa trương rồi, thiên phú của tiểu tử này tuy đáng sợ, nhưng muốn vấn đỉnh trên Tiên Vương e rằng không đơn giản như vậy.

Kể từ Đế Lạc đến nay, Cửu Thiên Thập Địa chưa từng sinh ra tồn tại trên Tiên Vương!" Tiên Kim Đạo Nhân không nhịn được nói.

"Không có gì là không thể!

Vì là đệ tử của bản tọa, tự nhiên có tư cách vấn đỉnh trên Tiên Vương!" Tần Hạo nói với vẻ mặt bá khí.

"Cái này… Mạo muội hỏi một câu, không biết tiền bối đã bước ra được bước đó chưa?" Nghe lời Tần Hạo, Thiên Hạ Đệ Nhị cẩn thận hỏi, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Tuy Tần Hạo cho hắn cảm giác vô cùng đáng sợ, nhưng đối với thực lực của Tần Hạo, hắn hiển nhiên cũng không có nhận thức thực sự.

“Trên Tiên Vương ư……” Nghe lời đối phương, Tần Hạo cười nhẹ một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức vô biên hạo hãn từ trên người hắn bùng phát.

Chương 357

Trong khoảnh khắc khí tức của Tần Hạo bùng phát, cả trời đất đều run rẩy, chư thiên vạn đạo phảng phất như đang thần phục dưới chân hắn.

Trong khoảnh khắc khí tức đáng sợ đó bao trùm lên hai người, họ chỉ cảm thấy một luồng tử khí nồng đậm dâng lên từ đáy lòng.

Họ kinh hãi phát hiện, dưới sự bao trùm của khí tức đáng sợ này, pháp tắc Tiên Vương trên người họ trực tiếp bị trấn áp, cả người như biến thành một con kiến, không có chút sức chống cự nào, thậm chí còn có cảm giác, nếu Tần Hạo muốn giết họ, chỉ cần một ý niệm là có thể làm được.

Sau khi nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được sự kinh hãi nồng đậm trong ánh mắt đối phương.

"Trên Tiên Vương, tuyệt đối là trên Tiên Vương, đây tuyệt đối không phải là thực lực mà Tiên Vương có thể sở hữu!" Hai người không ngừng kinh hô trong lòng.

Đặc biệt là trạng thái của họ lúc này, vô cùng rõ ràng, cho dù ở trạng thái đỉnh phong, đối mặt với khí tức đáng sợ này cũng không có chút sức chống cự nào.

Khí tức đáng sợ này không phải là thứ mà Tiên Vương có thể sở hữu.

Khoảnh khắc này, họ cũng đã hoàn toàn xác nhận, Tần Hạo hoàn toàn là một tồn tại vô thượng vượt lên trên cả Tiên Vương.

"Không ngờ trong phương thiên địa này lại có tồn tại nghịch thiên như tiền bối, xin thứ lỗi cho sự vô lễ của chúng ta lúc trước!" Tiên

Kim Đạo Nhân nói.

“Không sao, người không biết không có tội.

Chẳng qua chỉ là trên Tiên Vương mà thôi, sau này nếu các ngươi biểu hiện tốt, cũng chưa chắc không có khả năng bước ra bước đó!

Mọi thứ đều xem biểu hiện của các ngươi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Cho các ngươi mười hơi thở để suy nghĩ, đương nhiên, bản tọa cũng không ép buộc, cho dù các ngươi không đồng ý, bản tọa cũng sẽ không làm khó các ngươi.

Dù sao các ngươi cũng là công thần của Cửu Thiên Thập Địa, chỉ là từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn liên quan gì nữa!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Chúng ta đồng ý!

Chúng ta nguyện ý làm người hộ đạo cho đệ tử của tiền bối!” Chỉ trong chốc lát, hai người đã trực tiếp đưa ra lựa chọn.

Trên Tiên Vương, đối với bất kỳ một cự đầu Tiên Vương nào cũng là một sự cám dỗ to lớn, cho dù là họ cũng không ngoại lệ.

Bây giờ có cơ hội chạm tới, tự nhiên sẽ không từ bỏ, huống chi Tần Hạo còn là ân nhân cứu mạng của họ.

“Tốt, tin rằng sau này các ngươi sẽ không hối hận về quyết định hôm nay!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Nếu đã như vậy, vậy thì theo bản tọa rời khỏi đây đi!” “Tiền bối xin chờ một chút, để chúng ta tách ra một luồng thần hồn, tiếp tục trấn giữ Hư Thần Giới!” Hai người liền nói, sau đó quang mang nơi mi tâm lóe lên, hai hư ảnh hiện ra, chính là thần hồn mới được phân hóa ra.

Nhưng thần hồn này so với tàn hồn lúc trước hiển nhiên mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi làm xong mọi việc, Tần Hạo vươn tay điểm một cái, một thông đạo không gian lại hiện ra, sau đó một đoàn người trực tiếp rời khỏi không gian Hư Thần Giới.

Trên bầu trời Thạch Thôn, không gian xung quanh vặn vẹo, một thông đạo không gian hiện ra, sau đó ba bóng người từ trong hư không bước ra, chính là nhóm người Tần Hạo vừa rời khỏi Hư Thần Giới.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi, không ngờ chúng ta còn có ngày được thấy lại ánh mặt trời!" Cảm nhận mọi thứ xung quanh, trên mặt Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân tràn đầy vẻ kích động.

Phải biết, họ đã ở trong Hư Thần Giới u mê không biết bao nhiêu năm, bây giờ cuối cùng cũng được thấy lại ánh mặt trời, sự phấn khích trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Vút!" Vào lúc này, phía dưới, một bóng người phóng lên trời, trực tiếp đến trước mặt Tần Hạo, chính là Liễu Thần.

"Tần Hạo, ngươi về rồi, hả?

Hai người này là……" Liễu Thần với tư cách là tế linh của Thạch Thôn, trong khoảnh khắc Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân xuất hiện đã cảm ứng được khí tức của họ.

Hai luồng khí tức cấp bậc Tiên Vương giáng lâm Thạch Thôn, hiển nhiên đã kinh động đến Liễu Thần.

"Hả!?

Vị đạo hữu này… Tổ Tế Linh!?" Lúc này, ánh mắt của Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân cũng rơi vào người Liễu Thần, trong mắt lóe lên vẻ hồi tưởng.

Ngay sau đó, dường như nghĩ ra điều gì, mắt họ sáng lên, có chút bất ngờ nhìn Liễu Thần, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của bà.

"Là các ngươi… Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân?

Các ngươi còn sống?" Lúc này, Liễu Thần hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của hai người, có chút bất ngờ nói.

Thời gian Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân vẫn lạc còn sớm hơn Liễu Thần rất nhiều, lúc này sau khi thấy hai người, Liễu Thần cũng có chút bất ngờ.

Nhưng sau khi liếc nhìn Tần Hạo bên cạnh, bà cũng nhanh chóng hiểu ra.

Dù sao thì thủ đoạn của Tần Hạo bà đã từng chứng kiến, ngay cả người bị thương nặng sắp chết như bà cũng có thể cứu sống, hai người trước mắt hiển nhiên cũng không có vấn đề gì.

"Chúng ta là nhờ ơn tạo hóa của tiền bối, nên mới có thể được thấy lại ánh mặt trời, không ngờ lại có thể gặp lại lão bằng hữu năm xưa!" Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân đều vô cùng phấn khích, dù sao sau trận đại kiếp Tiên Cổ, những người cùng thời đại với họ không còn nhiều.

"Được rồi, về trước đi!" Tần Hạo lên tiếng, sau đó mọi người trực tiếp hạ xuống Thạch Thôn.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã ba năm trôi qua.

Trong ba năm, cả Thạch Thôn đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

So với thực lực của dân làng ba năm trước, tu vi của họ đã mạnh hơn vô số lần, tất cả đều đã bước vào Động Thiên cảnh.

Bây giờ, người kém nhất cũng có năm khẩu Động Thiên.

Phải biết, có thể mở ra năm khẩu Động Thiên, ở bên ngoài đã là thiên tài hiếm có.

Bốn đứa trẻ như Thạch Mãnh, Thạch Trung Hậu, Thạch Giao và Thạch Đại Tráng, chỉ đứng sau Tiểu Bất Điểm, đều đã mở ra chín khẩu Động Thiên, đạt đến cấp bậc thiên kiêu đương thời, có thể nói là vô cùng nghịch thiên.

Về phần Tiểu Bất Điểm, vì Tần Hạo, hắn vẫn luôn cố ý hoặc vô ý áp chế cảnh giới, không ngừng mài giũa căn cơ, chuẩn bị đúc cho cậu một nền tảng vô thượng.

Vì vậy, lúc này cậu cũng ở Động Thiên cảnh.

Về phần cậu đã mở ra bao nhiêu khẩu Động Thiên, ngoài Tần Hạo, Liễu Thần, Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân ra, không ai biết được.

Ngoài thực lực của dân làng thay đổi, Thạch Thôn lúc này cũng trở nên ngày càng náo nhiệt, trong thôn cũng có thêm không ít thành viên mới.

Chương 358

Trên một cây đại thụ cao chót vót ở trung tâm quảng trường, có hai cái tổ khổng lồ.

Trong một cái tổ, một con Chu Tước toàn thân bốc lửa đang nghỉ ngơi.

Trong cái tổ còn lại là một con Côn Bằng khổng lồ.

Dưới tàng cây là một con Chu Yếm giống như vượn, ngoài ra còn có mấy con hung thú thuần huyết chiếm cứ.

Ở trung tâm Thạch Thôn, một tòa cung điện khổng lồ hiện ra, đạo vận vô biên hiển hiện trên đó, từng luồng khí tức vô thượng hạo hãn đáng sợ không ngừng hội tụ, giống như một tòa điện đường khổng lồ.

Điện đường này không phải nơi khác, chính là Chí Tôn Điện Đường trong phương thiên địa này.

Sự tồn tại của Chí Tôn Điện Đường trong mắt những người khác vô cùng thần bí, nhưng đối với Tần Hạo thì không là gì cả.

Vì vậy, cuối cùng Tần Hạo đã trực tiếp chuyển Chí Tôn Điện Đường đến Thạch Thôn.

Trong Chí Tôn Điện Đường, từng luồng khí tức bàng bạc đáng sợ cuồng dũng, có không ít bóng người hội tụ bên trong, khí tức trên mỗi người đều vô cùng đáng sợ, yếu nhất cũng là tồn tại cấp Chân Tiên, trong đó không thiếu tồn tại cấp cự đầu Tiên Vương, mà Thiên Hạ Đệ Nhị và Tiên Kim Đạo Nhân cũng ở trong đó.

Nếu để những tồn tại vô thượng của Tiên Vực hoặc Cửu Thiên Thập Địa thấy những người này, e rằng sẽ vô cùng chấn kinh, vì những người này gần như đều là những tồn tại đã vẫn lạc trong

truyền thuyết, bây giờ lại tụ hội ở đây, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Nhưng không cần phải nói, đây cũng là bút tích của Tần Hạo trong ba năm.

Trong Chí Tôn Điện Đường, chỉ riêng tồn tại cấp Tiên Vương đã vượt quá năm vị.

Với đội hình như vậy, nhìn khắp Cửu Thiên Thập Địa, thậm chí cả Tiên Vực, cũng tuyệt đối là một thế lực khổng lồ đáng sợ.

Đây cũng là nội tình mà Tần Hạo chuẩn bị cho Tiểu Bất Điểm.

Tuy đã thu Tiểu Bất Điểm làm đồ đệ, nhưng hắn cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cậu.

Tiểu Bất Điểm muốn thực sự trưởng thành thành chúa tể của phương thiên địa này cần đến hàng trăm vạn năm, thậm chí còn lâu hơn.

Tần Hạo tuy muốn thông qua Tiểu Bất Điểm để mưu đoạt khí vận của phương thiên địa này, nhưng cũng không định ở lại đây lâu như vậy.

Mọi thứ này hiển nhiên chính là lá bài tẩy mà Tần Hạo để lại cho Tiểu Bất Điểm.

Trong ba năm, Tiểu Bất Điểm cũng đã tạo nên danh tiếng vô cùng đáng sợ trong Hư Thần Giới.

Vô số thế lực có căn cơ trong Hư Thần Giới đều bị Tiểu Bất Điểm nhổ tận gốc, hoàn toàn là một tiểu ma vương hỗn thế.

Bây giờ, nhờ có sự xuất hiện của Tần Hạo, thực lực của Tiểu Bất Điểm so với cùng kỳ trong nguyên tác đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chính vì vậy, danh tiếng mà cậu tạo ra trong Hư Thần Giới cũng đáng sợ hơn nguyên tác vô số lần.

Thậm chí, không ít đại giáo và tông môn cường đại có căn cơ đều bị nhổ tận gốc, trong đó bao gồm cả thế lực đỉnh tiêm của Thạch Quốc là Vũ Vương Phủ và Võ Vương Phủ, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

"Đệ tử bái kiến sư phụ!" Dưới cây liễu, một bóng người trông như một con bê con đến trước mặt Tần Hạo, cúi người nói.

Đó chính là Tiểu Bất Điểm sau ba năm.

Lúc này, Tiểu Bất Điểm tuy chỉ mới bảy tám tuổi, nhưng vì đã dùng vô số thiên tài địa bảo để tạo dựng nền tảng vô thượng, khí huyết vô cùng hùng hậu, cả người trông như một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, toàn thân tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

"Ừm, đến rồi à, tiểu tử, có chuyện gì sao, hay là có gì không hiểu?" Tần Hạo lên tiếng hỏi.

"Sư phụ, con muốn ra ngoài một chuyến, xin sư phụ thành toàn!" Tiểu Bất Điểm nói, trong mắt lóe lên vẻ quyết nhiên.

"Ồ, con chắc chứ?

Chuẩn bị xong rồi sao?" Nghe lời Tiểu Bất Điểm, Tần Hạo sững sờ, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người cậu bé.

"Sư phụ, con chuẩn bị xong rồi.

Con muốn đòi lại công đạo cho mình, đồng thời con cũng muốn lấy lại những thứ thuộc về con!

Con muốn xem, rốt cuộc là kẻ nào lại có lòng dạ độc ác như vậy!" Tiểu Bất Điểm nói, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Trong ba năm, cùng với việc tu vi tăng lên, Tiểu Bất Điểm hiển

nhiên cũng đã thức tỉnh đoạn ký ức bị phong ấn thời thơ ấu.

Thêm vào kinh nghiệm ba năm ở Hư Thần Giới, cũng đã giúp cậu hiểu rõ hơn về thân phận của mình.

Tiểu Bất Điểm bây giờ, sau khi được Tần Hạo điều giáo, tính cách đã có nhiều thay đổi so với nguyên tác.

Trong nguyên tác, tính cách của Tiểu Bất Điểm có phần quá nhân từ.

Bây giờ, sau khi được điều giáo, đã thay đổi long trời lở đất.

Nhớ lần trước Tiểu Bất Điểm thức tỉnh ký ức, cậu đã trực tiếp tiến vào Hư Thần Giới, một mình xông vào Võ Vương Phủ, diệt sát hơn nửa cao thủ của Võ Vương Phủ, cả Võ Vương Phủ cũng trở thành một đống phế tích.

Sau đó, cậu lại không ngừng nghỉ xông lên căn cơ của Vũ Vương Phủ trong Hư Thần Giới, sau một trận đại chiến, đã nhổ tận gốc thế lực của Vũ Vương Phủ trong Hư Thần Giới, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

"Được, nếu con đã quyết định, vậy vi sư sẽ đi cùng con một chuyến!

Có vi sư ở đây, con muốn làm gì thì cứ làm, cứ thả tay mà làm, mọi chuyện đã có vi sư gánh vác!" Nhìn Tiểu Bất Điểm trước mắt, Tần Hạo liền gật đầu nói.

Trong Hư Thần Giới, căn cơ của Vũ Vương Phủ và Võ Vương Phủ đều đã bị Tiểu Bất Điểm phá hủy, bây giờ hiển nhiên cũng đến lúc tìm đến họ trong hiện thực.

"Đa tạ sư phụ!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Tiểu Bất Điểm lộ ra vẻ vui mừng.

“Được rồi, về chuẩn bị đi, sáng mai, bản tọa sẽ đưa con rời đi!” Tần Hạo liền nói.

“Vâng, sư phụ!” Tiểu Bất Điểm nói với vẻ mặt phấn khích.

Đồng thời, Tần Hạo cũng triệu tập toàn bộ đám trẻ trong Thạch Thôn.

Sau ba năm rèn luyện ở Hư Thần Giới, đám trẻ của Thạch Thôn cũng đã có sự trưởng thành vượt bậc, tạo nên không ít danh tiếng.

Đặc biệt là bốn người Thạch Trung Hậu, đã trở thành những tồn tại đỉnh tiêm chỉ sau Tiểu Bất Điểm.

Chương 359

Theo Tần Hạo, ba năm rèn luyện trong Hư Thần Giới đối với chúng đã đủ rồi.

Hư Thần Giới chỉ là một nơi quá độ, tiếp theo tự nhiên cần phải thực sự bước ra khỏi Đại Hoang.

Hiện tại, trong mắt Tần Hạo, chúng vẫn chỉ là những đóa hoa trong nhà kính, chỉ khi trải qua những thử thách thực sự ở thế giới bên ngoài mới có thể thực sự trưởng thành.

Tần Hạo thông báo cho đám trẻ, bảo chúng chuẩn bị rời Thạch Thôn ra ngoài rèn luyện.

Đối với yêu cầu của Tần Hạo, đám trẻ đều vô cùng phấn khích.

Tuy đã xông pha ở Hư Thần Giới ba năm, nhưng đối với thế giới bên ngoài, chúng vẫn vô cùng khao khát.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, sự phấn khích trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ngược lại, cha mẹ của đám trẻ lại tỏ ra lo lắng, nhưng đối với lời của Tần Hạo, trong Thạch Thôn không ai dám cãi lại.

Họ cũng không ngốc, tự nhiên vô cùng rõ ràng, muốn trở thành cường giả thực sự, phải trải qua rèn luyện máu lửa.

Mỗi người chỉ có thể về nhà chuẩn bị hành trang cho con mình.

Tối hôm đó, Thạch Thôn đã tổ chức một bữa tiệc lửa trại hoành tráng để tiễn đưa những đứa trẻ chuẩn bị ra ngoài rèn luyện.

Sáng sớm hôm sau, Tần Hạo trực tiếp dẫn theo Tiểu Bất Điểm rời khỏi Thạch Thôn.

Ngay sau đó, thần niệm của Tần Hạo bao trùm lấy Thạch Phường, rất nhanh đã định vị được vị trí của vương đô Thạch Quốc.

Không gian xung quanh vặn vẹo, khoảnh khắc tiếp theo, hai người chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, rồi tiến vào một thành thị vô cùng phồn hoa.

"Đây là vương đô của Thạch Quốc sao?" Nhìn đám người qua lại bên dưới, Tiểu Bất Điểm vô cùng tò mò.

Tuy trong Hư Thần Giới cũng có thành thị, nhưng đó chung quy chỉ là một thế giới hư ảo, trước mắt mới là thành thị thực sự.

"Ầm ầm ầm ầm……" Vào lúc này, Tần Hạo cảm giác được từng luồng năng lượng ba động từ một nơi nào đó trong hoàng đô truyền đến, hiển nhiên có người đang giao tranh.

"Khí tức thật đáng sợ, ba động thật mạnh mẽ, khí tức này e rằng đã đạt đến cấp bậc Vương Hầu!" Sắc mặt Tiểu Bất Điểm cũng hơi thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết, Vương Hầu cảnh ở hạ giới đã là tồn tại đỉnh tiêm.

"Ồ?

Có chút thú vị!

Không ngờ lại bắt kịp một màn như vậy!" Tần Hạo cũng có chút bất ngờ nhìn về hướng đó.

Nhưng khi cảm ứng được tình hình trong trận, trên mặt hắn lộ ra vẻ bất ngờ, vì nơi giao đấu không phải nơi nào khác, chính là mục tiêu của chuyến đi này, Võ Vương Phủ.

Lúc này, trong Võ Vương Phủ đang có một tồn tại đáng sợ như ma thần đang đại sát tứ phương.

Chỉ thấy một bóng người sau lưng đeo một cây cung khổng lồ,

một cánh tay đã bị cụt, nhưng mỗi một đòn đều có uy năng to lớn, những người của Võ Vương Phủ xung quanh không ai là đối thủ một hiệp.

Gần như trong nháy mắt, Tần Hạo đã đoán được thân phận của lão giả trong trận, hiển nhiên chính là ông nội của Tiểu Bất Điểm trong nguyên tác, người được mệnh danh là Đại Ma Thần của Võ Vương Phủ, Thập Ngũ Gia Thạch Trung Thiên.

Chỉ có điều khiến Tần Hạo có chút bất ngờ là, bây giờ Tiểu Bất Điểm mới mười tuổi, trong nguyên tác, Đại Ma Thần phải đến khi Tiểu Bất Điểm mười ba, mười bốn tuổi mới trở về.

Không ngờ bây giờ Đại Ma Thần lại trở về sớm hơn.

Nhưng rất nhanh Tần Hạo cũng hiểu ra, giống như thế giới này trước đó, tuy có độ tương tự cao với nguyên tác, nhưng cũng có những điểm khác biệt.

"Đi thôi, tiểu tử!" Tần Hạo lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người trực tiếp tiến vào hoàng đô, sau đó đi thẳng về hướng Võ Vương Phủ.

"Kia là… gia gia!

Sư phụ, là gia gia, thật tốt quá, gia gia còn sống!" Vốn dĩ Tiểu Bất Điểm đến Võ Vương Phủ để gây phiền phức, lúc này thấy Võ Vương Phủ bị người khác đè bẹp, tự nhiên cũng vô cùng phấn khích.

Nhưng rất nhanh, khi nghe những người xung quanh gọi Đại Ma Thần, Tiểu Bất Điểm trực tiếp sững sờ, hiển nhiên cũng đã nhận ra, lão giả cuồng mãnh không thể tưởng tượng nổi trước mắt chính là ông nội của mình.

Lập tức, trên mặt cậu lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Bấy lâu nay, Tiểu Bất Điểm đều cho rằng ông nội đã vẫn lạc.

Thực tế không chỉ có Tiểu Bất Điểm, gần như tất cả mọi người trong Võ Vương Phủ đều cho rằng Đại Ma Thần đã vẫn lạc.

Nếu không, cho họ một trăm lá gan cũng không dám động đến ý đồ cướp Chí Tôn Cốt của Tiểu Bất Điểm.

Lúc này thấy Đại Ma Thần còn sống, tâm tình của Tiểu Bất Điểm có thể tưởng tượng kích động đến mức nào.

Những năm nay, tuy ở Thạch Thôn, Tiểu Bất Điểm không chịu chút ấm ức nào, tộc trưởng đối với cậu cũng vô cùng quan tâm, nhưng đó chung quy không phải là ông nội ruột của cậu, trong lòng luôn có chút tiếc nuối.

Đặc biệt là khi thấy những đứa trẻ khác trong thôn cùng cha mẹ vui vầy, Tiểu Bất Điểm tuy miệng không nói, nhưng trong lòng vô cùng khao khát.

Lúc này thấy người thân của mình còn sống, làm sao có thể không kích động.

"Được rồi, tiểu tử, đừng nóng vội!" Tần Hạo nhìn Tiểu Bất Điểm với vẻ mặt kích động, nhàn nhạt nói, đồng thời ánh mắt cũng rơi vào trận đấu.

"Lão Thập Ngũ!

Mau dừng tay, đừng sai lầm nữa!

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đồ sát toàn bộ Võ Vương Phủ sao?" Thấy Đại Ma Thần hung uy vô hạn trong trận, một lão giả không nhịn được lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ chấn nộ.

"Câm miệng!

Nghe đây, hôm nay lão tử chấp hành gia pháp, những kẻ năm đó ra

tay với tôn nhi của ta, một tên cũng đừng hòng thoát!" Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói, sau đó lại tung ra một chưởng, minh văn đầy trời điên cuồng lóe lên, cả hư không cũng rung chuyển kịch liệt.

Vô số phù văn trong hư không hóa thành một con dị thú đáng sợ, miệng lớn há ra, trong nháy mắt đã nuốt chửng một tộc lão, hiển nhiên không thể sống sót.

Chương 360

“Lão Thập Ngũ, ngươi quá phóng túng rồi!

Chuyện đã xảy ra, kết quả không thể thay đổi, ngươi cũng đã phát tiết đủ rồi, nên dừng lại đi.

Vì sự hưng thịnh của Võ Vương Phủ chúng ta, dừng tay đi!” Lại một tộc lão không nhịn được nói.

“Sự hưng thịnh của Võ Vương Phủ?

Một Võ Vương Phủ không có chút tình thân như vậy mà có thể hưng thịnh, quả thực là ông trời mù mắt!” Đại Ma Thần nghe xong khinh bỉ một tiếng, động tác trong tay không chút do dự, lại điểm ra một chỉ, lại một lần nữa giết chết một người.

“Đáng ghét, Nghị nhi là thiếu niên chí tôn, sau này dưới sự lãnh đạo của Nghị nhi, Võ Vương Phủ chúng ta tuyệt đối có thể đạt đến một đỉnh cao chưa từng có!” Một lão giả lên tiếng nói.

“Chó má thiếu niên chí tôn, tôn nhi của ta mới là thiếu niên chí tôn thực sự.

Nếu tôn nhi của ta còn sống, nó là cái thá gì!?” Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói.

Dường như bị kích động, một luồng khí tức hung sát còn đáng sợ hơn bùng phát.

“Đủ rồi, Lão Thập Ngũ, dừng tay đi.

Chuyện đến đây thôi, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ!” Lúc này, bốn bóng người từ hậu viện của Võ Vương Phủ bay tới, trực tiếp vào trận, ánh mắt cũng rơi vào Đại Ma Thần đang đại phát thần uy.

“Năm xưa các ngươi đã dung túng để tôn nhi của ta gặp nạn?

Bốn lão già các ngươi, lão tử chưa tìm đến phiền phức, các ngươi còn dám đứng ra nói lảm nhảm!

Cút cho ta!” Nhìn bốn lão giả trong hư không, trong mắt Đại Ma Thần lóe lên một tia băng lãnh.

Bốn lão giả trước mắt là bốn lão tổ của Võ Vương Phủ, địa vị vô cùng tôn quý, chỉ dưới Võ Vương.

Năm xưa chính vì sự xuất hiện của bốn người này, mới khiến vợ chồng Thạch Tử Lăng bị đuổi ra khỏi Võ Vương Phủ.

Sau khi thấy bốn người này, có thể tưởng tượng Đại Ma Thần phẫn nộ đến mức nào.

“Khốn kiếp, phóng túng!” Nghe lời Đại Ma Thần, sắc mặt bốn người lập tức xanh mét, vẻ mặt cũng vô cùng khó coi.

“Phóng túng là các ngươi mới đúng.

Xem ra Võ Vương Phủ đã hoàn toàn mục nát rồi.

Nếu đã như vậy, hôm nay lão tử sẽ triệt để thanh lý đám cặn bã các ngươi!” Khoảnh khắc tiếp theo, sát khí trên người Đại Ma Thần điên cuồng dâng lên, lật tay tung ra một chưởng.

Vô số minh văn cuồng dũng hóa thành bốn con hung thú đáng sợ, hung hăng lao về phía bốn người.

“To gan!” Thấy động tác của Đại Ma Thần, sắc mặt bốn lão giả càng trở nên khó coi, ngay lập tức cũng lần lượt ra tay, từng đạo bảo thuật đáng sợ cũng trực tiếp đón lấy công kích của Đại Ma Thần.

“Châu chấu đá xe, không tự lượng sức!

Xem ra các ngươi thật sự đã già rồi!” Đại Ma Thần thấy vậy, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Trong khoảnh khắc, dị tượng trong hư không đại biến, hóa thành một con kim bằng đáng sợ, trực tiếp đánh nát bảo thuật của bốn người.

Thân thể bốn người cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

"Cái gì!?

Bốn vị lão tổ bại rồi!?" "Sao có thể!?

Lão Thập Ngũ mạnh đến mức độ đáng sợ như vậy!?" "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cứ tiếp tục thế này, Võ Vương Phủ thật sự sẽ tiêu rồi!" Rất nhiều tộc lão của Võ Vương Phủ xung quanh sau khi thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ lo lắng, hiển nhiên phát hiện ra, thực lực của Đại Ma Thần mạnh hơn tưởng tượng của họ quá nhiều, trong mắt mỗi người đều tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Lão Thập Ngũ, chẳng lẽ ngươi thật sự chuẩn bị chém tận giết tuyệt toàn bộ Võ Vương Phủ sao?" Lại một tộc lão gầm lên.

"Lão tử đã nói rồi, lão tử đang chấp hành gia pháp, bất kỳ ai cũng đừng hòng thoát!

Võ Vương Phủ đã hoàn toàn mục nát, Võ Vương cũng già rồi nên hồ đồ.

Nếu đã như vậy, lão tử không ngại phá đi xây lại Võ Vương Phủ!" Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói.

"Đủ rồi!" Thấy Đại Ma Thần vẫn không có ý định dừng tay, từ nơi sâu nhất của Võ Vương Phủ, một vầng mặt trời đáng sợ đột nhiên dâng lên.

Ngay sau đó, một bóng người trực tiếp đạp không mà đến, kèm theo là một luồng khí tức hạo hãn đáng sợ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Võ Vương Phủ.

“Võ Vương, Võ Vương xuất quan rồi, thật tốt quá, thật sự quá tốt rồi, chúng ta được cứu rồi!” Sau khi thấy dáng vẻ của người đó, trên mặt không ít người lộ ra vẻ phấn khích, phảng phất như thấy được cứu tinh.

“Võ Vương, cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi sao?” Nhìn Võ Vương đạp không mà đến, trong mắt Đại Ma Thần lóe lên vẻ ngưng trọng, nhưng lại không có chút cung kính và khách khí nào, giọng nói băng lãnh, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Đủ rồi, Lão Thập Ngũ, ngươi nên náo đủ rồi.

Chuyện năm đó mạch của Tử Đằng tuy có lỗi, nhưng chuyện đã qua rồi, thủ phạm chính cũng đã bị trừng phạt, ngươi cũng đã phát tiết đủ rồi.

Chuyện đến đây thôi, nếu đã trở về, vậy thì cùng nhau nỗ lực, để Võ Vương Phủ càng thêm lớn mạnh!” Trong hư không, Võ Vương đứng trên cao nhìn xuống, giọng nói lãnh đạm.

“Đây là câu trả lời của ngươi cho ta?” Nghe lời Võ Vương, sắc mặt Đại Ma Thần càng trở nên băng lãnh.

Lời giải thích này của Võ Vương không những không dập tắt được ngọn lửa giận trong lòng Đại Ma Thần, ngược lại còn khiến ông càng thêm phẫn nộ.

“Ha ha ha, ra là vậy, thảo nào, thảo nào chúng dám ngang nhiên như vậy.

Hóa ra căn nguyên là ở trên người ngươi.

Ngươi không xứng thống lĩnh Võ Vương Phủ, ngay cả tổ huấn của Võ Vương Phủ cũng đã quên.

Võ Vương Phủ có cường thịnh hơn nữa thì sao, chẳng qua chỉ là một đám bạc tình bạc nghĩa mà thôi.

Võ Vương Phủ như vậy không vào cũng được!" Đại Ma Thần lại một lần nữa lạnh lùng nói.

"Phóng túng!

Chương 361

Lão Thập Ngũ, ngươi có hơi quá đáng rồi!" Nghe lời Đại Ma Thần, sắc mặt Võ Vương hiển nhiên cũng trở nên có chút khó coi.

Hắn là chúa tể của Võ Vương Phủ, bây giờ bị người khác chế giễu như vậy, hiển nhiên trong lòng cũng đã nổi giận.

"Sao?

Bị nói trúng tim đen rồi à?" Đại Ma Thần nhìn đối phương với vẻ mặt trào phúng.

"Lão Thập Ngũ dám bất kính với Võ Vương, quả thực đại nghịch bất đạo!" Sau khi thấy Võ Vương hiện thân, những người lúc trước lập tức lại bắt đầu la hét.

"Không biết sống chết!

Nếu muốn chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho các ngươi!" Đại Ma Thần thấy vậy, trong mắt lóe lên hàn quang, thuận tay vung một cái, một con giao long đáng sợ gầm thét lao ra.

Vô số phù văn trong hư không điên cuồng dũng động, vảy trên thân giao long cũng rõ ràng có thể thấy được, chính là do phù văn ngưng luyện thành, hiển nhiên đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực đáng sợ.

"Đủ rồi!" Thấy động tác của Đại Ma Thần, Võ Vương lập tức giận dữ hét lên.

Ngay sau đó, hắn vung tay một cái, trong hư không, một vầng mặt trời màu vàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nghiền ép về phía công kích của Đại Ma Thần.

"Cuối cùng cũng không nhịn được muốn động thủ rồi sao?

Nếu đã như vậy, vậy hôm nay lão tử lại muốn xem thử, những năm nay ngươi có tiến bộ gì không!" Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói.

Một con kim bằng cũng phóng lên trời.

Trong nháy mắt, hai người đã trực tiếp chiến đấu trên không trung.

"Không tốt, gia gia có nguy hiểm, sư tôn……" Thấy cảnh này, Tiểu Bất Điểm ở vòng ngoài trong mắt lóe lên vẻ lo lắng, ánh mắt cũng rơi vào người Tần Hạo.

"Không sao, đừng xem thường gia gia của con, ông ấy không yếu ớt như con tưởng đâu.

Một Võ Vương mà thôi, không làm gì được ông ấy đâu!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Phải biết, Đại Ma Thần đã nhận được truyền thừa của Ma Tôn, cây trường cung sau lưng không phải là vật tầm thường, một khi toàn lực bộc phát, có thể tưởng tượng sẽ đáng sợ đến mức nào.

Trận chiến tiếp theo cũng đúng như Tần Hạo dự liệu.

Sau khi sử dụng trường cung, hai bên đã đại chiến mấy trăm hiệp trên bầu trời hoàng thành, cuối cùng hiển nhiên Đại Ma Thần càng thắng một bậc, trực tiếp mạnh mẽ đánh bại Võ Vương đang ở thời kỳ đỉnh cao.

"Sao có thể!?

Bại rồi?

Võ Vương bại rồi?

Sao có thể!?" Thấy cảnh này, đám người của Võ Vương Phủ bên dưới trực tiếp ngây người, bị thực lực đáng sợ của Đại Ma Thần chấn trụ.

Đặc biệt là những người đã đối đầu với Đại Ma Thần lúc trước, càng vội vàng lùi lại mấy bước, vẻ hoảng sợ trong mắt không thể che giấu được.

Phải biết chỗ dựa lớn nhất của họ là Võ Vương, nhưng bây giờ ngay cả Võ Vương cũng đã thất bại, sự chấn kinh trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Còn ai muốn cản lão tử chấp hành gia pháp?" Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói.

"Lão Thập Ngũ, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chém tận giết tuyệt?" Thấy dáng vẻ của Đại Ma Thần, lại một lão giả không nhịn được lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng âm trầm.

"Chém tận giết tuyệt?

Thật nực cười, hôm nay lão tử chỉ đòi lại công đạo cho tôn nhi đáng thương của ta mà thôi.

Huống chi, kẻ chém tận giết tuyệt là các ngươi mới đúng chứ?

Không những đuổi vợ chồng Tử Lăng ra khỏi gia tộc, còn phái người truy sát dọc đường!" Giọng Đại Ma Thần băng lãnh nói.

"Chủ mưu năm đó đã bị trừng phạt, huống chi người chết không thể sống lại.

Bây giờ Võ Vương Phủ chúng ta đã xuất hiện một thiếu niên chí tôn, điều quan trọng nhất bây giờ là từ bỏ thành kiến, phụ tá thiếu niên chí tôn!

Làm lớn mạnh Võ Vương Phủ chúng ta!" Lão giả lại một lần nữa nói.

"Thiếu niên chí tôn?

Thật đáng cười, một kẻ cướp Chí Tôn Cốt của em họ mình mà là

thiếu niên chí tôn?

Thật là một trò cười lớn, hắn cũng xứng sao?

Tôn nhi của ta mới là thiếu niên chí tôn thực sự!" Đại Ma Thần lạnh lùng đáp.

"Nhưng nó chết rồi!" Lúc này, trong đám người truyền ra một giọng nói.

"Bùm!" Nhưng hắn chưa kịp nói xong, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên nổ tung, hóa thành một màn sương máu, hiển nhiên không thể sống sót.

"Nếu muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Lúc này, Đại Ma Thần hiển nhiên cũng đã bị chọc giận hoàn toàn.

Hắn vung tay tung ra một chưởng, trong khoảnh khắc, trên bầu trời một bàn tay khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao trùm lên đám người bên dưới.

"Thủ hạ lưu tình!" Vào lúc này, một giọng nói từ bên ngoài Võ Vương Phủ truyền đến.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, ba bóng người từ bên ngoài bay tới.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên trông khoảng ba mươi tuổi.

Bên cạnh ông ta là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Điều đáng chú ý là, đồng tử của thiếu niên này khác với người bình thường, là trùng đồng, một luồng ngạo khí cũng tỏa ra từ trên người thiếu niên.

Phía sau hai người là một người đàn ông mặc đồ đen, một luồng khí tức âm lãnh đáng sợ từ trên người đối phương tỏa ra.

Chương 362

“Tử Đằng, Tử Đằng về rồi!” Đám người bên dưới thấy vậy, trong mắt lập tức lóe lên vẻ phấn khích.

“Tử Đằng bái kiến Thập Ngũ tộc thúc!” Ánh mắt của người đàn ông trung niên cũng rơi vào người Đại Ma Thần, liền lên tiếng nói.

“Ngươi muốn cản ta?” Nhìn người đàn ông trước mắt, trong mắt Đại Ma Thần dâng lên một luồng lãnh ý.

“Thập Ngũ tộc thúc, chuyện năm đó Tử Đằng vô cùng lấy làm tiếc.

Nhưng bây giờ Nghị nhi đã bái nhập Ma Linh Hồ, trở thành đệ tử hạch tâm của Ma Linh Hồ, tương lai sẽ dẫn dắt Võ Vương Phủ đi đến một đỉnh cao huy hoàng chưa từng có.

Tộc thúc hà tất phải làm chuyện khiến người thân đau lòng, kẻ thù vui mừng như vậy?” Thạch Tử Đằng nói.

“Ma Linh Hồ?

Ha ha ha, ngươi đang uy hiếp ta?” Nghe lời Thạch Tử Đằng, trong mắt Đại Ma Thần lóe lên một tia quang mang lạnh lẽo.

“Không phải như vậy, Tử Đằng chỉ nói sự thật mà thôi!” Thạch Tử Đằng nhàn nhạt nói.

“Dùng Chí Tôn Cốt của Hạo nhi nhà ta để thành cái gọi là thiếu niên chí tôn, hôm nay lão tử sẽ thay Hạo nhi lấy lại đồ của nó!” Trong mắt Đại Ma Thần lóe lên vẻ băng lãnh, ánh mắt cũng trong nháy mắt rơi vào thiếu niên bên cạnh Thạch Tử Đằng, trong mắt lóe lên một tia quang mang sắc bén.

Hắn vươn tay chộp một cái, trực tiếp bao trùm về phía đối

phương.

Thấy cảnh này, sắc mặt Thạch Tử Đằng ở đối diện đột nhiên biến đổi.

Trong khoảnh khắc, không chút do dự, hắn trực tiếp vung một chưởng đón đỡ, đáy mắt lóe lên một tia sắc lạnh.

"Cản lão tử ư?

Chỉ bằng ngươi, còn kém xa lắm!

Cút ngay cho lão tử!" Thấy Thạch Tử Đằng ra tay, khóe miệng Đại Ma Thần cũng lộ ra vẻ trào phúng.

Tuy thực lực Thạch Tử Đằng không tệ, nhưng so với Đại Ma Thần rõ ràng là kém không ít.

"Ầm!" Không chút bất ngờ, chỉ một đòn, Thạch Tử Đằng đã bị một tát đánh bay ra ngoài.

Công kích của Đại Ma Thần vẫn không giảm thế, lao về phía thiếu niên bên cạnh.

"Phóng túng!

Dám động thủ với đệ tử Ma Linh Hồ của ta, đúng là không biết sống chết!" Đúng lúc này, hắc y nhân phía sau đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức vô thượng mênh mông, một luồng khí thế kinh khủng ngút trời cũng tức thì tuôn ra.

Trong nháy mắt, cả bầu trời cũng kịch liệt rung chuyển, một luồng khí tức đáng sợ lập tức bao trùm toàn bộ hoàng đô.

Vô số phù văn như biển cả điên cuồng tuôn ra, trong hư không tức thì hóa thành một cây chu mâu màu đen, trực tiếp đâm xuyên qua công kích của Đại Ma Thần.

"Hửm?" Thấy cảnh này, ánh mắt của Đại Ma Thần cũng rơi vào

trên người đối phương, đáy mắt lóe lên vẻ ngưng trọng, rõ ràng cảm nhận được một mối uy hiếp không nhỏ từ đối phương.

"Chỉ là một con sâu cái kiến mà cũng dám mạo phạm đệ tử Ma Linh Hồ của ta, đúng là không biết sống chết!" Hắc y nhân lạnh lùng nói.

"Sâu kiến ư?

Ngươi là cái thá gì, chỉ là một đạo linh thân mà thôi.

Nếu bản tôn của ngươi ở đây, lão tử có lẽ còn kiêng dè ba phần.

Còn ngươi, không đủ tư cách!" Đại Ma Thần lạnh lùng đáp, trường cung trong tay tức thì bộc phát ra một luồng khí tức vô thượng kinh khủng, trực tiếp khóa chặt hắc y nhân.

"Khốn kiếp, ngươi tìm chết!" Nghe lời của Đại Ma Thần, sắc mặt hắc y nhân lập tức trở nên vô cùng khó coi, một luồng sát khí kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

"Tìm chết?

Chỉ bằng ngươi?

Nếu đã như vậy, hôm nay chém linh thân của ngươi trước!" Đại Ma Thần không hề nói nhảm, ngay sau đó, một đòn tấn công vô cùng kinh khủng và sắc bén trực tiếp bao trùm lấy đối phương.

"Tìm chết!" Thấy Đại Ma Thần động thủ, sắc mặt hắc y nhân cũng trở nên vô cùng khó coi, một luồng hung sát khí ngút trời cũng tức thì bùng nổ, một hư ảnh kinh khủng cũng hiện ra trong không trung, đó là một con ma chu màu đen đáng sợ.

"Đủ rồi!" Đúng lúc này, từ trung tâm hoàng đô, một luồng khí tức kinh thiên động địa bỗng nhiên dâng lên, một luồng uy áp vô thượng mênh mông lập tức bao trùm toàn bộ hoàng đô, trong khoảnh khắc đã

trực tiếp hóa giải công kích của hai người trên không trung.

"Thạch Hoàng!?" Cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt hai người trên không trung cũng đột nhiên biến đổi, hiển nhiên đều đã đoán ra thân phận của người đến.

"Thạch Hoàng, ngài có ý gì?" Hắc y nhân vẻ mặt không thân thiện nhìn Thạch Hoàng nói.

"Đây là hoàng đô của Thạch Quốc, không phải Ma Linh Hồ!" Giọng nói của Thạch Hoàng vang lên, ngữ khí tràn đầy vẻ không cho phép nghi ngờ.

"Hừ!

Chúng ta đi!" Hắc y nhân sắc mặt âm tình bất định nhìn Thạch Hoàng trên không trung, một lúc lâu sau, hắn liền lạnh lùng nói.

Nếu bản tôn của hắn ở đây, cũng sẽ không sợ Thạch Hoàng trước mắt, nhưng hiện giờ chỉ có một đạo linh thân, nếu chọc giận Thạch Hoàng, linh thân rõ ràng không phải là đối thủ, chỉ có thể tạm thời lựa chọn từ bỏ.

"Thập Ngũ gia gia, ta sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh, ta mới là thiếu niên chí tôn chân chính!

Chỉ có ta mới có thể dẫn dắt Võ Vương Phủ bước lên đỉnh cao vô thượng, ta mới là chủ nhân thật sự của chí tôn cốt!" Lúc này, thiếu niên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, ngữ khí tràn đầy vẻ ngạo mạn.

"Ngươi không có cơ hội đâu!" Đúng lúc này, bên ngoài Võ Vương Phủ truyền đến một giọng nói lạnh lùng, ngay sau đó, hai bóng người cũng đạp không mà đến, chính là Tần Hạo và Tiểu Bất Điểm.

Lúc này, ánh mắt Tiểu Bất Điểm lạnh băng nhìn Thạch Nghị đang mặt đầy kiêu ngạo, đáy mắt cũng lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Phóng túng, kẻ nào dám tự tiện xông vào Võ Vương Phủ!” Người của Võ Vương Phủ phía dưới thấy cảnh này, lập tức giận dữ quát lên.

“Võ Vương Phủ ư?

Xông vào thì đã sao, tiểu gia ta lại chẳng phải lần đầu!” Tiểu Bất Điểm lạnh lùng nói, hàn quang trong mắt càng thêm điên cuồng lóe lên.

“Khoan đã?

Chương 363

Đáng chết, là hùng hài tử?!

Dám đến Võ Vương Phủ của ta, tìm chết!" Rất nhanh, một bóng người phía dưới dường như đã nhận ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Bất Điểm trên không trung, đáy mắt cũng tràn đầy sát ý.

"Là... hùng hài tử?

Lẽ nào..." "Chính là hắn!" "Đúng là không biết sống chết, hủy hoại căn cơ của bọn ta ở Hư Thần Giới, lại còn dám đến Võ Vương Phủ.

Ở trong Hư Thần Giới bọn ta không làm gì được ngươi, không ngờ ngươi lại tự đến nộp mạng!" Rất nhanh, mọi người cuối cùng cũng nhận ra thân phận của Tiểu Bất Điểm, ai nấy đều trừng mắt giận dữ.

Trên không trung, Thạch Nghị vốn đang mặt đầy kiêu ngạo, sau khi thấy Tiểu Bất Điểm, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm, hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của cậu bé.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Bất Điểm cũng trở nên có chút không thân thiện, hàn quang trong mắt không ngừng lóe lên.

Ở Hư Thần Giới, Thạch Nghị vốn là thiên chi kiêu tử chân chính, tồn tại như mặt trời ban trưa, đã để lại vô số kỷ lục.

Nhưng sự xuất hiện của Tiểu Bất Điểm đã thay đổi tất cả, thế như chẻ tre, trực tiếp phá vỡ toàn bộ kỷ lục không còn một cái nào.

Hai người cũng đã giao đấu mấy lần ở Hư Thần Giới, nhưng lần nào hắn cũng chịu thiệt trong tay Tiểu Bất Điểm.

Giờ đây gặp lại, sắc mặt tự nhiên không thể tốt được.

“Không sai, chính là ta.

Nghe nói ngươi là thiếu niên chí tôn?

Không biết có dám đánh một trận không?” Tiểu Bất Điểm cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ trào phúng.

“Tìm chết!” Hắc y nhân bên cạnh thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia sắc lạnh, dường như cũng đã đoán ra thân phận của Tiểu Bất Điểm.

Ngay sau đó, một luồng kình khí kinh khủng và sắc bén tức thì bắn ra, trực tiếp bao trùm lấy Tiểu Bất Điểm.

“Phóng túng!” Thấy cảnh này, Thạch Hoàng trên không trung lập tức biến sắc, trong mắt cũng lóe lên vẻ tức giận.

Nhưng hắc y nhân ra tay quá đột ngột, muốn ra tay ngăn cản cũng đã không kịp.

Tiểu Bất Điểm đối diện thấy cảnh này, trên mặt lại không chút sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ trào phúng, dùng ánh mắt thương hại nhìn hắc y nhân đối diện, như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

“Thật ồn ào, coi bản tọa không tồn tại sao?” Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến, ngay sau đó, chỉ thấy đáy mắt Tần Hạo bên cạnh lóe lên một tia hàn quang.

Trong sát na, hắc y nhân như bị sét đánh, thân hình chấn động mạnh, rồi dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân thể của hắc y nhân vỡ tan như thủy tinh, hóa thành những đốm sáng rồi biến mất vào không khí.

“Hít...” Thấy cảnh này, những người xung quanh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, đặc biệt là mấy người biết thân phận hắc y nhân như Thạch Hoàng và Thạch Nghị, đáy mắt đều tràn ngập vẻ kinh hãi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, vẻ chấn động không

thể che giấu.

“Ngươi...

Ngươi dám động thủ với tôn giả của Ma Linh Hồ, Ma Linh Hồ nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Lúc này, Thạch Tử Đằng bên cạnh cũng lộ vẻ kinh sợ và tức giận, thấp giọng quát lên.

“Ma Linh Hồ?

Chỉ là một cái Ma Linh Hồ nhỏ bé mà thôi!” Tần Hạo cười lạnh, thần niệm tức thì bao trùm cả trời đất, rất nhanh đã cảm ứng được vị trí của Ma Linh Hồ, sau đó đưa tay về mạnh vào hư không.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, rồi một con quái vật khổng lồ màu đen đáng sợ liền hiện ra.

“Ầm!” Ngay sau đó Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một luồng kình khí kinh khủng và sắc bén tức thì đâm xuyên qua thân thể của bóng đen, đầu lâu lập tức nổ tung, thân thể khổng lồ cũng từ trên trời rơi xuống, nện mạnh xuống đất.

“...Hít...” “Sao... sao có thể!?” Khi thấy rõ bộ dạng của con quái vật khổng lồ màu đen đáng sợ kia, sắc mặt của Thạch Tử Đằng, Thạch Nghị và cả Thạch Hoàng trên không trung lập tức thay đổi, đồng tử đột nhiên co rút lại, như thể đã nhìn thấy chuyện không thể tin nổi, đáy mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo không thể che giấu được sự sợ hãi.

Họ biết rất rõ thân phận của con nhện đen khổng lồ kia, chính là chân thân của hắc y nhân vừa rồi, cũng là cường giả đỉnh phong của Ma Linh Hồ.

Nhưng bây giờ lại bị giết chết như vậy.

Phải biết rằng Ma Linh Hồ cách hoàng đô cả trăm vạn dặm, bây giờ lại bị bắt và trấn sát một cách nhẹ nhàng như vậy, thực lực rõ ràng đã vượt xa ngoài dự liệu của họ.

"Ngươi... rốt cuộc là ai!?" Giờ phút này, Thạch Tử Đằng cũng hoàn toàn chấn kinh, không khỏi nuốt nước bọt, đáy mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Hắn không ngốc, sao có thể không nhìn ra, lần này rõ ràng đã chọc phải tấm sắt thật sự rồi.

"Thân phận của bản tọa, ngươi không có tư cách để biết!" Tần Hạo cười lạnh, ánh mắt cũng rơi vào Thạch Nghị trên không trung, sắc mặt cũng có chút hoảng sợ.

"Nghe nói ngươi là thiếu niên chí tôn?" Nhìn người trên không trung, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ trào phúng.

Đối với Thạch Nghị, Tần Hạo không có chút hảo cảm nào.

Trong nguyên tác, hắn lại được tẩy trắng, Tần Hạo cũng có chút cạn lời.

"Ra mắt tiền bối, ở trước mặt tiền bối, văn bối không là gì cả.

Nhưng trong thế hệ trẻ, văn bối tự nhận trong đồng bối không ai là đối thủ của ta!" Sắc mặt Thạch Nghị biến đổi một hồi, sau đó cũng trực tiếp lên tiếng.

"Ngươi sợ bản tọa ra tay với ngươi sao?" Nghe hắn nói xong, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ trào phúng.

Sao hắn có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thạch Nghị.

Bề ngoài thì tâng bốc thực lực của hắn, nhưng thực chất là đang mỉa mai Tần Hạo lấy lớn hiếp nhỏ.

"Ta..." Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Thạch Nghị cũng hơi thay đổi,

vẻ mặt không ngừng biến ảo.

“Yên tâm, bản tọa không có hứng thú lấy lớn hiếp nhỏ.

Chương 364

Nếu bản tọa muốn ra tay với ngươi, ngươi đã sớm chết rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đa tạ tiền bối!" Thạch Nghị nghe Tần Hạo nói xong, liền vội vàng lên tiếng, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng đừng mừng vội.

Tuy bản tọa không ra tay với ngươi, nhưng đệ tử của bản tọa cũng là thiếu niên chí tôn.

Một thời đại chỉ có thể có một thiếu niên chí tôn.

Vì vậy, ta cho ngươi một cơ hội, chiến thắng đệ tử của bản tọa, mọi chuyện coi như chưa từng xảy ra.

Nếu không, ngươi cũng không còn ý nghĩa tồn tại nữa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Được!

Trong giao đấu cùng cảnh giới, Thạch Nghị ta chưa từng thua!" Thạch Nghị nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh đáy mắt cũng lóe lên một tia sắc lạnh.

Hắn biết rất rõ, mình căn bản không có lựa chọn nào khác.

"Chỉ là nếu ta không cẩn thận làm bị thương..." Sau đó Thạch Nghị lại cẩn thận liếc nhìn Tần Hạo.

"Làm ta bị thương ư?

Khẩu khí thật lớn, không biết là ai bị tiểu gia truy sát chạy trốn khắp nơi!" Hùng hài tử bên cạnh thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên vẻ khinh thường.

“Chẳng qua là ngươi dựa vào sự áp chế của Hư Thần Giới mà thôi!” Nghe vậy, sắc mặt Thạch Nghị cũng vô cùng khó coi, bởi vì ở Hư Thần Giới, thực lực của hắn bị áp chế, căn bản không thể phát huy ra sức mạnh mạnh nhất.

“Nực cười, Hư Thần Giới áp chế ư?

Sao ngươi biết Hư Thần Giới không áp chế tiểu gia ta?

Nếu không phải ở Hư Thần Giới, tiểu gia đã sớm giết ngươi rồi!

Có bản lĩnh gì cứ dùng ra đi, trận đấu tiếp theo sinh tử bất luận, nếu ngay cả ngươi mà ta còn không chém được, thì ta có tư cách gì làm đệ tử của sư tôn!” Tiểu Bất Điểm mặt đầy bá khí nói.

“Tiền bối...” Thạch Nghị nghe Tiểu Bất Điểm nói xong, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng nén xuống lửa giận trong lòng, ánh mắt rơi vào trên người Tần Hạo.

“Cứ theo lời nó, nếu ngươi có bản lĩnh giết được nó, sư tôn nó tuyệt đối sẽ không tìm ngươi gây phiền phức!” Tần Hạo nói.

“Được!” Nghe Tần Hạo bảo đảm, nỗi lo lắng trong mắt Thạch Nghị lập tức tan biến không còn dấu vết, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Bất Điểm cũng lóe lên một tia sáng lạnh.

Một luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

“Hừ!” Tiểu Bất Điểm thấy vậy, lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, một luồng khí tức bàng bạc cũng từ trên người cậu dâng lên, khí huyết kinh thiên động địa cũng điên cuồng tuôn ra, cả người như hóa thành một vầng thái dương màu vàng.

“Hít...” “Trời ạ, khí tức này...” “Khí huyết thật đáng sợ, đây thật sự là con người sao?

Không phải là hung thú thuần huyết hóa hình đấy chứ?” Cảm nhận

được luồng khí tức kinh khủng trên người Tiểu Bất Điểm, sắc mặt của mọi người xung quanh lập tức đại biến, như nhìn quái vật mà nhìn Tiểu Bất Điểm trên không trung.

"Nền tảng có vững chắc hơn nữa thì sao, hôm nay ngươi phải chết!" Thạch Nghị thấy vậy, đáy mắt cũng lộ ra sát ý lạnh lẽo, hiển nhiên cũng đã cảm nhận được một mối uy hiếp nồng đậm từ trên người Tiểu Bất Điểm.

Lúc ở Hư Thần Giới, Thạch Nghị đã cảm nhận được mối uy hiếp đáng sợ từ Tiểu Bất Điểm.

Theo hắn thấy, tu vi của đối phương hiện giờ có lẽ không bằng mình, nhưng sau này một khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ là một mối đe dọa kinh khủng.

Trước đây ở Hư Thần Giới vẫn luôn không có cơ hội ra tay với tiểu bất điểm, bây giờ đối phương tự mình đưa tới cửa, đối với Thạch Nghị, hiển nhiên là một cơ hội trời cho.

Là một người tự nhận là thiếu niên chí tôn, hắn hiển nhiên sẽ không cho phép bất kỳ ai uy hiếp địa vị của mình tồn tại.

"Giết!" Thạch Nghị không chút do dự, ngay lập tức đã sử dụng bảo thuật mạnh mẽ, vô số phù văn ngưng kết trong hư không, tức thì hóa thành một con hung thú đáng sợ, gầm thét lao về phía tiểu Thạch Hạo phía dưới.

"Đến hay lắm!" Tiểu Bất Điểm thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng, cả người không lùi mà tiến, một luồng chiến ý kinh khủng tức thì dâng lên, sau đó đấm mạnh ra một quyền.

Trong hư không, một con chân long tức thì hiện ra, vô tận long uy kinh khủng cũng tức thì điên cuồng tuôn ra.

Dưới sự bao trùm của long uy đáng sợ, thân hình hung thú trong

hư không chấn động mạnh, rồi bắt đầu không ngừng vỡ nát, như thể căn bản không thể chịu đựng được long uy kinh khủng.

“Là... hình chiếu chân long!?

Sao có thể!?

Đây là bảo thuật gì!?” Thạch Nghị trên không trung thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Phải biết rằng hắn tu luyện là bảo thuật đỉnh cấp nhất của Ma Linh Hồ, ngưng tụ ra dị tượng hung thú thuần huyết, nhưng bây giờ lại bị nghiền nát không chút hồi hộp, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Điều càng khiến hắn kinh hãi hơn là, hắn phát hiện khí tức của hùng hài tử trước mắt không hề yếu hơn mình.

Vốn hắn cho rằng tu vi của Tiểu Bất Điểm còn nhỏ tuổi nên không bằng mình, trước đây là do dựa vào sự áp chế của Hư Thần Giới nên mới khiến hắn chịu thiệt.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều có chút đơn phương.

Chính như Tiểu Bất Điểm đã nói trước đó, Hư Thần Giới không chỉ có hiệu quả áp chế đối với hắn, mà cũng đồng thời áp chế thực lực của Tiểu Bất Điểm.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thạch Nghị cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên hắn biết rất rõ, tiếp theo sẽ phải đối mặt với một trận khổ chiến.

“Tu vi không yếu thì sao, ta là thiếu niên chí tôn, trời sinh trùng đồng thánh nhân, thân mang chí tôn cốt, tương lai ta là tồn tại vô địch thiên hạ!” Một ý niệm cũng từ trong lòng Thạch Nghị dâng lên, ngay sau đó thần lực kinh khủng lại một lần nữa điên cuồng tuôn ra, rồi từng đạo bảo thuật đáng sợ cũng không ngừng tung ra.

Trong nhất thời, vô số đạo văn trong hư không điên cuồng lóe lên, vô số hư ảnh hung thú ngưng tụ trong hư không, từng tràng tiếng thú gầm không ngừng vang lên, như thể muốn nuốt chửng cả trời đất, điên cuồng lao về phía Tiểu Bất Điểm.

"Hừ!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tiểu Bất Điểm không chút thay đổi, trực tiếp đấm ra một quyền, không chút hoa mỹ.

Chân long đáng sợ lại một lần nữa hiện ra, nơi nó đi qua, tất cả hung thú đều trực tiếp vỡ nát, chỉ trong một lần giao đấu đã trực tiếp phá tan bảo thuật của Thạch Nghị.

"Thiếu niên chí tôn?

Chương 365

Cũng chỉ đến thế mà thôi!

Ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao?

Thật khiến ta quá thất vọng!" Tiểu Bất Điểm nhìn Thạch Nghị sắc mặt vô cùng âm trầm trên không trung, lạnh lùng nói.

"Đáng chết, là ngươi ép ta, nếu đã vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử thánh thuật trời sinh của ta!" Trong nháy mắt, chỉ thấy trong hai mắt Thạch Nghị lóe lên ánh sáng, trong khoảnh khắc, một luồng vĩ lực kinh khủng cũng tức thì bộc phát, một luồng khí tức hủy diệt vô thượng màu đen và trắng trực tiếp bao trùm lấy Tiểu Bất Điểm.

"Đồng thuật ư?

Chém cho ta!" Đúng lúc này, trong tay Tiểu Bất Điểm xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, trong sát na, một luồng kiếm ý vô thượng cũng tức thì từ trên người cậu dâng lên.

Chỉ thấy một tia sáng vàng rực trời, một luồng kiếm mang tràn ngập sự sắc bén và bất khuất vô tận tức thì xé rách hư không.

Dưới luồng kiếm khí kinh khủng, cả trời đất như hoàn toàn mất đi màu sắc, cả thế gian như chỉ còn lại một khoảnh khắc rực rỡ.

"Kiếm ý này..." "Thật đáng sợ, kiếm ý thật mạnh, kiếm thuật thật đáng sợ!" Những người xung quanh sau khi thấy một kiếm này, tất cả đều bị chấn trụ hoàn toàn.

Tu vi càng mạnh, càng có thể cảm nhận được sự đáng sợ của một kiếm này, càng có thể cảm nhận được sự phi phàm của nó.

Đặc biệt là Thạch Hoàng trên không trung, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động, như thể nhìn thấy một ngọn cỏ nhỏ yếu ớt, nhưng lại tràn

ngập sự dẻo dai vô tận, hóa thành kiếm ý vô thượng, trực tiếp đâm xuyên qua các vì sao trên không trung.

Trong khoảnh khắc, đồng thuật và kiếm thuật trên không trung trực tiếp va chạm vào nhau, cả trời đất cũng kịch liệt rung chuyển.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai luồng quang mang hủy diệt màu đen trắng trên không trung trực tiếp bị đâm xuyên qua.

Thân hình Thạch Nghị trên không trung cũng chấn động mạnh, miệng phun ra máu tươi, hai mắt cũng chảy ra hai hàng lệ máu.

Thần thông bị phá vỡ một cách cưỡng ép, Thạch Nghị hiển nhiên cũng chịu phản phệ kinh khủng.

"Đáng chết, ta phải giết ngươi!" Thạch Nghị hai mắt đỏ ngầu nhìn hùng hài tử đối diện, một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Sau đó, phía sau hắn, chỉ thấy một vòng xoáy đáng sợ cũng hiện ra, thần lực vô biên cũng điên cuồng tuôn ra, chính là chín cái động thiên.

"Trời ạ, chín động thiên, hắn đã mở ra chín cái động thiên, quả không hổ là thiếu niên chí tôn!

Thật quá đáng sợ!" Thấy chín cái động thiên sau lưng Thạch Nghị, không ít người xung quanh cũng lộ vẻ chấn động.

Phải biết rằng ở một mức độ nào đó, số lượng động thiên cũng quyết định thiên phú và tiềm lực của một tu sĩ.

Chín cái động thiên, gần như là tồn tại trong truyền thuyết.

Giờ phút này thấy cảnh này, phía dưới cũng một phen xôn xao.

"Giết ta ư?

Chỉ bằng ngươi?

Một tên phế vật mở ra chín cái động thiên mà cũng đòi giết ta?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Nhìn chín cái động thiên sau lưng đối phương, trên mặt Tiểu Bất Điểm cũng lộ vẻ chế giễu.

Ngay sau đó, sau lưng cậu, từng vòng xoáy đáng sợ cũng hiện ra.

Một, hai, ba… bảy, tám, chín… Chỉ trong nháy mắt, sau lưng Tiểu Bất Điểm đã xuất hiện chín cái động thiên.

"Chín cái động thiên!?

Sao có thể!?

Ngươi cũng mở ra chín cái động thiên!?" Thạch Nghị thấy động thiên sau lưng Tiểu Bất Điểm, lập tức cũng hoàn toàn bị chấn kinh.

"Lại một người nữa có chín động thiên, trời ạ, thật đáng sợ!" "Chẳng trách hùng hài tử ở Hư Thần Giới lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, phá vỡ kỷ lục của Thạch Nghị, hóa ra cũng đáng sợ như vậy!" "Thiếu niên chí tôn, e rằng thiếu niên chí tôn cũng không hơn gì.

Cậu ta mới là thiếu niên chí tôn chân chính!" Không ít người xung quanh thấy vậy, cũng ào ào mở miệng nói, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

"Chín cái động thiên?

Nực cười, ai nói tiểu gia có chín cái động thiên?" Đáy mắt Tiểu Bất Điểm cũng lóe lên vẻ trào phúng, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, lại một vòng xoáy đáng sợ nữa hiện ra.

"Mười cái động thiên, mười cái động thiên!?" "Sao có thể!?" "Không đúng, không chỉ mười cái…" Thấy vòng xoáy sau lưng Tiểu Bất Điểm, trên mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ vô cùng chấn kinh.

Nhưng ngay sau đó, mọi người như phát hiện ra chuyện không thể tin nổi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm sau lưng Tiểu Bất Điểm.

Chỉ thấy sau lưng cậu, sau khi vòng xoáy thứ mười xuất hiện, không hề có ý định dừng lại.

Ngay sau đó, mười một, mười hai, mười ba… Càng ngày càng nhiều vòng xoáy xuất hiện, cũng khiến biểu cảm trên mặt mọi người trở nên vô cùng tê dại, hiển nhiên đã vượt xa ngoài tưởng tượng của họ.

Cuối cùng, vòng xoáy trên đầu Tiểu Bất Điểm dừng lại ở con số tám mươi mốt, mới ngừng lại.

Lúc này, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng mênh mông cũng từ trên người Tiểu Bất Điểm tỏa ra.

Mặc dù lúc này Tiểu Bất Điểm vẫn ở cảnh giới Động Thiên, nhưng khí tức trên người đã sớm vượt xa cấp bậc Động Thiên, thậm chí vượt qua cả cảnh giới Hóa Linh, trực tiếp sánh ngang với khí tức của cảnh giới Minh Văn.

"Tám… tám mươi mốt cái động thiên!?" "Trời, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Có tận tám mươi mốt cái động thiên!?" "Trời ạ, thật đáng sợ, thật quá đáng sợ, thật quá không thể tin nổi!" Giờ phút này, những người xung quanh hiển nhiên đã hoàn toàn ngây người, đặc biệt là những người trong Võ Vương Phủ vốn ủng hộ Thạch Nghị, sau khi thấy cảnh này, tất cả đều bị chấn trụ, hiển nhiên đã vượt ra ngoài tưởng tượng của họ.

"Không thể nào!?" Không chỉ họ, ngay cả Thạch Nghị trên không trung sau khi thấy cảnh này, cũng trực tiếp ngây người.

Hắn mở ra chín cái động thiên, ở Ma Linh Hồ đã là tồn tại đỉnh cấp nhất, thậm chí có hy vọng mở ra cái động thiên thứ mười trong truyền thuyết.

Nhưng Tiểu Bất Điểm trước mắt lại mở ra tận tám mươi mốt cái động thiên, gấp đúng chín lần, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

"Có thủ đoạn gì cứ dùng ra đi, nếu không, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa!" Tiểu Bất Điểm nhìn Thạch Nghị sắc mặt không ngừng biến đổi, lạnh lùng nói.

"Được, là ngươi ép ta!" Thấy bộ dạng của Tiểu Bất Điểm, đáy mắt Thạch Nghị cũng lóe lên vẻ dữ tợn.

Chương 366

Ngay sau đó, một luồng khí tức cuồng bạo cũng từ trên người hắn tỏa ra, khí tức của cả người cũng như tên lửa điên cuồng tăng vọt, hiển nhiên đã sử dụng bí pháp.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai tay Thạch Nghị nhanh chóng kết ấn, nơi ngực, một tia sáng huỳnh quang cũng tỏa ra, kèm theo vô số đạo văn huyền diệu cũng hiện ra.

Ngay sau đó, trên bầu trời, một luồng quang mang đáng sợ bừng nở, một luồng khí tức hạo kiếp kinh khủng cũng từ trên đó tỏa ra, như hạo kiếp đáng sợ nhất giữa trời đất, kèm theo một bàn tay khổng lồ đáng sợ trên không trung cũng từ trên trời giáng xuống, như thượng thương chi thủ, trực tiếp bao trùm lấy Tiểu Bất Điểm.

Dưới luồng khí tức kinh khủng, cả trời đất cũng bắt đầu nứt ra và rung chuyển.

Giờ phút này, khí tức mà Thạch Nghị bộc phát ra đã hoàn toàn vượt qua Tiểu Bất Điểm, gần như sánh ngang với cảnh giới Vương Hầu.

"Đây là..." "Chí tôn thuật!

Chí tôn thuật trong truyền thuyết!" "Khí tức thật đáng sợ, thực lực thật mạnh mẽ!" Cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng, không ít người hiển nhiên cũng đã nhận ra, trên mặt cũng lộ vẻ chấn động.

"Chí tôn thuật ư..." Thấy cảnh này, khóe miệng Tiểu Bất Điểm cũng lộ ra một biểu cảm kỳ lạ, có chút như cười như không liếc nhìn Thạch Nghị đang điên cuồng thúc đẩy chí tôn cốt.

Tiểu Bất Điểm cứ như vậy đứng trong hư không, thậm chí không

có một chút dấu hiệu nào là sẽ ra tay, mặc cho bảo thuật kinh khủng trên không trung bao trùm lấy mình.

"Tìm chết!" Thấy hành động của Tiểu Bất Điểm, đáy mắt Thạch Nghị cũng lóe lên vẻ dữ tợn, sát khí trên người cũng tức thì bộc phát.

Theo hắn thấy, hành động của Tiểu Bất Điểm chẳng khác nào tìm chết.

Lập tức cũng không khỏi lại tăng thêm ba phần lực đạo.

"Ngươi mừng có vẻ hơi sớm rồi!" Tiểu Bất Điểm thấy vậy lạnh lùng nói, vẻ trào phúng trên khóe miệng cũng càng thêm nồng đậm, nhưng lúc này cậu vẫn không có chút hành động nào, mặc cho luồng khí tức hủy diệt trên không trung rơi xuống.

"Ong!" Nhưng ngay sau đó, ngay khoảnh khắc luồng khí tức hủy diệt kinh khủng đó tiếp xúc với cơ thể Tiểu Bất Điểm, chỉ thấy trên người cậu cũng tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu.

Sau đó, thượng thương chi thủ và thượng thương kiếp quang trên không trung bỗng nhiên rung lên, rồi dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp tan biến.

"Ong ong ong…" Cùng lúc đó, Thạch Nghị cũng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã chịu phản phệ kinh khủng.

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy nơi ngực càng ngày càng nóng, chí tôn cốt vốn đã dung hợp làm một thể với hắn bắt đầu rung chuyển kịch liệt, như thể cảm ứng được gì đó, có một cảm giác muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Thạch Nghị thấy vậy, sắc mặt đại biến, lập tức toàn lực thúc đẩy thần lực trong cơ thể, muốn trấn áp chí tôn cốt xuống.

"Phụt!" "Vút!" Nhưng ngay khoảnh khắc hắn tăng thêm pháp lực, một luồng khí tức phản phệ càng kinh khủng hơn truyền đến, miệng

lại một lần nữa phun ra một ngụm nghịch huyết, sau đó chí tôn cốt ở ngực tức thì hóa thành một luồng quang mang, rồi trực tiếp bay đến trước mặt Tiểu Bất Điểm, một luồng dao động huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

"Khốn kiếp, đáng chết, chí tôn cốt của ta!" Thạch Nghị thấy vậy, hai mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ vô tận, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Bất Điểm cũng tràn ngập vẻ chấn động và phẫn nộ.

"Chí tôn cốt của ngươi ư?

Ha ha, không biết khối xương của ta, ngươi dùng mấy năm nay có thuận tay không?" Tiểu Bất Điểm nhàn nhạt nói.

"Cái... cái gì!?" Nghe Tiểu Bất Điểm nói xong, thân hình Thạch Nghị ở đối diện chấn động mạnh, rồi như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt cũng kịch biến, mặt đầy khó tin nhìn Tiểu Bất Điểm.

"Ngươi... không nghe rõ sao, nếu đã vậy, ta hỏi lại một lần nữa vậy, khối xương của ta, ngươi dùng có thuận tay không?" Tiểu Bất Điểm lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn Thạch Nghị cũng tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

"Ngươi... không thể nào, không thể nào!?

Sao ngươi có thể còn sống!?" Thạch Nghị lúc này hiển nhiên mặt đầy khó tin, như nhìn thấy ma mà nhìn Tiểu Bất Điểm.

"Thiếu niên chí tôn?

Chỉ bằng ngươi cũng xứng?

Không có khối xương này, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta!

Huống hồ, khối xương mà ngươi trăm phương ngàn kế có được, trong mắt ta lại như rác rưởi!" Nói xong, dưới ánh mắt kinh hãi của

Thạch Nghị, Tiểu Bất Điểm bóp mạnh một cái, chí tôn cốt trong tay liền bị bóp nát, cứ như đó không phải là chí tôn cốt, mà chỉ là một món đồ rác rưởi có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Chí tôn cốt mặc dù là do cơ thể Tiểu Bất Điểm thai nghén ra, nhưng Tiểu Bất Điểm bây giờ đã khác xưa.

Sau khi được Tần Hạo dùng vô số thiên tài địa bảo tẩy lễ, cơ thể cậu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vì thủ đoạn nghịch thiên của Tần Hạo, chí tôn cốt trong cơ thể đã sớm được thai nghén lại.

Chín hạt giống chí tôn cốt hiện giờ đã có hai hạt hoàn toàn thành hình, nói cách khác, trong cơ thể Tiểu Bất Điểm hiện giờ đã hoàn toàn thai nghén ra hai khối chí tôn cốt.

Quan trọng nhất là, chí tôn cốt được thai nghén lại mạnh hơn chí tôn cốt ban đầu vô số lần.

Trận chiến trước đó thậm chí còn chưa kích hoạt chí tôn thuật của chí tôn cốt đã trực tiếp nghiền nát Thạch Nghị.

"..." Giờ phút này, trên mặt Thạch Nghị cũng tràn ngập vẻ khó tin, hiển nhiên căn bản không thể chấp nhận kết quả này.

"..." "Không thể nào!?

Hùng hài tử chính là đứa trẻ năm đó ư?" "Sao có thể như vậy!?" Những người của Võ Vương Phủ phía dưới cũng không ngốc, sao có thể không đoán ra thân phận của Tiểu Bất Điểm.

Ai nấy đều trợn to mắt, đáy mắt tràn ngập vẻ khó tin, hiển nhiên trong mơ cũng không nghĩ đến Tiểu Bất Điểm năm đó bị đào đi chí tôn cốt, trọng thương hấp hối không những không chết, ngược lại còn trở về một cách mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn nghiền nát thiếu niên chí tôn trong mắt họ một cách mạnh mẽ.

Kết quả này đồng dạng hiển nhiên cũng có chút khó chấp nhận.

Nhưng những người thuộc phe Đại Ma Thần lúc này lại mặt đầy kích động.

Đối với họ, đây quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Đặc biệt là Đại Ma Thần, lúc này ánh mắt càng gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Bất Điểm trên không trung, thân thể cũng kịch liệt run rẩy.

Vốn tưởng rằng cháu trai của mình đã chết yểu, chính vì vậy mới cuồng bạo như vậy.

Nhưng bây giờ, cháu trai của ông đã xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa còn trấn áp một cách vô cùng mạnh mẽ cái gọi là thiếu niên chí tôn, làm sao có thể không khiến ông phấn khích.

Chương 367

"Cháu trai, cháu trai ngoan của ta, đứa trẻ ngoan, Hạo Nhi của ta, không hổ là cháu trai của lão tử!

Ta biết cháu trai của ta mới là thiếu niên chí tôn chân chính, không có khối xương kia cũng vẫn là thiếu niên chí tôn!" Đại Ma Thần lẩm bẩm trong miệng, sự phấn khích trong mắt không thể che giấu.

"Nên kết thúc rồi!" Tiểu Bất Điểm trên không trung nhìn Thạch Nghị có chút thất thần, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Lúc này cậu không có một chút lòng thương hại nào.

Sau khi được Tần Hạo bồi dưỡng, tính cách của Tiểu Bất Điểm đã thêm một chút quyết đoán, bớt đi một chút nhân từ, nhưng theo Tần Hạo thấy, điều này không có gì không tốt.

Trong sát na, trường kiếm trong tay Tiểu Bất Điểm lại một lần nữa vang lên tiếng kiếm ngân, một luồng kiếm ý sắc bén vô song kinh khủng tức thì bộc phát.

Thảo Tự Kiếm Quyết tức thì phát động, kiếm mang sắc bén tức thì xông lên trời, trực tiếp bao trùm lấy Thạch Nghị.

"Tiểu súc sinh đáng chết, dừng tay cho ta!" Lúc này, Thạch Tử Đằng phía dưới hiển nhiên không nhịn được nữa, lập tức thân hình cũng xông lên trời, một đòn tấn công kinh khủng cũng trực tiếp đánh về phía Tiểu Bất Điểm.

"Thứ không biết sống chết, coi bản tọa không tồn tại sao?" Thấy vậy, Tần Hạo lập tức hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, một luồng kình khí sắc bén tức thì bắn ra, trực tiếp đâm xuyên qua đòn tấn công của Thạch Tử Đằng.

Cùng lúc đó, thân thể Thạch Tử Đằng cũng chấn động mạnh, tức thì hóa thành một đám sương máu.

"Ong…" Ngay khi đòn tấn công của Tiểu Bất Điểm sắp rơi xuống người Thạch Nghị, đột nhiên, trên không trung, không gian bỗng nhiên vặn vẹo, sau đó một bàn tay như ngọc trắng xuất hiện từ hư không, trực tiếp đập tan kiếm mang của Tiểu Bất Điểm, rồi đưa tay định vồ lấy Thạch Nghị chuẩn bị rời đi.

"Ở trước mặt bản tọa mà cũng muốn cứu người?

Không khỏi có chút quá không coi bản tọa ra gì rồi, cút ra đây cho ta!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, trong sát na, khí tức kinh khủng tức thì bao trùm cả trời đất, không gian xung quanh gần như hoàn toàn ngưng đọng.

Ngay sau đó, trên không trung, không gian vặn vẹo, hai bóng người cũng trực tiếp từ hư không rơi ra, một trong số đó chính là Thạch Nghị.

Người còn lại là một nữ tử mặc áo trắng, trên người tỏa ra một luồng khí tức phiêu diêu huyền diệu.

Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất là, nữ tử này cũng giống như Thạch Nghị, cũng là một người có trùng đồng, hiển nhiên chính là Trùng Đồng Nữ đã cứu Thạch Nghị trong nguyên tác.

"Ngươi!?, ... sao có thể!?

Thực lực của ngươi..." Trùng Đồng Nữ lúc này sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi, mặt đầy kinh hãi nhìn Tần Hạo trước mắt, vẻ chấn động trong mắt không thể che giấu.

Mặc dù trước đó đã thấy thực lực của Tần Hạo vô cùng kinh khủng, nhưng theo cô thấy, Tần Hạo nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa mình.

Nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên là có chút hoang đường, đừng nói là trạng thái hiện tại, e rằng ngay cả ở trạng thái đỉnh phong, cũng căn bản không phải là đối thủ của Tần Hạo.

"Trùng đồng!

Lại một cường giả trùng đồng nữa!" "Sao có thể, không phải một thời đại chỉ có thể xuất hiện một cường giả trùng đồng sao?" "Lẽ nào cô ấy căn bản không phải người của thời đại này?" Thấy Trùng Đồng Nữ xuất hiện, không ít người xung quanh cũng ào ào kinh hô một tiếng, trên mặt cũng lộ vẻ vô cùng chấn động.

"Một tàn tiên mà cũng muốn cứu người từ trong tay bản tọa, không khỏi có chút hoang đường!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Thực ra, đối với sự tồn tại của Trùng Đồng Nữ, Tần Hạo đã sớm cảm ứng được khí tức trên người cô, đã sớm phát hiện ra tung tích của cô, chỉ là vẫn luôn không ra tay mà thôi.

Trong cảm ứng của Tần Hạo, khí tức của đối phương cũng không thể che giấu.

Trong nguyên tác, vai diễn của Trùng Đồng Nữ không nhiều, thực lực là một bí ẩn.

Nhưng bây giờ, Tần Hạo lại cảm ứng rõ ràng khí tức của đối phương, chính là một tàn tiên.

Nói cách khác, ở thời kỳ đỉnh phong, cô là một tồn tại cấp bậc chân tiên.

Nhưng bây giờ bị thương nặng, nên thực lực xa không bằng đỉnh phong.

Nhưng dù vậy, ở hạ giới, nếu Tần Hạo không ra tay, căn bản không ai có thể chống lại cô, thậm chí ở thượng giới, thực lực của cô cũng sánh ngang với cường giả đỉnh phong.

“Ngươi rốt cuộc là ai, hạ giới sao lại có loại tồn tại này?” Trùng Đồng Nữ mặt đầy kiêng kỵ nhìn Tần Hạo nói.

“Thân phận của bản tọa không cần ngươi biết, cho ngươi hai lựa chọn, giao ra người kia, theo bản tọa, bản tọa có lẽ có thể giúp ngươi khôi phục đỉnh phong!

Hoặc là bản tọa giết ngươi, sau đó để đệ tử của bản tọa giải quyết tiểu tử trong tay ngươi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“...Người này là một nhân kiệt, trời sinh trùng đồng, tư chất xưa nay hiếm có, nếu được bồi dưỡng, tương lai có lẽ có thể trở thành một đại chí tôn, cống hiến cho nhân tộc ta!” Trùng Đồng Nữ không khỏi nói.

“Nhân kiệt?

Tư chất?

Chẳng qua là một trò cười mà thôi.

Còn về chí tôn, lại càng không đáng nhắc tới.

Chỉ cần bản tọa muốn, một con heo bản tọa cũng có thể bồi dưỡng thành một con tiên heo!” Tần Hạo khinh thường nói.

“Ngươi!?” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Trùng Đồng Nữ cũng hơi biến đổi, vẻ mặt cũng trở nên có chút khó coi.

“Cho ngươi ba giây để suy nghĩ!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Ta...

Ai...” Mặc dù Trùng Đồng Nữ muốn bảo vệ Thạch Nghị, dù sao cũng cùng là trùng đồng, nhưng đối mặt với Tần Hạo sâu không lường được trước mắt, hiển nhiên căn bản không có chút biện pháp nào.

Còn về việc liều mạng vì Thạch Nghị, hiển nhiên là không thể.

Cô và Thạch Nghị không thân không thích, vốn chỉ là nể tình cùng là trùng đồng nên giúp một tay mà thôi.

Bây giờ sự việc đã vượt ra ngoài phạm vi năng lực của mình, tự nhiên cũng không thể cưỡng cầu.

"Thôi vậy!" Trùng Đồng Nữ lắc đầu, cuối cùng trực tiếp thả Thạch Nghị ra.

"Giết!" Tiểu Bất Điểm thấy vậy căn bản không chút do dự, Thảo Tự Kiếm Quyết lại một lần nữa phát động, kiếm ý sắc bén vô song lại một lần nữa bộc phát.

Chương 368

Lần này không có Trùng Đồng Nữ ngăn cản, Thạch Nghị tự nhiên cũng không có chút hồi hộp nào, trực tiếp bị đâm xuyên, sinh cơ trên người cũng theo đó tan biến không còn dấu vết, hiển nhiên không sống nổi nữa.

"...Kiếm quyết này...

Lẽ nào..." Thấy kiếm quyết của Tiểu Bất Điểm, trên mặt Trùng Đồng Nữ cũng lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Trước đó vì ra tay cứu Thạch Nghị, không quan sát kỹ thủ đoạn của Tiểu Bất Điểm.

Bây giờ lại một lần nữa thấy Thảo Tự Kiếm Quyết, Trùng Đồng Nữ hiển nhiên cũng đã phát hiện ra một số manh mối.

Là một tồn tại mạnh mẽ đã sống vô số năm, đối với Thảo Tự Kiếm Quyết hiển nhiên đã từng nghe nói.

Phải biết rằng Thảo Tự Kiếm Quyết là thủ đoạn nghịch thiên không hề yếu hơn Thập Hung Bảo Thuật, đủ để khiến vô số cường giả thèm muốn.

"Từ bây giờ, ngươi cứ theo bên cạnh bản tọa đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt cũng rơi vào trên người Trùng Đồng Nữ.

Trùng Đồng Nữ mặc dù không bằng Liễu Thần và những người khác, nhưng là huyết mạch trùng đồng, tư chất cũng không tệ.

Nếu bồi dưỡng tốt, chuẩn tiên đế không dám nói, nhưng ít nhất trở thành một tiên vương cự đầu là có thể làm được.

"Vâng, tiền bối!" Trùng Đồng Nữ cũng trực tiếp gật đầu nói.

Bây giờ hiển nhiên căn bản không thể phản kháng quyết định của Tần Hạo, chỉ có thể lựa chọn khuất phục. "Bản nguyên của ngươi bị tổn thương, nếu đã vậy, thứ này ban cho ngươi đi, hẳn là đủ để ngươi hồi phục thương thế!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, đưa tay chỉ một cái, một cái bình ngọc cũng xuất hiện trong tay, bên trong chính là ba giọt sinh mệnh thánh dịch.

"...Hít...

Đa tạ tiền bối!" Trùng Đồng Nữ có chút nghi ngờ nhận lấy, nhưng khi cảm ứng được thứ bên trong, trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động, hiển nhiên đã cảm ứng được sự đáng sợ của sinh mệnh thánh dịch.

Luồng khí tức sinh mệnh bản nguyên kinh khủng này có thể nói là chưa từng nghe thấy, nhưng cô lại biết rất rõ, nếu hoàn toàn dung hợp, thương thế trên người mình chắc chắn có thể chữa khỏi.

"Không sao!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Thứ này đối với hắn căn bản không là gì, dù sao sinh mệnh chi thụ cũng đang nằm trong tay hắn, có sinh mệnh chi thụ có thể coi như sở hữu vô tận sinh mệnh thánh dịch.

"Con thật sự là Tiểu Hạo Nhi của ta sao!?" Lúc này, Đại Ma Thần cũng đến trước mặt Tiểu Bất Điểm, mặt đầy kích động nhìn cậu bé nói.

"Gia gia!" Lúc này ánh mắt Tiểu Bất Điểm cũng rơi vào trên người Đại Ma Thần, cảm nhận được cảm giác huyết mạch tương liên từ trên người đối phương, cộng thêm trước đó Đại Ma Thần vì cậu mà huyết tẩy Võ Vương Phủ, tất cả đều vì cậu.

Tình thân nồng đậm này Tiểu Bất Điểm tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng.

“Ha ha ha ha, tốt tốt tốt, quả không hổ là cháu trai của ta, không có chí tôn cốt cũng vẫn là thiếu niên chí tôn!” Đại Ma Thần mặt đầy kích động nhìn Tiểu Bất Điểm, trên mặt cũng nước mắt lưng tròng.

Phải biết rằng ông đã cửu tử nhất sinh từ cấm địa ra, lòng đầy vui mừng trở về hoàng đô chuẩn bị cho cháu trai mình một bất ngờ, nhưng sau khi trở về lại đón nhận tin dữ như vậy, sự phẫn nộ và bi thương trong lòng có thể tưởng tượng được.

Bây giờ thấy cháu trai của mình lại xuất hiện trước mặt, tâm trạng có thể tưởng tượng được là kích động đến mức nào.

Quan trọng nhất là, thiên phú kinh khủng mà Tiểu Bất Điểm thể hiện ra trước đó, ngay cả ông cũng chưa từng nghe thấy.

Tám mươi mốt cái động thiên, e rằng từ xưa đến nay cũng chưa từng xuất hiện.

Sau lưng Tiểu Bất Điểm lại có một tồn tại mạnh mẽ khiến ông cũng vô cùng kinh sợ.

Cách xa mấy vạn dặm cũng có thể dễ dàng trấn sát tôn giả của Ma Linh Hồ, thực lực kinh khủng như vậy có thể tưởng tượng được là nghịch thiên đến mức nào.

“Thạch Trung Thiên ra mắt tiền bối, đa tạ tiền bối đã chăm sóc Tiểu Hạo Nhi!” Ngay sau đó Đại Ma Thần cũng hoàn hồn, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

Ông biết rất rõ, Tiểu Bất Điểm có thể có thành tựu hôm nay, tuyệt đối không thể tách rời với Tần Hạo trước mắt.

Mấy loại bảo thuật kinh thiên mà Tiểu Bất Điểm sử dụng trước đó, ngay cả ông đã được ma tôn truyền thừa cũng không nhìn thấu, hiển nhiên cao cấp hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Tiểu Bất Điểm lại là chí tôn cốt bị đào, loại thương thế

có thể tổn thương bản nguyên kinh khủng như vậy, đổi lại là người bình thường, đừng nói là trở thành thiếu niên chí tôn, ngay cả sống sót cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

"Không sao, tiểu tử này là đệ tử của bản tọa, bản tọa tự nhiên sẽ không ngồi yên không quản!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đối với Đại Ma Thần trước mắt, ấn tượng của Tần Hạo cũng rất tốt.

Thiên phú mặc dù không phải là đỉnh cấp trong cả Cửu Thiên Thập Địa, nhưng thắng ở chỗ có tình có nghĩa, là một trong số ít người mà Tần Hạo nhìn thấy thuận mắt trong thế giới này.

"Gia gia, cánh tay của người… Sư tôn…" Lúc này ánh mắt Tiểu Bất Điểm cũng rơi vào trên cánh tay của Đại Ma Thần, rồi dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tần Hạo.

"Không sao, chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi.

Huống hồ, gia gia đã quen rồi, dù chỉ còn một cánh tay, gia gia cũng có thể làm chủ cho con!" Đại Ma Thần mặt đầy không quan tâm nói.

"Nếu đã là gia gia của tiểu tử này, vậy bản tọa sẽ giúp ngươi một tay!" Tần Hạo liếc nhìn cánh tay cụt của Thạch Trung Thiên, nhàn nhạt nói.

Đối với chuyện cánh tay cụt mọc lại, đối với Tần Hạo, căn bản không là gì.

Chỉ thấy Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một luồng lưu quang cũng trực tiếp chui vào cánh tay cụt của Thạch Trung Thiên.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm xuất hiện.

Chỉ thấy cánh tay cụt ban đầu của Thạch Trung Thiên bắt đầu mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong mười mấy giây, cánh tay của Thạch Trung Thiên đã hoàn toàn hồi phục như cũ.

"Ầm!" Ngay sau đó, thân thể Thạch Trung Thiên chấn động mạnh, khí tức trên người cũng như tên lửa điên cuồng tăng vọt.

Vốn ở cảnh giới Vương Hầu đỉnh phong, giờ phút này, trực tiếp bước vào cảnh giới Nhân Hoàng [Tôn Giả].

Phải biết rằng Tần Hạo là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù chỉ điểm ra một tia năng lượng, ngoài việc hồi phục cánh tay cụt, phần còn lại cũng đủ để ông bước vào cảnh giới Tôn Giả.

"Hít…" "Khí tức này… Tôn giả, cảnh giới Tôn Giả!" "Đại Ma Thần đã bước ra một bước đó rồi!" Hạ phương một đám người thấy cảnh này, ai nấy trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vô cùng chấn động và ngưỡng mộ.

Mấy người anh em già của Đại Ma Thần thấy cảnh này, trên mặt tràn ngập vẻ vô cùng hưng phấn, hiển nhiên cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng cho cơ duyên của Đại Ma Thần.

Chương 369

Ngược lại, phe kia của Võ Vương Phủ, ai nấy đều như đưa đám.

Thiếu niên chí tôn mà họ dựa vào đã chết, Võ Vương lại bị trấn áp, bây giờ Đại Ma Thần lại bước vào cảnh giới Tôn Giả, hiển nhiên vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

"Thật đáng sợ!

Thật mạnh!" Thạch Hoàng trên không trung thấy cảnh này, đồng tử cũng co lại, ánh mắt nhìn về phía Đại Ma Thần cũng lóe lên một tia ghen tị.

Phải biết rằng để đột phá cảnh giới Tôn Giả, ông không biết đã phải trả giá bao nhiêu.

Nhưng Đại Ma Thần lại dễ dàng đột phá cảnh giới này như vậy, tư vị trong lòng có thể tưởng tượng được, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên càng thêm kính sợ.

Dễ dàng tạo ra một tồn tại cảnh giới Tôn Giả như vậy, thủ đoạn có thể tưởng tượng được là đáng sợ đến mức nào.

Thậm chí trong lòng lúc này cũng nảy ra một ý niệm, lời nói trước đó của Tần Hạo rằng một con heo cũng có thể thành tiên heo, e rằng cũng không phải là không thể.

"Đa tạ tiền bối tạo hóa chi ân!" Một lúc lâu sau, khí tức trên người Đại Ma Thần cũng bình ổn lại, trực tiếp đến trước mặt Tần Hạo, mặt đầy cung kính nói, đáy mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Đối với thủ đoạn của Tần Hạo cũng lại một lần nữa có một nhận thức sâu sắc hơn.

"Tiểu thiếu gia, thật sự là ngài sao?" Đúng lúc này, phía dưới một

giọng nói có vẻ rụt rè cũng theo đó truyền đến.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, một bóng dáng xinh xắn từ hậu viện đi ra, nhìn Tiểu Bất Điểm trên không trung, đáy mắt cũng lóe lên một tia vô cùng kích động.

"A Man tỷ!" Thấy bóng dáng đó, thân thể Tiểu Bất Điểm chấn động mạnh, rồi đáy mắt cũng lóe lên một tia vô cùng vui mừng.

Đối với Tiểu Bất Điểm, đối với tất cả mọi thứ trong Võ Vương Phủ, trong lòng tràn ngập sự lạnh lẽo.

Bóng dáng trước mắt là một trong số ít sự ấm áp mà cậu cảm nhận được trong Võ Vương Phủ.

Lần này đến hoàng đô, ngoài việc đòi lại một công đạo, bóng dáng trước mắt cũng là một trong những mục đích của cậu.

Ngay sau đó, thân hình Tiểu Bất Điểm lóe lên, trực tiếp đến trước mặt thiếu nữ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

"Tiểu thiếu gia, thật sự là ngài, A Man biết mà, tiểu thiếu gia cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ không có chuyện gì!" Thiếu nữ nhìn Tiểu Bất Điểm kích động trước mắt, hiển nhiên cũng hiểu rằng đối phương căn bản không quên mình, trên mặt cũng lộ ra một biểu cảm vô cùng kích động.

"A Man tỷ, mấy năm nay tỷ sống tốt không, có ai gây khó dễ cho tỷ không?" Tiểu Bất Điểm ngay sau đó cũng nói, ánh mắt cũng theo đó rơi vào trên người những người thuộc phe Thạch Tử Đằng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Cậu nhớ rất rõ, năm đó có không ít người là chủ lực ngăn cản cha mẹ cậu rời đi.

"Tiểu thiếu gia, ta sống rất tốt, có mấy vị gia gia chiếu cố, ta sống rất tốt!" A Man lắc đầu nói, ánh mắt cũng rơi vào trên người mấy lão

giả thuộc phe Đại Ma Thần, hiển nhiên những người này đều là chỗ dựa của cô gái nhỏ.

"Các vị gia gia, Tiểu Hạo ở đây cảm tạ các vị gia gia đã chăm sóc A Man tỷ!" Tiểu Bất Điểm thấy vậy lập tức cũng trực tiếp nói.

Những người này tự nhiên cậu cũng nhận ra không ít, năm đó đứng về phía cha cậu, chỉ tiếc là cuối cùng không đủ sức thay đổi vận mệnh của mình mà thôi.

"Tiểu thiếu gia nói quá lời rồi, là chúng ta vô năng, không thể bảo vệ được tiểu thiếu gia!" "Ai, nếu không phải chúng ta vô năng, tiểu thiếu gia cũng sẽ không gặp phải tai ương!" "Nhưng ông trời có mắt, đã để tiểu thiếu gia trở về!" Mấy lão giả thấy vậy, lập tức cũng vội vàng nói.

Phải biết rằng Tiểu Bất Điểm bây giờ đã khác xưa, thậm chí thân phận còn quý giá hơn cả trời sinh chí tôn năm đó.

Sau khi mất đi chí tôn cốt vẫn có thể nghịch thiên quật khởi, có thể tưởng tượng được là đáng sợ đến mức nào.

Huống hồ, sau lưng Tiểu Bất Điểm còn có một tồn tại sâu không lường được, họ cũng không dám ỷ già bán lão. "Chuyện năm đó cũng không trách các vị gia gia, kẻ đầu sỏ gây họa là những người này!" Ánh mắt Tiểu Bất Điểm cũng rơi vào trên người những người đối diện, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Tiểu thiếu gia tha mạng, chúng ta năm đó chỉ là nhất thời hồ đồ thôi!" "Đúng vậy, tiểu thiếu gia, xin hãy thủ hạ lưu tình, chúng ta cũng là bất đắc dĩ thôi!" "Tất cả đều là do Vũ tộc và Thạch Tử Đằng ép buộc!" Thấy cảnh này, những người đối diện lập tức cũng sợ hãi, lập tức cũng ào ào bắt đầu đổ lỗi.

"Tiểu Hạo Nhi, con chuẩn bị xử trí thế nào?

Bất kể con làm gì, gia gia đều ủng hộ!" Lúc này Thạch Trung Thiên cũng đến bên cạnh Tiểu Bất Điểm, nhìn cậu bé nói.

"Sư tôn…" Ánh mắt Tiểu Bất Điểm cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

"Cứ làm theo ý con, vi sư đều ủng hộ!

Hôm nay tất cả đều do con làm chủ!" Tần Hạo lập tức cũng trực tiếp nói.

"Đa tạ sư tôn!" Tiểu Bất Điểm nói, rồi quay người lại, ánh mắt cũng rơi vào trên người những người kia.

"Nếu đã như vậy, vậy thì tất cả mọi người đều xử trí theo gia pháp đi!

Tham gia mưu hại đồng tộc, phế đi tu vi, giam vào cấm địa!" Tiểu Bất Điểm trực tiếp nói, trên mặt cũng lóe lên vẻ lạnh lùng, không có một chút nhân từ nào.

Đối với những người này, Tiểu Bất Điểm hiển nhiên một người cũng không tha.

"Đừng mà, tha mạng!

Tiểu thiếu gia tha mạng!" Nghe Tiểu Bất Điểm nói, những người đó lập tức cũng sợ đến hồn bay phách lạc.

Đùa gì vậy, phế đi tu vi, quả thực còn khó chịu hơn cả giết họ.

"Ra tay!" Những người thuộc phe Thạch Trung Thiên thấy cảnh này, căn bản không cho đối phương chút cơ hội nào.

Mấy năm nay, phe kia liên tục được voi đòi tiên, không gian sinh tồn của họ bị thu hẹp lại.

Họ đã sớm nhìn những người đó không vừa mắt rồi, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội báo thù, tự nhiên sẽ không có chút nương tay nào.

Rất nhanh những người đó toàn bộ đều bị bắt lại.

“Tiểu thiếu gia, có thể gặp lại ngài trong lúc còn sống, A Man rất vui!” Thiếu nữ nhìn Tiểu Bất Điểm phong độ trước mắt, đáy mắt cũng lóe lên một tia si mê, lập tức cũng nói.

“Cháu trai ngoan của ta, không ngờ lại có phúc khí như vậy, có một cô con dâu xinh đẹp như vậy chờ đợi!

Không tệ, không tệ, tốt!

Có phong phạm của lão tử năm xưa!” Thạch Trung Thiên bên cạnh thấy vậy, trên dưới đánh giá A Man, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, hiển nhiên đối với ‘cháu dâu’ trước mắt này vô cùng hài lòng.

Chương 370

"Gia gia… người hiểu lầm rồi, con và A Man tỷ không có gì, con…" Tiểu Bất Điểm nghe Thạch Trung Thiên nói, sắc mặt lập tức cũng đỏ lên, không khỏi nói.

"Thập Ngũ gia, A Man chỉ là một tỳ nữ, thân phận thấp hèn, không xứng với tiểu thiếu gia.

A Man không có suy nghĩ gì khác, chỉ cần sau này có thể ở bên cạnh hầu hạ tiểu thiếu gia là đã mãn nguyện lắm rồi!" Thiếu nữ thấy vậy cũng lập tức lên tiếng, nhưng vẻ thất vọng nơi đáy mắt rõ ràng không thể che giấu được.

"Thân phận hay không thân phận, dù sao đứa cháu dâu A Man này lão phu đã nhận rồi.

Tiểu Hạo Nhi, đừng phụ tấm lòng của người ta, nếu không, gia gia sẽ không tha cho con đâu!" Thạch Trung Thiên cũng là người từng trải, sao có thể không nhìn ra tình ý của A Man đối với Tiểu Bất Điểm.

Trên đời này, người có thể cùng hưởng phúc thì quá nhiều, nhưng người thật sự có thể cùng chịu hoạn nạn lại ít đến đáng thương.

A Man trước mắt có thể ở bên cạnh Tiểu Bất Điểm trong lúc khó khăn nhất mà không rời không bỏ, bao nhiêu năm vẫn không quên, chỉ riêng điểm này thôi đã vô cùng đáng quý.

"Tiểu gia hỏa, đừng quên lời dạy của vi sư, nếu không thì đừng trách vi sư thanh lý môn hộ!" Tần Hạo thấy vậy, bấy giờ cũng nói thẳng.

Trong nguyên tác, A Man luôn là một điều tiếc nuối.

Trong mắt Tần Hạo, A Man mới là nữ chính thích hợp nhất với Tiểu Bất Điểm, không tranh không đoạt, âm thầm lặng lẽ, chịu thương chịu khó đứng sau lưng Tiểu Bất Điểm, lặng lẽ quan tâm chăm sóc cậu.

Thành thật mà nói, thiên phú của nàng có lẽ không bằng mấy vị thiên chi kiêu nữ như Hỏa Linh Nhi.

Nhưng bất kể là Hỏa Linh Nhi hay mấy hồng nhan tri kỷ khác, tất cả đều chỉ đến với Tiểu Bất Điểm sau khi cậu đã nổi danh.

Nếu Tiểu Bất Điểm chỉ là một người qua đường, những người đó căn bản sẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào với cậu.

Nhưng A Man trước mắt lại khác, bất kể thân phận của Tiểu Bất Điểm ra sao, A Man tuyệt đối sẽ không rời không bỏ, chỉ riêng điểm này là đủ rồi.

"Vâng, sư tôn, đệ tử hiểu rồi!

Con nhất định sẽ không phụ lòng A Man tỷ tỷ!" Nghe Tần Hạo nói xong, Tiểu Bất Điểm cũng sững sờ, ngay sau đó, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

"Hy vọng là vậy!

Tiểu gia hỏa, đừng bao giờ quên những người đã âm thầm trả giá vì con.

Tương lai của con đã định sẵn sẽ tỏa sáng rực rỡ ở Cửu Thiên Thập Địa, đủ loại nữ tử sẽ xuất hiện trước mặt con, nhưng phải nhớ một điều, không quên thuở ban đầu mới có được cái kết trọn vẹn!

Phải nhớ kỹ ai đã giúp đỡ con trong lúc khó khăn nhất!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Con biết rồi, sư tôn!" Tiểu Bất Điểm gật đầu, vẻ mặt cũng lộ ra

sự kiên định.

“Đa tạ Thập Ngũ gia, đa tạ tiền bối!” Nghe Thạch Trung Thiên và Tần Hạo nói, trên mặt A Man cũng lộ ra vẻ kích động.

Tuy thân phận không cao nhưng nàng lại vô cùng thông minh, tự nhiên hiểu được sự thừa nhận của Tần Hạo và Thạch Trung Thiên có ý nghĩa gì.

Các thiếu nữ trẻ tuổi của Võ Vương phủ xung quanh thấy cảnh này, ánh mắt nhìn về phía A Man đều tràn đầy vẻ hâm mộ và ghen tị.

“Không cần đa lễ, cứ gọi ta là lão sư giống như tiểu gia hỏa là được!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Lão sư!” Đáy mắt A Man cũng tràn đầy vẻ kinh hỉ, mặt mày kích động nói.

“Tiểu Hạo Nhi, tiếp theo con định làm gì?” Thạch Trung Thiên bên cạnh thấy vậy lại hỏi.

“Tất nhiên là báo thù!

Ngoài Võ Vương phủ ra, vẫn còn một nơi nữa!” Đáy mắt Tiểu Bất Điểm cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, ánh mắt cũng nhìn về một hướng khác, đó chính là Vũ Vương phủ.

“Vũ Vương phủ sao...

Ha ha ha, tốt, nếu đã như vậy, hôm nay hãy để ông nội cùng cháu san bằng Vũ Vương phủ!” Thạch Trung Thiên lập tức cười lớn một tiếng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng sắc bén.

Bây giờ ông đã là tu vi Tôn Giả cảnh, cộng thêm thương tật trên người đã hoàn toàn hồi phục, thực lực khác xa ngày trước, cho dù đối mặt với Thạch Hoàng cũng có sức đánh một trận.

Tuy không chắc sẽ thắng, nhưng ông tự tin ít nhất có thể giữ được

thế bất bại.

"Khoan đã!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong hư không, bóng dáng Thạch Hoàng cũng đạp không mà đến, xuất hiện trước mặt mấy người.

"Thập Ngũ, đã lâu không gặp!" Nhìn Thạch Trung Thiên trước mặt, trên mặt Thạch Hoàng cũng lộ ra vẻ phức tạp.

"Thạch Hoàng?

Ngươi muốn cản ta?" Nhìn Thạch Hoàng trước mặt, đáy mắt Thạch Trung Thiên cũng lóe lên vẻ lạnh lùng, lạnh giọng nói.

"Đừng hiểu lầm, ta không có ý đó.

Ta chỉ hy vọng các vị có thể thủ hạ lưu tình, đừng làm liên lụy đến người vô tội!" Thạch Hoàng lên tiếng.

"Yên tâm, oan có đầu nợ có chủ, Thạch Trung Thiên ta tuy được gọi là Đại Ma Thần, nhưng cũng không lạm sát người vô tội!" Thạch Trung Thiên lạnh lùng nói.

"Như vậy thì tốt!" Nghe Thạch Trung Thiên nói, Thạch Hoàng cũng thở phào một hơi, gật đầu nói.

"Ra mắt tiền bối!" Sau đó, ánh mắt Thạch Hoàng cũng rơi trên người Tần Hạo, đáy mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

"Có chuyện gì?" Nhìn Thạch Hoàng trước mặt, Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đối với Thạch Hoàng, Tần Hạo không có ác cảm, đối phương cũng là một hoàng giả đủ tư cách.

"Ta muốn phong cậu ấy làm Võ Vương đời mới, chấp chưởng Võ Vương phủ, không biết ý tiền bối thế nào?" Thạch Hoàng lên tiếng, ánh mắt cũng rơi trên người Tiểu Bất Điểm.

Hắn không hề lôi kéo Tần Hạo, vì hắn biết rất rõ, sự tồn tại như Tần Hạo căn bản không thể lôi kéo được, trong Thạch Quốc không có thứ gì mà đối phương có thể để vào mắt.

Cho nên Thạch Hoàng chỉ có thể lui một bước, đặt ánh mắt lên người Tiểu Bất Điểm.

"Võ Vương đời mới sao?

Chương 371

Tiểu gia hỏa, con thấy thế nào?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Tiểu Bất Điểm, nhàn nhạt nói.

Đối với ý đồ của Thạch Hoàng, Tần Hạo tự nhiên trong lòng rõ như gương, nhưng cũng không hề có ý phản cảm.

"Võ Vương phủ?

Sư tôn, con không có chút hứng thú nào với việc kế thừa ngôi vị Võ Vương.

Cho dù muốn thành vương hầu, con cũng sẽ dùng thực lực của mình để tranh đoạt, không cần dựa vào Võ Vương phủ!" Tiểu Bất Điểm lên tiếng, đáy mắt cũng lóe lên vẻ tự tin.

"Tốt!

Không hổ là đệ tử của bản tọa!" Tần Hạo thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Không hổ là thiếu niên chí tôn, là bản hoàng có chút đường đột rồi.

Nếu đã như vậy, hay là thế này đi, với tư cách là thiếu niên chí tôn của Thạch Quốc ta, với thiên phú của cậu, ta phong cậu làm Hoang Thiên Hầu, cho phép mở phủ riêng, thế nào?" Thạch Hoàng trầm ngâm một lát rồi nói thẳng.

"Hoang Thiên Hầu sao, cũng là một ý kiến không tồi.

Nếu đã vậy, cứ quyết định thế đi.

Tiểu gia hỏa, những chuyện tiếp theo phải dựa vào con, đừng để vi sư thất vọng đấy!" Tần Hạo nghe Thạch Hoàng nói xong, liền trực

tiếp quyết định.

Bây giờ hắn đã giúp Tiểu Bất Điểm đúc thành căn cơ vô thượng, những việc tiếp theo hiển nhiên cần phải rèn luyện.

"Con biết rồi, sư tôn, ngài yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm ngài mất mặt!" Tiểu Bất Điểm cũng không hề phản bác, trực tiếp gật đầu.

Đối với lời của Tần Hạo, hiển nhiên cậu phục tùng vô điều kiện.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đi đòi lại công đạo trước đi!" Tần Hạo gật đầu nói.

Lập tức, Thạch Trung Thiên và Tiểu Bất Điểm hai người liền trực tiếp đi về phía Vũ Vương phủ.

"Chết tiệt, không xong rồi, không xong rồi!

Hai tên hung thần kia đang lao về phía chúng ta!" Cùng lúc đó, bên Vũ Vương phủ cũng một phen hỗn loạn.

Tình hình bên Võ Vương phủ tự nhiên không thể nào không biết, lúc này bọn họ hiển nhiên cũng đã biết thân phận của Tiểu Bất Điểm, đồng thời cũng biết Thạch Nghị đã bị tiêu diệt.

Bây giờ thấy Thạch Trung Thiên hai người đi về phía Vũ Vương phủ, bọn họ tự nhiên sẽ không tin đối phương đến thăm hỏi ôn chuyện cũ.

Chuyện năm xưa, những lão già của Vũ Vương phủ ít nhiều đều biết một chút.

Trong lúc nhất thời, cả Vũ Vương phủ đều một phen hoảng loạn, một luồng không khí căng thẳng đáng sợ lập tức bao trùm toàn bộ Vũ Vương phủ.

Rất nhanh, hai người đã đến ngay cửa Vũ Vương phủ.

So với Võ Vương phủ, Vũ Vương phủ trông có vẻ xa hoa hơn rất nhiều.

Phải biết, Vũ Vương phủ chính là Vũ tộc, là hậu duệ của Vũ Thần, thân phận địa vị không hề tầm thường.

Lúc này ở cửa Vũ Vương phủ đã tụ tập không ít người, trên mặt mỗi người đều mang vẻ nghiêm trận chờ địch.

"Thập Ngũ, ngươi định thế nào?" Người đàn ông đứng đầu ánh mắt cũng rơi trên người Thạch Trung Thiên, đáy mắt lóe lên vẻ vô cùng ngưng trọng.

Người này không ai khác, chính là chủ nhân của Vũ Vương phủ, Vũ Vương.

"Thế nào à?

Ngươi nói xem?" Thạch Trung Thiên nhìn Vũ Vương đối diện, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, giọng nói băng lãnh.

"Thạch Trung Thiên, ngươi tốt nhất đừng quá đáng.

Người ra tay năm đó không phải người của Vũ Vương phủ, chủ mưu đều đã chết, chẳng lẽ ngươi định trảm tận sát tuyệt hay sao?" Một lão già của Vũ Vương phủ bên cạnh lên tiếng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Chủ mưu đúng là đã chết, nhưng đồng phạm vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!" Thạch Trung Thiên cười lạnh một tiếng.

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào, chẳng lẽ nhất định phải trảm tận sát tuyệt hay sao!?

Tuy thực lực ngươi mạnh, nhưng cũng đừng quên, Vũ tộc chúng ta không phải quả hồng mềm.

Chúng ta là hậu duệ của Vũ Thần, ngươi nên biết rõ hậu quả của

việc chọc giận một vị thần linh!" Lại một lão già khác lạnh lùng nói.

"Ngươi đang uy hiếp lão phu sao?" Giọng Thạch Trung Thiên băng lãnh, một luồng khí tức hung lệ đáng sợ cũng từ trên người ông bộc phát ra.

"Thập Ngũ, thật sự không còn chút dư địa hòa hoãn nào sao?" Vũ Vương nhìn Thạch Trung Thiên trước mặt, trầm giọng hỏi.

"Cũng không phải là không có, ta chỉ ra tay với nhánh của ả độc phụ kia, những người khác ta không có hứng thú!" Thạch Trung Thiên lạnh lùng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa, ra tay đi!" Vũ Vương nghe Thạch Trung Thiên nói xong, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Đùa sao, phải biết nhánh đó chính là nhánh của Vũ Vương, như vậy rõ ràng căn bản không có dư địa hòa hoãn.

"Giết!" Thạch Trung Thiên quát lạnh một tiếng, bảo thuật đáng sợ trong nháy mắt đánh ra, trực tiếp lao về phía Vũ Vương đối diện.

Tiểu Bất Điểm cũng không chịu thua kém, tám mươi mốt động thiên trong nháy mắt bùng nổ, một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng cũng từ trên người cậu tỏa ra.

Tuy chỉ mới là cấp bậc Động Thiên, nhưng thực lực chân chính lại không hề thua kém vương hầu tầm thường, bảo thuật trong tay càng hoàn toàn nghiền ép đám người của Vũ Vương phủ.

Trong chốc lát, hai người như hổ vào bầy dê, mỗi một đạo bảo thuật đánh ra, về cơ bản đều có ít nhất một người bị đánh chết hoặc trọng thương.

"Chết tiệt, bố trận!" Thấy cảnh này, đáy mắt Vũ Vương cũng lóe lên vẻ vô cùng chấn nộ.

Tuy đã đoán được thực lực hai người rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khủng bố như vậy.

Hắn lập tức khởi động đại trận trấn phủ của Vũ Vương phủ, một màn sáng đáng sợ lập tức giáng xuống, vô số phù văn cũng hiện ra.

Chương 372

"Bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Thấy cảnh này, hai người lại không hề có chút biến sắc.

Thạch Trung Thiên hai tay kéo cung, thần khí trong tay được thúc giục đến cực hạn.

Bây giờ hai cánh tay của Thạch Trung Thiên đã khỏi hẳn, thực lực càng đạt đến Tôn Giả cảnh đáng sợ, lúc này toàn lực thúc giục, căn bản không có ai có thể chống đỡ được một đòn.

"Vũ Vương, chịu chết đi!" Chỉ thấy Thạch Trung Thiên giương cung lắp tên, trong khoảnh khắc, mũi tên hóa thành một hư ảnh kim điêu màu vàng, lao thẳng lên trời, mang theo một luồng khí tức tuyệt thế vô song đáng sợ bao trùm lấy Vũ Vương.

"Không hay rồi!" Cảm nhận được khí tức của đòn tấn công này, sắc mặt Vũ Vương đại biến.

Một khắc này, hắn chỉ cảm thấy như bị một luồng khí tức tuyệt thế đáng sợ khóa chặt, một luồng tử khí nồng đậm cũng từ đáy lòng dâng lên.

Hắn không chút do dự, lật tay một cái, một cuộn giấy màu vàng cũng trực tiếp xuất hiện trong tay, pháp lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, cuộn giấy màu vàng trong nháy mắt hóa thành một màn trời màu vàng, bao bọc toàn thân, đó chính là Vũ Thần pháp chỉ.

"Pháp chỉ của thần minh sao?

Vậy thì đã sao, phá cho ta!" Thạch Trung Thiên khẽ quát một tiếng, khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt, hư ảnh kim bằng trong hư không tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Ầm ầm ầm ầm...” “Xoẹt...” Chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng va chạm trầm thấp đáng sợ truyền đến, một cơn bão năng lượng hủy diệt vô biên cũng quét ra, như thể tinh thần vỡ nát, ngân hà đổ ngược.

Sau đó, pháp chỉ màu vàng trong hư không cũng tỏa sáng rực rỡ, trực tiếp giằng co trên không.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy một tiếng xé rách vang lên, kim bằng đáng sợ trực tiếp xé nát pháp chỉ thần minh màu vàng trong hư không, uy năng khủng bố cũng lập tức bao trùm lên người Vũ Vương.

“Không ổn!” Sắc mặt Vũ Vương đại biến, thân hình vội vàng lui lại, ngay sau đó cơ thể rung động dữ dội, nửa người cũng lập tức bị xuyên thủng, máu tươi tức thì vẩy ra không trung, bộ dạng vô cùng thảm hại.

May mà vào thời khắc cuối cùng đã né được chỗ hiểm, cũng không trực tiếp bỏ mạng.

“Giết!” Đúng lúc này, lại một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén phảng phất như xuyên thủng cả hư không, với thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp lao về phía Vũ Vương.

“Không!” Nếu ở trạng thái toàn thịnh, đòn tấn công cỡ này, Vũ Vương cũng có thể né được, nhưng bây giờ thân mang trọng thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đạo kiếm khí đáng sợ xé toang hư không.

Trong khoảnh khắc, nó trực tiếp xuyên qua cơ thể hắn, trên ngực cũng xuất hiện một lỗ máu kinh khủng, cả người cũng lập tức từ trên không rơi xuống, hiển nhiên không thể sống nổi.

“Chết rồi, Vũ Vương chết rồi!” “Sao có thể!?” “Sao lại như vậy!?” Thấy Vũ Vương bị Tiểu Bất Điểm đánh giết, đám người còn lại sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, đáy mắt tràn đầy vẻ khó

tin.

"Giết!" Sự sụp đổ của Vũ Vương đối với sĩ khí của đám người Vũ Vương phủ tuyệt đối là một đòn chí mạng.

Hai người căn bản không cho bọn họ chút cơ hội thở dốc nào, trực tiếp lại một lần nữa xông vào.

"Chết tiệt, liều mạng với chúng!" Thấy hai người không có ý định dừng tay, trên mặt đám người còn lại cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

Ngay sau đó, chỉ thấy tất cả mọi người trực tiếp tụ tập trên quảng trường trung tâm của Vũ Vương phủ.

Ở trung tâm quảng trường là một bức tượng khổng lồ, vô số phù văn bao trùm toàn bộ bức tượng, một luồng thần uy huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

"Lũ khốn kiếp chết tiệt, chết cũng tuyệt đối không để các ngươi sống yên!" Một khắc này, đám người cũng như phát điên, trực tiếp đến bên cạnh bức tượng, cơ thể cũng lập tức nổ tung, máu tươi tức thì bao trùm lên bức tượng.

Trong khoảnh khắc máu tươi bao trùm bức tượng, chỉ thấy phù văn trên bức tượng cũng lóe lên những tia sáng yếu ớt.

Theo càng lúc càng nhiều người tự bạo, ánh sáng phù văn trên bức tượng cũng càng lúc càng nồng đậm.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức đáng sợ cũng từ trên bức tượng tỏa ra, phảng phất như có một ý chí kinh khủng sắp giáng lâm lên đó.

"Không ổn, Tiểu Hạo Nhi, ra tay, mau ngăn cản chúng, đừng để chúng được như ý.

Chúng muốn triệu hoán ý chí của Vũ Thần giáng lâm!" Thạch Trung Thiên thấy vậy sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, trường cung

trong tay trong nháy mắt hóa thành vô số mũi tên bay đầy trời, trong khoảnh khắc xuyên thủng mười mấy người, đáy mắt cũng lóe lên vẻ lo lắng.

"Giết!" Tiểu Bất Điểm thấy vậy cũng không chút do dự, bảo thuật đáng sợ trong nháy mắt phát động, mỗi một đòn đánh xuống đều có mấy bóng người bay ngược ra ngoài.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, đột nhiên, trên bức tượng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng khí tức vô thượng mênh mông đáng sợ cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Ngay sau đó, một hư ảnh màu vàng cũng lập tức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp dung nhập vào trong bức tượng.

Trong nháy mắt, khí tức vô thượng cũng lập tức bùng nổ, giữa trời đất kinh khủng, mưa phùn lất phất rơi xuống, một luồng khí tức khó tả cũng bao trùm cả trời đất.

"Cung nghênh Vũ Thần giáng lâm!" "Bái kiến lão tổ!" "Xin lão tổ ra tay, cứu vớt Vũ tộc ta!

Trừ diệt phản nghịch!" Đám người Vũ Vương phủ còn lại ở phía dưới cũng ào ào lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Trong mắt bọn họ, Vũ Thần giáng lâm hiển nhiên cũng có thể kê cao gối mà ngủ.

Trong mắt bọn họ, Vũ Thần chính là tồn tại chí cao vô thượng.

"Ra tay, giết!" Cảm nhận được khí tức trên bức tượng càng lúc càng mạnh, Thạch Trung Thiên cũng không dám có chút do dự, trực tiếp nâng khí tức của mình lên đến cực điểm, một đạo bảo thuật vô thượng đáng sợ cũng trong nháy mắt phát động, thần khí tỏa ra ánh sáng vạn trượng, mũi tên kinh khủng mang theo một luồng khí tức vô thượng lao về phía bức tượng Vũ Thần.

“Chân Long Bảo Thuật!” “Thảo Tự Kiếm Quyết!” “Chí Tôn Thuật!” Một khắc này, Tiểu Bất Điểm cũng không hề giữ lại, trong nháy mắt tung ra mấy át chủ bài đáng sợ, từng đòn tấn công vô cùng khủng bố sắc bén cũng đánh về phía bức tượng.

“Phóng túng!

To gan!

Kẻ độc thần, đáng chết!” Ngay khi những đòn tấn công sắp rơi xuống, một giọng nói băng lãnh cũng vang lên.

Ngay sau đó, một tia sáng vàng lóe lên, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ bức tượng, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của hai người.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, một luồng uy lực vô thượng kinh khủng trong nháy mắt bùng nổ, trực tiếp lao về phía hai người Tiểu Bất Điểm.

“Không ổn, Tiểu Hạo Nhi, mau đi!” Thạch Trung Thiên thấy vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

Uy năng kinh khủng hiển nhiên vượt xa giới hạn chịu đựng của ông, cho dù là Tôn Giả cảnh đối mặt với khí tức đáng sợ này cũng có cảm giác nhỏ bé.

“Đi?

Dám ra tay với hậu duệ của bản thần, tất cả đều ở lại cho bản thần!” Một giọng nói băng lãnh vang lên, không gian xung quanh cũng trong nháy mắt trở nên vô cùng sền sệt, phảng phất như hoàn toàn đông cứng lại, thân hình hai người trực tiếp bị định tại chỗ.

“Mạnh quá!” Lúc này trên mặt Tiểu Bất Điểm cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, hiển nhiên cũng bị khí tức đáng sợ này làm chấn kinh.

Chương 373

Thần lực trong cơ thể điên cuồng kích động, nhưng mặc cho cậu thúc giục thế nào, căn bản không thể thoát khỏi sự trấn áp của khí tức kinh khủng này.

"Hừ!

Một thần minh nho nhỏ cũng dám ra tay với đệ tử của bản tọa, đúng là không biết sống chết!" Ngay khi đòn tấn công đáng sợ kia sắp rơi xuống người hai người, một giọng nói băng lãnh cũng vang lên.

Sau đó, trên bầu trời, một bàn tay khổng lồ màu huyền hoàng hiện ra, trong nháy mắt đập tan khí tức của đối phương, sau đó thế đi không giảm lao về phía bức tượng bên dưới.

"Chết tiệt, không hay rồi, là ai!

Sao hạ giới lại có tồn tại như vậy!?" Hư ảnh màu vàng cũng lập tức hiện ra, đáy mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng.

"Kẻ chết không có tư cách biết nhiều như vậy!" Giọng nói băng lãnh của Tần Hạo cũng vang lên, bàn tay khổng lồ thế đi không giảm đánh về phía đối phương.

"Khốn đản, tìm chết!

Ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt.

Đợi ngày thanh toán, bản thần nhất định sẽ đích thân hạ giới, chém giết ngươi!" Hư ảnh mặt mày oán độc lên tiếng.

"Thật ồn ào!

Ngươi không có cơ hội đâu!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, trực tiếp đưa tay chộp mạnh vào hư không, phảng phất như xuyên qua thời

không.

Một khắc sau, một bóng người từ trong hư không rơi xuống, đập mạnh xuống đất, một luồng khí tức vô thượng mênh mông đáng sợ cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Bóng người đó chính là bản tôn của Vũ Thần.

"Chết tiệt, đây là đâu...

Hạ giới!?

Sao có thể!?

Ngươi, rốt cuộc là ai!?" Vũ Thần phản ứng lại, ánh mắt lập tức rơi trên người Tần Hạo.

Nhưng lúc này, vẻ chấn nộ trong mắt hắn đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là sự kinh hoàng vô tận.

Hiển nhiên, thủ đoạn của Tần Hạo hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Một khắc trước hắn còn ở trong thần điện thượng giới, nhưng một khắc sau đã bị cưỡng ép bắt xuống hạ giới, không có chút sức phản kháng nào.

Thủ đoạn như vậy, vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Phải biết, cho dù là tồn tại vô thượng cấp giáo chủ ở thượng giới cũng không thể phá vỡ rào cản hai giới, chỉ có thể thông qua con đường đặc biệt, huống chi là cách hai giới ra tay.

Thủ đoạn như vậy, e rằng cả chí tôn vô thượng của thượng giới cũng không làm được.

Hắn không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết lần này đã đá phải tấm sắt, loại tấm sắt hợp kim thái cứng không thể cứng hơn.

“Bản tọa đã nói rồi, người chết không cần biết nhiều như vậy!

Đưa ngươi lên đường!” Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đưa tay chỉ ra một cái.

Đối mặt với đòn tấn công của Tần Hạo, đừng nói là hắn, cho dù là những gã khổng lồ vô thượng ở thượng giới, thậm chí là tiên nhân của tiên vực cũng không đỡ nổi.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, cả cái đầu hắn trong nháy mắt nổ tung, hiển nhiên, thần cách cũng vỡ nát ngay lập tức, chắc chắn không thể sống nổi.

“Hít...” “Chết rồi, Vũ Thần chết rồi!?” “Trời ơi, thần minh vẫn lạc rồi, sao có thể!?” Thấy cảnh này, đám người Vũ Vương phủ còn lại cũng hoàn toàn sụp đổ.

“Mạnh, mạnh quá!” Thấy cảnh này, trên mặt Tiểu Bất Điểm và Thạch Trung Thiên cũng tràn đầy vẻ chấn động.

Tuy đều biết thực lực Tần Hạo mạnh, nhưng cụ thể mạnh đến mức nào, trong lòng hiển nhiên cũng không có một khái niệm thực sự, ngay cả Tiểu Bất Điểm cũng vậy.

Tuy trong Thạch Thôn có những tồn tại thần bí mạnh mẽ, nhưng thực tế, trong những năm qua, Tiểu Bất Điểm cũng không biết những người đó cụ thể mạnh đến đâu, cũng căn bản không biết thực lực của Tần Hạo đã đạt đến trình độ nào.

Nhưng bây giờ, cách hai giới cưỡng ép trấn sát một vị thần minh, cũng khiến cậu có một nhận thức sơ bộ về thực lực của Tần Hạo.

“Được rồi, tiểu gia hỏa, chuyện tiếp theo giao cho con!” Tần Hạo diệt xong Vũ Thần, liền không ra tay nữa.

“Vâng, sư tôn!” Tiểu Bất Điểm lập tức gật đầu.

Chuyện tiếp theo tự nhiên cũng không có chút hồi hộp nào.

Vũ Thần vẫn lạc, Vũ Vương bị giết, cả Vũ Vương phủ cũng gần như hữu danh vô thực.

Trước đó vì triệu hoán Vũ Thần, nhánh của Vũ Vương đã chết gần hết, còn những người còn lại, hai người Tiểu Bất Điểm cũng không chém giết, trực tiếp phế bỏ tu vi, giam cầm lại...

Trong chớp mắt, ba ngày đã trôi qua.

Trong Hoàng đô, tại phủ Hoang Thiên Hầu, lúc này Tiểu Bất Điểm đã chính thức trở thành Hoang Thiên Hầu của Thạch Quốc.

Về phần phủ Hoang Thiên Hầu chính là Vũ Vương phủ ban đầu.

Tuy Vũ Vương phủ không bị diệt, nhưng vì tổn thất chiến lực cao cấp thảm trọng, nên Vũ Vương phủ cũng đã danh tồn thực vong.

Thạch Hoàng trực tiếp ban Vũ Vương phủ cho Tiểu Bất Điểm, làm phủ Hoang Thiên Hầu.

"Cái gì!?

Sư tôn, ngài muốn đi?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tiểu Bất Điểm cũng lộ ra vẻ không nỡ.

Phải biết, trong lòng cậu, Tần Hạo có ơn tái tạo, tình cảm đối với Tần Hạo có thể nói là vô cùng đặc biệt.

Bây giờ nghe Tần Hạo sắp đi, trong lòng hiển nhiên cũng vô cùng không nỡ.

"Không sai, những gì cần dạy bản tọa đã dạy cho con rồi, những việc tiếp theo phải dựa vào con.

Chương 374

Hy vọng con đừng để bản tọa thất vọng, hy vọng lần sau gặp lại, con đã trưởng thành thành một cường giả thực sự của Cửu Thiên Thập Địa!" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Tiểu Bất Điểm, lên tiếng.

"Sư tôn yên tâm, con tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!" Tiểu Bất Điểm mặt mày kiên định nói.

"Ừ, hy vọng là vậy.

Bản tọa đã chuẩn bị cho con một số thứ, đều ở trong đây rồi.

Trên đó có phong ấn bản tọa để lại, sau khi thực lực đủ sẽ tự giải phong!" Sau đó, Tần Hạo lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Tiểu Bất Điểm.

"Đa tạ sư tôn!" Tiểu Bất Điểm trịnh trọng nhận lấy.

Sau đó, Tần Hạo lại dặn dò thêm một số chuyện rồi đưa Trùng Đồng Nữ rời khỏi hoàng đô.

Sau khi rời hoàng đô, Tần Hạo cũng không tiếp tục du ngoạn, trực tiếp trở về Thạch Thôn...

"Khí tức của Tế Linh..." Rất nhanh, hai người Tần Hạo đã đến bên ngoài, ánh mắt của Trùng Đồng Nữ bên cạnh lập tức rơi trên cây liễu khổng lồ ngoài Thạch Thôn.

Người trong Thạch Thôn có lẽ không cảm nhận được sự khủng bố của nó, nhưng bây giờ nàng đã khôi phục lại thực lực đỉnh phong, tự nhiên không khó cảm nhận được sự khủng bố trên cây liễu.

Nàng có một cảm giác, cho dù đã khôi phục đỉnh phong, khi đối mặt với cây liễu vẫn giống như một con kiến hôi.

“Mạnh quá, khí tức thật khủng bố, bên trong có bao nhiêu khí tức đáng sợ vậy!?” Ngay sau đó, ánh mắt Trùng Đồng Nữ cũng rơi trên Chí Tôn Điện Đường ở trung tâm thôn.

Ở đó, nàng lại một lần nữa cảm nhận được những luồng khí tức cổ xưa đáng sợ khiến người ta run rẩy kinh hoàng.

Vẻ mặt của nàng có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Hiển nhiên, nàng nằm mơ cũng không ngờ, hạ giới giống như một cái lồng giam lại có một nơi khủng bố như vậy.

“Tần Hạo, ngươi về rồi!” Đúng lúc này, một bóng người cũng trực tiếp từ trong Thạch Thôn đi ra, một thân váy dài màu xanh biếc, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức phong hoa tuyệt đại, đó chính là Liễu Thần.

“Ừm!” Thấy Liễu Thần, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt gật đầu.

“Tiên Vương cự đầu!” Trùng Đồng Nữ thấy Liễu Thần hiện thân, trong miệng cũng kinh hô một tiếng, đáy mắt tràn đầy vẻ chấn động vô cùng.

“Ừm? ...Ồ?

Trùng Đồng sao?

Hình như đã nghe qua!” Ánh mắt Liễu Thần cũng rơi trên người Trùng Đồng Nữ.

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, Liễu Thần cũng sững sờ, ngay sau đó, cuối cùng cũng định hình trên đôi trùng đồng của đối phương, rất nhanh cũng nhận ra thân phận của đối phương.

Trùng Đồng Nữ tuy niên đại không cổ xưa bằng Liễu Thần, nhưng cũng là một tồn tại không yếu ở Cửu Thiên Thập Địa, trong

Cửu Thiên Thập Địa tự nhiên cũng lưu truyền một số lời đồn, Liễu Thần hiển nhiên cũng đã nghe qua sự tồn tại của đối phương.

"Ra mắt tiền bối, không biết tiền bối..." Trong cả Cửu Thiên Thập Địa, nữ cường giả có thể nói là ít đến đáng thương.

Trước mắt lại có một nữ cường giả cấp bậc Tiên Vương cự đầu, Trùng Đồng Nữ hiển nhiên cũng vô cùng tò mò.

"Tên của ta sao...

Gọi là Liễu Tinh, nhưng nhiều người hơn gọi ta là Tổ Tế Linh!" Liễu Thần nhàn nhạt nói.

"Tổ, Tổ Tế Linh!?" Nghe cái tên này, cơ thể Trùng Đồng Nữ cũng đột nhiên chấn động, đáy mắt cũng lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

Sự tồn tại của Tổ Tế Linh, sao nàng có thể không biết, đó chính là cường giả huyền thoại của Cửu Thiên Thập Địa, năm xưa đã giết đến mức cường giả dị vực phải kinh hồn bạt vía.

Chỉ là trong truyền thuyết, Tổ Tế Linh đã vẫn lạc, nhưng không ngờ lại gặp được ở đây, sự chấn kinh trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Ra mắt Liễu tiền bối, không ngờ ngài vẫn còn sống, thật tốt quá!" Trùng Đồng Nữ cung kính nói với Liễu Thần.

"Không cần đa lễ, nếu Tần Hạo đã đưa ngươi về đây, vậy sau này chúng ta là người một nhà rồi!

Không cần khách sáo như vậy!" Liễu Thần lắc đầu nói.

"Đi thôi, về trước đi!" Tần Hạo lên tiếng, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp trở về Chí Tôn Điện Đường.

Sau khi vào Chí Tôn Điện Đường, thấy những tồn tại trong truyền thuyết bên trong, cả người Trùng Đồng Nữ hiển nhiên cũng có chút

mơ màng.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ ở đây lại có thể gặp được nhiều tồn tại trong truyền thuyết như vậy, trong đó phần lớn đều là những tồn tại đã vẫn lạc trong truyền thuyết, sự chấn kinh trong lòng có thể tưởng tượng được.

Đồng thời, ở đây nàng kinh hỉ gặp được mấy vị cố nhân.

Với tư cách là Trùng Đồng Giả thượng cổ, nàng cũng từng là cường giả đỉnh phong của một thời đại, tự nhiên cũng có giao tình với không ít cường giả...

"Cái gì!?

Tần Hạo, ngươi muốn đi?

Chẳng lẽ muốn đi thượng giới sao?

Hay là tiên vực?" Dưới gốc cây liễu ngoài Thạch Thôn, Liễu Thần có chút kinh ngạc nhìn Tần Hạo.

"Đều không phải!" Tần Hạo lắc đầu.

"Vậy...

Chẳng lẽ ngươi muốn đi đến phía bên kia của Giới Hải!?" Dường như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt Liễu Thần cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy biết thực lực Tần Hạo mạnh, nhưng cũng vô cùng rõ ràng phía bên kia Giới Hải đáng sợ đến mức nào, trong lòng tự nhiên vô cùng lo lắng.

"Phía bên kia Giới Hải sao?

Sẽ đi, nhưng không phải bây giờ!" Tần Hạo lắc đầu nói.

Chương 375

“Vậy ngươi muốn...” Liễu Thần lập tức thở phào một hơi, ngay sau đó trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

“Rời khỏi phương thiên địa này!” Tần Hạo lên tiếng.

“Rời khỏi phương thiên địa này?

Ý ngươi là sao?” Vẻ nghi hoặc trên mặt Liễu Thần cũng càng lúc càng đậm.

“Không phải nàng vẫn luôn tò mò về lai lịch của ta sao?

Thực tế, ta không thuộc về phương thiên địa này!” Tần Hạo lên tiếng.

“Không thuộc về phương thiên địa này!?

Ý ngươi là sao?” Liễu Thần có chút kinh ngạc.

“Đơn giản thôi, thực tế bên ngoài phương thiên địa này, còn có một trời đất rộng lớn hơn.

Thế giới này chẳng qua chỉ là một trong chư thiên vạn giới mà thôi!” Tần Hạo giải thích.

“Cái gì!?

Ý ngươi là ngoài thế giới của chúng ta, còn có thế giới khác tồn tại?” Lời của Tần Hạo hiển nhiên cũng gây ra chấn động cho Liễu Thần, mặt mày chấn động nhìn Tần Hạo.

“Đúng là như vậy!” “Vậy ngươi có quay lại nữa không?” Liễu Thần có chút căng thẳng nhìn Tần Hạo.

“Tự nhiên sẽ quay lại, chỉ là không biết bao lâu.

Nàng có muốn cùng ta rời đi không?" Tần Hạo lên tiếng.

"Cùng ngươi rời khỏi phương thiên địa này?

Ta, ta có thể sao?" Đôi mắt Liễu Thần cũng đột nhiên sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ và tò mò.

Hiển nhiên, đối với cái gọi là thế giới bên ngoài, Liễu Thần cũng vô cùng tò mò.

"Tự nhiên có thể!

So với phương thiên địa này, môi trường tu luyện ở Hồng Hoang thiên địa nơi ta ở tốt hơn ở đây rất nhiều, quy tắc thiên địa cũng hoàn chỉnh và huyền diệu hơn!" Tần Hạo lên tiếng.

"Ta đi cùng ngươi!" Liễu Thần nói.

"Tốt!" Nghe Liễu Thần nói, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười.

Sau bao năm tiếp xúc, bây giờ quan hệ giữa hắn và Liễu Thần đã khác xưa, giữa hai người gần như chỉ còn một lớp giấy cửa sổ chưa chọc thủng.

"Nếu đã như vậy, trở về chuẩn bị đi, ba ngày sau, chúng ta sẽ rời đi!" Tần Hạo lên tiếng.

Dòng thời gian của cốt truyện ở phương thiên địa này dài hơn thế giới kia rất nhiều, Tần Hạo không có ý định ở lại đây mãi.

Khác với thế giới kia, lý do Tần Hạo ở lại thế giới kia lâu như vậy, chủ yếu là vì nhiệm vụ hệ thống.

Sau khi vào phương thiên địa này, Tần Hạo lại không nhận được nhiệm vụ hệ thống, chỉ cần thông qua Tiểu Bất Điểm để thu được khí vận là được, cho nên bây giờ căn bản không cần phiền phức như vậy.

Chỉ cần Tiểu Bất Điểm trưởng thành bình thường, hắn có thể liên

tục thu được lượng lớn khí vận.

Về phần an toàn của Tiểu Bất Điểm, Tần Hạo không quá lo lắng.

Một là đối phương là khí vận chi tử của phương thiên địa này, có thể xem như tiểu cường đánh không chết, gặp dữ hóa lành là chuyện thường.

Huống chi, bây giờ Tiểu Bất Điểm vì sự xuất hiện của Tần Hạo đã mạnh hơn trong nguyên tác không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, Tần Hạo đã sắp xếp hai vị hộ đạo giả cấp Tiên Vương, cùng với những con bài tẩy trong Chí Tôn Điện Đường, thêm vào những thứ Tần Hạo đích thân chuẩn bị, tin rằng con đường của Tiểu Bất Điểm sẽ dễ đi hơn trong nguyên tác rất nhiều, thành tựu cũng tuyệt đối không thấp hơn trong nguyên tác.

Đương nhiên, lý do Tần Hạo yên tâm rời đi, là vì đã để lại một đạo hóa thân ở phương thiên địa này.

Tuy thực lực không bằng bản tôn, nhưng cũng tuyệt đối là cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù đối mặt với Hắc Ám Tiên Đế, Tần Hạo cũng không sợ...

"Công Đức Chi Môn, mở ra cho ta!" Ba ngày sau, ngoài Thạch Thôn, một cánh cửa màu vàng cũng trực tiếp hiện ra, sau đó hai bóng người cũng trực tiếp bước vào Công Đức Chi Môn.

Cây liễu khổng lồ ngoài Thạch Thôn lúc này cũng đã biến mất, thay vào đó là một cây liễu nhỏ hơn trước không ít, chính là một đạo hóa thân mà Liễu Thần để lại, còn bản thể, tự nhiên cũng đã theo Tần Hạo rời đi.

Hồng Hoang thiên địa, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện!

Không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, ngay sau đó, hai bóng người cũng trực tiếp hiện ra.

“Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm!

Đây chính là Hồng Hoang thiên địa sao?” Liễu Thần bên cạnh Tần Hạo cảm ứng được thiên địa nguyên khí xung quanh, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

So với Cửu Thiên Thập Địa, nguyên khí của Hồng Hoang thiên địa thực sự quá nồng đậm, tràn ngập bất tử vật chất như biển cả.

“Chân Tiên, sao lại có nhiều tồn tại cấp Chân Tiên như vậy, còn có Tiên Vương!

Hít...

Có nhiều cường giả Tiên Vương như vậy!” Ngay sau đó, Liễu Thần hiển nhiên cũng cảm nhận được những luồng khí tức vô thượng mênh mông đáng sợ bao trùm cả Thiên Đình.

Chỉ riêng những tồn tại cấp Tiên Vương mà nàng cảm ứng được đã có đến mấy chục vị, còn tồn tại cấp Chân Tiên [Thái Ất Kim Tiên], càng nhiều không kể xiết.

Trong mắt nàng, đây quả thực là một kỳ tích, phải biết cho dù là thời kỳ đỉnh phong của Tiên Cổ Kỷ Nguyên, cũng chưa từng thấy nhiều tồn tại khủng bố như vậy.

Ngoài những Chân Tiên và Tiên Vương này, Liễu Thần còn cảm ứng được mấy luồng khí tức đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy.

Từ những khí tức đó, Liễu Thần cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm, hiển nhiên căn bản không phải là khí tức mà một Tiên Vương cự đầu có thể sở hữu, tuyệt đối là tồn tại trên cả Tiên Vương.

“Khởi bẩm bệ hạ, Tây Cực Đại Đế cầu kiến!” Đúng lúc này, một bóng người cũng từ bên ngoài đi vào, mặt mày cung kính nói.

Chương 376

"Cho vào!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Tây Cực Đại Đế chính là Vô Thủy, trong tình huống bình thường, nếu không có chuyện quan trọng, hiển nhiên sẽ không tìm đến.

"Ra mắt Thiên Đế bệ hạ!" Rất nhanh, bóng dáng Vô Thủy cũng xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

"Vô Chung Tiên Vương!?" Đúng lúc này, thấy Vô Thủy bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, trên mặt Liễu Thần cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ừm? ...

Tổ Tế Linh!?" Vô Thủy sững sờ.

Phải biết cái tên Vô Chung Tiên Vương này đã vô số năm không nghe ai nhắc đến.

Lúc này nghe có người một lời nói ra thân phận của mình, ở Hồng Hoang thiên địa này, sao có thể không khiến hắn chấn kinh.

Không sai, Vô Thủy Đại Đế chính là Vô Chung Tiên Vương chuyển thế.

Khi Vô Thủy thành Tiên Vương đã thức tỉnh ký ức.

Vô Thủy Đại Đế và Liễu Thần không có giao tình, nhưng Vô Chung Tiên Vương và Liễu Thần lại có giao tình.

Năm xưa họ từng cùng nhau chiến đấu vì Cửu Thiên Thập Địa, tự nhiên quen thuộc.

"Thật sự là ngươi!?

Ở phương thiên địa đó, không phải ngươi đã vẫn lạc rồi sao?" Lúc

này trên mặt Liễu Thần đầy vẻ kinh ngạc.

Năm xưa Vô Chung Tiên Vương một mình chiến đấu với mấy vị Bất Hủ Chi Vương của dị vực, cuối cùng chiến tử, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở nơi đây.

"Tất cả đều là nhờ ơn tạo hóa của bệ hạ!" Vô Thủy rất nhanh cũng hồi thần, lập tức lên tiếng.

"Tần Hạo sao, ra là vậy!" Rất nhanh Liễu Thần cũng đã hiểu ra, hiển nhiên cũng đã quen với thủ đoạn của Tần Hạo.

Ở Hoàn Mỹ Thế Giới, hắn có thể khiến mấy vị tồn tại vô thượng đã vẫn lạc trong truyền thuyết nghịch thiên quay về, có thể cứu được Vô Chung Tiên Vương hiển nhiên cũng không có gì lạ.

Nhưng điều khiến nàng chấn kinh là khí tức trên người đối phương lúc này, rõ ràng đã vượt qua cấp Tiên Vương, hiển nhiên đã có được cơ duyên không nhỏ.

"Được rồi, Vô Thủy, lần này ngươi tìm trẫm có chuyện quan trọng gì?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Vô Thủy.

"Vâng, bệ hạ!" Vô Thủy gật đầu nói.

"Nói đi, chuyện gì?" "Liên quan đến Vu Nhân nhất tộc!" Vô Thủy lên tiếng.

"Vu Nhân nhất tộc?

Có vấn đề gì, chẳng lẽ Vu Nhân nhất tộc đã xảy ra chuyện gì sao?" Tần Hạo sững sờ, có chút kinh ngạc.

Vu Nhân nhất tộc thực chất là hậu đại sau khi Nhân tộc và Vu tộc thông hôn, kế thừa một số đặc điểm của Nhân tộc và Vu tộc.

"Vâng, bệ hạ, mấy năm gần đây Vu Nhân nhất tộc lớn mạnh vô cùng nhanh chóng, hiện tại cả Vu Nhân nhất tộc gần như đã hoàn

thành thống nhất, về quy mô gần như đã trở thành thế lực lớn thứ hai ở Hồng Hoang thiên địa sau Nhân tộc.

Chủ yếu nhất là, gần đây Vu Nhân nhất tộc có chút không an phận, thường xuyên quấy nhiễu các bộ lạc Nhân tộc, thậm chí còn chiếm lĩnh không ít bộ lạc Nhân tộc!" Vô Thủy lên tiếng.

"Hả?

Vu Nhân nhất tộc đã hoàn thành thống nhất?

Còn ra tay với Nhân tộc?

To gan thật!" Tần Hạo nghe tin này, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh.

"Thánh Điện không can thiệp sao?" Tần Hạo hỏi.

"Đã ra tay rồi.

Trước đó Thánh Điện đã phái ra chín vị hộ pháp, nhưng toàn bộ đều đại bại trở về!

Trong Vu Nhân nhất tộc có một tồn tại mạnh mẽ, thậm chí thánh hiền Toại Nhân Thị cũng đã ra tay, cũng không làm gì được đối phương!" Vô Thủy nói.

"Ừm?

Chín vị hộ pháp?

Toại Nhân Thị?" Nghe vậy, Tần Hạo lập tức sững sờ.

Trong Thánh Điện, muốn trở thành một vị hộ pháp, ít nhất cũng cần tồn tại cấp Đại La Kim Tiên mới được.

Chín vị Đại La Kim Tiên, trong tình hình Vu Yêu hai tộc đã suy tàn như hiện nay, đã là một thế lực vô cùng khủng bố rồi.

Thậm chí Toại Nhân Thị còn đạt đến Chuẩn Thánh cảnh đáng sợ,

cho dù Toại Nhân Thị không giỏi tranh đấu, nhưng thực lực cũng tuyệt đối không thể xem thường, cuối cùng đều không làm gì được đối phương, hiển nhiên khiến Tần Hạo vô cùng kinh ngạc.

"Thủ lĩnh của Vu Nhân là ai?" Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

"Xi Vưu của Cửu Lê bộ lạc!" Vô Thủy đáp.

"Xi Vưu??" Nghe vậy, Tần Hạo cũng sững sờ, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Xi Vưu, Tần Hạo tự nhiên biết, từng là Đại Vu của Vu tộc, là cường giả đỉnh tiêm dưới Tổ Vu, nhưng đã vẫn lạc trong đại chiến Vu Yêu, chỉ còn lại một tia chân linh.

Thực tế không chỉ có Xi Vưu, có không ít Vu tộc đều chưa hoàn toàn vẫn lạc, đều có chân linh còn sót lại.

Trong tình huống bình thường, chân linh của họ không thể vào Lục Đạo Luân Hồi, nhưng bây giờ người chủ tể của Lục Đạo Luân Hồi lại là Hậu Thổ.

Chính vì vậy, họ mới có thể chuyển thế trọng sinh.

Chương 377

Nhưng khác với Thập Nhị Tổ Vu, khí tức Vu tộc trên người họ không được tịnh hóa hoàn toàn, chính vì vậy, sau khi chuyển thế không phải là Nhân tộc thuần chính, mà là Vu Nhân nhất tộc.

Nhưng rất nhanh Tần Hạo cũng phát hiện ra điều không đúng.

Tuy Xi Vưu đã chuyển thế, nhưng đối phương vốn dĩ chỉ là một Đại Vu mà thôi, sau khi chuyển thế, cần phải tu luyện lại từ đầu, trong thời gian ngắn như vậy muốn hoàn toàn khôi phục tu vi gần như là không thể, huống chi bây giờ thực lực của Xi Vưu căn bản không phải là Đại La Kim Tiên, rõ ràng là cấp Chuẩn Thánh.

"Nếu đối phương còn dám ra tay với Nhân tộc, trực tiếp dẫn thiên binh thiên tướng đến!" Ngay sau đó, Tần Hạo cũng lạnh lùng nói.

Phải biết, trong lòng Tần Hạo, Nhân tộc là điều cấm kỵ.

"Chuyện này..." Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Vô Thủy cũng lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Có vấn đề gì sao?" Tần Hạo hỏi.

"Là thế này, bệ hạ, qua điều tra của thần, sau lưng Xi Vưu dường như có bóng dáng của Vu tộc.

Trong Cửu Lê bộ lạc, thần đã phát hiện không ít người Vu tộc.

Bên phía Hậu Thổ nương nương..." Vô Thủy trầm ngâm một lát rồi nói.

Tuy Hậu Thổ bây giờ đã không còn là Tổ Vu của Vu tộc, nhưng ai cũng sẽ không thật sự ngây thơ cho rằng Hậu Thổ sẽ bỏ mặc Vu tộc.

"Vu tộc?

Bên Hậu Nghệ có động tĩnh gì không?" Tần Hạo lạnh lùng hỏi.

Bây giờ Hậu Nghệ chính là người nắm quyền thực tế của Vu tộc, là Tổ Vu duy nhất còn lại của Vu tộc hiện nay.

"Theo điều tra của thần, Hậu Nghệ đang bế quan!

Không biết chuyện này!" Vô Thủy đáp.

"Truyền ý chỉ của trẫm, bảo Hậu Nghệ đến gặp trẫm!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, bệ hạ!" Vô Thủy gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

"Xi Vưu sao...

Hy vọng ngươi đừng tìm chết!

Hồng Hoang bây giờ không phải là nơi ngươi có thể nhúng tay vào, nếu còn muốn phát động Trục Lộc chi chiến, thì đừng trách ta đích thân trấn sát ngươi!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng...

Tần Hạo sắp xếp ổn thỏa cho Liễu Thần xong, rất nhanh bóng dáng Hậu Nghệ đã xuất hiện ngoài Nam Thiên Môn, sau đó được một thiên binh dẫn vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Vu tộc Hậu Nghệ, ra mắt Thiên Đế bệ hạ!" Hậu Nghệ thấy Tần Hạo trước mặt, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kính sợ.

Tuy bây giờ hắn là Tổ Vu duy nhất, nhưng Tần Hạo bây giờ cũng đã khác xưa, đối mặt với Tần Hạo tự nhiên không dám có chút tùy tiện.

"Nói đi!

Có biết trẫm tìm ngươi có chuyện gì không?" Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

"Hả?

Xin bệ hạ minh thị!" Trên mặt Hậu Nghệ cũng lộ ra vẻ ngơ ngác, hiển nhiên có chút không hiểu ý Tần Hạo, có chút mờ mịt nhìn Tần Hạo.

"Trẫm cho gọi người đến vì chuyện của Vu Nhân nhất tộc!" Thấy bộ dạng của Hậu Nghệ, Tần Hạo cũng nhàn nhạt gật đầu.

Bộ dạng của Hậu Nghệ hiển nhiên không phải giả vờ, rõ ràng là thật sự không biết chuyện của Vu Nhân nhất tộc, lập tức cũng nói thẳng.

"Vu Nhân nhất tộc?

Vu Nhân nhất tộc làm sao?

Không biết bệ hạ có ý gì?" Hiển nhiên Hậu Nghệ vẫn còn có chút mông lung, không hiểu rốt cuộc Tần Hạo có ý gì.

"Là thế này!" Lập tức Tần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp kể sơ qua tình hình của Vu Nhân nhất tộc.

"Cái gì!?

Xi Vưu!?

Hắn muốn làm gì!?

Khốn kiếp, đúng là hồ đồ, muốn đẩy Vu tộc chúng ta xuống vực sâu hoàn toàn!

Có lý nào lại như vậy!" Nghe xong lời của Tần Hạo, sắc mặt Hậu Nghệ lập tức đại biến, đáy mắt cũng lóe lên vẻ chấn nộ.

Trong mắt hắn, hành vi của Xi Vưu quả thực không khác gì tìm chết.

Đương nhiên, điều khiến hắn càng chấn nộ hơn là có người của Vu tộc sau lưng hắn đi cùng Xi Vưu, quả thực là đặt Vu tộc lên lửa mà nướng, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Vu tộc bây giờ đã khác xưa, nếu không phải Hậu Thổ thân hóa luân hồi, giúp Vu tộc có được một chút khí vận che chở liên tục, bây giờ Vu tộc e rằng đã sớm tiêu đời rồi.

Hành vi của Xi Vưu và đám người Vu tộc kia quả thực là đang đẩy Vu tộc xuống vực sâu.

"Bệ hạ, chuyện này Hậu Nghệ không hề hay biết, xin bệ hạ cho thần một cơ hội, thần nhất định sẽ cho bệ hạ một câu trả lời hài lòng!" Hậu Nghệ vội vàng lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Hắn không phải kẻ ngốc, vô cùng rõ ràng, nếu thật sự chọc giận Tần Hạo, đối với cả Vu tộc tuyệt đối là một tai họa diệt vong.

"Hy vọng là vậy, cho ngươi ba ngày thời gian, nếu không giải quyết được, thì Thiên Đình sẽ can thiệp!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Thiên Đế bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Hậu Nghệ vội vàng nói, sau đó cũng không dám có chút do dự, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, sau đó thẳng tiến đến Cửu Lê bộ lạc...

Trong Cửu Lê bộ lạc, lúc này ở một cung điện khổng lồ trung tâm bộ lạc, mười mấy bóng người tụ tập ở đây, trên người mỗi người đều tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Người ngồi trên cùng là một người đàn ông mặc áo giáp màu đen, toàn thân tỏa ra một luồng hung sát khí cuồng bạo đáng sợ, cả người như một vị ma tôn.

Chương 378

Không ai khác, chính là thủ lĩnh của Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu.

“Các vị chuẩn bị thế nào rồi?” Ánh mắt Xi Vưu quét qua đám người có mặt, giọng nói băng lãnh.

“Khởi bẩm thủ lĩnh, chúng thần đã chuẩn bị xong!

Tùy thời có thể xuất chinh!” Một loạt giọng nói vang lên.

“Tốt, nếu đã như vậy, trở về chuẩn bị cho tốt, ba ngày sau sẽ xuất chinh.

Hồng Hoang thiên địa rộng lớn này nên có một phần của Vu Nhân nhất tộc chúng ta, Vu Nhân nhất tộc chúng ta cần một không gian sinh tồn rộng lớn hơn!” Xi Vưu ngồi trên cùng đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, giọng nói băng lãnh.

“Thật sự muốn ra tay với Nhân tộc sao, như vậy e rằng sẽ hoàn toàn chọc giận Nhân tộc, đến lúc đó hậu quả e rằng...” Lúc này một bóng người cũng đứng ra nói, đáy mắt cũng lóe lên vẻ lo lắng.

“Không sai, Xi Vưu huynh đệ, Tướng Liễu nói không sai, chuyện này cần phải thận trọng a!” Bên cạnh lại có một đại vu kinh ngạc nói. "Hừ, ta lại không muốn tiêu diệt Nhân tộc, huống chi, năm xưa khi Nhân tộc gặp kiếp nạn, Vu tộc chúng ta đã giúp họ chống đỡ không ít tai kiếp.

Bây giờ Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, lại lưu đày Vu tộc đến nơi khốn khổ, Vu Nhân nhất tộc càng không có bao nhiêu không gian sinh tồn.

Ta chỉ là vì Vu Nhân nhất tộc và Vu tộc tranh thủ không gian sinh tồn xứng đáng mà thôi!” “Huống chi, đừng quên, sau lưng Vu tộc

chúng ta còn có Hậu Thổ nương nương.

Tuy Hậu Thổ nương nương không còn là Tổ Vu, nhưng ta tin Hậu Thổ nương nương tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản!" Xi Vưu thấy vậy, lập tức cũng nói thẳng.

"Nhưng chuyện này có nên bàn bạc với Hậu Nghệ Tổ Vu không?" Đại vu Tướng Liễu cũng không nhịn được nói.

"Bây giờ Hậu Nghệ huynh đệ đang bế quan, đừng làm phiền Hậu Nghệ huynh đệ thì hơn.

Ta cũng là vì sự sinh tồn của Vu tộc, tin rằng Hậu Nghệ huynh đệ cũng nhất định sẽ hiểu cho ta!" Giọng Xi Vưu băng lãnh, khi nhắc đến Hậu Nghệ, đáy mắt Xi Vưu cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

"..." Nghe Xi Vưu nói, trên mặt mấy người Vu tộc trong sân cũng lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy!" Xi Vưu thấy vậy, căn bản cũng không cho họ cơ hội nói nhảm, trực tiếp xua tay nói.

"Báo!

Báo cáo thủ lĩnh, Vu tộc Hậu Nghệ Tổ Vu cầu kiến!" Ngoài cửa, một bóng người cũng trực tiếp đi vào, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Cái gì, Hậu Nghệ Tổ Vu xuất quan rồi!?" Nghe tin này, sắc mặt mấy đại vu trong sân cũng hơi biến đổi, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Hậu Nghệ ngồi trên cùng cũng nhíu mày, rất nhanh, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười âm hiểm.

"Mau đi mời Hậu Nghệ Tổ Vu vào!" Ngay sau đó Xi Vưu trực tiếp lên tiếng.

"Vâng, thủ lĩnh!" Một lát sau, một bóng người cũng trực tiếp từ bên ngoài đi vào, không ai khác, chính là Hậu Nghệ vội vã chạy đến

sau khi rời khỏi Thiên Đình.

Lúc này sắc mặt của Hậu Nghệ hiển nhiên không được tốt.

"Ra mắt Hậu Nghệ Tổ Vu!" Phong Bá, Tướng Liễu và mấy đại vu Vu tộc khác thấy vậy, lập tức cũng không nhịn được lên tiếng.

"Hừ!" Thấy bộ dạng của mấy người, Hậu Nghệ lập tức cũng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt cũng rơi trên người Xi Vưu đối diện.

Cảm nhận được khí tức trên người Xi Vưu, đáy mắt Hậu Nghệ cũng lóe lên một tia kinh ngạc, vì hắn phát hiện khí tức trên người Xi Vưu trước mặt không hề kém mình bao nhiêu.

Từ dao động trên người đối phương, hắn lập tức xác định, đối phương đã đột phá cực hạn Đại Vu, bước vào cảnh giới Tổ Vu.

Nhưng chủ yếu nhất, quan trọng nhất, Xi Vưu trước mặt không phải là Vu tộc thuần chính, cho nên đã sinh ra nguyên thần, một Tổ Vu có nguyên thần, thực lực có thể tưởng tượng được.

"Hậu Nghệ huynh đệ, đã lâu không gặp!" Thấy Hậu Nghệ, Xi Vưu cũng trực tiếp đứng dậy, mặt mày nhiệt tình nói.

"Đúng là đã lâu không gặp, cũng chúc mừng Xi Vưu huynh đệ đã nghịch thiên quay về!" Nghe Xi Vưu nói, Hậu Nghệ cũng sững sờ, ngay sau đó vẻ mặt cũng dịu đi.

Dù sao lúc ban đầu, Xi Vưu và Hậu Nghệ đều là những đại vu đỉnh tiêm của Vu tộc, quan hệ giữa họ vô cùng thân thiết.

Vốn tưởng Xi Vưu đã vẫn lạc, bây giờ thấy đối phương chuyển thế trọng sinh, càng bước ra khỏi cực hạn Đại Vu, trong lòng hiển nhiên cũng có chút vui mừng.

"Xi Vưu huynh đệ, không biết Vu Nhân nhất tộc tiếp theo muốn làm gì?" Ngay sau đó Hậu Nghệ lại hỏi.

“Hôm nay huynh đệ chúng ta trùng phùng, tạm thời đừng bàn những chuyện đó, hãy để chúng ta thỏa sức uống, ôn lại chuyện cũ, cũng không muộn!” Xi Vưu trực tiếp ngắt lời Hậu Nghệ, mặt mày nhiệt tình, bộ dạng trông vô cùng hào sảng.

“...” Thấy bộ dạng của Xi Vưu, trên mặt Hậu Nghệ cũng lộ ra vẻ do dự.

“Cứ quyết định vậy đi, người đâu, mang rượu ngon lên, hôm nay bản tọa muốn cùng Hậu Nghệ huynh đệ uống một trận thỏa thích!” Xi Vưu lập tức nói thẳng.

“Cũng được!” Thấy Xi Vưu 'nhiệt tình' như vậy, Hậu Nghệ cũng không nói nhiều.

Dù sao kỳ hạn mà Tần Hạo cho cũng có ba ngày, ôn chuyện cũ với Xi Vưu cũng không ảnh hưởng gì.

Rất nhanh, rượu thịt cũng được bày lên, không khí trong cả đại điện lập tức trở nên náo nhiệt.

“Đến, Hậu Nghệ huynh đệ, vì sự trùng phùng của chúng ta, cạn một ly!” Xi Vưu vô cùng nhiệt tình nói.

“Cạn!” Hậu Nghệ thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hào sảng, lập tức rót đầy một bát rượu, một hơi uống cạn.

Lúc này, Hậu Nghệ căn bản không chú ý đến ánh mắt kỳ lạ lóe lên nơi đáy mắt của Xi Vưu đối diện, hiển nhiên căn bản không ngờ Xi Vưu sẽ có ý đồ xấu với mình.

Cùng lúc đó, không ít người xung quanh cũng ào ào lên kính rượu.

Dù sao danh tiếng của Tổ Vu Hậu Nghệ trong Vu Nhân nhất tộc cũng không nhỏ.

Vu Nhân nhất tộc tuy không phải Vu tộc, nhưng trên người cũng

chảy dòng máu của Vu tộc.

Hậu Nghệ thấy vậy tự nhiên cũng không từ chối, dù sao trong mắt hắn, hắn là Tổ Vu, căn bản không phải loại rượu bình thường có thể chuốc say.

Rất nhanh, một lát sau, bên cạnh Hậu Nghệ đã có mấy vò rượu lớn trống không, nụ cười trên mặt Xi Vưu đối diện thì càng lúc càng đậm.

Hồi lâu sau, rượu đã quá nửa tuần.

Chương 379

"Xi Vưu huynh đệ, không biết mục đích của ngươi là gì?" Lúc này, ánh mắt của Hậu Nghệ lại một lần nữa rơi trên người Xi Vưu, sắc mặt cũng trở nên có phần nghiêm túc.

"Mục đích ư?

Đơn giản thôi, với tư cách là thủ lĩnh của tộc Vu Nhân, ta muốn để tộc Vu Nhân có được không gian sinh tồn tốt hơn, tộc Vu Nhân chúng ta dung hợp ưu điểm của Nhân tộc và Vu tộc, tại sao Nhân tộc lại chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang thiên địa!" Xi Vưu thấy vậy liền trực tiếp nói.

"Ngươi!?

Ngươi có biết mình đang làm gì không?

Ngươi có biết hậu quả của việc làm như vậy không?

Đừng quên, Nhân tộc không hề nhỏ yếu như bề ngoài đâu, làm như vậy chỉ khiến tộc Vu Nhân giẫm lên vết xe đổ của Vu tộc, đi đến đường cùng mà thôi!" Nghe lời của Xi Vưu, sắc mặt Hậu Nghệ tức thì đại biến, lập tức không nhịn được nói.

"Hậu Nghệ huynh đệ, ngươi như vậy đâu có chút dáng vẻ nào của Tổ Vu.

Vu tộc chúng ta khi nào lại trở nên do dự như thế?

Hồng Hoang là do Phụ Thần khai tịch, dựa vào đâu lại để cho Nhân tộc làm chủ?

Ban đầu nếu không phải Vu tộc ta ra tay, Nhân tộc không biết đã tổn thất bao nhiêu!

Ta chỉ muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình mà thôi!" Xi Vưu lạnh lùng nói.

"Ngươi!?...

Không được, tuyệt đối không được, làm như vậy chỉ mang đến sự hủy diệt cho Vu tộc và tộc Vu Nhân, ta tuyệt đối không cho phép!

Nếu ngươi làm như vậy, đến lúc đó Thiên Đình nhất định sẽ phái Thiên binh Thiên tướng đến tiễu phạt!" Hậu Nghệ nghe lời của Xi Vưu, lập tức vội vàng nói.

Đùa sao, Tần Hạo đã đích thân cảnh cáo, trong mắt y, Xi Vưu chẳng khác nào đang tìm đến cái chết.

"Hừ, Thiên Đình?

Đến khi ta chiếm lĩnh Hồng Hoang đại địa, Thiên Đình thì tính là gì?

Cùng lắm thì ta phản lại Thiên Đình!" Khóe miệng Xi Vưu lộ ra một nụ cười dữ tợn.

"Ngươi!?...

Chết tiệt, ngươi không phải Xi Vưu huynh đệ, ngươi là ai!?" Lúc này, Hậu Nghệ hiển nhiên cũng đã ý thức được sự tình không ổn.

Mặc dù tính cách Xi Vưu vô cùng nóng nảy, nhưng tuyệt đối sẽ không tự tìm đường chết như vậy, biểu hiện của Xi Vưu trước mắt rõ ràng quá bất thường.

"Ta đích thực không phải là Đại Vu Xi Vưu, hiện tại ta là Ma Tôn Xi Vưu!" Giọng Xi Vưu lạnh băng nói.

"Đáng ghét, bất kể thế nào, ta cũng sẽ không để ngươi được như ý, ta không cho phép ngươi kéo Vu tộc nhảy vào hố lửa!" Giọng Hậu Nghệ lạnh băng đáp.

“Hừ, vậy sao?

Dựa vào cái gì chứ, ngươi không cản được ta đâu!” Xi Vưu lạnh lùng nói, đáy mắt lóe lên một tia chế nhạo.

“Chết tiệt, có chuyện gì vậy?

Xi Vưu, ngươi đã làm gì?” Lúc này, các Vu tộc trong sân hiển nhiên cũng phát hiện Xi Vưu không ổn, từng người một với vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nhìn chằm chằm Xi Vưu.

“Làm gì ư?

Các ngươi sẽ sớm biết thôi!” Xi Vưu lạnh lùng nói.

“Hử?

Không đúng, không hay rồi, đây… đây là thứ quỷ quái gì?” Đúng lúc này, sắc mặt của đám Vu tộc trong sân đột nhiên biến đổi.

Bỗng nhiên trong cơ thể họ xuất hiện một luồng năng lượng vô cùng quỷ dị, luồng năng lượng này không ngừng ăn mòn tâm thần của họ, cả người dường như mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

“Khốn kiếp, Xi Vưu, ngươi đã giở trò trong rượu!?” Lúc này, Hậu Nghệ hiển nhiên cũng cuối cùng ý thức được điều bất thường.

Mặc dù phản ứng của y không lớn bằng những người kia, nhưng cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh quỷ dị đang xâm thực tâm trí mình.

Chỉ trong chốc lát, những Đại Vu kia cũng trở nên vô cùng trống rỗng, cả người như một đám xác sống, một luồng hắc khí kinh khủng cũng từ trên người họ bốc lên.

“Chết tiệt, ngươi đã làm gì bọn họ!” Thấy trạng thái của các Đại Vu, sắc mặt Hậu Nghệ càng trở nên khó coi, ánh mắt nhìn về phía Xi Vưu càng thêm lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, khí huyết trong cơ thể cũng điên cuồng dâng trào, muốn trấn áp luồng năng lượng quỷ dị kinh khủng kia.

"Yên tâm đi, tiếp theo các ngươi sẽ trở thành chiến tướng cho tộc Cửu Lê của ta chinh phạt thiên địa!

Đừng phí sức nữa, đây là Thực Tâm Tán mà ta đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi, đợi đến khi tộc Vu Nhân thống trị cả thiên địa, tự nhiên sẽ trả lại tự do cho các ngươi!" Xi Vưu cười lạnh một tiếng.

"Khốn kiếp, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi được như ý!" Giọng Hậu Nghệ lạnh băng, lập tức không chút do dự, khí huyết trong cơ thể lại một lần nữa điên cuồng dâng trào, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người y bốc lên, sức mạnh thuộc về Tổ Vu cũng tức thì bùng nổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Hậu Nghệ tung ra một quyền, trực tiếp đón đánh Xi Vưu ở phía đối diện.

"Ngu muội cứng đầu, nếu đã như vậy, vậy thì bản ma tôn sẽ đích thân trấn áp ngươi!" Xi Vưu lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy hắn lật tay, một thanh đại đao màu đen hiện ra, kèm theo một luồng hung sát chi khí vô tận kinh khủng từ trên đó bộc phát, chính là Ma Binh Hổ Phách Đao.

Trong nháy mắt, hai bên trực tiếp giao chiến.

Hậu Nghệ dung hợp tinh huyết của Hậu Thổ, trở thành Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, thực lực phi thường, có lẽ không bằng thực lực của mười hai Tổ Vu nguyên bản, nhưng so với Chuẩn Thánh bình thường thì lại mạnh hơn không ít.

Nhưng Xi Vưu hiển nhiên cũng có được cơ duyên nghịch thiên, tu vi không hề kém Hậu Nghệ, trong tay còn có tuyệt thế hung binh Hổ Phách Đao.

Nhất thời hai bên trực tiếp giằng co trên hư không.

“Đáng ghét!” Nhưng lúc này sắc mặt Hậu Nghệ lại càng trở nên khó coi, bởi vì y phát hiện luồng năng lượng quỷ dị kia càng lúc càng đậm đặc, lúc này tâm thần y bắt đầu dao động kịch liệt, cả người phảng phất như sắp mất đi khống chế.

Chương 380

"Được, là ngươi ép ta!" Hậu Nghệ thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Hiển nhiên y cũng đã ý thức được Xi Vưu không ổn, lập tức không còn chút lưu thủ nào, lật tay một cái, một cây cung lớn màu vàng xuất hiện trong tay, giương cung lắp tên, một luồng khí tức vô thượng sắc bén kinh khủng cũng tức thì bùng nổ, trực tiếp khóa chặt Xi Vưu ở phía đối diện.

"Sát!" Xi Vưu hét lớn một tiếng, một luồng ánh sáng chói lòa tức thì xé rách hư không, trực tiếp bao trùm lên người Xi Vưu, cả không gian cũng tức thì bị xuyên thủng.

"Hừ!" Xi Vưu thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, giữa mi tâm hắn ánh sáng lóe lên, một tòa tháp nhỏ chín tầng màu đen hiện ra từ hư không, tức thì bao phủ hoàn toàn quanh thân hắn.

Mũi tên vàng tức thì bắn vào tòa tháp nhỏ màu đen.

Chỉ thấy tòa tháp nhỏ màu đen trên hư không kịch liệt rung chuyển, nhưng cuối cùng vẫn chặn được một đòn kinh khủng này.

"Ma khí thật kinh khủng!

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!?

Tại sao trên người ngươi lại có bảo vật như vậy?" Nhìn thấy bảo tháp màu đen trên đỉnh đầu Xi Vưu, sắc mặt Hậu Nghệ càng trở nên ngưng trọng, hiển nhiên thực lực của Xi Vưu đã vượt xa dự liệu của y.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, Hậu Nghệ có tự tin rằng dù đối phương

có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự, y cũng có thể xuyên thủng.

Nhưng hiện tại y vì bị ảnh hưởng bởi Thực Tâm Tán, thực lực giảm đi rất nhiều, nhất thời sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Bỏ cuộc đi, đừng giãy giụa vô ích nữa!" Thấy dáng vẻ của Hậu Nghệ, Xi Vưu lạnh lùng nói, Hổ Phách Đao trong tay cũng đột nhiên chém ra, một luồng đao khí bá tuyệt vô song kinh khủng tức thì cuộn trào, hung hăng bao phủ về phía Hậu Nghệ.

"Hừ!" Thổ chi pháp tắc quanh thân Hậu Nghệ cũng điên cuồng dâng trào, một lớp quang mạc trực tiếp bao phủ toàn thân.

"Phá cho ta!" Xi Vưu thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, lập tức quát khẽ, Hổ Phách Đao trong tay ánh sáng rực rỡ, uy năng so với trước đó mạnh hơn gấp mười lần, tức thì trực tiếp xuyên thủng lớp quang mạc màu vàng đất trước mặt Hậu Nghệ.

Thân hình Hậu Nghệ chấn động mạnh, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi cũng phun ra.

Lúc này y cảm giác luồng năng lượng quỷ dị trong cơ thể càng thêm đậm đặc, tâm thần cũng ngày càng hoảng hốt.

"Hừ!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Xi Vưu lật tay, một lá cờ nhỏ màu đen xuất hiện trong tay, sau đó đột nhiên phất một cái, hắc khí ngập trời cũng điên cuồng dâng trào, rồi hóa thành một luồng ánh sáng đen, hắc khí vô biên trực tiếp chui vào mi tâm của Hậu Nghệ.

Lập tức cả người Hậu Nghệ run lên kịch liệt, hai mắt cũng bắt đầu giãy giụa dữ dội, phảng phất như đang kháng cự, nhưng chỉ trong chốc lát, đồng tử cũng trở nên vô cùng trống rỗng, một luồng hắc khí kinh khủng từ trên người y lan ra, dáng vẻ giống hệt những Đại Vu trước đó, hiển nhiên tâm thần đã bị xâm thực hoàn toàn.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt...

Đã tự tìm đến cửa, vậy đừng trách bản tôn!” Xi Vưu thấy vậy, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia âm lãnh, phảng phất như đã đạt được mục đích, nụ cười âm hiểm trên khóe miệng càng lúc càng đậm.

Một lúc sau, mấy bóng người trực tiếp từ trong đại điện bước ra, rồi thẳng tiến đến nơi tập trung của Vu tộc, chính là mấy người Hậu Nghệ. … Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua ba ngàn năm.

Nhân tộc thánh địa.

Trong đại điện, lúc này có mấy bóng người đang tụ tập.

“Khốn kiếp, khinh người quá đáng!

Tốt cho một bộ lạc Cửu Lê, thật không biết sống chết!” Toại Nhân Thị lạnh lùng nói, đáy mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Dám tấn công bộ lạc Nhân tộc chúng ta, phải nghiêm trị!” Hữu Sào Thị cũng lạnh lùng nói.

“Phải sớm chuẩn bị, rõ ràng là có dự mưu, trong đó có bóng dáng của Vu tộc, phải ngăn chặn, nếu không hậu quả khó lường!” Truy Y Thị cũng lên tiếng.

“Lần này hãy để ta cùng Huyền Thiên, Huyền Tâm tinh nhuệ đi bình loạn!” Lúc này, Huyền Đô đứng bên cạnh lên tiếng, đáy mắt cũng lóe lên một tia hàn quang.

“Để ta cũng đi một chuyến!

Ta muốn xem Xi Vưu ăn phải gan hùm mật gấu gì mà dám xúi giục Vu tộc ra tay!” “Hậu Nghệ ăn gan hùm mật gấu rồi, lại đi cùng một phe với Xi Vưu!

Thật khốn kiếp!” Lúc này, mấy người vẫn luôn im lặng ở bên cạnh lạnh lùng nói, đáy mắt lóe lên ngọn lửa giận vô tận, phảng phất

như đã chạm đến giới hạn trong lòng.

"Các ngươi xác định muốn ra tay sao?

Dù sao..." Nghe lời của mấy người, ánh mắt Toại Nhân Thị cũng rơi trên người họ, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, Xi Vưu thì có khả năng, nhưng Hậu Nghệ cũng ra tay với Nhân tộc, trong đó chắc chắn có điều không ổn.

Nếu hắn thực sự tự tìm đường chết, ta không ngại triệt để thanh lý môn hộ!" Một bóng người dẫn đầu lạnh lùng nói.

Mấy người này không phải ai khác, chính là mười một vị Tổ Vu đã chuyển thế thành Nhân tộc.

Người khác không biết Nhân tộc đáng sợ đến mức nào, nhưng họ thì vô cùng rõ ràng.

Không nói đến Tộc trưởng Nhân tộc Tần Hạo và Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa, chỉ riêng sức mạnh của Thánh Điện Nhân tộc đã đủ để nghiền nát Vu tộc hiện tại.

Huống chi, còn có sức mạnh của Thiên Đình, với thực lực của Nhân tộc hiện nay, đừng nói là Vu tộc bây giờ, cho dù là Vu tộc thời kỳ đỉnh cao, cũng căn bản không có nửa điểm phần thắng.

"Vậy cũng tốt, có mấy vị đạo hữu ra tay, chắc sẽ không gây ra sóng gió gì lớn!" Toại Nhân Thị gật đầu nói.

Phải biết rằng sau khi chuyển thế, Đế Giang tuy mất đi thân thể Tổ Vu, nhưng thực lực cũng không kém thời kỳ đỉnh cao bao nhiêu. … Bộ lạc Hữu Hùng.

"Không hay rồi, thủ lĩnh!

Người của bộ lạc Cửu Lê đã đánh tới!" Một bóng người từ bên

ngoài chạy vào, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

“Khốn kiếp!

Khinh người quá đáng!” “Thật không biết sống chết!

Dám ra tay với bộ lạc Hữu Hùng chúng ta!” “Thủ lĩnh, nhất định không thể tha cho bọn chúng!

Chương 381

Phải cho bọn chúng một bài học thảm trọng!" Trong đại sảnh, mấy bóng người trực tiếp lên tiếng, ánh mắt cũng rơi trên người một thanh niên anh khí bức người ngồi ở ghế trên, một luồng khí tức sắc bén từ trên người đối phương tỏa ra, hiển nhiên là một tồn tại không yếu.

"Ông..." Đúng lúc này, trên hư không, một luồng ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, sau đó mấy bóng người trực tiếp từ hư không hiện ra, rồi tiến vào trong đại sảnh, người dẫn đầu là một đạo nhân mặc đạo bào màu xanh.

"Hiên Viên bái kiến lão sư!

Bái kiến các vị sư thúc!" Thanh niên thấy người đến, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức cúi người chào mấy người.

"Bái kiến các vị tiên trưởng!" Mấy người trong đại sảnh thấy vậy cũng lần lượt lên tiếng chào, hiển nhiên đối với mấy người này không hề xa lạ.

"Hiên Viên đồ nhi của ta, ngươi có gặp phiền phức gì không?" Đạo nhân dẫn đầu nhìn thanh niên trước mắt, đáy mắt lóe lên một tia tinh quang, lên tiếng hỏi.

"Bẩm lão sư, đúng là có gặp chút phiền phức!" Hiên Viên gật đầu nói, mày cũng nhíu lại.

Mặc dù bộ lạc Hữu Hùng là bộ lạc lớn nhất trong phạm vi trăm vạn dặm, có mấy trăm bộ lạc phụ thuộc, có thể nói là tồn tại cấp bá chủ, cho dù trong toàn bộ Nhân tộc, cũng tuyệt đối là siêu cấp bộ lạc hàng đầu, thực lực cả bộ lạc cũng phi thường, nhưng so với tộc Cửu Lê, hiển nhiên có chênh lệch không nhỏ.

Với tư cách là thủ lĩnh bộ lạc Hiên Viên, trong lòng hiển nhiên có chút lo lắng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì vi sư sẽ giúp ngươi một tay!" Đạo nhân lập tức nói.

"Thật tốt quá, nếu lão sư ra tay, bộ lạc Hữu Hùng của ta nhất định có thể đại thắng!" Nghe lời của đạo nhân, trên mặt Hiên Viên lộ ra vẻ vui mừng.

Thân phận của lão sư hắn vô cùng rõ ràng, đó là đệ tử thân truyền của Xiển Giáo, là một trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, thân phận vô cùng tôn quý.

"Hừ, chỉ là một tộc Vu Nhân thôi, một đám kiến hôi!" Bên cạnh Quảng Thành Tử, một đạo nhân cũng cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ chế nhạo, hiển nhiên đối với tộc Vu Nhân vô cùng khinh thường, căn bản không coi những người đó ra gì.

"Đi thôi, để ta đi gặp những người đó!" Quảng Thành Tử trực tiếp lạnh lùng nói.

Quảng Thành Tử sở dĩ ra tay giúp đỡ bộ lạc Hữu Hùng, không phải vì coi trọng sự sống chết của Nhân tộc, mà là muốn nâng cao uy vọng của Xiển Giáo trong Nhân tộc, chỉ có như vậy mới có lợi cho Xiển Giáo truyền đạo trong Nhân tộc.

"Vâng, lão sư!

Tất cả mọi người nghe lệnh, triệu tập nhân thủ, lập trận nghênh địch!" Hiên Viên thấy vậy, lập tức trực tiếp ra lệnh, sau đó đám người cũng rời khỏi đại sảnh, trực tiếp hướng về phía chiến trường.

Lúc này, bên ngoài bộ lạc Hữu Hùng, hơn trăm vạn đại quân Vu Nhân đang tập trung ở đó, một luồng hung sát chi khí kinh khủng ngút trời từ trên người họ tỏa ra.

Tộc Vu Nhân có huyết mạch Vu tộc, cho nên về thể phách so với Nhân tộc bình thường, hiển nhiên mạnh hơn không ít.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, từng tiếng tù và liên tục vang lên, tiếp đó, người của bộ lạc Hữu Hùng cũng lần lượt tập hợp lại, có đến mấy chục vạn người, đây đều là tinh nhuệ của bộ lạc Hữu Hùng.

"Người phía đối diện nghe đây, ta là chiến tướng dưới trướng Ma Tôn Xi Vưu, biết điều thì ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Trong trận doanh của tộc Vu Nhân, một bóng người cao lớn vạm vỡ trực tiếp hiện ra, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người hắn tỏa ra, chính là một tồn tại kinh khủng cấp bậc Đại La Kim Tiên. "Càn rỡ, gan to thật, dám phạm thượng làm loạn!

Chẳng lẽ không sợ Thánh Điện và Thiên Đình thảo phạt sao?" Hiên Viên thấy dáng vẻ của đối phương, đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, quát lớn.

"Thiên Đình và Thánh Điện?

Đợi Ma Tôn suất lĩnh chúng ta chiếm lĩnh toàn bộ Hồng Hoang, cả Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của tộc Vu Nhân chúng ta.

Còn về Thánh Điện, hừ, Ma Tôn nhất định sẽ san bằng Thánh Điện, đến lúc đó Ma Tôn sẽ thay thế Thiên Đế trở thành chúa tể của phương thiên địa này!" Đại Hán lạnh lùng nói.

"Thật cuồng vọng!

Một đám vô tri!" Quảng Thành Tử và những người khác nghe lời của đối phương, đáy mắt lóe lên một tia chế nhạo.

Mặc dù họ đối với Thánh Điện và Thiên Đình vô cùng thù địch, nhưng hiện tại đều vô cùng rõ ràng sự kinh khủng của Thiên Đình.

Theo họ, chỉ dựa vào tộc Vu Nhân mà muốn chiếm lĩnh toàn bộ Hồng Hoang, đơn giản là chuyện hoang đường!

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu đã như vậy, vậy thì hôm nay sẽ san bằng các ngươi!

Nhị lang tộc Vu Nhân, theo ta giết!” Giọng của Đại Hán cũng vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, hơn trăm vạn đại quân Vu Nhân tức thì phát động xung kích.

“Giết!” Hiên Viên thấy vậy, lập tức không chút do dự, quát khẽ một tiếng, tinh nhuệ của bộ lạc Hữu Hùng cũng trực tiếp xông lên.

“Lão sư!” Sau đó, ánh mắt Hiên Viên cũng rơi trên người Quảng Thành Tử và mấy người.

“Yên tâm, giao cho ta là được!” Quảng Thành Tử nói, lập tức không chút do dự, lật tay một cái, một tiểu ấn cũng hiện ra, rồi trực tiếp bao phủ về phía chiến trường đối diện.

Cự ấn kinh khủng đón gió mà lớn, hung hăng nghiền ép về phía đối phương.

“Tìm chết!” Đối phương thấy hành động của Quảng Thành Tử, lập tức gầm lên một tiếng, cả người tức thì đón gió mà lớn, trực tiếp hóa thành một gã khổng lồ cao vạn trượng kinh khủng, sau đó tung ra một quyền, trực tiếp đón đánh pháp bảo của Quảng Thành Tử.

“Hừ!

Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!” Thấy đối phương cứng rắn đối đầu với pháp bảo của mình, khóe miệng Quảng Thành Tử lộ ra một vẻ chế nhạo.

Thứ trong tay hắn là Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là Đại Vu thực sự cũng không dám xem thường uy thế.

Theo hắn thấy, hành vi của đối phương chẳng khác nào tìm chết.

“Ngươi vui mừng có hơi sớm rồi đấy!” Thấy dáng vẻ của Quảng

Thành Tử, đáy mắt Đại Hán lóe lên một nụ cười lạnh, hắc quang trong tay lóe lên, tức thì một chiếc găng tay đen như mực bao bọc lấy nắm đấm, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng từ trên đó bộc phát, hung hăng đánh vào cự ấn trên hư không.

"Bùm!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, cự ấn trên hư không rung chuyển mạnh, ngay sau đó, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng Đại Hán cũng không chiếm được nhiều lợi thế, thân thể khổng lồ cũng lùi lại mấy bước.

Dù sao đó cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng vô cùng kinh khủng.

"Khốn kiếp!

Chư vị sư đệ, lúc này không ra tay còn đợi đến khi nào!" Quảng Thành Tử lập tức nói với mấy người phía sau.

"Giết!" Mấy người phía sau thấy vậy, lập tức không chút do dự, lần lượt tế ra pháp bảo trong tay, hung hăng bao phủ về phía đối phương.

"Ỷ đông hiếp yếu sao?

Chương 382

E là các ngươi đã quá ngây thơ rồi!" Thấy mấy người đó, Đại Hán căn bản không chút sợ hãi, khóe miệng cười lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đại quân Vu Nhân, mấy bóng người trực tiếp bay lên, từng luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng từ trên người họ tỏa ra, tức thì trực tiếp chặn mấy người của Xiển Giáo lại.

"Hử? … Vu tộc!?

Bọn họ cũng tham gia vào!?" Thấy mấy bóng người đối diện, sắc mặt mấy người của Xiển Giáo cũng đột nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Vu tộc tuy đã suy tàn, nhưng với tư cách là một trong những bá chủ thiên địa trước đây, sự kinh khủng của Vu tộc tự nhiên họ không thể không biết.

"Chết tiệt, đồng lõa với tộc Vu Nhân, chẳng lẽ không sợ mang đến tai họa diệt vong cho Vu tộc sao?" Mấy người của Xiển Giáo giận dữ quát.

"Giết!" Nhưng đối với lời quát tháo của mấy người, mấy Vu tộc đối diện phảng phất như không hề nghe thấy, trực tiếp xông về phía họ.

"Khốn kiếp, ngu muội cứng đầu, nếu đã tìm chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Mấy người thấy dáng vẻ của các Vu tộc này, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, lập tức không chút do dự, pháp lực kinh khủng dâng trào, điên cuồng thúc giục pháp bảo trong tay nghênh chiến, trực tiếp giao chiến với đối phương.

"Chết tiệt!" Thấy mấy người của Xiển Giáo bị cao thủ đối

phương quấn lấy, sắc mặt Hiên Viên tức thì cũng trở nên có chút khó coi.

Mặc dù thực lực bộ lạc Hữu Hùng mạnh, nhưng đối mặt với đại quân Vu Nhân vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Đại quân hai bên trực tiếp xông vào nhau, số lượng và thực lực của tộc Vu Nhân đối diện rõ ràng đều hơn hẳn, chỉ trong chốc lát, đã lộ ra dấu hiệu bại trận.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy, nếu cứ tiếp tục, e rằng bộ lạc Hữu Hùng thực sự sẽ xong đời!" Sắc mặt Hiên Viên cũng không ngừng biến đổi.

Ban đầu y nghĩ rằng có mấy cao thủ Xiển Giáo ra tay, trận chiến này sẽ không có gì bất ngờ, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên đã đánh giá quá cao mấy người của Xiển Giáo, hoặc là đã đánh giá quá thấp thực lực của tộc Vu Nhân.

"Oanh oanh oanh oanh..." Đúng lúc này, trên hư không, từng trận tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên.

Chỉ thấy, mấy cao thủ Xiển Giáo đang giao chiến với tộc Vu Nhân thân thể chấn động mạnh, sau đó trực tiếp bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong.

"!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Hiên Viên càng trở nên khó coi.

Bây giờ các cao thủ Xiển Giáo này là chỗ dựa lớn nhất, nếu họ thất bại, bộ lạc Hữu Hùng e rằng thực sự sẽ tiêu đời.

"Chết tiệt, sao có thể!?

Thực lực của mấy tên Đại Vu này sao lại mạnh như vậy?" Một đạo nhân trong đó chật vật nhìn Đại Vu đối diện, vẻ mặt vô cùng âm trầm.

Với tư cách là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, hắn không phải chưa từng thấy Đại Vu, nhưng hắn phát hiện, Đại Vu trước mắt này thực sự mạnh hơn những gì hắn từng thấy rất nhiều, khí tức trên người vô cùng quỷ dị, trong sự cuồng bạo lại có thêm một cảm giác âm u.

Đại Vu đối diện từ đầu đến cuối không nói một lời, chân đột nhiên đạp mạnh, lại một quyền nữa tung ra, trực tiếp một lần nữa đánh bay đạo nhân của Xiển Giáo.

Linh bảo phòng ngự trên người hắn trực tiếp bị đánh bay, nửa người cũng một mảng máu thịt mơ hồ, hiển nhiên đã bị thương nặng.

"Khốn nạn, Vu tộc chết tiệt, đám khốn nạn đáng ghét, các ngươi cứ chờ đấy, lần sau nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá thảm trọng!" Đạo nhân ném mấy viên đan dược vào miệng, gắng gượng bình ổn vết thương trên người, hung hăng nhìn Đại Vu đối diện một cái, rồi trực tiếp rút khỏi chiến trường, thân thể hóa thành cầu vồng bay về phía xa.

"Rút!" Mấy người còn lại thấy cảnh này, lập tức không chút do dự, quay người rời đi.

Chỉ trong chốc lát, mấy người của Xiển Giáo trên sân đã đi sạch sẽ.

"Sao lại thế này?" Thấy cảnh này, sắc mặt Hiên Viên trở nên vô cùng khó coi.

"Xem ra chỗ dựa của ngươi đã bỏ rơi ngươi rồi!

Nếu đã như vậy, ngươi cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!

Giết cho ta!" Chiến tướng trong đại quân Vu Nhân thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia huyết quang, lập tức chỉ huy đại quân xông lên.

"Nghiệt chướng!

Ngươi dám!" Đúng lúc này, trên hư không, một giọng nói lạnh băng vang lên, ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống.

"Bùm!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, thân thể của gã khổng lồ cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra.

Cùng lúc đó, trên hư không, từng bóng người cũng trực tiếp hiện ra, kèm theo từng luồng khí tức kinh khủng từ trên người họ tỏa ra.

"Thánh Điện!?

Chết tiệt, sao các ngươi lại đến nhanh như vậy!?" Thủ lĩnh Vu Nhân thấy cảnh này, sắc mặt tức thì cũng trở nên có chút khó coi, hiển nhiên đã nhận ra, những người trên hư không kia chính là cao thủ Thánh Điện.

"Tốt quá rồi, cao thủ Thánh Điện Nhân tộc chúng ta đã đến." "Bộ lạc Hữu Hùng được cứu rồi!" "Huyền Đô thánh hiền!

Huyền Đô thánh hiền đã đích thân xuất hiện!" Đám người bộ lạc Hữu Hùng phía dưới hiển nhiên cũng nhận ra bóng người trên hư không, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hiên Viên thấy cảnh này, đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

Phải biết y là thủ lĩnh của bộ lạc Hữu Hùng, bây giờ thấy bộ lạc Hữu Hùng được cứu, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng phấn khích.

"Thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng Hiên Viên bái kiến thánh hiền!" Hiên Viên lập tức vội vàng cúi người chào.

"Không sao, không cần đa lễ, trước tiên tru sát những kẻ phản nghịch này đã rồi nói!" Huyền Đô lập tức nói.

"Ra tay, bắt hết những kẻ phản nghịch này!

Chờ xử lý sau!" Huyền Đô lại một lần nữa nói với các cao thủ Thánh Điện phía sau.

Lập tức, đám cao thủ Thánh Điện cũng không chút do dự, trực tiếp tiến vào sân, xông về phía các cao thủ trong đại quân Vu Nhân, còn Huyền Đô thì trực tiếp một lần nữa nghênh chiến thủ lĩnh của tộc Vu Nhân.

"Đáng ghét, lui, mau rút lui!" Thấy Thánh Điện Nhân tộc giáng lâm nhiều cao thủ như vậy, thủ lĩnh Vu Nhân đối diện sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, lập tức lên tiếng.

Bọn họ chỉ là một nhánh của đại quân Vu Nhân thôi, căn bản không phải là đối thủ của các cao thủ Thánh Điện, ở lại chỉ có bị tiêu diệt.

"Đi?

Ở lại cho ta!" Giọng Huyền Đô vang lên.

Chương 383

Phải biết Huyền Đô hiện tại là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, thủ lĩnh của tộc Vu Nhân mới chỉ là cấp bậc Đại La Kim Tiên, tuy thực lực trong Đại La Kim Tiên thuộc hàng đầu, nhưng so với Huyền Đô cảnh giới Chuẩn Thánh, hiển nhiên có chênh lệch rất lớn.

Chỉ trong một lần giao thủ, thủ lĩnh đại quân Vu Nhân đã trực tiếp bị Huyền Đô trọng thương, sau đó căn bản không có chút sức lực chống cự nào, trực tiếp bị nghiền ép.

Chỉ sau mười mấy hiệp, đã bị Huyền Đô trấn áp.

Những cao thủ Vu tộc còn lại tuy mỗi người thực lực cũng đều vô cùng nghịch thiên, nhưng lần này Huyền Đô mang theo đều là hộ pháp của Thánh Điện Nhân tộc, mỗi một người ít nhất cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Những người này tuy phần lớn đều vì dùng Hoàng Trung Lý mà gần như không còn tiềm lực, nhưng tu luyện đều là công pháp hàng đầu của Thánh Điện, pháp bảo trong tay cũng bù đắp phần lớn chênh lệch, cộng thêm sự phối hợp của trận pháp, thực lực không hề kém Đại La Kim Tiên thông thường.

Rất nhanh, dưới sự phối hợp của các hộ pháp Thánh Điện, mấy Đại Vu Vu tộc cũng đều bị trấn áp. … "Huyền Đô thánh hiền, sự tình có chút không ổn!" Lúc này, một hộ pháp Thánh Điện đến trước mặt Huyền Đô, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Chuyện gì?" Huyền Đô hỏi.

"Những Vu tộc kia có chút không ổn, tâm thần của họ dường như đã bị khống chế!" Người đó nói.

"!?" Huyền Đô sững sờ, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, thân hình lóe lên, trực tiếp đến trước mặt một Đại Vu bị trấn áp, ánh mắt cũng tức thì rơi trên người đối phương.

Rất nhanh, cả người hắn sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

"...Thủ đoạn thật tà ác!" Huyền Đô hiển nhiên cũng nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường của hắn, sắc mặt tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Khốn kiếp, là ai, rốt cuộc là ai, dám dùng thủ đoạn như vậy!" Đúng lúc này, trên hư không, mười một bóng người từ trên trời giáng xuống, ánh mắt cũng rơi trên mấy Đại Vu phía dưới, đáy mắt tức thì lộ ra vẻ cuồng nộ, trong đôi mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

Người đến không phải ai khác, chính là Đế Giang và những người khác.

Lúc này hiển nhiên họ cũng đã chú ý đến sự bất thường của mấy Đại Vu, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ mặt như muốn phun lửa.

Mặc dù họ không còn là Tổ Vu của Vu tộc, nhưng tình cảm đối với Vu tộc hiển nhiên không thể vì thân phận thay đổi mà hoàn toàn cắt đứt.

Lúc này thấy Đại Vu của Vu tộc bị khống chế tâm thần, biến thành thứ như con rối, làm sao có thể không khiến họ phẫn nộ.

"Ông..." Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Giang cũng không chút do dự, hai tay kết ấn, lập tức muốn giải trừ thủ đoạn trên người mấy người.

"Ư hự!" Nhưng, rất nhanh, thân thể Đế Giang đột nhiên chấn động, cả người cũng không nhịn được lùi lại mấy bước, đáy mắt lóe lên một tia ngưng trọng, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên sự tình có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Có chuyện gì vậy, đại ca?

Xảy ra chuyện gì sao?" Chúc Dung bên cạnh có chút không hiểu hỏi.

"Thủ đoạn thật kinh khủng, với thực lực của ta không thể phá được thủ đoạn này!

Hồng Hoang khi nào lại xuất hiện một tồn tại kinh khủng như vậy?" Trên mặt Đế Giang cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"!?

Sao có thể!?" Nghe lời của Đế Giang, trên mặt mấy người cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức cũng không chút do dự, trực tiếp đến trước mặt Đại Vu, muốn thử một phen, nhưng kết quả cuối cùng hiển nhiên đều giống như Đế Giang.

"...Không thể nào, thủ đoạn này thực sự quá quỷ dị, nếu cưỡng ép ra tay, e rằng sẽ làm chấn động chân linh của hắn, thực sự làm vỡ nát chân linh của hắn!" Cộng Công cũng không nhịn được nói.

"Xem ra cuộc phản loạn của tộc Vu Nhân không đơn giản như bề ngoài, phía sau bọn họ e rằng có người chống lưng!" Huyền Đô thấy cảnh này, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng.

Ban đầu y nghĩ rằng tộc Vu Nhân liên hợp với Vu tộc phản loạn, bây giờ xem ra, Vu tộc rõ ràng là bị ép buộc.

Hiện tại Vu tộc tuy sớm không còn ở đỉnh cao như xưa, nhưng có một vị Tổ Vu tọa trấn, cộng thêm một số Đại Vu còn sống sót, thực lực của Vu tộc tuyệt đối không thể xem thường, căn bản không phải người bình thường có thể làm gì được họ.

Nhưng hiện tại, Đại Vu của Vu tộc bị người ta khống chế, có thể tưởng tượng được sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

"Phải bẩm báo chuyện này cho Thiên Đế bệ hạ!" Rất nhanh, giọng Huyền Đô cũng vang lên.

“Để ta đi một chuyến, thuận tiện thỉnh cầu Thiên Đế bệ hạ giúp giải trừ thủ đoạn trên người họ!” Lúc này, giọng Đế Giang cũng vang lên.

“Cũng được!

Những người còn lại tiếp tục đi trấn áp những kẻ phản nghịch đó.

Trước đó bệ hạ đã hạ ý chỉ, lần bình loạn này chỉ tru diệt kẻ cầm đầu và cốt cán!” Huyền Đô thấy vậy gật đầu nói.

Lập tức, đám người Thánh Điện cũng không tiếp tục dừng lại, trực tiếp hướng về phía tộc Cửu Lê, nơi đó mới là sào huyệt thực sự của tộc Vu Nhân. … “Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!” Trong điện Lăng Tiêu, Đế Giang cũng gặp được Tần Hạo, lập tức cúi người chào.

“Nói đi, có chuyện gì, có phải gặp phiền phức gì không?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Đế Giang, nhàn nhạt nói.

“Vâng, bệ hạ!” Lập tức Đế Giang cũng trực tiếp kể lại sự tình một cách đơn giản.

“Ồ?

Vậy sao, thảo nào Hậu Nghệ không có mặt, ra là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đưa người lên đây, để trẫm xem thử!” Tần Hạo nhàn nhạt nói, đáy mắt lóe lên một tia hàn quang.

Trước đó Tần Hạo đã có một số suy đoán, cuộc phản loạn của tộc Vu Nhân e rằng không đơn giản như bề ngoài, bây giờ xem ra, hiển nhiên đã bị hắn đoán đúng.

Một mình Xi Vưu hiển nhiên căn bản không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, phía sau hắn e rằng có một bàn tay đen ẩn giấu!

“Bất kể là ai, đã dám động đến Nhân tộc, vậy thì đừng trách ta

không khách khí, nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá thảm trọng!

Hy vọng chuyện này không liên quan đến các ngươi, nếu không, ta sẽ cho các ngươi nếm thử thủ đoạn của trẫm!" Tần Hạo trong lòng cũng thầm nghĩ.

Người đầu tiên Tần Hạo nghi ngờ hiển nhiên là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, đặc biệt là Tây phương Nhị Thánh, quan hệ của hắn với Tây phương Nhị Thánh có thể nói là đã đến mức nước lửa không dung, Tây phương Nhị Thánh chắc chắn hận hắn đến tận xương tủy.

"Vâng, bệ hạ!" Rất nhanh, Đế Giang cũng trực tiếp đưa mấy Đại Vu lên.

"Hử?

Chương 384

Khí tức này...” Trong khoảnh khắc nhìn thấy Đại Vu, Tần Hạo cũng sững sờ, đáy mắt tinh quang lóe lên, ngay sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp đến trước mặt đối phương.

Từ trên người đối phương, Tần Hạo cảm nhận được một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Ma khí?

Ma khí thật kinh khủng, trên người bọn họ bị nhiễm ma khí?” Tần Hạo trong lòng thầm nghĩ, hắn phát hiện, khí tức trên người mấy người này lúc này có chút tương tự với khí tức khi hắn ở trong lòng núi Bất Chu tìm thấy Thí Thần Thương.

Lập tức hắn cũng không chút do dự, thần niệm kinh khủng tức thì chui vào mi tâm của đối phương.

“Công Đức Thiên Nhãn, mở cho ta!” Tần Hạo ý niệm vừa động, trong đôi mắt kim quang lấp lánh, kèm theo đó hai tay cũng bắt đầu không ngừng kết ấn, từng đạo đạo văn huyền diệu cũng trực tiếp hiện ra, rồi hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp chui vào mi tâm của Đại Vu.

“Ông ông ông!” Đúng lúc này, bỗng nhiên trên người đối phương rung chuyển mạnh, ngay sau đó một luồng ma khí ngút trời kinh khủng cũng tức thì bùng nổ, hắc khí kinh khủng cũng tức thì điên cuồng dâng trào, phảng phất như một hung vật tuyệt thế kinh khủng sắp phục sinh.

“Hừ, tiêu tán cho ta!” Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, đưa một ngón tay điểm ra.

Trong khoảnh khắc, kim quang kinh khủng cũng tức thì bùng nổ, trực tiếp bao phủ Đại Vu, sau đó dưới sự bao phủ của kim quang, hắc khí trên người đối phương cũng dần dần tiêu tán, cùng lúc đó, cấm chế trên chân linh cũng triệt để tan thành mây khói.

Đại Vu vốn có đôi mắt trống rỗng, trong đồng tử cũng dần dần tỏa ra từng đạo thần quang.

"Ta... ta làm sao vậy?" Hồi lâu sau, đối phương mới hoàn hồn, trên mặt lộ ra vẻ mơ màng.

"Tướng Liễu!

Chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Giang bên cạnh trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Phải biết chuyện này nếu xử lý không tốt, e rằng sẽ mang đến tai họa diệt vong thực sự cho Vu tộc.

"Đây là...

Thiên Đình!?

Bái kiến Thiên Đế bệ hạ, đợi đã... ngài, ngài là...

Đế Giang Tổ Vu!?

Thật sự là ngài!?" Rất nhanh, Tướng Liễu cũng dần dần phản ứng lại, ánh mắt cũng rơi trên người Tần Hạo, hiển nhiên cũng tức thì hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

Nhưng rất nhanh, khi ánh mắt hắn rơi trên người Đế Giang bên cạnh, cả người tức thì cũng sững sờ, bởi vì hắn phát hiện người trước mắt chính là Tổ Vu Đế Giang đã vẫn lạc.

"Tổ Vu Đế Giang đã chết, hiện tại ta là Đế Giang của Nhân tộc!" Đế Giang nhìn đối phương một cái, lập tức nói.

"Hả?

Nhân tộc?

Chẳng lẽ...” Nghe lời của Đế Giang, Tướng Liễu cũng sững sờ, nhưng ngay sau đó phảng phất như đã hiểu ra điều gì, ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo.

“Được rồi, Tướng Liễu, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại bị khống chế tâm thần!

Là ai làm?” Đế Giang lập tức nói.

“Hả?

Khống chế tâm thần!?

Chết tiệt, không hay rồi, mau đi cứu Hậu Nghệ Tổ Vu, ngài ấy có nguy hiểm!

Xi Vưu đáng chết!” Nghe lời của Đế Giang, lúc này Tướng Liễu cũng cuối cùng phảng phất như hoàn hồn, dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng vô cùng.

“Xi Vưu?

Thật sự là tên nghiệt chướng đó!?” Vẻ mặt Đế Giang vô cùng lạnh lẽo.

“Không sai, là Xi Vưu!” Lập tức Tướng Liễu cũng trực tiếp kể lại tường tận đầu đuôi câu chuyện.

“Khốn kiếp, Xi Vưu đáng chết, thật sự đáng chết!” Đế Giang nghe xong, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia phẫn nộ, hiển nhiên đã bị hành vi của Xi Vưu chọc giận hoàn toàn.

“Sự tình e rằng không đơn giản như vậy!” Tần Hạo nghe xong lời của Tướng Liễu, mày nhíu lại, ngay sau đó cũng trực tiếp nói.

“Ý của bệ hạ là...” Đế Giang cũng không phải kẻ ngốc, nghe lời của Tần Hạo, trầm ngâm một lúc, rất nhanh cũng ý thức được một số điều.

“Tu vi của Xi Vưu không ổn, hắn cho dù có cơ duyên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thủ đoạn khống chế tâm thần căn bản không phải là thứ hắn có thể sở hữu, thủ đoạn đó căn bản không phải là thứ Chuẩn Thánh bình thường có thể sở hữu!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

“Ý của bệ hạ là phía sau Xi Vưu có Thiên Đạo Thánh Nhân chống lưng?” Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Đế Giang cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, nếu chuyện này liên quan đến Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy thì hậu quả hiển nhiên sẽ khác.

“Thiên Đạo Thánh Nhân sao... vậy thì không đến mức đó, nhưng đối phương có lẽ còn khó đối phó hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

Sau khi nhìn thấy cấm chế trên tâm thần của Tướng Liễu, cộng thêm ma khí ngút trời quen thuộc trên người đối phương, Tần Hạo đối với thân phận của kẻ ra tay cũng đã có một số suy đoán.

“Vậy người đó là ai?” Đế Giang đầy vẻ khó hiểu.

“Đến lúc đó sẽ biết, được rồi, chuyện này bản tọa đã biết rồi, nhiệm vụ của ngươi hiện tại là đi trấn áp Xi Vưu và đám Vu tộc bị khống chế, còn những chuyện còn lại thì không cần quan tâm, trẫm tự sẽ ra tay!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Vâng, bệ hạ!” Nghe lời của Tần Hạo, Đế Giang lập tức nói, sau đó trực tiếp rời khỏi Thiên Đình. … “Ma khí...

Ma Tôn Xi Vưu...

Sao có thể...” Sau khi mấy người rời đi, Tần Hạo cũng lẩm bẩm,

đáy mắt lóe lên một tia hàn quang, ngay sau đó cũng trực tiếp quay người rời đi.

Chương 385

Tại một nơi gọi là Trục Lộc, nằm giữa bộ lạc Cửu Lê và bộ lạc Hữu Hùng, lúc này đại quân Vu Nhân của bộ lạc Cửu Lê đều đã tập trung ở đây, tinh nhuệ của Nhân tộc cũng ở đây, đại chiến sắp nổ ra.

Trong trận doanh của tộc Cửu Lê, một đám cao thủ do Xi Vưu dẫn đầu tập trung ở trung tâm đại quân, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đại quân Nhân tộc đang không ngừng tập trung ở phía đối diện.

"Giết!" Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói lạnh băng cũng từ miệng Xi Vưu truyền ra.

Trong khoảnh khắc, đại quân Vu Nhân vô tận cũng điên cuồng xông về phía đại quân Nhân tộc.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, kết trận!

Nghênh địch!" Phía Nhân tộc, giọng Huyền Đô cũng vang lên.

So với đại quân Vu Nhân, phía Nhân tộc tuy thực lực cá nhân không bằng đại quân Vu Nhân, nhưng hiển nhiên càng chú trọng phối hợp hơn, gần như trong nháy mắt đã tổ thành mấy chiến trận, trực tiếp cắt đại quân Vu Nhân đối diện thành mấy trận doanh.

"Ra tay!" Xi Vưu thấy vậy, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh từng bóng người cũng trực tiếp bay lên, chính là một đám cao thủ của tộc Vu Nhân và Vu tộc bị khống chế.

"Thánh Điện nghe lệnh!

Giết!" Giọng Huyền Đô cũng vang lên, lập tức cũng trực tiếp suất lĩnh đám cao thủ Thánh Điện nghênh chiến.

“Xi Vưu to gan, xâm phạm Nhân tộc ta, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá thảm trọng!” Giọng Huyền Đô cũng vang lên, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Bất kỳ kẻ nào dám đối địch với Nhân tộc trong mắt Huyền Đô đều là kẻ địch.

“Hừ, bớt nói nhảm đi, dựa vào đâu mà Nhân tộc ngồi hưởng vùng đất trù phú của Hồng Hoang, còn tộc Vu Nhân chúng ta phải ở trong vùng núi non hiểm trở?

Dựa vào đâu mà Nhân tộc có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa, còn tộc Vu Nhân chúng ta thì không?

Nhân tộc chẳng qua là chiếm được lợi thế mà thôi!

Bây giờ là lúc nhường lại vị trí nhân vật chính của thiên địa rồi!” Giọng Xi Vưu cũng vang lên, giọng điệu tràn đầy sự khinh thường.

“Cuồng vọng, chỉ bằng ngươi?

Thật không biết sống chết!

Nền tảng của Nhân tộc há là loại người như ngươi có thể hiểu được!” Huyền Đô lạnh lùng nói, lập tức cũng trực tiếp nghênh đón công kích của Xi Vưu.

“Tự tìm đường chết!” Thấy Huyền Đô xông lên, Xi Vưu cũng cười lạnh một tiếng, Hổ Phách Đao trong tay ánh sáng rực rỡ, trực tiếp bao phủ về phía Huyền Đô.

“Hừ!” Huyền Đô hừ lạnh một tiếng, Cửu Phẩm Tử Liên tức thì bao phủ quanh thân, pháp bảo trong tay cũng trực tiếp nghênh đón công kích của Xi Vưu.

Hai bên cũng trực tiếp giao chiến trên hư không.

“Vút...” Đúng lúc này, bỗng nhiên, Huyền Đô đang đối chiến với

Xi Vưu chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt, toàn thân lông tơ phảng phất như dựng đứng cả lên, một cảm giác nguy cơ chưa từng có cũng tức thì bao phủ toàn thân.

Lập tức y cũng không dám có chút do dự nào, trực tiếp tăng tốc độ lên đến cực hạn, thân thể đột nhiên vặn vẹo, trực tiếp bay về phía bên cạnh.

"Phụt!" Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên, y chỉ cảm thấy vai mình đau nhói, một luồng ánh sáng đen xé rách hư không, tức thì trực tiếp xuyên thủng vai y.

"Chết tiệt, Hậu Nghệ, ngươi!?

Ngươi dám ra tay với Nhân tộc, chẳng lẽ không sợ mang đến tai ương cho Vu tộc sao!?" Rất nhanh, ánh mắt Huyền Đô cũng rơi trên một thân ảnh vạm vỡ phía dưới.

Thấy dáng vẻ của đối phương, trong đôi mắt Huyền Đô cũng lóe lên một tia phẫn nộ.

Người ra tay không phải ai khác, chính là Hậu Nghệ.

Nhưng đối mặt với lời quát tháo của Huyền Đô, Hậu Nghệ lại không nghe không hỏi, trực tiếp một lần nữa giương cung lắp tên, tức thì lại một lần nữa khóa chặt Huyền Đô trên hư không.

Xi Vưu bên cạnh thấy cảnh này, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, Hổ Phách Đao trong tay cũng điên cuồng cuộn trào, công kích kinh khủng lại một lần nữa bao phủ về phía Huyền Đô.

Nhất thời, cả người Huyền Đô cũng trực tiếp bị áp chế gắt gao.

Y không những phải đối phó với công kích cuồng mãnh của Xi Vưu, mà còn phải toàn lực phòng bị công kích của Hậu Nghệ, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ vạn kiếp bất phục.

Chỉ trong chốc lát, trên người y đã xuất hiện không ít vết thương, dáng vẻ cũng có chút chật vật.

Bất kể là Hậu Nghệ hay Xi Vưu, thực lực đều không hề thua kém Huyền Đô.

Bây giờ hai người liên thủ, Huyền Đô hiển nhiên cũng có chút không chịu nổi, thất bại hiển nhiên là sớm muộn, thậm chí có khả năng vẫn lạc.

"Khốn kiếp, tưởng Nhân tộc ta không có người sao!" Ngay khi Huyền Đô sắp không chống đỡ nổi, hai bóng người cũng trực tiếp từ phía dưới bay lên, từng luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người họ tỏa ra, chính là Huyền Thiên và Huyền Tâm.

Thực lực của hai người tuy so với Huyền Đô kém một bậc, nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhất thời, mấy người cũng trực tiếp hỗn chiến. … "Xi Vưu, gan to thật!" Đúng lúc này, trên hư không, một giọng nói lạnh băng vang lên, ngay sau đó, mười mấy bóng người cũng trực tiếp hiện ra, kèm theo một luồng khí tức áp bức kinh khủng tức thì bao phủ hư không.

"!?...

Sao có thể!?" Thấy dáng vẻ của những người này, sắc mặt Xi Vưu tức thì cũng đột nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, phảng phất như đã thấy chuyện không thể tin được, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hư không, như thể gặp ma.

"Đó, đó là...

Đế Giang Tổ Vu!?

Còn có Chúc Dung Tổ Vu!" "Cộng Công Tổ Vu!" "Trời ạ, Cú Mang Tổ Vu!

Ngài, ngài còn sống!?" Các thành viên Vu tộc trong đại quân Vu Nhân phía dưới thấy mười một bóng người trên hư không, tức thì cũng trực tiếp sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đã nhận ra, những người trên hư không kia chính là tồn tại vô thượng của Vu tộc nguyên bản, từng là trụ cột của Vu tộc, mười một vị Tổ Vu.

Ban đầu họ cho rằng mười một vị Tổ Vu đã vẫn lạc, nhưng hiện tại lại một lần nữa xuất hiện trước mặt họ, làm sao có thể không khiến họ kinh ngạc.

"Chuyện, chuyện gì thế này!?" Không ít người Vu tộc lúc này hiển nhiên cũng có chút mơ hồ.

Chương 386

Thực tế Xi Vưu cũng không hoàn toàn nắm giữ toàn bộ Vu tộc.

Mặc dù Vu tộc đã suy tàn, nhưng số lượng vẫn vô cùng kinh khủng, căn bản không thể khống chế được tất cả Vu tộc, hắn chỉ khống chế một số cao tầng của Vu tộc mà thôi, còn những Vu tộc bình thường phía dưới chỉ là nghe lệnh hành sự.

Cho nên lúc này thấy Đế Giang và những người khác xuất hiện, những cao tầng Vu tộc kia vì bị khống chế tâm thần nên không có phản ứng, nhưng những Vu tộc bình thường hiển nhiên không giống vậy, từng người một đáy mắt tràn đầy vẻ kích động.

Đồng thời cũng có sự khó hiểu sâu sắc.

"Đế Giang, các ngươi!?

Sao có thể?" Lúc này sự xuất hiện của Đế Giang và những người khác cũng khiến Xi Vưu vô cùng bất ngờ, một dự cảm không lành cũng từ đáy lòng dâng lên.

"Xi Vưu, ngươi là thứ chó điên mất trí, ra tay với anh em từng kề vai sát cánh, thật là khốn kiếp đến cực điểm!" Giọng Đế Giang lạnh băng, ánh mắt nhìn về phía Xi Vưu cũng lóe lên một tia phẫn nộ.

"Nhị lang Vu tộc, Xi Vưu đã nhập ma, khống chế cao tầng Vu tộc, các ngươi mau rút khỏi chiến trường!" Giọng Chúc Dung bên cạnh cũng vang lên.

"!?

Sao có thể!?" "Cao tầng Vu tộc chúng ta bị khống chế?" "..." Nghe thấy điều này, sắc mặt của những người bình thường phía dưới tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên đối với kết quả này có

chút khó có thể chấp nhận.

"Có lẽ Chúc Dung Tổ Vu nói đúng.

Các ngươi không phát hiện Hậu Nghệ Tổ Vu có chút không ổn sao, hình như đã lâu không nói chuyện rồi!" "Không sai, trước đó Hậu Nghệ Tổ Vu đã nhiều lần nhấn mạnh phải hòa thuận với Nhân tộc, không thể bị cuốn vào tranh chấp của Nhân tộc!" "Đúng là như vậy!

Chẳng lẽ Hậu Nghệ Tổ Vu thật sự bị khống chế?" Không ít Vu tộc hiển nhiên cũng đã ý thức được điều không ổn, từng người một trên mặt cũng đều lộ ra vẻ hồ nghi, ánh mắt cũng lần lượt rơi trên người Hậu Nghệ và mấy Đại Vu, hy vọng họ có thể đứng ra giải thích.

Nhưng rất nhanh họ đã thất vọng, đối với nghi vấn của họ, Hậu Nghệ và những người khác căn bản không nghe không hỏi, phảng phất như không hề nghe thấy.

"Chuyện... chuyện gì thế này, Hậu Nghệ Tổ Vu thật sự bị khống chế!?" Thấy cảnh này, một trái tim của những Vu tộc kia tức thì cũng chìm xuống.

"Tộc Vu Nhân chết tiệt, Xi Vưu đáng ghét, dám tính kế Vu tộc chúng ta, đúng là tìm chết!" "Huynh đệ, giết bọn chúng!

Báo thù cho Hậu Nghệ Tổ Vu!" "Giết!" Sau khi hiểu rõ chân tướng, Vu tộc trong chiến trường tức thì cũng hoàn toàn cuồng bạo, trực tiếp phản bội, sau đó bắt đầu điên cuồng tấn công trận doanh của tộc Vu Nhân.

Nhất thời, đại quân Vu Nhân vốn đang chiếm ưu thế, tình thế trong khoảnh khắc đảo ngược, tức thì rơi vào hỗn loạn kinh khủng.

"Xi Vưu, nạp mạng!" Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Giang và những người khác cũng không chút do dự, trực tiếp xông về phía Xi Vưu.

Lúc này họ đối với Xi Vưu có thể nói là vô cùng phẫn nộ, mười một tồn tại kinh khủng ít nhất cũng là cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ trực tiếp xông về phía Xi Vưu.

"Chết tiệt!" Xi Vưu thấy vậy, tức thì cũng thầm mắng một tiếng, không dám có chút do dự, tòa tháp nhỏ chín tầng màu đen trên đỉnh đầu tức thì hiện ra, thân hình tức thì lùi nhanh.

Mặc dù thực lực của hắn cũng không yếu, nhưng đối mặt với công kích của Đế Giang và những người khác, đừng nói là hắn, cho dù là tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh e rằng cũng không dám xem thường uy thế.

"Đi đâu?" Giọng Đế Giang cũng vang lên.

Mặc dù Đế Giang lúc này không phải là Không Gian Tổ Vu, nhưng sự lĩnh ngộ về không gian pháp tắc vẫn vô cùng kinh khủng.

Tuy có lẽ không bằng thân thể Tổ Vu trước đây, nhưng về tạo nghệ trong không gian chi đạo, trong toàn bộ Hồng Hoang e rằng không có mấy người có thể so sánh với hắn, tốc độ vẫn vô cùng nghịch thiên.

Trong sát na, không gian xung quanh Đế Giang đã vặn vẹo, tức thì đã trực tiếp chặn trước mặt Xi Vưu, sau đó pháp bảo trong tay hung hăng đánh về phía Xi Vưu.

"Bùm!" Không chút hồi hộp, cả người Xi Vưu thân thể chấn động mạnh, sau đó thân hình cũng trực tiếp bị chặn lại.

Ngay sau đó công kích của Chúc Dung và mười người còn lại cũng tức thì bao phủ lên người hắn.

Trong khoảnh khắc, thân thể hắn cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Mặc dù có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bảo hộ, nhưng đối mặt

với nhiều tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh ra tay, chỉ trong một lần giao thủ, cả người hắn đã trực tiếp bị nghiền ép.

"Thứ chó sói mắt trắng như ngươi, dám ra tay với Vu tộc, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá!" Giọng nói tràn đầy lửa giận của Chúc Dung cũng vang lên, hiển nhiên đối với Xi Vưu tràn đầy sự phẫn nộ vô tận.

Mấy người còn lại tuy không nói gì, nhưng công kích trong tay lại không hề dừng lại, từng đạo thần thông sát phạt kinh khủng cũng điên cuồng bao phủ về phía Xi Vưu.

Hiển nhiên họ đã thực sự bị Xi Vưu chọc giận hoàn toàn, cho dù là khi Vu Yêu đối lập trước đây, đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không có sự căm hận như vậy.

Đối mặt với mười một vị Chuẩn Thánh đang phẫn nộ ra tay, không hề có chút hồi hộp nào, Xi Vưu căn bản không có chút sức lực chống trả nào, hết lần này đến lần khác bị đánh bay, từng ngụm máu tươi cũng không ngừng phun ra.

Trong lúc đó, tình thế trên chiến trường cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vì Vu tộc phản chiến, đại quân của tộc Vu Nhân cũng rơi vào hỗn loạn.

Cùng lúc đó, cao thủ của Thánh Điện gia nhập, trực tiếp trấn áp những cao thủ của tộc Vu Nhân và những người Vu tộc bị khống chế.

"Xi Vưu, ngoan ngoãn bó tay chịu trói!

Nếu không thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!" Giọng của Đế Giang cũng lập tức truyền đến.

"Khốn kiếp!

Đáng chết, các ngươi nghĩ rằng đã thắng chắc rồi sao?

E là có chút quá ngây thơ rồi, là các ngươi ép ta!" Xi Vưu thấy vậy, trong đôi mắt cũng loé lên một vẻ điên cuồng vô tận.

Ngay sau đó, trong tay Xi Vưu xuất hiện chín cây trận kỳ màu đen, rồi trực tiếp cắm xuống giữa chiến trường.

Trong sát na, toàn bộ chiến trường nổi lên phong vân cuồn cuộn, khí huyết của Nhân tộc và tộc Vu Nhân đã ngã xuống trên chiến trường dường như bị thứ gì đó hấp dẫn, điên cuồng hội tụ về phía chín cây trận kỳ.

Sau khi dung hợp với vô biên khí huyết kinh khủng, chín cây trận kỳ bỗng nhiên bộc phát ra một luồng hào quang kinh thiên động địa.

Chín cây trận kỳ tức thì giao nhau trên hư không, sau đó hóa thành một phù văn khổng lồ.

Ngay sau đó, phù văn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng sức mạnh không gian kinh khủng bùng nổ, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo dữ dội, cuối cùng hóa thành một hố đen khổng lồ đáng sợ trên hư không.

Đó chính là một cánh cửa khổng lồ đáng sợ, vô biên ma khí ngút trời cũng bùng phát trong nháy mắt, điên cuồng tuôn ra từ trong hố đen.

Chương 387

"...Không gian thông đạo!" "Ma khí thật kinh khủng!" "Mau ngăn lại, phá hủy cái không gian thông đạo này!" Đế Giang và những người khác sau khi nhìn thấy không gian thông đạo kinh khủng gần như phản ứng lại ngay lập tức, đáy mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng.

Bọn họ không chút do dự, pháp bảo trong tay hung hăng bao trùm lên không gian thông đạo.

"Ông ông ông ông..." Ngay khi đòn tấn công của mấy người sắp rơi xuống không gian thông đạo, vòng xoáy màu đen trên hư không tỏa sáng rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cánh tay màu đen đáng sợ trực tiếp vươn ra từ không gian thông đạo, sau đó hóa thành một bàn tay khổng lồ chống trời, hung hăng đón lấy đòn tấn công của mấy người.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe thấy một loạt âm thanh trầm thấp kinh khủng vang lên, đòn tấn công của mấy người trực tiếp va chạm với bàn tay khổng lồ màu đen.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của mấy người, bàn tay khổng lồ màu đen đó đã đánh bay pháp bảo của Đế Giang và những người khác ra ngoài.

"Sao có thể!?" Sau khi thấy cảnh này, sắc mặt Đế Giang và những người khác đột nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Vừa rồi bọn họ gần như đã dùng toàn lực, vậy mà lại bị một chưởng đánh bay, có thể tưởng tượng được trong lòng kinh hãi đến mức nào, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vòng xoáy không gian trên hư không.

“Ông ông ông...” Tiếp theo đó, vòng xoáy màu đen tỏa sáng rực rỡ, không gian lại một lần nữa vặn vẹo dữ dội.

Cùng với một luồng ánh sáng đen nở rộ, một bóng người khổng lồ đáng sợ bước ra từ vòng xoáy không gian.

Khoảnh khắc bóng người kinh khủng đó xuất hiện, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ tỏa ra từ trên người đối phương.

Chỉ thấy bóng người đó mặc một bộ áo giáp màu đen, đầu mọc hai sừng, toàn thân tràn ngập ma khí ngút trời.

Sau khoảnh khắc bóng người màu đen hiện ra, vô số ma binh cũng từ trong không gian thông đạo tràn ra.

Rất nhanh, cả bầu trời đã biến thành một mảng đen kịt.

“Tham kiến Ma Thần!” Sau khi thấy bóng người giống như Ma Thần màu đen kinh khủng kia, trên mặt Xi Vưu lộ ra vẻ cung kính, vội vàng cúi người nói.

“Chút chuyện cũng làm không xong, thật quá khiến bản Ma Thần thất vọng!” Đối phương lạnh lùng liếc nhìn Xi Vưu một cái, giọng nói lạnh băng.

“Ma Thần thứ tội, vốn dĩ mọi kế hoạch đều vô cùng thuận lợi, nhưng đều là bọn họ đã phá hỏng kế hoạch của ta!” Xi Vưu thấy vậy vội vàng mở miệng nói, sau đó ánh mắt cũng rơi xuống người Đế Giang mấy người, vẻ hoảng sợ trong đáy mắt không thể che giấu.

“Đáng chết, ngươi là ai!?” Ánh mắt Đế Giang cũng rơi xuống người Ma Thần giáp đen, biểu cảm trên mặt vô cùng ngưng trọng, rõ ràng đều cảm nhận được một mối đe dọa khổng lồ đáng sợ từ trên người Ma Thần giáp đen.

“Thân phận của bản Ma Thần, mấy tên các ngươi không có tư

cách biết.

Đã dám phá hỏng đại kế của chủ thượng, vậy thì cũng không cần phải sống nữa!" Ma Thần giáp đen lạnh lùng nói, một luồng khí tức túc sát kinh khủng tỏa ra từ người hắn.

Sau đó, hắn đưa tay chỉ một cái, trên hư không, một ngón tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống, giống như một cây cột trời màu đen đáng sợ, trực tiếp bao trùm lên người Đế Giang mấy người.

"Không ổn, mọi người cẩn thận, kết trận!" Sau khi cảm nhận được khí tức của một đòn này, sắc mặt mấy người cũng thay đổi dữ dội, từ trong một đòn này, bọn họ đã ngửi thấy khí tức tử vong kinh khủng.

Đế Giang lập tức quát khẽ một tiếng.

Trong nháy mắt, thân hình mấy người không ngừng biến ảo, hai tay nhanh chóng kết ấn, linh bảo phòng ngự trên người cũng tức thì được tế ra, trực tiếp kết thành một trận thế huyền diệu.

Đại trận này không phải là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dù sao trận pháp đó cần mười hai người mới có thể bố trí, hơn nữa phải là thân Tổ Vu.

Tình hình hiện tại rõ ràng không phù hợp với điều kiện của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng đại trận này tuy không thể so sánh với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng cũng là do mười một vị tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh liên thủ tạo thành, trận pháp tự nhiên không tầm thường.

Một màn trời kinh khủng trực tiếp từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy mấy người.

Trên màn sáng, từng luồng khí tức pháp tắc huyền diệu bao phủ.

“Ầm ầm ầm ầm...” Chỉ nghe một loạt tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, ngón tay khổng lồ màu đen hung hăng nện vào màn sáng.

Màn sáng trên bầu trời không ngừng vặn vẹo kịch liệt.

“Rắc!” Chỉ trong một lần giao thủ, phù văn trên hư không tức thì vỡ nát, toàn bộ màn sáng kịch liệt rung chuyển, sau đó nứt ra.

Sức mạnh cuồng bạo quét ra, hơn mười bóng người thân thể chấn động mạnh, sau đó phun máu tươi, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Chỉ một lần giao thủ đã bị nghiền ép.

“Cao thủ Hỗn Nguyên!” Sau khi ổn định lại khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, trên mặt Đế Giang và những người khác lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ma Thần giáp đen trên hư không.

Trong khoảnh khắc giao thủ, mấy người đã đoán ra thực lực của đối phương, tuyệt đối không phải thực lực mà cấp bậc Chuẩn Thánh có thể sở hữu.

Với thực lực của bọn họ, dù đối mặt với tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, cũng có thể chống cự, thậm chí chiến thắng.

Nhưng tồn tại trước mắt chỉ một lần giao thủ đã khiến bọn họ trọng thương, rõ ràng không phải là thực lực mà Chuẩn Thánh có thể có.

Quan trọng nhất là, theo lời đối phương vừa nói, vị Ma Thần kinh khủng trước mắt này là một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng trong miệng đối phương lại có chủ thượng, làm sao có thể không khiến bọn họ kinh hãi.

Ở Hồng Hoang, tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên đã là tồn tại vô

thượng thực sự.

“Cho các ngươi một cơ hội, thần phục bản Ma Thần, bản Ma Thần có thể cho các ngươi một con đường sống, nếu không, đừng trách bản Ma Thần không khách khí!” Ma Thần giáp đen lạnh lùng nói, một luồng hung sát khí kinh khủng tỏa ra từ người đối phương.

“Thần phục?

Thật là chuyện cười, ngươi tưởng bọn ta là Xi Vưu sao!” Chúc Dung lạnh lùng nói, giọng điệu tràn đầy phẫn nộ.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đã như vậy, thì đừng trách bản Ma Thần không khách khí.

Phá hỏng đại sự của chủ thượng, hôm nay các ngươi đều phải chết!” Ma Thần giáp đen lạnh lùng nói, ma khí ngút trời kinh khủng điên cuồng cuộn trào, sau đó trực tiếp đưa tay vỗ một cái, lại một bàn tay khổng lồ che trời khác bao trùm lên người Đế Giang và những người khác.

“Cẩn thận!” Mọi người thấy vậy, trong miệng cũng kinh hô một tiếng, thân hình tức thì lùi nhanh.

Vừa rồi bọn họ đã chứng kiến thực lực của đối phương, căn bản không thể chống cự.

“Chuyện cười!

Chạy đi đâu?” Sau khi thấy cảnh này, khóe miệng Ma Thần giáp đen lộ ra một nụ cười chế giễu.

Chương 388

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức kinh khủng bao trùm không gian xung quanh.

Dưới sự bao trùm của khí tức đối phương, không gian xung quanh gần như đông cứng lại trong nháy mắt, thân hình mấy người trực tiếp bị định tại chỗ.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Đế Giang và những người khác tức thì kịch biến.

"Đáng chết, liều mạng!" Thấy cảnh này, đáy mắt Đế Giang lóe lên một vẻ điên cuồng.

Hắn không chút do dự, hai tay nhanh chóng kết ấn, toàn thân bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, khí thế trên người giống như ngọn lửa điên cuồng tăng vọt, rõ ràng đã sử dụng cấm thuật.

"Hỗn Nguyên bí thuật!" Mấy người còn lại thấy vậy, cũng không chút do dự, đồng dạng trực tiếp vận chuyển bí pháp.

Gần như trong nháy mắt, khí tức trên người mười một người tức thì tăng lên ít nhất một tiểu cảnh giới, người yếu nhất cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, đại đa số đều đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Giết!" "Không gian giảo sát!" "Trường hà thời gian!" "Diệt thế thần lôi!" Trong sát na, mấy người không chút do dự, tức thì phát động thần thông mạnh nhất.

Khí tức hủy diệt vô biên bùng nổ, từng luồng khí tức tràn đầy tịch diệt vô thượng bao trùm lên người Ma Thần giáp đen.

“Ầm ầm ầm ầm...” Trong sát na, chỉ nghe một loạt tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, đòn tấn công của mọi người trực tiếp va chạm với bàn tay khổng lồ trên hư không.

Bão năng lượng hủy diệt vô biên điên cuồng quét về bốn phía, gần như trong nháy mắt đã trực tiếp đánh tan bàn tay khổng lồ trên hư không.

“Hửm?” Thấy cảnh này, Ma Thần giáp đen lộ ra vẻ kinh ngạc, lông mày cũng nhíu lại, rõ ràng hắn cũng cảm nhận được một mối đe dọa từ trong đòn tấn công.

Hắn không chút do dự, chỉ thấy giữa mi tâm của đối phương lóe lên ánh sáng đen, một lá cờ màu đen tức thì hiện ra, trực tiếp bao trùm quanh thân.

“Tiên Thiên Chí Bảo!” Trong khoảnh khắc thấy lá cờ màu đen, sắc mặt mấy người càng trở nên khó coi hơn, rõ ràng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, lá cờ màu đen kia chính là một pháp bảo phòng ngự cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Mặc dù sau khi phát động bí pháp, chiến lực tăng vọt, nhưng muốn lay động Tiên Thiên Chí Bảo, rõ ràng là không thể nào.

Đúng như bọn họ tưởng tượng, đòn tấn công của họ trực tiếp bị lá cờ màu đen chặn lại.

Lá cờ màu đen kinh khủng đó chỉ rung chuyển một chút, liền trực tiếp hóa giải đòn tấn công của họ.

“Kiến hôi chung quy vẫn là kiến hôi, dù có mạnh hơn nữa, cũng không thay đổi được sự thật là kiến hôi!” Ma Thần giáp đen cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ chế giễu.

“Đừng quá đắc ý, thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng đợi bệ hạ giáng lâm, nhất định sẽ trấn áp ngươi!” Đế Giang lạnh lùng nói, đáy

mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

"Thiên Đế của Thiên Đình sao?

Hừ, e là không đợi được hắn giáng lâm rồi!

Bây giờ e là hắn cũng tự lo không xong!" Ma Thần giáp đen cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ chế giễu.

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, mọi người chỉ nghe thấy từng luồng khí tức hủy diệt vô tận kinh khủng từ hư không truyền đến, cả bầu trời cũng kịch liệt rung chuyển, phảng phất như cả trời đất sắp sụp đổ.

Trên hư không, vô tận địa hỏa phong thủy điên cuồng tàn phá.

"Kia là... phương hướng Thiên Đình!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Đế Giang và những người khác ở phía dưới đột nhiên biến đổi, bởi vì bọn họ cảm nhận rõ ràng, khí tức kinh khủng kia chính là từ phương hướng Thiên Đình, rõ ràng trong Thiên Đình lúc này cũng đang bùng nổ đại chiến kinh khủng.

"Tiễn các ngươi lên đường được rồi!" Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng hơn trực tiếp bùng nổ từ người đối phương, sát khí vô biên tức thì cuồng dũng, bão hủy diệt trực tiếp quét về phía mấy người.

"Chém cho ta!" Đúng lúc này, trên bầu trời, một tiếng quát giận dữ vang lên, ngay sau đó giữa trời đất, một luồng kiếm ý tuyệt thế vô song kinh khủng tức thì dâng lên.

Dưới sự bao trùm của kiếm ý kinh khủng, tất cả sinh linh trong trời đất Hồng Hoang đều cảm nhận được một cảm giác run rẩy từ sâu trong linh hồn.

"Ầm ầm ầm ầm..." Ngay sau đó, tiếng nổ kinh khủng vang lên, cùng với đó là từng tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Trong sát na, trên bầu trời, mưa máu đen kịt từ trên trời rơi xuống.

"!~?

Khí tức này... không ổn, sao có thể!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Ma Thần giáp đen vốn đang nắm chắc phần thắng kịch biến, phảng phất như phát hiện ra chuyện không thể tin nổi.

"Chết!" Giữa lúc im lặng, tại hiện trường, một luồng khí tức mênh mông tức thì từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó trên bầu trời, một luồng kiếm quang rực rỡ bừng lên, mang theo khí tức sắc bén kinh khủng trực tiếp bao trùm lên người Ma Thần giáp đen.

"Không ổn!" Ma Thần giáp đen thấy vậy, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi dữ dội, không dám có chút do dự, thân hình lùi nhanh.

Cùng lúc đó, lá ma kỳ màu đen trên đầu hắn cũng tỏa ra ma khí ngút trời, trực tiếp nâng sức phòng ngự lên đến cực hạn.

Bão hủy diệt kinh khủng kia gần như bị kiếm khí kinh khủng chém diệt trong nháy mắt.

Cùng với đó, kiếm khí hủy diệt thế đi không giảm, trực tiếp rơi xuống lá ma kỳ màu đen.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy lá ma kỳ chấn động mạnh, trực tiếp bị xé rách, thân hình Ma Thần giáp đen rung lên dữ dội, cả người cũng trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

"Là bệ hạ, thật tốt quá!" Phía dưới mọi người sau khi thấy Tần Hạo giáng lâm, ai nấy đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Trong mắt bọn họ, Tần Hạo gần như là tồn tại toàn năng.

Chỉ cần Tần Hạo giáng lâm, mọi chuyện hiển nhiên đều có thể giải quyết dễ dàng.

“Ù ù ù ù ù...” Cùng lúc đó, trên hư không, từng trận tiếng tù và trầm thấp vang lên.

Trên hư không, từng đám mây lành cuồn cuộn, ngay sau đó chỉ thấy vô số thiên binh thiên tướng trực tiếp hiện ra, tức thì xuất hiện trên chiến trường, trực tiếp bao vây toàn bộ ma binh đang tràn ra từ không gian thông đạo.

Lúc này, Ngũ Cực Đại Đế, Bát Đại Thiên Vương, Thập Đại Nguyên Soái của Thiên Đình đều đã giáng lâm.

Chiến trường vốn đang ở thế yếu gần như bị đảo ngược trong nháy mắt, nguy cơ của chúng nhân Thánh Điện và đại quân Nhân tộc vốn đang ngàn cân treo sợi tóc cũng được giải trừ tức thì.

“Đáng chết, sao có thể, ngươi, thực lực của ngươi sao có thể mạnh như vậy!?

Chương 389

Tám đại ma sứ toàn bộ đều đã ngã xuống!?" Lúc này, ánh mắt Ma Thần giáp đen cũng rơi xuống người Tần Hạo, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, rõ ràng đã bị thực lực kinh khủng mà Tần Hạo thể hiện ra làm cho kinh ngạc.

"Không có gì là không thể, tiếp theo đến lượt ngươi!

Dám nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, thật không biết sống chết!" Tần Hạo lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía đối phương tràn đầy ánh sáng sắc lạnh.

Lần này may mà Tần Hạo đã có chuẩn bị từ sớm, nếu không, e là thật sự sẽ chịu thiệt không nhỏ.

Vừa rồi có tám vị tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh bố trí đại trận kinh khủng, muốn níu chân đại quân Thiên Đình.

Đương nhiên, nếu chỉ là tám vị Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường, Tần Hạo căn bản sẽ không để vào mắt, dù sao ở cảnh giới của hắn, tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh trong mắt hắn gần như không khác gì kiến hôi.

Nhưng tám vị tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh này lại không giống, trên người mỗi người đều có một giọt ma huyết kinh khủng.

Sau khi dung hợp ma huyết, thực lực của bọn họ trong thời gian ngắn đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mặc dù thực lực so với cao thủ cảnh giới Hỗn Nguyên thực sự có chút chênh lệch, nhưng tám người bố trí đại trận, nếu gặp phải Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, e là thật sự có thể níu chân được.

Nhưng rõ ràng, bọn họ đã quá xem thường thực lực của Thiên

Đình, hoặc là quá xem thường thực lực của Tần Hạo.

Tần Hạo là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, thực lực của hắn kinh khủng đến mức nào, kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, tám vị ma sứ cuối cùng bị Tần Hạo một kiếm chém giết.

"Hừ, muốn giết ta, e là có chút quá cuồng vọng rồi, thật sự cho rằng bản Ma Thần là bùn nặn hay sao!?" Ma Thần giáp đen sau khi thấy bộ dạng của Tần Hạo, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ phẫn nộ, rõ ràng đối với thái độ của Tần Hạo vô cùng khó chịu.

Dù sao hắn cũng là một tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên, bị người khác xem thường như vậy, sự tức giận trong lòng có thể biết được. "Ồ, đã như vậy, trẫm lại muốn xem thử ngươi có thể đỡ được mấy chiêu của trẫm!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Thực lực của Ma Thần giáp đen trước mắt hắn đã nhìn thấu, là một tồn tại đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên cũng chỉ một bước ngắn.

Thực lực như vậy ở toàn bộ trời đất Hồng Hoang, cũng có thể coi là tồn tại đỉnh tiêm.

Nhưng so với Tần Hạo, rõ ràng có sự chênh lệch.

"Giết!" Tần Hạo quát khẽ một tiếng, ý niệm vừa động, chỉ thấy trong tay hắn, một cây trường thương màu máu hiện ra, thương mang sắc bén kinh khủng gào thét, mang theo một luồng sát ý sắc bén kinh khủng trực tiếp bao trùm lên người đối phương.

"Hát!" Sau khi thấy động tác của Tần Hạo, Ma Thần giáp đen cũng không dám có chút do dự, khí tức trên người điên cuồng thúc đẩy, ma

khí ngút trời điên cuồng cuồn cuộn.

Khoảnh khắc này, Ma Thần giáp đen không còn dám giữ lại chút nào, trực tiếp nâng thực lực lên đến cực hạn.

Hắn lật tay một cái, một thanh ma đao màu đen hiện ra, một đao cương bá đạo kinh khủng trực tiếp đón lấy đòn tấn công của Tần Hạo.

"Bọ ngựa đấu xe, không tự lượng sức!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra vẻ chế giễu.

Thanh ma đao màu đen của đối phương tuy cũng đạt đến cấp Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng nếu luận về phẩm cấp, nhiều lắm cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo cấp thấp nhất.

Thí Thần Thương là Khai Thiên Chí Bảo, là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh tiêm nhất, chỉ đứng sau Hỗn Độn Linh Bảo, sự chênh lệch giữa hai bên quả thực như trời với đất.

"Khai Thiên Cửu Thức!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, Thí Thần Thương trong tay lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, mang theo một quỹ tích huyền diệu đón lên.

Vốn dĩ Khai Thiên Cửu Thức là Tần Hạo truyền thừa từ ấn ký khai thiên của Bàn Cổ, nhưng bây giờ sau khi Tần Hạo trải qua khai thiên tích địa, trải qua vô số lần thôi diễn, đã biến thành thần thông phù hợp nhất với bản thân, uy năng mạnh hơn trước đó gấp mấy lần không chỉ.

"Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe một loạt tiếng va chạm kinh khủng vang lên, Thí Thần Thương và ma đao màu đen trực tiếp va chạm trên hư không.

Thương mang và đao cương kinh khủng tức thì nổ tung, khí tức hủy diệt cuồng bạo điên cuồng cuộn trào, gần như trong nháy mắt, cả

bầu trời bị xuyên thủng, địa hỏa phong thủy cuồng bạo điên cuồng dâng lên.

"Rắc!" Chỉ trong một lần giao thủ, đao cương của Ma Thần giáp đen tức thì vỡ nát.

Ngay sau đó một luồng thương ý bá tuyệt vô song tức thì quét ra, hung hăng nện vào hắn.

"Không ổn!" Lúc này, linh cảm của Ma Thần giáp đen cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng tuyệt thế vô song quét tới.

Từ thanh ma đao màu đen trong tay truyền đến một luồng phản chấn lực kinh khủng, cả cánh tay trong khoảnh khắc hóa thành một đám sương máu, bị chấn thành sương máu.

Thanh ma đao màu đen cũng bị hung hăng đánh bay ra ngoài, cả người cũng không kiểm soát được mà bay ngược ra.

Sau đó, mấy luồng thương mang kinh khủng tức thì xuyên thủng thân thể hắn, từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra, rõ ràng đã bị trọng thương kinh khủng.

"Đáng chết, ngươi, thực lực của ngươi sao có thể mạnh như vậy!?" Lúc này, bộ dạng của Ma Thần giáp đen vô cùng thảm hại, mấy lỗ máu dữ tợn kinh khủng xuất hiện trên người, máu đen không ngừng phun ra, khí tức cũng trở nên vô cùng yếu ớt, trong đôi mắt tràn đầy kinh hãi, rõ ràng đã bị thực lực kinh khủng của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Một chiêu, chỉ một chiêu, một lần giao thủ đã bị trọng thương, có thể tưởng tượng thực lực của Tần Hạo nghịch thiên đến mức nào.

Rõ ràng không phải là thứ mà hắn có thể chống cự.

"Ếch ngồi đáy giếng!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, sát ý trong đôi mắt không hề giảm đi.

Lần này vì sự xuất hiện của Ma Thần giáp đen và vô tận ma binh, Nhân tộc đã tổn thất không ít cao thủ, đó đều là tinh nhuệ và nội tình của Nhân tộc, chết tổn thất nhiều như vậy, Tần Hạo tự nhiên vô cùng đau lòng, cho nên đối với những người này, Tần Hạo không chuẩn bị tha cho một ai.

"Khai Thiên Cửu Thức!" "Nhất Kiếm Trảm Thiên!" Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm đều được tế ra, từng đạo thần thông bá đạo vô thượng không ngừng được đánh ra, điên cuồng bao trùm lên người Ma Thần giáp đen.

Đối mặt với đòn tấn công của Tần Hạo, Ma Thần giáp đen tuy thực lực không yếu, nhưng rõ ràng không có chút sức phản kháng nào, chỉ trong một lần giao thủ đã bị nghiền ép, thân thể khổng lồ như một bao cát, không ngừng bị đánh bay.

Bên kia, trên chiến trường, dưới sự lãnh đạo của Ngũ Cực Đại Đế, đại quân Thiên Đình trực tiếp triển khai cuộc vây giết điên cuồng đối với những ma binh kia.

Những ma binh đó tuy số lượng không ít, thực lực cũng không yếu, nhưng dưới sự vây giết của thiên binh thiên tướng Thiên Đình, cũng không có chút sức phản kháng nào.

Phải biết rằng thiên binh thiên tướng của Thiên Đình đều hoàn toàn tinh thông trận pháp, dưới sự gia trì của đại trận, thực lực sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Đối mặt với những ma binh kia, hoàn toàn là nghiền ép một chiều.

Chỉ trong một lần giao thủ, trận doanh của những ma binh kia đã bị chia cắt hoàn toàn, sau đó bị không ngừng nghiền nát.

"Khốn kiếp, là ngươi ép ta!

Ta liều mạng với ngươi!

Thiên Ma Giải Thể!" Trên hư không, Ma Thần giáp đen sau khi thấy thực lực kinh khủng của Tần Hạo, rõ ràng cũng rất rõ ràng, trong tình hình bình thường, với thực lực của hắn hiển nhiên không thể nào là đối thủ của Tần Hạo, chỉ có thể sử dụng bí pháp.

Chương 390

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy giữa mi tâm của hắn, một luồng ánh sáng đen bùng nổ.

Ngay sau đó, khí tức trên toàn thân hắn cũng như ngòi tên lửa bắt đầu tăng vọt, một luồng khí tức cuồng bạo vô cùng kinh khủng bùng nổ.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức của hắn đã vượt qua trình độ đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

Cuối cùng, khí tức trên người hắn dừng lại ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, tăng lên cả một đại cảnh giới.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong sao?

Đây là lá bài tẩy của ngươi sao?

Thật quá khiến trẫm thất vọng.

Nếu không có thủ đoạn nào khác, vậy thì mọi chuyện nên kết thúc hoàn toàn rồi!" Nhìn bộ dạng của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra vẻ chế giễu, rõ ràng không hề đặt thực lực của đối phương vào mắt.

"Khốn kiếp!" Nhưng đúng lúc này, trên mặt Ma Thần giáp đen lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt cũng nhìn về phía hư không.

Lúc này dường như có một luồng sức mạnh vô hình bao trùm lên người hắn, khí tức của hắn lại bị áp chế đi không ít, phảng phất như bị khoác lên một tầng xiềng xích.

"Thiên Đạo đáng chết!

Ngươi có dám ra vực ngoại hỗn độn một trận không?" Sau đó, ánh mắt Ma Thần giáp đen rơi xuống người Tần Hạo.

"Hỗn độn sao?

Đã muốn chết, trẫm thành toàn cho ngươi!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Lúc này hắn rõ ràng cũng đã ý thức được tình hình, thực lực của Ma Thần giáp đen trước mắt hiển nhiên bị áp chế, nhưng đối với đề nghị của đối phương, Tần Hạo lại không có chút dị nghị nào.

Phải biết rằng bọn họ đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, dư ba của cuộc chiến cấp bậc này đối với toàn bộ trời đất Hồng Hoang phá hoại vô cùng kinh khủng.

Ở Hồng Hoang, Tần Hạo căn bản không thể bung hết tay chân.

Có thể giao chiến trong vực ngoại hỗn độn, Tần Hạo tự nhiên vui mừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hai người thoáng một cái, trực tiếp đến vực ngoại hỗn độn.

Tiến vào hỗn độn, khí thế trên người Ma Thần giáp đen lại một lần nữa bùng nổ, sự áp chế của Thiên Đạo trên người hắn cũng hoàn toàn biến mất, một luồng khí tức kinh khủng hơn tỏa ra từ người đối phương, khí tức trên người ẩn ẩn có dấu hiệu vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

"Hôm nay nơi đây chính là nơi chôn thân của ngươi!" Ma Thần giáp đen sau khi thấy Tần Hạo theo tới, trong đôi mắt tràn đầy vẻ dữ tợn.

"Dựa vào ngươi?

Cũng không sợ gió lớn trẹo lưỡi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng,

khóe miệng lộ ra vẻ chế giễu.

Khí tức trên người đối phương tuy không yếu, nhưng so với Trớ Chú Ma Thần mà hắn gặp trước đó, rõ ràng còn kém không ít.

"Giết!" Ma Thần giáp đen gầm lên một tiếng, ma khí ngút trời kinh khủng tức thì bùng nổ, mạnh mẽ vỗ ra một chưởng.

Trong khoảnh khắc, không gian hỗn độn xung quanh vỡ nát từng tấc, khí tức hủy diệt cuồng bạo bao trùm lên người Tần Hạo.

"Thật là chuyện cười!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng lộ ra vẻ lạnh lùng, cả người không lùi mà tiến, trực tiếp tung ra một quyền, một quyền cương bá đạo kinh khủng quét ra, trực tiếp đón lấy đòn tấn công của đối phương.

"Không biết sống chết!" Thấy Tần Hạo muốn cùng mình đấu tay đôi, đáy mắt Ma Thần giáp đen lóe lên vẻ dữ tợn.

Thực lực của Tần Hạo mạnh, pháp bảo trong tay cũng khiến hắn vô cùng kiêng kỵ, nhưng đối phương lại dùng sở đoản của mình để đối đầu với sở trường của hắn, quả thực không khác gì tìm chết.

Trong khoảnh khắc, lực đạo trong tay hắn lại một lần nữa tăng thêm mấy phần, toàn bộ không gian hỗn độn lại một lần nữa kịch liệt rung chuyển.

"Tên ngốc!" Thấy bộ dạng của đối phương, Tần Hạo cũng chế giễu một trận.

Đùa sao, hắn đã được Bàn Cổ và Huyền Hoàng Ma Thần truyền thừa, nhục thân vô cùng nghịch thiên.

Hiện nay Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đã đạt đại thành Huyền Hoàng Chi Thể, gần như một chân đã bước vào cảnh giới Huyền Hoàng Thánh Thể, cách nhục thân cấp Tiên Thiên Chí Bảo cũng chỉ một bước ngắn.

Trong cùng cảnh giới, nhục thân của hắn có thể coi là tồn tại vô địch.

"Ầm ầm ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, một quyền một chưởng trực tiếp nện vào nhau trên hư không, không gian hỗn độn xung quanh vặn vẹo mạnh, một luồng bão năng lượng hủy diệt kinh khủng lại một lần nữa cuồng dũng.

Ngay sau đó, biểu cảm dữ tợn trên mặt Ma Thần giáp đen tức thì biến mất không dấu vết, trực tiếp đông cứng lại.

Tiếp theo, một luồng sức mạnh kinh khủng không thể chống cự lại một lần nữa bao trùm toàn thân, một luồng phản chấn lực kinh khủng truyền đến, cả người hắn như một viên đạn pháo, trực tiếp bay ngược ra ngoài, cả cánh tay cũng tức thì gãy thành mấy đoạn, bộ dạng trông vô cùng thảm hại.

Ngược lại, Tần Hạo ở phía đối diện, cả người đứng yên không nhúc nhích, không hề bị lay động chút nào.

"Xem ra thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế, vậy thì nên lên đường rồi!" Tần Hạo thấy vậy, căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc, trong đôi mắt tinh quang đại thịnh, Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm đồng thời tế ra, tức thì nâng khí tức lên đến cực hạn, hai luồng sát phạt khí sắc bén ngút trời trực tiếp bao trùm lên người Ma Thần giáp đen.

"Không... khốn nạn, ngươi giết ta, chủ thượng nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Thấy cảnh này, đáy mắt Ma Thần giáp đen lóe lên vẻ kinh hãi.

Hắn rất rõ ràng, nếu một đòn này rơi xuống người, tuyệt đối là mười phần chết không phần sống, không có nửa điểm khả năng sống sót.

“La Hầu sao?

E là hắn không có tinh lực để đối phó trẫm rồi!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

Không sai, chủ thượng của Ma Thần giáp đen không ai khác, chính là Ma Tổ La Hầu.

Kẻ đứng sau giật dây Xi Vưu chính là La Hầu.

Năm xưa, lượng kiếp đầu tiên, tuy được gọi là Long Hán chi kiếp, nhân vật chính là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, nhưng trên thực tế, nên gọi là Đạo Ma chi kiếp, người ứng kiếp là Hồng Quân và La Hầu.

Năm xưa La Hầu tự nhiên thất bại, nhưng sau khi thất bại, La Hầu lại không thực sự ngã xuống, mà sáng lập Ma giáo, hóa thân thành chủ của Vực Ngoại Thiên Ma.

Vạn vật có âm có dương, trời đất Hồng Hoang hiển nhiên cũng vậy, đối lập với trời đất Hồng Hoang chính là Vực Ngoại Thiên Ma Giới.

Chương 391

Hồng Quân trở thành Đạo Tổ, La Hầu trở thành Ma Tổ.

Trời đất Hồng Hoang gây ra động tĩnh lớn như vậy, sở dĩ không có Thiên Đạo Thánh Nhân nhúng tay, không phải là không động thủ, mà là bị níu chân.

Chính xác mà nói, ngoại trừ Tần Hạo và Hậu Thổ, các Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại đều bị níu chân, kẻ đầu sỏ không ai khác, chính là Ma Tổ La Hầu.

Vốn dĩ Ma Tổ La Hầu chuẩn bị níu chân tất cả Thánh nhân của trời đất Hồng Hoang, sau đó để Xi Vưu cùng vô tận ma binh của Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập Hồng Hoang, triệt để chiếm lĩnh trời đất Hồng Hoang.

Như vậy, hắn có thể một lần nữa thống trị Hồng Hoang, thay trời đổi đất, để Hồng Hoang triệt để trở thành thiên hạ của Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhưng đáng tiếc, hắn đã tính sót Tần Hạo và Hậu Thổ.

Tần Hạo tuy cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại là tồn tại dùng sức mạnh chứng đạo, căn bản không bị Thiên Đạo Hồng Hoang ràng buộc.

Hậu Thổ tuy không dùng sức mạnh chứng đạo, nhưng lại dùng một trong những hồng mông tử khí đã độn khứ, đại biểu cho một tia sinh cơ của trời đất, cho nên tự nhiên cũng không bị Thiên Đạo chi phối.

Lần này Vực Ngoại Thiên Ma chia thành ba hướng, một là Thiên Đình, một là Hồng Hoang đại địa, còn lại là Địa Phủ.

Địa Phủ vì có Hậu Thổ tồn tại, kết cục của những Vực Ngoại Thiên Ma giáng lâm hiển nhiên có thể biết được.

Còn về Vực Ngoại Thiên Ma ở Thiên Đình, đã đánh giá sai thực lực của Tần Hạo, tự nhiên cũng đều bị Tần Hạo tiêu diệt.

Cho nên lần này âm mưu của La Hầu nhằm vào toàn bộ trời đất Hồng Hoang hiển nhiên cũng đã thất bại hoàn toàn.

"Phanh phanh phanh..." Không có chút hồi hộp nào, thân thể của Ma Thần giáp đen trực tiếp bị Thí Thần Thương và Nhân Hoàng Kiếm xuyên thủng, đầu lâu trực tiếp nổ tung, nguyên thần cũng bị nghiền nát.

Mặc dù là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng nguyên thần không ký thác vào hư không, chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, cho nên tự nhiên không thể sống được.

"Ầm ầm ầm ầm..." Khoảnh khắc Ma Thần giáp đen ngã xuống, bầu trời của toàn bộ trời đất Hồng Hoang cũng kịch liệt rung chuyển, cùng với từng tiếng gầm gừ phẫn nộ vang lên, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, phảng phất như có thứ gì đó bị trấn áp lại.

"Ma Tổ La Hầu sao?" Tần Hạo sau khi cảm nhận được luồng khí tức đó, lông mày cũng nhíu lại, lẩm bẩm trong miệng.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng từ sâu trong hỗn độn bay đến.

Hắn dùng sức bóp nát truyền tấn phù văn, sau đó một giọng nói vang lên trong đầu.

Sau khi nghe giọng nói, Tần Hạo sững sờ, sau đó không chút do dự, trực tiếp rời khỏi nơi đó.

Nhưng lúc này hắn không quay về trời đất Hồng Hoang, mà bay về phía sâu trong hỗn độn, mục tiêu của hắn chính là Tử Tiêu Cung sâu trong hỗn độn.

Không cần phải nói, người truyền tấn vừa rồi, chính là Hồng Quân Đạo Tổ tọa trấn Tử Tiêu Cung.

Một lát sau, Tần Hạo đã đến bên ngoài.

"Tham kiến Thiên Đế bệ hạ!" Sau khi thấy Tần Hạo, hai bóng người trực tiếp nghênh đón, ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy vẻ kính sợ.

Không ai khác, chính là đồng tử của Hồng Quân, Hạo Thiên và Dao Trì.

Bây giờ vì sự xuất hiện của Tần Hạo, hai người tự nhiên không có cơ hội nhập chủ Thiên Đình, chỉ có thể ở lại trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng đối với bọn họ cũng không phải không có lợi.

Đầu tiên ở đây có thể an tâm tu luyện, phải biết rằng Tử Tiêu Cung là nơi gần Thiên Đạo nhất, là thánh địa tu luyện đỉnh tiêm nhất ở Hồng Hoang, mạnh hơn đạo trường của Thánh Nhân vô số lần, cho nên bây giờ Hạo Thiên và Dao Trì đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng đây không giống với Chuẩn Thánh dùng công đức trảm thi để đề thăng, mà là do khổ tu đạt được.

"Ừm!" Sau khi liếc nhìn hai người một cái, Tần Hạo cũng nhàn nhạt gật đầu, sau đó dưới sự dẫn dắt của hai người trực tiếp tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Tần Hạo tự nhiên là người đầu tiên đến, hắn liền trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống.

Một lát sau, bóng người thứ hai tiến vào, không ai khác, chính là Hậu Thổ đã bình định xong phản loạn ở Địa Phủ.

Trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, ngoại trừ Tần Hạo, người

mạnh nhất không nghi ngờ gì chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ cũng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tần Hạo.

Sau một lúc, Tam Thanh, Nữ Oa và hai người Tây Phương cũng lần lượt đến.

Nữ Oa liếc nhìn một vòng, cũng đến ngồi bên cạnh Tần Hạo.

Dù sao bây giờ trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, ba người Tần Hạo hiển nhiên là cùng một phe.

Mấy người còn lại nhìn về phía ba người Tần Hạo, sắc mặt cũng biến đổi, đặc biệt là ánh mắt nhìn Tần Hạo, vẻ kiêng kỵ trong đáy mắt không thể che giấu.

Rõ ràng bọn họ đều đã biết chiến tích vừa rồi của Tần Hạo, trực tiếp chém giết một cao thủ đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

Phải biết rằng tu vi của người đó, ở đây ngoại trừ Tần Hạo và Hậu Thổ, cao hơn bất kỳ ai trong bọn họ.

Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, có Thiên Đạo gia trì, nhưng đối mặt với tồn tại cấp bậc đó, cũng không dám đảm bảo có thể chiến thắng, càng đừng nói là chém giết.

Rất nhanh, ánh mắt của từng người cũng rời khỏi người Tần Hạo, biểu cảm trên mặt đều vô cùng ngưng trọng, đều là một bộ dạng tâm sự nặng nề.

"Ông..." Khoảnh khắc tiếp theo, không gian xung quanh vặn vẹo, một bóng người trực tiếp xuất hiện trước mặt mấy người, chính là Hồng Quân.

"Tham kiến lão sư!" "Tham kiến Đạo Tổ!" Sau khi thấy người đến, mấy người cũng vội vàng mở miệng nói.

“Thật mạnh, lại mạnh lên không ít!” Sau khi cảm nhận được khí tức trên người Hồng Quân, đồng tử Tần Hạo cũng co lại.

Hắn phát hiện, Hồng Quân trước mắt so với lần trước gặp đã mạnh hơn không ít.

“Khí tức này... e là đã vượt qua cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

E là đã đạt đến Thiên Đạo chi cảnh!” Trong lòng Tần Hạo cũng có một suy đoán về tu vi của Hồng Quân.

“Không cần đa lễ!” Giọng của Hồng Quân cũng lập tức truyền đến.

Chương 392

“Lão sư, chuyện của La Hầu trước đó là sao vậy?

Vực Ngoại Thiên Ma Giới không phải có không gian bích lũy ngăn cách với thế giới Hồng Hoang sao?

Sao Vực Ngoại Thiên Ma lại chạy đến trời đất Hồng Hoang được?” Lúc này, Lão Tử đứng đầu Tam Thanh sắc mặt có chút ngưng trọng nói.

Ánh mắt của mấy người còn lại cũng đều rơi xuống người Lão Tử, sắc mặt của bọn họ đều vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì vừa rồi, khoảnh khắc Vực Ngoại Thiên Ma giáng lâm, bọn họ toàn bộ đều mất đi sự khống chế đối với bản thân, tất cả sức mạnh đều bị Thiên Đạo rút đi.

Cảm giác sinh tử hoàn toàn không thể kiểm soát này hiển nhiên vượt ngoài dự liệu của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

“Đúng là có không gian bích lũy, nhưng không gian bích lũy không phải là vạn năng.

Tu sĩ của trời đất Hồng Hoang trong quá trình tu luyện đều phải chịu thử thách của tâm ma.

Tâm ma thực tế chính là một loại Vực Ngoại Thiên Ma, cho nên Vực Ngoại Thiên Ma có thể bỏ qua không gian bích lũy để giáng lâm vào thế giới Hồng Hoang.

Trong tình hình bình thường, Vực Ngoại Thiên Ma cũng không gây ra sóng gió lớn, chỉ là lần này đã dẫn động một tia thần niệm của La Hầu giáng lâm, phá vỡ bích lũy giữa Hồng Hoang và Vực Ngoại Thiên Ma Giới!” Trên mặt Hồng Quân cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Cái gì!?

Lão sư ngài nói không gian bích lũy giữa Hồng Hoang và Vực Ngoại Thiên Ma Giới đã bị phá vỡ!?

Vậy chẳng phải Vực Ngoại Thiên Ma của Vực Ngoại Thiên Ma Giới...” Nghe lời của Hồng Quân, sắc mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng biến đổi dữ dội, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn tự nhiên rất rõ sự kinh khủng của Vực Ngoại Thiên Ma.

Nếu Vực Ngoại Thiên Ma một khi xâm nhập Hồng Hoang, đó tuyệt đối là một tai nạn vô cùng kinh khủng.

“Đúng là đã bị phá vỡ, nhưng sự tình cũng không tồi tệ như vậy.

Không gian bích lũy của chủ thiên địa Hồng Hoang vô cùng kiên cố, không bị phá vỡ, chỉ là ở sâu trong vực ngoại tinh không đã mở ra một khe nứt.

Khe nứt đó tạm thời đã bị ta phong ấn, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì!” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

“Thì ra là vậy, vậy thì tốt rồi!” Nghe lời của Hồng Quân, mấy người tức thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không đơn giản như vậy đâu, không gian bích lũy một khi đã bị mở ra, e là chỉ dựa vào phong ấn thì xa xa không đủ?” Tần Hạo cũng lập tức mở miệng nói.

La Hầu là chủ của Vực Ngoại Thiên Ma Giới, lần này có thể dùng một tia thần niệm giáng lâm Hồng Hoang, bám vào người Xi Vưu, có thể tưởng tượng thủ đoạn của đối phương kinh khủng đến mức nào.

“Tần Hạo, ý ngươi là, lẽ nào ngươi đang chất vấn thực lực của lão sư sao?

Rốt cuộc ngươi có ý đồ gì!" Chuẩn Đề bên cạnh thấy vậy, tức thì cũng không nhịn được mở miệng nói, lớn tiếng chất vấn.

"Tên ngốc!" Nghe lời của Chuẩn Đề, Tần Hạo tức thì cũng hừ lạnh một tiếng, phảng phất như nhìn một tên ngốc mà nhìn Chuẩn Đề.

"Sư đệ!

Đừng nói bậy!" Tiếp Dẫn bên cạnh thấy vậy lập tức vội vàng mở miệng nói.

Đùa sao, Chuẩn Đề bề ngoài là đang chất vấn Tần Hạo, nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra ý của Chuẩn Đề, rõ ràng là muốn dùng Đạo Tổ làm vũ khí, đây tuyệt đối là đại kỵ.

Dám dùng Đạo Tổ làm vũ khí, có thể tưởng tượng hậu quả.

Hơn nữa, người sáng mắt đều có thể nhìn ra cống hiến của Tần Hạo đối với trời đất Hồng Hoang lần này.

Có thể nói không khoa trương, lần này nếu không có Tần Hạo, trời đất Hồng Hoang đã phải đối mặt với một tai nạn kinh khủng.

Lúc đó đối mặt với Vực Ngoại Thiên Ma tàn phá, nếu Vực Ngoại Thiên Ma chiếm lĩnh toàn bộ trời đất Hồng Hoang, vậy thì người đại diện cho Thiên Đạo sẽ biến thành La Hầu, những Thiên Đạo Thánh Nhân này hiển nhiên sẽ là mục tiêu thanh lý đầu tiên của La Hầu.

"Xoạt!" Nghe lời của Tiếp Dẫn, sắc mặt Chuẩn Đề cũng biến đổi dữ dội, rõ ràng rất nhanh cũng đã ý thức được điều này, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, sắc mặt tái nhợt nhìn một cái.

"Đúng là không đơn giản như vậy, phong ấn đó không thể hoàn toàn ngăn chặn hậu hoạn.

Mặc dù Vực Ngoại Thiên Ma cấp Hỗn Nguyên sẽ không giáng lâm, nhưng Vực Ngoại Thiên Ma dưới Hỗn Nguyên có thể giáng lâm.

Lần này gọi các ngươi đến, cũng là vì chuyện này!

Khe nứt không gian ở vực ngoại tinh không cần có người trấn thủ!

Chuyện này liên quan đến an nguy của toàn bộ trời đất Hồng Hoang, không thể xem nhẹ!" Hồng Quân mở miệng nói.

"Không biết các ngươi có ý kiến gì?" Ánh mắt của Hồng Quân cũng rơi xuống người mấy người.

"Thiên Đình là chúa tể của tam giới Hồng Hoang, thống ngự tam giới.

Đã chuyện này liên quan đến an nguy của toàn bộ trời đất Hồng Hoang, vậy thì ta cho rằng Thiên Đình phải làm gương.

Thiên Đình người đông thế mạnh, phái cao thủ trấn thủ vực ngoại tinh không là thích hợp nhất!" Lúc này, Chuẩn Đề bên cạnh đảo mắt một vòng, phảng phất như nghĩ đến điều gì đó, lại một lần nữa mở miệng nói.

"Chuẩn Đề sư đệ nói có lý, chuyện này Thiên Đình trách nhiệm không thể chối từ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh thấy vậy lập tức nói.

"Lẽ ra nên như vậy!" Lão Tử và Thông Thiên thấy vậy, trầm ngâm một lát, lập tức cũng nói.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân hiếm khi đạt được sự nhất trí.

Bọn họ đều không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không nhìn ra quan hệ trong đó.

Theo bọn họ, đây quả thực là một cơ hội trời cho.

Trước đó, mặc dù mấy vị Thánh nhân đều đã bắt đầu truyền đạo ở Hồng Hoang, nhưng vì nguyên do của Thiên Đình và Tần Hạo, tiến

triển đều vô cùng chậm chạp, chịu quá nhiều hạn chế.

Vì sự tồn tại của Thiên Đình và Thánh Điện, bọn họ cuối cùng không thể mở rộng ảnh hưởng trong Nhân tộc.

Nếu có thể điều toàn bộ sức mạnh của Thiên Đình và Thánh Điện đến vực ngoại, đối với bọn họ tuyệt đối là một cơ hội trời cho, có thể tăng cường đáng kể địa vị trong Nhân tộc, từ đó mưu cầu khí vận của Nhân tộc.

Chương 393

“Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, lẽ nào không nên làm gương sao?

Chuyện này liên quan đến toàn bộ trời đất Hồng Hoang, là một phần tử của Hồng Hoang, các ngươi cũng không thể chối bỏ được chứ?

Mấy vị đạo hữu là chủ của một giáo, lẽ nào không nên phái đệ tử đi trấn thủ sao?” Lúc này, Nữ Oa bên cạnh thấy vậy tức thì cũng không nhịn được mở miệng nói. "Nữ Oa đạo hữu nói sai rồi, Tây Phương của ta nghèo nàn, Tây Phương giáo người thưa thớt, thực sự có lòng mà không có sức!" Chuẩn Đề thấy vậy lập tức nói, từ chối vô cùng dứt khoát.

“Không sai!” Mấy người thấy vậy lập tức cũng mở miệng nói, trực tiếp đạt thành một chiến tuyến thống nhất.

“Thật là vô sỉ đến cực điểm!” Thấy bộ mặt của mấy người, sắc mặt Nữ Oa cũng vô cùng khó coi.

“Ngươi thấy sao?” Ánh mắt Hồng Quân cũng rơi xuống người Tần Hạo.

Đối với Lão Tử mấy người, Hồng Quân tuy trên mặt không có biểu cảm, nhưng rõ ràng, trong lòng lại vô cùng thất vọng.

Đối mặt với mối đe dọa của Vực Ngoại Thiên Ma Giới, bọn họ không ý thức được nguy cơ, vẫn đang đấu đá lẫn nhau.

“Ta không có ý kiến!

Vực ngoại tinh không, Thiên Đình của ta sẽ phái tinh nhuệ trấn thủ!” Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía Tam Thanh mấy

người cũng lóe lên vẻ chế giễu.

Mặc dù hành động này khó tránh khỏi sẽ làm suy yếu sự khống chế của Thiên Đình đối với trời đất Hồng Hoang, nhưng Tần Hạo cũng không phải kẻ ngốc.

Chuyện này là phúc lợi cho Hồng Hoang, hắn là Thiên Đế của Thiên Đình, có nghĩa vụ duy trì lợi ích của trời đất Hồng Hoang.

Dù không phải vậy, Tần Hạo cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Phải biết rằng việc hắn làm là bảo vệ trời đất Hồng Hoang, Thiên Đạo chí công, làm như vậy đại biểu cho công đức không ngừng, chuyện như vậy Tần Hạo sao có thể bỏ qua.

"Đạo hữu!" "Tần Hạo!" Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt của Nữ Oa và Hậu Thổ bên cạnh cũng hơi biến đổi, bọn họ rất rõ điều này có ý nghĩa gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết.

Thiên Đình thống ngự tam giới, bảo vệ Hồng Hoang, đây là trách nhiệm của Thiên Đình, Thiên Đình của ta không thể chối từ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt cũng rơi xuống người Hồng Quân.

"Tốt!

Tốt!

Đến lúc đó bần đạo sẽ lợi dụng quy tắc Thiên Đạo, ở vực ngoại khai mở một không gian, hóa thành vực ngoại chiến trường.

Lúc đó người của Thiên Đình trấn thủ vực ngoại chiến trường là được!" Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Hồng Quân cũng lộ ra vẻ hài lòng, đối với sự lựa chọn của Tần Hạo hiển nhiên không có chút gì để chê, đồng thời trong lòng đối với Tam Thanh và những người khác

càng thêm thất vọng.

Cái gọi là không có so sánh không có tổn thương.

Là người đại diện cho Thiên Đạo, mọi việc Tần Hạo làm từ khi ra mắt đến nay về cơ bản đều được Hồng Quân nhìn thấy.

Nếu không có Tần Hạo, Nhân tộc căn bản sẽ không có sự phồn thịnh như ngày nay, đồng thời cũng tránh được việc trời đất Hồng Hoang bị phá vỡ.

Chính vì vậy, ngay cả hắn, người đại diện cho Thiên Đạo, cũng nhận được không ít lợi ích.

Phải biết rằng trời đất Hồng Hoang vận chuyển càng thuận lợi, người đại diện cho Thiên Đạo nhận được lợi ích càng nhiều.

Bây giờ dưới sự dẫn dắt của Tần Hạo, Thiên Đạo vận chuyển gần như đạt đến trạng thái hoàn mỹ, cho nên hắn cũng như ý nguyện bước vào cảnh giới Thiên Đạo thực sự.

Trong tình hình bình thường, trước khi hợp đạo, Hồng Quân ước tính tu vi của bản thân cực hạn có thể đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên là không tồi rồi, còn về cảnh giới Thiên Đạo gần như là xa vời.

Nhưng bây giờ, chỉ dùng thời gian một lượng kiếp, Hồng Quân đã thực sự bước vào cảnh giới Thiên Đạo thực sự.

Mặc dù Tần Hạo đã đi lách luật của Thiên Đạo, nhưng người được lợi cuối cùng lại là Thiên Đạo và hắn, cho nên đối với Tần Hạo, Hồng Quân tuyệt đối vô cùng hài lòng.

"Như vậy thì đa tạ Đạo Tổ!" Tần Hạo thấy vậy lập tức nói.

"Ngươi có yêu cầu gì, cứ nói ra, chỉ cần bần đạo có thể làm được, đều sẽ đáp ứng!" Hồng Quân trực tiếp mở miệng nói.

“Xoạt!” Nghe lời của Hồng Quân, sắc mặt của Tam Thanh mấy người tức thì cũng biến đổi dữ dội, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên vẻ ngưỡng mộ và ghen tị nồng nặc.

Cơ hội như vậy bọn họ nằm mơ cũng muốn có được.

“Tạm thời không cần, đa tạ hảo ý của Đạo Tổ!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Nữ Oa và Hậu Thổ lộ ra vẻ lo lắng, nhưng thấy Tần Hạo một bộ dáng mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, chỉ có thể đè nén sự lo lắng trong lòng.

“Thôi được, đã như vậy, các ngươi về đi.

Mặc dù lần này Vực Ngoại Thiên Ma đã bị trấn áp, nhưng trong Hồng Hoang vẫn còn không ít kẻ lọt lưới, không thể xem nhẹ, kẻo hối hận!” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

“Vâng, lão sư/Đạo Tổ!” Mọi người lập tức cũng gật đầu, sau đó trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, trên mặt Tam Thanh mấy người rõ ràng mang theo vẻ hưng phấn.

Theo bọn họ, cơ hội của họ hiển nhiên đã đến, trong lòng cũng bắt đầu suy tính làm thế nào để mở rộng ảnh hưởng lực trong Nhân tộc, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên vẻ chế giễu.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của mấy người, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ châm biếm.

Trong lòng Tần Hạo, mấy người trước mắt không xứng làm đối thủ của hắn, căn bản lười nói nhảm, trực tiếp cùng Hậu Thổ và Nữ Oa hai người rời khỏi Tử Tiêu Cung, sau đó trở về Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Điện.

“Tần Hạo, vì sao ngươi lại đồng ý, bọn họ đã sớm chờ đợi ngày này!” Hậu Thổ không nhịn được nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

“Những người đó thật quá vô sỉ, để khí vận của Nhân tộc bị bọn họ nhuốm bẩn, thật không cam tâm!” Nữ Oa bên cạnh cũng không nhịn được nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó coi.

“Khí vận của Nhân tộc?

Dựa vào bọn họ cũng muốn nhuốm bẩn khí vận của Nhân tộc?

Chương 394

E là có chút ngây thơ rồi, yên tâm đi, sự tình không đơn giản như vậy, muốn chiếm tiện nghi của ta, còn kém xa!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

"Lẽ nào đạo hữu có đối sách?" Nữ Oa sau khi nghe lời của Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ tò mò.

"Yên tâm đi, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của ta, trước tiên để bọn họ cao hứng một thời gian, đến lúc đó ta sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là vui quá hóa buồn!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Theo quỹ đạo phát triển bình thường của trời đất Hồng Hoang, sau Vu Yêu lượng kiếp, tiếp theo là Phong Thần lượng kiếp.

Phong Thần lượng kiếp không phải nhắm vào giáo phái của các Thánh nhân sao, Tần Hạo không ngại để bọn họ tạm thời lớn mạnh thêm một chút, đợi đến khi thời cơ chín muồi, sẽ thu hoạch triệt để.

"Tần Hạo, ngươi có kế hoạch gì?" Hậu Thổ đầy tò mò hỏi.

"Ha ha, thiên cơ bất khả tiết lộ, yên tâm đi, đến lúc đó nhất định sẽ khiến các ngươi kinh ngạc!" Tần Hạo cười nói.

"Đã đạo hữu nói vậy, vậy thì ta yên tâm rồi!" Nữ Oa thấy vậy cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Vậy vực ngoại chiến trường thì sao, lẽ nào thật sự muốn phái toàn bộ tinh nhuệ của Thiên Đình đi sao?" Hậu Thổ hỏi.

"Ừm, phái toàn bộ đi thì cũng không đến nỗi, nhưng ít nhất phải phái hơn nửa tinh nhuệ trấn thủ mới được.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào!

Nếu không hậu quả e là không thể lường được!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Có cần ta từ Địa Phủ điều một số người đến giúp không?" Hậu Thổ hỏi.

"Không cần như vậy, ngươi chỉ cần trấn thủ tốt Địa Phủ là được, đến lúc đó e là những người đó sẽ có ý đồ với Địa Phủ!

E là bọn họ sẽ không từ bỏ ý định đâu!

Đừng cho bọn họ có cơ hội!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Hừ, chỉ cần có ta ở đây, đừng hòng ai nhuốm chàm Địa Phủ!" Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ hiển nhiên cũng đã hoàn toàn thất vọng, tự nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội nhuốm chàm Địa Phủ.

"Đúng rồi, Tần Hạo, không biết Vu tộc ngươi chuẩn bị xử lý thế nào?" Sau đó, ánh mắt Hậu Thổ cũng rơi xuống người Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó xử.

"Vu tộc sao?

Yên tâm đi, ta sẽ không làm khó Vu tộc.

Đối với những người Vu tộc bị mê hoặc, ta sẽ không đuổi cùng giết tận, nhưng hình phạt nên có thì không thể thiếu.

Còn về những kẻ chủ động đồng lưu hợp ô, thì phải nghiêm trị!

Hy vọng ngươi có thể hiểu!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Ừm, ta hiểu rồi, ngươi có thể làm như vậy là tốt rồi, dù sao ta bây giờ không phải là Tổ Vu của Vu tộc, không thể bảo vệ bọn họ cả đời được!" Hậu Thổ lắc đầu nói.

Đối với kết quả này, nàng vô cùng mãn nguyện, nếu đổi lại là người khác, Vu tộc phạm phải chuyện như vậy, e là bị đày vào vạn kiếp bất phục cũng không phải là không thể.

Sau khi mấy người thương lượng một lần nữa, Hậu Thổ và Nữ Oa cũng trực tiếp rời khỏi Thiên Đình.

Tần Hạo cũng bắt đầu xử lý một loạt sự tình phát sinh từ cuộc phản loạn của tộc Vu Nhân.

Đầu tiên, đối với những thủ lĩnh của tộc Vu Nhân, Tần Hạo tự nhiên không chút khách khí, đặc biệt là kẻ cầm đầu Xi Vưu.

Dù cho sự biến hóa của Xi Vưu có một phần nguyên nhân không nhỏ là do bị tàn hồn của La Hầu khống chế, nhưng La Hầu là chúa tể của Vực Ngoại Thiên Ma, nếu Xi Vưu không tự sinh ma niệm trong lòng thì La Hầu cũng không hề có cơ hội.

Vực Ngoại Thiên Ma tuy rằng vô cùng đáng sợ, nhưng trên thực tế, chỉ cần tu luyện bình thường, vững bước tiến lên, cảnh giới theo kịp tu vi thì Vực Ngoại Thiên Ma căn bản không có cơ hội nào để lợi dụng.

Tần Hạo xử lý Xi Vưu giống hệt như cách Hiên Viên Hoàng Đế trong tiểu thuyết đã làm, trực tiếp phân thây Xi Vưu, trấn áp ở tứ cực và trung ương của Hồng Hoang.

Như vậy, Xi Vưu vĩnh thế không thể lật mình, tuyệt đối còn đau khổ hơn cả cái chết.

Đối với những kẻ dám ra tay với Nhân tộc, Tần Hạo sẽ không hề có chút lòng dạ mềm yếu nào.

Đồng thời, Tần Hạo cũng đang giết gà dọa khỉ, dùng Xi Vưu để cảnh cáo những kẻ đang rục rịch trong bóng tối, nếu dám có ý đồ với Nhân tộc, kết cục tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm.

Sau khi làm xong mọi việc, Tần Hạo liền trực tiếp điều động đại quân Thiên Đình thẳng tiến đến tinh không vực ngoại, trấn thủ chiến trường vực ngoại.

Việc này quan hệ đến an nguy của cả Hồng Hoang thiên địa, Tần Hạo không dám có chút sơ suất nào.

Thậm chí Tần Hạo còn đem bộ Tinh Thần Phiên lấy được từ Yêu tộc Thiên Đình ra dùng ở chiến trường vực ngoại, có thể tùy thời bố trí đại trận Chu Thiên Tinh Đấu.

Phải biết rằng trước đây, đại trận Chu Thiên Tinh Đấu chính là đại trận hộ vệ của Thiên Đình, vì sự an nguy của chiến trường vực ngoại, Tần Hạo hiển nhiên đã bỏ ra vốn lớn.

Hắn còn lưu lại một đạo hóa thân trấn giữ chiến trường vực ngoại, để đảm bảo vạn vô nhất thất. .....

"Cũng tạm ổn rồi, hy vọng sẽ không khiến ta thất vọng!" Làm xong tất cả, Tần Hạo một lần nữa quay về Thiên Đình, miệng lẩm bẩm.

Tiếp theo, Hồng Hoang thiên địa hiển nhiên sẽ nghênh đón một giai đoạn tương đối ổn định.

Chủ lực của Thiên Đình đã điều đến vực ngoại, điều này rõ ràng đã cho mấy giáo phái kia có cơ hội lợi dụng, họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bây giờ, Tần Hạo chỉ cần im lặng chờ đợi thời cơ, sau đó thu gặt quả ngọt thắng lợi là được.

"Tiểu Thạch Đầu của Hoàn Mỹ Thế Giới muốn trưởng thành thực sự e rằng cần một thời gian rất dài, nếu vậy, chỉ có thể đi đến một thế giới khác thôi!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, và cũng đã đưa ra quyết định.

“Hệ thống, mở cho ta một Công Đức Chi Môn thông đến một Đại Thiên Thế Giới khác!” Tần Hạo trực tiếp liên lạc với hệ thống.

Tiếp theo, Tần Hạo rõ ràng muốn tiếp tục chinh chiến các Đại Thiên Thế Giới, tăng cường khí vận của bản thân, từ đó nâng cao tu vi.

“Xin lỗi ký chủ, trước khi hoàn toàn chưởng khống Hoàn Mỹ Thế Giới, không thể mở thông đạo Đại Thiên Thế Giới thứ hai!” Nhưng câu trả lời của hệ thống lại khiến Tần Hạo ngẩn người.

Chương 395

“Hả?

Còn có quy định này sao?” Tần Hạo có chút kinh ngạc, tin tức này đối với hắn quả thật vô cùng bất ngờ.

“Ý của ngươi là bây giờ ta chỉ có thể đi đến Trung Thiên Thế Giới?” Tần Hạo nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy!

Xin hỏi ký chủ có cần mở Công Đức Chi Môn không?” Giọng nói của hệ thống vang lên.

“Thôi được, Trung Thiên Thế Giới thì Trung Thiên Thế Giới vậy, mở đi!” Tần Hạo lắc đầu nói.

“Mời ký chủ chọn hình thức!

Có muốn chân thân tiến vào không?

Nhắc nhở ký chủ, trong tình huống bình thường, một khi tiến vào Trung Thiên Thế Giới, thực lực của ký chủ sẽ bị áp chế, thực lực của ký chủ sẽ không vượt qua Thiên Đạo của thế giới đó.” Hệ thống lên tiếng.

“Hử?

Áp chế thực lực?

Tại sao lại như vậy, trước đây ta tiến vào thế giới Giá Thiên sao lại không có hạn chế này?” Tần Hạo hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì thế giới Giá Thiên theo nghĩa hẹp không thuộc về Trung Thiên Thế Giới, thế giới đó là một mảnh vỡ của một Đại Thiên Thế Giới, cho nên không bị áp chế!” Hệ thống giải thích.

“Hiểu rồi, nếu đã như vậy thì không cần bản thể giáng lâm nữa!” Tần Hạo trầm ngâm một lúc rồi nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Một là vì một Trung Thiên Thế Giới căn bản không cần hắn phải đích thân đi, hai là vì thế giới Hồng Hoang vừa mới xảy ra biến cố lớn như vậy, Tần Hạo cũng sợ Vực Ngoại Thiên Ma Giới lại gây ra chuyện gì.

Bây giờ lực lượng chủ yếu của Thiên Đình đều ở vực ngoại, một khi Hồng Hoang xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tần Hạo tự mình trấn giữ hiển nhiên sẽ an toàn hơn nhiều.

Ngoài ra còn một điểm nữa, đó là Tần Hạo chuẩn bị bế quan một phen.

Bởi vì Huyền Hoàng Bất Diệt Thể của hắn đã đạt tới cảnh giới đại thành Huyền Hoàng Chi Thể, chỉ còn cách một bước nữa là đột phá Huyền Hoàng Thánh Thể.

Trước đó, trong trận chiến với Hắc Giáp Ma Thần, Tần Hạo đã mơ hồ có cảm giác sắp đột phá, cho nên lần này hắn chuẩn bị bế quan thật tốt, cố gắng đưa Huyền Hoàng Bất Diệt Thể triệt để bước vào cảnh giới thứ hai, Huyền Hoàng Thánh Thể.

Đến lúc đó, nhục thân của hắn có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, ở Hồng Hoang về cơ bản sẽ không có ai có thể uy hiếp được hắn, hoàn toàn là một món pháp bảo hình người đáng sợ, thực lực đủ để xảy ra biến hóa thay da đổi thịt.

Ngay sau đó, Tần Hạo không chút do dự, trực tiếp ép ra một giọt tinh huyết và một luồng nguyên thần, bỏ ra một trăm triệu điểm công đức, mở ra Công Đức Chi Môn, đưa nguyên thần và tinh huyết vào trong đó. .....

Tại một Trung Thiên Thế Giới nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới.

“Lại là một thế giới không có Lục Đạo Luân Hồi!

Cổ tộc, Cổ Giới, Cổ Nguyên, Cổ Huân Nhi... không ngờ lại giáng lâm đến thế giới này!” Trong một căn phòng cổ kính, một bóng người áo trắng từ từ đứng dậy, miệng lẩm bẩm.

Người này không phải ai khác, chính là hóa thân của Tần Hạo do một luồng nguyên thần và một giọt tinh huyết tiến vào thế giới này.

Vừa rồi, Tần Hạo cũng đã thức tỉnh ký ức.

Vì thế giới này không có Lục Đạo Luân Hồi, nên tự nhiên không thể tiến hành luân hồi chuyển thế.

Cuối cùng, nguyên thần chỉ có thể dung nhập vào tinh huyết, sau đó không ngừng thai nghén rồi hóa thành một hài nhi.

Nhưng so với vận mệnh của hóa thân ở thế giới Giá Thiên, hóa thân này hiển nhiên may mắn hơn nhiều.

Trong quá trình hóa hình không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thần hồn cũng không bị tổn thương, ký ức tự nhiên cũng rất hoàn chỉnh.

Số mệnh cũng tốt hơn hóa thân ở thế giới Giá Thiên rất nhiều.

Ở thế giới kia hắn trở thành cô nhi, cuối cùng còn bị Vũ Hóa Thần Triều bắt đi làm tế phẩm.

Hóa thân này lại được tộc trưởng Cổ tộc Cổ Nguyên đang ra ngoài làm việc nhặt được, mang về Cổ tộc.

Đúng vậy, nơi hắn đang ở không đâu khác chính là trong Cổ tộc.

Trong Cổ tộc, danh tiếng của Tần Hạo cũng không nhỏ, đương nhiên, đó không phải là danh tiếng tốt.

Cổ tộc là huyết mạch của Đấu Đế, trong tộc tự nhiên không thiếu

thiên tài, trong đó đỉnh cao nhất phải kể đến Cổ Huân Nhi, Cổ Thanh Dương, Cổ Yêu...

Nhưng Tần Hạo từ nhỏ đã bị kiểm tra là không thể tu luyện đấu khí, trở thành phế vật mà ai trong Cổ tộc cũng biết.

Đương nhiên, Tần Hạo không thể nào là phế vật được.

Sở dĩ hắn không thể tu luyện đấu khí là vì hắn đang dung hợp sức mạnh của tinh huyết, bài xích tất cả các loại sức mạnh khác, cho nên mới không thể hấp thu đấu khí.

Nhưng dù Tần Hạo không thể tu luyện, trong thế hệ trẻ của Cổ tộc lại không ai dám chọc vào hắn.

Bởi vì đám trẻ trong Cổ tộc, gần như không trừ một ai, đều đã bị hắn đánh cho một trận.

Tuy Tần Hạo không thể tu luyện đấu khí, nhưng đừng quên nhục thân của hắn là do tinh huyết thai nghén mà thành.

Bản tôn của Tần Hạo là một tồn tại vô thượng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, có thể tưởng tượng được cường độ thân thể khủng bố đến mức nào.

Dù sức mạnh của tinh huyết chưa được hấp thu hoàn toàn, cường độ đó cũng tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Ban đầu, thế hệ trẻ của Cổ tộc tự nhiên không cam tâm bị Tần Hạo ức hiếp, nên không tin tà mà liên tục tìm hắn gây sự.

Kết quả cuối cùng dĩ nhiên có thể đoán được, lần nào cũng bị Tần Hạo đánh cho một trận tơi bời.

Chương 396

Dần dần, đám trẻ Cổ tộc cũng không dám trêu chọc Tần Hạo nữa.

Cũng vì thế, ngoài danh hiệu phế vật, Tần Hạo còn có một biệt danh là 'quái vật'.

Đồng thời, Tần Hạo cũng bị thế hệ trẻ của Cổ tộc cô lập, ngoài Cổ Huân Nhi ra, Tần Hạo gần như không có một người bạn nào có thể nói chuyện.

Sau khi Cổ Huân Nhi rời đi, trong Cổ tộc, Tần Hạo càng trở thành một kẻ cô độc triệt để.

"Thôi vậy, cũng đến lúc nên rời đi rồi.

Theo thời gian, cốt truyện chắc cũng sắp bắt đầu!" Tần Hạo miệng lẩm bẩm.

"Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đệ nhất cảnh, đệ nhất trọng, không tệ!" Tần Hạo cảm ứng tình hình cơ thể lúc này, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi dung hợp sức mạnh của tinh huyết, nhục thân của hắn hiện tại có thể sánh ngang với hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhục thân như vậy dù ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng đỉnh cấp.

Về phần tu vi, vì phần lớn sức mạnh của tinh huyết đều dùng để cường hóa nhục thân, nên tu vi không quá mạnh, chỉ tương đương với cảnh giới Thiên Tiên.

"Với thực lực hiện tại của ta, có lẽ không thua kém Đấu Đế của thế giới này rồi nhỉ!" Tần Hạo cũng thầm nghĩ.

Thế giới này tuy là Trung Thiên Thế Giới, nhưng rõ ràng trong số

các Trung Thiên Thế Giới, Đấu Khí Đại Lục thuộc loại đứng cuối bảng, thậm chí chỉ mạnh hơn một vài Tiểu Thiên Thế Giới một chút mà thôi.

Nhưng đối với thế giới này, Tần Hạo không hề thất vọng, ngược lại còn vô cùng vui mừng.

So với thế giới Giá Thiên và Hoàn Mỹ Thế Giới, việc công lược thế giới này rõ ràng đơn giản hơn nhiều.

Vì đẳng cấp của thế giới này, chỉ cần hoàn thành công lược, hắn có thể trực tiếp dung hợp thế giới này vào nội thiên địa của mình, đến lúc đó thực lực chắc chắn sẽ có một bước tiến không nhỏ.

Ngoài ra, điểm quan trọng nhất là, thế giới này không phải là một Trung Thiên Thế Giới bình thường, vì nó còn kết nối với một Đại Thiên Thế Giới.

Như vậy, tương đương với việc mua một Trung Thiên Thế Giới lại được tặng kèm một Đại Thiên Thế Giới.

Nếu có thể tiện thể chinh phục luôn cả Đại Thiên Thế Giới Đại Chúa Tể Giới kia, vậy là tiết kiệm được cả trăm tỷ công đức, đối với Tần Hạo đó là một món hời không nhỏ, tuyệt đối là một thương vụ không thể hời hơn.

Hiện tại đã là năm sáu năm kể từ khi Cổ Huân Nhi rời khỏi Cổ tộc, theo ước tính của Tần Hạo, cốt truyện rõ ràng sắp bắt đầu, tự nhiên không thể tiếp tục ở lại nơi này.

"Tần Hạo, ngươi đến rồi, có chuyện gì sao?" Trong sân của Cổ Nguyên, thấy Tần Hạo, Cổ Nguyên cũng ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ dịu dàng.

Đối với Tần Hạo, tuy rằng gần như tất cả mọi người trong Cổ tộc đều không xem trọng, nhưng Cổ Nguyên lại không hề xem thường

hắn chút nào.

Lão nhớ rất rõ cảnh tượng khi lần đầu gặp Tần Hạo.

Lão phát hiện Tần Hạo ở khu vực trung tâm của Rừng rậm Ma Thú.

Khu vực trung tâm Rừng rậm Ma Thú là một trong những cấm địa của thế giới này.

Khu vực trung tâm thực sự không phải là Rừng rậm Ma Thú tiếp giáp với Gia Mã Đế Quốc trong nguyên tác, trên thực tế, đó chỉ là một nhánh của Rừng rậm Ma Thú mà thôi.

Phải biết rằng toàn bộ Rừng rậm Ma Thú chiếm gần một phần năm diện tích của đại lục.

Khu vực trung tâm của nó, đừng nói là Đấu Hoàng, ngay cả Đấu Tông, Đấu Tôn thậm chí là Đấu Thánh cũng không dám tùy tiện bước vào.

Lúc đầu, Cổ Nguyên chính là ở khu vực trung tâm của Rừng rậm Ma Thú phát hiện ra Tần Hạo.

Khi đó, lão đã thấy rõ ba con ma thú cấp tám bị uy áp trên người Tần Hạo đè xuống đất run rẩy.

Phải biết rằng ma thú cấp tám tương đương với tồn tại cảnh giới Đấu Tôn của nhân tộc, có thể tưởng tượng được nó khủng bố đến mức nào.

Nếu không phải xác định thân phận của Tần Hạo là nhân tộc thực sự, Cổ Nguyên thậm chí còn tưởng Tần Hạo là một đầu viễn cổ hung thú hóa hình thành.

“Ta chuẩn bị rời khỏi Cổ Giới!” Ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn vào Cổ Nguyên rồi lên tiếng.

“Rời khỏi Cổ Giới?

Ngươi có thể tu luyện rồi sao?” Nghe Tần Hạo nói, Cổ Nguyên cũng ngẩn ra, sau đó như nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

“Ừm!” Tần Hạo nhàn nhạt nói, cũng không che giấu.

Sau khi nhìn thấy Cổ Nguyên, Tần Hạo cũng có một nhận thức đại khái về thực lực hiện tại của mình.

Khí tức trên người Cổ Nguyên trước mắt tương đương với cảnh giới Địa Tiên đỉnh phong.

Trong nguyên tác, Cổ Nguyên là một vị Cửu Tinh Đấu Thánh.

Nói cách khác, Địa Tiên hẳn là tương ứng với Đấu Thánh của thế giới này.

Hắn hiện tại là cấp bậc Thiên Tiên, trong tình huống bình thường, hẳn là một tồn tại cấp bậc Đấu Đế.

Thế giới này vì không còn tồn tại Nguyên Khí, nên gần như khó có thể sinh ra tồn tại cấp bậc Đấu Đế.

Như vậy, Tần Hạo ở trong thế giới này hẳn là tồn tại vô địch.

“Chuẩn bị đi đâu?” Cổ Nguyên hỏi.

“Tây Bắc Vực đi, Huân Nhi không phải đang ở Tây Bắc Vực sao, ta chuẩn bị đi xem nàng, sau đó du ngoạn đại lục một phen, ta cần một tấm bản đồ đại lục!” Tần Hạo trực tiếp nói.

“Bản đồ sao, cái này dễ thôi, đây là tấm bản đồ do Cổ tộc ta khắc, ta cho người đưa ngươi rời đi!” Nói xong, Cổ Nguyên cũng trực tiếp lấy ra một cuộn giấy nói.

“Đa tạ!

Không cần đâu, ta tự rời đi là được!

Đa tạ, ân tình của Cổ tộc, ta sẽ ghi nhớ!" Nói xong, Tần Hạo cầm lấy cuộn giấy, sau đó trước mặt Cổ Nguyên, đưa tay xé một cái, không gian trước mắt trực tiếp bị xé rách, rồi Tần Hạo cũng trực tiếp bước vào khe nứt không gian, biến mất trước mặt Cổ Nguyên.

"Cái gì!?" Thấy cảnh tượng đột ngột này, sắc mặt Cổ Nguyên tức thì đại biến, đáy mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi, hiển nhiên bị thủ đoạn của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Chương 397

Dù rằng ở thế giới này, thông thường đến cảnh giới Đấu Tông là có thể sơ bộ nắm giữ quy tắc không gian, sau Đấu Tôn thì có thể tùy ý xé rách không gian, đến Đấu Thánh còn có thể khai mở ra tiểu thiên địa thuộc về mình.

Nhưng nơi này là Cổ Giới, là đại bản doanh của Cổ tộc, là thế giới do Cổ Đế khai mở ra.

Độ vững chắc của không gian ở đây mạnh hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Không gian Cổ Giới đã được các cường giả Cổ tộc các đời gia trì, gia trì vô số phong ấn và kết giới.

Đừng nói là Đấu Tôn, ngay cả Đấu Thánh, trong tình huống không thông qua lối đi của Cổ Giới cũng căn bản không thể tiến vào, căn bản không thể phá vỡ được bức tường không gian của Cổ Giới.

Nhưng Tần Hạo trước mắt rõ ràng đã vượt xa dự liệu của lão, tùy tay xé rách không gian Cổ Giới.

Theo lão thấy, dù là Đấu Thánh thông thường cũng không làm được, ngay cả Thái Hư Cổ Long tộc được mệnh danh là có thiên phú không gian đệ nhất cũng không thể.

Vừa rồi khí tức tỏa ra từ người Tần Hạo cũng khiến lão có cảm giác tim đập thình thịch.

"Thực lực thật đáng sợ, khí tức thật mạnh mẽ, chẳng lẽ hắn đã đạt đến cảnh giới kia sao!?

Không thể nào, tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể có thực lực khủng bố như vậy, lẽ nào là cường độ nhục thân đạt đến một giới

hạn nhất định dẫn đến biến đổi về chất?

Sinh ra thần thông không gian cường đại?" Cổ Nguyên trong lòng cũng không nhịn được thầm nghĩ.

"Xem ra thế giới này lại có thêm một tên yêu nghiệt đáng sợ rồi, may mà không phải là kẻ địch, hy vọng là một người niệm tình cũ!

Có lẽ Huân Nhi..." Cổ Nguyên miệng lẩm bẩm, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ dị. .....

"Nơi này... là Rừng rậm Ma Thú sao, lại đến đây rồi, xem ra ta và Rừng rậm Ma Thú thật sự rất có duyên ~!" Cảm nhận môi trường xung quanh, Tần Hạo nhanh chóng xác định được vị trí của mình, chính là ở trong Rừng rậm Ma Thú, tại khu vực trung tâm.

Thần niệm bao trùm xung quanh, hắn nhanh chóng cảm nhận được không dưới mười luồng khí tức ma thú mạnh mẽ cấp bậc Độ Kiếp, tương đương với ma thú cấp tám của thế giới này, cũng là tồn tại cấp bậc Đấu Tôn.

Đối với những ma thú này, Tần Hạo căn bản không thèm để vào mắt.

Đối với người của thế giới này, có lẽ đó là những tồn tại vô cùng đáng sợ, nhưng trong mắt hắn, chúng chẳng qua chỉ là những con kiến hôi mà thôi, nên hắn căn bản không để tâm.

Phân biệt phương hướng xong, Tần Hạo cũng trực tiếp đi về hướng Tây Bắc Vực.

"Ầm ầm ầm ầm..." Nhưng đi được một lúc, hắn liền cảm nhận được hai luồng dao động năng lượng không yếu truyền đến, rõ ràng có tồn tại đang giao đấu, hai luồng khí tức đều xấp xỉ cấp bậc Đấu Tôn.

"Hử?

Cao thủ nhân tộc sao?" Thần niệm Tần Hạo nhanh chóng quét qua, tình hình trong sân lập tức hiện rõ.

Một người một ma thú đang giao đấu, chính xác hơn là một con ma thú đang truy sát người kia.

Phải biết rằng, tuy ma thú cấp tám tương đương với cảnh giới Đấu Tôn của nhân tộc, nhưng trên thực tế, trong cùng cảnh giới, ma thú có ưu thế rất lớn so với con người.

Về cơ bản, nếu không có gì bất ngờ, dưới cùng cảnh giới, thực lực của ma thú đều mạnh hơn con người không ít.

Huống hồ, con thú trước mắt rõ ràng đã ở bên bờ vực thăng cấp, gần như bước vào ngưỡng cửa ma thú cấp chín, sánh ngang với tồn tại cấp bậc Bán Thánh của nhân tộc.

Người kia thì chỉ vừa mới bước vào cấp bậc cao giai Đấu Tôn, xấp xỉ Thất Tinh Đấu Tôn, thực lực rõ ràng không phải là đối thủ của con ma thú đó. .....

"Con người đáng chết, hôm nay ngươi phải chết!" Trên không trung, tiếng gầm của một con sói khổng lồ truyền đến.

Chỉ thấy con sói khổng lồ có thân hình hơn mười mét, lưng mọc hai cánh, toàn thân màu trắng tuyết, một luồng khí tức cuồng bạo đáng sợ cũng tỏa ra từ người nó, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng người áo xám phía trước.

"Chết tiệt!" Bóng người áo xám nhìn bóng hình đáng sợ phía sau, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, lực lượng phong lôi trên người điên cuồng tuôn trào, bề mặt cơ thể từng đạo lôi quang cũng không ngừng lóe lên, tốc độ đã được nâng lên đến cực hạn.

"Chẳng lẽ Mãng Thiên Xích ta hôm nay phải bỏ mạng trong tay súc sinh này sao?

Thật sự quá không cam tâm!" Bóng người áo xám miệng lẩm bẩm, đáy mắt cũng lóe lên một tia không cam lòng.

"Con người đáng chết, đi chết đi!" Một tiếng gầm đáng sợ lại vang lên, sau đó trên không trung, khí tức cuồng bạo vô tận tức thì bùng nổ, khí tức hủy diệt trực tiếp quét về phía người áo xám.

"Bốp!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, thân thể người áo xám chấn động, ngay sau đó, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, thân thể như diều đứt dây, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

"Dám trộm đồ của bản vương, đi chết đi!" Ngay sau đó, trên không trung, con sói khổng lồ hai cánh chấn động, một đạo phong nhận đáng sợ tức thì xé rách hư không, bao trùm lên người áo xám.

Nơi phong nhận đi qua, cả không gian bị xé toạc, có thể tưởng tượng được nó khủng bố đến mức nào.

"Xong rồi!" Cảm nhận được khí tức đáng sợ kia, sắc mặt người áo xám tức thì cũng một mảnh xám tro.

Đòn tấn công đáng sợ như vậy, đừng nói là hiện tại, ngay cả trong trạng thái toàn thịnh, e rằng cũng khó chống đỡ.

"Ông..." Ngay khi đòn tấn công đáng sợ kia sắp rơi xuống người hắn, trên không trung, một bàn tay khổng lồ từ hư không hiện ra, sau đó mạnh mẽ nắm chặt, ngay lập tức, phong nhận đáng sợ kia liền bị bóp nát, hoàn toàn tan thành tro bụi.

"Ai!?" Thấy cảnh này, con sói khổng lồ trên không trung cũng kinh hô một tiếng, đáy mắt lóe lên vẻ ngưng trọng, cùng với đó là một luồng khí tức đáng sợ cũng bùng phát từ người nó, trực tiếp nâng khí tức của mình lên đến cực hạn.

"Người nào, dám quản chuyện của bản vương?" Giọng nói của

con sói khổng lồ cũng vang lên, đồng thời trong hai mắt cũng tràn đầy vẻ cảnh giác, ánh mắt không ngừng quét xung quanh, rõ ràng là muốn tìm ra người ra tay.

"Hít... mạnh quá!" Người áo xám phía dưới hít một hơi khí lạnh, đáy mắt cũng đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên cũng bị thực lực đáng sợ kia làm cho kinh ngạc.

Một bàn tay liền bóp nát đòn tấn công của Song Sí Thiên Lang Vương, thực lực rõ ràng vượt xa dự liệu của hắn.

Ngay sau đó, trên không trung, không gian uốn éo, một bóng người áo trắng cũng trực tiếp hiện ra, chính là Tần Hạo.

Ban đầu hắn cũng không định nhúng tay, nhưng khi nghe người áo xám lẩm bẩm thì liền thay đổi ý định.

Cái tên Mãng Thiên Xích đối với hắn không hề xa lạ, đó chính là viện trưởng lừng danh của học viện Già Nam, trong nguyên tác cũng là một nhân vật khá quan trọng.

Chương 398

Nhưng thực lực của Mãng Thiên Xích trước mắt rõ ràng chưa có tu vi cấp bậc Bán Thánh như khi xuất hiện trong nguyên tác, chỉ mới bước vào cao giai Đấu Tôn mà thôi.

"Nhân loại!?" Thấy Tần Hạo hiện thân, sắc mặt Song Sí Thiên Lang Vương cũng đột ngột biến đổi, đáy mắt đầy vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

Từ trên người Tần Hạo, Song Sí Thiên Lang Vương cảm nhận được một luồng uy hiếp đáng sợ chưa từng có.

Phải biết rằng ma thú đối với nguy hiểm có khả năng cảm nhận nhạy bén hơn con người rất nhiều.

Tần Hạo trước mắt tuy trên người không có chút khí tức mạnh mẽ nào, nhưng chính vì vậy mới càng thêm kinh hãi.

"Tại hạ Lôi tộc Mãng Thiên Xích, ra mắt tiền bối, đa tạ tiền bối cứu mạng!" Mãng Thiên Xích thấy vậy cũng không dám do dự, vội vàng lên tiếng.

Tuy Tần Hạo trông có vẻ không lớn tuổi, nhưng trên đại lục, người ta không xét tuổi tác mà thực lực vi tôn, chỉ cần thực lực đủ mạnh, liền là tồn tại cấp bậc tiền bối.

"Viện trưởng học viện Già Nam?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ách, tiền bối biết học viện Già Nam?

Học viện Già Nam đích xác là do vãn bối năm đó du ngoạn lập ra!" Nghe Tần Hạo nói, Mãng Thiên Xích cũng ngẩn ra, không ngờ nhân vật như vậy lại biết học viện Già Nam của mình, đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

“Có nghe qua!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Vãn bối thật vinh hạnh!” Mãng Thiên Xích vội vàng nói.

“Không biết tiền bối đến đây...” Sau đó Mãng Thiên Xích có chút tò mò nhìn Tần Hạo, phải biết đây là khu vực trung tâm Rừng rậm Ma Thú, không phải người bình thường có thể tùy ý tiến vào.

“Không có gì, bản tọa chỉ mượn đường đến Tây Bắc Vực làm vài việc thôi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Tiền bối muốn đến Tây Bắc Vực!?

Đây là lệnh bài trưởng lão của học viện Già Nam, mong tiền bối nhận lấy.

Ở Tây Bắc Vực, học viện Già Nam cũng có chút ảnh hưởng, nếu có chỗ nào dùng được, tiền bối cứ việc phân phó, không cần khách khí!” Nghe Tần Hạo nói, trầm ngâm một lát, Mãng Thiên Xích liền trực tiếp nói.

“Cũng được!

Nếu không có việc gì thì ngươi đi đi, mau chóng chữa thương, đừng để ảnh hưởng đến căn cơ!” Trầm ngâm một lát, Tần Hạo cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy lệnh bài.

“Vâng, tiền bối, ơn cứu mạng của tiền bối, vãn bối sau này nhất định sẽ toàn lực báo đáp, vãn bối xin cáo từ trước!” Mãng Thiên Xích cũng không do dự, trực tiếp xoay người đi ra ngoài Rừng rậm Ma Thú.

Thấy Mãng Thiên Xích rời đi, ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn vào Song Sí Thiên Lang Vương trước mặt, ánh mắt cũng đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

“Nhân loại, ngươi, ngươi muốn làm gì?” Lang vương cảm nhận

được ánh mắt của Tần Hạo, tâm thần cũng chấn động mạnh, chỉ cảm thấy như bị một con hồng hoang mãnh thú đáng sợ nhìn chằm chằm, một cảm giác rợn tóc gáy cũng dâng lên từ đáy lòng.

"Bản tọa đang thiếu một con cước lực, cho ngươi hai lựa chọn, trở thành tọa kỵ của bản tọa, hoặc bản tọa tiễn ngươi về tây thiên!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ta nguyện ý thần phục!

Ta nguyện ý trở thành tọa kỵ của đại nhân!" Song Sí Thiên Lang Vương nghe vậy vội vàng lên tiếng.

Cái gọi là tôn nghiêm của cường giả, thứ đó trước mặt thực lực tuyệt đối hoàn toàn là một trò hề.

Gần như trong nháy mắt, Song Sí Thiên Lang Vương liền trực tiếp đưa ra lựa chọn.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt, tin rằng sau này ngươi chắc chắn sẽ không hối hận về quyết định này!

Nếu đã như vậy, bản tọa liền ban cho ngươi một hồi tạo hóa!" Tần Hạo thấy vậy cũng hài lòng gật đầu, sau đó đưa tay chỉ một cái, một luồng ánh sáng cũng trực tiếp chui vào giữa trán đối phương.

Ngay sau đó, Song Sí Thiên Lang Vương chỉ cảm thấy trong đầu có thêm một luồng thông tin khổng lồ, không dám do dự, vội vàng bắt đầu luyện hóa.

Một lát sau, mắt nó cũng trợn to, trong hai mắt đầy vẻ kinh hãi vô cùng.

"Thiên Lang Khiếu Nguyệt Quyết!

Công pháp thật đáng sợ, quá mạnh, thật sự quá mạnh, lẽ nào đây là Thiên giai công pháp?" Lúc này Song Sí Thiên Lang Vương vẻ mặt

kích động nhìn Tần Hạo.

Nó phát hiện công pháp trong đầu mạnh hơn công pháp nó tu luyện trước đây không chỉ trăm lần, hai cái hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Công pháp nó tu luyện trước đây chỉ là công pháp truyền thừa của tộc Song Sí Thiên Lang Vương mà thôi, chỉ là công pháp Địa giai đê cấp.

"Thiên giai công pháp?

Thiên giai công pháp so với nó chẳng qua chỉ là rác rưởi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hít...

đa tạ chủ nhân thành toàn!" Song Sí Thiên Lang Vương vội vàng nói.

"Tư chất của ngươi ở thế giới này tuy không tệ, nhưng muốn đi theo bên cạnh bản tọa, còn xa mới đủ.

Đan dược này cũng ban cho ngươi đi!" Tần Hạo ý niệm vừa động, một viên đan dược màu máu cũng xuất hiện trước mặt Song Sí Thiên Lang Vương, một luồng khí tức huyết mạch bàng bạc cũng tỏa ra từ nó.

"Khí tức này, khí tức này..." Ngay khi viên đan dược màu máu xuất hiện, Song Sí Thiên Lang Vương chỉ cảm thấy thân thể chấn động mạnh, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào viên đan dược màu máu trước mắt.

Lúc này nó có một cảm giác mãnh liệt dâng lên từ đáy lòng, viên đan dược kia như có một loại ma lực khó tả hấp dẫn nó, trong lòng có một giọng nói không ngừng thúc giục nó ăn đi, ăn đi.

Nó có một cảm giác, chỉ cần nuốt viên đan dược này, nó tuyệt đối sẽ xảy ra biến hóa thay da đổi thịt.

"Khí tức này tuyệt đối không phải của thất phẩm đan dược, cũng không giống như bát phẩm đan dược có thể có được, lẽ nào là cửu phẩm đan dược trong truyền thuyết?

Chủ nhân chẳng lẽ là một vị cửu phẩm luyện dược sư!?" Lúc này trong đầu Song Sí Thiên Lang Vương cũng nảy ra một ý nghĩ.

"Đa tạ chủ nhân ban thưởng!" Ngay sau đó, Song Sí Thiên Lang Vương không chút do dự, trực tiếp một ngụm nuốt viên đan dược màu máu.

"Ầm!" Ngay khi nuốt viên đan dược, thân thể Song Sí Thiên Lang Vương chấn động mạnh, sau đó một luồng dược lực đáng sợ cũng tức thì lan ra trong cơ thể nó, khí tức huyết mạch bàng bạc cũng tức thì bao trùm toàn thân nó.

Lúc này nó chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết như sôi trào.

Chương 399

Một cơn đau đớn chưa từng có cũng truyền khắp toàn thân.

Nhưng lúc này Song Sí Thiên Lang Vương lại có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể mình.

Nó có một cảm giác, huyết mạch của nó đang không ngừng biến đổi.

Vốn dĩ huyết mạch của Song Sí Thiên Lang Vương đã đến cực hạn, nhưng bây giờ lại có dấu hiệu biến đổi, làm sao có thể không khiến nó phấn khích.

Đồng thời, Thiên Lang Khiếu Nguyệt Quyết trong đầu cũng bắt đầu tự động vận chuyển.

Từng luồng khí tức bàng bạc đáng sợ cũng bùng phát từ người nó.

"Gào gào gào..." Sau một nén hương, đột nhiên Song Sí Thiên Lang Vương miệng gầm lên một tiếng, ngay sau đó, một luồng khí tức mênh mông đáng sợ cũng tỏa ra từ người nó, như thể đã đột phá một nút thắt.

Cảnh giới bát giai ma thú đỉnh phong ban đầu, lúc này cũng tức thì đột phá, trực tiếp bước vào cấp bậc cửu giai ma thú.

Đương nhiên, đây không phải là điều chủ yếu nhất.

Điều chủ yếu nhất là, lúc này Song Sí Thiên Lang Vương cảm giác huyết mạch trong cơ thể đã xảy ra biến hóa thay da đổi thịt, huyết mạch so với trước đây mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ.

Nó có một cảm giác, huyết mạch trong cơ thể lúc này ngay cả so với Song Sí Thiên Lang Hoàng trong truyền thuyết cũng mạnh hơn không ít.

“Đa tạ chủ nhân!” Sau khi bình ổn lại khí tức đáng sợ trên người, Song Sí Thiên Lang Vương cũng không nhịn được lên tiếng, đáy mắt đầy vẻ kích động nồng đậm.

“Không tệ!” Tần Hạo gật đầu nói.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta rời khỏi đây thôi!” Tần Hạo liền trực tiếp nói.

“Cái này...” Nghe Tần Hạo nói, Song Sí Thiên Lang Vương cũng lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Chủ nhân, ngài là cửu phẩm luyện dược sư phải không?” Song Sí Thiên Lang Vương không nhịn được hỏi.

“Cửu phẩm sao?

Chắc vậy?

Sao, có vấn đề gì?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đùa sao, thuật luyện đan của Tần Hạo mạnh hơn cái gọi là cửu phẩm luyện dược sư không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn cũng không giải thích quá nhiều.

“Vậy sao... là thế này, chủ nhân, ta biết trong Rừng rậm Ma Thú có một sơn cốc thần bí, bên trong nơi đó có vô số linh dược.

Nhưng bên ngoài sơn cốc có kết giới mạnh mẽ, ta căn bản không vào được.

Ta nghi ngờ đó là sào huyệt của một vị cửu phẩm luyện dược sư!” Song Sí Thiên Lang Vương nói.

“Ồ?

Cửu phẩm luyện dược sư?” Nghe vậy, trên mặt Tần Hạo cũng lộ

ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng cửu phẩm luyện dược sư ở cả Đấu Khí Đại Lục là tồn tại vô cùng hiếm thấy, ngoài Đan Tháp và Dược tộc ra, số lượng cửu phẩm luyện dược sư còn lại e rằng cũng không đủ một bàn tay.

"Vâng, chủ nhân, quan trọng nhất là, có một lần ngẫu nhiên, ta ở nơi đó cảm nhận được một luồng khí tức hỏa diễm huyền diệu.

Ta nghi ngờ khí tức đó có khả năng là khí tức của dị hỏa!" Song Sí Thiên Lang Vương nói.

"Ồ?

Dị hỏa?" Tần Hạo cũng ngẩn ra.

Sự tồn tại của dị hỏa hắn tự nhiên biết, đó là đặc sản của thế giới này, cũng là một trong số ít những thứ chứa đựng Nguyên Khí của thế giới này.

Trong nguyên tác, Tiêu Viêm sở dĩ có thể đột phá cảnh giới Đấu Đế, Nguyên Khí trong dị hỏa có công không thể bỏ qua.

Tần Hạo ước tính, cái gọi là Nguyên Khí hẳn là một loại năng lượng sinh ra từ một quy tắc thiên địa đặc thù của thế giới này.

"Đi thôi, dẫn đường!" Tần Hạo liền trực tiếp nói.

Đối với cái gọi là cửu phẩm luyện dược sư và dị hỏa, Tần Hạo cũng càng lúc càng tò mò.

Sau khi biết mình đã giáng lâm đến thế giới này, trong lòng hắn đã có một vài kế hoạch, những kế hoạch này muốn thực thi triệt để, cần không ít người giúp đỡ. .....

Dưới sự dẫn đường của Song Sí Thiên Lang Vương, bọn họ nhanh chóng đến một sơn cốc ẩn khuất trong khu vực trung tâm Rừng rậm Ma Thú.

“Ầm ầm ầm ầm...” Nhưng khi đến gần sơn cốc, từng trận tiếng nổ đáng sợ cũng truyền đến từ hư không, cùng với đó là một luồng dao động năng lượng đáng sợ cũng truyền đến.

“Lại có người đang giao đấu?” Thấy cảnh này, Tần Hạo tức thì cũng ngẩn người, đồng thời cũng thấy cạn lời.

Vừa mới gặp Mãng Thiên Xích và Song Sí Thiên Lang Vương chiến đấu, một lúc sau lại gặp một trận giao đấu khác.

So với Song Sí Thiên Lang Vương và Mãng Thiên Xích trước đó, thực lực của hai người trên không trung rõ ràng mạnh hơn nhiều, đều là tu vi cấp bậc Địa Tiên, hiển nhiên đều là tồn tại cấp bậc Đấu Thánh.

Hai người trên không trung, một người mặc áo bào đen, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức âm tà, một luồng dao động năng lượng âm lãnh đáng sợ cũng tỏa ra từ người đối phương.

Người còn lại thì mặc áo bào trắng, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức phong đạm vân khinh.

“Đừng giãy giụa nữa, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!

Chỉ cần ngươi gia nhập Hồn Điện của ta, bản điện chủ đảm bảo cho ngươi một vị trí Thiên Tôn!” Trên không trung, người áo đen giọng nói lạnh băng.

“Đầu hàng Hồn Điện?

Chương 400

Đúng là nằm mơ, lão phu tung hoành Trung Châu vô số năm, muốn ta làm chó cho Hồn Điện, đúng là si tâm vọng tưởng!" Lão giả áo trắng lạnh lùng nói.

"Thần Nông lão nhân, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Hồn Điện của ta để mắt đến ngươi là phúc phận của ngươi, cho ngươi cơ hội cuối cùng, gia nhập Hồn Điện, nếu không, đừng trách bản điện chủ không khách khí!" Người áo đen lại một lần nữa lạnh lùng nói.

"Hừ!" Lão giả áo trắng hừ lạnh một tiếng, trên người ánh sáng lóe lên, một ngọn lửa màu xanh biếc cũng bốc lên từ người lão, cùng với đó là một luồng sinh cơ nồng đậm cũng tỏa ra từ ngọn lửa.

"Ngu muội ngoan cố!

Nếu đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí!" Nói xong, người áo đen đưa tay chỉ một cái, trên không trung, một ngón tay khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống, mang theo một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ bao trùm lên người lão giả áo trắng.

Ngay sau đó, hai người lại một lần nữa chiến đấu trên không trung.

Cả hai đều là tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, nhưng người áo đen rõ ràng tu vi mạnh hơn một chút, đã đạt đến cấp bậc Tam Tinh Đấu Thánh, lão giả áo trắng chỉ là Nhất Tinh Đấu Thánh.

Quan trọng nhất là, lão giả áo trắng rõ ràng không giỏi chiến đấu, chỉ giao phong một lúc đã bị áp chế, nếu không nhờ vào sự huyền diệu

của dị hỏa trong tay, e rằng đã sớm bại trận.

"Bốp!" Lúc này, chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, chỉ thấy người áo đen đột ngột vung một chưởng.

Không kịp phòng bị, thân thể lão giả áo trắng cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi cũng phun ra, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Lão cũng không dám do dự, vội vàng ném mấy viên đan dược vào miệng.

"Đừng làm những cuộc giãy giụa vô ích nữa, trước mặt bản điện chủ, ngươi căn bản không có chút cơ hội thắng nào!" Người áo đen thấy vậy cười lạnh một tiếng, sau đó từng đạo đấu kỹ đáng sợ gào thét bay ra, lão giả áo trắng cũng liên tục bại lui, vết thương trên người cũng ngày càng khủng bố.

Dù trên người có không ít đan dược chữa thương, nhưng rõ ràng vẫn chỉ như muối bỏ bể.

"Kết thúc rồi, tiễn ngươi lên đường!" Ngay sau đó, chỉ thấy khí tức trên người áo đen đột ngột tăng vọt, hai tay nhanh chóng kết ấn, tức thì một luồng khí tức mênh mông vô thượng cũng bùng phát từ người hắn, đấu kỹ đáng sợ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm lên người lão giả áo trắng.

"Sắp chết rồi sao..." Nhìn dao động hủy diệt đáng sợ trên không trung, trên mặt lão giả cũng lộ ra vẻ bất lực không cam lòng, sau đó là vẻ oán hận nồng đậm, đối với người áo đen rõ ràng hận đến tận xương tủy.

"Chết đi, dám không đồng ý chiêu mộ của Hồn Điện ta, vậy thì chỉ có một con đường chết!" Người áo bào đen giọng nói lạnh băng, đáy mắt cũng đầy ánh sáng hung lệ vô cùng.

“Ồ?

Hồn Điện?

Thật là uy phong, thật là sát khí a!” Lúc này, trên không trung, một giọng nói lạnh băng truyền đến.

Ngay sau đó, một luồng dao động năng lượng quỷ dị truyền đến, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của hai người, cơn bão năng lượng đáng sợ trên không trung trực tiếp tiêu tán, trong khoảnh khắc liền tan rã.

“Ai!?” Thấy cảnh này, sắc mặt người áo bào đen đại biến.

Vừa rồi hắn đã dùng đến đấu kỹ mạnh nhất, ngay cả Tứ Tinh Đấu Thánh thông thường cũng không dám coi thường, nhưng bây giờ lại bị hóa giải một cách nhẹ nhàng như vậy, thực lực của đối phương rõ ràng vượt xa hắn.

“Ít nhất là Ngũ Tinh Đấu Thánh!

Thậm chí là Lục Tinh!” Trong đầu người áo bào đen cũng nảy ra một ý nghĩ, ánh mắt cũng nhìn về phía hư không, nhanh chóng hai bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn.

“Các hạ là ai?

Vì sao lại nhúng tay vào chuyện của Hồn Điện ta?” Người áo bào đen sau khi bình ổn lại tâm tình, liền trực tiếp lạnh lùng nói.

“Hồn Điện sao?

Nhúng tay thì nhúng tay rồi, thì sao?” Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ trào phúng.

Thân phận của người trước mắt Tần Hạo cũng đoán ra được, hiển nhiên là vị phó điện chủ Hồn Điện trong nguyên tác.

“Khẩu khí thật lớn, thực lực của các hạ tuy mạnh, nhưng ở thế giới này, đắc tội với Hồn Điện ta sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Các hạ nên suy nghĩ cho kỹ, nhất định phải vì một lão già mà đối đầu với Hồn Điện ta sao?" Người áo bào đen lạnh lùng nói, giọng điệu đầy vẻ uy hiếp không thể che giấu.

"Uy hiếp bản tọa?

Bằng ngươi?

Chỉ là một phó điện chủ Hồn Điện quèn mà thôi, đừng nói là ngươi, cho dù là Hồn Diệt Sinh, thậm chí là Hồn Thiên Đế đến đây, cũng không dám phách lối như vậy!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ trào phúng.

"Ngươi!?, rốt cuộc ngươi là ai!?" Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt người áo bào đen tức thì cũng đại biến.

Đùa sao, Hồn Diệt Sinh là điện chủ Hồn Điện, tồn tại cấp bậc Lục Tinh Đấu Thánh, Hồn Thiên Đế còn đáng sợ hơn, đó là tộc trưởng Hồn tộc, tồn tại vô thượng cấp bậc Cửu Tinh Đấu Thánh, trên toàn bộ đại lục đều là tồn tại đỉnh cao nhất.

Nhưng người trước mắt lại có thái độ như vậy, có thể tưởng tượng được hắn đáng sợ đến mức nào.

"Thân phận của bản tọa, một người chết không cần thiết phải biết nhiều như vậy!" Tần Hạo lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sát ý.

Ngay sau đó, một luồng khí tức đáng sợ cũng tỏa ra từ người hắn.

"Gì!?

Không ổn!" Cảm nhận được khí tức bùng phát từ người Tần Hạo, sắc mặt người áo đen đại biến.

Ban đầu hắn tưởng Tần Hạo là một vị Lục Tinh Đấu Thánh là cùng, nhưng vừa rồi, khi cảm nhận được khí tức của Tần Hạo, hắn

chỉ cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy đáng sợ.

Cảm giác này ngay cả khi đối mặt với những cao thủ đỉnh cao trong tộc cũng chưa từng có.

Rõ ràng thực lực của đối phương không phải là Lục Tinh Đấu Thánh, mà là một vị cao giai Đấu Thánh, thậm chí là Bát Tinh, Cửu Tinh Đấu Thánh.

Người áo bào đen cũng không hề do dự, sau đó mạnh mẽ xé rách không gian, thân hình trực tiếp chui vào khe nứt không gian.

"Đi?

Đi được sao?" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra vẻ trào phúng, sau đó đưa tay mạnh mẽ chộp vào hư không.

Ngay sau đó, trên không trung, không gian mạnh mẽ uốn éo, rồi một bóng người cũng trực tiếp chật vật rơi ra từ hư không, chính là người áo bào đen vừa chui vào hư không.

Chương 401

“Cái gì!?

Làm sao, làm sao có thể!?

Ngươi, thực lực của ngươi...” Lúc này, người áo bào đen cũng hoàn toàn kinh hãi, vẻ sợ hãi trong mắt cũng không thể che giấu, hiển nhiên đã thực sự bị dọa sợ.

Thực lực của Tần Hạo rõ ràng lại một lần nữa vượt xa dự liệu của hắn.

“Không có gì là không thể!

Tiễn ngươi lên đường!” Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, tức thì, một luồng khí tức sắc bén vô song gào thét bay ra, một luồng ánh sáng vàng xẹt qua hư không, trực tiếp chui vào giữa trán đối phương.

Ngay lập tức, chỉ thấy thân thể người áo đen chấn động mạnh, sau đó, đồng tử cũng dần dần giãn ra, sinh cơ trên người cũng trực tiếp biến mất không còn tăm hơi, linh hồn trực tiếp bị nghiền nát, rõ ràng không thể sống được nữa.

“Hít...” “Chết rồi!?

Chết rồi!?” Thần Nông lão nhân bên cạnh thấy cảnh này, cả người cũng trực tiếp ngẩn ra.

Tuy trước đó lão đã đoán được thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khủng bố như vậy.

Một cao thủ cấp bậc Tam Tinh Đấu Thánh trước mặt Tần Hạo như một con kiến hôi bị xóa sổ một cách nhẹ nhàng, thực lực rõ ràng vượt xa tưởng tượng của lão.

Không chỉ Thần Nông lão nhân, Song Sí Thiên Lang Vương bên cạnh lúc này cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Trước đó tuy nó đoán thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khủng bố như vậy.

Một tồn tại cấp bậc Tam Tinh Đấu Thánh ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có, một chiêu liền bị miểu sát, thực lực mạnh mẽ có thể thấy được.

"Lão hủ Thần Nông lão nhân, ra mắt tiền bối, đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp!" Lúc này Thần Nông lão nhân cũng hoàn hồn, ánh mắt cũng nhìn vào Tần Hạo, vẻ mặt cung kính nói.

Đối với thân phận của Tần Hạo, Thần Nông lão nhân cũng có chút tò mò, đồng thời ánh mắt cũng quét qua Song Sí Thiên Lang Vương bên cạnh một cái.

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, đáy mắt Thần Nông lão nhân lại một lần nữa lóe lên một tia chấn động.

Đối với Song Sí Thiên Lang Vương, Thần Nông lão nhân tự nhiên không xa lạ.

Trước đây Song Sí Thiên Lang Vương đã nhiều lần dòm ngó sơn cốc của lão, chỉ là sơn cốc có kết giới do Thần Nông lão nhân bố trí, khi đó Song Sí Thiên Lang Vương chỉ là ma thú cấp tám hiển nhiên không có chút cơ hội nào.

Thần Nông lão nhân vốn không phải người hiếu sát, nên cũng không làm khó đối phương.

Nhưng lúc này lão phát hiện, Song Sí Thiên Lang Vương vốn là bát giai đỉnh phong, khí tức toàn thân so với trước đây đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trực tiếp bước vào cấp bậc cửu giai, khí tức trên người còn mạnh hơn cả lão không ít.

Nếu giao thủ một lần nữa, Thần Nông lão nhân ước tính, tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

"Chỉ là tiện tay mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Không biết tiền bối đến đây có việc gì?" Sau đó Thần Nông lão nhân ánh mắt cũng nhìn vào Tần Hạo, lão không tin Tần Hạo ngẫu nhiên đi qua đây.

Cộng thêm có Song Sí Thiên Lang Vương vẫn luôn dòm ngó sơn cốc, lão cũng mơ hồ đoán ra được một vài tình huống.

"Nghe tiểu gia hỏa này nói nơi đây có một vị cửu phẩm luyện dược sư ẩn cư, nên bản tọa đến xem thử, không ngờ lại là Thần Nông lão nhân đại danh đỉnh đỉnh!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Lão đã xem nguyên tác tự nhiên rất rõ sự tồn tại của Thần Nông lão nhân, thuật luyện đan có thể so với Dược Thần đỉnh phong cũng không kém chút nào, thành danh còn sớm hơn Dược Thần rất nhiều.

Năm đó Dược Thần trẻ tuổi thậm chí còn được Thần Nông lão nhân chỉ điểm.

Quan trọng nhất là, Thần Nông lão nhân là một tán tu, một tán tu có thể đạt đến trình độ đáng sợ như vậy, có thể tưởng tượng được hắn nghịch thiên đến mức nào.

"Tiền bối quá khen rồi, chỉ là một chút hư danh mà thôi!

Hôm nay nếu không phải nhờ tiền bối, e rằng cái thân già này của ta đã phải nằm lại nơi đây rồi!" Thần Nông lão nhân lắc đầu nói.

"Đây không phải nơi để nói chuyện, tiền bối nếu không chê, mời đến động phủ của ta một chuyến!" Thần Nông lão nhân lên tiếng.

"Cũng được!" Tần Hạo gật đầu, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp đi vào trong sơn cốc.

"...Xích Long Quả, Huyết Hoàng Thảo, Mê Thần Hoa... trời ạ, có nhiều thiên tài địa bảo như vậy!" Song Sí Thiên Lang Vương sau khi vào sơn cốc, ánh mắt cũng nhìn vào từng mảnh dược điền trong sơn cốc, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy trước đó nó đã đoán bên trong có không ít bảo vật, nhưng không ngờ thiên tài địa bảo bên trong còn khủng bố hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Phải biết rằng những dược liệu này kém nhất cũng là lục phẩm, trong đó không thiếu thất phẩm, bát phẩm thậm chí là cửu phẩm.

Đặc biệt là những linh dược cửu phẩm kia, bất kỳ một cây nào mang ra ngoài cũng đủ để dẫn đến sự tranh đoạt của vô số cao thủ, nhưng ở đây lại xuất hiện thành từng mảng, làm sao có thể không khiến nó kinh ngạc.

"Không tệ, không ngờ ngươi lại bồi dưỡng được nhiều linh dược như vậy!

Không hổ là Thần Nông lão nhân!" Tần Hạo nhàn nhạt gật đầu nói.

Đương nhiên, đối với những thứ này Tần Hạo tự nhiên không xem vào mắt.

Phải biết rằng trong không gian đạo trường của bản tôn hắn, thứ kém nhất cũng mạnh hơn thứ quý giá nhất ở đây vô số lần.

Những thứ này phần lớn chỉ là phàm phẩm linh dược mà thôi, chỉ có vài cây đạt đến cấp bậc tiên phẩm, về phần linh căn, hiển nhiên không có một cây nào, ngay cả hậu thiên linh căn cấp thấp nhất cũng không có.

Nhưng ở thế giới này, hiển nhiên là vô cùng đáng sợ rồi.

Ngoài những thế lực khổng lồ đáng sợ kia ra, thật sự không có thế

lực nào có thể bồi dưỡng ra nhiều linh dược như vậy.

"Tiền bối quá khen rồi, chỉ là dựa vào dị hỏa mà thôi!" Thần Nông lão nhân nói.

Tuy Thần Nông lão nhân đối với dược thảo nghiên cứu vô cùng cao thâm, nhưng muốn không dựa vào ngoại lực mà bồi dưỡng nhiều linh dược như vậy, hiển nhiên là không thể.

Sở dĩ có thể bồi dưỡng ra nhiều như vậy, hoàn toàn là nhờ vào Sinh Linh Chi Diễm trong tay lão.

Sinh Linh Chi Diễm về mặt phá hoại trong số các dị hỏa chỉ có thể coi là bình thường, thậm chí là hạng thấp, nhưng lại chứa đựng sinh mệnh khí tức vô tận, có thể thúc đẩy linh dược trưởng thành, điểm này đối với luyện dược sư, tuyệt đối là hiệu quả vô cùng nghịch thiên.

Chương 402

"Bản tọa cũng đã lâu không ra tay luyện chế đan dược, đã vậy thì đã gặp rồi, không bằng chúng ta trao đổi một chút thì thế nào?" Ánh mắt Tần Hạo cũng nhìn vào Thần Nông lão nhân.

“Tiền bối cũng có nghiên cứu về luyện dược sao?” Nghe Tần Hạo nói, Thần Nông lão nhân tức thì cũng ngẩn ra.

Thực lực của Tần Hạo lão đã thấy rồi, nhưng không ngờ đối phương lại tinh thông luyện dược, không khỏi khiến lão kinh ngạc.

“Thuật luyện dược của chủ nhân có thể nói là quán tuyệt thiên hạ!” Song Sí Thiên Lang Vương bên cạnh thấy vậy liền trực tiếp nói.

Nó đã đích thân trải nghiệm hiệu quả của viên đan dược màu máu kia, đối với thuật luyện dược của Tần Hạo hiển nhiên vô cùng sùng bái.

Theo nó thấy, ở thế giới này, căn bản không có ai có thuật luyện dược có thể so sánh với Tần Hạo.

“Ồ?

Không ngờ thuật luyện dược của tiền bối lại cao thâm như vậy, nếu đã thế, vậy lão hủ tự nhiên cầu còn không được!” Nói xong, khí chất trên người Thần Nông lão nhân cũng đột ngột thay đổi, toàn thân cũng tỏa ra một luồng tự tin nồng đậm.

Tuy thực lực không bằng Tần Hạo, nhưng rõ ràng trong mắt lão, luyện dược mới là sân nhà của mình, hiển nhiên lão không cho rằng thuật luyện dược của mình không bằng Tần Hạo.

Đây không phải là tự đại, mà là sự tự tin và khí chất của một luyện dược sư.

“Nếu đã như vậy, vậy thì chơi một chút đi!” Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Hóa thân này tuy xa không bằng bản tôn, nhưng trong mắt hắn, nghiền ép Thần Nông lão nhân hiển nhiên là đủ rồi.

“Tiền bối mời!” Thần Nông lão nhân lên tiếng, sau đó tay lật một cái, một cái đỉnh ba chân cao bằng một người cũng hiện ra, một luồng khí tức cổ xưa huyền diệu cũng tỏa ra từ nó, hiển nhiên là một cái bảo đỉnh hiếm có.

Tần Hạo thấy vậy sắc mặt cũng không có nhiều thay đổi, thậm chí còn không lấy ra dược đỉnh.

Thần niệm trực tiếp bao trùm cả sơn cốc, nhanh chóng đưa tay chộp vào hư không vài cái, vài cây linh dược và linh quả linh thảo cũng xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Đều là vài cây linh dược lục phẩm, thất phẩm, cao nhất cũng chỉ là một cây linh thảo bát phẩm.

Làm xong tất cả, Tần Hạo hai tay kết ấn, tức thì một đóa hỏa diễm màu xám tro cũng trực tiếp từ hư không hiện ra, xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Hạo, chính là Hỗn Độn Chi Hỏa.

Nhưng so với Hỗn Độn Chi Hỏa của bản tôn Tần Hạo, uy năng hiển nhiên kém xa một vạn tám nghìn dặm.

“Hít... khí tức thật đáng sợ, ngọn lửa này, lẽ nào là một đóa dị hỏa chưa được biết đến?” Ban đầu khi thấy Tần Hạo chọn vài cây linh dược, Thần Nông lão nhân cũng thở phào một hơi.

Theo lão thấy, Tần Hạo có lẽ có chút liên quan đến luyện dược, nhưng chắc cũng chỉ là một vị thất phẩm, tối đa là bát phẩm luyện dược sư mà thôi.

Nhưng khi thấy ngọn lửa trong lòng bàn tay Tần Hạo, Thần Nông

lão nhân liền trực tiếp ngẩn ra.

Lão phát hiện, từ trong đóa hỏa diễm màu xám tro kia, lão cảm nhận được một luồng khí tức hủy diệt nồng đậm.

Sinh Linh Chi Diễm trong tay lão cũng không nhịn được mà run rẩy kịch liệt, phảng phất như muốn thần phục dưới ngọn lửa màu xám kia.

Phải biết rằng Sinh Linh Chi Diễm là dị hỏa xếp hạng trong top 5 trên dị hỏa bảng, có phản ứng như vậy, có thể tưởng tượng được trong lòng lão chấn động đến mức nào.

Nhất thời, lão cũng quên mất việc luyện dược, ánh mắt nhìn vào Tần Hạo, hiển nhiên muốn xem kỹ thủ đoạn của Tần Hạo.

Đối với phản ứng của Thần Nông lão nhân, Tần Hạo hiển nhiên cũng thấy được, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Sau đó hai tay kết ấn, ngay sau đó trong ánh mắt của Thần Nông lão nhân, Hỗn Độn Chi Hỏa trong tay Tần Hạo tức thì chia thành mấy chục luồng, sau đó trực tiếp bao trùm mấy chục cây linh dược trước mặt.

"Cái gì!?..." Thấy Tần Hạo ngay cả dược đỉnh cũng không dùng, trực tiếp dùng dị hỏa bao bọc linh dược, trên mặt Thần Nông lão nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Càng khiến lão chấn động hơn là, ngọn lửa hủy diệt đáng sợ kia không hề làm tổn hại đến bản nguyên của linh dược.

Quan trọng nhất là, Tần Hạo đồng thời dung luyện mấy chục cây linh dược, điều này rõ ràng là chưa từng nghe thấy.

"Thủ đoạn thật đáng sợ, phương pháp khống hỏa thật tinh diệu!" Chỉ một chút đó thôi, Thần Nông lão nhân đã tự thấy mình không bằng, đồng thời sự coi thường Tần Hạo trong lòng cũng hoàn toàn tan

biến không còn dấu vết, thay vào đó là sự tò mò nồng đậm.

Phẩm cấp của Hỗn Độn Chi Hỏa vượt xa Dị hỏa, thậm chí còn mạnh hơn Đế Viêm được dung hợp từ tất cả các loại Dị hỏa không biết bao nhiêu lần, vì vậy toàn bộ quá trình dung luyện diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Chỉ trong vòng chưa đầy một nén hương, tất cả linh dược đều đã được dung luyện triệt để, mọi tạp chất đều được loại bỏ một cách hoàn hảo.

Sau khi hoàn thành tất cả, Tần Hạo trực tiếp đánh ra một đạo đan quyết, mấy chục luồng dược dịch trước mặt cũng trực tiếp dung hợp giữa không trung.

"!?" Thấy Tần Hạo dung hợp mấy chục luồng dược dịch một cách 'thô bạo' như vậy, Thần Nông lão nhân hiển nhiên cũng giật nảy mình.

Phải biết rằng, dung hợp dược dịch là một khảo nghiệm không nhỏ đối với luyện dược sư, đặc biệt là dung hợp các loại dược dịch có thuộc tính khác nhau, đòi hỏi luyện dược sư phải có năng lực khống chế vô cùng tinh diệu.

Thế mà Tần Hạo trước mắt lại dung hợp tập thể mấy chục loại dược dịch có thuộc tính khác nhau, rõ ràng đã vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Nhưng điều khiến ông ta kinh ngạc hơn nữa là toàn bộ quá trình dung hợp không xảy ra bất kỳ sự cố nào, giống như nước chảy thành sông, 'tự nhiên' dung hợp làm một, không hề có một tia khí tức cuồng bạo nào thoát ra.

Thần Nông lão nhân tự nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng các dược dịch không hề có chút xung đột nào.

Nếu như vậy, hiển nhiên chỉ có một kết quả, đó là sự khống chế của Tần Hạo đối với việc dung hợp dược dịch đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực đáng sợ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả dược dịch đã dung hợp hoàn hảo làm một, sau đó từng đạo đan quyết không ngừng được Tần Hạo đánh ra, tiếp theo tự nhiên là ngưng đan.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Thần Nông lão nhân, chỉ thấy dược dịch giữa không trung không ngừng phân tách, cuối cùng trực tiếp chia thành chín khối, sau đó được Hỗn Độn Chi Hỏa bao bọc, không ngừng ngưng tụ.

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, trên bầu trời vốn đang quang đãng vạn dặm bỗng nhiên mây đen giăng kín, tiếng sấm rền vang không ngớt.

Giữa tầng mây, từng đạo lôi xà đáng sợ điên cuồng cuộn trào, lôi điện màu vàng cũng điên cuồng hội tụ giữa không trung.

"...Cửu Huyền Kim Lôi!?" Sau khi thấy lôi điện màu vàng, sắc mặt Thần Nông lão nhân lập tức biến đổi mạnh.

Phải biết Cửu Huyền Kim Lôi chỉ xuất hiện khi cửu phẩm đan dược thành hình, nói cách khác, thứ Tần Hạo luyện chế ra hiển nhiên là cửu phẩm đan dược.

Tần Hạo dùng một ít dược liệu lục phẩm, thất phẩm và một cây bát phẩm mà có thể luyện chế ra cửu phẩm đan dược, làm sao không khiến ông ta chấn động, điều này rõ ràng đã vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

"Rắc!" Khoảnh khắc tiếp theo, lôi điện giữa không trung từ trên trời giáng xuống.

Chương 403

"Phá!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, quát khẽ một tiếng, đưa tay điểm một cái.

Trong khoảnh khắc, một ngón tay khổng lồ chống trời hiện ra từ hư không, lập tức va chạm với lôi điện màu vàng.

Không chút hồi hộp, lôi điện giữa không trung tức thì tan tành.

Ngay sau đó, ngón tay khổng lồ cũng trực tiếp đánh lên kiếp vân.

"Oanh oanh oanh oanh..." Từng trận tiếng nổ trầm thấp đáng sợ truyền đến, sau đó chỉ thấy kiếp vân giữa không trung bị đánh ra một cái hố lớn đáng sợ, rồi đám kiếp vân vô biên dần dần tiêu tán, hiển nhiên đã bị đánh tan.

"Ông ông ông..." Cùng lúc đó, chín luồng sáng phía dưới tỏa ra ánh sáng rực rỡ, rồi hóa thành một vệt sáng bay về phía xa, như thể muốn chạy trốn.

"Đi đâu!" Tần Hạo thấy vậy cười khẽ.

Trong thiên địa này, phàm là đan dược đạt tới cửu phẩm đều có thể sinh ra linh trí, thậm chí nếu cơ duyên đủ, cửu phẩm đan dược có thể hóa hình, ví như Đan Tháp lão tổ chính là một viên cửu phẩm huyền đan hóa hình, hay như Đế phẩm sồ hình đan trong cổ đế động phủ cũng đã hóa hình.

Sau đó Tần Hạo đưa tay điểm một cái, tức thì, chín luồng sáng bị định trụ giữa không trung.

Ánh sáng trên các luồng sáng dần tiêu tán, để lộ ra hình dạng thật của đan dược, chín viên đan dược màu vàng nhạt lơ lửng giữa không trung, bề mặt đan dược có chín đạo đan văn huyền diệu.

Linh trí trên đan dược đã bị Tần Hạo trực tiếp xóa bỏ.

"...Cửu phẩm đan dược, thật sự là cửu phẩm đan dược, khí tức này..." "Tuyệt đối không phải khí tức của cửu phẩm bảo đan, ngay cả cửu phẩm huyền đan cũng kém xa!" "Lẽ nào là Cửu Chuyển Kim Đan trong truyền thuyết!?

Đan văn, chín đạo đan văn, đạt tới cửu văn kim đan, hít..." Nhìn chín viên đan dược giữa không trung, Thần Nông lão nhân hoàn toàn ngây người.

Bản thân là một cửu phẩm bảo đan luyện dược sư, ông ta phát hiện khí tức của chín viên đan dược này rõ ràng vượt xa cấp bậc bảo đan.

Ông ta cũng từng thấy cửu phẩm huyền đan, nhưng phát hiện đan dược này còn mạnh hơn cửu phẩm huyền đan rất nhiều.

Như vậy hiển nhiên chỉ có một kết quả, đó chính là Cửu Chuyển Kim Đan.

Cửu Chuyển Kim Đan là tồn tại đỉnh cao nhất trong số các cửu phẩm đan dược.

Hiện nay trên toàn đại lục, luyện đan sư đỉnh cao nhất được biết đến cũng chỉ là cửu phẩm huyền đan sư mà thôi, chưa từng nghe có ai luyện chế được Cửu Chuyển Kim Đan.

Tần Hạo trước mắt lại luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, làm sao không khiến ông ta chấn động.

Luyện đan sư bình thường một lần chỉ có thể luyện chế ra một viên đan dược, luyện dược sư đỉnh cấp nếu may mắn cũng chỉ được ba năm viên mà thôi.

Tần Hạo trước mắt lại luyện chế ra đủ chín viên, tỷ lệ thành đan như vậy sao không khiến người ta kinh hãi.

Quan trọng nhất là phẩm chất đan dược, có đủ chín đạo đan văn.

Phải biết rằng đan dược do luyện dược sư bình thường luyện chế sẽ không ngưng tụ được đan văn, trừ phi đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh mới có khả năng ngưng tụ đan văn.

Đan văn một là khởi đầu, chín là cực hạn, chín đạo đan văn chính là cực hạn.

Từ đầu đến cuối, Tần Hạo ngay cả đan đỉnh cũng không sử dụng, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Giờ phút này, mọi sự kiêu ngạo vốn có của Thần Nông lão nhân đều bị đập tan.

Ông ta hiển nhiên cũng đã nhận ra, trước mặt Tần Hạo, cái gọi là kiêu ngạo của mình căn bản không đáng một đồng, khoảng cách giữa hai người quả thực như trời với đất.

"Tiền bối thủ đoạn thông thần, lão hủ cam bái hạ phong.

Lão hủ đúng là ếch ngồi đáy giếng, quả nhiên trời cao còn có trời cao hơn, người tài còn có người tài hơn!" Thần Nông lão nhân than thở một tiếng.

Bên cạnh, Song Sí Thiên Lang Vương lúc này cũng nhìn Tần Hạo với vẻ mặt đầy sùng bái.

Mặc dù nó không phải luyện dược sư, nhưng kiến thức vẫn có, tự nhiên cũng nhìn ra sự đáng sợ của Tần Hạo.

"Chỉ là chút tiểu đạo mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đối với hắn, chút thủ đoạn luyện đan này, quả thật chỉ có thể gọi là tiểu đạo.

"Đối với thuật luyện đan của bản tọa có hứng thú không?" Đột nhiên Tần Hạo chuyển giọng, ánh mắt cũng rơi trên người Thần Nông

lão nhân.

“!?

Ý của tiền bối là... ta có thể sao?” Nghe lời Tần Hạo, Thần Nông lão nhân sững sờ, ngay sau đó đáy mắt lóe lên một tia sáng rực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo.

Là một cao thủ luyện đan, ông ta theo đuổi thuật luyện đan đến mức cuồng nhiệt.

Trước kia ông ta tưởng mình đã gần như đứng trên đỉnh cao, nên cảm thấy có chút cao xứ bất thắng hàn, giờ đây sau khi thấy thủ đoạn của Tần Hạo, hiển nhiên đã khiến ông ta nhìn thấy hy vọng cao hơn.

Nghe lời Tần Hạo, sao có thể không kích động.

“Không biết tiền bối có điều kiện gì?” Nhưng rất nhanh, Thần Nông lão nhân cũng bình tĩnh lại, ánh mắt rơi trên người Tần Hạo.

Ông ta không tin trên đời có bữa trưa miễn phí.

“Điều kiện sao...

Đơn giản, một trăm năm, vì bản tọa hiệu lực một trăm năm!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Hiệu lực một trăm năm?

Không biết tiền bối thuộc thế lực nào?” Thần Nông lão nhân trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

“Thế lực sao...

Bản tọa cũng giống ngươi, đều chỉ là tán tu mà thôi, hiện giờ chỉ là một thân một mình.

Nhưng không bao lâu nữa, bản tọa sẽ thống ngự phương thiên địa này!

Chương 404

Tất cả các đại thế lực đều sẽ thần phục dưới trướng bản tọa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, đáy mắt lóe lên vẻ tự tin nồng đậm.

"Tán tu!?" Nghe vậy, Thần Nông lão nhân lập tức sững sờ.

Hiển nhiên ông ta không ngờ Tần Hạo cũng là một tán tu.

Là một tán tu, ông ta vô cùng rõ ràng cảnh ngộ của tán tu khó khăn đến mức nào, đặc biệt là tu vi càng cao, tiêu hao tài nguyên càng kinh khủng, đối với tán tu tuyệt đối là một gánh nặng khổng lồ.

"Không biết tiền bối muốn ta làm gì?" Sau đó Thần Nông lão nhân lại một lần nữa nhìn về phía Tần Hạo.

"Ngươi là luyện dược sư, bản tọa tự nhiên cần ngươi luyện đan!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Chỉ luyện đan thôi sao?" Nghe Tần Hạo nói, Thần Nông lão nhân cũng sững sờ.

"Nếu không thì sao?" Tần Hạo liếc nhìn Thần Nông lão nhân.

"Được, nếu đã như vậy, ta đồng ý!" Thần Nông lão nhân lập tức nói.

Chỉ một trăm năm thôi.

Một trăm năm đối với người bình thường là cả một đời cũng không sống được, nhưng ông ta là một tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, ở cấp bậc này, tuổi thọ đủ hơn nghìn năm, một trăm năm đối với ông ta hiển nhiên không là gì.

"Lão hủ bái kiến công tử!" Thần Nông lão nhân lập tức nói.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt.

Tin rằng sau này ngươi nhất định sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay!

Viên Cửu Chuyển Luyện Thần Đan này cho ngươi đi, tin rằng đủ để linh hồn cảnh giới của ngươi tiến thêm một bậc!" Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một viên đan dược màu vàng nhạt cũng bay đến trước mặt Thần Nông lão nhân.

"Đa tạ công tử!" Thần Nông lão nhân cũng lóe lên một tia vui mừng.

Phải biết đây là Cửu Chuyển Kim Đan trong truyền thuyết, tồn tại chỉ đứng sau đế phẩm đan dược, giá trị có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

Ông ta lập tức không chút do dự, nuốt thẳng viên đan dược vào bụng.

Ngay khoảnh khắc nuốt vào, Thần Nông lão nhân chỉ cảm thấy một luồng dược lực tinh thuần vô cùng mạnh mẽ bùng nổ, toàn thân chấn động mạnh, sau đó chỉ cảm thấy từng luồng năng lượng màu vàng trực tiếp dung nhập vào linh hồn của mình.

Toàn bộ linh hồn như đang tắm trong ánh nắng, một cảm giác thư thái khó tả lan tỏa khắp toàn thân.

Lúc này ông ta có thể cảm ứng rõ ràng, theo sự dung nhập của năng lượng màu vàng, linh hồn của ông ta cũng bắt đầu xảy ra một sự lột xác kinh thiên động địa. ...

"Ông ông ông..." Trong nháy mắt, một canh giờ đã trôi qua.

Đột nhiên, trên người Thần Nông lão nhân bùng phát ra một luồng dao động linh hồn mênh mông đáng sợ, kèm theo đó là một luồng uy áp mạnh mẽ bộc phát ra từ người ông ta.

Loại uy áp này không phải là uy áp tu vi, mà là một loại uy áp từ

linh hồn, hiển nhiên giờ phút này linh hồn của Thần Nông lão nhân đã hoàn thành một lần lột xác.

"Thiên giai đại viên mãn!

Đã đạt tới cảnh giới thiên giai đại viên mãn!? ...

Đa tạ công tử thành toàn!" Cảm nhận được trạng thái linh hồn lúc này, trên mặt Thần Nông lão nhân lập tức lộ ra vẻ kích động vô cùng.

Trước kia, cảnh giới linh hồn của ông ta chỉ vừa mới bước vào Thiên giai mà thôi.

So với tu vi, việc nâng cao cảnh giới linh hồn rõ ràng khó khăn hơn vô số lần, ông ta đã bị kẹt ở cảnh giới này mấy trăm năm.

Thế mà bây giờ lại trực tiếp nhảy ba cấp đáng sợ, đạt đến trình độ thiên giai đại viên mãn, sao không khiến ông ta kinh ngạc.

Quan trọng nhất là, lúc này ông ta phát hiện cường độ linh hồn của mình đã mạnh hơn trước kia gấp trăm lần không chỉ.

Linh hồn ban đầu chỉ là trạng thái hư ảnh, nhưng bây giờ gần như hóa thành thực chất, trở nên vô cùng ngưng thực.

Lúc này ông ta có một cảm giác, chỉ dựa vào trạng thái linh hồn hiện tại, tin rằng chỉ cần thích ứng với trạng thái bây giờ, luyện dược thuật của ông ta đủ để thuận theo tự nhiên mà bước vào cấp bậc cửu phẩm huyền đan sư.

"Thiên giai đại viên mãn sao?

Không tệ!" Tần Hạo gật đầu, sau đó đưa tay điểm một cái, một luồng sáng cũng trực tiếp chui vào giữa trán Thần Nông lão nhân.

"《Hỗn Nguyên Đan Kinh》, hít...

Thật huyền diệu, công pháp thật đáng sợ.

Không thể tưởng tượng nổi, thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Thiên giai cao cấp?

Không đúng, tuyệt đối không phải công pháp Thiên giai có thể có được, lẽ nào là công pháp siêu việt Thiên giai trong truyền thuyết?" Sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, mắt Thần Nông lão nhân cũng trợn to, trên mặt đầy vẻ khó tin, hiển nhiên đã bị thông tin trong đầu làm cho kinh ngạc.

Công pháp ông ta tu luyện vốn là Thần Nông Đan Quyết, trong mắt ông ta đã là công pháp đỉnh cao nhất, nhưng so với Hỗn Nguyên Đan Kinh trong đầu, ông ta phát hiện, công pháp mình tu luyện quả thực như rác rưởi, không đúng, thậm chí còn không bằng rác rưởi, hai thứ hoàn toàn không có chút khả năng so sánh nào.

"Đa tạ công tử ban thưởng, từ hôm nay trở đi, mạng của lão hủ chính là của công tử, lão hủ thề vĩnh thế không phản bội công tử!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thần Nông lão nhân kiên định nói.

Sau khi nhận được đan dược và công pháp ban thưởng, Thần Nông lão nhân đã quả quyết đưa ra quyết định.

Về phần thời gian một trăm năm, hiển nhiên đã sớm bị ông ta ném ra sau đầu.

Ông ta không phải kẻ ngốc, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, Tần Hạo so với tưởng tượng của ông ta còn đáng sợ hơn nhiều.

Nếu trước kia ông ta còn hoài nghi về việc Tần Hạo thống ngự phương thiên địa này, thì bây giờ, sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tần Hạo, ông ta cũng có một niềm tin không thể giải thích được đối với Tần Hạo, cảm thấy mục tiêu đó đối với Tần Hạo có lẽ không phải là không thể hoàn thành.

Mục tiêu ban đầu của ông ta chỉ là đột phá cửu phẩm bảo đan sư, nhưng bây giờ sau khi chứng kiến Hỗn Nguyên Đan Kinh, hiển nhiên lại có một mục tiêu theo đuổi cao hơn.

Chương 405

Ông ta thậm chí cảm thấy, nếu đi theo Tần Hạo, đừng nói cửu phẩm kim đan sư, ngay cả đế phẩm luyện đan sư cũng không phải là không thể.

Ông ta thậm chí cảm thấy cơ duyên lớn nhất của mình không phải là Hỗn Nguyên Đan Kinh, mà là có thể đi theo Tần Hạo, vì vậy rất nhanh đã đưa ra lựa chọn.

"Ồ?

Quyết định rồi sao?" Thấy bộ dạng của Thần Nông lão nhân, Tần Hạo có chút bất ngờ.

"Vâng, công tử, lão hủ đã quyết định, đời này đi theo công tử, vĩnh viễn không phản bội!" Thần Nông lão nhân kiên định nói.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt, tin rằng sau này ngươi nhất định sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ta cũng tin tưởng công tử!" Thần Nông lão nhân nói.

"Được rồi, nếu đã như vậy, thu dọn đi, ngày mai lên đường, đến Tây Bắc Vực!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Vâng, công tử!" Thần Nông lão nhân gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Tần Hạo và nhóm người trực tiếp rời khỏi Thần Nông Cốc.

Lần này, trên đường đi không gặp phải trắc trở nào nữa, chỉ mất nửa ngày, cả nhóm đã tiến vào dãy Ma Thú Sâm Lâm trong phạm vi Gia Mã Đế Quốc.

Thực lực của Ma Thú Sâm Lâm trong phạm vi Gia Mã Đế Quốc so

với khu vực trung tâm Ma Thú Sâm Lâm, hiển nhiên kém xa một trời một vực, mạnh nhất cũng chỉ là ma thú lục giai mà thôi.

Đồng thời trong Ma Thú Sâm Lâm, người mà Tần Hạo gặp cũng ngày càng nhiều, đó chính là những lính đánh thuê vào Ma Thú Sâm Lâm săn giết ma thú. ...

"Người kia, đứng lại!

Nơi này đã được Lang Đầu dong binh đoàn của chúng ta bao trọn, người không phận sự không được vào!" Khi Tần Hạo và mấy người sắp rời khỏi Ma Thú Sâm Lâm, lúc đi qua một sơn cốc, một đội người trực tiếp chặn đường mấy người họ.

Người dẫn đầu nhìn Tần Hạo mấy người với vẻ mặt ngạo mạn rồi lạnh lùng nói.

"Hửm?

Lang Đầu dong binh đoàn?" Thấy cảnh này, Tần Hạo nhíu mày, đáy mắt cũng lóe lên một tia hàn quang.

Đối với cái tên này hắn tự nhiên không lạ gì, đây là dong binh đoàn lớn nhất Thanh Sơn Trấn, cũng là một 'phó bản' mà nhân vật chính Tiêu Viêm trong nguyên tác đã trải qua.

"Đội trưởng, tên nhóc này ăn mặc sang trọng, có lẽ là một con cừu béo!" Lúc này, một tên lính đánh thuê bên cạnh ghé vào tai tên đội trưởng, nhỏ giọng nói, đáy mắt lóe lên vẻ tham lam.

"Hửm?" Nghe lời tên kia, tên đội trưởng cũng sững sờ, ngay sau đó, ánh mắt cũng đánh giá Tần Hạo mấy người một lượt, rất nhanh đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng rực.

"Nhóc con, giao hết tài vật trên người ra đây, tha cho ngươi không chết!

Nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Tên đội trưởng lạnh lùng nói, đáy mắt lóe lên tia máu.

Mấy người xung quanh thấy vậy cũng tản ra, bao vây Tần Hạo mấy người, hiển nhiên đây không phải lần đầu họ làm chuyện này.

"Cướp bóc?

Chắc chắn muốn ra tay với bản tọa?" Thấy đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười chế giễu, như đang nhìn một đám người chết.

"Bớt nói nhảm đi, giao hay không giao?" Thấy bộ dạng không hề sợ hãi của Tần Hạo, đáy mắt tên đội trưởng lóe lên một tia do dự, nhưng rất nhanh lại mang vẻ mặt hung tợn, lạnh lùng nói.

"Bản tọa nếu không giao thì sao?" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Không biết sống chết, lên, giết hết cho ta!" Trong khoảnh khắc, mấy tên lính đánh thuê xung quanh cũng vung vũ khí trong tay xông về phía Tần Hạo.

"Tìm chết!" Chưa đợi Tần Hạo ra tay, một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh hét lớn một tiếng, ngay sau đó một luồng khí tức mênh mông đáng sợ bùng phát ra.

Không hề thấy hắn động thủ, chỉ thấy thân thể mấy người xung quanh đột nhiên cứng đờ, khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp nổ tung thành một đám sương máu, bị luồng khí thế đáng sợ kia ép nổ.

Người ra tay không ai khác chính là Song Sí Thiên Lang Vương.

Bởi vì tạo hình của Song Sí Thiên Lang Vương quá bắt mắt, nên hiện tại nó đã hóa thành hình người.

"!?

Sao... sao có thể!?

Ngươi dùng yêu pháp gì!?" Tên đội trưởng thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi đột ngột, đáy mắt không giấu nổi vẻ sợ hãi, hiển nhiên đã bị dọa cho khiếp vía, cái chết của mấy người kia quá quỷ dị.

"Thật ồn ào!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Chết đi!" Lang Thiên (Song Sí Thiên Lang Vương) hừ lạnh một tiếng, đưa tay điểm một cái, một đạo phong nhận đáng sợ tức thì cuốn ra, trực tiếp bao phủ lấy đối phương.

"Đừng!

Nếu giết ta, Lang Đầu dong binh đoàn nhất định sẽ không tha...!?!" Tên đội trưởng vừa kinh hãi vừa cứng miệng nói, khoảnh khắc tiếp theo, phong nhận tức thì xuyên qua cơ thể hắn, cả người trực tiếp bị phanh thây.

"Khốn kiếp, kẻ nào dám động thủ với người của Lang Đầu chúng ta!" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ cũng truyền đến, sau đó từng đội lính đánh thuê cũng trực tiếp từ trong sơn cốc xông ra.

Dẫn đầu là một thanh niên trông khoảng hai mươi tuổi, hai mắt đầy vẻ ngạo mạn.

Cuối cùng, ở phía sau đám người, một bóng dáng nữ tử áo trắng chậm rãi bước ra.

"Hửm?

Thể chất này... yêu?" Ánh mắt Tần Hạo rất nhanh cũng rơi trên người nữ tử áo trắng, thần niệm tức thì bao phủ đối phương, rất nhanh đã phát hiện ra sự bất thường của cô ta.

Trong cơ thể cô ta, Tần Hạo cảm ứng được một luồng khí tức độc tố quỷ dị, hiển nhiên là một loại độc thể đặc thù.

Chương 406

Không cần nói, hiển nhiên đây chính là Ách Nan Độc Thể, vậy thì thân phận của nữ tử áo trắng trước mắt cũng rõ như ban ngày.

"Tìm chết!

Lên, giết hết chúng cho ta!" Thấy ánh mắt Tần Hạo rơi trên người nữ tử áo trắng, đáy mắt tên thanh niên dẫn đầu lập tức lóe lên một tia hung tợn.

Phải biết nữ tử áo trắng là vật cấm của hắn, hành vi của Tần Hạo hiển nhiên đã chọc giận đối phương, hắn lập tức gầm lên.

"Tìm chết!" Khóe miệng Lang Thiên cũng lộ ra một nụ cười chế giễu.

Trong chốc lát, không gian xung quanh vặn vẹo, giữa không trung, vô số phong nhận tức thì cuốn ra.

"!?

Không ổn, mau lui!" Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều đại biến, thân hình tức thì lùi nhanh.

Nhưng hiển nhiên đối mặt với công kích của một ma thú cửu giai, tất cả đều là vô ích.

Trong chốc lát, từng bóng người bị phanh thây.

Chỉ trong một lần giao thủ, trừ nữ tử áo trắng đối diện, tất cả mọi người đều ngã trong vũng máu, hiển nhiên không còn sống được.

"Soạt!" Thấy cảnh này, sắc mặt nữ tử áo trắng lập tức biến đổi mạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Phải biết những người này đều là tinh anh của Lang Đầu dong

binh đoàn, bây giờ lại bị miểu sát trong một lần giao thủ, sự chấn động trong lòng cô có thể tưởng tượng được, thực lực của đối phương rõ ràng đã vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Thấy ánh mắt Tần Hạo rơi trên người mình, trên mặt nữ tử áo trắng hiển nhiên cũng lộ ra vẻ căng thẳng.

"Tiểu Y Tiên?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tiểu nữ tử Tiểu Y Tiên, bái kiến công tử!" Nghe Tần Hạo gọi tên mình, Tiểu Y Tiên cũng sững sờ, nhưng rất nhanh cũng hoàn hồn, vội vàng lên tiếng.

"Di?

Thể chất này... hình như là Ách Nan Độc Thể trong truyền thuyết!" Thần Nông lão nhân bên cạnh lúc này ánh mắt cũng rơi trên người Tiểu Y Tiên, rất nhanh trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Phải biết Ách Nan Độc Thể đại diện cho điều gì ông ta vô cùng rõ ràng, trên đại lục này, Ách Nan Độc Thể là tồn tại mà ai cũng muốn diệt trừ.

Nhưng rất nhanh, như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt Thần Nông lão nhân cũng trở nên hòa hoãn hơn không ít, bởi vì lúc này ông ta đột nhiên nhớ đến Hỗn Nguyên Đan Kinh vừa nhận được, trong đó hình như có phương pháp giải quyết Ách Nan Độc Thể, mà không chỉ một loại.

"!?" Nghe lời Thần Nông lão nhân, sắc mặt Tiểu Y Tiên đối diện lập tức biến đổi mạnh, ngay sau đó, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Cô tự nhiên rất rõ về thể chất của mình, nhưng đây là bí mật lớn nhất trong lòng, bây giờ lại bị người khác nói toạc ra, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra

vẻ tuyệt vọng.

"Công tử muốn giết ta sao?" Ánh mắt Tiểu Y Tiên cũng rơi trên người Tần Hạo, đáy mắt lóe lên một tia phức tạp.

Tính cách của Tiểu Y Tiên vô cùng lương thiện, từ trước đến nay chưa từng muốn làm hại người khác, nhưng vì thể chất của mình, lại có không ít người vì cô mà chết.

"Giết ngươi?

Tại sao phải giết ngươi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Bởi vì ta là Ách Nan Độc Thể!" Tiểu Y Tiên thì thào nói.

"Chỉ là Ách Nan Độc Thể mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, hiển nhiên cũng hoàn toàn không để Ách Nan Độc Thể vào mắt.

Ách Nan Độc Thể ở phương thiên địa này tuy là một loại thể chất vô cùng đáng sợ, nhưng nếu nhìn ra Hồng Hoang thiên địa, căn bản không là gì, chỉ có thể coi là một loại độc thể tương đối đặc thù mà thôi, so với những cái gọi là Vô Tướng Độc Thể, Vạn Độc Chi Thể, Huyền Sát Độc Thể các loại, hiển nhiên còn kém không ít.

"!?" Nghe Tần Hạo nói, Tiểu Y Tiên lập tức sững sờ, có chút bất ngờ nhìn Tần Hạo.

"Lẽ nào công tử có cách chữa khỏi thân thể của ta?" Tiểu Y Tiên đầy mong đợi nhìn Tần Hạo.

"Chỉ là một Ách Nan Độc Thể nho nhỏ mà thôi.

Bên cạnh bản tọa còn thiếu một tỳ nữ, ngươi có nguyện ý đi theo bản tọa không?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"...Công tử thật sự có thể chữa khỏi?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tiểu Y Tiên lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Chỉ là một Ách Nan Độc Thể thôi, bản tọa không cần phải lừa

ngươi!" Nói xong, Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một luồng sáng cũng trực tiếp chui vào giữa trán Tiểu Y Tiên.

Trong chốc lát, Tiểu Y Tiên chỉ cảm thấy một luồng thông tin khổng lồ tràn vào đầu mình.

"《Hỗn Nguyên Độc Kinh》!?" Sau khi luyện hóa xong thông tin trong đầu, mắt Tiểu Y Tiên cũng trợn to, trên mặt đầy vẻ chấn động nồng đậm.

"Đa tạ công tử, từ hôm nay trở đi, ta sẽ đi theo công tử!" Tiểu Y Tiên lập tức nói.

"Tốt, nếu đã như vậy, chúng ta đi thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Công tử, xin chờ một chút!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, như nhớ ra điều gì, lập tức nói.

"Có chuyện gì?" Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

"Công tử, trước đây ta vô tình phát hiện một sơn động, ta nghi ngờ nơi đó có bảo vật!" Tiểu Y Tiên nói.

"Vậy sao... dẫn đường đi!" Nghe Tiểu Y Tiên nói, Tần Hạo cũng sững sờ, nhưng rất nhanh cũng hiểu ra, hiển nhiên đây chính là sơn động trong nguyên tác.

Mặc dù đồ bên trong Tần Hạo không coi trọng, nhưng cũng không thể để người khác chiếm hời.

"Vâng, công tử!" Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Y Tiên, rất nhanh mấy người đã đến một vách núi.

"Công tử, ở phía dưới!

Trước đây ta đã chuẩn bị dây thừng, có thể xuống được!" Tiểu Y Tiên chỉ xuống phía dưới nói.

Chương 407

Sau đó đưa tay lật một cái, trước mặt cũng xuất hiện một đống dây thừng, hiển nhiên đã chuẩn bị từ trước.

"Không cần phiền phức như vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, lập tức nắm lấy cánh tay Tiểu Y Tiên, chân đạp một cái, trực tiếp bước không đi xuống vách núi.

"Lăng không hư độ!?...

Công tử ngài là Đấu Tông!?" Thấy cảnh này, Tiểu Y Tiên lập tức sững sờ.

Mặc dù thực lực của cô không ra sao, nhưng đối với một số kiến thức tu luyện cô vẫn biết.

Đấu Vương và Đấu Hoàng có thể dựa vào đấu khí hóa cánh để bay, muốn lăng không hư độ, chỉ có cảnh giới Đấu Tông mới làm được.

"Đấu Tông là cái thá gì, chủ nhân một hơi có thể diệt vô số!" Lang Thiên bên cạnh thấy vậy cũng không nhịn được nói.

"Hít..." Nghe lời Lang Thiên, Tiểu Y Tiên không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, nhưng cũng không hề nghi ngờ lời Lang Thiên, chỉ là trong lòng đối với Tần Hạo lại càng thêm tò mò.

Rất nhanh một nhóm người đã tiến vào sơn động, trong sơn động tuy có cấm chế, nhưng trước mặt Tần Hạo mấy người hoàn toàn chỉ là đồ trang trí.

Giống như trong nguyên tác, ở bên trong Tiểu Y Tiên cũng tìm được mấy món bảo vật như Thất Thải Độc Kinh, phi hành đấu kỹ...

Nhưng bây giờ có Hỗn Nguyên Độc Kinh, tự nhiên căn bản không cần loại công pháp tu luyện bán thành phẩm như Thất Thải Độc Kinh.

"Tấm bản đồ rách này hình như... khí tức này...

Dị hỏa?

Khí tức của Dị hỏa!

Hình như là khí tức của Tịnh Liên Yêu Hỏa, công tử đây hẳn là bản đồ rách của Tịnh Liên Yêu Hỏa!" Lúc này Thần Nông lão nhân bên cạnh ánh mắt cũng rơi trên một tấm bản đồ rách, lên tiếng.

"Ừm, quả thật là Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng đáng tiếc không hoàn chỉnh!" Tần Hạo gật đầu nói, đối với thứ này hắn tự nhiên không chút bất ngờ.

"Đi thôi!" Sau khi quét mắt một vòng sơn động, Tần Hạo lập tức nói.

Sau đó một nhóm người cũng trực tiếp rời khỏi sơn động, rời khỏi Ma Thú Sâm Lâm. ...

"Tiểu Y Tiên, Lực Nhi đâu?" Tần Hạo mấy người vừa mới trở lại Thanh Sơn Trấn, một đội lính đánh thuê liền hùng hổ tìm đến, người trung niên dẫn đầu ánh mắt cũng rơi trên người Tiểu Y Tiên.

"Chết rồi!" Tiểu Y Tiên nhàn nhạt nói, như thể đang nói một chuyện không quan trọng.

Sau khi chứng kiến sự đáng sợ của Tần Hạo, đối với đoàn trưởng Lang Đầu dong binh đoàn trước mắt cô tự nhiên không có chút sợ hãi nào.

"!?

Chết rồi!?

Sao có thể, đáng chết, Lực Nhi chết rồi, tại sao ngươi còn sống trở

về?!

Nhất định là tiện nhân ngươi liên hợp với người ngoài hại chết Lực Nhi, ta muốn ngươi đền mạng!" Hai mắt người trung niên lập tức lóe lên một tia bạo ngược, trực tiếp xông về phía Tiểu Y Tiên.

"Thật ồn ào, nếu đã tìm chết, vậy thì xuống dưới đoàn tụ với con trai ngươi đi!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, đưa tay điểm một cái.

Trong khoảnh khắc, thân thể người trung niên chấn động mạnh, sau đó giữa trán hiện ra một lỗ máu đáng sợ, mắt cũng trợn to, thân thể cũng trực tiếp ầm ầm ngã xuống đất, hiển nhiên không còn sống được nữa.

"!?

Đoàn trưởng chết rồi!" "Mau chạy!" Thấy cảnh này, đội lính đánh thuê phía sau sắc mặt cũng đại biến.

Phải biết người trung niên là đoàn trưởng của Lang Đầu dong binh đoàn, cũng là cao thủ đệ nhất của Lang Đầu dong binh đoàn, thế mà bây giờ lại bị miểu sát trong một lần giao thủ, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được, căn bản không thể chống cự, vì vậy ngay lập tức đã chọn cách bỏ chạy.

"Đi?

Đi được sao, đều ở lại đi!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, không gian xung quanh vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân thể mọi người trực tiếp hóa thành từng đám sương máu, bị nghiền nát.

Sau đó Tần Hạo mấy người ở Thanh Sơn Trấn cũng không dừng lại nhiều.

Tiểu Y Tiên trở về Vạn Dược Trai thu dọn đồ đạc liền trực tiếp

rời đi.

Đối với việc Tiểu Y Tiên rời đi, người của Vạn Dược Trai ngay cả một tiếng rắm cũng không dám thả.

Bọn họ biết kết cục của Lang Đầu dong binh đoàn, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, Tiểu Y Tiên bây giờ rõ ràng đã bám được vào một cái đùi lớn, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể chọc vào, liền khách khí tiễn Tiểu Y Tiên đi. ...

"Vũ Thản Thành?

Công tử, chúng ta đến đây làm gì?

Lẽ nào tòa thành nhỏ này có chỗ đặc biệt nào sao?" Tại một nơi nào đó ở Vũ Thản Thành, Thần Nông lão nhân nhìn Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ tò mò.

"Di?

Một vị Đấu Tôn, một vị Đấu Hoàng?

Tại sao một nơi nhỏ bé thế này lại có một vị Đấu Tôn và một vị Đấu Hoàng?

Cùng bảo vệ một người?

Có thể để một vị Đấu Hoàng và một vị Đấu Tôn một sáng một tối bảo vệ, rốt cuộc là thân phận gì, e rằng ngay cả siêu cấp thế lực ở Trung Châu cũng không có bút tích lớn như vậy?" Đột nhiên như cảm ứng được điều gì đó, trên mặt Thần Nông lão nhân lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha!" Nghe lời Thần Nông lão nhân, Tần Hạo cũng cười khẽ, trên mặt lại không có chút bất ngờ nào.

Chương 408

Hai người kia không cần nói, tự nhiên là bảo vệ Cổ Huân Nhi.

Cổ Huân Nhi là công chúa của Cổ tộc, tự nhiên không thể chỉ có một vị Đấu Hoàng bảo vệ, cho dù ở một nơi hoang vắng như Tây Bắc Vực.

Vì vậy thực tế sau lưng vị Đấu Hoàng kia, còn có một cao thủ cấp bậc Đấu Tôn bảo vệ.

"Di?

Có chút thú vị, Tiêu gia xem ra có chút náo nhiệt a, xem ra ta đến đúng lúc rồi!" Rất nhanh Tần Hạo như cảm ứng được điều gì đó, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười bất ngờ.

"Công tử, không biết bây giờ chúng ta đi đâu?" Thần Nông lão nhân hỏi.

"Đến Tiêu gia!" Tần Hạo nói.

Lập tức một nhóm người cũng trực tiếp đi về phía Tiêu gia. ...

Cùng lúc đó, tại đại sảnh Tiêu gia, lúc này gần như tất cả cao tầng của Tiêu gia đều đã có mặt.

Ở trung tâm đại sảnh, đứng ba người, dẫn đầu là một thiếu nữ áo trắng trông khoảng mười ba, mười bốn tuổi, dung mạo xinh đẹp, trên mặt mang theo vẻ cô ngạo.

Bên cạnh cô ta là một thanh niên cũng mặc áo trắng, trên mặt đầy vẻ ngạo mạn.

Sau lưng hai người là một lão giả áo xám.

"Nạp Lan điệt nữ, không biết lần này đến Tiêu gia có việc gì?"

Trên ghế chủ vị, một người trung niên có dung mạo cương nghị nhìn thiếu nữ dẫn đầu, lên tiếng.

"Tiêu thúc thúc, con..." Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, sắc mặt thiếu nữ cũng hơi biến đổi, cuối cùng ánh mắt cũng liếc nhìn lão giả áo xám bên cạnh.

"Tiêu tộc trưởng, là thế này, tiểu thư Nạp Lan nhà chúng ta đã được tông chủ thu làm đệ tử quan môn.

Chỉ là tông chủ nghe nói tiểu thư Nạp Lan có một môn hôn sự, với thân phận của tiểu thư Nạp Lan, tương lai nhất định sẽ trở thành tông chủ Vân Lam Tông, chấp chưởng Vân Lam Tông, vì vậy tông chủ hy vọng Tiêu gia có thể giải trừ môn hôn sự này, đối với Tiêu gia và tiểu thư đều là một chuyện tốt." Lão giả áo xám nói.

"Rầm!" Nghe lời lão giả áo xám, người đàn ông trung niên trên ghế chủ vị đột nhiên dùng sức bóp một cái, chén trà trong tay cũng tức thì bị bóp nát, hai mắt cũng đầy vẻ chấn nộ vô cùng.

Phía dưới, đám người Tiêu gia lúc này nghe được tin tức này, biểu cảm trên mặt mỗi người cũng vô cùng đặc sắc, trên mặt không ít người còn lộ ra vẻ hả hê, ánh mắt cuối cùng đều dừng lại ở một thanh niên mặc áo đen ở góc đại sảnh.

Chỉ thấy lúc này thanh niên áo đen hai tay nắm chặt, hai mắt phun lửa, trên mặt gân xanh nổi lên, hiển nhiên đã phẫn nộ đến cực điểm.

"Xin lỗi Tiêu thúc thúc, để tỏ lòng áy náy, đây là mười phần Tụ Khí Tán và một môn Huyền giai đấu kỹ, là một chút tâm ý nhỏ của Yến Nhiên, hy vọng Tiêu thúc thúc có thể thông cảm!" Lúc này thiếu nữ đưa tay lật một cái, trong tay cũng trực tiếp xuất hiện một cái hộp, bên trong chính là mười phần Tụ Khí Tán và một cuộn đấu kỹ.

"!?

Tụ Khí Tán!?" Nghe lời thiếu nữ, đáy mắt không ít người xung quanh cũng lóe lên một tia sáng rực, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hộp trong tay đối phương.

Cảm nhận được thần sắc của đám người Tiêu gia xung quanh, đáy mắt thiếu nữ cũng lóe lên một tia ngạo nghễ.

"Đây là Tụ Khí Tán do Cổ Hà đại sư, khách khanh của Vân Lam Tông chúng ta luyện chế!" Thanh niên bên cạnh thấy vậy cũng đầy vẻ khinh thường nhìn đám người xung quanh.

"Cổ Hà, là do Đan Vương Cổ Hà luyện chế!" Nghe lời thanh niên, biểu cảm trên mặt đám người xung quanh cũng trở nên càng thêm nóng rực.

"Mang đồ của ngươi cút khỏi Tiêu gia!" Lúc này một giọng nói đầy lửa giận cũng truyền đến, chỉ thấy thanh niên áo đen cũng trực tiếp từ góc đi ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thiếu nữ đối diện, đáy mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

"To gan!" "Hỗn xược!" "Tiêu Viêm, ở đây không có phần ngươi nói, còn không mau lui xuống cho ta!" Thấy cảnh này, mấy vị cao tầng Tiêu gia trên ghế chủ vị lập tức giận dữ quát, mỗi người nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt đầy vẻ tức giận.

"Đủ rồi!

Mấy vị trưởng lão trong mắt không có ta là gia chủ này sao?

Chuyện này là nhắm vào Viêm nhi, tại sao Viêm nhi lại không thể đứng ra nói mấy câu?" Thấy bộ dạng của mấy người xung quanh, đáy mắt người đàn ông trung niên trên ghế chủ vị cũng lóe lên một tia hàn quang, kèm theo đó là một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ người ông ta, ánh mắt không thiện ý nhìn mấy người.

"Ách..." Cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người người trung

niên, sắc mặt mấy người lập tức biến đổi mạnh, tuy trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng đối mặt với sự mạnh mẽ của đối phương, cũng chỉ có thể nén xuống lửa giận trong lòng, sau đó ánh mắt cũng rơi trên người thiếu niên áo đen, thần sắc cũng trở nên càng thêm lạnh lẽo.

"Soạt!" Thiếu nữ đối diện sau khi cảm nhận được ánh mắt của thiếu niên áo đen, sắc mặt lập tức biến đổi mạnh, trong lòng cũng không khỏi hoảng hốt, cả người cũng không nhịn được lùi lại một bước, hiển nhiên đã bị ánh mắt của đối phương dọa cho sợ.

"Soạt!" Nhưng rất nhanh, sắc mặt thiếu nữ lập tức biến đổi mạnh.

Nàng là thiên chi kiều nữ của Vân Lam Tông, đường đường lại bị một tên phế vật dọa sợ, trong lòng lập tức sinh ra một luồng tức giận, nhìn thiếu niên áo đen với ánh mắt không thiện ý.

"Tiêu Viêm, nói đi, ngươi có điều kiện gì mới chịu giải trừ hôn ước, ta sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của ngươi!" Hít sâu mấy hơi, bình ổn lại cơn giận trong lòng, ánh mắt cô ta cũng rơi trên người thiếu niên áo đen lạnh lùng nói.

"Hừ, Nạp Lan Yến Nhiên, thu lại cái vẻ mặt cao cao tại thượng của ngươi đi.

Ngươi không muốn gả cho ta Tiêu Viêm, ta Tiêu Viêm lại há lại muốn cưới ngươi sao?

Cũng không sợ nói cho ngươi biết, nếu không có chuyện hôm nay, ta Tiêu Viêm thậm chí căn bản không biết có một người như ngươi tồn tại!" Tiêu Viêm đầy vẻ chế giễu nói.

"Tiêu Viêm, ngươi..." Nghe lời Tiêu Viêm, Nạp Lan Yến Nhiên như thể phải chịu sự sỉ nhục to lớn, thần sắc cũng vô cùng khó coi

nhìn Tiêu Viêm.

"Đừng nói những lời hoa mỹ như vậy, cũng không cần lôi sư tôn của ngươi ra.

Ngươi đến từ hôn chẳng qua là vì cho rằng ta bây giờ là một tên phế vật không xứng với thiên chi kiều nữ như ngươi mà thôi!" "Ta..." "Cũng không cần giải thích, giải thích là che đậy.

Nếu không, tại sao ba năm trước ngươi không đến từ hôn?

Đừng nói với ta ba năm trước ngươi chưa được tông chủ Vân Lam Tông thu làm đệ tử, cũng đừng nói với ta ba năm trước ngươi không biết đến sự tồn tại của cái gọi là hôn ước.

Cũng không cần dùng thái độ cao cao tại thượng đó, bộ dạng đó chỉ khiến người ta cảm thấy ghê tởm mà thôi!" Tiêu Viêm đầy vẻ khinh thường nói.

"Khốn kiếp, nhóc con, dám nói chuyện với Yến Nhiên như vậy, tìm chết!

Tốt nhất là xin lỗi Yến Nhiên đi, nếu không, Tiêu gia cũng không cần tồn tại nữa!" Thấy Nạp Lan Yến Nhiên bị Tiêu Viêm nói cho mặt đầy bi phẫn nhưng lại không thể phản bác, thanh niên bên cạnh lập tức đầy vẻ âm hiểm nhìn Tiêu Viêm nói.

"Khốn kiếp, Tiêu Viêm, còn không mau xin lỗi Nạp Lan tiểu thư!" "Tiêu Viêm, ngươi muốn hại chết chúng ta sao!?" "Ngươi muốn chết thì chết một mình đi, đừng có liên lụy cả Tiêu gia!" Nghe lời đối phương, đám người Tiêu gia xung quanh lập tức cũng có chút hoảng sợ, vội vàng lên tiếng, nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt càng thêm không thiện ý.

"Nhóc con, quỳ xuống xin lỗi, nếu không, đừng trách bản thiếu gia không khách khí.

Chương 409

Loại phế vật như ngươi căn bản không xứng với Yến Nhiên.

Trước mặt Vân Lam Tông, một Tiêu gia nhỏ bé, chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi, lật tay là có thể diệt!

Quỳ xuống xin lỗi, nếu không, đừng trách Vân Lam Tông chúng ta không khách khí!

Sau này Tiêu gia một người cũng đừng hòng sống sót!" Thanh niên lạnh lùng nói.

"..." Nghe lời đối phương, sắc mặt Tiêu Viêm lúc này cũng trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thanh niên này không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Một người cũng đừng hòng sống sót sao?" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ góc đại sảnh truyền đến.

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều nhìn về phía phát ra âm thanh, rất nhanh một bóng người cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thấy bóng dáng đó, hai mắt của thế hệ trẻ Tiêu gia đều đầy vẻ si mê nóng rực.

"Hửm?" Thanh niên lúc này ánh mắt cũng rơi trên người đối phương, khi nhìn rõ dung mạo của đối phương, thần sắc cũng sững sờ, ngay sau đó đáy mắt cũng lóe lên một tia tham lam và nóng rực vô tận.

Chỉ thấy người này một thân váy dài màu xanh, một dung mạo tuyệt mỹ, toàn thân tỏa ra một khí chất không thể tả rõ, như một đóa

thanh liên chớm nở, uyển chuyển như tiên tử bước ra từ trong tranh, khiến người ta không nhịn được sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Giờ phút này, thanh niên hiển nhiên cũng bị dung mạo của thiếu nữ áo xanh thu hút hoàn toàn.

Ban đầu trong mắt hắn, Nạp Lan Yến Nhiên là tuyệt sắc nhân gian, nhưng bây giờ lại đột nhiên phát hiện, trước mặt thiếu nữ này, Nạp Lan Yến Nhiên như một cô bé lọ lem.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng không nhịn được sinh ra một luồng tà hỏa, giờ phút này trong lòng nảy ra một ý niệm, nhất định phải có được cô ta.

Nạp Lan Yến Nhiên lúc này cũng nhìn đối phương, sau khi thấy dung mạo của đối phương, cả người cũng sững sờ.

Cùng lúc đó, không biết vì sao, trong lòng Nạp Lan Yến Nhiên sinh ra một cảm giác tự ti mặc cảm, bất luận là dung mạo hay khí chất, đối phương hiển nhiên đều vượt xa cô ta.

"Ánh mắt của ngươi thật đáng ghét!" Cảm nhận được ánh mắt của thanh niên, thiếu nữ áo xanh nhíu mày.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, trong chốc lát, chỉ nghe một tiếng 'chát' giòn tan, thanh niên áo trắng cũng hét thảm một tiếng, thân thể trực tiếp bay ngược ra ngoài, bay xa hơn mười mét mới rơi xuống đất, nửa bên mặt trực tiếp sưng vù.

"!?" Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người trong sân lập tức biến đổi mạnh, mỗi người đều đầy vẻ kinh ngạc nhìn thiếu nữ áo xanh, trên mặt đều lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

Phải biết thanh niên áo trắng là một vị Đấu Giả, đã đạt đến cấp bậc ngũ tinh.

Trong nhận thức của bọn họ, thiếu nữ áo xanh tuy là thiên tài,

nhưng cũng chỉ mới cửu đoạn đấu khí mà thôi, thế mà bây giờ một bạt tai đã đánh bay đối phương, sao không khiến người ta kinh ngạc.

Mấy vị cao tầng Tiêu gia trên ghế chủ vị thấy cảnh này cũng sững sờ, nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ hiểu rõ, như đã thông suốt.

"Khốn nạn, dám đánh ta!?

Con tiện nhân đáng chết..." "Chát!" Thanh niên hoàn hồn, hai mắt lập tức lóe lên một tia oán độc, đang chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên hoa mắt, thân thể lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, nửa bên mặt còn lại cũng trực tiếp sưng vù.

"Hỗn xược!

Ngươi..." Lão giả áo xám bên cạnh thấy vậy sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Đệ tử của Vân Lam Tông đường đường lại bị đánh vào mặt trong một thế gia nhỏ bé, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối là một sự sỉ nhục lớn.

Nhưng ngay khoảnh khắc chuẩn bị động thủ, đột nhiên toàn thân ông ta cứng đờ.

Giờ phút này, ông ta chỉ cảm thấy như bị một hung thú tuyệt thế đáng sợ nhìn chằm chằm, toàn thân cũng sinh ra cảm giác rợn tóc gáy.

Ông ta có một cảm giác, nếu có bất kỳ hành động khác thường nào, tuyệt đối sẽ gặp phải tai họa diệt đỉnh đáng sợ.

"Giết nó, Cát chấp sự, giết nó cho ta, ta muốn nó chết!" Thấy lão giả áo xám đứng yên không động, trên mặt thanh niên áo trắng lập tức trở nên vô cùng hung tợn.

"Bùm!" Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể thanh niên chấn động

mạnh, ngay sau đó, tiếng nói cũng đột ngột dừng lại, cả người trực tiếp hóa thành một đám sương máu, hiển nhiên đã chết không thể chết hơn.

"!?" Thấy cảnh này, sắc mặt đám người xung quanh lập tức biến đổi mạnh, đáy mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi.

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị, căn bản không có ai thấy ai ra tay, thanh niên áo trắng đã trực tiếp hóa thành sương máu, thủ đoạn này hiển nhiên đã vượt xa dự liệu của bọn họ.

"Xong rồi!" Lão giả áo xám thấy bộ dạng của thanh niên áo trắng, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Thân phận của thanh niên áo trắng ông ta vô cùng rõ ràng, đó là cháu trai của đại trưởng lão Vân Lam Tông, địa vị tuy không bằng Nạp Lan Yến Nhiên, nhưng trong Vân Lam Tông tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao.

Bây giờ chết ở đây, gần như có thể tưởng tượng được sau khi trở về đại trưởng lão sẽ có phản ứng gì.

Khi đó ngay cả ông ta hiển nhiên cũng khó thoát khỏi liên can.

"Một con kiến, thật ồn ào.

Đối phó với loại kiến này cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy, trực tiếp giết là được!" Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt cũng vang lên giữa không trung.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, trong đại sảnh Tiêu gia, một khe nứt không gian cũng hiện ra, rồi mấy bóng người cũng trực tiếp từ trong khe nứt không gian bước ra.

"Hít..." "..." "Trời ơi, xuyên qua không gian, là xuyên qua không gian, đó...

đó là thủ đoạn chỉ có Đấu Tôn trong truyền thuyết mới có được a!" Thấy cách xuất hiện của mấy người, cả sân lập tức không nhịn được hít một hơi khí lạnh, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy vẻ kinh hãi nồng đậm, gắt gao nhìn chằm chằm mấy người giữa không trung, vẻ chấn động trên mặt không thể che giấu.

Phải biết rằng trong toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, người mạnh nhất được biết đến cũng chỉ là cấp bậc Đấu Hoàng mà thôi, đừng nói Đấu Tôn, ngay cả một vị Đấu Tông cũng không có.

Loại tồn tại này, hiển nhiên căn bản không phải là thứ bọn họ có thể tưởng tượng được.

Mấy người xuất hiện không ai khác chính là Tần Hạo và nhóm người của hắn.

"Hạo ca ca!

Sao huynh lại ở đây?" Thiếu nữ áo xanh lúc này ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo giữa không trung, dung mạo vốn lạnh như băng sương lập tức nở một nụ cười rạng rỡ.

Trong khoảnh khắc đó, cả trời đất như thể đều ảm đạm thất sắc.

Chương 410

"Nha đầu, lâu rồi không gặp, không ngờ đã lớn thế này rồi!" Nhìn thiếu nữ trước mặt, đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia cưng chiều.

Trong Cổ tộc, người duy nhất có quan hệ tốt với hắn chính là thiếu nữ trước mắt.

"Hạo ca ca, cuối cùng huynh cũng tìm được Huân Nhi rồi, Huân Nhi nhớ huynh lắm." Nữ tử trực tiếp lao vào lòng Tần Hạo, đầy vẻ ỷ lại nói.

Thấy cảnh này, đám người Tiêu gia xung quanh đều trực tiếp ngây người, đặc biệt là thế hệ thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, hiển nhiên đều không dám tin những gì trước mắt là thật.

Tiên tử lạnh như băng sương trong mắt họ lại có thể lộ ra thần thái như vậy.

Phải biết những năm qua, không thiếu những người trẻ tuổi của Tiêu gia tỏ ra ân cần với Cổ Huân Nhi, nhưng Cổ Huân Nhi đối với những người đó từ trước đến nay chưa từng có chút đáp lại, luôn là bộ dạng lạnh như băng sương.

Bây giờ đối với một người đàn ông xa lạ lại có thần thái như vậy, sao không khiến người ta kinh ngạc, trong lòng cũng không nhịn được sinh ra một luồng ghen tị.

"Hừ!" Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng hừ lạnh truyền đến, Tần Hạo cũng quét mắt nhìn đám người xung quanh.

Ánh mắt của những người đó Tần Hạo tự nhiên cảm nhận được

rõ ràng.

"Soạt!" Khoảnh khắc tiếp theo, những người xung quanh như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, tức thì cũng phản ứng lại.

Tần Hạo trước mắt hiển nhiên căn bản không phải là người bọn họ có thể chọc vào, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Dám hỏi các hạ là ai?" Lão giả áo xám của Vân Lam Tông cứng rắn hỏi Tần Hạo.

"Thân phận của bản tọa, ngươi không có tư cách biết.

Có những người không phải là một Vân Lam Tông không ra gì có thể chọc vào!" Tần Hạo lạnh lùng liếc nhìn lão giả áo xám rồi cười khẩy.

"Tại hạ là gia chủ Tiêu gia, Tiêu Chiến, bái kiến vị tiền... công tử!" Lúc này, mấy vị cao tầng Tiêu gia cũng lần lượt đứng dậy, Tiêu Chiến dẫn đầu cũng tiến lên một bước, cung kính nói.

"Tiêu gia chủ khách khí, những năm qua Huân Nhi đã phiền Tiêu gia chủ chiếu cố!" Nhìn Tiêu Chiến, Tần Hạo nhàn nhạt gật đầu.

"Công tử khách khí rồi, chúng ta thực ra cũng căn bản không làm gì?" Tiêu Chiến vội vàng lắc đầu.

"Tiêu gia chủ, hôm nay chúng ta đã làm phiền, xin cáo từ trước!" Lúc này, hai người lão giả áo xám bên cạnh hiển nhiên cũng ở trong tình thế vô cùng khó xử.

Rõ ràng không ngờ một việc từ hôn lại gây ra phiền phức lớn như vậy, tiếp tục ở lại đây hiển nhiên cũng không có ý nghĩa.

"Tùy tiện!" Tiêu Chiến lập tức lạnh lùng nói, đối với mấy người của Vân Lam Tông hiển nhiên không có chút hảo cảm nào.

"Bản tọa đã cho các ngươi đi rồi sao?" Hai người vừa định rời đi,

giọng nói của Tần Hạo cũng truyền đến.

"Không biết tiền bối có phân phó gì?" Sắc mặt Cát Dạ biến đổi liên tục, cưỡng ép nén xuống sự sỉ nhục trong lòng.

Ông ta vô cùng rõ ràng, thân phận của đối phương căn bản không thể chọc vào, bất kể khuất nhục thế nào, đều phải nhịn xuống.

"Thiên chi kiều nữ của Vân Lam Tông?

Mười mấy tuổi mới chỉ là Đấu Giả chi cảnh, cũng chỉ như vậy thôi.

Đã ngực to không não, nhưng nhìn ngực cũng không to, tại sao cũng không có não vậy?

Không chỉ không có não, mắt nhìn cũng có vấn đề!" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Nạp Lan Yến Nhiên, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đối với Nạp Lan Yến Nhiên, Tần Hạo tự nhiên không có hảo cảm.

Theo hắn thấy, Nạp Lan Yến Nhiên trước mắt thuộc loại điển hình không có mệnh công chúa lại mắc bệnh công chúa.

Bề ngoài là vì tự do hôn nhân mà từ hôn, nhưng thực tế, chính như Tiêu Viêm đã nói trước đó, tất cả đều chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nguyên nhân sâu xa căn bản là chê bai Tiêu Viêm bây giờ đã biến thành phế vật không xứng với cô ta.

Khi Tiêu Viêm còn là thiên tài, sao không thấy cô ta đòi từ hôn, điển hình của việc vừa muốn làm kỹ nữ lại vừa muốn lập đền thờ trinh tiết.

Nạp Lan Yến Nhiên trước mắt căn bản là một sao chổi.

Không hề khoa trương khi nói, nếu không có cô ta, Tiêu Viêm có lẽ

căn bản sẽ không đối đầu với Vân Lam Tông, đồng thời Vân Vận cũng căn bản sẽ không cuối cùng cô độc đi xa đến Trung Châu.

Hoàn toàn là một loại hàng chuyên hại sư phụ.

"....." Sau khi nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Nạp Lan Yến Nhiên ở bên cạnh lập tức thay đổi.

Từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều, nào có lúc bị người khác chế nhạo như vậy, sắc mặt nàng ta lập tức trở nên vô cùng phẫn nộ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo.

"Không phục?

Cũng không cần phải thể hiện ra mặt.

Chẳng qua ngươi cảm thấy Tiêu Viêm bây giờ tu vi không xứng với thân phận 'cao cao tại thượng' của ngươi mà thôi, còn những lý do khác đều là viện cớ.

Mưu cầu tình yêu?

Thật là một trò cười!" Tần Hạo khinh thường nói.

"Ta mưu cầu hạnh phúc của mình chẳng lẽ có gì sai sao?" Nạp Lan Yến Nhiên tức giận nói.

"Hạnh phúc?

Đúng là một trò cười.

Ngươi có nghĩ nếu bây giờ bản tọa giáng lâm Vân Lam Tông, điểm danh muốn ngươi làm tỳ nữ cho bản tọa, thì người của Vân Lam Tông sẽ lựa chọn thế nào không?" Tần Hạo cười lạnh, khóe miệng đầy vẻ giễu cợt.

"Ta....." Nghe lời Tần Hạo, Nạp Lan Yến Nhiên sững sờ, ngay sau đó, sắc mặt cũng đột ngột thay đổi, trở nên trắng bệch.

“Mắt mù thì cũng không cần không thừa nhận.

Chương 411

Ngươi thấy hắn tu luyện mà tu vi càng ngày càng thấp?

Sao ngươi dám chắc đây không phải là một loại ma luyện, và hắn sẽ không có cơ hội phục hồi thiên phú rồi một bước lên trời?" Tần Hạo nói với vẻ mặt chế nhạo.

"Cái đầu là một thứ tốt, tiếc là ngươi không có.

Thôi, bản tọa cũng lười nói nhảm với ngươi.

Trước khi rời đi, tốt nhất hãy xử lý xong chuyện này đi!" Nói xong, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống người Tiêu Viêm.

"Nạp Lan Yến Nhiên, hủy bỏ hôn ước này, ta, Tiêu Viêm, đương nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng ngươi phải biết cho rõ, không phải ngươi từ hôn, mà là ta, Tiêu Viêm, hưu ngươi!" Nói xong, Tiêu Viêm trực tiếp xé một mảnh vạt áo, cắn rách đầu ngón tay, viết nên một bức hưu thư bằng máu, cuối cùng trực tiếp ấn dấu tay của mình lên đó.

"Cút khỏi Tiêu gia!

Từ hôm nay trở đi, ta, Tiêu Viêm, và Nạp Lan Yến Nhiên không còn chút quan hệ nào nữa!" Tiêu Viêm tiện tay vung lên, ném thẳng bức hưu thư cho Nạp Lan Yến Nhiên, lạnh lùng nói, trong ánh mắt không có nửa điểm lưu luyến.

"Ngươi, ngươi dám hưu ta?" Thấy Tiêu Viêm hưu mình, sắc mặt Nạp Lan Yến Nhiên lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Có gì không dám?

Ngươi dám đến Tiêu gia trước mặt bao nhiêu người để từ hôn,

khiến phụ thân ta mất mặt, tại sao ta lại không thể hưu ngươi?" Giọng Tiêu Viêm lạnh như băng.

"....." Nghe lời Tiêu Viêm, Nạp Lan Yến Nhiên nhất thời nghẹn lời, rõ ràng không thể mở miệng phản bác, căn bản không tìm được nửa điểm lý do để cãi lại.

"Tiểu thư, chúng ta về trước đi!" Nói xong, Cát Diệp bên cạnh trực tiếp kéo Nạp Lan Yến Nhiên vô cùng chật vật rời khỏi Tiêu gia.

"Chuyện hôm nay đa tạ công tử!

Công tử từ xa đến, xin hãy để Tiêu gia chúng ta làm tròn lễ nghĩa chủ nhà!" Lúc này Tiêu Chiến cũng vội vàng mở miệng nói.

"Vậy làm phiền Tiêu gia chủ!" Tần Hạo nói.

Sau đó Tiêu Chiến cũng không dám có chút do dự nào, trực tiếp cho người sắp xếp cho Tần Hạo một viện tử xa hoa nhất.

Đối với Tần Hạo, Tiêu gia tự nhiên không dám có chút chậm trễ nào, buổi tối còn trực tiếp tổ chức một bữa tiệc tối vô cùng long trọng. ...

"Đã đến rồi thì vào đi!" Sau khi yến hội kết thúc, trong biệt viện của Tần Hạo, hai bóng người đứng sóng vai dưới trăng, chính là Tần Hạo và Cổ Huân Nhi.

Đúng lúc này, Tần Hạo nhướng mày, liếc nhìn ra bên ngoài, nhàn nhạt nói.

"Ra mắt Tần công tử!

Huân Nhi tiểu thư!" Một bóng người trực tiếp từ bên ngoài đi vào, không phải ai khác, chính là Tiêu Viêm.

Vì sự xuất hiện của Tần Hạo, Cổ Huân Nhi mặc dù đã đến Tiêu gia, nhưng giữa nàng và Tiêu Viêm lại không có mối quan hệ như

trong nguyên tác.

Ở Tiêu gia, Cổ Huân Nhi đối với bất kỳ ai cũng không giả lấy sắc mặt tốt, đối với Tiêu Viêm cũng vậy.

"Không cần đa lễ, ngồi đi!

Có chuyện gì thì cứ nói thẳng!" Mặc dù Tần Hạo đã đoán được ý đồ của Tiêu Viêm, nhưng lại không nói toạc ra.

"Đầu tiên, đa tạ Tần công tử hôm nay ra tay tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích!

Ngoài ra, tại hạ muốn cầu xin giúp đỡ.

Tình hình trên người tại hạ, Tần công tử hẳn cũng đã nghe qua.

Không biết Tần công tử có cách nào chữa khỏi không?" Nói xong, Tiêu Viêm cũng đầy mong đợi nhìn Tần Hạo.

"Tình hình của ngươi bản tọa biết, bản tọa quả thực có cách giúp ngươi phục hồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Thật sao!?

Thật tốt quá rồi!

Không biết Tần công tử có điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối!" Tiêu Viêm nghe Tần Hạo nói, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Ba năm qua, hắn có thể nói là đã nếm trải đủ mọi sự ấm lạnh của tình người, cũng đã chịu đủ cảm giác đó, bây giờ có cơ hội phục hồi thiên phú, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bất kỳ điều kiện nào?" Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

"Chỉ cần ta có thể làm được!" Tiêu Viêm vẻ mặt kiên định nói.

"Yêu cầu của bản tọa rất đơn giản, chỉ cần sau này ngươi làm

việc cho bản tọa, vậy bản tọa sẽ ra tay giúp ngươi, thậm chí ban cho ngươi một hồi tạo hóa thiên đại.

Phải biết rằng, thiên phú của ngươi tuy không tệ, nhưng đó cũng chỉ là đối với người bình thường.

Trong phương thiên địa này, người có thiên phú tốt hơn ngươi có vô số.

Với thiên phú như vậy, cho dù ngươi hồi phục, nhưng đã lãng phí một thời gian dài như vậy, thành tựu tương lai của ngươi cùng lắm cũng chỉ là một Đấu Hoàng, đỉnh thiên là một Đấu Tông.

Thực lực cỡ đó không có tư cách đi theo bản tọa!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi, một khi đã đồng ý với bản tọa, vậy sau này sẽ không còn đường lui nữa!" Tần Hạo nói thêm một lần nữa.

"Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta đồng ý!

Chỉ cần ngài có thể giúp ta khôi phục thiên phú, mọi chuyện ta đều đồng ý, ta đã chịu đủ cuộc sống hèn mọn này rồi!" Hồi lâu sau, Tiêu Viêm cũng đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia quyết đoán, vẻ mặt kiên định nói, hiển nhiên đã đưa ra lựa chọn.

"Tốt, một lựa chọn sáng suốt.

Tin rằng sau này ngươi sẽ không hối hận với lựa chọn hôm nay!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Chương 412

"Không biết Tần công tử định làm thế nào để khôi phục thiên phú của ta?" Lúc này ánh mắt của Tiêu Viêm cũng rơi vào người Tần Hạo, giờ phút này hắn đã dốc hết tất cả, trên mặt tự nhiên cũng tràn đầy hy vọng nồng đậm.

"Được rồi, đưa chiếc nhẫn trên tay ngươi cho ta!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Nhẫn?

Chẳng lẽ chiếc nhẫn này có vấn đề sao?

Chiếc nhẫn này là di vật duy nhất mẫu thân để lại cho ta!" Tiêu Viêm có chút do dự nhìn Tần Hạo, nhưng lại không chần chừ, trực tiếp tháo chiếc nhẫn xuống, đưa cho Tần Hạo.

"Yên tâm, bản thân chiếc nhẫn không có vấn đề gì!

Chỉ là bên trong có giấu một thứ mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Giấu một thứ?

Trong nhẫn có thể giấu đồ sao?

Chẳng lẽ là một cái nạp giới?

Không đúng, ta đã thử rồi, chiếc nhẫn này căn bản không mở ra được!" Tiêu Viêm có chút nghi hoặc nói, trên mặt cũng đầy vẻ tò mò.

"Chủ nhân của nạp giới còn chưa chết, ngươi mở ra được mới là lạ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Chưa chết!?" Nghe lời Tần Hạo, Tiêu Viêm lập tức sững sờ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tự mình ra đây, hay để bản tọa mời ngươi ra?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên nạp giới, nhàn nhạt nói.

Sau khi giọng nói của Tần Hạo vang lên, chiếc nạp giới màu đen lại căn bản không có nửa điểm phản ứng.

“Ể?

Tần công tử, có phải ngài nhầm rồi không?” Trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ do dự.

“Vẫn còn ôm lòng may mắn sao?

Nếu đã như vậy, ngươi không ra, vậy bản tọa đành phải mời ngươi ra vậy!” Mặc dù khí tức của đối phương ẩn giấu rất tốt, đừng nói là Đấu Tôn, ngay cả tồn tại cấp bậc Đấu Thánh cũng khó mà cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, nhưng Tần Hạo là ai, đừng nói là hắn đã xem nguyên tác, cho dù không xem, chỉ bằng cảnh giới nguyên thần hiện tại cũng có thể dễ dàng phát hiện ra tung tích của đối phương. _Tần Hạo căn bản không nói nhảm, hai tay kết ấn, trong nháy mắt, một đóa hỏa diễm màu xám lập tức bao bọc lấy nạp giới._ “A!” “Dừng, dừng lại, mau dừng lại, ta ra ngay!” Lập tức một tiếng hét thảm thiết vô cùng thê lương truyền ra, ngay sau đó một hư ảnh cũng trực tiếp từ trong nạp giới bay ra.

“Ngọn lửa này, chẳng lẽ là dị hỏa?” Hư ảnh ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu xám trong lòng bàn tay Tần Hạo, đáy mắt cũng đầy vẻ kinh hãi nồng đậm, hiển nhiên đã bị uy năng của ngọn lửa màu xám vừa rồi dọa sợ.

“Hửm?

Dược Trần!?

Sao ngươi lại luân lạc đến tình cảnh này?” Lúc này, Thần Nông lão nhân bên cạnh cũng nhìn về phía hư ảnh, khi thấy bộ dạng của hư

ảnh, trên mặt Thần Nông lão nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của hư ảnh, không phải ai khác, chính là Dược Tôn Giả Dược Trần trong nguyên tác của Tiêu Viêm.

"Hửm?

Ngươi là.....

Thần Nông tiền bối, sao ngài lại ở đây!?" Nghe có người một lời nói ra thân phận của mình, sắc mặt Dược Trần đột nhiên đại biến.

Phải biết trước đây ông ta từng bị Hồn Điện truy sát, bây giờ một thân thực lực mười phần không còn một, nếu gặp phải người của Hồn Điện, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng rất nhanh, khi nhìn thấy Thần Nông lão nhân, cả người Dược Trần cũng sững sờ, hiển nhiên cũng đã nhận ra Thần Nông lão nhân.

"Dược Trần?

Chẳng lẽ là Dược Tôn Giả Dược Trần cửu phẩm lừng danh Trung Châu trong truyền thuyết?" Lúc này nghe hai người nói chuyện, trên mặt Cổ Huân Nhi bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, danh tiếng của Dược Trần nàng hiển nhiên cũng biết, ở Trung Châu có danh tiếng không nhỏ, chỉ là sau đó mất tích, có lời đồn đã vẫn lạc, không ngờ lại xuất hiện ở đây, chỉ là bây giờ lại biến thành một linh hồn thể.

"Luyện dược sư cửu phẩm!?

Dược Tôn Giả?" Nghe lời Cổ Huân Nhi, đáy mắt Tiêu Viêm bên cạnh cũng lóe lên một tia kinh hãi.

Mặc dù hắn chưa từng nghe nói về Dược Trần, nhưng có thể được gọi là Tôn Giả, hiển nhiên ít nhất cũng là tồn tại cảnh giới Đấu Tôn, loại cấp bậc này trong mắt hắn hiển nhiên là tồn tại cao không thể với tới.

Còn về luyện dược sư, hắn cũng không hề xa lạ, tự nhiên hiểu rõ luyện dược sư đại diện cho điều gì.

Trên toàn bộ đại lục, địa vị của luyện dược sư vô cùng siêu việt.

Không nói đâu xa, chỉ riêng trong Gia Mã đế quốc, Cổ Hà chỉ là một luyện dược sư lục phẩm, đã trở thành khách quý của Vân Lam Tông, còn được phong tặng danh hiệu Đan Vương.

Trước mắt lại là một luyện dược sư cửu phẩm, quả thực như thần linh tồn tại, sự kinh hãi trong lòng Tiêu Viêm có thể tưởng tượng được.

"Tần công tử....." Sau đó Tiêu Viêm cũng hoàn hồn, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tần Hạo nói.

"Vận chuyển công pháp thử xem!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hửm?" Nghe Tần Hạo nói, Tiêu Viêm cũng sững sờ, sau đó cũng không chút do dự, lập tức vận chuyển công pháp.

Rất nhanh, mắt hắn cũng trợn tròn, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

"Nó..... nó không biến mất, không biến mất nữa!

Ta khôi phục rồi!?

Tốt quá, thật sự tốt quá rồi!

Không đúng, chờ đã..... chẳng lẽ....." Rất nhanh, Tiêu Viêm cũng trực tiếp mở mắt ra, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vô cùng kích động, bởi vì hắn phát hiện lúc này đấu khí trong cơ thể không còn biến mất như trước nữa, hiển nhiên thiên phú của hắn đã một lần nữa 'trở về'.

Chương 413

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tiêu Viêm dường như đã ý thức được điều gì đó, biểu cảm trên mặt cũng trực tiếp đông cứng lại, ánh mắt cũng theo đó định hình vào thân ảnh Dược Trần giữa không trung.

"Khụ khụ, tiểu gia hỏa, đa tạ ngươi đã cung phụng trong ba năm qua!

Nếu không, lão hủ e rằng không thể tỉnh lại nhanh như vậy!" Dược Trần thấy vậy, cười khan một tiếng nói.

"Cung phụng?

Quả nhiên là lão già đáng chết nhà ngươi!

Ta ###@@##" Nghe đối phương nói, Tiêu Viêm lập tức nổi điên.

Mặc dù hắn sống hai đời, nhưng rốt cuộc dù là kiếp trước hay kiếp này, hắn cũng chỉ là một thanh niên nhiệt huyết khí phách.

Nỗi sỉ nhục hơn ba năm qua hoàn toàn do gã trước mắt này ban tặng, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Lập tức hắn vung nắm đấm tấn công về phía Dược Trần, nhưng kết quả cuối cùng hiển nhiên là vô ích.

Dược Trần lúc này chỉ là một linh hồn thể, với tu vi hiện tại của Tiêu Viêm hiển nhiên không thể chạm vào đối phương.

"Khụ khụ, tiểu gia hỏa, bình tĩnh, bình tĩnh một chút.

Lão hủ cũng là bất đắc dĩ thôi, lão hủ cũng sẽ bồi thường cho ngươi.

Huống hồ, kinh nghiệm ba năm qua không phải đã khiến ngươi trưởng thành rất nhiều sao, ít nhất cũng đã nhìn rõ sự ấm lạnh của

tình người!" Dược Trần thấy vậy lập tức nói.

"Hộc hộc hộc....." Sau khi trút giận một hồi, Tiêu Viêm cũng dần dần bình tĩnh lại, hiển nhiên hắn rất rõ ràng, chuyện đã xảy ra rồi, có tức giận nữa cũng vô ích.

"Được rồi!

Bình tĩnh lại!" Thấy cảnh này, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

"Xin lỗi công tử, ta thất thố rồi!" Sau khi Tiêu Viêm hoàn hồn, lập tức mở miệng nói với Tần Hạo.

"Không biết các hạ là người phương nào, làm sao phát hiện ra lão hủ?" Lúc này, ánh mắt Dược Trần cũng rơi vào trên người Tần Hạo, nhìn về phía Tần Hạo trong ánh mắt cũng lóe lên một tia vô cùng ngưng trọng, bởi vì lúc này ông ta không hề cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo.

Phải biết ông ta là luyện dược sư cửu phẩm, cảnh giới linh hồn đã đạt đến Thiên giai, với cảnh giới linh hồn của ông ta, cho dù là Đấu Thánh bình thường cũng không thể che giấu khí tức trước mặt ông ta, nhưng ông ta lại không hề cảm nhận được khí tức của Tần Hạo, làm sao có thể không khiến ông ta chấn động.

"Phát hiện ra ngươi khó lắm sao?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ặc.....

Không biết các hạ chuẩn bị xử trí lão hủ thế nào?" Sau đó Dược Trần cũng nhìn Tần Hạo, tuy không biết tu vi cụ thể của Tần Hạo, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó là đối phương không phải là người mà ông ta có thể chống lại trong trạng thái hiện tại, đừng nói là trạng thái hiện tại, cho dù là thời kỳ đỉnh phong cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

“Xử trí?

Đơn giản!

Thần phục, hoặc là chết!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Cái gì!?.....” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Dược Trần cũng đột ngột thay đổi, đáy mắt cũng lóe lên một tia phẫn nộ, hiển nhiên có chút khó chấp nhận kết quả này.

“Dược Trần, bình tĩnh, bình tĩnh một chút.

Làm việc cho công tử đối với ngươi có lẽ là một cơ duyên thiên đại, ngươi nhất định phải nắm chắc!” Lúc này Thần Nông lão nhân bên cạnh thấy bộ dạng của Dược Trần, lập tức nói.

Nếu là người bình thường, Thần Nông lão nhân căn bản sẽ không để ý, nhưng trước mắt là Dược Trần, ông ta và Dược Trần cũng có chút duyên phận, tự nhiên không hy vọng đối phương phạm sai lầm.

“Hửm?

Ý của Thần Nông tiền bối là?

Chẳng lẽ ngài cũng.....” Nghe lời Thần Nông lão nhân, sắc mặt Dược Trần cũng hơi thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin.

Trong lòng ông ta, Thần Nông lão nhân là một cao nhân tiền bối thực thụ, căn bản không phải loại người tham sống sợ chết.

“Ngươi đoán không sai, ta hiện đang làm việc cho công tử!” Thần Nông lão nhân nhàn nhạt nói.

“Cái gì!?

Tiền bối ngài.....” Dược Trần có chút khó hiểu nhìn Thần Nông lão nhân.

“Mạng của ta là do công tử cứu, nếu không có công tử, có lẽ bây giờ ta đã trở thành con rối của Hồn Điện rồi.

Huống hồ, nếu không có công tử, ta cũng sẽ không đạt được thành tựu như bây giờ!” Nói xong, trên người Thần Nông lão nhân một cỗ dao động linh hồn mênh mông cũng bùng phát ra, một cỗ khí tức linh hồn kinh khủng mênh mông cũng lan tỏa ra.

“Cái gì!?

Hồn Điện!?

Bọn chúng cũng đã ra tay với ngài!?

Chờ đã, khí tức này.....

Thiên giai, Thiên giai đại viên mãn!?

Cảnh giới linh hồn của tiền bối đã đạt đến cảnh giới Thiên giai đại viên mãn!?” Nghe lời Thần Nông lão nhân, Dược Trần lập tức sững sờ, ngay sau đó, cảm nhận được dao động linh hồn kinh khủng, mắt ông ta cũng trợn tròn, trên mặt đầy vẻ kinh hãi vô cùng.

Thời kỳ đỉnh phong ông ta cũng là linh hồn Thiên giai, tự nhiên rất rõ ràng cỗ khí tức này đại diện cho điều gì.

“Không sai!” Thần Nông lão nhân nhàn nhạt nói.

“Nếu lão hủ thần phục ngài, không biết có thể nhận được gì?” Sau khi sắc mặt biến ảo, Dược Trần cũng nhìn Tần Hạo nói.

“Ngươi muốn được gì?” Tần Hạo nhàn nhạt hỏi.

“Nếu ngươi lựa chọn thần phục, ta có thể miễn phí thỏa mãn một nguyện vọng của ngươi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Chương 414

“Nguyện vọng?

Thật sự có thể?

Bất kỳ nguyện vọng nào?” Dược Trần nhìn Tần Hạo, thăm dò hỏi.

“Tự nhiên!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Nếu ta muốn sống lại thì sao?

Các hạ cũng có thể làm được?” Dược Trần không nhịn được mở miệng hỏi.

“Cái gì!?

Dược Trần, ngươi điên rồi!” Nghe lời Dược Trần, sắc mặt Thần Nông lão nhân bên cạnh cũng hơi thay đổi, lập tức không nhịn được mở miệng nói.

Theo ông ta thấy, yêu cầu này của Dược Trần quả thực có chút vô lý.

“Sống lại?

Có gì khó?” Tần Hạo nhàn nhạt nói, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhẹ, như thể đang nói về một chuyện không quan trọng.

“Cái gì!?

Ngài thật sự có thể làm được!?” Nghe lời Tần Hạo, Dược Trần lập tức sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn Tần Hạo.

Chính như Thần Nông lão nhân đã nói, trong lòng Dược Trần hiển nhiên cũng có một chút ý muốn làm khó Tần Hạo.

Về phần phương pháp sống lại, ban đầu ông ta cũng không có cách

nào, nhưng lại tìm thấy phương pháp sống lại trên Phần Quyết, chỉ là có chút khó khăn mà thôi.

"Sống lại mà thôi, có gì khó khăn.

Nếu là hồn phi phách tán, với sức mạnh hiện tại của bản tọa quả thực không có cách nào, nhưng bây giờ linh hồn ngươi chưa diệt, muốn sống lại cũng không khó đến vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Chẳng lẽ ngài cũng biết phương pháp sống lại bằng dị hỏa?" Sau đó như nghĩ ra điều gì, Dược Trần không nhịn được mở miệng hỏi.

"Phương pháp sống lại bằng dị hỏa?

Pháp môn trên Phần Quyết của ngươi?

Sống lại thôi mà, cần gì phiền phức như vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Phần Quyết, ngài cũng biết Phần Quyết!?

Sao có thể!?" Nghe Tần Hạo một lời nói ra Phần Quyết, sự kinh hãi trong lòng Dược Trần có thể tưởng tượng được.

"Phần Quyết mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Dược Trần cũng không ngừng biến đổi.

Phải biết Phần Quyết có thể nói là bí mật lớn nhất trên người ông ta, bây giờ bị người khác một lời nói toạc ra, tâm trạng có thể tưởng tượng được.

"Được, ta, Dược Trần, xin thề, nếu công tử thật sự có thể giúp ta sống lại, từ hôm nay trở đi, ta, Dược Trần, sẽ đi theo công tử!

Vĩnh viễn không phản bội!" Hồi lâu sau, Dược Trần dường như đã đưa ra quyết định, lập tức mở miệng nói.

"Tốt, một lựa chọn sáng suốt!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Không biết công tử chuẩn bị cho lão hủ thân thể cấp bậc nào?" Sau đó Dược Trần cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Nếu đã làm việc cho bản công tử, bản công tử tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt, vậy cho ngươi một thân thể cấp bậc Đấu Thánh đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Thân thể Đấu Thánh!?

Thật sao?" Nghe Tần Hạo nói, mắt Dược Trần cũng trợn tròn.

Phải biết cho dù là thời kỳ đỉnh phong, ông ta cũng chỉ là đỉnh phong Đấu Tôn mà thôi, chẳng qua là nhờ vào thân phận luyện dược sư mới có thể ngang hàng với Đấu Thánh bình thường, nhưng thực lực thực sự so với Đấu Thánh lại kém rất xa.

"Bản tọa không cần thiết phải lừa ngươi!" Nói xong, Tần Hạo tâm niệm vừa động, một thi hài người mặc áo đen cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, một cỗ uy áp kinh khủng cũng từ trên người thi hài tỏa ra.

Mặc dù đã vẫn lạc, nhưng với tư cách là tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, trên thi hài vẫn còn lưu giữ uy áp kinh khủng.

Đến cấp bậc này, nhục thân gần như đã đạt đến trình độ bất hủ (tương đối).

"Đấu Thánh, thật sự là Đấu Thánh!

Không đúng, là...

Hồn Diệt Sinh!?

Phó điện chủ Hồn Điện!?" Khi nhìn rõ bộ dạng của thi hài, Dược Trần lại một lần nữa sững sờ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của đối phương, cũng chính vì vậy mà trong lòng càng thêm chấn động.

Phải biết Phó điện chủ Hồn Điện là một Đấu Thánh thực thụ, một tồn tại cấp bậc Tam tinh Đấu Thánh, nhưng bây giờ lại bị chém giết, làm sao có thể không khiến ông ta chấn động.

Quan trọng nhất là, ông ta phát hiện thi hài Phó điện chủ Hồn Điện trước mắt được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh, thậm chí không có nửa điểm thương thế, cũng có nghĩa là đối phương bị chém giết trong tình huống không có chút sức phản kháng nào, hoặc là bị miểu sát.

Có thể miểu sát một tồn tại cấp bậc Tam tinh Đấu Thánh, cho dù là trung giai Đấu Thánh cũng tuyệt đối không làm được, ít nhất phải có thực lực từ Thất tinh trở lên, thậm chí Bát tinh hay Cửu tinh.

"Không sai, quả thực là Phó điện chủ Hồn Điện.

Ban đầu hắn chuẩn bị cưỡng ép lão hủ gia nhập Hồn Điện, may mà có công tử ra tay, trực tiếp trấn sát hắn!" Thần Nông lão nhân nhàn nhạt nói.

"Hạo ca ca, Phó điện chủ Hồn Điện thật sự là do huynh giết sao?

Chương 415

Thật tốt quá, em biết mà, Hạo ca ca nhất định phi phàm!" Cổ Huân Nhi lúc này cũng bị chấn động, tình hình của Tần Hạo nàng cũng biết một chút, mặc dù nhục thân vô cùng kinh khủng, nhưng trước đó lại vẫn luôn không thể tu luyện, bây giờ xem ra, hiển nhiên đã khôi phục.

Dược Trần bên cạnh cũng đầy kinh hãi nhìn Tần Hạo, mặc dù trước đó đã có một số suy đoán, nhưng bây giờ nghe lời Thần Nông lão nhân, trong lòng vẫn không nhịn được chấn động.

Còn về Tiêu Viêm, hiển nhiên đã sớm ngây người.

Ban đầu trong mắt hắn Đấu Tôn đã là tồn tại khủng bố chí cao vô thượng, hắn cũng đã cố gắng đánh giá cao thực lực của Tần Hạo, nhưng bây giờ, hắn phát hiện mình vẫn đánh giá quá thấp đối phương.

Khi hắn còn đang lập chí trở thành tồn tại cảnh giới Đấu Tôn, đối phương đã giết Đấu Thánh như giết chó, sự chênh lệch giữa hai bên có thể tưởng tượng kinh khủng đến mức nào.

Một chút ngạo khí cuối cùng của kẻ xuyên việt trong lòng hắn cũng hoàn toàn bị đánh cho tan tác.

"Thân thể này có hài lòng không?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hài lòng, hài lòng, đương nhiên hài lòng!

Đa tạ công tử thành toàn!" Đùa sao, đây là thân thể cấp bậc Đấu Thánh.

Trước đây khi muốn sống lại, trong suy nghĩ của ông ta, có được một thân thể Đấu Tông đã là có thể chấp nhận được rồi.

Bây giờ có được một thân thể Đấu Thánh, đối với ông ta tuyệt đối là một niềm vui bất ngờ thiên đại.

“Nếu đã như vậy thì bắt đầu đi!

Linh hồn tiến vào thân thể này, phần còn lại cứ giao cho ta!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Được, vậy phiền công tử rồi!” Nghe Tần Hạo nói, Dược Trần căn bản không có nửa điểm do dự, thân thể hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp chui vào giữa mi tâm của thân thể.

Sau khi chứng kiến thực lực của Tần Hạo, Dược Trần lúc này cũng hoàn toàn xua tan những nghi ngờ trong lòng.

Theo ông ta thấy, nếu Tần Hạo thật sự muốn bất lợi với mình, căn bản không cần phiền phức như vậy.

Tần Hạo thấy vậy, lập tức cũng không chút do dự, tâm niệm vừa động, một chiếc tiểu đỉnh trực tiếp hiện ra.

Chiếc tiểu đỉnh này không phải do phân thân của Tần Hạo luyện chế, mà là một bảo vật mà bản tôn Tần Hạo đã đánh vào nguyên thần của hắn lúc ban đầu.

Mặc dù chỉ là một trung thiên thế giới, nhưng trước khi giáng lâm, bản tôn đã chuẩn bị một số thứ, chuẩn bị không ít đồ cho hóa thân này, chiếc tiểu đỉnh này chính là một trong số đó.

Tiểu đỉnh tuy xa không bằng Hỗn Độn Đỉnh, một Hỗn Độn Linh Bảo trong tay hắn, nhưng cũng là một Tiên Thiên Linh Bảo không tồi, được luyện chế phỏng theo Hỗn Độn Đỉnh, trong đó cũng ẩn chứa một đạo bản nguyên tạo hóa, cũng vô cùng huyền diệu.

Tâm niệm vừa động, tam túc tiểu đỉnh phát ra một cỗ lực thôn phệ cường đại, trực tiếp nuốt thân thể vào trong.

Tần Hạo hai tay nhanh chóng kết ấn, phong bạo tạo hóa trong đỉnh điên cuồng tuôn trào, trực tiếp bắt đầu cải tạo nhục thân này.

Cùng lúc đó, tạo hóa chi lực cũng trực tiếp dung nhập vào trong thân thể, khiến linh hồn của Dược Trần hoàn toàn dung hợp với thân thể này.

Sự huyền diệu của tạo hóa chi lực vượt xa phương pháp dị hỏa trong Phần Quyết.

Sau khi được tạo hóa chi lực tẩy lễ, thân thể này cũng sẽ hoàn toàn thay da đổi thịt, đủ để linh hồn và nhục thân của Dược Trần hoàn mỹ dung hợp, không có nửa điểm tỳ vết, điều mà phương pháp dị hỏa tuyệt đối không làm được. ...

"Ông ông ông....." Sau khoảng một khắc đồng hồ, đột nhiên trên tiểu đỉnh bùng phát một luồng hào quang ngút trời, ngay sau đó một bóng người cũng trực tiếp từ trong tiểu đỉnh bước ra, một cỗ khí tức cường đại cũng từ trên người hắn tỏa ra, chính là Dược Trần đã hoàn toàn sống lại.

"Ta, Dược Trần, cuối cùng cũng sống lại rồi!

Hồn Điện đáng ghét, nghiệt đồ đáng chết, cứ chờ đấy cho ta, ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" Giọng Dược Trần lạnh như băng, cùng lúc đó, Dược Trần cũng bắt đầu hoạt động thân thể hoàn toàn mới này.

"Không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!

Đa tạ công tử ân tạo hóa!" Ngay sau đó, vẻ kinh hỉ trên mặt Dược Trần cũng càng lúc càng nồng đậm, bởi vì ông ta phát hiện thân thể này giống như thân thể bẩm sinh của mình, không có nửa điểm cảm giác gượng gạo, hoàn toàn có thể điều khiển như ý.

Ông ta còn phát hiện, tư chất của thân thể này mạnh hơn tư chất ban đầu của ông ta không biết bao nhiêu lần.

Sau khi được tạo hóa chi lực tẩy lễ, thân thể này hiển nhiên cũng

đã thay da đổi thịt.

Không chỉ nhục thân, ông ta còn phát hiện linh hồn lúc này cũng đã xảy ra một loại lột xác không thể nói rõ.

Mặc dù cảnh giới linh hồn lúc này chưa đột phá, nhưng ông ta có cảm giác, linh hồn hiện tại so với trước kia dường như đã xảy ra một sự lột xác về chất.

Lúc này trong lòng Dược Trần ngoài kinh hỉ và chấn động, thân thể này mạnh hơn trong tưởng tượng quá nhiều, quả thực nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Đồng thời, đối với thủ đoạn của Tần Hạo cũng càng thêm chấn động, lòng kính sợ đối với Tần Hạo cũng tăng thêm một bậc.

"Chúc mừng, Dược Trần!" Thần Nông lão nhân thấy trạng thái của Dược Trần, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười vui mừng.

"Đồng hỉ đồng hỉ!" Dược Trần vẻ mặt hưng phấn nói.

"Không tệ!

Hy vọng ngươi không làm bản tọa thất vọng, sau này nếu biểu hiện tốt, bản tọa cũng sẽ không keo kiệt!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Lão hủ nhất định sẽ không phụ lòng ân tái tạo của công tử!" Dược Trần vẻ mặt kiên định nói, một khắc này cũng hoàn toàn bị Tần Hạo chinh phục, nhìn về phía Tần Hạo trong ánh mắt cũng đầy cuồng nhiệt vô tận.

"Ừm!

Được rồi, lấy Phần Quyết ra đi, bản tọa có việc cần dùng!" Tần Hạo sau đó cũng trực tiếp nói.

"Vâng, công tử!" Nếu là trước đây, Dược Trần tuyệt đối sẽ không bao giờ giao ra Phần Quyết, nhưng bây giờ, Dược Trần căn bản

không có nửa điểm do dự, trực tiếp lấy Phần Quyết ra, đưa cho Tần Hạo.

"Có chút thú vị, nhưng có hơi thô thiển!" Thần niệm dung nhập vào trong đó, rất nhanh đã xem qua một lượt Phần Quyết, miệng nhàn nhạt nói.

Với tư cách là công pháp tu luyện của khí vận chi tử của phương thiên địa này, Phần Quyết tự nhiên có chỗ độc đáo của nó, nhưng chung quy chỉ là một trung thiên thế giới, cho nên với nhãn quang của Tần Hạo, hiển nhiên căn bản không đáng kể.

Dù sao tu vi hiện tại của Tần Hạo tuy không mạnh, nhưng hắn kế thừa ký ức của bản tôn, cho nên kiến thức vượt xa Thiên Tiên bình thường có thể so sánh.

Ngay sau đó, Tần Hạo cũng không chút do dự, thần niệm trong nháy mắt bao trùm Phần Quyết, sau đó bắt đầu thôi diễn lại.

Chương 416

Với thực lực hiện tại của hắn, muốn thôi diễn ra một bộ công pháp, căn bản không có gì lạ.

"Hù, cũng gần xong rồi, cứ vậy đi!" Trong nháy mắt, một nén hương thời gian đã trôi qua, Tần Hạo cũng trực tiếp thu hồi thần niệm, đã hoàn thành việc thôi diễn.

"Phần Quyết, Phần Quyết, nếu đã như vậy, công pháp này sau này sẽ gọi là Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết đi!" Tần Hạo thầm nghĩ, rất nhanh đã đặt tên mới cho công pháp sau khi thôi diễn.

"Tiểu Viêm tử, bây giờ thiên phú của ngươi đã trở lại, nhưng công pháp của Tiêu gia thực sự quá kém, bản tọa liền ban cho ngươi một môn công pháp!

Hy vọng ngươi không làm bản tọa thất vọng!" Nói xong, Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, trực tiếp đánh nội dung của Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết vào trong đầu Tiêu Viêm.

"Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết!?

Hít..... công pháp này mạnh quá, tuyệt đối không phải công pháp Huyền giai, chẳng lẽ là công pháp Địa giai!?" Tiêu Viêm sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

"Công pháp Địa giai cái con khỉ.

Đây là công pháp mà bản tọa đã thôi diễn lại từ Phần Quyết.

Khởi đầu đã là Thiên giai đê giai, sau này sau khi dung hợp dị hỏa, công pháp có thể không ngừng tấn cấp!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Công pháp Thiên giai!?" Trên mặt Tiêu Viêm lập tức lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh, công pháp Thiên giai đại diện cho điều gì hắn tự nhiên không thể không rõ, nhưng quan trọng nhất là, quan trọng nhất là, công pháp Thiên giai có thể thăng cấp.

"Thiên giai đê giai!?" Dược Trần bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh.

Phải biết ông ta đã xem qua Phần Quyết, Phần Quyết ban đầu khởi đầu chỉ là công pháp Hoàng giai đê giai mà thôi.

"Được rồi, tiểu Viêm tử, công pháp đã cho ngươi, hy vọng ngươi đừng làm bản tọa thất vọng!" Giọng Tần Hạo cũng vang lên.

"Công tử yên tâm, ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

"Đúng rồi, hai người các ngươi chịu trách nhiệm dạy hắn thuật luyện dược đi!" Sau đó ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên người Thần Nông lão nhân và Dược Trần nói.

"Cái gì!?

Luyện dược?

Công tử chẳng lẽ ta có thể trở thành luyện dược sư?" Nghe Tần Hạo nói, mắt Tiêu Viêm đột nhiên sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Phải biết trên toàn bộ đại lục này, không có ai là không muốn trở thành luyện dược sư, nhưng điều kiện để trở thành luyện dược sư vô cùng hà khắc, trong vạn người tu luyện cũng chưa chắc có một người có thể trở thành luyện dược sư, có thể nói là vạn người chọn một.

"Nếu không thì sao, nếu ngươi không có thiên phú luyện dược, ngươi nghĩ lão già Dược Trần này sẽ ở lại bên cạnh ngươi không đi sao?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Khụ khụ.....” Nghe vậy, Dược Trần cảm giác đối mặt với Tần Hạo không còn nửa điểm bí mật nào, trên mặt cũng lộ ra vẻ lúng túng.

Ban đầu ông ta định xuất hiện vào lúc Tiêu Viêm sa sút nhất, sau đó thể hiện thân phận luyện dược sư, thu đối phương làm đồ đệ.

“Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!” Nhưng lúc này Tiêu Viêm lại không quản được nhiều như vậy, trên mặt đầy vẻ kích động nồng đậm.

Có thể trở thành luyện dược sư, đối với hắn quả thực là một niềm vui bất ngờ thiên đại.

“Giao cho ngươi một nhiệm vụ, trong vòng ba năm trở thành Đấu Hoàng, sau đó tự mình lên Vân Lam Tông đòi lại tôn nghiêm của ngươi!” Giọng Tần Hạo cũng vang lên.

“Ba năm thành Đấu Hoàng!?” Nghe Tần Hạo nói, Tiêu Viêm lập tức sững sờ, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hiển nhiên bị mục tiêu này dọa sợ.

Phải biết toàn bộ Gia Mã đế quốc cũng chỉ có một số ít Đấu Hoàng, Đấu Hoàng trẻ tuổi nhất e rằng cũng đã hơn ba mươi tuổi, đối phương yêu cầu hắn ba năm bước vào Đấu Hoàng, làm sao có thể không khiến hắn chấn kinh.

“Đấu Hoàng mà thôi, nếu ngay cả mục tiêu này cũng không đạt được, ngươi có tư cách gì đi theo bên cạnh bản tọa!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Ta..... ta biết rồi, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!” Thấy bộ dạng của Tần Hạo, Tiêu Viêm cũng lập tức gật đầu nói.

“Tiểu gia hỏa, ba năm thành Đấu Hoàng đối với người khác có lẽ khó, nhưng nếu đã được công tử coi trọng, cộng thêm có ta giúp đỡ, ba năm thành Đấu Hoàng, cũng không phải là chuyện không thể!”

Thần Nông lão nhân thấy vậy, lập tức cũng mở miệng nói.

"Thôi được, thiên phú hiện tại của ngươi thực sự có chút không như ý, đây là một viên Huyết Mạch Đan, ngươi uống trước đi!" Sau khi trầm ngâm một lát, Tần Hạo lại một lần nữa lấy ra một viên đan dược đặt trước mặt Tiêu Viêm, nhàn nhạt nói.

".....Đan dược cửu phẩm!

Khí tức này còn kinh khủng hơn cả Cửu phẩm Huyền đan, chẳng lẽ là Cửu phẩm Kim đan trong truyền thuyết!

Ngưng tụ chín đạo đan văn, Cửu văn Kim đan trong truyền thuyết!....." Nhìn đan dược trong tay Tần Hạo, trên mặt Dược Trần bên cạnh lập tức lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, hiển nhiên bị đan dược này làm cho chấn động.

Với tư cách là một luyện dược sư cửu phẩm, ông ta rất rõ ràng đan dược này có ý nghĩa gì.

Còn Thần Nông lão nhân, ngược lại không có gì kinh ngạc.

Dù sao trước đó ông ta đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Tần Hạo, cho nên Tần Hạo có thể lấy ra Cửu văn Kim đan trong mắt ông ta căn bản không có gì lạ.

"Chỉ là một người ngay cả Đấu Giả cũng chưa đạt tới, có thể chịu được hiệu quả của đan dược cửu phẩm không?" Lúc này Dược Trần cũng hoàn hồn, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm, đan dược này không phải dùng để tăng tu vi!

Chỉ là quá trình sẽ có chút đau đớn mà thôi, ngươi kiên trì được càng lâu, lợi ích nhận được cũng sẽ càng nhiều.

Tiểu Viêm tử, có dám thử không?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào trên người Tiêu Viêm, nhàn nhạt nói.

“Có gì không dám!” Tiêu Viêm ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào đan dược trước mắt.

Phải biết đây là một viên đan dược cửu phẩm, là thứ thực sự chỉ có trong truyền thuyết.

Trong Gia Mã đế quốc, đan dược lục phẩm đã là có giá mà không có chỗ mua, huống chi là loại tồn tại đạt đến cửu phẩm này, cho dù trên toàn bộ đại lục e rằng cũng vô cùng hiếm thấy.

Có cơ hội tiếp xúc với thứ này, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 417

"Tốt, hy vọng ngươi có thể kiên trì được!

Nếu thật sự kiên trì được, thành tựu tương lai của ngươi sẽ không thể lường được!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, ngay sau đó, cong ngón tay búng ra, trực tiếp bắn đan dược vào miệng Tiêu Viêm.

"Ầm!" Khoảnh khắc đan dược tiến vào miệng Tiêu Viêm, một cỗ dược lực kinh khủng bàng bạc lập tức quét qua toàn thân Tiêu Viêm.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy cả người như bị ném vào lò lửa, mỗi một tấc da thịt trên người đều đang bị tôi luyện kinh khủng, máu trong cơ thể cũng như hoàn toàn sôi trào.

"Gầm!" Mặc dù trước đó Tiêu Viêm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này hắn phát hiện, loại đau đớn này đâu chỉ là có chút đau đớn, quả thực sánh ngang với thiên đao vạn quả.

Cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy lập tức lan khắp toàn thân, miệng cũng phát ra từng tiếng gầm gừ trầm thấp, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Cảm giác đau đớn kinh khủng không ngừng tấn công thần kinh của hắn, cả người suýt chút nữa đã ngất đi.

Nhưng vào thời khắc quan trọng nhất, Tiêu Viêm hiển nhiên cũng nhớ lại lời dặn của Tần Hạo trước đó, cắn chặt răng, cưỡng ép đè nén ý niệm muốn ngất đi, giữ chặt một tia thanh minh cuối cùng trong linh đài, duy trì trạng thái tỉnh táo.

Một khắc này, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều trở nên vô cùng dài đằng đẵng.

Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng không nhịn được âm thầm gật đầu,

đối với biểu hiện của Tiêu Viêm cũng khá hài lòng.

Phải biết trong nguyên tác, Tiêu Viêm đã trải qua vô số lần tôi luyện bằng dị hỏa, mỗi lần đều tuyệt đối khắc cốt ghi tâm, cũng chính vì vậy mà đã tạo nên ý chí kiên cường như sắt thép của Tiêu Viêm.

Theo thời gian trôi qua, trong cơ thể Tiêu Viêm cũng bắt đầu xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Dưới tác dụng của Huyết Mạch Đan, một cỗ khí tức huyết mạch huyền diệu cũng từ trong cơ thể Tiêu Viêm dâng lên, như thể có thứ gì đó đã thức tỉnh.

Giữa mi tâm của hắn, một đạo phù văn quỷ dị huyền diệu cũng bắt đầu hiện ra.

"Đó là..... tộc văn!?

Tộc văn!?

Sao có thể!?

Trên người hắn sao lại có tộc văn tồn tại!?" Dược Trần thấy phù văn giữa mi tâm của Tiêu Viêm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ chấn kinh.

Ông ta rất rõ ràng thứ này đại diện cho điều gì, bởi vì trên người ông ta cũng có thứ này.

"Tộc văn!?

Chẳng lẽ thân mang huyết mạch của Đấu Đế viễn cổ!?

Hình như chỉ có huyết mạch Đấu Đế trong truyền thuyết mới có thể kích hoạt tộc văn!" Thần Nông lão nhân cũng không nhịn được mở miệng nói.

Mặc dù ông ta không phải hậu duệ của Đấu Đế, nhưng kiến thức của ông ta không hề ít, tự nhiên cũng hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

“Tiêu, Tiêu..... chẳng lẽ..... chẳng lẽ Tiêu gia là hậu duệ của Tiêu tộc, một trong Bát tộc năm xưa!?” Nhưng rất nhanh, như nghĩ ra điều gì đó, trên mặt Dược Trần cũng lộ ra vẻ chấn kinh.

“Khí tức huyết mạch.....” Sau đó rất nhanh, mọi người cũng phát hiện, khí tức huyết mạch trên người Tiêu Viêm cũng bắt đầu càng lúc càng nồng đậm.

“Huyết mạch này gần như không kém gì huyết mạch thất phẩm!” Cổ Huân Nhi bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ bất ngờ.

“Đây hẳn chưa phải là cực hạn của hắn!” Thần Nông lão nhân bên cạnh cũng lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ tò mò, hiển nhiên cũng muốn xem Tiêu Viêm có thể đạt đến trình độ nào.

Theo thời gian trôi qua, tộc văn giữa mi tâm của Tiêu Viêm càng thêm huyền diệu, khí tức trên người cũng càng lúc càng hồn hậu, như thể có một huyết mạch cổ xưa đang thức tỉnh, khí tức trên người cũng bắt đầu tăng vọt.

Mặc dù đan dược cửu phẩm nhắm vào huyết mạch, nhưng sự thức tỉnh của huyết mạch hiển nhiên khiến tu vi của Tiêu Viêm bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết trong cơ thể bất giác bắt đầu vận chuyển, khí tức trên người hắn như ngồi trên tên lửa điên cuồng tăng vọt, chỉ trong chốc lát đã ngưng tụ đấu khí khí toàn, bước vào cảnh giới Đấu Giả. ...

Trong nháy mắt, một nén hương thời gian đã trôi qua.

Lúc này, huyết mạch chi lực trên người Tiêu Viêm đã đạt đến một trình độ vô cùng kinh khủng, tộc văn giữa mi tâm tỏa ra một luồng thần quang chín màu.

“Cửu phẩm, tuyệt đối đã đạt đến trình độ huyết mạch cửu phẩm!

Cho dù trong Viễn cổ Bát tộc cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm, chỉ đứng sau Thần phẩm huyết mạch.

Viễn cổ Bát tộc đã vô số năm không xuất hiện Thần phẩm huyết mạch rồi!" Thấy cảnh này, trên mặt Dược Trần bên cạnh cũng lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

Mặc dù huyết mạch không đại diện cho tất cả, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, huyết mạch càng đỉnh tiêm, ưu thế tu luyện sẽ càng lớn.

Huyết mạch của bản thân Dược Trần không ra sao, nếu không cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi Dược tộc, cho nên ông ta càng hiểu rõ tầm quan trọng của cấp bậc huyết mạch.

"Ầm!" Đúng lúc này, đột nhiên, chỉ thấy giữa mi tâm của Tiêu Viêm, một luồng kim quang kinh khủng ngút trời, trên tộc văn cũng tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt.

Một khắc này, tộc văn giữa mi tâm của Tiêu Viêm dường như đã xảy ra sự thay đổi thay da đổi thịt, trong nháy mắt trở nên phức tạp và huyền diệu hơn.

Một cỗ uy áp huyết mạch bàng bạc cũng từ trên người Tiêu Viêm bùng phát ra.

"Thần, Thần phẩm!

Thần phẩm huyết mạch!

Hắn đã đạt đến Thần phẩm huyết mạch!" Dược Trần lại một lần nữa kinh hô, trong đôi mắt sự chấn động không thể che giấu.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Tiêu Viêm lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng.

Vốn tu vi của hắn đã đạt đến cực hạn Đấu Sư, trong một sát na,

trực tiếp bước vào cấp bậc Đại Đấu Sư, không có chút ý định dừng lại.

Chương 418

Nhất tinh, nhị tinh, tam tinh..... trong nháy mắt, khí tức trên người Tiêu Viêm đã trực tiếp đạt đến cực hạn Cửu tinh Đại Đấu Sư.

Nhưng vào lúc này, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên chấn động, sau đó trực tiếp cưỡng ép đè nén khí tức trên người xuống, sau đó huyết mạch chi lực bàng bạc cũng bắt đầu điên cuồng tôi luyện căn cơ của hắn.

"Không tệ, có chút sáng suốt!" Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng nhàn nhạt gật đầu, đối với lựa chọn của Tiêu Viêm hiển nhiên cũng vô cùng hài lòng.

Trong tình huống bình thường, nếu Tiêu Viêm cứ tiếp tục thúc đẩy huyết mạch chi lực để tăng tu vi, đủ để dễ dàng đột phá Đấu Linh, thậm chí Đấu Vương cũng không phải là không thể, nhưng Tiêu Viêm có thể chống lại sự cám dỗ để không ngừng tôi luyện căn cơ hiển nhiên là điều đáng quý.

"Không tệ không tệ, đứa trẻ này có thể dạy dỗ!" Thần Nông lão nhân và Dược Trần bên cạnh thấy kết quả này cũng đều gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, hiển nhiên đối với lựa chọn của Tiêu Viêm cũng vô cùng hài lòng.

Tự hỏi, nếu đổi lại là bọn họ ở tuổi của Tiêu Viêm, tuyệt đối không thể làm được như Tiêu Viêm.

"Phù!" Một lát sau, Tiêu Viêm cũng từ từ mở mắt, đáy mắt tinh quang lóe lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động.

"Đa tạ công tử ân tạo hóa!" Tiêu Viêm vẻ mặt kích động nói.

Cảm nhận được cảm giác cường đại truyền đến từ trên người, cả

khuôn mặt hắn đều đầy vẻ kích động, hiển nhiên nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

"Tiếp theo hãy xem biểu hiện của ngươi!

Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, công tử!" Tiêu Viêm vẻ mặt kiên định nói.

"Hạo ca ca, em cũng muốn quà!" Lúc này, ánh mắt Cổ Huân Nhi cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

Hôm nay Tần Hạo mang đến cho nàng chấn động thực sự quá lớn, nhưng đối với sự thay đổi của Tần Hạo, trong lòng nàng ngoài hưng phấn không có chút cảm xúc nào khác.

Lập tức Cổ Huân Nhi cũng trực tiếp níu lấy cánh tay Tần Hạo làm nũng nói.

"Được rồi, nha đầu, tự nhiên không thể thiếu phần của em!

Sao có thể quên em được!" Tần Hạo thấy vậy, cười nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ cưng chiều.

"Nha đầu, đây là một viên Sinh Sinh Tạo Hóa Đan!

Có thể triệt để giải quyết ẩn hoạn trên người em!" Tần Hạo lật tay, một viên đan dược màu vàng cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay, kèm theo đó là một cỗ khí tức huyền diệu lan tỏa ra, khí tức tạo hóa nồng đậm cũng tỏa ra.

"Đan dược này..... khí tức này....." Thấy đan dược trong tay Tần Hạo, thân thể Dược Trần và Thần Nông lão nhân đột nhiên chấn động, mắt cũng trợn tròn, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

Bởi vì bọn họ phát hiện đan dược mà Tần Hạo lấy ra lúc này khí tức còn nồng đậm hơn cả Huyết Mạch Đan trước đó, hiển nhiên phẩm cấp còn cao hơn Huyết Mạch Đan.

“Chẳng lẽ là Đế phẩm đan dược!?” Đột nhiên một ý niệm cũng trực tiếp hiện lên trong đầu bọn họ, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, đặc biệt là Thần Nông lão nhân.

Ban đầu ông ta tưởng Tần Hạo là một Cửu phẩm Kim đan sư, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên đã quá xem thường Tần Hạo.

“Đan Đế!.....” Một khắc này, trong đầu hai người hiển nhiên cũng có chút đứng hình.

Tồn tại cấp bậc này đã mấy nghìn năm thậm chí cả vạn năm không xuất hiện, làm sao có thể không khiến bọn họ chấn động.

Trong mắt luyện dược sư, địa vị của Đan Đế gần như tương đương với Đấu Đế, nhìn về phía Tần Hạo trong ánh mắt cũng đầy vẻ kính sợ nồng đậm.

“Em biết Hạo ca ca là tốt nhất mà!” Cổ Huân Nhi thấy thứ Tần Hạo lấy ra, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Nàng không quan tâm thứ Tần Hạo cho có quý giá hay không, thực tế, cho dù Tần Hạo lấy ra một thứ bình thường cho Cổ Huân Nhi, nàng cũng sẽ vô cùng vui vẻ.

Lập tức Cổ Huân Nhi cũng không chút do dự, trực tiếp nuốt đan dược xuống.

So với Huyết Mạch Đan vừa rồi, Sinh Sinh Tạo Hóa Đan hiển nhiên ôn hòa hơn nhiều.

Cổ Huân Nhi căn bản không có nửa điểm đau đớn, ngược lại còn vẻ mặt hưởng thụ.

Khoảnh khắc đan dược vào cơ thể, một cỗ tạo hóa chi lực vô cùng nồng đậm cũng lập tức lan tỏa điên cuồng trong cơ thể Cổ Huân Nhi, khí tức tạo hóa vô biên cũng theo đó không ngừng tẩy lễ thân thể của Cổ Huân Nhi.

Cổ Huân Nhi với tư cách là tiểu công chúa của Cổ tộc, thiên phú tự nhiên là đỉnh tiêm nhất, huyết mạch cũng là nồng đậm nhất trong mấy nghìn năm qua, gần bằng Cổ Đế.

Nhưng khi Cổ Huân Nhi ra đời, mẫu thân của nàng xảy ra sự cố, bị thương nặng, chính vì vậy, thể chất của Cổ Huân Nhi cũng tiên thiên bất túc, vô cùng yếu ớt, căn bản không thể chịu đựng được huyết mạch chi lực cường đại như vậy, cho nên Cổ Nguyên chỉ có thể dùng bí pháp phong ấn huyết mạch chi lực trong cơ thể Cổ Huân Nhi, nếu không, với thiên phú của Cổ Huân Nhi, bây giờ căn bản không thể có tu vi cấp bậc này.

Loại tiên thiên bất túc này cho dù là đỉnh phong Đấu Thánh như Cổ Nguyên cũng không có cách nào, chỉ có thể hậu thiên từ từ hồi phục.

Nhưng đối với Tần Hạo, căn bản không thành vấn đề.

Dưới sự tẩy lễ của tạo hóa chi lực, khuyết hãm tiên thiên của Cổ Huân Nhi rất nhanh đã trực tiếp được tu phục.

Cùng lúc đó, theo sự tẩy lễ của tạo hóa chi lực, thân thể của Cổ Huân Nhi cũng có một lần lột xác.

Thiên phú vốn đã là đỉnh tiêm nhất, bây giờ sau khi được tạo hóa tẩy lễ, thiên phú lại càng tiến thêm một bậc.

"Ầm!" Trong nháy mắt, chỉ thấy một luồng ánh sáng chói lọi từ trên người Cổ Huân Nhi bùng phát ra, một đạo văn lộ vô cùng phức tạp và huyền diệu cũng hiện ra trên người Cổ Huân Nhi, kèm theo đó là một cỗ uy áp huyết mạch vô cùng kinh khủng nồng đậm cũng lan tỏa ra.

"Khí tức này..... sao có thể!?

Đế, Đế phẩm huyết mạch, là Đế phẩm huyết mạch vượt qua cả

Thần phẩm!?

Sao có thể, Đế phẩm huyết mạch chỉ có tồn tại cấp bậc Đấu Đế mới có thể sở hữu.....” Dược Trần vẻ mặt kinh hãi nhìn Cổ Huân Nhi, hiển nhiên bị sự thay đổi trên người nàng làm cho chấn động.

Trong tình huống bình thường, huyết mạch của Đấu Đế, Thần phẩm là đỉnh tiêm nhất, căn bản không thể có huyết mạch vượt qua Thần phẩm, trừ phi Thần phẩm huyết mạch cuối cùng tấn thăng lên cấp bậc Đấu Đế, mới có thể đạt đến Đế phẩm huyết mạch.

Nhưng loại chưa đạt đến Đấu Đế lại có được Đế phẩm huyết mạch, quả thực từ trước đến nay chưa từng nghe nói.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần không xảy ra sự cố, Cổ Huân Nhi trước mắt chắc chắn sẽ trở thành tồn tại cấp bậc Đấu Đế, trên người nàng căn bản sẽ không có cái gọi là bình cảnh tồn tại.

Chương 419

Cùng lúc đó, theo sự hồi phục của thân thể Cổ Huân Nhi, khí tức huyết mạch cường đại cũng trực tiếp bùng phát ra, khí tức trên người cũng giống như ngồi trên tên lửa điên cuồng tăng vọt.

So với Tiêu Viêm, khí tức trên người Cổ Huân Nhi lúc này kinh khủng hơn nhiều, chỉ trong chốc lát đã trực tiếp đạt đến trình độ đỉnh phong Đại Đấu Sư, sau đó không chút dừng lại trực tiếp bước vào cấp bậc Đấu Linh, không phải Cổ Huân Nhi không muốn củng cố căn cơ như Tiêu Viêm, mà là huyết mạch chi lực hiện tại quá hùng hậu, căn bản không thể áp chế được.

Nhất tinh, nhị tinh, tam tinh..... chỉ trong chốc lát, khí tức trên người Cổ Huân Nhi đã trực tiếp đạt đến cảnh giới Cửu tinh Đấu Linh.

"Ầm!" Sát na, chỉ thấy thân thể Cổ Huân Nhi đột nhiên chấn động, sau đó khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp đạt đến cấp bậc Đấu Vương.

Nhưng sau khi đạt đến cấp bậc Đấu Vương, khí tức trên người Cổ Huân Nhi cũng dừng lại.

Lúc này, Cổ Huân Nhi cũng bắt đầu điều khiển huyết mạch chi lực cường đại để củng cố căn cơ của mình.

"Thoải mái quá, thật tốt quá, ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy!

Cấp bậc Đấu Vương, ta cũng đạt đến Đấu Vương rồi, Hạo ca ca!" Rất nhanh Cổ Huân Nhi cũng tỉnh lại, cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, vẻ mặt kích động nhìn Tần Hạo.

“Không tệ, được rồi, không tệ!

Huân Nhi cũng trở thành một tiểu cao thủ rồi!” Tần Hạo thấy vậy, vẻ mặt cưng chiều nhìn Cổ Huân Nhi mở miệng nói.

“Cảm ơn, Hạo ca ca!” Cổ Huân Nhi vẻ mặt hưng phấn nhìn Tần Hạo nói.

“Vẫn chưa đủ an toàn, hai thứ này cũng cho em đi!” Tần Hạo trầm ngâm một lát, lật tay, một đóa sen tím và một cái hồ lô màu đen cũng trực tiếp hiện ra.

“Hửm?

Thứ gì đây Hạo ca ca, một đóa hoa, và một cái hồ lô đen?” Cổ Huân Nhi có chút nghi hoặc nhìn Tần Hạo, hiển nhiên có chút không rõ đây là thứ gì.

“Tam phẩm Hồng Mông Tử Liên, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Mặc dù chỉ là hạ phẩm, nhưng sau khi luyện hóa, cho dù là tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, trong thời gian ngắn cũng không phá vỡ được phòng ngự!

Còn về cái hồ lô này cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Trảm Tiên Phi Đao.

Sau khi luyện hóa, em tự nhiên sẽ hiểu rõ phương pháp sử dụng.

Với thực lực của em, dưới Đấu Thánh, chắc chắn phải chết!

Cho dù là Đấu Thánh, nếu có chút sơ suất cũng sẽ mất mạng!” Tần Hạo trực tiếp mở miệng nói, thứ hắn cho Cổ Huân Nhi chính là một đóa Tam phẩm Tử Liên và một Trảm Tiên Phi Đao phỏng chế, đều là cấp bậc hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một Đấu Vương có thể đối đầu với Đấu Thánh, có thể thấy pháp bảo của Hồng Hoang thiên địa kinh khủng đến mức nào, đây còn là do

với thực lực hiện tại của Cổ Huân Nhi căn bản không thể phát huy được uy năng thực sự của pháp bảo.

"Trời ạ, lợi hại như vậy sao!?" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Cổ Huân Nhi cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hiển nhiên bị uy năng kinh khủng của hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm cho chấn động.

Cho dù với tư cách là công chúa của Cổ tộc, hiển nhiên nàng cũng chưa từng nghe nói dưới gầm trời này lại có tồn tại nghịch thiên như vậy, nhưng đối với lời nói của Tần Hạo lại không có nửa điểm nghi ngờ.

"Tiên Thiên Linh Bảo, Trảm Tiên Phi Đao, sao có thể!?

Sao thứ này lại tồn tại....." Nhưng khi lời của Tần Hạo truyền vào tai Tiêu Viêm bên cạnh, lại như sấm sét nổ vang, trên mặt cũng đầy vẻ kinh hãi nồng đậm.

Cổ Huân Nhi không hiểu Tiên Thiên Linh Bảo đại diện cho điều gì, không biết Trảm Tiên Phi Đao là gì, nhưng Tiêu Viêm lại khác.

Phải biết Tiêu Viêm là người xuyên việt, kiếp trước tuy chỉ là một tên tiểu nhân vật vô danh, nhưng đối với những thứ này hiển nhiên rất rõ ràng.

"Có gì không thể, đây không phải là một phương thiên địa khác sao, có gì không thể?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Công tử, ngài, ngài biết..... chẳng lẽ ngài cũng....." Nghe Tần Hạo nói, cả người Tiêu Viêm cũng sững sờ, hiển nhiên hiểu được ý của Tần Hạo, đối phương hiển nhiên đã nhìn thấu thân phận của hắn.

Phải biết đây là bí mật lớn nhất của hắn, bây giờ trực tiếp bị người khác một mắt nhìn thấu, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì đó, thần sắc hắn cũng có chút mong đợi nhìn Tần Hạo.

“Bây giờ ngươi không cần thiết phải biết nhiều như vậy, thực lực hiện tại của ngươi căn bản không đủ để tiếp xúc với những thứ này.

Khi nào ngươi bước lên đỉnh phong của phương thiên địa này, đặt chân đến Đế cảnh, khi đó mới có tư cách biết!” Tần Hạo không trả lời câu hỏi của Tiêu Viêm, trực tiếp nhàn nhạt nói.

“Đấu Đế!?

Ta biết rồi, ta nhất định sẽ đạt được!” Tiêu Viêm sững sờ, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kiên định, một khắc này, trong lòng hắn hiển nhiên lại có thêm một lý do để trở nên mạnh mẽ hơn.

“Hạo ca ca, hai người đang nói gì vậy!?” Cổ Huân Nhi có chút tò mò nhìn Tần Hạo và Tiêu Viêm trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Sau này em tự nhiên sẽ biết!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Ồ!

Em biết rồi!” Cổ Huân Nhi nói. ... _Rất nhanh, tin tức về phế vật tam thiếu của Tiêu gia ở Vũ Thản Thành đã truyền khắp cả thành, tự nhiên cũng gây ra chấn động toàn thành.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Tiêu Viêm hiển nhiên cũng khiến hai đại gia tộc khác kiêng dè, lập tức hai đại gia tộc cũng trực tiếp liên hợp, bắt đầu ra tay với Tiêu gia._ _Nhưng kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Vì sự xuất hiện của Tần Hạo, Tiêu Viêm mạnh hơn so với trong nguyên tác không chỉ gấp trăm lần, tu vi đạt đến đỉnh phong Đại Đấu Sư, thực lực thực sự còn mạnh hơn cả Đấu Linh bình thường.

Tiêu Viêm trực tiếp ra tay mạnh mẽ, xông thẳng đến hai đại gia tộc kia, mạnh mẽ oanh sát tộc trưởng và các thành viên cốt cán của hai đại gia tộc, lập tức cũng hoàn toàn chấn động toàn bộ Vũ Thản Thành, Tiêu gia cũng triệt để trở thành đại gia tộc số một Vũ Thản Thành._ _Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Tiêu Viêm, tự nhiên cũng khiến những người trẻ tuổi trong Tiêu gia im lặng như ve sầu mùa đông, đặc biệt là những người từng chế giễu hắn trong ba năm sa sút, càng sợ vỡ mật.

Mấy người từng có cảm tình với Tiêu Viêm rồi rời đi cũng hối hận vô cùng, trong đó không ít người cũng thử muốn 'nối lại tình xưa' với Tiêu Viêm, nhưng hiển nhiên là không thể._ _Đồng thời cũng có không ít người có đầu óc nhạy bén, hiển nhiên cũng đoán được sự thay đổi của Tiêu Viêm có liên quan đến Tần Hạo đột nhiên xuất hiện, tìm mọi cách tiếp xúc với Tần Hạo, ôm lấy đùi lớn của Tần Hạo.

Đối với điều này, Tần Hạo hiển nhiên càng khinh thường, trong toàn bộ Tiêu gia, ngoài Tiêu Viêm và Cổ Huân Nhi, trong mắt hắn đều là một đám người qua đường, căn bản lười để ý, tự nhiên cũng đụng phải một mũi tro._ Sau khi tiêu diệt hai gia tộc khác, tinh lực chủ yếu của Tiêu Viêm cũng đều dùng vào việc tu luyện.

Chương 420

Phải biết Tần Hạo đã đặt ra mục tiêu ba năm bước vào Đấu Hoàng, hắn không dám có chút chậm trễ nào, nhưng trong khoảng thời gian này, tinh lực chủ yếu lại tập trung vào luyện dược._ _Dưới sự chỉ dạy của Dược Trần và Thần Nông lão nhân, hai vị luyện dược sư cửu phẩm, Tiêu Viêm cũng trực tiếp bước vào ngưỡng cửa luyện dược sư.

Tiêu gia tiêu diệt hai đại gia tộc khác, tự nhiên có được không ít tài nguyên, trong đó tự nhiên có không ít dược liệu, những thứ này hiển nhiên đều trở thành thứ để Tiêu Viêm luyện tay.

Tiêu gia cũng tự nhiên kiếm được đầy bồn đầy bát.

Vốn thiên phú luyện dược của Tiêu Viêm vô cùng kinh khủng, bây giờ sau khi Tần Hạo xuất hiện, Tiêu Viêm còn kinh khủng hơn trong nguyên tác, rất nhanh đã thông thạo phương pháp luyện chế đan dược dưới tam phẩm.

Có Tiêu Viêm giúp đỡ, Tiêu gia tự nhiên cũng nước lên thuyền lên._ ... _Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua.

Trong ba tháng này, Tiêu Viêm cũng đã củng cố hoàn toàn căn cơ, sau đó thuận lợi bước vào cảnh giới Đấu Linh._ _Một ngày nọ, đội ngũ tuyển sinh của Già Nam Học Viện cũng đến Vũ Thản Thành._ "Hạo ca ca, nghe nói đội ngũ tuyển sinh của Già Nam Học Viện đã đến rồi.

Bây giờ nhiệm vụ của em cũng đã hoàn thành, những năm nay cứ ở Vũ Thản Thành cũng có chút chán rồi, em đến Già Nam Học Viện chơi có được không?" Ánh mắt Cổ Huân Nhi cũng rơi vào trên người Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi.

Sau khi thu phục Tiêu Viêm, Tần Hạo đã đi gặp Tiêu Chiến một lần, không hề che giấu, nói sơ qua thông tin về Đà Xá Cổ Đế Ngọc cho Tiêu Chiến, cuối cùng cũng thuận lợi nhận được cổ ngọc từ tay Tiêu Chiến.

Để báo đáp, Tần Hạo tự nhiên cũng cho Tiêu Chiến một số lợi ích.

Bây giờ Tiêu Chiến tuy bề ngoài vẫn là một Đại Đấu Sư, nhưng thực tế, đã đạt đến cấp bậc Đấu Vương, đỉnh phong Cửu tinh Đấu Vương, cách Đấu Hoàng cũng chỉ còn một bước chân.

"Già Nam Học Viện sao?

Cũng được, nếu em muốn đi, vậy ta liền đi cùng em xem sao!" Tần Hạo sững sờ, sau đó cũng gật đầu nói.

Hắn nhớ trước đây đã nhận được một lệnh bài từ Mang Thiên Xích, cho nên cũng không phản đối.

Lúc này, Tiêu Diễm cũng từ bên ngoài đi vào.

"Tiêu Diễm, có chuyện gì sao?" Ánh mắt Tần Hạo cũng hướng về phía Tiêu Diễm.

Đối với biểu hiện của Tiêu Diễm trong khoảng thời gian qua, Tần Hạo vô cùng hài lòng.

"Công tử, hiện tại ta đã gặp bình cảnh, tiếp tục ở lại Ô Thản Thành không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiêu gia và Ô Thản Thành không thể cung cấp những thứ khiến ta mạnh hơn, vì vậy ta chuẩn bị ra ngoài rèn luyện!" Ánh mắt Tiêu Diễm nhìn thẳng Tần Hạo, nói một cách đĩnh đạc.

Tiêu gia tuy hiện là gia tộc lớn nhất Ô Thản Thành, nhưng Ô Thản Thành suy cho cùng vẫn quá nhỏ, tài nguyên vô cùng có hạn.

Về thuật luyện đan, cùng lắm cũng chỉ có thể cung cấp dược liệu

cho đan dược tam phẩm.

Hiện tại, thuật luyện đan của Tiêu Diễm dưới sự chỉ dạy của Dược Thần và Thần Nông lão nhân, đan dược dưới tam phẩm đã không còn chút thử thách nào.

Muốn tiếp xúc với những thứ cao cấp hơn, hiển nhiên không phải là thứ Tiêu gia có thể cung cấp, chỉ có thể bước ra ngoài.

"Chuẩn bị đi đâu?" Tần Hạo thản nhiên hỏi.

"Nghe nói Già Nam học viện đang tuyển sinh ở Ô Thản Thành, ta chuẩn bị đến Già Nam học viện rèn luyện một phen!

Nghe nói nơi đó quy tụ rất nhiều thiên tài của vùng Tây Bắc, thậm chí một vài thiên tài từ Trung Châu cũng sẽ đến Già Nam học viện.

Ta định đến đó để mở mang tầm mắt!

Dược Thần lão sư, hình như trong Già Nam học viện có tin tức về Dị hỏa, nên ta muốn đi xem thử!" Tiêu Diễm nói thẳng.

"Vậy sao, cũng tốt!

Nếu đã như vậy thì đi thôi!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Công tử chẳng lẽ cũng muốn đến Già Nam học viện?" Đáy mắt Tiêu Diễm lóe lên một tia vui mừng, không nhịn được hỏi.

"Ô Thản Thành quá nhỏ, Huân Nhi, Tiên Nhi và Thanh Lân cứ ở mãi đây cũng không phải chuyện tốt, đến Già Nam học viện mở mang tầm mắt cũng tốt!" Tần Hạo lập tức nói thẳng.

Sau một thời gian tu luyện, Tiểu Y Tiên cũng đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, thực lực cũng tăng vọt, từ một cô gái yếu đuối ban đầu đã trở thành một thiên chi kiều nữ thực thụ, tu vi cũng đạt đến cực hạn Đại Đấu Sư, chỉ đứng sau Tiêu Diễm.

Ngoài Tiểu Y Tiên, hai tháng trước, Tần Hạo cũng phái người đến

Mặc Thành, mang Bích Xà Tam Hoa Đồng Thanh Lân trở về.

Dưới sự giúp đỡ của Tần Hạo, Thanh Lân tự nhiên cũng thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể, thực lực tăng vọt, cũng đạt đến tu vi cấp bậc Đại Đấu Sư.

Thực tế, trong ba tháng, Tần Hạo cũng không hoàn toàn nhàn rỗi, âm thầm cũng đã làm không ít việc.

Hắn phái Lang Thiên đến Thạch Mặc Thành một chuyến, mang về Hải Ba Đông, phá giải cấm chế trên người Hải Ba Đông, và giúp đối phương đột phá thành công cảnh giới Đấu Tông.

Như vậy, Hải Ba Đông tự nhiên cũng cam tâm tình nguyện quy phục.

Hải Ba Đông là chỗ dựa của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ trong đế quốc Gia Mã, thu phục được Hải Ba Đông, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ tự nhiên cũng rơi vào tầm kiểm soát của hắn.

Ngoài ra, Dược Thần cũng đến Công hội Luyện dược sư của đế quốc Gia Mã, tự nhiên cũng đã gặp hội trưởng của Công hội Luyện dược sư là Pháp Mã.

Pháp Mã có thể xem như là nửa đệ tử của Dược Thần, nên Dược Thần cũng đã thành công thu phục Pháp Mã, nhờ vậy Công hội Luyện dược sư cũng rơi vào tầm kiểm soát của hắn.

Còn có một số bố cục khác, tóm lại, ngoại trừ Vân Lam Tông, gần như các phương diện khác đều đã có sự thâm nhập của hắn.

Sau đó, một nhóm người trực tiếp rời khỏi Tiêu gia, đến quảng trường của Ô Thản Thành.

Đội ngũ tuyển sinh của Già Nam học viện đang ở ngay đó.

Sự xuất hiện của nhóm người Tần Hạo tự nhiên cũng gây ra một

chấn động không nhỏ.

Đối với Tần Hạo, ngoài người của Tiêu gia ra thì không ai biết, nhưng Tiêu Diễm thì khác.

Hiện tại Tiêu Diễm là thiên tài hàng đầu của Ô Thản Thành, ở Ô Thản Thành, dù đi đến đâu, Tiêu Diễm hiển nhiên cũng đều được chú ý.

Lúc này ở trung tâm quảng trường, mấy thanh niên mặc đồng phục tụ tập ở đó, ánh mắt không ngừng quét qua đám đông, khóe miệng mang theo vẻ khinh thường và chế nhạo, cả người toát ra một khí tức ngạo mạn nồng đậm.

Những người xung quanh thấy thái độ của mấy người này cũng không dám có chút tức giận, bởi vì thân phận của họ là học viên của Già Nam học viện, là thiên chi kiêu tử của vùng Tây Bắc, căn bản không phải là người mà họ có thể đắc tội.

Chương 421

“Tần công tử, xin hãy theo ta!” Trước mặt mấy người Tần Hạo, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy người này dung mạo xinh đẹp, thân hình cao ráo, đặc biệt là đôi chân dài đủ khiến vô số người tự ti mặc cảm.

Người này không ai khác, chính là Tiêu Ngọc đang học ở Già Nam học viện trong nguyên tác.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Ngọc, cả nhóm trực tiếp đi vào lều trại ở trung tâm quảng trường.

Với thực lực của mấy người Tiêu Diễm, vượt qua bài kiểm tra của Già Nam học viện hiển nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đừng nói là loại kiểm tra này, với thực lực hiện tại, cho dù tham gia tuyển chọn vào Nội viện cũng đủ để dễ dàng nổi bật.

Dù đã cố ý che giấu phần lớn thực lực, nhưng vẫn gây ra một chấn động không nhỏ.

“Trời ạ, Ngọc Nhi, đây đều là tộc nhân của ngươi sao, thiên phú của gia tộc ngươi đều nghịch thiên như vậy sao?

Thật quá kinh khủng, với thiên phú của họ, e rằng so với yêu nữ kia trong học viện cũng không thua kém bao nhiêu!” Lúc này trong lều, mấy cô gái vây quanh Tiêu Ngọc, mặt đầy kinh ngạc nói.

“Không phải vậy đâu, ngoại trừ Tiêu Diễm và Huân Nhi, Tiên Nhi và Thanh Lân đều là tỳ nữ của Tần công tử!” Tiêu Ngọc thấy vậy, trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

“Cái gì!?

Tỳ nữ!?

Trời ạ, Ngọc Nhi không phải đang đùa chứ?" Nghe được tin này, trên mặt mấy cô gái đều lộ vẻ kinh hãi vô cùng, hiển nhiên đều bị tin tức này làm cho chấn động.

"Trời ơi, Tần công tử đó là thân phận gì, tỳ nữ mà thiên phú đã kinh khủng như vậy!" "Tần công tử đó thật có khí chất, Ngọc Nhi phải giới thiệu cho bọn ta đấy nhé, không thể ăn một mình được đâu!" Ánh mắt của không ít người đều rơi trên người Tần Hạo, trong đó có mấy người còn lộ ra vẻ mặt mê trai, rõ ràng đã bị khí chất của Tần Hạo hấp dẫn.

"Đừng nói bậy!

Tần công tử là khách quý nhất của Tiêu gia chúng ta!" Nghe lời của mấy người, Tiêu Ngọc vội vàng nói.

Mặc dù không biết thân phận của Tần Hạo, nhưng chỉ riêng những thông tin nghe được từ miệng gia gia cũng đủ khiến nàng kinh hãi vô cùng.

Có thể đi xuyên qua vết nứt không gian, đó là việc chỉ có cảnh giới Đấu Tôn mới có thể làm được, căn bản không phải là người họ có thể đắc tội.

Tiêu Ngọc học ở Già Nam học viện, kiến thức tự nhiên hơn người bình thường rất nhiều.

Nàng vô cùng rõ ràng sự tồn tại cấp bậc Đấu Tôn đại biểu cho cái gì.

Ngay cả ở Hắc Giác Vực nơi Già Nam học viện tọa lạc cũng không có sự tồn tại cấp bậc này.

Tương truyền trong Già Nam học viện, cũng chỉ có vị viện trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi kia mới đạt đến cảnh giới này.

“Vậy sao?

Thôi được rồi, vị tiểu đệ đệ trong tộc ngươi cũng không tệ!” Sau đó, ánh mắt của mấy người lại rơi trên người Tiêu Diễm ở bên cạnh.

“Rầm!” “To gan thật, dám thu học sinh của Già Nam học viện ta làm tỳ nữ, đúng là không biết sống chết!” Đúng lúc này, đột nhiên từ một bên khác, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, ngay sau đó mấy bóng người trực tiếp đi tới, ánh mắt đều rơi trên người Tần Hạo, đáy mắt cũng lóe lên một tia tức giận.

Nhưng Tần Hạo lại thấy rõ trong ánh mắt của đối phương có một loại cảm xúc gọi là đố kỵ.

Ánh mắt của mấy người trong đó cũng rơi trên người mấy cô gái bên cạnh Tần Hạo, đáy mắt đều lóe lên một tia sáng nóng rực, rõ ràng mấy người này ý của kẻ say không ở trong rượu.

“La Bố, ngươi điên rồi à?” Tiêu Ngọc thấy cảnh này, nhất thời cũng giật nảy mình.

Đối với mấy người này, nàng hiển nhiên đều nhận ra, tính tình của họ tự nhiên cũng rất hiểu rõ.

Lúc này thấy họ chĩa mũi nhọn vào Tần Hạo, nàng liền giật mình.

Đùa sao, sự tồn tại của Tần Hạo, đâu phải là loại người mà bọn họ có thể chọc vào.

“Tiêu Ngọc, không liên quan đến ngươi!” Thấy Tiêu Ngọc đứng ra, đáy mắt của gã đàn ông cầm đầu lập tức lóe lên một tia âm u.

Phải biết hắn đã theo đuổi Tiêu Ngọc rất lâu, đáng tiếc đối phương luôn không cho hắn sắc mặt tốt.

Bây giờ thấy đối phương lại che chở cho một ‘người ngoài’ như vậy, lửa giận trong lòng hắn cũng bùng cháy ngay lập tức.

“Tiểu tử, dám thu học sinh của Già Nam học viện ta làm tỳ nữ, lá gan cũng lớn thật đấy!” Ánh mắt của gã thanh niên rơi trên người Tần Hạo, đáy mắt lóe lên một tia âm lãnh.

“Một đám sâu bọ!” Đối với mấy trò vặt vãnh này, Tần Hạo tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Ánh mắt hắn rơi trên người mấy kẻ đối diện, không có chút gợn sóng nào, giống như đang nhìn một con kiến hôi.

Sự tồn tại cấp bậc này ở trước mặt Tần Hạo thậm chí còn không bằng một con kiến.

“Cái gì!?

Khốn kiếp, thật cuồng vọng, tìm chết!” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt mấy người đối diện lập tức đại nộ.

Ánh mắt của Tần Hạo khiến họ cảm thấy như bị sỉ nhục tột cùng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Lớn mật!” Thấy bộ dạng của mấy người đối diện, không đợi Tần Hạo ra tay, đáy mắt của Tiểu Y Tiên và Thanh Lân ở bên cạnh cũng lóe lên một tia hàn quang.

Giây tiếp theo, thân hình họ khẽ động, mấy người đối diện chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó chỉ nghe thấy những tiếng ‘bốp bốp’ giòn giã, cơ thể của mấy người cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, nửa bên mặt cũng sưng vù lên, rõ ràng đã bị hai người tát bay.

Bất kể là Tiểu Y Tiên hay Thanh Lân, sau khi được Tần Hạo chỉ dạy, tính cách cũng đã có thay đổi không nhỏ, đặc biệt là Thanh Lân, tính cách tự ti ban đầu đã sớm biến mất.

Cả hai đều rất rõ ràng, Tần Hạo đã thay đổi vận mệnh của họ, Tần Hạo chính là nghịch lân trong lòng họ, cho nên nghe những lời vừa rồi của mấy người kia, cả hai cũng không do dự ra tay.

“Cái gì!?” “Trời ạ, sao có thể!?” “Ta không hoa mắt chứ?

La Bố học trưởng bị tát bay?

Thực lực này…” Thấy cảnh này, trên mặt không ít người xung quanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Mặc dù vừa rồi biểu hiện của mấy người Tiểu Y Tiên rất kinh diễm, nhưng trong mắt họ, đó chỉ đại biểu cho thiên phú mà thôi, về thực lực, so với học sinh Già Nam học viện thực thụ hiển nhiên có chút khoảng cách.

Chương 422

Huống hồ, mấy người La Bố cũng là thiên tài có chút danh tiếng trong học viện.

Nhưng bây giờ chỉ một chiêu, La Bố đã bị tát bay, làm sao có thể không khiến họ kinh ngạc.

“Chết tiệt, dám đánh ta?” "Ta hảo tâm giúp ngươi xả giận, ngươi lại..." “Tiện nhân chết tiệt…” “Bốp bốp bốp…” Nhưng không đợi tiếng của họ dứt, sắc mặt của hai người Tiểu Y Tiên đối diện lại một lần nữa trở nên lạnh như băng, thân hình lại một lần nữa biến mất.

Sau đó không chút hồi hộp, mấy người kia lại một lần nữa bị tát bay ra ngoài.

“Thằng khốn chết tiệt, tìm chết, thật sự cho rằng ta dễ bị bắt nạt sao?” Giờ khắc này, mấy người đối diện cũng hoàn toàn nổi giận, lập tức đấu khí trong cơ thể cũng điên cuồng vận chuyển.

“Khai Sơn Quyền!” “Liệt Địa Trảm!” “Tật Phong Trảm!” Giây tiếp theo, từng đạo đấu kỹ cũng trực tiếp được sử dụng, bao trùm về phía hai người Tiểu Y Tiên.

“Không biết sống chết!” Thấy cảnh này, sắc mặt hai người Tiểu Y Tiên cũng trở nên lạnh như băng, khí tức trên người cũng lập tức dâng lên, trực tiếp nghênh đón công kích của mấy người kia.

Không có chút hồi hộp nào, đối mặt với công kích của hai người, công kích của mấy người đối diện giống như giấy lụa, trong nháy mắt liền tan rã.

Sau đó, công kích sắc bén kinh khủng trực tiếp bao trùm về phía mấy người La Bố.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, bên ngoài lều, một giọng nói lập tức truyền đến, ngay sau đó một bóng người như ngự tỷ từ bên ngoài bay vào, một luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người nàng tỏa ra, rõ ràng là một sự tồn tại cấp bậc Đại Đấu Sư.

Sau đó một màn sáng màu xanh lam cũng hiện ra từ không trung, bao phủ mấy người La Bố lại.

Rõ ràng nàng rất rõ, nếu để công kích của hai người kia rơi xuống người mấy người La Bố, e rằng không chết cũng phải tàn phế.

Trong lòng nàng cũng vô cùng chấn động, hiển nhiên cũng bị thực lực của hai người Tiểu Y Tiên làm cho kinh ngạc.

“Hừ!

Phá cho ta!” Thấy người phụ nữ xuất hiện, Tiểu Y Tiên lập tức hừ lạnh một tiếng, khí tức trên người cũng một lần nữa bùng nổ.

Giờ khắc này, khí tức thuộc về Đại Đấu Sư đỉnh phong cũng lập tức quét ra.

Chỉ thấy Tiểu Y Tiên duỗi một ngón tay điểm ra, một đạo chỉ mang màu đen gào thét bay ra, trong nháy mắt rơi trên màn sáng màu xanh lam.

Trong khoảnh khắc, màn sáng màu xanh lam cũng giống như giấy lụa, trực tiếp bị đâm thủng.

Khí tức trên người Thanh Lân lúc này cũng bùng nổ, cũng tung ra một chưởng, kình khí sắc bén bá đạo cũng gào thét bay ra, trực tiếp bao phủ mấy người kia.

“Rầm rầm rầm rầm…” Trong khoảnh khắc, cơ thể của mấy người cũng trực tiếp như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt vô cùng.

Dưới sự va chạm của chưởng kình kinh khủng, xương cốt trong cơ thể cũng không biết đã gãy bao nhiêu cái, rõ ràng đã bị trọng thương kinh khủng.

"Đại Đấu Sư!?

Bọn họ đều là tồn tại cấp bậc Đại Đấu Sư!?" Lúc này thấy cảnh này, sắc mặt của vị ngự tỷ cũng trở nên vô cùng kinh hãi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Y Tiên và Thanh Lân đối diện, hiển nhiên bị thực lực mà hai người bùng nổ làm cho kinh ngạc.

Nàng phát hiện, bất kể là Tiểu Y Tiên hay Thanh Lân, khí tức trên người đều không thua kém nàng, đặc biệt là Tiểu Y Tiên, còn mạnh hơn nàng không ít, làm sao có thể không khiến nàng kinh ngạc.

"Trời ạ, Đại Đấu Sư, đó là Đại Đấu Sư, Đại Đấu Sư trẻ tuổi như vậy, không phải vừa mới ngưng tụ đấu khí toàn sao?

Ta không phải đang mơ chứ?" Về phần những người xung quanh, thấy cảnh này đã sớm ngây người.

Hiển nhiên nằm mơ cũng không ngờ sẽ xuất hiện một cảnh tượng như vậy.

Ngay cả đạo sư của họ cũng không đỡ được công kích của hai người.

Phải biết đạo sư của họ là tồn tại cấp bậc Đại Đấu Sư, là một trong những người xuất sắc, nhưng bây giờ lại bị đánh bại một cách nhẹ nhàng, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ban đầu cảm thấy Tiểu Y Tiên và Thanh Lân đã đủ nghịch thiên rồi, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên đã đánh giá thấp họ rất nhiều.

Cả sân đều chìm trong im lặng.

"Hai vị ra tay có hơi nặng rồi thì phải?" Lúc này vị ngự tỷ cũng

nhanh chóng hồi phục tinh thần.

Mặc dù cũng bị thực lực của hai người làm cho kinh ngạc, nhưng thấy thảm trạng của mấy người La Bố, mày nàng cũng nhíu lại.

Với thương thế của họ, e rằng không có mấy tháng thời gian khó mà hồi phục, có khả năng sẽ để lại di chứng kinh khủng, về cơ bản là đã bị phế.

Biểu cảm trên mặt nàng hiển nhiên không tốt.

Phải biết mấy người La Bố cũng là học sinh của Già Nam học viện, bây giờ gần như bị phế, với tư cách là đạo sư, nàng hiển nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm. "Dám ra tay với công tử, các ngươi nên may mắn mình là người của Già Nam học viện, cũng nên may mắn công tử không ra tay, nếu không, e rằng các ngươi đã chết từ lâu rồi!" Tiểu Y Tiên thản nhiên nói, giống như đang nói một chuyện không quan trọng.

“Nhược Lân đạo sư, hãy báo thù cho ta, coi thường sư trưởng, tàn hại bạn học, nên nghiêm trị!” Lúc này La Bố cũng dùng đôi mắt oán độc vô cùng nhìn hai người Tiểu Y Tiên nói.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi không còn là học sinh của Già Nam học viện nữa!” Thấy bộ dạng của mấy người, Tần Hạo thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Dựa vào ngươi?

Thật buồn cười, ngươi tưởng mình là ai, muốn khai trừ học sinh của Già Nam học viện, ngươi là viện trưởng sao?” Nghe lời của Tần Hạo, La Bố cũng oán độc vô cùng nói.

“Dựa vào cái này đủ chưa?” Tần Hạo lật tay, trực tiếp lấy ra một cái lệnh bài, thản nhiên nói, chính là cái lệnh bài mà Mang Thiên Xích

đã đưa.

“Ha ha ha, sợ là bị điên rồi sao, tùy tiện lấy ra một cái lệnh bài rách, cầm lông gà làm lệnh tiễn sao?

Thật buồn cười!” Không để ý đến sự chế nhạo của La Bố, vị ngự tỷ đối diện thấy lệnh bài trong tay Tần Hạo, cả người cũng sững sờ, ngay sau đó như nghĩ ra điều gì, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Nàng không giống La Bố, tự nhiên có thể tiếp xúc với những thứ mà người khác không thể tiếp xúc, hiển nhiên đã nhận ra lệnh bài đó.

Đó chính là lệnh bài trưởng lão của Già Nam học viện, không phải là lệnh bài trưởng lão bình thường, mà là lệnh bài trưởng lão Nội viện của Già Nam học viện.

Thứ này đại biểu cho thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Nàng rất rõ ràng, Nội viện và Ngoại viện của Già Nam học viện hoàn toàn là một trời một vực, thậm chí không chút khoa trương.

Chương 423

Nội viện mới là hạt nhân thực sự, còn Ngoại viện, nhiều nhất chỉ là nơi để tuyển chọn học viên cho Nội viện mà thôi.

Địa vị của một trưởng lão Nội viện căn bản không phải là trưởng lão Ngoại viện có thể so sánh, thậm chí cả viện trưởng Ngoại viện cũng không bằng, từ đó có thể thấy được.

"Không biết lệnh bài này các hạ từ đâu có được?" Nhược Lân đạo sư do dự một lát rồi lập tức nói.

"Một lão già tên là Mang Thiên Xích đưa cho bản tọa.

Không biết bây giờ ngươi còn có ý kiến gì không?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ngoại viện đạo sư Nhược Lân ra mắt trưởng lão!

Tất cả xin do trưởng lão định đoạt!" Nhược Lân đạo sư vội vàng nói, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên kinh ngạc hơn, đối phương quen biết viện trưởng, đối với thân phận của Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút tò mò.

"Cái gì!?

Trưởng lão?

Sao có thể!?

Giả, nhất định là giả!

Hắn làm sao có thể là trưởng lão của Già Nam học viện chúng ta, Già Nam học viện chúng ta làm gì có một vị trưởng lão như vậy?" La Bố thấy vậy lập tức mặt đầy khó tin nói, hiển nhiên có chút khó chấp nhận kết quả này.

“Ồn ào!” Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, khí tức kinh khủng lập tức bùng nổ.

Trong chớp mắt, cơ thể của mấy người cũng như bị sét đánh, sau đó lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, đấu khí toàn trong đan điền cũng trực tiếp bị xuyên thủng, trực tiếp phế đi tu vi của họ, cả người cũng trực tiếp ngất đi.

“Hạo ca ca, huynh là trưởng lão của Già Nam học viện!?” Lúc này, mấy người xung quanh nhìn Tần Hạo với ánh mắt lại một lần nữa thay đổi, hiển nhiên đều không ngờ Tần Hạo trước mắt lại là trưởng lão của Già Nam học viện, Cổ Huân Nhi cũng mặt đầy kinh ngạc nhìn Tần Hạo.

“Chỉ là trùng hợp thôi, một chức vị trưởng lão mà thôi!” Tần Hạo lắc đầu.

Ba ngày sau, việc tuyển sinh ở Ô Thản Thành cũng kết thúc.

Nhược Lân đạo sư dẫn theo đám người Già Nam học viện rời khỏi Ô Thản Thành, đây cũng là trạm cuối cùng của đợt tuyển sinh.

Tiếp theo họ cần phải đến một đế quốc gần đế quốc Gia Mã, nơi đó có tồn tại không gian trùng động, thông qua không gian trùng động để trở về Già Nam học viện.

Suy cho cùng, Nhược Lân đạo sư cũng chỉ là Đại Đấu Sư, muốn dẫn một đám học sinh xuyên qua vùng Tây Bắc, đặc biệt là Hắc Giác Vực, hiển nhiên là điều không thể.

Nhưng nhóm người Tần Hạo lại không đi cùng nhóm người Già Nam học viện.

Hắn giao cho họ một nhiệm vụ, để họ tự mình đến Già Nam học viện, đây cũng là bài kiểm tra mà Tần Hạo dành cho họ.

Đặc biệt là Cổ Huân Nhi, Tiểu Y Tiên và Thanh Lân, hiển nhiên

đều thiếu sự rèn luyện, nhân cơ hội này để rèn luyện một phen.

Suy cho cùng, thứ Tần Hạo cần không phải là một bình hoa.

Về phần an nguy, Tần Hạo căn bản không có chút lo lắng nào.

Không nói đến việc có người âm thầm theo dõi, chỉ riêng những thủ đoạn mà Tần Hạo chuẩn bị cho họ cũng đủ để đảm bảo an toàn.

Tần Hạo đã để lại một đạo linh hồn lạc ấn trên người mỗi người, một khi gặp phải nguy cơ chí mạng, linh hồn lạc ấn sẽ được kích hoạt, lúc đó trừ khi gặp phải Đấu Đế, nếu không, đủ để đảm bảo an toàn.

"Đến lúc phải đi rồi!

Ta nhớ trong đế quốc Gia Mã có một đóa Dị hỏa tồn tại, không thể bỏ qua!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Rời khỏi Tiêu gia, Tần Hạo một đường trực tiếp đi về phía Thạch Mặc Thành.

Hắn nhớ khi xem nguyên tác, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hình như ở gần Thạch Mặc Thành.

Trên đường đi, Tần Hạo lại một lần nữa đi qua Thanh Sơn Trấn, chuẩn bị xuyên qua Ma Thú Sơn Mạch để đến Thạch Mặc Thành, đỡ phải đi đường vòng.

Rất nhanh, Tần Hạo liền trực tiếp tiến vào rừng Ma Thú.

"Gào gào gào!" Đúng lúc này, một luồng năng lượng dao động không yếu cũng lập tức truyền đến, kèm theo từng trận gầm rú trầm thấp và dao động năng lượng mạnh mẽ.

"Ồ?

Khí tức của ma thú lục giai?

Con Tử Tinh Dực Sư Vương kia?

Còn có một luồng khí tức Đấu Hoàng?" Cảm nhận được hai luồng khí tức, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một tia bất ngờ.

"Ồ?

Một người phụ nữ?

Khí chất này… chẳng lẽ?" Khi nhìn rõ tình hình trong sân, Tần Hạo cũng sững sờ, bởi vì hắn phát hiện người đang đối đầu với Tử Tinh Dực Sư Vương là một nữ Đấu Hoàng, tuổi tác trông cũng không lớn, cả người toát ra một khí chất ung dung hoa quý.

Hắn đã xem nguyên tác, hiển nhiên nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương.

Trong đế quốc Gia Mã, một nữ Đấu Hoàng trẻ tuổi như vậy, ngoài tông chủ Vân Lam Tông là Vân Vận ra, hiển nhiên sẽ không có người khác.

Mặc dù Tần Hạo đã thay đổi không ít tình tiết, nhưng quán tính mạnh mẽ hiển nhiên vẫn khiến một số chuyện xảy ra.

Cảm ứng được tình hình trong sân, Tần Hạo cũng không nhịn được lắc đầu.

Vân Vận mặc dù là Đấu Hoàng, nhưng chỉ là một Đấu Hoàng cấp thấp mà thôi.

Tử Tinh Dực Sư Vương là bá chủ của rừng Ma Thú trong phạm vi đế quốc Gia Mã, là một ma thú lục giai, thực lực hiển nhiên mạnh hơn Đấu Hoàng bình thường rất nhiều.

Mặc dù Tử Tinh Dực Sư Vương vừa mới sinh sản, đang trong thời kỳ suy yếu, nhưng dù vậy, hiển nhiên cũng không phải là thứ mà Vân Vận hiện tại có thể chọc vào.

“Con người đáng chết, dám bước vào địa bàn của bản vương, hôm nay nhất định phải để ngươi trả một cái giá đắt!” Giữa không trung, một con sư tử thân hình vượt quá mười mét, bề mặt phủ đầy vảy màu tím, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mặc váy dài màu tím nhạt đối diện, trong đôi mắt đầy hung quang nồng đậm.

Chương 424

Giây tiếp theo, chỉ thấy chiếc sừng độc trên đỉnh đầu Tử Tinh Dực Sư Vương tỏa sáng rực rỡ, một cột sáng màu tím kinh khủng trực tiếp bao trùm về phía Vân Vận.

"Không hay rồi!

Phong Chi Cực - Vẫn Sát!" Vân Vận thấy vậy, sắc mặt cũng đột ngột thay đổi, hiển nhiên cũng ý thức được mình đã đánh giá sai lầm thực lực của Tử Tinh Dực Sư Vương.

Ban đầu nàng tưởng rằng Tử Tinh Dực Sư Vương đang trong thời kỳ suy yếu, có thể thừa cơ, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên có chút viển vông.

Dù đang trong thời kỳ suy yếu, Tử Tinh Dực Sư Vương cũng không phải là thứ nàng có thể dễ dàng đối phó.

Lập tức, thanh trường kiếm màu xanh trong tay nàng cũng tỏa sáng rực rỡ, một đạo đấu kỹ kinh khủng cũng trực tiếp nghênh đón công kích của Tử Tinh Dực Sư Vương.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức!" Đáy mắt Tử Tinh Dực Sư Vương lóe lên một tia chế nhạo.

Trong khoảnh khắc, một tia sáng xanh và một tia sáng tím trực tiếp va chạm trên không trung.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, tia sáng màu xanh lập tức vỡ tan, cột sáng màu tím kinh khủng trực tiếp đánh vào người Vân Vận, cả người nàng cũng như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Tử Tinh Phong Ấn!" Trong nháy mắt, chiếc sừng độc của Tử Tinh Dực Sư Vương lại một lần nữa bùng nổ một tia sáng màu tím.

Trên không trung, một đồ án vô cùng phức tạp cũng trực tiếp hiện ra, sau đó tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt bao phủ Vân Vận ở phía dưới.

Đồ án quỷ dị cũng lập tức hóa thành một tia sáng, không đợi Vân Vận phản ứng, đã chui vào đan điền của nàng.

Lập tức, Vân Vận chỉ cảm thấy đan điền của mình trực tiếp bị phong ấn, khí trong cơ thể hoàn toàn không bị khống chế, mặc cho nàng thúc đẩy cũng không thể di chuyển được chút nào, cơ thể cũng trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

"Chết đi!" Thấy Vân Vận như vậy, Tử Tinh Dực Sư Vương gầm lên một tiếng, một luồng khí tức cuồng bạo kinh khủng hơn cũng một lần nữa quét ra, hung hăng bao trùm về phía nàng.

Nếu đòn tấn công này rơi xuống người Vân Vận, e rằng không chết cũng phải trọng thương.

"Hừ!" Ngay khi đòn tấn công đó sắp rơi xuống người Vân Vận, trên không trung, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Một bàn tay trắng như ngọc cũng trực tiếp hiện ra, trực tiếp nghênh đón cột sáng màu tím.

"Rầm!" Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, đòn tấn công cuồng bạo đó trực tiếp bị đánh nát.

Sau đó, bàn tay trắng như ngọc không giảm tốc độ, trực tiếp đánh vào người Tử Tinh Dực Sư Vương.

Cả người nó cũng như một viên đạn pháo, trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, sau đó hung hăng đập xuống mặt đất, tạo ra một cái hố lớn kinh khủng.

Sừng độc trên đầu nó còn phun ra máu tươi, từng vết nứt kinh khủng cũng hiện ra, rõ ràng đã bị trọng thương kinh khủng.

“Chết tiệt, là ai, cút ra đây cho bản vương!” Tử Tinh Dực Sư Vương bò dậy từ mặt đất, ánh mắt cũng nhìn lên không trung, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng vô cùng.

Chỉ một chiêu đã bị trấn áp, thực lực như vậy có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào.

Lúc này, trên mặt Vân Vận ở phía dưới cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, có thể một đòn đánh trọng thương Tử Tinh Dực Sư Vương, thực lực e rằng ngay cả Đấu Hoàng đỉnh phong cũng không làm được.

Ánh mắt nàng cũng trực tiếp nhìn lên không trung.

Giây tiếp theo, chỉ thấy không gian trên không trung vặn vẹo, một bóng người cũng trực tiếp hiện ra, không cần nói, người đó tự nhiên là Tần Hạo.

Suy cho cùng, bây giờ Tiêu Diễm đã bị hắn đuổi đến Già Nam học viện, không có sự xuất hiện của Tiêu Diễm trong nguyên tác, vừa rồi nếu hắn không ra tay, Vân Vận trước mắt có khả năng sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

“Đấu Tông!” Thấy Tần Hạo đứng lơ lửng trên không, trên mặt Tử Tinh Dực Sư Vương lập tức lộ ra vẻ ngưng trọng vô cùng.

Sự tồn tại cấp bậc này, đừng nói là bây giờ đang trong thời kỳ suy yếu, ngay cả thời kỳ đỉnh phong, nó cũng căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

Trong nhất thời, một khuôn mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Là ngươi!?” Khi thấy bộ dạng của Tần Hạo, Vân Vận cũng sững sờ, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Hiển nhiên nàng đã nhận ra thân phận của Tần Hạo.

Chuyện xảy ra ở Tiêu gia ngày đó Vân Vận hiển nhiên cũng biết,

thông qua lời kể của Nạp Lan Yên Nhiên, tự nhiên cũng biết sự tồn tại của Tần Hạo.

Nàng rất rõ ràng, Tần Hạo trước mắt căn bản không phải là Đấu Tông, ít nhất cũng là một sự tồn tại cấp bậc Đấu Tôn.

Đối với việc từ hôn, trong lòng Vân Vận cũng rất tức giận.

Sau khi trở về, Vân Vận đã phạt Nạp Lan Yên Nhiên cấm túc một tháng, bởi vì nàng căn bản không đồng ý cho Nạp Lan Yên Nhiên đi từ hôn, tất cả đều là Nạp Lan Yên Nhiên tự ý làm.

Đương nhiên, đằng sau tất cả cũng không thể thiếu sự thúc đẩy của đại trưởng lão.

Bởi vì cháu trai của đại trưởng lão vẫn luôn theo đuổi Nạp Lan Yên Nhiên, cho nên nhân lúc Vân Vận bế quan, đã xúi giục Nạp Lan Yên Nhiên từ hôn.

Nếu là tình huống bình thường, Vân Vận cũng sẽ không quá để tâm, nhưng mấu chốt là, lần từ hôn này đã dẫn đến sự tồn tại kinh khủng như Tần Hạo.

Không cần nói cũng có thể biết, có sự xuất hiện của Tần Hạo, Tiêu Diễm chắc chắn sẽ thoát khỏi danh phế vật.

Những gì nàng tìm hiểu được trong mấy tháng sau đó hiển nhiên cũng đã chứng thực dự cảm của nàng.

Tiêu Diễm không những không tiếp tục là phế vật, mà còn một đường thăng tiến, trở nên kinh khủng hơn so với trước đây.

Kẻ đầu sỏ của tất cả chuyện này tự nhiên là Tần Hạo.

"Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận ra mắt Tần công tử!

Đa tạ Tần công tử đã cứu giúp!" Rất nhanh, Vân Vận cũng hồi phục tinh thần, ánh mắt rơi trên người Tần Hạo, mở miệng nói.

“Vân Vận?

Sư tôn của Nạp Lan Yên Nhiên?” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Đúng vậy, trước đây Yên Nhiên không hiểu chuyện, đã va chạm đến công tử, xin công tử có thể đại nhân đại lượng!” Vân Vận vội vàng nói.

Phải biết Tần Hạo trước mắt ít nhất cũng là một tồn tại cấp bậc Đấu Tôn, sự tồn tại cấp bậc này căn bản không phải là thứ mà Vân Lam Tông có thể tùy ý chọc vào.

Chương 425

Nếu làm đối phương không vui, một chưởng có thể hủy diệt toàn bộ Vân Lam Tông.

"Nạp Lan Yên Nhiên?

Cô ta không xứng để bản tọa ghi nhớ.

Tính cách đó nếu không thay đổi, sớm muộn cũng sẽ phải chịu thiệt lớn, lời nói đến đây, tự lo liệu đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Đa tạ công tử dạy bảo, sau khi trở về ta nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt!" Vân Vận nghe lời của Tần Hạo, lập tức cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu nói.

"Hy vọng như vậy!" Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó duỗi một ngón tay điểm ra, một tia sáng cũng trực tiếp chui vào cơ thể Vân Vận.

Trong khoảnh khắc, phong ấn trong cơ thể nàng cũng trực tiếp biến mất không còn tăm hơi.

"Đa tạ Tần công tử!" Cảm nhận được đấu khí trong cơ thể lại một lần nữa hồi phục, trên mặt Vân Vận cũng lộ ra một tia vui mừng.

Suy cho cùng, đây là rừng Ma Thú, nếu đấu khí của nàng bị phong ấn, cho dù là tồn tại cấp bậc Đấu Hoàng, e rằng cũng khó mà an toàn đi ra ngoài.

Tần Hạo thấy vậy thản nhiên gật đầu, sau đó ánh mắt cũng rơi trên người Tử Tinh Dực Sư Vương ở bên cạnh.

"Tiền bối tha mạng!" Cảm nhận được ánh mắt của Tần Hạo, trên mặt Tử Tinh Dực Sư Vương cũng lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên cũng bị thực lực kinh khủng mà Tần Hạo thể hiện ra làm cho chấn động.

Tần Hạo căn bản không nói nhảm, lập tức cũng duỗi tay ra tóm lấy, giây tiếp theo, chỉ thấy một khối tinh thể màu tím lớn bằng nắm tay xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Tử Linh Tinh!" Thấy tinh thể màu tím trong tay Tần Hạo, trên mặt Vân Vận lập tức cũng lộ ra một tia vui mừng.

"Một viên Hóa Hình Đan cho ngươi, coi như bồi thường cho ngươi, có ý kiến gì không?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Tử Tinh Dực Sư Vương, thản nhiên nói.

"Hóa Hình Đan!?

Tốt quá rồi, bằng lòng, ta bằng lòng, đa tạ tiền bối!" Tử Tinh Dực Sư Vương ban đầu thấy Tần Hạo lấy đi Tử Linh Tinh, trong lòng cũng có chút đau lòng, nhưng lúc này thấy đối phương đưa cho mình một viên Hóa Hình Đan, trên mặt cũng đầy vẻ kinh hỉ vô cùng.

"Thứ này đưa cho ngươi đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Đa tạ Tần công tử!" Thấy Tần Hạo đưa Tử Linh Tinh cho mình, Vân Vận cũng vội vàng nói.

"Được rồi, bản tọa đi trước đây!" Tần Hạo thấy vậy liền nói, giây tiếp theo, không gian xung quanh vặn vẹo, thân hình Tần Hạo cũng trực tiếp biến mất trước mặt Vân Vận.

Sở dĩ Tần Hạo ra tay cũng không phải vì Vân Vận.

Suy cho cùng, với thực lực và địa vị hiện tại, mỹ nữ hắn đã gặp không ít, tự nhiên không thể thấy một người yêu một người.

Sở dĩ ra tay, phần nhiều chỉ là một loại tình hoài niệm, suy cho cùng, khi xem nguyên tác, hắn cũng có chút tiếc nuối cho số phận của Vân Vận.

"Đi rồi sao…" Thấy Tần Hạo biến mất trước mặt, Vân Vận cũng

sững sờ, hiển nhiên không ngờ Tần Hạo lại đi một cách dứt khoát như vậy, trong lòng cũng không nhịn được dâng lên một cảm giác mất mát khó tả.

Rời khỏi rừng Ma Thú, Tần Hạo rất nhanh đã đến phạm vi của Thạch Mặc Thành.

Nhưng hắn không trực tiếp vào thành, mà trực tiếp dùng thần niệm bao phủ xung quanh Thạch Mặc Thành.

Hắn rất rõ ràng, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không ở trong Thạch Mặc Thành, mà ở trong thế giới nham tương dưới lòng đất bên ngoài Thạch Mặc Thành.

"Tìm thấy rồi!" Nếu là người khác, ngay cả tồn tại cấp bậc Đấu Tôn, thậm chí Đấu Thánh, cũng khó mà cảm ứng được sự tồn tại của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Nhưng Tần Hạo hiện tại là tồn tại cấp bậc Thiên Tiên, tương ứng với Đấu Đế của thế giới này, thần niệm còn mạnh hơn Đấu Đế rất nhiều, cho nên Dị hỏa ở trước mặt hắn căn bản không thể che giấu.

Giây tiếp theo, thân hình Tần Hạo khẽ động, trực tiếp đến hoang mạc phía đông Thạch Mặc Thành, duỗi một ngón tay điểm ra, trong khoảnh khắc, một cái hố đen kinh khủng cũng xuất hiện trước mặt hắn, trực tiếp mở ra một con đường ngầm.

Cả người hắn cũng trực tiếp bước vào con đường ngầm đó.

Trong khoảnh khắc bước vào cuối con đường, một luồng nhiệt nóng kinh khủng cũng ập vào mặt.

Trước mặt hắn cũng biến thành một thế giới nham tương kinh khủng, nhưng nhiệt độ cấp bậc này đối với Tần Hạo hiển nhiên căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Một lúc sau, Tần Hạo đã đến nơi cốt lõi của thế giới nham tương,

chỉ thấy một đài sen màu xanh xuất hiện trước mặt hắn.

Trên đài sen, một đóa lửa màu xanh đang nhảy múa cũng xuất hiện trong tầm mắt hắn, chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa xếp hạng thứ mười chín trên bảng Dị hỏa.

Trước đây hắn đã thấy Sinh Linh Chi Diễm trong tay Thần Nông lão nhân, cho nên đối với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cũng không quá kinh ngạc.

Hắn duỗi tay ra tóm lấy, trực tiếp tóm lấy đài sen vào tay, sau đó ý niệm khẽ động, trực tiếp đưa vào không gian pháp bảo.

Mặc dù Dị hỏa thông thường không thể thu vào nạp giới, nhưng không gian pháp bảo của Tần Hạo hiển nhiên cao cấp hơn nạp giới không biết bao nhiêu lần, không khác gì một thế giới, cho nên thu nạp Dị hỏa cũng không có gì quá lạ.

Làm xong tất cả, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp theo đường cũ trở về mặt đất.

"Hử?" Nhưng ngay khi Tần Hạo vừa từ con đường ngầm đi ra, một bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ thấy người này mặc một bộ cung trang màu tím, một khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp toát ra một khí tức yêu diễm tuyệt thế, cả người toát ra một khí tức bá đạo, giống như một nữ hoàng bá đạo.

"Nữ vương Medusa?" Khi thấy đuôi rắn dưới váy dài của đối phương, Tần Hạo trong nháy mắt đã đoán ra thân phận của đối phương, không ai khác, chính là Nữ vương Medusa lừng danh.

"Ngươi lấy được Dị hỏa!?" Một giọng nói lạnh lùng cũng từ miệng đối phương vang lên, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng lóe lên một tia không thiện cảm.

Đồng thời cũng có một chút kiêng dè, bởi vì nàng phát hiện mình

căn bản không nhìn thấu Tần Hạo.

Ở trước mặt nàng, Tần Hạo trước mắt giống như một người bình thường, hoàn toàn không có chút khí tức nào tỏa ra.

Nhưng đối phương có thể đi sâu vào thế giới nham tương bên dưới, hiển nhiên căn bản không thể là người bình thường.

"Thì sao?" Ánh mắt Tần Hạo cũng từ trên xuống dưới đánh giá đối phương một lượt, thản nhiên nói.

"Giao Dị hỏa ra đây!" Thấy ánh mắt không chút kiêng dè của Tần Hạo, đôi mắt Medusa cũng đột nhiên lạnh đi, giọng nói lạnh lùng nói.

Trong ấn tượng của nàng, chưa từng có ai dám đánh giá nàng một cách không kiêng dè như vậy.

Phải biết trong phạm vi đế quốc Gia Mã, Medusa tuyệt đối là một tồn tại hung danh lừng lẫy, khiến người ta phải tránh xa.

Chương 426

"Nếu ta không giao thì sao?" Thấy bộ dạng của Medusa, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Hắn đã xem nguyên tác, tự nhiên rất rõ tính cách của Medusa.

"Tìm chết!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, đáy mắt Medusa cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, duỗi tay tung ra một chưởng.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức âm lãnh lập tức quét ra, hóa thành một con mãng xà khổng lồ kinh khủng trực tiếp cắn về phía Tần Hạo, giống như muốn nuốt chửng Tần Hạo.

"Tan!" Thấy Medusa ra tay, Tần Hạo lại không có chút bất ngờ nào.

Ngay khi đòn tấn công sắp rơi xuống người, hắn cũng khẽ ngâm một tiếng trong miệng.

Giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh hãi của Medusa, đòn tấn công của nàng trực tiếp tan biến, năng lượng cuồng bạo trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, giống như căn bản chưa từng xuất hiện.

"Sao có thể!?" Sắc mặt Medusa lập tức đại biến, đồng thời thân hình cũng lập tức lùi lại, hiển nhiên bị thủ đoạn kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động.

Vừa rồi mặc dù nàng chưa dùng toàn lực, nhưng dù vậy, nàng là Đấu Hoàng đỉnh phong, ngay cả Đấu Tông bình thường cũng không dám coi thường công kích của nàng.

Tần Hạo ngay cả động cũng không động đã trực tiếp hóa giải công kích của nàng, thủ đoạn mạnh mẽ có thể tưởng tượng được.

Không chút do dự, đôi cánh đấu khí sau lưng Medusa cũng lập tức

mở ra, trực tiếp bay về phía xa, hiển nhiên đã lựa chọn trốn chạy ngay lập tức.

Nàng cũng đã nhận ra, Tần Hạo trước mắt tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của nàng, đối mặt với Tần Hạo, nàng căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

"Định!" Thấy hành động của Medusa, Tần Hạo cũng cười khẽ một tiếng, giây tiếp theo, không gian xung quanh cũng đột nhiên ngưng tụ lại, sau đó chỉ thấy cả người Medusa trực tiếp bị định hình giữa không trung, trên mặt cũng đầy vẻ kinh hãi.

"Sức mạnh không gian!" Giờ khắc này, Medusa cũng hoàn toàn xác định, Tần Hạo trước mắt tuyệt đối là một tồn tại kinh khủng trên cả Đấu Hoàng.

Thủ đoạn không gian kinh khủng như vậy, ít nhất cũng là một Đấu Tông cấp cao, thậm chí là tồn tại cấp bậc Đấu Tôn.

"Ngươi muốn gì!?" Ánh mắt Medusa cũng rơi trên người Tần Hạo, sắc mặt có chút khó coi nói.

Con vịt đã nấu chín bay mất, bây giờ lại chọc phải một tồn tại kinh khủng như vậy, Medusa cảm thấy hôm nay ra ngoài hình như không xem hoàng lịch.

"Ngươi muốn Thanh Liên Địa Tâm Hỏa?" Tần Hạo thấy vậy, lật tay, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, thản nhiên nhìn Medusa nói.

"Dị hỏa!" Thấy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, trên mặt Medusa cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

Đồng thời thấy Tần Hạo trực tiếp dùng tay không cầm Dị hỏa, biểu cảm trên mặt nàng cũng càng thêm kinh hãi.

Nàng liếc mắt một cái đã nhận ra, Dị hỏa trước mắt căn bản chưa

bị luyện hóa.

Loại Dị hỏa chưa bị luyện hóa này vô cùng cuồng bạo, đối với sự tồn tại cấp bậc như nàng, nếu không chuẩn bị, tùy tiện tiếp xúc với Dị hỏa như vậy, không chết cũng phải trọng thương.

Không những vậy, ngay cả tồn tại cấp bậc Đấu Tông, thậm chí cường giả cấp bậc Đấu Tôn cũng không dám dễ dàng dùng thân thể tiếp xúc với Dị hỏa.

Như vậy, Tần Hạo trước mắt còn mạnh hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều.

"Ngươi rốt cuộc muốn gì?" Medusa trầm giọng nói.

"Ngươi muốn dựa vào Dị hỏa để đột phá huyết mạch, phương pháp không tồi, nhưng đáng tiếc, là cửu tử nhất sinh!" Tần Hạo nhìn Medusa thản nhiên nói.

"Ngươi biết!?" Nghe lời của Tần Hạo, Medusa cũng kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Tần Hạo vừa nhìn đã hiểu ý đồ của nàng, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

"Ngươi phải làm gì mới chịu đưa Dị hỏa cho ta!?" Rất nhanh bình phục cảm xúc trong lòng, Medusa lại một lần nữa mở miệng nói.

Đồng thời nàng cũng nhận ra, Tần Hạo trước mắt mặc dù thực lực vô cùng nghịch thiên, nhưng đối với nàng hình như không có sát ý.

"Ngươi nghĩ ngươi có thể trả giá được gì?" Tần Hạo thản nhiên nói, ánh mắt lại một lần nữa từ trên xuống dưới đánh giá Medusa.

"Vô sỉ, con người quả nhiên đều là một đám vô sỉ tham lam!" Thấy ánh mắt của Tần Hạo, sắc mặt Medusa cũng lại một lần nữa đột ngột thay đổi, sắc mặt cũng trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Nghĩ nhiều rồi!

Bản tọa không có hứng thú với ngươi, ít nhất là không có hứng thú với một kẻ có đuôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ngươi…" Nghe được điều này, sắc mặt Medusa lại một lần nữa trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Hạo, trong đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Hạo lúc này e rằng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Ngươi thấy viên đan dược này so với Dị hỏa thì thế nào?" Thấy bộ dạng của Medusa, Tần Hạo cũng không nói nhảm nữa, lật tay, một viên đan dược màu máu cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, chính là loại Huyết Mạch Đan mà Tần Hạo đã cho Tiêu Diễm và Lang Thiên dùng trước đây.

"…" Trong khoảnh khắc Tần Hạo lấy ra đan dược, cả người Medusa lập tức đứng hình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào viên đan dược màu máu trước mắt.

Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ nó, trong lòng Medusa cũng dâng lên một ý niệm khao khát chưa từng có.

Nàng có một cảm giác, viên đan dược trước mắt đối với nàng tuyệt đối có lợi ích vô cùng to lớn, đó là một loại khao khát từ sâu thẳm linh hồn.

"Đây là Huyết Mạch Đan!

Hiệu quả chỉ có một, đó là cường hóa và lột xác huyết mạch!

Một viên Huyết Mạch Đan đủ để huyết mạch của ngươi lột xác thành Thất Thải Thôn Thiên Mãng, thậm chí là Cửu Thải Thôn Thiên Mãng, không có chút tác dụng phụ và nguy hiểm nào!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Điều kiện, ngươi có điều kiện gì, nói ra điều kiện của ngươi!"

Nghe lời của Tần Hạo, Medusa không chút nghi ngờ hiệu quả của đan dược, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Hạo nói.

“Đơn giản, đi theo bản tọa!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Cái gì!?” Medusa nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt cũng đột ngột thay đổi, hiển nhiên không ngờ Tần Hạo lại đưa ra một yêu cầu như vậy.

“Sao?

Không đồng ý?

Cho ngươi mười hơi thở để suy nghĩ, nếu không đồng ý, bản tọa cũng không ép buộc, còn về Dị hỏa, ngươi không cần nghĩ nữa!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Ta…” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Medusa lập tức liên tục biến đổi, hiển nhiên lúc này đang trải qua một cuộc đấu tranh dữ dội.

Chương 427

"Còn ba hơi thở!" "Ta đồng ý, nhưng ngươi không được có ý đồ gì với ta, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!" Rất nhanh, trên mặt Medusa cũng lộ ra một tia quyết đoán, mở miệng nói.

"Nghĩ nhiều rồi, bản tọa đã nói rồi, ta không có hứng thú với ngươi, chỉ sợ ngươi lại thích ta thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Không thể nào!

Ta tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ đó!" Medusa nghe lời của Tần Hạo, lập tức cũng tức đến không nhẹ, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vậy sao…" Nghe lời của Medusa, Tần Hạo cũng cười khẽ một tiếng, không nói thêm gì.

"Muốn ta đi theo ngươi cũng không phải là không được, nhưng Xà Nhân Tộc của ta hiện đang gặp nguy hiểm, ta tạm thời không thể rời đi!" Medusa lập tức như nghĩ ra điều gì, trực tiếp nói.

"Nguy hiểm?

Có nguy hiểm gì?

Chẳng lẽ đế quốc Gia Mã muốn ra tay với Xà Nhân Tộc, nhưng dù vậy, kẻ mạnh nhất của đế quốc Gia Mã cũng không phải là một lão già sắp chết ở Đấu Hoàng đỉnh phong, đối với ngươi hẳn là không có uy hiếp gì, chẳng lẽ Vân Lam Tông đã liên thủ với đế quốc Gia Mã?" Tần Hạo sững sờ rồi có chút bất ngờ nói.

"Đế quốc Gia Mã?

Dựa vào bọn họ, bản vương không đặt vào mắt.

Là Thiên Xà Phủ!

Bọn chúng muốn Xà Nhân Tộc của ta thần phục!" Sắc mặt Medusa cũng trở nên có chút khó coi, hiển nhiên đối với cái gọi là Thiên Xà Phủ không có chút ấn tượng tốt nào.

"Ồ?

Thiên Xà Phủ?" Nghe được điều này, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra một tia bất ngờ.

Phải biết trong nguyên tác, Thiên Xà Phủ không có ý đồ với Xà Nhân Tộc, nhiều nhất là Bát Dực Hắc Xà Hoàng của Thiên Xà Phủ có ý đồ với Medusa.

"Không sai, nếu không, ta cũng sẽ không mạo hiểm tìm kiếm Dị hỏa để đột phá!" Medusa sắc mặt vô cùng khó coi nói.

"Vậy sao?

Ta biết rồi, bản tọa đồng ý!

Nếu ngươi đã đồng ý đi theo bản tọa, vậy thì bản tọa sẽ đại phát từ bi, giúp ngươi giải trừ nỗi lo về sau vậy, đợi huyết mạch của ngươi hoàn thành lột xác, ta sẽ đến Thiên Xà Phủ một chuyến.

Thiên Xà Phủ cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!" Tần Hạo thản nhiên nói, giống như đang nói một chuyện không quan trọng.

"Cái gì!?

Diệt Thiên Xà Phủ?

Ngươi chắc chắn không đùa chứ, phải biết trong Thiên Xà Phủ có tồn tại Đấu Tông đỉnh phong, thậm chí trong truyền thuyết, trong Thiên Xà Phủ còn có một lão quái vật đạt đến cảnh giới Đấu Tôn trấn giữ.

Trong toàn bộ vùng Tây Bắc, Thiên Xà Phủ là tồn tại hàng đầu, ngay cả Đấu Tôn bình thường cũng không dám chọc vào!" Medusa

nói.

"Được rồi, không cần thăm dò nữa, một Thiên Xà Phủ nhỏ nhoi mà thôi, dù có Đấu Tôn trấn giữ, cũng không thay đổi được kết cục.

Nhưng ta hy vọng trò vặt vãnh này là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nếu không, đừng trách bản tọa không khách khí!" Tần Hạo liếc nhìn Medusa một cái rồi thản nhiên nói.

Trò vặt vãnh của Medusa làm sao có thể qua mắt được Tần Hạo.

Hiển nhiên đối phương đồng ý một cách sảng khoái như vậy, cũng có ý muốn Tần Hạo ra tay giúp Xà Nhân Tộc vượt qua nguy cơ này, đồng thời cũng đang thăm dò thực lực của Tần Hạo đã đạt đến mức độ nào.

"Xoẹt!" Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Medusa lại một lần nữa thay đổi.

"Ta biết rồi, công tử, sau này ta sẽ không bao giờ nữa!" Rất nhanh, Medusa cũng trực tiếp gật đầu nói, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng lóe lên một tia kính sợ, thậm chí cả cách xưng hô cũng thay đổi.

"Hy vọng như vậy, được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì về Xà Nhân Tộc trước đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, công tử!" Lập tức, dưới sự dẫn dắt của Medusa, rất nhanh hai người đã đến sào huyệt của Xà Nhân Tộc ở trung tâm sa mạc – Thần thành Xà Nhân.

Thần điện ở trung tâm Thần thành, cũng là nơi ở của Medusa.

Phía sau cung điện là một hoa viên khổng lồ, ở trung tâm là một cái hàn tuyền.

"Bắt đầu đi!" Liếc nhìn Medusa trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó lật tay, trực tiếp đưa đan dược cho Medusa.

“Đa tạ công tử!” Medusa thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia sáng nóng rực, lập tức không chút do dự, trực tiếp nuốt Huyết Mạch Đan xuống.

Trong khoảnh khắc, một luồng huyết mạch chi lực mạnh mẽ kinh khủng cũng lập tức bùng nổ, kèm theo một cảm giác đau đớn kịch liệt kinh khủng cũng lan khắp toàn thân.

Quá trình lột xác huyết mạch vô cùng đau khổ.

Medusa hét lên một tiếng thảm thiết, ngay sau đó, trong nháy mắt đã hóa thành một con mãng xà khổng lồ màu xanh, cơ thể khổng lồ cũng trực tiếp rơi vào hàn tuyền, bắt đầu không ngừng quằn quại, hiển nhiên lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau kinh khủng vô cùng.

Nhưng lúc này Medusa mặc dù vô cùng đau khổ, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể.

Nàng có thể cảm giác được, dưới sự thúc đẩy của huyết mạch chi lực kinh khủng, huyết mạch trong cả người nàng cũng bắt đầu không ngừng lột xác, cả cơ thể cũng bắt đầu không ngừng lột xác.

So với Lang Thiên và Tiêu Diễm trước đây, thời gian lột xác huyết mạch của Medusa dài hơn rất nhiều.

Chớp mắt đã qua nửa ngày.

“Ông ông ông…” Đúng lúc này, trên người Medusa, một luồng khí tức kinh khủng lập tức bùng nổ, kèm theo một đạo ánh sáng bảy màu cũng lập tức tỏa ra từ trên người nàng, da rắn trên người cũng bắt đầu không ngừng lột ra.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Medusa cũng như ngồi tên lửa bắt đầu điên cuồng tăng vọt, khí tức Cửu tinh Đấu Hoàng đỉnh phong ban đầu chớp mắt đã trực tiếp lột xác thành cấp bậc Đấu Tông.

“Ầm ầm ầm…” Trên không trung, tiếng sấm ầm ầm cũng không

ngừng truyền đến.

Bầu trời vạn dặm không mây ban đầu trong nháy mắt mây đen dày đặc, rõ ràng đã dẫn động thiên kiếp.

"Rắc!" Rất nhanh, trên không trung, từng đạo kiếp lôi kinh khủng cũng từ trên trời giáng xuống, hung hăng rơi xuống người Medusa.

Chương 428

So với sự chật vật của Medusa trong nguyên tác, Medusa lúc này hiển nhiên tốt hơn rất nhiều.

Trong nguyên tác, Medusa mặc dù hoàn thành lột xác huyết mạch, nhưng vì phải áp chế năng lượng Dị hỏa, cho nên sau khi hoàn thành lột xác gần như đã dầu cạn đèn tắt.

Nhưng lúc này, vì dùng đan dược, không những không có cảm giác dầu cạn đèn tắt, ngược lại dưới sự gia trì của huyết mạch chi lực mạnh mẽ, khí tức trên cả người nàng càng ngày càng kinh khủng, kiếp lôi trên không trung đối với nàng căn bản không có chút uy hiếp nào.

Kèm theo đạo kiếp lôi cuối cùng rơi xuống, trên không trung, một đạo ánh sáng bảy màu triệt để tỏa ra, Medusa cũng triệt để biến thành Thất Thải Thôn Thiên Mãng.

Nhưng lúc này, sức mạnh của Huyết Mạch Đan trong cơ thể Medusa còn lâu mới tiêu hao hết, huyết mạch chi lực kinh khủng vẫn đang điên cuồng tuôn trào trong cơ thể nàng, huyết mạch của cả người vẫn đang không ngừng lột xác.

"Ông ông ông…" Chớp mắt lại qua hai canh giờ.

Bất chợt, một đạo ánh sáng chín màu từ trên người Medusa tỏa ra, một luồng huyết mạch uy áp kinh khủng cũng từ trên người Medusa tỏa ra.

Giờ khắc này, huyết mạch của Medusa lại một lần nữa hoàn thành lột xác lần thứ hai, trực tiếp từ Thất Thải Thôn Thiên Mãng lột xác thành Cửu Thải Thôn Thiên Mãng.

Toàn bộ quá trình lột xác kéo dài suốt một nén nhang, sau khi triệt

để lột xác, hiệu quả của Huyết Mạch Đan trong cơ thể Medusa mới hoàn toàn hao hết.

Kèm theo một đạo ánh sáng chín màu lóe lên, Medusa trên không trung cũng lại một lần nữa hóa thành hình người, lần này là hình người thực sự, đuôi rắn ban đầu đã hoàn toàn biến mất.

"Đa tạ công tử tạo hóa chi ân!" Cảm nhận được sự biến hóa trên người, gương mặt Mỹ Đỗ Toa lập tức lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Vốn dĩ nàng đã vô cùng mãn nguyện khi có thể đạt đến trình độ Thất Thải Thôn Thiên Mãng, không ngờ bây giờ lại đạt đến Cửu Thải Thôn Thiên Mãng đáng sợ, đây tuyệt đối là một bất ngờ kinh hỉ.

Phải biết rằng Cửu Thải Thôn Thiên Mãng chính là dị chủng thượng cổ chân chính, không hề thua kém Viễn Cổ Thiên Xà, Thái Hư Cổ Long hay Viễn Cổ Thiên Phượng.

"Cửu Thải Thôn Thiên Mãng sao?

Không tệ!

Chỉ cần sau này ngươi biểu hiện tốt, siêu việt Cửu Thải Thôn Thiên Mãng cũng không phải là không thể!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Mặc dù trong phương thiên địa này, dưới tình huống bình thường, Cửu Thải Thôn Thiên Mãng đã là cực hạn của Mỹ Đỗ Toa, nhưng đối với Tần Hạo, điều đó hiển nhiên không là gì cả.

Chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể khiến Mỹ Đỗ Toa triệt để đột phá gông cùm xiềng xích này.

"Siêu việt Cửu Thải Thôn Thiên Mãng!?

Thật sự có thể sao?" Nghe lời của Tần Hạo, hai mắt Mỹ Đỗ Toa sáng rực lên, trên mặt lộ ra vẻ hy vọng.

Nếu là người khác nói có thể đột phá hạn chế huyết mạch của

Cửu Thải Thôn Thiên Mãng, Mỹ Đỗ Toa chắc chắn sẽ coi thường, nhưng nếu là Tần Hạo nói thì hoàn toàn khác.

Phải biết rằng Tần Hạo có thể khiến nàng từ huyết mạch Xà Nhân trực tiếp thuế biến đến trình độ Cửu Thải Thôn Thiên Mãng.

"Ngươi nói xem?" Tần Hạo thản nhiên đáp.

"Thật tốt quá!

Công tử yên tâm, sau này ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Mỹ Đỗ Toa vội vàng nói.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Hình như có mấy con ruồi bọ bay tới, đi giải quyết chúng trước đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Vừa rồi, hắn đã cảm ứng được bên ngoài truyền đến vài luồng năng lượng dao động, hiển nhiên là có người xông vào thần thành của Xà Nhân tộc.

Nhưng kẻ mạnh nhất cũng chỉ là hai tên cấp bậc Đấu Hoàng, cho nên Tần Hạo cũng không để trong lòng.

"Hửm?

Thật không biết sống chết!

Dám đến Xà Nhân tộc ta giương oai!" Mỹ Đỗ Toa lúc này hiển nhiên cũng cảm ứng được động tĩnh bên ngoài, trong đôi mắt loé lên một tia băng lãnh.

Phải biết rằng Mỹ Đỗ Toa bây giờ đã hoàn thành triệt để thuế biến, trực tiếp từ Cửu Tinh Đấu Hoàng ban đầu thuế biến đến cảnh giới Đấu Tông.

Không chỉ là Đấu Tông bình thường, mà đã đạt đến cấp bậc Tứ Tinh Đấu Tông, là trung giai Đấu Tông.

Cộng thêm thiên phú huyết mạch, chiến lực của nàng có thể sánh ngang với cao giai Đấu Tông. ...

"Lũ nhân loại đáng chết, dám tự tiện xông vào thần thành của Xà Nhân tộc ta, Nữ vương nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Lúc này bên ngoài thần thành của Xà Nhân tộc, mấy bóng người đang tấn công thần thành, còn các cường giả Xà Nhân tộc thì đang toàn lực ngăn cản.

Một thủ lĩnh Xà Nhân tộc trong đó, hai mắt vô cùng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào người đối diện mà quát.

"Các vị hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ vì Dị hỏa mà đến.

Nếu Medusa Nữ vương có thể nhường Dị hỏa cho tại hạ, tại hạ có thể dùng một viên Hóa Hình đan cùng mười viên Đấu Vương đan để đổi!" Một người đàn ông trung niên trong đó trực tiếp lên tiếng.

"Dị hỏa?

Thật buồn cười, Xà Nhân tộc ta từ khi nào có Dị hỏa?

Huống hồ, dù có Dị hỏa cũng tuyệt đối không đưa cho các ngươi!" Nghe lời của đối phương, một cường giả Xà Nhân tộc lạnh lùng nói.

"Nói nhảm với chúng làm gì, trực tiếp xông vào!

Nói không chừng Mỹ Đỗ Toa đã chết rồi.

Huống hồ, dù nàng ta tấn giai thành công, bây giờ cũng tuyệt đối đang ở trạng thái suy yếu nhất.

Chúng ta có thể liên thủ trực tiếp trừ khử nàng ta, cũng là trừ đi một đại họa cho Gia Mã đế quốc!" Một đại hán mặt mày thô kệch bên cạnh người trung niên lớn tiếng nói, đáy mắt loé lên một tia hiếu sát.

"Có lý!" Nghe vậy, mấy người còn lại đều sững sờ, rồi cũng gật đầu.

“Thôi được, vậy thì toàn lực ra tay!

Chương 429

Kéo dài sẽ sinh biến!" Người trung niên nghe xong, nhíu mày, nhưng khi nghĩ đến Dị hỏa, đáy mắt cũng lóe lên vẻ quyết đoán, gật đầu, ánh mắt cũng rơi vào một người mặc đồ đen che mặt bên cạnh.

"Ầm!" Ngay sau đó, chỉ thấy người mặc đồ đen đột nhiên bộc phát ra một luồng đấu khí dao động cường đại, rõ ràng là một tồn tại cấp bậc Đấu Hoàng, khí tức còn mạnh hơn người đàn ông trung niên không ít.

Hắn lập tức xông lên, trong nháy mắt, áp lực của các cao thủ Xà Nhân tộc tăng lên gấp bội, cuộc chiến cũng trở nên vô cùng nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng sụp đổ.

"Tìm chết!

Chỉ bằng các ngươi cũng muốn ra tay với Nữ vương, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Tất cả mọi người toàn lực ra tay, nhất định không thể để chúng quấy rầy Nữ vương!" Cường giả Xà Nhân tộc dẫn đầu lạnh lùng nói.

"Nữ vương của các ngươi bây giờ e rằng cũng tự thân khó bảo toàn!" Một người trong đó mặt mày dữ tợn nói.

"Vậy sao?" Nhưng giọng nói vừa dứt, một giọng nói lạnh như băng sương cũng vang lên, ngay sau đó một luồng uy áp đáng sợ lập tức bao trùm toàn trường.

Tiếp đó, một đạo lưu quang chín màu bảy sắc loé lên, chỉ thấy thân thể của người vừa nói run lên dữ dội, rồi ngay lập tức mềm nhũn ra, giữa trán xuất hiện một lỗ máu đáng sợ, hiển nhiên là không sống nổi.

“Cái gì!?” Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều đột biến, trở nên vô cùng ngưng trọng.

Phải biết người vừa ngã xuống là một trong mười đại cường giả của Gia Mã đế quốc, tuy chỉ xếp hạng cuối, nhưng cũng là một tồn tại cấp bậc Đấu Vương, vậy mà bây giờ lại bị miểu sát.

Có thể tưởng tượng được trong lòng họ chấn kinh đến mức nào, ánh mắt cũng trực tiếp nhìn về phía hư không.

Trong tầm mắt của họ, không gian trên hư không vặn vẹo, rồi một bóng hình chín màu bảy sắc hiện ra, một khí trường đáng sợ cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

“Nữ vương bệ hạ, tốt quá rồi, thật tốt quá rồi!” “Nữ vương bệ hạ thành công rồi!” “Chúng ta được cứu rồi!” Các cường giả Xà Nhân tộc ở phía dưới thấy bóng hình trên hư không, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Rõ ràng họ đã chú ý thấy cái đuôi rắn ban đầu của Mỹ Đỗ Toa đã biến mất, thay vào đó là hai đôi chân dài thẳng tắp.

Hiển nhiên Medusa Nữ vương đã thuế biến thành công.

Quan trọng nhất là, Mỹ Đỗ Toa bây giờ có thể trực tiếp lăng không đứng vững, hoàn toàn không cần mượn năng lực Đấu khí hóa cánh.

Phải biết đó là năng lực chỉ có Đấu Tông mới có.

Còn mấy người đối diện, sau khi thấy bóng hình trên hư không, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là khi thấy nàng lăng không đứng vững, cả khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Họ không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đáng chết!” Nhìn mấy người đối diện, giọng Mỹ Đỗ Toa vô cùng

băng lãnh.

"Mỹ Đỗ Toa, ngươi muốn thế nào?" Một Đấu Vương đối diện thấy vậy, có chút cứng rắn nhưng trong lòng run sợ nói.

"Chết!" Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên lười nói nhảm với đối phương, đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, một luồng kình khí sắc bén đáng sợ gào thét bay ra.

"Không hay rồi, cẩn thận!" Thấy cảnh này, mấy người xung quanh lập tức kinh hô một tiếng, từng đạo đấu kỹ cũng lập tức gào thét bay ra, hiển nhiên là muốn chặn lại đòn tấn công này.

"Không ổn!" Vị Đấu Vương kia thấy vậy sắc mặt cũng đại biến, định né tránh, nhưng gần như trong nháy mắt, hắn cảm thấy không gian xung quanh dường như bị phong tỏa hoàn toàn, cả người bị định hình tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn đòn tấn công đáng sợ bao trùm lên người mình.

"Bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Thấy hành động của mấy người, trên mặt Mỹ Đỗ Toa trên hư không lộ ra một tia chế giễu.

Ngay sau đó, các đòn tấn công của họ va chạm vào nhau, rồi một cảnh tượng khiến người ta vô cùng kinh hãi xuất hiện, chỉ thấy các đòn tấn công của họ gần như trong nháy mắt bị xuyên thủng.

Không hề có chút hồi hộp nào, thân thể của vị Đấu Vương kia cũng trực tiếp mềm nhũn ra, giống như người trước đó, giữa trán cũng bị xuyên thủng, hiển nhiên không sống nổi.

"Mỹ Đỗ Toa, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trảm tận sát tuyệt sao?

Chẳng lẽ ngươi muốn khai chiến với Gia Mã đế quốc?" Thấy cảnh này, mấy người còn lại hiển nhiên đều sợ hãi, Đấu Vương cuối cùng cũng mặt đầy kinh hoàng nói.

“Khai chiến?

Chỉ bằng các ngươi?

E rằng không xứng!” Mỹ Đỗ Toa thấy vậy, mặt đầy chế giễu, lật tay tung ra một chưởng.

Ngay sau đó, chưởng kình đáng sợ lập tức rơi lên người đối phương, cả người hắn cũng trực tiếp bay ngược ra ngoài, rồi nổ tung giữa không trung, hóa thành một màn sương máu, bị đánh nát bấy.

Lúc này trên sân chỉ còn lại người đàn ông trung niên và người mặc đồ đen, hai tồn tại cấp bậc Đấu Hoàng.

“Mỹ Đỗ Toa, chuyện lần này Cổ Hà ta nhận thua, có điều kiện gì cứ việc nói ra, chỉ cần ta có thể làm được!” Đồng tử của người đàn ông trung niên co rụt lại, rồi lên tiếng, hiển nhiên cũng bị dọa sợ.

Người này không ai khác, chính là người được xưng là Đan Vương Cổ Hà của Gia Mã đế quốc.

“Đan Vương Cổ Hà?

Ngươi cũng xứng là Đan Vương?” Nhìn Cổ Hà một cái, khóe miệng Mỹ Đỗ Toa lộ ra một tia chế giễu.

So với viên đan dược đáng sợ mà nàng đã dùng trước đó, thứ Cổ Hà luyện chế quả thực còn không bằng rác rưởi.

“...Mỹ Đỗ Toa, ngươi đừng quá đáng!

Tuy ngươi đã tấn giai Đấu Tông, nhưng Gia Mã đế quốc cũng không phải dễ bắt nạt.

Đừng quên, Gia Mã đế quốc ngoài hoàng thất ra, còn có Vân Lam Tông, ngoài ra ta là người của Luyện Dược Sư Công Hội, ngươi phải biết rõ hậu quả!” Cổ Hà trầm giọng nói.

“Ngươi đang uy hiếp bản vương?” Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa trở nên

băng lãnh vô cùng, một luồng sát ý đáng sợ cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

"Ta chỉ đang nói một sự thật…" Cảm nhận được sát ý đáng sợ trên người Mỹ Đỗ Toa, thân thể Cổ Hà run lên, đáy mắt không khỏi loé lên một tia kinh hoàng, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói.

"Vậy sao?

Nếu đã như vậy, vậy thì...

đi chết đi!" Ngay sau đó, khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa lập tức bùng nổ, khí tức thuộc về Tứ Tinh Đấu Tông lập tức bộc phát.

Nếu là tình huống bình thường, đúng như Cổ Hà nói, dù đã đột phá Đấu Tông, Mỹ Đỗ Toa cũng không dám quá mức không kiêng kỵ.

Chương 430

Nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác.

Không chỉ thực lực của nàng không phải là Đấu Tông bình thường, mà chỉ riêng một chỗ dựa là Tần Hạo đã cho nàng sự tự tin vô tận.

Đối với lời uy hiếp của Cổ Hà, nàng hiển nhiên coi thường.

Trong chớp mắt, chỉ thấy Mỹ Đỗ Toa đưa tay ra, trên không trung, một cột sáng chín màu bảy sắc đáng sợ từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao trùm lên người Cổ Hà.

Toàn bộ bầu trời, không gian cũng vặn vẹo dữ dội, phảng phất như cả trời đất sắp sụp đổ.

"Không hay rồi, Mỹ Đỗ Toa, ngươi dám!?" Thấy Mỹ Đỗ Toa thật sự dám hạ sát thủ với mình, Cổ Hà hiển nhiên cũng hoảng loạn triệt để, lập tức không dám có chút do dự nào, vội vàng ném vào miệng mấy viên đan dược, khí tức trên người cũng điên cuồng tăng vọt.

Đối mặt với Mỹ Đỗ Toa đang nổi điên, Cổ Hà hiển nhiên cũng không dám có chút sơ suất nào, trực tiếp sử dụng bí pháp, nâng thực lực lên đến cực hạn, một luồng khí tức gần đạt đến cao giai Đấu Hoàng từ trên người hắn bộc phát ra.

Một đòn tấn công đáng sợ cũng trực tiếp oanh kích về phía hư không.

Người mặc đồ đen bên cạnh thấy cảnh này, định ra tay, hiển nhiên không muốn thấy Cổ Hà chết ở đây.

Nhưng chưa kịp ra tay, hắn chỉ cảm thấy không gian xung quanh hoàn toàn bị khóa chặt, cả người như bị định hình giữa không trung,

phảng phất như bị thi triển Định Thân Thuật.

"Vút!" Cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt người mặc đồ đen lập tức đại biến, ánh mắt không ngừng quét xung quanh.

Hiển nhiên hắn đã nhận ra, khí tức này tuyệt đối không phải của Mỹ Đỗ Toa.

Mỹ Đỗ Toa tuy mạnh, nhưng hiển nhiên không làm được điều này.

Rõ ràng, tu vi của người trong bóng tối tuyệt đối mạnh hơn Mỹ Đỗ Toa rất nhiều, có khả năng là tồn tại vô thượng trên cả Đấu Tông.

"Ầm ầm ầm…" Lúc này, đòn tấn công của Mỹ Đỗ Toa và Cổ Hà cũng trực tiếp oanh kích vào nhau.

Mặc dù sau khi sử dụng bí pháp, thực lực của Cổ Hà tăng vọt, nhưng so với Mỹ Đỗ Toa lúc này, rõ ràng còn kém xa vạn dặm.

Gần như trong nháy mắt, đấu kỹ của hắn liền bị đánh nát, đòn tấn công đáng sợ cũng trực tiếp rơi lên người hắn, cả người hắn như con diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cuồng phun ra, hung hăng đập xuống đất, hiển nhiên đã bị trọng thương.

"Khốn kiếp, tại sao ngươi không ra tay!" Cảm nhận trạng thái của mình lúc này, nhìn người mặc đồ đen bất động trên hư không, trong hai mắt Cổ Hà loé lên một tia bạo nộ, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ với hành vi của người mặc đồ đen.

Trong mắt hắn, đối phương đơn giản là thấy chết không cứu.

Thấy bộ dạng của Cổ Hà, người mặc đồ đen nhíu mày, nhưng lúc này hắn hoàn toàn không thể mở miệng giải thích.

"Chết đi!" Mỹ Đỗ Toa lập tức không cho Cổ Hà chút cơ hội thở dốc nào, lại tung ra một chưởng, lập tức rơi lên người Cổ Hà.

Không hề có chút hồi hộp nào, đối mặt với một đòn đáng sợ của

Mỹ Đỗ Toa, thân thể Cổ Hà trực tiếp bị đánh thành một đống thịt nát, một luồng ánh sáng màu xanh cũng hiện ra, rồi bay về phía xa, chính là linh hồn của Cổ Hà.

Cổ Hà là một Lục phẩm Luyện dược sư, linh hồn hiển nhiên mạnh hơn Đấu Hoàng bình thường rất nhiều, cho nên linh hồn có thể rời khỏi nhục thân mà tồn tại.

"Chạy được sao?" Thấy cảnh này, Mỹ Đỗ Toa chế giễu, đưa tay chỉ một cái.

Kèm theo một tiếng hét thảm thê lương, luồng ánh sáng màu xanh cũng lập tức tiêu tán.

Giây phút này, Cổ Hà cũng triệt để hôi phi yên diệt.

"Ngươi, ngươi giết hắn!?" Ngay lúc Cổ Hà ngã xuống, người mặc đồ đen chỉ cảm thấy luồng khí tức đáng sợ bao trùm trên người mình biến mất, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Mỹ Đỗ Toa nói.

"Nữ nhân?" Nghe giọng nói này, Mỹ Đỗ Toa cũng sững sờ.

Vốn dĩ nàng tưởng người mặc đồ đen là cao thủ của hoàng thất Gia Mã, không ngờ lại là một nữ nhân.

Rất nhanh, thân phận của người này cũng lộ ra.

Trong Gia Mã đế quốc, có thực lực như vậy lại là nữ tử, có thể được Cổ Hà mời đến, ngoài tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận ra, hiển nhiên không có ai khác.

Tiếp đó, trên người Mỹ Đỗ Toa lại một lần nữa bộc phát ra một luồng sát khí cường đại.

Bây giờ Cổ Hà và những người khác đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại Vân Vận trước mắt, Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên không định bỏ qua.

"Được rồi, dừng tay đi!" Lúc này, trên hư không, một giọng nói

vang lên, ngay sau đó, một bóng hình áo trắng cũng hiện ra, không cần nói cũng biết, chính là Tần Hạo.

"Tần công tử, sao ngài lại ở đây!?" Thấy Tần Hạo, sắc mặt Vân Vận ở phía dưới lập tức biến đổi, đáy mắt đầy vẻ bất ngờ.

Hiển nhiên nàng không ngờ sẽ gặp Tần Hạo ở đây, đồng thời cũng hiểu ra, người vừa ra tay ngăn cản mình trong bóng tối chính là Tần Hạo.

Sự bất mãn trong lòng nàng lập tức tan biến không còn dấu vết.

"Công tử, ngài quen biết nàng ta?" Trên mặt Mỹ Đỗ Toa lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng nhìn ra Tần Hạo trước mắt rõ ràng quen biết đối phương.

"Ừm!

Coi như vậy đi!" Tần Hạo thản nhiên gật đầu.

"Đi đi!" Ánh mắt Tần Hạo rơi vào người Vân Vận, nói.

"Công tử, nàng ta là tông chủ Vân Lam Tông, Cổ Hà là khách khanh của Vân Lam Tông.

Cổ Hà chết ở đây, Vân Lam Tông e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua!" Mỹ Đỗ Toa có chút lo lắng nói.

"Chỉ là một Cổ Hà thôi, chết thì chết rồi.

Về phần Vân Lam Tông, ta tin Vân tông chủ hẳn biết nên làm gì.

Nếu có kẻ nào không biết sống chết, bản tọa không ngại tự mình ra tay xóa sổ hắn!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ta biết rồi, công tử!" Mỹ Đỗ Toa nghe vậy cũng lập tức gật đầu, đối với quyết định của Tần Hạo, nàng hiển nhiên không còn chút nghi ngờ nào.

“Tần công tử...” Ánh mắt Vân Vận rơi vào người Tần Hạo trên hư không, vẻ mặt càng trở nên phức tạp.

“Được rồi, viên ngọc phù này cho ngươi, nếu Vân Sơn muốn ra tay, thì đưa thứ này cho hắn!” Trầm ngâm một lát, Tần Hạo trực tiếp lấy ra một viên ngọc phù đưa cho Vân Vận, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Chương 431

"...Ta biết rồi!" Do dự một lát, Vân Vận nhận lấy ngọc phù, nói.

Rồi phức tạp nhìn Tần Hạo trên hư không một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

"Công tử chẳng lẽ quen biết Vân Sơn?" Mỹ Đỗ Toa lại một lần nữa tò mò hỏi.

"Vân Sơn?

Không quen!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vậy ngọc phù của ngài…" Mỹ Đỗ Toa không nhịn được có chút tò mò.

"Bên trong phong ấn một đạo hóa thân của bản tọa, ngày hắn bóp nát ngọc phù cũng là ngày hắn vẫn lạc!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Hóa ra là vậy!" Nghe lời của Tần Hạo, Mỹ Đỗ Toa lộ ra vẻ bừng tỉnh.

"Được rồi, tiếp theo ta cho ngươi một ngày để xử lý chuyện của Xà Nhân tộc, ngày mai xuất phát, đến Thiên Xà Phủ một chuyến!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, công tử, ta biết rồi!" Mỹ Đỗ Toa vội vàng gật đầu. ...

Sáng sớm hôm sau, hai người Tần Hạo trực tiếp rời khỏi thần thành của Xà Nhân tộc, đi thẳng đến khu vực trung tâm của Tây Bắc Vực.

Nơi Gia Mã đế quốc tọa lạc chỉ là khu vực rìa của Tây Bắc Vực, còn Thiên Xà Phủ thì nằm ở khu vực trung tâm của Tây Bắc Vực, chiếm giữ nơi giàu có nhất.

Với tốc độ của Tần Hạo, hai người chỉ dùng nửa ngày đã đến Thiên Xà Cốc, nơi Thiên Xà Phủ tọa lạc.

"Nơi này chính là sào huyệt của Thiên Xà Phủ!" Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa rơi vào người Tần Hạo, nói.

"Vậy sao…" Tần Hạo thản nhiên gật đầu, rồi thần niệm cường hãn lập tức bao trùm toàn bộ Thiên Xà Phủ.

Gần như trong nháy mắt, mọi thứ trong Thiên Xà Phủ đều xuất hiện trong cảm ứng của hắn.

"Có chút thú vị, chẳng trách có thể đứng vững ở Tây Bắc Vực vô số năm không đổ!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Đúng như lời đồn, trong Thiên Xà Phủ quả thực có một tồn tại cấp bậc Đấu Tôn trấn giữ.

Không chỉ là Đấu Tôn bình thường, mà là một tồn tại đạt đến cấp bậc Tam Tinh Đấu Tôn.

Ngoài ra, cũng có mấy tồn tại cấp bậc Đấu Tông, còn Đấu Hoàng thì vượt quá hai bàn tay.

Thế lực cấp bậc này, dù đặt ở Trung Châu cũng là một tồn tại không tệ.

"Đi thôi!" Tần Hạo trực tiếp nói, rồi hai người đi thẳng vào trong Thiên Xà Cốc.

"Kẻ nào, dám tự tiện xông vào Thiên Xà Phủ!" Ngay lúc hai người tiến vào Thiên Xà Cốc, một đội bóng người cũng trực tiếp từ bên trong bay ra, chặn trước mặt hai người.

Những người này đều có một điểm chung, đó là trên người đều toát ra một luồng khí tức âm lãnh, đều không phải huyết mạch Nhân tộc thuần túy, mà đều có một ít huyết mạch của ma thú loại rắn.

“Ồn ào!” Giọng nói băng lãnh của Tần Hạo vang lên.

Ngay sau đó, thân thể mấy người đó run lên dữ dội, rồi cả người như thủy tinh vỡ tan, hiển nhiên không sống nổi.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, trên mặt Mỹ Đỗ Toa bên cạnh lộ ra vẻ chấn kinh, hiển nhiên bị thủ đoạn của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Lập tức hai người cứ thế nghênh ngang đi vào, tất cả những người gặp trên đường, không một ai là đối thủ một hiệp.

Rất nhanh, họ đã đến nơi sâu nhất của Thiên Xà Cốc.

“Vút vút vút…” Cùng lúc đó, các cường giả Thiên Xà Phủ hiển nhiên cũng cuối cùng phát hiện tình hình bên ngoài.

Trong nháy mắt, từng bóng người cũng trực tiếp từ sâu trong Thiên Xà Phủ bay ra, đến trước mặt hai người.

“Mỹ Đỗ Toa, là ngươi!?

Dám đến Thiên Xà Phủ ta giương oai!?” Lúc này, một bóng người mặc hắc bào xuất hiện trước mặt hai người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mỹ Đỗ Toa, đáy mắt loé lên một tia nóng bỏng, nhưng rất nhanh đã hóa thành vẻ bạo nộ.

“Medusa Nữ vương?

Khốn kiếp, một thủ lĩnh Xà Nhân tộc nhỏ bé lại dám xâm phạm Thiên Xà Phủ ta, thật không biết sống chết!” “Đồ không biết sống chết, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không Xà Nhân tộc của ngươi sẽ không còn cần thiết tồn tại nữa!” Những người bên cạnh nghe vậy, nhanh chóng cũng hiểu ra thân phận của Mỹ Đỗ Toa, từng người trên mặt đều lộ ra vẻ bạo nộ.

Mặc dù Xà Nhân tộc ở gần Gia Mã đế quốc hung danh lẫy lừng, nhưng trong mắt họ, hiển nhiên không là gì cả.

Họ hoàn toàn không coi Xà Nhân tộc ra gì.

Bây giờ thấy tồn tại như con kiến trong mắt mình chủ động tìm đến cửa, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Chỉ bằng các ngươi?

Một đám phế vật!" Nhìn các cường giả Thiên Xà Phủ đối diện, khóe miệng Mỹ Đỗ Toa lộ ra một tia cười lạnh.

Mỹ Đỗ Toa bây giờ đã không còn như xưa, tự nhiên không coi những người này ra gì.

"Khốn kiếp, tiện tỳ, tìm chết!" Thấy bộ dạng của Mỹ Đỗ Toa, trên mặt mấy người lập tức lộ ra vẻ vô cùng chấn nộ, hiển nhiên bị thái độ của Mỹ Đỗ Toa kích nộ.

"Thật không biết sống chết, nếu các ngươi đã muốn chết, vậy thì ta sẽ thành toàn!" Ngay sau đó, mấy người cũng không chút do dự, khí tức trên người lập tức dâng trào, từng đạo đấu kỹ đáng sợ cũng trực tiếp bao trùm lên người Mỹ Đỗ Toa.

"Thật ồn ào!" Thấy hành động của mấy người, khóe miệng Mỹ Đỗ Toa lộ ra một tia cười lạnh.

Trong chớp mắt, một luồng khí tức cường đại đáng sợ cũng từ trên người nàng bộc phát ra, nàng đột ngột tung ra một chưởng, kình khí cuồng bạo đáng sợ cũng trực tiếp quét về phía mấy người.

"Cái gì!?

Khí tức này…" "Đáng chết, không hay rồi!

Đây hoàn toàn không phải là khí tức cấp bậc Đấu Hoàng!" "Đấu Tông, nàng ta đột phá Đấu Tông!?" Cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt mấy người lập tức đại biến, gần như trong nháy mắt liền cảm thấy không ổn.

Chương 432

Hiển nhiên khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa lúc này hoàn toàn không phải là thứ Đấu Hoàng có thể sở hữu, tuyệt đối là khí tức cấp bậc Đấu Tông.

"Mau lui!" Mấy người nhìn nhau một cái, không chút do dự, thân hình lập tức lùi nhanh.

Từ khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa, họ hiểu rõ tu vi của nàng lúc này hiển nhiên không phải là thứ họ có thể chống lại.

"Chạy được sao?" Khóe miệng Mỹ Đỗ Toa cười lạnh một tiếng, một luồng không gian chi lực quỷ dị truyền ra, không gian xung quanh lập tức trở nên sền sệt, tốc độ của mấy người lập tức giảm xuống mấy lần.

Mặc dù chỉ kéo dài trong chốc lát, vì thực lực của nàng hiển nhiên không thể làm được như Tần Hạo, nhưng chỉ trong chốc lát cũng đã đủ.

"Ầm ầm ầm ầm…" Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ trầm thấp vang lên, thân thể của mấy người cũng trực tiếp như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cuồng phun ra, hiển nhiên đã bị trọng thương.

"Đáng chết, sao có thể?

Thực lực của nàng ta sao có thể mạnh như vậy!?" "Trung giai Đấu Tông, ít nhất phải là trung giai Đấu Tông mới có thực lực này!" "Không thể nào!" Lúc này sắc mặt của mấy người càng trở nên khó coi.

Trong Thiên Xà Phủ cũng có cao thủ cấp bậc Đấu Tông, họ cũng

có hiểu biết về thực lực của Đấu Tông.

Tự nhiên họ nhận ra, thực lực mà Mỹ Đỗ Toa thể hiện lúc này hoàn toàn không phải là thứ Đấu Tông bình thường có thể sở hữu.

Phải biết trước đó Mỹ Đỗ Toa chỉ mới là Đấu Hoàng đỉnh phong, chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy, làm sao không khiến họ chấn kinh.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy." Mỹ Đỗ Toa hoàn toàn không cho họ chút cơ hội thở dốc nào, đấu kỹ đáng sợ lại một lần nữa bộc phát, trực tiếp bao trùm lên người họ.

"Khốn kiếp, ngươi dám!" Lúc này, một luồng khí tức đáng sợ cũng từ sâu trong Thiên Xà Phủ dâng lên, mấy bóng người cũng trực tiếp bay ra, nghênh đón đòn tấn công của Mỹ Đỗ Toa.

"Hừ!" Cảm nhận được khí tức của những người này, trên mặt Mỹ Đỗ Toa lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hiển nhiên nàng cảm ứng được những luồng khí tức này đều đã đạt đến cấp bậc Đấu Tông.

Nhưng Mỹ Đỗ Toa không lùi mà tiến, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt một cơn bão năng lượng chín màu bảy sắc cũng quét ra, bao trùm lên mấy người.

Ngay sau đó, mấy người cũng trực tiếp chiến đấu trên hư không.

Mỹ Đỗ Toa một mình độc chiến năm cao thủ cấp bậc Đấu Tông, không hề rơi vào thế hạ phong, nhất thời đôi bên không ai làm gì được ai.

"Đáng chết, sao có thể, thực lực của nàng ta sao có thể mạnh như vậy!?" Lúc này, mọi người trong Thiên Xà Phủ hiển nhiên cũng triệt để bị thực lực của Mỹ Đỗ Toa làm cho kinh ngạc.

Trước đó họ đã cố gắng đánh giá cao thực lực của Mỹ Đỗ Toa, nhưng lúc này mới phát hiện, thực lực của nàng còn mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Đủ rồi!" Lúc này, một giọng nói âm lãnh truyền đến, kèm theo một luồng khí tức càng đáng sợ hơn cũng dâng lên.

Trên hư không, một bóng người trung niên mặc áo xanh cũng hiện ra, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Đỉnh phong Đấu Tông!" Cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa lại một lần nữa thay đổi.

Thực lực của nàng hiện tại tuy có thể sánh ngang với cao giai Đấu Tông, nhưng nếu so với đỉnh phong Đấu Tông thì rõ ràng còn kém một chút.

Người trung niên trước mắt hiển nhiên đã một chân bước vào cấp bậc Đấu Tôn, tạm thời không phải là người nàng có thể đối phó.

"Bái kiến phủ chủ!" Mọi người thấy người này, từng người trên mặt đều lộ ra vẻ cung kính.

Người này không ai khác, chính là phủ chủ Thiên Xà Phủ, cũng là tồn tại mạnh nhất trên danh nghĩa của Thiên Xà Phủ.

"Mỹ Đỗ Toa!

Gia nhập Thiên Xà Phủ, bản tọa có thể để ngươi trở thành đại trưởng lão của Thiên Xà Phủ, địa vị chỉ dưới bản tọa, tất cả ân oán trước đó đều xóa bỏ!

Ngươi thấy thế nào!?" Người trung niên thản nhiên nói.

"Không thế nào cả!" Nghe lời của đối phương, Mỹ Đỗ Toa cười lạnh một tiếng.

Đùa sao, bây giờ nàng là thuộc hạ của Tần Hạo, sao có thể đầu

quân cho Thiên Xà Phủ. "Càn rỡ!" “Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” “Không biết điều!

Phủ chủ coi trọng ngươi là vinh hạnh của ngươi, đừng không biết điều!” Mọi người xung quanh thấy vậy lập tức ào ào giận dữ quát.

“Ngươi nên biết rõ, ngươi xác định muốn cự tuyệt bản tọa?” Người trung niên thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, giọng nói băng lãnh.

“Muốn ta thần phục?

Thật buồn cười!” Mỹ Đỗ Toa khinh thường nói, đối với lời uy hiếp của đối phương hiển nhiên hoàn toàn không để trong lòng.

“Nếu đã như vậy, vậy thì ở lại đây đi!” Ngay sau đó, chỉ thấy người trung niên đưa tay chỉ một cái, trên hư không, một hư ảnh Thiên Xà đáng sợ lập tức hiện ra, rồi mang theo một luồng khí tức thôn phệ đáng sợ trực tiếp bao trùm lên người Mỹ Đỗ Toa, phảng phất muốn nuốt chửng nàng.

“Coi bản tọa không tồn tại sao?” Ngay khi đòn tấn công đó sắp rơi lên người Mỹ Đỗ Toa, một giọng nói băng lãnh cũng vang lên.

Chỉ thấy Tần Hạo, người vốn như một người qua đường, bước một bước ra, lập tức đến bên cạnh Mỹ Đỗ Toa, đưa tay chỉ một cái.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy hư ảnh Thiên Xà trên hư không run lên dữ dội, rồi trực tiếp tiêu tán, kình khí đáng sợ cũng không giảm thế, trực tiếp bao trùm lên người phủ chủ Thiên Xà Phủ.

“Cái gì!?” Thấy cảnh này, tất cả mọi người trên sân đều sững sờ.

“Không hay rồi!” Phủ chủ Thiên Xà Phủ cảm nhận được khí tức của đòn tấn công này, sắc mặt lập tức cuồng biến.

Từ trong đòn tấn công này, hắn cảm nhận được một luồng khí tức

tử vong nồng nặc dâng lên từ đáy lòng, hắn có một cảm giác, nếu đòn tấn công này rơi lên người mình, tuyệt đối thập tử vô sinh.

"Dừng tay!" Lúc này, một giọng nói già nua cũng vang lên, rồi trên hư không, không gian đột nhiên nứt ra, rồi một bàn tay gầy gò từ trong khe nứt không gian vươn ra, hung hăng vỗ về phía đòn tấn công của Tần Hạo.

"Không biết sống chết, người mà bản tọa muốn giết, ngươi cũng cản được sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra một tia chế giễu.

Hiển nhiên hắn đã nhận ra thân phận của người ra tay, khí tức rõ ràng vượt qua cấp bậc Đấu Tông, không cần nói cũng biết, hắn là tồn tại cấp bậc Đấu Tôn ẩn giấu trong Thiên Xà Phủ.

Ngay sau đó, đòn tấn công của Tần Hạo trực tiếp va chạm với bàn tay trên hư không.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thê lương vang lên, rồi bàn tay trên hư không trực tiếp bị xuyên thủng, cả cánh tay lập tức hóa thành một đám sương máu.

Chương 433

Tiếp đó, thân thể của phủ chủ Thiên Xà Phủ ở phía dưới run lên dữ dội, trong khoảnh khắc, trực tiếp từ trên hư không rơi xuống, một lỗ máu đáng sợ cũng hiện ra giữa trán, hiển nhiên không sống nổi.

"Chết rồi!?" "Hít…" "Sao có thể!?

Phủ chủ chết rồi!?" Thấy cảnh này, mọi người ở phía dưới cũng triệt để ngây người, hiển nhiên bị cảnh này dọa sợ.

Phải biết họ rất rõ, phủ chủ Thiên Xà Phủ là tồn tại gần như một chân bước vào cấp bậc Đấu Tôn, vậy mà bây giờ trực tiếp bị một đòn miểu sát, thực lực của đối phương mạnh đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Cút ra đây cho ta!" Sau đó ánh mắt Tần Hạo trực tiếp rơi vào hư không, rồi đưa tay chộp một cái.

Trong nháy mắt, không gian trên hư không cũng lập tức vỡ tan, một bóng người lão giả áo xám cũng vô cùng chật vật từ trong khe nứt không gian rơi ra.

"Lão tổ!" Các cao tầng Thiên Xà Phủ trên sân thấy bộ dạng của lão giả, từng người trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Phải biết lão giả trước mắt chính là trụ cột thực sự của Thiên Xà Phủ, sở dĩ Thiên Xà Phủ có thể đứng vững ở Tây Bắc Vực vô số năm, lão giả trước mắt hiển nhiên công lao to lớn.

"Rốt cuộc ngươi là ai!?

Tây Bắc Vực từ khi nào xuất hiện cường giả như vậy!?

Các hạ chẳng lẽ là người của Trung Châu?" Thiên Xà Tôn giả【lão giả】 ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, đáy mắt

kinh hãi không che giấu được.

Hiển nhiên hắn đã bị Tần Hạo thực sự trấn trụ.

Hắn là một tồn tại cấp bậc Tam Tinh Đấu Tôn, nhưng trước mặt Tần Hạo, lại giống như một đứa trẻ mới tập đi, làm sao không khiến hắn chấn kinh.

Trong mắt hắn, tồn tại cấp bậc này hiển nhiên không phải là thứ Tây Bắc Vực có thể sở hữu, có khả năng là đến từ Trung Châu, từ các thế lực đỉnh tiêm của Trung Châu.

"Thân phận của bản tọa, ngươi không có tư cách biết!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"…Chuyện hôm nay, là Thiên Xà Phủ ta không đúng, không biết các hạ muốn thế nào mới chịu buông tha cho Thiên Xà Phủ ta?" Cưỡng ép bình ổn lửa giận trong lòng, Thiên Xà Tôn giả lại một lần nữa nói.

"Buông tha Thiên Xà Phủ?" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu.

"Các hạ chẳng lẽ thật sự muốn trảm tận sát tuyệt hay sao!?" Thiên Xà Tôn giả thấy vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Vậy thì sao… Thời gian không còn sớm nữa, lên đường đi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, một luồng khí tức đáng sợ cũng lập tức từ trên người hắn dâng lên.

"Khốn kiếp, khinh người quá đáng!" Thiên Xà Tôn giả thấy vậy sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tương tự, một luồng khí tức âm lãnh mênh mông cũng bộc phát ra, hiển nhiên đã sử dụng bí pháp.

Nhưng ngay sau đó, Thiên Xà Tôn giả gắt gao nhìn Tần Hạo một

cái, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp xé rách không gian, bước vào khe nứt không gian, hiển nhiên là chạy trốn.

"Chạy?

Chạy được sao?" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu.

Trong chớp mắt, hắn đưa tay vỗ mạnh về phía hư không.

Trong khoảnh khắc, cả hư không cũng rung động dữ dội.

Trong khoảnh khắc, hư không trong phạm vi mấy vạn mét lập tức vỡ tan, bóng người Thiên Xà Tôn giả cũng trực tiếp từ trong hư không rơi ra, cơn bão năng lượng cuồng bạo lập tức bao trùm lên người hắn, trong khoảnh khắc, liền bị thôn phệ, thân thể lập tức bị cơn bão năng lượng cuồng bạo xé nát.

"Chết rồi!?" Thấy cảnh này, mọi người ở phía dưới cũng triệt để ngây người.

Phải biết Thiên Xà Tôn giả là hy vọng cuối cùng của họ.

Thấy Thiên Xà Tôn giả bị miểu sát một cách nhẹ nhàng như vậy, từng người đáy mắt kinh hãi không che giấu được.

"Chạy!" Gần như trong nháy mắt, mọi người cũng trực tiếp đưa ra lựa chọn giống nhau, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chạy trốn về bốn phương tám hướng.

"Diệt!" Thấy hành động của những người này, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu.

Ngay sau đó, một giọng nói cũng từ miệng hắn truyền ra.

Tiếp đó một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy thân thể những người đó đột nhiên cứng đờ giữa không trung, rồi thân thể lập tức nổ tung, hóa thành từng đám sương máu.

"Hít…" Thấy cảnh này, Mỹ Đỗ Toa không nhịn được hít một hơi

khí lạnh.

Mặc dù nàng biết thực lực của Tần Hạo mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức đáng sợ như vậy.

Một đòn miểu sát một Đấu Tôn, rồi không cần ra tay đã giải quyết mấy Đấu Tông và Đấu Hoàng, thực lực như vậy hiển nhiên đã triệt để vượt qua tưởng tượng của nàng.

Vốn dĩ nàng nghĩ, sau khi thuế biến thành Cửu Thải Thôn Thiên Mãng đạt đến Đấu Tông, khoảng cách với Tần Hạo sẽ thu hẹp không ít, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên có chút đơn phương.

Khoảng cách với Tần Hạo vẫn như một vực sâu không đáy.

"Được rồi, hoàn hồn đi!" Ánh mắt Tần Hạo rơi vào người Mỹ Đỗ Toa, thản nhiên nói.

"Ách… Đa tạ công tử!" Mỹ Đỗ Toa sững sờ, nhanh chóng cũng ý thức được mình thất thố, vội vàng nói.

Bây giờ Thiên Xà Phủ đã triệt để bị hủy diệt, nguy cơ của Xà Nhân tộc cũng đã được giải quyết triệt để.

"Công tử, tiếp theo chúng ta phải rời đi sao?" Mỹ Đỗ Toa lập tức hỏi.

"Không vội, trong Thiên Xà Phủ còn có càn khôn khác!

Đi xem xem, có lẽ có thể triệt để giải quyết nỗi lo về sau cho Xà Nhân tộc!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Vừa rồi khi thần niệm của Tần Hạo bao trùm phương thiên địa này, hắn phát hiện sâu trong Thiên Xà Phủ có một luồng không gian dao động mơ hồ.

Khi cẩn thận thăm dò, hắn phát hiện bên trong phong ấn một phương không gian.

Mặc dù không bằng Cổ giới nơi Cổ tộc tọa lạc, loại thiên địa đỉnh tiêm đó, nhưng Tần Hạo đoán không gian ẩn giấu này có khả năng là do một đỉnh phong Đấu Thánh khai mở ra.

"Càn khôn khác?" Nghe lời của Tần Hạo, Mỹ Đỗ Toa cũng sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi theo Tần Hạo về phía sâu trong Thiên Xà Phủ.

Chương 434

Rất nhanh hai người đã đến trước một vách đá ở nơi sâu nhất của Thiên Xà Phủ.

"Hửm?

Công tử, nơi này có gì đặc biệt sao?" Nhìn vách đá trước mắt, trên mặt Mỹ Đỗ Toa lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hoàn toàn không phát hiện ra chút bất thường nào.

"Thiên Xà Phủ thật sự là ngồi trên núi báu mà không biết!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, chỉ thấy ở vách đá, một gợn sóng không gian quỷ dị hiện ra, rồi trong ánh mắt của Mỹ Đỗ Toa, một vòng xoáy không gian cũng xuất hiện trước mặt hai người.

"…" Thấy cảnh này, Mỹ Đỗ Toa cũng trực tiếp sững sờ.

Hiển nhiên nàng không ngờ nơi này lại ẩn giấu một thông đạo không gian.

"Đi thôi!

Vào trong xem xem!" Tần Hạo thản nhiên nói, lập tức hai người cũng trực tiếp bước vào vòng xoáy không gian, không gian xung quanh cũng lập tức vặn vẹo, rồi hai người trực tiếp xuất hiện trong một phương thiên địa hoàn toàn mới.

"…Tiểu thế giới!? "Tiểu thế giới do cường giả Đấu Thánh khai mở ra!?" Khi tiến vào phương thiên địa này, Mỹ Đỗ Toa lập tức cũng trực tiếp sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

Hiển nhiên nàng đã nhận ra, phương thiên địa này chính là tiểu thế

giới chỉ có cường giả Đấu Thánh mới có thể khai mở ra.

Phải biết loại tiểu thế giới này chỉ có những thế lực đỉnh tiêm đó mới có.

“Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm!” Đồng thời Mỹ Đỗ Toa cũng phát hiện, thiên địa nguyên khí của phương thiên địa này còn nồng đậm hơn thế giới bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Rất nhanh hai người đi thẳng đến khu vực trung tâm của phương thiên địa này, một đại điện khí thế hùng vĩ cũng xuất hiện trước mặt hai người.

Lối vào của cả đại điện là một cái đầu rắn dữ tợn đáng sợ.

“…Viễn Cổ Thiên Xà!?” Thấy bộ dạng của cái đầu rắn, Mỹ Đỗ Toa cũng sững sờ, hiển nhiên đã nhận ra.

“Đích xác là Viễn Cổ Thiên Xà!” Tần Hạo gật đầu nói. "Chẳng lẽ tiểu thế giới này là do cường giả của Viễn Cổ Thiên Xà tộc khai mở ra?" Mỹ Đỗ Toa cũng không nhịn được có chút kinh ngạc nói.

“Nếu bản tọa không đoán sai, phương thiên địa này hẳn là sào huyệt của Viễn Cổ Thiên Xà tộc, từng là nơi tập trung của Viễn Cổ Thiên Xà tộc!” Tần Hạo nói.

“Cái gì!?

Sào huyệt của Viễn Cổ Thiên Xà tộc!?

Vậy bên trong chẳng phải là…” Nghe lời của Tần Hạo, hai mắt Mỹ Đỗ Toa sáng rực lên, phảng phất như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Đi xem xem!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Lập tức hai người cũng trực tiếp tiến vào đại điện.

Dùng gần một canh giờ, hai người cũng đã đi dạo một vòng quanh

cả đại điện.

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi, thật sự phát tài rồi!” Lúc này, trên mặt Mỹ Đỗ Toa đầy vẻ vô cùng kích động.

Sau khi hai người thăm dò, Mỹ Đỗ Toa cũng triệt để xác nhận đúng như Tần Hạo nói, phương thế giới này không phải do một cường giả nào đó của Viễn Cổ Thiên Xà tộc khai mở ra, mà là sào huyệt của Viễn Cổ Thiên Xà tộc.

Trong đại điện, Mỹ Đỗ Toa đã phát hiện ra truyền thừa và bảo tàng hoàn chỉnh của Viễn Cổ Thiên Xà tộc.

“Chỉ là truyền thừa của Viễn Cổ Thiên Xà tộc thôi!

Đi thôi, bảo vật thật sự hẳn là ở phía dưới!” Tần Hạo nói.

Sau đó hắn cũng trực tiếp đến một góc của đại điện, rồi đặt tay lên đó.

Ngay sau đó, kèm theo một tiếng nổ trầm thấp, một cánh cửa bí mật cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

“Có cửa bí mật!” Hai mắt Mỹ Đỗ Toa sáng rực lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

Lập tức hai người cũng trực tiếp đi vào, đó là một thông đạo dẫn xuống lòng đất.

Một nén hương sau, hai người cũng đến cuối thông đạo, một luồng khí tức huyết tinh nồng đậm đáng sợ cũng lan tỏa ra.

Trước mặt hai người là một địa cung khổng lồ, ở trung tâm địa cung là một huyết trì khổng lồ đáng sợ, bên cạnh huyết trì là một thi thể khổng lồ dài hơn trăm mét, một luồng uy áp đáng sợ cũng từ trên thi hài toát ra.

“Cái gì… thi hài Viễn Cổ Thiên Xà!?

Khí tức thật đáng sợ, ngay cả khí tức còn sót lại trên thi thể cũng đáng sợ như vậy, thật không biết Viễn Cổ Thiên Xà thời kỳ đỉnh phong đáng sợ đến mức nào!" Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa rơi vào thi hài đáng sợ đó, đáy mắt đầy vẻ chấn động.

"Một cao giai Đấu Thánh!

Hẳn là người bảo vệ cuối cùng của Viễn Cổ Thiên Xà!" Tần Hạo nói.

"Cao giai Đấu Thánh!" Mỹ Đỗ Toa nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Cấp bậc Đấu Thánh là tồn tại đỉnh phong của phương thiên địa này, vậy mà lại ngã xuống ở đây, cú sốc mà nó gây ra cho Mỹ Đỗ Toa có thể tưởng tượng được.

"Huyết trì kia…" Cuối cùng ánh mắt Mỹ Đỗ Toa cũng rơi vào huyết trì ở trung tâm.

"Nếu bản tọa đoán không sai, huyết trì này mới là nơi truyền thừa thật sự của Viễn Cổ Thiên Xà tộc, huyết trì này hẳn là do tinh huyết của các cường giả Viễn Cổ Thiên Xà tộc sau khi chết hóa thành!

Sau khi được huyết trì tẩy lễ, có thể tăng cường huyết mạch của Viễn Cổ Thiên Xà tộc một cách đáng kể!" Tần Hạo nói.

"Ta truyền cho ngươi một môn pháp môn!

Luyện hóa bản nguyên tinh huyết Thiên Xà trong huyết trì!

Có lẽ có thể khiến huyết mạch của ngươi lại một lần nữa thuế biến!" Tần Hạo nói.

Chương 435

"Huyết mạch tiếp tục thuế biến!?" Nghe lời của Tần Hạo, hai mắt Mỹ Đỗ Toa sáng rực lên, trên mặt lộ ra vẻ hy vọng.

Tần Hạo thấy vậy không nói nhảm, đưa tay chỉ một cái, trong nháy mắt một đạo lưu quang cũng trực tiếp chui vào giữa trán Mỹ Đỗ Toa.

"Bí pháp… Hít… Thiên hạ lại có bí pháp đáng sợ như vậy, quả thực…" Luyện hóa bí pháp trong đầu, hai mắt Mỹ Đỗ Toa trợn tròn, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Hiển nhiên nàng đã triệt để bị trấn trụ, vì nàng phát hiện bí pháp này có thể thôn phệ bản nguyên của vạn vật để cường hóa bản thân.

Trong mắt nàng, bí pháp này quả thực là bí thuật nghịch thiên chân chính.

Bí pháp mà Tần Hạo đưa cho nàng không phải là thứ gì khác, chính là một bộ bí pháp được diễn hóa từ Bất Diệt Thôn Thiên Công.

"Được rồi, có thể bắt đầu rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, công tử!" Mỹ Đỗ Toa cũng không chút do dự, thân hình khẽ động, trực tiếp đến trên không huyết trì.

Ngay sau đó, hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu nàng một vòng xoáy màu đen đáng sợ cũng hiện ra, kèm theo một luồng khí tức thôn phệ vô cùng đáng sợ cũng từ trên đó toát ra, trực tiếp bao trùm toàn bộ huyết trì phía dưới.

"Ù ù ù…" Lập tức, chỉ thấy lực lượng bản nguyên tinh huyết của Viễn Cổ Thiên Xà trong huyết trì cũng trực tiếp bị tách ra, chui vào vòng xoáy trên hư không, cuối cùng trực tiếp dung nhập vào cơ thể

Mỹ Đỗ Toa.

Cùng với sự dung nhập của bản nguyên tinh huyết Viễn Cổ Thiên Xà, lực lượng huyết mạch trong cơ thể Mỹ Đỗ Toa cũng lại một lần nữa bắt đầu sôi trào, huyết mạch trong cơ thể cũng lại một lần nữa bắt đầu thuế biến.

Cùng lúc đó, cùng với sự dung nhập của bản nguyên tinh huyết, khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa cũng lại một lần nữa bắt đầu dâng lên, tu vi Tứ Tinh Đấu Tông ban đầu cũng bắt đầu tăng lên.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Chỉ thấy lúc này trên hư không, Mỹ Đỗ Toa đã hóa thành bản thể, một con cự mãng chín màu bảy sắc lơ lửng trên hư không, một luồng khí tức mênh mông bàng bạc cổ xưa đáng sợ cũng từ trên người Mỹ Đỗ Toa toát ra, dao động huyết mạch cường đại cũng từ trên người nàng lan tỏa ra.

Bản nguyên huyết mạch đậm đặc cũng trực tiếp dung nhập vào cơ thể Mỹ Đỗ Toa.

Lúc này huyết mạch trên người Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên cũng đã đạt đến một loại cực hạn, phảng phất như đang không ngừng xung kích một loại gông cùm xiềng xích nào đó.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức quỷ dị cũng bao trùm lên người Mỹ Đỗ Toa, phảng phất như đang áp chế huyết mạch trên người nàng.

"Khí tức này… là khí tức của thiên địa pháp tắc sao… Hóa ra là vậy?

Thiên địa pháp tắc không cho phép huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa thuế biến sao?" Cảm nhận được luồng khí tức này, Tần Hạo cũng sững sờ, hiển nhiên đã hiểu ra khí tức này chính là khí tức của thiên

địa pháp tắc.

Hiển nhiên huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa lúc này đã đạt đến cực hạn mà thiên địa pháp tắc có thể dung nạp.

"Thiên địa pháp tắc áp chế sao, đáng tiếc ngươi gặp phải bản tọa!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, hắn đưa tay chỉ một cái, một đạo lưu quang cũng trực tiếp chui vào cơ thể Mỹ Đỗ Toa, chính là một đạo khí tức bản nguyên tạo hóa được rút ra từ pháp bảo.

"Ầm!" Ngay lúc bản nguyên tạo hóa dung nhập vào cơ thể Mỹ Đỗ Toa, đột nhiên, chỉ thấy thân thể Mỹ Đỗ Toa trên hư không run lên dữ dội, rồi phảng phất như đã phá vỡ gông cùm xiềng xích, một luồng khí tức bàng bạc đáng sợ cũng từ trên người nàng bộc phát ra, trong nháy mắt trực tiếp phá vỡ phong tỏa của luồng khí tức quỷ dị đó, ánh sáng chín màu bảy sắc trên người cũng không ngừng thuế biến, cuối cùng trực tiếp hóa thành ánh sáng màu xám.

"Khí tức này… khí tức của Hỗn Độn… có chút thú vị.

Chẳng lẽ là Hỗn Độn Thôn Thiên Mãng sao?" Trong đầu Tần Hạo cũng nảy ra một ý nghĩ.

Hắn không ngờ sau khi huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa thuế biến, trong cơ thể lại sinh ra khí tức của Hỗn Độn.

Mặc dù khí tức này vô cùng yếu ớt, nhưng Tần Hạo lại cảm nhận được rõ ràng.

Huyết mạch so với trước đó đã xảy ra biến hóa thoát thai hoán cốt, loại thuế biến này quả thực còn đáng sợ hơn nhiều so với việc từ huyết mạch Xà Nhân thuế biến thành Cửu Thải Thôn Thiên Mãng trước đó.

Ngay lúc huyết mạch thuế biến, khí thế trên người Mỹ Đỗ Toa

cũng đồng dạng đột phá gông cùm xiềng xích.

Sau khi thôn phệ lượng lớn bản nguyên tinh huyết Thiên Xà, một thân tu vi của Mỹ Đỗ Toa cũng đạt đến trình độ đấu tông đỉnh phong đáng sợ.

Giây phút này, ngay lúc huyết mạch thuế biến, tu vi của nàng cũng đồng dạng đột phá gông cùm xiềng xích, trực tiếp bước vào cảnh giới Đấu Tôn.

"Không tệ!" Cảm nhận được khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

So với nguyên tác, Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên đã mạnh hơn quá nhiều.

Bởi vì huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa đã đột phá gông cùm xiềng xích của phương thiên địa này, cho nên sau này khi đột phá Đấu Đế sẽ hoàn toàn không bị hạn chế bởi nguyên khí của phương thiên địa này.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần nàng nỗ lực tu luyện, sau này từ Cửu Tinh Đấu Thánh đột phá Đấu Đế sẽ hoàn toàn không có chút trở ngại nào.

Điều này đủ để khiến các cường giả đỉnh phong của phương thiên địa này phải điên cuồng.

Loại thuế biến này của Mỹ Đỗ Toa có chút tương tự với Đế phẩm huyết mạch của Cổ Huân Nhi, đều không bị ảnh hưởng bởi nguyên khí của phương thiên địa.

Sau gần một canh giờ, khí tức của Mỹ Đỗ Toa mới bình ổn lại, trên người ánh sáng lóe lên, trực tiếp lại một lần nữa hóa thành hình người.

Lúc này, so với trước đó, tu vi và khí chất của Mỹ Đỗ Toa đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trở nên cao quý hơn.

“Đa tạ công tử tạo hóa chi ân!” Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa rơi vào người Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Hiển nhiên lúc này nàng cũng đã phát hiện ra sự biến hóa to lớn trên người mình, trong lòng ngoài hưng phấn ra vẫn là hưng phấn.

“Không cần đa lễ!

Phương thiên địa này sau này có thể làm nơi sinh sống của Xà Nhân tộc, nơi này so với sa mạc càng thích hợp hơn cho Xà Nhân tộc!” Tần Hạo thản nhiên gật đầu nói.

“Thật sự có thể sao?

Thật tốt quá, đa tạ công tử!” Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Mỹ Đỗ Toa lại một lần nữa lộ ra vẻ hưng phấn.

Như vậy, nỗi lo về sau của Xà Nhân tộc cũng đã được giải quyết triệt để.

Có một nơi bảo địa như vậy, Mỹ Đỗ Toa tin rằng, sau này Xà Nhân tộc tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại bá chủ thực sự của Tây Bắc Vực. ...

Tiếp đó, dùng gần một tháng, Mỹ Đỗ Toa cũng đã hoàn thành việc di dời của Xà Nhân tộc, đưa toàn bộ Xà Nhân tộc vào trong Thiên Xà giới.

Chương 436

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Mỹ Đỗ Toa cũng trực tiếp đi theo Tần Hạo rời khỏi Xà Nhân tộc.

"Công tử, không biết tiếp theo mục đích của chúng ta là ở đâu?" Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa rơi vào người Tần Hạo.

"Hắc Giác Vực!

Đến Giai Nam học viện một chuyến đi!" Tần Hạo nói.

"Hắc Giác Vực sao?

Nghe nói đó là nơi hỗn loạn nhất của Tây Bắc Vực, chưa có cơ hội đến, lần này phải kiến thức một phen!" Đáy mắt Mỹ Đỗ Toa loé lên một tia tinh quang, trực tiếp nói.

Mỹ Đỗ Toa bây giờ là tồn tại đáng sợ cấp bậc Đấu Tôn.

Bởi vì huyết mạch của bản thân lại một lần nữa thuế biến, mặc dù chỉ là đê giai Đấu Tôn, nhưng đã nhận được truyền thừa đấu kỹ của Thiên Xà tộc, thực lực của Mỹ Đỗ Toa so với trước đó đã có một sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một thân thực lực so với cao giai Đấu Tôn bình thường cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn, trừ khi gặp phải tồn tại trên Đấu Tôn, nếu không, ở cấp bậc Đấu Tôn, về cơ bản không ai có thể làm gì được Mỹ Đỗ Toa.

Rất nhanh hai người liền trực tiếp tiến vào phạm vi của Hắc Giác Vực. ...

"Hắc Giác Vực cũng chỉ có thế!" Giọng nói của Mỹ Đỗ Toa vang lên.

Sau khi tiến vào Hắc Giác Vực, hai người Tần Hạo tự nhiên cũng không tránh khỏi bị người khác nhắm vào.

Đặc biệt là Mỹ Đỗ Toa, dung nhan tuyệt thế yêu nhiêu của nàng ở Hắc Giác Vực tuyệt đối đủ để khiến vô số người phát cuồng.

Có thể nói gần như ngay khi bước vào Hắc Giác Vực, cuộc sát lục của hai người chưa từng dừng lại, số người chết trong tay họ không có một ngàn cũng có tám trăm, người mạnh nhất thậm chí đạt đến cấp bậc Đấu Hoàng.

Nhưng tồn tại cấp bậc này trước mặt Mỹ Đỗ Toa hoàn toàn không phải là đối thủ một hiệp.

"Ha ha, với thực lực của ngươi bây giờ, trừ khi đến những đại thế lực ở Trung Châu, nếu không, không có nhiều người có thể uy hiếp được ngươi!" Tần Hạo nói.

"Tất cả đều là công lao của công tử!" Mỹ Đỗ Toa lập tức nói, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng loé lên một tia sáng khác thường.

Trong một thời gian ngắn, vận mệnh của nàng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngay cả bây giờ, khi nhớ lại, Mỹ Đỗ Toa đều cảm thấy có chút không thật.

Trước đó vì bị Thiên Xà Phủ ép bức, gần như đã đi vào tuyệt cảnh, chuẩn bị lựa chọn phương pháp cửu tử nhất sinh là dùng Dị hỏa kích thích huyết mạch thuế biến, chỉ để cầu đột phá gông cùm xiềng xích của huyết mạch, đột phá cảnh giới Đấu Tông.

Nhưng bây giờ không chỉ tu vi đạt đến cảnh giới Đấu Tôn mà nàng còn không dám tưởng tượng.

Quan trọng nhất là, huyết mạch của nàng đã thuế biến đến một tầm cao chưa từng có.

Nàng có một cảm giác, với huyết mạch của mình bây giờ, trong tất cả các ma thú từ cổ chí kim của phương thiên địa này, e rằng không có ai cao hơn nàng.

Có thể tưởng tượng được nó đáng sợ đến mức nào.

Ngày hôm sau, Tần Hạo và Mỹ Đỗ Toa trực tiếp đến Già Nam học viện.

"Ồ?

Đã vào nội viện rồi sao?" Thần niệm của Tần Hạo nhanh chóng bao trùm toàn bộ Già Nam học viện, chỉ trong chốc lát đã cảm ứng được sự tồn tại của mấy người Cổ Hinh Nhi.

Điều khiến hắn có chút bất ngờ là tất cả bọn họ đều đã vào trong nội viện, nhưng rồi cũng nhanh chóng hiểu ra.

Bởi vì sự xuất hiện của Tần Hạo, thực lực của Cổ Hinh Nhi đã mạnh hơn trong nguyên tác không biết bao nhiêu lần, thực lực này đừng nói là ở ngoại viện, mà ngay cả trong nội viện cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Thêm vào đó, Nhược Lâm đạo sư hiển nhiên cũng biết thân phận của Tần Hạo, sau khi báo cáo lên trên, việc Già Nam học viện sắp xếp cho họ ở trong nội viện cũng không phải là chuyện gì lạ.

"Hạo ca ca..." "Công tử!" Tần Hạo nhanh chóng đến tiểu viện nơi mấy người Cổ Hinh Nhi đang ở.

Vì thực lực, thiên phú cộng thêm thân phận đặc biệt, địa vị của mấy người Cổ Hinh Nhi trong nội viện hiển nhiên cũng vô cùng siêu nhiên, tự nhiên có một tiểu viện độc lập.

Tần Hạo và Mỹ Đỗ Toa cũng trực tiếp đến biệt viện của các nàng.

Ngay khoảnh khắc Tần Hạo xuất hiện, mấy người Cổ Hinh Nhi

hiển nhiên cũng đã phát hiện ra tung tích của hắn.

“Hạo ca ca, cuối cùng huynh cũng đã đến, thật tốt quá!” Cổ Hinh Nhi trực tiếp lao vào lòng Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ vừa kinh hỉ vừa như trút được gánh nặng.

“Có chuyện gì vậy, Hinh Nhi, đã xảy ra chuyện gì sao?” Vẻ mặt của Cổ Hinh Nhi hiển nhiên không qua được mắt Tần Hạo, hắn nhíu mày, mở miệng hỏi.

“Trong tộc có tin tức truyền đến, bảo ta trở về!

Mấy ngày nữa sẽ có người đến đón ta!” Cổ Hinh Nhi không nhịn được nói, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Cổ tộc?

Tại sao?” Tần Hạo hỏi.

Phải biết rằng Cổ Hinh Nhi hiện tại không giống như trong nguyên tác.

Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, giao Cổ Ngọc về cho tộc, và quan trọng nhất là trước khi rời đi, Tần Hạo đã thể hiện thực lực trước mặt Cổ Nguyên.

Trong tình huống bình thường, Cổ Nguyên không nên vội vã để Cổ Hinh Nhi trở về như vậy.

“Là vì huyết mạch!

Tin tức huyết mạch của ta thức tỉnh đã bị trong tộc biết được, họ biết huyết mạch của ta đã đột phá đến Thần phẩm, cho nên một số người trong tộc đã liên hợp gây áp lực lên phụ thân, muốn ta trở về để họ nghiên cứu huyết mạch của ta!” Cổ Hinh Nhi nói, trong mắt cũng loé lên một tia phẫn nộ.

Nàng là công chúa của Cổ tộc, thân phận tôn quý biết bao, vậy mà

những người đó lại muốn xem nàng như chuột bạch để nghiên cứu, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Một đám chó má không biết sống chết!" Trong mắt Tần Hạo cũng loé lên một tia sát khí lạnh lẽo.

"Ai đến đón?" Tần Hạo hỏi.

Chương 437

“Phụ thân truyền tin nói đã phái một tiểu đội đến đón ta, nhiều nhất là mười ngày nữa sẽ đến!” Cổ Hinh Nhi nói.

“Một tiểu đội Hắc Yên Quân?

Mười ngày?

Thì ra là vậy!” Nghe lời Cổ Hinh Nhi nói, Tần Hạo cũng sững sờ, nhưng rất nhanh trên mặt đã lộ ra vẻ bừng tỉnh, hắn đã phát hiện ra một số điểm không đúng, lập tức hiểu ra ý đồ của Cổ Nguyên.

Tần Hạo đã ở Cổ tộc nhiều năm, tự nhiên biết một chút về Hắc Yên Quân.

Yêu cầu thấp nhất của Hắc Yên Quân cũng là cấp bậc Đấu Hoàng, tiểu đội trưởng là cấp bậc Đấu Tông.

Cổ Nguyên phái người có thực lực như vậy đến đón Cổ Hinh Nhi rõ ràng là vô cùng bất thường.

Mục đích đón Cổ Hinh Nhi tự nhiên là để bảo vệ an toàn cho nàng, nhưng thực lực này có phần quá yếu.

Phải biết rằng, trong cảm ứng vừa rồi của Tần Hạo, vị hộ vệ âm thầm của Cổ Hinh Nhi đã được thay đổi.

Vị Đấu Tôn ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một tồn tại cấp bậc Đấu Thánh.

Nếu Cổ Nguyên thật sự muốn Cổ Hinh Nhi quay về tộc, căn bản không cần phiền phức như vậy, chỉ cần để vị Đấu Thánh kia hộ tống là được, vài ngày là có thể trở về.

Nhưng Cổ Nguyên lại phái Hắc Yên Quân, vậy thì mục đích hiển

nhiên chỉ có một, đó là kéo dài thời gian.

Về phần tại sao phải kéo dài thời gian, không cần nói cũng biết, hiển nhiên là đang chờ hắn đến.

Bây giờ Cổ Nguyên đã hiểu rõ phần nào thực lực của Tần Hạo, lại thêm việc ông ta biết rất rõ mối quan hệ giữa Cổ Hinh Nhi và hắn.

Như vậy, mục đích của Cổ Nguyên cũng đã rõ như ban ngày, hiển nhiên là muốn mượn tay hắn để tiến hành một cuộc thanh tẩy nội bộ Cổ tộc.

Nếu không, với thủ đoạn và năng lực của Cổ Nguyên, dù những người đó có liên hợp lại thì kết quả cuối cùng cũng tuyệt đối sẽ bị Cổ Nguyên đè xuống.

Đừng quên, Cổ Nguyên là tồn tại Cửu tinh Đấu Thánh đỉnh phong.

Mặc dù thân phận của những trưởng lão kia không thấp, có vị cao quyền trọng trong Cổ tộc, nhưng ở thế giới này, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn.

"Thôi được!

Nếu đã như vậy thì đi một chuyến cũng tốt!

Coi như trả lại ân tình bao năm qua!" Tần Hạo nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Nếu là người khác dám tính kế hắn như vậy, Tần Hạo nhất định sẽ cho họ biết hoa tại sao lại có màu đỏ, nhưng nếu là Cổ Nguyên thì hiển nhiên lại là chuyện khác.

"Tần Hạo ca ca, ta phải làm sao đây?" Trên mặt Cổ Hinh Nhi lộ ra vẻ lo lắng.

"Được rồi, nha đầu, có ta ở đây, không cần lo lắng.

Ta sẽ cùng nàng trở về một chuyến, có ta ở đây, không ai dám

động đến một sợi tóc của nàng!" Tần Hạo thản nhiên nói, trên mặt lộ ra vẻ tự tin tuyệt đối.

"Thật sao?

Phải biết thực lực của họ..." Cổ Hinh Nhi không nhịn được nói.

Mặc dù nàng biết thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng trong nhận thức của nàng, Tần Hạo nhiều nhất cũng chỉ là một Đấu Thánh.

Tồn tại cấp bậc này tuy ở Cổ tộc cũng là đỉnh tiêm, nhưng trong một Cổ tộc có lịch sử lâu đời, vẫn có một vài người đạt tới cấp bậc này.

Lần này trong số những kẻ liên hợp lại cũng có mấy vị Đấu Thánh.

"Yên tâm đi nha đầu, nàng phải có chút tin tưởng vào ta.

Ở thế giới này, chỉ cần là chuyện nàng không muốn làm, không ai có thể ép buộc nàng, kể cả phụ thân nàng cũng không được!" Tần Hạo nói.

"Thật sao?

Chẳng lẽ thực lực của Hạo ca ca...

Thật tốt quá, ta biết Hạo ca ca là tuyệt vời nhất!" Cổ Hinh Nhi dường như đã hiểu ý của Tần Hạo, kinh hỉ nhìn hắn.

Nàng biết rất rõ phụ thân mình là một Cửu tinh Đấu Thánh, Tần Hạo dám nói như vậy, hiển nhiên thực lực không dưới Cửu tinh Đấu Thánh, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Kẻ cầm đầu lần này là ai?" Tần Hạo hỏi.

"Là phe của Cổ Dương trưởng lão!" Cổ Hinh Nhi nói, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

“Cổ Dương ư?

Thật không biết sống chết.

Bản tọa không thèm để ý đến ngươi, ngươi lại tự tìm đến cửa chịu chết.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

Hắn không hề xa lạ với Cổ Dương.

Trong số các trưởng lão của Cổ tộc, Cổ Dương gần như là người kín đáo nhất, nhưng qua nguyên tác Tần Hạo biết rất rõ, Cổ Dương sớm đã không phải là Cổ Dương ban đầu, mà là một cây đinh do Hồn tộc cài vào Cổ tộc, Cổ Dương thật sự đã sớm chết rồi.

“Hạo ca ca, vị này là!” Lúc này, ánh mắt của Cổ Hinh Nhi rơi vào Mỹ Đỗ Toa bên cạnh.

Cảm nhận được khí chất cao quý và dung nhan tuyệt mỹ yêu kiều trên người Mỹ Đỗ Toa, trên mặt nàng lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

“Mỹ Đỗ Toa!” Tần Hạo nói.

“Mỹ Đỗ Toa!?” “Medusa Nữ vương!?” Nghe lời Tần Hạo, không chỉ Cổ Hinh Nhi, mà cả Tiểu Y Tiên và Thanh Lân bên cạnh cũng không nhịn được kinh hô một tiếng.

Đặc biệt là Tiểu Y Tiên và Thanh Lân, họ lớn lên ở Gia Mã đế quốc, Thanh Lân lại sống ở nơi giao giới giữa nhân tộc và xà nhân tộc, đối với danh tiếng của Mỹ Đỗ Toa tự nhiên là như sấm bên tai.

Chương 438

"Ra mắt công tử!" Lúc này, một bóng người từ bên ngoài biệt viện đi vào.

"Tiêu Viêm? ..." Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người này, chính là Tiêu Viêm.

Nhưng khi thấy bộ dạng của Tiêu Viêm, Tần Hạo cũng sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Tiêu Viêm lúc này trông vô cùng thảm hại, mặt mũi bầm dập, mang một đôi mắt gấu trúc.

"Khụ khụ..." Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ lúng túng, ánh mắt liếc nhìn một tiểu loli mặc váy dài màu hồng phấn phía sau.

"Tiêu Viêm, đã cược thì phải chịu thua, từ nay về sau ngươi là luyện đan sư riêng của bản tiểu thư!

Mỗi ngày phải chuẩn bị cho bản tiểu thư một bình... không đúng... mười bình đan dược, nếu không, cẩn thận ta đánh ngươi!" Tiểu loli nhìn Tiêu Viêm, trong ánh mắt mang theo một tia cảnh cáo.

"Ta..." Nghe lời tiểu loli, mặt Tiêu Viêm lập tức đỏ bừng.

Một đại nam nhân bị một tiểu loli uy hiếp, nhưng nghĩ đến thực lực kinh khủng của nàng, Tiêu Viêm lập tức cảm thấy bất lực.

Mặc dù Tiêu Viêm hiện tại đã là cấp bậc Đấu Linh, cộng thêm huyết mạch, đấu kỹ và công pháp, thực lực của hắn trong toàn bộ nội viện đủ để xếp vào top mười, thậm chí là top năm.

Nhưng đối mặt với tiểu loli trước mắt, Tiêu Viêm lại không có chút biện pháp nào.

“Thì ra là ngươi!” Nhìn tiểu loli trước mắt, cảm nhận được khí huyết bàng bạc của đối phương, Tần Hạo nhanh chóng đoán ra thân phận của nàng.

Trong Già Nam học viện, một tiểu loli bạo lực kinh khủng như vậy, ngoài Tử Yên được mệnh danh là Man Lực Vương ra thì không còn ai khác.

Phải biết rằng Tử Yên có huyết mạch của Thái Hư Cổ Long, huyết mạch Long hoàng của Thái Hư Cổ Long, thiên phú ở thế giới này cũng tuyệt đối được xem là đỉnh tiêm.

“Hửm?” Lúc này, ánh mắt của Tử Yên cũng rơi vào Tần Hạo.

Nhưng khi nhìn thấy Tần Hạo, tiểu loli dường như cảm ứng được điều gì đó, đôi mắt trong nháy mắt cũng tỏa ra một tia sáng kỳ lạ.

“Có thể cho ta cắn một miếng không?

Chỉ một miếng thôi!” Tử Yên nhìn chằm chằm Tần Hạo, như đang nhìn một thiên tài địa bảo tuyệt thế, khóe miệng thậm chí còn chảy ra một dòng nước bọt.

“...” Thấy bộ dạng của Tử Yên, trên trán Tần Hạo lập tức xuất hiện ba vạch đen, có chút cạn lời nhìn đối phương, đồng thời cũng có chút kinh ngạc.

Hắn tự nhiên hiểu ý của Tử Yên, phải biết tu vi của hắn hiện tại đã là cấp bậc Thiên Tiên, tương đương với Đấu Đế ở thế giới này, huyết nhục của hắn cũng có thể xem là thiên tài địa bảo đỉnh cấp.

Chỉ điều làm hắn bất ngờ là Tử Yên có thể cảm ứng được sự đặc biệt trên người mình.

Giây tiếp theo, chỉ thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, rồi tiểu loli đã xuất hiện bên cạnh Tần Hạo, sau đó trực tiếp mở miệng cắn vào cánh tay hắn.

“Sức mạnh không gian!?” Thấy thủ đoạn của Tử Yên, trong mắt Mỹ Đỗ Toa bên cạnh cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Tu vi của Tử Yên nàng có thể nhìn ra ngay, là cấp bậc Đấu Vương, nhưng một Đấu Vương lại có thể sử dụng thủ đoạn không gian kinh khủng như vậy.

Vừa rồi nàng cảm giác rõ ràng, Tử Yên đã xé rách không gian, xuyên qua vết nứt không gian, như thuấn di đến bên cạnh Tần Hạo.

Thủ đoạn này đừng nói là Đấu Vương, ngay cả Đấu Hoàng thậm chí Đấu Tông cũng không làm được, xuyên qua không gian chỉ có tồn tại cảnh giới Đấu Tôn mới có thể sở hữu.

“Ai u...” Lúc này, một tiếng kêu đau cũng vang lên, chỉ thấy Tử Yên buông cánh tay Tần Hạo ra, một tay ôm miệng, mặt mày đau khổ nhìn hắn, hiển nhiên đã ăn quả đắng.

“Thân thể của ngươi làm bằng sắt à?

Sao lại cứng như vậy!” Tử Yên không nhịn được có chút oán giận nói.

“Tiểu nha đầu, không muốn lớn lên à?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào Tử Yên, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ nói.

“Lớn lên!?

Ngươi có thể giúp ta lớn lên sao?” Nghe lời Tần Hạo, mắt Tử Yên cũng đột nhiên sáng lên, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Sở dĩ nàng chấp nhất với đan dược như vậy, chính là vì muốn nhanh chóng lớn lên.

“Đương nhiên...” Tần Hạo cười nhạt nói.

“Ta muốn lớn lên, ta muốn lớn lên, ca ca, giúp ta đi, chỉ cần ca ca có thể giúp ta lớn lên, điều kiện gì ta cũng đồng ý với ca ca!” Tử Yên

trực tiếp nắm lấy cánh tay Tần Hạo không ngừng lay động.

"Không được làm vậy, Hạo ca ca là của ta, không được cướp!" Thấy cảnh này, Hinh Nhi bên cạnh nhíu mày, lập tức không nhịn được nói, trực tiếp nắm lấy cánh tay còn lại của Tần Hạo, thần sắc không thiện chí.

"Ta không quan tâm, ta muốn lớn lên!" Tử Yên thấy vậy lập tức không chịu thua kém, nhưng ánh mắt nhìn về phía Cổ Hinh Nhi lại lộ ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên nàng cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Cổ Hinh Nhi.

Từ trên người Cổ Hinh Nhi, nàng cảm nhận được một mối đe dọa cực lớn, nhưng vì để có thể lớn lên, Tử Yên hiển nhiên cũng không quan tâm nhiều như vậy.

"Được rồi, tiểu nha đầu, đừng tranh nữa!" Tần Hạo thấy vậy, không nhịn được lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Tiểu nha đầu, ta giúp ngươi lớn lên, nhưng ngươi không thể cãi nhau với Hinh Nhi nữa, được không?" Tần Hạo hỏi.

"Vậy sao?

Nể mặt ngươi giúp ta lớn lên, ta không thèm chấp nhặt với nàng ta!" Tử Yên có chút kiêu ngạo nói.

"..." Nghe lời Tử Yên, trên mặt Cổ Hinh Nhi cũng lộ ra vẻ tức giận.

"Được rồi, Hinh Nhi, đừng tức giận, tin tưởng ta!" Tần Hạo nhìn bộ dạng của Cổ Hinh Nhi, trên mặt lộ ra vẻ cưng chiều, xoa đầu nàng nói.

"Ta biết rồi, ca ca!" Thấy hành động của Tần Hạo, trên mặt Cổ Hinh Nhi lập tức nở một nụ cười ngọt ngào.

Nàng vốn không phải là người vô lý, lúc này đã hiểu ý của Tần Hạo, tự nhiên cũng không nói thêm gì.

Chương 439

"Ca ca, huynh định làm thế nào để ta lớn lên?" Lúc này, Tử Yên cũng có chút không thể chờ đợi được hỏi.

"Ăn nó đi!" Tần Hạo cũng không nói nhiều lời, trực tiếp lấy ra một viên Huyết mạch đan màu máu.

Sở dĩ Tử Yên không thể lớn lên, chủ yếu là vì lúc nhỏ đã dùng một gốc Hóa Hình Thảo, trong tình huống huyết mạch chưa hoàn toàn kích hoạt đã dùng Hóa Hình Thảo, dẫn đến huyết mạch ngưng trệ, cho nên không thể lớn lên bình thường.

Việc Tần Hạo cần làm là kích hoạt triệt để huyết mạch trong cơ thể nàng, như vậy là đủ để nàng hoàn toàn khôi phục.

"Oa!

Đan dược!" Thấy Huyết mạch đan, mắt Tử Yên lập tức sáng rực, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng nóng bỏng.

Nàng không chút do dự, trực tiếp nuốt viên đan dược xuống.

Trong nháy mắt, dược lực kinh khủng bàng bạc cũng điên cuồng tuôn trào trong cơ thể Tử Yên.

"Hống!" Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng hét thảm đau đớn từ miệng nàng truyền ra.

Phải biết quá trình kích hoạt huyết mạch vô cùng đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng trở nên có chút méo mó. ...

"Vút vút vút..." Lúc này, từng tiếng xé gió cũng vang lên, nhanh chóng có mấy bóng người xuất hiện trên bầu trời biệt viện, từng luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người họ tỏa ra, chính là các cường giả trong nội viện.

“Khốn kiếp, ngươi đã làm gì với Tử Yên!?” Trưởng lão áo xám dẫn đầu thấy vẻ mặt đau đớn của Tử Yên, sắc mặt lập tức thay đổi, một luồng sát khí kinh khủng cũng trong nháy mắt từ trên người ông ta bùng phát, ánh mắt trực tiếp khóa chặt vào Tần Hạo và Mỹ Đỗ Toa.

Trong số những người có mặt, hiển nhiên chỉ có hai người họ là người lạ.

“Người đâu!?” Sắc mặt của mấy người bên cạnh cũng trở nên vô cùng khó coi, từng luồng khí tức mạnh mẽ cũng trực tiếp dâng lên, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo cũng trở nên càng thêm không thiện chí.

“Ồn ào!” Thấy bộ dạng của mấy người, Mỹ Đỗ Toa bên cạnh nhíu mày.

Nàng biết rất rõ viên đan dược Tần Hạo cho Tử Yên ăn.

Phải biết chính nàng cũng đã ăn loại đan dược đó, tự nhiên hiểu rõ giá trị của nó.

Có thể nói không ngoa, viên đan dược đó tuyệt đối được xem là đan dược đỉnh tiêm của thế giới này, đối với Tử Yên tuyệt đối là một cơ duyên trời cho.

Bây giờ những người này lại có thái độ như vậy với Tần Hạo, làm sao có thể không khiến Mỹ Đỗ Toa phẫn nộ.

Phải biết địa vị của Tần Hạo trong lòng Mỹ Đỗ Toa hiện tại đã khác xưa, thậm chí có thể nói không ngoa, Tần Hạo gần như là vảy ngược của Mỹ Đỗ Toa.

Vì vậy, lúc này Mỹ Đỗ Toa hiển nhiên không vui, trong khoảnh khắc, một luồng khí tức kinh khủng thuộc về cấp bậc Đấu Tôn cũng từ trên người nàng tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm lên mấy người trên không trung.

“Cái gì!?

Khí tức này...” “Đấu, Đấu Tôn!?” “Sao có thể!?” Cảm nhận được khí tức trên người Mỹ Đỗ Toa, sắc mặt của những người kia lập tức đại biến, hiển nhiên bị khí tức kinh khủng của Mỹ Đỗ Toa làm cho kinh hãi.

Đặc biệt là trưởng lão áo xám dẫn đầu, lúc này cảm giác Mỹ Đỗ Toa mang lại cho ông ta giống như đối mặt với viện trưởng vậy, làm sao có thể không khiến ông ta kinh hãi.

Phải biết viện trưởng của Già Nam học viện là một tồn tại cao giai Đấu Tôn, trong lòng ông ta gần như là tồn tại tối cao.

“Tô trưởng lão, Hạo ca ca sẽ không làm hại Tử Yên đâu, Tử Yên sẽ không sao, nàng ấy đang lột xác!” Lúc này, giọng nói của Cổ Hinh Nhi cũng vang lên.

“Hửm?

Lột xác?

Đợi đã, ...” Trưởng lão áo xám nghe lời Cổ Hinh Nhi, cũng sững sờ, nhưng nhanh chóng dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt cũng trực tiếp rơi vào Cổ Hinh Nhi.

“Hạo ca ca tên là Tần Hạo, là trưởng lão của Già Nam học viện!” Cổ Hinh Nhi vội vàng nói.

“Tần Hạo?

Tần trưởng lão?” Nghe lời Cổ Hinh Nhi, Tô Thiên cũng sững sờ, ánh mắt rơi vào Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ông ta không thể không biết đến sự tồn tại của Tần Hạo, phải biết Man Thiên Xích đã đặc biệt truyền tin về, tự nhiên ông ta hiểu Tần Hạo đại diện cho điều gì.

Từ tin tức của Man Thiên Xích, Tần Hạo còn là một tồn tại mạnh

hơn cả Man Thiên Xích, tuyệt đối là một tồn tại cấp bậc Đấu Thánh.

Tồn tại cấp bậc Đấu Thánh đừng nói ở Tây Bắc vực, cho dù ở Trung Châu cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao của kim tự tháp, hiển nhiên không thể trêu chọc.

"Chính là bản tọa!" Tần Hạo thản nhiên nói, giây tiếp theo, tay hắn lật lại, một tấm lệnh bài cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Quả nhiên là lệnh bài trưởng lão, lão hủ Tô Thiên, ra mắt Tần trưởng lão, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, xin Tần trưởng lão lượng thứ!" Tô Thiên thấy lệnh bài trong tay Tần Hạo, trong nháy mắt đã xác nhận thân phận của hắn, vội vàng cung kính nói.

Mặc dù ông ta là đại trưởng lão của nội viện, nhưng ông ta biết rất rõ, đối mặt với Tần Hạo, căn bản không thể có chút giá đỡ nào.

"Ra mắt Tần trưởng lão!" Mấy người còn lại thấy vậy hiển nhiên cũng hoàn hồn, vội vàng nói.

"Không sao!

Các vị trưởng lão không cần đa lễ!" Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó cũng không để ý đến mấy người nữa, đưa mắt nhìn về phía Tử Yên.

Lúc này, dưới tác dụng của Huyết mạch đan, dao động huyết mạch trên người Tử Yên cũng ngày càng bàng bạc, một luồng khí tức kinh khủng mênh mông cũng từ trên người nàng tỏa ra, dường như có thứ gì đó đang thức tỉnh trong cơ thể nàng.

Một luồng uy áp mạnh mẽ cũng theo đó lan tỏa.

Đồng thời, khí tức trên người Tử Yên cũng bắt đầu không ngừng tăng vọt.

Tu vi vốn là cấp bậc Đấu Vương của Tử Yên, lúc này dưới sự

thúc đẩy của sức mạnh huyết mạch, khí tức toàn thân cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt, gần như trong chốc lát đã đạt đến cực hạn Đấu Vương.

"Ầm!" Chỉ sau chưa đầy một nén hương, thân thể Tử Yên đột nhiên chấn động, một luồng khí tức mênh mông cũng theo đó bùng phát.

Trong nháy mắt, khí tức trên người Tử Yên cũng đột phá cực hạn Đấu Vương, trực tiếp bước vào cấp bậc Đấu Hoàng.

Kèm theo đó, một luồng ánh sáng tím vàng cũng bắt đầu từ trên người Tử Yên bùng phát, trong ánh mắt của mọi người, thân hình vốn như tiểu loli cũng bắt đầu từ từ lớn lên.

Chương 440

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã qua nửa ngày.

“Hống...” Lúc này, Tử Yên gầm lên một tiếng, ngay sau đó một luồng hào quang tím vàng kinh khủng trong nháy mắt lao lên trời.

Rồi trong ánh mắt của mọi người, Tử Yên trong nháy mắt hóa thành bản thể, một con cự long màu tím vàng dài đến trăm mét xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Bề mặt cơ thể được bao phủ bởi một lớp vảy màu tím vàng to bằng lòng bàn tay, tràn đầy cảm giác kim loại.

Trên đầu rồng khổng lồ mọc một chiếc sừng độc, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng từ trên đó tỏa ra.

Uy áp huyết mạch bàng bạc cũng trong nháy mắt từ trên người nàng tỏa ra, vào lúc này, huyết mạch trên người Tử Yên cũng đã hoàn toàn được kích hoạt.

“...” “Hình dạng này...” “Thái Hư Cổ Long!

Thái Hư Cổ Long, bản thể của Tử Yên là Thái Hư Cổ Long trong truyền thuyết!” Thấy hình dạng trên không trung, mấy người Tô Thiên cũng trực tiếp sững sờ, gần như trong nháy mắt đã nhận ra, chính là hình tượng Thái Hư Cổ Long trong truyền thuyết.

Thái Hư Cổ Long là đứng đầu trong ba thế lực lớn của Ma thú giới, là tồn tại cấp cự đầu thực sự.

Trước đây tuy họ đã đoán bản thể của Tử Yên không đơn giản, nhưng lại không ngờ đó là Thái Hư Cổ Long trong truyền thuyết. ...

Dưới lòng đất Già Nam học viện, trong một không gian mênh mông khô tịch, trên không trung, một bóng dáng khổng lồ dài đến mấy nghìn mét lơ lửng, một luồng uy áp vô thượng kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra, giống như một hung thú kinh khủng đang ngủ say.

"Ầm!" Lúc này, đột nhiên, thân thể khổng lồ đột nhiên chấn động, hai con mắt to như tinh tú cũng trong nháy mắt mở ra, một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng cũng trong nháy mắt từ trên người nó bùng phát.

Toàn bộ không gian cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt, dường như sắp sụp đổ.

"Con ta, khí tức của con ta!

Con ta đang ở trên đó, con của ta!" Một giọng nói trầm thấp khàn khàn cũng vang lên, sau đó thân thể khổng lồ cũng bắt đầu kịch liệt cuộn trào, khí tức cuồng bạo cũng điên cuồng chấn động.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung, hai sợi xích sắt từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trói buộc thân thể nó, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc kinh khủng.

"Khốn nạn, Đà Xá Cổ Đế đáng chết!" Thấy cảnh này, một giọng nói tức giận cũng vang lên. ...

"Hửm?" Trong nội viện Già Nam học viện, Tần Hạo lúc này cũng nhíu mày.

Vừa rồi hắn cảm nhận được một luồng dao động không yếu từ dưới lòng đất truyền lên, nếu không phải thực lực đủ mạnh, căn bản không thể cảm ứng được khí tức đó.

"Cửu tinh Đấu Thánh sao?

Thì ra là vậy!" Nhưng chỉ một lát sau, Tần Hạo đã hiểu ra thân

phận của đối phương, hiển nhiên đó là Long hoàng Chúc Khôn của tộc Thái Hư Cổ Long bị nhốt trong Cổ Đế động phủ.

Đè nén những suy nghĩ lộn xộn trong lòng, Tần Hạo lại một lần nữa nhìn về phía Tử Yên.

Lúc này, huyết mạch của Tử Yên dưới tác dụng của Huyết mạch đan đã được kích hoạt hoàn toàn, nhưng khí tức huyết mạch trên người nàng lại không có dấu hiệu dừng lại, vẫn đang điên cuồng tăng vọt, nhanh chóng đạt đến cực hạn huyết mạch Long hoàng của Thái Hư Cổ Long.

Đồng thời, khí tức quen thuộc kia cũng lại một lần nữa xuất hiện, chính là khí tức của thiên địa pháp tắc.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, một ngón tay điểm ra, một luồng bản nguyên tạo hóa cũng trực tiếp đánh ra, đi vào trong cơ thể Tử Yên.

Hiển nhiên Tần Hạo cũng muốn giúp Tử Yên đột phá huyết mạch.

"Ầm!" Trong nháy mắt, chỉ thấy thân thể Tử Yên đột nhiên chấn động, sau đó một luồng dao động năng lượng quỷ dị cũng trong nháy mắt bao trùm lên người nàng, một luồng khí tức huyền diệu cũng từ trên người nàng phát ra.

Sau đó, hình thể của nàng cũng bắt đầu thay đổi.

Thái Hư Cổ Long ban đầu tuy có đầu rồng, nhưng thực tế hình tượng có phần giống cự long.

Lúc này sau khi đột phá cực hạn huyết mạch, cái bụng lớn của Tử Yên trên không trung cũng từ từ thu lại, cuối cùng trực tiếp hóa thành một con thần long màu tím vàng, chiếc sừng độc trên đầu cũng hóa thành một cặp sừng rồng, hình tượng ngày càng giống với An Lạc Thần Long.

Kèm theo đó, khí tức toàn thân cũng không ngừng điên cuồng tăng vọt, nhanh chóng đạt đến Đấu Hoàng đỉnh phong.

Nhưng sau khi đạt đến Đấu Hoàng đỉnh phong, khí tức trên người Tử Yên cũng dừng lại, sau đó sức mạnh huyết mạch bàng bạc cũng bắt đầu không ngừng củng cố căn cơ, trực tiếp từ bỏ việc tiếp tục đột phá.

"Ong..." Mãi một canh giờ sau, khí tức trên người Tử Yên mới bình ổn lại.

Ngay sau đó, trên không trung một luồng ánh sáng tím vàng lóe lên, Tử Yên cũng lại một lần nữa hóa thành hình người.

Nhưng so với thân hình tiểu loli trước đó, hình tượng lúc này hiển nhiên đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Vóc dáng cao gầy, thân hình lồi lõm có trật tự, một mái tóc dài màu tím vàng buông sau đầu, trên người mặc một chiếc long bào màu tím vàng, một dung nhan lạnh lùng tuyệt mỹ, cả người như một nữ hoàng, toàn thân tràn ngập khí tức tôn quý.

"Đó là, Tử Yên!?" Mọi người có mặt thấy cảnh này, hiển nhiên cũng trực tiếp sững sờ, đều có chút không dám tin người phụ nữ cao quý trước mắt lại là tiểu bất điểm cổ linh tinh quái Tử Yên trước đây.

"Hạo ca ca, ta cũng muốn nhanh chóng lớn lên!" Thấy bộ dạng của Tử Yên, Cổ Hinh Nhi bên cạnh lập tức cũng dâng lên một luồng cảm giác nguy cơ.

Nàng phát hiện, Tử Yên lúc này dường như cả thân phận và khí chất đều không thua kém mình.

Bây giờ Tử Yên đã lớn, sức hấp dẫn trên người nàng so với mình hiển nhiên mạnh hơn một bậc.

Trong phút chốc, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ căng thẳng.

“Tiểu nha đầu, lại suy nghĩ lung tung gì vậy!” Nghe lời Cổ Hinh Nhi, Tần Hạo lập tức cũng có chút cạn lời.

Dù sao thì Tử Yên có thể lớn lên là vì kích hoạt huyết mạch trong cơ thể, còn Cổ Hinh Nhi là phát triển bình thường, hoàn toàn không phải là một chuyện.

“Lớn rồi, ta thật sự lớn rồi, tốt quá, thật tốt quá, cảm ơn ca ca!” Lúc này, Tử Yên trên không trung cũng dần dần hoàn hồn, hiển nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi trên người mình, trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

“Lão đầu, ta cũng đến rồi!” Sau đó, ánh mắt Tử Yên cũng rơi vào mấy người Tô Thiên bên cạnh.

“Nha đầu, chúc mừng ngươi đã được như ý!

Chương 441

Không ngờ ngươi lại là người của tộc Thái Hư Cổ Long trong truyền thuyết!" Tô Thiên cũng không nhịn được nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ông ta xem Tử Yên như cháu gái của mình, lúc này thấy sự thay đổi của Tử Yên, Tô Thiên thật lòng mừng cho nàng.

"Lão đầu, ta muốn đến Thiên Phần Luyện Khí Tháp!" Lúc này dường như nghĩ ra điều gì đó, Tử Yên đột nhiên nói.

"Hửm?

Thiên Phần Luyện Khí Tháp?

Nha đầu muốn tu luyện?

Với trạng thái hiện tại của ngươi, e là không thể nóng vội được đâu?" Tô Thiên thấy vậy, nhíu mày, không nhịn được nói.

"Không, ta muốn đến phía dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp!" Tử Yên lắc đầu nói.

"Cái gì!?

Ngươi muốn đến thế giới dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp!?

Không được, nơi đó quá nguy hiểm!" Nghe lời Tử Yên, Tô Thiên trực tiếp lắc đầu.

Trước đây Man Thiên Xích đã cảnh cáo Tô Thiên không thể tùy tiện đi đến không gian dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp, thậm chí còn thiết lập phong ấn vì việc này.

"Nhưng ta cảm giác có thứ gì đó ở dưới đó đang gọi ta, dường như rất quan trọng với ta!" Tử Yên thấy vậy lập tức nói.

“Hửm?

Có thứ gì đó gọi ngươi?” Nghe vậy, Tô Thiên cũng nhíu mày, hiển nhiên chưa từng gặp tình huống này.

Trong phút chốc, trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ rối rắm.

“Ta cùng nàng xuống đó xem sao.” Nghe lời Tử Yên, gần như trong nháy mắt Tần Hạo đã hiểu ra chuyện gì, hiển nhiên không chỉ Chúc Khôn cảm ứng được khí tức huyết mạch của Tử Yên, mà Tử Yên cũng đã có chút cảm ứng.

Chỉ là so với cảm ứng của Chúc Khôn, cảm ứng của Tử Yên có phần mơ hồ, chỉ cảm ứng được có thứ gì đó ở dưới đang gọi mình.

“Tần trưởng lão?” Nghe lời Tần Hạo, Tô Thiên cũng sững sờ.

“Cũng được, nhưng Tần trưởng lão ngài nhất định phải cẩn thận.

Trước đây viện trưởng đã căn dặn lão hủ, thế giới dưới đó có đại khủng bố, Tần trưởng lão nhất định phải cẩn thận là trên hết!” Trầm ngâm một lát, Tô Thiên cuối cùng cũng đồng ý với Tần Hạo.

Trong mắt ông ta, Tần Hạo là một tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, cho dù gặp phải nguy hiểm lớn đến đâu, tệ nhất cũng có thể toàn thân trở ra.

“Yên tâm, bản tọa trong lòng có số!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Hạo ca ca...” Lúc này, Cổ Hinh Nhi bên cạnh cũng lộ ra vẻ lo lắng.

“Yên tâm đi nha đầu, ta sẽ nhanh chóng trở về, ta sẽ không thất hứa!” Tần Hạo lập tức nói.

“Vâng, Hạo ca ca cẩn thận một chút!” Cổ Hinh Nhi gật đầu.

Sau đó, Tần Hạo cũng sắp xếp Mỹ Đỗ Toa ở lại học viện.

Đối với việc Mỹ Đỗ Toa ở lại, mấy người Tô Thiên tự nhiên giơ hai tay hoan nghênh.

Phải biết đó là một tồn tại cấp bậc Đấu Tôn, có thể ở lại học viện, đối với họ tuyệt đối là một lợi ích trời cho.

Sắp xếp xong mọi việc, Tần Hạo cũng không chút do dự, trực tiếp dưới sự dẫn dắt của Tô Thiên, mang theo Tử Yên đến phía dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Ở lối vào của một thông đạo cuối cùng, một màn sáng trực tiếp bao bọc lối vào, chính là một phong ấn mạnh mẽ.

Cường độ của phong ấn này ngay cả Đấu Tôn bình thường cũng không thể phá vỡ.

"Tần trưởng lão, lối vào ở bên trong!" Tô Thiên nhìn Tần Hạo một cái, rồi nói.

"Ừm, đi thôi, nha đầu!" Tần Hạo thấy vậy, lập tức nói.

Sau đó, hắn trực tiếp kéo Tử Yên, thân hình lóe lên, trực tiếp bước vào.

Đối với Tần Hạo, phong ấn này hiển nhiên chẳng khác gì hư không.

Ngay khoảnh khắc đi qua phong ấn, một luồng sóng nhiệt ập đến, hai người cũng trực tiếp bước vào thế giới dưới lòng đất.

Nhanh chóng, hai người đi thẳng đến sâu trong thế giới nham tương.

Càng đi vào trong, nhiệt độ của thế giới dung nham càng kinh khủng.

"Di?

Nơi đó có người!" Lúc này, giọng của Tử Yên vang lên, ánh mắt

cũng rơi vào một nơi không xa.

Chỉ thấy một bóng người nằm trên mặt đất, chính xác hơn là một cỗ thi thể.

"Đi thôi, qua xem!" Tần Hạo nói, hiển nhiên hắn đã sớm cảm ứng được tình hình bên đó.

Trên cỗ thi thể, Tần Hạo cảm nhận được một luồng dao động linh hồn yếu ớt, ngoài ra còn có một luồng khí tức quen thuộc, chính là khí tức của hắn.

Như vậy, thân phận của linh hồn này cũng đã rõ như ban ngày.

"Đó là...

Dị hỏa!

Vẫn Lạc Tâm Viêm trong truyền thuyết!" Nhanh chóng, ánh mắt Tử Yên cũng rơi vào Dị hỏa bên cạnh thi hài, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

Giá trị của Dị hỏa tự nhiên không cần nói nhiều, đủ để vô số người tranh đoạt.

Chương 442

“Đợi đã!” Tần Hạo trực tiếp kéo nàng lại.

“Sao vậy, ca ca?” Tử Yên có chút khó hiểu nhìn Tần Hạo.

“Ra đi!” Tần Hạo nhìn thi hài kia, thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Chẳng lẽ có người?” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Tử Yên cũng hơi thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

“Ong...” Ngay khi giọng nói của Tần Hạo vừa dứt, trên thi hài, một luồng ánh sáng yếu ớt cũng theo đó dâng lên, ngay sau đó một bóng người cũng trực tiếp hiện ra, chính là một linh hồn thể.

“Ngươi có thể phát hiện ra ta?

Các hạ là ai?” Lúc này, ánh mắt của hư ảnh cũng rơi vào Tần Hạo, nhíu mày, vì hắn phát hiện hoàn toàn không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào trên người Tần Hạo.

“Thiên Hỏa Tôn Giả Diệu Thiên Hỏa?” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Các hạ biết thân phận của lão phu!?

Không biết các hạ...” Nghe Tần Hạo một lời nói ra thân phận của mình, Thiên Hỏa Tôn Giả lập tức cũng sững sờ.

Phải biết ông ta đã vẫn lạc mấy trăm năm rồi, Tần Hạo trước mắt trông nhiều nhất cũng chỉ mười mấy tuổi, đối phương lại một lời nói ra thân phận của ông ta, làm sao có thể không khiến ông ta kinh hãi.

“Yên tâm, bản tọa không có ác ý với ngươi!

Bản tọa nếu muốn giết ngươi, ngươi đã sớm chết rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói, ngay sau đó một tia khí cơ cũng trong nháy mắt tỏa ra, trực tiếp bao trùm không gian xung quanh.

"Cái gì!?

Hít...

Đấu, Đấu Thánh!?

Đấu Thánh!?" Cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, sắc mặt Thiên Hỏa Tôn Giả lập tức cũng hoàn toàn thay đổi, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động vô cùng.

Mặc dù ông ta đã đoán thực lực của Tần Hạo có lẽ rất mạnh, nhưng lại không ngờ đã đạt đến mức độ kinh khủng như vậy.

Cao thủ Đấu Thánh, đừng nói bây giờ chỉ còn lại một đạo tàn hồn, cho dù là thời kỳ đỉnh phong, đối mặt với Tần Hạo cũng căn bản không có chút sức chống cự nào.

"Lão hủ ra mắt tiền bối!

Không biết tiền bối đến đây... chẳng lẽ là vì Vẫn Lạc Tâm Viêm?" Sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó, Thiên Hỏa Tôn Giả cũng không nhịn được nói.

"Dị hỏa sao, một thứ không tệ, bản tọa tự nhiên sẽ không bỏ qua!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Thôi được, lão hủ thân sắp chết, thứ này ở chỗ lão phu cũng không có tác dụng gì, chỉ có trong tay tiền bối mới có thể phát huy ra giá trị của nó!" Thiên Hỏa Tôn Giả lắc đầu nói, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bây giờ ông ta chỉ còn lại một tia tàn hồn, gần như đã đến cảnh giới dầu cạn đèn tắt, cho dù Tần Hạo không đến, không bao lâu nữa

cũng sẽ tiêu tán.

“Không muốn sống lại sao?” Tần Hạo nhìn Thiên Hỏa Tôn Giả một cái, rồi thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Sống lại!?

Sao có thể!?” Nghe lời Tần Hạo, Thiên Hỏa Tôn Giả lập tức cũng trực tiếp sững sờ, có chút không dám tin nhìn Tần Hạo.

“Sống lại thôi mà, không có gì là không thể!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Không biết tiền bối ngài có điều kiện gì?” Thiên Hỏa Tôn Giả hỏi.

“Bản tọa có thể tìm cho ngươi một thân thể mới để ngươi sống lại, về phần điều kiện, tự nhiên là làm việc cho bản tọa!

Ngươi có bằng lòng không?” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Lão phu bằng lòng!” Gần như không cần suy nghĩ, Thiên Hỏa Tôn Giả trực tiếp đồng ý yêu cầu của Tần Hạo.

Phải biết bây giờ ông ta đã thực sự dầu cạn đèn tắt, bây giờ có cơ hội sống lại, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Một Đấu Tôn thần phục một Đấu Thánh cũng không mất mặt, thậm chí đối với ông ta còn là một cơ duyên không nhỏ.

Phải biết cho dù là thời kỳ đỉnh phong, ông ta cũng căn bản không có tư cách tiếp xúc với tồn tại cấp bậc Đấu Thánh.

“Tốt!” Nghe lựa chọn của đối phương, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Tần Hạo nhìn linh hồn gần như sắp tan vỡ của Thiên Hỏa Tôn

Giả, lập tức cũng không chút do dự, một ngón tay điểm ra, trong nháy mắt một luồng dao động năng lượng tinh thuần dung nhập vào linh hồn Thiên Hỏa Tôn Giả.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy linh hồn Thiên Hỏa Tôn Giả bắt đầu kịch liệt cuộn trào, sau đó một luồng khí tức kinh khủng cũng trong nháy mắt bùng phát.

Linh hồn vốn gần như sắp tan vỡ lúc này cũng bắt đầu không ngừng ngưng thực, cuối cùng gần như sắp hóa thành thực chất.

"...Tốt quá rồi, thật tốt quá rồi, đa tạ công tử tạo hóa chi ân!" Cảm nhận được sự thay đổi trên người, Thiên Hỏa Tôn Giả lập tức cũng trực tiếp sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó là vui mừng khôn xiết.

Bởi vì ông ta phát hiện, linh hồn của mình lúc này được cường hóa vượt xa mức độ tưởng tượng, cho dù là thời kỳ đỉnh phong, cảnh giới linh hồn cũng không kinh khủng như vậy.

"Không sao, đợi bản tọa trở về sẽ chuẩn bị cho ngươi một thân thể thích hợp, giúp ngươi sống lại!" Tần Hạo lập tức nói.

Thân thể trước đó Tần Hạo đã cho Dược Trần, muốn Thiên Hỏa Tôn Giả sống lại, hiển nhiên cần chuẩn bị một thân thể mới.

"Vâng, công tử!

Mọi việc toàn quyền do công tử phân phó!" Thiên Hỏa Tôn Giả vội vàng nói, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Chương 443

Ban đầu ông ta còn có chút nghi ngờ về việc Tần Hạo có thể giúp mình sống lại hay không, nhưng sau khi chứng kiến thủ đoạn nghịch thiên của Tần Hạo, nghi vấn trong lòng lập tức cũng hoàn toàn tan biến.

"Ừm!" Tần Hạo thấy vậy, lập tức vung tay thu linh hồn của Thiên Hỏa Tôn Giả vào không gian của mình, tiện thể thu luôn cả Vẫn Lạc Tâm Viêm bên cạnh.

"Đi thôi!" Tần Hạo thấy vậy, lập tức dẫn theo Tử Yên lại một lần nữa đi sâu vào thế giới nham tương.

Dần dần, nhiệt độ bên trong cũng ngày càng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Yên cũng trở nên có chút đỏ bừng, hiển nhiên cũng có chút khó chịu.

Tần Hạo thấy vậy, tay lật lại, một sợi dây chuyền màu bạc như pha lê cũng xuất hiện trong tay hắn.

"Nhỏ máu nhận chủ!

Rồi đeo vào đi!" Tần Hạo trực tiếp nói.

"Đẹp quá!

Cảm ơn ca ca!" Nhìn sợi dây chuyền pha lê, mắt Tử Yên cũng đột nhiên sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, lập tức cũng trực tiếp ép ra một giọt máu dung nhập vào sợi dây chuyền.

"...Bảo vật, thật mạnh mẽ!" Sau khi nhận chủ, công năng của sợi dây chuyền cũng xuất hiện trong đầu nàng, nhanh chóng nàng cũng hiểu rõ giá trị của thứ này, trên mặt lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

Sợi dây chuyền này không phải là một món đồ trang sức bình

thường, mà là một món pháp bảo do Tần Hạo luyện chế.

Ở Hồng Hoang có lẽ không là gì, nhưng ở thế giới này tuyệt đối được xem là bảo vật đỉnh tiêm.

Giây tiếp theo, một màn sáng cũng trong nháy mắt hiện ra, trực tiếp bao bọc thân thể Tử Yên, sóng nhiệt ban đầu trong nháy mắt bị cách ly.

Sau đó, hai người lại một lần nữa đi vào bên trong. ...

Nửa ngày sau, Tần Hạo và Tử Yên cũng đã đến nơi cốt lõi của thế giới dung nham.

"Ong ong ong..." Lúc này, không gian xung quanh cũng vặn vẹo, trong nháy mắt, mấy bóng người cũng từ hư không hiện ra, từng luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người họ tỏa ra.

"Người ngoài, phía trước là thần địa.

Mau rời đi, đừng làm phiền thần minh an nghỉ!" Một giọng nói trầm thấp như kim loại cũng từ miệng họ truyền ra.

"Nham Tương Tích Dịch Nhân?" Nhìn những sinh linh này, Tần Hạo một mắt đã nhận ra, chính là Nham Tương Tích Dịch Nhân xuất hiện trong nguyên tác, được Đà Xá Cổ Đế dùng để canh gác lăng mộ.

"Mạnh quá, ca ca..." Cảm nhận được khí tức trên người những con Tích Dịch Nhân này, trên mặt Tử Yên cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Nàng phát hiện khí tức trên người những kẻ này mỗi một người đều mạnh hơn Tô Thiên rất nhiều, từ trên người họ, nàng cảm nhận được một luồng tử khí nồng nặc.

Phải biết bây giờ nàng đã là tồn tại cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong, thực lực của nàng ngay cả Đấu Tông bình thường cũng không phải là đối thủ, có thể thấy thực lực của những con Tích Dịch Nhân

này kinh khủng đến mức nào.

"Một đám kiến hôi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, không nói nhiều lời, lật tay tung một chưởng.

Trong khoảnh khắc, trên không trung, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm mấy con Tích Dịch Nhân phía trước.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" Thấy cảnh này, mấy con Nham Tương Tích Dịch Nhân sắc mặt đại biến, lập tức muốn lùi lại, nhưng nhanh chóng phát hiện, không gian xung quanh đã hoàn toàn ngưng đọng, cả người bị định cứng tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ trên không trung bao trùm xuống.

"Bùm bùm bùm..." Không chút hồi hộp, chỉ nghe từng tiếng âm trầm vang lên, chỉ thấy thân thể của mấy bóng người trực tiếp nổ tung, trong nháy mắt hóa thành từng đám sương máu, hiển nhiên không thể sống sót.

"Mạnh quá!" Thấy cảnh này, Tử Yên bên cạnh lập tức cũng có chút ngẩn người, mặt mày kinh ngạc nhìn Tần Hạo.

Hiển nhiên, những tồn tại vô cùng kinh khủng trong mắt nàng, trong tay Tần Hạo lại không chịu nổi một chiêu.

Nhanh chóng, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ sùng bái vô cùng.

"Tiếp tục đi thôi!" Tần Hạo trực tiếp nói, lập tức hai người cũng tiếp tục đi về phía sâu nhất của thế giới nham tương.

Trên đường đi cũng liên tiếp gặp không ít Tích Dịch Nhân, nhưng kết cục của những con Tích Dịch Nhân này đều giống nhau, toàn bộ bị Tần Hạo một chưởng đánh chết, bất kể là Đấu Tông hay Đấu Tôn, thậm chí Tần Hạo còn gặp mấy tồn tại cấp bậc Bán Thánh, nhưng kết

quả cuối cùng căn bản không có chút khác biệt nào.

"Khốn kiếp, là ai, dám tàn sát tộc nhân của ta!" Khi Tần Hạo và hai người đến gần nơi sâu nhất của thế giới nham tương, một giọng nói già nua cũng vang lên.

Ngay sau đó, một con Nham Tương Tích Dịch Nhân cũng từ từ bước ra, một luồng khí tức kinh khủng cuồng bạo cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

"...Đấu Thánh!?" Tử Yên kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Hiển nhiên không ngờ tộc quần thần bí của thế giới nham tương lại có tồn tại cấp bậc Đấu Thánh trấn giữ.

"Ngươi nói nhảm hơi nhiều rồi đấy!" Nhìn con Nham Tương Tích Dịch Nhân này, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Con này chỉ là một Nhị tinh Đấu Thánh mà thôi, thực lực còn kém hơn cả Phó điện chủ Hồn Điện mà Tần Hạo đã chém giết trước đó, hiển nhiên không có chút uy hiếp nào.

Hắn một ngón tay điểm ra, một luồng kình khí sắc bén kinh khủng trong nháy mắt cắt qua hư không, hoàn toàn không cho đối phương chút cơ hội phản ứng nào.

Trong nháy mắt, kình khí kinh khủng trực tiếp xuyên qua mi tâm của nó, đầu lâu cũng trong nháy mắt nổ tung, thi thể không đầu cũng trong nháy mắt đổ ầm xuống đất, hiển nhiên không thể sống sót, chỉ một chiêu đã bị Tần Hạo miểu sát.

"...Chết rồi?" Lần này, Tử Yên hiển nhiên hoàn toàn kinh ngạc, có chút không thể tin nổi nhìn Tần Hạo.

Một tồn tại cấp bậc Đấu Thánh chỉ một chiêu đã bị miểu sát, làm sao có thể không khiến nàng kinh hãi, thực lực này hiển nhiên đã vượt

xa tưởng tượng của nàng.

“Nếu không thì sao?

Chẳng lẽ phải đại chiến ba trăm hiệp?” Nhìn Tử Yên một cái, Tần Hạo cười nhẹ nói.

“Ách...” Nghe lời Tần Hạo, Tử Yên cũng có chút cạn lời, sự chấn động trong lòng hiển nhiên rất lâu không thể bình phục.

“Ca ca, hình như hết đường rồi!” Tử Yên có chút nghi hoặc nói.

Nàng rõ ràng cảm giác được loại rung động và tiếng gọi bí ẩn kia truyền từ phía trước, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Chỉ là một kết giới không gian thôi!” Tần Hạo thản nhiên nói, một mắt đã nhìn ra, trước mặt lại là một bức tường không gian, hiển nhiên là cấm chế do Đà Xá Cổ Đế bố trí.

Chương 444

"Ong!" Không chút do dự, Tần Hạo trực tiếp một ngón tay điểm ra, trong khoảnh khắc, không gian xung quanh cũng đột nhiên vặn vẹo, sau đó chỉ thấy một vòng xoáy không gian cũng trực tiếp hiện ra, chính là một thông đạo không gian.

"Bên trong còn có một thế giới khác!" Mắt Tử Yên cũng đột nhiên sáng lên, sau đó trực tiếp theo Tần Hạo tiến vào thông đạo không gian.

Hai người chỉ cảm thấy không gian trước mắt vặn vẹo, sau đó trực tiếp tiến vào một không gian vô cùng trống trải và tĩnh mịch.

"Kẻ xâm nhập lăng mộ, có Cổ Ngọc không!" Một giọng nói trầm thấp cũng vang lên, trên không trung, một vật khổng lồ kinh khủng cũng theo đó hiện ra, trực tiếp che phủ hoàn toàn nửa bầu trời.

"Ca ca, đó là..." Lúc này, ánh mắt Tử Yên nhìn chằm chằm vào bóng dáng khổng lồ kinh khủng trên không trung.

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, một luồng cảm xúc vô cùng phức tạp cũng từ đáy lòng dâng lên.

Khi nhìn thấy bóng dáng kinh khủng này, nàng cũng đã hiểu ra, tiếng gọi bí ẩn mà nàng cảm nhận trước đó chính là từ trên bóng dáng khổng lồ này truyền đến.

Lúc này, huyết mạch của nàng đã hoàn toàn thức tỉnh, tự nhiên cũng hiểu rõ, vật khổng lồ trước mắt giống như nàng, đều là tộc Thái Hư Cổ Long, huyết mạch Long hoàng của Thái Hư Cổ Long.

Sự rung động trong huyết mạch cũng khiến nàng lờ mờ đoán ra thân phận của đối phương.

Nhưng ngay sau đó, dường như nghĩ ra điều gì đó, đôi mắt Tử

Yên cũng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

"Chỉ là một kẻ đáng thương bị giam cầm mấy nghìn năm thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Bị giam cầm mấy nghìn năm?" Nghe lời Tần Hạo, Tử Yên lại một lần nữa sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, sau đó sắc mặt cũng bắt đầu không ngừng biến đổi.

"Khốn kiếp, dám xem thường bản hoàng!" Bóng dáng trên không trung thấy cảnh này, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng cũng từ trên người nó bùng phát.

Giây tiếp theo, chỉ thấy chiếc sừng độc của nó đột nhiên bùng phát ra một luồng ánh sáng tím vàng, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo.

"Hừ!" Tần Hạo thấy vậy hừ lạnh một tiếng, cả người cũng trực tiếp không lùi mà tiến, đột nhiên tung một quyền, quyền cương bá đạo cũng trong nháy mắt gào thét, trực tiếp nghênh đón.

"Không biết sống chết!" Thấy Tần Hạo dám tấn công, trong đôi mắt của bóng dáng trên không trung cũng lóe lên một tia trào phúng lạnh lẽo, dường như đang nhìn một người chết.

"Ầm ầm ầm!" Chỉ nghe từng tiếng âm trầm vang lên, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp đập vào cột sáng tím vàng.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến đối phương vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Cảnh Tần Hạo bị đánh thành tro bụi trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại cột sáng tím vàng trên không trung kịch liệt rung chuyển, trong ánh mắt của nó, cột sáng tím vàng trực tiếp nứt vỡ.

Nắm đấm kinh khủng không hề giảm thế, trực tiếp bao trùm lên bóng dáng trên không trung.

"Khốn kiếp!" Thấy cảnh này, trong mắt Chúc Khôn trên không trung cũng lóe lên một tia chấn nộ, ngay sau đó móng vuốt rồng khổng lồ cũng đột nhiên vồ về phía Tần Hạo, một luồng khí tức kinh khủng che trời lấp đất ập đến, dường như muốn đập nát cả bầu trời.

"Bùm!" Hai nắm đấm và móng vuốt không cân xứng trực tiếp va vào nhau.

Kèm theo một tiếng nổ trầm thấp kinh khủng, không gian xung quanh cũng đột nhiên vặn vẹo dữ dội, khí tức hủy diệt cũng lan tỏa ra xung quanh.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" Vốn thấy Tần Hạo dám đấu tay đôi với mình, trong mắt Chúc Khôn cũng lóe lên một nụ cười nham hiểm.

Phải biết nó là tộc Thái Hư Cổ Long, đứng trên đỉnh kim tự tháp của Ma thú giới.

Mặc dù thiên phú nhục thân của tộc Thái Hư Cổ Long không phải là mạnh nhất trong tất cả các ma thú, nhưng cũng tuyệt đối là đỉnh tiêm.

Thêm vào tu vi Cửu tinh Đấu Thánh của bản thân, trong mắt nó, toàn bộ thế giới này, không có ai nhục thân có thể chống lại nó, ngay cả Đà Xá Cổ Đế năm đó cũng không được.

Nhưng ngay khoảnh khắc va chạm, sắc mặt Chúc Khôn liền kịch biến.

Chỉ cảm thấy một luồng cự lực bá đạo kinh khủng truyền đến, cả người không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

“Sao có thể!?” Lúc này, trên mặt Chúc Khôn tràn đầy vẻ kinh hãi, dường như gặp quỷ.

Hiển nhiên hắn bị sức mạnh kinh khủng mà Tần Hạo thể hiện ra làm cho kinh ngạc, hắn phát hiện, so với Tần Hạo, đối phương dường như càng giống một con ma thú hơn.

“Hừ!” Tần Hạo thấy vậy, căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc nào, chân khẽ động, giây tiếp theo, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu đối phương, sau đó đột nhiên tung một chưởng.

Trên không trung, một bàn tay khổng lồ che trời hiện ra, rồi hung hăng đập xuống người Chúc Khôn.

“Bùm!” Lập tức, thân thể Chúc Khôn lại một lần nữa chấn động, rồi như một bao cát, trực tiếp bị một chưởng đánh bay, thân thể khổng lồ trong nháy mắt từ trên không trung rơi xuống, hung hăng đập xuống mặt đất.

“Khốn nạn!” Long hoàng của tộc Thái Hư Cổ Long đường đường, bị người ta một chưởng đánh bay, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được, một luồng khí tức kinh khủng cuồng bạo cũng từ trên người nó bùng phát.

“Bùm!” Nhưng không đợi nó ngưng tụ khí tức trên người, Tần Hạo lại một chưởng nữa đập xuống, khí tức vừa mới ngưng tụ trực tiếp lại một lần nữa bị đánh tan, thân thể cũng trực tiếp lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

“Khốn nạn!

Ta...” “Bùm!” “...” “Bùm!” Lập tức, Chúc Khôn cũng trực tiếp bị hết lần này đến lần khác đánh bay, hoàn toàn không có chút sức chống cự nào.

Ban đầu, Chúc Khôn trong lòng có thể vô cùng chấn nộ, nhưng

nhanh chóng liền kinh ngạc, cuối cùng thì hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn phát hiện, đối mặt với Tần Hạo, hắn hoàn toàn không có chút sức chống cự nào.

Cảm giác này khiến hắn cảm nhận được một sự bất lực chưa từng có.

"Ca ca!

Tha cho hắn đi!" Thấy Chu Khôn bị đấm bay như bao cát, Tử Yên đứng bên cạnh cuối cùng không nhịn được lên tiếng.

Nàng cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, Chu Khôn sẽ bị Tần Hạo đánh chết tươi mất.

"Nha đầu, con đã tha thứ cho hắn rồi sao?" Nghe lời Tử Yên, Tần Hạo cũng dừng tay lại, hỏi.

"Tha thứ...?

Ca ca, chẳng lẽ huynh đã biết từ sớm rồi sao?" Nghe Tần Hạo nói vậy, Tử Yên ngẩn cả người, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút khó tin nhìn hắn.

Chương 445

"Thế nào?

Nha đầu, nếu chưa hả giận, ta lại giúp con dạy dỗ hắn!" Tần Hạo nói.

"Chết tiệt, rốt cuộc ngươi là ai!?" Lúc này Chu Khôn cũng dần tỉnh táo lại, nghe cuộc đối thoại của hai người Tần Hạo, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Long hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc đường đường mà lại có lúc chật vật như thế này.

"Bốp!" Tần Hạo thấy vậy lại tát thêm một chưởng, thân thể Chu Khôn lại một lần nữa đập mạnh xuống đất.

"Nếu không nể mặt nha đầu, bản tọa đã sớm một chưởng đập chết ngươi rồi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Chết tiệt, thực lực của ngươi...

Đấu Đế, lẽ nào ngươi đã bước vào cảnh giới đó!?" Chu Khôn dường như nghĩ ra điều gì, hai mắt chợt sáng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo.

Phải biết rằng hắn đã đạt tới cảnh giới Cửu Tinh Đấu Thánh, bao nhiêu năm qua ở không gian dưới lòng đất này, một thân đấu khí đã sớm được tôi luyện đến Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, cho dù trong số các Cửu Tinh Đấu Thánh cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao nhất.

Thế nhưng đối mặt với Tần Hạo, hắn lại không có nửa điểm sức chống cự, rõ ràng thực lực của Tần Hạo tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của hắn, rất nhanh một ý niệm liền hiện lên trong đầu Chu

Khôn.

“Thì sao?” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Làm sao... có thể!?

Ngươi thật sự đã bước vào cảnh giới Đấu Đế, làm sao mảnh thiên địa này có thể có Đấu Đế tồn tại được!?” Chu Khôn vẻ mặt vô cùng kinh hãi nhìn Tần Hạo.

Là một tồn tại Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, Chu Khôn hiển nhiên cũng đã nhận ra vấn đề của mảnh thiên địa này.

Sở dĩ không thể đột phá cảnh giới Đấu Đế, không phải là do thiên phú tài tình không đủ, mà là vì mảnh thiên địa này không cho phép, giữa trời đất thiếu đi thứ mấu chốt để bước vào cảnh giới Đấu Đế.

“Không có gì là không thể!” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Chu Khôn thấy vậy, sau khi bình ổn lại cảm xúc kinh hãi trong lòng, liền lên tiếng.

Sau khi biết được thực lực của Tần Hạo, Chu Khôn hiển nhiên cũng đã từ bỏ việc chống cự.

“Nha đầu, con thấy nên xử trí hắn thế nào?” Tần Hạo lạnh nhạt hỏi.

“Ca ca, con...” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Tử Yên cũng thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. "Chết tiệt, Đấu Đế thì sao chứ, muốn giết muốn chặt tùy ngươi, nhưng muốn sỉ nhục bản hoàng, quả là si tâm vọng tưởng!" Chu Khôn thấy vậy sắc mặt càng thêm khó coi.

Một Cửu Tinh Đấu Thánh đường đường mà sinh tử lại cần một ‘con kiến’ cấp bậc Đấu Hoàng quyết định, trong mắt hắn, đây quả là nỗi sỉ nhục tột cùng.

“Sỉ nhục?

Nực cười, ngươi xứng để bản tọa sỉ nhục sao?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

"Một Đấu Hoàng nho nhỏ có tư cách gì quyết định sinh tử của bản hoàng!?" Chu Khôn sắc mặt vô cùng khó coi nói.

"Tư cách?

Tốt, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi biết nó có tư cách không!

Nha đầu, gỡ bỏ che giấu đi!" Tần Hạo lên tiếng.

Chu Khôn sở dĩ không cảm ứng được sự bất thường trên người Tử Yên, thực tế là có liên quan đến chiếc vòng cổ mà Tần Hạo đã cho nàng trước đó.

Một trong những công năng của chiếc vòng cổ đó chính là ẩn giấu khí tức trên người, cho nên dù có đứng trước mặt Chu Khôn, hắn cũng căn bản không cảm ứng được khí tức trên người Tử Yên.

"Ong!" Chỉ thấy mặt dây chuyền trên ngực Tử Yên loé lên một tia sáng, trực tiếp hủy bỏ việc che giấu.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức huyết mạch cường đại cũng tức thì từ trên người nàng bộc phát ra.

"Cái gì!?" Ngay khoảnh khắc dao động huyết mạch trên người Tử Yên truyền ra, Chu Khôn đang nằm trên mặt đất thân thể bỗng nhiên chấn động mạnh, gần như trong nháy mắt đã cảm ứng được khí tức của đối phương.

Trên người hắn tử kim sắc quang mang loé lên, một khắc sau, chỉ thấy hắn hóa thành một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu tím vàng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tử Yên, trên mặt cũng đầy vẻ khó tin.

"Khí tức này, khí tức này...

Con ta, là con của ta...” Chu Khôn có chút thất thần nhìn Tử Yên, cả người cảm xúc cũng trở nên vô cùng kích động, lập tức không nhịn được muốn đi bắt lấy cánh tay của Tử Yên.

Tử Yên thấy vậy, theo phản xạ có điều kiện lùi lại một bước, trực tiếp trốn sau lưng Tần Hạo, hiển nhiên căn bản không thể chấp nhận được.

“Ta...” Thấy cảnh này, trên mặt Chu Khôn cũng lộ ra vẻ thống khổ, hai tay cũng trực tiếp cứng đờ giữa không trung, nhất thời cũng có chút tiến thoái lưỡng nan.

“Thế nào, bây giờ nó đã có tư cách chưa?” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Có!

Có!

Đương nhiên là có!” Nghe Tần Hạo nói, Chu Khôn cũng vội vàng gật đầu lia lịa.

Bây giờ hiển nhiên hắn cũng đã triệt để hiểu rõ thân phận của Tử Yên, đâu còn nửa điểm uất ức và phẫn nộ, chỉ có thấp thỏm và bất an.

“Nha đầu, nói đi, con quyết định thế nào?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống người Tử Yên.

“Con, con không biết, con nghe lời ca ca!” Tử Yên lắc đầu, cuối cùng cũng không nhịn được nói.

“Vị... công tử này... ta...” Nghe lời Tử Yên, ánh mắt Chu Khôn cũng rơi xuống người Tần Hạo, sắc mặt cũng thay đổi, có chút thấp thỏm nói.

Chương 446

"Công tử có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối!" Rất nhanh trên mặt Chu Khôn cũng lộ ra vẻ vô cùng kiên định, mở miệng nói.

"Vậy sao...

Theo ta được biết, kể từ sau khi ngươi biến mất, tộc Thái Hư Cổ Long đã tứ phân ngũ liệt.

Tử Yên đã có huyết mạch Long hoàng, vậy thì cũng là Long hoàng tương lai của tộc Thái Hư Cổ Long, vậy ngươi hãy giao cho nó một tộc Thái Hư Cổ Long thống nhất trước đi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Cái gì!?

Tứ phân ngũ liệt!?

Chết tiệt, làm sao có thể!?

Ban đầu trước khi ta đi đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, sao lại có thể..." Sau khi nghe được tình cảnh hiện tại của tộc Thái Hư Cổ Long, sắc mặt Chu Khôn lập tức biến đổi mạnh, trở nên có chút khó coi, trong hai mắt cũng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, nhưng hiện tại ta căn bản không thể rời khỏi đây.

Ta năm đó bị tên vương bát đản Đà Xá Cổ Đế lừa, căn bản không thể rời khỏi đây!" Chu Khôn ngay sau đó cũng trực tiếp lên tiếng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên đối với Đà Xá Cổ Đế tràn ngập vô tận oán niệm.

"Chỉ là cấm chế của Đấu Đế mà thôi!" Tần Hạo cười khẽ một tiếng, một khắc sau, đưa tay điểm ra một chỉ, hai đạo kình khí đáng sợ

gào thét bay ra, trong khoảnh khắc trực tiếp rơi xuống xiềng xích trật tự giữa hư không.

Trong nháy mắt, chỉ thấy cấm chế trói buộc trên người Chu Khôn cũng trực tiếp vỡ tan tành.

"Xong rồi!?" Cảm nhận được sự thay đổi trên người mình, Chu Khôn cả người trực tiếp ngẩn ra, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng mấy ngàn năm qua, hắn có thể nói là đã dùng hết vô số biện pháp, nhưng vẫn không thể phá vỡ gông cùm xiềng xích đó.

Tần Hạo trước mắt chỉ cần một ngón tay đã giải quyết xong, sự chấn kinh trong lòng có thể tưởng tượng được.

Phải biết đó là cấm chế của Đà Xá Cổ Đế, do Đà Xá Cổ Đế thiết lập, Tần Hạo lại dễ dàng phá vỡ như vậy, xem ra thực lực của Tần Hạo hiển nhiên còn mạnh hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

"Nếu không thì sao?" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Đa tạ công tử ra tay!" Chu Khôn sau khi hoàn hồn, vội vàng lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Bị nhốt mấy ngàn năm, cuối cùng cũng thoát khốn, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất là hắn đã gặp lại con gái mình, tuy rằng đối phương chưa tha thứ cho hắn, nhưng trong mắt Chu Khôn, đây đã là ân tứ trời ban rồi.

"Hãy nhớ lời hứa của ngươi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Công tử yên tâm, cho dù công tử không nói, ta cũng sẽ làm như vậy.

Ta lại muốn xem thử ai dám đại nghịch bất đạo!" Trong hai mắt Chu Khôn cũng lóe lên một tia hung lệ, hiển nhiên đối với tình hình

của tộc Thái Hư Cổ Long vô cùng phẫn nộ.

"Công tử, vậy..." Chu Khôn có chút thấp thỏm nói.

"Tử Yên tạm thời cứ đi theo bản tọa, đến lúc bản tọa tự sẽ đưa nó đến Cổ Long đảo!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Ta hiểu rồi, nhưng ta có một thỉnh cầu, xin công tử đáp ứng!" Chu Khôn lên tiếng.

"Nói đi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Ta, ta muốn ở bên cạnh công tử mấy ngày, hy vọng công tử có thể thành toàn!" Nói xong, ánh mắt Chu Khôn cũng rơi xuống người Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ hy vọng.

"Tử Yên, con thấy thế nào?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống người Tử Yên, lạnh nhạt nói.

"Con nghe lời ca ca!" Nghe Tần Hạo nói, Tử Yên lập tức trực tiếp lên tiếng.

"Được, nếu đã như vậy, vậy thì tùy ngươi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử!" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Chu Khôn lập tức cũng lộ ra vẻ cuồng hỉ, biểu cảm đó giống như một đứa trẻ được hứa hẹn vậy.

"Ca ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Ánh mắt Tử Yên cuối cùng cũng rơi xuống người Tần Hạo, lên tiếng.

"Nếu nơi này là do Đà Xá Cổ Đế để lại, vậy thì vào xem xem đi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Công tử muốn vào trong?

Chẳng lẽ trên người công tử có Cổ Ngọc?" Nghe vậy, hai mắt Chu Khôn cũng chợt sáng lên.

Hắn đã ở nơi này mấy ngàn năm, đối với bên trong động phủ, hiển nhiên cũng vô cùng khao khát.

Năm đó nếu không phải vì truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế, hắn sao có thể lâm vào cảnh này.

"Cổ Ngọc?

Ai nói vào trong cần Cổ Ngọc?" Tần Hạo lạnh nhạt nói, khóe miệng cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Cái gọi là Cổ Ngọc chẳng qua chỉ là chìa khóa mà Đà Xá Cổ Đế để lại mà thôi.

Đà Xá Cổ Đế cũng chỉ là một tồn tại cấp bậc Đấu Đế, Tần Hạo hiện tại đã là đỉnh phong Thiên Tiên, cấm chế do Đà Xá Cổ Đế hạ xuống đối với hắn, gần như có thể coi là hư ảo, đâu cần đến Cổ Ngọc.

"Ong..." Một khắc sau, Tần Hạo đưa tay điểm ra một chỉ, trực tiếp rơi xuống trên cửa lớn của động phủ.

Trong nháy mắt trên cửa lớn từng đạo phù văn huyền diệu cũng hiện ra, hóa thành một bức đồ án vô cùng phức tạp, một luồng khí tức cổ xưa huyền diệu cũng từ trên đó tỏa ra.

"Mở!" Trong hai mắt Tần Hạo tinh quang lóe lên, rất nhanh liền khóa chặt mấy phù văn trong đó, đưa tay điểm ra một chỉ.

Trong nháy mắt mấy phù văn đó ánh sáng đại thịnh, sau đó một đạo ánh sáng rực rỡ tức thì nở rộ, tiếp đó, cửa lớn trước mắt cũng trực tiếp từ từ mở ra, cửa động phủ trong nháy mắt bị mở ra.

"Mở, mở ra rồi!?" Thấy cảnh này, biểu cảm trên mặt Chu Khôn cũng vô cùng đặc sắc.

Phải biết rằng cấm chế này còn đáng sợ hơn nhiều so với xiềng

xích trật tự giam cầm hắn, có thể nói cấm chế này gần như tương đương với Đà Xá Cổ Đế đích thân ra tay, nhưng bây giờ chỉ một chiêu đã bị phá vỡ, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Rất nhanh, dường như nghĩ ra điều gì, đáy mắt Chu Khôn cũng lóe lên vẻ kinh hỉ.

Chương 447

Phải biết rằng hắn đối với động phủ Cổ Đế này vô cùng tò mò, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội có thể vào trong xem xét, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Đi thôi!" Tần Hạo trực tiếp lên tiếng, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp bước vào trong cửa lớn.

Rất nhanh trước mắt mấy người một quảng trường khổng lồ cũng xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Trên toàn bộ quảng trường dựng đứng hai mươi ba cây cột, ngoại trừ cây cột đầu tiên, trên đỉnh mỗi cây cột đều lơ lửng một đóa hỏa diễm.

"Kia là...

Dị Hỏa!?

Nhiều Dị Hỏa như vậy!?

Sao có thể!" Lúc này ánh mắt Chu Khôn gắt gao nhìn chằm chằm hỏa diễm lơ lửng trên đỉnh cột, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, bởi vì hắn phát hiện những thứ đó chính là Dị Hỏa.

"Không đúng, khí tức của Dị Hỏa...

Tử hỏa, chỉ là một ít tử hỏa mà thôi sao?

Hóa ra là thiếu đi bản nguyên Dị Hỏa!" Nhưng rất nhanh, Chu Khôn cũng phát hiện ra sự bất thường của những Dị Hỏa này.

Là một tồn tại cấp bậc Cửu Tinh Đấu Thánh, Chu Khôn tự nhiên đã từng thấy Dị Hỏa, hắn phát hiện những Dị Hỏa này so với Dị Hỏa hắn từng thấy hiển nhiên thiếu đi một vài thứ.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không khó để nhận ra, toàn bộ quảng trường hiển nhiên là một món chí bảo phi thường, có thể trấn áp nhiều nghi hoặc như vậy, cho dù không có bản nguyên, cũng tuyệt đối được xem là vật nghịch thiên.

"Kia là... công pháp, đấu kỹ và bảo vật!" Sau đó rất nhanh ánh mắt Chu Khôn cũng rơi xuống hư không, chỉ thấy từng đạo lưu quang cũng đang bay lượn trên không trung quảng trường.

Trong mỗi đạo lưu quang đều tỏa ra một luồng khí tức không yếu, hiển nhiên đều là những thứ do Đà Xá Cổ Đế để lại, trong đó kém nhất cũng là bảo vật Địa giai, trong đó không thiếu bảo vật Thiên giai.

Nhưng rất nhanh Chu Khôn liền dời ánh mắt khỏi những thứ đó.

Những thứ đó tuy rằng vô cùng quý giá, nhưng hắn hiện tại đã là Cửu Tinh Đấu Thánh đỉnh phong, những thứ đó đối với hắn không còn tác dụng nữa, thứ hắn cần là bảo vật có thể đột phá Đấu Đế.

Hắn có được tin tức, nói rằng trong động phủ Đà Xá Cổ Đế có một viên Đế Phẩm Sồ Hình Đan có thể giúp người ta đột phá cảnh giới Đấu Đế, thứ đó hiển nhiên mới là mục tiêu của Chu Khôn.

Nhưng điều khiến hắn có chút bất ngờ là, dù hắn cảm ứng thế nào, cũng không cảm ứng được khí tức của Đế Phẩm Sồ Hình Đan, nhất thời cũng có chút hoài nghi những lời đồn đó có phải là lừa người không.

"Ong!" Đúng lúc này, đột nhiên, trong toàn bộ không gian một luồng khí tức vô thượng mênh mông cũng tức thì lan tỏa ra, một đạo kim sắc quang mang nở rộ, sau đó một bóng người cũng trực tiếp từ hư không hiện ra, khí tức đáng sợ cũng tức thì bao trùm toàn bộ không gian động phủ.

"Người hữu duyên, hoan nghênh đến động phủ của bản đế!" Một

giọng nói tràn ngập uy nghiêm vô thượng cũng từ miệng bóng người đó truyền ra, cả người cho người ta một cảm giác cao cao tại thượng, lẫm liệt bất khả xâm phạm.

"Khí tức này...

Đế, cấp bậc Đế!

Khí tức của cao thủ cấp bậc Đế, Đấu Đế, Đà Xá Cổ Đế, là ngươi!?" Cảm nhận được khí tức trên người bóng người đó, sắc mặt Chu Khôn lập tức biến đổi mạnh, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kiêng kỵ nồng đậm, trong lòng cũng đối với thân phận của bóng người trước mắt có một suy đoán.

"Không sai, chính là bản đế.

Có thể tiến vào nơi này, chứng tỏ ngươi có duyên với bản đế.

Nếu đã như vậy, một viên đan dược mà bản đế năm đó luyện chế, liền ban cho ngươi đi, đủ để ngươi đột phá cảnh giới Đấu Đế vô thượng!" Đối phương lạnh nhạt nói, sau đó lật tay, một viên đan dược màu vàng cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay, một khắc sau, rơi xuống trước mặt mấy người Tần Hạo, một luồng khí tức huyền diệu từ trên đan dược tỏa ra.

"Khí tức này... nguyên!

Khí tức của nguyên khí!

Không sai, không thể sai được, tuyệt đối không thể sai được!" Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ trên đan dược, thân thể Chu Khôn cũng chấn động mạnh, đáy mắt cũng lóe lên ánh sáng nóng rực.

Từ trên viên đan dược này, Chu Khôn dường như đã nhìn thấy hy vọng đột phá Đấu Đế.

"Nhưng đan dược này bản đế cũng chỉ luyện chế được một viên

như vậy, ai có thể nhận được thì phải xem bản lĩnh của các ngươi!" Đúng lúc này, giọng nói trong hư không cũng lại một lần nữa truyền đến, khóe miệng nụ cười quỷ dị cũng thoáng qua.

"Soạt!" Nghe thấy giọng nói này, gần như là phản xạ có điều kiện, Chu Khôn định lao lên cướp đoạt, nhưng chưa kịp bước ra một bước, thân thể cả người cũng đột ngột dừng lại.

Hiển nhiên là vì sự tồn tại của Tần Hạo.

Lúc trước hắn đã đích thân cảm nhận được thực lực đáng sợ của Tần Hạo, ở trước mặt Tần Hạo hắn giống như một đứa trẻ chập chững biết đi, không chịu nổi một đòn, tranh giành đồ vật với Tần Hạo, hiển nhiên nửa điểm thắng lợi cũng không có.

"Công tử, viên đan dược này liền do ngài xử trí đi!" Rất nhanh Chu Khôn cũng phản ứng lại, ánh mắt rơi xuống trên người Tần Hạo nói.

"Có chút lý trí!" Nhìn Chu Khôn một cái, Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Ồ?

Nhường cơ hội đột phá Đấu Đế cho người khác?

Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, đây có thể là chút nguyên khí cuối cùng duy nhất của mảnh thiên địa này, bỏ lỡ cơ hội này, e rằng ngươi sẽ vĩnh viễn không thể đột phá cảnh giới Đấu Đế!" Thấy cảnh này, bóng người trong hư không mày cũng nhíu chặt lại, lập tức cũng không nhịn được lên tiếng.

Chuyện này hiển nhiên có chút ngoài dự đoán của nó.

"Đủ rồi!

Thu lại trò hề vụng về đó của ngươi đi!" Tần Hạo thấy vậy, giọng nói lập tức cũng trực tiếp truyền ra, nhìn về phía bóng người

trong hư không, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh băng.

“Lớn mật, ngươi là ai, dám vô lễ với bản đế, thật là!” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt bóng người trong hư không cũng biến đổi mạnh, một luồng khí tức mênh mông cũng tức thì bộc phát ra, thần uy như ngục, dưới luồng khí tức đáng sợ đó, cả thiên địa đều bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Sao thế?

Tiếp tục đi, tiếp tục đi, bản tọa lại muốn xem thử đế uy do Đà Xá Cổ Đế để lại ngươi có thể thúc đẩy được bao nhiêu lần?" Tần Hạo vẻ mặt chế giễu nhìn bóng người trong hư không, nói.

“Cái gì?

Chương 448

Công tử, ý của ngài là nó căn bản không phải Đà Xá Cổ Đế?

Là giả mạo?" Nghe lời Tần Hạo, Chu Khôn cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu chuyện gì xảy ra, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Một Đấu Thánh đỉnh phong đường đường lại bị lừa, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Cái gì!?

Khốn kiếp, phóng túng!

Một lời nói bậy bạ!

Dám bất kính với bản đế!" Thấy cảnh này, đáy mắt bóng người trong hư không cũng lóe lên vẻ hoảng loạn, nhưng rất nhanh cũng lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, một luồng đế uy còn đáng sợ hơn trước đó cũng tức thì bộc phát ra.

"Sao thế, thất vọng vì chúng ta không tự tàn sát lẫn nhau à?

Thật là kế hay, sau khi dùng viên thuốc đó, e rằng trở thành không phải là Đấu Đế, mà là đan nô của ngươi nhỉ?

Bản tọa nói có đúng không?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đáy mắt cũng lóe lên vẻ chế giễu.

"Cái gì!?

Chết tiệt, sao ngươi có thể biết...

Chết đi!

Đế Đan Chưởng!" Một khắc sau, bóng người trong hư không lập tức không còn nhịn được nữa, một bàn tay khổng lồ màu vàng cũng từ

trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo.

"Một Bán Đế nho nhỏ cũng dám ra tay với bản tọa, quả là không biết sống chết!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, cả người không lùi mà tiến tới, lật tay tung một chưởng, trực tiếp đón đỡ đòn tấn công của đối phương.

"Bốp!" Chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền ra, bóng người trong hư không thân hình chấn động mạnh, trong nháy mắt thân thể như một viên đạn pháo, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Từng ngụm máu tươi cũng trực tiếp phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Cái gì!?, chuyện gì vậy?

Công tử, ..." Thấy cảnh này, Chu Khôn cũng ngẩn ra, thủ đoạn của đối phương vừa rồi tuy mạnh, nhưng cảm giác cho hắn lại không phải là loại không thể địch lại, hoàn toàn khác xa với khí tức bộc phát ra lúc nãy.

"Chết tiệt, thực lực của ngươi...

Đấu Đế, là Đấu Đế!?

Không thể nào, trong mảnh thiên địa này ngoại trừ Đà Xá Cổ Đế, sao có thể có Đấu Đế khác tồn tại!" Bóng người trong hư không vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc giao thủ liền hiểu rõ thực lực của Tần Hạo, đồng thời cũng cuối cùng hiểu rõ tại sao Chu Khôn căn bản không tranh giành đan dược với Tần Hạo, không phải là Chu Khôn không hứng thú với đan dược, mà là vì thực lực của Tần Hạo quá mạnh, tranh giành với Tần Hạo, căn bản không có nửa điểm hấp dẫn.

"Không có gì là không thể!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Lập tức một luồng khí tức mênh mông đáng sợ cũng từ trên người hắn bộc phát ra, trong nháy mắt trực tiếp bao trùm lấy đối phương.

"Đừng, đừng, đừng giết ta, ta đưa ngươi đi tìm Đế Phẩm Sồ Hình Đan thật sự do Đà Xá Cổ Đế để lại, chỉ cần ngươi tha cho ta!" Đáy mắt bóng người trong hư không cũng lóe lên vẻ quyết đoán, lập tức cũng trực tiếp lên tiếng.

"Ăn mềm không được lại ăn cứng, đến lúc này rồi còn dám lừa bản tọa, thật nực cười, Đế Phẩm Sồ Hình Đan, không phải là ngươi sao?" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Cái gì!?

Sao có thể!?" Nghe Tần Hạo một lời nói ra thân phận của mình, sắc mặt bóng người hóa thành từ Đế Phẩm Sồ Hình Đan kịch biến, căn bản không dám có chút do dự nào, thân hình trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp hướng về phía cửa lớn bay đi, hiển nhiên là chuẩn bị bỏ trốn.

"Đế Phẩm Sồ Hình Đan!?

Công tử, nó là Đế Phẩm Sồ Hình Đan!?" Chu Khôn nghe Tần Hạo nói, lập tức cũng có chút ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ Đế Phẩm Sồ Hình Đan thật sự lại ở ngay trước mặt mình.

"Chạy?

Chạy được sao?

Thật nực cười!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo thủ ấn trực tiếp đánh ra.

Trong khoảnh khắc, vô số phù văn cũng tức thì hiện ra trong hư không, cuối cùng hóa thành từng sợi xiềng xích trật tự, sau đó đan vào nhau, hóa thành một tấm lưới lớn đáng sợ, trực tiếp bao bọc lấy Đế Phẩm Sồ Hình Đan bên dưới.

“Không ổn!” Đế Phẩm Sồ Hình Đan thấy cảnh này, sắc mặt cũng đại biến, một luồng khí tức cổ xưa đáng sợ cũng từ trên người nó bộc phát ra, khí tức cuồng bạo cũng điên cuồng tuôn trào, muốn thoát khỏi sự bao trùm của tấm lưới lớn đáng sợ.

Nhưng đáng tiếc, mặc cho nó giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát ra được chút nào, cuối cùng trực tiếp bị trấn áp xuống.

“Tha, tha mạng!” Thấy cảnh này, Đế Phẩm Sồ Hình Đan hiển nhiên cũng rất rõ ràng, mình căn bản không thể trốn thoát, thực lực của Tần Hạo trước mắt hiển nhiên vượt xa nó, thậm chí nó phát hiện, thủ đoạn của Tần Hạo còn đáng sợ hơn cả Đà Xá Cổ Đế.

“Công tử, đó thật sự là Đế Phẩm Sồ Hình Đan sao?” Nhìn Đế Phẩm Sồ Hình Đan không ngừng giãy giụa trong hư không, vẻ chấn kinh trên mặt Chu Khôn bên cạnh cũng càng thêm nồng đậm.

Tuy rằng hắn biết đan dược thông thường đến Cửu phẩm, chỉ cần có đủ cơ duyên, là có thể hóa hình, nhưng đan dược hóa hình, hiển nhiên là lần đầu tiên hắn thấy.

“Đúng là như vậy!” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Chết tiệt, suýt nữa thì trúng kế của nó!” Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Chu Khôn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nếu không có Tần Hạo, hắn mà mạo muội tiến vào mảnh thiên địa này, e rằng thật sự sẽ trúng kế của đối phương.

Nghĩ đến đây, cả khuôn mặt hắn cũng trở nên càng thêm âm trầm.

Nhìn Đế Phẩm Sồ Hình Đan không ngừng giãy giụa trong hư không, Tần Hạo cũng lười nói nhảm, hai tay kết ấn, từng đạo đạo văn cũng không ngừng đánh ra, trực tiếp bao trùm lên Đế Phẩm Sồ Hình Đan.

Một khắc sau, chỉ thấy thân thể Đế Phẩm Sồ Hình Đan cũng bắt

đầu rung chuyển dữ dội, sau đó thân thể vốn ngưng thực cũng có chút hư ảo, dường như sắp tan chảy.

"Đừng, đừng!

Đừng mà, tha cho ta, tha mạng, ta không muốn chết!" Cảm nhận được sự thay đổi trên người mình, trên mặt Đế Phẩm Sồ Hình Đan lập tức cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hoàng.

Nhưng đối với lời cầu xin của Đế Phẩm Sồ Hình Đan, Tần Hạo hiển nhiên làm như không thấy, động tác hai tay không có chút nào dừng lại.

Chương 449

"Ong ong ong..." Cuối cùng sau một khắc đồng hồ, trong hư không, lúc này chỉ còn lại một viên đan dược màu vàng nhạt lơ lửng, chính là bản thể của Đế Phẩm Sồ Hình Đan.

Một luồng khí tức bản nguyên nồng đậm cũng từ trên đó tỏa ra, linh tính trên Đế Phẩm Sồ Hình Đan hiển nhiên cũng trực tiếp bị Tần Hạo xóa đi.

"Đây mới là Đế Phẩm Sồ Hình Đan thật sự sao?" Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm viên đan dược màu vàng nhạt trong hư không, đáy mắt đầy ánh sáng nóng rực.

So với viên hàng giả lúc nãy, khí tức của viên Đế Phẩm Sồ Hình Đan thật này hiển nhiên mạnh hơn quá nhiều, hắn có một cảm giác, chỉ cần dùng viên đan dược này hắn sẽ có thể bước vào cảnh giới Đấu Đế.

"Chỉ là một viên Đế Phẩm Sồ Hình Đan thôi, nhiều nhất chỉ là một viên đan dược Đế Phẩm bán thành phẩm!" Tần Hạo cười khẽ một tiếng, hiển nhiên không hề để trong lòng, trong mắt hắn, viên đan dược này cũng chỉ có vậy.

"Được rồi, sau này nếu ngươi biểu hiện tốt, làm nha đầu vui, bản tọa sẽ cho ngươi cơ hội tiến vào Đấu Đế!" Nhìn Chu Khôn bên cạnh một cái, Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Thật sao!?

Tốt quá rồi, đa tạ công tử!

Công tử yên tâm!" Chu Khôn vẻ mặt kích động nói.

Đối với lời của Tần Hạo, Chu Khôn lúc này không còn chút hoài

nghi nào nữa.

Đà Xá Cổ Đế tuy cũng là một Đấu Đế, nhưng đã chết rồi, Tần Hạo thì khác, hắn là một Đấu Đế thật sự còn sống, thủ đoạn rõ ràng mạnh hơn Đà Xá Cổ Đế nhiều, Đà Xá Cổ Đế còn có thể luyện chế ra một viên Đế Phẩm Sồ Hình Đan, Tần Hạo là một Đấu Đế không có lý do gì không làm được.

Sau đó mấy người Tần Hạo cũng dạo một vòng trong động phủ Cổ Đế, cuối cùng ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống một bức tượng điêu khắc ở trung tâm động phủ, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng.

"Công tử, bức tượng này có vấn đề gì sao?" Chu Khôn có chút tò mò nói.

"Trong bức tượng phong ấn truyền thừa thật sự của Đà Xá Cổ Đế!

Nhưng đáng tiếc không thích hợp với tất cả mọi người!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

Ở trong đó Tần Hạo cảm ứng được một luồng ấn ký linh hồn yếu ớt, khí tức của ấn ký linh hồn đó đã đạt đến cấp bậc Thiên Tiên, hiển nhiên không cần phải nói, chính là do Đà Xá Cổ Đế để lại.

"Truyền thừa thật sự!?" Nghe Tần Hạo nói, đáy mắt Chu Khôn cũng lóe lên một tia sáng, linh hồn cũng trực tiếp bao trùm về phía bức tượng.

Rất nhanh hắn cũng phát hiện ra sự huyền diệu của bức tượng, nhưng đáng tiếc, mặc cho hắn nỗ lực thế nào, cũng không thể mở ra được đạo truyền thừa đó.

"Xem ra ta quả thật không có duyên với truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế!" Chu Khôn lắc đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ thất vọng.

"Đi thôi!" Tần Hạo sau khi thu hồi ánh mắt, lập tức cũng trực tiếp

nói, không hề động đến thứ đó.

Truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế nói trắng ra thực tế là truyền thừa Dị Hỏa.

Phải biết rằng bản thể của Đà Xá Cổ Đế thực tế chỉ là một đóa Dị Hỏa mà thôi.

Ngoại trừ Dị Hỏa và Tiêu Viêm trong nguyên tác tu luyện công pháp Phần Quyết ra, những người còn lại căn bản không thể nhận được truyền thừa ở đây, cho dù nhận được, cũng căn bản không có chút tác dụng nào.

Nhưng Tiêu Viêm hiện tại tu luyện là Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết đã được suy diễn lại, căn bản không cần truyền thừa ở đây, cho nên thứ này đối với hắn hoàn toàn không có chút giá trị nào.

Sau đó mấy người cũng dạo một vòng trong động phủ Đà Xá Cổ Đế, đem toàn bộ bảo vật do Đà Xá Cổ Đế để lại trong động phủ đều quét sạch.

Những thứ này có lẽ Tần Hạo không dùng đến, nhưng thuộc hạ của hắn có thể dùng.

"Được rồi, cũng gần đủ rồi, nên rời đi thôi!" Tần Hạo lên tiếng, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp đi ra ngoài động phủ.

Một lát sau, mấy người cũng trực tiếp rời khỏi động phủ.

"Mấy ngàn năm, lão phu cuối cùng cũng rời khỏi cái nơi quỷ quái chết tiệt này!

Cuối cùng cũng được thấy lại ánh mặt trời!

Đà Xá Cổ Đế chết tiệt!" Ngay khoảnh khắc rời khỏi động phủ Cổ Đế, trên mặt Chu Khôn cũng lộ ra vẻ vô cùng phức tạp.

Phải biết rằng hắn đã bị nhốt ở nơi này mấy ngàn năm, năm đó

Chu Khôn đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất tiến vào động phủ Cổ Đế, lúc đó Chu Khôn có thể nói là như mặt trời ban trưa, nhưng bị nhốt mấy ngàn năm, tất cả đều đã biến thành bãi bể nương dâu.

Vận mệnh của Chu Khôn sao mà giống với Thái Hư Thần Vương của thế giới này.

Nhìn Chu Khôn vẻ mặt vô cùng kích động, đáy mắt Tử Yên bên cạnh cũng lóe lên vẻ vô cùng phức tạp.

Rất nhanh, chỉ một lát sau, một nhóm người Tần Hạo cũng trực tiếp lại một lần nữa đến lối vào của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Thân hình nhoáng lên, mấy người cũng trực tiếp rời khỏi thế giới nham tương dưới lòng đất.

"Tần trưởng lão!

Nha đầu, cuối cùng các ngươi cũng về rồi!" Sau khi mấy người Tần Hạo tiến vào không gian Thiên Phần Luyện Khí Tháp, bóng dáng Tô Thiên cũng vội vàng đón lên, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Nha đầu, thu hoạch thế nào, có tìm được không?

Còn vị này là..." Rất nhanh ánh mắt Tô Thiên cũng rơi xuống trên người Chu Khôn bên cạnh.

Cảm nhận được khí tức trên người Chu Khôn, đồng tử của Tô Thiên cũng đột nhiên co lại.

Hắn phát hiện khí tức trên người Chu Khôn trước mắt giống như một con hung thú tuyệt thế đáng sợ, đối mặt với Chu Khôn, cả người hắn đều có một cảm giác run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

"Lão đầu tử, mọi chuyện đều thuận lợi!" Tử Yên lên tiếng.

"Phụ thân của Tử Yên!" Tần Hạo cũng ngay sau đó lên tiếng.

“Cái gì!?

Phụ thân của Tử Yên!?” Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tô Thiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút khó tin nhìn Chu Khôn.

Hiển nhiên không ngờ tồn tại đáng sợ trước mắt lại là phụ thân của Tử Yên.

Hiện tại hắn đã biết thân phận của Tử Yên, đó là tộc Thái Hư Cổ Long, hoàng tộc Thái Hư Cổ Long, nếu vậy, thân phận của Chu Khôn trước mắt tự nhiên cũng hiện ra rõ ràng, chính là Long hoàng của tộc Thái Hư Cổ Long.

“Lão hủ trưởng lão Già Nam học viện Tô Thiên ra mắt Long hoàng bệ hạ!” Tô Thiên thấy vậy vội vàng lên tiếng.

Chương 450

"Không cần đa lễ, trước kia đa tạ ngươi đã chiếu cố Tử Yên!" Nhìn Tô Thiên trước mắt, Chu Khôn cũng ngay sau đó lên tiếng.

Đối với một số chuyện của Tử Yên, Chu Khôn cũng đã biết từ Tần Hạo, tự nhiên rất rõ ràng thân phận của Tô Thiên trước mắt.

Có thể nói không khoa trương, nếu không có Tô Thiên trước mắt, Tử Yên có thể sống sót hay không vẫn là một ẩn số.

"Đây là một bộ công pháp và đấu kỹ Thiên giai, coi như là chút lòng thành, hy vọng ngươi có thể nhận lấy!" Chu Khôn ngay sau đó cũng trực tiếp lên tiếng, sau đó lật tay, trực tiếp lấy ra một cuộn giấy đưa cho Tô Thiên nói.

Là Long hoàng Thái Hư Cổ Long, gia sản của Chu Khôn tự nhiên vô cùng đáng sợ.

"Cái gì!?

Thiên giai!?

Quá quý trọng rồi!" Tô Thiên lập tức cũng trực tiếp bị trấn trụ, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Phải biết rằng công pháp Thiên giai đừng nói là một Đấu Tông, cho dù là Đấu Tôn thậm chí Đấu Thánh cũng phải đỏ mắt.

Hắn hiện tại tu luyện chẳng qua chỉ là công pháp Địa giai mà thôi, là do Man Thiên Xích đưa cho lúc đầu.

"Tại sao không cần, lão đầu tử, ông cầm lấy đi, đây là ông xứng đáng được nhận!" Lúc này Tử Yên thấy vậy lập tức cũng trực tiếp lên tiếng, một tay đoạt lấy cuộn giấy, trực tiếp đặt vào tay Tô Thiên.

“Không sai, không sai, ông xứng đáng được nhận!” Chu Khôn thấy vậy trên mặt không có chút bất mãn nào, vội vàng cười làm lành nói.

“...” Tô Thiên thấy vậy, biểu cảm trên mặt cũng không ngừng biến đổi.

“Tô trưởng lão không cần khách khí, cứ trực tiếp nhận lấy đi, chỉ là một bộ công pháp cấp thấp mà thôi!” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Đúng, đúng, đối với công tử mà nói không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới!” Chu Khôn cũng lại một lần nữa nói.

“...” Thấy Chu Khôn xưng hô với Tần Hạo, biểu cảm trên mặt mấy người Tô Thiên cũng vô cùng đặc sắc.

Hắn không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra sự kính sợ của Chu Khôn đối với Tần Hạo.

Nhưng mấu chốt là Chu Khôn là Long hoàng của tộc Thái Hư Cổ Long, tuy không biết tu vi của Chu Khôn, nhưng không khó đoán ra, Chu Khôn trước mắt tuyệt đối là một Đấu Thánh đỉnh cao, nhưng thái độ đối với Tần Hạo lại kính sợ như vậy, làm sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

“Nếu đã như vậy, vậy lão hủ xin nhận!” Rất nhanh Tô Thiên cũng hoàn hồn, lập tức cũng vội vàng gật đầu nói.

Sau đó mấy ngày tiếp theo, Chu Khôn cũng trực tiếp ở lại trong nội viện Già Nam học viện.

Tuy rằng thái độ của Tử Yên đối với hắn vẫn không lạnh không nóng, nhưng trên mặt Chu Khôn lại không có chút khó chịu nào, trên mặt luôn treo nụ cười, ai thấy cũng không thể ngờ tồn tại trước mắt lại là một trong những bá chủ của mảnh thiên địa này, Long hoàng của tộc Thái Hư Cổ Long. ...

“Ra mắt công tử!

Không biết công tử tìm ta có chuyện gì?" Trong biệt viện, Tiêu Viêm cũng từ bên ngoài đi vào, nhìn Tần Hạo trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vẻ cung kính.

Hiện tại là một tồn tại cấp bậc Đấu Linh, ở Già Nam học viện được xem là nhân vật nổi bật.

Ở Già Nam học viện hắn cũng đã được chứng kiến các thiên tài từ khắp nơi, trong lòng cũng rất rõ ràng, nếu là hắn, cho dù thiên phú của hắn không biến mất, ở Già Nam học viện e rằng cũng chỉ có thể là thiên tài cấp bậc bình thường ở ngoại viện, thậm chí ngay cả ngưỡng cửa của nội viện cũng không bước vào được.

Hiện tại lại trở thành nhân vật nổi bật của nội viện, thiên tài đỉnh cao trong top mười của Cường Bảng.

Hắn rất rõ ràng tất cả đều là do Tần Hạo ban cho, trong lòng đối với Tần Hạo cũng càng thêm cảm kích.

"Thất Tinh Đấu Linh, xem ra khoảng thời gian này ngươi không hề lười biếng!" Cảm nhận được khí tức trên người Tiêu Viêm, Tần Hạo cũng hài lòng gật đầu.

So với lúc trước, thực lực của Tiêu Viêm đã tăng lên không ít, quan trọng nhất là căn cơ vẫn vô cùng vững chắc, không để lại chút ẩn hoạn nào.

"Tại hạ có được ngày hôm nay hoàn toàn là do công tử bồi dưỡng, không dám có chút lơ là!" Tiêu Viêm vội vàng lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ trịnh trọng.

"Không tệ, hôm nay bản tọa cho ngươi một cơ duyên!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Cơ duyên?" Nghe Tần Hạo nói, hai mắt Tiêu Viêm cũng chợt sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Có thể được Tần Hạo gọi là cơ duyên, hiển nhiên tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Tần Hạo cũng không hề nói nhảm, ý niệm vừa động, một đóa hỏa diễm màu xanh cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Đây là...

Dị Hỏa, khí tức của Dị Hỏa...

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!" Rất nhanh Tiêu Viêm liền nhận ra hỏa diễm màu xanh.

Kể từ khi tu luyện Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết, Tiêu Viêm đối với Dị Hỏa tự nhiên đặc biệt quan tâm, cho nên gần như trong nháy mắt liền nhận ra hỏa diễm màu xanh.

"Đúng là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Cho ngươi đó!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi, đa tạ công tử, đa tạ công tử!" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tiêu Viêm lập tức cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn rất rõ ràng giá trị của Dị Hỏa đáng sợ đến mức nào.

Là một luyện dược sư, nếu có Dị Hỏa gia trì, thuật luyện dược cũng sẽ có một sự đề thăng rất lớn.

"Luyện hóa nó đi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Vâng, công tử!" Tiêu Viêm lập tức cũng không hề do dự, không hề chần chừ, há to miệng, trực tiếp nuốt Dị Hỏa vào.

Hiện tại hắn tu luyện là Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết, còn đáng sợ hơn cả Phần Quyết, căn bản không cần phiền phức như Phần

Quyết.

Đương nhiên tuy đã được Tần Hạo suy diễn lại, nhưng quá trình luyện hóa vẫn vô cùng đau đớn.

Chương 451

Chỉ thấy khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt liền vô cùng vặn vẹo, gân xanh nổi lên, hiển nhiên lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau vô cùng đáng sợ, Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết trong cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Cùng lúc đó, theo sự luyện hóa không ngừng của Tiêu Viêm, khí tức trên cả người hắn cũng bắt đầu không ngừng tăng vọt, khí tức Thất Tinh Đấu Linh ban đầu cũng bắt đầu dâng lên.

Một đoàn hỏa diễm màu xanh trực tiếp bao bọc hoàn toàn thân thể của Tiêu Viêm, thân thể cũng dưới sự rèn luyện không ngừng của Dị Hỏa mà điên cuồng tôi luyện.

Phải biết rằng Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết do Tần Hạo suy diễn có một điểm có thể dùng để rèn luyện nhục thân, vô cùng coi trọng việc Dị Hỏa tôi luyện nhục thân, điểm này tuyệt đối là Phần Quyết nguyên bản không thể sánh bằng.

Dung hợp càng nhiều Dị Hỏa, nhục thân được tôi luyện cũng sẽ càng đáng sợ, cuối cùng, nhục thân cũng đủ để chống lại tồn tại cấp bậc Đấu Đế.

Thất Tinh Đấu Linh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

đỉnh phong!

Tám Tinh Đấu Linh... ...

Trong nháy mắt hai canh giờ đã trôi qua, lúc này khí tức trên người Tiêu Viêm đã đạt đến cực hạn Cửu Tinh Đấu Linh, một luồng khí tức bành trướng đáng sợ cũng không ngừng từ trên người hắn dâng lên, chính là đang không ngừng công kích cảnh giới Đấu Vương.

“Ầm!” Đột nhiên, đúng lúc này, thân thể Tiêu Viêm chấn động mạnh, khí tức trên cả người hắn cũng như ngồi trên tên lửa bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên cả người hắn liền trực tiếp đột phá cực hạn Cửu Tinh Đấu Linh, thành công bước vào cấp bậc Đấu Vương.

Hỏa diễm màu xanh trên người cũng dần dần tiêu tán, khí tức cuồng bạo trên người cũng dần dần tiêu tán.

“Cảnh giới Đấu Vương, thật tốt quá, đa tạ công tử!” Rất nhanh hai mắt Tiêu Viêm cũng từ từ mở ra, cảm nhận được khí tức bành trướng trên người, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, vẻ mặt kích động nhìn Tần Hạo lên tiếng.

“Không tệ!” Nhìn khí tức của Tiêu Viêm một cái, Tần Hạo cũng gật đầu.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa chỉ xếp hạng thứ mười chín trong Dị Hỏa mà thôi, trong số các Dị Hỏa xếp hạng tương đối thấp, cho nên hiệu quả hiển nhiên cũng rất có hạn.

“Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết thế nào?” Tần Hạo hỏi.

“Thiên giai trung giai!

Đã tiến hóa thành Thiên giai trung giai rồi!

So với lúc trước mạnh hơn gấp ba lần không chỉ!” Tiêu Viêm cũng vội vàng lên tiếng, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên thấy công pháp có thể thăng cấp, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng hưng phấn.

“Nếu đã luyện hóa Dị Hỏa, vậy thứ này cũng cho ngươi đi!” Sau đó Tần Hạo lật tay, một quảng trường thu nhỏ cũng xuất hiện trong tay hắn.

Trên quảng trường, hai mươi ba cây cột dựng đứng, chính là Dị Hỏa Quảng Trường mà Tần Hạo lúc trước đã lấy được trong động phủ Cổ Đế.

Dị Hỏa Quảng Trường là một món dị bảo, Dị Hỏa trên Dị Hỏa Quảng Trường càng nhiều, uy năng của Dị Hỏa Quảng Trường cũng sẽ càng đáng sợ.

Chẳng phải trong nguyên tác Tiêu Viêm đã dựa vào nó để trực tiếp phong ấn Hồn Thiên Đế cũng là cấp bậc Đấu Đế sao.

Dị Hỏa Quảng Trường trước mắt đã được Tần Hạo luyện chế lại, uy năng và mức độ huyền diệu so với trước đó cũng mạnh hơn không ít.

"..." Nhìn quảng trường, trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Nhỏ máu nhận chủ là biết!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Vậy sao..." Tiêu Viêm cũng không hề do dự, trực tiếp ép ra một giọt máu rơi xuống trên Dị Hỏa Quảng Trường.

Trong nháy mắt một đạo lưu quang cũng trực tiếp chui vào giữa trán hắn, một luồng thông tin cũng xuất hiện trong đầu hắn.

"Đây là... tốt, tốt quá, bảo vật thật đáng sợ, thiên hạ lại có bảo vật thần kỳ như vậy, công tử, lẽ nào đây là pháp bảo trong truyền thuyết sao?" Tiêu Viêm cũng không nhịn được lên tiếng, ánh mắt cũng rơi xuống trên người Tần Hạo.

Dị Hỏa Quảng Trường hiển nhiên đã vượt qua phạm trù thần binh, ngược lại có chút giống với pháp bảo thần kỳ trong thần thoại truyền thuyết, đối với thân phận của Tần Hạo cũng có một số suy đoán, lập tức cũng không nhịn được hỏi.

"Pháp bảo sao, cũng được!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Mấy môn đấu kỹ thích hợp, cũng cho ngươi luôn đi!” Tần Hạo lên tiếng, lật tay, mấy cuộn giấy cũng trực tiếp ném cho Tiêu Viêm.

Những thứ này đều là những thứ Tần Hạo lấy được từ động phủ Cổ Đế.

Đà Xá Cổ Đế vì bản thể là Dị Hỏa, cho nên tự nhiên cũng sưu tầm không ít đấu kỹ liên quan đến Dị Hỏa, thấp nhất cũng là đấu kỹ Địa giai, trong đó mấy cuộn còn đạt đến trình độ đấu kỹ Thiên giai.

“...

Mạnh quá, đấu kỹ thật mạnh, đấu kỹ Dị Hỏa!

Thật sự quá mạnh, quả thực là đấu kỹ được chế tạo riêng cho ta!” Trên mặt Tiêu Viêm lập tức cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc trước tuy cũng đã nhận được không ít đấu kỹ từ Thần Nông Lão Nhân có Dược Thần, nhưng so với những đấu kỹ trước mắt, hiển nhiên có sự chênh lệch không nhỏ.

“Đa tạ công tử ban thưởng!

Ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, tuyệt đối sẽ không phụ lòng kỳ vọng của công tử!” Tiêu Viêm vẻ mặt kiên định nói.

“Hy vọng là như vậy, được rồi, về đi lĩnh hội cho tốt đi!” Tần Hạo lạnh nhạt nói.

“Vâng, công tử!” Tiêu Viêm gật đầu, sau đó cũng trực tiếp rời khỏi biệt viện của mình. ...

Trong nháy mắt, mấy ngày đã trôi qua.

Chu Khôn ở Già Nam học viện ba ngày, cuối cùng cũng bất đắc dĩ rời đi.

Nhưng tuy Tử Yên không hoàn toàn tha thứ cho hắn, nhưng thái độ đối với hắn cũng không lạnh lùng như trước nữa, cho nên lúc rời

đi Chu Khôn cũng không hề thất vọng.

"Ong ong ong..." Một ngày nọ, trên bầu trời Già Nam học viện, đột nhiên không gian xung quanh vặn vẹo mạnh, sau đó, chỉ thấy một thông đạo không gian cũng trực tiếp hiện ra.

Chương 452

Tiếp đó, từ trong thông đạo không gian, một đội kỵ sĩ cũng trực tiếp đi ra, một luồng khí tức mênh mông đáng sợ cũng từ trên người họ tỏa ra.

Mỗi một bóng người trên người đều ít nhất có khí tức cấp bậc Đấu Hoàng, người dẫn đầu còn đạt đến cấp bậc Đấu Tông đáng sợ.

"Ra mắt Hinh Nhi tiểu thư!

Phụng mệnh tộc trưởng, đến đón Hinh Nhi tiểu thư trở về!" Một thanh niên mặc áo lam dẫn đầu, ánh mắt lập tức cũng rơi xuống trên người Cổ Hinh Nhi bên dưới, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng nóng rực, hiển nhiên cũng có ý với Cổ Hinh Nhi.

"Lăng Tuyền?

Các ngươi đợi một chút, ta đi thông báo cho Hạo ca ca!" Nghe lời đối phương, Cổ Hinh Nhi lập tức cũng trực tiếp mặt không biểu cảm lên tiếng.

Hiển nhiên đối với thanh niên trong hư không không hề có cảm tình.

"Thông báo cho tên phế vật đó làm gì?

Lần này tộc trưởng không hề bảo tên phế vật đó trở về, tên phế vật đó đã rời khỏi Cổ tộc, không còn quan hệ gì với Cổ tộc chúng ta nữa!" Nghe lời Cổ Hinh Nhi, đáy mắt thanh niên cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, không nhịn được lên tiếng, một tia ghen ghét cũng thoáng qua.

"Phế vật?

Ngươi đang nói bản tọa sao?

Ai cho ngươi cái gan chó đó, xem ra bài học cho ngươi có chút chưa đủ nhỉ?

Sao, ngươi thấy mình đột phá Đấu Tông là có chỗ dựa rồi sao?" Lúc này, một giọng nói lạnh băng cũng ngay sau đó truyền đến, sau đó một bóng người cũng trực tiếp từ bên ngoài đi vào, chính là Tần Hạo.

"Tần Hạo!

Hừ, Hinh Nhi tiểu thư là thiên chi kiều nữ, không phải loại phế vật như ngươi có thể dính vào, tốt nhất là biết điều một chút, có một số người không phải ngươi có thể tùy ý dính vào đâu!

Cẩn thận rước họa vào thân!" Thanh niên thấy người đến, đáy mắt cũng lóe lên vẻ oán hận, lập tức cũng trực tiếp lạnh lùng nói, hiển nhiên năm xưa cũng đã bị Tần Hạo dạy dỗ.

"Vậy sao?

Bản tọa không có tư cách dính vào, lẽ nào loại thứ ngay cả phế vật cũng không bằng như ngươi có thể dính vào?" Tần Hạo lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên vẻ chế giễu.

"Phóng túng, Tần Hạo, ngươi tìm chết!

Nếu đã như vậy, hôm nay ta sẽ cho ngươi một bài học!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, đáy mắt thanh niên cũng lóe lên vẻ oán độc, một khắc sau, long thương trong tay đột nhiên ánh sáng đại thịnh, một luồng công kích sắc bén đáng sợ trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo.

"Lăng Tuyền, phóng túng!

Ngươi to gan thật!

Dám ra tay với Hạo ca ca!" Thấy bộ dạng của Lăng Tuyền, sắc mặt Cổ Hinh Nhi lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi.

Tuy rằng nàng rất rõ ràng, với thực lực của Tần Hạo, tu vi cấp bậc như Lăng Tuyền hiển nhiên căn bản không thể làm tổn thương hắn chút nào, nhưng hành vi của đối phương thật sự khiến nàng vô cùng tức giận.

"Hinh Nhi tiểu thư yên tâm, ta sẽ không lấy mạng hắn, chỉ để hắn biết khó mà lui, một tên phế vật ngay cả tu luyện cũng không làm được, có tư cách gì tiếp cận tiểu thư!" Lăng Tuyền lạnh lùng nói, nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt hàn quang cũng càng thêm nồng đậm, khí tức long thương trong tay cũng càng thêm sắc bén.

"Phóng túng!

Dám ra tay với công tử, thứ gì thế này, cút xuống cho ta!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh băng truyền đến, tiếp đó chỉ thấy một bóng dáng nữ tử tuyệt mỹ mặc váy tím bay tới, một luồng khí tức sát phạt sắc bén đáng sợ cũng tức thì bộc phát ra, đưa tay vỗ một chưởng, trực tiếp đón đỡ đòn tấn công của Lăng Tuyền.

"Cái gì!?

Không ổn!" Cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ đó, sắc mặt Lăng Tuyền lập tức cũng biến đổi mạnh, từ một đòn đó hắn cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm, nhất thời cả người cũng hồn bay phách lạc.

"Lưu lại một mạng!

Thải Lân!" Giọng nói của Tần Hạo cũng ngay sau đó truyền đến.

Người ra tay không phải ai khác, chính là Nữ vương Medusa Thải Lân đã tiến hóa thành Hỗn Độn Thôn Thiên Mãng.

Tuy rằng trong mắt hắn, Lăng Tuyền chỉ là một con kiến có thể tùy tay tiêu diệt, nhưng giết hắn trước mặt Cổ Hinh Nhi, hiển nhiên có chút không ổn.

“Hừ!” Thải Lân cũng hừ lạnh một tiếng, lực đạo trong tay cũng giảm đi ba phần.

“Bốp!” Một khắc sau, chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền đến, chỉ thấy long thương của Lăng Tuyền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, cả người cả tọa kỵ trực tiếp rơi từ trên trời xuống, hung hăng đập xuống đất, bộ dạng trông vô cùng chật vật.

“Chết tiệt, ngươi là ai!” Nhìn Medusa trong hư không, Lăng Tuyền lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi, nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt cũng lóe lên vẻ vô cùng ghen ghét, đồng thời cũng có sự ghen tị không thể hóa giải.

Tần Hạo có thể được Cổ Hinh Nhi ưu ái khiến hắn vô cùng khó chịu, bây giờ lại có một tuyệt sắc nhân gian mạnh mẽ như vậy bảo vệ, sự ghen tị trong lòng đều không thể kìm nén được.

“Đủ rồi, Lăng Tuyền, ngươi chỉ là một thống lĩnh nhỏ của Hắc Yên Quân, đến lúc nào thì có thể đại diện cho cả Cổ tộc!

Sau khi trở về, ta nhất định sẽ báo cáo cho phụ thân!” Cổ Hinh Nhi thấy bộ dạng của Lăng Tuyền, biểu cảm trên mặt cũng trở nên càng thêm khó coi, hiển nhiên đối với biểu hiện của Lăng Tuyền vô cùng bất mãn.

“Hinh Nhi tiểu thư, ta...” Thấy bộ dạng của Cổ Hinh Nhi, sắc mặt Lăng Tuyền lập tức cũng hơi biến đổi.

“Bao nhiêu năm qua đi, một chút tiến bộ cũng không có, thật sự quá khiến bản tọa thất vọng rồi!” Nhìn bộ dạng của Lăng Tuyền, sự khinh thường trên khóe miệng Tần Hạo cũng không thể che giấu được.

“...

Chết tiệt, Tần Hạo, ngoài việc trốn sau lưng phụ nữ ngươi còn có bản lĩnh gì, có gan thì chúng ta đấu một trận thực sự!" Lăng Tuyền vẻ mặt vô cùng oán hận lên tiếng.

"Động thủ với bản tọa?

Dựa vào ngươi?

Nếu đã tìm chết, vậy bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, lập tức cũng lạnh lùng nói.

"Nói năng ngông cuồng, hôm nay nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt!" Trong hai mắt Lăng Tuyền cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, một khắc sau, long thương trong tay lại một lần nữa ánh sáng đại thịnh, trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo.

Mục tiêu chính là đan điền của Tần Hạo, ý đồ hiển nhiên không thể rõ ràng hơn. "Trời gây nghiệp còn có thể tránh, tự gây nghiệp không thể sống!" Thấy động tác của Lăng Tuyền, trong hai mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia hàn quang, lập tức cũng không hề do dự, trực tiếp đưa tay điểm ra một chỉ, một ngón tay trực tiếp đón đỡ long thương của Lăng Tuyền.

Chương 453

“Không biết sống chết!

Ngươi thật sự nghĩ rằng nhục thân của ngươi thiên hạ vô địch rồi sao, coi ta là ta của ngày xưa sao?” Thấy động tác của Tần Hạo, trong hai mắt Lăng Tuyền cũng lóe lên vẻ hung tợn, lực đạo trong tay cũng tức thì tăng thêm ba phần, hiển nhiên là muốn một tấc tâm phế bỏ Tần Hạo.

“Bốp!” “Rắc!” Chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền ra, ngón tay Tần Hạo cùng long thương trong hư không trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếp đó, sắc mặt Lăng Tuyền đột nhiên đại biến, vẻ hung tợn trên mặt lập tức cũng tức thì cứng đờ.

Cùng với một tiếng giòn tan truyền ra, chỉ thấy long thương trong tay hắn vỡ vụn từng tấc, cuối cùng trực tiếp hóa thành mảnh vụn đầy trời.

Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh kinh khủng vô song tức thì quét qua, cả người hắn thân thể cũng không kiểm soát được bay ngược ra ngoài.

“Phụt!” Sau đó chỉ cảm thấy chỗ đan điền đau nhói, sau đó đấu khí trong cơ thể cũng tức thì như quả bóng xì hơi, khí tức Đấu Tông ban đầu cũng tức thì biến mất không dấu vết, cả người hắn thân thể cũng trực tiếp từ hư không rơi xuống, hung hăng đập xuống đất.

“Ngươi, ngươi phế tu vi của ta!?

Ngươi dám...” Cảm nhận được tình hình trên người, hai mắt Lăng Tuyền vô cùng hung tợn nhìn Tần Hạo, nếu ánh mắt có thể giết

người, Tần Hạo e rằng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Phế thì phế thôi!" Tần Hạo lạnh nhạt nói.

"Chết tiệt, ngươi xong rồi, ngươi dám phế tu vi của ta, Cổ tộc nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Lăng Tuyền vẻ mặt oán độc nhìn Tần Hạo lên tiếng, trong hai mắt vẻ hung tợn cũng không thể che giấu được, lúc này Lăng Tuyền gần như đang ở bên bờ vực điên cuồng sụp đổ.

"Thật ồn ào!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, đưa tay điểm ra một chỉ.

Một khắc sau, Lăng Tuyền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp đó cả người liền mất đi ý thức, hiển nhiên là trực tiếp hôn mê.

"Hạo ca ca, xin lỗi!" Thấy cảnh này, Cổ Hinh Nhi cũng không nhịn được lên tiếng.

"Không sao, chỉ là một tên phế vật không có não mà thôi!" Tần Hạo khinh thường nói.

"Nhưng thân phận của Lăng Tuyền không đơn giản, ông của hắn là một trưởng lão trong Cổ tộc, địa vị vô cùng tôn quý, phế hắn như vậy, sau khi trở về e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!" Cổ Hinh Nhi không nhịn được nói.

"Yên tâm đi, ta còn mong hắn làm vậy đấy!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra vẻ chế giễu, lạnh nhạt nói.

Lần này Tần Hạo đã sớm đoán được kế của Cổ Nguyên, rõ ràng là để triệt để thanh tẩy Cổ tộc.

Hiển nhiên là tộc trưởng, Cổ Nguyên cũng đã phát hiện ra một số tình hình hiện tại của Cổ tộc, lần này hiển nhiên chính là mượn tay Tần Hạo, triệt để loại bỏ những khối u ác tính.

“Được rồi, việc không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!” Tần Hạo trực tiếp nói.

“Vâng!” Cổ Hinh Nhi thấy vậy lập tức cũng trực tiếp gật đầu, sau đó Tần Hạo mang theo Cổ Hinh Nhi cũng trực tiếp cùng một đội Hắc Yên Quân rời khỏi Già Nam học viện.

Lần này Tần Hạo không mang theo người nào khác.

Trên đường đi, Tần Hạo cũng không cố ý tăng tốc, theo tốc độ của đội Hắc Yên Quân ung dung thong thả tiến về phía Cổ tộc. ...

Sau mấy ngày, lúc này một nhóm người Tần Hạo cũng đã tiến vào phạm vi Trung Châu.

Một ngày nọ, một nhóm người cũng trực tiếp đến một vùng đất hoang vu, cả thiên địa tràn ngập sự hoang lương vô tận.

“Đợi đã!

Dừng lại đi!” Lúc này Tần Hạo dường như cảm ứng được điều gì, lập tức cũng trực tiếp lên tiếng.

“Hả?” Nghe Tần Hạo nói, trên mặt mấy người Hắc Yên Quân xung quanh cũng lộ ra vẻ do dự, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên người Cổ Hinh Nhi, hiển nhiên là đang trưng cầu ý kiến của Cổ Hinh Nhi.

“Nghe lời Hạo ca ca!

Xảy ra chuyện gì vậy Hạo ca ca?” Giọng nói của Cổ Hinh Nhi cũng ngay sau đó truyền đến, ngay sau đó ánh mắt cũng rơi xuống trên người Tần Hạo.

“Theo lâu như vậy rồi, còn không ra sao?” Tần Hạo thấy vậy, ánh mắt cũng rơi xuống hư không, giọng nói lạnh băng, đáy mắt cũng lóe lên một tia sát ý lạnh băng.

“Cái gì!?

Hạo ca ca, chúng ta bị theo dõi?” Thấy bộ dạng của Tần Hạo, Cổ Hinh Nhi sao có thể không hiểu xảy ra chuyện gì, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Một đội Hắc Yên Quân cũng tức thì như lâm đại địch, trực tiếp kết thành đại trận, che chắn Cổ Hinh Nhi ở phía sau.

“Ồ?

Có chút thú vị, không ngờ ngươi lại có thể phát hiện ra tung tích của ta!” Giọng nói của Tần Hạo vừa dứt được một lúc, trong hư không, một giọng nói khàn khàn truyền đến.

Tiếp đó, không gian trong hư không cũng vặn vẹo mạnh, trong nháy mắt mấy bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trong hư không.

Chỉ thấy những người này đều mặc đồ đen, một luồng khí tức âm lãnh đáng sợ cũng từ trên người họ tỏa ra.

“...

Người của Hồn Điện!?” Thấy trang phục của những người này, trên mặt một đám người Hắc Yên Quân lập tức cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của những người này.

Là át chủ bài trong Cổ tộc, kiến thức tự nhiên phi thường.

“Các ngươi có ý gì!?” Ánh mắt Cổ Hinh Nhi cũng rơi xuống trên người mấy người trong hư không, vẻ mặt cũng trở nên có chút khó coi.

“Cổ tiểu thư, phụng mệnh điện chủ, mời Cổ tiểu thư đến Hồn Điện chúng ta làm khách!

Mong Cổ tiểu thư đừng làm khó chúng ta!” Một lão giả mặt mũi âm hiểm dẫn đầu, giọng nói lạnh băng.

“Làm khách?

Hồn Điện lẽ nào mời người như vậy sao?” Nghe lời đối phương, sắc mặt Cổ Hinh Nhi cũng trở nên càng thêm khó coi.

“Chúng ta cũng là bất đắc dĩ, cho nên Cổ tiểu thư tốt nhất đừng để chúng ta khó xử, nếu không, e rằng chúng ta chỉ có thể dùng biện pháp cưỡng chế, đến lúc đó lỡ làm Cổ tiểu thư bị thương, e rằng...” Lão giả dẫn đầu lạnh nhạt nói.

“Hừ, Hồn Điện thật to gan, ngay cả công chúa của Cổ tộc ta cũng dám động đến, lẽ nào Hồn tộc muốn trở thành kẻ thù của Cổ tộc ta sao!?” Đúng lúc này, trong hư không, không gian vặn vẹo, tiếp đó, một bóng người mặc áo trắng cũng trực tiếp hiện ra, cùng với đó là một luồng khí tức mênh mông đáng sợ cũng tức thì bộc phát ra.

Chương 454

Chính là cường giả đỉnh cao do Cổ Nguyên phái đến bảo vệ Cổ Hinh Nhi trong Cổ tộc.

"Cổ Thanh Phong, là ngươi!?

Không ngờ Cổ tộc đối với ngươi thật sự rất coi trọng, ngay cả tồn tại cấp bậc như Cổ Thanh Phong cũng được phái ra, nhưng đáng tiếc, bất kể là ai, hôm nay không ai có thể ngăn cản ta!" Lão giả dẫn đầu cười khẽ một tiếng, nhìn về phía lão giả dẫn đầu ánh mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng.

Hiển nhiên đã nhận ra thân phận của đối phương, nhưng sau khi biết được thực lực của mình, lão giả dẫn đầu cũng trực tiếp buông bỏ lo lắng trong lòng.

"Hồn Thiên Nguyên, không ngờ lần này Hồn Điện lại để ngươi ra tay!" Lão giả áo trắng lúc này vẻ mặt cũng vô cùng ngưng trọng, tuy là tồn tại cấp bậc Đấu Thánh, nhưng hiển nhiên tu vi của lão giả đối diện cũng không hề kém cạnh.

"Tần Hạo công tử, lát nữa ta sẽ giữ chân hắn, ngươi mang tiểu thư đi, nhất định phải an toàn đưa tiểu thư trở về Cổ tộc!" Sau đó lão giả áo trắng lập tức cũng trực tiếp lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc.

Lão giả trước mắt vào thời khắc mấu chốt này được sắp xếp bảo vệ Cổ Hinh Nhi, hiển nhiên là tâm phúc của Cổ Nguyên, cũng chính vì vậy, hiển nhiên hắn cũng biết nhiều hơn về thông tin của Tần Hạo, tự nhiên cũng hiểu rõ sự đáng sợ của Tần Hạo.

Tần Hạo bây giờ đã không còn như xưa.

“Chỉ là một đám kiến hôi thôi, cần gì phải căng thẳng như vậy!” Tần Hạo lạnh nhạt nói, khóe miệng cũng lộ ra vẻ chế giễu.

Trong số những người này có hai tôn đạt đến cấp bậc Đấu Thánh, ngoài ra còn có ba Bán Thánh và mấy tôn cấp bậc Đấu Tôn.

“Cái gì!?

Phóng túng!” “Ngông cuồng!

Thật to gan!” “Không biết sống chết, thật sự không biết sống chết!” Thấy thái độ của Tần Hạo, mấy bóng người áo đen trong hư không cũng triệt để bị Tần Hạo chọc giận, nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt cũng tràn ngập sự phẫn nộ nồng đậm.

Nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt sát ý cũng không thể che giấu được.

“Nói nhảm có hơi nhiều rồi!” Tần Hạo lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh băng.

Một khắc sau, chỉ thấy Tần Hạo đột nhiên vỗ một chưởng về phía hư không.

Giữa bầu trời, một bàn tay khổng lồ đáng sợ từ không trung hiện ra, mang theo một luồng khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ bao trùm xuống người đám đông bên dưới.

“Khí tức này...” “Không hay rồi, mọi người mau lui lại!” Sau khi cảm nhận được luồng khí tức từ bàn tay khổng lồ đáng sợ trong hư không, sắc mặt của mấy tên hắc y nhân đối diện lập tức đại biến, đáy mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Từ bàn tay khổng lồ ấy, chúng cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm.

Chúng có cảm giác rằng, nếu bị một đòn này đánh trúng, chắc

chắn là thập tử vô sinh.

"Đáng chết, cao giai Đấu Thánh, đối phương ít nhất cũng là cao thủ cấp bậc cao giai Đấu Thánh!" Lão giả hắc y cầm đầu kinh hãi lên tiếng, rõ ràng đã bị thực lực khủng bố của Tần Hạo làm cho chấn động.

Phải biết rằng lão đã nắm rất rõ thực lực của Cổ tộc, đã sớm điều tra kỹ càng, những Đấu Thánh đỉnh cấp trong Cổ tộc đều chưa rời đi.

Chính vì vậy, chúng mới dám nghênh ngang ra tay.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một kẻ nghịch thiên như vậy, sao có thể không khiến chúng kinh ngạc.

"Không thể nào!

Sao có thể như vậy?" Bị một thành viên Hắc Yên Quân áp giải, Lăng Tuyền đã biến thành một phế nhân, sau khi chứng kiến cảnh này cũng trực tiếp ngây người, đáy mắt tràn đầy vẻ khó tin, rõ ràng có chút không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Hắn căn bản không thể chấp nhận được kẻ trong mắt hắn chỉ là một tên phế vật lại có thể một bước lên trời, trở thành một Đấu Thánh mà ngay cả hắn cũng phải ngước nhìn.

"Đi?

Tất cả đều ở lại cho ta!

Thiên Địa Tù Lung!" Tần Hạo thấy bộ dạng của mấy người kia, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt, đưa tay chỉ một cái.

Trong khoảnh khắc, giữa thiên địa, chín cột sáng màu vàng hiện ra từ hư không, trực tiếp tạo thành một nhà tù khổng lồ, bao trùm lấy mấy bóng người đang ở trên không.

Mấy người trong hư không chỉ cảm thấy không gian xung quanh

tức thì ngưng đọng, toàn thân bị định trụ tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ trong không trung hung hăng giáng xuống.

"Phanh phanh phanh..." Chỉ nghe thấy từng tiếng động trầm thấp vang lên, thân thể của mấy người kia liền như diều đứt dây, rơi thẳng từ trên không xuống, từng ngụm máu tươi cũng phun ra xối xả.

Ngoại trừ lão giả cấp bậc Đấu Thánh cầm đầu, mấy người còn lại toàn bộ đều bị trấn sát tại chỗ, hiển nhiên không còn sống nổi.

Chứng kiến cảnh này, đáy mắt lão giả hắc y tràn ngập vẻ kinh hoàng, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo đầy sợ hãi.

"Mạnh quá!" Lão giả áo trắng bên cạnh Cổ Huân Nhi thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Lão rất quen thuộc với lão giả hắc y đối diện, thực lực so với lão chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn, vậy mà bây giờ chỉ một chiêu đã bị trấn áp.

Có thể tưởng tượng thực lực của Tần Hạo đáng sợ đến mức nào.

Nghĩ vậy, trái tim đang treo lơ lửng của lão cũng lập tức hạ xuống.

"Hồn Điện sao?

Xem ra bài học lần trước bản tọa dạy các ngươi vẫn chưa đủ, còn dám động đến chủ ý của Huân Nhi, đúng là không biết sống chết!" Đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, đồng thời sát ý trong lòng đối với một số người cũng càng lúc càng đáng sợ.

Không cần nghĩ cũng biết, việc những người này xuất hiện ở đây rõ ràng là đã nhận được tin tức từ trước.

Cổ Huân Nhi là công chúa của Cổ tộc, hành tung tự nhiên vô cùng bí mật, trong Cổ tộc có thể biết được hành tung của nàng căn bản

không có mấy người, đó đều là những người thuộc tầng lớp cao nhất của Cổ tộc.

Thế nhưng đối phương lại có thể nắm rõ hành tung của Cổ Huân Nhi và đoàn người, nguyên nhân tự nhiên đã quá rõ ràng.

"Tiễn ngươi lên đường!" Tần Hạo lạnh lùng nói, ngay lập tức đưa tay chỉ một cái, nhắm thẳng vào lão giả hắc y.

"Khốn nạn, ngươi không thể giết ta, đại nhân cứu ta!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên từ giữa hai hàng lông mày của lão giả hắc y, ngay sau đó, một hư ảnh bay vút ra, kèm theo đó là một luồng khí tức mênh mông đáng sợ bùng nổ.

Chỉ thấy bóng người đó giống như một ngọn lửa màu xám, một luồng khí tức thôn phệ đáng sợ cũng tỏa ra từ trên người hắn.

Mọi thứ trong trời đất dường như đều sắp bị thôn phệ.

"Ồ?

Chương 455

Hư Vô Thôn Viêm sao?

Thì ra chỉ là một đạo tử hỏa hóa thân mà thôi.

Người bản tọa muốn giết, dù bản tôn của ngươi có giáng lâm cũng không ngăn được!" Tần Hạo gần như nhận ra thân phận của đối phương ngay lập tức, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt, lạnh lùng nói.

"Cuồng vọng!" Hóa thân Hư Vô Thôn Viêm thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia hàn quang, ngay sau đó một luồng khí tức đáng sợ cũng dâng lên, một chưởng đánh ra, ngọn lửa ngập trời đáng sợ lập tức lan tỏa, dường như muốn nuốt chửng hoàn toàn Tần Hạo.

"Chơi lửa à?

Trước mặt bản tọa ngươi còn non lắm!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng, trong lòng bàn tay, một đóa hỏa diễm màu xám hiện ra, sau đó lập tức hóa thành một trận mưa lửa ngập trời, nghênh đón ngọn lửa kia.

"Ông ông ông ông..." Trong chớp mắt, ngọn lửa màu xám và Hư Vô Thôn Viêm trong không trung đã va chạm vào nhau.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng khiến hóa thân Hư Vô Thôn Viêm kinh hãi xuất hiện, Hư Vô Thôn Viêm vốn dĩ không gì không nuốt được, khi đối mặt với ngọn lửa màu xám lại không hề có chút sức chống cự nào, chỉ trong một cái chớp mắt đã bị thiêu rụi.

"Sao có thể!?

Ngọn lửa gì đây!?

Dưới gầm trời này sao lại có loại Dị Hỏa đáng sợ như vậy!?" Hư Vô Thôn Viêm kinh hãi nhìn ngọn lửa màu xám trên không trung.

“Không có gì là không thể, nếu ngươi thích chơi lửa, vậy bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi!” Tần Hạo lập tức điều khiển ngọn lửa màu xám trong không trung bao trùm lên hóa thân Hư Vô Thôn Viêm.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Hư Vô Thôn Viêm đại biến, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên, một luồng khí tức thôn phệ còn đáng sợ hơn lan tỏa ra, giống như hóa thành một hắc động kinh hoàng.

Giây tiếp theo, ngọn lửa màu xám đã bao phủ lên người Hư Vô Thôn Viêm, sau đó một cảnh tượng vô cùng kinh khủng xuất hiện, hóa thân Hư Vô Thôn Viêm trực tiếp bị ngọn lửa màu xám đốt cháy, từng tiếng hét thảm thiết vang lên.

“A a a a... sao có thể!?

Không...

Dừng lại, mau dừng lại!” Tiếng hét thảm của hóa thân Hư Vô Thôn Viêm vang lên, trong giọng nói tràn đầy sự sợ hãi và đau đớn.

Đối với lời cầu xin của Hư Vô Thôn Viêm, Tần Hạo tự nhiên làm như không thấy.

Chỉ trong chốc lát, hóa thân Hư Vô Thôn Viêm trên không trung đã bị ngọn lửa màu xám thiêu đốt thành hư vô.

Hóa thân của Hư Vô Thôn Viêm, Dị Hỏa xếp hạng thứ hai lừng lẫy đại danh, cứ thế bị thiêu chết.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió kinh thiên động địa.

“Sao, sao có thể!?” Lão giả hắc y ở phía dưới cũng sợ ngây người, vào lúc này, một cảm giác run rẩy từ tận sâu trong linh hồn dâng lên, hiển nhiên đã bị dọa cho khiếp vía.

“Diệt!” Giọng nói băng lãnh của Tần Hạo vang lên, giây tiếp theo,

một cơn bão nguyên thần khủng khiếp quét ra.

Trong khoảnh khắc, thân thể lão giả hắc y đột nhiên chấn động, ngay sau đó, linh hồn cũng lập tức bị dập tắt, thân thể rơi thẳng xuống phía dưới, hiển nhiên không còn sống nổi.

"Kết thúc rồi sao!?" Lão giả áo trắng chứng kiến cảnh này, cả người cũng ngây dại, mắt trợn trừng, vẻ mặt đầy kinh hãi, rõ ràng đã bị thủ đoạn của Tần Hạo làm cho chấn động hoàn toàn.

Sự tồn tại của Hư Vô Thôn Viêm lão tự nhiên không thể không biết, vậy mà Tần Hạo trước mắt lại thiêu sống Hư Vô Thôn Viêm, cho dù chỉ là một đạo hóa thân, cũng tuyệt đối đủ để gây ra một trận sóng gió kinh hoàng.

Trước đó lão đã cố gắng đánh giá cao thực lực của Tần Hạo, nhưng bây giờ xem ra, thực lực của Tần Hạo hiển nhiên mạnh hơn trong tưởng tượng của lão quá nhiều.

"Khốn nạn!

Là ai, rốt cuộc là ai, dám giết hóa thân của ta!" Cùng lúc đó, tại một tiểu thế giới nào đó ở Trung Châu, một bóng người toàn thân bao phủ trong hắc bào đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch vô cùng, một luồng khí tức âm lãnh đáng sợ cũng bùng phát từ trên người hắn.

"Chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, không gian xung quanh vặn vẹo, từng bóng người uy nghiêm như kiêu hùng xuất hiện trong phòng, ánh mắt cũng đổ dồn vào người mặc hắc bào, lạnh lùng hỏi.

"Hồn Sát!

Hồn Sát thất bại rồi, tử hỏa hóa thân ta để lại trên người Hồn Sát đã bị tiêu diệt!" Một giọng nói băng lãnh vang lên, đáy mắt cũng lóe

lên một luồng khí tức hung lệ đáng sợ.

"Ồ?

Thất bại?

Sao có thể!?

Tử hỏa hóa thân của ngươi ngay cả cao giai Đấu Thánh bình thường cũng đủ sức chống lại, huống chi cao giai Đấu Thánh của Cổ tộc đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, sao có thể...

Chẳng lẽ trong Cổ tộc có cao thủ ẩn giấu?" Người kia nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

"Đáng ghét, đừng để bản tọa biết là ai làm, nếu không, bản tọa nhất định sẽ khiến hắn sống không được chết không xong!

Tiếp theo ta cần bế quan một thời gian!" Nói xong, bóng người hắc y thoáng một cái, giây tiếp theo liền biến mất trong phòng.

"Đáng chết!

Xem ra kế hoạch cần phải thay đổi!

Cổ tộc...

Bất kể thế nào, đều sẽ trở thành đá lót đường cho bản tọa, đợi đến khi bản tọa thành Đấu Đế cũng là ngày các ngươi bị hủy diệt!" Người kia lẩm bẩm, đáy mắt cũng lóe lên ánh sáng âm u lạnh lẽo.

"Đi thôi, tiếp tục lên đường!" Sau khi giải quyết đám người Hồn Điện, Tần Hạo lập tức nói, sau đó cả đoàn người lại một lần nữa hướng về Cổ Giới.

Trọn vẹn gần mười ngày, đoàn người mới đến được Cổ Thánh Thành bên ngoài Cổ Giới, cuối cùng thông qua cổng truyền tống, trực tiếp tiến vào Cổ Giới.

Cổ Huân Nhi là công chúa của Cổ tộc, sự trở về của nàng tự nhiên có người nghênh đón.

"Huân Nhi tiểu thư!" Rất nhanh, mấy bóng người đã tiến lên đón, từng ánh mắt đều đổ dồn vào Cổ Huân Nhi, đáy mắt lóe lên ánh sáng nóng rực.

Không cần hỏi cũng biết, những người này hiển nhiên đều là những kẻ theo đuổi Cổ Huân Nhi.

Chương 456

"Hả?

Lăng Tuyền?

Chuyện gì thế này?

Ai dám ra tay với người của Hắc Yên Quân chúng ta!" Lúc này, một bóng người trong đó ánh mắt cũng rơi vào Lăng Tuyền đang nằm bên cạnh như một con chó chết.

Sau khi thấy bộ dạng của Lăng Tuyền, trên mặt đối phương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Mặc dù Lăng Tuyền trong Hắc Yên Quân chỉ là một tiểu đội trưởng bình thường, nhưng dù sao hắn cũng đại diện cho bộ mặt của Hắc Yên Quân.

"Ra mắt các vị đô thống!" Lăng Tuyền thấy vậy cũng vội vàng lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ muốn nói lại thôi, ánh mắt cũng liếc nhìn Tần Hạo bên cạnh.

Nếu là trước kia, e rằng hắn đã cầu xin những người này báo thù cho mình, nhưng sau khi chứng kiến thực lực kinh hoàng của Tần Hạo, ý nghĩ đó hiển nhiên cũng dần tan biến.

Hắn biết rất rõ, với thực lực Tần Hạo đã thể hiện ra, hắn căn bản không thể chọc vào.

"Ồ?

Tần Hạo?

Ngươi, ai cho ngươi trở về?" Sau khi nhìn thấy Tần Hạo, sắc mặt của mấy người kia lập tức trở nên khó coi, hiển nhiên đều không có

thiện cảm với Tần Hạo.

Lúc ban đầu, bọn họ rõ ràng đã bị Tần Hạo dạy dỗ không ít, bây giờ nhìn thấy Tần Hạo, sắc mặt tự nhiên cũng có chút khó coi.

"Nơi bản tọa muốn đi chẳng lẽ cần sự đồng ý của các ngươi sao?

Các ngươi cũng quá tự đề cao mình rồi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

Mặc dù những người này trong Cổ tộc đều là những tồn tại đỉnh cao của thế hệ trẻ, so với Lăng Tuyền hiển nhiên mạnh hơn không ít, nhưng Tần Hạo hiển nhiên căn bản không đặt bọn họ vào mắt.

"Càn rỡ!

Tần Hạo, ngươi cũng quá coi trời bằng vung rồi, đừng quên, đây là Cổ Giới!" Một bóng người trong đó lạnh lùng nói.

"Cổ Giới thì thế nào, bản tọa đến rồi, các ngươi làm gì được ta?

Một đám bại tướng dưới tay!" Tần Hạo khinh thường nói.

"Khốn nạn, Tần Hạo ngươi đừng quá cuồng vọng, nếu không, đừng trách ta không khách khí!

Phải biết rằng ta bây giờ đã sớm không còn như xưa!" Một bóng người trong đó lạnh lùng nói.

"Muốn báo thù à?

Dựa vào các ngươi sao?

Trước kia bản tọa có thể trấn áp các ngươi, bây giờ cũng có thể làm được." Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cuồng vọng!" "Không biết điều!" Thấy bộ dạng kiêu ngạo của Tần Hạo, sắc mặt mấy người kia cũng trở nên càng thêm khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo.

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Tần Hạo đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

“Không phục sao?

Nếu không phục, vậy thì cùng lên đi!

Bản tọa lại muốn xem thử những năm qua các ngươi có tiến bộ gì không!" Tần Hạo khinh thường nói, giọng điệu tràn đầy vẻ coi thường.

“Tìm chết!” Nghe Tần Hạo nói xong, một bóng người trong đó đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh, ngay lập tức không chút do dự, thân hình lóe lên lao thẳng về phía Tần Hạo, một đòn tấn công sắc bén đáng sợ cũng bao trùm lấy hắn.

“Cút!” Nhìn bóng người kia, đáy mắt Tần Hạo lóe lên vẻ trào phúng, ngay lập tức cũng không chút do dự, căn bản không điều động pháp lực trong cơ thể, trực tiếp tung một quyền nghênh đón, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của nhục thân.

“Không biết sống chết!” Thấy Tần Hạo vẫn dùng sức mạnh nhục thân để đối đầu, đáy mắt đối phương lóe lên một tia sáng băng lãnh.

Trước kia khi tu vi còn yếu, đối mặt với Tần Hạo, một “quái vật” đáng sợ, hắn không có cách nào.

Nhưng bây giờ, thực lực của hắn đã khác xưa.

Theo hắn thấy, Tần Hạo muốn dựa vào nhục thân để trấn áp hắn, hiển nhiên là si tâm vọng tưởng.

Mấy người xung quanh thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ chế giễu, theo họ thấy, hành vi của Tần Hạo hoàn toàn là tự tìm ngược.

“Phanh!” Giây tiếp theo, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp va chạm với đòn tấn công của đối phương.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh hãi vô cùng xuất hiện.

Theo một tiếng động trầm thấp vang lên, chỉ thấy Tần Hạo vẫn đứng yên không nhúc nhích, Đấu kỹ đáng sợ trên không trung đột nhiên chấn động mạnh, sau đó vỡ tan, quyền kình khủng bố không hề suy giảm, trực tiếp đánh vào người đối phương.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, chỉ thấy thân thể đối phương như một quả đạn pháo, bay ngược ra ngoài, bay xa mấy chục mét mới hung hăng rơi xuống đất, bộ dạng trông thảm hại không thể tả.

"Xem ra những năm qua các ngươi không có chút tiến bộ nào, không đúng, có một chút tiến bộ, ít nhất bay xa hơn trước!" Nhìn bộ dạng của đối phương, Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Sao có thể!?" Thấy cảnh này, những người xung quanh đều ngây người.

Mặc dù người vừa ra tay thực lực không phải mạnh nhất trong số họ, nhưng ít nhất cũng có thể xếp vào top năm, vậy mà lại bị một quyền đánh bay nhẹ nhàng như vậy, sao có thể không khiến họ chấn động, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng trở nên ngưng trọng hơn.

"Cùng lên đi, có thể đỡ được một quyền của bản tọa, các ngươi thắng!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đáng ghét!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt mấy người kia lập tức trở nên càng thêm khó coi.

Họ đều là những thiên chi kiêu tử của Cổ tộc, bao giờ bị người khác chế nhạo và coi thường như vậy, nhất thời cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Cùng lên!" Lúc này, thanh niên cầm đầu sắc mặt băng lãnh nói.

Hắn hiển nhiên cũng ý thức được, bây giờ đã là đâm lao phải theo lao.

Chương 457

Bọn họ đại diện cho bộ mặt của thế hệ trẻ Cổ tộc, lúc này hiển nhiên cũng không thể không ra tay.

"Giết!" Mấy người còn lại gần như trong chớp mắt cũng hiểu ra mấu chốt của sự việc, lập tức không còn do dự, từng luồng dao động đấu khí bàng bạc khủng khiếp cũng bùng phát từ trên người họ.

"Đế Ấn Quyết!" "Lục Thần Chỉ!" "Cổ Đế Quyền!" Trong chớp mắt, từng đạo Đấu kỹ mạnh mẽ đáng sợ cũng trực tiếp bùng phát về phía Tần Hạo.

Vào lúc này, họ đã toàn lực bùng nổ tất cả uy năng, không hề giữ lại chút nào.

"Cũng có chút thú vị, nhưng đáng tiếc, vẫn chưa đủ." Nhìn động tác của mấy người, Tần Hạo nhàn nhạt nói, sắc mặt không hề thay đổi, cả người trực tiếp bước lên một bước, sau đó không chút hoa mỹ, vẫn nhẹ nhàng tung ra một quyền.

Bọn họ đã chứng kiến sự đáng sợ của Tần Hạo trước đó, tự nhiên không dám xem thường cú đấm này, từng người đều toàn lực thúc đẩy đấu khí trong cơ thể, điên cuồng tấn công về phía Tần Hạo.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ trầm thấp đáng sợ vang lên, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp va chạm với mấy người kia, sau đó những Đấu kỹ trên không trung lại một lần nữa chấn động dữ dội, rồi vỡ tan từng tấc, gần như y hệt cảnh tượng trước đó, chỉ trong một cái chớp mắt đã tan rã.

Sau đó, mấy bóng người trên không trung cũng như diều đứt dây, rơi từ trên không xuống, bộ dạng trông vô cùng thảm hại.

“Sao có thể!?” Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh này, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng, hiển nhiên đều không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Phải biết rằng mấy người vừa rồi đều là những người xuất sắc nhất của thế hệ trẻ Cổ tộc, vậy mà bây giờ lại bị một “phế vật” giải quyết nhẹ nhàng như vậy, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Xem ra các ngươi cũng chỉ có thế!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Càn rỡ!

Dám hành hung trong Cổ Giới, đúng là không biết sống chết!” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp từ trong hư không vang lên, sau đó một bàn tay khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía Tần Hạo.

“Tìm chết!” Thấy cảnh này, đáy mắt Tần Hạo lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Sự khiêu khích của thế hệ trẻ Cổ tộc trước đó Tần Hạo căn bản không để trong lòng, nhưng kẻ ra tay trong bóng tối lần này hiển nhiên đã khác.

Đối phương là tầng lớp cao của Cổ Giới, và quan trọng nhất, từ trên người đối phương, Tần Hạo cảm nhận được sát ý.

“Cút xuống đây!” Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, ngay giây tiếp theo, trực tiếp đưa tay chụp vào hư không.

Trong khoảnh khắc, không gian bị xé nát, một bóng người vô cùng thảm hại từ trong hư không rơi ra.

Sau đó, chỉ thấy Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, một luồng kình khí sắc bén bá đạo tức thì gào thét bay ra.

“Phanh!” Gần như trong chớp mắt, kình khí đáng sợ đã xuyên thủng bàn tay trong hư không, sau đó thế đi không giảm, cuối cùng đánh thẳng vào người đối phương.

“Phụt!” Giây tiếp theo, chỉ thấy bóng người trong hư không chấn động mạnh, sau đó tại vị trí đan điền, một lỗ máu đáng sợ hiện ra, khí tức trên người cũng như quả bóng xì hơi, tuột dốc không phanh, trực tiếp đi theo vết xe đổ của Lăng Tuyền.

Thân thể cũng rơi thẳng từ trên không trung xuống.

“Khốn nạn, ngươi, ngươi phế tu vi của ta!?

Ngươi xong đời rồi, ngươi chết chắc rồi!” Cảm nhận được tình hình trên người, lão giả hai mắt vô cùng dữ tợn nhìn Tần Hạo.

“Trời ạ, hắn, hắn phế bỏ Cổ Khiêm trưởng lão!” “Thực lực này... hí...” “Mạnh quá, thực lực thật đáng sợ!” Mấy người vừa bị Tần Hạo đánh bại xung quanh trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động sâu sắc.

Họ đã nhận ra thân phận của lão giả bị phế, chính là một vị trưởng lão của Cổ tộc, một Đấu Tôn cấp bậc.

Vậy mà chỉ trong một chiêu đã bị phế bỏ, sao có thể không khiến họ chấn động.

Đồng thời họ cũng hiểu ra, vừa rồi khi Tần Hạo giao thủ với họ hiển nhiên căn bản không dùng toàn lực, nếu không, e rằng không chỉ đơn giản là thảm hại như vậy.

“Càn rỡ!

Ngươi thật to gan!” Đúng lúc này, lại một giọng nói băng lãnh vang lên, một luồng khí tức mênh mông còn đáng sợ hơn trước đó bùng phát, một đòn tấn công sắc bén đáng sợ cũng quét về phía Tần Hạo.

“Vẫn chưa hết sao?

Tưởng bản tọa không dám giết người à?” Thấy cảnh này, trong hai mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, một luồng khí tức hung lệ đáng sợ cũng tức thì bùng phát.

“Tất cả cút ra đây cho bản tọa!” Tần Hạo hét lớn một tiếng, đưa tay lại một lần nữa chụp mạnh vào hư không, toàn bộ không gian lập tức vỡ nát.

Gần như trong chớp mắt, mấy bóng người cũng trực tiếp từ trong hư không rơi ra, ai nấy đều trông vô cùng thảm hại.

“Nghiệt chướng, càn rỡ...” Một lão giả trong đó hai mắt vô cùng chấn nộ nhìn Tần Hạo, nhưng chưa nói xong, chỉ thấy Tần Hạo đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, thân thể lão giả đột nhiên khựng lại, giây tiếp theo, cả người trực tiếp nổ tung, hóa thành một trận mưa máu ngập trời, hiển nhiên chết không thể chết hơn.

“Tìm chết...” Thấy Tần Hạo ra tay giết người, một lão giả bên cạnh sắc mặt càng thêm khó coi, định mắng chửi, nhưng ngay sau đó, thân thể hắn cũng trực tiếp nổ tung, đi theo vết xe đổ của lão giả vừa rồi.

“Hí...” Chứng kiến cảnh này, từng tiếng hít khí lạnh vang lên, hiển nhiên đã bị thủ đoạn kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động.

“Ai còn có ý kiến, đứng ra đây!” Nhìn mấy người trong hư không im như ve sầu mùa đông, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười lạnh.

“Tần Hạo, ngươi muốn khai chiến với Cổ tộc sao!?” Lúc này, một lão giả cầm đầu sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, sau khi bình tĩnh lại cảm xúc trong lòng, ánh mắt cũng rơi vào Tần Hạo.

“Khai chiến với Cổ tộc?

Các ngươi, có thể đại diện cho Cổ tộc sao?

Là tộc trưởng Cổ tộc?

Hay là thống lĩnh Hắc Yên Quân?

Một đám phế vật cậy già lên mặt, bị người khác dùng làm súng mà không tự biết!

Bảo kẻ đứng sau các ngươi cút ra đây!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

Thân phận của những người này Tần Hạo hiển nhiên đều đã nhận ra, trong Cổ tộc tuy địa vị không thấp, nhưng cũng chỉ là một số trưởng lão bình thường, không phải những trưởng lão thực quyền có thể chi phối Cổ tộc.

Rõ ràng chỉ là một số "pháo hôi" bị phái ra mà thôi.

"..." Nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt lão giả cầm đầu lúc xanh lúc đỏ, trở nên vô cùng khó coi.

Chương 458

Bị Tần Hạo giáo huấn như vậy, trong lòng hắn hiển nhiên vô cùng phẫn nộ, nhưng nghĩ đến thực lực của Tần Hạo vừa rồi, cả người cũng không khỏi run lên vì sợ hãi.

Lúc này hắn cũng đã nhìn ra, thực lực của Tần Hạo căn bản không phải thứ hắn có thể chống lại.

Nếu lúc này còn coi Tần Hạo là phế vật, vậy mới thực sự là kẻ ngu ngốc.

"Đủ rồi, Tần Hạo!

Đây là Cổ tộc, không phải nơi để ngươi làm càn!" Thấy cảnh này, một giọng nói băng lãnh vang lên, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, lại một bóng người hiện ra, một luồng khí tức mênh mông đáng sợ cũng tức thì bùng phát từ trên người hắn.

"Cổ Phong trưởng lão!" Thấy người đến, trên mặt mọi người xung quanh đều lộ ra vẻ kính sợ vô cùng.

So với mấy lão giả trước đó, vị này mới là tầng lớp cao nhất thực sự của Cổ tộc.

"Có ý kiến?" Thấy bộ dạng của đối phương, Tần Hạo nói.

Ở Cổ Giới nhiều năm như vậy, hắn tự nhiên cũng biết thân phận của đối phương, chính là một trong những nhân vật thực quyền thuộc phe của Cổ Dương trưởng lão.

"Chỉ là một Tam Tinh Đấu Thánh, không có tư cách nói chuyện với bản tọa, bảo Cổ Dương cút ra đây gặp bản tọa!" Giọng Tần Hạo băng lãnh nói.

"Cuồng vọng!" Nghe Tần Hạo nói vậy, sắc mặt hắn lập tức trở

nên vô cùng khó coi, giây tiếp theo, đưa tay chỉ một cái, trong chớp mắt một đòn tấn công đáng sợ cũng trực tiếp bao phủ lên người Tần Hạo.

"Thật ồn ào!

Cút xuống!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, đưa tay chụp một cái, trong khoảnh khắc Đấu kỹ trong hư không trực tiếp vỡ nát.

Cùng lúc đó, thân hình Cổ Phong cũng chấn động mạnh, sau đó cả người cũng không tự chủ được mà từ trên không trung rơi xuống, hung hăng đập xuống đất, bộ dạng trông vô cùng thảm hại.

"Sao có thể!?

Thực lực của ngươi..." Thấy cảnh này, sắc mặt Cổ Phong lập tức trở nên vô cùng khó coi, đáy mắt cũng tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên bị thực lực của Tần Hạo làm cho chấn động.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, hắn phát hiện Đấu khí trong cơ thể dường như hoàn toàn bị phong ấn, đối mặt Tần Hạo không hề có chút sức phản kháng nào.

"..." "Trời ạ, sao có thể!?

Hắn, hắn thật sự là tên phế vật không thể tu luyện Đấu khí kia sao?" "Không thể nào, thực lực của hắn sao có thể mạnh như vậy!?" Vào lúc này, những người vốn có chút không phục Tần Hạo giờ đây cũng hoàn toàn ngây người, trên mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên bị dọa cho khiếp vía.

Một Đấu Thánh Tam Tinh cấp bậc cứ thế bị một bạt tai đánh xuống đất, thực lực có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

"Phế vật, nếu hắn cũng gọi là phế vật, vậy chúng ta..." "Xem ra ánh mắt của tộc trưởng và Huân Nhi tiểu thư rất chuẩn, chỉ có người như vậy e rằng mới xứng với Huân Nhi tiểu thư..." Các nhân vật lãnh

đạo thế hệ trẻ của Cổ tộc ở phía dưới cũng ào ào nhìn nhau, trong lòng không khỏi hiện lên một ý nghĩ.

Vào lúc này, họ hiển nhiên đã hoàn toàn bị Tần Hạo chinh phục.

Phải biết rằng họ biết rất rõ, tuổi của Tần Hạo còn nhỏ hơn đại đa số họ rất nhiều, ở tuổi này đã có thực lực nghịch thiên như vậy, thành tựu tương lai có thể tưởng tượng được.

"Chút thực lực này mà cũng muốn động đến Huân Nhi?

Đúng là không biết sống chết!

Một đám phế vật có mắt không tròng, bị người khác dùng làm súng còn hả hê!

Sống cả một đời người cũng uổng!" Tần Hạo cười lạnh nói.

"Khốn nạn, Tần Hạo, ngươi đừng có khinh người quá đáng, lão phu thừa nhận, thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục lão phu như vậy.

Tất cả những gì lão phu làm đều là vì Cổ tộc, lão phu tuyệt đối không có nửa điểm tư tâm!

Có bản lĩnh thì giết lão phu đi, cho dù cho lão phu một cơ hội lựa chọn nữa, lão phu cũng tuyệt đối sẽ làm như vậy!" Nghe Tần Hạo nói xong, Cổ Phong như thể chịu sự sỉ nhục to lớn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, giọng nói băng lãnh.

"Đồ ngốc!" Thấy bộ dạng của đối phương, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười trào phúng.

"..." Nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt Cổ Phong lập tức lúc xanh lúc đỏ, trở nên vô cùng khó coi.

"Ý gì, có người muốn ra tay với Huân Nhi tiểu thư sao?" Cùng lúc đó, sau khi nghe cuộc đối thoại của hai người Tần Hạo, không ít

người xung quanh cũng xôn xao.

Vốn dĩ họ có chút không hài lòng với việc Tần Hạo ra tay tàn bạo như vậy, nhưng bây giờ hiển nhiên trong đó có nội tình không ai biết.

"Nếu đã như vậy, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho rõ!" Tần Hạo thấy bộ dạng của Cổ Phong, vẻ chế nhạo trên mặt càng không thể che giấu.

"Xem đủ chưa, xem đủ rồi thì cút ra đây cho bản tọa!" Tần Hạo đưa tay chụp mạnh vào hư không, giây tiếp theo, không gian xung quanh vặn vẹo mạnh, trong chớp mắt mấy bóng người cũng trực tiếp hiện ra, mỗi người trên người đều tỏa ra một luồng khí tức vô cùng đáng sợ, mỗi người đều mạnh hơn Cổ Phong không ít.

"Khốn nạn, Tần Hạo!

Tìm chết!" Thấy cảnh này, sắc mặt mấy người trong hư không lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Thứ không biết sống chết, cùng ra tay, bắt hắn lại!" Lão giả áo xám cầm đầu đáy mắt lóe lên một tia sáng vô cùng sắc bén, quát khẽ một tiếng, trong chớp mắt một bàn tay khổng lồ đáng sợ trực tiếp bao phủ lên người Tần Hạo.

"Ra tay!" Mấy người còn lại thấy vậy cũng ào ào lên tiếng, trong chớp mắt từng luồng dao động năng lượng đáng sợ cũng bùng phát, những Đấu kỹ tràn đầy hủy diệt điên cuồng bao phủ lên người Tần Hạo.

"Một đám sâu kiến!

Thứ không biết sống chết!

Tất cả cút xuống cho ta!" Tần Hạo thấy vậy, khí tức trên người cũng không còn che giấu, một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ tức thì bùng phát.

Trong khoảnh khắc, mọi người trong hư không chỉ cảm thấy toàn bộ bầu trời dường như sụp xuống, một sức nặng vô lượng cũng tức thì đè lên người họ.

Trong chớp mắt, thân thể mấy người lại một lần nữa từ trên không trung hung hăng đập xuống đất.

Dưới sự bao phủ của khí tức đáng sợ, mọi người chỉ cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Lúc này, họ chỉ cảm thấy Tần Hạo dường như đã biến thành chúa tể của thế giới này, một nỗi sợ hãi khó tả cũng dâng lên từ đáy lòng.

“Khí tức này...” “Đáng chết, hắn, chuyện gì thế này?

Cao giai Đấu Thánh?” “Không đúng, cao giai Đấu Thánh cũng không có khí tức đáng sợ như vậy, hắn...” Lúc này, dưới sự bao trùm của khí tức đáng sợ của Tần Hạo, đám người đối diện cũng hoàn toàn ngây người, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, đặc biệt là lão giả áo xám cầm đầu, vẻ chấn động trong đáy mắt càng kinh khủng hơn, đồng thời sâu trong đáy mắt cũng tràn đầy vẻ lo lắng.

Chương 459

Nhìn ánh mắt của mấy người, khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười trào phúng, sau đó ánh mắt cũng định vị vào lão giả áo xám cầm đầu.

"Ngươi muốn ra tay với Huân Nhi?" Giọng Tần Hạo băng lãnh nói.

"Ta, ta...

Trước đó lão hủ suy nghĩ không chu toàn, lão hủ cũng không có ý định ra tay với Huân Nhi, ta chỉ muốn để nàng trở về Cổ Giới, dù sao chỉ có trong Cổ Giới mới là an toàn nhất!" Lão giả áo xám cũng vội vàng lên tiếng.

"Ồ, trong Cổ Giới là an toàn nhất?

E rằng không hẳn vậy đâu nhỉ?" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười trào phúng, giọng nói băng lãnh.

"Cái này...

Đương nhiên, với thực lực của ngươi, Huân Nhi ở bên cạnh ngươi là an toàn nhất, chỉ là lão hủ trước đó không biết!

Sau này Huân Nhi đi đâu ta đều sẽ không hỏi nữa!" Lão giả áo xám vội vàng lên tiếng, trong lòng cũng trở nên càng thêm thấp thỏm.

Thấy cảnh này, các cường giả Cổ tộc xung quanh cũng trực tiếp ngây người.

Thân phận của lão giả áo xám họ biết rất rõ, ngoại trừ mấy lão cổ hủ của Cổ tộc không hỏi thế sự, thân phận của lão giả có thể nói là chỉ đứng sau Cổ Nguyên.

Vậy mà bây giờ lại biểu hiện như thế này, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bây giờ mới biết sợ à, nhưng đã muộn rồi.

Vốn dĩ bản tọa lười để ý đến các ngươi, bất kể là Cổ Dương hay Hồn Dương, chỉ cần không chọc vào bản tọa, bản tọa cũng sẽ không ra tay, nhưng ngàn sai vạn sai là các ngươi đã động đến chủ ý của Huân Nhi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia băng lãnh.

"Ngươi..." Nghe Tần Hạo nói xong, sắc mặt lão giả áo xám đột nhiên đại biến, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi, dường như nghe được chuyện gì đó kinh khủng.

Giây tiếp theo, căn bản không chút do dự, trong tay trực tiếp xuất hiện một cái ngọc phù, sau đó dùng sức bóp mạnh, ngay lập tức chỉ thấy một thông đạo không gian xuất hiện trong hư không, cả người tốc độ cũng tăng lên đến cực hạn, lập tức bay vào trong đó.

"Thông đạo không gian, sao có thể!?" "Trong Cổ Giới của chúng ta từ khi nào lại có thêm một thông đạo không gian như vậy!?" "Chuyện gì thế này!?" Thấy cảnh này, các cường giả Cổ tộc xung quanh cũng trực tiếp ngây người, ngay cả mấy lão giả bên cạnh Cổ Dương cũng ngây người.

Phải biết rằng đây là Cổ Giới, là đại bản doanh của Cổ tộc, trong toàn bộ Cổ Giới chỉ có một thông đạo không gian, vậy mà bây giờ ở đây lại xuất hiện một cái, sao có thể không khiến họ chấn động.

"Đi?

Bây giờ đã muộn rồi, ở lại cho ta!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, đưa tay chụp một cái, ngay lập tức cũng trực tiếp thò vào trong thông đạo không gian, sau đó vỗ mạnh một cái.

Trong khoảnh khắc, thông đạo không gian cũng tức thì tan rã, cơn bão cuồng bạo cũng tức thì quét qua, thân hình Cổ Dương cũng tức thì bị nuốt chửng, nhục thân gần như trong chớp mắt đã vỡ nát.

"Vút!" Giây tiếp theo, một luồng ánh sáng màu đen cũng trực tiếp hóa thành một tia sáng bay về phía xa, trong luồng ánh sáng màu đen bao bọc một mảnh ngọc phiến màu trắng sữa, chính là linh hồn thể của Cổ Dương.

"Khí tức này..." "Đáng chết, khí tức Hồn tộc, trên người hắn sao lại có khí tức Hồn tộc!?

Chẳng lẽ hắn đã phản bội Cổ tộc!?" "Không hay rồi, mau ngăn hắn lại, đừng để hắn mang Cổ Ngọc đi!" Sau khi nhục thân bị tiêu diệt, khí tức trên linh hồn Cổ Dương cuối cùng cũng không thể che giấu được nữa, tức thì lộ ra trước mặt mọi người.

Ai nấy sắc mặt đều sững sờ, ngay sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt cũng đại biến, đặc biệt là khi thấy Cổ Ngọc được bao bọc trong linh hồn thể của Cổ Dương, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ chấn nộ.

Đặc biệt là mấy trưởng lão Cổ tộc trước đó cùng phe với Cổ Dương, lúc này sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hiển nhiên trong mơ họ cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nếu chuyện trước đó thực sự để đối phương thành công, có thể tưởng tượng được, Cổ Huân Nhi tuyệt đối hung nhiều cát ít.

Nhất thời, trên mặt họ cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngay lập tức mấy người cũng không chút do dự, từng đạo dao động Đấu khí đáng sợ cũng tức thì bùng phát từ trên người họ, trực tiếp hung hăng bao phủ lên linh hồn Cổ Dương.

“Đáng chết, các ngươi cứ chờ đấy, lần sau nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!” Ngay sau đó, chỉ thấy trên linh hồn thể của Cổ Dương tức thì bùng lên một ngọn lửa quỷ dị, một luồng khí tức thôn phệ cũng tức thì tỏa ra từ trên người hắn, sau đó không gian xung quanh vặn vẹo, trực tiếp lại một lần nữa độn vào trong hư không.

“Không hay rồi, là khí tức của Hư Vô Thôn Viêm!” Mọi người xung quanh thấy vậy, sắc mặt lập tức lại một lần nữa đại biến.

“Ngươi không có cơ hội nữa đâu!” Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên, sau đó lại một lần nữa chụp vào hư không, không gian vặn vẹo, trong chớp mắt, linh hồn thể của Cổ Dương cũng lại một lần nữa hiện ra, trực tiếp bị Tần Hạo bắt vào trong tay.

“Diệt!” Giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên, trong chớp mắt một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ bao phủ lên linh hồn thể của Cổ Dương.

Không chút hồi hộp, linh hồn Cổ Dương cũng tức thì bị dập tắt, chỉ còn lại Cổ Ngọc lơ lửng trong hư không.

“Chư vị xem lâu như vậy rồi, cũng nên ra mặt đi!” Giọng Tần Hạo vang lên, ánh mắt cũng rơi vào hư không không xa, nhàn nhạt nói.

“Ông!” Giọng Tần Hạo vừa dứt, không gian trong hư không vặn vẹo mạnh, mấy bóng người cũng trực tiếp hiện ra, người cầm đầu không ai khác, chính là tộc trưởng Cổ tộc Cổ Nguyên.

Sau lưng Cổ Nguyên là mấy cao tầng Cổ tộc, toàn bộ đều là cao giai Đấu Thánh, là những lão cổ hủ của Cổ tộc.

Lúc này sắc mặt Cổ Nguyên cũng vô cùng phức tạp nhìn Tần Hạo.

Trước đó ông quả thực muốn mượn tay Tần Hạo để đàn áp một số người trong Cổ tộc, nhưng không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, càng khiến ông sợ hãi hơn, ông cũng không ngờ Cổ Dương lại có

liên quan đến Hồn tộc.

Có thể tưởng tượng được, nếu không phải Tần Hạo, mọi thứ của Cổ tộc có thể đã hoàn toàn bị lộ ra trong mắt đối phương, hoàn toàn không có chút bí mật nào.

Đối với một thế lực đỉnh cao, đây tuyệt đối là một điều vô cùng chí mạng.

"Kết quả như vậy, ngài có hài lòng không?" Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt cũng lướt qua mấy người, lên tiếng hỏi.

"Tần Hạo, chuyện trước đó đều nhờ có ngươi.

Không ngờ Cổ Dương lại là người do Hồn tộc sắp đặt, nếu không, hậu quả không thể lường được!" Cổ Nguyên ngay lập tức nói, thái độ vô cùng thành khẩn.

Một là vì Tần Hạo đã trừ đi một cái họa lớn trong lòng cho Cổ tộc, hai là vì thực lực mà Tần Hạo đã thể hiện ra.

Trước đó tuy ông đã đoán thực lực của Tần Hạo không đơn giản, nhưng không ngờ Tần Hạo đã đạt đến trình độ nghịch thiên như vậy.

Vừa rồi trong khoảnh khắc Tần Hạo bùng phát khí tức, ngay cả Cổ Nguyên cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

Từ đó không khó để nhận ra, thực lực của Tần Hạo trước mắt tuyệt đối không thua kém ông, thậm chí đã một chân bước vào lĩnh vực Đế cảnh, còn về việc đột phá Đấu Đế, Cổ Nguyên có chút không dám tưởng tượng.

Chương 460

"Cũng chỉ vì Huân Nhi mà thôi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ai, cũng đành thôi!" Thấy thái độ của Tần Hạo, trong lòng Cổ Nguyên cũng có chút hối hận.

Nếu sớm biết thực lực của Tần Hạo đáng sợ như vậy, ông khẳng định sẽ không dễ dàng để Tần Hạo ra tay.

Nhưng lúc này hiển nhiên hối hận cũng vô dụng, may mắn là, quan hệ của Tần Hạo và Cổ Huân Nhi vẫn vô cùng thân mật, theo ông thấy, như vậy là đủ rồi.

"Các ngươi còn gì để nói không!?" Sau đó Cổ Nguyên ánh mắt cũng rơi vào mấy trưởng lão thuộc phe Cổ Dương, nhàn nhạt hỏi.

Những người này bình thường đều là người của Cổ Dương, thường xuyên phản đối một số chuyện.

Mặc dù Cổ Nguyên thực lực mạnh, nhưng có những lúc, khi quản lý Cổ tộc cũng không thể một mực dùng cường quyền trấn áp.

"Chúng thần biết tội, cam nguyện chịu phạt!" Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó cũng trực tiếp lên tiếng.

Khi biết thân phận của Cổ Dương, họ đã hiểu, lần này đã hoàn toàn vấp ngã, vấp một cú ngã trời giáng.

Lúc này hiển nhiên cũng căn bản không có cơ hội biện minh, chỉ có thể cúi đầu nhận tội.

"Như vậy là tốt rồi, tất cả mọi người đi bế quan trăm năm, còn chức vụ trên người để người khác thay thế, có ý kiến gì không?" Cổ Nguyên nhàn nhạt nói.

“Tất cả đều do tộc trưởng phân phó!” Mấy người lúc này hiển nhiên cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực, căn bản không có chút lựa chọn nào khác.

“Như vậy là tốt rồi!” Thấy cảnh này, trên mặt Cổ Nguyên cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Như vậy, quyền lực của Cổ Nguyên hiển nhiên cũng được nâng cao không ít, ít nhất toàn bộ Cổ tộc gần như trở thành một mình Cổ Nguyên nói là được.

Đối với kết quả này, Cổ Nguyên hiển nhiên vô cùng hài lòng.

Tiếp theo, Tần Hạo cũng ở lại Cổ tộc.

Vì biểu hiện đáng sợ trước đó của Tần Hạo, lúc này thái độ của toàn bộ Cổ tộc đối với Tần Hạo cũng đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở, mỗi người nhìn Tần Hạo ánh mắt đều tràn đầy vẻ kính sợ, thậm chí không ít người còn muốn nịnh bợ Tần Hạo, ngay cả mấy trưởng lão Cổ tộc cũng ào ào tỏ ý tốt với Tần Hạo.

“Khốn nạn, đáng chết, rốt cuộc là ai!?” Cùng lúc đó, trong Hồn Giới, vào khoảnh khắc Cổ Dương vẫn lạc, Hư Vô Thôn Viêm lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Giống như cao thủ Hồn Điện trước đó, trên người Cổ Dương cũng có tử hỏa của Hư Vô Thôn Viêm, sau khi Cổ Dương bị tiêu diệt, tử hỏa của Hư Vô Thôn Viêm cũng trực tiếp bị xóa sổ, hiển nhiên hắn cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Lúc này sắc mặt Hư Vô Thôn Viêm vô cùng khó coi, vừa mới bế quan xong, miễn cưỡng khôi phục lại bản nguyên đã hao tổn trước đó, không ngờ lại một lần nữa bị trọng thương, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Lại sao nữa?

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?" Bóng người Hồn Thiên Đế cũng trực tiếp hiện ra, mày cũng nhíu lại.

Thời gian gần đây đối với Hồn tộc, có thể nói là năm xui tháng hạn.

"Quân cờ Cổ Dương của ta ở Cổ tộc đã bị lộ!

Bị giết rồi!" Hư Vô Thôn Viêm sắc mặt vô cùng khó coi nói.

"Cổ Dương!?

Đáng chết, sao có thể!?" Nghe tin này, sắc mặt Hồn Thiên Đế lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tầm quan trọng của Cổ Dương hắn biết rất rõ, năm xưa hắn đã phải tốn chín trâu hai hổ mới có thể cài cắm được một tồn tại đỉnh cao như vậy vào trong Cổ tộc, từ đó có được vô số thông tin và động thái quan trọng về Cổ tộc.

Vậy mà bây giờ đã bị lộ, đối với hắn đả kích vô cùng khủng khiếp.

"Xem ra kế hoạch của chúng ta phải tiến hành sớm hơn rồi!" Giọng Hư Vô Thôn Viêm cũng vang lên.

"Đáng ghét!" Sắc mặt Hồn Thiên Đế cũng trở nên càng thêm khó coi, sắc mặt cũng không ngừng biến ảo, hiển nhiên lúc này trong lòng đang tính toán.

"Hạo ca ca, huynh sắp đi sao?" Trong Cổ Giới, Cổ Huân Nhi nhìn Tần Hạo trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vẻ không nỡ.

"Được rồi, Huân Nhi, ta có cơ hội sẽ quay lại thăm muội, đợi muội tiếp nhận xong truyền thừa của Cổ Đế, cũng có thể đến tìm ta!" Tần Hạo ngay lập tức nói.

Mặc dù huyết mạch trong cơ thể Cổ Huân Nhi đã đạt đến trình độ

Đế phẩm, nhưng lại chưa trải qua nghi thức thức tỉnh huyết mạch, cho nên huyết mạch vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt.

Trước đó Cổ Nguyên đã đến thương lượng với Tần Hạo, muốn để Cổ Huân Nhi tiến vào không gian truyền thừa của Cổ Đế để tiếp nhận truyền thừa.

Thực tế trong Bát tộc Viễn Cổ, mỗi tộc đều có không gian truyền thừa do Đấu Đế để lại, chỉ là trừ phi huyết mạch đạt đến Thần cấp, nếu không căn bản không thể mở ra.

Cho nên lần này Cổ Nguyên muốn để Cổ Huân Nhi tiến vào không gian truyền thừa của Cổ Đế, tiến hành truyền thừa.

Trước đây, theo ghi chép của Cổ tộc, thời gian ngắn nhất cũng cần ba năm, cho nên trong thời gian này Cổ Huân Nhi căn bản không thể rời khỏi Cổ tộc.

"Ta biết rồi, Hạo ca ca!" Cổ Huân Nhi nghe Tần Hạo nói xong, lập tức cũng gật đầu, mặc dù không nỡ rời xa Tần Hạo, nhưng nàng cũng biết rất rõ chuyện nặng nhẹ, tự nhiên sẽ không vô cớ gây rối.

Sau khi rời khỏi Cổ Giới, Tần Hạo liền trực tiếp quay trở lại Già Nam học viện.

Trong thời gian tiếp theo, Tần Hạo vẫn ở lại Già Nam học viện.

Tiêu Viêm vì sự xuất hiện của Tần Hạo, phát triển nhanh hơn so với nguyên tác không biết bao nhiêu lần.

Sau khi luyện hóa Dị Hỏa, thực lực của Tiêu Viêm cũng trực tiếp tăng vọt, ngoại trừ Cổ Huân Nhi và Tử Nghiên, trong nội viện Già Nam học viện, có thể xưng là cường giả số một.

Giống như trong nguyên tác, Tiêu Viêm cũng đã thành lập thế lực của mình trong nội viện Già Nam học viện, gần như thu nạp được tám phần thành viên của nội viện, có thể nói nội viện Già Nam học

viện gần như trở thành đại bản doanh của Tiêu Viêm.

Trong thời gian sau đó, Già Nam học viện hiển nhiên cũng không còn ý nghĩa rèn luyện đối với Tiêu Viêm nữa, cho nên Tiêu Viêm liền trực tiếp rời khỏi Già Nam học viện, bắt đầu xông pha ở Hắc Giác Vực, trong Hắc Giác Vực cũng bắt đầu thành lập thế lực của mình.

Vì có Thần Nông lão nhân và Dược Thần chỉ điểm, luyện dược thuật của Tiêu Viêm hiện nay đã đạt đến trình độ Lục phẩm, thân phận Lục phẩm luyện dược sư cũng giúp Tiêu Viêm chiêu mộ được không ít cường giả ở Hắc Giác Vực, phải biết rằng trong toàn bộ Hắc Giác Vực, Lục phẩm luyện dược sư được biết đến cũng chỉ có Dược Hoàng Hàn Phong mà thôi.

Cho nên không thể tránh khỏi việc Tiêu Viêm và Phong Thành của Hàn Phong đối đầu nhau.

Hàn Phong bắt đầu không ngừng đàn áp thế lực của Tiêu Viêm, nhưng Hàn Phong lại không tự mình ra tay, vẫn luôn ẩn mình sau màn.

Thực tế, ngay cả trong Phong Thành, cũng không có mấy người từng thấy mặt Hàn Phong, ngay cả khi xuất hiện mỗi lần cũng đều che mặt, cho nên vô cùng thần bí.

Chương 461

Nhưng sau đó Hàn Phong biết được trong tay Tiêu Viêm có Dị Hỏa tồn tại, liền quyết định tự mình ra tay với Tiêu Viêm, nhưng kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Thực tế Tiêu Viêm sở dĩ để lộ Dị Hỏa, phần lớn là để dụ Hàn Phong ra.

Vì Tiêu Viêm hiện nay đã biết quan hệ giữa Hàn Phong và Dược Thần, Tiêu Viêm đã hoàn toàn công nhận Dược Thần là lão sư, cho nên đối với vị đại sư huynh thí sư này Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không buông tha.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, Tiêu Viêm cũng biết được trên người Hàn Phong cũng có một đóa Dị Hỏa tồn tại.

Sau khi luyện hóa một đóa Dị Hỏa, Tiêu Viêm hiển nhiên cũng "ăn quen bén mùi", khát vọng đối với Dị Hỏa cũng càng thêm mãnh liệt.

Hàn Phong ra tay với Tiêu Viêm, tự nhiên trực tiếp đâm đầu vào tay Dược Thần.

Hiện nay sau khi Dược Thần tái tạo nhục thân, đã hoàn toàn dung hợp hoàn mỹ với nhục thân, hiện cũng đã trở thành một Đấu Thánh cấp bậc.

Một Đấu Hoàng đối mặt với một Đấu Thánh, có thể tưởng tượng kết quả, Hàn Phong trực tiếp bi kịch hoàn toàn, trực tiếp bị Dược Thần bắt giữ.

Nhưng Dược Thần cũng không chém giết Hàn Phong, chỉ phế bỏ hoàn toàn tu vi của đối phương, sau đó rút lấy Dị Hỏa của đối phương, rồi giam cầm.

Dị Hỏa cuối cùng tự nhiên cũng rơi vào tay Tiêu Viêm.

Sau khi luyện hóa Hải Tâm Diễm, thực lực của Tiêu Viêm cũng lại một lần nữa tăng vọt.

Sau đó vì không có Hàn Phong thống lĩnh, Phong Thành cũng như rắn mất đầu, Tiêu Viêm căn bản sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, trực tiếp thôn tính Phong Thành, một bước trở thành thế lực đỉnh cao của Hắc Giác Vực.

Ba năm, chỉ dùng ba năm, Tiêu Viêm đã trực tiếp trở thành bá chủ Hắc Giác Vực.

Ngoại trừ Già Nam học viện, tất cả các thế lực của Hắc Giác Vực đều thần phục dưới chân Tiêu Viêm.

Ngay cả Già Nam học viện, cũng trở thành căn cứ dự trữ nhân tài của Tiêu Viêm, mỗi năm đều có gần một nửa số học viên tốt nghiệp của Già Nam học viện gia nhập thế lực của Tiêu Viêm.

Trong thời gian đó, Tiêu Viêm cũng đã thành công thu phục Vẫn Lạc Tâm Viêm được trấn phong trong Già Nam học viện, Tần Hạo thì lại đem Vẫn Lạc Tâm Viêm mà mình có được đặt lại vào trong Già Nam học viện.

"Ra mắt công tử!" Trong nội viện Già Nam học viện, lúc này một bóng người cũng đang ở trong biệt viện của Tần Hạo, ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy vẻ cung kính, chính là Tiêu Viêm.

"Ừm, chuẩn bị xong chưa?" Tần Hạo hỏi.

"Vâng, công tử, ta đã chuẩn bị xong, hiện nay ba năm chi hẹn đã đến, cũng là lúc trở về đòi lại một công đạo rồi!" Đáy mắt Tiêu Viêm lóe lên một tia sáng sắc bén, lên tiếng nói. "Vậy thì đi đi, với thực lực hiện nay của ngươi, trong Hắc Giác Vực không có bao nhiêu người có thể uy hiếp được ngươi, cứ mặc sức làm đi, bản tọa không có yêu cầu

gì khác, chỉ cần ngươi không hổ thẹn với lòng là được!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, công tử!" Tiêu Viêm ngay lập tức cũng gật đầu, sau đó trực tiếp rời đi.

Đối với chuyến đi này của Tiêu Viêm, Tần Hạo không hề lo lắng, không chỉ có Thần Nông lão nhân ở trong bóng tối, Tiêu Viêm còn có Thiên Hỏa Tôn Giả, ba người này, ngay cả thực lực của Tiêu Viêm hiện nay, ở Tây Bắc vực cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Ba năm, Tiêu Viêm đã đạt đến Cửu Tinh Đấu Hoàng đỉnh phong, cách cảnh giới Đấu Tông cũng chỉ còn một bước chân.

Thực lực so với Cửu Tinh Đấu Hoàng, thực sự mạnh hơn quá nhiều.

Sau khi luyện hóa Dị Hỏa, Cửu Chuyển Phần Thiên Quyết hiện nay đã trở thành công pháp cấp Thiên giai cao cấp, còn tu luyện không ít Đấu kỹ cao giai.

Ngay cả khi đối mặt với Đấu Tông cấp thấp, trung cấp bình thường cũng có thể chiến thắng, thậm chí chém giết, ngay cả cao giai Đấu Tông cũng có một trận chiến lực.

"Ồ?" Vài ngày sau khi Tiêu Viêm rời đi, Tần Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc đang tiến lại gần Già Nam học viện.

Cảm ứng được luồng khí tức này, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười, sau đó ánh mắt cũng hướng về phía hư không.

Rất nhanh, một nữ tử tuyệt mỹ mặc một chiếc váy dài màu xanh, khí chất vô cùng cao quý xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Hạo ca ca!" Đối phương hiển nhiên cũng chú ý đến sự tồn tại của Tần Hạo, giây tiếp theo, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng,

trực tiếp lao vào lòng Tần Hạo, không ai khác, chính là Cổ Huân Nhi trở về từ Cổ tộc.

"Nha đầu, đã lâu không gặp!" Ba năm, Tần Hạo cũng đã đến Cổ Giới, nhưng đều không gặp được Cổ Huân Nhi, vì đối phương vẫn luôn ở trong không gian truyền thừa tiếp nhận truyền thừa.

"Hạo ca ca, ta rất nhớ huynh!" Cổ Huân Nhi nhìn Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ nhớ nhung.

"Ừm!" Tần Hạo cưng chiều vuốt mái tóc đen của Cổ Huân Nhi.

Đồng thời lúc này Tần Hạo cũng phát hiện sự thay đổi khí tức trên người Cổ Huân Nhi.

So với trước kia, tu vi của Cổ Huân Nhi có thể nói là đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Vốn dĩ bên cạnh Tần Hạo, tu vi của Thải Lân là mạnh nhất, sau ba năm, Thải Lân cũng đã đạt đến Thất Tinh Đấu Tôn, chính thức bước vào cấp bậc cao giai Đấu Tôn.

Nhưng hiện nay Cổ Huân Nhi lại vượt lên sau, sau khi hoàn thành truyền thừa, tu vi của nàng đã đạt đến Đấu Tôn đỉnh phong đáng sợ, một chân đã bước vào cấp bậc Bán Thánh, trong thế hệ trẻ của toàn bộ đại lục ngoại trừ Tần Hạo, tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao nhất, không có một trong hai.

Tiếp theo, Cổ Huân Nhi cũng ở lại Già Nam học viện cùng Tần Hạo, ổn định ở đây.

Ba tháng sau, Tiêu Viêm cũng từ Già Mã đế quốc trở về.

Nhưng lần này Tiêu Viêm không về một mình, mà mang cả Tiêu gia theo.

Vì sự xuất hiện của Tần Hạo, thực lực của Tiêu gia cũng đã khác

xưa, trở thành một thế lực bá chủ ở Già Mã đế quốc.

Nhưng Già Mã đế quốc chỉ là một nơi hẻo lánh, còn Tiêu Viêm giờ đây đã là bá chủ Hắc Giác Vực, nên hắn dĩ nhiên cũng dời cả Tiêu gia đến đây.

Chuyến đi Già Mã đế quốc lần này, quá trình cũng không khác mấy so với dự liệu của Tần Hạo.

Tiêu Viêm đã hoàn toàn gây chấn động cả Già Mã đế quốc, chỉ trong ba năm đã lên đến đỉnh phong Đấu Hoàng, tạo nên một cơn sóng chấn động kinh hoàng khắp đế quốc.

Nạp Lan gia tộc cũng hoàn toàn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tiêu Viêm một mình một sức đạp lên Vân Lam Tông, đánh bại tất cả cường giả của tông môn, còn chém giết cả đại trưởng lão Vân Lăng.

Bởi vì cũng giống như trong nguyên tác, Vân Lăng đã ra tay với Tiêu gia, chỉ là đã đánh giá sai thực lực của họ nên không thành công.

Vì vậy, đối với Vân Lăng, Tiêu Viêm tự nhiên không chút khách khí.

Ngoài Vân Lăng ra, Tiêu Viêm dĩ nhiên cũng dẫn dụ ra tông chủ đời trước của Vân Lam Tông là Vân Sơn, dùng sức mạnh tuyệt đối đánh bại Vân Sơn vừa đột phá Đấu Tông.

Chương 462

Cũng giống như trong nguyên tác, Vân Sơn vẫn cấu kết với Hồn Điện, cao thủ Hồn Điện cũng hiện thân.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn không có gì thay đổi, một vị hộ pháp của Hồn Điện bị Tiêu Viêm đánh nổ tan xác, còn Vân Sơn, tuy không chết, nhưng tu vi lại bị phế bỏ. ...

"Công tử, ta muốn đến Trung Châu rèn luyện!" Sau khi Tiêu Viêm trở về, lập tức tìm Tần Hạo, nói ra ý định của mình.

"Trung Châu sao, cũng tốt.

Bây giờ khu vực Tây Bắc này không còn ý nghĩa rèn luyện nữa rồi, cũng đến lúc đi Trung Châu, nơi đó mới là vũ đài của cường giả chân chính!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, trong vòng năm năm, hãy thành lập một thế lực hạng nhất ở Trung Châu.

Trong vòng mười năm, đặt chân đến cảnh giới Đấu Thánh, đồng thời đưa thế lực đó lên hàng ngũ đỉnh cao của Trung Châu!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Mười năm Đấu Thánh sao... ta biết rồi, công tử, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!" Trên mặt Tiêu Viêm lộ ra vẻ kiên định vô cùng.

"Ngoài ra, hãy đi tham gia đại hội luyện dược sư của Đan Tháp, giành lấy chức quán quân, rồi tiến vào Đan Giới thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!" Tần Hạo nói.

"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!?" Nghe Tần Hạo nói xong, mắt Tiêu Viêm lại một lần nữa sáng rực lên, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Ta biết rồi, công tử, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ta nhất định sẽ

đoạt được!" Đối với dị hỏa, Tiêu Viêm vô cùng nhiệt tình, bây giờ có tin tức về dị hỏa, tự nhiên vô cùng phấn khích.

Sau khi sắp xếp xong xuôi chuyện ở Hắc Giác Vực, Tiêu Viêm cũng lập tức lên đường rời khỏi, thông qua không gian trùng động tiến đến Trung Châu.

Ngoài Tiêu Viêm, Tần Hạo cũng phái cả Tiểu Y Tiên, Thanh Lân, Tử Nghiên đến Trung Châu rèn luyện.

Tiểu Y Tiên và Thanh Lân bây giờ cũng đã là cấp bậc Đấu Hoàng, thực lực tuy không phải là cao thủ đỉnh tiêm ở Trung Châu, nhưng cũng không tệ.

Tần Hạo cũng đã đưa cho họ những thủ đoạn bảo mệnh. ...

"Hạo ca ca, muội đi đâu đây?" Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, ánh mắt của Cổ Huân Nhi cũng rơi trên người Tần Hạo.

Bây giờ bên cạnh hắn chỉ còn lại một mình nàng.

"Đi thôi, chúng ta cũng đến Trung Châu dạo một vòng!" Tần Hạo nói.

"Tốt quá!" Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Cổ Huân Nhi tức thì lộ ra vẻ hưng phấn. ...

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã năm năm.

Tại một sơn cốc phong cảnh hữu tình ở Trung Châu, sâu trong sơn cốc là một trang viên cổ kính.

"Hạo ca ca, Tinh Vẫn Các đã diệt mấy phân điện của Hồn Điện, bây giờ Hồn Điện đang toàn lực đàn áp Tinh Vẫn Các, Tinh Vẫn Các sẽ không có vấn đề gì chứ?" Trong một sân nhỏ của trang viên, một bóng hình tuyệt mỹ nhìn thanh niên bên cạnh hỏi.

Hai người không ai khác chính là Cổ Huân Nhi và Tần Hạo.

“Hồn Điện sao... yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Hồn Điện tuy thế lớn, nhưng mấy năm nay Tinh Vẫn Các phát triển cũng không tệ.

Đằng sau Tinh Vẫn Các còn có Thần Nông lão nhân, Dược Thần và Phong Hiền mấy người đó, huống hồ Tinh Vẫn Các còn có quan hệ không tầm thường với Đan Tháp và Phần Viêm Cốc, Hồn Điện sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Gần đây Tiểu Y Tiên và Thanh Lân hình như cũng gặp phải phiền phức!

Người của Băng Hà Cốc đã nhắm vào Tiểu Y Tiên, hình như muốn chiếm đoạt Ách Nan Độc Thể!

Tộc Cửu U Địa Minh Mãng cũng đang truy sát Thanh Lân!” Cổ Huân Nhi nói.

“Băng Hà Cốc và tộc Cửu U Địa Minh Mãng sao...” Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một tia chế giễu.

“Ở đây cũng đã một thời gian không ngắn rồi, cũng đến lúc ra ngoài đi dạo.

Nếu đã như vậy, thì đến Băng Hà Cốc một chuyến đi.

Còn về tộc Cửu U Địa Minh Mãng... bây giờ Chu Khôn đã nắm lại quyền kiểm soát tộc Thái Hư Cổ Long, cũng đến lúc để hắn hoạt động một chút.

Tộc Thái Hư Cổ Long đã im hơi lặng tiếng quá lâu rồi, đã đến lúc xuất thế!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Nghe lời Hạo ca ca!” Nghe Tần Hạo nói, Cổ Huân Nhi lập tức gật đầu.

Sau đó hai người không chút do dự, trực tiếp rời khỏi sơn cốc. ...

“Thiên Độc Nữ, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!

Hôm nay ngươi không chạy thoát được đâu!” Tại một hẻm núi cách Băng Hà Cốc trăm dặm về phía nam, lúc này mấy bóng người hiện ra từ hư không, trực tiếp bao vây một nữ tử.

Chỉ thấy nữ tử một thân áo trắng, eo thon gọn trong một nắm tay, trên mặt mang một vẻ điềm tĩnh, ánh mắt cũng rơi trên người mấy người kia, trong thần sắc cũng loé lên một tia ngưng trọng.

Bóng hình này không ai khác chính là Tiểu Y Tiên.

“Băng Hà Cốc, thật đúng là âm hồn không tan!

Có phải là quá đáng lắm không!” Tiểu Y Tiên nhìn mấy người giữa không trung, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của đối phương.

Chương 463

Mấy năm nay Tiểu Y Tiên vẫn luôn rèn luyện ở Trung Châu, cũng tạo dựng được danh tiếng không nhỏ.

Sau đó khi đi qua phạm vi của Băng Hà Cốc, lại bị người của Băng Hà Cốc vây công truy sát một cách khó hiểu.

Tiểu Y Tiên tuy có Ách Nan Độc Thể, nhưng lại không phải là người có tính cách hiếu sát, đối với những người đó chỉ giáo huấn một phen, nhưng không ngờ đối phương lại được voi đòi tiên, làm sao không khiến nàng tức giận.

"Thiên Độc Nữ, dám làm người của Băng Hà Cốc ta bị thương, nếu biết điều thì tốt nhất nên theo ta về Băng Hà Cốc chịu sự trừng phạt, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Lão già cầm đầu lạnh lùng nói, trong đáy mắt cũng loé lên một tia băng lãnh.

"Quá đáng lắm rồi, Băng Hà Cốc, thật sự cho rằng ta không dám giết người sao?" Tiểu Y Tiên lúc này hiển nhiên đã hoàn toàn bị chọc giận, một luồng khí tức sắc bén cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, động thủ, bắt lấy ả!" Thấy bộ dạng của Tiểu Y Tiên, sắc mặt mấy người giữa không trung cũng trở nên vô cùng băng lãnh.

Lão già cầm đầu vung tay, trong nháy mắt mấy bóng người trực tiếp lao về phía Tiểu Y Tiên, từng đạo đấu kỹ kinh khủng cũng điên cuồng bao phủ lấy nàng.

"Hừ!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, sắc mặt cũng hoàn toàn lạnh xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

Năm năm thời gian, Tiểu Y Tiên từ cấp bậc Đấu Hoàng đã thăng lên đến cảnh giới Đấu Tông, Đấu Tông đỉnh phong, cách Đấu Tôn cũng chỉ còn một bước chân.

"Vạn Độc Chưởng!" Tiểu Y Tiên khẽ quát một tiếng, giữa không trung, một bàn tay khổng lồ màu đen từ trên trời giáng xuống, kèm theo đó là một luồng khí tức ăn mòn kinh khủng tản ra từ trên đó.

Dưới sự bao phủ của khí tức kinh khủng, rừng cây xanh um tùm trong sơn cốc bắt đầu tàn lụi với một tốc độ kinh hoàng.

"Không ổn, mọi người cẩn thận!" Thấy khí tức bộc phát từ trên người Tiểu Y Tiên, trên mặt mấy người cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Băng Hà Chỉ!" "Huyền Băng Chưởng!" "Cực Độ Băng Phong!" Từng đạo đấu kỹ kinh khủng cũng trực tiếp gào thét ra, nghênh đón công kích của Tiểu Y Tiên.

"Oanh oanh oanh oanh..." Công kích của mấy người cũng trực tiếp oanh tạc vào nhau giữa không trung.

Nhưng trong khoảnh khắc đấu kỹ tiếp xúc với bàn tay khổng lồ màu đen, những đấu kỹ đó trực tiếp bị ăn mòn, vỡ tan ngay giữa không trung.

Bàn tay khổng lồ màu đen thế đi không giảm, trực tiếp bao phủ lấy mấy người kia.

"Chết tiệt, sao có thể!?

Thực lực của ngươi sao có thể mạnh như vậy!?" Thấy cảnh này, sắc mặt mấy người cũng đại biến, hiển nhiên bị thực lực mà Tiểu Y Tiên thể hiện ra làm cho kinh ngạc.

Lúc này làm sao mà không hiểu, lúc trước Tiểu Y Tiên căn bản không dùng toàn lực.

“Hừ!” Thấy hành động của mấy người, khóe miệng Tiểu Y Tiên cũng lộ ra một tia cười lạnh.

Không gian xung quanh cũng đột nhiên vặn vẹo, thân hình của mấy người cũng trực tiếp bị định tại chỗ.

Tuy chỉ trong một sát na, nhưng đối với Tiểu Y Tiên, đã đủ rồi.

“Phanh phanh phanh...” Chỉ nghe từng tiếng trầm đục vang lên, mấy bóng người cũng trực tiếp bị hất bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra.

Nhưng điều quan trọng nhất không phải là chuyện đó, lúc này chỉ thấy trên mặt họ cũng nhanh chóng hiện lên một mảng đen kịt, một luồng độc tố kinh khủng cũng trực tiếp dung nhập vào cơ thể họ, điên cuồng nuốt chửng đấu khí, khí tức trên người họ cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

“Chết tiệt, không ổn!” Mấy người thấy vậy sắc mặt cũng đại biến, lập tức ném mấy viên đan dược vào miệng.

“Giãy giụa hấp hối!” Thấy hành động của mấy người, vẻ chế giễu trên khóe miệng Tiểu Y Tiên cũng càng thêm đậm.

Phải biết nàng là Ách Nan Độc Thể, sau khi tu luyện công pháp, thể chất của nàng cũng đã hoàn toàn được kích hoạt.

Không chỉ như vậy, độc tố trong cơ thể nàng dưới sự thúc đẩy của công pháp còn kinh khủng hơn thể chất thông thường vô số lần.

Một khi dính phải, đừng nói chỉ là Đấu Tông, cho dù là Đấu Tôn, thậm chí Đấu Thánh cũng không dễ chịu.

Chỉ trong một lúc, mấy bóng người lần lượt từ trên không trung rơi xuống, sau đó mặt họ cũng hoàn toàn đen kịt, cơ thể cũng bắt đầu co giật không ngừng, sinh cơ cũng dần dần tiêu tan, chẳng mấy chốc đã không còn hơi thở, hiển nhiên đã chết.

“Băng Hà Cốc, nếu đã như vậy, thì ta không khách khí nữa, cứ lấy các ngươi để lập uy vậy!” Trong đáy mắt Tiểu Y Tiên cũng loé lên một tia băng lãnh.

Nàng không chút do dự, trực tiếp lao về phía Băng Hà Cốc. ...

Chẳng mấy chốc Tiểu Y Tiên đã đến bên ngoài Băng Hà Cốc.

“Kẻ nào!” Sự xuất hiện của Tiểu Y Tiên tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của đệ tử Băng Hà Cốc, họ nhìn nàng với vẻ mặt không thiện cảm.

“Hừ!” Tiểu Y Tiên hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên, đệ tử Băng Hà Cốc trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngất đi.

Tiểu Y Tiên cũng trực tiếp bước vào Băng Hà Cốc.

Trên đường đi, tất cả những nơi nàng đi qua đều bị nàng một chưởng đánh bay.

“Lớn mật, dám ra tay với người của Băng Hà Cốc ta, thật là không biết sống chết!” Chẳng mấy chốc, ngày càng nhiều người của Băng Hà Cốc bay ra.

Thấy cảnh tượng trong Băng Hà Cốc, sắc mặt đám người tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Các ngươi không phải là đối thủ của ta, mau gọi người có thể làm chủ ra đây!” Nhìn những người đối diện, Tiểu Y Tiên cũng nhíu mày, lạnh lùng nói.

“To gan!” “Cuồng vọng!” “Tìm chết!” Nghe Tiểu Y Tiên nói, sắc mặt đám người tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi, đây quả thực là vả mặt một cách trắng trợn.

“Chết tiệt, cùng nhau ra tay, bắt lấy ả!” Một người trung niên cầm

đầu giận dữ hét lên.

Trong nháy mắt, đám người cũng lần lượt ra tay, trực tiếp bao phủ lấy Tiểu Y Tiên.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Trong số những người trước mắt, người cao nhất cũng chỉ là cấp bậc Đấu Tông bình thường.

Bây giờ Tiểu Y Tiên đã là Đấu Tông đỉnh phong, quan trọng nhất là, công pháp và đấu kỹ mà Tiểu Y Tiên tu luyện đều là do Tần Hạo đưa, thực lực mạnh hơn Đấu Tông cùng cấp không biết bao nhiêu lần, cho dù là Đấu Tôn bình thường cũng không dám coi thường.

Tiểu Y Tiên hai tay bay múa, liên tiếp đánh ra mấy chưởng vào hư không, từng đạo kình khí bá đạo kinh khủng gào thét ra, trực tiếp nghiền ép về phía đám người.

Đối mặt với công kích của Tiểu Y Tiên, những người này hiển nhiên căn bản không có chút sức chống cự nào, trực tiếp bị hất bay ra ngoài, bộ dạng trông vô cùng thê thảm, trên mặt mỗi người cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Chương 464

“To gan, Thiên Độc Nữ, dám đến Băng Hà Cốc ta gây sự, thật là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!” Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng cũng từ sâu trong Băng Hà Cốc truyền ra.

Ngay sau đó mấy bóng người cũng trực tiếp từ bên trong Băng Hà Cốc đi ra, từng luồng khí tức kinh khủng cũng tản ra từ trên người họ.

Trong mấy người, kẻ yếu nhất cũng là tồn tại cấp bậc cao giai Đấu Tông, trong đó mấy người cầm đầu càng đạt đến cấp bậc Đấu Tôn.

Băng Hà Cốc trên bề mặt ở Trung Châu là một thế lực đỉnh tiêm, tự nhiên có không ít tồn tại cấp bậc Đấu Tôn trấn giữ.

Một người trung niên áo trắng cầm đầu nhìn về phía Tiểu Y Tiên, trong ánh mắt loé lên một tia nóng rực, phảng phất như đang nhìn một món thiên tài địa bảo.

“Các ngươi quá đáng lắm!” Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói.

“Thiên Độc Nữ, ta cho ngươi một cơ hội, trở thành đạo lữ của bản cốc chủ, chuyện trước kia bản cốc chủ có thể bỏ qua hết, thế nào?” Bóng hình áo trắng cầm đầu nói.

“Đạo lữ?

Bằng ngươi?

Ngươi không xứng!” Nghe đối phương nói, khóe miệng Tiểu Y Tiên cũng lộ ra một tia chế giễu, cười lạnh nói.

“Tiện tỳ, tìm chết!” Thấy bộ dạng của Tiểu Y Tiên, sắc mặt cốc chủ Băng Hà Cốc, Băng Hà Tôn Giả, tức thì cũng trở nên vô cùng âm

trầm, sát ý trong đáy mắt cũng điên cuồng dâng trào.

Băng Hà Cốc là một trong những thế lực đỉnh tiêm ở Trung Châu.

Là cốc chủ của Băng Hà Cốc, Băng Hà Tôn Giả là một trong những bá chủ hàng đầu ở Trung Châu, có lẽ so với những tồn tại như Đan Tháp và Hồn Điện có chút chênh lệch, nhưng cũng tuyệt đối là một đại lão một phương.

Lúc này thấy bộ dạng của Tiểu Y Tiên, sự tức giận trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Động thủ, bắt ả lại cho ta!" Băng Hà Tôn Giả lạnh lùng ra lệnh.

Trong khoảnh khắc, mấy người bên cạnh cũng đồng thời ra tay, từng đạo đấu kỹ sắc bén kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy toàn thân Tiểu Y Tiên.

Đối mặt với sự vây công của mấy vị cao giai Đấu Tông và Đấu Tôn, áp lực của Tiểu Y Tiên cũng tăng lên gấp bội.

"Hừ!" Nhưng trên mặt Tiểu Y Tiên lại không có chút sợ hãi nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một luồng hắc khí kinh khủng cũng từ quanh thân nàng điên cuồng lan ra, cuối cùng trực tiếp hình thành một lĩnh vực màu đen kinh khủng.

Bên trong lĩnh vực màu đen, tất cả mọi thứ đều bị sương mù đen kịt kinh khủng ăn mòn hoàn toàn.

"Cẩn thận, đừng chạm vào sương mù đen!" Băng Hà Tôn Giả thấy vậy, lập tức lên tiếng.

Là một người có Ách Nan Độc Thể giả hậu thiên, hắn tự nhiên rất rõ độc khí của Ách Nan Độc Thể kinh khủng đến mức nào, cho dù là tồn tại cấp bậc Đấu Tôn cũng không thể có chút sơ suất.

"Vạn Độc Chưởng!" Tiểu Y Tiên đưa tay đánh ra một chưởng,

trực tiếp bao phủ lấy mấy người xung quanh.

Trong nháy mắt, không gian xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo dữ dội, cả không gian cũng dưới sự ăn mòn của hắc khí kinh khủng mà trở nên vô cùng yếu ớt.

Tiểu Y Tiên lập tức chiến đấu với mấy người giữa không trung.

Trong một lúc, hai bên trực tiếp rơi vào thế giằng co.

"Hừ!" Đúng lúc này, đột nhiên, trong đáy mắt Băng Hà Tôn Giả loé lên một tia sắc bén, hắn nắm lấy một điểm yếu của Tiểu Y Tiên, đưa tay chỉ một cái, một luồng sóng năng lượng sắc bén kinh khủng cũng tức thì gào thét ra, hung hăng bao phủ lấy Tiểu Y Tiên.

Băng Hà Tôn Giả là tồn tại cấp bậc cao giai Đấu Tôn thực sự, thực lực hiển nhiên mạnh hơn Tiểu Y Tiên không ít.

"Không ổn!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi.

Nàng không chút do dự, ý niệm vừa động, giữa mi tâm, một tia sáng màu tím loé lên, một đóa hoa sen ba cánh màu tím cũng trực tiếp nở rộ, trong nháy mắt bao phủ lấy toàn thân Tiểu Y Tiên.

Kình khí kinh khủng trực tiếp oanh tạc lên đóa hoa sen màu tím.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Băng Hà Tôn Giả, một đòn tấn công vốn dĩ chắc thắng trực tiếp bị hóa giải.

Tiểu Y Tiên chỉ hơi chao đảo một chút, sau đó liền trực tiếp khôi phục lại bình thường.

"Sao có thể!?" Băng Hà Tôn Giả thần sắc chăm chú nhìn đóa sen tím ba cánh dưới chân Tiểu Y Tiên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Phải biết vừa rồi tuy hắn không dùng toàn lực, nhưng ít nhất cũng đã dùng tám phần sức, cho dù là cao giai Đấu Tôn bình thường cũng

không dám coi thường, nhưng lại bị đỡ lại một cách dễ dàng như vậy, sự kinh ngạc trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Bảo bối tốt!" Chẳng mấy chốc, trong mắt Băng Hà Tôn Giả lóe lên một tia nóng rực.

Hắn không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không nhìn ra sự quý giá của đóa sen ba cánh này.

Theo hắn thấy, nếu hắn có được đóa sen ba cánh này, thực lực tuyệt đối đủ để tăng lên gấp mấy lần, cho dù gặp phải phong Đấu Tôn, thậm chí bán Thánh cũng có sức đánh một trận.

"Giao ra bảo vật, ta tha cho ngươi không chết!" Băng Hà Tôn Giả lạnh lùng nói.

"Bằng ngươi?

Thật sự cho rằng mình là cốc chủ Băng Hà Cốc sao?

Cũng chỉ là một tiểu nhân lén lút tấn công sau lưng mà thôi!" Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói.

"Khốn kiếp, nếu ngươi tìm chết, vậy thì bản tôn thành toàn cho ngươi!" Nghe Tiểu Y Tiên nói, sắc mặt Băng Hà Tôn Giả cũng trở nên càng thêm băng lãnh.

Sau đó, từng luồng sóng năng lượng kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Hắn hai tay kết ấn, giữa không trung, trong khoảnh khắc, nhiệt độ giữa trời đất cũng giảm xuống vô số lần, cả không gian phảng phất như bị đóng băng hoàn toàn, Vạn Độc Lĩnh Vực xung quanh Tiểu Y Tiên cũng phảng phất như bị đóng băng.

Sóng đấu khí kinh khủng cũng điên cuồng bao phủ lấy Tiểu Y Tiên, cả Vạn Độc Lĩnh Vực cũng phảng phất như sắp sụp đổ.

“Hừ!” Tiểu Y Tiên thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên càng thêm ngưng trọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng trực tiếp sử dụng bí pháp, hai tay kết ấn, bản nguyên Ách Nan trong cơ thể tức thì bộc phát, từng luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng tức thì từ trên người Tiểu Y Tiên bộc phát ra.

Gần như trong nháy mắt, khí tức trên người Tiểu Y Tiên liền trực tiếp đột phá cực hạn Đấu Tông, bước vào cảnh giới Đấu Tôn, một luồng khí tức càng kinh khủng hơn khiến người ta kinh hãi cũng tức thì bộc phát ra.

Chương 465

Tiểu Y Tiên liền cùng Băng Hà Tôn Giả chiến đấu giữa không trung.

Trong một lúc, cả hai đánh nhau một trận bất phân thắng bại, không ai làm gì được ai.

“Sao có thể!?” “Thực lực của Thiên Độc Nữ đã đạt đến mức này!?” “Thực lực của ả sao lại mạnh như vậy!?” Thấy cảnh này, những người xung quanh đều có chút ngây người.

Trước đó họ dĩ nhiên đã nghe nói thực lực của Thiên Độc Nữ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức nghịch thiên như vậy.

“Thiên Độc Nữ, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.

Bản tôn thừa nhận, ngươi quả thực rất kinh diễm, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của bản tôn.

Nhưng tiếc là, hôm nay ngươi căn bản không có chút cơ hội nào!” Băng Hà Tôn Giả lạnh lùng nói.

“Ngươi mừng có hơi sớm quá rồi đấy!” Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói. "Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bản tôn lại muốn xem thử bí pháp của ngươi rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu!

Tất cả mọi người nghe lệnh, kết trận cho ta!” Băng Hà Tôn Giả lạnh lùng ra lệnh.

Trong nháy mắt, đám người xung quanh cũng lần lượt hành động, tức thì kết thành một đại trận.

Khí trường kinh khủng cũng tức thì bao phủ lên người Tiểu Y Tiên, áp lực trên người nàng lại một lần nữa tăng lên gấp mấy lần.

“Ngươi không còn cơ hội đâu!” Thấy bộ dạng của Tiểu Y Tiên, giọng nói của Băng Hà Tôn Giả lại một lần nữa vang lên.

“Vậy sao!?” Tiểu Y Tiên cười lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng lật tay, một miếng ngọc phù cũng trực tiếp xuất hiện trong tay nàng, sau đó dùng sức bóp một cái, trong nháy mắt ngọc phù trực tiếp bị bóp nát.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang tuyệt thế rực rỡ cũng tức thì phóng lên trời, mang theo một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy Băng Hà Tôn Giả.

“!?

Không ổn!” Thấy cảnh này, Băng Hà Tôn Giả chỉ cảm thấy hồn bay phách lạc, lông tóc toàn thân dựng đứng.

Khoảnh khắc tiếp theo, gần như trong nháy mắt, Băng Hà Tôn Giả đưa tay chộp một cái, một lão già bên cạnh thân hình không tự chủ được bay ngược lại, trực tiếp chắn trước mặt Băng Hà Tôn Giả.

“Phốc xuy!” Gần như trong nháy mắt, thân hình lão già cũng tức thì bị xuyên thủng.

Nhân cơ hội này, thân hình Băng Hà Tôn Giả cũng vặn vẹo dữ dội, trực tiếp tránh được chỗ yếu hại, sau đó trên vai cũng trực tiếp xuất hiện một lỗ máu kinh khủng.

“Chết tiệt, Thiên Độc Nữ, ngươi tìm chết!” Lúc này sắc mặt Băng Hà Tôn Giả hoàn toàn thay đổi.

Vừa rồi hắn thật sự cảm nhận được khí tức tử vong.

Kể từ khi đột phá Đấu Tôn, hắn không nhớ đã bao nhiêu năm không cảm nhận được cảm giác tử vong này.

Vừa rồi nếu phản ứng chậm một chút, e là thật sự toi mạng rồi.

Lửa giận trong lòng cũng hoàn toàn bị kích phát, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tiểu Y Tiên cũng trở nên càng thêm ngưng trọng.

Đám người Băng Hà Cốc xung quanh thấy cảnh này cũng lần lượt lùi lại mấy bước, trực tiếp kéo giãn khoảng cách với Tiểu Y Tiên, đồng thời cũng tránh xa Băng Hà Tôn Giả.

Vừa rồi Băng Hà Tôn Giả đã khiến người khác làm bia đỡ đạn, họ không muốn làm bia đỡ đạn tiếp theo.

"Tìm chết sao?

Người tìm chết e là ngươi đó!" Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của đám người Băng Hà Cốc, nàng lật tay, trong tay lại một lần nữa xuất hiện một miếng ngọc phù, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng cũng từ trên đó lan ra.

"Hít..." Thấy ngọc phù kinh khủng kia, sắc mặt mấy người lại một lần nữa đại biến.

Vốn dĩ họ cho rằng loại ngọc phù đó trên người Tiểu Y Tiên chỉ có một miếng, nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một miếng, làm sao có thể không khiến họ kiêng dè.

"Thiên Độc Nữ, ngươi thật sự muốn cùng Băng Hà Cốc ta cá chết lưới rách sao!?" Ngữ khí của Băng Hà Tôn Giả lúc này cũng trở nên vô cùng băng hàn, ánh mắt cũng trở nên vô cùng âm lãnh.

"Cá chết lưới rách, ngươi cũng xứng sao!

Cá sẽ chết, nhưng lưới tuyệt đối sẽ không rách!" Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói.

Tuy Tiểu Y Tiên không phải là kẻ hiếu sát, nhưng tương tự, sau mấy năm rèn luyện, Tiểu Y Tiên cũng không phải là người mềm lòng.

Sau khi ra tay với Băng Hà Cốc, nàng đã có quyết định.

Tuy với thực lực của mình mà muốn diệt Băng Hà Cốc thì hiển nhiên không thể, nhưng dám đến Băng Hà Cốc tự nhiên có chỗ dựa.

Sen tím ba cánh và ngọc phù chính là một trong số đó.

Những ngọc phù này chính là kiếm phù Tần Hạo đưa cho nàng, mỗi miếng ngọc phù đều phong ấn một đạo kiếm khí, mỗi đạo kiếm khí ít nhất cũng tương đương với một đòn toàn lực của một cao thủ bán Thánh, thậm chí có những ngọc phù trong đó kiếm khí có thể so sánh với một đòn của cao thủ Đấu Thánh.

"Thiên Độc Nữ, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Thấy cảnh này, Băng Hà Tôn Giả cũng có chút uất ức nhìn đối phương hỏi.

Hắn chưa bao giờ có một ngày uất ức như vậy, sắc mặt cũng trở nên tái mét.

"Từ hôm nay trở đi, Băng Hà Cốc phong cốc trăm năm, chuyện này coi như bỏ qua.

Nếu không, hôm nay sẽ là ngày Băng Hà Cốc bị diệt!" Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói.

"!?

Thiên Độc Nữ, ngươi đừng có quá đáng!" Nghe Tiểu Y Tiên nói, sắc mặt đám người xung quanh tức thì cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nếu thật sự như vậy, thì mặt mũi của Băng Hà Cốc thật sự mất hết.

Bị một người đánh cho phải phong cốc, đối với danh vọng của Băng Hà Cốc cũng là một đòn chí mạng, thậm chí có khả năng rớt khỏi hàng ngũ thế lực đỉnh tiêm của Trung Châu.

"Tiểu bối cuồng vọng, dám đến Băng Hà Cốc ta gây sự, thật sự cho rằng Băng Hà Cốc ta không có người sao!?" Đúng lúc này, từ sâu

trong Băng Hà Cốc, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng tức thì dâng lên.

Chương 466

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức hủy diệt tức thì bao phủ toàn trường.

Giữa không trung, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao phủ lấy Tiểu Y Tiên.

"Tìm chết!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, hai mắt cũng gần như trong nháy mắt, trực tiếp bóp nát kiếm phù.

Trong nháy mắt một đạo kiếm khí kinh khủng phóng lên trời, trực tiếp nghênh đón bàn tay khổng lồ giữa không trung.

"Phốc xuy..." "Oanh long long!" Trong nháy mắt, bàn tay khổng lồ và kiếm khí trực tiếp va chạm vào nhau giữa không trung, sau đó gần như trong nháy mắt cả hai bên trực tiếp tan rã, không ai làm gì được ai.

Kèm theo đó là một bóng người cũng trực tiếp hiện ra từ hư không.

"Chết đi!" Tiểu Y Tiên thấy vậy căn bản không chút do dự, lật tay, lại một miếng kiếm phù nữa xuất hiện trong tay nàng.

So với kiếm phù trước đó, hoa văn trên miếng kiếm phù này càng phức tạp và huyền diệu hơn.

Nàng mạnh mẽ bóp một cái, trong nháy mắt, một đạo kiếm quang rực rỡ phóng lên trời, một đạo kiếm khí kinh khủng hơn vô số lần so với trước đó cũng gào thét ra, trực tiếp bao phủ lấy bóng người giữa không trung.

"!?

Không ổn!" Thấy cảnh này, bóng người giữa không trung sắc mặt

cũng đại biến, bởi vì từ đạo kiếm khí này hắn cũng cảm nhận được một luồng uy hiếp tử vong.

Hắn lập tức muốn tránh né, nhưng điều khiến hắn kinh hãi là, hắn cảm giác bị một luồng khí cơ kinh khủng khóa chặt, căn bản không thể tránh được sự khóa chặt của kiếm khí.

"Đáng ghét!~" "Băng Hà Chỉ!" "Huyền Băng Chưởng!" Hắn không chút do dự, từng đạo công kích kinh khủng cũng trực tiếp gào thét ra, trực tiếp nghênh đón đạo kiếm khí kinh khủng kia.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Tiểu Y Tiên thấy vậy, trên mặt tức thì cũng lộ ra một tia chế giễu.

Một đòn tấn công của kiếm phù này có thể tương đương với một đòn toàn lực của cao thủ Đấu Thánh, thực lực của bóng người giữa không trung tuy không yếu, nhưng cũng chỉ là một vị bán Thánh mà thôi.

"Phốc xuy phốc xuy..." Chỉ nghe hai tiếng trầm đục vang lên, trong khoảnh khắc, đấu kỹ giữa không trung tức thì bị đánh nát.

Kiếm khí kinh khủng thế đi không giảm, trực tiếp xuyên thủng bóng người giữa không trung.

Sau đó hắn từ trên không trung rơi xuống, một lỗ máu kinh khủng cũng xuất hiện ở ngực, hiển nhiên không sống nổi.

"Cái,!? " "Lão tổ, lão tổ chết rồi!?" "Sao có thể!?" Các cao tầng của Băng Hà Cốc xung quanh thấy cảnh này, trên mặt tức thì cũng lộ ra vẻ kinh hoàng.

Thân phận của bóng người kia họ đều rất rõ, đó là lão tổ của Băng Hà Cốc, là trụ cột và là lá bài tẩy của Băng Hà Cốc, nhưng bây giờ lại bị chém giết, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Chuyện hôm nay ta nhận thua, từ hôm nay trở đi, Băng Hà Cốc

phong cốc trăm năm!

Trong vòng trăm năm sẽ không xuất thế!

Kết quả này ngươi có hài lòng không?" Nhìn Tiểu Y Tiên đối diện, sắc mặt Băng Hà Tôn Giả cũng trở nên vô cùng âm trầm, giọng nói lạnh lùng.

Hắn chưa bao giờ nhục nhã như vậy, một Băng Hà Cốc lớn như vậy lại bị một cao giai Đấu Tông ép đến tình cảnh này, đối với hắn quả thực là một sự sỉ nhục lớn.

"Hy vọng là vậy, nếu còn chọc vào ta nữa, lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu, lần sau sẽ là ngày Băng Hà Cốc bị diệt!" Tiểu Y Tiên lạnh lùng nói, lạnh lùng liếc nhìn Băng Hà Tôn Giả một cái, sau đó cũng trực tiếp quay người, đi ra ngoài Băng Hà Cốc.

Trong khoảnh khắc Tiểu Y Tiên quay người, Băng Hà Tôn Giả đột nhiên ngẩng đầu, trong hai mắt cũng loé lên một tia điên cuồng.

Trong nháy mắt chỉ thấy Băng Hà Tôn Giả ý niệm vừa động, sáu bóng người xung quanh trực tiếp hiện ra từ hư không, sau đó thân hình hóa thành một luồng ánh sáng, tức thì đến bên cạnh Tiểu Y Tiên, mấy đạo công kích sắc bén kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ lấy nàng.

Trên người mấy bóng hình không có chút sinh cơ nào, hiển nhiên là mấy con rối.

"!?

Không ổn!" Sắc mặt Tiểu Y Tiên cũng đột nhiên thay đổi, nhưng hành động của đối phương thực sự quá đột ngột.

Mỗi con rối đều là cấp bậc Đấu Tôn, gần như trong nháy mắt đã đến bên cạnh nàng.

“Hừ!” Ngay khi mấy đạo công kích sắp rơi xuống người Tiểu Y Tiên, giữa không trung, một tiếng hừ lạnh vang lên, không gian xung quanh cũng tức thì ngưng đọng, mấy bóng người cũng trực tiếp bị định tại chỗ, đứng yên tại chỗ, phảng phất như bị thi triển định thân thuật.

“Chết!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, trong khoảnh khắc, cơ thể của sáu bóng người đột nhiên rung lên, tức thì nổ tung, hóa thành một màn sương máu.

“!?

Sao có thể!?” Thấy cảnh này, sắc mặt Băng Hà Tôn Giả tức thì đại biến, trong đáy mắt cũng loé lên một vẻ vô cùng khó coi.

“Là ai!?” Băng Hà Tôn Giả có chút tức giận hỏi, trong đáy mắt đầy vẻ giận dữ.

Trái ngược với phản ứng của Băng Hà Tôn Giả, sau khi nghe giọng nói lạnh lùng kia, trên mặt Tiểu Y Tiên vốn đang băng lãnh cũng lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên đã đoán ra thân phận của người đến, ánh mắt cũng trực tiếp nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy hai bóng người cũng trực tiếp bước đi trên không.

“Công tử, Huân Nhi tiểu thư!” Thấy người đến, Tiểu Y Tiên cũng vội vàng đi lên đón.

Người đến không ai khác chính là Tần Hạo và Cổ Huân Nhi đang trên đường đến Băng Hà Cốc.

“Ừm!

Ngươi có biết lỗi không?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Tiểu Y Tiên, thản nhiên hỏi.

“Xin lỗi công tử, ta biết lỗi rồi, đã để ngài thất vọng!” Tiểu Y Tiên

cũng lập tức nói.

Hiển nhiên lần này nếu không phải Tần Hạo đến kịp, dù có những lá bài tẩy mà Tần Hạo để lại, có lẽ nàng không chết, nhưng tuyệt đối sẽ bị thương nặng kinh khủng.

"Người nào!?" Thấy cảnh này, ánh mắt Băng Hà Tôn Giả cũng rơi trên người Tần Hạo, vẻ ngưng trọng trong đáy mắt cũng càng thêm đậm.

Hắn phát hiện căn bản không thể cảm ứng được khí tức trên người Tần Hạo và Cổ Huân Nhi giữa không trung, nhưng rõ ràng hai người này căn bản không phải là người bình thường.

Từ thái độ của Tiểu Y Tiên đối với hai người, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Quan trọng nhất là, hắn căn bản không thấy đối phương ra tay thế nào mà đã trấn sát mấy con rối của mình, thực lực như vậy làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

Chương 467

"Người chết không cần biết nhiều như vậy.

Dám ra tay với người của bản tọa, nếu đã vậy, từ nay về sau, Băng Hà Cốc không cần thiết phải tồn tại nữa!" Giọng nói của Tần Hạo băng lãnh, trong đáy mắt cũng loé lên một tia lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Hạo căn bản không nói nhiều lời, đưa tay đánh ra một chưởng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên cả bầu trời, một bàn tay khổng lồ che trời tức thì hiện ra từ hư không, bao phủ toàn bộ Băng Hà Cốc.

Một khắc này, họ chỉ cảm giác cả bầu trời phảng phất như sắp sụp đổ, một luồng khí tức tử vong kinh khủng cũng từ đáy lòng dâng lên.

"Sao có thể!?" "Trời ơi..." "Đấu Thánh, là cao thủ cấp bậc Đấu Thánh!" Cảm nhận được khí tức kinh khủng, sắc mặt của những người còn lại của Băng Hà Cốc đột nhiên đại biến, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hoàng vô cùng, hiển nhiên bị thủ đoạn kinh khủng này làm cho kinh ngạc.

"Mau chạy đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, đám người cũng lần lượt hoàn hồn, lập tức muốn bỏ chạy.

Nhưng chẳng mấy chốc, trên mặt mỗi người liền lộ ra vẻ tuyệt vọng, bởi vì họ phát hiện căn bản không thể động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ giữa không trung rơi xuống, hung hăng đánh lên người mình.

"Oanh long long!" Kèm theo một tiếng nổ trầm đục kinh khủng vang lên, bàn tay khổng lồ tức thì rơi xuống, trong khoảnh khắc cả

Băng Hà Cốc hoàn toàn bị bao phủ, khí tức hủy diệt tức thì quét qua toàn bộ Băng Hà Cốc, cả Băng Hà Cốc cũng trực tiếp bị diệt.

Sóng năng lượng hủy diệt cuồng bạo cũng điên cuồng dâng trào, phảng phất như thế giới tận thế giáng lâm.

Đợi sau khi sóng năng lượng cuồng bạo xung quanh lắng xuống, cả trời đất cũng cuối cùng lại một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Băng Hà Cốc vốn ở đó thì trực tiếp biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một dấu ấn bàn tay khổng lồ sâu không thấy đáy.

Thấy cảnh này, Cổ Huân Nhi lại không có gì kinh ngạc.

Mấy năm nay ở bên cạnh Tần Hạo, nàng không chỉ một lần thấy Tần Hạo ra tay.

Tiểu Y Tiên thì khác, tuy nàng biết thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng lại chưa từng thực sự thấy Tần Hạo ra tay.

Lúc này thấy Tần Hạo nhẹ nhàng như vậy đã xóa sổ Băng Hà Cốc, sự kinh ngạc trong lòng có thể tưởng tượng được.

Phải biết Băng Hà Cốc là một trong những thế lực đỉnh tiêm của cả Trung Châu.

"Được rồi, đi thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp rời đi.

Không lâu sau khi Tần Hạo và những người khác rời đi, tin tức Băng Hà Cốc bị diệt liền nhanh chóng lan truyền, sau đó như một cơn bão kinh hoàng tức thì quét qua toàn bộ Trung Châu, gây nên một cơn sóng chấn động kinh hoàng.

Đồng thời không ít người cũng đưa Tiểu Y Tiên vào danh sách không thể trêu chọc.

Bởi vì qua điều tra, không khó để tra ra, Băng Hà Cốc bị diệt là vì

đã trêu chọc vào Thiên Độc Nữ.

Vốn dĩ một số người cho rằng Thiên Độc Nữ chỉ là một tán tu, nhưng bây giờ, hiển nhiên không còn dám có suy nghĩ đó nữa.

Ít nhất, đằng sau Thiên Độc Nữ tuyệt đối có một vị cường giả vô thượng kinh khủng tồn tại.

Trong một lúc, vô số thế lực lớn cũng đưa Thiên Độc Nữ vào danh sách không thể trêu chọc, hiển nhiên không muốn đi theo vết xe đổ của Băng Hà Cốc.

Sau khi Băng Hà Cốc bị diệt, Trung Châu lại bùng nổ một tin đồn kinh thiên khác.

Tộc Thái Hư Cổ Long vốn ẩn thế không ra đột nhiên xuất thế.

Long Hoàng của tộc Thái Hư Cổ Long vốn đã biến mất trong truyền thuyết hiện thân, dẫn dắt tộc nhân Thái Hư Cổ Long tấn công tộc Cửu U Địa Minh Mãng, trực tiếp trấn sát tộc trưởng đương đại của tộc Cửu U Địa Minh Mãng.

Tộc trưởng vốn bị giam cầm hiện thân, trực tiếp dẫn dắt toàn bộ tộc Cửu U Địa Minh Mãng thần phục tộc Thái Hư Cổ Long.

Tin tức này vừa ra, cả Trung Châu tức thì xôn xao.

Phải biết tộc Cửu U Địa Minh Mãng là một trong ba đại thế lực ma thú, nhưng bây giờ lại thần phục dưới trướng Thái Hư Cổ Long, có thể tưởng tượng được sự chấn động kinh khủng đến mức nào.

Trong một lúc, danh tiếng của tộc Thái Hư Cổ Long cũng như mặt trời ban trưa.

Ngay cả Hồn Điện vốn ngang ngược ở Trung Châu cũng phải né tránh ba phần.

Chớp mắt, lại mấy năm nữa trôi qua.

Mấy năm nay, cả Trung Châu có thể dùng một từ để hình dung là phong vân dũng động.

Trong đó, kẻ nổi bật nhất chính là sự quật khởi mạnh mẽ của Thiên Đình.

Tiền thân của Thiên Đình chính là Tinh Vẫn Các ở Trung Châu.

Mấy năm nay, Tinh Vẫn Các quật khởi với tốc độ tên lửa, thế lực không ngừng khuếch trương, thôn tính không ít thế lực lớn ở Trung Châu, còn kết thành đồng minh với các siêu cấp thế lực như Đan Tháp, Phần Viêm Cốc và tộc Thái Hư Cổ Long, như mặt trời ban trưa.

Sau đó Tinh Vẫn Các cũng trực tiếp đổi tên thành Thiên Đình.

Không cần phải nói, Thiên Đình hiển nhiên chính là do Tiêu Viêm dưới sự chỉ huy của Tần Hạo tạo ra.

Ở Trung Châu, cuộc tranh đấu giữa Thiên Đình và Hồn Điện cũng đã đi vào giai đoạn gay cấn, có thể nói là ngang tài ngang sức.

Có thể làm được điều này trong mấy năm, công lao của Tiêu Viêm hiển nhiên không thể phủ nhận.

Trong mấy năm nay, thực lực của Tiêu Viêm cũng tăng vọt.

Trong những năm này, thông qua các con đường khác nhau, Tiêu Viêm lại một lần nữa dung hợp thêm mấy loại dị hỏa.

Bây giờ, ngoài những dị hỏa có chủ ra, những dị hỏa còn lại cơ bản hơn chín mươi phần trăm đã bị Tiêu Viêm dung hợp.

Hiện tại, tu vi của Tiêu Viêm cũng tiến bộ vượt bậc, trực tiếp đạt đến cấp bậc cao thủ đỉnh tiêm của thế giới này, thực sự bước vào cấp bậc Đấu Thánh.

Ngoài danh hiệu Đấu Thánh ra, Tiêu Viêm còn có một thân phận

khác, đó là luyện dược sư cửu phẩm, một vị luyện dược sư có thể luyện chế ra cửu phẩm kim đan, thuộc hàng ngũ luyện dược sư đỉnh tiêm nhất trong cả trời đất.

Chính vì vậy, Thiên Đình mới thu hút được đủ nhiều cao thủ gia nhập.

Dù sao, một vị luyện dược sư có thể luyện chế ra cửu phẩm kim đan, tuyệt đối đủ để khiến vô số cường giả đổ xô đến. ...

Chương 468

Thiên Giới, là đại bản doanh của Thiên Đình, là một tồn tại tương tự như Cổ Giới.

Nhưng so với Cổ Giới, Thiên Giới bất luận về quy mô hay độ vững chắc của không gian đều vượt xa Cổ Giới.

Bởi vì Thiên Giới không phải do Tiêu Viêm khai mở ra, mà là do Tần Hạo ra tay khai mở.

Bản tôn của Tần Hạo là tồn tại có thể khai thiên tích địa thực sự, một luồng hóa thân này tuy thực lực kém xa bản tôn, nhưng việc khai mở ra một tiểu thế giới trong thế giới này là vô cùng dễ dàng.

Trong một cung điện ở cấm địa của Thiên Giới, một bóng người trực tiếp từ bên ngoài bay tới, sau đó tiến vào trong cung điện.

"Bái kiến công tử!" Người đến cung kính nói với một bóng hình áo trắng ở vị trí chủ tọa.

Bóng hình áo trắng không ai khác chính là Tần Hạo, còn người đến chính là thủ lĩnh trên danh nghĩa của Thiên Đình hiện nay, Tiêu Viêm.

"Ừm, có chuyện gì, nói đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Công tử, ta muốn mảnh tàn đồ Tịnh Liên Yêu Hỏa trong tay công tử!" Tiêu Viêm nói.

"Ồ?

Mấy mảnh tàn đồ khác đều đã gom đủ rồi sao?" Tần Hạo hỏi.

"Vâng, công tử, không lâu trước, ta vừa mới tìm được mảnh tàn đồ cuối cùng trong một buổi đấu giá!" Nói đến đây, trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra một vẻ kích động.

Tịnh Liên Yêu Hỏa là dị hỏa duy nhất còn thiếu trong số những dị hỏa vô chủ, xếp hạng cũng là cao nhất.

Tiêu Viêm ước tính, nếu hắn có thể dung hợp nó, thực lực tuyệt đối có thể lại một lần nữa lên một tầm cao mới.

“Vậy sao, đều đã sắp xếp rồi?” Tần Hạo thản nhiên hỏi.

“Không sai, đều đã sắp xếp xong rồi.

Lần này nhất định phải mượn cơ hội này để tóm gọn cả Hồn Điện!” Tiêu Viêm trực tiếp nói.

“Được, nếu đã như vậy, mảnh tàn đồ này cho ngươi!” Lật tay một cái, Tần Hạo cũng trực tiếp đưa mảnh tàn đồ mà trước đó hắn có được trong Ma Thú sâm lâm ngoại ô Thanh Sơn Trấn cho Tiêu Viêm.

“Đa tạ công tử!” Tiêu Viêm cũng đầy mặt kích động nói, sau khi nhận tàn đồ, liền trực tiếp rời đi. ... "Cũng gần rồi, chỉ cần tiêu diệt Hồn Điện, tin rằng Hồn Thiên Đế cũng sẽ không ngồi yên được nữa, e là sẽ đánh cược một phen.

Chỉ cần Hồn Tộc bị diệt, khí vận của ta liền đủ để dung hợp với thế giới này!” Sau khi Tiêu Viêm rời đi, Tần Hạo lẩm bẩm.

Mấy ngày sau, tin tức Tịnh Liên Yêu Hỏa hiện thế cũng tức thì truyền khắp Trung Châu, vô số thế lực cũng nghe tin mà hành động.

Ngay sau đó mấy ngày nữa, lại một tin tức kinh thiên động địa truyền ra, tất cả cao thủ Hồn Điện tham gia tranh đoạt Tịnh Liên Yêu Hỏa đều toàn quân bị diệt.

Ngay sau đó, Thiên Đình, Đan Tháp, Phần Viêm Cốc và tộc Thái Hư Cổ Long, với thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp phát động tấn công Hồn Điện.

Chỉ dùng một tháng thời gian, hơn chín mươi phần trăm phân điện

của Hồn Điện ở Trung Châu trực tiếp bị phá hủy, cả Hồn Điện cũng danh tồn thực vong.

Trong số các cao tầng của Hồn Điện, ngoài điện chủ Hồn Diệt Sinh bị trọng thương trốn thoát ra, những cao tầng còn lại đều bị tóm gọn.

Sự diệt vong của Hồn Điện cũng tức thì gây nên một cơn sóng chấn động kinh hoàng ở Trung Châu.

Phải biết Hồn Điện là thế lực mạnh nhất trên bề mặt Trung Châu, ngay cả Đan Tháp cũng phải kém một bậc, nhưng bây giờ lại bị người ta gần như nhổ tận gốc, sự chấn động có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào. ...

"Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!

Quá đáng lắm, thật sự quá đáng lắm, quả thực là vô lý!" Trong Hồn Giới, hai mắt Hồn Thiên Đế lúc này cũng trở nên vô cùng băng lãnh, hàn quang trong đáy mắt cũng điên cuồng lóe lên.

Phải biết Hồn Điện là người phát ngôn của Hồn Tộc trên đại lục, đồng thời cũng là xúc tu của Hồn Tộc để khống chế đại lục, nhưng bây giờ lại bị diệt, sự tức giận trong lòng có thể tưởng tượng được.

Sự diệt vong của Hồn Điện đối với Hồn Tộc có ảnh hưởng cực lớn.

"Tiếp theo nên làm gì?

Cứ thế này, e là cục diện sẽ rất bất lợi cho chúng ta!" Lúc này, bóng hình của Hư Vô Thôn Viêm cũng ở bên cạnh Hồn Thiên Đế, thần sắc cũng có chút u ám nói.

"Kế hoạch phải tiến hành trước!

Tuyệt đối không thể để chúng nhân cơ hội quật khởi, nếu không,

sẽ càng ngày càng bất lợi cho chúng ta!" Trên mặt Hồn Thiên Đế cũng lộ ra vẻ quyết đoán, hiển nhiên đã chuẩn bị đánh cược một phen.

"Vậy sao, cũng được, bắt đầu từ tộc nào?" Hư Vô Thôn Viêm hỏi.

"Linh Tộc, bắt đầu từ Linh Tộc đi!" Hồn Thiên Đế lạnh lùng nói, trong hai mắt cũng loé lên một luồng sát khí vô tận.

"Được!" Nghe Hồn Thiên Đế nói, Hư Vô Thôn Viêm hiển nhiên cũng hiểu được ý đồ của đối phương, liền trực tiếp gật đầu. ...

Sau khi Hồn Điện bị diệt, cả Trung Châu cũng rơi vào một sự bình tĩnh kỳ lạ, phảng phất như thiên hạ thái bình.

Nhưng ai cũng rất rõ, tất cả đều chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão mà thôi.

"Công tử, xảy ra chuyện lớn rồi!" Một ngày nọ, Tiêu Viêm lại một lần nữa tìm đến Tần Hạo, nhưng lúc này sắc mặt lại vô cùng khó coi, phảng phất như đã xảy ra chuyện trời sập, một khuôn mặt cũng tái mét.

"Xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người Tiêu Viêm, thản nhiên hỏi.

"Công tử, không lâu trước, Linh Tộc, Viêm Tộc, Thạch Tộc đều đã bị diệt, Dược Tộc cũng gần như tuyệt diệt, chỉ còn lại không đến một thành tộc nhân, Lôi Tộc cũng tổn thất thảm trọng!" Giọng nói của Tiêu Viêm tức thì truyền đến.

"Ừm?

Đều bị diệt rồi?

Chương 469

Chuyện gì vậy?" Tần Hạo ngẩn ra, tuy hắn đoán Hồn Tộc sẽ đánh cược một phen, nhưng không ngờ hành động lại nhanh như vậy.

"Vạn Dược Đại Điển, Vạn Dược Đại Điển, người của Hồn Tộc nhân lúc Vạn Dược Đại Điển, Hư Vô Thôn Viêm trực tiếp ra tay với Dược Tộc.

Những người tham gia Vạn Dược Đại Điển ngoài một số ít người trốn thoát ra, những người còn lại đều bị thôn phệ.

Hồn Tộc thì nhân lúc Vạn Dược Đại Điển mà ra tay với Viêm Tộc, Thạch Tộc và Lôi Tộc.

Linh Tộc trước đó đã mất liên lạc, không lâu trước thông đạo Linh Giới lại một lần nữa mở ra, kết quả bên trong không còn người sống.

Viêm Tộc và Thạch Tộc cũng trực tiếp bị Hồn Tộc tiêu diệt.

Còn về Lôi Tộc, vì nhận được tin tức, Cổ tộc trưởng đã đến cứu viện, miễn cưỡng cứu được họ, chỉ là Lôi Tộc cổ ngọc đã bị đoạt đi!

Quan trọng nhất là..." Nói đến đây, trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ khó coi, phảng phất như đã nghĩ đến chuyện không hay.

"Cổ Tộc cổ ngọc cũng mất rồi sao?" Thấy bộ dạng của Tiêu Viêm, Tần Hạo làm sao có thể không đoán ra.

"Chính là như vậy, nhân cơ hội Cổ tộc trưởng rời đi, Hồn Thiên Đế đích thân giáng lâm Cổ Tộc.

Tuy không gây ra tổn thương quá lớn, nhưng lại cướp đi Cổ Tộc cổ ngọc.

Hiện giờ Hồn Thiên Đế đã tập hợp đủ tám khối cổ ngọc, tiếp theo

e là sẽ mở Cổ Đế Động Phủ.

Nghe nói trong Cổ Đế Động Phủ có truyền thừa Đấu Đế, có thiên tài địa bảo có thể tiến giai Đấu Đế.

Một khi để Hồn Thiên Đế có được, hậu quả e là không thể tưởng tượng!" Trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm.

"Cổ Đế Động Phủ?

Yên tâm đi, hắn sẽ không có thu hoạch gì đâu!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ừm?

Sẽ không có thu hoạch?

Ý của công tử là..." Nghe Tần Hạo nói, trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngươi cho rằng quảng trường dị hỏa trên người ngươi và những đấu kỹ mà ta đưa cho ngươi từ đâu mà có?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Quảng trường dị hỏa và đấu kỹ?

Đợi đã... lẽ nào, lẽ nào ý của công tử là những thứ đó đều là từ Đà Xá Cổ Đế Động Phủ mà có, công tử đã đến Cổ Đế Động Phủ rồi sao?" Nghe Tần Hạo nói, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, ngay sau đó phảng phất như đã nghĩ ra điều gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

"Ngươi nghĩ sao?

Mọi người đều rất tò mò về lai lịch của Đà Xá Cổ Đế, thực tế, bản thể của Đà Xá Cổ Đế chỉ là một đóa dị hỏa mà thôi.

Cuối cùng Đà Xá Cổ Đế đã dung hợp tất cả dị hỏa, nên mới hóa thành Đế Viêm xếp hạng thứ nhất.

Cũng có nghĩa là, dị hỏa xếp hạng thứ nhất, Đế Viêm, chính là bản

thể của Đà Xá Cổ Đế!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Bản thể của Đà Xá Cổ Đế là dị hỏa!?" Nghe tin tức này, cả người Tiêu Viêm trực tiếp ngây ra.

"Nếu vậy, thì chẳng phải hắn mở ra chỉ là một Cổ Đế Động Phủ rỗng tuếch sao?" Trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ kích động, không nhịn được nói.

"Ừm..." Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi.

Không biết tiếp theo công tử có phân phó gì không?" Tiêu Viêm không nhịn được hỏi.

"Bây giờ ngươi đã dung hợp dị hỏa, nhưng vẫn chưa đủ.

Tiếp theo hãy đi lấy dị hỏa trên người Phần Viêm Cốc, Cổ Tộc, và Dược Thần, Thần Nông lão nhân, trực tiếp thôn phệ.

Sau khi thôn phệ, tu vi của ngươi ít nhất cũng có thể đạt đến cao giai Đấu Thánh, thậm chí Đấu Thánh đỉnh phong.

Đợi ngươi xuất quan, liền liên hợp với tộc Thái Hư Cổ Long, Đan Tháp và các thế lực khác, tại Cổ Đế Động Phủ chờ Hồn Tộc giáng lâm.

Ngày chúng giáng lâm, cũng là lúc diệt tộc!" Tần Hạo nói.

Những dị hỏa đó tuy là vật có chủ, nhưng Tần Hạo tin rằng Tiêu Viêm có cách để lấy được.

"Vâng!

Công tử!" Nghe Tần Hạo nói, trong đáy mắt Tiêu Viêm cũng loé lên một vẻ kích động, sau đó trực tiếp rời khỏi Thiên Giới. ...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã một năm.

Sau khi tập hợp đủ tất cả cổ ngọc, Hồn Tộc liền trực tiếp phong tỏa thông đạo Hồn Giới, tất cả thành viên Hồn Tộc đều biến mất khỏi đại lục, phảng phất như đã tuyệt tích.

Nhưng ai cũng biết, Hồn Tộc lúc này hiển nhiên đang âm thầm tập hợp sức mạnh, chuẩn bị cho việc mở Cổ Đế Động Phủ.

Về phía Thiên Đình, sau một năm, Tiêu Viêm cũng đã hoàn toàn luyện hóa tất cả dị hỏa.

Đúng như Tần Hạo dự đoán, bây giờ thực lực của Tiêu Viêm cũng tiến bộ vượt bậc, trực tiếp đạt đến cấp bậc đỉnh phong Đấu Thánh, gần như một chân đã bước vào cảnh giới Đấu Đế.

Sau khi Tiêu Viêm hoàn thành đột phá, hắn cũng âm thầm triệu tập tất cả cao thủ của Thiên Đình, ngoài ra còn thông báo cho Cổ Tộc, Thái Hư Cổ Long và các thế lực khác, trực tiếp tập hợp tất cả cao thủ trong liên minh.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Hạo, họ trực tiếp lại một lần nữa giáng lâm Cổ Đế Động Phủ, bố trí một thiên la địa võng kinh khủng trong đó.

Còn về Già Nam học viện phía trên Cổ Đế Động Phủ, đã được di dời từ mấy năm trước đến Trung Châu, trở thành học viện đệ nhất đại lục.

Chương 470

Già Nam học viện cũng trở thành một thế lực phụ thuộc của Thiên Đình, gần bảy mươi phần trăm học sinh tốt nghiệp từ Già Nam học viện đều sẽ gia nhập Thiên Đình. ...

Một ngày nọ, trên bầu trời di chỉ cũ của Già Nam học viện, một thông đạo không gian đen kịt hiện ra.

Kèm theo đó, từng bóng người cũng trực tiếp từ bên trong đi ra, từng luồng khí tức âm lãnh mênh mông kinh khủng cũng từ trên người họ tản ra, toàn bộ đều là cao thủ đỉnh tiêm, chính là cao thủ Hồn Tộc.

Hiển nhiên lúc này họ cũng cuối cùng đã tìm được vị trí của Đà Xá Cổ Đế Động Phủ.

Bây giờ Hồn Tộc càng dốc toàn lực của tộc, giáng lâm Cổ Đế Động Phủ.

"Ở đây sao..." Ánh mắt Hồn Thiên Đế rơi trên người Hư Vô Thôn Viêm bên cạnh, thản nhiên hỏi.

"Không sai đâu, tuyệt đối là ở đây!" Trong đáy mắt Hư Vô Thôn Viêm cũng loé lên một tia sáng, trực tiếp gật đầu.

Một tia dị sắc cũng thoáng qua.

Thực tế, về vị trí của Cổ Đế Động Phủ, ngoài Tần Hạo ra, trong thế giới này, Hư Vô Thôn Viêm cũng rất rõ.

Bởi vì hắn ban đầu cũng từ Cổ Đế Động Phủ ra, hắn rất rõ trong đó có những thứ gì.

Chỉ là muốn vào lại Cổ Đế Động Phủ, bắt buộc phải tập hợp đủ tám khối cổ ngọc.

Cũng chính vì vậy, Hư Vô Thôn Viêm mới hợp tác với Hồn Thiên Đế.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta xuất phát thôi!

Lần này tuyệt đối không thể thất bại!" Trong đáy mắt Hồn Thiên Đế cũng loé lên một tia băng lãnh, lạnh lùng nói, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm chắc chắn phải có được.

Sau đó một nhóm người cũng hùng hổ tiến vào thế giới dung nham dưới lòng đất.

Bởi vì tất cả thằn lằn dung nham trong thế giới dung nham dưới lòng đất đều đã bị Tần Hạo dọn dẹp, nên nhóm người Hồn Tộc cũng một đường thông suốt không bị cản trở, chẳng mấy chốc đã đến nơi sâu nhất của thế giới dung nham.

"Quả nhiên có cấm chế tồn tại!" Chẳng mấy chốc, đám người Hồn tộc cũng phát hiện kết giới ở nơi sâu nhất trong thế giới nham thạch.

Lúc này, đám người Hồn tộc đã tập hợp đủ cổ ngọc, kết giới đối với họ tự nhiên chẳng khác gì hư không.

Cả đoàn người cứ thế hiên ngang tiến vào thế giới trước đây từng giam cầm Thái Hư Cổ Long.

"Động phủ Cổ Đế, quả nhiên ở đây!" Chẳng mấy chốc, đám người cũng phát hiện ra lối vào động phủ Cổ Đế, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hưng phấn tột độ.

"Hửm?" Thế nhưng trong đám người, Hư Vô Thôn Viêm lại thoáng có một tia bất an trong mắt.

Hắn nhìn lên hư không như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Người khác không biết, nhưng hắn thì rất rõ ràng, nơi này vốn

giam giữ một sự tồn tại vô cùng khủng bố, nhưng bây giờ lại không thấy tung tích đâu cả.

Một cảm giác bất an dâng lên từ tận đáy lòng hắn.

"Chuyện gì vậy?

Có gì không ổn sao?" Hồn Thiên Đế lúc này hiển nhiên cũng chú ý đến bộ dạng của Hư Vô Thôn Viêm, sắc mặt hắn cũng sững lại, không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Đối với Hư Vô Thôn Viêm, Hồn Thiên Đế chưa bao giờ thực sự tin tưởng, quan hệ giữa hai bên cũng chỉ là hợp tác mà thôi.

Vào thời khắc quan trọng cuối cùng, người cần phải đề phòng nhất chính là Hư Vô Thôn Viêm, bởi vì ngay cả Hồn Thiên Đế cũng không rõ lai lịch của hắn, ban đầu là Hư Vô Thôn Viêm tìm đến Hồn tộc.

"Không có gì, chỉ cảm thấy nơi này có chút quá yên tĩnh, cẩn thận một chút vẫn hơn!" Hư Vô Thôn Viêm thấy vậy, lập tức nói.

"Vậy sao…" Hồn Thiên Đế liếc sâu một cái vào Hư Vô Thôn Viêm rồi thu lại ánh mắt, nói nhàn nhạt.

Nhưng cả người hắn lúc này cũng đã đề cao cảnh giác, sau đó cẩn thận tiến về phía cánh cổng của động phủ Cổ Đế, rồi trực tiếp lấy tám miếng cổ ngọc ra, đặt vào các rãnh trên cánh cổng.

"Ông ông ông……" "Ầm ầm ầm!" Ngay sau đó, chỉ thấy trên cánh cổng bỗng nhiên bừng lên một luồng ánh sáng chói lọi, rồi cánh cửa động phủ cũng từ từ mở ra, một lối đi hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

"Mở rồi, thật sự mở rồi!" "Thật tốt quá, động phủ Cổ Đế thật sự đã mở ra!" "Thành công rồi!" Sau khi thấy cảnh này, trên mặt ai nấy cũng đều lộ ra vẻ kích động.

Ngay cả Hồn Thiên Đế vốn đang có chút cảnh giác, lúc này trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng, sau đó cả đoàn người trực tiếp đi vào trong động phủ Cổ Đế.

"Chẳng lẽ mình đã quá lo lắng sao?" Hư Vô Thôn Viêm trong mắt cũng lóe lên một tia nghi ngờ, sau đó cũng cẩn thận đi theo.

Chỉ một lát sau, đám người đã tiến vào một quảng trường khổng lồ bên trong động phủ.

"Cái gì!?

Đáng chết, sao có thể!?" Khi nhìn thấy quảng trường trống không, sắc mặt Hư Vô Thôn Viêm lập tức đại biến, hắn nhanh chóng ý thức được có chuyện không ổn.

Hắn biết rất rõ, trong quảng trường này đáng lẽ phải có Dị Hỏa Quảng Trường tồn tại, ngoài ra còn có không ít bảo vật của Đà Xá Cổ Đế, nhưng bây giờ tất cả đều biến mất, thậm chí cả khí tức của Sồ Hình Đan cũng không còn.

Rõ ràng đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"Ông ông ông……" Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên bừng lên ánh sáng.

Ngay sau đó, một luồng quang mang khủng bố bùng nổ, trực tiếp bao phủ xuống đám người Hồn Điện bên dưới.

"Chạy!" Trong nháy mắt, Hư Vô Thôn Viêm đã phản ứng lại, lập tức rời khỏi phạm vi quảng trường, sau đó không ngoảnh đầu lại mà lao ra ngoài động phủ.

Hắn lúc này hiển nhiên cũng đã nhìn ra, động phủ Cổ Đế đã bị người khác nhanh chân đến trước, còn bố trí thiên la địa võng ở đây.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn vẫn quyết

đoán lựa chọn.

Hắn biết rất rõ, không có gì quan trọng hơn tính mạng.

“Không ổn!” Thấy phản ứng của Hư Vô Thôn Viêm, sắc mặt Hồn Thiên Đế lập tức đại biến, hắn cũng không chút do dự, thân hình nhanh chóng lao ra ngoài.

Nhưng hiển nhiên, đã có chút không kịp, Hồn Thiên Đế trực tiếp bị kết giới từ hư không bao phủ lại.

Chương 471

Hư Vô Thôn Viêm nâng tốc độ lên đến cực hạn, trực tiếp lao về phía cánh cổng động phủ.

"Đi?

Bản tọa đã đồng ý chưa?" Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Sau đó, chỉ thấy một bàn tay hiện ra từ hư không, lập tức tóm lấy Hư Vô Thôn Viêm, cả người hắn bị định trụ giữa không trung.

Tiếp theo, một bóng người cũng hiện ra, xuất hiện ngay trước mặt Hư Vô Thôn Viêm.

"Sao… sao có thể!?" Sắc mặt Hư Vô Thôn Viêm đại biến, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng người trong hư không.

Hắn là một tồn tại cấp bậc Cửu tinh Đấu Thánh, làm sao có thể bị giam cầm một cách nhẹ nhàng như vậy?

Thực lực như thế rõ ràng không phải là thứ mà cấp bậc Đấu Thánh có thể sở hữu.

"Đấu… Đấu Đế!?

Đấu Đế, sao có thể, sao thế giới này lại có tồn tại cấp bậc Đấu Đế!?

Là ngươi, ngươi đã lấy đi Đế Phẩm Sồ Hình Đan, mượn sức mạnh của nó để đột phá Đấu Đế!?" Hư Vô Thôn Viêm gắt gao nhìn chằm chằm bóng người trong hư không, trong mắt tràn ngập vẻ căm hận.

Phải biết rằng vì Sồ Hình Đan, hắn đã mưu tính hàng ngàn năm, thậm chí không tiếc cả việc bắt tay với hổ dữ.

Nhưng bây giờ lại bị người khác 'nhanh chân đến trước', sự phẫn nộ và uất ức trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Đế Phẩm Sồ Hình Đan, ngươi nói cái này sao?" Bóng người trong hư không lật tay một cái, một viên đan dược màu vàng nhạt xuất hiện trong tay hắn, một luồng khí tức bản nguyên nồng đậm tỏa ra từ nó.

"Sồ Hình Đan, là Sồ Hình Đan, quả nhiên ở trong tay ngươi.

Không mượn sức mạnh của Sồ Hình Đan mà đã đột phá Đấu Đế, không thể nào!" Hư Vô Thôn Viêm nhìn viên đan dược trong tay đối phương, trong mắt lóe lên một tia cuồng nhiệt vô cùng, rồi nói với vẻ mặt không thể tin nổi.

"Không có gì là không thể!" "Tiếp theo, ngươi cũng nên lên đường rồi!" Bóng người trong hư không nhàn nhạt nói.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Hư Vô Thôn Viêm, hắn vung tay một cái, thân thể Hư Vô Thôn Viêm lập tức vỡ tan, hóa thành một đóa hỏa diễm hư vô, linh tính cũng bị xóa sạch, trực tiếp hóa thành bản thể.

Người ra tay không ai khác, chính là Tần Hạo.

"Sao có thể!?" Lúc này, Hồn Thiên Đế hiển nhiên cũng chú ý đến kết cục của Hư Vô Thôn Viêm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Hắn rất rõ thực lực của Hư Vô Thôn Viêm, có thể nói không ngoa rằng, tuy không bằng hắn, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những cao thủ đỉnh cao của thế giới này.

Ngay cả hắn muốn bắt được đối phương cũng vô cùng khó khăn.

Cùng lúc đó, từ trong hư không, từng bóng người từ trên trời giáng xuống, lập tức bao vây đám người Hồn tộc.

“Cổ Nguyên!

Tiêu Viêm!

Chu Khôn!!!” Khi nhìn thấy mấy bóng người dẫn đầu từ hư không, trong lòng Hồn Thiên Đế cũng kinh hãi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không phải kẻ ngốc, bây giờ làm sao còn không nhìn ra đây là một cái bẫy, một cái bẫy chuyên nhằm vào Hồn tộc.

“Hồn Thiên Đế!

Hôm nay là ngày chết của ngươi!” Cổ Nguyên lạnh lùng nói, ánh mắt gắt gao nhìn Hồn Thiên Đế.

Trong mắt Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế tuyệt đối là đại họa tâm phúc của Cổ tộc.

Bây giờ trong Viễn cổ bát tộc chỉ còn lại Cổ tộc tương đối hoàn chỉnh, các tộc còn lại hoặc là bị diệt, hoặc là tàn phế.

Kẻ đầu sỏ của tất cả chuyện này đều là Hồn tộc, cho nên đối với Hồn tộc, Cổ Nguyên là người muốn tiêu diệt nhất.

“Đáng ghét!” Thấy cảnh này, sắc mặt Hồn Thiên Đế cũng trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn phát hiện khí tức của mấy người dẫn đầu trong hư không đều không hề yếu hơn hắn.

Những người còn lại của Hồn tộc thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó coi vô cùng.

Nhìn trận dung khủng bố xung quanh, sắc mặt đám người càng thêm khó coi.

Hiển nhiên bọn họ cũng đã nhìn ra, tiếp theo bọn họ phải đối mặt với một cục diện cửu tử nhất sinh.

“Hồn Thiên Đế, ngươi không còn cơ hội đâu, ngoan ngoãn bó tay

chịu trói đi!" Tiêu Viêm lạnh lùng nói.

"Bó tay chịu trói?

Dựa vào các ngươi!?

Các ngươi vui mừng có hơi quá sớm rồi đấy!" Hồn Thiên Đế lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó.

"Ngu muội cứng đầu, đến mức này rồi, lẽ nào ngươi còn có thể lật trời sao?" Chu Khôn cũng lạnh lùng nói.

"Sẽ nhanh chóng biết thôi!" Hồn Thiên Đế lạnh lùng nói.

Sau đó, hai tay Hồn Thiên Đế nhanh chóng kết ấn.

Ngay sau đó, chỉ thấy một trận pháp lục mang tinh màu đen khổng lồ hiện ra, xuất hiện ngay dưới chân Hồn Thiên Đế.

Rồi một luồng khí tức huyết mạch bàng bạc khủng bố điên cuồng cuộn trào, bao phủ lấy thân thể Hồn Thiên Đế.

"Đó là… Phệ Linh Huyết Trận, khí tức này là khí tức huyết mạch của Hồn tộc, Hồn Thiên Đế, ngươi đã hiến tế cả Hồn tộc sao!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Cổ Nguyên trong hư không lập tức trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn Hồn Thiên Đế cũng tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Cái gì!?

Tộc trưởng, chuyện gì thế này!?" Các cao thủ Hồn tộc xung quanh thấy vậy, lập tức không nhịn được mà cảm thấy sởn cả gai ốc, một dự cảm không lành cũng dâng lên từ tận đáy lòng.

"Ồn ào!

Chương 472

Vì Hồn tộc, đã đến lúc các ngươi hiến dâng rồi!" Hồn Thiên Đế thấy vậy, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ điên cuồng tột độ.

Trong khoảnh khắc, hai tay hắn lại một lần nữa nhanh chóng kết ấn.

Các cao thủ Hồn tộc xung quanh chỉ cảm thấy sức mạnh huyết mạch trong cơ thể bắt đầu trôi đi với tốc độ kinh khủng.

Quan trọng nhất là, lúc này bọn họ phát hiện cơ thể mình có chút không thể khống chế, một phù văn quỷ dị cũng hiện ra từ giữa trán.

Hiển nhiên bọn họ đã bị Hồn Thiên Đế khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng huyết mạch trong cơ thể cuồn cuộn chảy về phía Hồn Thiên Đế.

"Ông ông ông……" Cùng lúc đó, theo sự rót vào của năng lượng khủng bố, khí tức trên người Hồn Thiên Đế cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã trực tiếp đột phá cực hạn Đấu Thánh, một luồng khí tức vô thượng khủng bố cũng lập tức tỏa ra từ người hắn.

"Đó là… khí tức Đấu Đế!?

Hắn, hắn đột phá Đấu Đế!?" Cảm nhận được luồng khí tức khủng bố đó, sắc mặt mọi người trong hư không cũng đột nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên đã bị khí tức khủng bố này trấn áp.

"Không đúng, không phải khí tức Đấu Đế, hoàn toàn không có nguyên khí, căn bản không thể đột phá Đấu Đế, cảnh giới này hắn là

Bán Đế!

Không sai, là Bán Đế!" Giọng nói của Cổ Nguyên cũng lập tức truyền đến, hiển nhiên đã nhìn ra trạng thái của Hồn Thiên Đế lúc này.

Mặc dù khí tức của Hồn Thiên Đế rất mạnh, nhưng hiển nhiên hắn vẫn chưa thực sự bước vào cảnh giới Đấu Đế.

"Cổ Nguyên, các ngươi đều phải chết!" Thấy mình vẫn không thể bước vào tầng cuối cùng, sắc mặt Hồn Thiên Đế càng thêm khó coi.

Lúc này hắn cũng có chút hiểu được tâm trạng của Tiêu Huyền năm đó.

Chỉ là so với hành vi của Tiêu Huyền, Hồn Thiên Đế hiển nhiên còn điên cuồng hơn, trực tiếp hiến tế toàn bộ Hồn tộc.

"Ra tay, cùng nhau hạ gục hắn!" Thấy cảnh này, Cổ Nguyên và những người khác cũng không còn do dự chút nào, lần lượt ra tay, từng đạo đấu kỹ khủng bố trực tiếp bao phủ lấy thân thể Hồn Thiên Đế.

Hai bên trực tiếp lao vào chiến đấu.

Mặc dù tu vi của bọn họ đều kém Hồn Thiên Đế một chút, nhưng cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Đặc biệt là Tiêu Viêm, công pháp của hắn bây giờ đã sớm đột phá cực hạn Thiên giai, thậm chí còn khủng bố hơn vô số lần so với công pháp mà các Đấu Đế tu luyện.

Cộng thêm một thân đấu kỹ khủng bố, thực lực của hắn đã vượt xa Đấu Thánh đỉnh phong.

Cổ Nguyên và Chu Khôn tuy công pháp không bằng Tiêu Viêm, nhưng với tư cách là chúa tể của các thế lực siêu cấp, nội tình tự nhiên cũng không tầm thường.

Dưới sự liên thủ, bọn họ không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn mơ hồ chiếm thế thượng phong.

"Đáng chết, sao có thể, thực lực của ngươi sao lại mạnh như vậy!?" Lúc này, ánh mắt Hồn Thiên Đế gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm.

Hắn phát hiện sau khi trận chiến bắt đầu, người uy hiếp hắn lớn nhất không phải là đối thủ cũ Cổ Nguyên, cũng không phải là lão quái vật đã ẩn thế vô số năm Chu Khôn, mà là Tiêu Viêm, cao thủ mới nổi của Thiên Đình.

Tu vi của đối phương mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, thậm chí hắn còn có một cảm giác, nếu đơn đả độc đấu, với trạng thái hiện tại của mình mà đối đầu với đối phương, e rằng cuối cùng người thua vẫn là hắn.

"Đáng ghét, ta không cam tâm!

Nếu đã như vậy, thì ai cũng đừng hòng sống yên, cùng nhau đi chết đi!" Đúng lúc này, trong đôi mắt Hồn Thiên Đế lại một lần nữa lộ ra vẻ điên cuồng tột độ.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cuồng bạo vô cùng khủng bố bùng nổ từ người hắn, khí tức hủy diệt cũng điên cuồng dâng trào.

"Không ổn, hắn muốn tự bạo!" "Mọi người cẩn thận!" Thấy cảnh này, sắc mặt Cổ Nguyên và mấy người khác lập tức đại biến.

Một cao thủ cảnh giới Bán Đế tự bạo, uy lực tuyệt đối vô cùng khủng bố.

"Tự bạo?

Ngươi vui mừng có hơi quá sớm rồi đấy!" Tiêu Viêm lạnh lùng nói, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Ngay sau đó, ý niệm vừa động, Dị Hỏa Quảng Trường lập tức được tế ra.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu tỏa ra từ Dị Hỏa Quảng Trường.

Bây giờ Tiêu Viêm đã là Đấu Thánh đỉnh phong, uy năng khi thúc đẩy Dị Hỏa Quảng Trường hiển nhiên mạnh hơn trước rất nhiều.

"Dị Hỏa, quy vị!" Giọng nói của Tiêu Viêm cũng lập tức truyền đến.

Ngay sau đó, từng đóa dị hỏa hiện ra.

Thậm chí những dị hỏa chưa bị luyện hóa cũng từ chân trời bay tới, lập tức đáp xuống các trụ cột của Dị Hỏa Quảng Trường.

Cuối cùng, Dị Hỏa Quảng Trường bùng nổ vô lượng thần quang, trực tiếp bao phủ lấy Hồn Thiên Đế, rồi mạnh mẽ trấn phong hắn.

Ngay sau đó, vô tận dị hỏa lập tức bao trùm thân thể Hồn Thiên Đế.

Mặc dù Hồn Thiên Đế bây giờ đã đạt đến tu vi cấp bậc Bán Đế, nhưng đối mặt với vô tận dị hỏa thiêu đốt, hiển nhiên cũng không thể chống đỡ nổi.

Gần như trong nháy mắt, nhục thân của hắn đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, linh hồn cũng lập tức bị dị hỏa bao bọc.

"A a a a……" Những tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng vang lên.

Hồn Thiên Đế chỉ còn lại thể linh hồn càng không thể chống lại sự thiêu đốt của dị hỏa.

Không chút hồi hộp, chỉ trong vài hơi thở, Hồn Thiên Đế đã hoàn toàn tan thành mây khói.

“Kết thúc rồi…” Thấy cảnh này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trận huyết chiến khủng bố, nhưng không ngờ lại kết thúc theo cách này.

Nhìn Hồn Thiên Đế tan thành mây khói, trên mặt Cổ Nguyên và mấy người khác càng lộ ra vẻ phức tạp.

Phải biết rằng bọn họ luôn coi Hồn Thiên Đế là kẻ thù lớn nhất, bây giờ đối phương lại bị tiêu diệt như vậy.

Chương 473

“Viêm Đế!

Viêm Đế!” Lúc này, không ít kẻ địch của Thiên Đình cũng lần lượt hô lên.

Sau khi diệt sát Hồn Thiên Đế, uy danh của Tiêu Viêm lập tức được nâng lên đến cực hạn, trực tiếp trở thành người mạnh thứ hai thiên hạ.

Còn về người mạnh nhất thiên hạ, tự nhiên là Tần Hạo.

“Không tệ!” Lúc này, Tần Hạo cũng xuất hiện, nhìn Tiêu Viêm trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, Tần Hạo có thể cảm giác được khí vận trên người mình sắp đạt đến giới hạn.

Chỉ cần Tiêu Viêm trở thành Đấu Đế, mọi chuyện sẽ hoàn toàn thuận lợi thành công.

“Đa tạ công tử, tất cả đều là công lao của công tử!” Tiêu Viêm thấy vậy cũng vội vàng nói.

Mặc dù thực lực của hắn bây giờ đã khác xưa, nhưng đối mặt với Tần Hạo, trong lòng vẫn không nhịn được mà sinh ra một cảm giác vô cùng nhỏ bé.

Hắn có một cảm giác, nếu đối đầu với Tần Hạo, kết quả tuyệt đối sẽ là bị miểu sát trong một chiêu, tuyệt đối không có kết quả thứ hai. "Được rồi, đứng lên đi, nếu đã như vậy, cũng đến lúc trùng kích cảnh giới Đấu Đế rồi!" Tần Hạo lập tức nói.

Vừa rồi thông qua Dị Hỏa Quảng Trường, Tiêu Viêm đã triệu hồi tất cả dị hỏa.

Chỉ cần dung hợp hoàn toàn những dị hỏa còn lại, tu vi của hắn tuyệt đối có thể thuận lợi bước vào cảnh giới Đấu Đế, thậm chí có thể trở thành tồn tại đỉnh phong trong số các Đấu Đế.

"Vâng, công tử!" Nghe lời Tần Hạo, trong mắt Tiêu Viêm cũng lóe lên một tia cuồng nhiệt. … Trong nháy mắt, một năm đã trôi qua.

Sau trận chiến tại động phủ Cổ Đế lần trước, Tiêu Viêm đã bế quan suốt một năm.

"Ầm ầm ầm……" Đúng lúc này, Tần Hạo chỉ cảm giác được ở một nơi nào đó trong Thiên giới, một luồng khí tức hạo hãn khủng bố lập tức bốc lên.

Kèm theo đó là một luồng khí tức vô thượng khủng bố bùng nổ, khắp cả thiên địa, một ý chí vô biên lập tức bao trùm toàn bộ bầu trời.

"Cảnh giới Thiên Tiên sao, Thiên Tiên hậu kỳ, không tệ!" Cảm nhận được luồng khí tức này, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Hiển nhiên hắn đã cảm ứng được cường độ của luồng khí tức này, đã đạt đến cấp bậc Thiên Tiên hậu kỳ, cũng chính là cảnh giới Đấu Đế ở thế giới này, một Cao giai Đấu Đế.

Tất nhiên, mặc dù khí tức rất mạnh, nhưng Tần Hạo cũng không để trong lòng.

Bởi vì mấy năm nay, tu vi của Tần Hạo đã sớm đột phá Thiên Tiên đỉnh phong, trực tiếp vượt qua Huyền Tiên, bước vào cấp bậc Kim Tiên.

Tu vi này ở Hồng Hoang tuy không là gì, nhưng ở thế giới này tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao nhất.

Trong khoảnh khắc tu vi của Tiêu Viêm đột phá, hắn cũng cảm nhận được khí vận của mình cuối cùng cũng đã đột phá điểm giới hạn đó, đạt đến yêu cầu dung hợp thế giới này.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ hài lòng, ước chừng chỉ cần dung hợp thế giới này, thực lực của bản tôn tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ. … "Bái kiến công tử!" Chẳng mấy chốc, bóng dáng Tiêu Viêm đã xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Lúc này, ánh mắt Tiêu Viêm cũng rơi vào người Tần Hạo.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, cho dù đã đột phá cảnh giới Đấu Đế, nhưng cảm giác mà Tần Hạo mang lại cho hắn vẫn không hề thay đổi so với trước đây, vẫn sâu không lường được.

Trước đây, hắn cũng đoán rằng Tần Hạo là một tồn tại cấp bậc Đấu Đế, nhưng bây giờ xem ra, đó rõ ràng chỉ là một trò cười.

Thực lực của Tần Hạo rõ ràng còn xa hơn cả Đấu Đế.

Ngay cả tồn tại cấp bậc Đấu Đế, ở trước mặt Tần Hạo vẫn chỉ là một con kiến.

"Cao giai Đấu Đế, không tệ!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Ngươi hắn là có nghi vấn gì đó, hỏi đi!

Bây giờ ngươi cũng có tư cách để biết rồi!" Tần Hạo lại nói.

"Công tử, sau khi ta đột phá Đấu Đế, ta cảm ứng được một luồng tiếp dẫn lực từ thượng giới.

Trên Đấu Khí Đại Lục có không gian cấp bậc cao hơn, ta không biết thế giới đó có phải là Tiên giới không?

Công tử có phải đến từ Tiên giới không?" Tiêu Viêm mong đợi nhìn Tần Hạo hỏi.

"E rằng phải làm ngươi thất vọng rồi.

Trên Đấu giới đúng là có không gian cấp bậc cao hơn tồn tại, nhưng thượng tầng của Đấu giới là một thế giới tên là Đại Thiên thế giới, không phải Tiên giới.

Ta không đến từ Đại Thiên thế giới.

Về lai lịch của ta, ngươi hẳn cũng đoán được rồi, ta đến từ thế giới Hồng Hoang, một thế giới ngang hàng với thượng giới của Đấu giới nhưng lại rộng lớn hơn nhiều!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đại Thiên thế giới?

Thế giới Hồng Hoang!?

Chẳng lẽ là thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ đại thần khai thiên tịch địa!?" Tiêu Viêm trợn to mắt, mặt đầy vẻ kinh ngạc. "Đúng là thế giới do Bàn Cổ đại thần khai mở!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Không biết công tử ở thế giới Hồng Hoang có thân phận gì?" Tiêu Viêm lại hỏi.

"Nhân tộc Tộc trưởng!

Thiên đình Thiên Đế!" Tần Hạo nói.

"Nhân tộc Tộc trưởng!

Chương 474

Thiên đình Thiên Đế… Công tử sẽ không phải cũng là người xuyên việt chứ?" Vào lúc này, Tiêu Viêm hiển nhiên cũng đoán được không ít chuyện.

"Phải!" Tần Hạo gật đầu.

Chỉ là người xuyên việt Tần Hạo hiển nhiên cao cấp hơn Tiêu Viêm rất nhiều.

Tiếp theo, Tiêu Viêm và Tần Hạo lại nói chuyện riêng gần hai canh giờ.

Về cơ bản, chỉ cần là câu hỏi của Tiêu Viêm, Tần Hạo đều cho câu trả lời.

Lúc rời đi, trong đôi mắt Tiêu Viêm tràn ngập ý chí chiến đấu, dường như lại tìm thấy mục tiêu mới.

"Cũng gần xong rồi, đến lúc chuẩn bị rồi!" Sau khi Tiêu Viêm rời đi, Tần Hạo lẩm bẩm. … Thế giới Hồng Hoang, Lăng Tiêu Bảo Điện, bản tôn của Tần Hạo đột nhiên mắt lóe tinh quang, trong mắt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn trực tiếp để một hóa thân tọa trấn Thiên Đình, còn bản tôn thì lập tức tiến vào không gian đạo trường.

"Hợp!" Trong Ngộ Đạo Cung, Tần Hạo hai tay nhanh chóng kết ấn, lập tức kết nối với hóa thân ở Đấu giới, rồi trực tiếp chuyển khí vận lên người mình.

Cùng lúc đó, hắn thông qua hệ thống kết nối với quy tắc thiên địa của Đấu giới, rồi trực tiếp thúc đẩy Hỗn Độn Châu, dung hợp Đấu giới vào Trung Thiên thế giới được khai mở trong Hỗn Độn Châu.

“Ông ông ông……” Trong khoảnh khắc Đấu giới và thế giới Hỗn Độn Châu dung hợp, thiên địa của thế giới Hỗn Độn Châu bỗng nhiên rung chuyển.

Ngay sau đó, địa hỏa phong thủy xung quanh thế giới bích lũy bắt đầu cuộn trào điên cuồng, tứ cực chi địa cũng bắt đầu mở rộng điên cuồng, cả thiên địa bắt đầu tăng vọt với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Cùng lúc đó, quy tắc thiên địa của hai thế giới cũng bắt đầu không ngừng dung hợp.

Trong khoảnh khắc quy tắc thiên địa của hai thế giới dung hợp, cả người Tần Hạo cũng lập tức tiến vào một trạng thái huyền diệu, khí tức trên người cũng bắt đầu tăng vọt.

Lúc này, trong khoảnh khắc hai thế giới dung hợp, tại Đấu Khí Đại Lục, thiên địa cũng đột nhiên bắt đầu rung chuyển kịch liệt, cả bầu trời lập tức biến thành một màu đen kịt, cả thiên địa rung chuyển dữ dội, dường như tận thế sắp giáng lâm.

“Chuyện gì vậy!?” Trong khoảnh khắc này, gần như tất cả cường giả của thế giới Đấu Khí đều bị kinh động, từng người đều nhìn lên hư không, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Vào lúc này, dưới sự dao động khủng bố, tất cả mọi người đều cảm thấy mình như biến thành một con kiến, vô cùng nhỏ bé.

Trong Thiên Đình, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tần Hạo.

Bởi vì Tiêu Viêm đã phi thăng lên Chúa Tể Cảnh, cho nên lúc này Tần Hạo tự nhiên đứng ra phía trước.

Bọn họ cũng rất rõ ràng, Tần Hạo trước mắt là một cường giả vô thượng còn khủng bố hơn cả Đấu Đế.

“Mọi người không cần hoảng sợ, chỉ là thiên địa biến động mà thôi, là thế giới này đang tiến hành lột xác.

Sau khi thiên địa lột xác, tất cả mọi người sẽ nhận được lợi ích to lớn.

Sau khi thiên địa lột xác, trong thế giới này, Đấu Đế sẽ không còn là điểm cuối!” Giọng nói của Tần Hạo cũng lập tức truyền đến.

“Khí tức này…” “Nguyên khí, là khí tức nguyên khí!” “Bản nguyên, khí tức bản nguyên thật nồng đậm!

Bản nguyên của thế giới này đang phục hồi!” “Không đúng, không phải phục hồi, là có bản nguyên chi khí đang đổ ngược vào thế giới này!” Chẳng mấy chốc, một số tồn tại Đấu Thánh đỉnh phong trong thế giới này cũng cảm ứng được một số điều khác biệt.

Bọn họ cảm nhận rõ ràng thiên địa nguyên khí của thế giới này đang tăng lên với tốc độ kinh khủng.

Không chỉ vậy, quy tắc thiên địa trong cả thế giới cũng trở nên huyền diệu hơn.

Lực lượng bản nguyên vốn đã khô cạn cũng trở nên vô cùng nồng đậm. … Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã qua.

“Ông ông ông!” Đúng lúc này, bản tôn của Tần Hạo bỗng nhiên rung lên.

Ngay sau đó, một luồng khí tức hạo hãn khủng bố lập tức bùng nổ từ người hắn.

Trong nháy mắt, khí tức trên người hắn lập tức đột phá cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên, trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên.

Cùng lúc đó, hai thế giới cũng hoàn toàn dung hợp.

Tam trọng thiên và tứ trọng thiên tuy chỉ cách nhau một tầng, nhưng sự khác biệt giữa chúng tuyệt đối là một trời một vực.

Trước đó là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, sau khi bước vào tứ trọng thiên, hắn đã bước vào cảnh giới trung kỳ.

Tu vi càng cao, chênh lệch của mỗi cảnh giới cũng càng khủng bố.

Bây giờ Tần Hạo có một cảm giác, thực lực hiện tại của hắn đủ để nghiền nát ba người mình trở lên trước khi đột phá, có thể tưởng tượng được sự chênh lệch khủng bố đến mức nào.

Ngoài tu vi ra, sau khi hoàn thành dung hợp, cảnh giới nguyên thần của hắn cũng có sự thay đổi long trời lở đất.

Vốn dĩ cảnh giới nguyên thần của Tần Hạo đã vượt xa tu vi của hắn, bây giờ sau khi dung hợp quy tắc thiên địa của một Trung Thiên thế giới khác, cảnh giới của hắn lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên.

Ngoài ra, thế giới bên trong Hỗn Độn Châu cũng xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Phạm vi đã mở rộng hơn gấp đôi, nguyên khí trong thiên địa cũng trở nên nồng đậm hơn, quy tắc thiên địa cũng trở nên huyền diệu hơn.

Trung Thiên thế giới mà Tần Hạo khai mở lúc đầu cũng chỉ mạnh hơn Đấu giới một chút, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa đựng cao thủ cấp bậc Huyền Tiên.

Bây giờ, sau khi hai thế giới dung hợp, thiên địa hoàn toàn mới đủ để chứa đựng tồn tại cấp bậc Kim Tiên, mạnh hơn trước đây không chỉ một lần.

Thế giới Hỗn Độn Châu bây giờ tuy vẫn chỉ là cấp bậc Trung Thiên thế giới, nhưng đã là tồn tại cấp trung trong số các Trung Thiên thế giới.

Mặc dù không bằng những Trung Thiên thế giới đỉnh cao đó, nhưng cũng đã bước vào hàng ngũ trung đẳng. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên, không tệ, quả nhiên phương pháp này là cách nâng cao tu vi nhanh nhất!" Trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia hài lòng.

So với khổ tu, tốc độ này hiển nhiên nhanh hơn quá nhiều.

“Nếu đã như vậy, vậy thì tiếp theo bắt đầu công lược các thế giới khác thôi!

Chương 475

Hy vọng có thể nhanh chóng nâng cao thế giới Hỗn Độn Châu lên cấp bậc Trung Thiên thế giới đỉnh cao!" Trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia tinh quang.

Chỉ cần nâng cao thế giới bên trong Hỗn Độn Châu lên đỉnh cao Trung Thiên thế giới, lúc đó mới có thể dung hợp Giá Thiên thế giới.

Giá Thiên thế giới kia là mảnh vỡ của Đại Thiên thế giới, tuy chỉ thuộc phạm trù Trung Thiên thế giới, nhưng ở một mức độ nào đó, sự huyền diệu của quy tắc thiên địa còn vượt xa Trung Thiên thế giới thông thường, giá trị còn khủng bố hơn cả những Trung Thiên thế giới đỉnh cao khác.

Tần Hạo có một trực giác, nếu dung hợp được Giá Thiên thế giới, vậy thì thế giới Hỗn Độn Châu tuyệt đối sẽ có một lần lột xác khủng bố, lúc đó tu vi của hắn cũng tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ.

"Hệ thống, mở cho ta một cánh cổng công đức Trung Thiên thế giới nữa!" Tần Hạo cũng trực tiếp kết nối với hệ thống.

Lần này hiển nhiên đã thực sự nếm được vị ngọt, cho nên tự nhiên không chút do dự, trực tiếp kết nối hệ thống, chuẩn bị bắt đầu công lược Trung Thiên thế giới tiếp theo.

Cũng giống như trước đây, khi công lược Trung Thiên thế giới, Tần Hạo hoàn toàn không dùng chân thân giáng lâm, mà trực tiếp lựa chọn giáng lâm bằng phương thức luân hồi chuyển thế.

"Ông……" Ngay sau đó, chỉ thấy không gian xung quanh vặn vẹo, rồi một cánh cổng màu vàng lại một lần nữa hiện ra, đó chính là cánh cổng Trung Thiên thế giới.

Cũng giống như trước đây, Tần Hạo cũng bức ra một giọt tinh huyết và một đạo nguyên thần, rồi trực tiếp đánh vào trong cánh cổng. … "Thiên Dung Thành… đã tiến vào thế giới này!" Trên chủ mạch của dãy núi Côn Luân, một quần thể cung điện sừng sững ở đó, một luồng khí tức hạo đại tỏa ra từ trên đó, tựa như một tiên cảnh nhân gian.

Nơi này chính là nơi tọa lạc của đại phái đệ nhất thiên hạ Thiên Dung Thành.

Trong một trạch viện xa hoa nào đó của Thiên Dung Thành, một thiếu niên mặc bạch y, trông khoảng mười mấy tuổi lẩm bẩm.

Bóng người này không ai khác, chính là hóa thân của Tần Hạo tiến vào Trung Thiên thế giới.

Vừa rồi, khi tu vi của hóa thân Tần Hạo đột phá, hắn đã thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Sau khi thức tỉnh ký ức, tổng hợp ký ức của thân thể này, Tần Hạo nhanh chóng đoán được tình hình cụ thể của thế giới này.

Thế giới này chính là Cổ Kiếm thế giới.

Khác với mấy thế giới đã tiến vào trước đây, trong thế giới này có tồn tại luân hồi.

Chỉ là khác với luân hồi của thiên địa Hồng Hoang, luân hồi của thế giới này dường như là một thế giới độc lập, độc lập ngoài tam giới lục đạo, hoàn toàn là một không gian độc lập.

Trong luân hồi hoàn toàn không có ai quản hạt, nhưng lại vẫn vận chuyển một cách có trật tự.

Thân phận của hóa thân Tần Hạo là cháu của một trưởng lão Thiên Dung Thành.

Nhưng vào năm ba tuổi, một đại yêu hoành không xuất thế, họa loạn thiên địa.

Thiên Dung Thành với tư cách là thủ lĩnh chính đạo thiên hạ, tự nhiên không thể chối từ.

Ông nội của hắn liền suất lĩnh đệ tử Thiên Dung Thành đi trảm yêu.

Cuối cùng tuy thành công diệt sát đối phương, nhưng cũng bị trọng thương, sau khi trở về không lâu thì vũ hóa.

Còn cha mẹ hắn thì trực tiếp vẫn lạc trong trận đại chiến đó.

Cho nên bây giờ thân phận của hóa thân Tần Hạo là một cô nhi.

Nhưng ở Thiên Dung Thành, lại không có ai dám gây khó dễ.

Dù sao ông nội hắn từng là trưởng lão Thiên Dung Thành, vì trảm yêu trừ ma mà trọng thương vẫn lạc, là công thần của Thiên Dung Thành, cao tầng Thiên Dung Thành tự nhiên sẽ có chút chiếu cố.

Đương nhiên, đó không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, thân thể này là do tinh huyết nguyên thần của Tần Hạo hóa thành, thiên phú mạnh đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Ngay cả khi chưa thức tỉnh ký ức, chỉ bằng công pháp của Thiên Dung Thành, tốc độ tu luyện của hắn cũng đột phá mạnh mẽ, bây giờ đã sớm trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ của Thiên Dung Thành.

Thậm chí một số cao thủ thế hệ lão làng trong Thiên Dung Thành cũng không phải là đối thủ của hắn.

Trước khi ký ức thức tỉnh, thực lực của hắn cũng chỉ có chưởng giáo và mấy vị trưởng lão mới có thể áp đảo một bậc, là thiếu niên chí tôn không thể tranh cãi trong Thiên Dung Thành, cũng là đại sư huynh

của Thiên Dung Thành.

Chưởng giáo Thiên Dung Thành thậm chí đã sớm tuyên bố, Tần Hạo sẽ là chưởng giáo đời tiếp theo của Thiên Dung Thành.

Lúc này sau khi thức tỉnh ký ức, sức mạnh huyết mạch cũng hoàn toàn được kích hoạt, tu vi của cả người cũng tăng vọt như ngồi trên hỏa tiễn.

Tu vi vốn ở cấp bậc Hóa Thần cũng tăng vọt một mạch.

Khác với thế giới Đấu Phá trước đây, tu vi của Tần Hạo cuối cùng dừng lại ở cảnh giới Huyền Tiên, so với lúc ký ức thức tỉnh ở Đấu Phá, tu vi đã nâng cao cả một đại cảnh giới.

Dù sao tu vi của bản tôn trước đây đã nâng cao lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên, sức mạnh tinh huyết hiển nhiên cũng mạnh hơn trước không ít, cho nên trực tiếp đạt đến cảnh giới Huyền Tiên. 【Phân chia cấp bậc tu vi thế giới Cổ Kiếm: Nhân giới: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp, Tán Tiên.

Thiên giới: Thiên Binh (Địa Tiên), Thiên Tướng (Thiên Tiên), Thiên Quân (Huyền Tiên), Thiên Đế/Cổ Thần (Kim Tiên)】 Sau khi biết được nơi mình đang ở, trong lòng Tần Hạo cũng có một số nhận thức về thế giới này.

Khác với Đấu Phá trước đây, Đấu Khí Đại Lục bản thân nó là một Trung Thiên thế giới, thượng giới kết nối với một Đại Thiên thế giới.

Nhưng thế giới này thì khác, nhân giới và thiên giới của Cổ Kiếm thế giới hợp lại mới là một Trung Thiên thế giới.

Nếu chỉ tính hạ giới, thì chỉ là một tiểu thiên thế giới đỉnh phong.

Đối với tình hình thiên giới của thế giới này, Tần Hạo cũng không biết nhiều.

Dù sao trong phim ảnh kiếp trước hắn xem, tình hình thiên giới cũng chỉ được nhắc qua.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, tu vi hiện tại của hắn ở thế giới này hiển nhiên không phải là mạnh nhất.

Bởi vì lúc này hắn hoàn toàn không cảm ứng được giới hạn quy tắc thiên địa của thế giới này.

Chỉ khi tu vi đạt đến giới hạn của thế giới, mới có thể cảm ứng được, giống như ở thế giới Đấu Phá trước đây, sau khi ký ức thức tỉnh, hắn liền hiểu rõ, Đấu Đế là cực hạn của thế giới đó.

Nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không cảm ứng được, từ đó có thể thấy, trong thiên giới, hiển nhiên có tồn tại vượt qua cấp bậc Huyền Tiên.

Chương 476

Nhưng hắn cũng không quá sợ hãi, mặc dù chỉ có tu vi Huyền Tiên, nhưng hắn lại thân mang vô số thần thông nghịch thiên, còn có một số át chủ bài và pháp bảo do bản tôn mang đến.

Chiến đấu lực của hắn không thể so sánh với Huyền Tiên thông thường.

Đừng nói Huyền Tiên, Kim Tiên, thậm chí cả tồn tại cấp bậc Thái Ất, Tần Hạo cũng không sợ, chỉ cần không gặp phải tồn tại cấp bậc Đại La, đều không có gì phải sợ hãi.

Về tình hình của thiên giới, bây giờ tuy không biết, nhưng không có nghĩa là không có ai biết.

Trong nguyên tác, một nhân vật phản diện bi tình trong Cổ Kiếm lại là người của thiên giới, thân phận không tầm thường, đối với tình hình thiên giới khẳng định là rõ như lòng bàn tay.

"Đại sư huynh, đại sư huynh!" Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào tai Tần Hạo.

Chẳng mấy chốc, một thiếu nữ mặc trường quần màu tím, như một tinh linh, tiến vào biệt viện của hắn.

"Phù Cừ?

Có chuyện gì sao?" Tần Hạo nhìn đối phương, lập tức nhận ra thân phận của nàng, không ai khác, chính là con gái của Chưởng giáo Thiên Dung Thành Hàm Tố Chân Nhân - Phù Cừ, cũng là nữ đệ tử duy nhất trong Thiên Dung Thành.

Trong nguyên tác, Phù Cừ luôn quấn quýt lấy đại đệ tử của Chấp Kiếm trưởng lão Tử Dận Chân Nhân là Lăng Việt.

Nhưng ở thế giới này, Tần Hạo trở thành đại sư huynh của Thiên Dung Thành, Lăng Việt chỉ đứng thứ hai, cho nên Phù Cừ luôn quấn quýt lấy hắn.

"Đại sư huynh, nghe nói Chấp Kiếm trưởng lão lần này ra ngoài đã mang về một đứa trẻ, được thu làm đệ tử!" Phù Cừ trong mắt cũng lóe lên một tia tò mò.

Phải biết rằng Chấp Kiếm trưởng lão là cao thủ đệ nhất của Thiên Dung Thành, cũng là một trong những tồn tại đỉnh cao của nhân giới, được mệnh danh là kiếm đạo cao thủ đệ nhất nhân giới, là một vị kiếm tiên.

Vô số đệ tử của Thiên Dung Thành đều muốn bái vào môn hạ của ngài, nhưng đáng tiếc đều bị từ chối.

Hiện tại ngài cũng chỉ mới thu nhận Lăng Việt một người mà thôi.

Bây giờ lại có thêm một người nữa, hiển nhiên cũng đã thu hút sự tò mò của Phù Cừ.

"Ồ?

Đệ tử của Chấp Kiếm trưởng lão sao… Nếu đã như vậy, vậy thì đi xem thử đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Sau đó hai người cũng trực tiếp rời khỏi biệt viện, đi về phía đại điện trung ương của Thiên Dung Thành.

Đối với chuyện khác, Tần Hạo tự nhiên sẽ không quá quan tâm, nhưng bây giờ đã đoán được thân phận của đối phương, tự nhiên không thể làm như không thấy. … Sau khi tiến vào đại điện, Tần Hạo phát hiện, lúc này gần như toàn bộ cao tầng của Thiên Dung Thành đều tập trung ở đây.

Lúc này, mấy người đang liên hợp thi pháp, một phù văn huyền diệu khổng lồ cũng đang đan xen trong hư không.

Dưới phù văn là một thiếu niên trông khoảng tám chín tuổi.

Giữa trán thiếu niên, một kiếm ấn quỷ dị được khắc sâu trên đó.

Lúc này, thiếu niên mày nhíu chặt, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Không cần phải nói, bóng người này hiển nhiên là khí vận chi tử của thế giới này, Bách Lý Đồ Tô.

"Sát khí thật mạnh!" Lúc này, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người đối phương.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, tự nhiên chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra tình hình trong cơ thể đối phương, mày cũng nhíu lại.

Hiển nhiên đó là Phần Tịch sát khí.

Phần Tịch là một trong những hung kiếm của thiên hạ, đừng nói là một đứa trẻ, ngay cả một tu sĩ đỉnh cao cũng không thể chịu đựng được hung sát chi khí khủng bố như vậy.

"Xá!" Đúng lúc này, Chấp Kiếm trưởng lão dẫn đầu đột nhiên quát khẽ một tiếng, một ngón tay điểm ra.

Phù văn trong hư không lập tức hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp chui vào giữa trán đối phương.

Trong nháy mắt, hung sát chi khí trong cơ thể đối phương dường như bị phong cấm, trực tiếp bị giam cầm.

Biểu cảm đau đớn trên khuôn mặt thiếu niên đang nhíu chặt mày cũng dịu đi không ít.

Thấy cảnh này, Tần Hạo gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hắn tự nhiên có thể nhìn ra, làm như vậy, nỗi đau mà Bách Lý Đồ Tô phải chịu sẽ giảm bớt, nhưng đồng thời, đây cũng là cách trị ngọn không trị gốc.

Một khi bùng phát lần nữa, tuyệt đối sẽ khủng bố hơn lần này rất nhiều.

Nhưng chẳng mấy chốc, Tần Hạo cũng bình thản lại.

Dù sao trong mấy người này, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Tử Dận Chân Nhân, một tồn tại cấp bậc Tán Tiên mà thôi.

Tán Tiên thực tế thuộc về một cảnh giới đặc thù.

Tán Tiên yếu hơn chỉ mạnh hơn cảnh giới Độ Kiếp một chút, nhưng Tán Tiên mạnh mẽ lại không hề thua kém Địa Tiên hoặc Thiên Tiên.

Cái gọi là Tán Tiên, chỉ là những tiên nhân đã vượt qua thiên kiếp nhưng lại không phi thăng, mà ở lại nhân giới, hoặc là những tiên nhân không được thiên giới sắc phong.

Tu vi của Tử Dận Chân Nhân trước mắt cũng gần đạt đến cảnh giới Thiên Tiên.

Vì là kiếm tiên, một thân thực lực của ông ở trong số các Thiên Tiên cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao.

Nhưng so với Tần Hạo, hiển nhiên còn kém xa vạn dặm.

Lúc này, sau khi hoàn thành phong ấn, sắc mặt của mấy người trong đại điện đều trở nên có chút tái nhợt, hiển nhiên đều tiêu hao không nhỏ, đặc biệt là Tử Dận Chân Nhân dẫn đầu, sắc mặt càng tái nhợt vô cùng.

"Đồ Tô, bây giờ con cảm thấy thế nào?" Ánh mắt của Tử Dận Chân Nhân cũng rơi vào người Bách Lý Đồ Tô, có chút quan tâm nói.

"Tốt hơn nhiều rồi!

Đa tạ sư phụ!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng nói.

Chương 477

“Chấp Kiếm trưởng lão, phong ấn này e rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được ba năm.

Sau ba năm phải gia cố lại, nếu không, một khi bùng phát, Đồ Tô e rằng sẽ bị Phần Tịch sát khí khống chế.

Lúc đó có khả năng sẽ trở thành một ma đầu chỉ biết giết chóc.

Chấp Kiếm trưởng lão cần phải suy nghĩ cho kỹ!” Hàm Tố Chân Nhân bên cạnh cũng không nhịn được nói.

“Lời của chưởng giáo ta hiểu, nhưng chỉ cần còn một tia hy vọng, bần đạo cũng sẽ không từ bỏ.

Nếu thật sự đến ngày đó, ta sẽ tự tay thanh lý môn hộ!” Nghe Hàm Tố nói xong, Tử Dận Chân Nhân trầm ngâm một lúc, rồi lập tức nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ kiên định.

“Ai, thôi được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì cứ theo ý Chấp Kiếm trưởng lão đi.

Hậu sơn là nơi thanh khí dồi dào nhất, đối với việc áp chế hung sát chi khí trong cơ thể có lợi.

Hay là để nó đến đó luyện công đi!” Hàm Tố Chân Nhân cũng liền nói.

“Vậy đa tạ chưởng giáo!” Tử Dận Chân Nhân lập tức nói.

“Phù Cừ, Tần Hạo,” Lúc này, ánh mắt Hàm Tố cũng rơi vào Tần Hạo và Phù Cừ đã tiến vào đại điện.

Thấy bộ dạng của hai người, trên khuôn mặt nghiêm túc của ông cũng hiếm thấy lộ ra một nụ cười.

Mấy người còn lại cũng đều hiền từ nhìn Tần Hạo.

Trong mắt họ, Tần Hạo trước mắt là trụ cột tương lai của Thiên Dung Thành, là tồn tại cấp bậc Chấp Kiếm trưởng lão thứ hai.

"Bái kiến chưởng giáo, các vị trưởng lão!

Nghe Phù Cừ nói, Chấp Kiếm trưởng lão đã thu một đệ tử, đệ tử liền đến xem thử!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đồ Tô, vị này là đại sư huynh của Thiên Dung Thành, Tần Hạo, và con gái duy nhất của Chưởng giáo Chân nhân, Phù Cừ.

Mau bái kiến đại sư huynh và sư tỷ!" Tử Dận Chân Nhân thấy vậy, lập tức nói.

"Đồ Tô bái kiến đại sư huynh, bái kiến Phù Cừ sư tỷ!" Bách Lý Đồ Tô thấy vậy lập tức đến trước mặt Tần Hạo và Phù Cừ, cung kính nói.

"Đồ Tô sư đệ, hi hi, thật tốt quá, cuối cùng ta cũng được làm sư tỷ rồi!" Thấy cảnh này, trên mặt Phù Cừ lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Trong số các đệ tử Thiên Dung Thành, Phù Cừ là người nhỏ tuổi nhất, cho nên là tiểu sư muội của Thiên Dung Thành.

Bây giờ có một người còn nhỏ hơn mình, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng hưng phấn.

"Đồ Tô sư đệ không cần đa lễ.

Lần đầu gặp mặt, cũng không có gì tốt để tặng.

Miếng ngọc bội này cho ngươi đi!

Ngoài ra, ta sẽ truyền cho ngươi một môn pháp môn!" Tần Hạo lật tay, một miếng ngọc bội màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay, một luồng khí tức huyền diệu tỏa ra từ đó.

Rồi hắn điểm một ngón tay, một luồng lưu quang trực tiếp chui vào giữa trán Bách Lý Đồ Tô.

"Đó là…" "Tiên khí!" "Thật sự là tiên khí, không phải tiên khí bình thường!" Khi thấy Tần Hạo lấy ra miếng ngọc bội, trên mặt mấy người xung quanh đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Hiển nhiên đều là người biết hàng.

Bọn họ hiển nhiên đã nhìn ra sự khác biệt của miếng ngọc bội, đặc biệt là Tử Dận Chân Nhân.

Bởi vì tiên kiếm trên người ông chính là tiên khí, cũng là món tiên khí duy nhất, là ông có được từ một tiên phủ thượng cổ.

Nhưng ông phát hiện, khí tức của miếng ngọc bội trước mắt thậm chí còn hơn cả tiên kiếm của mình, hiển nhiên tuyệt đối không tầm thường.

"Tần Hạo, thứ này quá quý giá rồi!" Chẳng mấy chốc, Tử Dận Chân Nhân cũng phản ứng lại, vội vàng nói.

"Chấp Kiếm trưởng lão khách khí rồi, chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi.

Có nó có thể giúp tâm thần của Đồ Tô sư đệ tránh khỏi sự xâm thực của Phần Tịch sát khí!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"…Nếu đã như vậy, vậy đa tạ con.

Đồ Tô, còn không mau tạ ơn sư huynh!" Tử Dận Chân Nhân vội vàng nói.

Vốn dĩ ông có chút lo lắng cho tình hình của Bách Lý Đồ Tô, nhưng bây giờ có tiên khí ngọc bội bảo vệ, tình hình hiển nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

"Đa tạ đại sư huynh!" Bách Lý Đồ Tô cũng nhanh chóng phản ứng

lại, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn tột độ.

"Không cần đa lễ, chỉ cần sau này ngươi mãi mãi ghi nhớ mình là người của Thiên Dung Thành, đừng làm ra chuyện vi phạm với Thiên Dung Thành là được.

Nếu không, những gì ta có thể cho ngươi, cũng có thể lấy lại!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, một luồng khí cơ từ người hắn thoáng qua.

"Vâng, đại sư huynh!

Đồ Tô xin ghi nhớ lời dạy của đại sư huynh!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ trịnh trọng.

"Phù Cừ, chúng ta đi thôi!

Chưởng giáo, các vị trưởng lão, chúng ta đi trước!" Nói xong, Tần Hạo cũng trực tiếp dẫn Phù Cừ rời khỏi đại điện.

"Chưởng giáo, Chấp Kiếm trưởng lão, vừa rồi khí tức của Tần Hạo…" Sau khi hai người rời đi, lúc này mọi người mới hoàn hồn, trên mặt ai nấy cũng lộ ra vẻ chấn động vô cùng, ánh mắt cũng đều đổ dồn vào Hàm Tố và Chấp Kiếm trưởng lão.

"Mạnh!

Mạnh!

Rất mạnh!" Tử Dận Chân Nhân kinh ngạc nói.

Chương 478

"Lẽ nào ngay cả Chấp Kiếm trưởng lão cũng…" Nghe lời đánh giá của Tử Dận Chân Nhân, trên mặt mấy người cũng lộ ra vẻ chấn kinh.

"Thực lực của nó hẳn là còn xa hơn bần đạo!" Trên mặt Tử Dận Chân Nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cái gì!?

Thật sao!?" "Chẳng lẽ suy đoán trước đây của chúng ta là thật!?" "Nó, thật sự là thân chuyển thế của một đại nhân vật nào đó!?" Mấy người nghe được kết quả này, trên mặt ai nấy cũng đều lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

"Có khả năng!

Hắn hẳn là đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, nếu không cũng không thể lấy ra tiên khí quý giá như vậy!

Người có thể tùy tay tặng tiên khí, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Xem ra thật sự là trời phù hộ Thiên Dung Thành của chúng ta a!" Một trưởng lão trong đó cũng không nhịn được nói, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

"Có lẽ Phần Tịch sát khí trên người Đồ Tô không phải là không có cách giải quyết triệt để!" Hàm Tố Chân Nhân bên cạnh cũng không nhịn được nói.

"Đúng rồi, vừa rồi Tần Hạo không phải đã cho Đồ Tô một môn pháp môn sao?" Sau đó, ánh mắt của mấy người cũng rơi vào người Bách Lý Đồ Tô.

"Sư phụ, trong đầu con có thêm rất nhiều thứ!" Lúc này, Bách Lý

Đồ Tô cũng không nhịn được nói.

"Để cho chắc chắn, hãy để chúng ta xem thử.

Nhưng trước đó, chúng ta phải phát thệ tuyệt đối không được ngoại truyện và tự ý tu luyện!" Một trưởng lão trong đó cũng trực tiếp nói.

Với tư cách là cao tầng của Thiên Dung Thành, tự nhiên cũng sẽ không làm ra hành động không tốt đối với Bách Lý Đồ Tô.

"Chấp Kiếm trưởng lão thấy sao?" Ánh mắt của mấy người còn lại cũng đều rơi vào Tử Dận Chân Nhân.

"Thôi được, cứ như vậy đi!" Sau đó, mấy người cũng lần lượt phát thệ, rồi để Bách Lý Đồ Tô nói ra pháp môn trong đầu.

"Cửu Chuyển Huyền Sát Công!

Công pháp này… Hít… mạnh quá, công pháp thật khủng bố, quá khủng bố rồi, thật sự quá khủng bố!

Đây là một bộ công pháp dung luyện thiên địa sát khí để cường hóa bản thân, thiên hạ lại có công pháp nghịch thiên như vậy!" "Mạnh quá, thật sự quá mạnh, nếu tu luyện công pháp này, quả thực là một tiên khí hình người!" "Chúc mừng Chấp Kiếm trưởng lão, có nó, ẩn hoạn trên người Đồ Tô sư điệt cũng có thể hoàn toàn tiêu trừ.

Phần Tịch hung sát chi khí không những không trở thành trở ngại, mà ngược lại còn trở thành dưỡng chất!

Sau này Thiên Dung Thành của chúng ta sẽ lại có thêm một cường giả vô thượng!" Sau khi xem xong những gì Bách Lý Đồ Tô có được, mấy người cũng hoàn toàn ngây người, trên mặt đầy vẻ chấn kinh, hiển nhiên đều bị công pháp khủng bố này làm cho kinh ngạc.

Công pháp này quả thực là công pháp được thiết kế riêng cho Bách

Lý Đồ Tô, lấy hung sát chi khí trong thiên địa làm dưỡng chất để cường hóa nhục thân, có thể gọi là công pháp nghịch thiên.

"Xem ra chúng ta không nhầm, tuyệt đối không phải người bình thường, tuyệt đối là đại nhân vật chuyển thế.

Công pháp như vậy, e rằng ở trong truyền thuyết thiên giới cũng tuyệt đối là đỉnh cao nhất!" Sau đó, mấy người cũng hoàn toàn xác nhận suy đoán trong lòng.

Phải biết rằng ngay cả trong Thiên Dung Thành cũng tuyệt đối không có loại công pháp nghịch thiên này.

"Đồ Tô, con phải ghi nhớ, vĩnh viễn không được quên ân tình của đại sư huynh, hiểu chưa?" Ánh mắt của Tử Dận Chân Nhân cũng rơi vào Bách Lý Đồ Tô nói.

"Con biết rồi, sư phụ, con nhất định sẽ ghi nhớ!" Bách Lý Đồ Tô kiên định nói.

Lúc này, hắn phát hiện sau khi có miếng ngọc bội đó, cảm giác đau đớn trên người cũng lại một lần nữa tiêu tan đi phần lớn.

Mặc dù không hoàn toàn tiêu trừ, nhưng so với trước đây thật sự đã tốt hơn rất nhiều, trong lòng đối với Tần Hạo cũng càng thêm cảm kích. … "Cửu Chuyển Huyền Sát Công!

Hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng, bản tọa rất tò mò, sau này ngươi có thể đi đến bước nào!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi.

Cửu Chuyển Huyền Sát Công thực tế là công pháp do Tần Hạo tinh giản Cửu Chuyển Huyền Công rồi suy diễn ra.

Mặc dù còn kém xa Cửu Chuyển Huyền Công, nhưng ở thế giới này tuyệt đối có thể coi là công pháp đỉnh cao nhất.

“Đại sư huynh, huynh thật sự là tiên nhân chuyển thế sao?” Sau khi rời khỏi đại điện, Phù Cừ cũng tò mò nhìn Tần Hạo nói.

Trong Thiên Dung Thành đều lưu truyền một câu chuyện, đại sư huynh của họ thực tế là tiên nhân chuyển thế.

Trước đây Phù Cừ không tin, nhưng thấy Tần Hạo ngay cả tiên khí cũng lấy ra được, trong lòng cũng mơ hồ có chút tin tưởng.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng với tư cách là con gái của Chưởng giáo Chân nhân, kiến thức tự nhiên không tầm thường.

Cả một Thiên Dung Thành lớn như vậy, ngoài thanh tiên kiếm trong tay Tử Dận Chân Nhân ra, cũng chỉ có một món tiên khí truyền thừa mà thôi.

Tiên khí của Tử Dận Chân Nhân là vật phẩm tư hữu, còn tiên khí truyền thừa thì chỉ có lịch đại chưởng giáo của Thiên Dung Thành mới có thể nắm giữ.

Nhưng bây giờ Tần Hạo tùy tay tặng ra một món tiên khí, sự chấn kinh trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Tiên nhân chuyển thế sao… hừm…” Nhìn bộ dạng của Phù Cừ, Tần Hạo cũng khẽ cười một tiếng.

Bây giờ ký ức của hắn đã thức tỉnh, thực lực còn đạt đến cảnh giới Huyền Tiên, cho nên tự nhiên cũng không có quá nhiều kiêng kỵ.

Chính vì vậy, hắn mới trực tiếp tặng ra một miếng ngọc bội.

“Muội đoán đại sư huynh chắc chắn là tiên nhân chuyển thế!” Phù Cừ trầm ngâm một lát, rồi lập tức kiên định nói.

“Vậy cứ cho là vậy đi!” Tần Hạo cười nói.

“Nhưng đại sư huynh chưa bao giờ tặng quà cho người ta!” Phù Cừ mong đợi nhìn Tần Hạo nói.

“Quà sao…” Thấy bộ dạng của Phù Cừ, Tần Hạo làm sao không biết suy nghĩ của nàng.

Nhưng Tần Hạo cũng không để trong lòng, Phù Cừ trước mắt chỉ là tâm tính của một đứa trẻ mà thôi, điểm này Tần Hạo có thể nhìn ra được.

“Thứ này cho ngươi đi!” Lật tay một cái, một đóa tử liên tam phẩm cũng xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Hạo.

Chương 479

Không cần phải nói, tự nhiên lại là tiên thiên linh bảo Tam Phẩm Tử Liên.

Bởi vì bản tôn của Tần Hạo có cả một ao tử liên, ngoài Thập Nhị Phẩm Tử Liên ra, những tử liên còn lại chỉ cần có đủ thời gian đều có thể không ngừng thai nghén, đặc biệt là Tam Phẩm Tử Liên.

Thứ này đối với Tần Hạo muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

"Đẹp quá!" Thấy cảnh này, trên mặt Phù Cừ lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, yêu thích không buông tay nghịch ngợm Tam Phẩm Tử Liên trong tay.

"Tích huyết nhận chủ đi!" Tần Hạo nói.

Trong nháy mắt, mấy chục năm thời gian đã trôi qua.

"Đại sư huynh, đại sư huynh!

Hôm nay là ngày Thiên Dung Thành chiêu thu đệ tử, chúng ta đi xem đi!" Một bóng người áo tím trực tiếp tiến vào biệt viện của Tần Hạo, cất tiếng nói.

Người đó không ai khác chính là Phù Cừ.

Trải qua nhiều năm, Phù Cừ đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, từ một tiểu nha đầu ngây ngô ngày nào đã trở thành một tiên nữ khuynh quốc khuynh thành.

Địa vị của Tần Hạo tại Thiên Dung Thành bây giờ cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Biệt viện ban đầu sớm đã được thay đổi, hiện tại Tần Hạo đã sở hữu riêng một ngọn núi bên cạnh chủ phong, trở thành đạo trường

độc lập.

Ngọn núi này vốn không phải của Thiên Dung Thành, mà là do Tần Hạo dùng đại thần thông di chuyển từ nơi khác đến.

Bên trong ngọn núi còn được Tần Hạo đánh vào chín đạo linh mạch.

Có thể nói không ngoa rằng, ngọn núi của Tần Hạo tuy quy mô nhỏ hơn chủ phong Thiên Dung Thành không ít, nhưng môi trường tu luyện tuyệt đối khủng bố hơn động thiên phúc địa của chủ phong không biết bao nhiêu lần.

Ngọn núi của Tần Hạo cũng là cấm địa của Thiên Dung Thành, ngoài một vài người ra, căn bản không ai có tư cách đặt chân lên đây.

"Chiêu thu đệ tử sao, cũng được, đi xem thử đi!" Đối với những đệ tử bình thường của Thiên Dung Thành, Tần Hạo tự nhiên không mấy để tâm, nhưng nếu theo đúng kịch bản, lần này sẽ có hai nhân vật đặc biệt gia nhập Thiên Dung Thành.

Hai người lập tức đi thẳng xuống chân núi Thiên Dung Thành.

"Kính chào đại sư huynh!" "Đại sư huynh!" "Tham kiến đại sư huynh!" Dọc đường, khi thấy Tần Hạo, các đệ tử Thiên Dung Thành xung quanh đều lần lượt cúi người chào, trên mặt lộ rõ vẻ kính sợ vô cùng.

Địa vị của Tần Hạo trong Thiên Dung Thành bây giờ vô cùng khủng bố.

Có thể nói không ngoa rằng, trong đám đệ tử trẻ tuổi, uy nghiêm của Tần Hạo thậm chí còn đáng sợ hơn cả chưởng giáo chân nhân Hàm Tố chân nhân không ít.

Tần Hạo thấy vậy cũng chỉ khẽ gật đầu.

Rất nhanh, hai người đã đến chân núi Thiên Dung Thành.

Lúc này, mấy người phụ trách chiêu thu đệ tử đang ở đó đăng ký, bên ngoài tụ tập không dưới mấy ngàn người, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Phải biết Thiên Dung Thành là đệ nhất tu tiên tông môn trong thiên hạ, tự nhiên có vô số người chen bể đầu cũng muốn vào.

"Đại sư huynh!" Lúc này, một thanh niên mặc áo đen, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo cũng vội vàng đến bên cạnh Tần Hạo, cung kính hành lễ với hắn, ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy vẻ sùng bái.

"Cảnh giới Nguyên Anh, không tệ!" Nhìn thanh niên áo đen một cái, Tần Hạo khẽ gật đầu.

Thanh niên áo đen không ai khác, chính là Bách Lý Đồ Tô được Tử Dận chân nhân mang về năm đó.

Bách Lý Đồ Tô bây giờ so với lúc trước cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhờ Tần Hạo truyền thụ, hắn đã hoàn toàn không còn nỗi lo về sau, Phần Tịch hung sát chi khí trong cơ thể ngược lại trở thành trợ lực của hắn, tu vi cũng tiến triển vượt bậc.

Hiện tại trong số đệ tử trẻ tuổi của Thiên Dung Thành, ngoài Tần Hạo ra, hắn tuyệt đối có thể xếp vào top ba, tu vi chỉ dưới Lăng Việt và Phù Cừ.

Về phần thực lực, nếu bộc phát, e rằng còn trên cả Lăng Việt, chỉ kém Phù Cừ.

Mấy năm nay Phù Cừ nhận được không ít chỗ tốt từ Tần Hạo, nên dù không thích tu luyện, tu vi của nàng cũng tăng vọt điên cuồng, sớm đã đạt đến Hóa Thần đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là bước vào

cảnh giới Hợp Thể.

Phải biết cấp bậc Hóa Thần trong Thiên Dung Thành, trưởng lão bình thường cũng chỉ ở cấp bậc này mà thôi.

Về phần cảnh giới Hợp Thể, đó đã là tu vi của thực quyền trưởng lão, dù trong toàn bộ Thiên Dung Thành cũng chẳng có mấy người.

Cảnh giới Đại Thừa cũng chỉ có một mình Hàm Tố chân nhân mà thôi.

Cộng thêm một số bảo vật Phù Cừ nhận được từ Tần Hạo, một khi toàn lực bộc phát, e rằng ngoài Tần Hạo và Tử Dận chân nhân ra, ngay cả Hàm Tố chân nhân cũng khó lòng chống đỡ.

"Tất cả đều là công lao của đại sư huynh!" Bách Lý Đồ Tô vội vàng nói.

Hắn bây giờ đã không còn là một tân binh mới vào Thiên Dung Thành nữa, mà đã trở thành đệ tử nòng cốt tuyệt đối, tự nhiên cũng hiểu được cơ duyên mà mình nhận được năm đó khủng bố đến mức nào.

Có thể nói không ngoa, hắn có được thành tựu hôm nay, hơn một nửa công lao đều thuộc về Tần Hạo.

"Được rồi, không cần nói những lời này, chỉ cần nỗ lực tu luyện là không phụ lòng ta!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, đại sư huynh, ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Bách Lý Đồ Tô vẻ mặt kiên định nói.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến từng trận tranh cãi.

"Xảy ra chuyện gì?" Tần Hạo thấy vậy cũng trực tiếp đi vào giữa sân.

"Đại sư huynh, ở đây có một cô gái báo danh, khăng khăng muốn

vào Thiên Dung Thành, nhưng trong Thiên Dung Thành chúng ta ngoài Phù Cừ sư tỷ ra thì không có nữ đệ tử nào khác!" Một người phụ trách chiêu thu đệ tử thấy Tần Hạo liền vội vàng cúi người nói.

"Dựa vào đâu mà không cho nữ tử gia nhập?

Lẽ nào Thiên Dung Thành trọng nam khinh nữ sao?

Ai quy định Thiên Dung Thành không được thu nữ đệ tử!" Lúc này, giọng nói của cô gái đối diện cũng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người đối phương, chỉ thấy trước mắt là một tuyệt mỹ nữ tử mặc trường quần màu xanh, toàn thân toát ra một luồng khí tức ôn uyển.

Chương 480

Nếu Phù Cừ là một tinh linh, thì nữ tử trước mắt chính là một hoa tiên tử.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Tần Hạo đã đoán ra thân phận của nàng.

"Đại sư huynh, bây giờ phải làm sao?" Ánh mắt của đệ tử kia cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Giao cho ta đi!

Ngươi đi đăng ký cho người khác đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Vâng, đại sư huynh!" Đệ tử kia thấy vậy cũng vội vàng nói.

"Sao?

Lẽ nào ngươi cũng muốn từ chối ta gia nhập Thiên Dung Thành?" Nữ tử thấy ánh mắt Tần Hạo nhìn mình, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nhịn không được lên tiếng.

"Ngươi chắc chắn muốn gia nhập Thiên Dung Thành?

Thánh nữ U Đô đường đường lại chủ động gia nhập Thiên Dung Thành chúng ta, xem ra sức hấp dẫn của Thiên Dung Thành quả thật không nhỏ.

Muốn gia nhập Thiên Dung Thành cũng không phải không được, chỉ cần ngươi ở đây thừa nhận từ bỏ chức vị Thánh nữ U Đô, ta có thể làm chủ cho ngươi gia nhập Thiên Dung Thành.

Ngươi thấy thế nào, Phong đại tiểu thư?" Giọng Tần Hạo nhàn nhạt vang lên.

"Ngươi!?… Ngươi biết thân phận của ta!?" Nghe Tần Hạo một

lời nói ra thân phận của mình, sắc mặt Phong Tình Tuyết tức thì đại biến, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

“Cái gì!?

U Đô?” “Nàng ta là Thánh nữ U Đô!?” “Thánh nữ U Đô cũng muốn gia nhập Thiên Dung Thành!?” Mọi người xung quanh thấy cảnh này hiển nhiên đều có chút ngây người, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc tột độ.

“Sao, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?

Bây giờ còn muốn gia nhập Thiên Dung Thành không?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Hừ, không gia nhập thì không gia nhập, có gì hiếm lạ.

Dù sao Thiên Dung Thành và U Đô cũng là thế giao, ta ở Thiên Dung Thành chơi mấy ngày chắc không sao đâu nhỉ, Thiên Dung Thành sẽ không từ chối chứ!” Phong Tình Tuyết đảo mắt một vòng, rồi lại nói.

“Chơi mấy ngày sao?

Cái này thì tùy ngươi!

Phù Cừ, dẫn nàng đi dạo đi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Biết rồi, đại sư huynh!” Phù Cừ cũng lập tức lên tiếng, sau đó trực tiếp dẫn Phong Tình Tuyết rời đi.

“Đợi đã!” Đúng lúc này, Tần Hạo phát hiện, sau đó, trong đám đông có một bóng người không dấu vết lùi ra ngoài, dường như đang né tránh điều gì đó.

Nếu là người bình thường, Tần Hạo căn bản không chú ý đến đối phương, nhưng trong mắt Tần Hạo, người đó nổi bật như một vầng thái dương trong đêm tối.

Mặc dù đối phương biểu hiện giống như một đệ tử bình thường muốn gia nhập tiên môn, nhưng trong mắt Tần Hạo, khí tức trên người đối phương vượt xa những người xung quanh, thậm chí trong Thiên Dung Thành, ngoài hắn và Tử Dận chân nhân ra, nếu thực sự toàn lực ra tay, e rằng không ai là đối thủ của hắn.

Khí tức siêu phàm trong nguyên thần của đối phương rõ ràng không phải là thứ mà tu luyện giả nhân gian bình thường có thể sở hữu.

Nếu đã như vậy, thân phận của đối phương hiển nhiên cũng đã rõ như ban ngày.

Không phải ai khác, chính là nhân vật phản diện của Cổ Kiếm bi tình mà Tần Hạo đã chờ đợi từ lâu ở Thiên Dung Thành - Âu Dương Thiếu Cung.

"Ách... vị sư huynh này, ngài có việc gì sao?" Bị Tần Hạo gọi lại, sắc mặt Âu Dương Thiếu Cung chợt biến đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, xoay người có chút ngơ ngác nói.

"Đi theo ta!" Nhìn đối phương một cái, Tần Hạo lại liếc nhìn những người xung quanh, cuối cùng trực tiếp lên tiếng.

Giây tiếp theo, thân hình hắn nhoáng lên đã ở bên cạnh đối phương, sau đó trực tiếp nắm lấy cánh tay hắn, một lần di chuyển đã quay trở lại ngọn núi trong Thiên Dung Thành.

"Nơi này..." Chứng kiến thủ đoạn của Tần Hạo, trong lòng Âu Dương Thiếu Cung cũng chấn động mạnh.

Người khác không biết thủ đoạn của Tần Hạo có ý nghĩa gì, nhưng với tư cách là người từng ở Thiên giới, hắn vô cùng rõ ràng, thủ đoạn này căn bản không phải là thứ tu sĩ nhân gian có thể sở hữu.

Đại na di chi thuật, đó là thủ đoạn chỉ có người cấp tiên mới có.

Cố gắng đè nén sự kinh hãi trong lòng, ánh mắt Âu Dương Thiếu Cung cũng rơi trên người Tần Hạo.

Cùng lúc đó, cả người hắn cũng cảnh giác lên.

Từ trên người Tần Hạo, Âu Dương Thiếu Cung cảm nhận được một luồng uy hiếp chưa từng có.

"Bản tọa nên gọi ngươi là Âu Dương Thiếu Cung, hay là Thái tử Trường Cầm đây?" Tần Hạo nhìn Âu Dương Thiếu Cung đối diện, nhàn nhạt nói.

Mặc dù trong nguyên tác Âu Dương Thiếu Cung là kẻ tâm tư sâu sắc, nhẫn nại, nhưng trước mặt Tần Hạo, đối phương hiển nhiên không thể che giấu được gì.

"Ngươi!?" Ngay khoảnh khắc Tần Hạo gọi ra thân phận đối phương, sắc mặt Âu Dương Thiếu Cung đột nhiên đại biến, giữa mi tâm, một luồng ánh sáng chói lọi tức thì bùng nổ, đi cùng với đó là khí tức khủng bố cũng lập tức dâng lên từ người hắn.

Sau đó không chút do dự, chỉ thấy đối phương lật tay, một hư ảnh cổ cầm tràn ngập tiên linh chi vận cũng hiện ra, một tiếng phượng hót lanh lảnh truyền đến.

Quả là một kiện pháp bảo không tồi, chỉ tiếc là pháp bảo trước mắt hiển nhiên đã bị tổn thương, thực lực giảm đi rất nhiều.

Một luồng công kích khủng bố bao trùm lấy Tần Hạo.

Thấy hành động của đối phương, Tần Hạo khóe miệng khẽ cười, đưa tay điểm một chỉ.

Giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh hãi của Âu Dương Thiếu Cung, công kích của hắn chỉ trong một ngón tay đã tan thành mây khói, đi cùng với đó là một luồng khí cơ vô thượng khủng bố lập tức khóa chặt lấy hắn.

Bị khí cơ khủng bố khóa chặt, Âu Dương Thiếu Cung chỉ cảm thấy linh hồn mình cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt, hắn có cảm giác, nếu dám có chút hành động thiếu suy nghĩ nào, đón chờ hắn tuyệt đối là một trận bão tố hủy diệt khủng khiếp.

"Thiên Quân, Thiên Quân đỉnh phong!?

Chương 481

Ngươi rốt cuộc là ai!?

Ngươi căn bản không phải đại sư huynh Thiên Dung Thành, trong nhân gian căn bản không thể có loại tồn tại này!" Sắc mặt Âu Dương Thiếu Cung lúc này cũng đại biến.

Sau khi cảm nhận được khí cơ khủng bố, hắn liền trực tiếp từ bỏ chống cự, vì hắn vô cùng rõ ràng khí tức khủng bố này đại biểu cho điều gì.

Đừng nói bây giờ hắn chỉ còn lại một nửa tiên linh, sau vô số lần luân hồi, tiên linh đã chẳng còn lại một phần mười, cho dù là thời kỳ đỉnh phong, đối mặt với loại tồn tại cấp bậc này, hắn cũng căn bản không có nửa điểm phần thắng.

Thậm chí trong nhận thức của hắn, ngay cả ở Thiên giới, người có khí tức khủng bố như vậy cũng tuyệt đối không có mấy người.

Nhưng khí tức của những người đó hắn đều vô cùng quen thuộc, mà Tần Hạo trước mắt tuyệt đối không thuộc về bất kỳ ai trong số đó.

"Thiên Quân?

Cảnh giới Huyền Tiên ở phương thiên địa này được gọi là Thiên Quân sao?" Nghe thấy giọng của đối phương, trong lòng Tần Hạo cũng nảy ra một ý nghĩ.

Sau nhiều năm tu luyện, tu vi của hắn cũng đã có một bước nhảy vọt lớn, từ Huyền Tiên sơ kỳ ban đầu đã tăng lên đến trình độ Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Kim Tiên.

"Không có gì là không thể!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"...Đáng chết, lẽ nào là do Thiên Đế phái tới?

Thiên Đế đáng chết, lẽ nào thật sự muốn đuổi cùng giết tận!? "Tên tiểu nhân ti tiện vô sỉ này!" Tiếp đó Âu Dương Thiếu Cung dường như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, thần sắc vô cùng băng lãnh nói, trong mắt tràn đầy vẻ oán hận vô tận.

"Ồ?" Thấy bộ dạng của Âu Dương Thiếu Cung, Tần Hạo tức thì cũng ngẩn ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Từ biểu hiện của Âu Dương Thiếu Cung, không khó để nhận ra, trong chuyện này rõ ràng có ẩn tình mà hắn không biết, phim ảnh kiếp trước rõ ràng không thể nào thể hiện được tất cả mọi thứ.

"Thiên Đế?

Hắn không có tư cách ra lệnh cho bản tọa.

Nói cho bản tọa biết tình hình ở Thiên giới đi, có lẽ bản tọa có thể giúp ngươi một tay!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tình hình ở Thiên giới!?

Ngươi thật sự không phải người của Thiên giới!?" Nghe lời Tần Hạo, Âu Dương Thiếu Cung tức thì cũng ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất thời có chút không dám tin nhìn Tần Hạo.

Theo hắn thấy, thực lực khủng bố như Tần Hạo căn bản không thể nào là người của nhân gian sở hữu được.

"Bản tọa không cần phải lừa ngươi!

Đừng cố gắng lừa gạt bản tọa, nếu không, đừng trách bản tọa không khách khí.

Tin ta đi, nếu ta muốn biết, bản tọa có một trăm cách để biết được tất cả thông tin!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Được!" Nghe lời Tần Hạo, Âu Dương Thiếu Cung trực tiếp gật đầu nói, không chút do dự, hiển nhiên không hề nghi ngờ lời của Tần

Hạo.

Lập tức Âu Dương Thiếu Cung liền kể lại toàn bộ tình hình của Thiên giới cho Tần Hạo nghe.

Thông qua lời của Âu Dương Thiếu Cung, Tần Hạo cũng có một cái nhìn toàn diện về Thiên giới.

Trong Thiên giới có ba tồn tại tối cao vô thượng, một trong số đó chính là Thiên Đế Phục Hy thống ngự chúng tiên thần, ngoài Phục Hy ra, còn có hai vị tồn tại vô thượng khác là Nữ Oa và Thần Nông.

So với Phục Hy, Nữ Oa và Thần Nông kín tiếng hơn nhiều, nhưng trong Thiên giới không ai dám xem thường họ.

Phải biết Phục Hy, Nữ Oa và Thần Nông là những thần linh ra đời sớm nhất trong phương thiên địa này, được xưng là Sáng Thế Chi Thần.

Tu vi của họ đều ở cảnh giới Thiên Đế đỉnh phong, mỗi người đều có một tôn pháp bảo vô thượng trong tay.

Dựa vào uy năng của pháp bảo, thực lực của mỗi người đều có thể phát huy ra sức mạnh vượt qua cấp bậc Thiên Đế, đủ để nghiền ép bất kỳ tồn tại cấp Thiên Đế nào.

Ngoài ba vị tồn tại vô thượng, những tồn tại cấp Thiên Đế bình thường khác được gọi là Cổ Thần, thuộc về lực lượng đỉnh phong của Thiên giới, đứng trên đỉnh kim tự tháp của Thiên giới.

Dưới Thiên Đế là cấp bậc Thiên Quân.

Thiên Quân ở Thiên giới cũng là tồn tại cấp bá chủ một phương, mỗi một vị đều là bá chủ hoặc chư hầu, địa vị cao quyền trọng.

Dưới Thiên Quân là Thiên Tướng, thủ lĩnh một phương, thống ngự Thiên Binh.

Về phần dưới Thiên Tướng là Thiên Binh.

Thiên Binh là chiến lực chủ yếu của Thiên giới, cũng là lực lượng đông đảo nhất.

Qua lời của Âu Dương Thiếu Cung, Tần Hạo cũng có một nhận thức đại khái về phân chia thực lực của Thiên giới.

Thiên Binh nên tương ứng với cấp Địa Tiên, Thiên Tướng là cấp Thiên Tiên, còn Thiên Quân là Huyền Tiên, cấp Thiên Đế đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Ba vị Thiên Đế vô thượng kia theo Tần Hạo thấy nên là Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lại có thể phát huy ra thực lực vượt qua Kim Tiên, có chiến lực của cảnh giới Thái Ất.

Trong Thiên giới, thế lực lớn mạnh nhất tự nhiên là chúng thần Thiên Đình do Phục Hy đứng đầu.

Không sai, Thiên Đình, trong phương thiên địa này Thiên giới cũng có tồn tại Thiên Đình.

Nhưng thế lực trong Thiên Đình cũng vô cùng phức tạp, tuy Phục Hy chiếm vị trí chủ đạo, nhưng trong Thiên Đình cũng có những Cổ Thần có tư lịch và thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Thực lực tuy không bằng Phục Hy, nhưng ảnh hưởng của mỗi một vị đều không hề yếu.

Trong đó, vị Cổ Thần đỉnh cao nhất chính là Chúc Dung.

Theo lời Âu Dương Thiếu Cung, trận chiến Ma Long hiện thế ở Bất Chu Sơn năm đó căn bản là một âm mưu, một âm mưu nhắm vào Chúc Dung.

Sau trận chiến đó, Thái tử Trường Cầm bị giáng chức, Chúc Dung thì bị đày vào hải nhãn để trấn áp hải nhãn.

Kẻ chủ mưu đằng sau tất cả đều là Thiên Đế, vì sự tồn tại của Chúc Dung đã uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của Phục Hy.

Chương 482

“Ra là vậy sao?

Vậy thì sau lưng sự diệt vong của Bồng Lai cũng có bóng dáng của Thiên Đế?” Đột nhiên Tần Hạo dường như nghĩ đến điều gì đó, trong đầu nảy ra một ý niệm, nhàn nhạt nói.

Bồng Lai chính là nơi mà người con gái hắn yêu nhất, Tốn Phương, sinh sống, sau này gặp thiên tai mà diệt vong.

Nhưng bây giờ theo Tần Hạo thấy, cái gọi là thiên tai hiển nhiên cũng có vấn đề.

“Bồng Lai...” Nghe lời Tần Hạo, trong đôi mắt Âu Dương Thiếu Cung cũng lóe lên một tia oán hận ngút trời, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia oán độc vô tận.

“Ta không có chứng cứ!

Nhưng ta đã đến Bồng Lai, đó là động thiên phúc địa đỉnh cao trong trời đất, dù so với một số động thiên phúc địa ở Thiên giới cũng không hề thua kém.

Nơi như vậy gần như không thể có thiên tai.

Nhưng ta không có chứng cứ!” Âu Dương Thiếu Cung nắm chặt hai tay, oán hận trong mắt càng thêm nồng đậm, nhưng sâu trong đáy mắt lại là một tia bất lực và yếu đuối.

Đừng nói bây giờ hắn chỉ còn lại một nửa tiên linh, cho dù là thời kỳ đỉnh phong cũng chỉ là một Thiên Quân bình thường mà thôi.

Ngay cả phụ thân hắn, Chúc Dung, cũng bị trấn áp, huống chi là hắn.

“Có chút thú vị...” Nghe xong lời của Âu Dương, đầu óc Tần Hạo cũng bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Trước đây hắn không biết gì về Thiên giới, nên cũng không có nhiều hành động hay kế hoạch gì.

Nhưng bây giờ sau khi biết được tình hình của Thiên giới, rất nhanh, trong lòng Tần Hạo cũng đã có một vài ý tưởng.

“Tiền bối định xử trí ta thế nào?” Sau khi Âu Dương Thiếu Cung giao đãi xong tất cả mọi chuyện, ánh mắt cũng rơi trên người Tần Hạo, lên tiếng hỏi.

“Bản tọa cho ngươi hai lựa chọn, thần phục hoặc là tử vong!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Thần phục?

Ta biết rồi, nếu ta thần phục, ta có thể nhận được gì?” Âu Dương Thiếu Cung không vì vậy mà nổi giận, vô cùng bình tĩnh lên tiếng.

“Nhận được gì sao...

Thôi được, bản tọa cho ngươi một cơ hội, nói ra nguyện vọng trong lòng ngươi, bản tọa sẽ vô điều kiện giúp ngươi hoàn thành!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Bất kỳ nguyện vọng nào!?” Đáy mắt Âu Dương Thiếu Cung lóe lên một tia dị sắc, không nhịn được lên tiếng.

“Không sai, bất kỳ nguyện vọng nào!

Nói đi, ngươi muốn gì?

Dù là bổ sung lại tiên linh của ngươi, bản tọa cũng có thể làm được!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Bổ sung tiên linh...” Nghe lời Tần Hạo, đáy mắt Âu Dương Thiếu Cung cũng lóe lên một tia dao động, hiển nhiên đối với điều kiện này

vô cùng động lòng.

Phải biết lần này hắn đến Thiên Dung Thành, thực ra là để đoạt lấy nửa tiên linh còn lại.

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên liền bị dập tắt ngay lập tức.

Trong lòng hắn, rõ ràng có chuyện còn quan trọng hơn cả việc khôi phục tiên linh.

"Ta không cần bổ sung tiên linh, ta cần ngài giúp ta hồi sinh một người!?

Không biết ngài có thể làm được không?" Nói xong, Âu Dương Thiếu Cung có chút căng thẳng nhìn Tần Hạo, không nhịn được lên tiếng.

"Hồi sinh?

Công chúa Bồng Lai Tốn Phương?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Không sai, ngài có làm được không?" Âu Dương Thiếu Cung ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo.

Mấy năm nay hắn đã tìm vô số cách, thậm chí tra cứu vô số cổ tịch, nhưng đều không tìm được phương pháp khả thi.

"Với cảnh giới hiện tại của bản tọa, nếu đã chết hoàn toàn, bản tọa tạm thời không thể làm được, nhưng công chúa Bồng Lai Tốn Phương lại là một ngoại lệ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Lẽ nào ngài thật sự có cách!?

Tại sao Tốn Phương lại là một ngoại lệ?

Ý ngài là, lẽ nào Tốn Phương có gì đó khác biệt?" Nghe lời Tần Hạo, trong đôi mắt Âu Dương Thiếu Cung cũng lóe lên vẻ kích động,

không nhịn được lên tiếng.

“Tự nhiên có cách, sở dĩ nàng là một ngoại lệ, là vì nàng căn bản chưa từng chết, cần gì phải hồi sinh!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Cái gì!?

Tốn Phương chưa chết!?

Tiền bối nói thật sao!?” Nghe lời Tần Hạo, Âu Dương Thiếu Cung tức thì cũng hoàn toàn ngây người, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó là biểu cảm vui mừng khôn xiết.

“Tiền bối, không biết Tốn Phương ở đâu, chỉ cần tiền bối cho ta biết tung tích của Tốn Phương, ta thề sẽ đi theo tiền bối, vĩnh viễn không phản bội!” Âu Dương Thiếu Cung vẻ mặt quyết liệt nói.

“Nàng vẫn luôn ở bên cạnh ngươi, lẽ nào ngươi không hề phát hiện ra sao?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Vẫn luôn ở bên cạnh ta?

Đợi đã, ý của tiền bối là...

Đồng, Đồng Di!?” Nghe lời Tần Hạo, Âu Dương Thiếu Cung cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, đáy mắt lóe lên một tia khó tin, tiếp theo là vô cùng kích động.

Chương 483

“Ngươi nghĩ sao, ngươi cho rằng ngoài người mình yêu thương ra, trên đời này có ai lại hiểu rõ sở thích của ngươi như lòng bàn tay?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Đồng Di...

Tốn Phương...

Đồng Di là Tốn Phương, tốt quá rồi, thật sự quá tốt rồi!” Âu Dương Thiếu Cung vẻ mặt kích động nói.

“Nhưng bây giờ vì biến cố Bồng Lai, nàng đã hao tổn tiềm lực, thanh xuân không còn, dung nhan già nua, lẽ nào ngươi không để ý?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Không để ý, đương nhiên không để ý, bất kể Tốn Phương biến thành thế nào, ta đều không để ý!

Chỉ cần nàng còn sống!” Âu Dương Thiếu Cung vẻ mặt kiên định nói.

Đối với Tốn Phương, Âu Dương Thiếu Cung hiển nhiên đã yêu đến tận xương tủy.

“Tốt, không tệ!” Thấy biểu hiện của Âu Dương Thiếu Cung, Tần Hạo cũng âm thầm gật đầu.

Từ điểm này Tần Hạo cũng không khó nhận ra, Âu Dương Thiếu Cung, kẻ phản diện lớn này, cũng có điểm sáng.

Thực ra, ở một mức độ nào đó, Tần Hạo và Âu Dương Thiếu Cung đều là cùng một loại người, đều không phải người tốt, đối với người thân thì dốc hết tất cả, đối với kẻ địch thì lãnh khốc vô tình.

Âu Dương Thiếu Cung sở dĩ trở thành như bây giờ, thực ra cũng có liên quan đến những gì hắn đã trải qua.

Nếu không có âm mưu của Thiên Đế, e rằng bây giờ hắn vẫn là Thái tử Trường Cầm ôn nhuận như ngọc.

"Đây là Sinh Sinh Tạo Hóa Đan do bản tọa luyện chế, sau khi trở về cho nàng uống, liền có thể khiến nàng hoàn toàn hồi phục!" Tần Hạo lật tay, một viên đan dược cũng trực tiếp xuất hiện trong tay, nhàn nhạt nói.

"Thật sao!?

Thật tốt quá, đa tạ công tử ban thưởng!" Âu Dương Thiếu Cung vẻ mặt kích động nói.

Với tư cách là người từng ở Thiên giới, kiến thức của Âu Dương Thiếu Cung tự nhiên không thấp, liếc mắt một cái đã nhận ra sự khủng bố của viên đan dược này, tuyệt đối không phải đan dược bình thường, ít nhất hắn chưa từng thấy qua loại đan dược như vậy.

Dù sao Âu Dương Thiếu Cung cũng có nghiên cứu về luyện đan, tuy rằng hắn giỏi luyện chế độc đan hơn, nhưng dù vậy cũng có thể phân biệt được tốt xấu của đan dược.

Mặc dù hắn không để ý đến dung nhan của Tốn Phương, nhưng Tốn Phương thà ẩn giấu thân phận ở bên cạnh hắn, cũng không muốn nhận nhau, có thể thấy trong lòng đối phương rõ ràng có một khúc mắc không nhỏ.

Có viên đan dược này, mọi thứ hiển nhiên sẽ không còn là vấn đề nữa.

"Mục đích ngươi đến Thiên Dung Thành bản tọa cũng vô cùng rõ ràng, chẳng qua là vì nửa tiên linh còn lại mà thôi.

Nhưng nửa tiên linh còn lại đã hoàn toàn hợp nhất với Bách Lý Đồ

Tô.

Hơn nữa, sau vô số năm biến đổi, hai nửa tiên linh sớm đã trở thành cá thể độc lập, cho dù là ngươi, cũng không thể nào dung hợp hoàn mỹ được.

Cho nên hãy từ bỏ đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Mọi việc xin nghe theo công tử phân phó!" Thiếu Cung lập tức không chút do dự, lên tiếng nói.

Thực ra, nếu Âu Dương Thiếu Cung thật sự muốn mưu đoạt nửa tiên linh còn lại, căn bản không cần phải ra tay bây giờ.

Dù sao thì nửa tiên linh của hắn sau vô số năm hao mòn sớm đã chẳng còn lại một phần mười.

Trong vô số năm qua, Âu Dương Thiếu Cung tuyệt đối có vô số cơ hội để có được nửa tiên linh còn lại, nhưng hắn đều không làm vậy.

Bây giờ sở dĩ hắn khao khát nửa tiên linh còn lại đến vậy thực ra tất cả là để hồi sinh Tốn Phương mà thôi.

Trong thế giới Cổ Kiếm, Âu Dương Thiếu Cung sở dĩ hắc hóa, nguyên nhân căn bản cũng là để hồi sinh Tốn Phương.

Bây giờ cuối cùng đã nhìn thấy hy vọng, sự khao khát của Âu Dương Thiếu Cung đối với nửa tiên linh còn lại ngược lại không còn mãnh liệt như vậy nữa.

"Ừm, nhưng cũng không cần thất vọng, muốn khôi phục tiên linh, cũng không nhất thiết phải dung hợp nửa tiên linh còn lại.

Muốn hoàn toàn khôi phục, có không ít cách!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Thật sự có cách khác sao?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Âu Dương Thiếu Cung tức thì cũng lộ ra vẻ kích động.

“Tự nhiên, muốn khôi phục tiên linh cũng dễ thôi.

Bản tọa truyền cho ngươi một môn pháp môn, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, liền có thể khôi phục!” Tần Hạo đưa tay điểm một chỉ, tức thì một luồng sáng cũng trực tiếp chui vào mi tâm Âu Dương Thiếu Cung.

“Cửu Chuyển Bổ Thiên Quyết!?

Hít... trời đất lại có công pháp huyền diệu như vậy!?” Sau khi Âu Dương Thiếu Cung luyện hóa thông tin trong đầu, trên mặt tức thì cũng lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, hiển nhiên bị công pháp trong đầu làm cho kinh ngạc.

Hắn vốn là Thái tử Trường Cầm ở Thiên giới, kiến thức tự nhiên không phải tu sĩ nhân gian có thể sánh bằng.

Công pháp này so với công pháp hắn tu luyện ban đầu không biết huyền diệu hơn bao nhiêu lần.

“Đa tạ công tử ban thưởng!” Âu Dương Thiếu Cung vẻ mặt cung kính hành lễ với Tần Hạo, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng tràn đầy vẻ cảm kích.

“Tiếp theo giao cho ngươi một nhiệm vụ, chưởng khống Thanh Ngọc Đàn, tin rằng với thủ đoạn của ngươi, đây không phải là một việc khó!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Công tử yên tâm, giao cho ta là được!” Nói đùa sao, Âu Dương Thiếu Cung đã sống không biết bao nhiêu năm, tâm trí cũng vô cùng trưởng thành.

Đàn chủ Thanh Ngọc Đàn Lôi Nghiêm tuy là một kiêu hùng bất thế, nhưng so với Âu Dương Thiếu Cung, hiển nhiên kém không chỉ một chút.

Hơn nữa, một khi tu luyện Cửu Chuyển Bổ Thiên Quyết, thực lực của Âu Dương Thiếu Cung cũng sẽ nhanh chóng hồi phục, cộng thêm

thủ đoạn của hắn, chưởng khống Thanh Ngọc Đàn hiển nhiên không phải là việc khó.

Sau đó lại giao phó thêm một số việc, Tần Hạo cũng trực tiếp đưa Âu Dương Thiếu Cung rời khỏi Thiên Dung Thành.

Bây giờ vì sự xuất hiện của Tần Hạo, xung đột giữa Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên không thể nào xảy ra.

Về phần những người ở U Mông Linh Cốc bị Âu Dương Thiếu Cung đồ diệt, chỉ cần tu vi của Tần Hạo đạt đến, hoặc sau này khi phương thiên địa này dung nhập vào thế giới Hỗn Độn Châu của bản tôn, hắn liền có thể hoàn toàn chưởng khống luân hồi của phương thiên địa này.

Chương 484

Muốn hồi sinh những người ở U Mông Linh Cốc, mọi thứ hiển nhiên đều không có chút vấn đề gì.

Tần Hạo muốn hoàn thành việc dung hợp phương thiên địa này, việc cần làm không chỉ là thống nhất nhân gian.

Phải biết trên nhân gian còn có Thiên giới, phải hoàn toàn chinh phục Thiên giới mới được.

"Xem ra cần phải nhanh chóng nâng cao tu vi!" Tần Hạo thầm nghĩ.

Trong nguyên tác, tu vi cuối cùng của Bách Lý Đồ Tô tuy không yếu, gần như đã đạt đến trình độ của Tử Dận chân nhân, ngang ngửa với Âu Dương Thiếu Cung, nhưng thực lực này so với cao thủ Thiên giới hiển nhiên còn kém không ít.

Rất nhanh trong lòng Tần Hạo cũng đã có một vài kế hoạch, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị.

"Hửm?" Ban đêm, Tần Hạo đang đả tọa bỗng cảm thấy một luồng yêu khí cường đại truyền đến từ sơn cốc ngoài Thiên Dung Thành, đi cùng với đó là từng trận tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên.

"Khí tức này...

Cô Hoạch Điểu?

Thật là không biết sống chết!" Gần như trong nháy mắt Tần Hạo đã hiểu ra chuyện gì.

Hắn đã xem nguyên tác, tự nhiên không xa lạ với tình huống này, chỉ là không ngờ, sau đó, địa vị của Bách Lý Đồ Tô đã khác xưa, vậy mà vẫn có kẻ dám giở trò sau lưng hắn, điều này hiển nhiên khiến Tần

Hạo vô cùng tức giận.

Phải biết hiện tại cả Thiên Dung Thành ai mà không biết Bách Lý Đồ Tô có hắn chống lưng, vậy mà có kẻ dám ngang ngược như vậy.

Trong sơn cốc ngoài Thiên Dung Thành, lúc này cả sơn cốc cũng một mảnh hỗn loạn.

Trên hư không, một con yêu điểu khủng bố đang điên cuồng tàn phá.

Những người bên dưới tuy đa số không phải người thường, đều có chút bản lĩnh, nhưng đối phó với người thường thì không vấn đề gì, chứ đối mặt với đại yêu thế này, hiển nhiên không đủ nhìn.

"Hừ!" Ngay khi Cô Hoạch Điểu chuẩn bị tàn phá điên cuồng một lần nữa, trên hư không, một tiếng hừ lạnh truyền đến, tiếp đó, một luồng kiếm quang chói lọi xé rách hư không, trong nháy mắt, Cô Hoạch Điểu trên hư không liền bị chém ngang lưng, khoảnh khắc hình thần câu diệt, hiển nhiên không thể sống được nữa.

"Cái gì!?

Không hay rồi, Cô Hoạch Điểu chết rồi, chúng ta mau đi thôi!" Cùng lúc đó, ở bên ngoài sơn cốc, hai bóng người thấy cảnh này, sắc mặt tức thì đại biến, lập tức không dám do dự, vội vàng bay ra ngoài, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, âm mưu của họ đã thất bại, bây giờ trong lòng cũng đang không ngừng cầu nguyện chuyện này sẽ không truy cứu đến mình.

"Đi?

Coi bản tọa không tồn tại sao!?" Đúng lúc này, một giọng nói băng lãnh cũng vang lên, giây tiếp theo, trên hư không, một bàn tay khổng lồ khủng bố từ trên trời giáng xuống, hung hăng bao trùm lấy hai người, tức thì đánh ngất họ, sau đó một bàn tay khổng lồ trực tiếp bao lấy họ,

ném thẳng ra ngoài đại điện chủ phong Thiên Dung Thành.

“Hửm?

Tình hình gì đây, bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao lại ồn ào vậy?” Trong đại điện, Hàm Tố chân nhân tỉnh lại từ trạng thái đả tọa, nhíu mày, lên tiếng hỏi.

“Chưởng môn, Lăng Đoan sư huynh ngất ở bên ngoài!” Lúc này, một đệ tử gác đêm đi vào nói.

“Hửm?

Lăng Đoan, chuyện gì vậy?” Hàm Tố nhíu mày, đối với Lăng Đoan hiển nhiên hắn biết, cũng là một thiên tài không tồi trong Thiên Dung Thành, thiên phú không tệ, nhưng bình thường tiếng tăm không tốt.

Sau đó trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài.

“Hửm?” Rất nhanh Hàm Tố cũng phát hiện ra Lăng Đoan đang nằm bất tỉnh vô cùng thảm hại bên ngoài.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt Hàm Tố cũng rơi trên một chiếc hồ lô màu đen trong tay Lăng Đoan.

“Pháp khí phong ấn Cô Hoạch Điểu, tại sao lại ở trong tay Lăng Đoan?” Sắc mặt Hàm Tố chân nhân tức thì cũng trở nên có chút khó coi, hắn cũng không phải kẻ ngốc, hiển nhiên cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn. "Chưởng giáo, vừa rồi sơn cốc tuyển chọn đệ tử xảy ra động loạn, Cô Hoạch Điểu tàn phá, khiến không ít người bị thương!" Lúc này, bên ngoài lại có một đệ tử chạy vào nói.

“Ai phụ trách chiêu thu đệ tử?” Hàm Tố chân nhân giọng nói băng lãnh.

“Đồ Tô sư huynh!” Người kia lên tiếng.

“Đồ Tô sao, ra là vậy!” Nghe đến đây, Hàm Tố làm sao còn không

hiểu chuyện gì đã xảy ra, ánh mắt nhìn Lăng Đoan cũng lóe lên một tia tức giận.

Bình thường Lăng Đoan không phục Bách Lý Đồ Tô không phải là bí mật trong Thiên Dung Thành.

Chỉ là thiên phú của Bách Lý Đồ Tô quá khủng bố, tu vi lại vượt lên sau, trên danh nghĩa Lăng Đoan hiển nhiên không phải là đối thủ của Bách Lý Đồ Tô.

"Chưởng, chưởng giáo!?" Lúc này, Lăng Đoan cũng tỉnh lại, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, rất nhanh ánh mắt cũng rơi trên người Hàm Tố chân nhân.

Thấy Hàm Tố chân nhân, sắc mặt Lăng Đoan tức thì cũng đại biến, trở nên có chút tái nhợt.

"Lăng Đoan, ngươi có biết tội không!" Hàm Tố chân nhân giọng nói băng lãnh, đáy mắt cũng lóe lên một tia tức giận.

Trong Thiên Dung Thành, ai mà không biết Bách Lý Đồ Tô có quan hệ tốt với Tần Hạo.

Hàm Tố càng vô cùng rõ ràng, thực lực của Tần Hạo trong toàn bộ Thiên Dung Thành mới là cường giả đệ nhất chân chính, ngay cả Chấp Kiếm trưởng lão cũng không phải đối thủ của Tần Hạo.

Bây giờ Lăng Đoan lại đi gây sự với Bách Lý Đồ Tô, sự phẫn nộ trong lòng hắn có thể tưởng tượng được.

Lăng Đoan bị đánh ngất ném đến đây, trong cả Thiên Dung Thành, hiển nhiên cũng chỉ có Tần Hạo mới làm được.

"Chưởng giáo, ta, ta oan uổng!

Xin chưởng giáo làm chủ cho ta!" Lăng Đoan thấy vậy mắt cũng đảo một vòng, lập tức quỳ xuống đất nói, hiển nhiên sống chết không

thừa nhận.

“Phóng túng, phạm phải tội lớn ngập trời còn sống chết không thừa nhận, xem ra ngươi thật hết thuốc chữa rồi!

Người đâu, áp giải Lăng Đoan xuống, phế đi tu vi, đày vào cấm địa!” Giọng của Hàm Tố chân nhân cũng vang lên, đáy mắt cũng lóe lên một tia băng lãnh, hiển nhiên đã bị biểu hiện của Lăng Đoan làm cho hoàn toàn tức giận.

“Cái gì!?

Đừng, chưởng giáo tha mạng, ta sai rồi, ta không dám nữa!” Thấy Hàm Tố chân nhân phản ứng như vậy, Lăng Đoan cũng sắc mặt đại biến, hiển nhiên không ngờ hình phạt lại nghiêm trọng như vậy, vẻ sợ hãi trong mắt không che giấu được, hiển nhiên thật sự đã bị dọa sợ.

“Dẫn xuống!” Đối với lời cầu xin của Lăng Đoan, Hàm Tố chân nhân hiển nhiên không có chút đồng tình nào.

Chương 485

Vì để đối phó đồng môn, ngay cả phương pháp hại người không lợi mình này cũng dùng đến, tâm tính có thể thấy rõ.

Hôm nay có thể vì đối phó Bách Lý Đồ Tô mà làm ra hành động như vậy, ngày mai liền có thể vì lợi ích lớn hơn mà làm ra những chuyện quá đáng hơn.

Chuyện như vậy Hàm Tố chân nhân tuyệt đối không cho phép xảy ra.

"Vâng, chưởng giáo!" Mấy đệ tử xung quanh thấy vậy, lập tức không chút do dự, trực tiếp dẫn Lăng Đoan đang vẻ mặt tuyệt vọng xuống.

Ngày thứ hai, chuyện Lăng Đoan bị phế ngay lập tức lan truyền khắp Thiên Dung Thành, nhất thời cũng gây ra một trận xôn xao.

Hiển nhiên mọi người cũng không ngờ Lăng Đoan lại to gan như vậy, tự ý thả ra Cô Hoạch Điểu.

"Đại sư huynh, đa tạ!" Bách Lý Đồ Tô hiển nhiên cũng đã nghe chuyện hôm qua, trực tiếp tìm đến Tần Hạo, trên mặt cũng lóe lên một tia cảm kích.

Nếu không có Tần Hạo, tối qua tuy hắn có thể giải quyết được Cô Hoạch Điểu, nhưng trong sơn cốc tuyệt đối sẽ xuất hiện thương vong lớn, với tư cách là đệ tử bảo vệ, hiển nhiên hắn cũng khó thoát tội.

"Không cần đa lễ!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Có chuyện gì sao?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên người đối phương, nhàn nhạt nói.

"Là thế này, đại sư huynh, tu vi của ta gần đây cảm thấy gặp phải

một chút bình cảnh, cho nên ta chuẩn bị xuống núi lịch luyện một phen, lần này cũng là đến từ biệt đại sư huynh!" Bách Lý Đồ Tô lên tiếng.

"Lịch luyện sao, cũng tốt, một mực bế quan tu luyện cũng không phải cách hay.

Ngươi quả thực cần phải lịch luyện một phen, huống chi ngươi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Sát Công, chỉ có trong chiến đấu mới có thể đột phá tốt hơn!" Tần Hạo trầm ngâm một lát, rồi lập tức nói.

"Đây là một số đan dược ta luyện chế, ngươi dùng để phòng thân.

Ngoài ra, tấm ngọc phù này mang theo, nếu gặp phải nguy cơ sinh tử thì trực tiếp bóp nát ngọc phù!" Tần Hạo cũng trực tiếp lấy ra một bình ngọc và một tấm ngọc phù đưa cho Bách Lý Đồ Tô, rồi nói.

"Đa tạ đại sư huynh!" Bách Lý Đồ Tô thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia cảm động.

Tính cách của hắn khá nội tâm, không giỏi biểu đạt, nhưng lại ghi nhớ sâu sắc sự tốt đẹp của Tần Hạo trong lòng, thề sau này nhất định sẽ báo đáp Tần Hạo.

"Đại sư huynh, ta có một chuyện, muốn hỏi ngài, xin đại sư huynh nhất định phải cho ta biết!" Sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó, Bách Lý Đồ Tô lại nói.

"Nói đi, chuyện gì!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Người chết rồi rốt cuộc có thể hồi sinh không?" Bách Lý Đồ Tô không nhịn được hỏi.

"Muốn hồi sinh tộc nhân U Mông Linh Cốc sao?" Tần Hạo nhàn nhạt nói, hiển nhiên vừa nghe đã hiểu ý đồ của đối phương.

"Không sai, đại sư huynh, không biết ngài có thể cho ta biết

không?" Bách Lý Đồ Tô vẻ mặt mong đợi nói.

"Thôi được, đã ngươi hỏi, vậy ta nói cho ngươi biết cũng không sao.

Giữa trời đất tồn tại lục đạo luân hồi, cũng có nghĩa là, người chết rồi có linh hồn, linh hồn sẽ tiến vào lục đạo luân hồi.

Nhưng muốn tiến vào lục đạo luân hồi cần thực lực tuyệt cường mới được, ngươi hiểu ý ta không?" Tần Hạo lên tiếng.

"Ý của đại sư huynh là chỉ cần ta có thực lực đủ mạnh là có thể làm được phải không?" Mắt Bách Lý Đồ Tô cũng sáng lên, không nhịn được nói.

"Đúng là như vậy!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Không biết cần đạt đến tu vi thế nào mới được?" Bách Lý Đồ Tô vẻ mặt mong đợi nói.

"Với thực lực hiện tại của ngươi, biết những chuyện này còn quá sớm.

Thế này đi, chỉ cần thực lực của ngươi đứng trên đỉnh nhân gian, lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả, thế nào?" Tần Hạo lên tiếng.

"Được, ta biết rồi, đa tạ đại sư huynh!

Ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, nhất định sớm ngày đạt đến đỉnh cao nhân gian!" Bách Lý Đồ Tô vẻ mặt kiên định nói.

Sau đó liền hài lòng rời đi, lúc rời đi, trên mặt tràn đầy ý chí chiến đấu ngút trời, dường như đã tìm thấy một mục tiêu hoàn toàn mới.

"Tại sao lại lừa Tô Tô!" Sau khi hắn đi không lâu, trong biệt viện của Tần Hạo, một bóng người cũng bước ra, ánh mắt rơi trên người Tần Hạo.

Bóng người đó không ai khác, chính là Thánh nữ U Đô Phong Tình

Tuyết.

“Lừa?

Bản tọa lừa hắn khi nào?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Người chết không thể hồi sinh, đó không phải là lừa gạt sao?” Phong Tình Tuyết không nhịn được nói.

“Ai nói với ngươi người chết không thể hồi sinh?

Thật vô tri!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Nhưng U Đô của ta là truyền nhân của Nữ Oa đại thần, trong ghi chép của U Đô, lục đạo luân hồi độc lập với tam giới, căn bản không thể can thiệp, bất kỳ ai cũng không thể can thiệp vào lục đạo luân hồi!

Ngay cả Nữ Oa đại thần cũng không được.” Phong Tình Tuyết lên tiếng.

“Không thể can thiệp?

Đó chỉ là vì không đủ mạnh mà thôi.

Chỉ cần thực lực đủ cường đại, không có gì là không làm được, ngay cả việc tái tạo trời đất cũng không phải là không thể!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Tái tạo trời đất?

Sao có thể!?

Trên đời này làm sao có thể có người mạnh mẽ như vậy?” Nghe lời Tần Hạo, Phong Tình Tuyết tức thì cũng trực tiếp ngây người, hiển nhiên có chút không dám tin lời của Tần Hạo, dù sao theo nàng thấy, mọi thứ thực sự quá mức khó tin.

“Không có gì là không thể!” Tần Hạo nhàn nhạt nói, căn bản không giải thích quá nhiều, thân hình nhoáng lên, trực tiếp đi về phía

chủ phong Thiên Dung Thành.

Chương 486

… “Tần Hạo, ngươi đến rồi, có chuyện gì sao?” Thấy Tần Hạo, Hàm Tố chân nhân cũng ngẩn ra, sau đó trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Bây giờ Tần Hạo tuy danh nghĩa là đại đệ tử Thiên Dung Thành, nhưng trong Thiên Dung Thành, địa vị của hắn vô cùng siêu nhiên.

“Lần này có chút chuyện muốn thương lượng với chưởng giáo!” Tần Hạo lên tiếng.

“Ồ?

Chuyện gì, nói đi!” Nghe lời Tần Hạo, Hàm Tố chân nhân cũng ngẩn ra.

Trước đây Tần Hạo đối với toàn bộ Thiên Dung Thành luôn không quan tâm, ngoài một vài người ra, căn bản không để trong lòng.

“Liên quan đến việc nâng cao thực lực của Thiên Dung Thành!” Tần Hạo lên tiếng.

“Ồ?

Nâng cao thực lực của Thiên Dung Thành?

Ý ngươi là?” Nghe lời Tần Hạo, Hàm Tố cũng ngẩn ra.

“Rất đơn giản, ta muốn nâng cao thực lực của Thiên Dung Thành, mở rộng quy mô của Thiên Dung Thành!” Mặc dù bây giờ Thiên Dung Thành là đệ nhất tu tiên môn phái trong trời đất, nhưng theo Tần Hạo thấy, hiển nhiên còn xa mới đủ.

“Mở rộng quy mô của Thiên Dung Thành?

Tần Hạo, ngươi muốn...” Hàm Tố chân nhân cũng ngây người,

hiển nhiên không ngờ Tần Hạo lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Rất đơn giản, ta muốn Thiên Dung Thành thống nhất tất cả thế lực chính đạo!

Khiến Thiên Dung Thành trở thành thủ lĩnh chính đạo thực sự trong trời đất!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Cái gì!?

Thống nhất chính đạo!?

Sao có thể.

Thiên Dung Thành chúng ta tuy xưng là đệ nhất tu tiên môn phái trong trời đất, nhưng thực tế trong trời đất còn có không ít môn phái cường đại tồn tại.

Tuy thực lực có lẽ không bằng Thiên Dung Thành, nhưng cũng không thể xem thường.

Không ít thế lực sau lưng đều có bối cảnh siêu phàm, thậm chí là đạo thống của một số đại thần Thiên giới.

Muốn thống nhất chính đạo, với thực lực hiện tại của Thiên Dung Thành chúng ta, còn xa mới làm được." Hàm Tố chân nhân lắc đầu nói.

"Chuyện này ta tự nhiên rõ ràng, cho nên ta mới tìm chưởng giáo thương lượng, nâng cao thực lực của Thiên Dung Thành!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tần Hạo, ngươi nói thật chứ?" Thấy Tần Hạo không giống đang nói đùa, trên mặt Hàm Tố chân nhân cũng lộ ra vẻ nghiêm túc, lên tiếng hỏi.

"Tự nhiên là thật!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ngươi có cách gì, nói xem!" Trầm ngâm một lát, Hàm Tố chân

nhân lập tức nói.

“Rất đơn giản, muốn nâng cao thực lực, không ngoài công pháp, đan dược và thần binh mà thôi.

Công pháp, ta không thiếu.

Thần binh và đan dược, ta cũng có thể luyện chế!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Thế này đi, ta triệu tập mấy vị trưởng lão đến, mọi người cùng thương lượng!” Trầm ngâm một lát, Hàm Tố chân nhân lập tức lên tiếng.

“Được!” Tần Hạo gật đầu, tự nhiên không có ý kiến.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tần Hạo, cũng như những thứ Tần Hạo lấy ra, tất cả các trưởng lão đều bị thuyết phục, mỗi người đều nhận được lợi ích thiết thực, toàn bộ đều đồng ý với đề nghị của Tần Hạo.

Tiếp đó, mọi người thương thảo hơn nửa ngày, cuối cùng cũng trực tiếp lập ra một loạt kế hoạch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, mấy chục năm đã trôi qua.

Mười năm, dưới sự chỉ huy của Tần Hạo sau lưng, toàn bộ Thiên Dung Thành cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thiên Dung Thành ban đầu chỉ chiếm một nhánh chủ mạch của Côn Luân Sơn, nhưng bây giờ, sau nhiều năm phát triển, toàn bộ Côn Luân Sơn đã hoàn toàn trở thành đạo trường của Thiên Dung Thành.

Thiên Dung Thành vốn chỉ có hơn mười ngọn chủ phong, lúc này đã có đủ một trăm lẻ tám ngọn chủ phong, ngoài những chủ phong

này, còn có không ít ngọn núi thứ yếu, diện tích đã mở rộng hơn trăm lần.

Ngoài ra, thực lực của Thiên Dung Thành cũng đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong tầng lớp cao tầng ban đầu, ngoài Tử Dận chân nhân, người mạnh nhất cũng chỉ là một Hàm Tố chân nhân cấp Đại Thừa Kỳ mà thôi.

Nhưng bây giờ, với công pháp và đan dược Tần Hạo cung cấp, tu vi của tất cả mọi người đều đã có một sự thay đổi khủng khiếp.

Mấy vị trưởng lão nòng cốt của Thiên Dung Thành ban đầu đều đã độ qua thiên kiếp, trở thành Tán Tiên.

Trong toàn bộ Thiên Dung Thành, tồn tại cấp Tán Tiên đã vượt quá con số hai mươi.

Trong đó người mạnh nhất không cần nói, tự nhiên là Tử Dận chân nhân.

Tu vi của Tử Dận chân nhân bây giờ cũng đã tiến thêm một bước, từ cấp Thiên Tiên ban đầu đã tăng lên đến cảnh giới Huyền Tiên, cũng chính là cảnh giới Thiên Quân của Thiên giới.

Tu luyện kiếm quyết Tần Hạo để lại, thực lực của ông trong cảnh giới Thiên Quân gần như không ai có thể làm gì được, thậm chí đủ để tranh phong với tồn tại cấp Thiên Đế.

Những người còn lại như Hàm Tố chân nhân cũng đã đạt đến tu vi Thiên Tướng cấp Thiên Tiên, thực lực so với trước đây đã mạnh hơn không chỉ trăm lần.

Tu vi của những trưởng lão bình thường còn lại của Thiên Dung Thành cũng đều ít nhất đạt đến cấp Đại Thừa.

Có thể tưởng tượng được nó khủng bố đến mức nào.

Chương 487

Mấy năm nay Thiên Dung Thành mở rộng sơn môn, số lượng đệ tử cũng đã đạt đến một con số kinh khủng, vượt quá mười vạn người, quy mô cũng đã vượt qua con số trước đây không chỉ trăm lần.

Ngoài thực lực bản thân, địa vị của Thiên Dung Thành bây giờ cũng đã khác xưa.

Ban đầu tuy Thiên Dung Thành xưng là đệ nhất tu tiên môn phái, nhưng đối với các môn phái chính đạo khác không có quyền lãnh đạo.

Nhưng bây giờ, sau mấy chục năm không ngừng mở rộng, tất cả các môn phái chính đạo trong nhân gian đều đã hoàn toàn thần phục dưới chân Thiên Dung Thành, ngay cả những môn phái cấp U Đô cũng không ngoại lệ.

Không chỉ Thần Châu đại lục, Thanh Khâu Chi Quốc ở hải ngoại cũng đã thần phục dưới chân Thiên Dung Thành.

Quốc chủ Thanh Khâu Chi Quốc bây giờ không ai khác, chính là tiểu Tương Linh đáng yêu trong nguyên tác.

Với sự giúp đỡ của Tần Hạo, Tương Linh cũng đã khác xưa, thông qua Huyết Mạch Đan trực tiếp trở thành huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, huyết mạch hoàn toàn vượt trên tất cả mọi người trong Hồ tộc Thanh Khâu, tu vi càng đạt đến cảnh giới Thiên Tiên.

Trong chính đạo, Thiên Dung Thành thống ngự toàn bộ chính đạo Thần Châu.

Ở phía trên, Thanh Ngọc Đàn cũng như vậy.

So với Thiên Dung Thành, Thanh Ngọc Đàn hiển nhiên còn dứt khoát hơn, trực tiếp sáp nhập tất cả thế lực ma đạo.

Bây giờ ma đạo ngoài Thanh Ngọc Đàn ra căn bản không có thế lực nào khác, uy thế so với Thiên Dung Thành chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Có thể tưởng tượng nó khủng bố đến mức nào.

Đàn chủ Thanh Ngọc Đàn Âu Dương Thiếu Cung cũng là một trong những cường giả đỉnh cao trong nhân gian.

Sau khi tu luyện Cửu Chuyển Bổ Thiên Quyết, tiên linh sớm đã hoàn toàn hồi phục, không những vậy, tu vi càng tiến thêm một bước.

Lúc này tu vi của hắn đã đạt đến Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Thiên Đế.

Nhưng thực lực tuyệt đối không kém những Thiên Đế tầm thường, thậm chí còn hơn.

Giống như Âu Dương Thiếu Cung, sau mấy chục năm, Bách Lý Đồ Tô cũng tiến bộ vượt bậc.

Bây giờ ngoài việc chưởng khống Phần Tịch Kiếm, trong thời gian ngắn, hắn đã thu thập đủ sáu thanh hung kiếm còn lại, trong tay chưởng khống bảy thanh hung kiếm của trời đất.

Vì Cửu Chuyển Huyền Sát Công, hắn có thể chế ngự bảy thanh hung kiếm một cách dễ dàng.

Có bảy thanh hung kiếm trong tay, trong toàn bộ nhân gian, ngoài Tần Hạo ra, gần như không ai có thể thắng chắc hắn, tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới Thiên Quân. … “Kính chào đại sư huynh/công tử!” Tại Thiên Dung Thành, trong đạo trường của Tần Hạo, hai bóng người cũng trực tiếp từ xa bay đến, tiến vào biệt viện của Tần Hạo.

Sau khi thấy Tần Hạo, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

“Đến rồi, có chuyện gì sao?” Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi trên hai người, khẽ gật đầu nói.

Hai người không ai khác, chính là Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung.

So với trước đây, khí tức và khí chất trên người cả hai đều đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Công tử, không lâu trước đây, người của Tứ Hải Long Tộc đã tìm đến ta, yêu cầu cao thủ tiên cấp của Thanh Ngọc Đàn phi thăng Thiên giới, tiếp nhận sắc phong của Thiên Đế!” Âu Dương Thiếu Cung lên tiếng.

“Thiên Dung Thành cũng vậy!” Bách Lý Đồ Tô lên tiếng.

Nhân tiện nói thêm, thân phận của Bách Lý Đồ Tô bây giờ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hàm Tố chân nhân ban đầu đã định Tần Hạo là chưởng giáo đời tiếp theo của Thiên Dung Thành, nhưng Tần Hạo không có chút hứng thú nào, nên đã nhường cơ hội cho Bách Lý Đồ Tô.

Bây giờ Bách Lý Đồ Tô mới là chưởng giáo của Thiên Dung Thành.

“Tứ Hải Long Tộc?

Tình hình thế nào?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Tứ Hải Long Tộc là một thế lực đặc thù ở Thần Châu, phụ thuộc vào Thiên Đình của Thiên giới, nhưng lại không sống ở Thiên giới mà ở tại Tứ Hải của Thần Châu.

Bình thường họ cũng kiêm nhiệm chức quan sát sử của Thiên Đình ở Thần Châu, là tai mắt của Thiên giới ở nhân gian.

Thực lực của Tứ Hải Long Tộc cũng không yếu, Tứ Hải Long

Vương đều là tồn tại cấp Thiên Quân!" Âu Dương Thiếu Cung lên tiếng.

Đối với Tứ Hải Long Tộc, hiển nhiên Âu Dương Thiếu Cung hiểu rõ hơn một chút.

"Vậy sao...

Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu từ Tứ Hải Long Tộc đi!

Giao cho các ngươi một nhiệm vụ, chinh phục Tứ Hải Long Tộc, có khó khăn gì không?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Công tử yên tâm, nhất định không làm công tử thất vọng!" Âu Dương Thiếu Cung lên tiếng.

Hắn bây giờ đã đạt đến Thiên Quân đỉnh phong, thực lực sánh ngang với tồn tại cấp Thiên Đế, dưới trướng còn có không ít cao thủ mạnh mẽ.

Đặc biệt là ở Dao Sơn, hắn đã gặp lại người bạn cũ, Chiến Long từng đại náo Thiên giới.

Tuy bây giờ hắn đã bước vào tuổi già, tinh khí suy thoái, nhưng dưới tác dụng của đan dược Tần Hạo, sớm đã hồi phục đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước, thực lực càng đột phá cực hạn Thiên Quân, đạt đến cảnh giới Thiên Đế.

"Được, nếu đã như vậy, thì ra tay đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Hai người lập tức rời khỏi đạo trường của Tần Hạo, đối với việc có thể hạ được Tứ Hải Long Tộc hay không, họ không hề có chút lo lắng nào.

Với những thủ đoạn đang nắm giữ, trong mắt Tần Hạo, đã đủ để dễ dàng quét ngang Tứ Hải Long Tộc.

Trải qua ngần ấy năm tu luyện, thực lực bản thân Tần Hạo cũng

đã tăng lên không ít, hiện đã bước vào Kim Tiên đỉnh phong.

Đương nhiên, hắn vẫn chưa thể đột phá Thái Ất Kim Tiên, bởi vì lúc này hắn cảm nhận được gông cùm của phương thiên địa này, nếu cưỡng ép đột phá, chắc chắn sẽ bị quy tắc thiên địa phản phệ, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, vì vậy Tần Hạo cũng đã từ bỏ.

Hơn nữa, theo Tần Hạo thấy, với tu vi hiện tại đã đủ để ứng phó với bất kỳ chuyện gì ở phương thiên địa này, cho dù ba đại cao thủ đỉnh tiêm của Thiên Giới có tập thể ra tay với Tần Hạo, hắn cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Chương 488

Hiện tại, ngay cả tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên cũng không thể là đối thủ của hắn, thậm chí gặp Đại La Kim Tiên cũng có thể chống lại.

Đúng như Tần Hạo dự liệu, chỉ trong ba tháng, Tứ Hải Long Tộc đã bị tu sĩ Thần Châu Nhân Giới hoàn toàn chinh phục.

Trong Tứ Hải Long Vương, có một kẻ bị chém giết tại trận, mấy người còn lại cuối cùng cũng bị dọa cho sợ chết khiếp, chỉ có thể đầu hàng, cuối cùng quy thuận dưới trướng Thiên Dung Thành và Thanh Ngọc Đàn.

Về vấn đề khống chế đám Long tộc, đối với Tần Hạo căn bản không có chút khó khăn nào, hắn trực tiếp luyện chế ra một kiện linh bảo tương tự như Chiêu Yêu Phiên của Hồng Hoang, chỉ cần dung nhập nguyên thần vào trong linh bảo, liền sẽ thân bất do kỷ.

Việc Tứ Hải Long Tộc thần phục cũng trong nháy mắt triệt để chấn động toàn bộ giới tu luyện Thần Châu.

Phải biết trước đây trong mắt tu sĩ Thần Châu Nhân Giới, Tứ Hải Long Tộc cao quý không thể xâm phạm, cao cao tại thượng, thuộc loại phải cúi đầu sùng bái, vậy mà bây giờ lại bị trấn áp, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Cứ như vậy, danh tiếng của Thiên Dung Thành và Thanh Ngọc Đàn càng thêm đáng sợ, thậm chí ngày càng có nhiều người muốn gia nhập Thiên Dung Thành và Thanh Ngọc Đàn.

Trong nhất thời, uy vọng của Thanh Ngọc Đàn và Thiên Dung Thành như mặt trời giữa trưa. ... ...

Tại Hải nhãn Đông Hải, lúc này ba bóng người cũng trực tiếp xuất hiện.

Người dẫn đầu không ai khác, chính là Tần Hạo, hai người bên cạnh hắn là Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô.

"Xác định là ở nơi này sao?" Ánh mắt Tần Hạo rơi trên người Âu Dương Thiếu Cung, mở miệng hỏi.

"Không sai đâu ạ, phụ thần bị trấn áp ở nơi này, cùng bị trấn áp còn có bộ hạ lúc trước của phụ thần, những người đó đều là thuộc hạ trung thành nhất của phụ thần, vì không thần phục Thiên Đế, nên toàn bộ đều bị đày vào đây!" Âu Dương Thiếu Cung mở miệng nói.

Mục đích của nhóm người Tần Hạo đến đây chính là để giải cứu một trong những cổ thần của Thiên Giới, Hỏa Thần Chúc Dung, cũng là phụ thân của Âu Dương Thiếu Cung.

"Được rồi, nếu đã như vậy, để ta xem thử." Tần Hạo nói, thần niệm ngay lập tức bao trùm phương thiên địa này, rất nhanh liền cảm ứng được một đạo cấm chế không yếu đang bao phủ vùng biển phía dưới.

Bên dưới cấm chế, Tần Hạo cảm ứng được mấy luồng khí tức không yếu đang tỏa ra, trong đó mỗi luồng đều đạt đến cảnh giới Kim Tiên, vô hạn tiếp cận Kim Tiên đỉnh phong.

"Xin công tử ra tay, cứu phụ thần ra!" Âu Dương Thiếu Cung nói.

"Chuyện nhỏ thôi!" Tần Hạo nói, trong hai mắt tinh quang lóe lên, thần niệm kinh khủng trực tiếp bao trùm toàn bộ cấm chế.

Cấm chế này tuy không yếu, đến mức ngay cả tồn tại đỉnh phong bình thường cũng khó phá vỡ, nhưng trong mắt Tần Hạo, hiển nhiên lại có trăm ngàn sơ hở, dù sao kiến thức của Tần Hạo cũng vượt xa những kẻ ở phương thiên địa này có thể so sánh.

“Tìm thấy rồi!

Ở đây!

Phá cho ta!” Một lát sau, hai mắt Tần Hạo đột nhiên mở ra, sau đó đưa tay điểm một chỉ.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy cấm chế trước mặt kịch liệt rung động, tiếp đó vô số phù văn cũng bắt đầu điên cuồng hiện ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Thiếu Cung, cấm chế trước mắt như một lớp giấy dán cửa sổ, trực tiếp vỡ tan, ngay sau đó mấy bóng người cũng xuất hiện trước mặt nhóm người Tần Hạo.

“Hử?” Ngay khoảnh khắc cấm chế bị phá, đám người bị trấn áp dưới hải nhãn đều lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút bất ngờ nhìn ba người Tần Hạo, hiển nhiên không ngờ cấm chế lại bị phá vỡ.

“Trường Cầm?” Rất nhanh, một trung niên có khuôn mặt thô kệch dẫn đầu, ánh mắt rơi trên người Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô, mày nhíu lại, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì ông ta phát hiện, trên người Âu Dương Thiếu Cung và Bách Lý Đồ Tô đều có khí tức của Thái tử Trường Cầm.

Trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Phụ thần!” Âu Dương Thiếu Cung thấy người trung niên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Năm đó Chúc Dung bị trấn áp ở hải nhãn, cũng có quan hệ rất lớn đến sai lầm trong trận chiến đó, tuy bị Thiên Đế tìm cớ, nhưng trong lòng hắn hiển nhiên vẫn vô cùng áy náy.

“Trường Cầm, thật sự là con sao!?

Chuyện này là sao? ...” Chúc Dung không nhịn được hỏi.

“Là như vậy, phụ thần!” Âu Dương Thiếu Cung lập tức kể lại

một cách đơn giản những gì mình đã trải qua.

"Cái gì!?

Khốn kiếp, khá lắm một Thiên Đế, một Phục Hy, tàn nhẫn như vậy, thật là khinh người quá đáng!

Lần này nhất định phải khiến hắn trả giá đắt!" Nghe xong trải nghiệm của Âu Dương Thiếu Cung, trên mặt Chúc Dung lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ vô cùng.

Trong hai mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Vị này là. ..." Sau đó ánh mắt Chúc Dung cũng rơi trên người Tần Hạo.

Khi thấy Tần Hạo, Chúc Dung cũng ngẩn ra, bởi vì ông ta phát hiện mình không hề cảm ứng được khí tức trên người Tần Hạo, Tần Hạo cho ông ta cảm giác như một người bình thường, nhưng hiển nhiên, người có thể xuất hiện ở đây, căn bản không thể là người bình thường.

"Phụ thần, vị này là Tần Hạo, cũng là ân nhân của con.

Con có được ngày hôm nay, hoàn toàn là do công tử ban cho, phụ thần cũng là do công tử cứu ra!" Âu Dương Thiếu Cung vội vàng nói.

"Tần Hạo?" Nghe cái tên này, Chúc Dung nhíu mày, hiển nhiên chưa từng nghe trong tam giới có một vị tồn tại đỉnh tiêm như vậy.

"Nguyên lai là vậy, đa tạ Tần công tử, đại ân của Tần công tử, ta đều ghi nhớ!" Chúc Dung lập tức nói.

"Khách khí rồi, chỉ là tiện tay mà thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tần công tử chắc sẽ không vô duyên vô cớ cứu ta đâu nhỉ, không biết Tần công tử có mục đích gì, cứ nói thẳng đi!" Sau đó Chúc Dung cũng nói thẳng, hiển nhiên ông ta cũng rất rõ ràng, trên đời này không

có bữa trưa nào miễn phí.

“Mục đích sao. ...

Chương 489

Đơn giản, cùng bản tọa một đường giết vào Thiên Giới, lật đổ Thiên Đình!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ngươi muốn thu phục ta?" Nghe lời của Tần Hạo, Chúc Dung nhíu mày, hiển nhiên đã nghe ra ý của Tần Hạo, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Phải biết ông ta là cổ thần đỉnh tiêm đường đường, Chúc Dung, là tồn tại đỉnh tiêm dưới trướng Thiên Đế, ngay cả Thiên Đế cũng không thể khiến Chúc Dung tâm duyệt thành phục, huống hồ là Tần Hạo.

"Vậy sao?" Thấy bộ dạng của Chúc Dung, Tần Hạo lại không có chút bất ngờ nào, nếu Chúc Dung trực tiếp lựa chọn quy thuận, đó mới là chuyện lạ.

"Muốn bản thần thần phục cũng không phải là không thể, ngươi phải thể hiện ra thực lực khiến ta tin phục mới được!" Chúc Dung lạnh lùng nói.

"Thực lực sao. ...

Cũng được!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười khẩy.

Hiện tại hắn đã mạnh hơn lúc vừa mới thức tỉnh ký ức không biết bao nhiêu lần.

Giây tiếp theo, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng từ trên người hắn bộc phát ra, khí cơ kinh khủng trong nháy mắt khóa chặt Chúc Dung.

"Cái gì!?

Khí tức này. ...

Không ổn!" Ngay khoảnh khắc cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo bộc phát, sắc mặt Chúc Dung đột nhiên đại biến, đáy mắt cũng lóe lên một tia kinh hãi.

Vừa rồi ông ta cảm giác như bị một đầu hung thú tuyệt thế kinh khủng nhìn chằm chằm, luồng khí tức kinh khủng đó khiến ông ta sinh ra một cảm giác run rẩy từ tận sâu trong linh hồn, cảm giác này ngay cả khi đối mặt với Thiên Đế Phục Hy năm đó cũng chưa từng có.

Ông ta lập tức không dám có chút do dự, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên, muốn chống lại luồng khí tức kinh khủng kia.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng khiến ông ta kinh hãi xuất hiện, ông ta phát hiện mặc cho mình thúc đẩy khí tức trên người thế nào, luồng khí cơ kinh khủng kia vẫn không có chút biến hóa, không gian xung quanh dường như hoàn toàn bị phong tỏa.

Ông ta có một cảm giác, nếu có chút dị động nào, giây tiếp theo, đón nhận ông ta tuyệt đối là một kích chí mạng.

"Chúc Dung bái kiến công tử!

Thực lực của công tử, Chúc Dung bội phục!" Giờ khắc này, Chúc Dung làm sao không hiểu, thực lực của Tần Hạo trước mắt hiển nhiên vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Cảm giác này ngay cả trên người Thiên Đế cũng chưa từng cảm nhận được, hiển nhiên thực lực của Tần Hạo có khả năng còn trên cả Thiên Đế.

Nghĩ đến đây, khí tức trên người Chúc Dung cũng trực tiếp tiêu tán, ông ta đã đưa ra lựa chọn.

"Hít. ..." Đám người xung quanh thấy cảnh này, ngoại trừ Bách Lý Đồ Tô, những người còn lại đều rất hiểu Chúc Dung.

Chính vì vậy, họ càng rõ tính khí của Chúc Dung.

Thấy Chúc Dung lựa chọn cúi đầu, từng người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

"Chúng thần bái kiến công tử!" Thấy Chúc Dung đều đã cúi đầu, những thuộc hạ trung thành kia tự nhiên cũng không có chút do dự, liền cung kính hành lễ với Tần Hạo.

"Được rồi, các vị không cần đa lễ, đứng lên đi!

Tin rằng sau này các ngươi nhất định sẽ không hối hận về lựa chọn hôm nay!" Tần Hạo lập tức nói.

"Bây giờ tuy đã thoát khốn, nhưng bị trấn áp ở hải nhãn quanh năm, thực lực còn lâu mới ở đỉnh phong.

Đây là đan dược do bản tọa luyện chế, cầm đi mà dùng, không bao lâu nữa sẽ có thể trở lại đỉnh phong!" Tần Hạo lật tay, trực tiếp lấy ra mấy bình ngọc đưa cho Chúc Dung, nói.

Bị trấn áp ở hải nhãn cần phải chịu đựng sự xâm thực của âm hàn chi lực trong đó mọi lúc mọi nơi, thân thể đều đã bị tổn thương ở mức độ khác nhau, tu vi cũng không ở trạng thái đỉnh phong.

"Đan dược. ...

Đa tạ công tử!" Chúc Dung là người biết hàng, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra sự quý giá của đan dược, lập tức vội vàng nói.

Sau đó một nhóm người cũng trực tiếp hùng dũng rời khỏi hải nhãn Đông Hải. ... ...

Cùng lúc đó, ở Thiên Giới xa xôi, Thiên Đế cũng ngay lập tức cảm ứng được.

Phải biết cấm chế đó là do Thiên Đế tự tay để lại, trên đó có lưu lại ấn ký linh hồn, cho nên ngay khoảnh khắc cấm chế bị phá vỡ, ông

ta liền cảm ứng được.

“Khốn kiếp!” Thấy kết quả này, sắc mặt Thiên Đế lập tức đại biến.

Phải biết Chúc Dung là tâm phúc đại họa của ông ta, nhưng vì địa vị của Chúc Dung trong Thiên Đình cũng vô cùng đáng sợ, ông ta cũng không thể tùy ý chém giết, cuối cùng chỉ có thể trấn áp đối phương ở hải nhãn.

Bây giờ đối phương thoát khốn, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Tốt, tốt lắm, Chúc Dung, là ngươi tự tìm, nếu đã tìm chết, vậy bản thiên đế sẽ thành toàn cho ngươi, lần này, nhất định phải chém giết ngươi!” Giọng Thiên Đế lạnh băng nói. ... ...

Sau khi cứu ra nhóm người Chúc Dung, Tần Hạo liền bắt đầu ra sức chỉnh hợp sức mạnh của Nhân Giới.

Hắn hiển nhiên cũng rất rõ ràng, sau khi cứu ra Chúc Dung, chắc chắn sẽ triệt để kinh động Thiên Giới, tiếp theo phải nghênh đón hiển nhiên là cuộc chinh phạt của Thiên Giới.

Nhưng đối với điều này, Tần Hạo lại không có chút lo lắng nào.

Chương 490

Tuy thực lực tổng thể của Nhân Giới không bằng Thiên Giới, nhưng Tần Hạo cũng không phải không có cách đối phó.

Trước đó hắn đã truyền cho Bách Lý Đồ Tô và Âu Dương Thiếu Cung hai bộ đại trận, lần lượt là Vạn Tiên Đại Trận và Vạn Ma Đại Trận, thực tế Vạn Ma Đại Trận cùng Vạn Tiên Đại Trận đều có cùng mục đích.

Vạn Tiên Đại Trận chính là đại trận do Thông Thiên Giáo Chủ bày ra trong Phong Thần, là đại trận sát phạt đỉnh tiêm chỉ đứng sau Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát.

Tuy Vạn Tiên Đại Trận do sức mạnh của Nhân Giới trong thế giới Cổ Kiếm bày ra còn lâu mới bằng Vạn Tiên Đại Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng dù chỉ có một phần trăm sức mạnh, cũng đủ để chống lại tiên thần của Thiên Giới.

Đây còn là sân nhà tác chiến, theo hắn biết, tiên thần của Thiên Giới sau khi giáng lâm Nhân Giới đều sẽ bị quy tắc thiên địa của Nhân Giới áp chế, một thân thực lực tối đa chỉ có thể phát huy ra sáu bảy phần.

Một bên tăng một bên giảm, có thể tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào. ... ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, ba tháng đã qua.

"Ầm ầm ầm. ..." Đột nhiên, trên hư không trung tâm Nhân Giới, từng trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, ngay sau đó, bầu trời như nứt ra, một thông đạo khổng lồ kinh khủng cũng trực tiếp hiện ra, chính là cánh cửa của Thiên Giới.

Kèm theo đó là từng luồng khí tức mênh mông kinh khủng từ trong thông đạo truyền ra, ngay sau đó, từng đội Thiên binh Thiên tướng toàn thân tỏa ra khí tức mênh mông vô tận cũng lần lượt hiện ra từ trong thông đạo, chính là đại quân của Thiên Giới.

"Đến rồi sao. ..." Phía dưới, Tần Hạo nhìn lên hư không, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh, thản nhiên nói.

"Kết trận!

Nghênh địch!" Tần Hạo thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia hàn quang, lập tức hét lớn.

Trong khoảnh khắc, đại quân tu sĩ Nhân Giới đã chuẩn bị từ lâu ở phía dưới cũng trong nháy mắt xông lên trời, trong khoảnh khắc trực tiếp kết thành hai đại trận kinh khủng, bao trùm toàn bộ đám Thiên binh Thiên tướng của Thiên Giới.

"Giết!" Vạn Tiên Đại Trận và Vạn Ma Đại Trận trong nháy mắt khởi động, dưới sự gia trì của đại trận, thực lực của tất cả mọi người đều bắt đầu điên cuồng tăng vọt, sát khí vô biên trong nháy mắt như ngưng tụ thành một cối xay khổng lồ, không ngừng nghiền nát Thiên binh Thiên tướng trong đại trận.

"Phanh phanh phanh phanh. ..." Bất ngờ không kịp phòng bị, Thiên binh Thiên tướng rơi vào trong đại trận trong nháy mắt tổn thất thảm trọng.

Đối mặt với cuộc tấn công tập thể của nhiều tu sĩ như vậy, ngoại trừ một số ít người miễn cưỡng có thể chống đỡ, những người còn lại trực tiếp bị nghiền nát thành sương máu.

"Khốn kiếp, lũ kiến hôi đáng chết, dám ra tay với tiên thần Thiên Đình, thật không biết sống chết!" "Một đám phàm nhân không biết sống chết!

Dám nghịch thiên thí thần, chờ Thiên điều trừng phạt đi!" "Giết, giết!

Giết hết bọn chúng!" Lúc này, chúng tiên thần Thiên Đình cũng vô cùng phẫn nộ, hiển nhiên không ngờ vừa mới giao chiến đã chịu tổn thất kinh khủng như vậy, sắc mặt từng người hiển nhiên cũng vô cùng khó coi.

"Thật ồn ào, giết!" Thấy cảnh này, trong đại trận, mấy cao thủ chủ trận đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Chỉ thấy bảy thanh tuyệt thế hung kiếm trong tay Bách Lý Đồ Tô tỏa sáng rực rỡ, trong nháy mắt trực tiếp khóa chặt một tồn tại cấp Thiên quân, khí cơ vô thượng kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Thiên quân đó.

Khi đối phương căn bản không kịp phản ứng, hung kiếm đã đâm xuyên qua cơ thể đối phương, khí tức trong hung kiếm trong nháy mắt bộc phát.

Trong khoảnh khắc, Thiên quân đối diện trực tiếp tan rã, hiển nhiên không thể sống sót.

Bên kia, Âu Dương Thiếu Cung đứng trên hư không, hai tay gảy đàn, từng luồng khí tức túc sát kinh khủng cũng trong nháy mắt lan tỏa khắp nơi.

Pháp bảo của Âu Dương Thiếu Cung bây giờ đã sớm hồi phục, sau khi được Tần Hạo luyện chế, pháp bảo còn mạnh hơn trước gấp bội, trong cả thiên địa này cũng tuyệt đối là chí bảo đỉnh tiêm.

Dưới làn sóng âm thanh kinh khủng, mọi người trong Vạn Ma Đại Trận như được tiêm máu gà, sĩ khí dâng cao.

Ngược lại, Thiên binh Thiên tướng đối diện như bị ma âm bao phủ, căn bản không thể tập trung tinh lực, sĩ khí lại một lần nữa giảm

đi mấy lần.

“Khốn kiếp, tìm chết!” Lúc này, một giọng nói lạnh băng từ trong thông đạo Thiên Giới truyền ra, kèm theo đó là một luồng khí tức mênh mông kinh khủng trong nháy mắt bao trùm toàn trường, áp lực trong đại trận trên hư không cũng tăng gấp bội.

“Thật ồn ào!” Nhưng đúng lúc này, phía dưới, một con cự long xông lên trời, khí tức hung sát kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, trực tiếp va chạm với khí tức của đối phương, chính là chiến long, bạn đồng hành của Âu Dương Thiếu Cung.

“Cái gì!?

Đáng chết, Thiên Giới chiến long, thực lực của ngươi. ...

Sao có thể!?

Ngươi cũng phản bội Thiên Giới!?” Thấy bóng người kinh khủng kia, sắc mặt cao thủ Thiên Giới đối diện lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nếu là trước kia, đối với Thiên Giới chiến long trước mắt hắn sẽ không để vào mắt, nhưng bây giờ hắn phát hiện khí tức bộc phát từ trên người Thiên Giới chiến long không hề thua kém hắn, thậm chí còn mạnh hơn một bậc, cộng thêm ưu thế bản thể của đối phương, đối đầu với Thiên Giới chiến long hiển nhiên là thua nhiều thắng ít. "Không có gì là không thể, một đám tiểu nhân ti tiện vô sỉ, chết đi cho ta!" Lập tức, Thiên Giới chiến long cũng trực tiếp giao chiến với cao thủ Thiên Đình. "Càn rỡ!" Thấy cảnh này, lần lượt một số cao thủ cũng trực tiếp bước ra từ thông đạo Thiên Giới.

Lần này để tiêu diệt Chúc Dung, Thiên Đế hiển nhiên đã bỏ ra không ít vốn liếng, đã hạ quyết tâm.

“Uy phong thật lớn, sát khí thật lớn!” Thấy cảnh này, một bóng

người cũng trực tiếp hiện ra giữa không trung, kèm theo đó là một luồng khí tức mênh mông vô biên kinh khủng từ trên người đối phương tỏa ra.

Không ai khác, chính là Chúc Dung.

Phía sau Chúc Dung là đám thuộc hạ ban đầu của ông ta.

"Chúc Dung, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, tranh thủ sự khoan hồng của Thiên Đế bệ hạ, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Một bóng người đối diện thấy Chúc Dung, đáy mắt cũng lóe lên vẻ ngưng trọng, hiển nhiên đối với Chúc Dung, trong lòng hắn vẫn tràn đầy kiêng kỵ, có thể thấy uy thế năm đó của Chúc Dung đáng sợ đến mức nào.

"Chỉ bằng mấy tên phế vật các ngươi?

Năm đó các ngươi không phải đối thủ của bản thần, bây giờ càng không có cơ hội!" Chúc Dung cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người ông ta bộc phát ra, một luồng khí tức tuyệt cường kinh khủng cũng trong nháy mắt lan tỏa.

Chương 491

"Giết!" Chúc Dung khẽ quát một tiếng.

Lập tức ông ta cũng không có chút do dự, thần thông kinh khủng trực tiếp bao trùm lên mấy người đối diện.

"Phanh phanh phanh phanh. ..." Gần như trong nháy mắt, chỉ một lần giao thủ, thân thể mấy người đối diện trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt đã bị trọng thương.

Từng ngụm máu tươi cũng điên cuồng phun ra.

"Đáng chết, sao có thể!?" "Chúc Dung, thực lực của ngươi. ..." "Ngươi đột phá rồi!?" Sắc mặt mấy người lập tức đại biến.

Trước kia, Chúc Dung ở Thiên Đình Thiên Giới, thực lực chỉ đứng sau Thiên Đế Phục Hy, nhưng bây giờ đã đột phá, khí tức trong cảm ứng của họ không hề thua kém Thiên Đế Phục Hy, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Không có gì là không thể, đã lựa chọn làm chó cho Phục Hy, vậy hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" Hai mắt Chúc Dung cũng lóe lên một tia sáng lạnh băng.

Hiển nhiên ông ta sớm đã nhận ra, mấy người đối diện chính là thuộc hạ trực hệ của Thiên Đế Phục Hy, đối với những người này, hiển nhiên ông ta sẽ không có chút lưu tình nào.

Lập tức thần thông càng kinh khủng hơn cũng điên cuồng đánh ra, trực tiếp bao trùm lên mấy người.

Trong nhất thời, ông ta đã đánh cho mấy người liên tục lùi lại.

Cố ý đối vô tình, lúc này cục diện trên chiến trường cũng trực tiếp nghiêng về một phía, Thiên binh Thiên tướng của Thiên Giới trực tiếp

bị áp chế gắt gao.

Hai đại trận như hai cối xay thịt kinh khủng, từng Thiên binh Thiên tướng cũng không ngừng bị nghiền nát.

Đại chiến kéo dài suốt ba ngày ba đêm.

Không có chút hồi hộp nào, sau ba ngày ba đêm không ngừng vây giết, liên quân Thiên Giới giáng lâm lần này toàn bộ đều bị triệt để đánh tan, gần bảy thành người trực tiếp bị trấn sát, còn lại những người đó cuối cùng trực tiếp lựa chọn đầu hàng, bị Tần Hạo thu biên.

Với thủ đoạn của Tần Hạo, tự nhiên căn bản không sợ bọn họ lật lọng.

Thu biên những người này, sức mạnh của đại quân Nhân Giới lại một lần nữa tăng lên không ít.

Những người này tuy số lượng không nhiều, nhưng mỗi người đều có tu vi tiên cấp, cộng thêm trận pháp của Tần Hạo, thực lực tuyệt đối có thể tăng lên theo cấp số nhân.

"Khốn kiếp, khốn kiếp!

Khốn kiếp!" Cùng lúc đó, ở Thiên Giới, Thiên Đế Phục Hy hiển nhiên cũng đã biết tình hình ở Nhân Giới, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng phẫn nộ.

Hiển nhiên ông ta không ngờ đại quân Thiên Đình mình phái đi lại bị tiêu diệt, quả là một sự sỉ nhục lớn.

Cùng lúc đó, trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Phải biết lần này ông ta phái đi là tinh nhuệ của Thiên Đình, còn có mấy thuộc hạ trực hệ, là cao thủ đỉnh tiêm của Thiên Giới.

Ban đầu ông ta cho rằng, lần này hạ giới đối phó Chúc Dung hoàn toàn nắm chắc trong tay, nhưng bây giờ toàn quân bị diệt, sự việc hiển

nhiên có chút ngoài dự liệu của ông ta.

“Tốt!

Tốt! "Tốt lắm, trẫm muốn xem thử ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Rất nhanh Phục Hy cũng trực tiếp đưa ra quyết định.

Lần này hiển nhiên ông ta muốn ngự giá thân chinh.

Lập tức ông ta lại một lần nữa bắt đầu điều động binh mã Thiên Đình, chuẩn bị hạ giới. ... ...

Trong Nhân Giới, sau khi tiêu diệt đại quân của Thiên Giới, đám người cũng không dám có chút lơ là, hiển nhiên cũng rất rõ ràng, lần này tuy thắng lợi, nhưng tiếp theo mới là thử thách thực sự.

Trong nhất thời, liên quân Nhân Giới cũng bắt đầu khẩn trương chuẩn bị chiến đấu, toàn bộ Nhân Giới cũng bị bao trùm bởi một bầu không khí chuẩn bị chiến đấu căng thẳng.

“Hạo ca ca, chúng ta sẽ thắng chứ!” Tại Thiên Dung Thành, trong đạo trường của Tần Hạo, một bóng người mặc áo tím cũng ở bên cạnh Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Người này không ai khác, chính là Phù Cừ, minh châu trong lòng bàn tay của Hàm Tố chân nhân, chưởng giáo nguyên bản của Thiên Dung Thành.

“Tự nhiên sẽ thắng!” Nhìn Phù Cừ trước mắt, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười nhẹ, đầy tự tin nói.

Tuy thực lực tổng thể của Nhân Giới hiện tại so với Thiên Đình còn kém xa, nhưng đối với kết quả cuối cùng, Tần Hạo lại không có chút nghi ngờ nào.

Tu vi của tu sĩ Nhân Giới tuy không được, nhưng có các loại thủ đoạn và át chủ bài do Tần Hạo chuẩn bị, Tần Hạo có lòng tin tuyệt

đối có thể phạt thiên thành công.

Theo Tần Hạo thấy, trong Thiên Giới duy nhất có chút uy hiếp cũng chỉ có Thiên Đế Phục Hy, đương nhiên, cũng chỉ là một chút uy hiếp mà thôi.

Đối với thực lực của mình, Tần Hạo có sự tự tin tuyệt đối.

Dù sao hiện tại hắn đã không còn như xưa.

Sau trận đại chiến trước đó, Tần Hạo cảm giác rõ ràng khí vận trên người mình lại một lần nữa tăng vọt.

Chính vì vậy, mượn khí vận bành trướng, tu vi của Tần Hạo lại một lần nữa lên một tầm cao mới, trực tiếp đột phá cực hạn của phương thiên địa này, từ Kim Tiên đỉnh phong, bước vào cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Cho dù Phục Hy có dùng sức mạnh của thần khí, Tần Hạo cũng có thể dễ dàng trấn áp.

"Thật sao, thật tốt quá!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, vẻ lo lắng trên mặt Phù Cừ cũng tiêu tan không ít.

Trong lòng cô, Tần Hạo hiển nhiên là tồn tại như trụ cột tinh thần.

"Không cần lo lắng, chỉ là Thiên Đình Thiên Giới mà thôi, không gây được sóng gió gì lớn đâu!" Tần Hạo thản nhiên nói. ...

Chương 492

...

Mấy ngày sau, Thiên Giới Chi Môn vốn đã đóng lại một lần nữa mở ra.

Thanh thế kinh khủng hơn cả lần trước cũng trong nháy mắt càn quét toàn bộ Nhân Giới, vô số Thiên binh Thiên tướng cũng trong nháy mắt giáng lâm, so với lần trước, kinh khủng hơn gấp mười lần không chỉ.

Cùng lúc đó, một bóng người mặc kim bào, toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm vô tận cũng bước ra từ thông đạo.

Ngay khoảnh khắc bóng người đó xuất hiện, một luồng khí tức kinh khủng cũng trong nháy mắt bao trùm toàn trường.

"Phục Hy!" Thấy người này, phía dưới Chúc Dung đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, đáy mắt cũng tràn ngập vẻ băng lãnh vô tận, hiển nhiên đã nhận ra thân phận người này, không ai khác, chính là Thiên Đế Thiên Đình, Phục Hy.

"Chúc Dung, ngươi to gan thật, dám phạm thượng tác loạn, muốn tạo phản sao!?" Ánh mắt Phục Hy cũng rơi trên người Chúc Dung.

Cảm nhận được khí tức trên người Chúc Dung, đáy mắt Phục Hy cũng lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên ông ta cũng đã nhìn ra, tu vi của Chúc Dung lúc này cũng đã đột phá cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong, đạt đến cảnh giới tương đồng với ông ta.

Lập tức đáy mắt ông ta cũng lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo.

"Tạo phản?

Thật buồn cười, Phục Hy, tất cả không phải đều do ngươi ép

sao?" Nghe lời của Phục Hy, Chúc Dung cũng lạnh giọng nói. "Càn rỡ!

Chúc Dung, bây giờ trẫm cho ngươi một cơ hội, buông vũ khí, ngoan ngoãn theo trẫm về Thiên Giới chịu phạt, trẫm có thể mở một con đường sống cho ngươi, nếu không, đừng trách trẫm không khách khí!" Phục Hy lạnh lùng nói.

"Buồn cười, Phục Hy, ngươi chết tâm đi!" Chúc Dung lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Tìm chết, nếu ngươi muốn chết, vậy trẫm sẽ thành toàn cho ngươi, ngươi tưởng tu vi đột phá là có thể chống lại trẫm sao?

Có phải quá ngây thơ rồi không!

Tất cả mọi người nghe lệnh!

Bắt hết lũ phản nghịch hạ giới này cho trẫm!" Giọng Phục Hy cũng lập tức truyền ra.

Giây tiếp theo, vô số Thiên binh Thiên tướng cũng trong nháy mắt xông về phía tu sĩ Nhân Giới phía dưới.

"Kết trận!

Giết!" Thấy cảnh này, đám người phía dưới cũng không có chút do dự, trong nháy mắt lại một lần nữa kết thành đại trận, sau đó trực tiếp nghênh đón đại quân của Thiên Giới.

So với lần trước, uy năng của Vạn Tiên Đại Trận và Vạn Ma Đại Trận đã tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Có sự gia nhập của Thiên binh Thiên tướng của Thiên Giới đã thu phục trước đó, uy năng của toàn bộ đại trận cũng tăng lên theo cấp số nhân.

"Chúc Dung, nếu ngươi muốn chết, vậy đừng trách trẫm không

khách khí.

Hôm nay sẽ cho ngươi biết, khoảng cách giữa chúng ta rốt cuộc lớn đến mức nào!" Giọng Phục Hy lạnh băng nói.

Giây tiếp theo, một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng cũng trong nháy mắt từ trên người ông ta bộc phát ra, sau đó trực tiếp xông về phía Chúc Dung.

"Ngươi nghĩ ta sợ chắc!?" Chúc Dung thấy vậy, cả người cũng không lùi mà tiến.

Nếu là trước kia, với thực lực của Chúc Dung hiển nhiên không thể là đối thủ của Phục Hy.

Nhưng Chúc Dung bây giờ đã không còn như xưa, tu vi đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, không thua kém Phục Hy, trong thời gian ngắn cũng đã nhận được không ít lợi ích từ Tần Hạo, thực lực so với trước kia đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong khoảnh khắc, hai bên đã giao chiến trên hư không, thần thông kinh khủng không ngừng đối đầu nhau.

Trong nhất thời, toàn bộ bầu trời cũng bắt đầu kịch liệt rung chuyển, không gian cũng không ngừng vỡ vụn, cảnh tượng trở nên vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt hai người đã giao đấu hơn trăm hiệp, gần như không ai làm gì được ai.

"Đáng chết, sao có thể, thực lực của hắn. ..." Lúc này sắc mặt Phục Hy cũng trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên ông ta cũng đã phát hiện ra Chúc Dung có gì đó không đúng, thực lực không hề thua kém mình, so với dự đoán thực sự mạnh hơn quá nhiều.

Rất nhanh, sát ý trong mắt ông ta cũng trong nháy mắt trở nên nồng đậm hơn.

Giờ khắc này, một luồng sát niệm chưa từng có cũng từ trên người Phục Hy dâng lên, ông ta đã quyết định hôm nay dù phải trả giá lớn thế nào, cũng phải triệt để chém giết Chúc Dung.

Hiển nhiên từ trên người Chúc Dung ông ta đã cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Không có gì là không thể!" Thấy bộ dạng của Phục Hy, khóe miệng Chúc Dung cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tốt, tốt lắm, trẫm thừa nhận có chút xem thường ngươi, nhưng ngươi thật sự cho rằng như vậy là có thể chống lại trẫm sao, cũng có chút quá ngây thơ rồi!" Thấy bộ dạng của Chúc Dung, đáy mắt Phục Hy cũng lóe lên một tia sáng lạnh băng.

Ngay sau đó, chỉ thấy ông ta lật tay, một cây cổ cầm cũng trực tiếp xuất hiện trong tay, một luồng khí tức huyền diệu cũng trong nháy mắt từ trên đó tỏa ra.

"Phục Hy Cầm!" Thấy cây cổ cầm này, trên mặt Chúc Dung lập tức cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của cây cổ cầm, đó là chí bảo của Phục Hy, là một trong những thần khí chí cường của thiên địa.

"Chúc Dung, hôm nay sẽ cho ngươi kiến thức thực lực thật sự của trẫm!" Giây tiếp theo, một luồng khí tức vô thượng mênh mông từ trên người Phục Hy bộc phát ra, cả người trực tiếp dung hợp với khí tức của cổ cầm.

Khí tức Kim Tiên đỉnh phong ban đầu gần như trong nháy mắt trực tiếp đột phá, vượt qua khí tức Kim Tiên, bước vào cảnh giới Thái Ất, uy áp kinh khủng cũng trực tiếp bao trùm lên người Chúc Dung.

Từng đạo thần thông kinh khủng cũng điên cuồng bao trùm lên người Chúc Dung.

“Hừ!” Chúc Dung thấy vậy cũng không có chút do dự, lật tay, một thanh trường đao màu đỏ rực cũng trực tiếp xuất hiện trong tay.

Kèm theo đó là một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng cũng trong nháy mắt lan tỏa, khí tức không hề thua kém Phục Hy Cầm trong tay Phục Hy, trực tiếp nghênh đón công kích của Phục Hy.

“Cái gì!?

Đáng chết, thứ gì đây, trong tay ngươi sao lại có thần binh như vậy!?” Cảm nhận được khí tức của thần binh trong tay Chúc Dung, sắc mặt Phục Hy lập tức đại biến, đáy mắt đầy vẻ kinh hãi.

Phải biết Phục Hy Cầm trong tay ông ta là vô thượng chí bảo do tiên thiên thai nghén mà thành, trong cả thiên địa này cũng chỉ có ba kiện, lần lượt là Phục Hy Cầm trong tay ông ta, Nữ Oa Thạch trong tay Nữ Oa và Thần Nông Đỉnh trong tay Thần Nông.

Chương 493

Nhưng bây giờ ông ta phát hiện khí tức của đại đao trong tay Chúc Dung không hề thua kém Phục Hy Cầm trong tay mình.

"Phục Hy, ngươi nói nhảm nhiều quá rồi!" Thấy bộ dạng của Phục Hy, Chúc Dung cũng hừ lạnh một tiếng.

Đại đao màu đỏ rực không phải thứ gì khác, chính là chí bảo nhận được từ tay Tần Hạo.

Hai bên cũng trực tiếp lại một lần nữa giao chiến trên hư không, trong nhất thời không ai làm gì được ai.

Dưới chiến trường, Thiên binh Thiên tướng của Thiên Đình cũng giao chiến với mọi người ở Nhân Giới.

Vạn Tiên Đại Trận và Vạn Ma Đại Trận cũng được thúc đẩy đến cực hạn, như hai cối xay thịt kinh khủng, điên cuồng nghiền nát Thiên binh Thiên tướng của Thiên Giới.

Tuy thực lực của Thiên binh Thiên tướng không yếu, nhưng đối mặt với hai đại trận kinh khủng, cũng căn bản không có chút biện pháp nào.

Trong nhất thời hai bên cũng trực tiếp giằng co. ... ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, ba ngày đã qua.

Lúc này trong toàn bộ chiến trường, một luồng huyết khí kinh khủng ngút trời cũng bộc phát ra.

Ba ngày thời gian, vô số tu sĩ vẫn lạc, cho dù có đại trận do Tần Hạo chuẩn bị, tu sĩ Nhân Giới cũng tổn thương vô cùng thảm trọng.

Đương nhiên, Thiên Giới cũng không khá hơn là bao, Thiên binh

Thiên tướng ban đầu lúc này cũng đã chết hơn một nửa.

"Đáng chết, Chúc Dung, ngươi chờ đó cho trẫm, trẫm nhất định sẽ khiến ngươi trả giá đắt!" Chúc Dung và Phục Hy cũng đại chiến ba ngày ba đêm, kết quả cuối cùng tự nhiên là không ai làm gì được ai.

Ban đầu vì có Tần Hạo giúp đỡ, về thực lực, Chúc Dung mạnh hơn Phục Hy một bậc, nhưng sau đó Tần Hạo phát hiện, Phục Hy là Thiên Đế của phương thiên địa này, có thể mượn sức mạnh của quy tắc thiên địa, có chút giống với Thánh nhân của Hồng Hoang, cho nên hai bên cũng giằng co.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, rút lui!" Lập tức Phục Hy vung tay, trên hư không, một cánh cửa cũng trực tiếp hiện ra, chính là Thiên Giới Chi Môn.

Là Tam Giới Chi Chủ trên danh nghĩa, Thiên Đế của Thiên Đình, Phục Hy tự nhiên cũng khống chế cửa của Thiên Giới.

Nghe lời của Phục Hy, Thiên binh Thiên tướng trên chiến trường lập tức cũng không có chút do dự, trực tiếp rút về phía Thiên Giới Chi Môn.

"Đi?

Thật buồn cười!" Chúc Dung thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười trào phúng, như đang nhìn một kẻ ngốc.

"Ông ông ông. ..." Đúng lúc này, đột nhiên, giữa thiên địa, một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng trong nháy mắt bộc phát ra.

Ngay sau đó, trên bầu trời, một bàn tay khổng lồ che trời hiện ra từ không trung, mạnh mẽ vỗ một chưởng lên Thiên Giới Chi Môn.

Trong khoảnh khắc, Thiên Giới Chi Môn kịch liệt rung chuyển, sau đó trực tiếp vỡ tan, bị một chưởng đánh nát.

“Cái gì!?” Thấy cảnh này, sắc mặt Phục Hy trong nháy mắt đại biến.

Phải biết Thiên Giới Chi Môn là một dị bảo, là cửa của Thiên Giới, nhưng bây giờ bị người ta một chưởng đánh nát, làm sao có thể không khiến ông ta kinh hãi.

Ánh mắt ông ta trong nháy mắt rơi vào hư không, một bóng người cũng trực tiếp hiện ra.

“Ngươi là ai!?” Thấy bóng người trong hư không, sắc mặt Phục Hy cũng đột nhiên biến đổi.

Bởi vì từ trên người đối phương, Phục Hy cảm giác như đang đối mặt với cả thiên địa, trong lòng cả người sinh ra một cảm giác như kiến hôi.

“Người chết không cần biết nhiều như vậy!” Bóng người trong hư không liếc nhìn Phục Hy phía dưới, đáy mắt cũng lóe lên một tia lãnh đạm.

Bóng người không ai khác, chính là Tần Hạo.

“Cuồng vọng!” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Phục Hy lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ông ta là Thiên Đế chí tôn đường đường, là chúa tể của Tam Giới, bây giờ bị Tần Hạo trào phúng như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Giây tiếp theo, lập tức một cơn bão năng lượng kinh khủng cũng trực tiếp bao trùm lên người Tần Hạo.

“Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!” Thấy cảnh này, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia khinh thường, đưa tay điểm một chỉ, trong nháy mắt một ngón tay khổng lồ che trời cũng trong nháy mắt càn quét ra, gần như trong nháy mắt, đã trực tiếp phá hủy

thần thông của Phục Hy, sau đó thế đi không giảm bao trùm lên người Phục Hy.

"Phanh!" Không có chút hồi hộp nào, cả người Phục Hy như một quả đạn pháo, trực tiếp bay ngược ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng điên cuồng phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, hiển nhiên đã bị thương tổn kinh khủng.

"Ngươi, ...

Sao có thể!?" Lúc này sắc mặt Phục Hy cũng triệt để thay đổi, hiển nhiên đã hoàn toàn cảm nhận được khoảng cách giữa hai bên.

Giây tiếp theo, không có chút do dự, ông ta xoay người bỏ chạy, hiển nhiên đã nhìn ra, thực lực mà Tần Hạo thể hiện ra căn bản không phải là thứ ông ta có thể chống lại.

"Đi?

Đi được sao?" Tần Hạo cười khẩy, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười trào phúng, sau đó đưa tay vỗ một cái, lại một chưởng nữa trực tiếp vỗ tới. *** Hồng Hoang!

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện!

"Một phương trung thiên thế giới trung cấp có Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh sao. ...

Tốt, tốt lắm!" Đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Vừa rồi, hiển nhiên hắn cũng đã nhận được tin tức của hóa thân, hóa thân đã triệt để khống chế thế giới Cổ Kiếm, phương thiên địa đó cũng đã đạt đến yêu cầu dung hợp.

"Hy vọng sẽ không khiến ta thất vọng!" Tần Hạo lẩm bẩm trong miệng, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi vô cùng.

Chương 494

Ý niệm vừa động, hắn lập tức tiến vào không gian đạo trường.

"Thế giới!

Hợp!" Trong nháy mắt Tần Hạo trực tiếp liên thông với trung thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu, sau đó thông qua Vạn Giới Chi Môn trong nháy mắt dung nhập thế giới Cổ Kiếm vào trong Hỗn Độn Châu.

Hai phương thiên địa cũng trong nháy mắt bắt đầu dung hợp.

Trước đó Tần Hạo đã có một lần kinh nghiệm dung hợp thế giới rồi, cho nên lần này, tự nhiên cũng quen đường quen lối, thần niệm hoàn toàn dung nhập vào thế giới Hỗn Độn Châu, sau đó một luồng khí tức huyền diệu khó lường cũng lan tỏa khắp cả thiên địa.

Tần Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, trung thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu bắt đầu tăng lên với một tốc độ vô cùng kinh khủng.

Có chút khác biệt so với lần trước, thế giới Đấu Phá chỉ là một phương trung thiên thế giới sơ cấp nhất, thế giới Cổ Kiếm thì khác, phương thiên địa này là một phương trung thiên thế giới trung cấp hoàn chỉnh, quan trọng nhất, trong phương thiên địa này có Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh tồn tại.

Thế giới bên trong Hỗn Độn Châu tuy trước đó sau khi dung hợp thế giới Đấu Phá đã tăng lên không ít, nhưng cũng giống như Hồng Hoang lúc Bàn Cổ vừa khai thiên, cũng căn bản không có Lục Đạo Luân Hồi tồn tại.

Bây giờ sau khi dung hợp thế giới Cổ Kiếm, phương thiên địa này hiển nhiên cũng đã thực sự hoàn chỉnh, sở hữu một Lục Đạo Luân

Hồi hoàn chỉnh.

Rất nhanh, cả người Tần Hạo cũng trực tiếp tiến vào một trạng thái huyền diệu khó lường, khí tức trên người cũng như ngồi tên lửa bắt đầu điên cuồng tăng vọt. ... ...

Một năm, mười năm, trăm năm. ...

Trong nháy mắt, nghìn năm thời gian đã trôi qua.

"Ầm!" Đột nhiên, thân thể Tần Hạo kịch liệt chấn động, ngay sau đó, khí tức trên người như đột phá gông cùm, gần như trong nháy mắt, đã tăng lên gấp mười lần không chỉ, khí tức mênh mông kinh khủng cũng điên cuồng dâng lên.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên!

Không hổ là trung thiên thế giới có Lục Đạo Luân Hồi!" Một lúc lâu sau, mắt Tần Hạo cũng từ từ mở ra, cảm nhận tình hình trong cơ thể, trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng.

Phải biết trước đó dung hợp thế giới Đấu Phá, tu vi của hắn cũng chỉ từ Tam trọng thiên tăng lên Tứ trọng thiên mà thôi.

Nhưng lần này, dung hợp phương thiên địa này, tu vi của hắn từ Tứ trọng thiên, vượt qua Ngũ trọng thiên, trực tiếp tăng lên đến trình độ Lục trọng thiên, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Bởi vì sau khi dung hợp Lục Đạo Luân Hồi của Cổ Kiếm, lúc này thế giới Hỗn Độn Châu cũng đã triệt để biến thành một phương trung thiên thế giới hoàn chỉnh, quy tắc thiên đạo của trung thiên thế giới cũng viên mãn và huyền diệu hơn, kéo theo đó, cảnh giới nguyên thần tự nhiên cũng được tăng lên đáng kể, trực tiếp từ Lục trọng thiên ban đầu, bước vào cảnh giới Thất trọng thiên.

Tuy chỉ tăng lên một trọng thiên, nhưng Lục trọng thiên và Thất trọng thiên có sự khác biệt một trời một vực.

Lục trọng thiên thuộc phạm trù trung kỳ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Thất trọng thiên thì khác, đó là hậu kỳ thực sự của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khoảng cách giữa hai bên hoàn toàn không phải là một chút.

Cùng lúc đó, Tần Hạo cũng phát hiện sự thay đổi của nội thiên địa.

Sau khi dung hợp thế giới Cổ Kiếm, thế giới bên trong Hỗn Độn Châu lại một lần nữa lớn mạnh hơn gấp đôi không chỉ.

Ban đầu phương thiên địa này chỉ có thể dung nạp cao thủ cấp Kim Tiên, bây giờ sau khi thiên địa tấn thăng, Tần Hạo phát hiện, thế giới Hỗn Độn Châu lúc này có thể dung nạp tồn tại cấp Đại La Kim Tiên.

Đúng vậy, Đại La Kim Tiên, phẩm cấp của thế giới Hỗn Độn Châu lúc này cũng từ trung cấp trung thiên thế giới tăng lên cao cấp trung thiên thế giới.

Đối với Tần Hạo đây tuyệt đối là một niềm vui bất ngờ.

Ban đầu theo Tần Hạo thấy, ít nhất phải dung hợp ba năm trung thiên thế giới mới có thể khiến thế giới của mình tấn thăng, bây giờ chỉ dung hợp một cái đã đạt được, tất cả hiển nhiên đều liên quan đến Lục Đạo Luân Hồi của phương thiên địa này.

Có thể nói, thế giới Cổ Kiếm tuy chỉ là một phương trung cấp trung thiên thế giới, nhưng giá trị thực sự có thể sánh ngang với cao cấp trung thiên thế giới, thậm chí là đỉnh cấp trung thiên thế giới. ... ... "Chỉ cần dung hợp thêm một trung thiên thế giới nữa, thế giới Hỗn Độn Châu hẳn là có thể dung hợp cả thiên thế giới này, đến lúc đó thế giới Hỗn Độn Châu ít nhất có thể tấn thăng đỉnh cấp trung thiên thế giới, thậm chí có thể xung kích đại thiên thế giới!" Cảm nhận sự thay đổi của thế giới Hỗn Độn Châu lúc này, đáy mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

Cùng lúc đó, trong thế giới Hỗn Độn Châu, lúc này mấy bóng người cũng vây quanh hóa thân của Tần Hạo.

Người dẫn đầu chính là Bách Lý Đồ Tô.

Lúc này những người này hiển nhiên cũng đều cảm nhận được sự thay đổi của phương thiên địa này.

"Đại sư huynh!" Ánh mắt Bách Lý Đồ Tô cũng rơi trên người Tần Hạo, trên mặt cũng lộ ra vẻ hy vọng.

"Yên tâm, chuyện đã hứa với ngươi, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời!" Tần Hạo mở miệng nói, tự nhiên rất rõ ý của Bách Lý Đồ Tô.

Ban đầu Tần Hạo đã hứa với Bách Lý Đồ Tô, chỉ cần lật đổ Thiên Đình, sẽ hồi sinh người thân của Bách Lý Đồ Tô ở Ô Mông Linh Cốc.

Bây giờ Tần Hạo đã triệt để khống chế phương thiên địa này, đối với hắn, hiển nhiên chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lập tức, Tần Hạo cũng không có chút do dự, ý niệm vừa động, trong nháy mắt liên thông với Lục Đạo Luân Hồi của phương thiên địa này.

Sau đó giây tiếp theo, chỉ thấy trước mặt hắn, từng đạo hư ảnh cũng trực tiếp hiện ra, người dẫn đầu chính là một mỹ phụ trung niên.

"Nương!" Thấy bóng người đó, thân thể Bách Lý Đồ Tô cũng kịch liệt chấn động, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động vô cùng.

Bóng người đó không ai khác, chính là Hàn Hưu Ninh.

"Vân Khê!

Vân Khê!?" Hàn Hưu Ninh thấy Bách Lý Đồ Tô, tự nhiên cũng vô cùng kích động.

Sau đó, Tần Hạo cũng không có chút do dự, trực tiếp dùng quyền hành, hồi sinh toàn bộ người của Ô Mông Linh Cốc.

Không chỉ vậy, ngoại trừ người của Ô Mông Linh Cốc, Tần Hạo còn hồi sinh toàn bộ những người Nhân Giới đã vẫn lạc trong trận chiến phạt thiên trước đó.

Đối với hắn, đây căn bản chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 495

Dù sao, hiện tại hắn tương đương với Thiên Đạo của phương thiên địa này, cho dù là người hồn phi phách tán, cũng có thể khiến đối phương hoàn toàn hồi sinh.

Sau đó Tần Hạo cũng không có chút do dự, trực tiếp lại một lần nữa hao phí một trăm triệu công đức, mở ra Công Đức Chi Môn. ... ...

"Hử?

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Thiên Thanh Ngưu Mãng. ...

Thái Thản Cự Vượn. ...

Nhu Cốt Thỏ. ...

Là phương thiên địa này sao. ..." Tại khu vực trung tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, một thiếu niên khoảng bảy tám tuổi mặc trường bào màu trắng, đáy mắt lóe lên một tia sáng, lẩm bẩm trong miệng.

Bóng người này, không ai khác, chính là hóa thân của Tần Hạo tiến vào phương thiên địa này thông qua Công Đức Chi Môn.

Vừa rồi, hắn cũng đã hoàn thành việc thức tỉnh.

Cảm nhận khí tức trên người, Tần Hạo phát hiện, tu vi sau khi thức tỉnh lần này lại mạnh hơn không ít so với ở thế giới Cổ Kiếm.

Trong thế giới Cổ Kiếm, lúc thức tỉnh là cảnh giới Huyền Tiên, bây giờ, hắn phát hiện, tu vi của mình đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, không phải Kim Tiên bình thường, mà là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cách Thái Ất Kim Tiên một bước.

Thông qua ký ức đã dung hợp, Tần Hạo cũng hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, chính là thế giới Đấu La.

Căn cứ vào cảm ứng vừa rồi của Tần Hạo, hắn phát hiện, phương thiên địa này cao cấp hơn thế giới Cổ Kiếm không ít, ít nhất cũng là một phương cao cấp trung thiên thế giới.

Tương tự như thế giới Cổ Kiếm, phương thiên địa này cũng được chia thành hai giới, Nhân Giới và Thần Giới.

Nhưng khác với thế giới Cổ Kiếm, trong phương thiên địa này tuy có sự tồn tại của Tử Thần quản lý sinh tử, nhưng lại là một thế giới thần đạo, không có Lục Đạo Luân Hồi tồn tại.

Cho nên, Tần Hạo không giáng lâm bằng cách luân hồi chuyển thế, mà trực tiếp được thai nghén từ tinh huyết và nguyên thần.

Đồng thời, trong lòng Tần Hạo cũng một trận sợ hãi.

Bởi vì theo ký ức, lúc giáng lâm hắn trực tiếp giáng lâm tại khu vực trung tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nơi này là nơi tập trung của các vương giả hồn thú, ít nhất cũng là vạn năm hồn thú, trong đó không thiếu tồn tại mười vạn năm hồn thú, nếu vận khí không tốt, e là sẽ trực tiếp bị nuốt chửng.

Nhưng vận khí lại vô cùng tốt, hắn được một con mười vạn năm hồn thú phát hiện.

Mười vạn năm hồn thú này khác với mười vạn năm hồn thú bình thường, bởi vì nó đã hóa hình, cũng tức là, từ bỏ thân thể hồn thú, lựa chọn hóa hình để xung kích cảnh giới cao hơn.

Đối với hồn thú, đây tuyệt đối là một quyết định kinh khủng.

Phải biết từ bỏ thân thể hồn thú cũng tương đương với việc từ bỏ thực lực vô thượng, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, quan trọng nhất, cũng mất đi tuổi thọ dài đằng đẵng, không khác gì con người bình thường.

Chỉ cần xung kích thần cảnh thất bại, tuổi thọ của nó cũng không

khác gì Phong Hào Đấu La của loài người, nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm năm tuổi thọ mà thôi.

Bản thể của mười vạn năm hồn thú này là một con Nhu Cốt Thỏ, có một cô con gái xinh xắn như ngọc, tên là Tiểu Vũ.

Thân phận của đối phương hiển nhiên cũng đã rõ ràng, chính là mẹ con Tiểu Vũ trong nguyên tác. ... ...

"Quy tắc thiên địa của phương thiên địa này. ..." Ngay sau đó, Tần Hạo cũng phát hiện điều bất thường.

Hắn phát hiện, so với thế giới Đấu Phá và Cổ Kiếm trước kia, quy tắc thiên địa của phương thiên địa này hoàn toàn khác.

Tuy bây giờ hắn có tu vi Kim Tiên, nhưng hắn phát hiện, có một luồng quy tắc thiên địa quỷ dị bao trùm trên người, áp chế thực lực của hắn, khiến hắn không hòa hợp với phương thiên địa này.

Tuy với tu vi hiện tại, hắn hoàn toàn có thể xé rách sự áp chế của quy tắc thiên địa quỷ dị này.

Nhưng cuối cùng Tần Hạo đã từ bỏ.

Bởi vì hắn hiểu rõ, nếu làm vậy, tuyệt đối sẽ kinh động đến sự tồn tại của Thần Giới ở phương thiên địa này.

Tuy hắn không hiểu rõ thực lực của Thần Giới, nhưng có một điều có thể khẳng định, Thần Giới của phương thiên địa này tuyệt đối mạnh hơn Thiên Giới của thế giới Cổ Kiếm rất nhiều.

Tuy với át chủ bài của mình, hắn cũng không hẳn sẽ sợ, nhưng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, tuyệt đối không phải là điều hắn muốn.

"Nếu đã như vậy. ..." Rất nhanh, trong lòng Tần Hạo cũng đã có quyết định, thần niệm cũng trong nháy mắt dung nhập vào phương thiên địa này, bắt đầu tham ngộ quy tắc thiên địa của phương thiên địa

này.

“Chính là bây giờ!” Đột nhiên, đáy mắt Tần Hạo tinh quang đại thịnh.

Giây tiếp theo, một luồng khí tức huyền diệu khó lường cũng trong nháy mắt bao trùm trên người.

Ngay sau đó, hắn lật tay, bốn kiện pháp bảo cũng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay, bốn kiện pháp bảo này lần lượt là một thanh kiếm, một tòa tháp, một cái ấn, và một đóa sen tím!

Chính là mấy kiện linh bảo do bản tôn của Tần Hạo chuẩn bị.

Toàn bộ đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 496

Kiếm là phỏng chế của Hiên Viên Kiếm, tháp là phỏng chế của Huyền Hoàng Công Đức Tháp, ấn là phỏng chế của Cửu Long Không Động Ấn, còn đóa sen là một đóa Cửu Phẩm Hồng Mông Tử Liên.

Sau đó Tần Hạo hai tay nhanh chóng kết ấn, quy tắc thiên địa huyền diệu vô biên cũng trong nháy mắt bao trùm lên bốn kiện pháp bảo.

Ngay sau đó, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy bốn kiện pháp bảo dưới sự bao trùm của quy tắc thiên địa huyền diệu, dần dần hóa thành bốn đạo hư ảnh, cuối cùng trực tiếp rơi xuống sau lưng Tần Hạo.

"Tốt, tốt lắm!

Từ nay về sau bốn ngươi chính là Võ Hồn của bản tọa!" Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Đúng vậy, Võ Hồn, Tần Hạo trực tiếp dùng sức mạnh của quy tắc thiên địa, biến bốn kiện linh bảo thành Võ Hồn, trở thành Tứ Sinh Võ Hồn độc nhất vô nhị trong phương thiên địa này.

Có Võ Hồn rồi, tiếp theo tự nhiên là thêm Hồn Hoàn cho Võ Hồn.

Nhưng, là một tồn tại cấp Kim Tiên, tuy Tần Hạo không biết cụ thể tương ứng với cấp bậc nào trong phương thiên địa này, nhưng có một điều có thể khẳng định, hắn tuyệt đối đã thành thần, là tồn tại cấp thần.

Cho nên hắn căn bản không cần săn giết hồn thú để lấy Hồn Hoàn.

Là thần minh, tự nhiên có thể ban cho Hồn Hoàn, cũng tức là Thần Tứ Hồn Hoàn.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cũng không có chút do dự, trong nháy mắt liên thông với quy tắc thiên địa của phương thiên địa này.

Sau đó chỉ thấy trên bốn Võ Hồn, từng vòng sáng cũng theo đó hiện ra.

Chỉ một lát công phu, ba mươi sáu vòng Hồn Hoàn đã hiện ra, mỗi một Võ Hồn trên đó đều xuất hiện chín vòng Hồn Hoàn.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là màu sắc của Hồn Hoàn.

Trên đại lục, màu sắc của Hồn Hoàn thông thường được chia thành mười năm màu trắng, trăm năm màu vàng, nghìn năm màu tím, vạn năm màu đen.

Một số cường giả kinh khủng sẽ có Hồn Hoàn màu đỏ, đó là do săn giết mười vạn năm hồn thú mà có.

Nhưng Tần Hạo thì khác, Hồn Hoàn của hắn toàn bộ đều là màu vàng kim.

Hồn Hoàn màu vàng kim chính là Thần Tứ Hồn Hoàn, tương ứng với trăm vạn năm.

Trên đại lục gần như không thể có hồn thú trăm vạn năm, có thể nói Hồn Hoàn màu vàng kim là Hồn Hoàn độc quyền do thần minh ban tặng, chỉ có thần minh và người thừa kế của thần minh mới có khả năng sở hữu.

Sau khi thêm chín hồn hoàn cho mỗi võ hồn, Tần Hạo cũng dừng tay.

Với năng lực của hắn, hoàn toàn có thể thêm vào hồn hoàn thứ mười, nhưng một khi đã thêm hồn hoàn thứ mười, sẽ dẫn động quy tắc thiên địa, giáng xuống thần kiếp.

Ở phương thiên địa này, có hai con đường thành thần, một là tiếp

nhận thần minh truyền thừa, con đường này chỉ cần hoàn thành khảo nghiệm của thần minh là có thể đắc được thần vị, không cần độ kiếp.

Một con đường khác chính là dùng sức mạnh của bản thân tu luyện đến một trăm cấp.

Dưới tình huống này, tương đương với việc một thần minh mới được sinh ra giữa thiên địa, cho nên quy tắc thiên địa sẽ giáng xuống thần kiếp để khảo nghiệm.

Một khi thần kiếp giáng xuống, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của Thần giới, đây không phải là điều Tần Hạo muốn thấy, huống chi, với thực lực hiện tại của hắn, tạm thời cũng đã đủ dùng.

Sau đó, ý niệm vừa động, Tần Hạo trực tiếp thu cả bốn võ hồn lại.

"Oanh oanh oanh oanh..." Đúng lúc này, đột nhiên Tần Hạo chỉ cảm thấy từng trận tiếng nổ trầm thấp từ xa truyền đến, đi kèm với từng luồng năng lượng dao động mạnh mẽ, rõ ràng là có người đang tranh đấu.

"Hửm?

Hướng đó... không hay rồi!" Thấy cảnh này, Tần Hạo sững sờ, nhưng rất nhanh, dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Ngay lập tức, không chút do dự, thân hình hắn nhoáng lên, trực tiếp lao về phía âm thanh truyền đến. ...

"Võ Hồn Điện, các ngươi dám đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm!" Trong một sơn cốc ẩn bí, một mỹ phụ trung niên đang mang theo một cô bé loli khoảng năm sáu tuổi, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm mười mấy người xung quanh, đáy mắt tràn đầy vẻ tức giận và kiêng kỵ.

"Hai con Nhu Cốt Thỏ mười vạn năm, tốt, tốt, tốt lắm, xem ra

đúng là được trời cao chiếu cố, không ngờ lại để bản hoàng gặp được cả hai!" Nhìn hai bóng người bị vây ở giữa, một mỹ phụ mặc cung trang màu tím, toàn thân toát ra khí tức uy nghiêm vô thượng, đáy mắt loé lên tia sáng nóng rực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người ở trung tâm.

"Ra tay, bắt chúng lại cho ta!" Khoảnh khắc tiếp theo, mỹ phụ trực tiếp vung tay.

Đám người xung quanh không chút do dự, đồng loạt triệu hồi võ hồn, từng vòng hồn hoàn lộng lẫy cũng hiện ra.

Trong số mười mấy bóng người, kẻ yếu nhất cũng là tồn tại cấp Hồn Thánh, Hồn Đấu La cũng có mấy người, thậm chí có hai người đã đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La.

"Tiểu Vũ, mẹ cầm chân chúng, con mau chạy đi!

Về chỗ Đại Minh, Nhị Minh là an toàn rồi!" Mỹ phụ ở trung tâm thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Mặc dù bà là hồn thú mười vạn năm, nhưng vì đã hóa thành hình người, thực lực không còn ở đỉnh phong, hiện tại cũng chỉ vừa mới bước vào cấp bậc Phong Hào Đấu La mà thôi.

Nếu đối đầu với một Phong Hào Đấu La, có lẽ còn có cơ hội thắng, thậm chí hai Phong Hào Đấu La cũng có thể chống đỡ.

Nhưng ngoài hai vị Phong Hào Đấu La đó ra, mỹ phụ mặc cung trang đối diện rõ ràng cũng là một Phong Hào Đấu La.

Mặc dù đối phương chắc cũng mới bước vào cấp bậc Phong Hào Đấu La không lâu, nhưng từ trên người nàng ta, bà cảm nhận được một luồng uy hiếp nồng đậm, hiển nhiên thực lực của đối phương e rằng còn trên cả hai vị Phong Hào Đấu La kia.

Bên cạnh lại còn có Tiểu Vũ vừa mới hóa hình người không bao

nhiêu năm, chưa có bao nhiêu thực lực, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

“Không, mẹ, Tiểu Vũ không đi!” Tiểu Vũ nghe thấy lời của mẹ, trên mặt tức thì lộ vẻ lo lắng.

Mặc dù mang dáng vẻ trẻ con, nhưng bản thể của nàng là hồn thú mười vạn năm.

Tuy hồn thú đơn thuần hơn con người rất nhiều, nhưng Tiểu Vũ hiển nhiên cũng không ngốc, làm sao có thể không nhìn ra chuyện sắp xảy ra.

“Tiểu Vũ, nghe lời!

Nhất định phải sống cho tốt, nỗ lực tu luyện, sau này báo thù cho mẹ!” Mỹ phụ thấy vậy liền nói ngay.

Chương 497

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người bà tỏa ra, gần như trong nháy mắt đã đẩy Tiểu Vũ ra ngoài vòng chiến.

Cùng lúc đó, từng đạo hồn kỹ đáng sợ cũng đánh về phía mấy người đối diện.

"Đi?

Thật nực cười, bắt chúng lại cho bản hoàng, một đứa cũng đừng hòng chạy thoát!" Tất Bích Đông thấy vậy, đáy mắt loé lên một tia sáng lạnh lẽo.

Đây chính là hai con hồn thú mười vạn năm, đối với nàng tuyệt đối là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Nếu có thể thêm hai hồn hoàn mười vạn năm cho võ hồn thứ hai, thực lực của nàng chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ.

Lập tức, mấy người xung quanh liền hung hăng tấn công về phía mỹ phụ, đặc biệt là hai vị Phong Hào Đấu La.

Mặc dù thực lực bản thân họ không quá mạnh, nhưng khi hai người liên thủ, võ hồn có thể bổ trợ cho nhau, thực lực mạnh hơn 1+1 rất nhiều.

Cùng lúc đó, Tất Bích Đông cũng trực tiếp lao về phía Tiểu Vũ.

Mặc dù tốc độ của Tiểu Vũ không chậm, nhưng đối mặt với sự truy đuổi của một Phong Hào Đấu La, hiển nhiên không có chút kịch tính nào, chẳng mấy chốc đã rơi vào tay Tất Bích Đông.

"Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không thì đừng trách bản hoàng lòng dạ độc ác!" Lúc này, giọng nói của Tất Bích Đông cũng vang lên,

trực tiếp mang Tiểu Vũ trở lại giữa sân.

"Tiểu Vũ!" Thấy cảnh này, sắc mặt mỹ phụ tức thì đại biến.

"Tất Bích Đông, thả Tiểu Vũ ra, ta có thể hiến tế hồn hoàn cho ngươi, nếu không, ta sẽ tự bạo hồn hoàn, đến lúc đó ngươi đừng hòng có được hồn hoàn của ta!" Mỹ phụ thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ điên cuồng.

"Ngươi!?" Nghe lời đối phương, sắc mặt Tất Bích Đông cũng hơi thay đổi, trở nên có chút khó coi, một khuôn mặt không ngừng biến ảo.

"Giáo hoàng miện hạ..." Thấy cảnh này, mười mấy người xung quanh cũng nhìn về phía Tất Bích Đông, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Một hồn thú mười vạn năm tự bạo, uy lực tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

"Được!

Bản hoàng đồng ý, thả nó ra!

Nhưng ngươi cũng đừng giở trò với bản hoàng, nếu không thì đừng trách bản hoàng không khách khí!" Giọng Tất Bích Đông lạnh lùng nói.

"Chỉ cần ngươi thả Tiểu Vũ, ta thề sẽ hiến tế hồn hoàn cho ngươi!" Mỹ phụ thấy vậy, liền nói ngay.

"Tốt!

Hy vọng ngươi có thể giữ lời!" Đáy mắt Tất Bích Đông loé lên một tia sáng kỳ lạ, rồi trực tiếp thả Tiểu Vũ ra.

"Mẹ!" Thấy cảnh này, trên mặt Tiểu Vũ tức thì lộ vẻ đau đớn.

"Tiểu Vũ, nghe lời, mau rời khỏi đây!" Mỹ phụ thấy vậy liền vội vàng nói, hiển nhiên cũng sợ Tất Bích Đông đổi ý.

“Mẹ, con nhất định sẽ không để người thất vọng, con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, sau này nhất định sẽ báo thù cho người!” Trên mặt Tiểu Vũ lộ ra vẻ kiên định, sau đó trực tiếp bay ra ngoài sơn cốc.

Thấy bóng dáng Tiểu Vũ đi xa, trong lòng mỹ phụ cũng thở phào một hơi, thần kinh vốn căng thẳng cũng thả lỏng một chút.

“Chính là lúc này!” Tất Bích Đông vẫn luôn chú ý đến trạng thái của đối phương, thấy cảnh này, đáy mắt Tất Bích Đông đột nhiên bắn ra một tia sáng kinh người.

Khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng nàng, một con nhện khổng lồ đáng sợ hiện ra, chín cái hồn hoàn cũng treo trên đó, một luồng khí tức tà ác kinh khủng tỏa ra từ trên đó, đó chính là võ hồn thứ nhất của Tất Bích Đông, Tử Vong Chu Hoàng.

“Tử Vong Chu Võng Thúc Phược!” Ngay sau đó, chỉ thấy hồn hoàn thứ ba của Tất Bích Đông bừng sáng, một tấm lưới đen khổng lồ đáng sợ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ lấy mỹ phụ.

“Ra tay!” Hai vị Phong Hào Đấu La bên cạnh thấy vậy cũng không chút do dự, lập tức ra tay.

Hai đạo hồn kỹ kinh khủng hung hăng đánh vào người mỹ phụ.

Trong khoảnh khắc, thân thể mỹ phụ trực tiếp bay ngược ra ngoài, hung hăng đập xuống đất, từng ngụm máu đen từ miệng phun ra, rõ ràng đã bị trọng thương.

“Tất Bích Đông, ngươi bỉ ổi, không giữ chữ tín!” Thấy cảnh này, trên mặt mỹ phụ tức thì lộ vẻ vô cùng tức giận, hiển nhiên cũng hiểu ra mình đã bị Tất Bích Đông lừa.

Lúc này bị tấm lưới nhện đáng sợ trói buộc, bà căn bản không thể di chuyển, có thể cảm nhận rõ ràng trên lưới nhện đầy độc tố kinh khủng đang không ngừng ăn mòn cơ thể, khí tức trên người cũng ngày

càng yếu đi, không còn khả năng gây uy hiếp cho Tất Bích Đông nữa.

"Bỉ ổi?

Thì đã sao?

Điều bản hoàng quan tâm chỉ là kết quả!" Giọng Tất Bích Đông lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp ra hiệu cho một người bay ra ngoài sơn cốc.

Một lát sau, người đó đã mang Tiểu Vũ trở về, nhưng lúc này Tiểu Vũ đã hôn mê, trên mặt hiện lên một màu đen kịt, rõ ràng đã trúng độc.

Không cần nói cũng biết, hiển nhiên đây là do Tất Bích Đông để lại, từ đầu nàng đã không có ý định thả Tiểu Vũ đi.

"Khốn đản, Tất Bích Đông, ngươi đã làm gì Tiểu Vũ?

Ngươi sẽ không được chết yên lành!" Thấy cảnh này, sắc mặt mỹ phụ tức thì đại biến, nhìn về phía Tất Bích Đông với ánh mắt tràn đầy oán hận.

"Không được chết yên lành?

E rằng phải làm ngươi thất vọng rồi, ngươi có gào rách cổ họng cũng không ai có thể thay đổi kết quả này!" Thấy bộ dạng của đối phương, Tất Bích Đông lạnh lùng nói.

"Ồ?

E là ngươi vui mừng hơi sớm rồi đấy!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy một luồng kim quang chói lọi xé rách hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, vị Hồn Đấu La của Võ Hồn Điện đang ôm Tiểu Vũ đột nhiên chấn động, giữa mi tâm hắn hiện ra một vệt máu.

Ngay sau đó, thân thể hắn ầm ầm ngã xuống đất, đầu bị chém thành hai nửa.

Kim quang kinh khủng không hề giảm thế, trong nháy mắt lao thẳng vào tấm lưới nhện màu đen bên cạnh mỹ phụ.

Chương 498

Tấm Tử Vong Chu Võng vốn đủ để trói buộc một Phong Hào Đấu La trong nháy mắt bị cắt đứt, mỹ phụ cũng lập tức thoát khỏi sự trói buộc.

Ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một bóng người đã xuất hiện giữa sân, trực tiếp ôm Tiểu Vũ vào lòng.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" Thấy cảnh này, Tất Bích Đông sắc mặt đại biến, không chút do dự, hồn kỹ kinh khủng cũng lập tức phát động, trực tiếp bao phủ lấy người kia.

"Cút!" Một giọng nói lạnh lùng truyền ra, sau đó trong hư không, một bảo tháp màu vàng hiện ra, chín hồn hoàn màu vàng cũng trực tiếp hiển hiện, bao phủ lấy cơ thể hai người họ.

Hồn kỹ của Tất Bích Đông rơi trên bảo tháp, bảo tháp chỉ khẽ rung động rồi khôi phục lại bình thường.

"Cái gì!?

Hồn hoàn màu vàng!?

Sao có thể!?

Ngươi là ai!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Tất Bích Đông đột nhiên đại biến, dường như nhìn thấy quỷ, đáy mắt loé lên một tia kinh hãi.

Là người thừa kế của La Sát Thần và là Giáo hoàng của Võ Hồn Điện, Tất Bích Đông hiển nhiên biết nhiều hơn người thường, bà ta vô cùng rõ ràng hồn hoàn màu vàng có ý nghĩa gì, cũng chính vì vậy, bà ta mới hiểu người này đáng sợ đến mức nào.

“Tiểu Hạo!?

Sao lại là con?” Mỹ phụ thấy người tới cũng sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, dường như đã thấy một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Người tới không ai khác, chính là Tần Hạo đã nghe tin mà đến.

“Nhu di, người không sao chứ?” Thấy bộ dạng của mỹ phụ, Tần Hạo vội vàng hỏi.

Đối với Nhu Mị (mẹ của Tiểu Vũ), trong lòng Tần Hạo vô cùng cảm kích, những năm qua đều do đối phương chăm sóc hắn, đối phương đối xử với hắn hoàn toàn không khác gì Tiểu Vũ.

“Ta không sao!

Tiểu Hạo, mau đưa Tiểu Vũ rời đi!” Nhu Mị lập tức nói.

“Không vội!

Nhu di, người chăm sóc Tiểu Vũ trước đi!

Con đi báo thù cho người!” Tần Hạo lạnh lùng nói, trực tiếp giao Tiểu Vũ cho Nhu Mị, sau đó ánh mắt cũng rơi vào đám người Võ Hồn Điện xung quanh.

“Tiểu Hạo, cẩn thận một chút, bọn chúng đều là cao thủ của Võ Hồn Điện!” Nhu Mị thấy vậy, không khỏi nhắc nhở.

“Yên tâm đi, Nhu di, chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói, căn bản không để đám người Tất Bích Đông vào mắt.

Cho dù không dùng đến thực lực chân chính, chỉ dùng sức mạnh võ hồn, thực lực hiện tại của hắn cũng đủ để dễ dàng nghiền ép mọi người ở đây, đừng nói là Tất Bích Đông hiện tại, cho dù là ba vị

Tuyệt thế Đấu La cấp chín mươi chín của nhân giới, ở trước mặt Tần Hạo cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn.

"Tất cả các ngươi đều đáng chết!" Sau đó, giọng nói của Tần Hạo vang lên.

"Ngươi, rốt cuộc là ai!?" Tất Bích Đông sắc mặt âm tình bất định nhìn Tần Hạo, con vịt đã tới miệng lại bay mất, có thể tưởng tượng trong lòng Tất Bích Đông tức giận đến mức nào, nhưng lúc này chín cái hồn hoàn vàng chóe trên người Tần Hạo lại khiến bà ta vô cùng kiêng dè.

"Ngươi không cần biết nhiều như vậy!" Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Hạo không nói nhiều lời vô ích, một thanh trường kiếm màu vàng hiện ra, một luồng kiếm ý kinh thế kinh khủng lập tức bùng nổ, kiếm khí đáng sợ cũng trực tiếp bao phủ lấy đám người xung quanh.

"Cái gì!?

Song sinh võ hồn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tất Bích Đông lại một lần nữa đại biến.

Song sinh võ hồn đại biểu cho điều gì bà ta vô cùng rõ ràng.

Bởi vì Tần Hạo trước mắt có song sinh võ hồn, cả hai võ hồn đều có chín hồn hoàn màu vàng, điều này hiển nhiên đã dọa Tất Bích Đông sợ chết khiếp.

"Chạy!

Mau chạy!" Hầu như trong nháy mắt, Tất Bích Đông đã đưa ra lựa chọn, trực tiếp xoay người bỏ chạy, không chút do dự.

Bà ta biết rất rõ, với thực lực của mình, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

Thực tế, không cần Tất Bích Đông nhắc nhở, sau khi cảm nhận

được luồng kiếm khí vô thượng kinh khủng từ trong tay Tần Hạo, những người khác cũng đã đưa ra lựa chọn, điên cuồng chạy trốn tứ phía.

"Đi?

Đi được sao?" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười giễu cợt, kiếm ý kinh khủng cũng lập tức bùng nổ, khí tức so với lúc trước đã tăng lên gấp mười lần, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn bao phủ đám người xung quanh.

"Phụt xuy phụt xuy phụt xuy..." Không có chút kịch tính nào, ngoại trừ Tất Bích Đông, chỉ thấy thân thể mấy người xung quanh đều đột nhiên chấn động, sau đó thân thể cũng bị định hình giữa không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể họ trực tiếp bị phân giải, hóa thành mưa máu đầy trời, từ hư không rơi xuống, hiển nhiên không thể sống sót, ngay cả hai vị Phong Hào Đấu La cũng không ngoại lệ.

Khi công kích của Tần Hạo rơi vào người Tất Bích Đông, chỉ thấy trên người bà ta xuất hiện một bộ thần khải màu tím.

Thần khải màu tím lóe lên, thay Tất Bích Đông chặn lại một đòn chí mạng.

Nhưng dù vậy, thân thể Tất Bích Đông cũng bị đâm xuyên, tuy không bị chém giết nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Thân hình Tất Bích Đông không hề dừng lại, trực tiếp bay về phía xa.

Nhìn bóng dáng Tất Bích Đông biến mất, Tần Hạo cũng không đuổi theo.

Thực tế, vừa rồi khi ra tay Tần Hạo đã nương tay, nếu không, cho dù có La Sát Thần Trang bảo hộ, Tất Bích Đông cũng thập tử vô sinh.

Tất Bích Đông là người thừa kế của La Sát Thần, nếu bây giờ chết đi, hiển nhiên sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết, chính vì vậy, Tần Hạo mới tha cho đối phương một mạng.

Nhưng đối với những người khác của Võ Hồn Điện, Tần Hạo không có nhiều băn khoăn như vậy.

"Đã, kết thúc rồi sao!?" Thấy cảnh này, Nhu Mị bên cạnh trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Vừa rồi bà đã giao thủ với đám người Võ Hồn Điện, tự nhiên biết rất rõ thực lực của đối phương đáng sợ đến mức nào, nhưng bây giờ, chỉ trong một chiêu đã bị Tần Hạo giết sạch, thực lực có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào, cho dù là khi bà chưa hóa hình cũng tuyệt đối không bằng.

Chương 499

"Nhu di, đây không phải nơi để nói chuyện, chúng ta mau trở về trước đã!" Tần Hạo trực tiếp nói, sau đó mấy người lại một lần nữa trở về bên cạnh một hồ nước khổng lồ ở trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

"Ào..." Khi mấy người Tần Hạo trở về, một cột nước lập tức dâng lên, một cái đầu bò khổng lồ từ dưới nước hiện ra.

Cùng lúc đó, bên cạnh, một con Thái Thản Cự Vượn cao mấy chục mét cũng chạy tới.

"Nhu di, đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Vũ..." Một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Đừng nói nhiều nữa, Nhu di, người uống viên đan dược này trước đi, hồi phục vết thương, con giúp Tiểu Vũ giải độc!" Tần Hạo lấy ra một viên đan dược đưa cho Nhu Mị, sau đó trực tiếp nắm lấy cánh tay Tiểu Vũ, năng lượng trong cơ thể cũng lập tức tràn vào cơ thể Tiểu Vũ, rất nhanh đã cảm nhận được tình hình của Tiểu Vũ.

Võ hồn của Tất Bích Đông là Tử Vong Chu Hoàng, là một trong những loại võ hồn âm độc nhất trên đời, thậm chí còn khó đối phó hơn cả độc của Độc Đấu La Độc Cô Bác, nhưng đối với Tần Hạo, điều đó hiển nhiên không là gì.

Chưa đầy một nén hương, độc tố trong cơ thể Tiểu Vũ đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Ở phía bên kia, sau khi uống đan dược của Tần Hạo, vết thương trên người Nhu Mị cũng đã hoàn toàn bình phục.

Không chỉ vậy, khí tức trên người Nhu Mị lúc này còn mạnh hơn

trước rất nhiều.

Vốn dĩ hồn lực của Nhu Mị chỉ khoảng cấp chín mươi mốt, chín mươi hai, nhưng bây giờ khí tức trên người gần như đã đạt đến trình độ cấp chín mươi lăm, có thể tưởng tượng được đáng sợ đến mức nào.

"Tu vi của ta..." Nhu Mị hiển nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi trên người mình, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ưm..." Lúc này, lông mi của Tiểu Vũ trong lòng Tần Hạo khẽ động, sau đó mắt cũng từ từ mở ra.

"Mẹ!" Thấy Nhu Mị, Tiểu Vũ sững sờ, ngay sau đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng trực tiếp lao vào lòng Nhu Mị, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại mẹ nữa.

"Mẹ, người không sao, tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!

Hu hu hu, mẹ, Tiểu Vũ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại người nữa!" Tiểu Vũ khóc như mưa nói.

"Nhu di, Tiểu Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sự nghi hoặc trên mặt Đại Minh và Nhị Minh càng thêm đậm.

Tiểu Vũ cũng đầy tò mò, hiển nhiên sau khi nàng ngất đi, đã xảy ra một sự thay đổi kinh thiên động địa.

"Chuyện là thế này!" Nhu Mị liền kể lại sự việc một cách đơn giản.

"Cái gì!?

Võ Hồn Điện, đám khốn nạn đáng chết này!?

Dám ra tay với Nhu di, thật quá đáng!" Thái Thản Cự Vượn Nhị Minh sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện, trong đôi mắt loé lên ngọn lửa

giận ngút trời, một luồng khí tức bạo ngược kinh khủng từ trên người hắn bùng nổ.

"Tần Hạo, thực lực của ngươi..." Rất nhanh, ánh mắt của mấy người đều rơi vào Tần Hạo, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc và cảm kích.

Có thể nói không ngoa rằng, họ đã nhìn Tần Hạo lớn lên, bây giờ Tần Hạo bùng nổ ra thực lực nghịch thiên như vậy, lập tức đối với thân phận của Tần Hạo cũng vô cùng tò mò.

"Ta chỉ thức tỉnh huyết mạch mà thôi!" Tần Hạo nói.

"Thức tỉnh huyết mạch?

Tần Hạo, chẳng lẽ ngươi là thần minh trong truyền thuyết?" Sau đó Đại Minh không nhịn được tò mò hỏi.

Là hồn thú mười vạn năm, kiến thức của mấy người tự nhiên cũng không tầm thường, hiển nhiên cũng biết rất rõ hồn hoàn màu vàng đại biểu cho điều gì.

"Thần minh sao... tạm thời thì chưa phải!" Tần Hạo lắc đầu nói.

Mặc dù hiện tại hắn có thực lực vượt qua thần minh bình thường, nhưng lại chưa độ thần kiếp, cho nên không được coi là thần minh.

"Thì ra là vậy..." Nghe lời Tần Hạo, trong mắt mấy người lóe lên tinh quang, mơ hồ có chút hiểu ra, nhìn về phía Tần Hạo với ánh mắt lóe lên tia sáng nóng rực, đồng thời cũng có một chút kính sợ.

"Hạo đệ đệ, không ngờ thực lực của ngươi lại lợi hại như vậy, thật tốt quá, sau này ngươi phải bảo vệ ta đấy!" Tiểu Vũ sau khi phản ứng lại, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn, nói.

"Đương nhiên, Tiểu Vũ tỷ yên tâm đi, có ta ở đây, ở phương thiên địa này, không ai có thể bắt nạt tỷ!" Tần Hạo lập tức nói, trên mặt

cũng lộ ra vẻ tự tin.

“Tiểu Hạo, tiếp theo ngươi có dự định gì?” Sau đó ánh mắt của Nhu Mị cũng rơi vào Tần Hạo.

Nghe lời của Nhu Mị, ánh mắt của mọi người cũng đều đổ dồn vào Tần Hạo, trong lòng có một dự cảm, sau khi Tần Hạo bộc lộ thực lực, e rằng thời gian ở lại nơi này sẽ không còn lâu nữa.

“Ta chuẩn bị rời Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đi ra thế giới bên ngoài xem sao!” Tần Hạo nói.

“Thế giới của loài người bên ngoài sao, ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi, Hạo đệ đệ, ngươi phải đưa ta đi cùng!” Tiểu Vũ thấy vậy, liền nói ngay, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng mong đợi.

Đối với thế giới loài người bên ngoài, Tiểu Vũ hiển nhiên đã sớm hướng về từ lâu.

“Tiểu Hạo...” Thấy bộ dạng của Tiểu Vũ, ánh mắt của Nhu Mị cũng rơi vào Tần Hạo.

“Nếu Tiểu Vũ tỷ muốn đi, vậy thì đi cùng ta là được rồi, có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương Tiểu Vũ tỷ!

Huống chi, nếu Tiểu Vũ tỷ đã chọn hóa hình, cuối cùng cũng cần phải tiến vào xã hội loài người, nếu không, sẽ bất lợi cho việc tu luyện!” Tần Hạo lập tức nói.

“Cũng tốt, nếu đã như vậy, Tiểu Vũ giao cho con đó, Tiểu Hạo!” Nhu Mị nghe lời Tần Hạo, liền gật đầu.

Nếu là trước đây, bà hiển nhiên không yên tâm về Tiểu Vũ, nhưng bây giờ có một tồn tại vô thượng như Tần Hạo bên cạnh, hiển nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Bà là người từng trải, tự nhiên biết rất rõ, một khi đã hóa hình,

cần phải sớm tiến vào thế giới loài người, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện.

“Nhu di yên tâm!” Tần Hạo gật đầu nói.

“Hạo đệ đệ, nếu ngươi rời đi, người của Võ Hồn Điện có quay lại không?

Đến lúc đó mẹ có Đại Minh, Nhị Minh...” Trên mặt Tiểu Vũ lộ ra vẻ lo lắng.

“Tiểu Vũ tỷ yên tâm, nếu đám tạp nham của Võ Hồn Điện dám đến, ta nhất định sẽ khiến chúng có đi không có về!” Nhị Minh trực tiếp nói.

Chương 500

"Không cần quá lo lắng, lần này Võ Hồn Điện tổn thất nhiều cao thủ như vậy, trong thời gian ngắn e rằng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ cần chúng không ngốc, trong thời gian ngắn sẽ không đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Nhưng để phòng ngừa bất trắc, thực lực của Đại Minh, Nhị Minh và Nhu di tốt nhất nên được nâng cao!

Phong Hào Đấu La tầm thường có lẽ không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng trong Võ Hồn Điện có tồn tại Tuyệt thế Đấu La cấp chín mươi chín, nếu Tuyệt thế Đấu La giáng lâm, với thực lực hiện tại của các ngươi e rằng không chịu nổi!" Tần Hạo nói.

"Tuyệt thế Đấu La sao..." Nghe lời Tần Hạo, ba người cũng im lặng một lúc.

Đúng như Tần Hạo nói, mặc dù thực lực của Thiên Thanh Ngưu Mãng và Thái Thản Cự Vượn vô cùng đáng sợ, là bá chủ của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, thực lực vô cùng kinh khủng, ngay cả siêu cấp Đấu La cấp chín mươi sáu, chín mươi bảy đến cũng không dễ đối phó.

Nhưng đối mặt với Tuyệt thế Đấu La cấp chín mươi chín, hiển nhiên là không được.

Cấp chín mươi chín ở một mức độ nào đó đã một chân bước vào cảnh giới thần minh, có thể gọi là tồn tại cấp bán thần.

"Hạo đệ đệ, ngươi có cách nào nâng cao thực lực của Đại Minh và Nhị Minh không, theo ta được biết, hồn thú muốn nâng cao thực

lực ngoài việc tích lũy thời gian ra, không có con đường tắt nào cả!" Tiểu Vũ không nhịn được hỏi, đối với tình hình của hồn thú, nàng tự nhiên biết rất rõ.

"Yên tâm đi, Tiểu Vũ tỷ, người khác không có cách, không có nghĩa là ta cũng không có cách!" Trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ tự tin.

"Đại Minh, Nhị Minh, đan dược ta luyện chế này sau khi dùng có thể cường hóa hồn lực và huyết mạch!" Tần Hạo trực tiếp lấy ra hai viên đan dược đặt trước mặt Đại Minh và Nhị Minh, đó chính là Huyết Mạch Đan mà hắn đã luyện chế.

"..." Trong khoảnh khắc nhìn thấy Huyết Mạch Đan, Đại Minh và Nhị Minh chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên chấn động, một cảm giác khao khát chưa từng có từ đáy lòng dâng lên.

Trong lòng cả hai đều dâng lên một dục vọng mãnh liệt, có một cảm giác rằng, chỉ cần nuốt viên đan dược này, tuyệt đối sẽ có được sự thay đổi thoát thai hoán cốt.

"Đa tạ, Tần Hạo!" Rất nhanh Đại Minh và Nhị Minh cũng hoàn hồn, sau đó miệng lớn mở ra, trực tiếp nuốt viên đan dược xuống.

Trong nháy mắt, một luồng dao động huyết mạch kinh khủng và mạnh mẽ từ trên người chúng bùng nổ, đi kèm với một luồng khí tức mênh mông đáng sợ lan tỏa ra.

Lúc này Đại Minh và Nhị Minh chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như đang sôi trào, toàn bộ cơ thể như bị đặt trong lửa để rèn luyện, một cảm giác đau đớn thấu tận linh hồn lan tỏa khắp cơ thể, từng tiếng gầm gừ trầm thấp từ miệng chúng truyền ra, hiển nhiên lúc này chúng đang phải chịu đựng sự đau đớn kinh khủng.

"Hạo đệ đệ, Đại Minh và Nhị Minh sẽ không sao chứ?" Thấy bộ dạng của Đại Minh và Nhị Minh, trên mặt Tiểu Vũ lộ ra vẻ lo lắng.

Dù sao cũng là những người bạn đã sống cùng nhau mười vạn năm, tự nhiên không muốn thấy họ gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

"Yên tâm đi, sẽ không sao đâu, chỉ cần chịu đựng được, sẽ có sự thay đổi thoát thai hoán cốt!" Tần Hạo lập tức nói.

"Ừm!" Nghe lời Tần Hạo, Tiểu Vũ cũng gật đầu, sau đó ánh mắt lại một lần nữa rơi vào Đại Minh và Nhị Minh. ...

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

"Ầm!" Đúng lúc này, hai luồng khí tức kinh khủng lập tức từ trên người Đại Minh và Nhị Minh bùng nổ, khí tức trên người hai người như ngồi tên lửa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Ban đầu dao động trên người Đại Minh chỉ ở trình độ cấp chín mươi bảy, lúc này bắt đầu tăng vọt điên cuồng, trực tiếp đạt đến trình độ cấp chín mươi chín kinh khủng mới dừng lại.

Khí tức trên người Nhị Minh cũng từ cấp chín mươi sáu tăng lên đỉnh phong cấp chín mươi tám, chỉ cách cấp chín mươi chín một bước.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, hình tượng của Đại Minh và Nhị Minh lúc này cũng đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa.

Ban đầu Đại Minh là đầu bò thân mãng, nhưng lúc này đầu bò không có thay đổi lớn, nhưng nửa thân dưới của mãng xà lại xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, biến thành thân rồng, một luồng long uy kinh khủng từ trên người nó tỏa ra.

"...Thiên Thanh Ngưu Long?" Thấy cảnh này, trong lòng Tần Hạo không khỏi nảy sinh một ý nghĩ.

Ở phía bên kia, hình tượng của Nhị Minh không có thay đổi lớn, nhưng bộ lông màu xanh trên người lúc này đã hoàn toàn biến thành

màu vàng, hiển nhiên đã tiến hóa thành công thành hoàng giả vô thượng của Thái Thản Cự Vượn – Hoàng Kim Thái Thản.

"Mạnh quá, khí tức thật kinh khủng!" Lúc này Nhu Mị và Tiểu Vũ cảm nhận được khí tức trên người Đại Minh và Nhị Minh, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ vô cùng chấn động, hiển nhiên đều bị sự thay đổi trên người chúng làm cho kinh ngạc.

"Cảm giác thật mạnh mẽ, ta cảm thấy thực lực của ta so với trước đây đã mạnh hơn một trăm lần!" Giọng Nhị Minh vang lên, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hưng phấn vô tận.

"Lần này đa tạ, Tần Hạo!" Giọng Đại Minh cũng vang lên, đáy mắt loé lên một tia kích động nồng đậm. ...

"Thánh Hồn Thôn?

Hạo đệ đệ, chúng ta đến đây làm gì?" Tại một ngôi làng đổ nát, hai bóng người từ bên ngoài tiến vào làng.

Nhìn ngôi làng trước mắt, một thiếu nữ xinh xắn như ngọc hỏi thiếu niên áo trắng bên cạnh.

Hai người không ai khác, chính là Tần Hạo và Tiểu Vũ đã rời khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Lúc này Tiểu Vũ đầy thắc mắc nhìn Tần Hạo, có chút không hiểu tại sao Tần Hạo lại đến một ngôi làng đổ nát hoang vu như vậy.

"Tìm người!" Tần Hạo nói.

"Tìm người?

Tìm ai?

Chẳng lẽ ở nơi này có người mà Hạo đệ đệ quen biết sao?" Tiểu Vũ có chút không hiểu.

"Đi thôi, lát nữa sẽ biết!" Tần Hạo lập tức nói, sau đó thần niệm

cũng lập tức bao phủ toàn bộ Thánh Hồn Thôn, rất nhanh đã cảm nhận được một luồng khí tức không yếu, khí tức này còn mạnh hơn cả hai vị Phong Hào Đấu La mà hắn đã tiêu diệt trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đạt đến trình độ cấp chín mươi lăm, thậm chí một chân đã bước vào cấp chín mươi sáu.

Nhưng khí tức trên người đối phương lại vô cùng suy yếu, hiển nhiên có ám tật trong người.

Thân phận của đối phương hiển nhiên cũng đã rõ ràng, chính là cha của khí vận chi tử của phương thiên địa này, Đường Hạo.

Nhưng Tần Hạo không đi tìm Đường Hạo, mà đi về phía một ngọn núi bên ngoài làng.

Ở nơi đó, Tần Hạo cảm nhận được một cậu bé trông khoảng sáu bảy tuổi, từ trên người đối phương, Tần Hạo cảm nhận được một luồng khí vận chi lực khổng lồ, không cần nói cũng biết, bóng dáng đó chính là khí vận chi tử của phương thiên địa này, Đường Tam.

Một lát sau, hai người Tần Hạo đã đến ngọn núi nơi Đường Tam đang ở.

"Hửm?

Chương 501

Ai vậy?

Ta hình như chưa từng gặp các ngươi, các ngươi từ bên ngoài đến sao?" Hai người Tần Hạo không cố ý che giấu khí tức trên người, cho nên sau khi đến gần, Đường Tam rất nhanh đã chú ý đến hai người, ánh mắt cũng rơi vào hai người Tần Hạo, đáy mắt loé lên một tia tò mò.

Mặc dù Đường Tam trước mắt cũng là người hai kiếp, nhưng không giống những người xuyên việt khác, tiền thế của Đường Tam là một người đam mê kỹ thuật, mê mẩn chế tạo ám khí của Đường Môn, gần như đã dồn hết tâm huyết vào đó, cho đến cuối cùng nhảy vực tự vẫn, cho nên tâm tư của Đường Tam vô cùng đơn thuần.

Đương nhiên, mặc dù tâm tư đơn thuần, nhưng hắn cũng không ngốc, một cái liếc mắt đã nhìn ra cách ăn mặc của hai người Tần Hạo rõ ràng không phải người thường.

Thánh Hồn Thôn vô cùng hẻo lánh, hai đứa trẻ trạc tuổi hắn xuất hiện ở đây, hiển nhiên vô cùng bất thường.

Nhìn về phía hai người Tần Hạo với ánh mắt loé lên một tia cảnh giác.

"Không sai, ta từ bên ngoài đến, chuẩn bị đến học viện Nặc Đinh!

Chỉ là đi ngang qua đây!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Học viện Nặc Đinh?

Các ngươi cũng muốn đến đó học sao?" Nghe lời Tần Hạo, mắt Đường Tam đột nhiên sáng lên.

Mấy ngày trước, hắn vừa mới hoàn thành việc thức tỉnh võ hồn, vì

võ hồn là Lam Ngân Thảo, cho nên không gia nhập Võ Hồn Điện, vì vậy chuẩn bị vào học viện Nặc Đinh.

"Ừ!" Tần Hạo nhàn nhạt đáp.

"Nếu đã đến rồi, sao không hiện thân một lần?" Sau đó Tần Hạo dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt cũng rơi vào khu rừng không xa, nhàn nhạt nói.

"Hửm?

Hạo đệ đệ, chẳng lẽ có người đến sao?" Tiểu Vũ thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đường Tam bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết hắn là đệ tử Đường Môn, cảm giác vô cùng nhạy bén, mặc dù hiện tại chỉ mới bước đầu nhập môn, nhưng hắn tự tin trong phạm vi trăm mét không ai có thể thoát khỏi cảm giác của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không cảm nhận được có người đến gần đây.

Trong một lúc, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Cộp cộp cộp cộp..." Giọng Tần Hạo vừa dứt, sau đó chỉ nghe thấy từng tiếng bước chân trầm thấp vang lên, rất nhanh, một bóng người vô cùng lôi thôi lếch thếch cũng từ từ xuất hiện trong tầm mắt của mấy người.

"Phụ thân!?" Thấy người đến, trên mặt Đường Tam tức thì lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn nằm mơ cũng không ngờ, người đến là cha của mình.

Lúc này hắn phát hiện, khí tức của cha có chút không giống ngày thường.

Trong mắt hắn ngày thường, cha luôn là một kẻ lười biếng say xỉn, nhưng lúc này mặc dù Đường Hạo vẫn vô cùng lôi thôi, nhưng

khí chất trên người lại đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa.

"Tiểu Tam, lùi lại!

Các ngươi là ai?" Lúc này ánh mắt của Đường Hạo cũng rơi vào hai người Tần Hạo, trước tiên dừng lại trên người Tiểu Vũ một lát, đáy mắt loé lên một tia sáng, sau đó cũng rơi vào Tần Hạo, đáy mắt loé lên một vẻ ngưng trọng.

Bởi vì hắn phát hiện, từ trên người Tần Hạo trước mắt, hắn cảm nhận được một luồng nguy cơ chưa từng có, cảm giác nguy cơ này ngay cả khi đối mặt với sự vây giết của đám cao thủ Võ Hồn Điện năm đó cũng chưa từng có.

Điều này lập tức khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Hạo Thiên Đấu La đường đường lại cảm nhận được uy hiếp chí mạng từ một đứa trẻ, sự kinh ngạc trong lòng có thể biết được rồi.

Mặc dù có chút khó tin, nhưng đối với cảm giác này, Đường Hạo lại vô cùng tin tưởng, bởi vì cảm giác này đã từng vô số lần cứu mạng hắn.

Ngay lập tức hắn trực tiếp che chở Đường Tam sau lưng, toàn tâm toàn ý cảnh giác nhìn Tần Hạo.

"Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo?

Không ngờ Hạo Thiên Đấu La lừng lẫy đại danh lại ẩn náu ở một nơi đổ nát như vậy!" Nhìn Đường Hạo vô cùng căng thẳng trước mắt, Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hạo Thiên Đấu La?

Hạo đệ đệ, ý ngươi là hắn là Phong Hào Đấu La?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Tiểu Vũ lộ ra vẻ bất ngờ.

Khi Đường Hạo xuất hiện, Tiểu Vũ đã cảm nhận được sự đáng sợ

của đối phương, hiển nhiên cũng nhìn ra, đối phương là một cao thủ, nhưng thực lực cụ thể, nàng lại không có khái niệm, dù sao Đường Hạo cũng không hoàn toàn bùng nổ khí tức trên người, cũng không sử dụng võ hồn, cho nên mọi thứ căn bản không thể phán đoán.

"Sao có thể!?

Chẳng lẽ các ngươi là người của Võ Hồn Điện?" Nghe Tần Hạo một lời nói ra thân phận của mình, sắc mặt Đường Hạo tức thì cũng biến đổi đột ngột, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người hắn bùng nổ, tay lật một cái, chỉ thấy một cái búa màu đen xuất hiện trong tay hắn, trên búa, chín cái hồn hoàn bắt mắt treo trên đó, đặc biệt là cái hồn hoàn màu đỏ thẫm trên cùng càng hiển hiện vô cùng yêu dị.

"Cái... chín đạo hồn hoàn!?

Phong, Phong Hào Đấu La!?

Cha là Phong Hào Đấu La!?" Đường Tam thấy cảnh này, lập tức cũng có chút ngẩn người.

Sau khi thức tỉnh võ hồn, Đường Tam tự nhiên cũng hiểu ra không ít kiến thức cơ bản về tu luyện, đồng thời cũng biết rất rõ cái gọi là Phong Hào Đấu La đại biểu cho khái niệm gì.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, người cha luôn u mê như phế nhân trước mặt hắn lại là một tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La, sự va chạm này đối với hắn có thể gọi là vô cùng kinh khủng.

"Nghe nói Hạo Thiên Chùy là võ hồn có sức mạnh mạnh nhất trên đời, hôm nay ta phải lĩnh giáo một phen!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Đối với Hạo Thiên Chùy lừng lẫy đại danh của phương thiên địa này, Tần Hạo hiển nhiên cũng có chút tò mò.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người

hắn dâng lên, trực tiếp đối chọi với khí tức của Đường Hạo.

“Khí tức này...

Phong Hào Đấu La!?

Sao có thể!?” Cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, sắc mặt Đường Hạo cũng biến đổi đột ngột, hắn phát hiện khí tức trên người Tần Hạo không hề yếu hơn hắn, hắn có thể nhìn ra rõ ràng, đối phương hiển nhiên căn bản chưa hoàn toàn giải phóng khí tức trên người.

Ngay lập tức trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

Chương 502

"Cái gì!?

Phong Hào Đấu La!?" Đường Tam lúc này thì có chút ngẩn người, hiển nhiên không ngờ người trông không lớn hơn hắn bao nhiêu trước mắt lại là một tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La đáng sợ, sự kinh hãi trong lòng có thể biết được rồi.

Phong Hào Đấu La đại biểu cho điều gì hắn biết rất rõ, đó là tồn tại đỉnh cao nhất của cả thiên địa.

"Không có gì là không thể, ra tay đi!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Tốt, nếu đã như vậy, vậy Đường mỗ không khách khí nữa!" Đường Hạo sắc mặt vô cùng ngưng trọng nói, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy chín đạo hồn hoàn trên Hạo Thiên Chùy lập tức bừng sáng, sau đó cái búa vốn đen như mực trực tiếp biến thành màu vàng sẫm, mang theo một luồng khí tức vô thượng kinh khủng, trực tiếp hung hăng bao phủ lấy Tần Hạo.

Dưới luồng khí tức kinh khủng, không gian xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo dữ dội, dường như cả không gian đều sắp vỡ tan.

"Có chút thú vị!

Không tệ, nhưng không đủ!" Cảm nhận được sức mạnh mà Đường Hạo bùng nổ lúc này, Tần Hạo cũng nhàn nhạt gật đầu.

Chỉ xét về sức mạnh, uy năng mà Đường Hạo bùng nổ đã vượt xa giới hạn của Phong Hào Đấu La cấp chín mươi lăm, thậm chí Phong Hào Đấu La cấp chín mươi sáu cũng không bằng, e rằng đủ để so sánh với Phong Hào Đấu La cấp chín mươi bảy.

Đây là trong tình trạng trọng thương, uy năng của Hạo Thiên Chùy

có thể thấy được phần nào.

Nhưng so với Tần Hạo, hiển nhiên còn kém rất nhiều.

Chỉ thấy Tần Hạo đưa tay ra một ngón tay, trong ánh mắt kinh hãi của mấy người, một ngón tay trực tiếp chạm vào Hạo Thiên Chùy màu vàng sẫm.

Cảnh tượng Tần Hạo máu thịt văng tung tóe trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại Hạo Thiên Chùy giữa không trung đột ngột chấn động một tiếng, sau đó trực tiếp bị bật ra ngoài.

Thân thể Đường Hạo cũng trực tiếp lùi lại mười mấy bước mới ổn định được thân hình, vẻ mặt cũng tràn đầy vẻ chấn động.

"Sao có thể!?

Ngươi, thực lực của ngươi..." Lần này.

Đường Hạo hiển nhiên bị dọa rồi.

Mặc dù đang mang trọng thương, nhưng đối với thực lực của mình hắn có tuyệt đối tự tin, nhưng lại bị một 'tiểu tử' dùng một ngón tay trấn áp, đối phương thậm chí còn chưa phóng võ hồn, có thể tưởng tượng được hắn kinh hãi đến mức nào.

"Phụ thân, người không sao chứ!?" Đường Tam thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

"Ta không sao!" Đường Hạo lắc đầu, nhưng lúc này ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Tần Hạo, sắc mặt cũng không ngừng biến ảo, hiển nhiên sự chấn động trong lòng mãi không thể bình phục.

"Ngươi không phải người của Võ Hồn Điện?

Rốt cuộc ngươi là ai, đến đây có mục đích gì?" Hồi lâu sau, Đường Hạo cũng trầm giọng nói.

"Ta tự nhiên không phải người của Võ Hồn Điện, nếu không, ta

căn bản sẽ không nói nhiều lời vô ích với ngươi như vậy.

Còn về mục đích của ta... ta muốn làm một giao dịch với ngươi!" Suy nghĩ một lát, Tần Hạo cũng nói.

"Giao dịch?

Giao dịch gì!?" Đường Hạo nhíu mày, nói, hắn thực sự không nghĩ ra trên người mình có thứ gì đáng để đối phương để mắt.

"Đơn giản, ta thấy trên người ngươi có ám thương không nhẹ, mặc dù đã bị ngươi áp chế, nhưng cứ tiếp tục như vậy, cơ thể của ngươi e rằng cũng không chịu được bao lâu nữa.

Ta có thể giúp ngươi chữa trị triệt để, để ngươi khôi phục trạng thái đỉnh phong!" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Hửm?

Khôi phục đỉnh phong!?

Ngươi có điều kiện gì?" Nghe lời Tần Hạo, Đường Hạo lập tức cũng trầm giọng nói.

Nếu có thể khôi phục đỉnh phong, Đường Hạo tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng hắn cũng biết rất rõ, trên đời này không có bữa trưa miễn phí, huống chi, đối phương muốn làm giao dịch với hắn, chắc chắn phải trả giá.

"Đơn giản, bên cạnh ta hiện tại cần một số người, giúp ta làm việc thì sao?" Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Ngươi muốn ta thần phục ngươi?

Không thể nào!?

Chết tâm đi!" Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Đường Hạo tức thì cũng biến đổi đột ngột, lập tức cũng lạnh lùng nói.

Đùa gì vậy, hắn là Hạo Thiên Đấu La đường đường, năm đó được xưng là Phong Hào Đấu La trẻ nhất đại lục, sao có thể chịu dưới trướng người khác.

“Đừng từ chối nhanh như vậy, theo ta được biết, năm đó Lam Ngân Hoàng mặc dù đã hiến tế hồn hoàn cho ngươi, nhưng bản thể của nàng ấy chắc là chưa chết!

Ta nói không sai chứ?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“A Ngân!?

Ngươi, ý ngươi là gì!?” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Đường Hạo tức thì cũng biến đổi đột ngột, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, phải biết Lam Ngân Hoàng là nghịch lân của hắn.

“Không có ý gì, nếu ta có thể làm nàng ấy sống lại thì sao?” Tần Hạo nói.

“Cái gì!?

Sống lại!?

Ngươi có thể làm A Ngân sống lại!?

Ngươi nói thật chứ!?” Nghe lời Tần Hạo, Đường Hạo cũng hoàn toàn sững sờ, ánh mắt ngây ngẩn nhìn Tần Hạo, thân thể cũng run rẩy dữ dội, dường như đã chạm vào điểm yếu trong lòng.

“Ngươi thấy với thực lực của ta, trên người ngươi có gì đáng để ta lừa gạt?” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“A Ngân, A Ngân...” Nghe lời Tần Hạo, vẻ mặt của Đường Hạo cũng trở nên kích động hơn, cả người sắc mặt cũng không ngừng biến ảo, hiển nhiên lúc này đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Chương 503

“Phụ thân, người không sao chứ?” Thấy bộ dạng thất thố của Đường Hạo, trên mặt Đường Tam lộ ra vẻ lo lắng.

Mặc dù có chút không hiểu lời nói của hai người, nhưng cũng không khó nhìn ra, ‘A Ngân’ trong miệng Đường Hạo hiển nhiên là một nhân vật vô cùng quan trọng, thậm chí có khả năng là nguyên nhân khiến cha hắn suy sụp như vậy.

“Ta không sao!” Đường Hạo lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn rơi vào Tần Hạo.

“Nếu ngươi thực sự có thể cứu A Ngân, ta đồng ý yêu cầu của ngươi!” Hồi lâu sau, trên mặt Đường Hạo lộ ra vẻ quyết nhiên, nói.

“Lựa chọn sáng suốt, tin rằng sau này ngươi cũng tuyệt đối sẽ không hối hận!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Đưa ta đi xem bản thể của Lam Ngân Hoàng đi!” Tần Hạo nhàn nhạt nói.

“Được, theo ta!” Đường Hạo gật đầu, sau đó một nhóm người cũng trực tiếp đi sâu vào trong núi, cuối cùng trực tiếp tiến vào một hang động.

Sau khi tiến vào hang động, một luồng thiên địa nguyên khí nồng đậm cũng tràn ngập toàn bộ hang động, hiển nhiên hang động này không phải là động huyệt bình thường.

“Có một linh mạch nhỏ sao?” Tần Hạo cảm ứng một lúc, rất nhanh đã nhận ra sự khác biệt ở đây, liền nhàn nhạt gật đầu.

Mấy người trực tiếp đến cuối hang động, một cây Lam Ngân Thảo cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Mặc dù Lam Ngân Thảo không có khác biệt lớn so với Lam Ngân Thảo bình thường, nhưng Tần Hạo phát hiện ra sự khác biệt giữa hai loại.

Viền lá của Lam Ngân Thảo này là màu vàng nhạt, trông cao quý hơn Lam Ngân Thảo bình thường không ít.

"Đây là bản thể của A Ngân!

Ngươi muốn cứu nàng ấy như thế nào?" Đường Hạo cũng lập tức nói, nhìn về phía Lam Ngân Hoàng với ánh mắt tràn đầy nhu tình.

"Bản nguyên bị tổn thương!

Nhưng không phải vấn đề lớn!" Tần Hạo rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề của Lam Ngân Hoàng, nhưng lại không để trong lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Tần Hạo tay lật một cái, ba giọt chất lỏng trong suốt như pha lê xuất hiện trong lòng bàn tay, một luồng sinh cơ mênh mông kinh khủng từ trên đó tỏa ra.

Búng tay một cái, chất lỏng trực tiếp rơi vào Lam Ngân Thảo.

"Ong..." Trong khoảnh khắc chất lỏng hòa vào Lam Ngân Thảo, chỉ thấy Lam Ngân Thảo đột ngột chấn động một tiếng, sau đó một luồng sinh cơ kinh khủng và mạnh mẽ từ trên người Lam Ngân Hoàng bùng nổ.

Lam Ngân Hoàng vốn chỉ cao ba thước bắt đầu tăng vọt điên cuồng, đi kèm với một luồng khí tức kinh khủng từ trên người Lam Ngân Hoàng dâng lên.

"Đây..." Thấy cảnh này, trên mặt Đường Hạo tức thì cũng lộ ra vẻ kích động, hiển nhiên hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trên người Lam Ngân Hoàng.

Phải biết hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng đã hiến tế cho hắn, cho

nên hắn có thể cảm nhận rõ ràng hơn bất kỳ ai dao động khí tức trên người Lam Ngân Hoàng.

Hắn phát hiện, lúc này Lam Ngân Hoàng đang hồi phục với một tốc độ vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt, một nén hương đã trôi qua.

Lúc này Lam Ngân Hoàng cũng đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa.

Ban đầu chỉ cao ba thước, lúc này đã cao ba mét, ở trung tâm lá cây, ba chiếc lá vàng đan vào nhau, giống như một chiếc vương miện, một luồng khí tức tôn quý từ trên đó tỏa ra, đi kèm với một luồng sinh mệnh khí tức kinh khủng từ trên người nó tỏa ra.

"Ong..." Cùng lúc đó, một luồng dao động linh hồn nhàn nhạt từ trên đó tỏa ra, hiển nhiên linh hồn của Lam Ngân Hoàng cũng bắt đầu hồi phục.

"Khí tức, khí tức này...

A Ngân, là khí tức của A Ngân!" Trong khoảnh khắc cảm nhận được dao động linh hồn của Lam Ngân Hoàng, vẻ mặt của Đường Hạo cũng trở nên kích động hơn.

Giờ khắc này hắn cũng hoàn toàn tin tưởng, Tần Hạo thực sự có thể làm Lam Ngân Hoàng sống lại, trên mặt tức thì cũng lộ ra vẻ vô cùng cảm kích và kích động.

Đồng thời, Lam Ngân Hoàng hiển nhiên cũng cảm nhận được khí tức trên người Đường Hạo, hai sợi dây leo cũng lập tức vươn ra, giống như hai cánh tay, trực tiếp bao lấy Đường Hạo.

"A Ngân, A Ngân!" Thấy cảnh này, vẻ mặt của Đường Hạo cũng càng thêm kích động. ...

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

"Ầm!" Đúng lúc này, đột nhiên khí tức trên người Lam Ngân Hoàng dường như đã đột phá một loại gông cùm nào đó, một luồng hồn lực dao động mênh mông kinh khủng lập tức bùng nổ, trong nháy mắt đạt đến trình độ Phong Hào Đấu La.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng vàng nhạt cũng lập tức bừng sáng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, Lam Ngân Hoàng khổng lồ ban đầu dần dần tiêu tan, thay vào đó là một mỹ phụ mặc váy dài màu xanh lam.

"A Ngân!

A Ngân!

Là em thật rồi, tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!" Thấy bộ dạng của nữ tử, Đường Hạo cũng cuối cùng không nhịn được nữa, trực tiếp ôm nữ tử vào lòng, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kích động.

"Hạo ca!" Lam Ngân Hoàng lúc này hiển nhiên cũng hoàn hồn, nhìn Đường Hạo trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kích động, một luồng tình cảm nồng nàn từ trên người hai người tỏa ra.

"Khụ khụ!" Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng không nhịn được ho một tiếng.

Nghe tiếng Tần Hạo, hai người mới phản ứng lại.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Lam Ngân Hoàng cũng rơi vào mấy người Tần Hạo.

"Hạo ca, đây là..." Lam Ngân Hoàng lập tức nói, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên người Tiểu Vũ và Đường Tam bên cạnh Tần Hạo.

Từ trên người Tiểu Vũ, Lam Ngân Hoàng cảm nhận được một

luồng khí tức quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng rất nhanh toàn bộ sự chú ý đều rơi vào Đường Tam, một luồng cảm giác huyết mạch tương liên nồng đậm từ đáy lòng nàng dâng lên.

"A Ngân!

Vị này là Tần Hạo công tử, chính Tần Hạo công tử ra tay mới làm em sống lại!

Người kia là bạn của Tần công tử, Tiểu Vũ.

Còn về người này, là con của chúng ta, Đường Tam!" Đường Hạo lập tức cũng trực tiếp nói.

Chương 504

"Mẫu thân!?" Lúc này Đường Tam cũng sững sờ, mặc dù đã đoán được thân phận của đối phương có chút phi thường, nhưng nằm mơ cũng không ngờ, mỹ phụ trước mắt là mẹ của mình, càng không ngờ, mẹ của mình là do hồn thú mười vạn năm hóa thành.

"Tiểu Tam, con của ta!" Lam Ngân Hoàng thấy vậy, lập tức cũng trực tiếp ôm Đường Tam vào lòng, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng từ ái.

"Mẫu thân!" Tiền thế của Đường Tam là một cô nhi, chưa từng cảm nhận được tình yêu của cha mẹ, cũng chính vì vậy, đối với người thân kiếp này hắn đặc biệt coi trọng, ngay cả Đường Hạo như vậy cũng không ngoại lệ.

Bây giờ lại gặp được mẹ của mình, sự kích động trong lòng Đường Tam có thể biết được rồi.

"...Lam di?" Lúc này Tiểu Vũ thấy bộ dạng của Lam Ngân Hoàng, trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ.

"Hửm? ...Tiểu Vũ...

Đợi đã, là con gái của A Mị!?

Con cũng hóa hình rồi!?" Thấy bộ dạng của Tiểu Vũ, Lam Ngân Hoàng cũng sững sờ, nhưng lập tức dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của Tiểu Vũ.

"Vâng, là con, Lam di!" Tiểu Vũ cũng lập tức nói.

"Tiểu Vũ, hai người quen nhau sao?" Tần Hạo cũng sững sờ, không ngờ Tiểu Vũ lại quen Lam Ngân Hoàng.

"Ừm, Hạo đệ đệ, lúc trước Lam di cũng sống ở trong Tinh Đấu

Đại sâm lâm, sau này Lam di lựa chọn hóa hình mới rời khỏi Tinh Đấu Đại sâm lâm!" Tiểu Vũ mở miệng nói.

"Thì ra là vậy!" Tần Hạo gật đầu nói.

"Đa tạ Tần công tử cứu mạng!" Sau đó, ánh mắt của Lam Ngân Hoàng cũng rơi vào người Tần Hạo.

Là một hồn thú mười vạn năm, cảm ứng với nguy hiểm của nàng mạnh hơn con người rất nhiều.

Mặc dù Tần Hạo trước mắt không hề có bất kỳ dao động năng lượng nào, nhưng nàng có một cảm giác rằng, Tần Hạo tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ ai nàng từng gặp.

"Không cần đa lễ!" Tần Hạo hờ hững nói, đối với hắn, tất cả chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

"Hạo ca, cơ thể của huynh!" Sau đó, ánh mắt Lam Ngân Hoàng cũng nhìn về phía Đường Hạo, hiển nhiên cũng phát hiện ra sự bất thường trên người ông.

"Không sao, chỉ là một chút thương thế thôi.

Không đáng kể, chỉ cần nàng có thể phục sinh, tất cả đều đáng giá!" Đường Hạo lập tức mở miệng nói.

"Một viên Tiểu Tạo Hóa Đan!

Đủ để hồi phục thương thế trên người ngươi!" Tần Hạo thấy vậy, liền trực tiếp lấy ra một viên đan dược rồi nói.

"Thật là một luồng sinh mệnh khí tức nồng đậm!" Sau khi thấy viên đan dược Tần Hạo lấy ra, trên mặt Lam Ngân Hoàng nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Là sinh mệnh hoàng giả, Lam Ngân Hoàng đối với sinh mệnh chi lực tự nhiên vô cùng mẫn cảm, hiển nhiên cũng cảm ứng được chỗ

phi phàm của viên đan dược này.

Mặc dù trong hồn kỹ của nàng có kỹ năng trị thương, nhưng hiệu quả so với viên đan dược trước mắt thì tuyệt đối kém xa.

Cùng lúc đó, Lam Ngân Hoàng thực tế cũng cảm ứng được sự thay đổi trên người mình.

Nàng phát hiện sau khi sống lại lần này, trên người đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, cảm giác huyết mạch của mình dường như đã được thăng hoa, mạnh hơn trước gấp vạn lần.

Vốn dĩ, nàng cho rằng Lam Ngân Hoàng đã là cực hạn của mình, nhưng bây giờ, nàng cảm giác huyết mạch đã sớm đột phá cực hạn của Lam Ngân Hoàng, đạt tới một trình độ trước nay chưa từng có.

"Đa tạ công tử!" Đường Hạo cũng không hề khách khí, trực tiếp nhận lấy viên đan dược rồi nuốt xuống.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc viên đan dược vào cơ thể, một luồng khí tạo hóa kinh khủng tức thì cuộn trào trong tứ chi bách hài của Đường Hạo.

Luồng tạo hóa chi lực bàng bạc và sinh mệnh khí tức vô biên cũng bắt đầu không ngừng chữa trị vết thương trong cơ thể Đường Hạo.

Đối với người bình thường, vết thương trong cơ thể Đường Hạo gần như không thể cứu chữa, gần như đã đến bờ vực sụp đổ.

Nhưng đối với Tiểu Tạo Hóa Đan, điều này hiển nhiên không là gì cả.

Đừng nói là mức độ này, cho dù có nghiêm trọng hơn gấp mười lần, Tiểu Tạo Hóa Đan cũng đủ để đối phương hoàn toàn bình phục.

Cùng lúc đó, theo những vết thương ngầm trong cơ thể không ngừng tiêu tan, khí tức trên người Đường Hạo cũng bắt đầu tăng vọt

điên cuồng, một luồng dao động hồn lực kinh khủng cũng từ trên người ông bốc lên.

"Ầm!" Sau một nén hương, chỉ thấy thân thể Đường Hạo chấn động, sau đó, khí tức toàn thân cũng như ngồi tên lửa, điên cuồng tăng vọt.

Hồn lực vốn đang ở đỉnh phong cấp chín mươi lăm trong nháy mắt đột phá, trực tiếp bước vào cấp chín mươi sáu, khí tức của cả người trong một sát na đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Phải biết rằng cấp chín mươi lăm và cấp chín mươi sáu chỉ chênh nhau một cấp, nhưng giữa chúng lại có sự khác biệt một trời một vực.

Trong số các Phong Hào Đấu La, cấp chín mươi đến cấp chín mươi lăm chỉ là Phong Hào Đấu La bình thường, một khi bước vào cấp chín mươi sáu liền bước vào một cảnh giới khác.

Cấp chín mươi sáu đến chín mươi tám được gọi là Siêu Cấp Đấu La, còn cấp chín mươi chín là Cực Hạn Đấu La, cũng được gọi là Tuyệt Thế Đấu La.

Lúc này, thực lực của Đường Hạo đã vượt xa cấp chín mươi lăm trước kia.

Sau khi bước vào cấp chín mươi lăm, khí tức trên người Đường Hạo vẫn không dừng lại mà vẫn tiếp tục tăng vọt điên cuồng.

Trong nháy mắt, một canh giờ đã trôi qua.

Đúng lúc này, một luồng khí tức còn kinh khủng hơn từ trên người Đường Hạo bộc phát ra, khí tức toàn thân trực tiếp vượt qua cấp chín mươi sáu, bước vào cấp độ kinh khủng của cấp chín mươi bảy.

Sau khi đạt đến cấp chín mươi bảy, dao động năng lượng trên người Đường Hạo mới ngừng tăng lên.

Cấp chín mươi bảy trên toàn bộ đại lục có thể được coi là cao thủ tuyệt thế, cộng thêm sự gia tăng kinh khủng của Hạo Thiên Chùy, có thể nói, dưới Tuyệt Thế Đấu La, về cơ bản không ai có thể uy hiếp được Đường Hạo.

"Đa tạ công tử tạo hóa chi ân!" Một lúc lâu sau, Đường Hạo cũng từ từ mở mắt, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, cung kính nói với Tần Hạo.

Lúc này, ông có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trên người mình, có thể nói không chút khoa trương, bây giờ ông cũng giống như Lam Ngân Hoàng, không chỉ thương thế hoàn toàn hồi phục, mà còn có được sự thay đổi thoát thai hoán cốt.

Nếu nói Đường Hạo trước đây có tư chất để tấn công Tuyệt Thế Đấu La, thì bây giờ ông đã thực sự có tư chất thành thần, thiên phú mạnh hơn trước đây không chỉ mười lần.

Chương 505

“Không sao, đây là những gì ngươi đáng được nhận!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Không biết tiếp theo công tử có phân phó gì không?” Sau đó, ánh mắt Đường Hạo cũng nhìn về phía Tần Hạo, bây giờ ông là thuộc hạ của Tần Hạo.

“Nếu tất cả đã hoàn toàn hồi phục, vậy thì cũng nên lấy lại những gì thuộc về ngươi!

Không chỉ vì ngươi, mà còn vì Đường Tam!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Hử?

Ý của công tử là… Hạo Thiên Tông?” Đường Hạo trầm ngâm một lát rồi không nhịn được hỏi.

“Không sai, chính là Hạo Thiên Tông.

Đừng quên, kẻ thù của ngươi là Võ Hồn Điện.

Bây giờ thực lực của ngươi tuy không tệ, nhưng so với Võ Hồn Điện thì còn xa mới đủ.

Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, chưởng khống Hạo Thiên Tông, toàn lực nâng cao sức mạnh của Hạo Thiên Tông!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Hạo Thiên Tông sao… Thôi được, cũng đến lúc nên quay về rồi, có một số chuyện cuối cùng cũng phải đối mặt!” Sau khi nghe lời Tần Hạo, Đường Hạo trầm ngâm một lát, rồi cũng gật đầu nói.

“Hạo ca, vậy còn Tiểu Tam thì sao…” Lam Ngân Hoàng lập tức

không nhịn được hỏi.

"…" Nghe lời Lam Ngân Hoàng, Đường Hạo cũng sững sờ, sau đó ánh mắt cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Đường Tam sẽ cùng ta đến học viện Nặc Đinh học tập.

Hạo Thiên Tông tuy có thể cho Đường Tam một môi trường tu luyện tốt hơn, nhưng ở Hạo Thiên Tông chung quy là nhà kính, hoa trong nhà kính khó lòng chịu được sự gột rửa của mưa gió!

Không trải qua mưa gió sao có thể thấy cầu vồng!" Tần Hạo hờ hững nói.

"…" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Lam Ngân Hoàng cũng lộ ra vẻ không nỡ, dù sao nàng cũng vừa mới nhận lại Đường Tam.

"Được rồi, A Ngân, cứ nghe theo lời công tử đi!" Đường Hạo thấy vậy, liền trực tiếp nói. "Mẫu thân, con cũng muốn ra ngoài xông pha!" Đường Tam dù sao cũng đã sống hai đời, liền trực tiếp nói.

"Nhưng Tiểu Tam mới lớn thế này…" Trên mặt Lam Ngân Hoàng càng thêm lo lắng, dù sao Đường Tam trước mắt mới chỉ sáu bảy tuổi.

"Được rồi, A Ngân, yên tâm đi, hãy tin tưởng con của chúng ta!

Nó sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu!" Đường Hạo lập tức nói.

Đối với Đường Tam, Đường Hạo hiển nhiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Dù sao những năm qua, đều là Đường Tam chăm sóc Đường Hạo.

Đường Tam tuy tuổi không lớn, nhưng tâm trí đã sớm trưởng thành.

Đối với Đường Tam, Đường Hạo cũng không quá lo lắng, huống hồ, Đường Tam sẽ ở cùng Tần Hạo.

Tần Hạo thực lực ra sao ông vô cùng rõ ràng, ở bên cạnh Tần Hạo còn an toàn hơn bất kỳ nơi nào khác.

"Con biết rồi, Hạo ca!" Nghe lời Đường Hạo, Lam Ngân Hoàng cũng gật đầu.

Sau đó, trong mấy ngày tiếp theo, Tần Hạo cũng ở lại Thánh Hồn thôn.

Mấy ngày này, vì sắp phải chia xa Đường Tam, nên Lam Ngân Hoàng gần như dành toàn bộ tâm sức cho Đường Tam.

Mấy ngày sau, đã đến ngày nhập học, Tần Hạo và mọi người cũng rời khỏi Thánh Hồn thôn.

Còn Đường Hạo và Lam Ngân Hoàng tuy không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể rời đi, hướng về phía Hạo Thiên Tông.

"Hạo đệ đệ, học viện Nặc Đinh này cũng quá tệ rồi, tại sao chúng ta lại phải đến một cái học viện rách nát như vậy?" Đứng bên ngoài học viện Nặc Đinh, Tiểu Vũ không nhịn được nói.

Trước đó, Tần Hạo đã đưa Tiểu Vũ đi du lịch khắp đại lục một thời gian, tự nhiên cũng đã thấy không ít học viện, nhưng học viện Nặc Đinh trước mắt gần như có thể coi là tệ nhất.

"Học viện Nặc Đinh quả thật không ra sao, nhưng bên trong lại có một nhân vật ghê gớm!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Nhân vật ghê gớm?

Chẳng lẽ là cao thủ đỉnh cấp sao?

Hay là bên trong có Phong Hào Đấu La trấn giữ!?" Tiểu Vũ không nhịn được nói.

"Phong Hào Đấu La?

Ngươi tưởng Phong Hào Đấu La là cải trắng ven đường sao…

Đối phương chỉ là một Đại Hồn Sư cấp hai mươi chín!" Tần Hạo cười nói.

"Đại Hồn Sư!?

Một Đại Hồn Sư thì có gì đáng quan tâm, chẳng lẽ có gì khác người sao?" Tiểu Vũ vẻ mặt khó hiểu.

Đường Tam bên cạnh cũng tò mò nhìn Tần Hạo.

"Thực lực tuy không ra sao, nhưng về mặt lý luận lại là người đứng đầu đại lục!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Lý luận đứng đầu?

Có ích gì chứ?" Tiểu Vũ không nhịn được nói.

"Sao lại không có ích, phải biết rằng ông ta là một trong những lão sư đỉnh cấp nhất đại lục, thực lực không thể truyền thụ, nhưng lý luận thì khác!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Hạo đệ đệ, ý của đệ là chúng ta bái sư sao?" Tiểu Vũ không nhịn được hỏi.

"Ta thì không, nhưng nó thì có!" Tần Hạo chỉ vào Đường Tam nói.

Chương 506

Mặc dù hắn có thể cho Đường Tam thực lực đỉnh cấp, nhưng hắn không định làm vậy, hắn không muốn thay đổi quá nhiều quỹ đạo của Đường Tam.

"Ta sao?" Nghe lời Tần Hạo, Đường Tam cũng sững sờ.

Nhưng đối với quyết định của Tần Hạo, Đường Tam tự nhiên sẽ không phản bác, dù sao cậu cũng biết Tần Hạo đáng sợ thế nào.

Sau đó, cả nhóm cũng thuận lợi tiến vào học viện Nặc Đinh.

Vì có Tần Hạo xuất hiện, nên quá trình này cũng không xảy ra chuyện gì cẩu huyết.

Sau khi vào học viện, Tần Hạo cũng không chọn ký túc xá thông thường, mà trực tiếp chọn một biệt viện độc lập.

Tất cả những chuyện này đối với Tần Hạo không hề có chút khó khăn nào, hắn trực tiếp tìm người phụ trách của học viện Nặc Đinh, sau đó ném ra một tấm thẻ vàng, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết triệt để.

"Đi thôi!" Sau khi ổn định chỗ ở, Tần Hạo liền nói với Đường Tam.

"Hạo ca có việc gì sao?" Đường Tam hỏi.

"Đưa ngươi đi gặp một người!" Tần Hạo trực tiếp nói, sau đó dẫn Đường Tam rời khỏi biệt viện.

Đối với nơi ở của Đại Sư, Tần Hạo không tốn chút công sức nào đã tìm thấy.

"…" Đối với sự xuất hiện của hai người Tần Hạo, trên mặt Đại

Sư cũng lộ ra vẻ khó hiểu, vì ông phát hiện mình hoàn toàn không quen biết hai người trước mắt.

“Ta là Tần Hạo, nó là Đường Tam!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Tần Hạo, Đường Tam?

Là học sinh mới năm nay sao?

Hai ngươi đến đây có việc gì?” Đại Sư hiển nhiên chưa từng nghe qua tên hai người, sau đó nhìn dáng vẻ của hai người thì nhanh chóng phán đoán họ hẳn là học sinh mới năm nay.

“Bái sư!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Bái sư?

Các ngươi muốn bái ta làm sư phụ?” Đại Sư sững sờ, có chút không hiểu nhìn hai người Tần Hạo.

Phải biết rằng Đại Sư tuy có danh tiếng không nhỏ ở học viện Nặc Đinh, nhưng thực tế, phần lớn là vì quan hệ với viện trưởng mà thôi, thực sự trong học viện không có mấy người coi trọng Đại Sư, thậm chí trong mắt một số người, địa vị của Đại Sư còn không bằng một lão sư bình thường.

“Không phải ta, là nó!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Vì sao lại muốn bái ta làm sư phụ?

Ta cũng không phải là lão sư của học viện Nặc Đinh!” Đại Sư lập tức nói.

“Bởi vì ông là lão sư thích hợp nhất cho Tiểu Tam!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Thích hợp nhất?

Thú vị thật đấy, nhóc con.

Nhưng tại sao ta phải đồng ý?" Thấy Tần Hạo hoàn toàn không giống một đứa trẻ, trên mặt Đại Sư cũng lộ ra vẻ tò mò, liền không nhịn được hỏi.

"Bởi vì nó có thể biến lý luận của ông thành hiện thực!

Trên người nó có thể chứng thực lý luận của ông!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Ồ?

Chứng thực lý luận của ta?

Ngươi chắc chứ?" Nghe lời Tần Hạo, Đại Sư cũng sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

"Cho ta một lý do?" Đại Sư liền mở miệng nói.

"Võ hồn Lam Ngân Thảo, tiên thiên mãn hồn lực, ngài hẳn là hiểu điều này có ý nghĩa gì!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Lam Ngân Thảo… tiên thiên mãn hồn lực… Hử?

Khoan đã, tiên thiên mãn hồn lực!?

Lam Ngân Thảo, Lam Ngân Thảo, vậy chẳng phải nó còn có một võ hồn nữa sao!?" Dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt Đại Sư lập tức rơi vào người Đường Tam, ánh mắt nóng rực nhìn đối phương, như đang nhìn một món bảo vật tuyệt thế.

"Ngài biết sao!?" Nghe đối phương nói thẳng ra mình còn có một võ hồn nữa, Đường Tam nhất thời sững sờ.

Vốn dĩ đối với việc bái sư, Đường Tam tuy không bài xích, nhưng cũng không quá nhiệt tình.

Nhưng bây giờ thấy đối phương chỉ dựa vào một chút thông tin đã phán đoán ra mình có võ hồn thứ hai, lập tức đối với vị Đại Sư tướng mạo tầm thường trước mắt cũng có chút thay đổi cách nhìn, hiển

nhiên đối phương không phải là hữu danh vô thực, mà có tài thực học.

"Quả nhiên, quả nhiên là song sinh võ hồn!

Con trai, ta có thể xem võ hồn của con được không?" Đại Sư thấy vậy liền xác định được suy đoán của mình, ánh mắt nhìn Đường Tam cũng trở nên nóng rực hơn, liền không nhịn được nói.

Nghe lời Đại Sư, ánh mắt Đường Tam cũng nhìn về phía Tần Hạo.

Trước khi đi, Đường Hạo và Lam Ngân Hoàng đã dặn dò không được dễ dàng để lộ võ hồn thứ hai.

"Không sao, cứ cho ông ta xem đi!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Con biết rồi!" Đường Tam gật đầu, sau đó chỉ thấy tay phải duỗi ra, ngay sau đó, một cây búa đen kịt xuất hiện trong tay Đường Tam, tạo hình giống hệt Hạo Thiên Chùy của Đường Hạo, chỉ là kích thước nhỏ hơn vô số lần.

"Đây là… Hạo, Hạo Thiên Chùy!?

Đường Tam, họ Đường, ngươi, ngươi có quan hệ gì với Hạo Thiên Tông?" Đại Sư vẻ mặt kinh ngạc nói.

Đối với Hạo Thiên Chùy, Đại Sư tự nhiên không thể không biết, nhất thời trong lòng cũng có chút tò mò về thân phận của Đường Tam.

Chương 507

“Cha nó là Đường Hạo!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Đường, Đường Hạo!?

Ngươi… ngươi là con trai của Hạo Thiên Đấu La, hít…” Nghe vậy, Đại Sư không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Đường Hạo là ai, Đại Sư vô cùng rõ ràng, đó là nhân vật cùng thời với ông, là thần tượng trong lòng Đại Sư.

Lúc này gặp con trai của thần tượng, có thể tưởng tượng trong lòng Đại Sư kích động đến mức nào.

“Ngươi thật sự nguyện ý bái ta làm sư phụ?

Phải biết rằng, ta chỉ là một Đại Hồn Sư cấp hai mươi chín!” Một lúc lâu sau, Đại Sư mới bình tĩnh lại, ánh mắt rơi vào người Đường Tam rồi nói.

“Con xác định, Hạo ca nói không sai, thực lực không thể truyền thừa, nhưng tri thức thì có thể.

Con nguyện ý bái ngài làm sư phụ!” Đường Tam lập tức đưa ra lựa chọn.

“Tốt!

Tốt!

Tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì ta nhận ngươi làm đệ tử.

Yên tâm, ta nhất định sẽ đào tạo ngươi thành cường giả đỉnh cấp nhất đại lục!” Đại Sư lập tức nói, trên mặt lộ ra vẻ tự tin.

Mặc dù ông không thể trở thành cường giả, nhưng về năng lực dạy dỗ, ông tự tin thiên hạ không ai có thể sánh bằng.

"Nếu đã vậy, vậy thì Tiểu Tam giao cho ông!" Tần Hạo liền nói.

"Yên tâm đi!" Đại Sư gật đầu nói.

"Nếu đã trở thành lão sư của Tiểu Tam, mặc dù thực lực không ảnh hưởng đến việc dạy dỗ Tiểu Tam, nhưng Đại Hồn Sư có hơi quá yếu, vậy thì ta sẽ giúp ông một tay!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Hử?

Giúp ta?

Đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng tình huống của ta có chút đặc thù, tiên thiên đã như vậy, cả đời này đã định sẵn chỉ có thể đạt đến mức độ này!" Đại Sư thấy vậy, dường như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ ảm đạm.

Mặc dù được mệnh danh là lý luận đại sư, nhưng ông lại không thể giải quyết vấn đề trên người mình, quả là một điều đáng buồn.

"Lão sư, nếu Hạo ca đã nói vậy, thì chắc chắn có cách!" Đường Tam bên cạnh thấy vậy, liền trực tiếp nói.

Thủ đoạn của Tần Hạo cậu đã từng thấy, dùng từ hoạt tử nhân nhục bạch cốt để hình dung cũng không đủ.

Trong mắt cậu, thiên hạ này sợ rằng không có chuyện gì Tần Hạo không làm được.

"Chẳng qua chỉ là võ hồn biến dị mà thôi, nuốt viên đan dược này là được!" Hắn lật tay, một viên đan dược màu máu cũng trực tiếp xuất hiện trong tay.

"Hử? …" Thấy viên đan dược màu máu trước mặt, trên mặt Đại Sư cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Lão sư, Hạo ca sẽ không hại ngài đâu, mau ăn đi!” Đường Tam lập tức vội vàng nói.

Mặc dù viên đan dược này không giống với viên mà phụ thân đã dùng, nhưng nếu Tần Hạo đã lấy ra, thì hiển nhiên tuyệt đối không phải là hàng bình thường.

“Được!” Đại Sư sững sờ, rồi cũng gật đầu, sau đó nuốt viên đan dược xuống.

Mặc dù đã nuốt đan dược, nhưng thực tế trong lòng ông cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là không muốn phụ lòng tốt của Đường Tam và Tần Hạo mà thôi.

“Ầm!” Nhưng một khắc sau, trong khoảnh khắc nuốt đan dược, cả người ông cũng đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó, ông chỉ cảm thấy máu trong cơ thể dường như sôi trào, một cảm giác đau đớn chưa từng có cũng lan khắp toàn thân, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng dữ tợn, hiển nhiên lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau kinh hoàng.

“Hạo ca, ông ấy sẽ không sao chứ?” Thấy cảnh này, Đường Tam cũng giật mình, trước đây khi phụ thân dùng đan dược, đâu có nhiều trắc trở như vậy.

“Không sao, chỉ là tình huống bình thường thôi!

Chỉ cần chịu đựng được, tự nhiên có thể khốn long thăng thiên!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Ông!” Cùng lúc đó, chỉ thấy sau lưng Đại Sư, một hư ảnh cũng trực tiếp hiện ra.

Dáng vẻ của hư ảnh vô cùng kỳ quái, đầu lâu có chút giống rồng, nhưng thân thể lại không khác gì một con chó đất, nhìn tổng thể như một con chó đất, trên người treo hai hồn hoàn màu vàng, chính là hồn

thú La Tam Pháo của Đại Sư.

Trong ánh mắt của hai người, từng luồng năng lượng màu máu trực tiếp dung nhập vào cơ thể 'chó đất'.

Ngay sau đó, con chó đất ban đầu cũng bắt đầu lột xác, cả cơ thể như một quả bóng bay bắt đầu phình to điên cuồng, cuối cùng trực tiếp biến thành một quả cầu thịt khổng lồ, một luồng khí tức cuồng bạo bàng bạc kinh khủng cũng từ trên đó tỏa ra.

"Phanh!" Kéo dài đúng một khắc đồng hồ, đột nhiên, chỉ thấy quả cầu ánh sáng kinh khủng kia trong nháy mắt nổ tung, sau đó con chó đất ban đầu cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một con cự long màu vàng, một luồng khí tức thần thánh mênh mông cũng từ trên người nó tỏa ra, long uy kinh khủng cũng điên cuồng quét ra.

Cùng lúc đó, hồn lực trên người Đại Sư cũng như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt, gần như trong nháy mắt liền trực tiếp đột phá cực hạn cấp hai mươi chín, bước vào cấp ba mươi.

Trong tình huống bình thường, khi chưa hấp thu hồn hoàn, hồn lực trên người Đại Sư đáng lẽ sẽ ngừng tăng trưởng, nhưng Đại Sư trước mắt lại vi phạm quy tắc này, sau khi đạt đến cấp ba mươi hoàn toàn không có ý định dừng lại, vẫn tiếp tục tăng vọt điên cuồng.

Ba mươi mốt, ba mươi hai… ba mươi tám, ba mươi chín… bốn mươi… bốn mươi mốt… bốn mươi bảy, bốn mươi tám… Cuối cùng, hồn lực toàn thân dừng lại ở mức cấp bốn mươi chín, mới dừng lại.

Cuối cùng định hình ở cực hạn cấp bốn mươi chín, cách cấp năm mươi cũng chỉ một bước ngắn.

"Đây… đây là võ hồn của ta… Thần Thánh Cự Long!?

Thần Thánh Cự Long trong truyền thuyết!?

Sao có thể!?" Lúc này, Đại Sư cũng đã hoàn hồn, sau khi thấy sự

thay đổi của võ hồn, cả người cũng hoàn toàn sững sờ.

Chương 508

Thần Thánh Cự Long là võ hồn còn kinh khủng hơn cả Lam Điện Phách Vương Long, cao cấp hơn hoàn toàn không chỉ một chút.

Trong các võ hồn hệ rồng, Lam Điện Phách Vương Long đã là sự tồn tại đỉnh cấp, nhưng lại không phải là kinh khủng nhất.

Trên Lam Điện Phách Vương Long còn có Hoàng Kim Thánh Long, võ hồn dung hợp của Hoàng Kim Thiết Tam Giác năm xưa chính là Hoàng Kim Thánh Long.

Trên Hoàng Kim Thánh Long, thực tế còn có một sự tồn tại chí cường, đó là Thần Thánh Cự Long.

Thần Thánh Cự Long là võ hồn trong truyền thuyết, bây giờ phát hiện võ hồn của mình đã lột xác thành Thần Thánh Cự Long, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Ngoài sự lột xác của võ hồn, ông tự nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi hồn lực trên người.

Vốn chỉ có cấp hai mươi chín, bây giờ trực tiếp nhảy vọt hai mươi cấp kinh khủng, đạt đến cấp bốn mươi chín đáng sợ, quả thực nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

"Thật là một võ hồn mạnh mẽ!" Đường Tam thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, trong lòng đối với thủ đoạn của Tần Hạo lại có thêm một nhận thức trực quan, chỉ vung tay đã tạo ra một võ hồn trong truyền thuyết.

"Đa tạ công tử tái tạo chi ân!" Một lúc lâu sau, Đại Sư cũng bình tĩnh lại, lúc này nhìn Tần Hạo không còn dám coi hắn là một đứa trẻ nữa.

Thủ đoạn kinh khủng như vậy, hiển nhiên đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ông.

Theo ông thấy, ngay cả Võ Hồn Điện cũng tuyệt đối không có thủ đoạn thần kỳ như vậy.

Võ hồn luôn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Đại Sư.

Ông chưa từng nghĩ đến việc thay đổi nó, đã từng thử vô số cách, nhưng tiếc là đều thất bại, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Nhưng không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy, cũng không ngờ võ hồn lại có ngày lột xác, lột xác thành Thần Thánh Cự Long trong truyền thuyết, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Không cần đa lễ, những gì ta có thể làm đã làm rồi, còn về việc ngươi có thể đạt đến trình độ nào, phải xem vào tạo hóa của ngươi!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Công tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng tốt của công tử!" Đại Sư lập tức vẻ mặt kiên định nói.

Trước đây không có cơ hội, bây giờ ông cũng đã biến thành siêu cấp thiên tài, mặc dù tuổi tác có hơi lớn, nhưng ông cảm giác rõ ràng, dưới sự cải tạo của viên đan dược vừa rồi, cơ thể ông cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, tuổi tác đã không còn là vấn đề.

"Được rồi, nếu đã vậy, vậy thì Tiểu Tam giao cho ông, ta đi trước!" Nói xong, Tần Hạo cũng trực tiếp quay người rời đi.

Sau khi giao Đường Tam cho Đại Sư, Tần Hạo cũng không can thiệp nhiều nữa.

"Quá kinh khủng, thật sự quá kinh khủng, Tiểu Tam, vị Hạo ca này của con rốt cuộc là ai?

Lại có thủ đoạn kinh khủng như vậy!" Sau khi thấy Tần Hạo rời đi, Đại Sư mới từ từ bình tĩnh lại, ánh mắt rơi vào người Đường Tam rồi nói.

"Thân phận của Hạo ca con cũng không biết, nhưng con biết, thực lực của Hạo ca rất mạnh, rất mạnh!" Đường Tam mở miệng nói.

"Mạnh?

Mạnh đến mức nào?" Đại Sư có chút kinh ngạc hỏi, nhưng trong lòng cũng không quá để tâm, vì Tần Hạo trông cũng chỉ lớn hơn Đường Tam một chút.

"Ít nhất là Phong Hào Đấu La!" Đường Tam mở miệng nói.

"Cái, cái gì!?

Phong Hào Đấu La!?

Tiểu Tam, con không đùa chứ, Phong Hào Đấu La!?

Sao có thể!?

Cậu ta mới bao nhiêu tuổi?" Nghe lời Đường Tam, Đại Sư nhất thời hiển nhiên có chút không dám tin là thật, dù sao điều này nghe có vẻ quá khó tin.

"Không có gì là không thể, thực lực của Hạo ca rất mạnh, ngay cả phụ thân con cũng không phải là đối thủ của anh ấy!" Đường Tam mở miệng nói, trong mắt lóe lên vẻ sùng bái.

"Cái gì!?

Mạnh hơn cả Hạo Thiên Đấu La!? …" Đại Sư không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Lần này, ông hiển nhiên đã thực sự bị chấn trụ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc sâu sắc.

“Không ngờ thiên hạ lại có tồn tại kinh khủng như vậy, không thể tin được, thật sự quá không thể tin được.

Thực lực như vậy, sợ rằng thực sự là người được thần linh ưu ái!” Đại Sư lẩm bẩm.

Cứ như vậy, Tần Hạo và mọi người liền ở lại học viện Nặc Đinh.

Thời gian trôi rất nhanh, trong nháy mắt, ba năm đã qua.

Ba năm, Đường Tam và Tiểu Vũ cũng thuận lợi tốt nghiệp học viện Nặc Đinh.

Trong nguyên tác, họ phải mất năm năm, nhưng bây giờ chỉ mất ba năm, thực lực cũng mạnh hơn trong nguyên tác không ít.

Cả Đường Tam và Tiểu Vũ lúc này đều là Hồn Tôn cấp ba mươi chín đỉnh phong.

Trong nguyên tác, họ mất năm năm cũng mới chỉ cấp hai mươi chín, có thể tưởng tượng bây giờ sự tiến bộ kinh khủng đến mức nào.

Kết quả này còn là kết quả của việc cố ý kìm nén, hoặc là kết quả Tần Hạo cố ý để họ kìm nén.

Ba năm, ngoài việc tu luyện bình thường, phần lớn thời gian đều dùng để rèn luyện nhục thân.

Đúng vậy, cường hóa nhục thân.

Bây giờ Tần Hạo đối với quy tắc thiên địa của thế giới này đã lĩnh ngộ vô cùng thấu triệt, cũng đã nhìn ra, lý do hồn sư lúc ban đầu không thể hấp thu hồn hoàn có niên hạn cao, hạn chế chủ yếu nhất chính là cường độ thân thể không đủ.

Sau ba năm rèn luyện, cường độ thân thể của Đường Tam đã đạt đến một trình độ vô cùng kinh khủng, ba hồn hoàn trên người cũng vô cùng đáng sợ, tím, đen, đen ba hồn hoàn kinh khủng, vô cùng nghịch

thiên.

“Lão sư, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Chương 509

Học viện Thiên Đấu Hoàng Gia sao?" Tại cổng học viện Nặc Đinh, mấy bóng người cũng từ học viện đi ra.

Dẫn đầu là một thiếu niên tuấn mỹ mặc áo trắng, bên cạnh là một thiếu nữ xinh xắn như công chúa.

Phía sau họ là một thiếu niên có dung mạo thanh tú, bên cạnh thiếu niên là một người đàn ông trung niên trông khoảng ba mươi tuổi, đôi mắt tỏa ra ánh sáng trí tuệ.

Thiếu niên thanh tú nói với người đàn ông trung niên.

"Không đi học viện Thiên Đấu Hoàng Gia, nơi đó không thích hợp với con!" Người đàn ông trung niên mở miệng nói.

"Không thích hợp?

Chẳng lẽ có nơi nào mạnh hơn học viện Hoàng Gia sao?" Trên mặt thiếu niên lộ ra vẻ khó hiểu.

"Mạnh hơn sao?

Cũng không hẳn, chỉ là thích hợp hơn thôi!" Người đàn ông trung niên nói.

"Đó là nơi nào?" "Một học viện chuyên thu nhận quái vật, học viện Sử Lai Khắc!" Nhóm người này không ai khác, chính là Tần Hạo và mọi người.

Bây giờ học viện Nặc Đinh tự nhiên không có ý định tiếp tục ở lại, nên cả nhóm chuẩn bị đến học viện Sử Lai Khắc.

Khác với trong nguyên tác, lần này, Đại Sư lại đi cùng Đường Tam.

Bây giờ sau ba năm, Đại Sư cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Tu vi của ông cũng đã có tiến triển vượt bậc, đạt đến cấp bảy mươi chín Hồn Thánh kinh khủng.

Ba năm, từ cấp bốn mươi chín lên cấp bảy mươi chín, tốc độ mười cấp một năm, nếu tin này truyền ra ngoài, tuyệt đối đủ để gây ra một cơn chấn động kinh hoàng.

Mặc dù trong đó có sự giúp đỡ của Tần Hạo, nhưng đồng thời, thiên phú của Đại Sư hiển nhiên cũng không thể xem thường.

"Lão sư… Ngài, ngài không nhầm chứ?

Ngài chắc chắn đây là một học viện?

Không phải là một thôn làng đổ nát sao?" Nửa tháng sau, Tần Hạo và mọi người cũng đã đến đích của chuyến đi này.

Nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt, Đường Tam cũng không nhịn được có chút cạn lời.

Nơi này đâu giống học viện, căn bản là một thôn làng, loại thôn làng khá đổ nát.

"Không nhầm đâu, chính là ở đây!" Nhìn nơi trước mắt, Đại Sư lắc đầu nói, hiển nhiên không hề có chút ngạc nhiên nào.

"Các ngươi là ai!?" Lúc này, một bóng người thiếu niên mười hai, mười ba tuổi xuất hiện trước mặt cả nhóm, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới nhóm Tần Hạo, cuối cùng nhanh chóng dừng lại trên người Tiểu Vũ, trong mắt lóe lên một tia nóng rực.

"Chúng tôi đến báo danh gia nhập học viện Sử Lai Khắc!" Đường Tam thấy vậy, liền trực tiếp nói.

"Báo danh?

Xin lỗi, đã hết thời gian báo danh rồi!" Thiếu niên có chút không kiên nhẫn nói, ánh mắt vẫn dán chặt vào Tiểu Vũ.

"Tiểu Tam, đánh hắn!" Thấy cảnh này, giọng của Tần Hạo cũng lập tức truyền đến.

"Con biết rồi, Hạo ca!" Nghe lời Tần Hạo, trong mắt Đường Tam cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đối với lời của Tần Hạo, Đường Tam tuyệt đối vô điều kiện ủng hộ.

Hiển nhiên, Đường Tam cũng có chút khó chịu với thái độ và ánh mắt của đối phương.

"Cái gì!?

Đánh ta?

Bằng ngươi?

Thật là chuyện cười, ta thấy ngươi còn chưa tỉnh ngủ đúng không?" Nghe lời hai người Tần Hạo, thiếu niên đối diện như nghe được chuyện cười, liền không nhịn được nói.

"Trong vòng ba chiêu hạ gục hắn, bắt hắn câm miệng, nếu không thì huấn luyện sau này của ngươi sẽ tăng gấp đôi~!" Giọng nói lạnh lùng của Tần Hạo lại một lần nữa truyền đến.

"Soạt!" Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Đường Tam nhất thời cũng đột nhiên thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Một khắc sau, trong mắt cũng lóe lên một tia sắc bén, hiển nhiên đã muốn nghiêm túc.

"Khốn kiếp, không biết sống chết, …" Thiếu niên thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn.

Nhưng chưa kịp nói xong, nhất thời chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trong khoảnh khắc, một tàn ảnh lóe qua, ngay sau đó, chỉ cảm thấy bụng đột nhiên đau nhói, sau đó một luồng sức mạnh khó có thể chống cự cũng tức thì quét qua, cả người cũng không tự chủ được bay ngược ra ngoài, bay xa tới bảy tám mét mới rơi xuống đất.

"Thằng khốn đáng chết, ta giết ngươi!" Sau khi thiếu niên phản ứng lại, trong đôi mắt cũng lóe lên vẻ tức giận.

Thiên tài của học viện Sử Lai Khắc đường đường, lại bị một kẻ vô danh đánh bay, sự tức giận trong lòng có thể tưởng tượng được.

Một khắc sau, chỉ thấy sau lưng hắn một hư ảnh hiện ra, chính là một con bạch hổ khổng lồ, một luồng khí tức không yếu cũng từ trên người hắn bộc phát ra, hai hồn hoàn màu vàng cũng treo trên võ hồn, chính là một Đại Hồn Sư hai hoàn.

"Bạch Hổ Hộ Thân Chướng!" "Bạch Hổ Liệt Quang Ba!" Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng trắng kinh khủng xuất hiện, trực tiếp bao trùm về phía Đường Tam.

"Hừ!" Đường Tam thấy vậy, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười lạnh, thần sắc không hề có chút kinh hoảng, võ hồn Lam Ngân Thảo trong nháy mắt được triệu hồi, một tím, hai đen ba đạo hồn hoàn cũng hiện ra.

"Cái gì!?

Sao có thể!?" Sau khi thấy hồn hoàn của Đường Tam, sắc mặt thiếu niên đối diện nhất thời đại biến, như thể đã thấy chuyện không thể tin được, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ người trông nhỏ hơn mình trước mắt lại là một Hồn Tôn, tất nhiên, đó không phải là điều chủ yếu nhất, điều chủ yếu nhất là cấu hình hồn hoàn trên võ hồn của đối phương, cấu hình như

vậy hiển nhiên đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

"Ếch ngồi đáy giếng, không có gì là không thể!" Đường Tam cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hồn hoàn thứ ba đột nhiên sáng rực, trong khoảnh khắc, một ngọn trường mâu màu đen hiện ra, mang theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng đón lấy đòn tấn công của đối phương.

"Phanh!" Không hề có chút hồi hộp nào.

Chương 510

Mặc dù võ hồn của thiếu niên không yếu, hồn kỹ cũng vô cùng kinh diễm, nhưng hiển nhiên đối mặt với đòn tấn công của Đường Tam, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Hồn kỹ trực tiếp bị đâm xuyên, cột sáng trắng trong nháy mắt vỡ tan, cả người cũng lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra.

Sau đó không đợi thiếu niên phản ứng, dưới chân mấy sợi dây leo màu máu hiện ra, trực tiếp quấn lấy cơ thể hắn, trong chốc lát đã biến thành một 'bánh tét' khổng lồ.

Sắc mặt thiếu niên cũng đen sạm, hiển nhiên trên dây leo mang theo độc tố không yếu, cả cơ thể trực tiếp bị tê liệt, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

"Hạo ca!

Xong rồi!" Đường Tam thấy vậy liền trực tiếp nói.

"Không tệ!" Thấy kết quả này, Tần Hạo cũng hờ hững gật đầu, thực lực của Đường Tam bây giờ hiển nhiên đã mạnh hơn trong nguyên tác rất nhiều.

"Phóng túng!

Kẻ nào, dám ra tay với người của học viện Sử Lai Khắc của ta!" Đúng lúc này, một giọng nói giận dữ truyền đến.

Ngay sau đó, một bóng người to như tháp sắt cũng từ trong làng bay ra, trong chốc lát đã đến giữa sân.

Sau khi thấy thiếu niên bị trói như bánh tét, sắc mặt nhất thời cũng trở nên âm trầm hơn.

Lập tức không chút do dự, hắn trực tiếp lao về phía Đường Tam.

"Giao cho ông!" Tần Hạo nhìn Đại Sư bên cạnh rồi hờ hững nói.

"Yên tâm đi!" Đại Sư thấy vậy, liền hừ lạnh một tiếng.

Phải biết rằng Đường Tam là đệ tử của ông, trên người Đường Tam, ông đã đổ vào vô số tâm huyết, tự nhiên không thể thấy Đường Tam bị bắt nạt, huống hồ, Đại Sư bây giờ cũng đã khác xưa.

"Đại Lực Kim Cương Chưởng!" Sau khi thấy Đại Sư, đối phương cũng không chút do dự, trực tiếp phóng ra võ hồn trên người, bảy hồn hoàn vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen hiện ra.

Kèm theo đó, một cự chưởng màu vàng kinh khủng cũng gào thét, hung hăng đánh về phía Đại Sư.

"Đến hay lắm!" Đại Sư thấy vậy thần sắc không hề sợ hãi, cả người không lùi mà tiến, võ hồn Thần Thánh Cự Long cũng trong nháy mắt hiện ra, một luồng long uy kinh khủng cũng tức thì lan tỏa.

Bảy hồn hoàn vàng, vàng, đen, đen, đen, đen, đen cũng hiện ra.

Giống như Đường Tam, cấu hình hồn hoàn trên người Đại Sư hiển nhiên cũng không bình thường, hai cái màu vàng là cấu hình trước khi gặp Tần Hạo, còn phía sau, toàn bộ đều là màu đen.

"Chân Long Trảo!" Một khắc sau, trên võ hồn của Đại Sư, một hồn hoàn màu đen trong nháy mắt tỏa sáng.

Ngay sau đó, một long trảo màu vàng kinh khủng cũng hiện ra, hung hăng đón lấy bàn tay vàng.

"Xoẹt…" Cũng không có chút hồi hộp nào.

Người kia tuy thực lực không yếu, nhưng Đại Sư bây giờ đã khác xưa, cộng thêm võ hồn chí cao Thần Thánh Cự Long, gần như trong nháy mắt, long trảo vàng trực tiếp xé nát bàn tay vàng, sau đó không

hề giảm tốc độ bao trùm về phía đối phương.

"Cái gì!?

Không hay rồi!" Thấy cảnh này, sắc mặt người kia nhất thời kịch biến.

"Võ Hồn Chân Thân!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy võ hồn sau lưng trong nháy mắt dung nhập vào cơ thể hắn, cả người trực tiếp hóa thành một con gấu khổng lồ kinh khủng, một luồng khí tức hung hãn kinh khủng cũng từ trên người hắn tỏa ra.

"Phanh!" Sau đó, chỉ nghe một tiếng trầm thấp truyền đến, bóng người gấu khổng lồ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, cả cơ thể bay ngược trong không trung hơn mười mét mới rơi xuống đất, cả người cũng trở nên vô cùng chật vật.

"Chết tiệt, sao có thể!?

Ngươi, ngươi là ai!?" Đối phương khó khăn bò dậy từ mặt đất, thần sắc vô cùng chấn động nhìn võ hồn trên người Đại Sư, đặc biệt là sau khi thấy cấu hình hồn hoàn kinh khủng kia, cả người cũng hoàn toàn bị chấn trụ.

Hiển nhiên hắn cũng vô cùng rõ ràng, lần này sợ rằng đã đụng phải tấm sắt rồi.

"Chết tiệt, không cần biết ngươi là ai, dám giương oai ở học viện Sử Lai Khắc của ta, đều phải trả giá!" Ngay sau đó, nhanh chóng, trong đôi mắt đối phương cũng lóe lên một tia quyết đoán, khí tức trên người cũng lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng, hiển nhiên không có ý định dừng tay.

"Dừng tay!" Đúng lúc này, một giọng nói cũng từ trong làng truyền ra.

Ngay sau đó, mấy bóng người cũng liền bay đến, dẫn đầu là một

người đeo một cặp kính gọng đen to, trông có vẻ gian thương.

"Viện trưởng, ngài đến rồi!" Sau khi thấy bóng người dẫn đầu, trên mặt đại hán kinh ngạc cũng lộ ra vẻ cung kính.

"Phất lão đại!" Đại Sư sau khi thấy bóng người dẫn đầu, thân thể cũng hơi chấn động, trong mắt lóe lên một tia kích động, hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của người này.

"Hử? … Tiểu Cương!?

Là ngươi!?" Sau khi nghe giọng của Đại Sư, người kia sững sờ, rồi ánh mắt cũng rơi vào người Đại Sư.

Khi thấy dáng vẻ của Đại Sư, người kia cũng ngẩn ra, ngay sau đó trong mắt cũng lóe lên một tia kích động, hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của Đại Sư.

"Phất lão đại, đã lâu không gặp!" Giọng của Đại Sư có chút run rẩy nói.

Phải biết rằng năm xưa ông gần như bị trục xuất khỏi gia tộc, căn bản không có mấy người bạn, người trước mắt là huynh trưởng mà ông thật lòng kính nể, bây giờ gặp lại đối phương, tự nhiên vô cùng kích động.

"Thật sự là ngươi, Tiểu Cương.

Ngươi, võ hồn của ngươi… đã hồi phục rồi!?" Lúc này đối phương hiển nhiên cũng đã thấy võ hồn sau lưng Đại Sư, sau khi cảm nhận được khí tức kinh khủng tỏa ra từ đó, trên mặt người kia cũng lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

Mặc dù ông có thể cảm giác được, hồn lực của đối phương có lẽ không bằng mình, nhưng thực lực của đối phương tuyệt đối hơn mình.

Lập tức trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên đối với sự thay đổi của Đại Sư vô cùng phấn khích.

"Ừm!" Đại Sư gật đầu nói.

"Viện trưởng, ngài quen ông ấy sao?" Đại hán ban đầu bị dạy dỗ sau khi thấy cảnh này, lập tức cũng sững sờ, rồi có chút kinh ngạc nói.

"Ừm!

Chương 511

Đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Dư Tiểu Cương!" Phất Lan Đức mở miệng nói.

"Hử?

Dư Tiểu Cương?

Chẳng lẽ là Trí Tuệ Chi Giác trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác trong truyền thuyết?

Nhưng thực lực không phải…." Sau khi nghe Phất Lan Đức giới thiệu, đại hán hiển nhiên cũng đã đoán ra thân phận của Đại Sư, nhưng biểu cảm trên mặt cũng càng thêm khó hiểu.

Đại Sư trên đại lục cũng có danh tiếng không nhỏ, nhưng Đại Sư trước mắt và 'phế vật' trong truyền thuyết hiển nhiên hoàn toàn khác nhau.

"Không sai!" Phất Lan Đức hờ hững nói.

"Đúng rồi, Tiểu Cương, chuyện gì vậy?" Sau đó Phất Lan Đức cũng hoàn hồn, nhìn hai người đầu bù tóc rối rồi hỏi.

"Phất lão đại, là thế này!" Lập tức Đại Sư cũng trực tiếp kể lại sự việc một cách đơn giản.

"Đái Mộ Bạch!

Xin lỗi!

Sau đó đi lĩnh phạt!" Sau khi nghe xong lời của Đại Sư, Phất Lan Đức làm sao không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đối với tính cách của Đái Mộ Bạch, ông tự nhiên không thể không biết, lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

“Vâng, viện trưởng!

Xin lỗi!” Đái Mộ Bạch cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không nhìn ra, lần này hiển nhiên đã đụng phải tấm sắt.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

“Ngươi nên mừng vì là người của học viện Sử Lai Khắc, nếu không thì đã chết từ lâu rồi!” Giọng nói lạnh lùng của Tần Hạo cũng lập tức truyền đến.

“…” Nghe lời Tần Hạo, Đái Mộ Bạch cũng ngẩng đầu, thần sắc có chút khó chịu nhìn Tần Hạo.

Bị một người trông nhỏ hơn mình dạy dỗ như vậy, Đái Mộ Bạch kiêu ngạo hiển nhiên có chút khó chấp nhận.

“Sao?

Không phục?

Đừng nói chỉ là hoàng tử của đế quốc Tinh La, cho dù là hoàng đế của đế quốc Tinh La, ta nếu muốn ngươi chết canh ba, tuyệt đối không sống qua canh năm!” Tần Hạo lạnh lùng nói.

Một khắc sau, một luồng khí tức kinh khủng cũng tức thì từ trên người hắn bộc phát ra, võ hồn Hiên Viên Kiếm trong nháy mắt được triệu hồi, chín hồn hoàn màu vàng trong nháy mắt hiện ra.

“Cái gì!?

Chín hoàn!?

Phong Hào Đấu La!?

Lại là Phong Hào Đấu La!?

Hồn hoàn màu vàng, ngươi, không thể nào!?” Thấy cảnh này, mắt

của Đái Mộ Bạch cũng trợn to, trên mặt đầy vẻ kinh hãi vô cùng, như thể đã thấy chuyện không thể tin được, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Không chỉ hắn, nhóm người của học viện Sử Lai Khắc đối diện cũng đã sớm bị dọa ngốc.

Phong Hào Đấu La, một Phong Hào Đấu La trẻ như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.

Kinh khủng nhất là chín hồn hoàn màu vàng kia, hồn hoàn màu vàng đại diện cho cái gì họ đều vô cùng rõ ràng.

"Bái kiến miện hạ!

Mộ Bạch không hiểu chuyện, mong miện hạ có thể giơ cao đánh khẽ!" Phất Lan Đức thấy vậy, lập tức cũng vội vàng mở miệng nói.

"Cút đi, lần sau còn như vậy, sẽ không có vận may tốt như vậy đâu, có một số người không phải ngươi có thể động vào!" Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Vâng!

Miện hạ!" Đái Mộ Bạch lập tức cũng mở miệng nói.

Sau khi biết thân phận của Tần Hạo, sự oán hận trong lòng ban đầu cũng hoàn toàn biến mất, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, đây là kết quả tốt nhất.

Sau đó, Tần Hạo và mọi người liền trực tiếp ở lại học viện Sử Lai Khắc.

Nhưng vì thời gian Tần Hạo đến sớm hơn trong nguyên tác hai năm, nên lúc này trong học viện Sử Lai Khắc phiên bản nâng cấp chỉ có ba học viên, lần lượt là Đái Mộ Bạch vừa bị Đường Tam dạy dỗ, hai người còn lại là Áo Tư Tạp và Mã Hồng Tuấn.

Còn Ninh Dung Dung và Chu Trúc Thanh trong thất quái ban đầu

lúc này vẫn chưa ở học viện.

"Bái kiến Tần Hạo công tử!" Một ngày nọ, Tần Hạo vừa mới thức dậy, mấy bóng người đã xuất hiện bên ngoài biệt viện.

Dẫn đầu chính là viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc, bên cạnh là Dư Tiểu Cương, và bên cạnh hai người là một thiếu niên tóc đỏ.

"Phất Lan Đức viện trưởng, có chuyện gì sao?" Tần Hạo nhìn ba người, trong mắt lóe lên vẻ đã hiểu, trong lòng cũng lờ mờ đoán được mục đích của đối phương.

"Khụ khụ, là thế này, Tần công tử, chuyện võ hồn của Tiểu Cương lần trước… cho nên lần này lão hủ đến thỉnh cầu Tần công tử giúp một tay!

Hy vọng Tần công tử nhất định thành toàn!" Phất Lan Đức mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi.

"Võ hồn của nó sao?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người Mã Hồng Tuấn, hờ hững nói.

"Ách, công tử biết sao?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Phất Lan Đức cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Võ hồn gà rừng biến dị mang một tia huyết mạch phượng hoàng, chỉ là một con gà lửa mà thôi…" Tần Hạo hờ hững nói.

"Khụ khụ khụ…" Nghe lời Tần Hạo, Mã Hồng Tuấn bên cạnh nhất thời mặt cũng đỏ bừng, nhưng lúc này hắn đã biết sự kinh khủng của Tần Hạo, tự nhiên không dám phản bác.

Chương 512

"Tần công tử, không biết võ hồn của nó… Chỉ cần công tử chịu ra tay, điều kiện gì chúng tôi cũng đồng ý!" Phất Lan Đức mở miệng nói.

"Điều kiện sao… Muốn bản công tử ra tay cũng không phải không được, vậy thì sau này phải làm việc cho bản công tử.

Đương nhiên, thực lực hiện tại của ngươi không đủ tư cách làm việc cho bản công tử, trừ khi là Phong Hào Đấu La!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Cái gì!?

Phong Hào Đấu La!?

Ta cũng có thể đạt đến Phong Hào Đấu La!?" Mã Hồng Tuấn bên cạnh nghe lời Tần Hạo, mắt nhất thời cũng sáng lên.

Mặc dù hắn là học sinh của học viện Sử Lai Khắc, được mệnh danh là quái vật, nhưng dù vậy, hắn cũng chưa từng nghĩ sau này có thể đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La, căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám.

"Nếu không đạt được Phong Hào Đấu La, bản công tử cần ngươi làm gì!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Ta, ta đồng ý!" Nhanh chóng, trên mặt Mã Hồng Tuấn cũng lộ ra vẻ kiên định, lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói, trực tiếp đưa ra lựa chọn.

Phải biết rằng đó là Phong Hào Đấu La, có cơ hội trở thành Phong Hào Đấu La, dù có phải hy sinh một chút hiển nhiên cũng đáng.

"Được, nếu đã vậy, vậy thì nuốt nó đi!" Tần Hạo trực tiếp cũng lấy ra một viên Huyết Mạch Đan đưa cho Mã Hồng Tuấn nói.

“Được!” Mã Hồng Tuấn không chút do dự, nhận lấy viên đan dược nuốt xuống.

Giống như Đại Sư trước đó, sau khi nuốt vào, trong miệng Mã Hồng Tuấn cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau kinh hoàng.

“…” Phất Lan Đức thấy tình trạng thảm thương của Mã Hồng Tuấn, trên mặt nhất thời cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Phải biết rằng quan hệ giữa Mã Hồng Tuấn và Phất Lan Đức không hề tầm thường, Mã Hồng Tuấn là cô nhi, được viện trưởng Phất Lan Đức nhận nuôi, danh nghĩa là thầy trò, nhưng thực tế quan hệ thân như cha con.

“Phất lão đại yên tâm đi, đây là quá trình bắt buộc phải trải qua, mặc dù có chút đau đớn, nhưng lại có thể khiến nó thực sự dục hỏa trọng sinh, thoát thai hoán cốt, sẽ không sao đâu!

Trước đây ta cũng như vậy!” Thấy dáng vẻ của Phất Lan Đức, Đại Sư lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

Ông vô cùng rõ ràng quá trình này đau đớn đến mức nào, nhưng cũng vô cùng rõ ràng, quá trình tuy vô cùng đau đớn, nhưng lại không có nguy hiểm.

“Vậy sao, vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Nghe lời Đại Sư, Phất Lan Đức mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối với Đại Sư, Phất Lan Đức hiển nhiên tin tưởng trăm phần trăm.

Có sự đảm bảo của Đại Sư, Phất Lan Đức cũng hoàn toàn yên tâm, ánh mắt cũng rơi vào người Mã Hồng Tuấn, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi vô cùng.

“Ông ông ông…” Một nén hương sau, chỉ thấy lúc này cả người

Mã Hồng Tuấn cũng bị một luồng ánh sáng đỏ rực bao trùm, võ hồn cũng bộc phát ra một luồng ánh sáng đỏ chói mắt, một luồng nhiệt khí kinh khủng cũng quét ra, cả người như đang tắm trong ngọn lửa.

Bất chợt, đúng lúc này, một tiếng phượng hót lảnh lót truyền đến.

Chỉ thấy trên võ hồn ánh sáng rực rỡ, một luồng ánh sáng chói lọi cũng tức thì tỏa ra, cả võ hồn cũng điên cuồng bành trướng, cuối cùng trực tiếp hóa thành một bóng phượng hoàng thực sự, một luồng khí tức tôn quý vô thượng cũng từ trên võ hồn phượng hoàng tỏa ra.

Kèm theo đó, dao động hồn lực trên người Mã Hồng Tuấn cũng như ngồi tên lửa điên cuồng tăng vọt.

Vốn chỉ khoảng cấp hai mươi ba, lúc này cũng một đường điên cuồng tăng vọt, trong chốc lát đã đột phá cực hạn cấp ba mươi, sau đó tiếp tục tăng vọt, cuối cùng trực tiếp định hình ở mức cấp ba mươi lăm, tăng hơn mười cấp.

Nhưng so với Đại Sư trước đó, hiển nhiên kém hơn không ít.

Đương nhiên đây không phải là vấn đề của đan dược của Tần Hạo, mà là vấn đề của chính Mã Hồng Tuấn.

Phải biết rằng Đại Sư đã bị kẹt ở cấp hai mươi chín mười mấy hai mươi năm, mặc dù luôn không đột phá cấp ba mươi, nhưng sự tích lũy lại vô cùng kinh khủng, dưới sự tích lũy dày đặc đó nên mới trực tiếp đột phá hai mươi cấp.

Nhưng Mã Hồng Tuấn thì khác, hắn không có sự tích lũy sâu dày như Đại Sư, nên mới chỉ đạt đến cấp ba mươi lăm.

“Phượng hoàng, phượng hoàng, phượng hoàng thực sự, võ hồn Hỏa Phượng thực sự, quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi.

Võ hồn của ta cuối cùng đã trở thành phượng hoàng thực sự, không còn ai gọi ta là gà rừng nữa!” Lúc này Mã Hồng Tuấn cũng đã

tỉnh lại, nhìn võ hồn Hỏa Phượng tôn quý lộng lẫy trên đỉnh đầu, trên mặt nhất thời cũng lộ ra vẻ kích động vô cùng.

"Đa tạ Tần công tử!

Từ nay về sau ta tuyệt đối sẽ nghe theo lệnh của Tần công tử!" Sau khi hoàn hồn, Mã Hồng Tuấn vẻ mặt kích động nói.

"Được rồi, thực lực hiện tại của ngươi quá yếu, đợi đến lúc đột phá Phong Hào Đấu La rồi hãy nói!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Tần công tử yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!" Mã Hồng Tuấn vẻ mặt kiên định nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ tự tin.

"Thủ đoạn của Tần công tử quả thực thần kỳ, lão hủ bội phục, đa tạ Tần công tử!" Phất Lan Đức bên cạnh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Mặc dù trước đó đã nghe nói về thủ đoạn của Tần Hạo, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, vẫn vô cùng chấn động.

"Đây là sâm lâm Lạc Nhật sao…" Trong một khu rừng hồn thú thuộc lãnh thổ của đế quốc Thiên Đấu, một bóng người như quỷ mị, trực tiếp xuyên qua từng lớp phong tỏa của hồn thú, tiến vào sâu trong rừng.

Bóng người đó không ai khác, chính là Tần Hạo.

Sâm lâm Lạc Nhật tuy không bằng Tinh Đấu Đại sâm lâm, nhưng cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Sau khi ở lại học viện Sử Lai Khắc một thời gian, Tần Hạo liền trực tiếp rời đi.

Lần này, mục tiêu của hắn ở sâm lâm Lạc Nhật không phải ai khác, chính là cao thủ tán tu ẩn cư ở đây, Phong Hào Đấu La Độc Cô

Bác, người đã bị Đường Tam chiết phục trong nguyên tác.

“Tìm thấy rồi!

Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn sao… quả nhiên ở đây!” Chỉ mất nửa ngày, Tần Hạo đã cảm ứng được một nơi động thiên phúc địa, một băng một hỏa hai linh mạch cực phẩm, hình thành một động thiên phúc địa đỉnh cấp.

Trong động thiên phúc địa, Tần Hạo cũng cảm ứng được hai luồng khí tức, trong đó một luồng đã đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Nhưng so với các Phong Hào Đấu La mà Tần Hạo gặp trước đây, luồng khí tức này hiển nhiên yếu hơn không ít, chỉ khoảng cấp chín mươi mốt.

Luồng khí tức còn lại chỉ khoảng cấp hai mươi mấy, hiển nhiên là cháu gái của Độc Cô Bác, Độc Cô Yến.

“Ai!?” Tần Hạo không hề che giấu khí tức của mình.

Chương 513

Trong khoảnh khắc tiếp cận Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, một giọng nói lạnh lùng liền truyền đến.

Ngay sau đó, một bóng người cũng xuất hiện ở không xa, chính là Phong Hào Đấu La cấp chín mươi mốt.

"Hử?

Một tiểu quỷ!?

Nhóc con, ngươi là ai, sao lại ở đây!?" Khi thấy dáng vẻ của Tần Hạo, Độc Cô Bác nhất thời cũng sững sờ.

Vừa rồi ông cảm ứng được một luồng khí tức kinh khủng tiếp cận nơi này, nên mới hiện thân, nhưng không ngờ lại thấy một 'tiểu quỷ' trông còn nhỏ hơn cháu gái mình.

Nhưng trên mặt Độc Cô Bác lại không hề có chút thả lỏng nào, bởi vì từ trên người đối phương, Độc Cô Bác cảm nhận được một luồng uy hiếp vô cùng kinh khủng.

"Độc Đấu La, Độc Cô Bác?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi vào người đối phương, hờ hững nói.

"Không sai, chính là lão phu.

Ngươi là ai?" Giọng của Độc Cô Bác trầm thấp nói.

"Thân phận của bản công tử sao… ra tay đi, nếu thắng được, tự nhiên có thể biết!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Hử?

Tìm chết!" Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời cũng đột nhiên thay đổi.

Phải biết rằng ông là Phong Hào Đấu La đường đường, mặc dù cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo không tầm thường, nhưng bị một tiểu quỷ coi thường như vậy, sự tức giận trong lòng Độc Cô Bác có thể tưởng tượng được.

Một khắc sau, võ hồn Bích Lân Xà Hoàng trong nháy mắt được triệu hồi, chín hồn hoàn cũng trực tiếp hiện ra.

"Thời gian ngưng kết!" Mặc dù đối với sự khiêu khích của Tần Hạo vô cùng tức giận, Độc Cô Bác lại không hề đại ý, trực tiếp dùng toàn lực, hồn hoàn thứ tám trong nháy mắt tỏa sáng, một luồng dao động năng lượng quỷ dị truyền ra, chỉ cảm thấy không gian xung quanh dường như có chút ngưng kết.

"Di?

Có một chút pháp tắc thời không sao… có chút thú vị!" Cảm nhận sự thay đổi xung quanh, trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Mặc dù đây không phải là năng lực của chính Độc Cô Bác, chỉ là năng lực đi kèm của võ hồn, nhưng dù vậy, cũng rất đáng nể.

Ngay sau đó chỉ thấy Bích Lân Xà Hoàng há to miệng, một luồng độc vụ kinh khủng cũng trực tiếp bao trùm về phía Tần Hạo.

"Ông!" Đúng lúc này, trên đỉnh đầu Tần Hạo, một bảo tháp màu huyền hoàng trong nháy mắt hiện ra, chín hồn hoàn màu vàng trong nháy mắt tỏa sáng, một luồng khí tức huyền diệu cũng tức thì bộc phát ra.

Gần như trong nháy mắt, cảm giác không gian ngưng trệ quỷ dị liền tức thì tan rã, một màn sáng màu huyền hoàng cũng trực tiếp bao trùm quanh thân Tần Hạo, luồng độc vụ kinh khủng kia tự nhiên trực tiếp bị ngăn cách, bộ combo hồn kỹ của Độc Cô Bác hiển nhiên ngay

cả một sợi tóc của Tần Hạo cũng không chạm tới.

"Cái gì!?

Không thể nào!?" Sau khi thấy võ hồn và hồn hoàn của Tần Hạo, Độc Cô Bác nhất thời cũng hoàn toàn rối loạn, cả người trực tiếp sững sờ, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng đặc sắc.

Chín hồn hoàn màu vàng, cấu hình này hiển nhiên đã làm mù mắt Độc Cô Bác.

Trong khoảnh khắc võ hồn của Tần Hạo tỏa sáng, khí tức trên người hắn cũng tức thì tăng lên không chỉ mười lần, luồng khí tức áp bức kinh khủng kia khiến Độc Cô Bác cũng có cảm giác ngạt thở, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, với thực lực của mình, căn bản không phải là đối thủ của Tần Hạo.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai!?

Rốt cuộc có mục đích gì?" Một lúc lâu sau, trên mặt Độc Cô Bác cũng lộ ra vẻ suy sụp, trực tiếp thu hồi võ hồn, hiển nhiên đã chấp nhận số phận.

"Mục đích của ta rất đơn giản, bên cạnh bản công tử đang thiếu người giúp việc, thực lực của ngươi cũng không tệ!" Tần Hạo hờ hững nói.

"Cái gì!?

Ngươi muốn thu phục lão phu!?

Không thể nào, mặc dù thực lực của ngươi mạnh, nhưng muốn lão phu khuất phục, không thể nào!" Nghe lời Tần Hạo, Độc Cô Bác lập tức cũng lạnh lùng nói.

Là một Phong Hào Đấu La, Độc Cô Bác hiển nhiên có sự kiêu ngạo không nhỏ.

“Đừng vội từ chối, ngươi không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì cháu gái của ngươi suy nghĩ chứ?” Tần Hạo hờ hững nói.

“Ngươi có ý gì, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có làm bậy!” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời cũng đột nhiên thay đổi, thần sắc cũng trở nên vô cùng khó coi.

Theo ông thấy, Tần Hạo hiển nhiên muốn lấy cháu gái mình ra uy hiếp, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng băng lãnh.

“Lấy sự an nguy của cháu gái ngươi ra uy hiếp?

Chuyện cười, bản công tử không thèm làm chuyện đó, chỉ là nhắc nhở ngươi, đừng để cháu gái của ngươi đi theo vết xe đổ của ngươi!” Tần Hạo hờ hững nói.

“Vết xe đổ của ta!?

Ngươi, ngươi có ý gì…” Nghe lời Tần Hạo, Độc Cô Bác cũng sững sờ, nhưng rồi dường như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt cũng đột nhiên đại biến, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng trở nên có chút âm tình bất định.

“Ý của ta chẳng lẽ ngươi không rõ sao, Độc Đấu La đường đường ngay cả độc của mình cũng không khống chế được, thật là chuyện cười.

Không biết ngươi có thể áp chế được bao lâu?

Ba năm?

Năm năm, mười năm?

Huống hồ, ngươi có thể dựa vào tu vi mạnh mẽ để áp chế, còn cháu gái của ngươi thì sao?” Tần Hạo hờ hững nói.

“Ngươi, ngươi biết… Sao có thể!?” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Độc Cô Bác cũng hoàn toàn thay đổi.

Sau khi đột phá Phong Hào Đấu La, Độc Cô Bác luôn rất kín tiếng, không xuất hiện nhiều trước mặt người đời.

Mọi người đều cho rằng đó là do tính cách cô độc của Độc Cô Bác, nhưng thực tế, lý do Độc Cô Bác làm vậy là vì phần lớn thời gian ông đều ở quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, mượn sức mạnh của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn để áp chế độc tố trong cơ thể, căn bản không thể tùy ý rời đi.

"Không thể nào!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Chương 514

"Chẳng lẽ có cách?" Ngay sau đó, như nghĩ thông suốt điều gì, trên mặt Độc Cô Bạc lộ ra một tia hy vọng, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tần Hạo.

"Ngươi nói xem?" Tần Hạo lên tiếng.

"Chỉ cần có thể giải quyết ẩn hoạn trên người Yến Nhi, ta, Độc Cô Bạc, xin thề sau này sẽ quy thuận ngài!" Thấy bộ dạng của Tần Hạo, Độc Cô Bạc cũng vô cùng dứt khoát, nói thẳng không chút do dự.

Tình trạng của bản thân hắn cũng không quá để tâm, có thể thấy được địa vị của Độc Cô Yến trong lòng hắn quan trọng đến nhường nào.

"Tốt, đủ dứt khoát!" Thấy bộ dạng của Độc Cô Bạc, Tần Hạo cũng hài lòng gật đầu, đánh giá cao hắn thêm một bậc.

Từ một phương diện nào đó, Độc Cô Bạc khá giống Đường Hạo, đều là người vô cùng trọng tình cảm.

Loại người này trong mắt Tần Hạo còn quý giá hơn những thiên tài đỉnh cấp kia, bởi lẽ đối với Tần Hạo, thiên phú có thể thay đổi, nhưng phẩm hạnh lại khó mà đổi dời.

"Ta truyền cho ngươi một môn công pháp, có thể giúp ngươi hoàn toàn khống chế độc tố của mình.

Ngoài ra, đây là một viên Tiểu Tạo Hóa Đan, sau khi uống vào có thể giải quyết triệt để ẩn hoạn trên người ngươi!" Nói xong, Tần Hạo đưa một ngón tay điểm ra, một luồng sáng lập tức chui vào giữa mi tâm Độc Cô Bạc.

Cùng lúc đó, hắn búng ngón tay, một viên đan dược cũng rơi vào miệng Độc Cô Bạc.

"Ông!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, Độc Cô Bạc chỉ cảm thấy đầu óc chấn động mạnh, sau đó một luồng thông tin khổng lồ xuất hiện trong não.

Hắn không dám chần chừ chút nào, vội vàng bắt đầu luyện hóa lượng thông tin khổng lồ đó.

Cùng lúc, một luồng sức mạnh tạo hóa kinh khủng cũng cuộn trào điên cuồng trong cơ thể hắn.

Dưới tác dụng của Tiểu Tạo Hóa Đan, thân thể vốn gần như sắp sụp đổ của Độc Cô Bạc bắt đầu hồi phục với tốc độ kinh người.

Phải biết rằng, năm đó thân thể của Đường Hạo còn nghiêm trọng hơn Độc Cô Bạc rất nhiều mà Tiểu Tạo Hóa Đan còn có thể chữa khỏi, huống chi là Độc Cô Bạc.

Cùng lúc đó, dưới tác dụng của Tiểu Tạo Hóa Đan, khí tức trên người Độc Cô Bạc cũng bắt đầu tăng vọt không ngừng, hồn lực cấp chín mươi mốt bắt đầu tăng lên, võ hồn cũng theo đó hiện ra.

Mặc dù Tiểu Tạo Hóa Đan mà Tần Hạo đưa không phải huyết mạch đan, nhưng dù vậy, dưới sự tẩy lễ của nó, võ hồn của Độc Cô Bạc cũng đang xảy ra một sự lột xác huyền diệu.

Vảy rắn vốn có màu xanh biếc, lúc này bắt đầu tỏa ra những luồng sáng ngũ sắc.

Trên đầu rắn xuất hiện hai khối u, dường như có thứ gì đó sắp mọc ra. ... ...

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

"Ông ông ông!" Đúng lúc này, thân thể Độc Cô Bạc đột nhiên chấn

động, một luồng khí tức vô thượng mênh mông kinh khủng tức thì bộc phát.

Võ hồn trên đỉnh đầu cũng tỏa sáng rực rỡ, khối thịt trên đầu rắn lập tức mọc ra một cặp sừng, hóa rắn thành giao, hoàn thành sự lột xác.

Mất trọn một nén hương, khí tức trên người Độc Cô Bạc mới bình ổn trở lại.

"《Vạn Độc Tâm Kinh》! ...Trên đời lại có độc công nghịch thiên đến vậy, không thể tin được, thật sự quá không thể tin được!

Quả thực là vô thượng độc đạo thánh điển!" Độc Cô Bạc cũng tỉnh lại, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ kích động vô cùng.

Sau khi luyện hóa thông tin trong đầu, hắn cuối cùng cũng hiểu mình đã nhận được một bộ công pháp nghịch thiên đến mức nào.

So với Vạn Độc Tâm Kinh trước mắt, hắn phát hiện thủ đoạn dùng độc trước đây của mình quả thực còn không bằng trò trẻ con, hoàn toàn là cấp bậc nhi đồng, chênh lệch đến mười vạn tám nghìn dặm.

Sau khi thấy Vạn Độc Tâm Kinh, hắn mới hiểu ra, trước đây mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, không, còn không bằng ếch ngồi đáy giếng.

Vạn Độc Tâm Kinh như thể mở ra cho hắn một cánh cửa hoàn toàn mới.

Có Vạn Độc Tâm Kinh, hắn cảm thấy thực lực của mình ít nhất có thể tăng lên gấp mười lần.

Ngoài ra, điều khiến hắn vui mừng hơn là võ hồn của hắn đã lột xác, biến thành Ngũ Sắc Độc Giao.

Bích Lân Xà Hoàng tuy là võ hồn hệ độc đỉnh cấp, nhưng so với Ngũ Sắc Độc Giao thì rõ ràng kém hơn không chỉ một chút, đây quả thực là một sự thay đổi về chất.

Uy lực cũng tăng lên ít nhất gấp mười lần so với trước đây.

Cuối cùng, điều khiến hắn vui mừng nhất là sau khi dùng Tiểu Tạo Hóa Đan, tu vi của hắn đã đột phá, không chỉ tăng lên một chút mà là một bước nhảy vọt ba cấp kinh khủng, trực tiếp từ cấp chín mươi mốt lên đến cấp chín mươi lăm, từ một Phong Hào Đấu La yếu nhất trở thành một thế lực cốt cán trong số các Phong Hào Đấu La.

Cộng thêm võ hồn lột xác và Vạn Độc Tâm Kinh vừa nắm giữ, hắn tự tin rằng dù đối mặt với Siêu Cấp Đấu La cấp chín mươi sáu, thậm chí chín mươi bảy, hắn cũng có đủ tự tin để đánh một trận, thậm chí là chiến thắng.

"Đa tạ công tử tạo hóa chi ân!" Độc Cô Bạc lập tức kích động nói, khuôn mặt tràn đầy vẻ phấn khích.

Rõ ràng là hắn nằm mơ cũng không ngờ mình lại có được cơ duyên nghịch thiên đến vậy.

Giờ đây sau khi có được tạo hóa này, Độc Cô Bạc cảm thấy mình đã có đủ tiềm lực để xung kích đỉnh phong của đại lục.

"Không cần đa lễ, đây là thứ ngươi đáng được nhận!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Gia gia!

Người không sao chứ?" Lúc này từ sâu trong sơn cốc, một bóng người bay vút tới, đáp xuống trước mặt Độc Cô Bạc, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Tiểu Yến Nhi, gia gia rất khỏe, khỏe hơn bao giờ hết!

Mau bái kiến Tần Hạo công tử!" Độc Cô Bạc lập tức vội vàng nói.

"Bái kiến Tần công tử!" Độc Cô Yến tính cách tuy có chút đanh đá, nhưng đối với gia gia thì chưa bao giờ cãi lại nửa lời, lập tức cúi người hành lễ.

"Công tử, ngài xem..." Sau đó, ánh mắt Độc Cô Bạc lại rơi vào trên người Tần Hạo.

"Cũng tốt!" Tần Hạo thản nhiên nói, sau đó cũng không keo kiệt, truyền thụ Vạn Độc Tâm Kinh cho Độc Cô Yến, đồng thời cho nàng một viên Tiểu Tạo Hóa Đan.

Chương 515

Cuối cùng, không hề có chút bất ngờ nào, võ hồn của Độc Cô Yến cũng thành công lột xác, tu vi cũng tăng vọt, trực tiếp tăng lên ba mươi lăm cấp.

Trong nguyên tác, thiên phú của Độc Cô Yến tuy không tệ, nhưng so với Sử Lai Khắc Thất Quái thì rõ ràng kém hơn một chút.

Nhưng bây giờ sau khi dùng Tiểu Tạo Hóa Đan, khoảng cách đó đã hoàn toàn được san bằng, thậm chí còn vượt trội hơn.

Sau đó, Tần Hạo đi một vòng quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, rồi trực tiếp tế ra pháp bảo, nhổ cả Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn lên tận gốc, thu vào không gian pháp bảo.

Thấy thủ đoạn của Tần Hạo, cả Độc Cô Bạc lẫn Độc Cô Yến đều hoàn toàn bị chấn trụ.

Thủ đoạn của Tần Hạo trong mắt họ quả thực như thần minh, ánh mắt nhìn Tần Hạo cũng trở nên kính sợ hơn.

Tiếp đó, Tần Hạo không nói lời thừa, trực tiếp mang theo Độc Cô Bạc và Độc Cô Yến rời đi.

Trong nguyên tác, Độc Cô Yến gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, nhưng bây giờ sau khi được Tần Hạo cải tạo, thiên phú của nàng đã có sự thăng cấp về chất, Tần Hạo tự nhiên không thể để nàng gia nhập Hoàng Gia học viện, mà trực tiếp đưa về Sử Lai Khắc học viện.

Với điều kiện hiện tại, nàng cũng đã sớm đạt được yêu cầu của Sử Lai Khắc học viện.

Còn Độc Cô Bạc, giống như trong nguyên tác, cũng trực tiếp gia

nhập Sử Lai Khắc học viện, trở thành một viện trưởng danh dự.

Đối với sự gia nhập của Độc Cô Bạc và Độc Cô Yến, mấy người Phất Lan Đức tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Mặc dù trong học viện vốn đã có một sự tồn tại kinh khủng như Tần Hạo trấn giữ, nhưng vì một số lý do, Tần Hạo không thể ra mặt.

Độc Cô Bạc thì khác.

Độc Cô Bạc vốn đã có danh tiếng vô cùng khủng bố trên đại lục, nay gia nhập Sử Lai Khắc học viện tuyệt đối là một sự nâng cấp cực lớn cho học viện.

Sau khi thu nhận Độc Cô Bạc và Độc Cô Yến, Tần Hạo cũng không dừng lại, một lần nữa rời khỏi Sử Lai Khắc học viện.

Lần này, mục tiêu của Tần Hạo chính là Sát Lục Chi Đô lừng danh.

Đúng vậy, chính là Sát Lục Chi Đô nơi Đường Tam trong nguyên tác đã nhận được Sát Thần lĩnh vực.

Lần này, mục tiêu của Tần Hạo là vị vua của Sát Lục Chi Đô, Sát Lục Chi Vương.

Đọc nguyên tác, hắn biết rất rõ thân phận của Sát Lục Chi Vương, đó chính là ông cố của Đường Tam, một trong ba Cực Hạn Đấu La của đại lục – Đường Thần.

Bởi vì Sát Lục Chi Đô là nơi truyền thừa của Tu La Thần, nên mặc dù nơi đây đầy rẫy tà ác, Tần Hạo cũng không có ý định phá hủy nó.

Nếu không, một khi hắn ra tay, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Tu La Thần.

Dù sao hắn cũng không phải Đường Tam, cho nên hiện tại, ngoài

việc đưa Đường Thần ra ngoài, hắn không muốn gây thêm chuyện.

Đường Thần tuy đã tham gia Tu La Cửu Khảo, nhưng rõ ràng đã thất bại.

Cho nên dù Tần Hạo có động đến Đường Thần, cũng sẽ không thu hút sự chú ý của Tu La Thần.

"Đây là Sát Lục Chi Đô sao?

Quả nhiên có chút thú vị!" Lối vào Sát Lục Chi Đô tuy rất bí mật, nhưng hiển nhiên không thể qua mắt được Tần Hạo.

Không kinh động bất kỳ ai, hắn nhanh chóng tiến vào Sát Lục Chi Đô.

Ngay khoảnh khắc tiến vào, Tần Hạo liền cảm nhận rõ ràng một luồng quy tắc hoàn toàn mới bao trùm khắp nơi này, hoàn toàn khác với quy tắc trời đất của Đấu La Đại Lục.

Tất cả hồn lực và hồn kỹ đều bị áp chế.

"Lĩnh vực pháp tắc của Tu La Thần sao?

Có chút thú vị!" Đối với những tu luyện giả khác, khi tiến vào đây thực lực sẽ bị áp chế, nhưng hiển nhiên không bao gồm Tần Hạo.

Chỉ trong chốc lát, Tần Hạo đã thích ứng được với quy tắc của nơi này.

Đồng thời, thông qua pháp tắc trời đất ở đây, Tần Hạo cũng có một phỏng đoán sơ bộ về thực lực của Tu La Thần.

Trong nguyên tác, Tu La Thần là một trong ba đại chấp pháp giả của Thần Giới, một trong năm vị thần tồn tại từ thuở sơ khai của Thần Giới, là một cường giả đỉnh phong.

Bây giờ, Tần Hạo cảm nhận được một luồng khí tức tương tự như Thái Ất Đạo Quả từ pháp tắc của Tu La Thần.

Vì vậy, Tần Hạo phỏng đoán, tu vi của Tu La Thần ở Thần Giới hẳn là tương đương với Thái Ất Kim Tiên.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cũng đã có nhận thức sơ bộ về sức mạnh của Thần Giới. 【Phân chia tu vi Thần Giới: Tuần Liệp Giả / Thần Quan, Thần Linh cấp ba, Thần Linh cấp hai, Thần Linh cấp một (Chủ Thần), Chí Cao Thần (Thần Vương) ...】 Thần niệm của Tần Hạo lập tức bao trùm toàn bộ Sát Lục Chi Đô, nhanh chóng cảm nhận được một luồng khí tức không yếu ở khu vực trung tâm.

Khí tức này là khí tức mạnh nhất mà Tần Hạo cảm nhận được từ khi tiến vào nơi này, mạnh hơn Đường Hạo sau khi đột phá không ít, hiển nhiên chính là mục tiêu hắn cần tìm, Sát Lục Chi Vương Đường Thần.

Lập tức, không chút do dự, thân hình Tần Hạo lóe lên, trực tiếp lao về phía khu vực trung tâm của Sát Lục Chi Đô.

Mặc dù trong Sát Lục Chi Đô có vô số cấm chế, nhưng những thứ đó đối với Tần Hạo chẳng là gì.

Nếu là cấm chế do Tu La Thần toàn lực bố trí, có lẽ Tần Hạo phải tốn chút công sức, nhưng Sát Lục Chi Đô chỉ là một nơi truyền thừa mà Tu La Thần để lại ở nhân giới, được thiết lập riêng cho người ở nhân giới, nên cường độ cấm chế tự nhiên có hạn.

Đối với cường giả nhân giới, đúng là không thể đột phá, nhưng trong mắt hắn lại như không có.

Tại khu vực trung tâm của Sát Lục Chi Đô, trong một tòa đại điện màu máu, một bóng người ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế ở vị trí cao nhất.

Người này đeo một chiếc mặt nạ màu đen, mặc một chiếc áo choàng đen, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức âm u kinh khủng, như

một vị sát thần đáng sợ.

"Người nào!?" Đúng lúc này, bóng người đang như tượng điêu khắc đột nhiên đứng dậy, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng màu máu, một luồng khí tức sát phạt vô tận kinh khủng tức thì bộc phát.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía lối vào đại điện, chỉ thấy một bóng người áo trắng xuất hiện giữa điện.

"Sát Lục Chi Vương?" Nhìn bóng người trước mắt, Tần Hạo thản nhiên nói.

"Kẻ tự tiện xông vào, đáng chết!" Một giọng nói lạnh như băng vang lên.

Chương 516

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy người mặc đồ đen không nói lời thừa, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu máu, mang theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng, bao trùm lấy Tần Hạo.

Trong khoảnh khắc, trên thanh trường kiếm màu máu tỏa ra một luồng kiếm khí huyết sắc, mang theo khí tức tanh máu vô tận ập về phía Tần Hạo.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười lạnh.

Thanh trường kiếm màu máu hiển nhiên chính là thần khí truyền thừa mà Tu La Thần để lại, Tu La Kiếm, nhưng rõ ràng không phải bản thể.

Lúc này Đường Thần đã hoàn toàn mê man, nên Tần Hạo cũng không nói lời thừa, lật tay một cái, võ hồn Hiên Viên Kiếm lập tức hóa hình rơi vào tay hắn, sau đó một luồng kiếm khí rực rỡ tức thì tỏa ra, nghênh đón đòn tấn công của đối phương.

"Phanh!" Không hề có chút bất ngờ nào.

Mặc dù Đường Thần là một trong ba Cực Hạn Đấu La, nhưng hiện tại đã hoàn toàn chìm đắm, thực lực tự nhiên không còn ở đỉnh phong.

Hơn nữa, cho dù đối phương ở trạng thái đỉnh phong, hiển nhiên cũng không thể là đối thủ của Tần Hạo.

Chỉ một chiêu, Tu La Kiếm trong tay Đường Thần đã bị đánh bay ra ngoài, cả người hắn cũng bay ngược ra sau, phun ra một ngụm máu tươi, chỉ một chiêu đã bị Tần Hạo hoàn toàn trấn áp.

Cùng lúc đó, luồng hung sát chi khí vô tận kinh khủng trên người đối phương cũng bị Tần Hạo đánh tan.

"Hửm?" Cùng lúc đó, chỉ thấy trong đôi mắt vốn đầy hung sát chi khí của Sát Lục Chi Vương thoáng qua một tia mê mang, khí tức hung lệ kinh khủng trên người hắn cũng từ từ tan đi.

"Đây là...

Sát Lục Chi Đô?

Sát Lục Chi Vương sao...

Hóa ra là vậy, thất bại rồi sao..." Một giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên từ miệng đối phương.

"Đường Thần?" Thấy cảnh này, Tần Hạo hiển nhiên cũng nhìn ra, Đường Thần đã tạm thời khôi phục thần trí.

"Hửm? ...Sao có thể!?" Lúc này Đường Thần hiển nhiên cũng chú ý tới Tần Hạo ở đối diện, nhưng khi thấy bộ dạng của Tần Hạo, cả người hắn lập tức ngẩn ra, rõ ràng là không ngờ mình lại bị một 'tiểu quỷ' trẻ tuổi như vậy đánh bại, dù là trong trạng thái thần trí không minh mẫn.

"Ngươi là ai, đến đây có mục đích gì?

Chẳng lẽ cũng vì truyền thừa của Tu La Thần?" Đường Thần nhanh chóng hoàn hồn, ánh mắt rơi vào Tần Hạo hỏi.

"Truyền thừa của Tu La Thần?

Chỉ là một cái truyền thừa đã bị ô nhiễm mà thôi!

Bản công tử không có hứng thú!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Đọc nguyên tác hắn tự nhiên biết rất rõ, thực tế Đường Thần sở dĩ không hoàn thành Tu La Cửu Khảo là vì truyền thừa của Tu La Thần đã bị La Sát Thần giở trò.

Muốn thông qua Sát Lục Chi Đô để có được thần vị Tu La Thần là điều không thể.

"Hửm?

Ngươi nhìn ra được!?" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Đường Thần lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì đã trải qua, nên hắn mới biết truyền thừa của Tu La Thần có vấn đề, nhưng Tần Hạo trước mắt lại một lời nói toạc ra vấn đề của truyền thừa, làm sao có thể không khiến hắn kinh ngạc.

"Nếu đã như vậy, ngươi đến đây có mục đích gì?" Đường Thần hỏi.

"Bản công tử đến vì ngươi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vì ta?

Ta có quen ngươi sao?

Chẳng lẽ ngươi có duyên cớ gì với lão phu?" Đường Thần có chút khó hiểu nhìn Tần Hạo.

"Đích thực là vì ngươi, còn về duyên cớ thì không hẳn.

Chỉ là bản công tử không nỡ nhìn một tuyệt đại nhân kiệt cứ thế vẫn lạc mà thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vậy sao?

E rằng không đơn giản như vậy chứ?

Nêu điều kiện của ngươi đi!" Đường Thần thản nhiên nói.

"Tự nhiên là có điều kiện.

Bản công tử có thể giúp ngươi khôi phục trạng thái đỉnh phong, còn ngươi thì cần làm việc cho ta!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Muốn ta thần phục?

Tiểu tử, e là ngươi nghĩ nhiều rồi!" Đường Thần nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói.

Sau khi trải qua Tu La Cửu Khảo, Đường Thần đã xem nhẹ sinh tử.

Trong mắt hắn, hi vọng thành thần đã mất, như vậy tự nhiên không thể thần phục người khác, dù sao hắn cũng là một trong ba vị Đỉnh Phong Đấu La hiếm hoi.

"Vậy sao?

Đừng vội từ chối nhanh như vậy.

Đừng quên, trên đảo kia vẫn còn một người luôn canh cánh trong lòng ngươi đấy!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Hải Thần Đảo!?

Ngươi, ngươi biết?

Chương 517

Ngươi rốt cuộc là ai!?" Nghe lời Tần Hạo, Đường Thần sững sờ, ngay sau đó, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng phức tạp.

"Bản công tử là ai không quan trọng.

Lựa chọn của ngươi là gì?

E rằng ngươi không biết tình cảnh của Hạo Thiên Tông hiện nay đâu nhỉ?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Hửm?

Hạo Thiên Tông?

Hạo Thiên Tông làm sao rồi!?

Chẳng lẽ Hạo Thiên Tông xảy ra chuyện?" Sắc mặt Đường Thần đột nhiên thay đổi, lập tức không nhịn được hỏi.

"Hạo Thiên Tông đã phong bế sơn môn từ mười năm trước rồi!" Tần Hạo nói.

Mặc dù Tần Hạo đã để Đường Hạo đến Hạo Thiên Tông, và hiện tại Đường Hạo cũng đã hoàn toàn nắm quyền, nhưng dù vậy, Hạo Thiên Tông vẫn đang trong tình trạng ẩn thế, âm thầm tích trữ sức mạnh.

"Phong bế sơn môn!?

Sao có thể, sao lại như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?

Chẳng lẽ là Võ Hồn Điện!?

Võ Hồn Điện đã ra tay với Hạo Thiên Tông!?" Đường Thần nhanh chóng đoán ra.

Dù sao thực lực của Hạo Thiên Tông hắn rất rõ, cho dù không có hắn trấn giữ, cũng không phải người bình thường có thể chống lại.

Cả đại lục này ngoài Võ Hồn Điện ra, không có thế lực nào có thể uy hiếp Hạo Thiên Tông.

"Đích thực là Võ Hồn Điện!" Tần Hạo lập tức kể lại đơn giản chuyện năm đó.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Hay cho một Võ Hồn Điện, khinh người quá đáng, thật sự khinh người quá đáng!

Quả là vô lý!

Thật sự cho rằng Hạo Thiên Tông ta không có người sao!?" Nghe xong lời Tần Hạo, Đường Thần hiển nhiên tức điên, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Thế nào, có muốn cân nhắc không?

Bản công tử cũng sẽ không bạc đãi ngươi.

Chỉ cần ngươi làm việc cho bản công tử, sau này thời cơ chín muồi, bản công tử ban cho ngươi một thần vị thì thế nào?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Cái gì!?

Thần vị!?

Sao có thể!?" Đường Thần nghe lời Tần Hạo, lập tức sững sờ, trên mặt đầy vẻ khó tin.

“Không có gì là không thể!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Đường Thần, một kiếm, một tháp, một ấn, liên tiếp bốn đạo võ hồn hiện ra, cùng với ba mươi sáu cái hồn hoàn vàng rực xuất hiện trong tầm mắt Đường Thần.

“Hít...” “Tứ sinh võ hồn!?

Toàn bộ là thần tứ hồn hoàn!?

Ngươi, ngươi...” Thấy cảnh này, miệng Đường Thần không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi vô cùng, hiển nhiên đã hoàn toàn bị chấn trụ.

Tham gia Tu La Cửu Khảo, hắn tự nhiên biết rất rõ hồn hoàn màu vàng đại biểu cho cái gì.

Tứ sinh võ hồn kinh khủng của Tần Hạo trước mắt, hiển nhiên đã vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

“Thế nào?

Cân nhắc ra sao rồi?

À phải, nói cho ngươi thêm một tin tức.

Có lẽ không bao lâu nữa sẽ có người tham gia Hải Thần Cửu Khảo, thông qua truyền thừa của Hải Thần, trở thành Hải Thần mới.

Ngươi nên hiểu, điều đó có nghĩa là, có Hải Thần mới tồn tại, thì vị Đại Tế Ti kia không còn cần thiết nữa.

Thời điểm Hải Thần mới ra đời cũng chính là lúc vị Đại Tế Ti kia vẫn lạc!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Cái gì!?

Đáng chết, khốn kiếp!

Là ai, rốt cuộc là ai?

Không được, tuyệt đối không được!

Bất kể là ai, muốn thông qua Hải Thần Cửu Khảo, lão phu tuyệt đối không tha!" Đôi mắt Đường Thần lạnh băng nói.

"Vậy sao?

Nếu người đó là chắt của ngươi thì sao?" Tần Hạo thản nhiên nói.

Chương 518

"Cái gì!?

Chắt, chắt trai!?" Nghe lời Tần Hạo, Đường Thần lại một lần nữa sững sờ, sắc mặt hắn lập tức biến đổi không ngừng.

"Sao lại như vậy, sao lại như vậy..." Trong chốc lát, Đường Thần hiển nhiên đã hoàn toàn rối loạn.

"Ngươi có cách đúng không?" Rất nhanh, Đường Thần như nghĩ ra điều gì, ánh mắt rơi vào Tần Hạo, nhìn chằm chằm hắn nói.

"Tự nhiên, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Bản công tử chỉ cần ban cho nàng một thần vị, để nàng thành thần là được!

Đến lúc đó cả hai đều có thể thành thần linh, vĩnh sinh bất diệt!

Ngươi thấy thế nào?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ta có lý do để từ chối sao..." Sau khi trầm mặc một hồi lâu, Đường Thần trầm giọng nói.

Hiển nhiên lúc này hắn đã chọn thỏa hiệp, bởi vì hắn hoàn toàn không tìm được nửa điểm lý do để từ chối.

Vốn sau khi thất bại trong việc nhận truyền thừa của Tu La Thần, hắn đã vạn niệm câu hôi, nhưng bây giờ lại phát hiện trên đời vẫn có những thứ mình không thể buông bỏ.

"Đường Thần bái kiến công tử!" Đường Thần lập tức cúi người hành lễ, trực tiếp chọn thần phục.

"Tốt, lựa chọn sáng suốt!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì rời khỏi đây trước đi!

Thanh Tu La Kiếm kia cũng vứt đi!" Tần Hạo nói.

"Được!" Nghe lời Tần Hạo, Đường Thần không chút do dự, trực tiếp vứt thanh Tu La Kiếm trong tay.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tần Hạo, hai người nhanh chóng rời khỏi Sát Lục Chi Đô.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Rời khỏi Sát Lục Chi Đô, trên mặt Đường Thần lộ ra vẻ vô cùng phức tạp.

Bị nhốt ở nơi này suốt mấy chục năm, giờ đây cuối cùng cũng được thấy lại ánh mặt trời, trong lòng tự nhiên vô cùng kích động.

"Viên đan dược này, uống đi!

Nhớ kỹ, đừng tùy tiện đột phá cấp một trăm, nếu không ngươi sẽ chết đấy!" Tần Hạo nói.

Nếu không có truyền thừa, đột phá cấp một trăm sẽ không trở thành thần linh mới.

Tần Hạo biết rất rõ, Thần Giới ở thế giới này yêu cầu rất nghiêm ngặt về số lượng thần linh, cơ bản tất cả thần linh đều dựa vào truyền thừa, hầu như không có thần linh mới ra đời.

Dù có người đột phá, kết quả cuối cùng e rằng cũng sẽ rất thê thảm.

"Ta biết rồi, công tử!" Nghe lời Tần Hạo, Đường Thần trực tiếp gật đầu, sau đó không chút do dự nuốt viên đan dược xuống.

Đan dược Tần Hạo đưa không phải thứ gì khác, chính là Tiểu Tạo Hóa Đan.

Mặc dù ở thế giới Hồng Hoang, Tiểu Tạo Hóa Đan không phải là đan dược đỉnh cấp, nhưng ở trong một trung thiên thế giới, thứ này tuyệt đối là vô thượng thánh phẩm.

Có thể nói, chỉ cần chưa chết, bất kể bị thương nặng đến đâu, Tiểu Tạo Hóa Đan đều có thể chữa khỏi.

Mặc dù tình trạng của Đường Thần nghiêm trọng hơn Đường Hạo và Độc Cô Bạc rất nhiều, không chỉ là thương thế trên người, mà bản nguyên của hắn cũng bị trọng thương, gần như ở trạng thái dầu cạn đèn tắt.

Nhưng dù vậy, dưới tác dụng của Tiểu Tạo Hóa Đan, Đường Thần cũng đang hồi phục với tốc độ kinh khủng.

Tuy nhiên, so với Đường Hạo và Độc Cô Bạc, thương thế của Đường Thần rõ ràng nghiêm trọng hơn nhiều, nên thời gian hồi phục cũng dài hơn không ít.

Mất trọn nửa ngày, thương thế của Đường Thần mới hoàn toàn chữa khỏi, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng tỏa ra từ người hắn.

Lúc này sau khi dùng Tiểu Tạo Hóa Đan, không chỉ thương thế trên người hoàn toàn hồi phục, chức năng cơ thể dưới sự cải tạo của Tiểu Tạo Hóa Đan cũng hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong nhất, hồn lực dao động trên người cũng đạt đến cấp chín mươi chín cực hạn, chỉ còn một bước nữa là có thể đạt đến cấp một trăm.

"Cảm giác này..." Lúc này Đường Thần có chút không dám tin cảm nhận sự thay đổi trên người.

Mặc dù trước đó Tần Hạo đã hứa sẽ để hắn hồi phục đỉnh phong, nhưng trong lòng hắn thực tế vẫn có chút hoài nghi, dù sao tình trạng của mình hắn biết rất rõ, gần như dầu cạn đèn tắt.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện tình trạng không chỉ hồi phục, mà còn vượt xa trạng thái đỉnh phong.

Đối với hắn, đây quả thực là một niềm vui bất ngờ to lớn.

“Đa tạ công tử tái tạo chi ân!” Đối với Đường Thần, đây không nghi ngờ gì chính là ân tái tạo.

“Được rồi, không cần đa lễ!

Đây là thứ ngươi đáng được nhận.

Chỉ cần ngươi biểu hiện tốt, sau này thành thần cũng không phải là chuyện xa vời!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Vâng, công tử!” Đường Thần kích động nói.

“Không biết công tử tiếp theo có phân phó gì không?” Sau đó, ánh mắt Đường Thần rơi vào Tần Hạo hỏi.

“Trở về Hạo Thiên Tông trấn giữ đi!” Tần Hạo trực tiếp nói.

Mặc dù trong Hạo Thiên Tông có Đường Hạo trấn giữ, nhưng so với Đường Thần, Đường Hạo hiển nhiên kém hơn một chút.

“Ta biết rồi, công tử!” Sau khi Tần Hạo giao phó một số việc, Đường Thần cũng không chút do dự, trực tiếp lao về phía Hạo Thiên Tông.

Làm xong tất cả, Tần Hạo cũng trực tiếp rời khỏi Sát Lục Chi Đô, một lần nữa trở về Sử Lai Khắc học viện. ... ...

Chương 519

Thời gian thấm thoắt, trong nháy mắt, năm năm đã trôi qua.

Trong năm năm, Sử Lai Khắc học viện cũng đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Sử Lai Khắc Thất Quái trong nguyên tác cũng đã quy tụ đầy đủ.

Nhưng bây giờ trong Sử Lai Khắc Thất Quái, Tiểu Vũ đã được thay thế bằng Độc Cô Yến, người gia nhập sau.

Chu Trúc Thanh, Ninh Dung Dung cũng đã quy tụ đầy đủ.

Vì có sự xuất hiện của Tần Hạo, nên bây giờ thực lực của cả giáo viên và học sinh của Sử Lai Khắc học viện đều mạnh hơn trong nguyên tác không chỉ gấp mười lần.

Hiện tại trong Sử Lai Khắc học viện có ba vị Phong Hào Đấu La trấn giữ, tu vi cao nhất tự nhiên là viện trưởng danh dự Độc Cô Bạc.

Sau năm năm, ông cũng đã từ cấp chín mươi lăm lên cấp chín mươi sáu, trở thành một Siêu Cấp Đấu La thực thụ.

Mặc dù chỉ tăng một cấp, nhưng thực lực lại tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Với thực lực hiện tại, dưới Cực Hạn Đấu La, gần như không ai là đối thủ của ông.

Hai người còn lại không phải ai khác, chính là viện trưởng Phất Lan Đức và Đại Sư của Sử Lai Khắc học viện.

Phất Lan Đức tự nhiên cũng nhận được không ít lợi ích từ Tần Hạo, võ hồn cũng đã lột xác, tu vi cũng đạt đến cấp chín mươi hai.

Đại Sư cũng là một Phong Hào Đấu La cấp chín mươi hai.

Còn lại các đạo sư của Sử Lai Khắc học viện thì toàn bộ đều là Hồn Đấu La, tu vi mạnh nhất là Triệu Vô Cực, đã đạt đến cực hạn Hồn Đấu La, đỉnh phong cấp tám mươi chín, chỉ cách Phong Hào Đấu La một bước chân.

Có thể nói Sử Lai Khắc học viện hiện tại, ngoài số lượng không nhiều, thế lực gần như có thể sánh ngang với Thượng Tam Tông.

Nếu thực lực của Sử Lai Khắc học viện bị bại lộ, tuyệt đối đủ để gây ra một cơn sóng chấn động kinh khủng, đủ để khiến cả đại lục phải rung chuyển.

Ngoài các giáo viên của Sử Lai Khắc học viện, thực lực của Đường Tam và những người khác cũng có một sự tăng vọt cực lớn.

Nguyên bản tu vi của mấy người Đường Tam gần như đều là cấp Hồn Tôn.

Bây giờ, sau năm năm, đều đã có những bước tiến vượt bậc kinh khủng, toàn bộ đều là tu vi cấp Hồn Đế.

So với trong nguyên tác, thực lực của Sử Lai Khắc Thất Quái thực sự mạnh hơn quá nhiều.

Với thực lực hiện tại, rõ ràng đã vượt xa trình độ của người cùng tuổi, đây cũng là kết quả của việc Tần Hạo cố ý để họ áp chế tu vi.

Nếu không, nếu toàn lực tăng tu vi, với những thứ mà Tần Hạo đã dùng trên người họ, ít nhất cũng có thể đạt đến cấp Hồn Thánh, thậm chí Hồn Đấu La cũng không phải là không thể.

Dù vậy, người có tu vi cao nhất trong số họ là Đường Tam cũng đã đạt đến cấp sáu mươi chín kinh khủng, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Hồn Thánh.

Bây giờ việc cần làm tiếp theo tự nhiên là giải đấu lớn của các hồn sư.

Trong nguyên tác họ đã có thể đè bẹp Võ Hồn Điện để đoạt chức vô địch, bây giờ chức vô địch hiển nhiên cũng không có gì bất ngờ.

Trong mắt Tần Hạo, cái gọi là giải đấu lớn của các hồn sư đối với họ nhiều nhất chỉ là một trận lịch luyện mà thôi.

Giống như trong nguyên tác, một nhóm người trực tiếp rời khỏi Sử Lai Khắc học viện, chuẩn bị đến Thiên Đấu thành tham gia vòng sơ loại. ... ...

Mất chưa đến nửa tháng, cả nhóm đã đến Thiên Đấu thành.

"Tần công tử, không biết tiếp theo chúng ta sẽ ở đâu?" Phất Lan Đức lên tiếng hỏi.

Mặc dù Phất Lan Đức trên danh nghĩa là viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện, nhưng bây giờ ai cũng hiểu, người lãnh đạo thực sự của Sử Lai Khắc học viện chính là Tần Hạo.

Sử Lai Khắc học viện có được ngày hôm nay hoàn toàn là công lao của Tần Hạo.

"Hay là đến Thất Bảo Lưu Ly Tông của ta đi, Thất Bảo Lưu Ly Tông của ta gần đây nhất!" Lúc này, một bóng dáng thiếu nữ bước ra nói.

Người đó không phải ai khác, chính là Ninh Dung Dung trong Sử Lai Khắc Thất Quái nguyên tác.

"Không cần đâu!

Đến Lam Phách học viện!" Tần Hạo nói.

"Lam Phách học viện?

Học viện của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc?" Nghe cái tên này, Đại Sư nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, hiển nhiên có chút bài xích.

Phất Lan Đức bên cạnh nghe cái tên này, trong mắt lại lóe lên một tia sáng, hiển nhiên biết một số chuyện về Lam Phách học viện.

“Lam Điện Phách Vương Long sao?

Không hẳn, Lam Phách học viện và Lam Điện Phách Vương Long gia tộc không có quá nhiều liên quan!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Vậy sao...

Nếu đã như vậy, vậy thì mọi việc cứ theo sự phân phó của công tử!” Đại Sư cũng lập tức nói.

Sau đó, cả nhóm hỏi thăm một chút, nhanh chóng tìm được vị trí của Lam Phách học viện.

“Đứng lại, người nào!?” Mấy người họ tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của lính canh cổng Lam Phách học viện, lập tức bị chặn lại, có chút cảnh giác nhìn Tần Hạo và nhóm người.

“Chúng ta tìm viện trưởng của các ngươi!” Phất Lan Đức trực tiếp nói.

“Tìm viện trưởng của chúng ta?

Xin lỗi, viện trưởng chúng ta không có thời gian!

Chương 520

Viện trưởng của chúng ta không phải ai cũng có thể tùy tiện gặp được.” Nghe lời Phất Lan Đức, sắc mặt lính canh lập tức thay đổi, trực tiếp lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn Phất Lan Đức cũng lóe lên một tia cảnh giác.

“Hừ!” Triệu Vô Cực bên cạnh thấy thái độ của đối phương, lập tức hừ lạnh một tiếng, một luồng khí tức kinh khủng tức thì bộc phát, tám cái hồn hoàn cũng lập tức hiện ra.

“Cái gì!?

Hồn, Hồn Đấu La!?” Thấy tám cái hồn hoàn treo trên người Triệu Vô Cực, sắc mặt lính canh lập tức hoàn toàn thay đổi.

Dù là ở Thiên Đấu thành, sự tồn tại cấp Hồn Đấu La cũng không vượt quá hai mươi người, mỗi một vị đều là đại nhân vật kinh khủng, căn bản không phải là người họ có thể đắc tội.

“Xin lỗi, mấy vị đại nhân, xin thứ lỗi cho sự vô lễ vừa rồi của tiểu nhân, xin mấy vị đại nhân tha tội!” Lính canh sau khi phản ứng lại, lập tức không nhịn được nói, trên mặt cũng đầy vẻ thấp thỏm.

“Dẫn đường đi!” Phất Lan Đức thấy vậy vẫy tay nói.

“Vâng, mấy vị xin đi theo tôi!” Lập tức, không chút do dự, lính canh trực tiếp dẫn cả nhóm tiến vào học viện.

Đi xuyên qua học viện, cuối cùng đến phía sau, bên ngoài một khu rừng trúc.

Lúc này, từng đợt tiếng đàn thanh u truyền ra từ trong sân viện trong rừng cây.

“Viện trưởng, có một vị Hồn Đấu La đại nhân bái phỏng!” Lúc

này, lính canh để mấy người đợi bên ngoài, rồi trực tiếp vào trong sân nói.

"Hồn Đấu La?

Người nào!?" Một giọng nói thanh lãnh truyền ra, trong ngữ khí cũng đầy vẻ nghi hoặc.

"Tiểu nhân không biết!" Lính canh lắc đầu nói.

"Mời vào đi!" Giọng nói thanh lãnh lại một lần nữa truyền ra.

Bên ngoài, sau khi nghe giọng nói thanh lãnh, thân thể Đại Sư trong đám người đột nhiên chấn động mạnh.

Ngay sau đó, sắc mặt hắn cũng bắt đầu thay đổi kịch liệt, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của giọng nói bên trong, cả người không nhịn được run rẩy dữ dội, bản năng muốn rời khỏi nơi này.

"Ngươi chắc chắn muốn rời đi sao?" Thấy bộ dạng của Đại Sư, Tần Hạo thản nhiên nói.

"Công tử, tôi..." Nghe giọng Tần Hạo, Đại Sư đột ngột dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

"Nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định, chỉ có một lần cơ hội!

Đừng để bản công tử xem thường ngươi!

Lấy ra chút khí phách của một Phong Hào Đấu La đi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tôi, tôi biết rồi!" Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Đại Sư cũng hơi thay đổi, cả người sắc mặt biến đổi không ngừng, nhanh chóng trong mắt lóe lên một tia quyết đoán, lập tức xoay người, đi vào trong biệt viện.

Trong lương đình của biệt viện, một mỹ phụ trung niên trông khoảng ba mươi tuổi đang ngồi xếp bằng ở đó.

Trước mặt nàng là một cây cổ cầm.

Toàn thân nàng tỏa ra một loại vận vị đặc biệt, cho người ta cảm giác thanh lãnh cô tịch.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài, nữ tử cũng từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía cửa biệt viện.

"Keng..." Nhưng khi thấy bộ dạng của người đi đầu, thân thể nữ tử đột nhiên chấn động mạnh, ngón tay cũng không nhịn được dùng sức, một dây đàn lập tức đứt phựt, thân thể cũng trực tiếp đứng dậy.

Nhưng lúc này nữ tử lại hoàn toàn không để ý đến dây đàn trong tay, nhìn chằm chằm người đến, trong mắt tràn đầy vẻ kích động nồng đậm, hiển nhiên tâm trạng lúc này vô cùng phấn khích.

Cũng vậy, sau khi thấy bộ dạng của nữ tử, thân thể người đến cũng chấn động mạnh.

Bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc này, thời gian như hoàn toàn đông cứng lại, một bầu không khí đặc biệt cũng lan tỏa khắp nơi.

"Tiểu, Tiểu Cương!

Thật sự là huynh sao?" Hồi lâu sau, nữ tử cuối cùng cũng hoàn hồn, đôi môi khẽ mở, giọng nói run rẩy.

"Nhị Long..." Thấy bộ dạng của nữ tử, tâm hồn Đại Sư lập tức bị lay động, trực tiếp tiến lên mấy bước.

Nữ tử thấy vậy lập tức không chút do dự, lao vào lòng Đại Sư, cả người hơi run rẩy, những giọt lệ trong đôi mắt cũng không ngừng tuôn rơi.

"Xin lỗi, Nhị Long, ta đến muộn rồi!" Đại Sư cảm nhận được người đẹp trong lòng, lập tức không nhịn được nói.

Khoảnh khắc này, dường như hắn đã đưa ra quyết định, trong mắt

lóe lên một tia kiên định, hiển nhiên cũng không còn e ngại ánh mắt thế tục.

"Không muộn, không muộn!

Chỉ cần huynh về là tốt rồi!" Nghe lời Đại Sư, trong mắt Liễu Nhị Long lóe lên một tia vui mừng, lập tức vội vàng lắc đầu.

"Nghiệt chướng!

Ngươi còn có mặt mũi trở về!?" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói giận dữ vang lên.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, một bóng dáng lão giả áo xám từ ngoài bước vào, thấy hai người đang ôm nhau, trong đôi mắt lập tức lóe lên vẻ chấn nộ.

"Hửm?" Thấy người đến, sắc mặt Liễu Nhị Long và Đại Sư lập tức thay đổi, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người này.

"Cha làm gì vậy!?

Chuyện của con không cần cha quản!" Rất nhanh, trong mắt Liễu Nhị Long lóe lên một tia quyết đoán, lập tức lạnh lùng nói.

Người này chính là cha của nàng, cũng là trưởng lão của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc.

Năm xưa sau khi Đại Sư rời đi, Liễu Nhị Long liền trực tiếp rời khỏi gia tộc, mặc dù không rời khỏi gia tộc, nhưng những năm này cơ bản không có qua lại với gia tộc.

"Khốn kiếp!

Mặt mũi của lão phu đều bị ngươi làm mất hết rồi!

Chương 521

Hôm nay ngươi phải theo lão phu trở về!" Lão giả giọng nói lạnh băng.

"Không thể nào, con vĩnh viễn sẽ không trở về nữa!

Cha chết tâm đi!" Liễu Nhị Long lạnh lùng nói.

"Tốt!

Tốt!

Nếu đã như vậy, hôm nay lão phu sẽ tự tay giết chết tên nghiệt chướng này!" Lão giả lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức mạnh mẽ tức thì tỏa ra từ người đối phương, tám đạo hồn hoàn cũng hiện ra, hiển nhiên là một Hồn Đấu La, một cường giả đỉnh phong của Hồn Đấu La.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo hồn hoàn trên võ hồn tỏa sáng, một đòn tấn công sắc bén kinh khủng trực tiếp ập về phía Đại Sư.

"Tiểu Cương, cẩn thận!" Thấy cảnh này, sắc mặt Liễu Nhị Long đột nhiên thay đổi, lập tức tế ra võ hồn, muốn ngăn cản đối phương.

Trong mắt nàng, Đại Sư chỉ là một Đại Hồn Sư cấp hai mươi chín, căn bản không thể là đối thủ của một tồn tại cấp đỉnh phong Hồn Đấu La.

"Yên tâm, giao cho ta là được rồi!" Thấy cảnh này, trong mắt Đại Sư lóe lên một tia lạnh lùng, lập tức mở miệng nói.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Liễu Nhị Long và lão giả, một tiếng rồng ngâm vang dội truyền ra.

Tiếp đó, trên đỉnh đầu Đại Sư, một con cự long võ hồn vô cùng

tôn quý và thần thánh hiện ra, chín cái hồn hoàn chói mắt cũng hiện ra.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất chính là màu sắc của hồn hoàn: đen, đen, đen, đen, đen, đen, đỏ, đỏ, đỏ!

Sáu đen ba đỏ, một cấu hình hồn hoàn kinh khủng.

Hai hồn hoàn màu vàng ban đầu cũng đã biến thành màu đen, hiển nhiên là thủ đoạn của Tần Hạo.

Còn về những hồn hoàn màu đỏ kia, không phải là săn giết hồn thú mười vạn năm mà có, mà là do Tần Hạo thông qua thủ đoạn dung hợp hồn hoàn mà thành.

Sau những năm nghiên cứu, Tần Hạo dựa trên quy tắc trời đất của thế giới này đã phát minh ra thủ đoạn dung hợp hồn hoàn, mười cái hồn hoàn vạn năm có thể dung hợp thành một cái hồn hoàn mười vạn năm màu đỏ, thủ đoạn này có thể nói là nghịch thiên.

"Chân Long Trảo!" Hai khoảnh khắc tiếp theo, một long trảo màu vàng lập tức hiện ra, gần như trong nháy mắt trực tiếp đánh nát hồn kỹ của lão giả, một luồng khí tức mênh mông kinh khủng cũng tỏa ra từ người Đại Sư.

"Sao, sao có thể!?

Phong Hào Đấu La!?

Ngươi là Phong Hào Đấu La!?

Không thể nào!?" "Võ hồn của ngươi...

Hoàng Kim Thánh Long!?

Không đúng, không phải là Hoàng Kim Thần Long!

Là Thần Thánh Cự Long!

Thần Thánh Cự Long trong truyền thuyết, sao có thể!?

Hồn hoàn của ngươi!?

Ngươi...” Lúc này, lão giả vốn đang giận dữ hiển nhiên đã hoàn toàn ngẩn ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi vô cùng.

Khoảnh khắc này, đầu óc hắn trực tiếp trống rỗng.

Đối mặt với long uy kinh khủng bộc phát từ trên võ hồn, hắn cảm thấy võ hồn Lam Điện Phách Vương Long của mình bị áp chế gắt gao, khí tức bị áp chế hơn tám phần, một loại áp lực từ sâu trong linh hồn cũng bao trùm tâm trí hắn.

Liễu Nhị Long bên cạnh thấy cảnh này cũng hoàn toàn sững sờ, trên mặt cũng đầy vẻ không thể tin được, hiển nhiên cũng bị sự thay đổi của Đại Sư làm cho kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt nàng lại tràn đầy vẻ vui mừng khôn xiết.

Đối với sự thay đổi của Đại Sư, trong lòng Liễu Nhị Long chỉ có kích động và hưng phấn, dù sao người phụ nữ nào lại không hy vọng người đàn ông của mình là một tuyệt thế cường giả.

“Không có gì là không thể!

Phụ thân của Nhị Long, ta cũng không làm khó ngài, nhưng từ hôm nay, ta, Dư Hiểu Cương, sẽ không bao giờ rời xa Nhị Long, không ai được ngăn cản ta, ai ngăn cản ta, người đó chính là kẻ địch của ta!” Đại Sư giọng nói lạnh băng, trong mắt lóe lên một tia kiên định.

“Ngươi, ngươi muốn tạo phản sao!?” Nghe lời Đại Sư, sắc mặt lão giả lập tức trở nên vô cùng âm trầm, hiển nhiên cũng rất khó coi.

Mặc dù đối với sự thay đổi của Đại Sư rất kinh ngạc, nhưng đối với thái độ của Đại Sư, hiển nhiên cũng rất không vui, trong mắt đầy vẻ chấn nộ.

Phải biết hắn là trưởng lão của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, đại diện cho cả gia tộc.

"Mặc dù thực lực ngươi mạnh, nhưng chẳng lẽ một mình ngươi muốn khiêu khích cả Lam Điện Phách Vương Long gia tộc sao!?" Sau đó, lão giả lại một lần nữa lên tiếng.

"Nực cười, ai nói Tiểu Cương chỉ có một mình?

Lam Điện Phách Vương Long gia tộc thì sao?

Thêm ta một người thì thế nào?" Lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền ra, một bóng người trực tiếp bước ra, đứng bên cạnh Đại Sư, lạnh lùng nói, chính là viện trưởng Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trên người Phất Lan Đức, một luồng khí tức kinh khủng cũng dâng lên.

Sau đó, chín cái hồn hoàn tương tự cũng tỏa ra từ võ hồn của hắn, cấu hình hồn hoàn hệt như của Đại Sư, cũng là sáu đen ba đỏ.

"Phất lão đại!" Thấy người đến, trên mặt Liễu Nhị Long cũng lộ ra vẻ kích động.

"Yên tâm đi, Nhị Long, chúng ta, Sử Lai Khắc học viện, là hậu thuẫn vững chắc nhất của các ngươi!" Phất Lan Đức trực tiếp nói.

"!?" Thấy võ hồn của Phất Lan Đức, sắc mặt lão giả lại một lần nữa thay đổi, trở nên càng khó coi hơn.

"Khốn kiếp!

Chương 522

Sử Lai Khắc học viện chẳng lẽ muốn đối địch với Lam Điện Phách Vương Long gia tộc chúng ta sao!?" Ngay sau đó, trên mặt lão giả lập tức lộ ra vẻ tức giận đến đỏ mặt.

"Muốn chiến, ta liền chiến, Sử Lai Khắc học viện ta há lại sợ sao!?" Lại một giọng nói khác truyền ra, bóng dáng Triệu Vô Cực cũng trực tiếp đứng ra, võ hồn cũng theo đó tế xuất, một luồng khí tức kinh khủng cũng bộc phát.

"Không sai, Sử Lai Khắc học viện chúng ta không có kẻ hèn nhát!" "Lam Điện Phách Vương Long gia tộc?

Muốn chiến liền chiến!" Sau đó, từng bóng người trực tiếp đứng ra, chính là các giáo viên của Sử Lai Khắc học viện, mỗi một vị đều là Hồn Đấu La.

"Thêm lão phu thì thế nào?" Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền ra, một bóng người cũng từ từ bước ra, một luồng khí tức tuyệt cường tức thì bộc phát.

Khí tức kinh khủng này còn mạnh hơn Đại Sư và Phất Lan Đức không ít, chín đạo hồn hoàn sáu đen ba đỏ cũng trực tiếp hiện ra.

"Khí tức này...

Siêu Cấp Đấu La!?" Cảm nhận được khí tức kinh khủng này, sắc mặt lão giả hoàn toàn thay đổi.

Siêu Cấp Đấu La, đó là tồn tại đỉnh phong thực sự trên cả đại lục.

Tồn tại cấp bậc này, dù là Thượng Tam Tông cũng không dễ dàng trêu chọc.

"Độc Đấu La, Độc Cô Bạc!?

Ngươi!?" Ngay sau đó, lão giả hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của Độc Cô Bạc, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng kinh hãi.

Hiển nhiên hắn không ngờ Độc Cô Bạc lại gia nhập Sử Lai Khắc học viện, càng không ngờ tu vi của Độc Cô Bạc đã đạt đến trình độ kinh khủng như vậy.

Trong chốc lát, cả người hắn sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn những hồn hoàn chói mắt kinh khủng trên người hơn mười bóng người trước mặt, trong lòng lão giả không nhịn được dâng lên một luồng kinh hãi nồng đậm.

Hiển nhiên hắn nằm mơ cũng không ngờ một học viện nhà quê trong mắt hắn lại có nhiều cao thủ kinh khủng đến vậy.

Dù là Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, đối đầu với họ e rằng cũng không chiếm được lợi thế.

"Cút đi!

Về nói với bọn họ, những thứ thuộc về Dư Hiểu Cương, rất nhanh ta sẽ quay về đòi lại!" Lúc này, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

"Khốn kiếp, tiểu bối đáng chết, ngươi..." Nghe giọng Tần Hạo, lão giả như tìm được chỗ trút giận, mục tiêu lập tức nhắm vào Tần Hạo.

Nhưng chưa nói xong, Tần Hạo đã trực tiếp vung một bạt tai.

Trong khoảnh khắc, một tiếng "chát" vang lên, sau đó bóng dáng lão giả cũng bị đánh bay đi.

"Ngươi..." Lão giả thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, trong mắt đầy vẻ chấn nộ và kinh hãi, hiển nhiên cũng bị thực lực của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Đối phương ngay cả võ hồn cũng không dùng, đã trực tiếp đánh bay hắn, thực lực có thể thấy được.

"Cút!

Còn nói nhảm nữa ta giết ngươi!" Tần Hạo lạnh lùng nói, trong nháy mắt một luồng sát ý ngút trời kinh khủng bộc phát, trực tiếp bao trùm lấy lão giả.

"Cái gì!?

Phụt..." Cảm nhận được sát ý kinh khủng, sắc mặt hắn lại một lần nữa đại biến.

Đối mặt với sát ý ngút trời kinh khủng, trong một thoáng hắn chỉ cảm thấy cả người như rơi vào mười tám tầng luyện ngục, một loại run rẩy và kinh khủng từ sâu trong linh hồn truyền khắp toàn thân, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Hắn có một cảm giác, nếu còn nói nhảm nữa, e rằng sẽ chết thật.

Khoảnh khắc tiếp theo, lão giả không chút do dự trực tiếp xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

"Tiểu Cương, Phất lão đại, các người, chuyện này là sao!?" Hồi lâu sau, Liễu Nhị Long mới hoàn hồn, hiển nhiên cũng bị thực lực kinh khủng của mọi người trong Sử Lai Khắc học viện làm cho kinh ngạc.

Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên người Độc Cô Bạc và Tần Hạo.

"Chuyện này nói ra dài dòng, là như thế này..." Đại Sư lập tức không giấu giếm, trực tiếp kể lại đơn giản đầu đuôi câu chuyện.

"Vậy à...

Hóa ra là vậy!" Nghe lời kể của Đại Sư, trên mặt Liễu Nhị Long

cũng đầy vẻ kinh dị nồng đậm.

Sau đó, ánh mắt nàng rơi vào Tần Hạo, hiển nhiên nằm mơ cũng không ngờ sự thay đổi của Sử Lai Khắc học viện lại là kiệt tác của thiếu niên trông chỉ mười mấy tuổi trước mắt.

"Đa tạ Tần công tử!" Sau đó, Liễu Nhị Long đến trước mặt Tần Hạo, đầy mặt cảm kích nói.

Hiển nhiên nàng cũng hiểu, bây giờ Đại Sư có được ngày hôm nay, có thể đến đây tìm nàng, tất cả hiển nhiên đều do Tần Hạo thúc đẩy, ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy cảm kích.

"Không sao, chỉ là tiện tay mà thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Sau đó, Tần Hạo và nhóm người trực tiếp ở lại Lam Phách học viện. ... ...

"Tần công tử, phụ thân ta đã đến Thiên Đấu thành, phụ thân ta muốn gặp công tử một lần!" Một ngày nọ, Ninh Dung Dung trực tiếp tìm đến Tần Hạo, lên tiếng nói.

"Ồ?

Ninh tông chủ sao?

Cũng được!

Khi nào, ở đâu?" Tần Hạo thản nhiên nói.

Đối với việc Ninh Phong Trí muốn gặp, Tần Hạo cũng không ngạc nhiên.

Chương 523

Dù sao những năm này sự thay đổi của Ninh Dung Dung thực sự quá lớn.

Đối với một số chuyện của Tần Hạo, Ninh Phong Trí hiển nhiên không thể không biết.

Hiện tại võ hồn của Ninh Dung Dung cũng đã biến thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, khác với trong nguyên tác, lần thăng cấp này không phải do Đường Tam giúp đỡ, mà là do Tần Hạo ra tay.

"Trưa hôm nay, phụ thân đã đặt một phòng bao chí tôn ở Hoàng Gia Tửu Lâu!" Ninh Dung Dung nói.

"Vậy sao, ta biết rồi, đến lúc đó ta sẽ đến!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Đa tạ công tử!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Ninh Dung Dung cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Qua những năm tiếp xúc, Ninh Dung Dung biết rõ sự kinh khủng của Tần Hạo.

Mặc dù Thất Bảo Lưu Ly Tông rất mạnh, là một trong Thượng Tam Tông, nhưng nàng biết rất rõ, nếu Tần Hạo muốn, có thể dễ dàng xóa sổ Thất Bảo Lưu Ly Tông, dù cho trong tông môn có hai vị Siêu Cấp Đấu La cũng không ngoại lệ.

Thậm chí trong phỏng đoán của mọi người ở Sử Lai Khắc học viện, thực lực của Tần Hạo đã sớm vượt qua cực hạn của nhân giới, có khả năng đã đạt đến tầng thứ thần minh.

Trong lòng họ, Tần Hạo được xem như một vị thần. ... ...

Buổi trưa, dưới sự dẫn dắt của Ninh Dung Dung, Tần Hạo trực

tiếp đến tửu lâu lớn nhất Thiên Đấu thành, Hoàng Gia Tửu Lâu.

Hoàng Gia Tửu Lâu có bối cảnh hoàng thất.

Cuối cùng, họ đi thẳng lên tầng cao nhất của tửu lâu, rồi vào một phòng bao trong đó.

Sau khi vào phòng bao, hai bóng người trực tiếp xuất hiện trước mặt Tần Hạo.

Người đi đầu là một nam tử trung niên mặc áo bào trắng, toàn thân tỏa ra khí tức nho nhã, khí tức trên người cũng đã đạt đến cấp bảy mươi chín, hiển nhiên là một Hồn Thánh đỉnh phong.

Bên cạnh ông ta là một thanh niên mặc mãng bào màu vàng, toàn thân tỏa ra một khí chất tôn quý khó tả.

Thấy bộ dạng của hai người, Tần Hạo nhanh chóng đoán ra thân phận của họ, đặc biệt là thanh niên mặc mãng bào.

Thấy đối phương, khóe miệng Tần Hạo lóe lên một tia dị sắc.

"Tần công tử, để ta giới thiệu, đây là phụ thân ta.

Vị này là thái tử điện hạ của Thiên Đấu Đế Quốc, Tuyết Thanh Hà!" Ninh Dung Dung bên cạnh thấy vậy lập tức giới thiệu.

"Tần Hạo công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Cảm tạ công tử vì tất cả những gì đã làm cho nha đầu nhà ta!" Ninh Phong Trí thấy vậy lập tức nói.

"Tần công tử quả là nhân kiệt đương thời, trăm nghe không bằng một thấy.

Sau này ta cũng phải thân cận nhiều hơn!" Tuyết Thanh Hà bên cạnh thấy vậy cũng lập tức nói.

"Ninh tông chủ khách khí rồi!" Tần Hạo lên tiếng, sau đó ánh mắt

rơi vào người Tuyết Thanh Hà, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, rồi nói: "Thân cận với thái tử điện hạ, bản công tử cũng rất mong đợi!" Mặc dù thủ đoạn dịch dung của Tuyết Thanh Hà rất cao minh, ít nhất là ở thế giới này rất cao minh, ngay cả tồn tại cấp Phong Hào Đấu La cũng khó phát hiện, nhưng trong mắt Tần Hạo hiển nhiên chẳng khác gì không có.

"Hửm?" Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Tần Hạo, Tuyết Thanh Hà nhíu mày.

Không biết tại sao, lúc này hắn cảm thấy ánh mắt của Tần Hạo luôn có một ý vị kỳ quái.

"Đây không phải nơi nói chuyện, Tần công tử, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé!" Ninh Phong Trí lập tức nói.

Sau đó, cả nhóm ngồi xuống, rồi nhanh chóng từng món ăn ngon được mang lên.

Hoàng Gia Tửu Lâu với tư cách là tửu lâu số một Thiên Đấu thành, phục vụ và chất lượng hiển nhiên là đỉnh cấp.

"Ninh tông chủ hôm nay chắc không chỉ đơn giản là ăn cơm nói chuyện phiếm với ta chứ?" Sau ba tuần rượu, giọng nói của Tần Hạo vang lên.

"Tự nhiên là không, hôm nay tìm Tần công tử là có việc muốn thương lượng!" Ninh Phong Trí nói.

"Cứ nói thẳng!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Lần này tìm Tần công tử, chuyện thứ nhất là vì ám khí trong tay Sử Lai Khắc học viện!

Ta muốn nhờ Sử Lai Khắc học viện chế tạo riêng một bộ ám khí phù hợp cho đệ tử Thất Bảo Lưu Ly Tông của ta!" Ninh Phong Trí nói.

Giống như trong nguyên tác, Đường Tam mặc dù thực lực hiện tại mạnh hơn trong nguyên tác không ít, nhưng đối với ám khí của kiếp trước cũng không hề bỏ bê.

Ngược lại, sau khi nhận được nhiều chỉ điểm hơn từ Tần Hạo, hắn còn chế tạo ra những loại ám khí kinh khủng hơn, sát thương mạnh hơn.

Dù chỉ là một người bình thường, nếu được trang bị một bộ ám khí, cũng đủ để phát huy ra sức sát thương vô cùng khủng bố.

Thất Bảo Lưu Ly Tông mặc dù là một trong Thượng Tam Tông, nhưng hơn chín thành đệ tử đều là hệ phụ trợ, bản thân không có sức chiến đấu, nên Ninh Phong Trí hiển nhiên muốn dùng ám khí để nâng cao khả năng tự vệ của đệ tử Thất Bảo Lưu Ly Tông.

"Ám khí sao...

Được thôi!

Lát nữa cứ để Ninh tông chủ tìm Tiểu Tam là được!

Tin rằng cậu ấy sẽ không làm Ninh tông chủ thất vọng đâu!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Nếu vậy thì đa tạ Tần công tử!" Sau khi Tần Hạo đáp ứng, trên mặt Ninh Phong Trí cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Phải biết ông đã tận mắt chứng kiến uy lực của ám khí trong tay Ninh Dung Dung, nếu không phòng bị, ngay cả Hồn Đế, Hồn Thánh thậm chí Hồn Đấu La cũng phải chịu thiệt, có thể tưởng tượng nó nghịch thiên đến mức nào.

Ông cũng không yêu cầu bộ ám khí có được sẽ kinh khủng như của Ninh Dung Dung, chỉ cần đạt đến cấp Hồn Vương hoặc Hồn Đế là đã mãn nguyện rồi.

“Ninh tông chủ khách khí rồi.

Chương 524

Ngoài việc này ra, Ninh tông chủ còn có chuyện gì khác sao?" Tần Hạo lên tiếng, hiển nhiên biết rất rõ, ám khí căn bản không phải là mục đích chính của Ninh Phong Trí.

"Ngoài việc này ra, ta còn có một thỉnh cầu bất lịch sự, xin Tần công tử có thể thành toàn.

Chỉ cần Tần công tử đồng ý, Thất Bảo Lưu Ly Tông ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!" Ninh Phong Trí nói.

"Ồ, Ninh tông chủ nói xem..." Tần Hạo nghe vậy trong lòng cũng đã gần như hiểu được ý đồ của Ninh Phong Trí, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

"Liên quan đến võ hồn của Thất Bảo Lưu Ly Tông, ta muốn nhờ Tần công tử giúp võ hồn của ta hoàn thành lột xác!

Đột phá cực hạn của Thất Bảo Lưu Ly Tháp!" Ninh Phong Trí lập tức nói thẳng, trong mắt lóe lên một tia sáng rực.

Sau khi thấy Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Ninh Dung Dung, Ninh Phong Trí đã hoàn toàn động lòng.

Phải biết Thất Bảo Lưu Ly Tông mặc dù rất mạnh, nhưng chỉ có thể tu luyện đến cấp Hồn Thánh là một nút thắt cổ chai cực lớn.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phá vỡ nút thắt này, đối với họ tuyệt đối là một sự lột xác to lớn, Ninh Phong Trí tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội như vậy.

"Cái gì!?

Đột phá cực hạn của Thất Bảo Lưu Ly Tháp!?

Tần công tử có thủ đoạn như vậy!?" Nghe tin này, sắc mặt Tuyết Thanh Hà bên cạnh đột nhiên thay đổi, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Tin tức này hiển nhiên là lần đầu tiên hắn biết.

Phải biết chuyện võ hồn của Ninh Dung Dung lột xác ngoài Sử Lai Khắc học viện và một vài cao tầng của Thất Bảo Lưu Ly Tông ra, căn bản không ai biết.

Bây giờ nghe được tin này, có thể tưởng tượng trong lòng Tuyết Thanh Hà kinh ngạc đến mức nào.

Cùng lúc đó, sắc mặt hắn cũng biến đổi không ngừng, đối với hắn đây rõ ràng không phải là một tin tốt.

Dù sao hắn không phải là thái tử thực sự của Thiên Đấu Đế Quốc, thân phận thực sự của hắn là con gái của Giáo hoàng Võ Hồn Điện Bỉ Bỉ Đông.

"Võ hồn lột xác sao...

Bản công tử đích thực có cách, chỉ không biết Ninh tông chủ nguyện ý trả giá nào?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Chỉ cần Tần công tử có thể làm được, vậy thì Thất Bảo Lưu Ly Tông ta xin phụng Tần công tử làm chủ thì thế nào?

Đương nhiên, mục tiêu mà chúng ta trung thành chỉ có một mình Tần công tử!

Không bao gồm hậu duệ của Tần công tử.

Không biết ý Tần công tử thế nào?" Ninh Phong Trí lập tức nói.

Sự quyết đoán của Ninh Phong Trí vì Thất Bảo Lưu Ly Tông không thể nói là không lớn.

Đương nhiên, ông cũng có giới hạn của mình.

Ông hy sinh sự tự do của một hoặc hai thế hệ Thất Bảo Lưu Ly Tông để đổi lấy sự lột xác của cả tông môn.

Mặc dù cái giá không nhỏ, nhưng trong mắt ông, tất cả đều vô cùng xứng đáng.

"Ồ?

Ninh tông chủ quả là có khí phách lớn!" Tần Hạo nghe lời Ninh Phong Trí, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ đối phương lại quyết đoán như vậy.

"Lão sư!

Sao có thể..." Tuyết Thanh Hà bên cạnh nghe kết quả này, sắc mặt lập tức lại một lần nữa thay đổi.

Kết quả này hiển nhiên là điều hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được, dù sao bây giờ hắn đang cần dựa vào Ninh Phong Trí.

"Không cần nói nữa, ta ý đã quyết!" Ninh Phong Trí lập tức nói.

Trước khi đến, Ninh Phong Trí hiển nhiên đã sớm đưa ra quyết định.

Hoặc là, toàn bộ cao tầng của Thất Bảo Lưu Ly Tông đã nhất trí quyết định.

"...Thái tử điện hạ dường như có ý kiến gì lớn sao?" Thấy bộ dạng của Tuyết Thanh Hà, Tần Hạo thản nhiên nói, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

"Hửm?" Nghe Tần Hạo nói, ánh mắt của Ninh Phong Trí cũng rơi xuống người Tuyết Thanh Hà, hiển nhiên cũng cảm thấy Tuyết Thanh Hà hôm nay có chút không đúng.

"Không, không có gì, ta chỉ hơi kinh ngạc thôi, Tần công tử lo nhiều rồi!" Tuyết Thanh Hà lập tức vội vàng mở miệng nói.

“Lão sư, Tần công tử, ta có một vài chuyện cần xử lý, xin cáo từ trước!

Ngày khác sẽ lại cùng Tần công tử hội ngộ!” Sau đó Tuyết Thanh Hà liền trực tiếp nói, rồi quay người định rời đi.

Thấy bộ dạng của Tuyết Thanh Hà, Tần Hạo trực tiếp đứng dậy, chắn ngay trước mặt đối phương.

“Tần công tử có ý gì?” Thấy hành động của Tần Hạo, Tuyết Thanh Hà nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên có chút lạnh lùng, không vui nhìn Tần Hạo.

“Tần công tử...” Đối với hành động của Tần Hạo, Ninh Phong Trí bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên.

“Thái tử điện hạ không phải muốn thân cận với bản công tử sao, vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta thân cận một phen thì thế nào?” Tần Hạo lập tức nói thẳng, sau đó tiến lên một bước, đứng ngay trước mặt Tuyết Thanh Hà, hai khuôn mặt gần như sắp dán vào nhau.

“Lớn mật, càn rỡ, Tần Hạo, ngươi quá càn rỡ!” Cảm nhận được khí tức khác phái tỏa ra từ người Tần Hạo, mặt Tuyết Thanh Hà bỗng đỏ bừng.

Lớn đến từng này chưa từng gặp phải chuyện như vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ và tức giận, ngay sau đó đáy mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Càn rỡ?

Có sao, bản công tử cảm thấy so với ngươi, ta còn kém xa lắm!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Tần công tử...” Thấy cảnh này, Ninh Phong Trí và Ninh Vinh Vinh cũng có chút ngơ ngác, ngỡ ngàng nhìn Tần Hạo, hiển nhiên đối

với hành động của hắn có chút không hiểu nổi.

Chương 525

“Lớn mật, Tần Hạo, đừng quá càn rỡ, đây là hoàng thành của Đế quốc Thiên Đấu, không phải nơi ngươi có thể giương oai!” Giọng Tuyết Thanh Hà lạnh như băng nói, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo tràn đầy địch ý vô tận.

“Ồ... vội vã rời đi là để động thủ với Thất Bảo Lưu Ly Tông chứ gì!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“!?” Nghe Tần Hạo nói, hai người Ninh Phong Trí bên cạnh lập tức lộ vẻ kinh hãi, đồng thời càng thêm khó hiểu, hiển nhiên không rõ ý của Tần Hạo là gì.

“Nói bậy!

Ta không hiểu ngươi đang nói gì!” Nghe vậy, trong lòng Tuyết Thanh Hà lập tức chùng xuống, một dự cảm chẳng lành cũng dâng lên từ đáy lòng.

“Ồ?

Không biết sao?

Không biết bản công tử nên gọi ngươi là Tuyết Thanh Hà, hay là Thiên Nhận Tuyết đây...” Tần Hạo cười lạnh một tiếng.

“!?” Nghe ba chữ ‘Thiên Nhận Tuyết’, sắc mặt ‘Tuyết Thanh Hà’ đột nhiên đại biến, đồng tử cũng co rụt lại, nhưng biểu cảm trên mặt nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

“Bản thái tử không biết ngươi đang nói gì, tránh ra, nếu không thì đừng trách bản thái tử không khách khí!” ‘Tuyết Thanh Hà’ lạnh lùng nói.

“Không khách khí?

Bằng ngươi?

Hay bằng tên phế vật kia?" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của đối phương, hắn đưa tay chộp mạnh vào hư không.

Trong khoảnh khắc, một thân ảnh vô cùng thảm hại trực tiếp từ hư không rơi xuống, nặng nề đập trên mặt đất.

"Hửm?...Thứ Đồn Đấu La!?

Hộ pháp trưởng lão của Võ Hồn Điện!?" Thấy thân ảnh này, Ninh Phong Trí bên cạnh ngẩn người, ngay sau đó nhanh chóng nhận ra thân phận của đối phương.

Dù sao Ninh Phong Trí cũng là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông, một trong Thượng Tam Tông, đối với cao tầng của Võ Hồn Điện tự nhiên không hề xa lạ, trong nháy mắt đã nhận ra thân phận của đối phương.

"Khốn kiếp, tiểu tử, tìm chết!" Thứ Đồn Đấu La thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, một khắc sau, võ hồn trực tiếp xuất hiện, sau đó chín hồn hoàn trong nháy mắt hiện ra, một đòn tấn công sắc bén kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy Tần Hạo.

"Tần công tử cẩn thận!" Ninh Phong Trí thấy vậy kinh hô một tiếng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp tức thì xuất hiện, mấy hiệu quả tăng ích cũng lập tức rơi xuống người Tần Hạo.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Tần Hạo thấy vậy, khóe miệng lại lộ ra vẻ khinh thường.

Phong Hào Đấu La trước mắt tuy thực lực không yếu, nhưng trong mắt Tần Hạo rõ ràng không là gì cả.

Hai mắt hắn đột nhiên sáng lên, Hiên Viên Kiếm trực tiếp xuất hiện, chín đạo hồn hoàn vàng óng cũng tức thì hiện ra, một cỗ khí tức

tuyệt cường trong nháy mắt bộc phát, kiếm khí rực rỡ bắn ra, trong nháy mắt đã xuyên thủng hồn kỹ của Thứ Đồn Đấu La.

Sau đó, kiếm mang màu vàng thế đi không giảm, một khắc sau, chỉ thấy thân thể Thứ Đồn Đấu La cứng đờ, giữa trán xuất hiện một lỗ máu, cả người theo đó ầm ầm ngã xuống đất, hiển nhiên không thể sống nổi.

Chỉ một chiêu, Thứ Đồn Đấu La đã bị miểu sát ngay tại chỗ.

"Sao có thể!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đột nhiên đại biến, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi, hiển nhiên bị thực lực kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động.

Phải biết Thứ Đồn Đấu La là cao thủ trong trưởng lão điện của Võ Hồn Điện, được gia gia phái tới chuyên môn bảo vệ nàng, là trợ thủ đắc lực nhất, vậy mà bây giờ lại bị miểu sát trong một chiêu, sự chấn động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, điều khiến nàng kinh hãi nhất chính là chín đạo hồn hoàn của Tần Hạo, chín đạo hồn hoàn màu vàng.

Là một trong những người thừa kế Thần Thiên Sứ, Thiên Nhận Tuyết tự nhiên vô cùng rõ ràng hồn hoàn màu vàng đại diện cho điều gì.

Đó là thần tứ hồn hoàn, nhưng nàng chỉ từng nghe nói một cái thần tứ hồn hoàn, chưa bao giờ thấy tất cả hồn hoàn đều là thần tứ hồn hoàn, làm sao có thể không khiến người ta kinh động.

Ninh Phong Trí bên cạnh thấy vậy trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động, tuy rằng trước đó đã biết từ Ninh Vinh Vinh rằng thực lực của Tần Hạo phi phàm, nhưng sau khi thực sự chứng kiến mới hiểu được, thực lực của Tần Hạo rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Trong Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng có cao thủ đỉnh tiêm, trong đó

mạnh nhất chính là Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La, hai đại Phong Hào Đấu La, đều là Siêu Cấp Đấu La trên cấp chín mươi lăm, là cao thủ đỉnh phong của vùng đất này.

Nhưng dù vậy, e rằng dù cả hai cùng ra tay, cũng tuyệt đối không làm được như Tần Hạo.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Tần Hạo rõ ràng còn vượt xa cả Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La.

"Ngươi... ngươi giết hắn rồi!?" Sau đó Thiên Nhận Tuyết cũng hoàn hồn, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Tần Hạo, nàng vô cùng rõ ràng, hôm nay xem như đã hoàn toàn bại lộ, tâm huyết bao nhiêu năm cứ thế tan vỡ, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết cũng trở nên vô cùng băng lãnh, cơn phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Giết thì giết thôi!

Chỉ là một con kiến hôi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng, một khắc sau, không chút do dự, hắn đưa tay ra, một chiếc mặt nạ đặc thù trực tiếp từ trên mặt Thiên Nhận Tuyết rơi xuống, để lộ ra một dung nhan thanh lãnh cao quý, phong hoa tuyệt đại.

"Ngươi..." Thấy cảnh này, Ninh Phong Trí lập tức hoàn toàn ngây người, tuy trước đó Tần Hạo đã vạch trần thân phận đối phương, nhưng sau khi thực sự tận mắt chứng kiến, trong lòng vẫn không khỏi một trận chấn động.

"Ngươi thật sự là người của Võ Hồn Điện!?

Vậy thái tử điện hạ thật sự đâu rồi?" Ninh Phong Trí sắc mặt vô cùng băng lãnh nói, ngay sau đó dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi.

"Thái tử thật sự e rằng sớm đã chết rồi, mấy người con trai của Tuyết Dạ Đại Đế đều chết bất đắc kỳ tử một cách khó hiểu, ngươi

không cảm thấy kỳ quái sao?" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vậy... vậy sao, Võ Hồn Điện, tất cả đều là do Võ Hồn Điện làm!?

Đáng chết, Võ Hồn Điện làm vậy, lẽ nào muốn thống nhất đại lục hay sao!?" Ninh Phong Trí trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, nếu như không có Tần Hạo, hắn gần như không dám tin tưởng kết quả sẽ như thế nào.

"Khoan đã, thân thể của Tuyết Dạ Đại Đế, lẽ nào cũng là do các ngươi làm!?" Đột nhiên Ninh Phong Trí nghĩ đến một sự thật còn đáng sợ hơn.

Mấy năm nay thân thể của Tuyết Dạ Đại Đế ngày một sa sút, vốn tưởng là do lao lực quá độ, nhưng xem ra, trong đó rõ ràng có khả năng còn có ẩn tình khác.

Phải biết tuổi của Tuyết Dạ Đại Đế bây giờ nhiều nhất cũng chỉ lớn hơn Ninh Phong Trí vài tuổi, tu vi của Tuyết Dạ Đại Đế cũng không yếu, trong tình huống bình thường bây giờ đáng lẽ phải đang ở trạng thái trai tráng sung sức, nhưng bây giờ lại như đèn cạn dầu.

Xem ra, tất cả đều là âm mưu của Võ Hồn Điện.

Chương 526

"Tần Hạo!

Lẽ nào ngươi nhất định phải đối địch với Võ Hồn Điện của ta hay sao!?" Lúc này âm mưu đã hoàn toàn bại lộ, Thiên Nhận Tuyết hiển nhiên cũng không cần phải giả vờ nữa, nhưng rõ ràng vẫn có chút không cam lòng, giọng nói lạnh như băng.

"Đối địch với Võ Hồn Điện?

Bằng Võ Hồn Điện các ngươi?

Xứng sao?" Tần Hạo khinh thường nói, khóe miệng cũng lộ ra một tia trào phúng.

Với thực lực hiện tại, một Võ Hồn Điện nho nhỏ hiển nhiên không được hắn để vào mắt.

"...Đáng ghét, đáng chết, Võ Hồn Điện tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nói.

"Ồ, không bằng ngươi lo cho mình trước đi!" Tần Hạo thản nhiên đáp.

"Hửm?

Ngươi muốn làm gì!?" Nghe vậy, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết cũng đột nhiên biến đổi, đáy mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ và hoảng loạn.

"Sao nào, trước đó không phải muốn thân cận với bản công tử sao, sao bây giờ lại muốn đổi ý rồi?" Tần Hạo cười khẽ, khóe miệng lộ ra một tia trêu chọc.

"Khốn nạn, đừng có mơ tưởng hão huyền, đừng chạm vào ta, nếu không, ngươi nhất định sẽ hối hận!" Vẻ hoảng loạn trên mặt Thiên

Nhận Tuyết càng lúc càng đậm, dù mưu trí nghịch thiên, chung quy nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi, bây giờ mất đi sự che chở của mặt nạ, sự yếu đuối vốn có cũng không thể tránh khỏi mà bộc lộ ra.

"Ồ..." Tần Hạo cười như không cười nhìn đối phương, không ngừng tiến lại gần.

"Ngươi..." Thiên Nhận Tuyết thấy vậy, vẻ hoảng loạn trên mặt càng lúc càng đậm, nhanh chóng bị Tần Hạo dồn vào góc tường.

"Yên tâm, bản công tử không có hứng thú với ngươi!" Ngay khi hai người sắp chạm vào nhau, biểu cảm trên mặt Tần Hạo trực tiếp thu lại, giọng nói lạnh như băng.

Thiên Nhận Tuyết tuy xinh đẹp, thậm chí không hề thua kém Tiểu Vũ, nhưng rõ ràng chưa đến mức khiến Tần Hạo phải dùng mọi thủ đoạn.

"Ngươi..." Thấy cảnh này, Thiên Nhận Tuyết ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, phảng phất như hận không thể giết hắn một trăm lần.

"Tần công tử, chuyện này nên làm thế nào?" Lúc này giọng của Ninh Phong Trí cũng vang lên, hiển nhiên cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, không nhịn được mở miệng hỏi.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây ra một trận sóng gió kinh khủng, không chỉ nội bộ Đế quốc Thiên Đấu, mà còn sẽ kinh động hoàn toàn Võ Hồn Điện.

Nếu như vậy, hậu quả tuyệt đối sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Không sao, bản công tử tự có sắp xếp, tất cả cứ án binh bất động!" Tần Hạo thản nhiên nói.

“Nhưng...” Ánh mắt Ninh Phong Trí cũng rơi xuống người Tuyết Thanh Hà, mở miệng nói.

“Yên tâm đi, chỉ là chuyện nhỏ, giao cho bản tọa là được rồi!” Tần Hạo cười khẽ, một khắc sau, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, Tần Hạo trực tiếp ép ra một giọt máu, sau đó hai tay kết ấn.

Trong ánh mắt kinh hãi của họ, một giọt máu trực tiếp hóa thành một thân ảnh, quan trọng nhất là, thân ảnh này giống hệt Tuyết Thanh Hà ban đầu, bất kể lời nói cử chỉ, thần thái khí chất, đều hoàn toàn giống nhau.

Đồng dạng, hắn đưa một ngón tay điểm ra, một đạo lưu quang cũng trực tiếp chui vào người Thứ Đồn Đấu La đang nằm chết trên đất.

Trong ánh mắt kinh hãi của mấy người, Thứ Đồn Đấu La vốn đã vẫn lạc lại một lần nữa tỏa ra một cỗ sinh cơ, ngay sau đó lỗ máu giữa trán cũng theo đó biến mất không dấu vết, cuối cùng trực tiếp từ trên đất đứng lên, không có chút gì khác biệt so với Thứ Đồn Đấu La ban đầu.

“Làm... làm sao có thể!?

Ngươi...” Thấy thủ đoạn thần sầu quỷ khốc của Tần Hạo, Thiên Nhận Tuyết cũng hoàn toàn kinh ngạc, hai mắt trợn to, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Thủ đoạn này rõ ràng vượt xa sức tưởng tượng của nàng, hiển nhiên không phải là thủ đoạn mà người phàm có thể sở hữu, vô căn cứ tạo vật, khởi tử hồi sinh.

“Ngươi... rốt cuộc là ai, lẽ nào là thần minh!?

Không thể nào, hạ giới không thể nào có thần minh tồn tại...” Thiên Nhận Tuyết mặt đầy kinh hãi nói, chuyện này hiển nhiên đã

hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, phảng phất như muốn nhìn thấu hắn.

Ninh Phong Trí và Ninh Vinh Vinh bên cạnh cũng mặt đầy kinh hãi, hiển nhiên cũng bị thủ đoạn nghịch thiên kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động.

"Như vậy chắc sẽ không có ai nghi ngờ nữa!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Công tử thủ đoạn cao minh, Ninh mỗ bội phục!" Ninh Phong Trí lập tức mở miệng nói, trong lòng đánh giá về Tần Hạo cũng tức thì tăng lên một bậc.

"Công tử!

Chuyện của Tuyết Dạ Đại Đế..." Sau đó ánh mắt Ninh Phong Trí cũng rơi xuống người Tần Hạo.

"Tuyết Dạ Đại Đế?

Yên tâm, bản công tử tự có sắp xếp!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Còn về việc cứu Tuyết Dạ Đại Đế, Tần Hạo hiển nhiên không có ý định đó.

Thiên Nhận Tuyết đã tạo ra một nền tảng tốt như vậy, nếu lãng phí thì thật quá đáng tiếc, không bằng cứ thuận thế mà làm.

"Vâng, công tử!" Ninh Phong Trí ngẩn người, nhanh chóng cũng phản ứng lại, lập tức mở miệng nói.

Hiện tại hắn đã trung thành với Tần Hạo, đối với hành vi của Tần Hạo tự nhiên sẽ không có chút nào ngăn cản, dù sao Thất Bảo Lưu Ly Tông ban đầu với Đế quốc Thiên Đấu cũng không tồn tại quan hệ chủ tớ, chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

"Ngươi... bỉ ổi!" Phảng phất như đoán được ý đồ của Tần Hạo,

sắc mặt Thiên Nhận Tuyết lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi, giọng nói lạnh như băng, hai mắt phun lửa nhìn Tần Hạo.

"Bỉ ổi sao?

So với Võ Hồn Điện các ngươi, bản công tử còn kém xa!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Một khắc sau, Tần Hạo đưa ngón tay điểm ra, một đạo lưu quang trực tiếp chui vào cơ thể Thiên Nhận Tuyết.

Chương 527

"Ngươi... ngươi đã làm gì ta, hồn lực của ta..." Thấy cảnh này, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đột nhiên biến đổi, bởi vì nàng phát hiện hồn lực trong cơ thể đã biến mất, sắc mặt lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Yên tâm, chỉ là tạm thời phong ấn thôi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, bản công tử cũng sẽ không quá làm khó ngươi, nếu không, ta cũng không ngại ra tay tàn phá hoa!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"..." Nghe Tần Hạo nói, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết lập tức cũng trở nên vô cùng khó coi, nhưng cảm nhận được ánh mắt không chút gợn sóng của Tần Hạo, cả người nàng trong lòng cũng đột nhiên rùng mình, có một cảm giác, nếu như nàng thật sự có hành động quá mức, Tần Hạo e rằng thật sự sẽ ra tay với nàng.

"Viên đan dược này ngươi uống đi, hẳn là đủ để cho võ hồn của ngươi lột xác!" Sau đó Tần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra một viên đan dược ném cho Ninh Phong Trí.

"Đa tạ công tử!" Thấy viên đan dược này, đáy mắt Ninh Phong Trí cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

Hiển nhiên hắn đã biết về đan dược từ Ninh Vinh Vinh, tự nhiên vô cùng rõ ràng hiệu quả của nó, lập tức không chút do dự, trực tiếp nuốt vào.

Quá trình tiếp theo cũng giống như những người trước đó, hiển nhiên đều phải chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp của huyết mạch thiêu đốt.

Cùng lúc đó, võ hồn của Ninh Phong Trí cũng trực tiếp xuất hiện.

Trong ánh mắt của mấy người, bảo tháp bảy tầng ban đầu cũng bắt đầu không ngừng dâng lên, cuối cùng ở phía trên dần dần xuất hiện hai tầng hư ảnh, sau đó theo thời gian trôi qua, hai tầng hư ảnh cũng dần dần hóa thành thực thể, cuối cùng bảo tháp bảy tầng ban đầu cũng hoàn toàn biến thành bảo tháp chín tầng.

Không chỉ vậy, lưu ly thần quang ban đầu cũng tỏa ra ánh sáng chín màu rực rỡ, so với trước đó, bất kể phẩm chất đẳng cấp đều có một sự thay đổi trời long đất lở.

Đồng thời, dao động hồn lực trên người Ninh Phong Trí cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Phải biết Ninh Phong Trí đã bị kẹt ở cấp bảy mươi chín không ít năm, dưới sự tích lũy dày đặc, cộng thêm hiệu quả của đan dược, khí tức của cả người cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Trong nháy mắt đã trực tiếp đột phá giới hạn cấp bảy mươi chín, bước vào cấp bậc Hồn Đấu La cấp tám mươi.

Sau khi bước vào cấp tám mươi, khí tức trên người Ninh Phong Trí không có chút nào dừng lại, vẫn đang không ngừng tăng lên.

Cấp tám mươi mốt, cấp tám mươi hai... cấp tám mươi bảy, cấp tám mươi tám... cấp tám mươi chín!

"Ầm!" Mất gần nửa canh giờ, thân thể Ninh Phong Trí đột nhiên chấn động, một khắc sau, khí tức trên người lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng.

Trong một sát na, khí tức trên người Ninh Phong Trí phảng phất như có một sự lột xác, khí tức hùng hậu vô song trong nháy mắt tỏa ra, trực tiếp đột phá giới hạn cấp tám mươi chín, chân chính bước vào cấp bậc Phong Hào Đấu La cấp chín mươi.

Sau khi đạt đến cấp chín mươi, khí tức trên người Ninh Phong Trí

mới bắt đầu từ từ bình ổn, cuối cùng trực tiếp ổn định ở cấp chín mươi.

"Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, thật sự đã lột xác rồi, không, bây giờ nên gọi là Cửu Thải Linh Lung Tháp!

Phong Hào Đấu La, ta cũng đã đạt tới cảnh giới này!" Ninh Phong Trí cảm nhận được sự thay đổi trên người, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng đặc sắc.

Vốn tưởng cả đời này đã định trước chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại ở cấp bảy mươi chín, không ngờ cuối cùng lại có sự thay đổi nghịch thiên như vậy, sự hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Đa tạ công tử ơn tạo hóa!" Sau đó ánh mắt Ninh Phong Trí cũng rơi xuống người Tần Hạo, trên mặt cũng đầy vẻ cảm kích nồng đậm.

"Ừm, những gì bản công tử có thể làm đều đã giúp ngươi rồi, tiếp theo tất cả dựa vào ngươi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Vâng, công tử!" Ninh Phong Trí lập tức đáp.

"Sao có thể!?" Thiên Nhận Tuyết ở bên cạnh từ đầu đến cuối chứng kiến quá trình lột xác của Ninh Phong Trí, lúc này trên mặt cũng tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên lại một lần nữa bị thủ đoạn kinh khủng của Tần Hạo làm cho chấn động.

Thủ đoạn như vậy quả thực có thể gọi là thần sầu quỷ khốc, sớm đã vượt qua nhận thức của nàng, thủ đoạn này cũng giống như trước đó, hiển nhiên hoàn toàn không phải thứ mà người phàm có thể sở hữu.

"Ngươi... rốt cuộc là ai, lẽ nào thật sự là thần minh từ Thần giới!?" Thiên Nhận Tuyết lại một lần nữa mở miệng, ngoài thần minh từ Thần giới ra, nàng thật sự không nghĩ ra có ai lại có thủ đoạn nghịch thiên kinh khủng như vậy.

“Thần minh?

Ngươi đoán xem!” Thấy bộ dạng của Thiên Nhận Tuyết, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười khẽ.

Hiện tại trong Thượng Tam Tông, Hạo Thiên Tông và Thất Bảo Lưu Ly Tông đều đã nằm trong sự khống chế của Tần Hạo, chỉ còn lại Lam Điện Phách Vương Long gia tộc.

Đối với Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, Tần Hạo hiển nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Đại Sư bây giờ đã là cấp bậc Phong Hào Đấu La, có sự giúp đỡ của ông, việc khống chế một Lam Điện Phách Vương Long gia tộc hiển nhiên là đủ rồi.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!” Tần Hạo lập tức nói, một nhóm người cũng trực tiếp rời khỏi hoàng gia tửu lâu.

Sau khi trở về, Tần Hạo cũng trực tiếp tìm Đại Sư, sau đó kể lại dự định của mình cho ông nghe.

Nghe Tần Hạo nói, Đại Sư trầm mặc một lát, nhanh chóng cũng đồng ý yêu cầu của Tần Hạo.

Cuối cùng không có chút bất ngờ nào, chỉ dùng ba ngày, quyền lực của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc đã trực tiếp đổi chủ, Đại Sư bây giờ cũng đã hoàn toàn khống chế toàn bộ Lam Điện Phách Vương Long, trở thành người đứng đầu mới của gia tộc.

Đương nhiên, tất cả đều được tiến hành trong bí mật, trên bề mặt Lam Điện Phách Vương Long gia tộc vẫn không có chút nào thay đổi.

Tiếp theo đó là giải đấu hồn sư, sau một phen tranh đấu, học viện Sử Lai Khắc tự nhiên không có chút hồi hộp nào, với tư thế nghiền ép trực tiếp tiến vào trận chung kết cuối cùng, sau đó tất cả các chiến đội

tiến cấp đều đến Võ Hồn Thành, chuẩn bị cho trận quyết chiến thực sự cuối cùng.

"Công tử, lần này đến Võ Hồn Thành liệu có... chỉ e bọn họ đã nhắm vào học viện Sử Lai Khắc của chúng ta rồi!" Trên đường đi, Đại Sư trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, không nhịn được mở miệng nói.

"Yên tâm đi, chỉ là một Võ Hồn Điện mà thôi, không làm nên sóng gió gì lớn, tuy rằng sẽ có một chút trắc trở, nhưng bằng Võ Hồn Điện thì không thể lật trời được!" Tần Hạo thản nhiên nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ tự tin vô cùng.

Mất gần nửa tháng, một nhóm người mới đến được Võ Hồn Thành.

Giống như trong nguyên tác, các đội hồn sư đều bị thế lực thần bí tấn công, thương vong không nhỏ, thậm chí có mấy đội còn bị tiêu diệt hoàn toàn, trận chung kết cuối cùng chưa bắt đầu đã bị bao phủ bởi một tầng bóng tối.

Còn về nhóm Sử Lai Khắc, tự nhiên cũng được "chăm sóc" đặc biệt, nhưng đáng tiếc, học viện Sử Lai Khắc bây giờ đã không còn như xưa, đội hình có thể nói là vô cùng xa hoa, số lượng tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La đã vượt quá một bàn tay, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được, trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ đội ngũ tập kích, trong đó còn có hai tôn tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Đối mặt với nhóm người Tần Hạo, dù là tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng không có cơ hội chạy thoát, tất cả đều bị trấn sát tại chỗ.

Chương 528

"Khốn kiếp!

Phế vật, một đám phế vật, chút chuyện cũng không làm xong!" Trong chủ điện của Võ Hồn Điện, lúc này nghe báo cáo từ các nơi, sắc mặt Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên vô cùng khó coi, giọng nói vô cùng băng lãnh, một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng cũng từ trên người nàng bộc phát ra.

"Giáo hoàng miện hạ, thực sự là thực lực của nhóm người học viện Sử Lai Khắc quá biến thái!

Có Phong Hào Đấu La ẩn mình hộ tống!" Phía dưới một người run rẩy nói.

"Học viện Sử Lai Khắc, đáng chết!" Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên càng thêm âm trầm.

"Giáo hoàng miện hạ, tiếp theo nên làm thế nào, theo thông tin ta có được, thực lực của học viện Sử Lai Khắc phi phàm, thành viên chiến đội Sử Lai Khắc ít nhất đều là cấp bậc Hồn Vương, từ đầu đến cuối chưa từng dùng toàn lực.

Chiến đội của Võ Hồn Điện chúng ta e rằng cũng không có nắm chắc phần thắng, thậm chí e rằng sẽ bị..." Lúc này, một lão giả phía dưới sắc mặt có chút lo lắng nhìn Bỉ Bỉ Đông mở miệng nói.

"Đem hồn cốt đã chuẩn bị trước đó đưa hết cho bọn họ, để họ dung hợp, bất kể như thế nào, giải đấu lần này tuyệt đối không được có sai sót!" Giọng Bỉ Bỉ Đông lạnh như băng.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe Bỉ Bỉ Đông nói, lão giả cũng vội vàng đáp.

"Ngoài ra, điều động Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán của Võ Hồn Điện đến

đây, chờ lệnh!" Bỉ Bỉ Đông dường như nghĩ tới điều gì, lập tức lại nói thêm.

"Cái gì!?

Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán!?

Bệ hạ, đó là át chủ bài bí mật nhất của Võ Hồn Điện chúng ta, không phải lúc sinh tử tồn vong không thể tùy tiện điều động!" Nghe vậy, sắc mặt lão giả lập tức cũng đột nhiên biến đổi, vội vàng nói.

"Ta không lặp lại lần thứ hai, lẽ nào làm việc còn cần ngươi dạy ta hay sao, hay là ta nên nhường vị trí giáo hoàng này cho ngươi!?" Nghe lão giả nói, Bỉ Bỉ Đông ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lão giả, sát ý trong mắt cũng không hề che giấu, một cỗ khí tức sát phạt kinh khủng cũng từ trên người Bỉ Bỉ Đông bộc phát ra.

"Không dám, thuộc hạ không dám, thuộc hạ đi làm ngay!" Thấy bộ dạng của Bỉ Bỉ Đông, trong lòng lão giả cũng đột nhiên giật mình, không dám có chút nào do dự, vội vàng nói.

Bỉ Bỉ Đông với thân phận nữ nhi mà ngồi vững vị trí giáo hoàng của Võ Hồn Điện, ngoài thực lực và thiên phú của bản thân, các loại thủ đoạn hiển nhiên cũng vô cùng kinh khủng.

"Công tử, ngày mai là trận chung kết với Võ Hồn Điện!

Chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị, ta đoán ngày mai có khả năng sẽ xảy ra biến cố, nếu chúng ta thắng, với tính cách của Bỉ Bỉ Đông, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua!" Đại Sư cũng mở miệng nói.

"Yên tâm đi, bản công tử tự có sắp xếp!

Không làm nên sóng gió gì lớn đâu!" Tần Hạo thản nhiên nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ tự tin vô cùng.

"Vậy thì tốt!" Đại Sư lập tức cũng gật đầu.

Ngày hôm sau, trận chung kết cuối cùng được vạn người chú mục cũng trực tiếp bắt đầu, chiến đội học viện Sử Lai Khắc cũng trực tiếp bước lên lôi đài, đối diện là thành viên chiến đội của Võ Hồn Điện.

Cả hai chiến đội suốt chặng đường đều với thế quét ngang vô địch tiến vào chung kết, chưa từng thua trận nào, cho nên ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ tự tin vô cùng, đặc biệt là người của chiến đội Võ Hồn Điện.

Họ vừa mới dung hợp hồn cốt, thực lực đại tăng, đối với trận chiến này cũng càng thêm mong đợi.

Sau đó, hai chiến đội cũng trực tiếp triển khai quyết chiến.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, tuy rằng chiến đội Võ Hồn Điện đã làm vô số chuẩn bị, càng có vô số át chủ bài, nhưng đáng tiếc, đối mặt với chiến đội Sử Lai Khắc toàn bộ đều là cấp bậc Hồn Đế, kết quả cuối cùng của chiến đội Võ Hồn Điện chỉ có thể nuốt trái đắng, trực tiếp bị trấn áp.

Thực lực kinh khủng mà chiến đội Sử Lai Khắc thể hiện cũng khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, hiển nhiên đều bị thực lực khủng bố làm cho choáng váng.

Phải biết chiến đội Võ Hồn Điện là tinh anh của Võ Hồn Điện, là trụ cột tương lai được Võ Hồn Điện dốc vô số tài nguyên bồi dưỡng, nhưng cũng chỉ là cấp bậc Hồn Vương mà thôi, nếu để họ trưởng thành, tương lai đại lục tuyệt đối sẽ là thiên hạ của họ.

Chiến đội Sử Lai Khắc giành được thắng lợi cuối cùng, tự nhiên phần thưởng chung cuộc cũng rơi vào tay họ.

Tiếp theo là Giáo hoàng Võ Hồn Điện đích thân trao giải thưởng.

Chỉ thấy một thân ảnh ung dung hoa quý trực tiếp xuất hiện giữa sân, một khí trường mạnh mẽ cũng từ trên người đối phương tỏa ra,

cả người như một vị nữ hoàng vô thượng.

Người đó không ai khác, chính là Giáo hoàng Võ Hồn Điện, Bỉ Bỉ Đông.

Trong khoảnh khắc, Bỉ Bỉ Đông cũng tức thì trở thành tiêu điểm của toàn trường, ánh mắt của nàng cũng lướt qua nhóm người Sử Lai Khắc, cuối cùng dừng lại trên người Đại Sư một lát.

Nhưng khi thấy Liễu Nhị Long bên cạnh Đại Sư, gương mặt của Bỉ Bỉ Đông lập tức cũng hoàn toàn âm trầm xuống, phảng phất như đã chạm vào nghịch lân trong lòng, một cỗ khí tức túc sát kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

Sau đó, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông cũng rơi xuống người Sử Lai Khắc Thất Quái, thấy bộ dạng của họ, đáy mắt Bỉ Bỉ Đông cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Là Giáo hoàng Võ Hồn Điện, nàng tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng nếu những người này trưởng thành, tác động đối với Võ Hồn Điện sẽ kinh khủng đến mức nào.

Thiên tài cấp bậc này bình thường trong một thời đại có được một người đã là rất tốt rồi, nhưng bây giờ lại tụ tập cả bảy người, sức phá hoại gây ra tuyệt đối vô cùng kinh khủng, ngay cả Võ Hồn Điện cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Một khắc sau, chỉ thấy quyền trượng trong tay Bỉ Bỉ Đông đột nhiên giơ cao, cục diện trên sân trong nháy mắt đại biến, từng đạo thân ảnh mặc đồ đen cũng tức thì tràn vào trong đại điện, trực tiếp bao vây tất cả mọi người có mặt.

Kèm theo đó là một cỗ khí tức túc sát kinh khủng bộc phát ra.

"!?" "Chuyện gì vậy!?" "Võ Hồn Điện đang làm gì vậy!?" Thấy cảnh này, hầu hết ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Bỉ Bỉ Đông

trên đài, trên mặt cũng lộ ra vẻ âm tình bất định.

"Bỉ Bỉ Đông, ngươi có ý gì!" Đại Sư thấy vậy sắc mặt có chút khó coi, tuy rằng trước đó đã đoán được sự tình có thể sẽ có chút trắc trở, nhưng thấy cảnh này, sắc mặt Đại Sư vẫn vô cùng khó coi.

"Học viện Sử Lai Khắc mưu sát hai vị trưởng lão của Võ Hồn Điện ta, hôm nay nhất định phải trả giá đắt!" Giọng Bỉ Bỉ Đông lạnh như băng.

"Những người khác nghe đây, hôm nay Võ Hồn Điện ta chỉ nhắm vào học viện Sử Lai Khắc, những người không liên quan khác, lập tức lui ra, nếu không, Võ Hồn Điện ta sẽ xem là đồng đảng!" Giọng Bỉ Bỉ Đông cũng theo đó truyền ra.

"Xoạt!" Nghe Bỉ Bỉ Đông nói, những người còn lại xung quanh cũng ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt biến đổi, cuối cùng nhanh chóng cũng đưa ra lựa chọn.

Theo họ thấy, tuy thành viên học viện Sử Lai Khắc thiên phú dị bẩm, là thiên kiêu đương thời, nhưng bây giờ đã đắc tội với Võ Hồn Điện, trong tình huống này, căn bản không có ai xem trọng họ.

Nhanh chóng, những người xung quanh cũng như thủy triều điên cuồng rút lui, chẳng mấy chốc trên sân chỉ còn lại nhóm người học viện Sử Lai Khắc.

"Bỉ Bỉ Đông, ngươi thật sự muốn làm như vậy?" Đại Sư thấy bộ dạng của Bỉ Bỉ Đông, đáy mắt cũng lóe lên một tia băng lãnh, lạnh lùng nói.

"Bắt hết bọn chúng lại!" Bỉ Bỉ Đông thấy vậy, lập tức cũng không nói nhảm, trực tiếp nói với đám người Võ Hồn Điện xung quanh.

Một khắc sau, một đám người cũng xuất ra võ hồn, xông về phía nhóm người học viện Sử Lai Khắc.

Chương 529

Trong đó một đội người còn trực tiếp xông thẳng về phía đám người chiến đội Sử Lai Khắc trên đài.

"Khinh người quá đáng!" Đại Sư thấy vậy, lập tức cũng hét lớn một tiếng, ngay sau đó, một tiếng rồng ngâm cao vút theo đó vang lên, võ hồn Thần Thánh Cự Long trực tiếp xuất hiện, sáu đen ba đỏ chín cái hồn hoàn cũng hiện ra, một cỗ khí tức mạnh mẽ kinh khủng cũng tức thì bộc phát.

"Tất cả cút hết cho ta!" Đại Sư gầm lên một tiếng, trong nháy mắt, mấy đạo kim long gào thét bay ra, trực tiếp bao phủ đám người chiến đội Sử Lai Khắc trên sân, phàm là những người đến gần đều bị chấn bay ra ngoài.

"!?" Thấy bộ dạng của Đại Sư, Bỉ Bỉ Đông cả người lập tức cũng trực tiếp ngẩn ra, hiển nhiên hoàn toàn khác với trong ấn tượng, nhất thời cũng trực tiếp ngây người.

Nàng cũng không ngờ võ hồn của Đại Sư đã hoàn thành lột xác, càng đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La kinh khủng, quan trọng nhất là hồn hoàn của đối phương, sáu đen ba đỏ, cấu hình này quả thực suýt nữa làm mù mắt chó hợp kim của nàng.

"Càn rỡ!" Cao thủ Võ Hồn Điện bên cạnh thấy vậy, lập tức cũng giận dữ hét lên, không chút do dự, hai tôn Phong Hào Đấu La cũng trực tiếp xông về phía Đại Sư.

"Càn rỡ, tưởng học viện Sử Lai Khắc của ta không có người hay sao?" Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long và Độc Cô Bác bên cạnh thấy vậy, lập tức cũng không chút do dự, từng cỗ khí tức mạnh mẽ cũng tức thì từ trên người họ tỏa ra, toàn bộ đều là Phong Hào Đấu La.

Sau khi Liễu Nhị Long tái ngộ với Đại Sư, Tần Hạo tự nhiên cũng sẽ không bên trọng bên khinh, cũng đã giúp Liễu Nhị Long thoát thai hoán cốt, võ hồn cũng hoàn thành lột xác, nhưng không giống Đại Sư, không lột xác đến mức Thần Thánh Cự Long, chỉ từ Lam Điện Phách Vương Long lột xác thành Hoàng Kim Thánh Long, nhưng hồn lực lại đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Cùng lúc đó, Triệu Vô Cực cũng đồng dạng bộc phát võ hồn, năm tôn Phong Hào Đấu La trong nháy mắt trực tiếp xuất hiện trên sân, trong khoảnh khắc từng cỗ khí tức vô thượng mênh mông cũng từ trên người họ bộc phát ra.

Dưới sự giúp đỡ của Tần Hạo, lúc này Triệu Vô Cực cũng đã hoàn thành lột xác cuối cùng, trở thành một tôn tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Các đạo sư của học viện Sử Lai Khắc bên cạnh cũng không chút do dự, cũng đồng dạng bộc phát võ hồn, toàn bộ đều là cao thủ cấp bậc Hồn Đấu La.

"!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Bỉ Bỉ Đông lập tức cũng đại biến, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, cảnh này hiển nhiên hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, tuy rằng đã đoán được thực lực của học viện Sử Lai Khắc phi phàm, nhưng sau khi thấy cảnh này mới phát hiện, thực lực thật sự của học viện Sử Lai Khắc còn kinh khủng hơn nhiều so với dự đoán.

Ngoài tu vi của những người này ra, cấu hình hồn hoàn cũng hoàn toàn phá vỡ lẽ thường, mỗi người trên người đều có ít nhất một hồn hoàn màu đỏ thẫm.

Phải biết đó là đại diện cho hồn hoàn mười vạn năm, ngay cả nàng, mượn sức mạnh của cả Võ Hồn Điện, trên người cũng chỉ có một hồn hoàn mười vạn năm mà thôi, nhưng những người này mỗi

người đều có ít nhất một cái, mấy Phong Hào Đấu La còn toàn bộ là ba hồn hoàn màu đỏ, cấu hình hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của nàng.

"Đáng chết, sao có thể, học viện Sử Lai Khắc sao có thể có nhiều cao thủ như vậy!" Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên vô cùng âm trầm, sự tình hiển nhiên cũng có chút vượt qua sức tưởng tượng của nàng, một gương mặt cũng trở nên càng thêm khó coi.

"Bỉ Bỉ Đông, ta khuyên ngươi nên bỏ cuộc đi!" Giọng Phất Lan Đức cũng theo đó vang lên.

"Bỏ cuộc?

Không thể nào, ta thừa nhận thực lực của các ngươi rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với ta tưởng tượng, nhưng như vậy thì đã sao, hôm nay không ai cứu được các ngươi đâu, đây là Võ Hồn Điện, là Võ Hồn Thành, kết quả hôm nay tuyệt đối sẽ không thay đổi!" Trong hai mắt Bỉ Bỉ Đông cũng lóe lên một tia điên cuồng, sát ý trên người cũng càng thêm điên cuồng dũng động.

Một khắc sau, chỉ thấy lại có hơn trăm đạo thân ảnh trực tiếp từ xung quanh hiện ra, mỗi người trên người đều mặc một bộ áo giáp màu vàng, một cỗ khí tức sát phạt kinh khủng cũng từ trên người họ tỏa ra.

"..." "Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán!

Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán của Võ Hồn Điện!" Thấy bộ dạng của những người này, mấy người Đại Sư cũng ngẩn người, nhưng nhanh chóng cũng nhận ra thân phận của họ, ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên từ trên người những người này cảm nhận được một cỗ uy hiếp kinh khủng.

Những người này kém nhất cũng là cấp bậc Hồn Thánh, trong đó

tồn tại cấp bậc Hồn Đấu La đã vượt quá hai mươi người, năm đạo thân ảnh dẫn đầu hiển nhiên đã đạt đến tồn tại cấp bậc Phong Hào Đấu La kinh khủng, người dẫn đầu là một tôn Siêu Cấp Đấu La, một cỗ khí tức kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

"Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không, năm sau ngày này sẽ là ngày giỗ của các ngươi!" Giọng Bỉ Bỉ Đông cũng theo đó vang lên, trong ngữ khí cũng tràn đầy một cỗ khí tức sát phạt vô thượng.

"Cuồng vọng!

Bỉ Bỉ Đông, ngươi cũng dám ra tay với con trai của ta?

Ngươi đang tìm chết!" Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, sau đó chỉ thấy trên không của cả đại điện, một tiếng nổ kinh khủng vang lên, cả mái vòm trong nháy mắt nứt ra, hai đạo thân ảnh cũng trực tiếp từ hư không bay xuống.

Hai cỗ khí tức kinh khủng cũng tức thì từ trên người hai người tỏa ra.

"Ba!

Mẹ!" Đường Tam phía dưới thấy bộ dạng của người tới, trên mặt lập tức cũng lộ ra vẻ vui mừng, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của họ, không phải ai khác, chính là Đường Hạo và Lam Ngân Hoàng.

"Đường Hạo!?

Ngươi cũng dám đến Võ Hồn Điện!?" Thấy Đường Hạo dẫn đầu, trong hai mắt Bỉ Bỉ Đông phía dưới cũng đột nhiên lóe lên một tia sáng băng lãnh, một đạo hàn quang kinh khủng cũng chợt lóe lên.

"Hừ, Bỉ Bỉ Đông, dám ra tay với con trai ta, ta thấy ngươi sống ngán rồi!" Chín đạo hồn hoàn kinh khủng cũng tức thì tỏa ra, đồng dạng là sáu đen ba đỏ ba đạo hồn hoàn, một cỗ khí tức vô thượng mênh mông cũng từ trên người hắn tỏa ra.

Lúc này khí tức bộc phát ra từ người Đường Hạo còn kinh khủng hơn bất kỳ ai có mặt, vượt qua Độc Cô Bác, cũng vượt qua Siêu Cấp Đấu La của Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán.

"Khí tức này...

Siêu Cấp Đấu La!?

Ngươi đột phá rồi!?" Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người Đường Hạo, sắc mặt Bỉ Bỉ Đông đột nhiên đại biến.

Trong khoảnh khắc này, từ trên người Đường Hạo nàng cảm nhận được một cỗ uy hiếp vô cùng kinh khủng, khí tức này cho nàng cảm giác chỉ đứng sau vị tồn tại khiến người ta vô cùng kiêng kỵ trong Võ Hồn Điện.

"Ông..." Cùng lúc đó, trên người Lam Ngân Hoàng bên cạnh Đường Hạo xuất hiện một đạo quang mang màu vàng, một khí trường sinh mệnh vô thượng kinh khủng cũng tức thì bộc phát, trong chốc lát, trong khí trường này, học viện Sử Lai Khắc cảm giác khí tức của cả người đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, một cỗ khí tức sinh mệnh vô tận cũng bao phủ toàn thân, chiến lực trong khoảnh khắc tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

"...Lam Ngân Hoàng!?

Sao có thể!?

Ngươi không phải đã chết rồi sao!?" Lúc này Bỉ Bỉ Đông cũng chú ý đến Lam Ngân Hoàng bên cạnh Đường Hạo, khi thấy bộ dạng của Lam Ngân Hoàng, đồng tử cũng lại một lần nữa co rụt lại.

Đối với Lam Ngân Hoàng nàng tự nhiên vô cùng rõ ràng, lúc đó nàng đã nhìn thấy Lam Ngân Hoàng hiến tế hồn hoàn, nhưng bây giờ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Đáng ghét, đáng ghét!

Giết!

Giết hết cho ta!

Giữ lại toàn bộ bọn chúng!” Nhanh chóng, trong hai mắt Bỉ Bỉ Đông cũng lóe lên một tia điên cuồng.

Đám người Võ Hồn Điện xung quanh lập tức cũng không chút do dự, hồn kỹ trong nháy mắt bộc phát, công kích kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ lấy đám người Sử Lai Khắc.

“Động thủ!” Đám người học viện Sử Lai Khắc thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp nghênh đón.

Trên hư không, năm tôn Phong Hào Đấu La của Kỵ sĩ đoàn Thẩm phán lúc này trực tiếp nghênh đón Đường Hạo và Lam Ngân Hoàng, khí tức kinh khủng cũng tức thì bộc phát, từng đạo hồn kỹ kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ lấy hai người.

Chương 530

"Châu chấu đá xe không biết tự lượng sức mình!

Bằng mấy tên phế vật các ngươi cũng muốn động thủ với lão tử?

Chết hết cho ta!" Thấy cảnh này, khóe miệng Đường Hạo cũng lộ ra một tia trào phúng.

Nếu là hắn trước đây, đối mặt với nhiều Phong Hào Đấu La liên thủ tấn công như vậy, có lẽ phải toàn lực bộc phát, thậm chí dùng đến thủ đoạn cấm kỵ mới có thể đối phó.

Nhưng hắn bây giờ đã không còn như xưa, thực lực mạnh hơn trước đó cả trăm lần, trừ Tuyệt Thế Đấu La ra, thực lực của Đường Hạo không sợ bất kỳ ai.

Chỉ thấy Đường Hạo đưa tay ra, một cây Hạo Thiên Chùy khổng lồ kinh khủng cũng tức thì hiện ra, hào quang màu vàng sẫm theo đó tỏa ra, mang theo một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa nặng nề đập xuống mấy người.

"Ầm ầm ầm ầm..." Sau đó một cảnh tượng vô cùng kinh hãi xuất hiện, chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp vang lên, trên hư không, thân ảnh của năm Phong Hào Đấu La thân thể cũng đột nhiên chấn động, sau đó cả người như một quả đạn pháo nặng nề bay ngược ra ngoài.

Một kích, trong nháy mắt đã đánh bay năm tôn Phong Hào Đấu La, trong đó còn bao gồm một tôn Siêu Cấp Đấu La, thực lực mạnh mẽ có thể thấy rõ.

"Chết cho ta!" Đúng lúc này, Bỉ Bỉ Đông bên cạnh cũng trực tiếp động thủ, trên hư không, một cây chu mâu màu đen bằng không hiện ra, nhưng mục tiêu của nàng không phải là Đường Hạo, mà là Lam

Ngân Hoàng bên cạnh hắn.

"A Ngân cẩn thận!" Đường Hạo thấy vậy, sắc mặt cũng hơi biến đổi, lập tức cũng kinh hô một tiếng.

"Ông!" Lam Ngân Hoàng thấy vậy, trên mặt lại không có chút kinh hoảng nào, một cây trường mâu màu vàng cũng vút lên trời, trực tiếp nghênh đón trường mâu màu đen trên hư không.

Hai cỗ khí tức hoàn toàn trái ngược cũng trực tiếp va chạm trên hư không.

Gần như trong nháy mắt, hai đạo trường mâu đồng thời vỡ nát, gần như không ai làm gì được ai.

Tuy rằng tu vi hồn lực của Bỉ Bỉ Đông cao hơn Lam Ngân Hoàng một cấp, Lam Ngân Hoàng chỉ có cấp chín mươi lăm, Bỉ Bỉ Đông thì đã đạt đến cấp bậc Siêu Cấp Đấu La cấp chín mươi sáu, nhưng Lam Ngân Hoàng bây giờ cũng đã không còn như xưa.

Sau khi được Tam Quang Chi Thủy gột rửa, sớm đã xảy ra lột xác trời long đất lở, lột xác này thậm chí còn kinh khủng hơn nhiều so với lột xác võ hồn của Đại Sư và những người khác, là lột xác ở tầng thứ sinh mệnh, cho nên dù đối mặt với Bỉ Bỉ Đông cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

"Sao có thể!?" Bỉ Bỉ Đông thấy kết quả này cũng trực tiếp ngẩn người, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin, hiển nhiên cũng vô cùng kinh ngạc với thực lực của Lam Ngân Hoàng.

"Bỉ Bỉ Đông, tìm chết!" Đường Hạo thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia hung lệ, Hạo Thiên Chùy lại một lần nữa điên cuồng vung lên, nặng nề nện về phía Bỉ Bỉ Đông.

Trong khoảnh khắc, hai bên cũng trực tiếp chiến đấu trên hư không, Bỉ Bỉ Đông cùng năm Phong Hào Đấu La của Kỵ sĩ đoàn Thẩm

phán toàn lực ra tay với Đường Hạo.

Nhưng kết quả cuối cùng Đường Hạo không những không bị áp chế, ngược lại sáu người còn bị Đường Hạo áp chế đến chết.

Bỉ Bỉ Đông tuy là người thừa kế La Sát Thần, là song sinh võ hồn, thực lực cũng đã đạt đến cấp bậc Siêu Cấp Đấu La, nhưng lúc này rõ ràng chưa tiến hành La Sát cửu khảo, cộng thêm thực lực của Đường Hạo cũng mạnh hơn nhiều so với trong nguyên tác, bên cạnh còn có Lam Ngân Hoàng là một phụ trợ nghịch thiên, cho nên dù Bỉ Bỉ Đông gia nhập cũng căn bản không có cách nào thay đổi chiến cục.

"Hừ!" Ngay khi mấy người sắp bại trận, đột nhiên trên hư không một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó một đạo thánh quang màu vàng tỏa ra, một hư ảnh thiên sứ cũng trực tiếp hiện ra trên hư không, một đòn tấn công kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ lấy Đường Hạo.

"Hạo ca cẩn thận!" Lam Ngân Hoàng thấy vậy, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi.

Thực ra không cần Lam Ngân Hoàng nhắc nhở, Đường Hạo trong khoảnh khắc cảm nhận được cỗ khí tức kia đã phát hiện thực lực kinh khủng của người đến, lập tức không chút do dự, hồn hoàn trên người trong nháy mắt nổ tung, một cỗ khí tức tuyệt cường vô song cũng tức thì từ trên người hắn bộc phát ra, hiển nhiên đã sử dụng cấm pháp Nổ Hoàn, khí thế trên người trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, Hạo Thiên Chùy cũng trực tiếp nặng nề đập xuống hư không.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, hai đòn tấn công trên hư không trực tiếp va vào nhau, cả hư không trong nháy mắt sụp đổ, bão năng lượng hủy diệt cũng quét về bốn phương tám hướng.

Thân thể Đường Hạo cũng bị chấn lui bảy tám bước mới ổn định lại.

Trên hư không, một thân ảnh lão giả mặc áo trắng cũng trực tiếp hiện ra, sau lưng lão giả là một tôn hư ảnh thiên sứ sáu cánh, chính là võ hồn Lục Dực Thiên Sứ.

"Thiên Đạo Lưu!?" Thấy bộ dạng của đối phương, trên mặt Đường Hạo cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, gần như trong nháy mắt đã nhận ra thân phận của đối phương, chính là cao thủ đệ nhất của Võ Hồn Điện, cũng là một trong tam đại Tuyệt Thế Đấu La của đại lục, Thiên Sứ Đấu La Thiên Đạo Lưu.

"Ngươi là Đường Hạo sao?

Có chút thú vị, không ngờ Đường Thần huynh lại có hậu bối kinh diễm như vậy, xem ra Hạo Thiên Tông đã có người kế thừa rồi!" Nhìn Đường Hạo phía dưới, trong mắt thân ảnh trên hư không cũng lóe lên một tia kinh ngạc, thản nhiên nói.

"Nể mặt cố nhân, ba người các ngươi rời đi đi, lão phu làm chủ không làm khó các ngươi!

Những người còn lại ở lại!" Thiên Đạo Lưu lập tức nói thẳng.

Nghe Thiên Đạo Lưu nói, sắc mặt Bỉ Bỉ Đông phía dưới cũng đột nhiên biến đổi.

Về thân phận của đối phương, Bỉ Bỉ Đông cũng biết rõ.

Tuy nàng là Giáo hoàng của Võ Hồn Điện, nhưng trong Võ Hồn Điện lại không phải là người chí cao vô thượng, Thiên Đạo Lưu mới là cao thủ đệ nhất của Võ Hồn Điện, chưởng khống Trưởng lão điện.

Tuy bình thường không hỏi thế sự, nhưng Bỉ Bỉ Đông vô cùng rõ ràng, Thiên Đạo Lưu bây giờ mới là chúa tể thật sự của Võ Hồn Điện.

"Thiên Đạo Lưu, ngươi coi Đường Hạo ta là ai.

Huống hồ, ngươi cho rằng hôm nay ngươi thắng chắc rồi sao, vui

mừng cũng có chút quá sớm rồi!" Nghe đối phương nói, khóe miệng Đường Hạo cũng lộ ra một tia trào phúng.

Đùa à, có Tần Hạo ở đây, đừng nói là một Thiên Đạo Lưu, mười Thiên Đạo Lưu ở đây cũng không làm nên sóng gió gì lớn.

Đường Thần bây giờ đã quay về Hạo Thiên Tông, tự nhiên cũng đã biết một vài chuyện về Tần Hạo từ Đường Thần.

Thực lực của Tần Hạo còn vượt xa tồn tại cấp bậc Tuyệt Thế Đấu La, ngay cả Đường Thần cũng không phải là đối thủ một hiệp của Tần Hạo, huống hồ là Thiên Đạo Lưu.

"Hửm?" Nghe Đường Hạo nói, Thiên Đạo Lưu nhíu mày, ngay sau đó tinh thần lực cũng tức thì cảm ứng xung quanh, bởi vì biểu hiện của Đường Hạo thực sự quá bình tĩnh, căn bản không giống như là hư trương thanh thế.

Một khắc sau, ánh mắt Thiên Đạo Lưu ngưng lại, trực tiếp khóa chặt vào một thân ảnh áo trắng trong học viện Sử Lai Khắc.

Không giống như những người xung quanh võ hồn toàn lực bộc phát, trong mắt hắn, đạo thân ảnh đó từ đầu đến cuối đều như nhàn nhã dạo bước trong chiến trường.

Từ trên người đối phương, Thiên Đạo Lưu không cảm nhận được chút dao động hồn lực nào, giống như một người bình thường.

Nhưng không biết vì sao, trong khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Thiên Đạo Lưu chỉ cảm thấy một cỗ đại khủng bố dâng lên từ đáy lòng.

Từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một cỗ uy hiếp mạnh mẽ chưa từng có, cảm giác này dù là lúc đối mặt với hai đại Phong Hào Đấu La còn lại cũng chưa từng có.

Không cần phải nói, đạo thân ảnh đó tự nhiên là Tần Hạo.

“Ngươi là ai?” Ánh mắt Thiên Đạo Lưu gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

“Thiên Sứ Đấu La Thiên Đạo Lưu?” Nhìn thân ảnh trên hư không, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười khẽ, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc dao động, phảng phất như đang nhìn một người bình thường.

Chương 531

“Là ngươi... là ngươi!?” Đúng lúc này, một giọng nói chói tai vang lên, trong giọng nói cũng tràn đầy sự kinh khủng vô tận, phảng phất như đã nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng kinh khủng.

Giọng nói không phải của ai khác, chính là Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Trong khoảnh khắc này, Bỉ Bỉ Đông hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của Tần Hạo.

Trước đó nàng không hề chú ý đến Tần Hạo, dù sao Tần Hạo cũng không hề có cảm giác tồn tại.

Bây giờ khi lại một lần nữa nhìn vào Tần Hạo, hiển nhiên cũng cuối cùng đã nhận ra thân phận của hắn.

Tuy đã qua mấy năm, Tần Hạo cũng từ một cậu bé nhỏ biến thành một thanh niên tuấn dật, dung mạo có một chút thay đổi, nhưng đường nét lại không thay đổi nhiều, cộng thêm khí chất đặc biệt trên người, Bỉ Bỉ Đông hiển nhiên cũng không khó nhận ra.

Những cảnh tượng kinh khủng lúc đó cũng nhanh chóng hiện lên trong đầu Bỉ Bỉ Đông.

Tuy rằng Bỉ Bỉ Đông bây giờ mạnh hơn lúc đó không biết bao nhiêu lần, nhưng dù vậy, đối mặt với Tần Hạo trước mắt, Bỉ Bỉ Đông cũng không có nửa điểm thắng thế, thậm chí vì sự xuất hiện của Tần Hạo lúc đó, Bỉ Bỉ Đông mấy năm nay còn không dám đặt chân vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nửa bước.

Có thể tưởng tượng được bóng ma mà Tần Hạo để lại cho nàng kinh khủng đến mức nào.

“Ngươi chắc chắn muốn động thủ với học viện Sử Lai Khắc?

Tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ!" Giọng Tần Hạo cũng theo đó vang lên.

"..." Thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt Bỉ Bỉ Đông cũng không ngừng biến đổi, hiển nhiên lúc này đang tiến hành một cuộc đấu tranh kịch liệt.

"Tên tiểu tử đáng chết, đừng quá đắc ý, đây là Võ Hồn Điện, không phải nơi ngươi có thể giương oai, đã dám đến Võ Hồn Điện, vậy thì hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!" Nhanh chóng đáy mắt Bỉ Bỉ Đông cũng lóe lên một tia oán độc, giọng nói lạnh như băng.

Tuy rằng thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng đây là đại bản doanh của Võ Hồn Điện, quan trọng nhất là, có Thiên Đạo Lưu tồn tại.

Tuy rằng không hòa thuận với Thiên Đạo Lưu, nhưng nàng cũng vô cùng rõ ràng, Thiên Đạo Lưu bây giờ tuyệt đối không thể đứng ngoài cuộc.

"Ồ?

Muốn giữ ta lại?

Bằng một đám gà đất chó sành?

Có phải đã quá coi trọng bản thân rồi không, hay là chỗ dựa của ngươi?" Ánh mắt Tần Hạo cũng rơi xuống Thiên Đạo Lưu trên hư không, khóe miệng cũng lóe lên một tia khinh thường.

"Ngươi rốt cuộc là ai!?" Thiên Đạo Lưu cảm nhận được vẻ khinh thường và trào phúng trong mắt Tần Hạo, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Phải biết hắn là một trong tam đại Tuyệt Thế Đấu La của đại lục, thân phận tôn quý biết bao, bây giờ bị người ta trào phúng như vậy, trên mặt tự nhiên cũng có chút không chịu nổi, giọng nói lạnh như

băng.

“Muốn biết thân phận của bản công tử?

Cũng được, chỉ cần ngươi có thể đỡ được một kích của bản công tử, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Một kích?

Khốn kiếp, ngươi có phải quá cuồng vọng rồi không, tưởng mình là thần minh chắc!?” Nghe Tần Hạo nói, Thiên Đạo Lưu và hoàn toàn nổi giận, cảm thấy một sự sỉ nhục chưa từng có, trong hai mắt cũng lóe lên vẻ giận dữ, một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng cũng từ trên người hắn tỏa ra.

“Ồ?” Khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười lạnh, võ hồn Hiên Viên Kiếm trong nháy mắt xuất hiện, chín đạo hồn hoàn màu vàng tức thì tỏa sáng, một đạo kiếm ý tuyệt thế vô song cũng tức thì bộc phát, kiếm khí hủy diệt kinh khủng trong nháy mắt vút lên trời, trực tiếp bao phủ lấy Thiên Đạo Lưu.

“!?...Không hay rồi!” Thấy chín cái hồn hoàn vàng óng của Tần Hạo, sắc mặt Thiên Đạo Lưu lập tức cũng đột nhiên biến đổi.

Là một trong những người thừa kế Thần Thiên Sứ, làm sao hắn có thể không hiểu điều đó có ý nghĩa gì.

Trong khoảnh khắc kiếm khí màu vàng kinh khủng bộc phát, một cỗ nguy cơ chưa từng có cũng tức thì bao phủ toàn thân hắn.

Không dám có chút nào do dự, hắn trực tiếp đẩy khí tức trên người đến cực hạn, võ hồn Thiên Sứ sau lưng ánh sáng đại thịnh, một màn sáng màu vàng cũng tức thì bao phủ, chính là hồn kỹ phòng ngự cuối cùng của võ hồn Thiên Sứ.

Cùng lúc đó, trên hư không, một thanh Đại Thiên Sứ Chi Kiếm khổng lồ cũng từ hư không nặng nề rơi xuống, nghênh đón công kích

của Tần Hạo.

Còn Bỉ Bỉ Đông bên cạnh, lúc này biểu cảm trên mặt cũng càng thêm kinh hãi, phảng phất như nghĩ tới điều gì, vẻ kinh khủng trong mắt cũng càng thêm nồng đậm.

Nàng nhớ rất rõ, lúc đó trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, tuy Tần Hạo mà nàng thấy cũng là chín cái hồn hoàn màu vàng, nhưng võ hồn đó rõ ràng là một tòa bảo tháp màu huyền hoàng, nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một thanh trường kiếm màu vàng.

"Song sinh võ hồn!" Gần như trong nháy mắt, một ý niệm cũng từ trong đầu nàng nảy ra.

Là một Phong Hào Đấu La song sinh võ hồn, nàng còn rõ ràng hơn bất kỳ ai về sự kinh khủng của song sinh võ hồn.

Tần Hạo vốn đã vô cùng kinh khủng, bây giờ hắn hiển nhiên còn kinh khủng hơn nhiều so với tưởng tượng, một dự cảm chẳng lành cũng dâng lên từ đáy lòng nàng.

Vốn nàng cảm thấy có Thiên Đạo Lưu tồn tại, dù thực lực của Tần Hạo có mạnh đến đâu, một mình Thiên Đạo Lưu cũng đủ để kiềm chế hắn, nhưng xem ra, e rằng sự tình không đơn giản như tưởng tượng.

"Ầm!" Cùng lúc đó, công kích của Tần Hạo và Thiên Đạo Lưu va vào nhau trên không trung, hai cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng cũng tức thì bộc phát.

"Rắc!" Chỉ trong một chiêu, chỉ thấy thanh Đại Thiên Sứ Chi Kiếm kinh khủng giữa không trung đột nhiên chấn động, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Đại Thiên Sứ Chi Kiếm trực tiếp vỡ nát trên hư không.

Kiếm khí tuyệt thế vô song kia cũng thế đi không giảm, nặng nề

nện lên màn sáng màu vàng.

"Ầm ầm ầm ầm..." Từng tiếng va chạm kinh khủng vang lên, màn sáng trên hư không cũng kịch liệt run rẩy, võ hồn Lục Dực Thiên Sứ sau lưng Thiên Đạo Lưu cũng kịch liệt run rẩy, phảng phất như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

"Phanh!" Sau khi va chạm mấy lần, màn sáng trên hư không cũng theo đó tan vỡ, kiếm khí kinh khủng cũng trực tiếp bao phủ lấy Thiên Đạo Lưu.

"Không hay rồi!" Thiên Đạo Lưu thấy vậy, sắc mặt kịch biến, vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, một bộ thần trang cũng tức thì bao phủ toàn thân, trực tiếp che phủ hết những chỗ yếu hại của hắn.

Cùng lúc đó, cả người hắn cũng kịch liệt uốn cong, khó khăn lắm mới tránh được yếu hại của cơ thể, nhưng dù vậy, một lỗ máu kinh khủng cũng xuất hiện ở vùng bụng dưới, máu tươi cũng không ngừng phun ra, cả người cũng trực tiếp từ hư không rơi xuống, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"!?" "Sao có thể!?" "Đại cung phụng, đại cung phụng bại rồi!?" Thấy cảnh này, đám người Võ Hồn Điện xung quanh toàn bộ đều hoàn toàn ngây người.

Sự tồn tại của Thiên Đạo Lưu, đó là trụ cột thật sự của cả Võ Hồn Điện.

Võ Hồn Điện sở dĩ có thể sừng sững trên đại lục, ngoài thế lực bản thân mạnh mẽ ra, quan trọng nhất là có một tôn Tuyệt Thế Đấu La như Thiên Đạo Lưu trấn giữ.

Nhưng bây giờ, Thiên Đạo Lưu gần như thần minh trong mắt họ đã thất bại, bị người ta trực tiếp một chiêu đánh bại, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Chương 532

"Sao có thể!?" Trên mặt Bỉ Bỉ Đông cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Tuy rằng đã đoán được thực lực của Tần Hạo rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức kinh khủng như vậy, mạnh như Thiên Đạo Lưu trong tay Tần Hạo cũng không đi qua nổi một chiêu, sự kinh hãi trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nếu như nàng biết vừa rồi Tần Hạo chỉ mới sử dụng một phần trăm thực lực, trong lòng sẽ có cảm giác gì.

"Khụ khụ khụ... lão phu bại rồi!" Một lúc lâu sau, Thiên Đạo Lưu cũng từ từ đứng dậy từ trên đất, đáy mắt cũng đầy vẻ chấn động, sau đó là sự lạc lõng vô tận, lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

Trong khoảnh khắc này, cả người Thiên Đạo Lưu phảng phất như già đi vô số tuổi, hiển nhiên đã bị đả kích không nhẹ.

Đường đường là Tuyệt Thế Đấu La, tồn tại như bán thần, bị một chiêu đánh bại, sự thất bại trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Đi thôi!" Lạnh lùng liếc nhìn Thiên Đạo Lưu và Bỉ Bỉ Đông, Tần Hạo cũng không nói nhảm thêm, thản nhiên nói.

Hắn không tiếp tục ra tay, những người này là hắn để lại cho Đường Tam dùng để rèn luyện, tạm thời chưa đến lúc động đến họ.

Nghe Tần Hạo nói, mọi người tự nhiên cũng không nói nhảm, trong ánh mắt không cam lòng và sợ hãi của đám người Võ Hồn Điện, trực tiếp rời khỏi đại điện.

"Công tử, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lần này tuy công tử đã ra tay chấn nhiếp Võ Hồn Điện, nhưng ta tin rằng với tính cách của bọn chúng, e rằng tuyệt đối sẽ không chịu

bỏ qua!" Đại sư nhìn Tần Hạo, nói.

"Học viện Sử Lai Khắc sau này cứ chuyển đến thành Thiên Đấu, hợp nhất với học viện Lam Phách là được!

Ở trong thành Thiên Đấu, Võ Hồn Điện có muốn động thủ cũng không dám quá trắng trợn!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của công tử!" Đối với đề nghị của Tần Hạo, Phất Lan Đức và những người khác đương nhiên không có chút ý kiến nào.

"Còn về mấy đứa nhỏ, bây giờ đều đã ở cảnh giới Hồn Đế, cũng đến lúc nên ra ngoài du lịch một chuyến rồi!" Tần Hạo nhìn sang các học viên của học viện Sử Lai Khắc, thản nhiên nói, trước đây tuy cũng đã trải qua một số đợt đặc huấn nhưng vẫn chưa thực sự kinh qua sóng gió, vì vậy lần này Tần Hạo chuẩn bị để chúng du lịch khắp đại lục một phen.

"Công tử, như vậy có quá mạo hiểm không?

Bây giờ bọn chúng e rằng đã trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Võ Hồn Điện, nếu để Võ Hồn Điện phát hiện, e rằng sẽ…" Trên mặt Đại sư lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm, bản công tử tự có sắp xếp, sẽ để lại cho các ngươi thủ đoạn bảo mệnh.

Nhưng có một điều phải nhớ kỹ, thủ đoạn bản công tử cho các ngươi chỉ được dùng để đối phó với người vượt quá mười cấp, tuyệt đối cấm sử dụng khi giao đấu với người cùng cảnh giới.

Nếu không, sau này sẽ vĩnh viễn không còn chút quan hệ nào với học viện Sử Lai Khắc nữa.

Nếu ngay cả tranh đấu cùng cảnh giới cũng không giải quyết được thì cũng không có lý do gì để tồn tại!

Bản công tử không nuôi dưỡng phế vật!" Tần Hạo nói thẳng.

"Vâng, công tử!" Nghe lời Tần Hạo, mọi người lập tức đồng thanh đáp, gương mặt tràn đầy tự tin.

Sau khi dặn dò thêm một phen, Tần Hạo liền mang theo Tiểu Vũ từ biệt mọi người.

Nhiệm vụ của hắn về cơ bản đã hoàn thành, tiếp theo hiển nhiên phải dựa vào chính bọn họ… Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã mười năm trôi qua.

Mười năm này, Tần Hạo và Tiểu Vũ cơ bản đều ngao du khắp nơi, dấu chân của họ gần như đã đi khắp đại lục, từ Cực Bắc Băng Nguyên đến Tinh La đế quốc ở phương nam.

Mấy năm nay hai người cũng đã trở về Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vài lần.

Hiện tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có Đại Minh, Nhị Minh và Nhu Mị tọa trấn nên vô cùng ổn định.

Thực lực của Đại Minh và Nhị Minh đã có bước tiến vượt bậc đáng sợ, ngoài Nhu Mị cấp chín mươi tám, Đại Minh và Nhị Minh đều đã đạt đến cấp chín mươi chín, cấp bậc Tuyệt Thế Đấu La.

Về phần đại lục, trong mười năm, cục thế cũng đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Tuyết Dạ Đại Đế của Thiên Đấu đế quốc băng hà, thái tử Tuyết Thanh Hà kế vị.

Mà Tuyết Thanh Hà chính là một hóa thân của Tần Hạo, như vậy, toàn bộ Thiên Đấu đế quốc tự nhiên cũng hoàn toàn rơi vào trong tay Tần Hạo.

Về phần Thượng Tam Tông, giờ đây đã biến mất.

Đương nhiên không phải bị diệt, mà là hợp nhất, hợp nhất thành một thế lực hoàn toàn mới – Thiên Đình!

Không sai, chính là Thiên Đình.

Hiện tại Thiên Đình ở trên toàn đại lục có thể nói là thanh thế vô cùng đáng sợ, không hề thua kém Võ Hồn Điện, thậm chí về mặt cường giả đỉnh cao còn mạnh hơn một bậc.

Võ Hồn Điện có Tuyệt Thế Đấu La Thiên Đạo Lưu tọa trấn, thì tương tự, Thiên Đình cũng có Tuyệt Thế Đấu La Đường Thần tọa trấn.

Ngoài Đường Thần ra, trên thực tế sau mười năm, Đường Hạo cũng đã thành công đạt đến cấp bậc Tuyệt Thế Đấu La, chỉ là luôn không hề tiết lộ ra ngoài.

Ngoài Đường Hạo, số lượng Siêu Cấp Đấu La trong Thiên Đình cũng vượt quá một bàn tay.

Có thể nói, Thiên Đình hiện tại so với Võ Hồn Điện tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém.

Về phần đám người Đường Tam của học viện Sử Lai Khắc, mười năm qua cũng đã có biến hóa to lớn.

Tuy Tần Hạo không ở bên cạnh họ, nhưng hành tung và việc làm của họ hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Giống như trong nguyên tác, Đường Tam sau khi rời học viện cũng dưới sự chỉ dẫn của Đường Hạo tiến vào Sát Lục Chi Đô, hoàn thành lịch luyện, nhận được Sát Thần Lĩnh Vực, lúc rời đi còn tiện tay hủy diệt cả Sát Lục Chi Đô.

Sau đó, Đường Tam cũng đi xa đến Hải Thần Đảo, tiếp nhận truyền thừa của Hải Thần.

Mấy năm nay, phần lớn thời gian và kinh nghiệm của Đường Tam đều dùng cho Hải Thần Cửu Khảo.

Ngoài Đường Tam ra, những người còn lại của Sử Lai Khắc cũng dưới sự chỉ dẫn của Tần Hạo mà tìm được truyền thừa thần minh.

Ngay cả Độc Cô Yến cũng không ngoại lệ.

Trong nguyên tác, Độc Cô Yến chỉ là một nhân vật làm nền, nhưng bây giờ dưới sự chỉ dẫn của Tần Hạo, nàng ta đã tìm được truyền thừa của Độc Thần, cũng bắt đầu Thần Chi Cửu Khảo.

Chương 533

Hiện tại, dưới sự rèn luyện của những năm này, thực lực của họ đều có một bước nhảy vọt, tất cả đều đã đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Thần Chi Cửu Khảo ít nhất cũng đã đạt đến bước thứ năm, thứ sáu.

Tốc độ nhanh nhất không ai khác chính là Đường Tam, hiện tại Đường Tam đang tiến hành khảo nghiệm thứ tám.

Khảo nghiệm thứ tám yêu cầu đạt đến Phong Hào Đấu La, ngoài ra cần phải chém giết Thâm Hải Ma Kình Vương trong hải vực.

Bây giờ Đường Tam đã hoàn thành nửa phần đầu, chỉ còn lại việc chém giết Thâm Hải Ma Kình Vương.

Nhưng Thâm Hải Ma Kình Vương là tồn tại vượt qua tầng lớp hồn thú mười vạn năm thông thường, chỉ còn nửa bước nữa là có thể đạt đến cảnh giới thần, ở trong hải vực gần như là vô địch, còn mạnh hơn Tuyệt Thế Đấu La bình thường không ít.

Vì vậy, đối với Đường Tam, đây hiển nhiên là một thử thách không nhỏ.

Thoáng chốc, lại ba năm nữa trôi qua.

Ba năm này, Tần Hạo và Tiểu Vũ đã trở về Thiên Đấu đế quốc, về cơ bản đều ở lại trong thành Thiên Đấu.

"Công tử, không hay rồi!" Một ngày nọ, một bóng người trực tiếp đến phủ đệ của Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Người này không phải ai khác, chính là Đại sư.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Hạo liếc nhìn Đại sư trước mắt, thản nhiên hỏi.

Hiện tại Đại sư sau bao năm tiềm tu, thực lực cuối cùng cũng đã đạt đến cực hạn của Phong Hào Đấu La, trở thành vị Tuyệt Thế Đấu La thứ ba của Thiên Đình.

“Võ Hồn Điện, Võ Hồn Điện đã ra tay, Tinh La đế quốc bị hủy diệt!

Hiện tại Võ Hồn Điện đã chiếm lĩnh Tinh La đế quốc, đổi quốc hiệu thành Võ Hồn đế quốc!” Đại sư nói.

“Ồ?

Võ Hồn đế quốc?

Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Xem ra lần này đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng!” Nghe tin tức này, Tần Hạo cũng không ngạc nhiên, thản nhiên nói, phảng phất như đây chỉ là một chuyện bình thường, trên mặt không có quá nhiều biến động cảm xúc.

“Không sai, lần này Võ Hồn Điện hiển nhiên đã chuẩn bị từ lâu, ta còn nhận được một tin tức kinh khủng!” Nói đến đây, vẻ mặt của Đại sư càng thêm ngưng trọng.

“Tin tức gì?

Bỉ Bỉ Đông thành thần rồi sao?” Tần Hạo thản nhiên hỏi.

“Cái gì!?

Công tử ngài đều biết cả rồi sao?” Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Đại sư lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Quả nhiên là vậy sao?” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Bỉ Bỉ Đông đã trở thành thần minh, Võ Hồn đế quốc đã tập kết đại quân, chuẩn bị tấn công Tinh La đế quốc.

Dã tâm của ả ta bừng bừng, có thế muốn thống nhất đại lục!” Đại sư nói.

“Thực lực của Bỉ Bỉ Đông thế nào?” Tần Hạo hỏi.

“Trước đó Đường Thần và Đường Hạo đã ra tay thử, rất mạnh, mạnh đến mức khó tin.

Hai người họ gần như không có sức chống cự, may mà có át chủ bài công tử để lại, nếu không e rằng không về được!

Công tử, ngài có định tự mình ra tay không?

Không biết ngài có bao nhiêu phần thắng?” Thực lực của Tần Hạo trong lòng mọi người luôn là một bí ẩn, nhưng có một điều đã sớm được xác định, đó là Tần Hạo tuyệt đối có thực lực thần minh, nhưng cụ thể đạt đến trình độ nào thì không ai biết.

“La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông sao, chỉ là một con kiến mà thôi!

Một Bỉ Bỉ Đông nhỏ nhoi không đủ tư cách để bản tọa ra tay!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Công tử ngài không ra tay?

Vậy phải làm sao?” Nghe Tần Hạo không có ý định ra tay, trên mặt Đại sư lộ ra vẻ lo lắng.

“Yên tâm đi, Tiểu Tam cũng sắp về rồi!

Cứ giao cho Tiểu Tam là được!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Một năm trước, Đường Tam đã thành công chém giết Thâm Hải Ma Kình Vương, hoàn thành Hải Thần khảo nghiệm thứ tám.

Hiện tại, cậu ta đang tiến hành khảo nghiệm thứ chín cuối cùng, chỉ cần hoàn thành truyền thừa của Hải Thần, Đường Tam sẽ trở thành Hải Thần mới.

“Cái gì!?

Lẽ nào Tiểu Tam cũng sắp thành thần!?” Nghe lời Tần Hạo, Đại sư cũng sững sờ.

Đối với việc đám người Đường Tam nhận được truyền thừa thần minh, Đại sư hiển nhiên cũng biết một chút.

Nghe được tin tức này, trên mặt ông lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, trong mắt cũng lóe lên một tia kích động.

Phải biết rằng Đường Tam là đệ tử của ông, Đại sư đã dồn không ít tâm huyết vào Đường Tam, bây giờ nghe được tin tức này, Đại sư tự nhiên vô cùng kích động.

Dạy dỗ ra một vị thần minh, đối với ông tuyệt đối là một vinh dự to lớn.

“Cũng gần rồi!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi.” Lúc này, trên mặt Đại sư tràn đầy vẻ hưng phấn.

Chương 534

"Vậy tiếp theo chúng ta nên…" Sau đó Đại sư hỏi.

"Tránh mũi nhọn của địch, không cần phải đối đầu trực diện!" Tần Hạo nói.

"Ta biết rồi, công tử!" Nghe lời Tần Hạo, Đại sư hiển nhiên cũng đã hiểu ý của hắn, lập tức gật đầu.

Thoáng chốc, lại ba tháng nữa trôi qua.

Đúng như Đại sư nói, sau khi khống chế Tinh La đế quốc, Võ Hồn đế quốc cũng trực tiếp phát động tấn công Thiên Đấu đế quốc.

Trong khoảng thời gian này, đại quân Võ Hồn đế quốc thế như chẻ tre, chỉ dùng vẻn vẹn ba tháng, đại quân Võ Hồn đế quốc đã trực tiếp áp sát dưới thành của Thiên Đấu đế quốc.

Đương nhiên, tất cả những điều này ngoài thực lực mạnh mẽ của Võ Hồn đế quốc, quan trọng hơn là mệnh lệnh của Tần Hạo, Thiên Đấu đế quốc không hề đối đầu trực diện, vì vậy tuy Võ Hồn đế quốc đã áp sát thành, nhưng trên thực tế Thiên Đấu đế quốc lại không có tổn thất quá lớn.

"Cũng sắp về rồi nhỉ!" Trong phủ đệ ở thành Thiên Đấu, Tần Hạo lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu.

Cùng lúc đó, bên ngoài thành Thiên Đấu, hơn trăm vạn đại quân Võ Hồn đế quốc trực tiếp bao vây toàn bộ thành Thiên Đấu, cục thế trở nên vô cùng căng thẳng.

Lúc này, đại quân Thiên Đấu đế quốc và các cao thủ của Thiên Đình cũng đang trực tiếp đối đầu với Võ Hồn đế quốc.

Trong đại quân Võ Hồn đế quốc, một bóng người mặc áo đen

đứng lơ lửng trên không, một luồng khí tức vô thượng kinh khủng, mênh mông bùng phát, giống như chúa tể của cả trời đất.

Mười hồn hoàn cũng hiện ra, cái trên cùng là một hồn hoàn màu vàng, chính là Thần Tứ Hồn Hoàn.

Không cần phải nói, bóng người này chính là nữ hoàng của Võ Hồn đế quốc, Bỉ Bỉ Đông.

Lúc này, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nhìn về phía thành Thiên Đấu.

Đối diện nàng, ba bóng người cũng đang đứng lơ lửng, từng luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người họ tỏa ra, chính là ba vị Tuyệt Thế Đấu La của Thiên Đình.

"Cho các ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục Võ Hồn đế quốc, trẫm có thể tha cho các ngươi một con đường sống!

Phong các ngươi làm Hộ Quốc Đại Tướng Quân của Võ Hồn đế quốc!" Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông nhìn vào ba người Đường Hạo, lạnh lùng nói, giọng điệu tràn đầy uy nghiêm vô tận.

"Nằm mơ đi, Bỉ Bỉ Đông, bỏ cái ý nghĩ đó đi!

Muốn ta thần phục ngươi, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!" Giọng Đường Hạo lạnh như băng, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

Tuy thực lực của Bỉ Bỉ Đông rất mạnh, mạnh đến mức khiến ông cũng cảm thấy có chút bất lực, nhưng ông không hề sợ hãi.

"Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đã như vậy thì đừng trách trẫm không khách khí!

Hôm nay trẫm sẽ tự mình tiễn các ngươi lên đường!" Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nói.

Sau khi trở thành La Sát Thần, tính cách của Bỉ Bỉ Đông hiển nhiên

cũng trở nên càng thêm lạnh lùng bá đạo, giọng điệu cũng tràn đầy sự tàn nhẫn.

Ngay sau đó, một luồng khí tức kinh khủng, mênh mông từ trên người Bỉ Bỉ Đông bùng phát.

Sau đó, một tấm lưới khổng lồ màu đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ lấy ba người.

"Hừ!" Ba người Đường Hạo thấy vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Hai cây Hạo Thiên Chùy màu ám kim kinh khủng bùng phát ra khí tức mênh mông, mang theo một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa nghênh đón.

Cùng lúc đó, sau lưng Đại sư, một tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, võ hồn Thần Thánh Cự Long cũng hiện ra, một móng vuốt rồng màu vàng ngay lập tức xuất hiện.

Phía dưới, một bóng người mặc áo trắng cũng trực tiếp tiến lên một bước, một tòa bảo tháp Cửu Thải Bảo Tháp hiện ra.

Từng đạo thần quang ngay lập tức bao phủ lên ba người trên không trung.

Trong nháy mắt, khí tức trên người ba người lại một lần nữa tăng vọt điên cuồng, tăng lên gấp mấy lần.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông nguyên bản, nay là một trong các Đại Đế của Thiên Đình, Ninh Phong Trí.

Hiện tại, Ninh Phong Trí cũng đã đạt đến cấp chín mươi bảy Siêu Cấp Đấu La, hiệu quả phụ trợ của Cửu Thải Linh Lung Tháp cũng mạnh hơn Thất Bảo Lưu Ly Tháp trước kia gấp mười lần không chỉ.

Lúc này, dưới sự gia trì của ông, chiến lực của ba người trên

không trung lại một lần nữa tăng vọt.

Tuy không đạt đến cấp bậc thần minh chân chính, nhưng cũng đã đạt đến tầng thứ bán thần đáng sợ.

Hồn kỹ kinh khủng cũng trực tiếp đón đánh Bỉ Bỉ Đông trên không trung.

"Tìm chết!" Thấy cảnh này, trong mắt Bỉ Bỉ Đông lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Trong tay nàng ta cũng trực tiếp xuất hiện một cây lưỡi hái màu tím đen, chính là thần khí La Sát Ma Liêm trong bộ La Sát Thần Trang.

"Sát!" Cây lưỡi hái khổng lồ màu tím đen trong tay Bỉ Bỉ Đông khẽ vung lên.

Một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, trên bầu trời, ánh sáng màu tím theo một cú vung của cây lưỡi hái khổng lồ cuốn xuống, ngưng tụ thành một lưỡi hái ánh sáng màu tím khổng lồ dài hàng trăm mét, mang theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy ba người.

"Không ổn!" Ba người thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi đột ngột.

Gần như trong nháy mắt, hồn hoàn trên người ba người lập tức nổ tung, khí tức lại một lần nữa tăng vọt, trực tiếp sử dụng bí pháp, hồn kỹ kinh khủng cũng trực tiếp hung hãn đón đánh.

"Phanh phanh phanh…" Từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, ba đòn tấn công cũng trực tiếp đánh vào lưỡi hái ánh sáng màu tím đen đáng sợ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cơ thể ba người đột nhiên chấn động, sau đó cơ thể như một viên đạn đại bác bay ngược về phía sau, hung hãn đập xuống đất, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, hiển nhiên đã

bị thương nặng.

Chỉ trong một lần giao thủ, ba vị Tuyệt Thế Đấu La toàn lực bộc phát đã bị đánh bại một cách nhẹ nhàng, toàn bộ cảnh tượng cũng trở nên vô cùng kinh khủng.

"Ông!" Ngay sau đó, một màn sáng màu vàng ngay lập tức bao phủ lên ba người.

Sinh mệnh khí tức nồng đậm ngay lập tức cuộn trào, vết thương trên người ba người cũng theo đó mà hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng trở lại bình thường.

Không cần phải nói, người có hiệu quả phụ trợ mạnh mẽ như vậy tự nhiên là Lam Ngân Hoàng.

Hiện tại Lam Ngân Hoàng cũng đã đạt đến trình độ cấp chín mươi tám, chỉ cách cấp chín mươi chín Tuyệt Thế Đấu La một bước chân.

Chương 535

"Lũ kiến!" "Ma Liêm Phi Trảm!" Cây ma liêm màu tím đen trong tay Bỉ Bỉ Đông tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hóa thành một cây La Sát Ma Liêm toàn thân màu đen tím với vô số ma văn quấn quanh bay ra khỏi tay, trực tiếp bao phủ lấy ba người.

Ngay khoảnh khắc khí tức kinh khủng bao phủ lên ba người, một luồng khí tức tử vong cũng từ đáy lòng họ dâng lên.

Họ rất rõ ràng, với trạng thái hiện tại, hiển nhiên không thể chống lại đòn tấn công kinh khủng này.

"Bỉ Bỉ Đông, ngươi dám!" Ngay khi đòn tấn công kinh khủng sắp giáng xuống ba người, đột nhiên, trên bầu trời, một tiếng quát chói tai vang lên.

Ngay sau đó, một cây đại kích ba chĩa màu xanh lam phảng phất như vượt qua vô tận thời không, trực tiếp đón đánh cây ma liêm màu tím đen đáng sợ.

Trong nháy mắt, hai thần binh trực tiếp va chạm vào nhau.

Cùng với một tiếng vang trầm thấp, đòn tấn công của Bỉ Bỉ Đông cũng trực tiếp bị hóa giải.

Trên không trung, một bóng người cũng trực tiếp hiện ra.

"Tiểu Tam!?" Lúc này, ánh mắt Đường Hạo cũng nhìn vào bóng người trên không trung.

Chỉ thấy bóng người trên không trung mặc một bộ thần trang màu xanh lam, tay cầm một cây đại kích ba chĩa khổng lồ, mười hồn hoàn kinh khủng cũng hiện ra, rõ ràng cũng là một vị thần minh.

Ngay khi nhìn thấy bóng người, trên mặt Đường Hạo và những

người khác lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, hiển nhiên cũng đã nhận ra, bóng người này không phải ai khác, chính là Đường Tam.

"Đáng chết, Đường Tam!?

Ngươi cũng đã hoàn thành truyền thừa thần minh!?" Đối diện, Bỉ Bỉ Đông thấy cảnh này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vô cùng khó coi.

Không ngờ vào thời khắc then chốt cuối cùng, Đường Tam đã trở về, còn trở thành một vị thần minh, sự tức giận trong lòng nàng ta có thể tưởng tượng được.

"Bỉ Bỉ Đông, ngươi muốn thống nhất Võ Hồn đại lục, đúng là si tâm vọng tưởng!" Đường Tam trực tiếp lạnh lùng nói, một luồng khí tức mạnh mẽ cũng từ trên người cậu ta dâng lên, trực tiếp đối đầu với khí tức của Bỉ Bỉ Đông trên không trung.

"Đường Tam, tìm chết, thành thần thì đã sao, ngươi bây giờ chỉ vừa mới hoàn thành truyền thừa mà thôi, căn bản không thể phát huy ra uy năng chân chính của thần minh.

Chỉ bằng một mình ngươi căn bản không thể là đối thủ của trẫm!

E rằng không ngăn được ta đâu!" Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nói.

"Một mình không được, vậy thêm ta thì sao?" Ngay khi giọng Bỉ Bỉ Đông vừa dứt, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Sau đó, trong thành Thiên Đấu, một bóng người màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Trong tầm mắt của mọi người, một thiên sứ màu vàng cũng trực tiếp hiện ra, cùng với một luồng thần uy mênh mông, kinh khủng cũng trực tiếp từ trên người đối phương tỏa ra.

"Thiên Sứ Thần!?

Nghịch tử, ngươi cũng muốn chống lại ta!?" Khi nhìn thấy dáng

vẻ của người đến, Bỉ Bỉ Đông trên không trung cũng sững sờ, nhưng nhanh chóng nhận ra thân phận của đối phương, một khuôn mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Thiên Sứ Thần, cũng là con gái ruột của nàng ta, Thiên Nhận Tuyết.

Thấy Thiên Nhận Tuyết liên hợp với người ngoài đối phó mình, sự tức giận trong lòng Bỉ Bỉ Đông có thể tưởng tượng được.

Không sai, người đến chính là Thiên Nhận Tuyết.

Kể từ khi bị Tần Hạo vạch trần, Thiên Nhận Tuyết đã ở lại bên cạnh Tần Hạo.

Mấy năm nay, hận ý của Thiên Nhận Tuyết đối với Tần Hạo đã sớm tan biến, hiện tại đã bị Tần Hạo thu phục.

Dưới sự giúp đỡ của Tần Hạo, Thiên Nhận Tuyết tự nhiên cũng đã vượt qua Thiên Sứ Cửu Khảo, trở thành Thiên Sứ Thần mới.

"Bỉ Bỉ Đông, ngươi đã giết ông nội, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.

Nếu ngươi muốn thống nhất cả đại lục, vậy thì hôm nay ta sẽ tự tay hủy diệt Võ Hồn đế quốc của ngươi!" Đôi mắt Thiên Nhận Tuyết lạnh như băng nói.

Không sai, Thiên Đạo Lưu đã chết.

Khi thực lực của Bỉ Bỉ Đông đạt đến Tuyệt Thế Đấu La, Bỉ Bỉ Đông đã ra tay với Thiên Đạo Lưu, thôn phệ toàn bộ thần lực của ông ta, sau đó hoàn thành La Sát Cửu Khảo, trở thành La Sát Thần.

Phải biết rằng, Thiên Đạo Lưu trong lòng Thiên Nhận Tuyết là người thân duy nhất, bây giờ bị Bỉ Bỉ Đông giết chết, hận ý trong lòng đối với Bỉ Bỉ Đông có thể tưởng tượng được.

“Tìm chết!” Nghe lời Thiên Nhận Tuyết, sắc mặt Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên càng thêm khó coi.

Ngay sau đó, La Sát Ma Liêm trong tay nàng ta lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy Thiên Nhận Tuyết.

“Hừ!” Thiên Nhận Tuyết cũng trực tiếp vung Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay đón đánh.

Đường Tam bên cạnh tự nhiên cũng không chút do dự, Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hai người cũng trực tiếp liên thủ chiến đấu với Bỉ Bỉ Đông.

Trên không trung, tiếng nổ vang dội không ngừng vang lên, khí tức hủy diệt cũng điên cuồng lan tỏa.

Mặc dù trong tình huống bình thường, nếu một chọi một, cả hai đều không thể là đối thủ của Bỉ Bỉ Đông, nhưng dưới sự liên thủ của hai người, Bỉ Bỉ Đông hiển nhiên có chút khó khăn, bị hai người áp chế gắt gao.

Thất bại hiển nhiên cũng là chuyện sớm muộn.

“Đáng chết, các ngươi cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi.

Lần sau gặp lại, nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!” Giọng của Bỉ Bỉ Đông cũng trực tiếp truyền ra, giọng điệu tràn đầy oán độc vô tận.

Nàng ta hiển nhiên rất rõ ràng, nếu tiếp tục như vậy, e rằng lành ít dữ nhiều.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng cũng không có cách nào, thân hình thoáng động, định bỏ chạy.

“Không ổn!” Thấy hành động của Bỉ Bỉ Đông, sắc mặt Đường Tam cũng đột ngột thay đổi.

Nếu để Bỉ Bỉ Đông chạy thoát, hậu quả tuyệt đối khó lường.

“Ông!” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, trên không trung, không gian đột nhiên ngưng trệ, thân hình Bỉ Bỉ Đông trực tiếp bị định tại chỗ.

Chương 536

"Cái gì!?

Sao có thể!?

Đáng chết, là ai!?" Giọng nói phẫn nộ của Bỉ Bỉ Đông cũng theo đó truyền ra, giọng điệu cũng tràn đầy một tia sợ hãi.

Phải biết rằng, hiện tại nàng ta đã thành thần, vậy mà lại bị định trụ trực tiếp, thực lực của đối phương có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Ngay sau đó, trên không trung, một bóng người cũng trực tiếp hiện ra.

"Tần Hạo!

Là ngươi… Sao có thể!?

Thực lực của ngươi sao có thể mạnh như vậy!?" Khi nhìn thấy bóng người trên không trung, đồng tử của Bỉ Bỉ Đông cũng đột nhiên co rút lại, trong mắt lóe lên một tia chấn động vô cùng.

Võ Hồn Điện sở dĩ nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, hoàn toàn là vì sự tồn tại của Tần Hạo.

Lúc trước ở thành Võ Hồn, thực lực của Tần Hạo đã gây ra cho Bỉ Bỉ Đông một cú sốc kinh khủng.

Cũng chính vì vậy, nàng ta mới vội vàng lựa chọn La Sát Cửu Khảo, cuối cùng trở thành La Sát Thần.

Chỉ sau khi trở thành La Sát Thần, Bỉ Bỉ Đông mới gạt bỏ được nỗi sợ hãi đối với Tần Hạo, bởi vì lúc trước nàng ta nhìn rất rõ, Tần Hạo tuy thực lực mạnh, nhưng cuối cùng cũng chỉ có chín hồn hoàn.

Trong mắt nàng ta, Tần Hạo vẫn là một Phong Hào Đấu La.

Dù thực lực của Tần Hạo vô cùng nghịch thiên, nhưng trong mắt nàng ta, sau khi thành thần, Tần Hạo dù nghịch thiên đến đâu cũng chỉ có nước bị trấn áp.

Chính vì vậy, nàng ta mới vội vàng ra tay với Thiên Đấu đế quốc.

Nhưng vào lúc này, nàng ta mới phát hiện ra suy đoán của mình nực cười đến mức nào.

Thậm chí nàng ta còn không nhìn thấy Tần Hạo ra tay thế nào, đã bị định trụ cứng ngắc.

Cảm giác sợ hãi và bất lực đó hoàn toàn không có chút khác biệt nào so với lúc trước.

Dù đã thành thần, nhưng trước mặt Tần Hạo, nàng ta vẫn giống như một đứa trẻ mới tập đi.

"Không có gì là không thể.

Ngươi bây giờ chỉ vừa mới dung hợp truyền thừa của La Sát Thần mà thôi, còn chưa hoàn toàn dung hợp thần cách.

Đừng nói là ngươi bây giờ, dù cho đã dung hợp hoàn toàn, trước mặt bản tọa vẫn chỉ là một con kiến!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Ban đầu Tần Hạo không định ra tay, nhưng Bỉ Bỉ Đông muốn chạy trốn, bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể ra tay.

Trên thực tế, bất kể là Bỉ Bỉ Đông hay Thiên Nhận Tuyết, tuy đã thành thần, kế thừa thần vị của thần linh cấp một, nhưng thực tế cấp bậc của họ bây giờ cũng chỉ là một trăm mà thôi, không có thực lực mà một thần linh cấp một nên có.

Thậm chí, tu vi của họ bây giờ cũng chỉ tương đương với thần quan bình thường, nhờ vào thần khí thần trang trong tay có lẽ mạnh

hơn thần quan một chút, nhưng so với thần linh cấp một chân chính thì hiển nhiên kém xa.

Sau bao năm tìm tòi, Tần Hạo cũng đã có nhận thức sơ bộ về thực lực của thần minh ở Thần Giới của thế giới này.

Thần quan bình thường chỉ tương đương với cấp bậc Địa Tiên, thần linh cấp ba tương đương với Thiên Tiên, cấp hai thậm chí tương đương với Huyền Tiên, thần linh cấp một còn được gọi là Chủ Thần, thực lực cũng chỉ ở cấp bậc Kim Tiên mà thôi.

Cao hơn nữa là Chí Cao Thần hay Thần Vương, cũng chỉ tương đương với Thái Ất Kim Tiên.

Sau bao nhiêu năm, tu vi của Tần Hạo đã đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên đáng sợ.

Đừng nói là thần linh cấp một, dù là tồn tại cấp Thần Vương, trong mắt hắn cũng không khác gì con kiến.

"Ngươi…" Bỉ Bỉ Đông thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên càng thêm khó coi, trong mắt tràn đầy oán độc và không cam lòng.

"Đáng chết, là ngươi ép ta!" Ngay sau đó, trên mặt Bỉ Bỉ Đông cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng màu tím đen trên người nàng ta ngay lập tức bùng nổ điên cuồng, cùng với một luồng khí tức vô cùng âm tà cũng ngay lập tức tăng vọt.

Ngay sau đó, trong ánh mắt của Tần Hạo, một luồng khí tức kinh khủng, mênh mông ngay lập tức bùng phát, một hư ảnh cũng theo đó hiện ra.

"La Sát Hàng Lâm!" Giọng Bỉ Bỉ Đông lạnh như băng nói.

Ngay sau đó, hư ảnh ngay lập tức hóa thành một luồng ánh sáng

dung nhập vào cơ thể Bỉ Bỉ Đông.

Khí tức trên người Bỉ Bỉ Đông cũng theo đó như tên lửa bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Trực tiếp từ cấp bậc thần quan bình thường, vượt qua thần linh cấp ba và cấp hai, cuối cùng định hình ở cấp bậc thần linh cấp một.

Tuy chỉ vừa mới đạt đến cấp bậc thần linh cấp một, nhưng dù vậy, khí tức cũng đã mạnh hơn trước kia gấp trăm lần không chỉ.

"Con kiến, dám động đến người thừa kế của bản thần, tìm chết!" Một giọng nói lạnh như băng cũng theo đó truyền ra, giọng nói hoàn toàn khác với giọng của Bỉ Bỉ Đông trước kia, hiển nhiên không phải Bỉ Bỉ Đông.

"La Sát Thần?" Thấy cảnh này, Tần Hạo cũng sững sờ, có chút bất ngờ nhìn đối phương, nhưng trên mặt lại không có chút lo lắng nào, chỉ là một thần linh cấp một mà thôi.

"Chính là bản thần!

Kẻ báng bổ thần, hôm nay bản thần ban cho ngươi cái chết!" Ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu đen gào thét bay ra, trực tiếp bao phủ lấy Tần Hạo.

"Không biết điều, một thần linh cấp một nhỏ nhoi cũng dám ra tay với bản tọa, đúng là không biết sống chết.

Nếu ngươi muốn chết, vậy thì bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi!" Tần Hạo cười lạnh, duỗi một ngón tay điểm ra.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng huyền hoàng ngay lập tức va chạm với luồng ánh sáng màu đen.

Trong ánh mắt kinh hãi của đối phương, luồng ánh sáng màu đen trong khoảnh khắc tan rã, sau đó đòn tấn công kinh khủng ngay lập

tức đánh vào người nó, cả người như con diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Ngươi… Sao có thể!?

Thực lực của ngươi… Chí Cao Thần!?

Chương 537

Không thể nào!?

Không đúng, trên người ngươi không có khí tức thần cách, ngươi rốt cuộc là ai!?" La Sát Thần lúc này cũng đầy kinh hãi nhìn Tần Hạo.

Thực lực kinh khủng này hiển nhiên không phải là thứ mà một thần linh cấp một có thể sở hữu, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với Chí Cao Thần mà nó từng thấy.

"Ngươi nói nhảm hơi nhiều rồi!" Tần Hạo cười lạnh, duỗi một ngón tay điểm ra, một luồng ánh sáng màu vàng ngay lập tức bắn ra, tức thì chui vào giữa hai lông mày của đối phương.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, chỉ thấy khí tức trên người đối phương cũng như quả bóng xì hơi, trực tiếp lại một lần nữa từ thần linh cấp một bắt đầu rơi xuống, thần linh cấp hai, thần linh cấp ba, thần quan… Nhưng khí tức trên người vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cuối cùng trực tiếp rơi xuống dưới cấp một trăm, biến thành cấp bậc Phong Hào Đấu La, sau đó là Hồn Đấu La, Hồn Thánh… Hồn Đế… Khoảng mười mấy giây sau, lúc này dao động hồn lực trên người đối phương cũng hoàn toàn biến mất không dấu vết, cả người cũng trực tiếp biến thành một người bình thường.

"Ngươi… ngươi phế bỏ tu vi của ta!?" Một giọng nói vô cùng oán hận cũng theo đó truyền ra, lần này giọng nói đã biến thành của Bỉ Bỉ Đông.

Thần hồn của La Sát Thần trước đó đã bị Tần Hạo trực tiếp diệt sát.

"Ồn ào quá!" Thấy dáng vẻ của Bỉ Bỉ Đông, Tần Hạo cũng hừ lạnh một tiếng, duỗi một ngón tay điểm ra, cả người Bỉ Bỉ Đông cũng

trực tiếp ngất đi.

"Đa tạ công tử!" Thấy dáng vẻ của Bỉ Bỉ Đông, trên mặt Thiên Nhận Tuyết bên cạnh cũng lộ ra vẻ phức tạp, sau đó lên tiếng.

"Giao cho ngươi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Ta biết rồi, công tử!" Thiên Nhận Tuyết gật đầu, sau đó trực tiếp ôm Bỉ Bỉ Đông bay về phía thành Thiên Đấu.

Về phần đám người của Võ Hồn đế quốc đối diện thấy cảnh này, tất cả đều ngây người.

Không có Bỉ Bỉ Đông, Võ Hồn đế quốc hiển nhiên cũng giống như con hổ không có răng, căn bản không thể gây ra sóng gió lớn.

Chuyện tiếp theo tự nhiên cũng không cần Tần Hạo can thiệp.

Dưới sự liên thủ của ba đại Phong Hào Đấu La của Thiên Đình, Võ Hồn đế quốc cũng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, trực tiếp lựa chọn thần phục.

Võ Hồn đế quốc thành lập chưa đầy một năm đã trực tiếp tan rã, Thiên Đấu đế quốc hoàn thành thống nhất.

"Hai vị xem lâu như vậy rồi, không phải nên ra ngoài rồi sao!" Trên đỉnh núi ngoại thành Thiên Đấu, Tần Hạo nhìn vào hư không, thản nhiên nói.

Lúc trước khi Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết đối chiến với Bỉ Bỉ Đông, hắn đã cảm ứng được hai luồng khí tức không yếu ẩn nấp xung quanh.

"Ông!" Giọng Tần Hạo vừa dứt, không gian xung quanh cũng đột nhiên vặn vẹo.

Sau đó hai bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của Tần Hạo.

Khí tức trên người hai người đều không yếu, kẻ yếu nhất cũng mạnh hơn La Sát Thần trước đó không ít, đạt đến trình độ Kim Tiên đỉnh phong, hiển nhiên là một tồn tại cấp một thần đỉnh phong.

Người còn lại thì vượt qua cấp bậc thần linh cấp một, đạt đến cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

"Hải Thần?

Tu La Thần?" Cảm ứng được khí tức trên người hai người, Tần Hạo nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương.

"Các hạ nhận ra chúng ta?

Trên người các hạ không có khí tức thần cách, không phải người của Thần Giới, nhưng thực lực của các hạ lại không hề thua kém ta.

Không biết các hạ là ai?" Tu La Thần nhìn chằm chằm Tần Hạo, mày cũng nhíu lại, hiển nhiên vô cùng tò mò về thân phận của Tần Hạo.

"Thân phận của bản tọa quan trọng sao?" Tần Hạo thản nhiên hỏi.

"Đương nhiên, ta là chấp pháp giả của Thần Giới, có nghĩa vụ tiêu diệt mọi nhân tố bất ổn!" Tu La Thần nói.

"Ồ… Bằng thực lực của ngươi, e rằng không đủ!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Có thể thử xem!" Tu La Thần nói.

Tu La Thần là cường giả đỉnh phong trong Thần Giới, trong số các Chí Cao Thần cũng thuộc hàng đầu.

Đã lâu rồi y không cảm nhận được áp lực, nhưng từ trên người Tần Hạo, y lại cảm nhận được một luồng uy hiếp kinh khủng chưa từng có.

Điều này hiển nhiên cũng đã kích thích lòng hiếu thắng trong lòng

y, một luồng chiến ý kinh khủng cũng từ trên người y bùng phát.

"Ồ… Cũng được, cho ngươi một chiêu.

Chỉ cần ngươi có thể khiến bản tọa di chuyển nửa bước, coi như ta thua!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Các hạ có phần quá ngông cuồng rồi!" Tu La Thần thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ tức giận.

Là cường giả đỉnh phong của Thần Giới, y chưa bao giờ bị người khác coi thường như vậy, sắc mặt tự nhiên cũng vô cùng khó coi.

"Ra tay đi, ngươi chỉ có một cơ hội thôi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

"Được! "Nếu đã như vậy, ta muốn xem thử ngươi rốt cuộc có thực lực gì mà dám ngông cuồng như vậy!" Tu La Thần lạnh lùng nói, lập tức cũng không còn do dự, khí tức kinh khủng cũng ngay lập tức bùng phát.

Một thanh trường kiếm màu máu cũng trực tiếp xuất hiện trong tay y, một luồng sát phạt khí tức lăng lệ cũng từ trên đó tỏa ra, chính là chí bảo của Tu La Thần, Tu La Kiếm, không phải là hàng nhái mà Đường Thần nhận được trước đó, mà là chí bảo sát phạt chân chính của Tu La Thần.

"Sát!" Tu La Kiếm đột nhiên tỏa ra một đạo thần quang sát phạt chói lòa, mang theo một luồng khí tức lăng lệ vô song trực tiếp bao phủ lấy Tần Hạo.

"Cũng có chút thú vị, nhưng chưa đủ, chỉ có trình độ này thôi sao…" Tần Hạo thấy vậy, thần sắc không có chút thay đổi.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Tu La Thần và Hải Thần, Tần Hạo trực tiếp duỗi ra hai ngón tay, với tốc độ nhanh như chớp trực tiếp kẹp lấy Tu La Kiếm trong tay Tu La Thần.

Tu La Kiếm cũng trực tiếp bị định lại.

“Cái gì!?

Sao có thể!?” Thấy cảnh này, Tu La Thần và Hải Thần đều hoàn toàn bị chấn kinh, hiển nhiên đều có chút không dám tin nhìn vào mọi thứ trước mắt.

Ban đầu họ cho rằng, thực lực của Tần Hạo dù mạnh hơn Tu La Thần cũng có hạn, nhưng bây giờ xem ra, họ đã đánh giá quá thấp thực lực của Tần Hạo.

Chương 538

Thậm chí cường giả như Tu La Thần, trong tay Tần Hạo cũng không phải là đối thủ một hiệp.

"Ngươi, thực lực của ngươi… không thể nào, thế giới này sao có thể có tồn tại mạnh mẽ như vậy, không đúng, chờ đã… lẽ nào, lẽ nào ngươi không phải người của thế giới này!?" Ngay sau đó, phảng phất như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt Tu La Thần cũng ngay lập tức nhìn vào Tần Hạo, trong mắt tràn đầy tò mò vô tận.

"Ồ?

Ngươi cũng biết sự tồn tại của thế giới khác?" Tần Hạo sững sờ, có chút bất ngờ nhìn Tu La Thần.

"Ngươi thật sự đến từ thế giới khác!?

Bên ngoài Thần Giới thật sự có thế giới khác tồn tại!?

Quả nhiên, quả nhiên lời đồn là thật!

Lựa chọn của ta quả nhiên chính xác, bên ngoài Thần Giới quả nhiên có thế giới khác tồn tại!" Tu La Thần nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

"Có chút thú vị, nói cho bản tọa nghe xem, chuyện gì đang xảy ra?

Làm sao ngươi biết được tình hình bên ngoài Thần Giới?" Tần Hạo hỏi.

"Chuyện là thế này!" Sau đó, Tu La Thần và Hải Thần cũng đơn giản kể lại những gì họ biết.

"Ý của ngươi là sau khi để lại truyền thừa thần linh, các ngươi sẽ rời khỏi Thần Giới để khám phá thế giới bên ngoài?" Nghe xong lời

của hai người, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ kỳ quái, phảng phất như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hai người.

Qua lời kể của Tu La Thần, hắn cũng đã có nhận thức sơ bộ về Thần Giới.

Thần Giới là một thế giới nhân tạo.

Về việc ai đã tạo ra nó, Tu La Thần cũng không biết, chỉ nghe đồn là Sáng Thế Thần hư vô mờ mịt, nhưng ngay cả Tu La Thần, người được mệnh danh là một trong năm Chí Cao Thần đầu tiên của Thần Giới, cũng chưa từng thấy qua.

Không gian của Thần Giới không lớn, thậm chí không lớn bằng Đấu La đại lục.

Trong Thần Giới có chế độ đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt, thần vị trong Thần Giới là duy nhất.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, không ít thần minh của Thần Giới đã chán ngán cuộc sống ở đây, vì vậy họ đã hạ xuống truyền thừa ở hạ giới.

Chỉ cần có người nhận được truyền thừa của họ, có được thần vị, họ liền có thể trở thành thần minh chân chính, và những người cũ cũng sẽ được giải thoát, từ đó đi tìm kiếm thế giới bên ngoài Thần Giới.

Vô số năm qua, ngoài một số ít thần minh, đại đa số thần minh đều đã thay đổi hết lứa này đến lứa khác.

Những thần minh mất đi thần vị, trong Thần Giới tự nhiên cũng không còn không gian sinh tồn, vì vậy tất cả đều đi tìm kiếm thế giới mới, không bao giờ xuất hiện trong Thần Giới nữa.

Hải Thần và Tu La Thần trước mắt đang chuẩn bị ‘lập nhóm’.

“Không sai, chính là như vậy, lẽ nào có vấn đề gì sao?” Thấy vẻ mặt kỳ quái của Tần Hạo, trên mặt Tu La Thần và Hải Thần cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Các ngươi sống đủ rồi sao?

Hay là, muốn chết?” Tần Hạo hỏi.

“Sống đủ?

Chết?

Sao có thể!?

Chúng ta chỉ chán ngán cuộc sống ở Thần Giới thôi!” Tu La Thần có chút khó hiểu nhìn Tần Hạo.

“Chỉ bằng một Chí Cao Thần và một thần linh cấp một mà cũng muốn xuyên qua thế giới bích lũy, tiến vào thế giới khác?

Sợ là các ngươi chưa ngủ tỉnh nhỉ.

Đừng nói là thực lực hiện tại của các ngươi, dù mạnh hơn gấp mười, một trăm lần, thậm chí một nghìn lần, cũng vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Chờ đợi các ngươi tuyệt đối sẽ là cái chết, sẽ bị cương phong bão tố của thế giới bích lũy xé thành từng mảnh!” Tần Hạo thản nhiên nói.

Mỗi thế giới đều có sự tồn tại của thế giới bích lũy, xung quanh thế giới bích lũy đều có những rào cản cương phong kinh khủng.

Đẳng cấp thế giới khác nhau, uy lực của cương phong trong rào cản cương phong cũng khác nhau.

Ví dụ như thế giới này, uy lực của cương phong bão tố, Đại La Kim Tiên đi vào cũng tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, thậm chí là thập tử vô sinh.

Ngay cả hóa thân của Tần Hạo bây giờ, dù có linh bảo phòng ngự mạnh mẽ bảo vệ, có lẽ cũng chỉ có một tia khả năng đi qua, và cũng chỉ là một tia khả năng mà thôi.

Không phải cứ đi qua cương phong bão tố là có thể tiến vào thế giới khác.

Sau khi đi qua cương phong bão tố, thứ cần đối mặt là thế giới bích lũy.

Thế giới bích lũy là rào cản pháp tắc do quy tắc trời đất của một thế giới ngưng tụ thành, phải có thực lực vượt xa quy tắc trời đất của thế giới đó mới có thể phá vỡ rào cản thế giới.

Quy tắc trời đất của thế giới này ở cấp bậc Đại La Kim Tiên, cũng có nghĩa là, cần có thực lực vượt qua Đại La Kim Tiên mới có thể phá vỡ, ít nhất cũng cần thực lực cấp Chuẩn Thánh.

Vì vậy, đối với thần minh của Thần Giới trong thế giới này, việc đi đến thế giới khác đúng là si tâm vọng tưởng.

Tần Hạo gần như đã thấy được kết cục của những thần minh đó, e rằng đã sớm bị cương phong xé nát rồi.

Cũng có nghĩa là, những thần minh trước đó e rằng đều đã chết cả rồi.

"Ý của ngươi là?" Nghe lời Tần Hạo, Tu La Thần cũng không nhịn được hỏi.

"Nói cho các ngươi cũng không sao!" Tần Hạo trực tiếp kể đơn giản về chuyện cương phong bão tố và thế giới bích lũy.

"Cái gì!?

Như vậy, vậy những thần minh trước kia của Thần Giới chẳng phải là…" Phảng phất như nghĩ ra điều gì đó, trên mặt hai người cũng

đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Chính như các ngươi nghĩ, e rằng đều đã chết cả rồi!" Tần Hạo thản nhiên nói.

Chương 539

“Ngươi… không thể nào, sao lại như vậy, không đúng, ngươi, lẽ nào ngươi có thể đột phá thế giới bích lũy!?” Đột nhiên, ánh mắt Tu La Thần cũng nhìn vào Tần Hạo, phải biết rằng Tần Hạo không phải là người của thế giới này.

“Ta?

Ta bây giờ cũng không được!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Sao lại như vậy, ngươi không phải đến từ thế giới khác sao?

Vậy lúc đầu ngươi đến đây bằng cách nào?” Hải Thần bên cạnh không nhịn được hỏi.

“Đơn giản, bởi vì ta chỉ là một đạo hóa thân của bản tôn mà thôi.

Ta có thể đến thế giới này, tự nhiên là công lao của bản tôn.

Thực lực của ta bây giờ không bằng một phần vạn của bản tôn!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“Hóa thân!?

Ngươi, ngươi chỉ là một đạo hóa thân!?” Tu La Thần hoàn toàn sững sờ.

Vừa rồi giao đấu với Tần Hạo, y có thể hiểu được Tần Hạo đáng sợ đến mức nào.

Nhưng tồn tại kinh khủng không thể với tới trong mắt y chỉ là một đạo hóa thân, một đạo hóa thân không đáng kể, sự kinh hãi trong lòng y có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

“Đúng là như vậy!” Tần Hạo thản nhiên nói.

“…” Lúc này, hai người cũng hoàn toàn im lặng, bầu không khí

trong sân cũng trở nên có chút ngột ngạt.

“Muốn đến thế giới khác?

Có lẽ bản tọa có thể giúp các ngươi!” Tần Hạo thấy dáng vẻ của hai người, thản nhiên nói.

“Thật sao!?” Mắt Hải Thần cũng đột nhiên sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

“Tự nhiên là thật!” Tần Hạo nói.

“Chúng ta cần phải trả giá gì!” Tu La Thần bình tĩnh lại, lập tức trực tiếp hỏi.

“Cái giá sao… đơn giản, giúp Tiểu Tam chưởng khống Thần Giới, trở thành Chí Cao Thần Vương của Thần Giới!” Tần Hạo nói.

“Chưởng khống Thần Giới?

Điều này không khó, chỉ cần cậu ta dung hợp thần vị của chúng ta, sau khi hoàn toàn dung hợp thần cách của chúng ta, cậu ta sẽ có được toàn bộ sức mạnh của cả hai chúng ta.

Lúc đó, trong cả Thần Giới, sẽ không có ai là đối thủ của cậu ta!” Tu La Thần trầm ngâm một lát, lập tức trực tiếp nói.

“Không sai, chính là như vậy.

Với địa vị của Tu La Thần trong Thần Giới, có sự ủng hộ của y, sẽ có vô số thần minh ủng hộ!” Hải Thần cũng trực tiếp nói.

“Như vậy là tốt rồi, chỉ cần Tiểu Tam thành công chưởng khống Thần Giới, vậy thì bản tọa sẽ cho các ngươi đi chiêm ngưỡng một thế giới rộng lớn hơn!” Tần Hạo lập tức nói.

“Được!

Một lời đã định!” Nghe lời Tần Hạo, hai người nhìn nhau một cái,

lập tức cũng không chút do dự, trực tiếp đồng ý điều kiện của Tần Hạo.

Trong mắt họ, điều này hiển nhiên không có quá nhiều khó khăn.

"Lại một phương Cao cấp Trung Thiên thế giới!

Không tệ, không tệ!" Trong không gian Đạo Trường, bản tôn của Tần Hạo trong mắt cũng lóe lên một tia sáng nóng rực, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động và mong đợi.

Trong thế giới Đấu La, có sự ủng hộ của Tần Hạo, cộng thêm sự giúp đỡ của Hải Thần và Tu La Thần, đám người Đường Tam cũng thuận lợi tiến vào Thần Giới, thành công kế thừa thần vị.

Sau một phen chỉnh hợp, không có gì bất ngờ, Đường Tam cũng trở thành Chí Cao Thần Vương của Thần Giới, thống ngự toàn bộ thần linh của Thần Giới.

Sau khi Đường Tam thống trị Thần Giới, nhiệm vụ của hóa thân Tần Hạo tự nhiên cũng hoàn thành, khí vận chi lực cũng đã đạt đến trình độ dung hợp thế giới.

"Thế giới!

Hợp!" Ngay sau đó, Tần Hạo hai tay kết ấn, ngay lập tức kết nối thế giới trong Hỗn Độn Châu và thế giới Đấu La.

Thế giới Đấu La cũng ngay lập tức tiến vào Hỗn Độn Châu.

Sau đó, hai phương Trung Thiên thế giới dưới sự khống chế của Tần Hạo cũng bắt đầu dung hợp.

Có kinh nghiệm của mấy lần trước, toàn bộ quá trình dung hợp cũng thuận lợi hơn trước không ít.

Quy tắc trời đất của hai phương thiên địa cũng không ngừng giao thoa vào nhau.

Bởi vì có sự tồn tại của Tần Hạo, quy tắc trời đất trong thế giới Hỗn Độn Châu tự nhiên chiếm vị trí chủ đạo, không ngừng dung hợp với quy tắc trời đất của thế giới Đấu La.

Cùng với đó, thế giới trong Hỗn Độn Châu cũng bắt đầu mở rộng điên cuồng.

Thế giới bích lũy cũng bắt đầu mở rộng điên cuồng, địa hỏa phong thủy cũng cuồng dã dâng trào.

Cùng với sự dung hợp không ngừng của hai thế giới, khí tức trên người Tần Hạo cũng bắt đầu tăng vọt không ngừng.

Thoáng chốc, lại một nghìn năm nữa trôi qua.

"Oanh!" Cơ thể Tần Hạo đột nhiên chấn động, sau đó khí tức trên toàn thân cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng, so với trước kia mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên!

Cuối cùng cũng đạt được!" Cảm ứng được khí tức trên người, trên mặt Tần Hạo cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi dung hợp thế giới này, Tần Hạo phát hiện tu vi của mình cũng trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên tăng lên Thất Trọng Thiên, tuy chỉ là Thất Trọng Thiên sơ kỳ, nhưng so với trước kia, hiển nhiên đã mạnh hơn rất nhiều.

Chương 540

Ngoài tu vi ra, cảnh giới nguyên thần sau khi dung hợp quy tắc trời đất của hai thế giới, lại một lần nữa tăng lên không ít, trực tiếp đạt đến cực hạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Bát Trọng Thiên, chỉ cách Cửu Trọng Thiên một bước chân.

"Đỉnh tiêm Trung Thiên thế giới, cuối cùng cũng đạt được!" Sau đó Tần Hạo cũng phát hiện, sau khi dung hợp thế giới Đấu La, thế giới Hỗn Độn Châu cũng như ý nguyện đột phá cực hạn, thành công đạt đến cấp bậc đỉnh cấp Trung Thiên thế giới.

Tuy chỉ vừa mới đạt đến cấp bậc này, nhưng cũng đã đạt đến yêu cầu dung hợp tiếp theo.

"Đại Thiên thế giới mảnh vụn, hy vọng sẽ không làm ta thất vọng!" Trong mắt Tần Hạo cũng lóe lên một tia kích động.

Mặc dù thế giới này không mạnh mẽ, thậm chí nhiều nhất chỉ là một phương Cao cấp Trung Thiên thế giới, nhưng trong quy tắc trời đất của nó lại mang theo dấu ấn pháp tắc của Đại Thiên thế giới.

Vì vậy, một khi dung hợp, đối với việc nâng cao đẳng cấp quy tắc trời đất của thế giới Hỗn Độn Châu có lợi ích to lớn, thậm chí đủ để gieo xuống một hạt giống cho thế giới trong Hỗn Độn Châu tiến hóa thành Đại Thiên thế giới.

"Cũng gần rồi, nên bắt đầu…" Tần Hạo lẩm bẩm, không có chút dừng lại, trực tiếp lại một lần nữa lựa chọn dung hợp, trực tiếp kết nối với thế giới kia, bắt đầu tiến hành dung hợp hai thế giới.

"Ông ông ông ông…" Ngay khoảnh khắc quy tắc trời đất của thế giới Hỗn Độn Châu và thế giới kia dung hợp, trên bầu trời của toàn bộ thế giới Hỗn Độn Châu, vô số dấu ấn pháp tắc cũng ngay lập tức hiện

ra, từng đạo đạo văn huyền diệu cũng theo đó hiện ra, cả trời đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"…Lẽ nào lại sắp bắt đầu rồi sao… Thế giới này lại sắp tiến hóa liên tục, thật không biết sau khi thế giới này tiến hóa sẽ đạt đến trình độ nào!" Ở một nơi nào đó trong thế giới Hỗn Độn Châu, một bóng người mặc áo trắng nhìn vào phù văn pháp tắc giao thoa trên không trung, trong mắt cũng lóe lên một tia mong đợi.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là Cổ Nguyên của Cổ tộc trong thế giới Đấu Phá nguyên bản.

Hiện tại, tu vi của Cổ Nguyên đã sớm đột phá cực hạn Đấu Đế, tu vi của ông hiện tại đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên đáng sợ.

Dù ở trong thế giới Hỗn Độn Châu, ông cũng thuộc hàng cường giả.

Cảnh giới kinh khủng như vậy là điều mà trước kia ông nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Sau đó, Cổ Nguyên không dám có chút do dự, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, thần niệm trực tiếp dung nhập vào dấu ấn pháp tắc trên không trung.

Ông đã trải qua mấy lần tình hình này, rất rõ ràng, mỗi lần thế giới tiến hóa, đối với ông đều là một cơ duyên to lớn, vì vậy ông tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Không chỉ Cổ Nguyên, Bách Lý Đồ Tô, Âu Dương Thiếu Cung, Tử Dận Chân Nhân và những người khác cũng đều lần lượt tiến vào trạng thái tu luyện.

So với dao động pháp tắc của những lần dung hợp thế giới trước, lần này dung hợp với thế giới kia, dao động pháp tắc trời đất của thế giới Hỗn Độn Châu kinh khủng hơn trước rất nhiều.

Trên không trung, vô số dấu ấn pháp tắc cũng không ngừng hiện ra, thần quang chói lọi huyền diệu cũng không ngừng tỏa sáng, cả trời đất cũng trực tiếp tiến vào một loại tiến hóa huyền diệu.

Trong quá trình tiến hóa này, khí tức trên người Tần Hạo cũng bắt đầu dâng trào điên cuồng, từng luồng khí thế bành trướng cũng không ngừng từ trên người hắn bùng phát.

So với lần dung hợp thế giới Đấu La trước, tốc độ dung hợp lần này hiển nhiên chậm hơn không ít, thoáng chốc, vạn năm đã trôi qua.

"Oanh!" Cơ thể Tần Hạo đột nhiên chấn động, khí tức trên người cũng lại một lần nữa tăng vọt, kéo dài đủ một nén hương thời gian, mới từ từ bình ổn lại.

"Tiếc quá, chỉ thiếu một chút.

Quả nhiên, muốn tiến hóa thành Đại Thiên thế giới, vẫn còn xa mới đủ!" Tần Hạo từ từ mở mắt, cảm ứng tình hình trong Hỗn Độn Châu, trên mặt cũng lộ ra vẻ thất vọng, nhưng chỉ trong chốc lát đã biến mất.

Tuy có chút thất vọng, nhưng thu hoạch lần này cũng vô cùng đáng sợ.

Tu vi của hắn hiện tại cũng đã lại một lần nữa tiến thêm một bậc, trực tiếp từ Thất Trọng Thiên tăng lên Bát Trọng Thiên cảnh giới.

Nhưng biến hóa lớn nhất không phải là tu vi, mà là cảnh giới nguyên thần.

Lúc này, sau khi dung hợp với thế giới mảnh vụn Đại Thiên thế giới kia, cảnh giới nguyên thần cũng đã có một bước nhảy vọt, trực tiếp từ Bát Trọng Thiên đỉnh phong, tăng lên Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, trực tiếp đạt đến cực hạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ còn cách Thiên Đạo [Hỗn Độn] chi cảnh một bước chân.

“Tiên Thiên Linh Bảo, lại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!” Hắc y lão giả lúc này hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Âm Dương Song Kiếm trong tay Na Tra, đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng nóng rực.

Phải biết rằng đó là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đừng nói là một Thái Ất Kim Tiên, cho dù là Đại La Kim Tiên, thậm chí là cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh trông thấy cũng sẽ ra tay tranh đoạt.

Ngay lập tức, hắc y lão giả cũng hạ quyết tâm, bất kể thân phận của Na Tra là gì, hôm nay linh bảo này nhất định phải có được.

Chỉ cần có được linh bảo, thực lực tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên hiện nay, một khi có được linh bảo này, thực lực của lão thậm chí có thể giao chiến với Đại La Kim Tiên tầm thường.

“Giết!” Trong khoảnh khắc, khí tức trên người lão giả cũng điên cuồng dâng trào, từng đạo thần thông kinh khủng cũng hung hăng bao phủ về phía Na Tra.

Đối mặt với hắc y lão giả toàn lực ra tay, Na Tra hiển nhiên có chút khó khăn chật vật.

Phải biết rằng Na Tra bây giờ mới chỉ ở cảnh giới Huyền Tiên, còn cách cảnh giới Thái Ất Kim Tiên một Kim Tiên, hai người chênh lệch tới hai đại cảnh giới, lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào uy năng của linh bảo để chống đỡ.

“Tiểu tử, đừng làm những cuộc giãy giụa vô ích nữa, hôm nay ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!” Hắc y lão giả giọng nói lạnh băng, công kích trong tay cũng ngày càng cuồng bạo, điên cuồng oanh tạc về phía Na Tra.

“Bùm bùm...” Đúng lúc này, Na Tra sơ suất một chút, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi cũng điên cuồng phun ra.

Mặc dù thiên phú của Na Tra vô cùng mạnh mẽ, linh bảo trong tay cũng vô cùng nghịch thiên, nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn quá non nớt, kinh nghiệm chiến đấu rõ ràng không thể so sánh với hắc y lão giả, cho nên sau khi hắc y lão giả thích ứng với thủ đoạn của Na Tra, dần dần Na Tra cũng bị đối phương áp chế.

“Tiểu tử, đi chết đi cho ta!” Lão giả thấy vậy, đáy mắt cũng lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, trực tiếp lại tung ra một chưởng, một hư ảnh rồng màu đen kinh khủng mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ bao phủ về phía Na Tra.

“Ong!” Ngay khi đòn tấn công kinh khủng sắp giáng xuống người Na Tra, trong hư không, một đạo ngũ sắc thần quang lóe lên, trong khoảnh khắc, trực tiếp hóa giải công kích của hắc y lão giả.

“Là ai, ra đây cho ta!” Thấy cảnh này, sắc mặt hắc y lão giả đột nhiên đại biến.

Vừa rồi lão đã toàn lực ra tay, cho dù là cao thủ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cũng không dám xem thường, vậy mà lại bị người khác hóa giải nhẹ nhàng như vậy, thực lực của đối phương rõ ràng vượt xa lão, ít nhất cũng là một tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, thậm chí không phải Đại La Kim Tiên bình thường.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắc y lão giả cũng dâng lên một dự cảm không lành.

“Ong!” Ngay sau đó trong hư không, không gian vặn vẹo, một đạo thân ảnh áo xanh hiện ra.

Kèm theo đó, một cỗ khí tức vô thượng lăng lệ kinh khủng cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

Ánh mắt nhìn về phía hắc y thanh niên đối diện tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

“Sư tôn!” Thấy người tới, trên mặt Na Tra cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Người này không ai khác, chính là Khổng Tuyên.

“Xong rồi!” Nghe thấy tiếng gọi của Na Tra, đầu óc hai người đối diện cũng ong lên một tiếng, hiển nhiên cũng ý thức được mình đã gây ra đại họa.

Chương 541

Đặc biệt là hắc y lão giả, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn.

Phải biết rằng hắc y lão giả sau khi cảm nhận được khí tức trên người Khổng Tuyên, liền biết lần này e rằng đã thật sự chọc vào phiền phức lớn.

Lão là tồn tại cấp Thái Ất Kim Tiên, địa vị trong Long tộc cũng không tệ, ở Đông Hải Long tộc, người mạnh nhất lão từng gặp là Đông Hải Long Vương, có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng lúc này lão phát hiện, khí tức trên người Khổng Tuyên trước mắt còn mạnh hơn Đông Hải Long Vương không ít, vượt trên cả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hiển nhiên chỉ có thể là tồn tại cấp Chuẩn Thánh.

Cấp bậc Chuẩn Thánh, đó là tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, trong tình huống Thánh Nhân không xuất hiện, Chuẩn Thánh gần như là vô địch.

Thấy cảnh này, trái tim hắc y lão giả cũng chìm xuống đáy vực.

"Thật là to gan, một đám lươn trạch già cũng dám ra tay với đệ tử của bản tọa, đúng là không biết sống chết!" Khổng Tuyên giọng nói lạnh băng, ánh mắt nhìn hai người phía dưới không hề che giấu sát ý.

Phải biết rằng Khổng Tuyên là thái tử Phượng Hoàng nhất tộc, vì duyên cớ của Long Hán chi kiếp, bản thân đối với Long tộc không có ấn tượng tốt, lúc này thấy người của Long tộc dám ra tay với đệ tử của mình, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Không biết tiền bối..." Hắc y lão giả lúc này cũng mồ hôi đầm đìa, cẩn thận nhìn Khổng Tuyên nói.

“Một người chết không cần thiết phải biết thân phận của bản tọa.

Có một số người không thể tùy tiện trêu chọc, một khi đã trêu chọc, hậu quả các ngươi không gánh nổi đâu!” Khổng Tuyên lạnh lùng nói, một cỗ sát ý kinh khủng cũng trong nháy mắt bao phủ lên người hắc y lão giả.

“Chạy!” Thấy cảnh này, sắc mặt hắc y lão giả đại biến, hiển nhiên cũng nhìn ra, Khổng Tuyên đã động sát niệm thật sự.

Ngay lập tức lão không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

“Chạy?

Chạy được sao?” Thấy cảnh này, khóe miệng Khổng Tuyên cũng lộ ra một tia trào phúng, giây tiếp theo, đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, một đạo kình khí lăng lệ trực tiếp gào thét bay ra, hung hăng bao phủ lên người hắc y lão giả.

“Bùm!” Không hề có chút hồi hộp nào, đối mặt với một kích đầy phẫn nộ của Khổng Tuyên, một tồn tại cấp Thái Ất Kim Tiên tự nhiên không có chút sức chống cự nào, thân thể trong nháy mắt bị xuyên thủng, sinh cơ trên người cũng theo đó dần dần tiêu tán, cuối cùng thi thể cũng trực tiếp rơi xuống, đập vào trong biển, hiển nhiên không thể sống nổi.

“Cái, cái gì!?” Thấy hắc y lão giả bị xóa sổ nhẹ nhàng như vậy, thanh niên còn lại đáy mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi, cả người không ngừng lùi lại, hiển nhiên đã bị dọa sợ đến vỡ mật.

“Tiếp theo đến lượt ngươi!” Khổng Tuyên giọng nói lạnh băng, ánh mắt cũng rơi vào trên người thanh niên.

“Ngươi, ngươi không thể giết ta, ta là thái tử Long tộc, nếu giết ta, Long tộc nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Cảm nhận được sát ý kinh khủng tỏa ra từ trên người Khổng Tuyên, vẻ sợ hãi trong mắt

thanh niên càng thêm nồng đậm, ngay lập tức cũng có chút mạnh miệng nhưng trong lòng run sợ nói.

"Long tộc?

Đừng nói là Long tộc đã sa sút như bây giờ, cho dù là Long tộc thời kỳ đỉnh phong nhất, trêu chọc đệ tử của bản tọa, cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu!" Nghe lời của thanh niên, khóe miệng Khổng Tuyên cũng lộ ra một tia khinh thường.

Long tộc ngày nay sớm đã không còn như xưa, cho dù là thời kỳ đỉnh phong nhất, Long Vương cũng chỉ là một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ hắn không phải là đối thủ của Long Vương, nhưng sau lưng Na Tra không chỉ có hắn, còn có Tần Hạo tồn tại.

Một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, ở trước mặt Tần Hạo cũng không khác gì con kiến, cho nên đây căn bản là một trò cười.

Nói xong, Khổng Tuyên cũng không nói nhảm với đối phương nữa, đưa tay chỉ một cái, ngay lập tức cũng trực tiếp bao phủ về phía thanh niên.

"Dừng tay!" Ngay khi đòn tấn công của Khổng Tuyên sắp giáng xuống người thanh niên, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó, từ xa, một bóng người màu vàng kim bay tới, kèm theo một cỗ khí tức bàng bạc cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

Một tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, sau đó kình khí hình rồng kinh khủng trực tiếp hung hăng nghênh đón công kích của Khổng Tuyên.

"Bùm!" Giây tiếp theo, công kích của hai người cũng trực tiếp va chạm vào nhau, dư ba kinh khủng cũng hung hăng hất văng thanh niên ra ngoài, nhưng cũng đã giữ lại được một mạng.

"Phụ vương cứu con!" Thấy người tới, đáy mắt thanh niên cũng

lóe lên một tia vui mừng, vẻ sợ hãi trong đôi mắt ban đầu cũng lập tức biến mất không còn tăm tích.

"Phụ vương, hắn đã giết Thủy trưởng lão, còn muốn giết con, giết hắn đi, con muốn hắn chết!" Ngay sau đó, thanh niên như phát điên, đáy mắt cũng lóe lên một tia oán độc vô cùng.

"Đông Hải Long Vương?

Ngươi muốn cản ta?" Nhìn bộ dạng người tới, Khổng Tuyên giọng nói lạnh băng, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của người này, không ai khác chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

"Ngươi là...

Khổng Tước Thiên Vương【một trong tám đại Thiên Vương của Thiên Đình】Khổng Tuyên!?" Giây phút này, ánh mắt Ngao Quảng cũng rơi vào trên người Khổng Tuyên.

Khi thấy rõ bộ dạng của Khổng Tuyên, đồng tử của Ngao Quảng cũng đột nhiên co rụt lại, hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Khổng Tuyên, sắc mặt cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Khổng Tuyên là người như thế nào hắn vô cùng rõ ràng, đó là cao thủ cấp Chuẩn Thánh mới nổi, thực lực so với Chuẩn Thánh thế hệ trước cũng không hề yếu, trên chiến trường vực ngoại có hung danh hiển hách.

"Phụ vương, người phải làm chủ cho con a!" Thanh niên thấy vậy, ngay lập tức cũng không nhịn được nói.

"Nghiệt chướng, câm miệng cho ta!" Thấy bộ dạng của thanh niên, Ngao Quảng cũng tức không có chỗ phát tiết, ngay lập tức cũng giận dữ quát một tiếng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Khổng Tuyên đạo hữu, là hiểu lầm!" Ngao Quảng trầm ngâm một lát, ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

Mặc dù Ngao Quảng là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không bằng Khổng Tuyên, nhưng hắn là Đông Hải Long Vương, địa vị cũng không thấp, tự nhiên không thể xưng hô Khổng Tuyên là tiền bối.

"Hiểu lầm?

Nếu đã như vậy, vậy bản tọa đồ sát Đông Hải Long tộc của ngươi sau đó cũng có thể nói là một hiểu lầm được không?" Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

Khổng Tuyên bây giờ sau khi rèn luyện ở chiến trường vực ngoại, tính cách hiển nhiên cũng đã thay đổi không ít, phong cách hành sự cũng trở nên càng thêm sấm rền gió cuốn, sát phạt quả quyết.

"Ngươi!?..." Nghe lời của Khổng Tuyên, sắc mặt Ngao Quảng cũng đột nhiên biến đổi, biểu cảm trên mặt cũng trở nên càng thêm khó coi.

"Vậy đạo hữu muốn thế nào?" Mặc dù trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn vô cùng rõ ràng, Long tộc bây giờ căn bản không thể trêu vào Khổng Tuyên, càng đừng nói đến Thiên Đình đứng sau lưng Khổng Tuyên.

Phải biết rằng Long tộc bây giờ đã sớm không chịu nổi sóng gió nữa rồi, nếu không cẩn thận có thể sẽ thương gân động cốt, đây tuyệt đối không phải là điều hắn muốn thấy!

"Bảo hắn tự sát, chuyện này coi như xong." Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

"Cái gì!?

Khổng Tuyên, ngươi khinh người quá đáng!" Nghe lời của Khổng Tuyên, lửa giận trên mặt Ngao Quảng cũng không nhịn được nữa.

Chương 542

Phải biết rằng thanh niên trước mắt là người có thiên phú tốt nhất trong hậu duệ của hắn hiện nay, là mục tiêu bồi dưỡng chủ yếu của Đông Hải Long tộc.

Kể từ khi Ngao Bính bị cường giả thần bí chém giết, hắn gần như là mầm non duy nhất của Đông Hải Long tộc, một khi bị tiêu diệt, đối với Đông Hải Long tộc tuyệt đối là một đả kích to lớn.

"Khinh người quá đáng!?

Ngươi chắc chứ?

Dám động đến đệ tử của bản tọa, muốn cướp đoạt linh bảo của đệ tử bản tọa, ngươi cảm thấy đệ tử của ta Khổng Tuyên dễ bắt nạt, hay cảm thấy thực lực của ta Khổng Tuyên không đủ, không nhấc nổi đao nữa, hay là Long tộc các ngươi bay lên trời rồi?" Khổng Tuyên thấy bộ dạng của Ngao Quảng, đáy mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Khổng Tuyên, chẳng lẽ ngươi nhất định phải làm như vậy, không có chỗ nào thương lượng sao?" Ngao Quảng giọng nói trầm thấp.

"Hoặc là hắn tự sát, hoặc là bản tọa ra tay.

Nhưng bản tọa nhắc nhở ngươi, nếu để bản tọa ra tay, thì không chỉ chết đơn giản như vậy đâu.

Đến lúc đó đừng trách bản tọa lòng dạ độc ác.

Đệ tử của ta Khổng Tuyên tuyệt đối không phải là người ai cũng có thể bắt nạt, dám ra tay với đệ tử của ta Khổng Tuyên, đều phải trả một cái giá thê thảm!" Khổng Tuyên giọng nói lạnh băng, kèm theo đó

là một cỗ khí tức hung lệ ngút trời kinh khủng cũng từ trên người hắn bộc phát ra.

Khổng Tuyên ở chiến trường vực ngoại đã chém giết không biết bao nhiêu Vực Ngoại Thiên Ma, một thân sát khí có thể tưởng tượng được kinh khủng đến mức nào, dưới sự bộc phát toàn lực, trong khoảnh khắc, trời đất đều biến sắc, tuyệt đối là một tôn Sát Thần vô thượng kinh khủng.

"..." Nghe lời của Khổng Tuyên, sắc mặt Ngao Quảng cũng trở nên càng thêm khó coi, nhưng cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Khổng Tuyên, Ngao Quảng cũng một trận kinh hãi, phát hiện mình hiển nhiên đã quá xem thường Khổng Tuyên.

Thực lực của Khổng Tuyên hiển nhiên còn kinh khủng hơn trong lời đồn rất nhiều.

Chỉ riêng một thân sát khí kinh khủng này, trong toàn bộ Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có tôn Sát Thần kinh khủng trong Huyết Hải kia mới có thể áp đảo Khổng Tuyên một bậc.

Mặc dù trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn cũng vô cùng rõ ràng, nếu Khổng Tuyên thật sự quyết tâm muốn tiêu diệt Ngao Thiên, hắn căn bản không ngăn được, đến lúc đó có khả năng sẽ mang lại tổn thất kinh khủng cho toàn bộ Đông Hải Long tộc.

"Cho ngươi mười hơi thở để suy nghĩ, sau mười hơi thở, bản tọa sẽ ra tay!" Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

"Phụ, phụ vương cứu mạng a!

Con không muốn chết!" Lúc này Ngao Thiên thấy cảnh này, hiển nhiên cũng nhìn ra, lần này e rằng đã thật sự đá phải tấm sắt kinh khủng rồi.

Gốc gác và thực lực của đối phương rõ ràng vượt xa tưởng tượng

của hắn, ngay cả phụ vương cũng không bảo vệ được.

Nghĩ đến đây, vẻ sợ hãi trong đôi mắt cũng trở nên càng thêm nồng đậm.

Thấy bộ dạng của Ngao Thiên, biểu cảm trên mặt Ngao Quảng cũng càng thêm rối rắm, sắc mặt cũng không ngừng biến ảo, hiển nhiên lúc này đang tiến hành một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Một bên là con trai, một bên là lợi ích của Long tộc.

"Thời gian đã hết, nếu đã như vậy, vậy tiếp theo hãy chuẩn bị chịu đựng lửa giận của bản tọa đi!" Đúng lúc này, giọng nói của Khổng Tuyên cũng vang lên, ngữ khí cũng tràn đầy sát ý lạnh lẽo vô tận, khí tức trên cả người cũng điên cuồng dâng trào, như một vị Tử Thần lạnh lùng.

Sau khi dung hợp thế giới Già Thiên này, thế giới bên trong Hỗn Độn Châu cũng đã đạt đến cực hạn của Trung Thiên thế giới, chỉ còn cách Đại Thiên thế giới một bước chân.

Ban đầu Tần Hạo chuẩn bị trực tiếp dung hợp thêm một Trung Thiên thế giới nữa, để thế giới Hỗn Độn Châu lột xác, nhưng từ hệ thống biết được, cho dù dung hợp thêm Trung Thiên thế giới cũng không thể khiến thế giới Hỗn Độn Châu lột xác.

Bởi vì Trung Thiên thế giới và Đại Thiên thế giới là một rào cản khổng lồ, không thể đơn giản dùng số lượng để đạt được, cho dù dung hợp thêm bao nhiêu Trung Thiên thế giới bình thường cũng không được, trừ phi dung hợp loại mảnh vỡ Đại Thiên thế giới giống như thế giới Già Thiên này.

Nhưng loại thế giới này căn bản là có thể gặp mà không thể cầu, trong sự bất lực, Tần Hạo cuối cùng cũng chỉ có thể tạm thời lựa chọn từ bỏ.

Sau đó Tần Hạo cũng trực tiếp không thể chờ đợi được nữa mà lựa chọn xuất quan.

Lý do vội vàng xuất quan là vì thế giới Hồng Hoang đã xảy ra một số biến cố, hắn nhận được tin nhắn từ hóa thân đang trấn giữ Thiên Đình, cho nên mới vội vàng xuất quan.

Kể từ khi loạn Vực Ngoại Thiên Ma lần trước kết thúc cũng đã trôi qua mấy vạn năm, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa cũng bước vào một giai đoạn hòa bình chưa từng có.

Các đại giáo phái cũng như nấm mọc sau mưa hiện ra trong Hồng Hoang, đặc biệt là mấy giáo phái của Thánh Nhân càng bành trướng điên cuồng.

Đạo giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo và Tây Phương giáo lúc này ở trong Nhân tộc quy mô cũng đã đạt đến một quy mô vô cùng khủng bố.

Thế lực ngày càng bành trướng, tín ngưỡng chiếm cứ trong Nhân tộc cũng ngày càng nhiều.

Cùng với sự khuếch trương, tự nhiên cũng nhận được càng nhiều lợi ích, sau khi nếm được quả ngọt, tốc độ khuếch trương tự nhiên cũng càng thêm kinh khủng.

Bởi vì Nhân tộc phát triển ngày càng nhanh, và không gặp phải kiếp nạn nào, cho nên Nhân tộc Thánh Điện cũng về cơ bản ở trong trạng thái nửa ẩn thế, so với những giáo phái Thánh Nhân kia, cảm giác tồn tại ngày càng thấp.

Thêm vào đó, lúc này Thiên Đình đại đa số lực lượng đều được điều đến vực ngoại trấn thủ, cho nên lực lượng Thiên Đình cũng đạt đến mức thấp nhất trong lịch sử, cũng chính vì vậy, mấy giáo phái kia cũng dần dần có chút bành trướng.

Ban đầu còn có chút kiềm chế, không dám quá mức phóng túng,

nhưng thấy Thiên Đình và Nhân tộc Thánh Địa đối với sự khuếch trương của họ có chút không nghe không hỏi, lá gan cũng dần dần lớn lên, ngày càng phóng túng, thậm chí bắt đầu công khai khiêu khích quyền uy của Thiên Đình.

Trong một thời gian, danh tiếng vang dội không ai bì kịp.

"A a, xem ra thật sự bay lên trời rồi a, cọp không ra oai, xem trẫm là mèo bệnh sao...

Nếu đã như vậy, vậy cũng đừng trách trẫm không khách khí, nếu tự tìm đường chết, cũng không thể oán ta được!" Sau khi hiểu rõ tình hình của Nhân tộc Hồng Hoang hiện nay, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một tia trào phúng.

Thực tế, cho dù lực lượng chủ yếu của Thiên Đình đều được điều đến chiến trường vực ngoại trấn thủ, nhưng thực tế, với lực lượng của Thiên Đình hiện nay muốn trấn áp họ cũng không khó.

Sở dĩ án binh bất động, mặc cho như vậy, tự nhiên cũng là do Tần Hạo cố ý làm.

Theo Tần Hạo thấy, chỉ cần họ không làm ra chuyện gây hại cho Nhân tộc, Tần Hạo đối với hành vi của họ cũng có thể mắt nhắm mắt mở, thậm chí có chút dung túng họ khiêu khích Thiên Đình.

Bây giờ xem ra, thời cơ hiển nhiên cũng đã gần chín muồi.

Ngay lập tức hắn cũng không còn chút do dự nào, cả người cũng trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, trực tiếp đi về phía hỗn độn vực ngoại.

Bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Bát Trọng Thiên, cho dù trong số các Hỗn Độn Ma Thần trước khi khai thiên lập địa, ngoại trừ những Ma Thần đỉnh tiêm kia, hắn cũng là một tồn tại không yếu.

Hắn nhanh chóng cảm ứng được vị trí của Tử Tiêu Cung, chỉ một

lát sau, Tử Tiêu Cung quen thuộc liền xuất hiện trước mặt hắn.

"Ra mắt Thiên Đế bệ hạ, Thiên Đế bệ hạ mời vào, gia sư đang chờ Thiên Đế bệ hạ!" Đúng lúc này, cửa lớn Tử Tiêu Cung cũng trực tiếp mở ra, hai bóng người cũng trực tiếp từ trong Tử Tiêu Cung đi ra.

Sau khi nhìn Tần Hạo trước mắt, trên mặt họ cũng lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

Chương 543

Hai người này không ai khác, chính là đồng tử dưới trướng Hồng Quân là Hạo Thiên và Dao Trì.

Bây giờ Tần Hạo đã trở thành chúa tể Tam Giới, Thiên Đế chí tôn, tự nhiên không còn chuyện gì của hai người họ nữa.

Nếu không có gì bất ngờ, sau này e rằng họ chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Tử Tiêu Cung.

"Dẫn đường đi!" Đối với sự xuất hiện của hai người, Tần Hạo không hề có chút bất ngờ nào.

Hồng Quân bây giờ đã bước vào cảnh giới Thiên Đạo thực sự, mạnh hơn không ít so với trong truyền thuyết Hồng Hoang chính thống, cho nên có thể cảm ứng được hắn cũng không phải là chuyện lạ.

Ngay lập tức dưới sự dẫn dắt của hai người, Tần Hạo cũng trực tiếp tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Nhanh chóng, một bóng người áo trắng cũng xuất hiện trước mặt hắn, một cỗ khí tức huyền diệu khó lường cũng từ trên người đối phương tỏa ra.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Tần Hạo chỉ cảm giác mình đang đối mặt với một phương thiên địa đại đạo, cả người trong lòng cũng rùng mình, hiển nhiên Tần Hạo đã nhìn ra, thực lực của Hồng Quân trước mắt mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, đối phương không chỉ bước vào cảnh giới Thiên Đạo, mà trong cảnh giới Thiên Đạo e rằng cũng thuộc loại tồn tại không yếu.

"Ra mắt Đạo Tổ!" Tần Hạo thấy vậy, ngay lập tức cũng mở

miệng nói.

“Không cần đa lễ!

Ngồi đi!” Ánh mắt Hồng Quân cũng rơi vào trên người Tần Hạo, sau khi cảm nhận được khí tức trên người Tần Hạo, trong đôi mắt Hồng Quân cũng lóe lên một tia sáng, hiển nhiên đối với sự thay đổi thực lực của Tần Hạo cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng liền khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó đưa tay chỉ một cái, trước mặt Tần Hạo cũng trực tiếp xuất hiện một cái bồ đoàn bằng bạch ngọc.

Tần Hạo thấy vậy cũng không có chút khách khí nào, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống.

“Nói đi, có chuyện gì?” Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

“Là thế này, bây giờ lực lượng chủ yếu của Thiên Đình đều đang trấn giữ ở chiến trường vực ngoại, lực lượng của Thiên Đình ở Hồng Hoang bạc nhược, với tư cách là chúa tể Tam Giới, lực lượng của Thiên Đình bây giờ căn bản không thể duy trì sự ổn định của Tam Giới, cho nên lần này ta đến cầu viện Đạo Tổ!” Tần Hạo ngay lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

“Thì ra là vậy...” Nghe lời của Tần Hạo, trên mặt Hồng Quân cũng không có quá nhiều vẻ bất ngờ, sau đó cả người cũng trực tiếp tiến vào một trạng thái huyền diệu, phảng phất như đang thôi diễn.

“Thôi được, cũng đến lúc rồi!” Nhanh chóng, Hồng Quân cũng một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, phảng phất như đã đưa ra quyết định.

Ngay lập tức cũng trực tiếp gật đầu, sau đó không còn chút do dự nào, trong tay trực tiếp xuất hiện mấy tấm ngọc phù, trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Thấy cảnh này, trong lòng Tần Hạo cũng có một vài suy đoán, cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Tần Hạo, chỉ một lát sau, từng bóng người cũng trực tiếp từ bên ngoài đi vào, trên người mỗi người đều tỏa ra một cỗ khí tức không yếu, không ai khác chính là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang thiên địa.

Sau khi mấy người tiến vào Tử Tiêu Cung, nhanh chóng cũng chú ý đến Tần Hạo.

Khi mấy người thấy Tần Hạo, ba người Tam Thanh dẫn đầu đáy mắt cũng lóe lên một tia dị sắc, địch ý trong mắt thoáng qua rồi biến mất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng sau lưng hai người đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng khó dò, còn Hậu Thổ và Nữ Oa trên mặt thì lộ ra một tia vui mừng.

"Ra mắt lão sư / Đạo Tổ~!" Ngay sau đó mấy người cũng không có chút do dự nào, trực tiếp cúi người hành lễ với Hồng Quân.

"Đều ngồi đi!" Hồng Quân nhàn nhạt nói, tiện tay chỉ một cái, mấy cái bồ đoàn bạch ngọc cũng trực tiếp xuất hiện trong sân, mấy người thấy vậy cũng trực tiếp ngồi xuống, Nữ Oa và Hậu Thổ hai người trực tiếp ngồi bên cạnh Tần Hạo.

"Lão sư, không biết ngài lần này gọi chúng ta đến có chuyện gì?" Với tư cách là đại sư huynh, Lão Tử ngay lập tức cũng là người đầu tiên mở miệng.

Mấy người còn lại thấy vậy ánh mắt cũng đều rơi vào trên người Hồng Quân, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ tò mò, hiển nhiên có chút không hiểu tại sao Hồng Quân lại triệu tập họ.

"Lần này gọi các ngươi đến là có chuyện quan trọng muốn nói!"

Hồng Quân liếc nhìn mọi người một cái, sau đó nhàn nhạt nói, rồi đem chuyện Tần Hạo đề xuất trước đó nói sơ lược một lần.

"Cái gì!?

Thiên Đình thiếu nhân thủ?

Có quan hệ gì với chúng ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong là người đầu tiên mở miệng, đáy mắt cũng lóe lên một tia không vui.

"Đúng vậy, Thiên Đình thiếu người, đó là chuyện của Thiên Đình, Thiên Đình hoàn toàn có thể tự mình chiêu mộ, có quan hệ gì với chúng ta!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Đúng vậy!" Bên cạnh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng trực tiếp mở miệng, trong một thời gian, ý kiến của mấy người cũng đạt được sự thống nhất cao độ.

"Hai ngươi thì sao, cũng nghĩ như vậy sao?" Ánh mắt Hồng Quân cũng rơi vào trên người Hậu Thổ và Nữ Oa, nhàn nhạt nói.

"Khởi bẩm Đạo Tổ, Thiên Đình là chúa tể Tam Giới, thống ngự chúng sinh Tam Giới.

Đạo giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo và Tây Phương giáo cũng là một phần của chúng sinh Tam Giới.

Với tư cách là chúng sinh Tam Giới, đều có nghĩa vụ duy trì sự ổn định của Tam Giới.

Thiên Đình vì sự ổn định của Tam Giới mà trấn áp Vực Ngoại Thiên Ma, với tư cách là môn hạ của Thánh Nhân, càng nên làm việc nghĩa không từ nan!" Hậu Thổ thấy vậy ngay lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Ta cũng đồng ý với ý kiến của Hậu Thổ!" Nữ Oa thấy vậy, ngay

lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

"..." Nghe lời của hai người, sắc mặt của mấy người Tam Thanh cũng đột nhiên biến đổi, biểu cảm trên mặt cũng trở nên có chút khó coi, nhưng đối mặt với lời lẽ đại nghĩa của Hậu Thổ, lại căn bản không tìm được chút lý do nào để phản bác.

"Các ngươi còn có lời gì muốn nói không?" Ánh mắt Hồng Quân cũng rơi vào trên người mấy người Tam Thanh.

"Tất cả đều do lão sư quyết định!" Mấy người nhìn nhau một cái, cuối cùng trong sự bất lực chỉ có thể mở miệng nói.

"Nếu đã như vậy!" Hồng Quân ngay lập tức cũng không nói nhảm nữa, đưa tay lật một cái, một tấm kim bảng màu vàng cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt mấy người.

"Đây là Phong Thần Bảng, trên đó ghi rõ..." Hồng Quân ngay lập tức trực tiếp mở miệng nói, sau đó trực tiếp đem Phong Thần Bảng đưa cho Lão Tử đứng đầu.

Trong khoảnh khắc Phong Thần Bảng xuất hiện, mấy người liền lập tức hiểu rõ công dụng của thứ này, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, biểu cảm trên mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Đệ tử môn hạ của ta ít ỏi, không nên lên bảng." Lão Tử trầm ngâm một lát, ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

Mặc dù Lão Tử bây giờ không lập ra Nhân giáo như trong thần thoại truyền thuyết, chỉ có Huyền Đô là một đệ tử duy nhất, nhưng dù vậy, đệ tử của Đạo giáo cũng là ít nhất trong số các môn hạ của Thánh Nhân.

Lão Tử cũng trực tiếp đem Phong Thần Bảng đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đệ tử môn hạ của ta toàn là chân tiên đắc đạo, căn nguyên cao

quý, là người có đại phúc duyên, cũng không nên lên bảng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy ngay lập tức cũng không cần suy nghĩ mà nói.

Chương 544

Môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi tiếng nhất tự nhiên là Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên, nhưng thực tế ngoài Thập Nhị Kim Tiên ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thu nhận một số đệ tử ký danh.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn trước nay luôn bao che khuyết điểm, tự nhiên sẽ không đem tên của họ điền vào Phong Thần Bảng.

"Thông Thiên sư đệ, môn hạ của Tiệt giáo đều là một số loài thấp sinh noãn hóa, lông vũ vảy giáp, còn có vô số kẻ nhiễm nghiệp lực, tất cả đều dựa vào ngươi.

Đem họ lên bảng cũng có thể hưởng thụ hương hỏa của Thiên Đình, được hưởng tự tại tiêu dao, càng có thể thanh lọc phong khí của Tiệt giáo!" Sau đó ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rơi vào trên người Thông Thiên, trầm ngâm một lát, ngay lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Cái gì!?

Nguyên Thủy, ngươi..." Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt Thông Thiên cũng trở nên vô cùng khó coi.

Trước đây Tam Thanh sở dĩ phân gia là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với môn hạ của Tiệt giáo bài xích, lúc này thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa lấy chuyện này ra nói, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Thông Thiên sư đệ, lời của Nguyên Thủy cũng có lý, đem một số người phẩm hạnh không đoan chính của Tiệt giáo lên Phong Thần Bảng cũng là một nơi đến tốt!" Lão Tử thấy vậy ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

Lão Tử bây giờ không lập ra Nhân giáo, tự nhiên cũng mất đi vốn liếng ngồi xem gió mưa, lúc này tự nhiên cũng cần phải mưu tính một phen.

Để đệ tử của Đạo giáo hy sinh tự nhiên là không muốn, cho nên chỉ có thể đem mục tiêu đặt lên người Thông Thiên.

"Cái gì!?..." Lúc này nghe lời của Lão Tử, trên mặt Thông Thiên cũng lộ ra vẻ vô cùng khó coi, hiển nhiên không ngờ ngay cả Lão Tử cũng bắt đầu bài xích mình, biểu cảm trên mặt có thể tưởng tượng được phẫn nộ đến mức nào.

Giây phút này, ánh mắt Hồng Quân cũng rơi vào trên người Thông Thiên.

Thông Thiên thấy vậy, mặc dù trong lòng vô cùng phẫn nộ và không cam tâm, nhưng cũng không thể không hy sinh một chút.

Hắn nén giận điền lên Phong Thần Bảng mấy chục cái tên, sau đó trực tiếp đem Phong Thần Bảng đưa cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bên cạnh.

"Xin lỗi, Phong Thần thuộc về chuyện của phương Đông, không liên quan đến Tây Phương chúng ta.

Hơn nữa, Tây Phương giáo chúng ta chủ tu Cực Lạc Đại Tự Tại, không dính nhân quả, không nên lên bảng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, trực tiếp lùi lại một bước, căn bản không nhận Phong Thần Bảng, trực tiếp mở miệng nói, bày tỏ rõ ràng không tham gia.

"Tây Phương giáo không tham dự Phong Thần cũng được.

Nếu đã như vậy, từ hôm nay trở đi, Tây Phương giáo không còn thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình ta nữa, độc lập khỏi Tam Giới chúng sinh, không biết ý của hai vị thế nào?" Thấy bộ dạng vô liêm sỉ của hai người, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên.

Trong nguyên tác, Tây Phương giáo đứng ngoài Phong Thần lượng kiếp, nhưng bây giờ Tần Hạo là chúa tể Tam Giới, tự nhiên không thể để chuyện này xảy ra.

Muốn đứng ngoài cuộc, quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Đương nhiên có thể..." "Không thể!" Chuẩn Đề nghe lời của Tần Hạo, vừa định đồng ý, nhưng nhanh chóng, Tiếp Dẫn bên cạnh vội vàng mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó coi.

Hiển nhiên Tiếp Dẫn đã nhìn thấu ý đồ của Tần Hạo.

Bề ngoài, đây là một chuyện tốt lớn đối với Tây Phương giáo, không còn bị Thiên Đình là một ngọn núi lớn áp bức.

Nhưng độc lập khỏi Tam Giới chúng sinh cũng có nghĩa là không thể hưởng thụ khí vận của Tam Giới, quan trọng nhất là khí vận của Nhân tộc, đây hiển nhiên là chuyện không thể nào.

"Sư huynh,...

Hửm?" Thấy bộ dạng của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng ngẩn ra.

Theo hắn thấy, không bị Thiên Đình chế ước đối với Tây Phương giáo hiển nhiên là một chuyện tốt lớn.

Nhưng ngay sau đó, phảng phất như nghĩ ra điều gì, thân thể Chuẩn Đề cũng đột nhiên chấn động, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, đáy mắt cũng lóe lên một tia hối hận, hiển nhiên đã thông suốt mấu chốt.

"Tần Hạo, ngươi khinh người quá đáng, ngươi gài bẫy ta!" Chuẩn Đề mặt đầy phẫn nộ nhìn Tần Hạo, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Gài bẫy?

Thật buồn cười, không phải Tây Phương giáo các ngươi muốn

đứng ngoài cuộc sao, trẫm thành toàn cho các ngươi!" Tần Hạo cười lạnh một tiếng nói.

"Ngươi..." Sắc mặt Chuẩn Đề cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Được rồi, sư đệ!

Chớ có nóng vội!" Tiếp Dẫn thấy vậy ngay lập tức cũng trực tiếp kéo Chuẩn Đề một cái, sau đó cũng trực tiếp nhận lấy Phong Thần Bảng, rồi điền lên đó mười mấy cái tên, trực tiếp đưa cho hai người Nữ Oa và Hậu Thổ bên cạnh.

"Ta không lập đại giáo, môn hạ không có đệ tử, chuyện này không liên quan đến ta!" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

"Ta cũng không lập giáo, cũng không có đệ tử.

Hơn nữa, Địa Phủ của ta duy trì sự ổn định của Tam Giới, có công đức to lớn, chuyện này cũng không liên quan đến Địa Phủ của ta!" Hậu Thổ nhàn nhạt nói.

"..." Nghe lời của hai người, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy vô cùng không cam tâm, nhưng cũng không thể phản bác, cuối cùng chỉ có thể bất lực đem Phong Thần Bảng một lần nữa đưa cho Hồng Quân Đạo Tổ.

"Không đủ!" Nhìn lướt qua những cái tên trên đó, Hồng Quân mặt không biểu cảm mở miệng nói.

Những cái tên này ngay cả một phần ba chính thần trên Phong Thần Bảng cũng không lấp đầy, huống chi những vị trí khác, hiển nhiên là còn xa mới đủ.

"..." Nghe lời của Hồng Quân, mấy người nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng đều bắt đầu không ngừng biến ảo.

"Cho các ngươi một canh giờ để thương lượng, thương lượng

xong rồi nói!" Hồng Quân ngay lập tức cũng trực tiếp nói, sau đó nhắm mắt lại, không để ý đến nữa.

Thấy bộ dạng của Hồng Quân, sắc mặt của mấy người Tam Thanh cũng trở nên vô cùng khó coi, sau đó trực tiếp tụ lại bắt đầu thương thảo kịch liệt.

Nhưng hiển nhiên, tất cả đều là vô ích.

Lão Tử và Nguyên Thủy không nỡ để đệ tử lên bảng, để một mình Thông Thiên lấp đầy hiển nhiên cũng là chuyện không thể.

Còn Tây Phương giáo, càng mong một người dùng thành hai người, càng không thể tăng thêm người, kết quả cuối cùng tự nhiên là trực tiếp bế tắc.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình đi!" Thấy mấy người mãi không thể đạt được sự thống nhất, Lão Tử cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực nói.

Ngoài cách này ra, cũng không tìm được cách nào tốt hơn.

"Mỗi người tự dựa vào bản lĩnh sao?

Chương 545

Thôi được!" Mấy người ngẩn ra, sau đó cũng trực tiếp mở miệng nói, hiển nhiên đã đồng ý với lời của Lão Tử.

"Thương lượng xong rồi?" Thời gian đến, Hồng Quân một lần nữa mở mắt ra, ánh mắt cũng rơi vào trên người mấy người, nhàn nhạt nói.

"Lão sư, chúng ta đã thương lượng xong rồi, mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình!" Lão Tử ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

"Mỗi người tự dựa vào bản lĩnh sao?

Cũng tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì như vậy đi, trăm năm sau người Phong Thần sẽ xuất thế, các ngươi tự mình trở về chuẩn bị đi!" Giọng nói của Hồng Quân cũng vang lên.

"Vâng, lão sư, chúng con xin cáo lui!" Mọi người thấy vậy ngay lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói, sau đó trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Tần Hạo, kế hay lắm, chuyện hôm nay chưa xong đâu, chúng ta cứ chờ xem!" Bên ngoài Tử Tiêu Cung, lúc này ánh mắt của mấy người Tam Thanh cũng đều rơi vào trên người Tần Hạo, ánh mắt nhìn Tần Hạo đều vô cùng không thiện chí.

Họ cũng không phải kẻ ngốc, bây giờ làm sao không biết được, tất cả mọi chuyện, hiển nhiên đều là kế của Tần Hạo, tất cả mọi người đều rơi vào trong kế của Tần Hạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng giọng nói lạnh băng nhìn Tần Hạo nói.

“Sao, hãy sống sót qua Phong Thần chi kiếp này đi, không biết sau Phong Thần chi kiếp, Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên có thể còn lại mấy người?

Chậc chậc chậc, các ngươi đều phải cố gắng lên a, trẫm xem trọng các ngươi lắm đó!” Nhìn bộ dạng của mấy người, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhàn nhạt nói, ánh mắt cũng lướt qua trên người mấy người.

“Ngươi...” Nghe lời của Tần Hạo, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đột nhiên biến đổi, nhưng đồng thời lời của Tần Hạo hiển nhiên cũng nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong một thời gian, ánh mắt nhìn mấy người xung quanh cũng lóe lên một tia cảnh giác.

“Chúng ta đi thôi!” Nhìn lướt qua mấy người, Tần Hạo cũng không có chút do dự nào, trực tiếp nói với Hậu Thổ và Nữ Oa sau lưng, ba người cũng trực tiếp đi về phía Hồng Hoang.

“Đáng ghét!” Thấy ba người rời đi, sắc mặt mấy người còn lại cũng trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn nhau đều lộ ra vẻ đề phòng.

Giây phút này, một rào cản vô hình cũng xuất hiện giữa mấy người.

Mặc dù vô cùng rõ ràng tất cả đều là kế của Tần Hạo, nhưng dù vậy, cũng không thể có chút thay đổi nào, hiển nhiên đây là dương mưu trần trụi.

“Tần Hạo đạo hữu quả nhiên cao minh!” Trong Lăng Tiêu Điện, ánh mắt của Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đều rơi vào trên người Tần Hạo, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc tán thưởng.

Ban đầu họ đối với chuyện trong Nhân tộc vô cùng lo lắng, nhưng bây giờ Tần Hạo trực tiếp làm một cú rút củi dưới đáy nồi.

Nữ Oa ngay lập tức cũng không nhịn được nói.

“Bây giờ e rằng ai cũng lo cho bản thân, e rằng đã sứt đầu mẻ trán không lo được cho mình rồi!” Hậu Thổ cũng mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, đối với kết quả này, hiển nhiên họ cũng vô cùng vui mừng.

“Chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi!

Một đám ích kỷ, sự tồn tại của họ quả thực là sâu mọt của Hồng Hoang thiên địa!” Tần Hạo cười lạnh một tiếng nói, khóe miệng cũng lóe lên một tia trào phúng.

“Không biết Tần Hạo đạo hữu tiếp theo có dự định gì, trực tiếp ngồi trên núi xem hổ đấu sao?” Nữ Oa ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

“Tự nhiên là không!

Phong Thần lượng kiếp tuy nhân quả trùng trùng, nhưng đồng thời cũng là cơ duyên lớn, cũng là một cơ hội rèn luyện không tồi!” Tần Hạo mở miệng nói.

“Không biết đạo hữu có mưu tính gì?” Nữ Oa mở miệng nói.

“Theo ta được biết, trong đạo trường của đạo hữu hẳn là có một kiện linh bảo thông linh phải không?” Ánh mắt Tần Hạo rơi vào trên người Nữ Oa, mở miệng nói.

“Đạo hữu nói là Linh Châu Tử?” Nghe lời của Tần Hạo, Nữ Oa ngẩn ra, sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ bất ngờ, không ngờ Tần Hạo lại nhắc đến Linh Châu Tử. "Không sai, Linh Châu Tử là một kiện linh bảo ta có được ở Phân Bảo Nhai năm xưa, những năm này thường xuyên nghe ta giảng đạo nên đã sinh ra linh trí, chỉ là luôn không cách nào hóa hình, giống như có thứ gì đó cản trở vậy, ta cũng đã thôi diễn, thiên cơ hiển thị thời cơ chưa đến!" Nữ Oa mở miệng nói.

“Chờ đã, ý của đạo hữu là... chẳng lẽ...” Nữ Oa phảng phất như

nghĩ ra điều gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Đúng vậy, nếu ta đoán không lầm, thời cơ hẳn là đã đến!" Tần Hạo mở miệng nói.

"Quả nhiên như vậy!" Nghe lời của Tần Hạo, Nữ Oa cũng một lần nữa thôi diễn thiên cơ, đúng như Tần Hạo tưởng tượng, cơ duyên của Linh Châu Tử quả nhiên đã đến.

Chỉ có điều khiến nàng có chút bất ngờ là, thiên cơ hiển thị cơ duyên của Linh Châu Tử ở Nhân tộc, nói cách khác, Linh Châu Tử chỉ có thể từ bỏ thân linh bảo, chuyển thế vào Nhân tộc.

"Cơ duyên của Linh Châu Tử ở Nhân tộc, tiếp theo e rằng phải phiền Hậu Thổ đạo hữu rồi!" Ánh mắt Nữ Oa cũng rơi vào trên người Hậu Thổ, mở miệng nói.

"Không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi!" Hậu Thổ ngay lập tức cũng trực tiếp nói.

"Nhưng Phong Thần lượng kiếp tuy đối với Linh Châu Tử là cơ duyên, nhưng thiên cơ hiển thị chuyến đi này của Linh Châu Tử cũng kiếp nạn trùng trùng, tuy không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu không cẩn thận e rằng sẽ mất đi căn cơ thành đạo!" Trên mặt Nữ Oa cũng lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, giao cho ta là được!" Đối với tao ngộ của Linh Châu Tử, Tần Hạo tự nhiên không hề xa lạ.

Trong thần thoại truyền thuyết, Linh Châu Tử chuyển thế thành Na Tra, tuy trong Phong Thần rực rỡ khác thường, nhưng vì các bên tính kế, lại mất đi nhục thân, cuối cùng chỉ có thể dùng thân sen thay thế, tuy giữ được tính mạng, nhưng cũng triệt để mất đi cơ hội siêu thoát, vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, không thể tiến thêm một tấc.

Phải biết rằng trong tình huống bình thường, với thiên phú của Linh Châu Tử, nếu tiềm lực được khai phát toàn bộ, ít nhất cũng có thể thành một tôn Chuẩn Thánh, thậm chí có tiềm lực thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cuối cùng lại bị chôn vùi toàn bộ, không thể không nói là vô cùng đáng tiếc.

Tất cả hiển nhiên đều là do Thái Ất Chân Nhân tính kế, Thái Ất Chân Nhân sở dĩ thu Na Tra làm đồ đệ, thực tế là để Na Tra thay hắn gánh tai kiếp mà thôi.

Không chỉ như vậy, trong Phong Thần, thủ đoạn này là thủ đoạn quen dùng của Xiển giáo, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử...

đều như vậy.

"Như vậy thì phiền Tần Hạo đạo hữu rồi!" Nghe Tần Hạo bảo đảm, Nữ Oa tự nhiên cũng không còn chút lo lắng nào nữa.

Thủ đoạn của Tần Hạo nàng đã thấy rồi, có Tần Hạo che chở, Linh Châu Tử tự nhiên cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Đúng rồi, không biết người Phong Thần... theo lời Đạo Tổ nói, người Phong Thần e rằng là một mấu chốt, nếu ai có thể tìm được người Phong Thần trước, e rằng sẽ chiếm được tiên cơ!

Không biết đạo hữu có cách nào tìm được người Phong Thần này không!" Ánh mắt Hậu Thổ cũng ngay sau đó rơi vào trên người Tần Hạo hỏi.

Chương 546

“Người Phong Thần?

Quả thực quan trọng, nhưng lại không phải quan trọng nhất.

Chúng ta không ở trong lượng kiếp, người Phong Thần đối với chúng ta ý nghĩa cũng không quá lớn!” Tần Hạo lắc đầu nói.

Mặc dù bây giờ Phong Thần chi kiếp sắp giáng lâm, thiên cơ cũng trở nên vô cùng hỗn loạn, đừng nói là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho dù là hắn cũng không thể thôi diễn ra thông tin cần thiết.

Nhưng đối với hắn, muốn tìm người Phong Thần cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng đối với người Phong Thần, Tần Hạo hứng thú cũng không lớn.

Theo hắn thấy, thực tế, trong Phong Thần, có một người tác dụng còn quan trọng hơn người Phong Thần rất nhiều, thậm chí trong Phong Thần vai trò vô cùng quan trọng.

Nhìn chung trong thần thoại, trong trận chiến Phong Thần, người này tuyệt đối công lao to lớn, có thể nói là dùng một cái miệng khuấy đảo cả Phong Thần.

Người này không ai khác, chính là người nổi tiếng với câu “Đạo hữu xin dừng bước” trong Phong Thần, Thân Công Báo.

Theo Tần Hạo thấy, tác dụng của Thân Công Báo còn lớn hơn Khương Tử Nha rất nhiều.

“Tần Hạo, chẳng lẽ ngươi lại có dự định gì rồi?” Hậu Thổ có chút tò mò nhìn Tần Hạo nói.

“Đến lúc đó sẽ biết!” Ngay lập tức Tần Hạo cũng một lần nữa giao phó một số chuyện quan trọng với hai người, sau khi sắp xếp xong một số việc, hai người cũng nhanh chóng rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

So với bên Tần Hạo, mấy vị Thánh Nhân còn lại sau khi trở về đạo trường, cũng trực tiếp đưa ra một loạt đối sách.

Bây giờ họ đều đã nhìn ra, Phong Thần lượng kiếp hiển nhiên thế không thể cản, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của mình để mưu tính.

Lão Tử trực tiếp triệu tập mấy đệ tử, sau đó răn dạy, bảo họ kiềm chế hành vi, hành sự kín đáo, thay đổi hoàn toàn tác phong trước đây.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi trở về cũng suy nghĩ khổ sở, cuối cùng cũng thôi diễn ra một đối sách, trực tiếp phân phó mấy đệ tử ra ngoài du lịch, sau đó lựa chọn đệ tử thích hợp, giống hệt như trong thần thoại, lựa chọn thuật Lý đại đào cương, chuẩn bị dùng môn hạ đệ tử để gánh kiếp.

Còn Thông Thiên, áp lực của hắn hiển nhiên là lớn nhất.

Trước đây Tiệt giáo vì số người đông nhất, cho nên quy mô cũng lớn nhất, thanh thế vô cùng to lớn, được xưng là Vạn Tiên triều.

Bây giờ Phong Thần lượng kiếp vừa đến, cả Tiệt giáo hiển nhiên chắc chắn sẽ đứng mũi chịu sào.

Thông Thiên tuy phụng hành hữu giáo vô loại, nhưng đối với phẩm hạnh của một số đệ tử trong Tiệt giáo cũng có chút hiểu biết.

Cuối cùng hắn trực tiếp hạ lệnh tất cả đệ tử đều ở lại trong đạo trường của mình, tĩnh tụng Hoàng Đình, cố gắng tránh nhiễm nhân quả, hiển nhiên muốn nhân cơ hội này để vượt qua Phong Thần lượng kiếp.

Nhưng hiển nhiên đây là chuyện không thể, có một tình huống gọi

là họa từ trên trời giáng xuống.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, sau khi trở về tự nhiên cũng đưa ra một loạt đối sách.

Như vậy, hậu quả trực tiếp nhất là Nhân tộc vốn vô cùng náo nhiệt bỗng trở nên yên bình, đệ tử của mấy giáo phái cũng trở nên vô cùng kín đáo, không hề có bộ dạng ngang ngược như trước.

Trong lúc đệ tử môn hạ của các Thánh Nhân đưa ra đối sách, Tần Hạo tự nhiên cũng không nhàn rỗi, từng quân cờ cũng không ngừng được đặt xuống.

Phải biết rằng đối với Phong Thần lượng kiếp này, Tần Hạo đã sớm mưu tính từ lâu, vì Phong Thần, trước đây Thiên Đình còn nhẫn nhượng khắp nơi, bây giờ thời cơ cũng đã chín muồi, Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy.

Trong nháy mắt, trăm năm thời gian đã trôi qua.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang thần du thiên ngoại đột nhiên thân thể chấn động mạnh, phảng phất như cảm ứng được điều gì, ngay sau đó cũng bắt đầu không ngừng thôi diễn.

Nhưng bây giờ lượng kiếp đã đến, thiên cơ mơ hồ, thông tin có thể có được rất ít, sau khi trầm mặc một lát, ngay lập tức cũng trực tiếp bóp nát ngọc phù trong tay.

"Ra mắt lão sư / giáo chủ!" Đúng lúc này, hai bóng người cũng trực tiếp từ bên ngoài đi vào, trực tiếp đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người này không ai khác, chính là đại đệ tử của Xiển giáo Quảng Thành Tử và phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân với tư cách là một trong ba ngàn khách của

Tử Tiêu, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, đã chịu khuất phục gia nhập Xiển giáo, trở thành phó giáo chủ của Xiển giáo.

Nhưng tuy danh nghĩa địa vị tôn sùng, nhưng thực tế, trong Xiển giáo, địa vị của Nhiên Đăng cũng không ra sao, chỉ là 'bảo mẫu' của đệ tử thế hệ thứ hai của Xiển giáo mà thôi.

"Ngồi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

"Lão sư, không biết ngài lần này gọi chúng con đến có chuyện gì?" Quảng Thành Tử có chút tò mò nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Lần này gọi các ngươi đến có một chuyện quan trọng, cần các ngươi đến Nhân tộc một chuyến, sau đó mang về một người!" Ngay lập tức Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đem một số chuyện thôi diễn ra nói sơ lược một lần.

Dù sao thôi diễn ra cũng chỉ là một số manh mối mơ hồ mà thôi, muốn thật sự tìm được đối phương hiển nhiên cần phải tốn một số thủ đoạn!

"Vâng, lão sư, đệ tử nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên mặt Quảng Thành Tử cũng lộ ra vẻ tự tin.

"Chuyện này liên quan trọng đại, không được lơ là.

Để cho chắc chắn, ngươi hãy mang theo Tam Bảo Ngọc Như Ý bên mình!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm một lát, trực tiếp đem Ngọc Như Ý trong tay đưa cho Quảng Thành Tử nói.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Quảng Thành Tử ngay lập tức cũng trực tiếp mở miệng nói.

"Nhiên Đăng, lần này ngươi cũng đi cùng, hiệp trợ Quảng Thành Tử, nhất định phải mang người về!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói.

“Tuân theo pháp chỉ của giáo chủ!” Nhiên Đăng ngay lập tức cũng trực tiếp gật đầu nói.

Sau đó hai người cũng không có chút do dự nào, trực tiếp rời khỏi Côn Luân.

Cùng lúc đó, Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo, Tây Phương Linh Sơn... cũng đều có mấy bóng người đi về phía Nhân tộc.

Tại một nơi núi sâu trong Hồng Hoang, một con báo đen khổng lồ trực tiếp xé nát một con mãng xà khổng lồ, trực tiếp một ngụm nuốt nội đan của mãng xà xuống, sau đó một cỗ khí tức kinh khủng cũng từ trên người báo đen tỏa ra, khí tức cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

“Ầm ầm ầm...” Đúng lúc này, trong hư không, từng tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, một đám mây kiếp cũng trực tiếp hiện ra trong hư không, chính là thiên kiếp hóa hình.

Ban đầu trong Hồng Hoang, một số sinh linh Tiên Thiên chỉ khi đến cấp Tiên mới có thể hóa hình.

Chương 547

Nhưng Hồng Hoang bây giờ, cùng với sự biến đổi của trời đất, huyết mạch của sinh linh thoái hóa, yêu cầu hóa hình của dã thú yêu thú trong đại hoang cũng ngày càng thấp, ngoại trừ một số yêu thú thiên phú dị bẩm ra, thông thường chỉ cần đến cảnh giới Kim Đan là có thể hóa hình. 【Trước cảnh giới Tiên trong Hồng Hoang thường được chia thành bốn đại cảnh giới: Dẫn khí nhập thể, Luyện khí hóa thần, Luyện thần phản hư và Luyện hư hợp đạo.

Bốn đại cảnh giới này lại được chia nhỏ thành: Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên anh, Hóa thần, Luyện hư, Hợp thể, Đại thừa và Độ kiếp!】 Con báo đen trước đó đã ở Trúc Cơ đỉnh phong, bây giờ sau khi nuốt một viên yêu đan, cũng đã thành công bước vào cảnh giới Kim Đan, dẫn động kiếp hóa hình.

Con báo đen chỉ là một con báo có căn nguyên vô cùng bình thường, kiếp hóa hình tự nhiên cũng chỉ là Nhất Cửu thiên kiếp bình thường.

Nhưng dù vậy, đối với yêu thú bình thường, Nhất Cửu thiên kiếp cũng là cửa tử, vô số yêu thú đều ngã xuống ở bước này.

Trong hư không, từng tiếng nổ kinh khủng vang lên, sau đó từng đạo kiếp lôi cũng trực tiếp giáng xuống.

Trong nháy mắt tám đạo kiếp lôi đã giáng xuống, nhưng lúc này con báo đen phía dưới vô cùng thê thảm, da thịt máu me nhòe nhoẹt, mấy kiện pháp bảo thô sơ mà nó tự luyện trong tay sớm đã bị kiếp lôi đánh thành tro bụi.

Khí tức cũng vô cùng suy yếu.

Trong hư không đạo kiếp lôi cuối cùng cũng bắt đầu điên cuồng

ngưng tụ, khí tức còn kinh khủng hơn mấy đạo kiếp lôi trước đó mấy lần.

Đáy mắt báo đen cũng lóe lên một tia sợ hãi và không cam tâm, nó gần như đã đoán được kết cục của mình, e rằng hung nhiều cát ít.

"Ầm!" Giây tiếp theo, một đạo kiếp lôi to bằng thùng nước hung hăng giáng xuống, trực tiếp đánh về phía con báo đen.

"Mạng ta thôi rồi!" Trong lòng con báo đen cũng hiện lên một ý nghĩ, mắt cũng từ từ nhắm lại, lẳng lặng chờ đợi cái chết giáng lâm.

Nhưng một lúc lâu sau, con báo đen cũng không cảm thấy đau đớn giáng xuống, trong lòng cũng lóe lên một tia nghi ngờ, ngay sau đó mắt từ từ mở ra.

Ngay sau đó, một bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt nó, kiếp lôi trong hư không sớm đã biến mất không còn tăm tích.

Kèm theo đó một đạo tường quang ngũ sắc giáng xuống, vết thương trên người báo đen cũng trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, sau đó trực tiếp hóa thành một thanh niên áo đen khoảng hai mươi tuổi.

"Thân Công Báo đa tạ tiên trưởng cứu mạng chi ân!" Giây tiếp theo, thanh niên áo đen trực tiếp quỳ xuống trước bóng người trước mặt, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích nồng nặc, hiển nhiên vô cùng rõ ràng, người trước mắt chính là ân nhân cứu mạng của mình.

Có thể cứu người từ tay thiên kiếp, thực lực và thủ đoạn tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của nó.

"Đi đi!" Người đó nhàn nhạt nói.

"Kính xin tiên trưởng thu tiểu yêu làm đồ đệ!

Hoặc, làm tọa kỵ cũng được!" Thân Công Báo thấy vậy, sắc mặt

biến ảo, ngay lập tức cũng trực tiếp nói một lần nữa.

Với tư cách là một tiểu yêu hoang dã, không có chút bối cảnh nào, nó vô cùng rõ ràng sự tàn khốc của giới tu luyện.

Không có thực lực không có bối cảnh, rất khó sống sót, không chừng lần sau sẽ giống như con mãng xà khổng lồ trước mắt, yêu đan trở thành thức ăn trong bụng người khác.

Sau khi chết một lần, tâm thái của Thân Công Báo cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Thu đồ đệ sao... giữa ta và ngươi không có duyên sư đồ, nhưng bản tọa có thể cho ngươi một cơ hội đổi đời!" Người đó nhàn nhạt nói.

Nghe lời của đối phương, trên mặt Thân Công Báo cũng lộ ra vẻ thất vọng không thể che giấu, nhưng nghe lời phía sau, mắt cũng đột nhiên sáng lên.

"Không biết tiên trưởng có phân phó gì?

Dù có vào nước sôi lửa bỏng, ta cũng tuyệt đối sẽ không từ chối!" Thân Công Báo mở miệng nói.

"Bản tọa giao cho ngươi một nhiệm vụ, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành, bản tọa sẽ ban cho ngươi một vị trí Đại La Kim Tiên, vĩnh hưởng đại vị!" Người đó nhàn nhạt nói.

"Đại, Đại La Kim Tiên!?

Tiên, tiên trưởng ngài nói thật sao!?" Nghe đến đây, Thân Công Báo cũng ngẩn ra, mắt cũng trợn to, hô hấp cũng trở nên vô cùng gấp gáp.

Đại La Kim Tiên là tồn tại như thế nào, cho dù Thân Công Báo vừa mới bước vào con đường tu hành cũng vô cùng rõ ràng, đó là tồn

tại đỉnh tiêm nhất giữa trời đất, là đại thần thông giả vô thượng trong Hồng Hoang, là tồn tại đủ để nó vĩnh viễn ngưỡng vọng.

Đối với cấp bậc này, nó có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

"Tự nhiên là thật.

Nhưng có một điểm bản tọa nói trước cho ngươi, Đại La Kim Tiên này có tác dụng phụ, một khi thành Đại La Kim Tiên, sau này sẽ khó tiến thêm một tấc, vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngươi có nguyện ý không?" Đối phương mở miệng nói.

"Nguyện ý, nguyện ý, tiểu yêu nguyện ý, tiểu yêu nguyện ý!

Nguyện ý vì tiên trưởng mà làm trâu làm ngựa!" Mặc dù có tác dụng phụ mạnh mẽ, nhưng trong mắt Thân Công Báo, đây căn bản không phải là tác dụng phụ.

Phải biết rằng đó là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, nếu không có gì bất ngờ, với căn cốt và thiên phú của nó, tu luyện mười đời cũng không đạt được cấp bậc này.

Cho nên đối với nó đây căn bản không phải là tác dụng phụ, mà là một cơ duyên to lớn!

"Không biết tiên trưởng muốn tiểu yêu làm gì?" Sau đó Thân Công Báo lại ngẩng đầu lên hỏi.

"Đơn giản, việc bản tọa cần ngươi làm là…" Tần Hạo bèn nói hết ý đồ của mình một lượt, sau khi nói xong, ánh mắt của hắn lại rơi trên người Thân Công Báo.

"Bái… bái nhập môn hạ Thánh nhân!?

Sao có thể!?

Tiểu yêu tư chất thấp kém, không thể nào được Thánh nhân coi trọng…" Nghe đối phương nói xong, Thân Công Báo lập tức ngây

người, có chút không thể tin nổi.

“Yên tâm, bản tọa đã bảo ngươi đi bái sư, tự nhiên có lý lẽ của bản tọa, ngươi chỉ cần đi là được, sau đó chỉ cần…” Tần Hạo lại dặn dò Thân Công Báo một lần nữa.

“Thế nào?

Không biết ngươi có dám đánh cược một phen không?” Nói xong, ánh mắt Tần Hạo lại một lần nữa rơi trên người Thân Công Báo, thản nhiên nói.

“Mạng nhỏ của tiểu yêu là do tiên trưởng cứu, nếu tiên trưởng đã yêu cầu, tiểu yêu tự nhiên sẽ không từ chối, tuyệt đối không để tiên trưởng thất vọng!

Ta, Thân Công Báo, xin thề…” Trong mắt Thân Công Báo lóe lên một tia quyết đoán, lập tức phát một lời thề vô cùng độc địa, rõ ràng là đang biểu đạt quyết tâm của mình.

Chương 548

"Tốt!

Nếu đã như vậy, bản tọa cũng sẽ không bạc đãi ngươi, hai kiện linh bảo này ban cho ngươi phòng thân!" Nói xong, chỉ thấy Tần Hạo lật tay, một cái hồ lô màu đen và một lá cờ màu đen xuất hiện trước mặt Thân Công Báo.

"Thật… thật là dao động khủng khiếp, lẽ nào, lẽ nào là linh bảo trong truyền thuyết!?" Cảm nhận được khí tức trên pháp bảo, trên mặt Thân Công Báo lập tức lộ ra vẻ vô cùng kích động, so với pháp bảo mà hắn tế luyện trước đây, khí tức trên hai kiện pháp bảo trước mắt rõ ràng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Đây là hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

Đừng để bản tọa thất vọng đấy!" Thấy dáng vẻ của Thân Công Báo, Tần Hạo thản nhiên nói.

"Hít…" "Tiên… Tiên Thiên Linh Bảo!?

Đa tạ tiên trưởng ban bảo!

Ta, Thân Công Báo, tuyệt đối sẽ không để tiên trưởng thất vọng!" Ngay sau đó, trên mặt Thân Công Báo lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

Hắn biết rất rõ, đối phương đối xử với mình như vậy hiển nhiên là đang lợi dụng mình làm việc, nhưng đối với tình huống này, trong lòng Thân Công Báo lại không hề có chút bài xích nào, không hề có cái cảm giác phẫn nộ vì bị lợi dụng, bởi vì hắn hiểu rất rõ, bị lợi dụng không đáng sợ, điều đó chứng tỏ mình có giá trị, đáng sợ nhất là loại tầm thường đến mức ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có.

Một con báo đốm bình thường tu thành tinh có thể được một vị

tồn tại vô thượng lợi dụng, đối với hắn mà nói, đây là một cơ duyên trời cho.

"Tốt lắm, thôi được, ba lá ngọc phù này ngươi cầm lấy, thời khắc mấu chốt có thể cứu ngươi một mạng!" Trầm ngâm một lát, Tần Hạo lại nói.

"Vâng, tiên trưởng!" Thân Công Báo cẩn thận nhận lấy ngọc phù.

"Hy vọng ngươi không để bản tọa thất vọng, bản tọa tiễn ngươi một đoạn!" Tần Hạo thấy vậy cuối cùng cũng lên tiếng, sau đó vung tay lên, không gian xung quanh tức thì vặn vẹo, cả người hắn cũng trực tiếp biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, tại một sơn cốc nào đó dưới chân núi Côn Luân, không gian vặn vẹo, một bóng người áo đen trực tiếp hiện ra, chính là Thân Công Báo.

"Quân cờ đã hạ, Thân Công Báo, hy vọng ngươi không để bản tọa thất vọng!" Sau khi Thân Công Báo rời đi, đạo nhân thần bí lẩm bẩm một mình, sau đó ánh sáng trên người lóe lên, hình tượng cũng trong nháy mắt xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một thân cửu long bào, toàn thân toát ra một luồng khí tức uy nghiêm vô thượng, giống như một vị Thiên Đế chí tôn vô thượng thống ngự cửu thiên thập địa, bóng người này không phải ai khác, chính là Thiên Đế Thiên Đình, Tần Hạo.

So với Khương Tử Nha, theo Tần Hạo thấy, Thân Công Báo rõ ràng thích hợp hơn.

Hắn tin rằng có sự chỉ dẫn của mình, với thủ đoạn của Thân Công Báo, tuyệt đối có thể đạt được hiệu quả bất ngờ.

Làm xong mọi việc, Tần Hạo cũng không hề dừng lại, thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Đây… đây là… Côn Luân!?

Côn Luân!?

Thủ đoạn của tiên trưởng quả thực… Lẽ nào tiên trưởng là một vị Thánh nhân!?” Thân Công Báo nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

Phải biết nơi hắn hóa hình ban đầu là ở phía đông Hồng Hoang, cách núi Côn Luân không biết bao nhiêu ức vạn dặm, vậy mà trong nháy mắt đã đến Côn Luân, thủ đoạn này rõ ràng vượt xa dự liệu của hắn.

“Nếu đã như vậy…” Nhớ lại lời dặn của vị tiên trưởng thần bí kia, sắc mặt Thân Công Báo biến đổi, sau đó không chút do dự, trực tiếp đi về phía sơn môn núi Côn Luân.

“Người đến dừng bước, đây là đạo trường của Thánh nhân!” Thân Công Báo vừa đến trước sơn môn, một bóng dáng đạo đồng đã trực tiếp chặn đường hắn, nhìn xuống Thân Công Báo từ trên cao, trong mắt tràn đầy vẻ cao ngạo, ánh mắt nhìn Thân Công Báo cũng lóe lên một tia khinh thường.

Phải biết trong đạo trường của Thánh nhân, dù chỉ là một đạo đồng cấp thấp nhất cũng có tu vi Tiên đạo, Thân Công Báo trước mắt chẳng qua chỉ là một tiểu yêu cấp Kim Đan, tự nhiên không được đối phương để vào mắt.

Nếu không phải vì đây là đạo trường của Thánh nhân, loại tồn tại này trực tiếp một chưởng sẽ bị đối phương đập chết.

“Tiểu yêu Thân Công Báo, đã sớm nghe danh Côn Luân là tổ mạch thiên hạ, tổ của vạn sơn, là đệ nhất tiên sơn thiên hạ, có Thánh nhân tọa trấn.

Tiểu yêu ngưỡng mộ đã lâu, cho nên muốn bái nhập môn hạ Côn

Luân!" Thân Công Báo là một tán tu tầng lớp thấp nhất, đối với việc nhìn mặt đoán ý tự nhiên vô cùng am hiểu, thấy dáng vẻ của đối phương, hắn lập tức vội vàng nói.

"Cũng có chút mắt nhìn đấy, Côn Luân ta chính là đệ nhất đạo trường thiên hạ!" Tiểu đạo đồng nghe Thân Công Báo nói, trong lòng lập tức đắc ý, hiển nhiên đối với lời tâng bốc này của Thân Công Báo vô cùng hưởng thụ.

"Nhưng muốn bái nhập môn hạ Côn Luân ta e là không được, Côn Luân ta là đạo trường của Thánh nhân, không phải ai cũng có tư cách bái nhập, đi đi!" Sau đó đạo đồng trực tiếp xua tay nói.

"Vị tiên đồng đại nhân này, tiểu yêu thành tâm bái nhập Côn Luân, xin tiên đồng đại nhân có thể thông cảm cho!

Tiểu yêu cảm kích không cùng!" Thấy cảnh này, Thân Công Báo vội vàng nói.

Đùa gì thế, nhiệm vụ của hắn chính là phải bái nhập môn hạ Côn Luân trước, tự nhiên không thể vì vài ba câu của đối phương mà từ bỏ.

"Được rồi được rồi, đừng làm lỡ thời gian của bản đồng tử nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" Thấy dáng vẻ của Thân Công Báo, đối phương cũng có chút mất kiên nhẫn.

Cùng lúc đó, trong Ngọc Hư Cung, đang thần du thiên ngoại, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên có một cảm giác linh cảm chợt đến, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Sau đó bấm tay tính toán, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng.

Trong tình huống bình thường, thiên cơ hiện giờ hỗn loạn, dù là Thiên Đạo Thánh nhân cũng khó mà suy diễn ra được, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, trong tình huống phúc chí tâm linh vẫn có thể

làm được.

“Phi Hùng tượng, lại một vị Phi Hùng tượng, chủ động bái nhập Côn Luân ta.

Tuy không chắc có phải là người Phong Thần hay không, nhưng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Huống hồ, người mang Phi Hùng tượng chủ động bái nhập Côn Luân ta, xem ra Xiển Giáo ta quả nhiên là thiên mệnh sở quy.

Như vậy, chẳng phải là thiên mệnh tại Xiển Giáo sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm, nụ cười trên mặt càng lúc càng đậm.

“Bạch Hạc đồng nhi!” Sau đó, giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra.

“Bái kiến lão gia!

Không biết lão gia ngài có gì phân phó!?” Rất nhanh, một đồng tử từ bên ngoài đi vào, chính là Bạch Hạc Đồng Tử đại danh đỉnh đỉnh.

Tuy danh nghĩa là đồng tử, nhưng địa vị của Bạch Hạc Đồng Tử trong Xiển Giáo vô cùng đặc biệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Bạch Hạc Đồng Tử vô cùng sủng ái, còn ban cho Tiên Thiên Linh Bảo, địa vị không hề thua kém Thập Nhị Kim Tiên.

“Xuống núi đem người bái sơn lên đây!” Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói.

“Vâng, lão gia!” Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó, Bạch Hạc Đồng Tử không dám có chút do dự, vội vàng gật đầu, sau khi lui ra khỏi Ngọc Hư Cung, thân hình hóa thành hồng quang trực tiếp bay xuống núi.

Chương 549

Lúc này, Thân Công Báo dưới chân núi trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng tuyệt vọng, bởi vì vị tiên đồng trước mắt dầu muối không ăn, thái độ càng ngày càng tệ, cuối cùng còn muôn vàn trào phúng, cũng khiến Thân Công Báo trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng vì thân phận của đối phương, Thân Công Báo cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, chuẩn bị tạm thời rời đi trước, sau đó lại nghĩ cách.

"Đứng lại!" Đúng lúc Thân Công Báo chuẩn bị xuống núi, một đạo thần quang từ trên núi Côn Luân bay tới, trực tiếp đáp xuống trước sơn môn, chính là Bạch Hạc Đồng Tử nhận lệnh.

Lúc này thấy dáng vẻ của Thân Công Báo, Bạch Hạc Đồng Tử nhíu mày, hiển nhiên cũng một mắt nhìn ra Thân Công Báo trước mặt chẳng qua chỉ là một tiểu yêu cấp Kim Đan mà thôi.

Loại tồn tại này trên khắp Hồng Hoang đại địa đâu đâu cũng có, có thể nói là tu sĩ tầng lớp thấp nhất, trong mắt hắn ngay cả con kiến cũng không bằng.

Nhưng đối với mệnh lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bạch Hạc Đồng Tử lại không dám có chút lơ là.

"Bạch Hạc sư huynh!

Bái kiến Bạch Hạc sư huynh!" Vị tiên đồng kia thấy Bạch Hạc Đồng Tử, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

Hắn chỉ là tiên đồng trông coi sơn môn, ở trong núi Côn Luân trên cơ bản thuộc loại có địa vị thấp nhất, so với Bạch Hạc Đồng Tử kém xa vạn dặm, thấy Bạch Hạc Đồng Tử, tiên đồng cũng không dám có chút do dự, biểu cảm trên mặt cung kính hết mức có thể.

“Bái kiến tiên trưởng!” Lúc này Thân Công Báo cũng vội vàng dừng lại, thấy thái độ của tiên đồng đối với Bạch Hạc Đồng Tử, làm sao không biết thân phận của đối phương đáng sợ, lập tức cung kính mở miệng.

“Ngươi là người đến bái sơn?” Bạch Hạc Đồng Tử nhìn Thân Công Báo một cái, thản nhiên nói.

“Chính là tiểu yêu, xin tiên trưởng thương xót!” Thân Công Báo vội vàng nói.

“Nếu đã như vậy, theo ta đi, lão gia muốn gặp ngươi!” Nói xong, trực tiếp cưỡi tường vân, mang theo Thân Công Báo đi về phía Ngọc Hư Cung.

Sau khi tiến vào sơn môn Côn Luân, nhìn ngọn núi Côn Luân như tiên cảnh nhân gian, trong mắt Thân Công Báo lóe lên ánh sáng vô cùng nóng rực.

Nơi như thế này, hắn nằm mơ cũng không dám tưởng tượng.

Thấy biểu hiện của Thân Công Báo, trong lòng Bạch Hạc Đồng Tử cũng một trận khinh bỉ.

Theo hắn thấy, Thân Công Báo trước mắt chẳng qua chỉ là một lão nhà quê gặp may mắn mà thôi.

Suốt đường đi cũng căn bản không thèm để ý đến Thân Công Báo, rất nhanh đã đến bên ngoài Ngọc Hư Cung, sau đó mang theo Thân Công Báo tiến vào Ngọc Hư Cung.

“Bái kiến lão gia, người đã mang đến!” Bạch Hạc Đồng Tử lập tức mở miệng.

“Ừm, được rồi, ngươi lui ra đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, thản nhiên nói.

“Vâng, lão gia!” Bạch Hạc Đồng Tử thấy vậy trực tiếp xoay người rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Lúc này trong cả Ngọc Hư Cung chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thân Công Báo có chút luống cuống tay chân.

Tâm trạng của Thân Công Báo lúc này cũng vô cùng thấp thỏm, hắn cẩn thận ngẩng đầu, lập tức chỉ thấy một bóng người tỏa ra thần uy vô lượng hạo đại đang ngồi trên vân sàng, sau lưng vô biên khánh vân hiện ra, trên khánh vân vô số thần quang lấp lánh, cho người ta một cảm giác uy nghiêm trang trọng hạo đại.

“Tiểu yêu Thân Công Báo, bái kiến Thánh nhân!

Nguyện Thánh nhân vạn thọ vô cương!” Rất nhanh hồi thần, Thân Công Báo cũng trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất cung kính nói.

Nhìn Thân Công Báo bên dưới, cảm nhận được dị tượng Phi Hùng trên người đối phương, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Tuy rằng không thể xác định người trước mắt có phải là người Phong Thần hay không, nhưng trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhanh đã có tính toán.

Theo hắn thấy, cho dù đối phương không phải là người Phong Thần, nhưng có thể có dị tượng tương đồng với người Phong Thần cũng tuyệt đối không phải tầm thường.

“Ngươi có nguyện ý bái nhập môn hạ của ta, trở thành một đệ tử ký danh không?” Giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay sau đó truyền đến.

“A?

Nguyện ý, nguyện ý, tiểu nhân nguyện ý, đa tạ Thánh nhân, đa tạ lão sư thương xót!” Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên mặt Thân Công Báo lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, lập tức không chút do dự, vội

vàng nói.

Hắn hiển nhiên không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, đồng thời trong lòng đối với vị đạo nhân thần bí kia càng thêm kính sợ.

Đối phương có thể khiến hắn dễ dàng bái nhập môn hạ Thánh nhân, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào, ngay cả Thánh nhân cũng có thể tính kế, thủ đoạn có thể thấy nghịch thiên đến mức nào.

"Tốt, nếu đã như vậy, từ hôm nay ngươi chính là một đệ tử ký danh dưới môn hạ của ta.

Đây là Ngọc Thanh Tiên Quyết của Xiển Giáo ta, hy vọng ngươi có thể nỗ lực tu luyện, đừng làm mất danh tiếng của Xiển Giáo ta!" Sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đánh ra một đạo ngọc giản rơi xuống trước mặt Thân Công Báo, thản nhiên nói.

"Lão sư yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không để lão sư thất vọng!" Thân Công Báo vội vàng nói.

"Được rồi, nếu đã như vậy, ngươi lui xuống đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn xua tay, trực tiếp để một đồng tử mang Thân Công Báo đi.

Tuy đã thu Thân Công Báo làm đồ đệ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không quá để tâm.

Lý do thu Thân Công Báo làm đồ đệ, phần lớn chỉ là một loại kế sách mà thôi, cho nên đối với Thân Công Báo tự nhiên cũng sẽ không quá quan tâm.

Đúng lúc Thân Công Báo bái nhập Ngọc Hư Cung, tại một thôn làng không mấy nổi bật ở phía đông Hồng Hoang, không khí trong cả thôn làng lại vô cùng căng thẳng.

Trên hư không, mấy bóng người lăng không đứng, mỗi người trên thân đều tỏa ra một luồng khí tức cường đại.

Ở phía dưới, là một thanh niên Nhân tộc trông khoảng hai mươi tuổi.

Lúc này trên mặt thanh niên cũng lộ ra vẻ luống cuống tay chân, có chút không biết làm sao nhìn đám người trên hư không.

"Nhân tộc Khương Thượng, bái kiến các vị tiên trưởng, không biết các vị tiên trưởng tìm tiểu nhân có việc gì?" Một lúc lâu sau, sau khi bình ổn lại tâm trạng, thanh niên Nhân tộc phía dưới cũng cúi người hành lễ với mấy bóng người trên hư không.

"Khương Thượng, phụng mệnh Thánh nhân đến đưa ngươi đến Ngọc Hư Cung một chuyến!" Một bóng người mặc đạo bào màu huyền hoàng, mặt đầy kiêu ngạo nhìn Khương Thượng phía dưới thản nhiên nói, ngữ khí cũng tràn đầy thái độ cao cao tại thượng.

"Thánh nhân!?" Nghe lời đối phương, Khương Thượng phía dưới lập tức giật nảy mình.

Hắn chỉ là một Nhân tộc bình thường không mấy nổi bật, bây giờ lại được Thánh nhân điểm danh, sự kinh hãi trong lòng có thể biết được, giống như thời cổ đại một thường dân bị hoàng đế điểm danh, thậm chí còn đáng sợ hơn, sự thấp thỏm trong lòng Khương Thượng có thể biết được.

"Phụng mệnh Thái Thượng Thánh nhân, đưa Nhân tộc Khương Thượng đến Thủ Dương Sơn!" Lúc này, lại một giọng nói khác truyền đến, chính là thủ tịch đại đệ tử của Đạo giáo, Trương Bách Nhẫn.

"Phụng mệnh Thượng Thanh Thánh nhân đưa Khương Thượng đến Kim Ngao Đảo một chuyến!" Tương tự, lại một giọng nói nữa truyền đến, chính là đại sư huynh của Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân.

Chương 550

"Người này cùng Tây phương giáo ta có duyên, Chuẩn Đề Thánh nhân đã dặn, thu Khương Thượng làm đệ tử ký danh!" Cuối cùng một đạo nhân đầu to tai lớn cũng lên tiếng, chính là Di Lặc của Tây phương giáo.

"…" Nghe lời của mấy người, Khương Thượng phía dưới cũng hoàn toàn ngây người.

Bốn vị Thánh nhân đều điểm danh muốn hắn đến, Khương Thượng cảm thấy thế giới này thật quá điên cuồng, thực sự có chút không hiểu, một Nhân tộc nhỏ bé vì sao có thể khiến nhiều Thánh nhân quan tâm như vậy, đây là chuyện hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, thậm chí có Thánh nhân muốn thu hắn làm đệ tử ký danh.

Cùng lúc đó, sắc mặt của mấy người trên hư không cũng đều không tốt.

Nhiệm vụ vốn dĩ trong mắt họ vô cùng đơn giản lại trở nên khó khăn như vậy.

Cùng lúc đó, tâm thái có chút khinh thường đối với Khương Thượng phía dưới cũng đã biến mất không ít.

Dù ngốc đến mấy cũng nhìn ra được, Khương Thượng phía dưới hiển nhiên không đơn giản như bề ngoài.

"Mấy vị đạo hữu, hai vị giáo chủ của Tây phương giáo ta đã điểm danh muốn gặp, muốn thu làm đệ tử ký danh, xin mấy vị đạo hữu nể mặt, bần đạo nợ mấy vị đạo hữu một ân tình, thế nào?" Lúc này Di Lặc lên tiếng trước.

"Ân tình?

Thật buồn cười, đây là người sư tôn ta đích thân điểm danh muốn gặp, ân tình của ngươi đáng giá mấy đồng tiền!" Quảng Thành Tử lạnh lùng nói.

Nếu là lúc bình thường, hắn cũng không ngại nể mặt, dù sao Di Lặc là thủ tịch đệ tử của Tây phương giáo, là một vị tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, tuy linh bảo có thể không bằng, nhưng tu vi lại không hề kém hắn, thậm chí còn hơn.

Ân tình của hắn hiển nhiên có không ít tác dụng.

"Người này bần đạo nhất định phải mang đi!" Trương Bách Nhẫn cũng mặt không biểu cảm nói.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta xuống dưới luận bàn đi!" Cuối cùng Đa Bảo cũng trực tiếp nói.

Trong mấy người, tu vi của Đa Bảo hiển nhiên là cao nhất, là tồn tại đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cách cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước ngắn, chỉ cần thời cơ đến là có thể trảm thi thành công, cho nên đối với thực lực của mình hiển nhiên có lòng tin tuyệt đối.

"Sợ ngươi chắc!?" Quảng Thành Tử lạnh lùng nói.

Tuy tu vi không bằng đối phương, nhưng đừng quên, lúc đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cho hắn bảo bối trấn áp, đối với thực lực của mình hiển nhiên cũng có lòng tin tuyệt đối, huống hồ, trong bóng tối còn có một vị Nhiên Đăng cấp Chuẩn Thánh.

"Thiện!" Di Lặc và Trương Bách Nhẫn còn lại thấy vậy cũng gật đầu.

Lúc này ngoài cách này ra hiển nhiên không còn cách nào khác.

"Hư không nhất chiến!" Đa Bảo Đạo Nhân thản nhiên nói, thân hình lóe lên, trực tiếp bay về phía hư không.

Là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, dao động chiến đấu vô cùng khủng khiếp, họ không dám giao đấu ở địa giới Nhân tộc, nếu không, không chỉ nghiệp lực khủng khiếp, mà hậu quả từ Thiên Đình và Nhân tộc Thánh Điện cũng không phải là thứ họ có thể chịu được.

Trong khoảnh khắc, mấy bóng người cũng trực tiếp bay về phía hư không, Trương Bách Nhẫn trực tiếp đối đầu với Đa Bảo, Di Lặc thì đối đầu với Quảng Thành Tử.

"Hừ!" Đa Bảo nhìn Trương Bách Nhẫn đối diện lạnh lùng hừ một tiếng, một khắc sau, trong tay hắn cũng trực tiếp xuất hiện mấy kiện linh bảo, trực tiếp hung hăng ném về phía Trương Bách Nhẫn.

Không sai, không phải một kiện, mà là mấy kiện linh bảo, Đa Bảo Đạo Nhân được xưng là Đa Bảo tuyệt đối không phải hư danh, số lượng bảo vật trên người tuyệt đối là nhiều nhất trong số các đệ tử Tứ giáo.

Trương Bách Nhẫn thấy vậy, cũng lạnh lùng hừ một tiếng, một thanh trường kiếm tức thì xuất vỏ, một đạo kiếm khí sắc bén khủng khiếp gào thét bay ra, trực tiếp đón lấy linh bảo của Đa Bảo Đạo Nhân.

Bên kia, Di Lặc và Quảng Thành Tử cũng đã giao chiến.

Tuy tu vi của Di Lặc không yếu, nhưng Quảng Thành Tử là thủ lĩnh đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, được Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng sủng ái, tự nhiên được ban cho trọng bảo, một công một phòng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đây là trang bị mà ngay cả cao thủ cấp Chuẩn Thánh bình thường cũng không có.

Trong một lúc, dựa vào pháp bảo trong tay, Quảng Thành Tử trực tiếp áp chế Di Lặc đối diện.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có chút hồi hộp nào, đối mặt

với công kích của Quảng Thành Tử, Di Lặc cũng liên tiếp bại lui, cuối cùng rất nhanh đã bị loại.

Có thể thấy trong giao phong cùng cảnh giới, tác dụng của linh bảo đáng sợ đến mức nào.

Bên kia, cũng tương tự, đối mặt với những linh bảo tầng tầng lớp lớp của Đa Bảo Đạo Nhân, Trương Bách Nhẫn cũng dần dần có chút khó khăn.

Tuy Trương Bách Nhẫn là thủ tịch đệ tử của Đạo giáo, đạo pháp tu vi vô cùng cao thâm, tính cách cũng vô cùng trầm ổn, nhưng cuối cùng vẫn bại trận.

"Ngươi không phải đối thủ của ta!" Đa Bảo Đạo Nhân nhìn Quảng Thành Tử lạnh lùng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ tự tin.

Khi còn ở núi Côn Luân, hai giáo Xiển Tiệt đã không ít lần giao phong, Quảng Thành Tử tự nhiên cũng đã giao phong với Đa Bảo Đạo Nhân, cho nên Đa Bảo Đạo Nhân đối với thủ đoạn của Quảng Thành Tử cũng vô cùng quen thuộc.

Trong tay hắn, Quảng Thành Tử chưa từng thắng, vì vậy đối mặt với Quảng Thành Tử trước mắt, trên mặt Đa Bảo Đạo Nhân cũng tràn đầy vẻ tự tin.

"Hừ, Đa Bảo, ngươi có phải hơi quá cuồng vọng rồi không!" Thấy vẻ khinh thường trong mắt Đa Bảo Đạo Nhân, sắc mặt Quảng Thành Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, thần sắc cũng vô cùng băng lãnh.

Một khắc sau, chỉ thấy Quảng Thành Tử lật tay, Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng trực tiếp xuất hiện trong tay hắn, một luồng thánh uy vô thượng khủng khiếp cũng từ trên đó tỏa ra.

Bảo vật này, chính là chí bảo thành đạo của Nguyên Thủy Thiên

Tôn.

"Hừ, ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi chuẩn bị sao?" Thấy cảnh này, trên mặt Đa Bảo Đạo Nhân lại không có chút lo lắng nào, cũng lật tay, một thanh trường kiếm màu xanh tức thì xuất hiện trong tay, đi kèm với một luồng khí tức sát phạt vô thượng khủng khiếp cũng từ trên thanh trường kiếm màu xanh tỏa ra.

"Thanh Bình Kiếm!?" Thấy thanh trường kiếm màu xanh, sắc mặt Quảng Thành Tử cũng đột nhiên biến đổi, hiển nhiên đã nhận ra lai lịch của thanh trường kiếm màu xanh, chính là chí bảo thành đạo của Thông Thiên Giáo chủ, Thanh Bình Kiếm.

Năm xưa Tam Thanh ở núi Bất Chu cùng nhau tìm được Tiên Thiên Chí Bảo tam thập lục phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó bị Hồng Quân hiện thân, chia tam thập lục phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thành ba món bảo vật, lần lượt là cây gậy dẹt trong tay Lão Tử, Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo chủ.

Ba món bảo vật này cũng lần lượt trở thành chí bảo thành đạo của Tam Thanh.

Thanh Bình Kiếm là chí bảo thành đạo không hề kém Ngọc Như Ý.

Bây giờ muốn dựa vào chí bảo thành đạo để lật kèo hiển nhiên có chút không thực tế.

Nhưng trên mặt Quảng Thành Tử lại không quá lo lắng, dù sao ngoài Ngọc Như Ý ra, hắn còn có con bài tẩy lớn hơn.

"Nhận thua đi, ngươi không có cơ hội đâu!" Đa Bảo Đạo Nhân mở miệng.

"Vậy sao, không thử sao biết!" Quảng Thành Tử lạnh lùng nói,

trên người ánh sáng lóe lên, một kiện tiên y màu tím bao phủ toàn thân, chính là Tiên Thiên Linh Bảo Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Ngọc Như Ý trong tay cũng trực tiếp hung hăng ném về phía Đa Bảo Đạo Nhân, uy năng khủng khiếp tức thì điên cuồng tuôn trào, mang theo một luồng khí tức vô thượng hạo hãn điên cuồng càn quét.

"Ngu muội cố chấp!" Thấy dáng vẻ của Quảng Thành Tử, trong mắt Đa Bảo Đạo Nhân cũng lóe lên một tia băng lãnh, ánh sáng màu xanh trên Thanh Bình Kiếm trong tay tức thì nở rộ, một đạo kiếm ý sắc bén tuyệt thế vô song cũng trực tiếp hung hăng đón lấy công kích của Ngọc Như Ý.

Chương 551

Trong khoảnh khắc, hai đạo pháp bảo trên hư không trực tiếp hung hăng va vào nhau.

Hai kiện chí bảo thành đạo về uy năng gần như không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, lúc này bùng nổ, không gian cũng tức thì chấn động kịch liệt, không gian trên hư không cũng tức thì vỡ nát, bão năng lượng cuồng bạo cũng điên cuồng càn quét ra ngoài.

"Hừ!" Quảng Thành Tử thấy vậy, không chút do dự, đồng thời một tiểu ấn màu vàng đất cũng trực tiếp hung hăng ném ra.

Cùng lúc đó, Thư Hùng Kiếm và Lạc Hồn Chung cũng đồng thời tế ra, bao phủ về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Thấy dáng vẻ của Quảng Thành Tử, trên mặt Đa Bảo Đạo Nhân cũng không có chút bất ngờ nào.

Giữa trán hắn ánh sáng lóe lên, một bảo tháp màu vàng cũng hiện ra, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu, bao phủ toàn thân hắn.

Cùng lúc đó, một đóa liên hoa chín màu cũng xuất hiện dưới chân, hai món bảo vật trực tiếp bao phủ toàn thân, ngăn cản công kích của Quảng Thành Tử.

Sau đó hai người cũng trực tiếp giao chiến trên hư không.

Hai người về mặt bảo vật gần như tương đương, công pháp đều là công pháp do Thánh nhân truyền thừa, tự nhiên cũng không phân được ưu nhược, tiếp theo so kè tự nhiên là tu vi.

Đa Bảo Đạo Nhân có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Quảng Thành Tử chẳng qua chỉ vừa mới bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tự nhiên có chênh lệch không nhỏ.

Theo giao phong của hai người, Quảng Thành Tử dần dần rơi vào thế hạ phong, trực tiếp bị Đa Bảo Đạo Nhân áp đảo, cán cân thắng lợi cũng trực tiếp nghiêng về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

"Đáng ghét!" Đối với kết quả này, sắc mặt Quảng Thành Tử hiển nhiên cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vốn tưởng rằng mượn Ngọc Như Ý lần này, có thể hung hăng làm mất mặt Đa Bảo Đạo Nhân, không ngờ lại là kết quả này, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

"Xin lão sư ra tay!" Giờ khắc này, hắn hiển nhiên cũng biết rất rõ, nếu tiếp tục, e rằng vẫn sẽ thất bại, lập tức không còn do dự, trực tiếp nói với hư không.

"!?" Nghe lời của Quảng Thành Tử, sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân đột nhiên đại biến, phản ứng đầu tiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết Quảng Thành Tử là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiển nhiên hiểu lầm là Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, trong một lúc tâm thần cũng có chút kích động, dù sao đó là Thiên Đạo Thánh nhân, căn bản không phải là thứ hắn có thể chống lại.

Một khắc sau, trên hư không, không gian đột nhiên chấn động, một cây thước lớn màu trắng từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập vào bảo tháp trên đỉnh đầu Đa Bảo Đạo Nhân.

Trong khoảnh khắc, trực tiếp đánh bay bảo tháp ra ngoài, cả người Đa Bảo Đạo Nhân cũng đột nhiên chấn động, một ngụm máu tươi cũng phun ra, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Cơ hội tốt!" Quảng Thành Tử thấy vậy, sắc mặt cũng vui mừng, lập tức không chút do dự, trực tiếp thúc giục pháp bảo trong tay, tiểu ấn màu vàng đất, Lạc Hồn Chung, Thư Hùng Kiếm cũng đồng loạt bao phủ về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Trong một lúc, Đa Bảo Đạo Nhân cũng như bị sét đánh, liên tiếp bại lui.

Cây thước lớn trên hư không cũng không hề dừng lại, lại một lần nữa đánh bay cửu thải liên hoa dưới chân Đa Bảo Đạo Nhân.

Không có hai kiện linh bảo bảo vệ, Đa Bảo Đạo Nhân trong một lúc cũng có chút khó khăn.

"Khốn nạn, Nhiên Đăng, là ngươi!?" Sau khi thấy cây thước lớn màu trắng, Đa Bảo liền hiểu ra thân phận người ra tay, căn bản không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là phó giáo chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng cũng thầm hận!

"Đa Bảo, ngươi không còn cơ hội nữa đâu!" Ngọc Như Ý trong tay Quảng Thành Tử đột nhiên đập xuống, thân thể Đa Bảo Đạo Nhân cũng theo đó như một viên đạn pháo bay ngược ra ngoài, máu tươi không ngừng phun ra, hiển nhiên đã thất bại.

"Đáng chết, hay cho một Quảng Thành Tử, hay cho một Nhiên Đăng, đường đường là Chuẩn Thánh lại nhúng tay.

Chuyện hôm nay, ta, Đa Bảo, đã ghi nhớ, sau này nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá!" Đa Bảo Đạo Nhân sau khi thấy Nhiên Đăng ra tay, liền biết mình không còn cơ hội thắng.

Một vị tồn tại cấp Chuẩn Thánh ra tay, hiển nhiên cũng đã vượt quá khả năng của hắn, nếu tiếp tục, hiển nhiên cũng chỉ có một kết cục là thất bại.

"Lúc nào cũng sẵn sàng!" Thấy thảm trạng của Đa Bảo Đạo Nhân, trong mắt Quảng Thành Tử cũng lóe lên một tia phấn khích.

Lần này cuối cùng cũng đã cho đối phương một bài học, tâm trạng của Quảng Thành Tử hiển nhiên cũng vô cùng sảng khoái.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chư vị, bần đạo cáo từ!" Ánh mắt

Quảng Thành Tử cũng theo đó rơi trên người Trương Bách Nhẫn và Di Lặc, thản nhiên nói, sau đó cùng Nhiên Đăng trực tiếp mang theo Khương Thượng vẫn còn thấp thỏm bất an phía dưới rời đi.

Sau khi Khương Thượng tiến vào Côn Luân, giống như Thân Công Báo, cũng được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử ký danh, trở thành một trong những đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo.

Trong nháy mắt, hai mươi năm đã trôi qua.

Nhưng Khương Thượng so với Thân Công Báo, hai người hoàn toàn là hai thái cực.

Sau khi tu luyện công pháp của Xiển Giáo, tu vi của Thân Công Báo tăng lên rất nhanh.

Đương nhiên, tuy xa không bằng những thiên tài như Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, nhưng cũng nhanh hơn tu luyện giả bình thường không ít.

Rất nhanh đã từ Kim Đan vượt qua các cảnh giới Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, cuối cùng vượt qua thiên kiếp thành Tiên đạo.

Còn tốc độ tu luyện của Khương Thượng chỉ có thể dùng một con ốc sên để hình dung.

Dưới tiền đề Xiển Giáo đã tốn không ít đan dược, hắn cũng chỉ vừa mới đạt đến cấp Hóa Thần, tốc độ tu luyện đó quả thực đủ để tạo ra kỷ lục chậm nhất trong giới tu luyện.

Nhưng tương ứng, tuy Khương Thượng không có thiên phú tu luyện, nhưng về phương diện trị quốc thao lược lại vô cùng có thiên phú.

Cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này, dứt khoát không còn tốn công vào tu luyện, trực tiếp thay đổi sách lược, để hắn chuyên công vào phương diện thao lược.

Lúc này, sau nhiều năm quan sát, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên cũng đã xác định, người Phong Thần hiển nhiên nên là Khương Thượng.

Chính vì vậy, tinh lực của ông những năm này đều đặt trên người Khương Thượng, còn Thân Công Báo thì gần như bị lãng quên.

Vốn dĩ vì nguyên nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã tạo thành sự đố kỵ vô cùng của Thân Công Báo đối với Khương Thượng.

Nhưng bây giờ Thân Công Báo đang mang nhiệm vụ, đối với Xiển Giáo căn bản không có cảm giác quy thuộc, lý do bái nhập Xiển Giáo chẳng qua là để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Quan hệ với Khương Thượng cũng luôn không tệ.

Những năm này ngoài tu luyện ra, Thân Công Báo cũng đã quen thân với một số đệ tử của Xiển Giáo.

Đương nhiên, những người này chỉ là những đệ tử không được trọng dụng trong Xiển Giáo mà thôi.

Dù sao những người như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, đều vô cùng coi thường những người như Thân Công Báo.

Thân Công Báo tự nhiên cũng sẽ không tự chuốc lấy phiền phức.

Chương 552

Nhưng vì sự nhắc nhở trước đó của Tần Hạo, Thân Công Báo ngược lại đã có một số giao tiếp với mấy người không được trọng dụng trong Thập Nhị Kim Tiên như Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Đạo Nhân.

Tuy không đặc biệt thân thiết, nhưng ít nhất cũng có thể nói chuyện được vài câu.

Hồng Hoang, Đại Thương Vương triều.

"Có bản tấu, vô bản lui triều!" Trong vương cung, lúc này Đế Tân ngồi trên cao nhìn xuống đám đại thần phía dưới mở miệng.

"Khải bẩm Đại vương, mấy ngày nữa là đến ngày Thánh Mẫu đản thần, cần phải đến Nhân Tộc Thánh Miếu dâng hương!" Phía dưới, một đại thần lên tiếng, chính là lão thần của Đại Thương Vương triều, Thương Dung.

"Dâng hương sao, quả nhân biết rồi, mọi việc giao cho ái khanh là được!" Đế Tân có chút mất kiên nhẫn nói.

Hiển nhiên đối với loại chuyện này không mấy hứng thú, nhưng Thương Dung trước mắt là nguyên lão của Đại Thương, hắn vừa mới kế vị, cần phải dựa vào những người này.

"Vâng, Đại vương!" Thương Dung thấy vậy, lập tức trả lời.

Trong nháy mắt, mấy ngày đã trôi qua.

Một ngày nọ, văn võ bá quan của Đại Thương do Đế Tân dẫn đầu cũng đã đến quảng trường khổng lồ trong thành Triều Ca.

Tại nơi này đã xây dựng một tòa miếu vũ hùng vĩ, chính là Nhân Tộc Thánh Miếu.

Trong Thánh Miếu thờ phụng một số tiên hiền của Nhân tộc.

Trong đó, ở vị trí cao nhất là Nữ Oa và Tần Hạo.

Không sai, Nữ Oa và Tần Hạo.

Vốn dĩ Tần Hạo ở dưới Nữ Oa, nhưng sau nhiều năm phát triển, uy vọng của Tần Hạo trong Nhân tộc ngày càng cao, khí vận cũng ngày càng khủng khiếp, cho nên vị trí trong Thánh Miếu cũng bắt đầu ngang hàng với Nữ Oa.

Trên thực tế, với công tích của Tần Hạo, còn khủng khiếp hơn Nữ Oa nhiều, nhưng có một điểm vĩnh viễn không thể thay đổi, đó là Nữ Oa là Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Quan trọng nhất là, vì sự xuất hiện của Tần Hạo, khi Nhân tộc gặp đại kiếp, Nữ Oa đã không giống như trong thần thoại dung túng Yêu tộc, vứt bỏ Nhân tộc, mà ngược lại đã ra tay che chở Nhân tộc.

Chính vì vậy, dù thế nào, Tần Hạo cũng không thể lấn át trên Nữ Oa, ít nhất về mặt hình thức tuyệt đối không được.

Phía dưới Tần Hạo và Nữ Oa là Toại Nhân Thị và một nhóm người, tất cả đều là thánh hiền của Nhân tộc, mỗi người trong Nhân tộc đều có danh vọng cực lớn.

Phía dưới những người này, là ba nhân vật đặc biệt, lần lượt là Phục Hy, Thần Nông và Thương Hiệt.

Không sai, là Thương Hiệt, không phải Hiên Viên.

Thương Hiệt, tuy Hiên Viên trong cuộc phản loạn của Xi Vưu cũng đã có không ít cống hiến, nhưng vì quá dựa dẫm vào Xiển Giáo, cuối cùng không thể xoay chuyển tình thế, cho nên danh vọng xa không bằng Phục Hy, Thần Nông và Thương Hiệt.

Lúc này, đám văn võ đại thần của Đại Thương cũng đã tiến vào

trong Thánh Miếu, người dẫn đầu chính là Trụ Vương.

Cùng lúc đó, trong Linh Sơn phía Tây, hai bóng người cũng đang ngồi đối diện nhau, chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Sư đệ, thật sự phải làm vậy sao, một khi sự tình bại lộ, e rằng sẽ gây ra sự bất mãn của Nữ Oa Thánh nhân!

Quan trọng nhất là, Nữ Oa Thánh nhân không ở trong đại kiếp, nếu chọc giận Nữ Oa, đối phương nếu gây khó dễ cho Tây phương giáo ta, e rằng sẽ mất nhiều hơn được!" Trong mắt Tiếp Dẫn cũng lóe lên một tia lo lắng, không nhịn được nói.

"Sư huynh yên tâm đi, bây giờ trong đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, dù là Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể tra xét được, cho nên sư huynh có chút quá cẩn thận rồi!" Chuẩn Đề thấy vậy lập tức nói.

"Vậy sao, thôi được, nhưng sư đệ vạn lần không được đại ý, nhất định phải cẩn thận, cẩn tắc vô ưu!" Tiếp Dẫn nghe lời Chuẩn Đề, trầm mặc một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

"Yên tâm đi sư huynh, ta trong lòng có số!" Nói xong, thân thể Chuẩn Đề cũng trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay về phía Đại Thương Vương triều ở Hồng Hoang.

"Quả nhiên chó không đổi được tính ăn cứt sao, nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bản tọa không khách khí!" Cùng lúc đó, trong Thiên Đình, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Tuy nói bây giờ thiên cơ hỗn loạn, nhưng Tần Hạo lại quen thuộc một số tình tiết.

Tuy bây giờ vì sự xuất hiện của Tần Hạo, tình tiết Hồng Hoang đã sớm trở nên rời rạc, nhưng có những thứ có liên quan, hiệu quả sửa chữa của quy tắc Thiên Đạo vô cùng nghịch thiên, cho nên sự chú ý của Tần Hạo về cơ bản đều đặt trên người Chuẩn Đề.

Bây giờ đối phương vừa động thân, hắn đã cảm giác được ngay.

Lập tức không chút do dự, thân hình lóe lên, cũng trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, trực tiếp đi về phía Đại Thương Vương triều.

Rất nhanh đã đến trên không Thánh Miếu, ánh mắt cũng theo đó rơi vào một nơi không mấy nổi bật trong góc Thánh Miếu.

Trong tầm mắt của Tần Hạo, chỉ thấy một đạo nhân áo xám đang ẩn nấp ở góc Thánh Miếu.

Tuy rằng trong hiện trường căn bản không có ai có thể phát hiện, nhưng trong mắt Tần Hạo, mọi thứ đều không thể che giấu.

Thân phận của bóng người này không cần nói cũng biết, chính là Chuẩn Đề.

Khi việc dâng hương sắp kết thúc, không biết vì sao, một trận cuồng phong đột nhiên quét qua, tấm màn trước tượng điêu khắc vốn dĩ cũng tức thì bị vén lên.

Đế Tân cũng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng rất nhanh, ánh mắt của cả người đã cố định trên một bức tượng điêu khắc ở vị trí cao nhất, trong đôi mắt cũng lóe lên một tia nóng rực.

Phải biết Đế Tân bây giờ đang ở thời kỳ trai tráng, tuy Đế Tân bây giờ không hoang đường vô độ như Trụ Vương sau này, nhưng cũng là kẻ háo sắc như mạng, hậu cung giai lệ vô số, mỗi năm đều phải chọn vô số phi tử để lấp đầy hậu cung.

Ban đầu còn có chút tiết chế, nhưng bây giờ cũng ngày càng quá phận, thậm chí có lúc ngay cả buổi chầu cũng bị trì hoãn.

Có thể nói, theo Trụ Vương thấy, mỹ sắc của nhân gian hắn đều đã nếm qua, vốn tưởng rằng không có gì có thể gây hứng thú cho hắn, nhưng bây giờ thấy bức tượng điêu khắc, Đế Tân cũng hoàn toàn mê mẩn.

Cùng lúc đó, một trận hương thơm lạ truyền đến, lúc này trong lòng Đế Tân sinh ra một loại dục vọng mãnh liệt, đó là phải có được người phụ nữ trước mắt.

"Đại vương, phi lễ vật thị!

Đó là Thánh Mẫu của Nhân tộc, không thể vô lễ!" Thương Dung bên cạnh thấy cảnh này, sắc mặt lập tức đại biến, lập tức vội vàng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hoảng.

Đế Tân háo sắc ông làm sao không biết, nhưng là thần tử, Thương Dung chỉ có thể cố gắng hết sức phụ tá đối phương.

"Thừa tướng đại nhân có phải hơi bé xé ra to rồi không, chẳng qua chỉ là một bức tượng điêu khắc thôi, đã lập tượng trong Thánh Miếu, vậy thì tự nhiên là để cho hậu nhân chiêm ngưỡng.

Đại vương là chủ tể của Đại Thương vương quốc, nhìn mấy cái tượng thì có sao đâu!" Một giọng nói âm dương quái khí bên cạnh cũng theo đó truyền đến.

Chương 553

“Đúng vậy, Phí Trọng đại nhân nói không sai, Tể tướng đại nhân thực sự có chút bé xé ra to rồi!” Một giọng nói khác bên cạnh cũng theo đó truyền ra.

“Người đâu, lấy bút mực!” Lúc này, giọng của Đế Tân cũng theo đó truyền đến.

Sau đó rất nhanh, một thị vệ cũng đã trực tiếp lấy bút mực.

Lập tức Đế Tân cũng không chút do dự, trực tiếp đến trước cây cột phía trước, vung bút múa mực, một bài thơ dâm cũng tức thì hiện ra trên cây cột.

“Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh yêu diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương.” “Hít…” Thấy bài thơ này, một số lão thần do Thương Dung đứng đầu sắc mặt đại biến, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi.

Đây quả thực là sự khinh miệt trần trụi đối với Nữ Oa, theo họ thấy, đây là đại nghịch bất đạo.

Cùng lúc đó, các cao thủ của Nhân Tộc Thánh Điện đang trấn giữ trong bóng tối ở Thánh Miếu thấy cảnh này cũng vô cùng chấn nộ.

Tuy bây giờ sự tồn tại của Nhân Tộc Thánh Điện ngày càng thấp, nhưng không phải là đã biến mất, chỉ là từ nơi sáng chuyển sang nơi tối.

Thương triều là vương triều đỉnh cao của Hồng Hoang đại địa.

Trong Thánh Miếu của vương đô tự nhiên có cao thủ của Nhân Tộc Thánh Điện tọa trấn.

Thấy cảnh này, các cao thủ Thánh Điện hiển nhiên cũng vô cùng chấn nộ, lập tức chuẩn bị cho Đế Tân một bài học, đồng thời xóa đi bài thơ dâm trên cột.

Nhưng đúng lúc họ định ra tay, chỉ cảm thấy một luồng khí cơ vô thượng khủng khiếp bao phủ, cả người căn bản không thể động đậy.

Cảm nhận được khí cơ khủng khiếp, sắc mặt các cao thủ Thánh Điện cũng đại biến, hiển nhiên cũng bị khí tức khủng khiếp làm kinh ngạc.

Bây giờ làm sao họ có thể không nhìn ra, phía sau hiển nhiên có tồn tại vô thượng thúc đẩy.

Tuy trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng thực lực không bằng người, cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Đại vương không được đâu, Đại vương mau xin lỗi Nữ Oa nương nương đi!

Cầu xin Nữ Oa nương nương khoan thứ!" "Đại vương ngài hồ đồ rồi, sao có thể…" "Xong rồi!" Lập tức không ít đại thần cũng liên tiếp lên tiếng.

Thương Dung đứng đầu còn vội vàng bò tới, vừa bò vừa khấu đầu xin lỗi tượng Nữ Oa.

Sau khi đến trước cột, ông lập tức chuẩn bị lau đi, nhưng một cảnh tượng vô cùng kinh khủng đã xuất hiện.

Vốn dĩ trong tình huống bình thường, loại bút mực vừa mới viết xuống này rất dễ lau đi, nhưng bài thơ trước mắt lại không thể nào lau

đi được.

Lập tức trong lòng ông cũng sinh ra một ý niệm, đầu óc nổ tung, cơ thể cũng suýt nữa thì ngã quỵ.

“Chẳng qua chỉ là một bài thơ ca ngợi Thánh Mẫu thôi, có gì to tát đâu.

Theo ta thấy, Thánh Mẫu chắc chắn cũng đã ngầm thừa nhận bài thơ này, nếu không, sao có thể không lau đi được!” Giọng của Phí Trọng lại một lần nữa truyền đến.

“Không sai không sai, có lý, cái gọi là lòng yêu cái đẹp ai cũng có, lẽ nào Đại vương ca ngợi Thánh Mẫu xinh đẹp cũng sai sao?

Huống hồ, Đại vương là đế quân của Đại Thương vương triều, là Nhân Vương, là chân long thiên tử đích thực!

Ta cảm thấy nếu Đại vương thật sự có thể cưới Nữ Oa nương nương về, ngược lại sẽ là một giai thoại đẹp!” Vưu Hồn cũng trực tiếp lên tiếng.

“…” Nghe lời của hai người, sắc mặt của không ít lão thần xung quanh lập tức trở nên càng khó coi hơn, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt hưởng thụ của Đế Tân, trên mặt càng đầy vẻ thất vọng vô cùng.

Hiển nhiên đối với hành vi của Phí Trọng và Vưu Hồn vô cùng phẫn nộ, đồng thời cũng đối với phản ứng của Đế Tân vô cùng thất vọng.

“Được rồi, chư vị ái khanh, hà tất phải như vậy, không cần vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm mất hòa khí!

Nếu đã dâng hương xong, vậy thì hồi cung!” Đế Tân thấy cảnh này, lập tức lại một lần nữa lên tiếng, hiển nhiên cũng không muốn ở lại đây nữa.

Sau đó trực tiếp dẫn đám văn võ đại thần rời khỏi Thánh Miếu.

"Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, hay cho một Đế Tân, hay cho một hôn quân vô đạo!

Đúng là không biết sống chết!" Cùng lúc đó, trong Oa Hoàng Cung ở hỗn độn ngoại thiên, sau khi Đế Tân đề thơ dâm, Nữ Oa đã cảm ứng được ngay lập tức.

Thấy bài thơ dâm này, Nữ Oa lập tức mặt đầy phẫn nộ.

Đùa gì thế, Nữ Oa đường đường là Thánh nhân, lại bị một phàm nhân khinh bạc như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được, quả thực là sỉ nhục lớn.

Đừng quên, Nữ Oa không chỉ là một Thánh nhân, mà còn là một người phụ nữ.

Một người phụ nữ, một người phụ nữ, chuyện quan trọng phải nói ba lần, cho nên một người phụ nữ tức giận đáng sợ đến mức nào có thể biết được.

Lập tức Nữ Oa không chút do dự, trực tiếp tế ra Chiêu Yêu Phiên.

Một khắc sau, ba bóng người thiên kiều bách mị cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Tuy khi Nhân tộc gặp đại kiếp, Nữ Oa đã phân rõ quan hệ với Yêu tộc, nhưng Chiêu Yêu Phiên là pháp bảo Nữ Oa giúp Đế Tuấn luyện chế.

Sau khi Đế Tuấn vẫn lạc, Chiêu Yêu Phiên tự nhiên cũng lại một lần nữa rơi vào tay Nữ Oa, cho nên triệu tập mấy Yêu tộc đối với bà căn bản không phải là chuyện lạ.

"Bái kiến Nữ Oa nương nương, Nữ Oa nương nương thánh thọ vô cương!" Ba bóng người thấy Nữ Oa, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh

khủng.

Nằm mơ cũng không ngờ có thể gặp được Nữ Oa.

Phải biết đó là Thiên Đạo Thánh nhân, còn họ chỉ là những yêu tu không mấy nổi bật trên Hồng Hoang đại địa.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc về cơ bản đã rơi vào tình cảnh người người đòi đánh, ba người họ cũng chỉ trốn ở một góc nào đó sống lay lắt mà thôi.

"Bản cung giao cho các ngươi một nhiệm vụ, nếu có thể hoàn thành, bản cung tự có thưởng!" Nữ Oa nhìn ba người phía dưới, lạnh lùng nói.

Chương 554

"Xin Nữ Oa nương nương phân phó, ba người chúng ta nhất định sẽ không để Nữ Oa nương nương thất vọng!" Nghe lời Nữ Oa, mắt ba người cũng đột nhiên sáng lên, vội vàng nói.

Phải biết đây là một cơ hội tốt để tìm chỗ dựa.

Nếu có thể được Nữ Oa thưởng thức, vậy thì đối với họ tuyệt đối là một cơ duyên trời cho, vận mệnh của họ cũng sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Ân Thương đế vương hôn dung vô đạo, khí vận Ân Thương đang đến hồi suy tàn.

Bây giờ bản cung lệnh cho các ngươi hạ giới, đi tiếp cận Ân Thương đế vương, làm bại hoại khí vận Ân Thương!

Sau khi thành công tự có thưởng!" Giọng Nữ Oa băng lãnh nói.

"Làm bại hoại khí vận Ân Thương?

Chúng ta lĩnh mệnh, nhất định sẽ không để Nữ Oa nương nương thất vọng!" Nghe lời Nữ Oa, ba người nhìn nhau, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Nếu là chuyện khác, đối với họ có chút khó khăn, nhưng loại chuyện này đối với họ căn bản không có chút khó khăn nào, sở trường nhất của họ chính là thuật mê hoặc, đặc biệt là Cửu Vĩ Hồ Ly đứng đầu, đó là thủ đoạn thiên phú của nó.

"Được rồi, các ngươi đi chuẩn bị đi!

Hy vọng không để bản cung thất vọng!" Nữ Oa lạnh lùng nói, sau đó vung tay lên, ba người cũng trực tiếp biến mất trong Oa Hoàng Cung.

Về phần kết cục của ba người, Nữ Oa trên thực tế căn bản không để ý.

Bởi vì khi thấy ba người, Nữ Oa đã một mắt nhìn ra nghiệp lực ngút trời trên người họ, hiển nhiên ba người căn bản không phải là kẻ lương thiện, cho nên để ba người đi làm loại chuyện này cũng căn bản không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Loại người nghiệp lực sâu nặng này chủ động nhập kiếp hiển nhiên tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, hoặc là thập tử vô sinh.

"Đế Tân, Ân Thọ… quả nhiên là một hôn quân vô đạo!" Nhìn vở kịch trong Thánh Miếu phía dưới, trong mắt Tần Hạo trên hư không cũng lóe lên một tia sâm lãnh.

Tuy khí vận Ân Thương đã đến cảnh hoàng hôn, nhưng trên thực tế cái gọi là khí vận cũng không phải là tuyệt đối.

Nếu Đế Tân có thể nỗ lực trị vì, phát phẫn đồ cường, khí vận Ân Thương hoàn toàn cũng có thể xoay chuyển.

Nhưng hành vi của đối phương cho thấy Ân Thương cuối cùng không cứu được nữa.

Tuy trong quá trình có sự mê hoặc của Chuẩn Đề, nhưng Chuẩn Đề cũng chỉ khuếch đại tâm niệm dâm tà trong lòng hắn lên một chút mà thôi.

Nếu bản thân hắn có lòng kính sợ đối với Nữ Oa, dù có Chuẩn Đề cổ hoặc, cũng tuyệt đối không làm ra được.

Cho nên theo Tần Hạo thấy, Ân Thương hoàn toàn là tự chuốc lấy.

Sau đó Tần Hạo phát hiện Chuẩn Đề trong Thánh Miếu cũng đã lặng lẽ lui ra, sau đó rời khỏi Triều Ca.

Tần Hạo thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp theo sau.

Bên ngoài Triều Ca, một bóng người đạo nhân áo xám vội vã bay về phía tây.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, bóng người đạo nhân áo xám đột nhiên dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước không xa.

Chỉ thấy một bóng người trực tiếp chặn trước mặt hắn.

Thấy dáng vẻ của bóng người, đồng tử của đạo nhân áo xám lập tức co rút lại, một ý niệm không lành lập tức dâng lên từ đáy lòng.

"Thì ra là Tần Hạo đạo hữu, thật là trùng hợp!" Nhưng rất nhanh, Chuẩn Đề cũng đã bình ổn lại tâm trạng thấp thỏm, trực tiếp mở miệng.

"Trùng hợp?

Vậy sao?

Lẽ nào ngươi không định cho Trẫm một lời giải thích sao?" Giọng Tần Hạo băng lãnh, trong mắt cũng lóe lên một tia sâm lãnh.

"Giải thích?

Giải thích gì?

Bần đạo có chút không hiểu ý của đạo hữu!" Đùa gì thế, có đánh chết Chuẩn Đề cũng tuyệt đối không thừa nhận, lập tức tiếp tục giả ngu.

"Vậy sao, nếu đã như vậy, vậy thì Trẫm sẽ giúp ngươi nhớ lại một chút!" Tần Hạo thấy dáng vẻ của đối phương, trong mắt cũng lóe lên một tia sâm lãnh.

Một khắc sau, thân hình lóe lên, sau đó trong khoảnh khắc Chuẩn Đề không kịp phản ứng, đã đến bên cạnh hắn, một cái tát trực tiếp vung ra.

Chỉ nghe một tiếng *chát* vang lên, một tiếng hét thảm truyền ra, thân thể Chuẩn Đề trực tiếp bị Tần Hạo một cái tát đánh bay ra ngoài.

Bây giờ Tần Hạo đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bát trọng thiên, nguyên thần cảnh giới càng đạt đến cực hạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực so với trước đây đã mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ.

Tuy bây giờ tu vi của Chuẩn Đề cũng đã có một số tăng lên so với trước đây, gần như sắp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, nhưng so với Tần Hạo, thực sự kém xa vạn dặm.

"Khốn đản!

Tần Hạo, ngươi khinh người quá đáng!" Chuẩn Đề cũng bị Tần Hạo tát cho ngơ ngác, sau khi phản ứng lại, trong đôi mắt lập tức tràn đầy lửa giận ngút trời.

Đường đường là Hỗn Nguyên Thánh nhân, lại bị người ta đánh vào mặt như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể biết được.

Thất Bảo Diệu Thụ tức thì tế ra, sau đó hung hăng quét về phía Tần Hạo.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Thấy hành động của Chuẩn Đề, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ trào phúng, không có chút hoa mỹ nào, trực tiếp một quyền đánh ra, hung hăng đấm vào Thất Bảo Diệu Thụ, ngay cả pháp bảo cũng không dùng, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của nhục thân.

"Tìm chết!" Thấy hành động của Tần Hạo, trong mắt Chuẩn Đề cũng lóe lên một tia dữ tợn.

Phải biết thực lực của hắn bây giờ so với trước đây đã có không ít tăng lên, Thất Bảo Diệu Thụ sau khi không ngừng tế luyện, uy năng cũng ngày càng mạnh.

Theo hắn thấy, Tần Hạo dùng nhục thân cứng rắn chống lại quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng trên Thất Bảo Diệu Thụ đại thịnh, uy năng so với trước đây cũng tức thì bùng nổ gấp đôi.

"Ngu muội cố chấp!" Nhìn dáng vẻ của Chuẩn Đề, khóe miệng Tần Hạo cũng lộ ra vẻ trào phúng, trong mắt cũng lóe lên một tia thương hại, phảng phất như nhìn một kẻ ngốc nhìn Chuẩn Đề.

Chương 555

"Rầm!" "Rắc!" Trong nháy mắt, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ.

Ánh sáng bảy màu cũng lập tức quét mạnh về phía nắm đấm của Tần Hạo.

Chỉ trong chớp mắt, quyền cương bá đạo kinh khủng đã nghiền nát ánh thần quang bảy màu, và nắm đấm cũng trực tiếp chạm vào Thất Bảo Diệu Thụ.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Chuẩn Đề, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, một nhánh của Thất Bảo Diệu Thụ lại một lần nữa gãy lìa, còn Thất Bảo Diệu Thụ cũng lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Vẻ mặt của Chuẩn Đề ngay tức khắc cứng đờ, một ngụm máu tươi cũng phun ra.

"Sao có thể!?…", trong đôi mắt Chuẩn Đề lóe lên vẻ kinh hãi tột cùng, nhìn Tần Hạo như gặp phải ma, vẻ mặt đầy khó tin.

Phải biết rằng Thất Bảo Diệu Thụ đã được tế luyện không thua kém gì Tiên Thiên Chí Bảo, vậy mà lại bị một quyền đánh gãy, làm sao không khiến hắn kinh hãi cho được.

"Không có gì là không thể, xem ra Thất Bảo Diệu Thụ của ngươi cũng không được chắc chắn cho lắm!", chứng kiến cảnh này, trên mặt Tần Hạo lại không có chút bất ngờ nào.

Uy năng của Thất Bảo Diệu Thụ tuy không yếu, quả thực có thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng độ cứng rắn rõ ràng không đủ, nhiều nhất cũng chỉ ở cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tần Hạo bây giờ đã khác xưa rất nhiều.

Bây giờ Tần Hạo ngoài việc tu vi tăng lên, nhục thân của hắn cũng đã có một sự lột xác kinh thiên động địa trong lần dung hợp thế giới trước đó.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể hiện tại đã bước vào cấp bậc Huyền Hoàng Thánh Thể đệ ngũ trọng của cảnh giới thứ hai, chỉ cách Huyền Hoàng Thánh Thể đại thành đệ lục trọng của cảnh giới thứ hai một bước chân.

Phải biết rằng, độ cứng rắn của Huyền Hoàng Thánh Thể có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Cho nên, Tần Hạo hiện tại hoàn toàn là một món chí bảo hình người.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có số ít các pháp bảo sát phạt chí bảo mới có thể phá vỡ được phòng ngự nhục thân của Tần Hạo, có thể tưởng tượng được nhục thân của hắn kinh khủng đến mức nào.

"…" Lúc này Chuẩn Đề có chút kinh hãi, đúng vậy, là kinh hãi.

Vốn dĩ hắn cho rằng sau khi thực lực tăng lên, khoảng cách với Tần Hạo sẽ được thu hẹp lại, nhưng bây giờ lại phát hiện ra, khoảng cách với Tần Hạo không những không thu hẹp chút nào, ngược lại còn ngày càng lớn hơn.

"Không biết Chuẩn Đề đạo hữu đã xong chưa?", Tần Hạo nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía Chuẩn Đề cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

"Tần Hạo, ngươi đừng có khinh người quá đáng!", thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt Chuẩn Đề càng trở nên khó coi hơn, đồng thời trong lòng cũng vô cùng uất ức.

Một vị Thánh nhân Thiên Đạo đường đường lại bị người ta bức bách như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Khinh người quá đáng?

Trẫm hôm nay chính là khinh ngươi đấy, ngươi làm gì được ta?", Tần Hạo lạnh lùng nói.

"Đáng chết, khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi!" Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, ngay lập tức hóa thành Bồ Đề Kim Thân, mười tám cánh tay cầm mười tám món linh bảo cũng trực tiếp tấn công về phía Tần Hạo.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình, tìm chết, vậy thì ta thành toàn cho ngươi!", Tần Hạo cười lạnh nói, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cũng ngay lập tức vận chuyển điên cuồng, cả người hóa thành một người khổng lồ màu huyền hoàng đáng sợ, một luồng khí tức áp bức vô thượng kinh khủng cũng ngay lập tức tỏa ra từ trên người Tần Hạo.

Không có chút hoa mỹ nào, Tần Hạo một quyền nghênh đón.

Tần Hạo đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ, đi theo con đường Lực chi đại đạo, đối với việc dùng một lực phá vạn pháp tự nhiên là vô cùng am hiểu, mặc cho vạn thiên diệu pháp ta tự dùng một lực phá vỡ.

"Rầm rầm rầm…", chỉ nghe từng tiếng nổ trầm thấp vang lên, nắm đấm của Tần Hạo trực tiếp va chạm với mười tám món linh bảo.

Sau đó, một cảnh tượng vô cùng kinh hãi xuất hiện, chỉ thấy trong khoảnh khắc va chạm với nắm đấm của Tần Hạo, từng món linh bảo trực tiếp nổ tung, tất cả đều bị đánh thành mảnh vụn.

"Ầm!", sau đó, nắm đấm của Tần Hạo không hề giảm tốc độ, trực tiếp đánh mạnh vào Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề.

Thực ra, Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề cũng là một thần thông không yếu, vì Chuẩn Đề không có chí bảo phòng ngự, cho nên Bồ Đề Kim Thân ở một mức độ nào đó đã bù đắp cho khuyết điểm này, ngoài

một số chí bảo sát phạt ra, về cơ bản rất ít người có thể phá vỡ được phòng ngự của Bồ Đề Kim Thân.

Nhưng đáng tiếc, hắn đã gặp phải Tần Hạo, Tần Hạo hoàn toàn là khắc tinh của Bồ Đề Kim Thân.

Trong khoảnh khắc hai người va chạm, chỉ thấy một đám sương máu nở rộ, một cánh tay của Bồ Đề Kim Thân trực tiếp bị đánh nổ, cả thân thể cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Đáng ghét!", lúc này Chuẩn Đề trong lòng vừa kinh vừa giận, rõ ràng thực lực của Tần Hạo đã vượt xa dự liệu của hắn, đối mặt với Tần Hạo, hắn không có chút sức phản kháng nào.

Cảm giác uất ức này từ khi trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân chưa bao giờ xuất hiện.

"Hừ!", Tần Hạo thấy vậy, căn bản không cho đối phương chút cơ hội thở dốc nào, chân khẽ động, lập tức lại lao lên, trực tiếp vung nắm đấm, hết quyền này đến quyền khác đấm vào người Chuẩn Đề.

Mỗi một quyền hạ xuống, thân thể Chuẩn Đề đều bị đánh bay, chỉ một lúc sau, Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề đã bị đánh cho tan nát, cả người máu thịt be bét.

"Như vậy, đã đủ chưa?", thấy cảnh này, giọng nói của Tần Hạo lại một lần nữa vang lên.

"Tần Hạo, đừng ép ta!", Chuẩn Đề lúc này uất ức muốn chết, nhưng đối mặt với Tần Hạo, hắn căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Ông!", nhưng ngay khi giọng nói của Chuẩn Đề vừa dứt, đột nhiên trong hư không, lại có một luồng khí tức kinh khủng giáng xuống.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu đỏ lao tới, giây tiếp theo, nó

trực tiếp đập mạnh vào người Chuẩn Đề, lập tức lại một lần nữa đánh cho Chuẩn Đề ngã lộn nhào, một ngụm máu tươi lại phun ra.

"!?", Chuẩn Đề thấy vậy sắc mặt đột biến, ánh mắt cũng trực tiếp nhìn vào hư không.

Nhưng khi thấy bóng dáng trong hư không, trong lòng Chuẩn Đề cũng run lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, vì bóng dáng trong hư không không phải ai khác, chính là Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa lúc này không còn vẻ ung dung đoan trang thường ngày, trên mặt đầy vẻ giận dữ, hai mắt chứa đầy sát khí, Hồng Tú Cầu trong tay lại một lần nữa đập mạnh về phía Chuẩn Đề.

Sau khi Tần Hạo ra tay dạy dỗ Chuẩn Đề, Nữ Oa cũng không phải kẻ ngốc, gần như ngay lập tức đã hiểu ra một số chuyện, cho nên sau khi đuổi ba yêu quái đi, liền tức giận lao đến đây.

"Nữ Oa, ngươi có ý gì!?", sau đó Chuẩn Đề cũng có chút thiếu khí thế chất vấn, nhưng ánh mắt lấp lóe cũng cho thấy sự chột dạ trong lòng.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Chuẩn Đề, Nữ Oa căn bản không nói nhảm, trực tiếp lại một lần nữa tế ra Hồng Tú Cầu đập mạnh vào người Chuẩn Đề.

Lúc này, Nữ Oa đang trong cơn thịnh nộ, căn bản không có ý định nói nhảm với Chuẩn Đề.

"Khốn kiếp, khinh người quá đáng!", Chuẩn Đề thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, lửa giận trong mắt cũng điên cuồng dâng lên.

Vốn dĩ bị Tần Hạo áp chế đã vô cùng uất ức, lúc này lại bị Nữ Oa tấn công, lập tức như tìm được chỗ trút giận, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay trực tiếp quét mạnh về phía Nữ Oa.

Chương 556

"Hừ!", Nữ Oa thấy vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên, một luồng khí tức vô thượng mênh mông cũng trực tiếp bùng nổ từ trên người nàng, khí tức so với trước đó đã tăng lên gấp mấy lần.

Một bức tranh cuộn tròn mở ra, bao bọc lấy nàng, sau đó Hồng Tú Cầu liên tục đập về phía Chuẩn Đề.

"Rầm!", trong nháy mắt, dưới ánh mắt kinh ngạc của Chuẩn Đề, Thất Bảo Diệu Thụ trực tiếp bị đập bay, Hồng Tú Cầu cũng lại một lần nữa đập mạnh vào người hắn, cả người hắn cũng theo đó bay ra ngoài, từng ngụm máu tươi cũng phun ra.

"Đáng chết, sao có thể!?

Thực lực của ngươi!?", lúc này Chuẩn Đề mới phát hiện ra, khí tức bùng nổ từ trên người Nữ Oa mạnh hơn hắn không ít.

Vốn dĩ Nữ Oa là người đứng cuối cùng trong các Thánh nhân, nhưng lúc này hắn phát hiện ra Nữ Oa đã vượt qua giới hạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

Không chỉ là sơ kỳ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, mà ít nhất là trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Tu vi như vậy làm sao không khiến hắn kinh hãi.

Cộng thêm việc Thất Bảo Diệu Thụ trước đó bị Tần Hạo một quyền đánh nứt, uy năng của pháp bảo cũng giảm đi rất nhiều.

Trong một thời gian ngắn, hắn đã bị Nữ Oa áp chế hoàn toàn.

Tiếp theo, Chuẩn Đề như một bao cát, hết lần này đến lần khác bị

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa đánh bay, trông vô cùng thê thảm.

Nhưng Nữ Oa lúc này lại không có ý định dừng tay, sát khí trong mắt càng lúc càng nồng đậm, rõ ràng đã thực sự nổi giận.

Ngay cả Tần Hạo khi thấy bộ dạng của Nữ Oa cũng không khỏi kinh ngạc, rõ ràng hoàn toàn khác với Nữ Oa trong ấn tượng của hắn.

Đồng thời, hắn càng khẳng định một điều, tuyệt đối không thể đắc tội với phụ nữ, phụ nữ nổi điên quả nhiên là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

"Nữ Oa đạo hữu, xin hãy nương tay…", đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng từ phương Tây bay đến, ngay sau đó, một đóa kim liên cũng trực tiếp bay lên, bao bọc lấy Chuẩn Đề đang bị hành hạ đến tự kỷ ở phía dưới.

Không cần phải nói, rõ ràng là Tiếp Dẫn đã ra tay.

"Cút!", thấy cảnh này, Tần Hạo đang định dừng tay, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, lập tức hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một chưởng đánh tới.

Trong khoảnh khắc, không chút do dự, kim liên bị Tần Hạo một chưởng đánh bay, Chuẩn Đề lại một lần nữa lộ ra trước mặt Nữ Oa.

Sau đó, Hồng Tú Cầu lại một lần nữa đập xuống, cả người hắn bị đập mạnh xuống đất.

Lúc này Chuẩn Đề vô cùng thảm hại, Bồ Đề Kim Thân tan nát, cả người gần như không có chỗ nào lành lặn, máu thịt be bét, trông vô cùng thê thảm.

Lúc này, trong hư không, một bóng người bay đến, chính là Tiếp Dẫn.

Thấy cảnh này, Tần Hạo thân hình khẽ động, trực tiếp chặn trước

mặt Tiếp Dẫn, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

"Tần Hạo đạo hữu…", thấy hành động của Tần Hạo, Tiếp Dẫn đang định tiếp tục ra tay thân thể cũng khựng lại, ánh mắt rơi vào Tần Hạo, trong mắt cũng lóe lên một tia kiêng dè nồng đậm.

Vừa rồi hắn đã được chứng kiến thực lực của Tần Hạo, thân thể kinh khủng đó cũng khiến hắn vô cùng kiêng dè.

Trước đây, Tần Hạo tuy thực lực mạnh, nhưng phần lớn là nhờ vào uy năng của pháp bảo.

Nhưng lần này, Tần Hạo ngay cả pháp bảo cũng không dùng, đã hoàn toàn áp chế Chuẩn Đề, thực lực như vậy làm sao không khiến hắn kinh hãi.

Chuẩn Đề mạnh đến đâu, Tiếp Dẫn tự nhiên rất rõ ràng, tuy thực lực của hắn mạnh hơn Chuẩn Đề một chút, nhưng muốn chiến thắng Chuẩn Đề cũng tuyệt đối không dễ dàng, huống chi là áp chế.

Cho nên, thực lực của Tần Hạo trước mắt rõ ràng không phải là thứ hắn có thể chống lại.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn ở yên đó, đừng ra tay, nếu không, đừng trách trẫm không khách sáo!", nhìn bộ dạng của Tiếp Dẫn, Tần Hạo cũng lạnh lùng nói.

"Chuyện trước đây là sư đệ Chuẩn Đề có lỗi, cho nên xin Tần Hạo đạo hữu hãy lượng thứ!", thấy bộ dạng của Tần Hạo, trong lúc bất đắc dĩ, Tiếp Dẫn rõ ràng cũng chỉ có thể nhún nhường, ánh mắt nhìn Tần Hạo nói.

"Làm sai chuyện thì phải trả giá, đợi Nữ Oa đạo hữu trút giận đủ rồi hẵng nói!", Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"A a a!

Nữ Oa, ngươi khinh người quá đáng!", lúc này Chuẩn Đề cũng bị Nữ Oa hết lần này đến lần khác đập bay, Chuẩn Đề lúc này rõ ràng cũng sắp phát điên rồi.

Trước đó bị Tần Hạo hành hạ, bây giờ lại bị Nữ Oa liên tục đánh đập, Chuẩn Đề lúc này bị đánh đến mức hoài nghi nhân sinh, từng tiếng hét thảm thiết cũng không ngừng vang lên.

"Chết đi cho ta!", lần này, trong mắt Nữ Oa đột nhiên bùng nổ một tia sáng lạnh lẽo, sau đó trên Hồng Tú Cầu, một luồng ánh sáng kinh khủng ngay lập tức nở rộ, khí tức cũng ngay lập tức tăng vọt, mang theo một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng đập mạnh về phía Chuẩn Đề.

"Rầm!", giây tiếp theo, chỉ thấy thân thể Chuẩn Đề chấn động mạnh, sau đó Bồ Đề Kim Thân cuối cùng cũng không chịu nổi, ngay lập tức nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời, trực tiếp bị đánh nổ.

Bồ Đề Kim Thân tương đương với Thiên Đạo Pháp Thân của Chuẩn Đề, kim thân bị phá vỡ, lập tức hắn cũng bị thương nặng, chỉ còn lại hư ảnh nguyên thần.

Thấy cảnh này, Tiếp Dẫn ở bên cạnh không dám chần chừ, vội vàng lại một lần nữa tế ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Công Đức Kim Liên, trực tiếp bao bọc lấy nguyên thần của Chuẩn Đề.

Tuy rằng nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào hư không, về cơ bản sẽ không chết, nhưng một khi nguyên thần bị thương, đối với Thánh nhân cũng vô cùng phiền phức, còn nghiêm trọng hơn cả thương tích trên Thiên Đạo Pháp Thân.

"Nữ Oa đạo hữu xin hãy nương tay!", sau đó Tiếp Dẫn cũng vội vàng nói, sợ Nữ Oa không chịu bỏ qua.

Nếu chỉ có một mình Nữ Oa, Tiếp Dẫn có lẽ cũng không quá sợ

hãi, nhưng bên cạnh lại có Tần Hạo, một tồn tại nghịch thiên vô cùng, đang nhìn chằm chằm, rõ ràng không thể không khiến Tiếp Dẫn kiêng dè.

"Hừ!", thấy Thiên Đạo Pháp Thân của Chuẩn Đề bị hủy, lúc này lửa giận trong lòng Nữ Oa rõ ràng cũng đã tiêu tan không ít, lập tức hừ lạnh một tiếng, thu hồi Hồng Tú Cầu.

Nàng cũng rất rõ ràng, kết quả này đã là giới hạn rồi.

Dù sao Chuẩn Đề cũng là Thánh nhân Thiên Đạo, Thánh nhân bất tử, ít nhất với thực lực của nàng thì không thể giết chết Chuẩn Đề.

Kết quả này cũng là tốt nhất rồi, không chỉ dạy dỗ được Chuẩn Đề, lửa giận trong lòng cũng đã trút ra không ít.

"Chuyện lần này là do ta suy nghĩ không chu toàn, xin hai vị đạo hữu hãy lượng thứ!", thấy Tần Hạo và Nữ Oa không có ý định tiếp tục ra tay, trái tim đang treo lơ lửng của Tiếp Dẫn lập tức cũng buông xuống, lập tức nói.

"Muốn xin lỗi?

Thành ý đâu?", Tần Hạo nhìn Tiếp Dẫn đối diện, nhàn nhạt nói.

"Tần Hạo, ngươi đừng có khinh người quá đáng!", Chuẩn Đề bị Nữ Oa đánh nát Thiên Đạo Pháp Thân, thấy bộ dạng của Tần Hạo, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Chương 557

Nếu không phải vì Tần Hạo, hắn cũng sẽ không thảm hại như vậy, tuy thực lực của hắn không phải là đối thủ của Nữ Oa, nhưng cũng tuyệt đối không đến nỗi rơi vào tình cảnh này.

"Ồ?

Ngươi muốn chết?

Thật sự cho rằng bản tọa không dám ra tay với ngươi?

Cho rằng ngươi thật sự bất tử bất diệt?", thấy bộ dạng của Chuẩn Đề, trong mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, giây tiếp theo, Thí Thần Thương cũng trực tiếp bị Tần Hạo tế ra.

Thí Thần Thương hiện tại đã là Khai Thiên Chí Bảo, khí tức so với Bàn Cổ Phiên cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn, đã đạt đến giới hạn của Tiên Thiên Chí Bảo.

Quan trọng nhất là, Thí Thần Thương có thể tấn công nguyên thần, ngay cả nguyên thần của Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

"!?…", cảm nhận được khí tức tỏa ra từ trên người Tần Hạo, Chuẩn Đề lập tức chỉ cảm thấy nguyên thần cũng kịch liệt run rẩy, một luồng uy hiếp kinh khủng chưa từng có cũng ngay lập tức truyền đến.

Cảm giác này từ khi chứng đạo đến nay chưa bao giờ xuất hiện.

Trước đây tuy mỗi lần đều bị Tần Hạo dạy dỗ thảm hại, nhưng dựa vào thân phận Thánh nhân Thiên Đạo, bất tử bất diệt, cho nên trong lòng Chuẩn Đề cũng không quá sợ hãi.

Nhưng lúc này, từ trên người Tần Hạo, hắn cảm nhận được một luồng uy hiếp chết người, làm sao không kinh hãi cho được.

Rõ ràng, Tần Hạo bây giờ thực sự có khả năng uy hiếp đến tính mạng của hắn.

"Đạo hữu bớt giận!

Đạo hữu bớt giận!", không chỉ Chuẩn Đề, ngay cả Tiếp Dẫn cũng bị khí tức kinh khủng này dọa cho sợ hãi.

Tuy trên người hắn có mấy món linh bảo phòng ngự không tồi, nhưng hắn phát hiện ra, dưới Thí Thần Thương kinh khủng của Tần Hạo, phòng ngự của hắn có thể chống đỡ được một đòn hay không cũng là một ẩn số.

Trong lòng đối với Tần Hạo cũng càng thêm kiêng dè.

"Một hạt Công Đức Kim Liên, đây là lễ vật bồi tội của bần đạo, hy vọng đạo hữu có thể bỏ qua chuyện này!", sau một lúc trầm ngâm, Tiếp Dẫn lật tay, một hạt sen màu vàng kim xuất hiện trong tay, chính là một hạt Công Đức Kim Liên.

Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ đau lòng, phải biết rằng phương Tây vốn dĩ vô cùng nghèo nàn, gia sản của hai vị Thánh nhân phương Tây cũng là nghèo nhất trong số các Thánh nhân, cho nên hạt sen này đối với họ đã là một món đồ tốt hiếm có.

"Nữ Oa đạo hữu thấy thế nào?", Tần Hạo cũng nhìn về phía Nữ Oa, dù sao nhân vật chính của chuyện này là Nữ Oa.

"Đạo hữu cứ quyết định là được rồi.

Nếu có lần sau, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy!", Nữ Oa lập tức nói.

Nàng cũng rất rõ ràng, lần này có thể trút được cơn tức giận, tất cả đều là nhờ Tần Hạo.

Nếu không có Tần Hạo, thậm chí nàng còn không biết tất cả đều

do Chuẩn Đề tính kế.

Mà cho dù biết, với thực lực của nàng, muốn trút giận một cách dễ dàng như vậy cũng không đơn giản.

"Nếu đã như vậy, chuyện này bỏ qua cũng được.

Nhưng lần sau, sẽ không phải là một hạt sen có thể giải quyết được!", Tần Hạo nhàn nhạt nói.

"Đạo hữu nói đùa rồi, tự nhiên sẽ không có lần sau.

Nếu đã như vậy, vậy bần đạo xin cáo từ trước!", nghe lời của Tần Hạo, Tiếp Dẫn lập tức vội vàng nói, không dám ở lại thêm chút nào, trực tiếp xoay người rời đi.

Tại chỗ chỉ còn lại Tần Hạo và Nữ Oa hai người.

"Lần này đa tạ đạo hữu, nếu không có đạo hữu, ta sợ rằng đã bị lừa gạt rồi!", sau đó Nữ Oa cũng nhìn về phía Tần Hạo.

"Đạo hữu khách sáo rồi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Đạo hữu thật là quá khách sáo!", Tần Hạo thấy vậy cười nói.

"Hạt sen này đưa cho đạo hữu đi!", Tần Hạo lập tức đưa hạt sen cho Nữ Oa.

Thật ra, món đồ này hắn căn bản không để vào mắt.

Giới hạn của hạt Công Đức Kim Liên cũng chỉ có thể thai nghén ra một đóa cửu phẩm kim liên mà thôi, mà đó cũng chỉ là trên lý thuyết.

Muốn thai nghén ra cửu phẩm kim liên, cần phải có tạo hóa cực lớn, về cơ bản có thể thai nghén ra một đóa lục phẩm kim liên đã là không tồi rồi.

Món đồ cấp bậc này Tần Hạo hiển nhiên căn bản không để vào mắt.

Dù sao, trong không gian đạo trường của hắn có cả một ao Hồng Mông Tử Liên, cộng thêm nhục thân của hắn đã lột xác đến cấp bậc Huyền Hoàng Thánh Thể, món pháp bảo phòng ngự cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo này đối với hắn không còn tác dụng nữa.

"Nếu đã như vậy, vậy ta không khách sáo nữa!", Nữ Oa tự nhiên cũng đã thấy được sự kinh khủng của Tần Hạo, cũng không từ chối, trực tiếp gật đầu nói.

Sau đó hai người cũng không ở lại lâu, trực tiếp rời đi.

Nhưng trận chiến vừa rồi lại gây ra một trận sóng gió không nhỏ, đặc biệt là mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo khác, trong lòng mỗi người đều vô cùng không bình tĩnh.

"Thực lực của hắn đã đạt đến mức độ nghịch thiên như vậy sao?

Chuẩn Đề không phải là đối thủ một hiệp của hắn!?

Xem ra sau này nên ít trêu chọc hắn thì hơn!

Trừ khi vạn bất đắc dĩ, không thể cùng hắn đối địch!", núi Thủ Dương, trong mắt Lão Tử lóe lên một tia kiêng dè nồng đậm.

Rõ ràng, hắn đã bị thực lực bùng nổ của Tần Hạo dọa cho sợ hãi, đặc biệt là thân thể kinh khủng đó, có thể cứng rắn đối đầu với Tiên Thiên Chí Bảo, làm sao không khiến người ta kinh hãi.

Cùng lúc đó, thực lực mà Nữ Oa thể hiện ra cũng khiến hắn vô cùng bất ngờ, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, rõ ràng có chút ngoài dự liệu của hắn.

Phải biết rằng, ngay cả hắn cũng chỉ đạt đến đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên mà thôi.

"Đáng ghét, đáng chết, sao có thể!?

Chương 558

Sao có thể mạnh như vậy!?", núi Côn Lôn, trong Ngọc Hư Cung, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia ghen tị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn vô cùng tự phụ và kiêu ngạo, trong mắt hắn, ngoài Hồng Quân và Lão Tử ra, không ai được hắn để vào mắt.

Nhưng Tần Hạo hết lần này đến lần khác phá vỡ nhận thức của hắn, tâm trạng của hắn có thể tưởng tượng được.

"Xem ra ta đã quá coi thường hắn rồi.

Vốn tưởng rằng mình có thực lực tranh phong với hắn, bây giờ xem ra thật là có chút đơn phương!", trên đảo Kim Ngao, trên mặt Thông Thiên lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

Mấy năm nay, Tiệt giáo phát triển vô cùng nhanh chóng, có xu thế một nhà độc đại, hoàn toàn áp đảo Đạo giáo, Xiển giáo và Tây phương giáo.

Cho nên Thông Thiên cũng có chút bay bổng, thực lực mà Tần Hạo thể hiện ra bây giờ như một gáo nước lạnh trực tiếp dội lên đầu Thông Thiên.

Nói về Đế Tân, sau khi trải qua sóng gió ở thánh miếu, trong đầu hắn vẫn không nguôi nhớ về vẻ ung dung của Nữ Oa.

Nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc thật sự, hắn cũng rất rõ ràng, sự tồn tại như Nữ Oa căn bản không phải là thứ hắn có thể chạm vào.

Cho nên trong lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lui một bước, lại một lần nữa tăng cường việc tìm kiếm mỹ nữ, trực tiếp triệu kiến Phí

Trọng và Vưu Hồn, để hai người phụ trách tuyển chọn mỹ nữ, thu thập mỹ nữ trong thiên hạ.

"Bẩm Đại vương, thuộc hạ nghe nói con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ có vẻ đẹp vô song, là một tuyệt thế mỹ nữ hiếm có trong thiên hạ!", Phí Trọng mở lời.

"Ồ?

Ký Châu hầu?

Nguyên lai là Tô ái khanh.

Nếu đã như vậy, hai vị ái khanh hãy thay ta truyền chỉ, để con gái của Tô Hộ vào cung!", nghe vậy, mắt Đế Tân sáng lên, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng nóng rực, lập tức nói.

"Vâng, Đại vương, chúng thần nhất định sẽ không để Đại vương thất vọng!", hai người thấy vậy, lập tức nói.

Rất nhanh, ý chỉ của Đế Tân đã được truyền đến trước mặt Ký Châu hầu Tô Hộ.

Thấy cảnh này, Tô Hộ tuy trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng hiện tại Tô Hộ cũng chưa có ý định mưu phản, chỉ có thể đè nén sự bất mãn trong lòng.

Hắn cũng rất rõ ràng, ý chỉ của Đế Tân căn bản không phải là thứ hắn có thể chống lại, chỉ có thể cho người chuẩn bị, đưa con gái của mình đến Triều Ca.

"Tỷ tỷ, ta phải làm thế nào mới có thể tiếp cận Đế Tân?

Trong Đại Thương, có không ít tu sĩ Nhân tộc, trong đó có không ít người có bối cảnh thâm sâu, muốn tiếp cận hắn, e rằng không dễ dàng như vậy!", ngoài thành Triều Ca, trong Hiên Viên Phần, ba bóng người tụ tập lại một chỗ.

Ba người này không phải ai khác, chính là ba yêu tộc trước đó bị Nữ Oa triệu tập, một Cửu Vĩ Hồ, một Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, và cuối cùng là một Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh.

"Đừng vội, cứ bình tĩnh đã.

Chúng ta trước tiên hãy dò la tin tức thật kỹ, mưu tính rồi mới hành động, nếu không, một khi bị những tu sĩ đáng ghét kia phát hiện, hậu quả khó lường!", Cửu Vĩ Hồ ly nói.

"Đúng vậy, tỷ tỷ nói không sai.

Bây giờ Đế Tân đang thu thập mỹ nữ trong thiên hạ, ta cảm thấy đây là một cơ hội không tồi cho chúng ta.

Chúng ta có lẽ có thể nhân cơ hội này để tiếp cận Đế Tân.

Một khi đã tiếp cận, dựa vào thủ đoạn của chúng ta, há chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?", Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh cũng nói.

"Cũng là một cách hay!", cuối cùng, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh cũng gật đầu nói.

"Nếu đã như vậy, chúng ta trước tiên hãy đi dò la tin tức rồi hãy nói!", Cửu Vĩ Hồ ly trầm ngâm một lúc, phát hiện đây quả thực là một cách hay để tiếp cận Đế Tân, lập tức gật đầu nói.

Sau đó ba người cũng trực tiếp rời khỏi Hiên Viên Phần.

Cuối cùng, sau mấy ngày, họ cũng biết được tin Đế Tân triệu con gái của Tô Hộ vào cung.

"Tô Hộ là một trong bốn chư hầu lớn của Ân Thương, con gái của hắn sau này nhất định sẽ được sủng ái.

Thân phận của đối phương không tầm thường, tin rằng Đế Tân nhất định sẽ không đối xử như những phi tần bình thường, đây quả là một lựa chọn tốt!", Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh nói.

“Quả thực như vậy.

Nếu đã vậy, vậy để ta đi thử trước, một khi thành công, lúc đó sẽ triệu hai vị muội muội vào cung!”, sau một lúc trầm ngâm, Cửu Vĩ Hồ ly lập tức nói.

“Vậy tỷ tỷ hãy cẩn thận, đừng để những tên đạo sĩ đó phát hiện!”, nghe lời đối phương, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh cũng nói.

Trong ba người, Cửu Vĩ Hồ có tu vi cao nhất, đã đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong, chỉ cách Huyền Tiên một bước.

Hai người còn lại chỉ mới đạt đến Thiên Tiên cảnh.

Cửu Vĩ Hồ trời sinh có thiên phú mê hoặc, trong việc mê hoặc người khác giới có khả năng mà người khác khó có thể bì kịp.

“Ta sẽ cẩn thận!”, Cửu Vĩ Hồ lập tức nói, sau đó cũng trực tiếp rời khỏi Hiên Viên Phần.

“Đến rồi!”, ngoài dịch quán ở ngoại thành Triều Ca, sau một trận gió nhẹ, chỉ thấy một bóng dáng yêu kiều quyến rũ hiện ra, chính là Cửu Vĩ Hồ đã nghe tin mà đến.

Cảm nhận được khí tức xung quanh, trên mặt Cửu Vĩ Hồ lộ ra một nụ cười vui mừng.

Nàng phát hiện trong đội ngũ hộ tống tuy có tu sĩ, nhưng đều là những tu sĩ chưa thành tiên đạo, đối với nàng căn bản không có uy hiếp.

Lập tức, nàng không chút do dự, trực tiếp lẻn vào trong dịch trạm.

Trong một căn phòng xa hoa nhất của dịch trạm, một bóng dáng xinh đẹp ngồi bên giường, trên mặt mang theo vẻ u oán vô tận.

Người này không phải ai khác, chính là con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ, Tô Đát Kỷ.

Là một thiếu nữ tuổi xuân, nàng tự nhiên cũng có những rung động đầu đời, mơ ước một ngày nào đó ý trung nhân của mình có thể cưỡi mây bảy màu đến đón.

Nhưng giấc mơ này đã bị phá vỡ.

Chương 559

Tuy vào cung có thể được quân vương sủng ái, nhưng rõ ràng, đây căn bản không phải là điều Tô Đát Kỷ muốn.

Nhưng đối mặt với mệnh lệnh của quân vương, nàng căn bản không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể tuân theo.

Đúng lúc này, Tô Đát Kỷ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, sau đó chỉ thấy một bóng dáng yêu kiều quyến rũ xuất hiện trong phòng nàng.

"Ngươi là ai!?", thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Tô Đát Kỷ lập tức biến đổi, trong mắt cũng lóe lên một tia cảnh giác.

"Quả nhiên là một mỹ nhân, khó trách có thể được chọn vào cung!", nhìn Tô Đát Kỷ trước mắt, trong mắt Cửu Vĩ Hồ lóe lên một tia ghen tị.

Mặc dù nàng luôn rất tự tin vào dung mạo của mình, nhưng lúc này khi thấy bộ dạng của Tô Đát Kỷ, lại sinh ra cảm giác tự ti, rõ ràng Tô Đát Kỷ trước mắt đẹp hơn nàng mấy phần.

"Rốt cuộc ngươi là ai, ngươi muốn làm gì?", nghe lời đối phương, trên mặt Tô Đát Kỷ cũng lộ ra vẻ căng thẳng.

Từ trong ánh mắt của đối phương, nàng cảm nhận được một sự ác ý sâu sắc, cả người cũng không khỏi lùi lại mấy bước.

"Xem ra ngươi rất bài xích việc vào cung, nếu đã như vậy, vậy để ta thay ngươi đi!

Để giữ bí mật này, vậy cũng chỉ có thể làm khó ngươi rồi!", Cửu Vĩ Hồ nói, sau đó chỉ thấy nàng lắc mình một cái, trực tiếp biến thành bộ dạng giống hệt Tô Đát Kỷ, ánh mắt nhìn Tô Đát Kỷ cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

“!?…”, thấy cảnh này, sắc mặt Tô Đát Kỷ đại biến.

Lúc này làm sao nàng có thể không hiểu chuyện gì đã xảy ra, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh hoàng.

Tuy thân phận của nàng rất tôn quý, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một người bình thường, thấy cảnh này, tự nhiên vô cùng căng thẳng.

“Được rồi, ngủ đi, sau khi ngủ sẽ không cảm thấy gì nữa!”, giọng nói của Cửu Vĩ Hồ cũng vang lên, sau đó trực tiếp thổi một hơi về phía Tô Đát Kỷ.

Trong nháy mắt, Tô Đát Kỷ chỉ cảm thấy một trận chóng mặt, cả người cũng trực tiếp ngã xuống giường, hôn mê bất tỉnh.

Cửu Vĩ Hồ đi đến bên giường, nhìn Tô Đát Kỷ đã ngất đi, trong mắt cũng lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo, lập tức chuẩn bị ra tay với Tô Đát Kỷ.

“Hừ!”, nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó Cửu Vĩ Hồ chỉ cảm thấy một luồng khí tức kinh khủng khóa chặt mình lại.

Dưới sự khóa chặt của khí tức kinh khủng này, nàng phát hiện mình hoàn toàn không thể động đậy, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi tột cùng.

Sau đó, chỉ thấy phía trước ánh sáng lóe lên, một bóng người áo trắng ngay lập tức xuất hiện trong phòng.

“Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng!”, thấy cảnh này, Cửu Vĩ Hồ cũng vội vàng nói, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hoàng.

Nàng không phải kẻ ngốc, làm sao không biết, lần này e rằng đã gặp phải cao thủ thực sự, hiển nhiên không phải là người nàng có thể đối phó.

“Hừ!”, thấy bộ dạng của Cửu Vĩ Hồ, người đó hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn Cửu Vĩ Hồ, sau đó vung tay, trực tiếp ôm lấy Tô Đát Kỷ.

“Tự lo cho mình đi!”, cuối cùng, liếc nhìn Cửu Vĩ Hồ, chỉ thấy bóng dáng người đó khẽ động, trực tiếp rời khỏi dịch trạm.

“Phịch!”, thấy người đó rời đi, Cửu Vĩ Hồ cũng ngã mềm ra đất.

Vừa rồi nàng cảm nhận được một luồng khí tức tử vong nồng đậm, có một cảm giác, chỉ cần đối phương muốn bất lợi với mình, một ngón tay cũng có thể nghiền nát mình một trăm lần, tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của nàng.

Trên mặt lập tức lộ ra vẻ may mắn sống sót sau kiếp nạn.

Đồng thời, trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, rõ ràng có chút không hiểu tại sao đối phương lại tha cho mình.

“Chẳng lẽ là Nữ Oa nương nương!?

Đúng vậy, nhất định là Nữ Oa nương nương!

Nếu đã như vậy, tuy đã mất đi Tô Đát Kỷ, nhưng chắc sẽ không can thiệp vào kế hoạch của ta, vậy từ hôm nay trở đi, ta chính là Tô Đát Kỷ!”, rất nhanh, như thể đã nghĩ thông suốt, trên mặt Cửu Vĩ Hồ cũng lộ ra vẻ sáng tỏ.

Theo nàng thấy, đối phương có khả năng kiêng dè Nữ Oa, dù sao Nữ Oa cũng là Thánh nhân Thiên Đạo, là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất trong trời đất, không phải ai cũng có thể đắc tội.

Nghĩ thông suốt điều này, vẻ lo lắng trên mặt Tô Đát Kỷ lập tức biến mất không còn tăm tích.

“Ta bây giờ là người của Nữ Oa nương nương, tên đạo sĩ đáng chết, ngươi cứ chờ đấy, ta nhớ mặt ngươi rồi.

Đợi ta hoàn thành nhiệm vụ của Nữ Oa nương nương, nhất định sẽ đi mách Nữ Oa nương nương, để ngươi biết hậu quả của việc đắc tội với lão nương!

Lúc đó, lão nương nhất định sẽ hút cạn dương khí của ngươi." Cửu Vĩ Hồ, không, bây giờ nên là Tô Đát Kỷ, lạnh lùng nói.

"Quả nhiên là tự tìm đường chết!", nhưng lúc này nàng không biết, trên bầu trời dịch trạm, một bóng người đang đứng lơ lửng, nhìn vào phòng của Tô Đát Kỷ.

Thấy phản ứng của đối phương, khóe miệng hắn cũng lộ ra một nụ cười lạnh, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Người này không phải ai khác, chính là Tần Hạo.

Nói về Cửu Vĩ Hồ thay thế Đát Kỷ vào cung, tự nhiên cũng thuận lợi gặp được Đế Tân.

Không chút hồi hộp, một Tô Đát Kỷ sở hữu sức mạnh mê hoặc, làm sao Đế Tân có thể chống lại được.

Tuy Đế Tân được xưng là trời sinh thần lực, vô cùng dũng mãnh, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thân thể phàm thai, căn bản không thể chống lại sự mê hoặc của Cửu Vĩ Hồ.

Rất nhanh, hắn đã bị mê hoặc.

Tiếp theo, Đế Tân có thể nói là đêm đêm tân hôn, từ đó quân vương không lâm triều sớm.

Không chỉ vậy, sau khi vào cung, Đát Kỷ cũng qua lại gần gũi với không ít đại thần.

Đương nhiên, những người này không ngoại lệ đều là những kẻ gian nịnh, hai bên có thể nói là hợp nhau như cá với nước.

Sau đó, Tô Đát Kỷ cũng không ngừng thổi gió bên tai cho Đế Tân.

Dần dần, một số đại thần trong triều bị bài xích, một số kẻ gian nịnh cũng dần dần nắm quyền, trong một thời gian, cũng gây ra oán thán khắp nơi.

Đương nhiên cũng có một số đại thần dâng tấu yêu cầu nghiêm trị yêu phi Đát Kỷ, nhưng kết cục của những người này có thể tưởng tượng được, tất cả đều bị Đát Kỷ và Phí Trọng liên thủ trừ khử.

Trong một thời gian, uy thế của Đát Kỷ cũng ngày càng tăng, Đế Tân càng bị Đát Kỷ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, gần như đến mức nói gì nghe nấy.

Chương 560

Đồng thời, nhân cơ hội này, Tô Đát Kỷ cũng trực tiếp đưa hai người chị em tốt của mình là Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh vào cung.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh hóa thành Hồ Hỉ Mai và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh tuy không bằng Tô Đát Kỷ, nhưng so với những nữ tử phàm trần kia, rõ ràng mạnh hơn không chỉ một chút.

Trong một thời gian, Đế Tân cũng hoàn toàn bị ba người mê hoặc.

Triều Ca là kinh đô của triều đại Đại Thương, vô cùng phồn hoa, tự nhiên cũng không thiếu những người tam giáo cửu lưu, trong đó cũng không thiếu cao thủ.

Lúc này, không ít cao nhân rõ ràng cũng đã chú ý đến yêu khí trên bầu trời vương cung, không ít người cũng muốn trảm yêu trừ ma.

Nhưng vì địa vị của Tô Đát Kỷ vô cùng cao quý, không phải là người bình thường có thể tiếp xúc được, cho nên về cơ bản đều thất bại.

Cùng lúc đó, núi Côn Lôn, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang thần du ngoại thiên đột nhiên cũng mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Thời cơ đã gần đến, đến lúc rồi!

Nên để chúng nó xuống núi xem sao!", Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm trong miệng, sau đó trực tiếp triệu tập Khương Tử Nha và Thân Công Báo, phái hai người xuống núi du lịch.

Lúc đi, hắn đã triệu kiến riêng Khương Tử Nha, giao cho Khương Tử Nha Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, và ban cho Khương Tử

Nha một món Tiên Thiên Linh Bảo phòng thân.

Trong nguyên tác, Khương Tử Nha nhận được Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nhưng bây giờ Hạnh Hoàng Kỳ đã rơi vào tay Tần Hạo, cho nên hắn chỉ nhận được một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bây giờ Khương Tử Nha tuy tốc độ tu luyện vẫn chậm, nhưng cũng miễn cưỡng đạt đến Luyện Hư cảnh.

Trước mặt cao thủ tiên đạo không là gì, nhưng trong số các tu sĩ bình thường đã là một tồn tại không tồi.

"Cuối cùng cũng xuống núi rồi, thời cơ cuối cùng cũng đã chín muồi!", sau khi xuống núi, Thân Công Báo trong lòng cũng thầm nghĩ, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Một ngày nọ, một đạo nhân áo trắng đến thành Triều Ca, nhìn về phía vương cung của thành Triều Ca, lông mày cũng nhíu lại.

"Yêu khí thật nồng đậm!

Quả nhiên dấu hiệu của loạn thế đã hiện rõ, yêu ma hoành hành!

Nhưng nếu đã gặp, vậy thì quản một chút cũng tốt!", đạo nhân nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, nhưng cũng không chuẩn bị tự mình ra tay.

Dù sao hắn cũng biết bây giờ đang trong lượng kiếp, tuyệt đối không thể tùy ý ra tay, nếu không, có khả năng sẽ bị cuốn vào, hắn chuẩn bị tìm người thay mình ra tay.

Bóng dáng đạo nhân này không phải ai khác, chính là một trong mười hai kim tiên của Xiển giáo, Vân Trung Tử, xuống núi tìm đệ tử để ứng kiếp.

Rất nhanh, sau một hồi lặn lội, Vân Trung Tử cũng trực tiếp gặp

được tể tướng đương triều Thương Dung, sau đó giao một thanh trảm yêu kiếm cho Thương Dung, dặn dò Thương Dung, chỉ cần treo thanh trảm yêu kiếm trong vương cung là được.

Làm xong tất cả, Vân Trung Tử liền trực tiếp rời khỏi Triều Ca.

Dù sao Triều Ca cũng là trung tâm của lượng kiếp phong vân, nơi này rõ ràng không phải là nơi có thể ở lâu.

Từ khi Đát Kỷ vào cung, Đế Tân cũng trở nên hoang đường vô độ hơn.

Dưới sự xúi giục của Đát Kỷ, hắn còn cho xây dựng tửu trì nhục lâm, cuộc sống có thể nói là vô cùng xa hoa.

Một ngày nọ, Đế Tân cao hứng, chuẩn bị thiết yến trong vương cung để đãi quần thần.

Sau khi nhận được trảm yêu kiếm, Thương Dung như nhận được bảo vật.

Phải biết rằng trong thời gian này, tình cảnh của Thương Dung ngày càng tệ.

Tuy vì thân phận địa vị của hắn, Đế Tân không động đến hắn, nhưng quyền lực của hắn ngày càng ít đi, về cơ bản đã bị gạt ra ngoài rìa.

Là một vị lão thần, Thương Dung tự nhiên không nỡ nhìn cơ nghiệp Ân Thương bị hủy hoại như vậy.

Nhưng tuy trảm yêu kiếm trong tay, hắn lại căn bản không có cơ hội ra tay.

Phải biết rằng bình thường, ba người Đát Kỷ đều ở trong hậu cung, hậu cung không phải là nơi đại thần có thể bước vào.

Bây giờ có một cơ hội tuyệt vời như vậy, tự nhiên hắn sẽ không

bỏ qua.

Đế Tân yến tiệc quần thần chắc chắn sẽ để Tô Đát Kỷ mấy người xuất hiện, lập tức hắn liền âm thầm cho người treo trảm yêu kiếm trong vương cung.

Ban đêm, trong vương cung, văn võ bá quan đều tụ tập trong vương cung, ca múa thái bình, cảnh tượng có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Rất nhanh, Đế Tân cũng trực tiếp dẫn Tô Đát Kỷ mấy người ra mắt.

Lúc này Đế Tân mặt mày hồng hào, vẻ mặt mê ly, trông vô cùng hoang đường.

"Chúng thần bái kiến Đại vương!", thấy Đế Tân đến, quần thần lập tức vội vàng hành lễ.

Lúc này, Đát Kỷ thấy cảnh này, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Khi xưa nàng luôn phải trốn trong Hiên Viên Phần, sống những ngày lo lắng sợ hãi, nhưng bây giờ có thể đứng trên vạn người, chỉ dưới một người, quả thực là trong mơ cũng không dám nghĩ tới.

Trong một thời gian, nàng cũng chìm đắm trong vinh hoa phú quý này.

Đúng lúc này, đột nhiên Đát Kỷ vô tình ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên, chỉ thấy một luồng ánh sáng chói mắt nở rộ, một tiếng hét thảm thiết cũng từ miệng nàng phát ra, một ngụm máu tươi cũng ngay lập tức phun ra, cả người cũng trực tiếp ngã mềm xuống, ngã vào lòng Đế Tân.

Cùng lúc đó, chín cái đuôi lông xù sau lưng cũng lộ ra.

“Không ổn!”, bên cạnh, Hồ Hỉ Mai và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh thấy vậy trong lòng cũng kinh hãi, lập tức không dám chần chừ, vội vàng thi triển thuật che mắt, che đi cái đuôi sau lưng Đát Kỷ, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng căng thẳng.

“Ái phi, ái phi, nàng sao rồi, đừng dọa quả nhân!”, thấy cảnh này, sắc mặt Đế Tân lập tức đại biến.

Phải biết rằng hắn đã bị Đát Kỷ mê hoặc sâu sắc, lúc này thấy bộ dạng của Tô Đát Kỷ, sắc mặt lập tức đại biến.

“Đại vương, có người muốn hại thần thiếp, Đại vương cứu thần thiếp!”, Tô Đát Kỷ sắc mặt tái nhợt nói, giọng nói cũng trở nên yếu ớt.

Đây không phải là nàng giả vờ, mà là thật.

Chương 561

Bởi vì lúc này nàng rõ ràng cảm giác được tâm thần đã bị thương nặng, nếu không phải gần đây đã dùng bảo vật trong kho của vương cung luyện chế ra một món pháp bảo phòng ngự, e rằng đã hồn bay phách tán rồi.

Nhưng dù vậy, pháp bảo của nàng cũng đã bị hủy hoàn toàn, nàng cũng bị thương nặng, trong lòng đối với người ra tay cũng hận đến tận xương tủy.

"Khốn kiếp, khốn kiếp, còn có lý lẽ gì nữa, quả thực không còn lý lẽ gì nữa!

Người đâu, người đâu, bảo vệ ái phi!", Đế Tân thấy cảnh này, trong mắt lập tức lóe lên vẻ giận dữ tột cùng, trong mắt cũng lóe lên một tia sát khí hung ác.

Ánh mắt cũng không ngừng quét qua lại trong đám quần thần.

Tuy hắn hoang dâm, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, rõ ràng rất rõ ràng, người ra tay chắc chắn ở trong đám quần thần.

"Ái phi, nàng sao rồi?", lúc này hắn vẻ mặt lo lắng nhìn Đát Kỷ.

"Bệ hạ, có người dùng tà thuật tế luyện ma khí hại thần thiếp!", Tô Đát Kỷ nói.

"Ái phi, ma khí ở đâu, để trẫm hủy đi!", Trụ Vương lập tức vội vàng nói.

"Ở…", Tô Đát Kỷ cũng chỉ vào một nơi nào đó trong vương cung.

Trong một góc khuất, treo một thanh kiếm gỗ đào, trên thanh kiếm có vô số phù văn, chính là thanh trảm yêu kiếm mà Vân Trung Tử đã đưa cho Thương Dung trước đó.

“Người đâu, mau đem thanh kiếm gỗ chết tiệt đó đập nát cho quả nhân!”, thấy thanh trảm yêu kiếm, trong mắt Trụ Vương lóe lên một tia sáng tàn bạo.

“Đại vương không thể!”, thấy cảnh này, Thương Dung ở phía dưới vội vàng nói.

“Ồ?

Thương Dung, hôm nay ngươi tốt nhất nên cho quả nhân một lời giải thích, nếu không, đừng trách quả nhân không khách sáo!”, thấy cảnh này, trong mắt Trụ Vương lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, rõ ràng sự nhẫn nại trong lòng đã đạt đến giới hạn.

Vốn dĩ hắn không định động đến Thương Dung, nhưng hành động của Thương Dung rõ ràng đang thách thức giới hạn của hắn, sát ý trong mắt cũng điên cuồng dâng lên.

“Đại vương, bảo vật đó là trảm yêu kiếm, là khắc tinh của yêu tà trong thiên hạ.

Yêu phi Đát Kỷ mấy người căn bản là yêu tinh, xin Đại vương hãy minh xét!”, lập tức Thương Dung cũng trực tiếp nói.

“Xin bệ hạ minh xét!

Không thể bị yêu phi mê hoặc được!”, mấy người còn lại cùng phe với Thương Dung thấy cảnh này, cũng lần lượt lên tiếng.

“Thôi được rồi, Đại vương, nếu thừa tướng đã một mực khẳng định tiện thiếp là yêu phi, vậy Đại vương hãy xử tử tiện thiếp đi.

Không thể vì tiện thiếp mà ảnh hưởng đến Đại vương được!

Tiện thiếp chết không đáng tiếc, chỉ là sau này không thể tiếp tục hầu hạ Đại vương nữa!”, Đát Kỷ thấy vậy, trong lòng cũng hận Thương Dung mấy người đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể

ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nhưng lúc này nàng ngay cả sức để động ngón tay cũng không có, trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể giả vờ đáng thương.

"Ái phi nói gì vậy!

Quả nhân nhất định sẽ không để ái phi chịu chút oan ức nào!

Người đâu, mau bắt Thương Dung lại cho ta!", thấy bộ dạng của Đát Kỷ, trong lòng Trụ Vương cũng mềm nhũn, bộ dạng đáng thương đó lập tức cũng khiến cho sự nghi ngờ ban đầu biến mất không còn tăm tích.

Rõ ràng hắn đã bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, ánh mắt nhìn Thương Dung và những người khác cũng lóe lên vẻ giận dữ tột cùng.

"Đại vương không thể, Đại vương mau tỉnh lại đi, không thể tiếp tục như vậy nữa!", Thương Dung thấy kết quả này, trong lòng lập tức vô cùng bi thống, lập tức quỳ xuống đất khổ sở khuyên can.

"Hỗn xược!

Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau bắt lại cho ta!", Trụ Vương vốn dĩ đã rất không ưa Thương Dung và những người khác, lúc này thấy cảnh này, Trụ Vương cuối cùng cũng hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, trực tiếp cho người áp giải tất cả Thương Dung và những người khác xuống.

Một vở kịch cũng kết thúc như vậy.

Nhưng vì Tô Đát Kỷ bị thương nặng, cho nên Trụ Vương tự nhiên cũng không còn hứng thú mở tiệc, trực tiếp đưa Tô Đát Kỷ về hậu cung.

Một đám đại thần nhìn nhau, cuối cùng cũng lần lượt giải tán.

Đồng thời, trên mặt không ít người cũng lộ ra vẻ vui mừng cuồng

nhiệt, đặc biệt là Phí Trọng và Vưu Hồn.

Phải biết rằng trước đây, Thương Dung luôn là tử đối đầu của họ, bây giờ thấy Thương Dung bị bắt, sự phấn khích trong lòng có thể tưởng tượng được.

Tiếp theo, không còn sự kiềm chế của Thương Dung và những người khác, kỷ cương của triều đại Ân Thương cũng càng thêm hỗn loạn, gian thần nắm quyền, dân chúng lầm than.

Tô Đát Kỷ sau khi thoát nạn và phục hồi, càng trở nên tàn độc hơn, phát minh ra các loại hình phạt tàn khốc.

Không chỉ vậy, nàng còn trực tiếp mua chuộc một số người trong hậu cung, sau đó hãm hại Khương Hoàng hậu.

Địa vị của Khương Hoàng hậu trong hậu cung vô cùng đặc biệt, phải biết rằng Khương Hoàng hậu đã sinh cho Trụ Vương hai người con trai.

Trong mắt Tô Đát Kỷ, Khương Hoàng hậu là một mối họa lớn, cho nên nàng trực tiếp bày ra một cái bẫy kinh khủng, trực tiếp lật đổ Khương Hoàng hậu.

Cuối cùng, Trụ Vương vì để lấy lòng Tô Đát Kỷ, còn trực tiếp xử tử Khương Hoàng hậu.

Trong nháy mắt, trong hậu cung, Đát Kỷ cũng một tay che trời, căn bản không có ai dám trái lời nàng.

Vì thân phận của Khương Hoàng hậu không tầm thường, cho nên sau khi xử tử Khương Hoàng hậu, Trụ Vương sợ Đông Bá Hầu phát động phản loạn, cho nên trực tiếp triệu tập Đông Bá Hầu và Tây Bá Hầu vào kinh.

Đông Bá Hầu biết tin Khương Hoàng hậu chết, lập tức mắng Trụ Vương hôn quân vô đạo, tự nhiên cũng hoàn toàn chọc giận Trụ

Vương, trực tiếp bị thi hành hình phạt bào lạc.

Còn Tây Bá Hầu cũng trực tiếp bị Trụ Vương giam cầm.

Con trai của Đông Bá Hầu nghe tin cha mình gặp nạn, lập tức đại nộ, trực tiếp khởi binh tạo phản.

Để phòng bị Đông Bá Hầu, Trụ Vương trực tiếp hạ lệnh cho Tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh tăng cường luyện binh.

Tổng binh phủ Trần Đường Quan, một ngày nọ, cả Tổng binh phủ hoàn toàn chìm trong một bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Chương 562

Từng bóng người hầu cũng vội vã qua lại trong phủ.

Trong sân chính của Tổng binh phủ, một người đàn ông trung niên trông khoảng bốn mươi tuổi đang đi đi lại lại trong sân, trên mặt cũng đầy vẻ lo lắng vô cùng.

Trong phòng truyền ra từng tiếng la hét khàn khàn, giọng nói nghe vô cùng đau đớn.

"Yêu quái!", cùng với tiếng la hét khàn khàn cuối cùng, sau đó là một tiếng kinh hô, hai bóng dáng phu nhân khoảng bốn mươi tuổi vội vàng chạy ra khỏi phòng, trên mặt mang theo vẻ kinh hoàng vô tận, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

"Hỗn xược!", người đàn ông trung niên thấy cảnh này, lập tức hừ lạnh một tiếng, cả người cũng tỏa ra một luồng khí tức không giận mà uy, dọa cho hai vị phu nhân vội vàng quỳ rạp xuống đất.

"Hốt hoảng như vậy, còn ra thể thống gì nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", sau đó người trung niên nhíu mày, lạnh lùng nói.

"Bẩm lão gia, phu nhân sinh rồi, chỉ, chỉ…", một trong hai vị phu nhân nói, đến cuối cùng, vẻ kinh hoàng trên mặt lại một lần nữa hiện ra.

"Hừ!

Đợi lát nữa sẽ xử lý các ngươi!", người trung niên thấy vậy lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó không chút do dự, trực tiếp đi vào phòng.

"!?", nhưng khi người trung niên vào phòng, sắc mặt cũng đơn giản, chỉ thấy một mỹ phụ yếu ớt nằm trên giường, bên cạnh mỹ phụ

là một quả cầu thịt màu đỏ thẫm, đúng vậy, một quả cầu thịt.

Cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

"Yêu nghiệt phương nào!", người trung niên thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, trường kiếm bên hông ngay lập tức tuốt ra khỏi vỏ, một luồng khí tức sắc bén cũng tỏa ra từ trên người nam tử.

"Phu quân đừng, đó là con của ta!", mỹ phụ thấy cảnh này, lập tức kinh hô một tiếng, vội vàng nói.

"!?Con của ta?

Sao có thể!?

Con của Lý Tĩnh ta sao có thể như vậy, nhất định là yêu nghiệt chuyển thế!

Phu nhân đừng hoảng, để ta chém yêu nghiệt này!", nghe lời của mỹ phụ, người đàn ông trung niên lập tức lạnh lùng nói, trường kiếm trong tay cũng ngay lập tức hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp chém mạnh về phía quả cầu thịt.

"Đừng!", thấy cảnh này, trên mặt mỹ phụ lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng, ánh mắt nhìn nam tử cũng lóe lên một tia không thể tin được, rõ ràng không ngờ nam tử lại quyết tuyệt như vậy.

"Rầm!", chỉ nghe một tiếng trầm thấp vang lên, lưỡi kiếm kinh khủng ngay lập tức chém vào quả cầu thịt.

Nhưng cảnh tượng máu thịt tung tóe như trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Chỉ thấy quả cầu thịt đó trực tiếp nứt ra từ giữa, sau đó một đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu trực tiếp nhảy ra từ trong quả cầu thịt, rồi lao vào lòng phu nhân.

“Mẫu thân, cứu con!

Có người muốn giết con!”, một giọng nói non nớt cũng vang lên.

“Quả nhiên là yêu nghiệt, dám đến phủ ta làm loạn, thật không biết sống chết!”, thấy đứa trẻ trực tiếp mở miệng nói, Lý Tĩnh lập tức càng thêm khẳng định sự thật đối phương là yêu nghiệt.

Theo hắn thấy, một đứa trẻ bình thường sao có thể vừa sinh ra đã biết nói, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng càng thêm sắc bén.

“Phu quân, … nhưng đó là con của ta, sao có thể…”, thấy cảnh này, phu nhân trực tiếp ôm đứa trẻ vào lòng, sau đó trực tiếp dùng thân thể che chở cho đứa trẻ, vẻ mặt không thể tin được nhìn Lý Tĩnh.

“Phu nhân đừng bị yêu nghiệt này lừa dối!

Trên đời này làm gì có chuyện sinh ra đã biết nói, không phải là yêu nghiệt thì là gì?”, Lý Tĩnh lập tức nói.

“Ta không quan tâm, yêu nghiệt thì đã sao!?

Đứa trẻ này là ta mang thai ba năm mới sinh ra, dù là yêu nghiệt, cũng là con của ta, ta không cho phép bất cứ ai làm hại nó.

Ngươi muốn giết, trừ phi giết ta trước!”, phu nhân lập tức nói, trên mặt cũng đầy vẻ kiên định.

“Hồ đồ, thật là hồ đồ!

Con của Lý Tĩnh ta lại là một yêu nghiệt, nếu tin này truyền ra ngoài, người khác sẽ nhìn ta như thế nào!”, Lý Tĩnh lập tức lạnh lùng nói, vẻ mặt cũng càng thêm khó coi.

“Lý Tĩnh giỏi lắm, nếu ngươi sợ người khác nói, vậy ta và con sẽ dọn ra ngoài ở, từ nay về sau không còn quan hệ gì với ngươi nữa!”, thấy bộ dạng của Lý Tĩnh, phu nhân cũng hoàn toàn thất vọng, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh cũng trở nên càng thêm lạnh lẽo.

“!?Phu nhân…”, nghe lời của phu nhân, sắc mặt Lý Tĩnh lập tức đại biến, rõ ràng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

“Ta không phải là phu nhân của ngươi, mẹ góa con côi chúng ta không dám trèo cao với Tổng binh Trần Đường Quan!”, phu nhân trực tiếp lạnh lùng nói, rõ ràng đã hoàn toàn bị Lý Tĩnh làm tổn thương.

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Lý Tĩnh lại vung đao chém về phía con của mình, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Người xấu, bắt nạt mẫu thân!

Tên xấu xa!”, đứa trẻ trong lòng phu nhân thấy cảnh này, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh cũng lóe lên một tia căm hận, trong mắt đầy vẻ thù địch.

“Phu nhân, vì một yêu nghiệt mà đối đầu với ta.....” Lúc này, thấy bộ dạng của phu nhân, vẻ mặt Lý Tĩnh cũng đầy kinh ngạc, hiển nhiên có phần khó hiểu trước phản ứng của nàng, trong mắt hắn đứa trẻ này rõ ràng là một yêu nghiệt.

“Câm miệng!

Con của ta, Lý Tĩnh, ta không cho phép ngươi nói con ta như vậy!” Nghe Lý Tĩnh mở miệng là yêu nghiệt, ngậm miệng là nghiệt chướng, sắc mặt phu nhân càng trở nên khó coi, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

“Ta.....” Cảm nhận được ánh mắt của phu nhân, sắc mặt Lý Tĩnh càng thêm khó coi.

“Đúng là đồ ngu!” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ hư không, ngữ khí tràn đầy vẻ trào phúng và khinh thường.

“Khốn kiếp!

Kẻ nào dám tự tiện xông vào Tổng binh phủ!” Nghe thấy giọng

nói, sắc mặt Lý Tĩnh lại biến đổi lần nữa, một luồng khí tức không hề yếu ớt tỏa ra từ người hắn.

Ngay sau đó, một tòa bảo tháp hiện ra từ giữa hai hàng lông mày, bao bọc quanh thân.

Hắn nhìn thẳng vào hư không, chỉ thấy một thanh niên mày kiếm mắt sao, toàn thân toát ra khí chất ngạo nghễ vô biên hiện ra.

Một luồng khí tức mạnh mẽ cũng tỏa ra từ trên người đối phương.

Chương 563

Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ đối phương, đồng tử Lý Tĩnh co rụt lại.

Thân phận của Lý Tĩnh không hề đơn giản, thuở nhỏ từng đến Tây Côn Luân bái sư Độ Ách Chân Nhân, sau lại bái làm môn hạ của Nhiên Đăng, thân phận có thể nói là phi phàm.

Cũng vì thế, kiến thức của Lý Tĩnh tự nhiên cũng không tầm thường.

Cảm ứng được khí tức trên người đối phương, Lý Tĩnh liền hiểu ra, người trước mắt tuyệt đối là một vị đại thần thông giả.

Hắn cảm giác khí tức của đối phương thậm chí còn đáng sợ hơn cả sư phụ Nhiên Đăng Đạo Nhân của mình.

Phải biết rằng sư phụ của hắn là một tồn tại cấp bậc Trảm Nhất Thi Chuẩn Thánh, là một đại thần thông giả có tiếng trong Hồng Hoang.

Bây giờ người trước mắt có thể so sánh với sư phụ, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

"Xin ra mắt tiền bối, không biết tiền bối....." Lý Tĩnh cẩn thận mở lời.

"Thân phận của bản tọa, ngươi không cần phải biết.

Tiểu gia hỏa, ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy không?" Ánh mắt của thanh niên rơi xuống đứa trẻ trong lòng phu nhân, trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu, rồi lên tiếng hỏi.

"Bái sư?

Bái sư rồi ta có thể đánh bại tên xấu xa này không?" Nghe lời của thanh niên, giọng nói của đứa trẻ vang lên, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh không che giấu được địch ý đậm đặc.

"Nghiệt chướng..." Nghe lời Na Tra nói, sắc mặt Lý Tĩnh càng thêm khó coi, trong mắt hàn quang không ngừng lóe lên.

"Đương nhiên có thể, chỉ là một tên phế vật mà thôi, đánh bại hắn dễ như trở bàn tay!" Thanh niên thản nhiên nói, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh lóe lên vẻ khinh thường.

"Được, ta bằng lòng bái người làm thầy!" Nghe lời thanh niên, Na Tra lập tức nói thẳng.

"Không được!" Nghe Na Tra nói, Lý Tĩnh lập tức phản đối, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Bản tọa thu đồ, ngươi là cái thá gì mà cũng dám cản trở bản tọa?" Thanh niên thấy vậy, thần sắc trở nên vô cùng lạnh lùng, ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường.

"Ta....." Lý Tĩnh tức khắc không nhịn được muốn nói, nhưng lại như nghẹn lời, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Ta cái gì?

Đúng vậy, theo lý thì ngươi đúng là phụ thân của nó.

Nhưng đáng tiếc, vào lúc ngươi chuẩn bị giết nó, quan hệ phụ tử đã không còn tồn tại.

Huống hồ, phu nhân đã hòa ly với ngươi, giữa các người không còn bất kỳ liên quan nào, cho nên ngươi không có quyền ngăn cản!" Thanh niên lạnh lùng nói.

"..." Nghe lời đối phương, sắc mặt Lý Tĩnh trở nên vô cùng khó coi, nhưng nhất thời lại không biết phải phản bác thế nào.

“Phu nhân, ta chuẩn bị thu con của người làm đồ đệ, không biết ý phu nhân thế nào?” Sau đó, ánh mắt của thanh niên rơi xuống người phu nhân và hỏi.

Nghe lời thanh niên, trong lòng phu nhân cũng có chút động lòng.

Nàng không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra sự kính sợ của Lý Tĩnh đối với thanh niên này.

Nàng rất hiểu Lý Tĩnh, đối phương đã có thể khiến Lý Tĩnh như vậy, hiển nhiên thân phận tuyệt đối phi phàm.

Hiện tại đã đoạn tuyệt quan hệ với Lý Tĩnh, sau này một mình nuôi con chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Nếu bây giờ bái được một sư phụ mạnh mẽ, đối với đứa trẻ tuyệt đối là một chuyện tốt lớn lao.

“Khoan đã!” Ngay lúc phu nhân chuẩn bị đồng ý, một giọng nói khác lại vang lên từ hư không.

Ngay sau đó, một đạo hồng quang từ xa bay tới, đáp thẳng xuống bầu trời Tổng binh phủ.

Chỉ thấy người tới mặc một bộ đạo bào màu trắng, tiên phong đạo cốt, thoạt nhìn có vẻ là một bậc chân tu đắc đạo.

“Ngọc Thanh tiên quang?

Người này là người của Xiển Giáo?” Thấy thần hồng dưới chân người tới, mắt Lý Tĩnh sáng lên, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân, môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Xiển Giáo!

Ngươi là ai?” Ánh mắt người tới rơi xuống Lý Tĩnh.

Vốn dĩ với một người như Lý Tĩnh, hắn chẳng thèm để ý, vì trong mắt hắn Lý Tĩnh chỉ là một tồn tại chưa thành tiên đạo.

Nhưng khi cảm nhận được sự dao động trên người Lý Tĩnh, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện dao động pháp lực trên người Lý Tĩnh lại là công pháp của Xiển Giáo, cho nên hắn liền thay đổi chủ ý.

"Ra là Thái Ất sư huynh, ta là ký danh đệ tử dưới trướng Nhiên Đăng lão sư!" Lý Tĩnh sau khi nghe tên Thái Ất Chân Nhân, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Có thể hắn không biết danh tiếng của Thái Ất Chân Nhân, nhưng đó là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, lại là người khá được sủng ái trong Thập Nhị Kim Tiên, tu vi là một trong những người xuất chúng trong cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hắn lập tức vội vàng nói.

"Đệ tử của Nhiên Đăng lão sư?

Ra là vậy!" Nghe Lý Tĩnh nói, Thái Ất Chân Nhân cũng ngẩn ra, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Không cần nói cũng biết, Lý Tĩnh trước mắt hiển nhiên là đệ tử mà Nhiên Đăng dùng để đỡ kiếp.

Nhưng dù sao cũng là người của Xiển Giáo, ánh mắt nhìn Lý Tĩnh cũng trở nên hòa nhã hơn không ít.

"Không biết Thái Ất sư huynh đến phủ của ta có việc gì?" Lý Tĩnh lại cẩn thận hỏi.

Mặc dù về bối phận, hắn và Thái Ất Chân Nhân cùng một thế hệ, nhưng hắn rất rõ ràng, thân phận của mình so với Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn là một trời một vực.

"Bần đạo hôm nay tâm huyết dâng trào, tính ra đệ tử của bần đạo đã xuất thế, cho nên bần đạo đến đây là để thu đồ!

Đứa trẻ này là con của sư đệ sao?

Chương 564

Bần đạo bằng lòng thu nó làm đệ tử, không biết ý sư đệ thế nào?" Thái Ất Chân Nhân nói thẳng, ánh mắt rơi xuống người Na Tra.

Sau khi thấy bộ dạng của Na Tra, trong mắt Thái Ất Chân Nhân lóe lên một tia sáng.

"....." Nghe lời Thái Ất Chân Nhân, Lý Tĩnh lập tức ngây người, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này nếu hắn còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đúng là kẻ ngốc thật sự.

Một vị đại thần thông giả đỉnh cao, một đại năng trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo tranh nhau thu con trai mình làm đệ tử, đâu phải là nghiệt chướng gì, căn bản là một thiên tài tuyệt thế.

Nghĩ lại biểu hiện vừa rồi, trên mặt Lý Tĩnh lộ ra vẻ vô cùng lúng túng.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra đứa con thứ ba này tuyệt đối không tầm thường, vậy mà một thiên tài nghịch thiên như vậy lại bị mình đẩy ra ngoài, tâm trạng có thể tưởng tượng được.

"Hửm?

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?" Thấy bộ dạng của Lý Tĩnh, Thái Ất Chân Nhân nhíu mày, hiển nhiên cũng nhận ra không khí trong sân có chút kỳ lạ.

"Thái Ất, ngươi tranh đồ đệ của bản tọa, coi bản tọa không tồn tại sao?" Thấy cảnh này, sắc mặt của thanh y đạo nhân bên cạnh trở nên lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

“Hửm? ...Khổng Tuyên!?!

Tại sao ngươi lại ở đây!?” Lúc này Thái Ất Chân Nhân mới chú ý đến thanh y đạo nhân bên cạnh.

Nhưng khi thấy rõ bộ dạng của thanh y đạo nhân, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đột nhiên đại biến, bởi vì hiển nhiên hắn đã nhận ra thân phận của người này, không ai khác chính là Khổng Tuyên lừng danh.

Hiện tại, danh tiếng của Khổng Tuyên trong toàn bộ Hồng Hoang tuyệt đối như sấm bên tai.

Hắn là đại đệ tử của Thiên Đế chí tôn Thiên Đình, đồng thời cũng là thái tử của Phượng Hoàng nhất tộc.

Vốn dĩ tu vi là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không lâu trước đây nghe nói đã tiến giai thành tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh.

Trước đó hắn vẫn luôn trấn giữ ở vực ngoại chiến trường, nghe nói từng một mình chém giết một tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ vực ngoại thiên ma, hung danh lừng lẫy.

“Khổng Tuyên!?” Nghe Thái Ất Chân Nhân nói, sắc mặt Lý Tĩnh cũng đột nhiên biến đổi, đối với danh tiếng của Khổng Tuyên hắn tự nhiên cũng biết, sắc mặt tức thì trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Bản tọa ở đâu chẳng lẽ cần phải có sự đồng ý của ngươi sao?

Ngươi đúng là to gan, dám tranh đệ tử của bản tọa, ngươi đang khiêu khích bản tọa sao?

Ngươi đang khiêu khích chí tôn Thiên Đình nhất mạch của ta?” Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

“...Khổng Tuyên, ngươi đừng có khinh người quá đáng!

Đứa trẻ này có duyên sư đồ với ta, ngươi đừng có quá phận!” Thái Ất Chân Nhân thấy vậy, không nhịn được nói.

“Thật buồn cười, duyên sư đồ?

Chỉ bằng ngươi cũng xứng làm thầy của nó sao?

Thật là nực cười.

Hôm nay bản tọa tâm tình tốt, không muốn đại động can qua, cút đi, nếu không thì đừng trách bản tọa không khách khí!” Khổng Tuyên lạnh lùng nói.

“Khổng Tuyên...” Thấy vẻ trào phúng không hề che giấu của Khổng Tuyên, biểu tình của Thái Ất Chân Nhân hiển nhiên càng trở nên khó coi.

Là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực không tệ, nhưng lại học được cái tính kiêu ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn đến mười thành, ngạo mạn kiêu căng, không coi ai ra gì.

“Cút!

Nếu không, bản tọa không ngại đưa ngươi lên bảng, để ngươi trở thành người đầu tiên lên bảng!” Khổng Tuyên lạnh lùng nói, ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường.

“Cuồng vọng!

Khổng Tuyên, ngươi thật sự cho rằng ta!?” Thái Ất Chân Nhân thấy vậy, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Sự miệt thị trần trụi này hiển nhiên đã chọc giận Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn.

Trong hai mắt hắn lóe lên tia sáng phẫn nộ, một luồng khí tức không hề yếu ớt cũng tỏa ra từ trên người hắn.

Một khắc sau, chỉ thấy quanh thân Thái Ất Chân Nhân xuất hiện một cái lồng ánh sáng màu đỏ rực, chín con hư ảnh hình rồng màu đỏ

rực không ngừng lượn lờ quanh thân, bao bọc hoàn toàn cơ thể hắn.

Trong tay hắn, một đôi kiếm dài một đen một trắng cũng tức thì hiện ra, mang theo hai luồng khí tức sắc bén bao trùm về phía Khổng Tuyên.

"Cửu Long Thần Hỏa Tráo?

Âm Dương Song Kiếm?

Đồ tốt, nhưng đáng tiếc, rơi vào tay ngươi có chút mai một.

Nếu đã như vậy, vậy thì bản tọa không khách khí!" Thấy linh bảo trong tay đối phương, Khổng Tuyên cũng lên tiếng.

Bất kể là Cửu Long Thần Hỏa Tráo hay Âm Dương Song Kiếm đều là Tiên Thiên Linh Bảo, mà không phải là Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi thanh trong Âm Dương Song Kiếm đều là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hợp nhất lại là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảo vật như vậy ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng không có, có thể thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái Thái Ất Chân Nhân đến mức nào.

Nhìn Âm Dương Song Kiếm đang bay tới, khóe miệng Khổng Tuyên lộ ra một nụ cười trào phúng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Khổng Tuyên vung tay một cái, một đạo thần quang năm màu từ trên trời giáng xuống, hung hăng quét về phía Âm Dương Song Kiếm.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Thái Ất Chân Nhân, vào khoảnh khắc thần quang năm màu chạm vào Âm Dương Song Kiếm, liên hệ của hắn với đôi kiếm lập tức bị cắt đứt, Âm Dương Song Kiếm cũng

bị thần quang năm màu quét rụng.

Chương 565

Thủ đoạn này chính là bản mệnh thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Ngũ Sắc Thần Quang, phàm là bảo vật trong ngũ hành, không có gì là không quét được, có phần tương tự như Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Cho nên chỉ trong một chiêu, pháp bảo của Thái Ất Chân Nhân đã bị Khổng Tuyên quét đi.

"Khổng Tuyên, pháp bảo của ta!" Thấy pháp bảo của mình bị quét đi, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đại biến, trong mắt lóe lên vẻ vô cùng lo lắng.

Phải biết rằng Âm Dương Song Kiếm là linh bảo sát phạt mạnh nhất trong tay hắn, một khi mất đi, đối với thực lực của hắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

"Đồ ngu!" Thấy bộ dạng của Thái Ất Chân Nhân, khóe miệng Khổng Tuyên lộ ra một nụ cười trào phúng.

Liếc nhìn Cửu Long Thần Hỏa Tráo trên người đối phương, ánh sáng Ngũ Sắc Thần Quang trong tay Khổng Tuyên lóe lên, lại một lần nữa bao phủ lên Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

"Khốn kiếp!" Thấy động tác của Khổng Tuyên, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân lại một lần nữa đại biến, hiển nhiên đã nhìn ra ý đồ của Khổng Tuyên, thân hình lập tức lùi nhanh.

"Buồn cười!" Thấy bộ dạng của đối phương, Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, vẻ trào phúng trong mắt không hề giảm, thân hình khẽ động, trực tiếp chặn trước mặt Thái Ất Chân Nhân.

Ngũ Sắc Thần Quang tức thì rơi xuống Cửu Long Thần Hỏa Tráo, không chút hồi hộp, Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại một lần nữa bị Khổng Tuyên quét rụng.

"Đáng chết, Khổng Tuyên, ta liều mạng với ngươi!" Thấy pháp bảo đối với Khổng Tuyên không có tác dụng, Thái Ất Chân Nhân lập tức từ bỏ việc sử dụng pháp bảo, hai tay kết ấn, tức thì một đạo Ngọc Thanh Thần Lôi đáng sợ hung hăng đánh về phía Khổng Tuyên.

"Ngu muội cố chấp!

Nếu đã tìm chết, vậy thì hôm nay bản tọa thành toàn cho ngươi!" Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, trong hai mắt hàn quang lóe lên, không chút do dự, đưa tay chỉ một cái, một đạo kình khí sắc bén đáng sợ gào thét bay ra, trực tiếp nghênh đón công kích của Thái Ất Chân Nhân.

Không có chút hồi hộp nào, Thái Ất Chân Nhân chỉ mới là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn Khổng Tuyên là tồn tại cấp bậc Trảm Thi Chuẩn Thánh, hai người rõ ràng không cùng đẳng cấp.

Gần như trong nháy mắt, thần thông của Thái Ất Chân Nhân tan vỡ, kình khí sắc bén không giảm thế lao về phía hắn.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đại biến, ngay sau đó chỉ cảm thấy một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên từ đáy lòng.

Lúc này hắn mới phát hiện, khoảng cách giữa mình và Khổng Tuyên đáng sợ đến mức nào.

Thân hình hắn lập tức lùi nhanh, muốn tránh né một đòn của Khổng Tuyên.

"Ngây thơ!" Thấy động tác của Thái Ất Chân Nhân, vẻ khinh thường trên mặt Khổng Tuyên càng đậm.

Ngũ Sắc Thần Quang tức thì tỏa sáng, không gian xung quanh như bị đông cứng lại, cơ thể Thái Ất Chân Nhân bị định tại chỗ.

Trong khoảnh khắc, dưới một lực lượng khổng lồ đáng sợ, cả người hắn không tự chủ được bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi cũng phun ra.

"....." Cơ thể Thái Ất Chân Nhân bay ra mấy chục mét mới dừng lại, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

"Khổng Tuyên, ngươi cứ chờ đấy, chuyện hôm nay bần đạo ghi nhớ, lần sau nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá!" Sau đó Thái Ất Chân Nhân hung hăng liếc nhìn Khổng Tuyên một cái, giọng nói lạnh lùng.

Lúc này hiển nhiên hắn cũng đã nhìn ra, thực lực của mình so với đối phương chênh lệch quá lớn, nếu tiếp tục nữa tuyệt đối không chiếm được chút lợi lộc nào.

Để lại một câu nói cay độc, Thái Ất Chân Nhân trực tiếp xoay người đi ra ngoài, hiển nhiên chuẩn bị rời đi.

"Đi?

Bản tọa cho ngươi đi rồi sao?" Thấy động tác của Thái Ất Chân Nhân, trong mắt Khổng Tuyên lóe lên một tia hung lệ, giọng nói lạnh lùng.

Những năm này, Khổng Tuyên vẫn luôn trấn giữ ở vực ngoại chiến trường, trải qua vô số trận chiến, tính cách cả người cũng trở nên sát phạt quả đoán.

Hắn rất rõ ràng, hiện tại là Phong Thần lượng kiếp, trong lượng kiếp tối kỵ nhất là do dự thiếu quyết đoán, cho nên vào khoảnh khắc giao thủ với Thái Ất Chân Nhân, Khổng Tuyên đã không có ý định để

đối phương rời đi.

“!?

Đáng chết, Khổng Tuyên, ngươi có ý gì, chẳng lẽ muốn giữ bần đạo lại!?” Nghe lời Khổng Tuyên, Thái Ất Chân Nhân nói với sắc mặt vô cùng khó coi.

“Ý gì?

Thật buồn cười, ngươi đã ra tay với bản tọa, nếu đã động thủ, vậy hôm nay bản tọa sẽ đưa ngươi lên bảng!” Khổng Tuyên lạnh lùng nói, một luồng khí tức hung sát đáng sợ tức thì bùng nổ, khí tức lạnh lẽo vô tận trực tiếp bao phủ lên người Thái Ất Chân Nhân.

“!?

Ngươi dám!?” Nghe lời nói đó, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đột nhiên đại biến.

Cảm nhận được sát ý đáng sợ như thực chất trên người Khổng Tuyên, Thái Ất Chân Nhân cũng biến sắc.

Lúc này, hiển nhiên hắn đã thật sự xác định, Khổng Tuyên không hề nói đùa với hắn, mà đã thật sự quyết tâm giết hắn.

“Chạy!” Lúc này Thái Ất Chân Nhân cũng không dám do dự.

Cuộc giao phong trước đó đã cho hắn một nhận thức rõ ràng về thực lực của Khổng Tuyên.

Với thực lực đáng sợ đó, hắn rõ ràng không phải là đối thủ.

Nếu ở lại, e rằng thật sự sẽ bị giết, trở thành người đầu tiên lên bảng.

Phong Thần Bảng là tồn tại như thế nào, hắn rất rõ ràng, nếu thật sự lên bảng, đối với hắn quả thực là sống không bằng chết.

“Đi?

Muộn rồi, ngươi đi được sao?

Ngoan ngoãn ở lại cho ta đi!” Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, ý niệm vừa động, năm thanh trường kiếm cũng tức thì hiện ra, một luồng khí tức sát phạt vô tận đáng sợ cũng bùng nổ từ trên đó.

“Ngũ Hành Trảm Thiên!” Ngũ Sắc Thần Quang tức thì tỏa sáng, năm đạo thần quang lộng lẫy sắc bén cũng tức thì bùng nổ, mang theo một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ hung hăng bao phủ về phía Thái Ất Chân Nhân.

“Đừng!” Cảm nhận được khí tức đáng sợ, lúc này, Thái Ất Chân Nhân cảm nhận được một luồng khí tức tử vong còn đáng sợ hơn bao phủ toàn thân, hắn có cảm giác, nếu một đòn này rơi xuống người, tuyệt đối là thập tử vô sinh.

“Khốn kiếp, ngươi dám!” Ngay khi đòn tấn công đáng sợ sắp rơi xuống người Thái Ất Chân Nhân, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ hư không, ngay sau đó một luồng khí tức vô thượng mênh mông đáng sợ tức thì bùng nổ, một luồng khí tức mênh mông đáng sợ từ hư không cũng hung hăng bao phủ về phía Khổng Tuyên.

“Không ổn!” Khổng Tuyên thấy vậy, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, từ trong khí cơ đáng sợ đó, Khổng Tuyên cảm nhận được một luồng tử khí nồng đậm.

Chương 566

"Nguyên Thủy, tìm chết à, ngươi coi Trẫm không tồn tại sao!?

Cút ngay cho ta!" Nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức đáng sợ khác lại dâng lên, gần như trong nháy mắt, một luồng khí tức tuyệt cường vô song cũng tức thì bùng nổ, hung hăng nghiền nát công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không cần nói cũng biết, hiển nhiên là Tần Hạo đã ra tay.

Nhân cơ hội này, Ngũ Hành Thần Kiếm cũng tức thì hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chui vào cơ thể Thái Ất Chân Nhân.

Kiếm khí đáng sợ cũng tức thì bùng nổ, ngay sau đó thân thể hắn nổ tung, cả người hung hăng đập xuống đất, mắt trợn trừng, khí tức trên người cũng biến mất không dấu vết, hiển nhiên đã chết.

Cùng lúc đó, một đạo hư ảnh cũng hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp rơi lên Phong Thần Bảng.

"!?

Thái Ất sư huynh vẫn lạc!?" Thấy cảnh này, Lý Tĩnh ở phía dưới hoàn toàn ngây người, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thái Ất Chân Nhân là một trong Thập Nhị Kim Tiên đường đường, bây giờ lại là người đầu tiên bị đưa lên Phong Thần Bảng, tuyệt đối đủ để gây chấn động toàn bộ tu sĩ tứ giáo trong Hồng Hoang.

"Khốn kiếp, nghiệt chướng, tìm chết!" Thấy Khổng Tuyên đưa đệ tử của mình lên bảng, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một luồng khí tức hủy diệt vô tận đáng sợ cũng bùng nổ từ trên

người hắn, cả thiên địa cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể tận thế sắp đến.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi dám động vào đệ tử của Trẫm thử xem, tin hay không Trẫm đồ sát tất cả đệ tử Xiển Giáo?" Thấy động tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng nói của Tần Hạo cũng vang lên, đi kèm là một luồng khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ cũng bùng nổ từ trên người hắn, hung hăng áp chế về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghiền nát khí tức của ông ta.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ mới là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, về khí thế tự nhiên không phải là đối thủ của Tần Hạo.

"....." Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đại biến.

Hắn không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Tần Hạo.

Trước đó hắn đã chứng kiến thực lực đáng sợ của Tần Hạo, Chuẩn Đề ngay cả sức chống cự cũng không có.

Thực lực của hắn tuy mạnh hơn Chuẩn Đề, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, căn bản không phải là đối thủ của Tần Hạo.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiểu bối giao phong tốt nhất nên dựa vào bản lĩnh của mình.

Đồng bối giao phong, nếu đệ tử Xiển Giáo có thể đưa đệ tử của bản tọa lên bảng, Trẫm không có gì để nói.

Nhưng nếu lấy lớn hiếp nhỏ, Trẫm tuyệt đối sẽ khiến Xiển Giáo phải trả giá đắt.

Đừng nghi ngờ lời của Trẫm, đến lúc đó đừng trách Trẫm ngay cả cơ hội lên bảng cũng không chừa lại cho các ngươi!" Giọng nói lạnh lùng của Tần Hạo vang lên, ngữ khí tràn đầy lời cảnh cáo.

Đối với cái nết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tần Hạo rất hiểu, trong Phong Thần, chuyện lấy lớn hiếp nhỏ càng là chuyện thường ngày, cho nên Tần Hạo nói thẳng ra trước.

“.....” Nghe lời Tần Hạo, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên vô cùng khó coi, lửa giận trong hai mắt điên cuồng dâng lên.

Là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường bị người ta uy hiếp như vậy, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

“Hửm?

Ngươi có ý kiến gì sao?

Nếu không phục, Trẫm không ngại cùng ngươi ra thiên ngoại hỗn độn làm một trận!” Giọng nói của Tần Hạo lại vang lên, ngữ khí tràn đầy vẻ trào phúng.

“...Hừ!

Ngươi cứ chờ đấy, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ khiến ngươi phải trả giá!” Sắc mặt biến đổi mấy lần, Nguyên Thủy Thiên Tôn để lại một câu nói cay độc, rồi lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Đùa sao, đánh một trận với Tần Hạo?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tự phụ, nhưng cũng không ngốc, chuyện không có chút phần thắng nào hiển nhiên hắn không thể làm.

“Đa tạ lão sư!” Khổng Tuyên thấy vậy, ánh mắt nhìn thẳng vào hư không, cúi người hành lễ và nói.

Hắn rất rõ ràng, vừa rồi nếu không phải Tần Hạo, e rằng hắn cũng đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa lên bảng. "Không sao, ngươi cứ yên tâm mà làm đi." Có kẻ nào lấy lớn hiếp nhỏ, ỷ già bán già, Trẫm

tự sẽ ra tay dọn dẹp.

Nhưng nếu đồng bối giao phong mà bại, vậy chỉ có thể trách học nghệ không tinh!" Giọng Tần Hạo lại vang lên.

"Lão sư yên tâm, đệ tử nhất định không để lão sư thất vọng!

Đồng bối tranh phong, ta, Khổng Tuyên, chưa từng sợ bất kỳ ai!" Khổng Tuyên thấy vậy, lập tức nói thẳng.

"Hy vọng là vậy!

Trẫm mong chờ biểu hiện của ngươi!" Nói xong, thân hình Tần Hạo khẽ động, cũng trực tiếp rời đi.

"Ra mắt tiền bối!" Lý Tĩnh ở phía dưới thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kính sợ, đồng thời trong lòng càng thêm hối hận.

Vốn dĩ là một chuyện vui lại bị làm thành ra thế này.

Nếu không phải do hắn, lúc này con trai hắn đã bái nhập môn hạ của Tần Hạo, tuyệt đối sẽ một bước lên trời, đó là một chỗ dựa lớn biết bao.

Mặc dù hiện tại danh nghĩa là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, nhưng địa vị thực sự hiển nhiên rất lúng túng.

So với thân phận của mạch Tần Hạo, đó hoàn toàn là một trời một vực.

"Tiểu gia hỏa, những kẻ gây rối đã được dọn dẹp rồi, bái sư đi!" Khổng Tuyên hoàn toàn không để ý đến Lý Tĩnh, ánh mắt rơi xuống Na Tra trong lòng Ân Thị rồi nói.

"Đệ tử Na Tra bái kiến sư tôn!" Na Tra tuy vừa mới sinh ra, nhưng là Linh Châu Tử chuyển thế, sinh ra đã có tri thức, cho nên trực tiếp nhảy xuống trước mặt Khổng Tuyên, sau đó cung kính hành lễ với Khổng Tuyên, giọng nói trong trẻo vang lên.

“Tốt!

Nếu đã như vậy, từ hôm nay ngươi là đại đệ tử của bản tọa, cũng là tam đại thủ tịch của Thiên Đế nhất mạch!” Khổng Tuyên lập tức nói thẳng.

“Thượng tiên, không biết ngài có muốn mang Na Tra đi không?” Thấy cảnh này, trên mặt Ân Thị lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 567

Mặc dù nàng không hiểu nhiều về chuyện của giới tu luyện, nhưng chỉ từ những gì vừa xảy ra cũng có thể đoán được, lão sư mà con trai nàng bái nhập tuyệt đối không tầm thường, tuyệt đối có bối cảnh lớn, đối với Na Tra tuyệt đối có lợi ích to lớn.

Nhưng ngay sau đó, như nghĩ đến điều gì, trên mặt nàng lộ ra vẻ lo lắng.

Dù sao Na Tra mới vừa sinh ra, nàng đã mang thai ba năm, tự nhiên không muốn xa cách Na Tra.

"Không cần như vậy, bản tọa sẽ trực tiếp ở lại dạy dỗ Na Tra là được, lúc bình thường cần phu nhân chăm sóc Na Tra!" Khổng Tuyên lập tức nói thẳng.

"Thật sao!?

Thật tốt quá, đa tạ thượng tiên!" Nghe lời Khổng Tuyên, trên mặt Ân Thị tức thì lộ ra vẻ kích động.

"Tiền bối, Thiên Viên là biệt viện tốt nhất trong Lý phủ, tiền bối hãy ở đó đi!" Lý Tĩnh bên cạnh thấy vậy lập tức vội vàng nói, hiển nhiên đang cố gắng hết sức để kéo gần quan hệ với Khổng Tuyên.

"Hừ, ta không muốn ở đây, lão sư, con không muốn ở đây, chúng ta rời khỏi đây được không?" Na Tra thấy cảnh này, không nhịn được nói, hiển nhiên đối với chuyện trước đó trong lòng có khúc mắc sâu sắc.

"...Phu nhân..." Nghe Na Tra nói, sắc mặt Lý Tĩnh càng thêm khó coi.

Nhưng hiện tại thân phận của Na Tra đã khác xưa, cuối cùng chỉ

có thể đưa ánh mắt về phía Ân Thị bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ hy vọng.

"Ta đã hòa ly rồi, Tổng binh đại nhân, mẫu tử ta không dám trèo cao.

Thượng tiên, chúng ta đi thôi!" Ân Thị đối với Lý Tĩnh hiển nhiên cũng đã hoàn toàn thất vọng, lập tức nói với Khổng Tuyên, hiển nhiên cũng không muốn ở lại đây nữa.

"Cũng được!" Thấy cảnh này, Khổng Tuyên cũng không chút do dự, hoàn toàn không để ý đến Lý Tĩnh, trực tiếp mang theo Ân Thị và Na Tra rời khỏi Tổng binh phủ.

Cuối cùng, hắn dừng lại trên một ngọn núi bên ngoài Tiền Đường Quan, sau đó vung tay một cái, từng tòa đình đài lầu các cũng trực tiếp hiện ra.

Trong chớp mắt, trên đỉnh núi đã xuất hiện một tòa tiên gia phủ đệ.

"Tạm thời cứ ở đây đi!" Khổng Tuyên lập tức nói.

"Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của thượng tiên!" Ân Thị thấy vậy lập tức gật đầu nói, còn Na Tra tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Xuân đi thu đến, chớp mắt đã bảy năm trôi qua.

Trong bảy năm, Na Tra cũng từ một đứa trẻ sơ sinh biến thành một tiểu chính thái.

Lúc này, sau khi tu luyện cùng Khổng Tuyên, tu vi của Na Tra cũng đột phá mạnh mẽ, trực tiếp đạt đến cảnh giới Huyền Tiên đáng sợ.

Tốc độ tu luyện tuyệt đối có thể gọi là nghịch thiên, hiển nhiên có liên quan đến căn nguyên của Na Tra.

Hắn là Tiên Thiên Linh Bảo Linh Châu Tử chuyển thế, kiếp trước thủy chung không thể hóa hình, nhưng lại tích lũy được nền tảng

vững chắc.

Cho nên tốc độ tu luyện hiện tại ngoài thiên phú của bản thân, chủ yếu là nhờ vào nền tảng của kiếp trước.

Bây giờ Na Tra chẳng qua là chuyển hóa nền tảng của kiếp trước thành tu vi của kiếp này mà thôi, cho nên chỉ mất bảy năm đã đạt đến cảnh giới Huyền Tiên, Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ cách Kim Tiên một bước chân.

"Sư tôn, nương!

Con muốn ra ngoài chơi!" Trong tiên phủ, một tiểu chính thái phấn điêu ngọc trác từ một thiên điện đi ra, nói với hai người trong sân.

"Cẩn thận một chút!" Ân Thị thấy bộ dạng của Na Tra, trên mặt lộ ra vẻ hiền từ, lập tức nói.

"Biết rồi, nương, người yên tâm đi, con bây giờ là một cao thủ đó!" Na Tra có chút kiêu ngạo nói.

"Đi đi!" Khổng Tuyên nhìn Na Tra trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, nói thẳng.

Na Tra thấy vậy không chút do dự, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Đông Hải.

Đối với Đông Hải, Na Tra không phải là lần đầu tiên đến.

Nhưng trước đó, Na Tra vẫn luôn chơi đùa ở ven biển Đông Hải.

Hôm nay, tâm huyết dâng trào, Na Tra chuẩn bị đi vào sâu trong Đông Hải xem thử.

Lúc này Na Tra cũng không chút do dự, một đôi Phong Hỏa Luân dưới chân trực tiếp hiện ra, thân hình hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng vào sâu trong Đông Hải.

Phong Hỏa Luân tự nhiên là chiến lợi phẩm Khổng Tuyên có được

sau khi giết Thái Ất Chân Nhân, cho nên trực tiếp đưa cho Na Tra.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào địa bàn Long tộc của ta!" Khi Na Tra tiến vào sâu trong Đông Hải, mặt biển phía dưới tức thì tách ra, chỉ thấy một đội tôm binh cua tướng từ dưới xông lên, trực tiếp chặn đường Na Tra, nhìn Na Tra trên không trung, giọng nói lạnh lùng.

"Địa bàn Đông Hải Long tộc?" Thấy cảnh này, Na Tra cũng ngẩn ra, trong mắt lóe lên vẻ mờ mịt.

Na Tra tuy rất thông minh, thiên phú vô song, sinh ra đã có tri thức, nhưng dù sao hiện tại cũng chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi, đối với một số chuyện trong Hồng Hoang thiên địa biết không nhiều.

Lúc này nghe lời của đám tôm binh cua tướng, hiển nhiên cũng có chút mờ mịt.

"Đương nhiên, toàn bộ tứ hải đều là địa bàn của Long tộc chúng ta!

Tiểu tử, thức thời thì ngoan ngoãn rời đi, địa bàn Long tộc chúng ta không phải ai cũng có thể tùy tiện xông vào!" Một tướng cua cầm đầu ở phía dưới lạnh lùng nói.

"Ồ, ta gọi một tiếng các ngươi có đáp lại không?

Đông Hải lớn như vậy, dựa vào đâu mà bắt Long tộc chiếm cứ?" Na Tra thấy thái độ của đám tôm binh cua tướng phía dưới, lập tức cũng có chút không vui.

Hơn nữa, đám tôm binh cua tướng phía dưới chỉ mới là tu vi Địa Tiên, Thiên Tiên, thậm chí có một số còn chưa bước vào tiên đạo, tu vi kém như vậy mà thái độ lại ác liệt như thế, hiển nhiên cũng khiến Na Tra rất khó chịu.

"Khốn kiếp, tiểu tử, ngươi đang khiêu khích Long tộc chúng ta sao?" Nghe Na Tra nói, biểu tình của đám tôm binh cua tướng phía

dưới tức thì cũng trở nên có chút khó coi.

Hiện tại Long tộc tuy đã suy tàn, nhưng dù sao cũng có chút nền tảng, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Có lẽ không dám đối đầu với những thế lực đỉnh cao như tứ giáo, nhưng cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng chọc giận.

"Khiêu khích rồi thì sao?" Na Tra khinh thường nói.

"Tìm chết, nếu đã như vậy, vậy đừng trách chúng ta không khách khí.

Chương 568

Ra tay, bắt hắn lại!" Tướng cua cầm đầu lập tức lạnh lùng ra lệnh, sau đó một đội người trực tiếp xông lên tấn công Na Tra trên không.

"Chỉ bằng một đám tôm cá thối rữa cũng muốn ta ra tay?

Đúng là không biết sống chết!" Na Tra thấy vậy, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

Một khắc sau, hắn lật tay, một viên gạch vàng xuất hiện trong tay, sau đó hung hăng đập xuống mặt biển.

Viên gạch cũng lớn lên theo gió, trong khoảnh khắc đã biến thành một viên gạch khổng lồ che trời, bao phủ hoàn toàn mặt biển xung quanh, sau đó hung hăng đập xuống.

"!?...Linh bảo, không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt của tướng cua cầm đầu đột nhiên biến đổi, trong lòng cũng nảy sinh một ý nghĩ không tốt, cảm giác như đã chọc phải người không nên chọc.

"Ầm ầm ầm ầm..." Chỉ nghe một loạt tiếng động trầm thấp đáng sợ vang lên, sóng lớn cuồn cuộn.

Không có chút hồi hộp nào, Na Tra là tồn tại Huyền Tiên đỉnh phong, trong tay lại có Tiên Thiên Linh Bảo, đối mặt với một đám tồn tại cao nhất chỉ là Thiên Tiên, tự nhiên là nghiền ép không chút hồi hộp.

Lần đầu tiên giao thủ với người khác, Na Tra hiển nhiên cũng có chút không biết nặng nhẹ, dưới một đòn toàn lực, kết cục của đám tôm binh cua tướng tự nhiên có thể tưởng tượng được, trực tiếp bị đập thành thịt nát, tức thì nhuộm đỏ cả một vùng biển, một mùi máu

tanh nồng nặc cũng lan tỏa ra.

"Đúng là không chịu nổi một đòn!" Na Tra thấy vậy, bĩu môi nói, đối với cái chết của đám tôm binh cua tướng hiển nhiên không hề để trong lòng, trực tiếp tiếp tục đi dạo trong Đông Hải, chơi đùa vui vẻ.

"Ngao!" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng rồng ngâm cao vút vang lên.

Ngay sau đó, mặt biển phía dưới lại một lần nữa tách ra, từng đội tôm binh cua tướng lại xông lên, số lượng còn đông hơn trước rất nhiều.

Ở trung tâm của đám tôm binh cua tướng là một thanh niên có một cặp sừng rồng, một luồng long uy nồng đậm cũng tỏa ra từ trên người đối phương, hiển nhiên là thành viên của Long tộc.

"Lại một đám tôm cá thối rữa!" Nhìn đám tôm binh cua tướng xuất hiện, Na Tra nhíu mày, cuối cùng ánh mắt rơi xuống thanh niên sừng rồng ở giữa, hiển nhiên Na Tra đã nhận ra ngay, thanh niên trước mắt là tồn tại có tu vi cao nhất trong đám.

"Tiểu tử, vừa rồi là ngươi giết hộ vệ Long cung của ta?" Ánh mắt của thanh niên sừng rồng cũng rơi xuống người Na Tra, thấy bộ dạng của Na Tra, trong mắt lóe lên vẻ không thiện cảm.

"Đám tôm cá thối rữa đó sao?

Không sai, là ta giết, đúng là không chịu nổi một đòn!" Na Tra thấy vậy cũng mặt không đổi sắc nói.

"To gan, tiểu tử, ở Đông Hải mà dám ra tay với người của Long cung ta, không biết nên nói ngươi vô tri, hay là ấu trĩ đây?" Hàn quang trong mắt thanh niên càng thêm nồng đậm, một luồng sát ý sắc bén cũng tỏa ra từ trên người hắn.

"Ngươi muốn báo thù cho chúng?

Quá yếu rồi, không phải là đối thủ của ta!

Bỏ đi, nếu không, một khi ra tay, ta sẽ đánh chết ngươi đó!" Na Tra nghiêm túc nói.

Mặc dù cảm giác tu vi của thanh niên trước mắt hình như cao hơn mình, nhưng từ trên người đối phương, Na Tra không cảm nhận được chút uy hiếp nào, Na Tra cảm giác đối phương không phải là đối thủ của mình.

"Đúng là một tên tiểu tử cuồng vọng, thật không biết trời cao đất rộng!" Nghe lời nhắc nhở tốt bụng của Na Tra, sắc mặt của thanh niên trở nên vô cùng khó coi.

Trong tai hắn, lời nhắc nhở của Na Tra vô cùng chói tai, quả thực là một sự khinh thường trần trụi, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Lên, bắt hắn lại cho ta!

Đông Hải Long cung của ta không phải là nơi một tên nhóc con có thể tùy tiện chọc giận!

Để cho hắn biết sự lợi hại của Đông Hải Long cung chúng ta!" Thanh niên thấy vậy lập tức lạnh lùng ra lệnh, vung tay một cái, một đám tôm binh cua tướng bên cạnh cũng trực tiếp xông về phía Na Tra.

"Hừ!" Na Tra thấy vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng, Phong Hỏa Luân dưới chân trực tiếp tế ra, tốc độ tức thì tăng lên mấy lần.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cũng xuất hiện một cây trường thương, Hỗn Thiên Lăng bên hông cũng điên cuồng chuyển động, trực tiếp xông vào trong đám tôm binh cua tướng đối diện.

"..." Nhưng khi thấy những bảo vật trên người Na Tra, trong mắt thanh niên bên cạnh tức thì lóe lên một tia sáng nóng rực, bởi vì hắn phát hiện, trên người Na Tra lại là mấy món Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Long tộc đã không còn là bá chủ thiên địa như xưa, cho nên ngay cả trong Long tộc, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải ai cũng có thể sở hữu.

Thấy một tên nhóc con trên người có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, trong lòng hắn tức thì nảy sinh lòng tham.

"Giết!

Giết hắn!

Giết hắn cho ta!" Một khắc sau, trong mắt thanh niên lóe lên một tia sát ý sắc bén, lúc này, hiển nhiên hắn cũng đã nảy sinh sát ý với Na Tra.

Cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng điên cuồng dâng lên, sau đó cả người cũng trực tiếp gia nhập vào vòng chiến.

"Lấy nhiều hiếp ít sao?

Ta không sợ!" Thấy cảnh này, Na Tra lại không hề hoảng sợ.

Ý niệm vừa động, viên gạch vàng lại một lần nữa tế ra, sau đó điên cuồng đập về phía đám tôm binh cua tướng đối diện, sóng lớn cuồn cuộn.

"Lại một món Tiên Thiên Linh Bảo!" Thấy cảnh này, ánh sáng nóng rực trong mắt thanh niên càng thêm nồng đậm, trong hai mắt vẻ tham lam cũng càng thêm mãnh liệt.

"Tiểu tử, chết đi cho ta!" Lúc này, chỉ thấy pháp bảo trong tay thanh niên tỏa sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ trực tiếp bao phủ về phía Na Tra.

"Hừ!" Na Tra thấy vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó một cái lồng ánh sáng màu đỏ rực cũng xuất hiện quanh thân, chín con hỏa long trực tiếp bao bọc quanh thân, chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Sau khi Thái Ất Chân Nhân bị Khổng Tuyên giết, Cửu Long Thần Hỏa Tráo trên người hắn cũng trực tiếp được đưa cho Na Tra.

Công kích của thanh niên tuy không yếu, nhưng đối mặt với phòng ngự của trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hiển nhiên căn bản không thể lay chuyển, trực tiếp bị hóa giải một cách nhẹ nhàng.

"Trung phẩm phòng ngự linh bảo!" Thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo, trong mắt thanh niên lóe lên một tia sáng càng thêm nóng rực.

"Tiểu tử, giao ra linh bảo trên người, ta tha cho ngươi không chết!" Thanh niên lạnh lùng nói, vẻ tham lam trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Giết ta?

Chỉ bằng ngươi?

Căn bản không phải là đối thủ của ta!" Khóe miệng Na Tra lộ ra vẻ khinh thường, hiển nhiên không hề để lời nói của đối phương vào lòng.

Chương 569

“Đúng là không biết sống chết, nếu đã như vậy, vậy đừng trách ta.

Thủy trưởng lão, còn không ra tay!” Trong mắt thanh niên lóe lên một tia sáng sắc bén, lạnh lùng nói.

“Vâng, thái tử điện hạ!” Lời của thanh niên vừa dứt, không gian trong hư không vặn vẹo, sau đó một bóng người cũng trực tiếp hiện ra, đi kèm là một luồng khí tức mạnh mẽ đáng sợ cũng tỏa ra từ trên người đối phương.

“Nhóc con, ngươi là ai!” Sau khi lão giả hiện thân, cũng không vội ra tay, không giống như thanh niên phía dưới.

Những gì lão giả nhìn thấy hiển nhiên nhiều hơn.

Một đứa nhóc sở hữu nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, thân phận hiển nhiên tuyệt đối không tầm thường, hiển nhiên cần phải làm rõ thân phận của đối phương trước, tránh gây họa cho Long tộc.

“Ta tên Na Tra, lão đầu, ngươi là ai, ngươi cũng muốn cướp bảo bối của ta sao?” Na Tra nhìn bộ dạng của lão giả áo đen, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên từ trên người đối phương, Na Tra cũng cảm nhận được một luồng uy hiếp mạnh mẽ.

“Na Tra?

Không biết ngươi tu hành ở tiên sơn nào?” Lão giả hỏi.

“Tiên sơn?

Ta tu hành trên ngọn núi lớn ngoài Tiền Đường Quan!” Na Tra nói thẳng.

“Ngọn núi lớn ngoài Tiền Đường Quan?” Nghe Na Tra nói, lão giả

nhíu mày.

Hắn nghĩ một lúc lâu cũng không nhớ ra ngoài Tiền Đường Quan có động thiên phúc địa nổi tiếng nào, cũng không có động phủ của cường giả đỉnh cao nào ở Tiền Đường Quan.

"Thủy trưởng lão, còn ngây ra đó làm gì, mau bắt hắn lại!

Tên nhóc này căn bản không phải người của đại thế lực, dao động pháp lực trên người hắn không thuộc bất kỳ giáo phái nào trong tứ đại giáo phái, chắc chắn là một tên gặp vận may chó ngáp phải ruồi!" Thấy cảnh này, thanh niên lập tức nói thẳng, hiển nhiên cũng có chút không kiên nhẫn.

Thanh niên tuy trông có vẻ rất lỗ mãng, nhưng hiển nhiên cũng không phải là người không có đầu óc.

Hiển nhiên trước đó hắn cũng đã quan sát Na Tra một chút.

Phải biết rằng trong một số thế lực đỉnh cao, công pháp tu hành đều có đặc điểm rõ ràng, ví dụ như đệ tử của Đạo giáo, trong công pháp của họ đều có Thái Thanh tiên quang rõ ràng, Xiển Giáo thì có Ngọc Thanh tiên quang, Tiệt Giáo thì có Thượng Thanh tiên quang.

Từ trên người Na Tra, hắn căn bản không cảm ứng được những thứ này.

Hiển nhiên trong mắt hắn, Na Tra trước mắt chắc chắn không phải là người của đại thế lực, nếu không cũng sẽ không đến mức ngay cả Đông Hải Long tộc cũng không biết.

"Vâng, thái tử điện hạ!" Nghe lời thanh niên, trong mắt lão giả lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, hiển nhiên cũng đồng tình với suy đoán của thanh niên, một luồng sát ý lạnh lẽo cũng tỏa ra từ trên người hắn.

"Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội, giao ra linh bảo trên người, lão phu tha cho ngươi một mạng!

Nếu không, đừng trách lão phu lòng dạ độc ác!" Lão giả áo đen lạnh lùng nói.

"Hừ, muốn bảo vật của ta, ngươi cũng không phải người tốt!

Đồ của ta, ta tuyệt đối không đưa cho ngươi." Na Tra lạnh lùng nói.

"Ngu muội cố chấp, nếu đã như vậy, vậy đừng trách lão phu không khách khí!" Nói xong, lão giả áo đen vươn tay chộp một cái, trực tiếp bao phủ về phía Na Tra.

"Hừ!" Na Tra thấy vậy cũng không dám do dự, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên.

Cùng lúc đó, phòng ngự của Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng được đẩy đến cực hạn, Phong Hỏa Luân dưới chân điên cuồng chuyển động, trường thương trong tay thì trực tiếp biến mất, thay vào đó là hai thanh trường kiếm, chính là Âm Dương Song Kiếm của Thái Ất Chân Nhân.

Hai đạo kiếm khí sắc bén đáng sợ cũng tức thì phóng lên trời, trực tiếp bao phủ về phía lão giả áo đen.

"!?

Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt lão giả áo đen tức thì đại biến, thân hình cũng lùi nhanh.

Nhưng hiển nhiên, lúc này cũng có chút muộn.

Dưới sự bất ngờ, cả người hắn tức thì bị xuyên thủng, một lỗ máu đáng sợ cũng xuất hiện trên vai, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

May mà tránh được bộ vị trí mạng, mới không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Chờ đã!” Thấy bộ dạng của Khổng Tuyên, sắc mặt Ngao Quảng tức thì đại biến, lập tức vội vàng lên tiếng, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán, hiển nhiên đã đưa ra quyết định.

“Thiên nhi, phụ vương vô dụng, xin lỗi con!” Trên mặt Ngao Quảng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hiển nhiên chuẩn bị hy sinh Ngao Thiên.

Mặc dù trong lòng rất không cam tâm, nhưng so với toàn bộ Long tộc, đây là kết quả tốt nhất.

“Không, không muốn, phụ vương, con không muốn chết a!” Thấy bộ dạng của Ngao Quảng, trên mặt Ngao Thiên lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

Lúc này, trong lòng hắn tràn ngập tuyệt vọng và hối hận vô tận.

Sớm biết như vậy, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng tuyệt đối không dám chọc giận Na Tra.

Thấy bộ dạng của Ngao Thiên, trong mắt Ngao Quảng lóe lên vẻ quyết đoán, lập tức muốn ra tay kết liễu Ngao Thiên.

“Hừ!

Đúng là đồ vô dụng, mặt mũi Long tộc đều bị các ngươi làm mất hết rồi!” Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ hư không.

Ngay sau đó, một luồng khí tức ngút trời đáng sợ cũng tức thì bùng nổ, động tác của Ngao Quảng cũng lập tức dừng lại.

Sau đó, trong hư không, một bóng hình khổng lồ đáng sợ hiện ra.

“Hửm?

Cao thủ Chuẩn Thánh!?” Cảm nhận được khí tức này, Khổng Tuyên nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Từ trong khí tức của hư không, Khổng Tuyên cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ, hiển nhiên thực lực của người tới tuyệt đối

không tầm thường, ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lập tức, ánh mắt hắn cũng nhìn về phía hư không.

Chương 570

Chỉ thấy trong hư không, một con cự long dài cả trăm vạn mét hiện ra.

Toàn thân cự long là lớp vảy màu đỏ rực, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là nó có chín móng.

Phải biết rằng hiện tại trong Long tộc, con rồng đỉnh cao nhất được biết đến cũng chỉ là Ngũ Trảo Thần Long mà thôi.

Từng có thời kỳ huy hoàng nhất của Long tộc, có mấy tôn Thất Trảo Thần Long, mỗi một tôn đều là tồn tại đáng sợ cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cửu Trảo Thần Long, trong Long tộc chỉ có hai người, một là hoàng giả chí tôn của Long tộc, Long Vương!

Người còn lại là Chúc Long, huynh đệ của Long Vương trong truyền thuyết.

Long Vương đã vẫn lạc trong Long Hán chi kiếp, sau khi chết hóa thành Đông Phương Thanh Long.

Bây giờ thân phận của con cự long màu đỏ rực này cũng hiển nhiên đã rõ ràng, chính là một vị hoàng giả vô thượng khác của Long tộc, Chúc Long.

Khi đó trong Long Hán chi kiếp, Long Vương vẫn lạc, Chúc Long mất tích.

Lúc này thấy Chúc Long xuất hiện, trên mặt Ngao Quảng ở phía dưới tức thì lộ ra vẻ vô cùng kích động.

"Bất tiếu tử tôn Ngao Quảng, bái kiến Chúc Long lão tổ!" Sau khi Chúc Long xuất hiện, Ngao Quảng lập tức quỳ xuống đất nói, trong

hai mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

“Ngao Quảng?

Sao vậy?

Bản tọa ngủ say lâu như vậy, Long tộc của ta đã sa đọa đến mức này rồi sao, một tên Chuẩn Thánh sơ kỳ nhỏ bé cũng dám ở Long tộc ta diễu võ dương oai?” Giọng nói của rồng cũng vang lên, ngữ khí tràn đầy phẫn nộ, hiển nhiên rất không hài lòng với tình hình hiện tại của Long tộc.

“Hậu bối vô năng, để lão tổ thất vọng!” Ngao Quảng nghe Chúc Long trách mắng, lập tức cũng không dám có chút phản bác, vội vàng nói.

“Người của Phượng Hoàng nhất tộc?

Khí tức của Tổ Phượng, hậu đại của Tổ Phượng?

Thật to gan, năm xưa Tổ Phượng cũng không dám ở Long tộc ta làm càn, một tên hậu bối nhỏ bé lại không biết sống chết!” Giọng Chúc Long lại một lần nữa vang lên.

“Chúc Long?

Chỉ bằng ngươi?

Sợ là ngươi chưa ngủ tỉnh đi?

Ngươi tưởng bây giờ vẫn là trước Long Hán chi kiếp sao?

Thời đại của ngươi đã qua lâu rồi!” Nghe Chúc Long nói, Khổng Tuyên lập tức lạnh lùng đáp.

Mặc dù khí tức trên người Chúc Long rất mạnh, thậm chí khiến hắn cảm nhận được uy hiếp lớn, nhưng Khổng Tuyên không hề sợ hãi.

Hiện tại hắn cũng đã không còn như xưa, mặc dù có thể không phải là đối thủ của Chúc Long, nhưng nếu tự vệ, hắn có thể làm được.

“Phóng tứ, tìm chết!” Chúc Long thấy vậy, trong hai mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Một khắc sau, móng rồng khổng lồ cũng trực tiếp hung hăng bao phủ về phía Khổng Tuyên.

“Sợ ngươi chắc!? "Hôm nay ta muốn xem thử Chúc Long có lợi hại như trong truyền thuyết không!" Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng lên.

Ngũ Hành Thần Kiếm và Ngũ Hành Bảo Tháp cũng tức thì tế ra, bảo tháp năm màu tức thì bao bọc lấy cơ thể Khổng Tuyên, đi kèm là một luồng khí tức vô thượng sắc bén cũng bùng nổ từ trên năm thanh trường kiếm.

Hiện tại Ngũ Hành Thần Kiếm và Ngũ Hành Bảo Tháp đã không còn như xưa.

Bởi vì phải trấn giữ vực ngoại chiến trường, cho nên Tần Hạo cũng đã trực tiếp khiến pháp bảo trong tay các cao thủ Thiên Đình có một sự tăng vọt đáng sợ.

Vốn dĩ mỗi thanh trong Ngũ Hành Thần Kiếm là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hợp lại là cấp bậc thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng hiện tại mỗi thanh đều là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đỉnh tiêm thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tổ hợp lại uy năng vượt xa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, chỉ cách Tiên Thiên Chí Bảo một bước chân.

Ngũ Hành Bảo Tháp cũng từ thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

được nâng cấp lên cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Có thể nói, trang bị linh bảo trên người Khổng Tuyên hiện tại trong số các Chuẩn Thánh tuyệt đối là đỉnh cao nhất, thậm chí so với Chuẩn Đề, một Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không hề thua kém.

Trong khoảnh khắc, Khổng Tuyên và Chúc Long trực tiếp chiến đấu trên không.

Chúc Long có thần thông thời gian, trong Hồng Hoang, người tinh thông thời gian pháp tắc, ngoài Tổ Vu Chúc Cửu Âm của Vu tộc trước đây, thì chính là Chúc Long.

Nhưng hiện tại Ngũ Hành pháp tắc của Khổng Tuyên cũng đã đạt đến một trình độ vô cùng đáng sợ, Ngũ Sắc Thần Quang không có gì là không quét được.

Nhất thời, hai bên đấu một trận ngang tài ngang sức.

"Khốn kiếp!" Chúc Long thấy kết quả này, sắc mặt hiển nhiên cũng trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết rằng thời kỳ đỉnh phong hắn là tồn tại cùng cấp bậc với Tổ Phượng, nhưng hiện tại ngay cả con trai của Tổ Phượng cũng không hạ được, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Trong hai mắt hắn lóe lên một tia sáng phẫn nộ, lập tức cũng không còn do dự, khí tức trên người lại một lần nữa điên cuồng dâng lên.

Sau lưng hắn, một dòng sông thời gian mờ ảo hiện ra, một luồng khí tức vô thượng mênh mông đáng sợ cũng điên cuồng bùng nổ.

Chỉ thấy Chúc Long đưa tay chỉ một cái, trên dòng sông thời gian tức thì cuộn lên một con sóng dữ dội, trực tiếp cuốn về phía Khổng Tuyên.

Nếu một khi bị cuốn vào, e rằng Khổng Tuyên sẽ bị lạc trong dòng sông thời gian.

“Hừ!

Ngũ Hành Bí Pháp!” Khổng Tuyên thấy vậy, không chút do dự, khí tức trên người điên cuồng dâng trào, lập tức vận dụng bí pháp.

Tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ ban đầu cũng bắt đầu tăng vọt, tạm thời đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 571

"Đại Ngũ Hành Trảm Thiên Kiếm Quyết!" Năm thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng chói lòa, kiếm mang kinh khủng hung hăng chém về phía dòng sông thời gian.

Trong khoảnh khắc, hai đòn tấn công va chạm vào nhau.

Đòn tấn công của Chúc Long trực tiếp bị hóa giải.

Sau khi đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, thực lực của Khổng Tuyên lại một lần nữa tăng vọt, tiếp tục quấn đấu với Chúc Long.

"Hít...

Sao có thể, thực lực của Khổng Tuyên lại mạnh đến mức khủng khiếp như vậy!?" Thấy Khổng Tuyên đang đại triển thần uy giữa không trung, Ngao Quảng ở phía dưới cũng lộ vẻ kinh hãi.

Vốn tưởng đã đánh giá thực lực của Khổng Tuyên rất cao rồi, nhưng bây giờ xem ra, vẫn là quá coi thường.

Có thể tranh phong với Chúc Long, thực lực khủng khiếp đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Khốn kiếp, tiểu bối, đáng chết!" Chúc Long lúc này càng thêm phẫn nộ.

Đường đường là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong mà mãi không hạ được một tiểu bối, rõ ràng là rất mất mặt.

Ngay sau đó, hắn lật tay, một phương kim ấn lập tức hiện ra, mang theo khí tức kinh khủng hung hăng bao trùm lấy Khổng Tuyên.

"Long Vương Ấn!" Thấy kim ấn kia, hai mắt Ngao Quảng ở phía dưới lóe lên vẻ vui mừng khôn xiết, hiển nhiên đã nhận ra.

Phương kim ấn này chính là chí bảo của Long tộc, Long Vương Ấn, là chí bảo của Long Vương thời xưa, chỉ là sau khi Long Vương vẫn lạc thì nó cũng biến mất.

Nay lại một lần nữa thấy Long Vương Ấn, trong lòng chấn kinh đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Long Vương Ấn tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng là một bảo vật vượt qua cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đặc biệt là trong tay Long tộc, uy năng phát huy ra gần như đủ để sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

"Không hay rồi!" Khổng Tuyên thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, Ngũ Sắc Thần Quang bỗng chốc quét về phía Long Vương Ấn.

Trong khoảnh khắc, Long Vương Ấn cũng rung lên dữ dội, nhưng lại không bị Ngũ Sắc Thần Quang quét đi.

Ngũ Sắc Thần Quang tuy được xưng là không vật gì không quét được, nhưng cũng không phải là không có giới hạn, nó có quan hệ rất lớn với tu vi.

Tuy không quét đi được Long Vương Ấn, nhưng cũng đã làm nó rung chuyển, khiến uy năng của Long Vương Ấn giảm đi không ít.

Tiếp đó, Ngũ Hành Bảo Tháp trên đỉnh đầu hắn tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng ngũ sắc bao trùm toàn thân.

"Ầm ầm ầm ầm..." Long Vương Ấn trực tiếp va chạm với Ngũ Hành Bảo Tháp.

Thân thể Khổng Tuyên rung lên dữ dội, rồi trực tiếp lùi lại mấy bước, trong lần giao phong này rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

"Tiểu bối!

Bản tọa thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với bản tọa tưởng tượng.

Nhưng dù vậy, trước mặt bản tọa, ngươi cũng không có chút cơ hội thắng nào.

Dám đến Long tộc ta giương oai, hôm nay nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt!" Chúc Long lạnh lùng nói.

"Lão giun đất kia, khẩu khí thật lớn, coi Phượng Hoàng nhất tộc của ta không có ai sao?" Đúng lúc này, một giọng nói từ xa vọng tới, ngay sau đó một luồng kim quang từ xa bay đến, gần như trong chớp mắt đã đến giữa trận.

Một cỗ khí tức vô cùng sắc bén và kinh khủng cũng từ trên người kẻ đó tỏa ra.

"Huynh trưởng, huynh không sao chứ?" Thấy bộ dạng của Khổng Tuyên, người vừa đến lên tiếng hỏi, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Đại Bằng, đệ đến rồi!

Không sao, ta không sao cả!" Người đến không phải ai khác, chính là nhị đệ tử của Tần Hạo, em trai của Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bằng.

"Hửm?

Lại một huyết mạch của Tổ Phượng!?" Cảm nhận được khí tức trên người Đại Bằng, sắc mặt Chúc Long trở nên vô cùng khó coi.

Sau Long Hán chi kiếp, Tam tộc suy tàn, không còn ở đỉnh cao.

Đối với kết quả này, Chúc Long hiển nhiên đã sớm liệu được.

Nhưng khi thấy Phượng Hoàng nhất tộc lại có hai vị thiên kiêu cấp bậc như vậy, rồi nhìn lại Long tộc, tâm tình phẫn nộ đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng trước Long Hán chi kiếp, tuy Tam tộc đứng thế chân vạc, nhưng trên thực tế, nếu chỉ luận thực lực, Long tộc còn mạnh hơn Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc một chút.

Nhưng nay lại suy tàn đến mức này, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu.

"Lão giun đất, hôm nay nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt!" Đại Bằng cũng lạnh lùng nói.

Giống như Khổng Tuyên, Đại Bằng bây giờ cũng đã là Chuẩn Thánh chi cảnh, cũng đã rèn luyện ở vực ngoại chiến trường.

Tuy chiến tích không kinh diễm bằng Khổng Tuyên, nhưng tuyệt đối không kém bao nhiêu, thực lực cũng thuộc hàng đầu trong số các Chuẩn Thánh.

"Cuồng vọng!

Nếu đã như vậy, hôm nay bản tọa sẽ cho hai ngươi một bài học!" Chúc Long lạnh lùng nói, sau đó há miệng, lại một lần nữa phun ra một viên kim sắc long châu.

Cộng thêm Long Vương Ấn ban đầu, trực tiếp bao trùm lấy hai người họ.

"Long Vương Châu?

Hừ!" Đại Bằng thấy vậy, hiển nhiên cũng nhận ra pháp bảo của đối phương.

Long Vương Ấn và Long Vương Châu đều là chí bảo của Long Vương thời xưa.

"Âm Dương Bí Pháp!" "Âm Dương Thôn Thiên!" Đại Bằng thấy vậy cũng không giấu giếm chút nào, trực tiếp vận dụng bí pháp, thực lực tăng vọt đến trình độ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 572

Âm Dương Bảo Đồ và Âm Dương Song Kích cũng được tế ra, thần thông kinh khủng lập tức phát động.

Hắn cùng Khổng Tuyên nghênh chiến với Chúc Long trên không trung.

Một người dùng Ngũ Hành thần thông, một người dùng Âm Dương thần thông, liên tiếp tấn công Chúc Long.

Trong nhất thời, hai bên lại một lần nữa quấn đấu trên không trung.

Có Đại Bằng gia nhập, áp lực của Khổng Tuyên tự nhiên cũng giảm đi không ít.

Hai người là huynh đệ song sinh, vốn tâm ý tương thông, uy lực khi liên thủ tuyệt đối không đơn giản như 1+1.

Trong nhất thời, Chúc Long trực tiếp bị hai người áp chế.

Cùng lúc đó, Đại Bằng và Khổng Tuyên cũng đã nhìn ra một vài manh mối.

Tuy khí tức mà Chúc Long bộc phát ra đạt đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng thực lực thực sự lại kém hơn một chút, cho người ta cảm giác hụt hơi, rõ ràng là có thương tích trong người.

Thấy vậy, hai người tự nhiên càng không cho Chúc Long cơ hội thở dốc, pháp bảo thần thông điên cuồng tấn công Chúc Long, khiến hắn liên tục bại lui.

Miệng hắn không ngừng gầm lên giận dữ, thỉnh thoảng lại bộc phát ra những đạo thần thông kinh khủng.

Nhưng đáng tiếc, cả Khổng Tuyên và Đại Bằng đều có Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm hộ thân, đòn tấn công của Chúc Long căn bản không thể uy hiếp được họ.

"Sao có thể!?" Thấy cảnh này, Ngao Quảng ở phía dưới lập tức lộ vẻ khó tin, hiển nhiên không dám tin vào mắt mình.

Chúc Long, người gần như vô địch trong lòng hắn, lại bị Khổng Tuyên và Đại Bằng liên thủ áp chế.

Điều này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Đáng chết, khốn kiếp, khốn kiếp!

Sao có thể!?" Sắc mặt Chúc Long lúc này cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đường đường là lão tổ của Long tộc, lại bị hai tiểu bối của Phượng Hoàng nhất tộc áp chế, sự phẫn nộ trong lòng có thể thấy rõ.

"Chúc Long trong truyền thuyết cũng chỉ có thế mà thôi!" Thấy bộ dạng của Chúc Long, giọng nói của Đại Bằng cũng vang lên.

"Đáng chết, tiểu bối, ngươi đã thành công chọc giận bản tọa.

Tiếp theo bản tọa sẽ khiến ngươi trả giá đắt!" Thấy cảnh này, hai mắt Chúc Long lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Một cỗ khí tức cuồng bạo kinh khủng từ trên người hắn bốc lên.

Rõ ràng, hắn đã hoàn toàn bị chọc giận, chuẩn bị sử dụng cấm thuật.

Ngay sau đó, chỉ thấy Chúc Long ý niệm khẽ động, một chiếc la bàn màu đen được tế ra.

Một cỗ khí tức huyền diệu từ trên đó tỏa ra, kèm theo khí tức của thời gian pháp tắc kinh khủng điên cuồng dâng trào.

Khí tức trên toàn thân Chúc Long cũng theo đó tăng vọt, trong nháy mắt đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong thực sự.

Dòng sông thời gian kinh khủng cũng lại một lần nữa cuộn trào dữ dội.

Nhưng so với trước đây, khí tức của dòng sông thời gian lúc này mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

"Sát!" Bỗng nhiên, dòng sông thời gian tỏa sáng rực rỡ.

La bàn trong tay hắn cũng lập tức bộc phát ra một luồng sáng chói mắt.

Một cột sáng kinh khủng trực tiếp bao trùm lấy Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Trong nháy mắt, hai người cảm thấy thân thể hoàn toàn bị định trụ.

Dòng sông thời gian kinh khủng cũng lập tức bao trùm lấy thân thể hai người.

"Không hay rồi!" Thấy cảnh này, sắc mặt Khổng Tuyên và Đại Bằng đại biến.

Ngũ Hành pháp tắc và Âm Dương pháp tắc trên người cũng điên cuồng dâng trào, muốn chống lại sự xung kích từ dòng sông thời gian.

Nhưng lúc này, họ đã hoàn toàn bị hãm trong dòng sông thời gian, nhất thời không thể thoát ra được.

Theo thời gian pháp tắc điên cuồng vận động, khí tức trên người hai người cũng bắt đầu không ngừng suy giảm.

"Hừ!" Ngay khi hai người sắp hoàn toàn bị nhấn chìm trong dòng sông thời gian, một tiếng hừ lạnh vang lên giữa không trung.

Một bàn tay màu huyền hoàng trực tiếp bước vào dòng sông thời

gian, rồi mạnh mẽ vỗ ra một chưởng.

Trong khoảnh khắc, chiếc la bàn màu đen bị đánh bay ra ngoài, dòng sông thời gian cũng lập tức vỡ tan.

Thân thể Chúc Long chấn động dữ dội, cả người bị đánh bay ngược ra sau.

“Sao có thể!?

Là ai!?” Sắc mặt Chúc Long đại biến, đáy mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Có người trực tiếp phớt lờ hắn, mạnh mẽ xông vào dòng sông thời gian, rồi một chưởng đánh tan nó.

Thủ đoạn này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trong nhận thức của hắn, cho dù là Long Vương thời xưa cũng tuyệt đối không có thực lực nghịch thiên như vậy.

“Lấy lớn hiếp nhỏ, coi Trẫm không tồn tại sao?” Trên không trung, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức vô thượng mênh mông lập tức giáng xuống, bao trùm lấy Chúc Long.

Trong nháy mắt, Chúc Long chỉ cảm thấy sức mạnh của cả trời đất đều đè lên người mình.

Chương 573

Thân thể hắn lập tức rơi từ trên không xuống, hung hăng đập xuống đất, hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi tột cùng.

"Làm sao… làm sao có thể!?

Dưới trời đất sao lại có tồn tại nghịch thiên như vậy!?" Lúc này, Chúc Long hoàn toàn ngây người, hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thực lực của đối phương rõ ràng vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chỉ dựa vào khí thế đã khiến hắn hoàn toàn mất đi sức phản kháng, có thể tưởng tượng thực lực khủng khiếp đến mức nào.

Hắn có cảm giác, nếu đối phương muốn giết hắn, e rằng chỉ cần một ý niệm là đủ.

Hắn lập tức nhìn lên không trung, chỉ thấy một bóng người màu vàng kim hiện ra.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" "Kiến sư tôn!" "Kiến sư tổ!" Thấy người đến, Ngao Quảng, Khổng Tuyên, Đại Bằng ở phía dưới vội vàng lên tiếng.

Người đến không phải ai khác, chính là Tần Hạo.

"Ngươi là ai!?

Thiên Đế?

Thiên Đế nào?" Thấy cảnh này, Chúc Long cũng có chút ngây người, đầu óc nhất thời không theo kịp, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

Năm xưa, hắn bị trọng thương trong Long Hán chi kiếp, cuối cùng phải trốn vào dòng sông thời gian ngủ say.

Sau vô số năm tĩnh dưỡng mới hồi phục được đến trình độ hiện

tại.

Vừa mới ra khỏi dòng sông thời gian, đối với thế giới Hồng Hoang sau Long Hán chi kiếp, Chúc Long hiển nhiên không biết gì cả, tự nhiên cũng không biết sự tồn tại của Tần Hạo.

"Chắc là một tên ngốc!" Đại Bằng thấy bộ dạng của Chúc Long, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn đối phương, hiển nhiên không ngờ rằng trong trời đất hiện nay lại có người không biết đến Tần Hạo.

"Ta…" Nghe lời Đại Bằng, sắc mặt Chúc Long càng thêm khó coi.

Nhưng đối mặt với Tần Hạo trên không trung, hắn căn bản không dám có nửa điểm hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhìn về phía Ngao Quảng ở dưới.

"Lão tổ, chuyện là như thế này!" Ngao Quảng lúc này hiển nhiên cũng đã ý thức được, lập tức chỉ tay, một luồng sáng bay vào mi tâm của Chúc Long.

Đó chính là lịch sử của Hồng Hoang sau Long Hán chi kiếp, cũng như tình hình của Hồng Hoang hiện tại.

"Vu Yêu lượng kiếp… Thiên Đạo Thánh Nhân… Nhân tộc… Thiên Đình… Thiên Đế… Hít…" Rất nhanh, Chúc Long đã luyện hóa xong thông tin trong đầu.

Nhưng khi hiểu rõ những thông tin này, Chúc Long lại một lần nữa ngây người.

Rõ ràng sự phát triển của Hồng Hoang hiện tại khiến hắn có chút mộng mị, có chút lạc hậu.

Quan trọng nhất là sự tồn tại của Thánh Nhân đã khiến Chúc Long hoàn toàn thành thật.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy một trận sợ hãi.

Vốn định cho Khổng Tuyên và Đại Bằng một bài học thảm trọng, nhưng bây giờ khi biết được thân phận của đối phương, sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đối phương là đệ tử của Thiên Đế, người đứng đầu dưới Thiên Đạo (Hồng Quân đã hợp đạo, không tính!), một tồn tại kinh khủng gần như đứng trên cả Thánh Nhân.

Đó là nơi nào mà hắn có thể trêu chọc được.

"Chúc Long bái kiến Thiên Đế bệ hạ, trước đó có nhiều mạo phạm, mong Thiên Đế bệ hạ thứ tội!" Nhận thua, ngay lúc này, Chúc Long đã hoàn toàn nhận thua.

Không còn cách nào khác, sự chênh lệch giữa ta và địch thực sự quá lớn, hoàn toàn không có chút cơ hội thắng nào.

"Tử tội có thể miễn, hoạt tội khó tha!

Phạt ngươi đến Vực Ngoại Chiến Trường trấn giữ vạn năm, có ý kiến gì không!?" Giọng nói của Tần Hạo vang lên.

Chúc Long trước mắt thực lực không tồi, nếu ở trạng thái đỉnh phong, ngoài Thiên Đạo Thánh Nhân ra, trong số các Chuẩn Thánh hắn thuộc hàng đầu.

Sau một lát trầm ngâm, Tần Hạo nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Vực Ngoại Chiến Trường?

Là Vực Ngoại Thiên Ma do tên La Hầu kia hóa thành sao?

Tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế!" Bây giờ hắn cũng đã biết về sự tồn tại của Vực Ngoại Thiên Ma, tự nhiên cũng biết lai lịch của chúng.

Năm xưa, Tam tộc bị La Hầu đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tuy Tam tộc suy tàn là xu thế của Thiên Đạo, nhưng La Hầu tuyệt

đối có công lớn trong đó.

Đối với La Hầu, trong lòng Chúc Long hiển nhiên vô cùng căm hận.

Nay nghe lời Tần Hạo, tự nhiên không chút do dự, đối với hắn đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

"Bệ hạ, con trai tiểu nhân…" Lúc này, ánh mắt Ngao Quảng cũng nhìn về phía Tần Hạo, trên mặt lộ vẻ thảm thiết.

"Cũng là tử tội có thể miễn, hoạt tội khó tha!

Trấn áp tại Đông Hải hải nhãn vạn năm!" Tần Hạo nhàn nhạt nói, đồng thời trong lòng cũng thầm than.

Năm xưa hắn đã giết Ngao Bính, vốn tưởng rằng Na Tra sẽ không còn dính líu gì đến Long tộc nữa.

Không ngờ không có Ngao Bính, bây giờ lại xuất hiện một Ngao Thiên.

Long Ngạo Thiên… có tên Ngạo Thiên, nhưng không có mệnh Ngạo Thiên!

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ, đa tạ Thiên Đế bệ hạ!" Tuy hình phạt này cũng rất nặng, nhưng so ra đã là rất tốt rồi.

Làm xong mọi việc, Tần Hạo trực tiếp rời đi.

Chương 574

Na Tra cũng cùng Khổng Tuyên, Đại Bằng rời đi.

Sóng gió ở Đông Hải cũng tạm thời lắng xuống.

Sau khi trở về, Na Tra dường như bị kích thích, tính ham chơi cũng thu liễm không ít, gần như dồn hết tinh lực vào việc tu luyện.

Sau chuyện lần này, Na Tra hiển nhiên đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Thấy kết quả này, trên mặt Khổng Tuyên cũng lộ vẻ hài lòng. … Trong nháy mắt, lại mấy năm trôi qua.

Vì sự xuất hiện của Tô Đát Kỷ và những người khác, vương triều Đại Thương bây giờ càng thêm phong ba bão táp, dân oán tứ phía.

Ngày càng nhiều chư hầu lần lượt phản lại Đại Thương.

Trong nhất thời, khói lửa khắp nơi, các nơi đều có phản loạn.

Trong đó, chủ lực chính là Đông Bá Hầu, Tây Bá Hầu và Ký Châu Hầu.

Tam đại chư hầu lúc này đã hoàn toàn phản lại Đại Thương, không ngừng khuếch trương thế lực, nhất thời có xu thế chia cắt vương triều Đại Thương.

"Thú vị, thật thú vị!

Xem ra Phong Thần đã hoàn toàn loạn rồi!" Đối với cục diện ở Hồng Hoang, Tần Hạo tự nhiên cũng rất quan tâm.

Kiếp trước hắn cũng đã xem Phong Thần không ít lần, nhưng lúc này lại phát hiện, Phong Thần hiện tại vì sự xuất hiện của hắn mà đã sớm thay đổi hoàn toàn.

Trong cốt truyện ban đầu, ngoài Tây Bá Hầu ra, Đông Bá Hầu và Ký Châu Hầu Tô Hộ phản Thương đều nhanh chóng bị trấn áp.

Nhưng bây giờ, không những không bị trấn áp, ngược lại còn đánh cho vương triều Đại Thương liên tục bại lui.

Mọi chuyện hiển nhiên đều không thể tách rời sự ủng hộ của những người đứng sau.

Trong Phong Thần nguyên bản, Đại Thương có đệ tử Tiệt Giáo giúp đỡ, Tây Bá Hầu thì dựa vào sự ủng hộ của Xiển Giáo.

Cho nên Phong Thần về cơ bản là cuộc tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Đạo Giáo và Tây Phương Giáo cũng bị cuốn vào, cho nên cục diện đã sớm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Theo thông tin Tần Hạo nhận được, sau lưng Ký Châu Hầu có bóng dáng đệ tử Đạo Giáo, sau lưng Đông Bá Hầu thì có dấu vết hoạt động của đệ tử Tây Phương Giáo.

Còn về Tây Bá Hầu, cũng giống như trong lịch sử, nhận được sự ủng hộ của đệ tử Xiển Giáo.

Nhìn bề ngoài thì là Tam Giáo đối đầu với Tiệt Giáo, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Bởi vì Phong Thần hiện tại cũng đã biến thành cuộc tranh giành khí vận.

Ai có thể chiếm thế chủ động trong Phong Thần, sau này tự nhiên cũng có thể hưởng thụ nhiều khí vận trời đất hơn.

Cho nên tuy Tam Giáo đều phản Thương, nhưng giữa Tam Giáo cũng không ngừng có ma sát.

Cũng chính vì vậy, tuy Đại Thương phong ba bão táp, nhưng cũng

có được chút thời gian thở dốc.

Theo thời gian trôi đi, ngày càng nhiều đệ tử của Tứ Giáo lần lượt bị cuốn vào Phong Thần lượng kiếp.

"Ồ?

Xuất sơn rồi sao?

Xem ra thời cơ đã đến, cũng là cơ duyên của nó!" Trong Thiên Đình, Tần Hạo cảm ứng một chút, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Sau đó, hắn trực tiếp bóp nát một tấm ngọc phù trong tay.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Một lát sau, một con cự viên mặc áo giáp vàng trực tiếp đi vào.

Một cỗ khí tức hung hãn kinh khủng từ trên người nó tỏa ra.

Không phải ai khác, chính là Thánh Hoàng Tử.

"Không biết bệ hạ tìm ta có việc gì?" Thánh Hoàng Tử lên tiếng hỏi.

"Cơ duyên của ngươi đã đến!

Hạ giới đi!" Tần Hạo cũng lập tức lên tiếng, rồi kể lại một số chuyện cho hắn nghe.

"Thông Tí Viên Hầu!?

Đã xuất thế rồi sao?

Thật tốt quá!

Đa tạ bệ hạ!" Nghe xong lời Tần Hạo, đáy mắt Thánh Hoàng Tử lóe lên vẻ kích động.

Trước đây, sau khi thôn phệ dung hợp bản nguyên của Xích Khao Mã Hầu, hắn đã hiểu rằng cơ duyên tấn thăng sau này của mình nằm

ở trên Hỗn Thế Tứ Hầu.

Nhưng Hỗn Thế Tứ Hầu không ở trong Tam giới Ngũ hành, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể suy diễn ra khí tức của chúng.

Trừ khi chúng nhập thế, bằng không căn bản không thể tìm được.

Nay Thông Tí Viên Hầu hiện thế, đối với hắn hiển nhiên là một cơ duyên trời cho.

Ngay sau đó, Thánh Hoàng Tử không chút do dự, thân hình hóa thành một luồng sáng, rời khỏi Thiên Đình. … Ân Thương, Mai Sơn.

"Đại ca, lần này tìm chúng ta có việc gì?" Trong một động phủ ở Mai Sơn, lúc này có bảy bóng người tụ tập.

Chương 575

Một người trong đó nhìn về phía con cự viên dẫn đầu, trên mặt lộ vẻ tò mò.

“Đại ca, không phải lại có hành động gì chứ?

Ta đã lâu không ra ngoài, rất nhớ hương vị của đồng nam đồng nữ!” Một giọng nói khác vang lên, đáy mắt lóe lên một tia sáng âm lãnh.

“Không tệ, không tệ, đã lâu không khai trai rồi!” Mấy người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

“Chớ nóng vội, lần này tìm các vị huynh đệ là có chuyện thương lượng!

Ta vừa nhận được tin tức, Đại Thương đã phát hoàng bảng, triệu tập kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ để bình định phản loạn.

Đối với chúng ta, đây là một cơ hội!” Con cự viên dẫn đầu lên tiếng.

“Đại ca, là thật sao!?

Nếu vậy, với thực lực của đại ca chẳng phải sẽ nhanh chóng có được địa vị cao sao?

Hưởng hết vinh hoa phú quý.

Như vậy, chúng ta chẳng phải có thể quang minh chính đại xuất hiện, không cần phải chui rúc ở nơi chim không thèm ỉa này nữa sao?” Nghe lời con cự viên, mấy người bên cạnh lập tức lộ vẻ hưng phấn.

“Đúng là như vậy.

Nghe nói có không ít đệ tử Tiệt Giáo xuất sơn, nếu chúng ta có thể

kết giao một hai, vận khí tốt gia nhập Tiệt Giáo, sau này chúng ta sẽ không cần phải trốn chui trốn lủi nữa!" Con cự viên cũng lập tức nói.

"Tiệt Giáo!?

Thật sao!?

Thật tốt quá!

Nếu vậy, chúng ta cũng có chỗ dựa rồi!" Nghe tin này, mấy người còn lại trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc hoàn toàn suy tàn.

Tình cảnh của các thành viên Yêu tộc bây giờ có thể nói là vô cùng thảm đạm.

Ngoài một số Yêu tộc có bối cảnh ra, những người còn lại về cơ bản đều bị người người đòi đánh.

Nhưng nếu một khi gia nhập Tiệt Giáo, hiển nhiên sẽ khác.

Tiệt Giáo có thể nói là thế lực có thái độ tốt nhất đối với Yêu tộc trong Hồng Hoang hiện nay.

Vô số Yêu tộc đều vắt óc suy nghĩ để gia nhập.

Đối với họ, đây hiển nhiên là một cơ hội trời cho.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau xuất phát thôi!" Một người trong đó nóng lòng nói, hiển nhiên đã thực sự chán ngấy cuộc sống này.

"Không có cơ hội đâu!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người trực tiếp từ ngoài động đi vào, ánh mắt rơi vào bảy người bọn họ, đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Người đến không phải ai khác, chính là Thánh Hoàng Tử đã hạ

giới.

Lúc này, ánh mắt Thánh Hoàng Tử rơi vào mấy người bọn họ, kim quang trong mắt lóe lên, tình hình của mấy người đã hiện rõ trong mắt hắn.

Khi cảm nhận được nghiệp lực ngút trời trên người họ, trong lòng Thánh Hoàng Tử đã hoàn toàn phán quyết án tử cho họ.

Bảy người trước mắt rõ ràng đều không phải hạng lương thiện, ăn thịt người càng là chuyện thường ngày.

Cho nên đối với loại tồn tại này, Thánh Hoàng Tử tự nhiên sẽ không khách khí chút nào.

"Tại hạ là Mai Sơn tán tu Viên Hồng, không biết các hạ là ai!" Con cự viên dẫn đầu thấy bộ dạng của Thánh Hoàng Tử, lông mày cũng nhíu lại.

Từ trên người Thánh Hoàng Tử, Viên Hồng cảm nhận được một cỗ khí tức áp bách vô cùng kinh khủng, rõ ràng thực lực đối phương vượt xa hắn.

Đồng thời, hắn cũng chú ý đến bản thể của Thánh Hoàng Tử, trong lòng cũng bắt đầu tính toán.

Theo hắn thấy, hai người đều là yêu tộc loài vượn, nên có tiếng nói chung.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy!" Thánh Hoàng Tử thấy vậy, lạnh lùng cười nói.

Viên Hồng đang tính toán điều gì, làm sao hắn không nhìn ra được.

Theo hắn thấy, tính toán của Viên Hồng căn bản là một trò cười.

Đối phương là Thông Tí Viên Hầu, bản nguyên của hắn, hắn nhất định phải có được.

Chỉ riêng nghiệp lực ngút trời trên người đối phương, Thánh Hoàng Tử đã không có khả năng tha cho hắn rồi.

“Ngươi!?

Ta hình như không đắc tội các hạ chứ?” Nghe lời Thánh Hoàng Tử, Viên Hồng nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

“Nói nhảm với hắn làm gì, giết hắn!” “Đúng là không biết sống chết, tưởng Mai Sơn Thất Thánh (tự phong) chúng ta dễ bắt nạt sao!?” “Đúng là không biết sống chết!” Mấy người còn lại thấy cảnh này, lập tức bùng nổ, ánh mắt nhìn Thánh Hoàng Tử cũng trở nên không thiện ý hơn.

Trên người mỗi người đều tỏa ra một cỗ hung khí.

“Thật ồn ào!” Nghe lời mấy người, Thánh Hoàng Tử hừ lạnh một tiếng, đưa một ngón tay ra điểm.

Trong khoảnh khắc, mấy đạo kình khí sắc bén gào thét bay ra.

“Không hay rồi!” Thấy cảnh này, sắc mặt mấy người đại biến.

Trong nháy mắt, họ cảm nhận được một cỗ nguy cơ tử vong nồng đậm từ đáy lòng dâng lên, lập tức muốn né tránh.

Chương 576

Nhưng hiển nhiên, mọi thứ đều là vô ích.

Thánh Hoàng Tử là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, còn Mai Sơn Thất Quái mạnh nhất là Viên Hồng cũng chỉ mới cấp bậc Kim Tiên mà thôi, những người còn lại đa phần là Thiên Tiên, Huyền Tiên.

Trước mặt Thánh Hoàng Tử, họ không khác gì con kiến.

"Phanh phanh phanh phanh…" Không chút hồi hộp, chỉ nghe thấy những tiếng nổ trầm thấp vang lên.

Sáu bóng người bên cạnh Viên Hồng thân thể rung lên dữ dội, sau đó trực tiếp hóa thành một đám sương máu, rõ ràng không còn sống được nữa.

"Sao có thể!?..." Thấy cảnh này, Viên Hồng lập tức sợ hãi, hiển nhiên bị thực lực kinh khủng mà Thánh Hoàng Tử thể hiện ra làm cho kinh hãi.

Tuy trước đó hắn đã đoán được thực lực của Thánh Hoàng Tử rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khủng khiếp như vậy.

"Chạy!" Gần như trong nháy mắt, Viên Hồng đã đưa ra lựa chọn.

Ánh sáng trên người lóe lên, trực tiếp hóa thành một con chim bay, hóa thành một luồng sáng bay ra ngoài.

Đó chính là thần thông biến hóa trong Bát Cửu Huyền Công.

"Trước mặt bản tọa mà cũng muốn chạy trốn?

Có phải là quá viển vông rồi không!" Thấy cảnh này, khóe miệng Thánh Hoàng Tử lộ ra một nụ cười chế giễu.

Tuy thần thông biến hóa của Bát Cửu Huyền Công rất huyền diệu,

nhưng trong mắt Thánh Hoàng Tử, hiển nhiên có chút không đủ nhìn.

Sự chênh lệch tu vi không phải là thứ mà những thần thông này có thể bù đắp được.

Thân hình hắn khẽ động, đã trực tiếp chặn trước mặt Viên Hồng.

"Đáng ghét!" Viên Hồng thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên càng khó coi hơn, hung quang trong mắt điên cuồng dâng trào.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" Ngay sau đó, thân hình hắn điên cuồng tăng vọt, gần như trong nháy mắt đã hóa thành một con cự viên vạn trượng kinh khủng.

Một cỗ khí tức mênh mông kinh khủng từ trên người hắn bộc phát ra.

Cây thiết côn trong tay mang theo tiếng nổ kinh khủng, hung hăng đập về phía Thánh Hoàng Tử.

"Châu chấu đá xe!" Thấy cảnh này, khóe miệng Thánh Hoàng Tử lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Hắn trực tiếp đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái.

Trong khoảnh khắc, nó trực tiếp va chạm với cây thiết côn của Viên Hồng.

"Rắc!" Trong ánh mắt kinh hãi của Viên Hồng, cây thiết côn trong tay hắn trực tiếp vỡ nát.

Cùng lúc đó, một cỗ sức mạnh tuyệt cường kinh khủng truyền đến, sau đó cả người hắn không khống chế được bay ngược ra sau, hung hăng đập xuống đất.

Từng ngụm máu tươi cuồng phún ra, rõ ràng đã bị thương nặng.

"Ngươi… đáng chết, sao có thể!?

Thực lực của ngươi sao có thể mạnh như vậy, rốt cuộc ngươi là ai!?" Lúc này, Viên Hồng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Rõ ràng, thực lực của Thánh Hoàng Tử khiến trong lòng hắn sinh ra một cảm giác bất lực.

Đối mặt với Thánh Hoàng Tử, hắn cảm giác như một đứa trẻ đang tập đi, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Vừa rồi hắn đã bộc phát ra sức mạnh mạnh nhất, nhưng lại bị một ngón tay nghiền ép.

Thực lực như vậy rõ ràng vượt xa tưởng tượng của hắn.

Theo hắn thấy, e rằng Thái Ất Kim Tiên cũng tuyệt đối không có thực lực kinh khủng như vậy, ít nhất cũng phải là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

"Không có gì là không thể!

Thời gian không còn sớm nữa, đưa ngươi lên đường!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói, rồi đưa một ngón tay ra điểm, trực tiếp bao trùm lấy Viên Hồng.

"Xong rồi, mạng ta hết rồi!" Viên Hồng thấy vậy, trong lòng lập tức hiện lên một ý niệm, đáy mắt lóe lên vẻ sợ hãi và tuyệt vọng vô tận.

"Dừng tay!" Ngay khi đòn tấn công sắp rơi xuống người Viên Hồng, từ xa, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén gào thét đến, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của Thánh Hoàng Tử.

"Hửm?" Thấy cảnh này, Thánh Hoàng Tử nhíu mày, ánh mắt rơi vào người vừa đến, đáy mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

Trong tầm mắt của hắn, một bóng người mặc đạo bào trắng hiện

ra, trực tiếp đáp xuống bên cạnh Viên Hồng.

Một cỗ kiếm ý sắc bén từ trên người đối phương tỏa ra.

“Ngọc Đỉnh?” Thấy người đến, Thánh Hoàng Tử nhíu mày, hiển nhiên đã nhận ra thân phận người này.

Không phải ai khác, chính là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

“Viên Thiên (tên của Thánh Hoàng Tử)!

Là ngươi!?” Lúc này, Ngọc Đỉnh Chân Nhân hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của Thánh Hoàng Tử.

Khi thấy Thánh Hoàng Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lông mày cũng nhíu chặt lại, hiển nhiên cũng đã nhận ra thân phận của Thánh Hoàng Tử.

Thánh Hoàng Tử là một trong thập đại nguyên soái của Thiên Đình, là cường giả đỉnh tiêm của Thiên Đình.

“Ngọc Đỉnh, ngươi muốn cản ta?” Nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân trước mắt, Thánh Hoàng Tử nhàn nhạt nói, ngữ khí cũng trở nên có chút không thiện ý.

Phải biết rằng Viên Hồng là thứ hắn nhất định phải có được.

“Viên Thiên đạo hữu, hắn và ta có chút duyên nợ, hy vọng đạo hữu có thể giơ cao đánh khẽ.

Chương 577

Nếu có chỗ nào đắc tội cũng xin đạo hữu rộng lòng tha thứ!

Chỉ cần đạo hữu tha cho hắn một mạng, ta nguyện ý nợ đạo hữu một ân tình!" Trầm ngâm một lát, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lập tức nói.

Trên thực tế, sống chết của Viên Hồng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân căn bản không để trong lòng.

Chỉ là Viên Hồng có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể chết trong tay Thánh Hoàng Tử.

Bởi vì Viên Hồng có liên quan đến một kế hoạch.

Trước đây, hắn đã thu nhận một đệ tử là Dương Tiễn, vốn định để Dương Tiễn thay mình lên bảng.

Nhưng sau đó vô tình phát hiện ra Thông Tí Viên Hầu, cho nên trong lòng liền có kế sách.

Hắn âm thầm để lại Bát Cửu Huyền Công cho Viên Hồng tu luyện, như vậy, Viên Hồng sẽ nợ hắn một nhân quả.

Trong Phong Thần, nợ nhân quả là một chuyện vô cùng kinh khủng, đó là phải trả giá bằng mạng sống.

Cho nên đến lúc đó, chỉ cần để Dương Tiễn ra tay giết hắn, là có thể thay Dương Tiễn lên bảng.

Trên thực tế, Dương Tiễn đã được định sẵn phải lên Phong Thần Bảng, điều này hắn rất rõ.

Nhưng lên bảng cũng có tình huống khác nhau.

Thông thường, lên bảng đều là sau khi bị giết, nguyên thần lên bảng.

Nhưng trên thực tế còn có một loại nữa, đó là nhục thân thành thánh, dùng nhục thân lên bảng.

Cho nên hắn chuẩn bị để Dương Tiễn nhục thân lên bảng, vì vậy mới dùng Viên Hồng này để thay Dương Tiễn chịu tai kiếp.

Chỉ là không đợi Viên Hồng nhập kiếp, đã bị người khác nhắm tới.

Điều này tự nhiên là chuyện Ngọc Đỉnh Chân Nhân tuyệt đối không muốn thấy.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, Ngọc Đỉnh cũng chỉ có thể hiện thân ngăn cản.

"Có duyên nợ với ngươi?

Ân tình của ngươi?

Ân tình của ngươi có đáng tiền không?" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng cười nói.

Đối với người của Xiển Giáo, Thánh Hoàng Tử không có chút ấn tượng tốt nào.

Hắn biết rõ, Tần Hạo đã nhiều lần tranh phong với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận Tần Hạo đến tận xương tủy.

Không lâu trước, Khổng Tuyên còn đưa đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thái Ất Chân Nhân lên Phong Thần Bảng, quan hệ hai bên càng trở nên vô cùng tồi tệ.

Cho nên Thánh Hoàng Tử tự nhiên không thể cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân cái gọi là mặt mũi.

"Ngươi!?

Viên Thiên, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn vạch mặt nhau sao?" Nghe lời Thánh Hoàng Tử, sắc mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân càng thêm

khó coi, thần sắc có chút âm trầm nói.

“Vạch mặt thì sao, chẳng lẽ bản tọa sợ ngươi chắc?

Hôm nay nghiệt chướng này bản tọa giết chắc rồi! "Bản tọa muốn xem ngươi bảo vệ hắn thế nào!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng cười, đáy mắt lóe lên vẻ trào phúng.

“Khinh người quá đáng!

Thật sự tưởng ta sợ ngươi chắc!?” Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Trảm Tiên Kiếm trong tay lập tức được tế ra, một cỗ kiếm khí sắc bén kinh khủng lập tức gào thét, hung hăng bao trùm lấy Thánh Hoàng Tử.

“Không biết sống chết, nếu đã muốn chết, vậy hôm nay bản tọa thành toàn cho ngươi!” Thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân dám ra tay với mình, Thánh Hoàng Tử cũng lạnh lùng cười, một cây côn vàng lập tức được tế ra.

Khí tức kinh khủng lập tức bộc phát, đó chính là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một cỗ sức mạnh bá đạo vô thượng hung hăng nghênh đón đòn tấn công của Ngọc Đỉnh.

“Phanh!” Không chút hồi hộp, chỉ nghe một tiếng nổ trầm thấp vang lên, đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau.

Tuy thực lực của Ngọc Đỉnh Chân Nhân không yếu, tu vi đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí còn tinh tu kiếm đạo, thực lực có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng đáng tiếc, đối mặt với Thánh Hoàng Tử ở cảnh giới Chuẩn Thánh, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

Chỉ thấy thân thể Ngọc Đỉnh Chân Nhân rung lên dữ dội, sau đó cả người bị đánh bay ngược ra sau, trực tiếp bị một đòn đánh bay.

"Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng cười, đáy mắt lóe lên vẻ khinh thường.

Sau khi đánh bay Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ánh mắt Thánh Hoàng Tử lại một lần nữa rơi vào Viên Hồng, cây côn trong tay mang theo một cỗ kình khí kinh khủng hung hăng đập về phía hắn.

"Đừng mà, tiền bối cứu mạng!" Viên Hồng thấy vậy, lập tức kinh hô một tiếng, trên mặt lộ vẻ kinh hãi tột cùng, chỉ có thể cầu cứu Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

"Khốn kiếp, Viên Thiên, ngươi dám!?" Thấy cảnh này, sắc mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân đại biến, hai mắt lóe lên vẻ phẫn nộ.

"Lão sư, mau ngăn hắn lại!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân thấy vậy, lập tức kinh hô nói, ánh mắt cũng trực tiếp nhìn lên không trung.

"Ông!" Tiếng của Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa dứt, trên không trung, một cây thước trắng từ trên trời giáng xuống, hung hăng nghênh đón đòn tấn công của Thánh Hoàng Tử.

Trong khoảnh khắc, cây thước trắng và cây côn vàng va chạm vào nhau.

Một cơn bão cuồng bạo kinh khủng quét ra, cả người Viên Hồng cũng trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Tuy vô cùng chật vật, nhưng cũng đã giữ được một mạng.

Chương 578

“Nhiên Đăng, ngươi!?

Ngươi cũng muốn ngăn cản bản tọa!?” Ánh mắt Thánh Hoàng Tử cũng nhìn lên không trung, nhanh chóng nhận ra thân phận người ra tay.

Không phải ai khác, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Thấy Nhiên Đăng, Thánh Hoàng Tử cuối cùng cũng hiểu được vì sao Ngọc Đỉnh lại có đủ tự tin dám ra tay với hắn.

Hóa ra tất cả là vì sự tồn tại của Nhiên Đăng.

“Đạo hữu, dừng tay đi!

Ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!” Nhiên Đăng nhìn thoáng qua Thánh Hoàng Tử ở dưới, đáy mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ, lập tức lên tiếng nói.

Nhiên Đăng tuy là một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng rõ ràng cũng không muốn đắc tội với Thánh Hoàng Tử trước mắt.

Tuy là Chuẩn Thánh lão làng, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng mối uy hiếp kinh khủng từ đối phương.

Nếu thực sự động thủ, có khi hắn còn phải chịu thiệt.

Lúc này, Nhiên Đăng đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ khác đối với Xiển Giáo, tự nhiên không muốn vì Ngọc Đỉnh Chân Nhân mà đắc tội với Thánh Hoàng Tử.

“Dừng tay?

Ngươi bảo dừng tay là dừng tay sao?

Vậy mặt mũi của bản tọa để đâu?

Hôm nay bản tọa nói thẳng, mạng của nó hôm nay ta lấy chắc, dù Thiên Vương lão tử tới cũng không giữ được!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng cười nói.

Tuy thực lực của Nhiên Đăng không yếu, nhưng Thánh Hoàng Tử căn bản không sợ.

"Hửm?

Đạo hữu cố chấp như vậy sao?" Thấy bộ dạng của Thánh Hoàng Tử, Nhiên Đăng nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Đường đường là Chuẩn Thánh lão làng, một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, bị người khác coi thường như vậy.

Người đất còn có ba phần tính đất, huống chi là hắn.

"Muốn đánh thì đánh, không đánh thì cút!

Bản tọa bận lắm, không có thời gian ở đây nói nhảm với ngươi!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói.

Vốn là một chuyện đơn giản, bây giờ lại nảy sinh nhiều chi tiết như vậy, trong lòng Thánh Hoàng Tử hiển nhiên cũng vô cùng khó chịu.

"Cuồng vọng, Viên Thiên, ngươi có phần quá ngông cuồng rồi!

Thật sự tưởng Xiển Giáo ta không có người sao!?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bên cạnh thấy cảnh này, đáy mắt lóe lên vẻ phẫn nộ, hiển nhiên vô cùng khó chịu với thái độ của Thánh Hoàng Tử.

"Thật ồn ào!" Nghe lời Ngọc Đỉnh, sắc mặt Thánh Hoàng Tử càng trở nên thiếu kiên nhẫn.

Hắn cũng lười nói nhảm với họ nữa, cây côn vàng trong tay trực tiếp hung hăng bao trùm lấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

"Phóng tứ, coi ta không tồn tại sao?" Nhiên Đăng thấy vậy, lập tức

hừ lạnh một tiếng, Lượng Thiên Xích trong tay cũng trực tiếp nghênh đón.

Cùng lúc đó, Linh Cữu Đăng cũng được tế ra, ngọn lửa đen ngút trời trực tiếp bao trùm lấy Thánh Hoàng Tử.

"Cút ngay cho ta!" Thánh Hoàng Tử thấy vậy, kim quang trên người tỏa sáng rực rỡ.

Một cỗ khí tức bành trướng kinh khủng từ trên người hắn bộc phát ra.

Sau khi dung hợp với Xích Khao Mã Hầu, thân thể Thánh Hoàng Tử đã xảy ra biến đổi.

Bây giờ nhục thân của hắn ở cùng cảnh giới gần như không có đối thủ, so với Tổ Vu chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Sức mạnh kinh khủng của hắn cũng vô cùng nghịch thiên.

Đối mặt với đòn tấn công của hai người, Thánh Hoàng Tử căn bản không có chút hoa mỹ nào, trực tiếp dùng một lực phá vạn pháp.

Trong nhất thời, chỉ thấy Thánh Hoàng Tử như một vị kim sắc chiến thần, chiến ý ngút trời điên cuồng dâng trào.

Chiến ý bùng phát, cả trời đất cũng rung chuyển dữ dội.

Mỗi một đòn đánh xuống, trời đất đều rung chuyển kịch liệt.

Cho dù là Nhiên Đăng, đối mặt với đòn tấn công của Thánh Hoàng Tử cũng không dám khinh suất.

"Đáng chết, sao có thể!?

Thực lực của hắn sao lại mạnh như vậy!?" Lúc này, trong lòng Nhiên Đăng cũng không nhịn được mà chửi thầm.

Tuy trước đó hắn đã đoán được thực lực của Thánh Hoàng Tử,

nhưng không ngờ rằng, thực lực mà Thánh Hoàng Tử thể hiện ra lúc này mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

"Tử Tiêu tam thiên khách?

Nhiên Đăng cũng chỉ có thế mà thôi!

Xem ra bản tọa đã đánh giá ngươi quá cao.

Nếu đã như vậy, vậy thì cũng nên kết thúc rồi, bản tọa không có thời gian chơi với các ngươi nữa!" Sau một lần đối đầu nữa, Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói, hai mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức càng kinh khủng hơn từ trên người hắn bộc phát ra.

Sau lưng hắn, một hư ảnh cự viên kinh khủng hiện ra.

Ngay khi hư ảnh cự viên hiện ra, khí tức trên người Thánh Hoàng Tử như ngồi tên lửa, trực tiếp đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 579

Nếu Tần Hạo ở đây, nhất định có thể nhìn ra ngay, hư ảnh cự viên kinh khủng này gần như giống hệt Hỗn Độn Ma Viên trong số ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ là khí thế so với Hỗn Độn Ma Viên thì kém hơn không ít, chỉ có được một tia thần vận mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là một tia thần vận, đối với Thánh Hoàng Tử cũng tuyệt đối là một sự trợ giúp trời cho.

"Sát!" Theo tiếng hét trầm của Thánh Hoàng Tử, chỉ thấy hư ảnh sau lưng hắn đột nhiên động.

Một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng lập tức bộc phát, trực tiếp bao trùm lấy Nhiên Đăng.

"Không hay rồi!" Nhiên Đăng thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Lúc này, hắn cảm nhận được một mối uy hiếp vô cùng kinh khủng lan tỏa.

Hắn căn bản không dám do dự chút nào, khí tức trên người cũng điên cuồng dâng trào.

Lúc này, hắn cũng không dám giấu giếm chút nào, trực tiếp nâng khí thế lên đến cực hạn, Lượng Thiên Xích trong tay cũng hung hăng nghênh đón đòn tấn công của hư ảnh.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ trầm thấp kinh khủng vang lên, đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau.

Trời đất xung quanh lập tức sụp đổ.

Khí tức hủy diệt cuồng bạo quét ra.

Thân thể Nhiên Đăng cũng rung lên dữ dội, sau đó như một quả đạn pháo bị hung hăng đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, trên người cũng một mảng máu thịt mơ hồ, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Ở bên kia, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng phun máu tươi, bộ dạng trông còn thảm hại hơn Nhiên Đăng Đạo Nhân, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

"Chỉ có chút trình độ này thôi sao?

Nếu chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì đưa ngươi lên bảng đi!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói, khí tức kinh khủng lại một lần nữa tăng vọt, một đòn tấn công cuồng bạo hơn hung hăng đánh về phía Nhiên Đăng.

"Ầm!" Nhiên Đăng lại một lần nữa bị hung hăng đánh bay ra ngoài.

Đối mặt với Thánh Hoàng Tử toàn lực bộc phát, cho dù là Nhiên Đăng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng hoàn toàn không có chút sức chống cự nào.

"Chạy!" Nhiên Đăng thấy vậy, cố gắng đè nén thương thế trên người, tốc độ của cả người trực tiếp tăng lên đến cực hạn, quay người bỏ chạy.

Hắn rất rõ ràng, nếu tiếp tục ở lại, e rằng thật sự sẽ bị đưa lên bảng.

Điều này tuyệt đối là chuyện hắn không muốn thấy.

Còn về sống chết của Ngọc Đỉnh, lúc này hiển nhiên hắn cũng không thể lo được nhiều như vậy nữa.

"Chạy nhanh đấy!" Thấy cảnh này, Thánh Hoàng Tử cũng hừ lạnh một tiếng.

Tuy thực lực của Thánh Hoàng Tử mạnh, nhưng tốc độ không phải là sở trường của hắn.

Một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh một lòng muốn chạy trốn, về cơ bản rất khó ngăn cản.

"Đến lượt ngươi rồi!" Ánh mắt Thánh Hoàng Tử rơi vào Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân có lẽ không ngăn được, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân trước mắt, hiển nhiên hắn sẽ không tha.

Ánh mắt hắn trực tiếp rơi vào Ngọc Đỉnh, sát ý trong mắt cũng không hề che giấu.

"Ngươi… ngươi dám giết ta!?" Cảm nhận được khí tức trên người Thánh Hoàng Tử, trong lòng Ngọc Đỉnh Chân Nhân lập tức giật thót, đáy mắt lóe lên vẻ sợ hãi, thần sắc có chút thảm thiết nói.

"Ngươi nghĩ sao?" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói.

"Thời gian không còn sớm nữa, nên lên đường rồi!

Sau này nhớ mở to mắt ra một chút, có một số người không thể trêu chọc được.

Ngươi cũng nên thấy may mắn, bây giờ là hồi Phong Thần, còn có cơ hội lên bảng!

Bằng không… hừ!" Thánh Hoàng Tử lạnh lùng nói, sau đó cũng không nói nhảm nữa, pháp bảo trong tay hung hăng đánh về phía Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Không chút hồi hộp, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trực tiếp bị Thánh Hoàng Tử một côn đánh nát.

Nguyên thần cũng trực tiếp hóa thành một luồng sáng, lên Phong Thần Bảng.

“Khốn kiếp, khốn kiếp!

Khốn kiếp!” Ngay khi Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẫn lạc, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cảm ứng được.

Hai mắt ông ta lóe lên vẻ phẫn nộ vô cùng.

Phong Thần lượng kiếp mới bắt đầu không bao lâu, môn hạ Thập Nhị Kim Tiên đã tổn thất hai người, làm sao có thể không khiến ông ta phẫn nộ, quả thực là một sự sỉ nhục lớn lao.

Vừa rồi ông ta suýt chút nữa đã không nhịn được mà ra tay, nhưng sau đó nhận được cảnh cáo của Tần Hạo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị Thánh Hoàng Tử đánh nát.

Sự phẫn nộ và uất ức trong lòng có thể thấy rõ.

Đồng thời, trong lòng ông ta đối với Nhiên Đăng càng thêm bất mãn.

Theo ông ta thấy, tất cả đều là do Nhiên Đăng ‘bảo vệ không chu toàn’, chỉ lo chạy trốn mà bỏ lại Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ông ta lập tức không chút do dự, trực tiếp bóp nát một tấm ngọc phù.

Lúc này, Nhiên Đăng đang liều mạng chạy trốn cũng sững người, bởi vì cảm nhận được sự triệu hoán của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lập tức cả người hắn sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Không phải kẻ ngốc, làm sao hắn không biết ý đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Gần như có thể tưởng tượng được, lần này chờ đợi hắn tuyệt đối là sự khiển trách vô cùng nghiêm trọng, thậm chí là trừng phạt nặng nề.

Chương 580

Trong lòng hắn cũng càng ngày càng bất mãn. … "…" Lúc này ở dưới Mai Sơn, nhìn Thánh Hoàng Tử mạnh mẽ trấn sát một vị Đại La Kim Tiên, khiến một vị Chuẩn Thánh phải bỏ chạy thục mạng, Viên Hồng cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn rõ ràng biết rằng, lần này e rằng thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn, đáy mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng vô cùng.

"Phanh!" Không chút hồi hộp, thân thể Viên Hồng cũng trực tiếp bị đánh nát, sau đó nguyên thần cũng trực tiếp lên Phong Thần Bảng.

Cùng lúc đó, một quả cầu ánh sáng quen thuộc hiện ra.

Không cần nói cũng biết, đó chính là bản nguyên của Thông Tí Viên Hầu.

Thấy thứ này, đáy mắt Thánh Hoàng Tử lóe lên một tia sáng nóng rực.

Đây chính là mục đích của hắn khi hạ giới lần này.

Hắn lập tức không chút do dự, há miệng, một ngụm liền nuốt bản nguyên của Thông Tí Viên Hầu vào.

Trong khoảnh khắc, thân thể Thánh Hoàng Tử rung lên dữ dội, sau đó hư ảnh sau lưng lại một lần nữa hiện ra.

Theo bản nguyên kinh khủng dung nhập, chỉ thấy khí tức trên người Viên Hồng lại một lần nữa bắt đầu tăng vọt.

Khí thế trên hư ảnh sau lưng hắn cũng càng thêm điên cuồng bùng nổ, thần vận của Hỗn Độn Ma Viên lại một lần nữa tăng thêm mấy phần. … Trong nháy mắt, mấy ngày đã trôi qua!

“Ầm!” Đúng lúc này, thân thể Thánh Hoàng Tử rung lên dữ dội.

Ngay sau đó, trong nháy mắt, cả người hắn phảng phất như đã đột phá một nút thắt cổ chai, khí tức bùng nổ gấp mấy lần không chỉ, lập tức đột phá cực hạn của Chuẩn Thánh sơ kỳ, trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hư ảnh sau lưng cũng trở nên ngưng thực hơn.

“Cảm giác thật mạnh mẽ, bản nguyên lại mạnh lên không ít.

Nếu có thể thôn phệ toàn bộ bản nguyên của Hỗn Thế Tứ Hầu, có lẽ sẽ có cơ hội bước vào cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự!

Trở thành tồn tại ngang hàng với Thánh Nhân!” Thánh Hoàng Tử cảm ứng sự thay đổi trên người, hai mắt lóe lên một tia sáng nóng rực.

“Nhưng đáng tiếc, Hỗn Thế Tứ Hầu là thứ có thể ngộ không thể cầu!

Không biết lần sau gặp được phải đợi đến khi nào!” Thánh Hoàng Tử thầm nghĩ, sau đó cũng trực tiếp lắc đầu, cảm thấy mình có chút quá tham lam.

Tu vi hiện tại của hắn, trước đây dù thế nào cũng không dám tưởng tượng đến.

Vốn dĩ hắn chỉ là một hậu duệ của Cổ Hoàng mà thôi, mục tiêu ban đầu cũng chỉ là đạt đến trình độ của phụ thân hắn.

Nhưng bây giờ, thực lực của hắn đã sớm vượt qua phụ thân, thậm chí đạt đến trình độ sống cùng trời đất.

Lắc đầu, gạt bỏ những tạp niệm đó, Thánh Hoàng Tử cũng không do dự nữa, trực tiếp quay người rời khỏi Mai Sơn. … Thời gian trôi

qua thật nhanh, lại mấy năm nữa đã qua.

Mấy năm nay, Ân Thương vốn đang phong ba bão táp đã có chút chuyển biến tốt đẹp.

Một số gian thần trong triều cũng đã thu liễm không ít.

Căn nguyên của tất cả đều là vì trụ cột của Ân Thương, Thái sư Văn Trọng đã trở về.

Trước đây, Văn Trọng vẫn luôn ở Bắc Hải bình định phản loạn, sau mười mấy năm nỗ lực cuối cùng cũng đã bình định được phản loạn, ban sư hồi triều.

Sau khi ban sư hồi triều, thấy tình hình trong triều, đặc biệt là những việc làm của Trụ Vương trong những năm qua, Văn Trọng cũng nổi giận đùng đùng.

Văn Trọng là trụ cột thực sự của Ân Thương, là tam triều nguyên lão, còn là thầy của Trụ Vương, có ngự tứ Đả Vương Kim Tiên, trên có thể đánh hôn quân, dưới có thể đánh gian thần.

Văn Trọng trực tiếp trên triều đường vung Đả Vương Kim Tiên đánh cho Phí Trọng, Vưu Hồn và một đám gian thần một trận tơi bời.

Sau đó, ông ta liền ra tay với Trụ Vương, hung hăng giáo huấn một trận.

Nghe nói Trụ Vương sủng ái Đát Kỷ và những người khác, ông ta càng nổi giận, trực tiếp ép Trụ Vương đưa Đát Kỷ và những người khác vào lãnh cung, sau đó độc chiếm triều cương, bắt đầu cải cách mạnh mẽ.

Triều đình hỗn loạn ban đầu cuối cùng cũng có chút chuyển biến tốt đẹp. … "Đáng ghét, Văn Trọng đáng chết, khinh người quá đáng, thật sự khinh người quá đáng.

Không được, không thể tiếp tục như vậy được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, những ngày tháng sau này của ta e rằng thật sự không còn nữa!

Nhất định phải có biện pháp!" Trong một phủ đệ bí mật ở Triều Ca, lúc này có mấy bóng người tụ tập.

Một người trong đó không nhịn được lên tiếng.

Nếu có người thấy những người này, nhất định có thể nhận ra ngay, họ chính là đám gian thần bị Văn Trọng hung hăng giáo huấn và đàn áp sau khi Văn Trọng quy triều.

Bây giờ vì sự xuất hiện của Văn Trọng, họ liên tục bị bài xích, quyền lực trong tay về cơ bản đều bị thu hồi, gần như sắp bị bài xích ra khỏi triều đường.

Một đám người bất đắc dĩ, chỉ có thể tụ tập thương thảo đối sách.

"Các vị có biện pháp tốt nào không?

Nhất định phải thay đổi tình cảnh của chúng ta!" Phí Trọng liếc nhìn mọi người, không nhịn được lên tiếng, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi.

Phí Trọng có thể nói là người bị Văn Trọng đàn áp nặng nề nhất.

"Không được thì ta đến chỗ Đại vương tham tấu một bản!" một người trong đó không nhịn được lên tiếng.

"Không được, Phí Trọng là cháu của Thái sư, ngay cả Đại vương cũng không dám động đến, cách này căn bản không có chút tác dụng nào!" một người khác vội nói.

Chương 581

“Với địa vị của hắn, dựa vào ta căn bản không có cách nào lay chuyển, cho dù có Đại vương chống lưng cũng không được!

Sao chúng ta không thử một hướng suy nghĩ khác để giải quyết?” Vưu Hồn bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Ồ?

Vưu đại nhân có diệu kế gì chăng?” Ánh mắt của mấy người bên cạnh đều đổ dồn về phía Vưu Hồn, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

“Vưu huynh có cách hay thì mau nói ra đi, lúc này không cần phải giấu giấu giếm giếm nữa rồi, bây giờ chúng ta đều là người trên cùng một thuyền!” Phí Trọng cũng mở lời.

“Nếu đã như vậy, tại hạ xin múa rìu qua mắt thợ.

Với năng lực của chúng ta, muốn lật đổ Văn Trọng là chuyện không thể.

Thực tế, chúng ta cũng không cần lật đổ hắn, chỉ cần điều hắn rời khỏi Triều Ca là được rồi.

Chỉ cần hắn rời khỏi Triều Ca, mọi thứ còn lại chẳng phải đều là của chúng ta sao?” Vưu Hồn nói.

“Hửm?

Điều hắn rời khỏi Triều Ca?

Nhưng hắn là đương kim Thái sư, ai có quyền điều động?” một người bên cạnh không nhịn được hỏi.

“Chuyện này không đơn giản sao, hiện nay cục diện ở Tây Kỳ và Ký Châu đều đang bất lợi, chiến tuyến căng thẳng.

Nếu một nơi nào đó bại trận, đến lúc đó…” Giọng nói của Vưu Hồn vang lên.

“Hửm?

Ý của Vưu huynh là…” Nghe lời Vưu Hồn, trong mắt không ít người xung quanh lóe lên tinh quang, hiển nhiên đã hiểu được ý tứ của hắn.

“Nhưng cục thế ở Tây Kỳ hiện đã ổn định, không ít đại tướng Ân Thương của chúng ta đang trấn thủ, muốn bại trận, e rằng…” Lại có người lên tiếng.

“Trong tình huống bình thường thì đúng là không thể, nhưng nếu có người cung cấp tình báo hỗ trợ thì sao…” Vưu Hồn nói.

“...Chuyện này nếu bị bại lộ, là phải mất đầu đấy!” Mấy người bên cạnh hiển nhiên cũng đã hiểu rõ ý của Vưu Hồn, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

“Mất đầu?

Hừ, các vị đừng quên, bây giờ Văn Trọng đang triệt tra chuyện lúc trước.

Những việc chúng ta đã làm, nếu bị tra ra, hậu quả e rằng cũng không tốt hơn mất đầu là bao, thậm chí còn bị tru di cửu tộc.

Thay vì bị động chịu đòn, chi bằng chúng ta chủ động xuất kích!” Nghe đối phương nói vậy, Vưu Hồn trực tiếp đáp lại.

“Vưu huynh nói có lý, đối với chúng ta hiện tại, đây có lẽ là cách tốt nhất.

Chỉ cần điều Văn Trọng rời khỏi Triều Ca, vậy thì cả đời này hắn đừng hòng quay lại nữa, đến lúc đó mọi thứ chẳng phải là của chúng ta sao?” Phí Trọng trầm ngâm một lát rồi nhanh chóng đưa ra quyết

định, hiển nhiên đã đồng ý với cách làm này.

"Không sai, nói có lý!" "Đúng là như vậy!" Những người còn lại dần dần cũng hiểu ra mấu chốt.

Sau khi cân nhắc lợi hại, cuối cùng tất cả đều lựa chọn ủng hộ, sau đó cả đám lại bắt đầu thương thảo.

Một tháng sau, biên quan Tây Kỳ báo tin khẩn cấp, nhiều cứ điểm trọng yếu thất thủ, đại quân Tây Kỳ thừa thắng xông lên, chiếm lĩnh một vùng đất rộng lớn của Ân Thương, hơn trăm vạn đại quân bại trận, toàn bộ biên quan rơi vào tình thế nguy cấp.

Tin tức truyền về Triều Ca, toàn bộ triều chính trên dưới chấn động.

Cuối cùng, gần như tất cả mọi người đều nhất trí tiến cử Văn Thái sư thống lĩnh ba quân.

Đối với việc này, Trụ Vương cũng vô cùng ủng hộ, trực tiếp phất tay, phong Văn Trọng chức Binh mã Đại nguyên soái, giao cho hắn thống lĩnh một nửa binh mã, sau đó đại quân hùng dũng kéo về phía biên quan.

Sau khi Văn Trọng rời đi, việc đầu tiên Trụ Vương làm không phải là khôi phục chức vị cho Phí Trọng và Vưu Hồn, mà là đến lãnh cung đón Tô Đát Kỷ và mấy người kia trở về, sau đó hoang dâm suốt mấy ngày mới triệu kiến Phí Trọng, Vưu Hồn và những người khác, rồi khôi phục chức vị cho họ.

Trong phút chốc, triều cương vừa mới được chấn chỉnh lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn, cả Đại Thương lại một lần nữa chìm trong phong ba bão táp.

Về phần Thái sư Văn Trọng đang ở nơi biên quan xa xôi, ông hoàn toàn không hay biết gì, hiển nhiên đã có người cố tình cắt đứt những

tin tức này, không cho Văn Trọng biết.

Bởi vì chiến sự tiền tuyến căng thẳng, Văn Trọng cũng không có tâm sức để quan tâm đến chuyện trên triều đình.

Biên quan có Văn Trọng trấn giữ, lại một lần nữa ổn định trở lại, trực tiếp tạo thế giằng co với các chư hầu phe địch.

Song phương thỉnh thoảng cũng có giao tranh, thắng bại bất phân, nhất thời không ai làm gì được ai.

Khi hai bên rơi vào thế bế tắc, trong Hồng Hoang có một bóng người đi khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc du thuyết các tu sĩ.

Những tu sĩ này có người của Xiển giáo, có người của Tiệt giáo, cũng có người của Đạo giáo và Tây phương giáo, khuyên họ đến biên quan trợ giúp phe phái của mình.

Những người này đều có một đặc điểm chung, đó là đều là đệ tử bên lề trong các đại giáo phái.

Bóng người đó còn dựa vào tài ăn nói của mình mà khiến vô số tu sĩ gia nhập chiến trường.

Những tu sĩ này tuy thuộc tứ giáo, nhưng thực lực rõ ràng không ra sao, lục tục có không ít người bỏ mạng.

Sau khi những người này chết đi, bóng người đó lại đến bái phỏng thân bằng của họ, rồi tiếp tục du thuyết đi báo thù.

Dần dần, ngày càng nhiều đệ tử tứ giáo gia nhập chiến trường.

Ban đầu chỉ là những đệ tử không mấy nổi bật, nhưng theo số người tử trận ngày càng nhiều, dần dần một số đệ tử có thân phận cũng lần lượt tham gia, cục diện cũng trở nên ngày càng phức tạp.

Bóng người thần bí đó không phải ai khác, chính là Thân Công Báo phụng mệnh lệnh của Tần Hạo.

Có Tần Hạo chỉ dẫn, Thân Công Báo còn đáng sợ hơn trong nguyên tác, chiến tích cũng huy hoàng hơn, trực tiếp khiến đệ tử tứ giáo rơi vào lượng kiếp.

Đợi đến khi có người phát hiện ra điều không ổn thì đã quá muộn, vì đã rơi vào lượng kiếp, thân bất do kỷ.

Đến khi chuẩn bị tìm Thân Công Báo tính sổ, Thân Công Báo đã sớm biến mất không dấu vết.

Chương 582

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Trong Thiên Đình, một vị Thiên tướng dẫn Thân Công Báo vào trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này Thân Công Báo có vẻ còn đang ngơ ngác, sau khi làm xong mọi việc theo lệnh của Tần Hạo thì hắn liền ẩn thân.

Nhưng vừa ẩn thân được mấy ngày thì đã bị Thiên binh Thiên tướng của Thiên Đình tìm đến cửa.

Sắc mặt Thân Công Báo lập tức đại biến, nhưng đối mặt với Thiên binh Thiên tướng cũng chỉ có thể chọn cách bó tay chịu trói, bị đưa lên Thiên Đình.

Sau khi vào Thiên Đình, Thân Công Báo lòng đầy lo lắng, hắn hiện giờ vô cùng rõ ràng sự đáng sợ của Thiên Đình, chỉ sợ một chút bất cẩn sẽ rước phải đại phiền toái.

"Bình thân đi!" Giọng nói của Tần Hạo vang lên.

"Hửm?" Nghe thấy giọng nói, Thân Công Báo sững sờ, vì cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, liền cẩn thận ngẩng đầu lên.

"A… Ngài, ngài là…" Khi nhìn thấy dáng vẻ của Tần Hạo, Thân Công Báo lập tức chết lặng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tần Hạo, hiển nhiên đã nhận ra, Tần Hạo trước mắt chính là vị thượng tiên thần bí đã giao nhiệm vụ cho mình lúc trước.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Thân Công Báo nảy sinh một sự thông suốt, những khúc mắc trong lòng lập tức được giải khai.

Hắn của ngày hôm nay đã không còn như xưa, đối với một số chuyện trong Hồng Hoang, đặc biệt là quan hệ giữa mấy thế lực siêu cấp đã có hiểu biết không ít, tự nhiên vô cùng rõ ràng Phong Thần

chính là do Tần Hạo một tay khơi mào.

Bây giờ gặp lại Tần Hạo, sao hắn có thể không hiểu rõ mọi nguyên do.

"Thân Công Báo, làm tốt lắm, trẫm rất hài lòng!" Nhìn Thân Công Báo trước mắt, trên mặt Tần Hạo lộ ra vẻ hài lòng.

Lần này vì Thân Công Báo, gần một nửa đệ tử tứ giáo đều đã nhập kiếp, theo thời gian trôi đi, con số này sẽ ngày càng nhiều, đáng sợ hơn rất nhiều so với trong thần thoại Phong Thần nguyên bản.

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ khen ngợi, tất cả đều là nhờ Thiên Đế bệ hạ dạy dỗ có phương pháp!" Thân Công Báo nghe lời Tần Hạo, lập tức vội vàng nói.

Cùng lúc đó, nỗi lo lắng trong lòng cũng tan biến không còn dấu vết.

Thực tế sau khi làm xong những việc này, trong lòng hắn cũng vô cùng sợ hãi.

Có lẽ trong đại kiếp, những Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không xuất hiện, nhưng một khi đại kiếp kết thúc, Thiên Đạo Thánh nhân chắc chắn có thể suy diễn ra một vài manh mối.

Đến lúc đó, với tu vi của hắn, chắc chắn sẽ không có ai bỏ qua.

Bây giờ gặp lại Tần Hạo, nỗi lo trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Nếu có Tần Hạo che chở, sự an toàn của hắn chắc chắn có thể được đảm bảo.

"Trước đây trẫm đã đáp ứng ngươi, bây giờ trẫm sẽ thực hiện lời hứa.

Đây là cực phẩm Tiên Thiên linh quả Hoàng Trung Lý, sau khi dùng, có thể lập tức thành Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng tác dụng phụ không nhỏ, sau này khó mà thăng tiến, nhưng trẫm có thể hứa, sau này nếu ngươi biểu hiện tốt, trẫm có thể ban cho ngươi một đạo tạo hóa, giúp ngươi tu phục đạo cơ, tu luyện lại từ đầu!" Nói xong, Tần Hạo lật tay, một quả linh quả màu vàng xuất hiện trong tay, chính là Hoàng Trung Lý.

Dùng Hoàng Trung Lý tuy có tác dụng phụ rất lớn, nhưng Tần Hạo hiện giờ cũng đã tìm ra cách đối phó.

Hắn đã có được Tạo Hóa Đỉnh và Càn Khôn Đỉnh, hợp thành Hỗn Độn Đỉnh.

Trong Hỗn Độn Đỉnh ẩn chứa bản nguyên tạo hóa nồng đậm, chỉ cần tiến vào Hỗn Độn Đỉnh tiếp nhận tẩy lễ của bản nguyên tạo hóa là có thể khôi phục căn cơ.

Trước đây những cao thủ Nhân tộc kia đã sớm được Tần Hạo khôi phục hoàn toàn căn cơ, nhưng vì thiên phú, tốc độ tu vi tăng lên của họ vô cùng chậm chạp.

Bởi vì lúc trước khi lựa chọn, Tần Hạo ưu tiên chọn những người trung thành, sau đó mới đến những người thiên phú kém hơn, cho nên dù đã khôi phục căn cơ, tốc độ tu luyện của họ cũng xa xa không bằng những tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên tu luyện từng bước một.

"Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết!

Thật sự là Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết!

Đa tạ Thiên Đế bệ hạ ban thưởng, bệ hạ yên tâm, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng, sau này tiểu nhân nguyện ý vĩnh viễn đi theo bên cạnh bệ hạ, chịu kiếp trâu ngựa!" Thân Công Báo vội vàng nói, trong đôi mắt lóe lên vẻ kích động vô cùng.

"Thôi được, nếu đã như vậy, từ nay về sau ngươi cứ ở lại trong Thiên Đình đi!" Tần Hạo thấy vậy, liền trực tiếp nói.

Hắn không phải là kẻ qua cầu rút ván, tự nhiên hiểu rằng, Thân Công Báo nếu không có ai che chở, tuyệt đối thập tử vô sinh.

Đến lúc Phong Thần kết thúc, Tam Thanh cùng Tây phương nhị nhân sợ rằng tuyệt đối sẽ lột da rút gân hắn.

Thân Công Báo bây giờ đã lập được công lao hãn mã cho Tần Hạo, cho nên tự nhiên không thể ngồi yên không quản.

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ, đa tạ Thiên Đế bệ hạ!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt Thân Công Báo càng lộ ra vẻ vui mừng như điên, sau đó dưới sự dẫn dắt của một Thiên binh, hắn trực tiếp rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

"Cũng nhập kiếp rồi sao… Thôi được, dù sao cũng có chút duyên nợ!

Không thể ngồi yên không quản được!" Phảng phất như cảm ứng được gì đó, trong lòng Tần Hạo cũng khẽ động, lập tức lấy ra một tấm ngọc phù rồi bóp nát.

"Tần đại ca, huynh tìm chúng muội?" Một lát sau, ba bóng người tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thấy Tần Hạo, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Ba bóng người đó không phải ai khác, chính là những người bạn đầu tiên mà Tần Hạo kết giao ở phương thiên địa này, chính là Tam Tiêu.

Hiện tại Tam Tiêu cũng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh, là những đại thần thông giả đỉnh tiêm trong phương thiên địa này.

"Tần đại ca, lần này huynh tìm chúng muội có chuyện gì sao?" Vân Tiêu nhìn Tần Hạo hỏi.

"Lần này tìm các muội là có một chuyện muốn thông báo, sau đó cần các muội đi làm!" Tần Hạo mở lời.

“Không biết là chuyện gì?” Vân Tiêu có chút tò mò hỏi, hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, với thân phận của Tần Hạo, không thể vô duyên vô cớ tìm họ, chuyện này e rằng tuyệt đối không đơn giản.

“Liên quan đến Triệu Công Minh!” Tần Hạo nói.

“Huynh trưởng!?

Huynh trưởng làm sao vậy!?” Nghe Tần Hạo nói, Tam Tiêu đều sững sờ, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

Sau khi ba người đi theo Tần Hạo, liền tách khỏi Triệu Công Minh, vì quan hệ giữa Tần Hạo và Tam Thanh, nên liên lạc cũng không nhiều, nhưng quan hệ lại không hề phai nhạt.

Lúc này nghe chuyện liên quan đến Triệu Công Minh, trên mặt Tam Tiêu lộ ra vẻ trịnh trọng.

Chương 583

“Triệu Công Minh nhập kiếp rồi!” Tần Hạo nói.

“Cái gì!?

Huynh trưởng nhập kiếp rồi, đáng chết, không hay rồi, tỷ tỷ, muội phải đi cứu huynh trưởng!” Quỳnh Tiêu thấy vậy vội vàng nói.

“Tần đại ca, huynh giúp huynh trưởng một tay đi!” Ánh mắt Vân Tiêu cũng nhìn về phía Tần Hạo.

“Lần này đối với Triệu Công Minh là tử kiếp, cho dù ta ra tay, để hắn thoát được một kiếp, sau này chung quy cũng sẽ có kiếp nạn đáng sợ hơn giáng xuống đầu hắn!” Tần Hạo nói.

“Lẽ nào không còn cách nào khác sao?” Vân Tiêu không nhịn được hỏi.

“Cách thì tự nhiên là có, nếu không ta cũng không gọi các muội đến.

Nhưng lần này, hắn bắt buộc phải chết một lần!” Tần Hạo nói.

“Chết một lần?

Nếu chết rồi, nguyên thần chẳng phải sẽ lên bảng Phong Thần sao?” Vân Tiêu không nhịn được nói.

“Đây là Câu Linh Bảo Ngọc, các muội đi đưa bảo ngọc này cho Triệu Công Minh, để hắn nhỏ máu nhận chủ.

Sau khi hắn chết đi, thần hồn sẽ tự động được thu vào trong Câu Linh Bảo Ngọc, sẽ không lên bảng Phong Thần.

Sau đó chỉ cần các muội lấy lại Câu Linh Bảo Ngọc, đến lúc đó ta sẽ giúp hắn tái tạo một thân thể mới là được!” Tần Hạo trực tiếp lấy

ra một tấm ngọc phù đưa cho Vân Tiêu.

"Thật tốt quá!" Nghe lời Tần Hạo, trên mặt ba người lập tức lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng.

Tuy Triệu Công Minh sẽ chết một lần, nhưng so với việc lên bảng Phong Thần thì tốt hơn nhiều.

Đối với kết quả này, họ vô cùng hài lòng.

"Ngoài ra, đến lúc đó các muội cần ra tay một lần!" Tần Hạo liền nói tiếp.

"Ra tay?

Muội hiểu rồi, huynh yên tâm đi, Tần đại ca, muội biết phải làm thế nào!" Nghe Tần Hạo nói, Tam Tiêu sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu ý của Tần Hạo.

Trong tình huống bình thường, Tam Tiêu không phải người ứng kiếp, không thể tùy ý động thủ, nhưng lần này lại khác.

Họ và Triệu Công Minh là huynh muội kết nghĩa, là quan hệ được Thiên Đạo thừa nhận, cho nên ra tay hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, ba người mau đi chuẩn bị đi!

Chậm trễ sẽ có biến!" Tần Hạo nói.

"Chúng muội biết rồi, Tần đại ca!" Tam Tiêu nghe vậy, không chút do dự, lập tức xoay người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong đại doanh Ân Thương, tại một lều trại, một bóng người mặc trường bào màu xanh sẫm đang ngồi ngay ngắn, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức uy nghiêm.

Người này không phải ai khác, chính là đệ tử Tiệt giáo Triệu Công Minh.

Địa vị của Triệu Công Minh trong Tiệt giáo cũng tương đối không thấp.

Mặc dù trước đó Thông Thiên giáo chủ đã răn dạy đệ tử Tiệt giáo nên ở lại đạo trường tĩnh tụng Hoàng Đình.

Nhưng theo càng ngày càng nhiều đệ tử Tiệt giáo tử trận, không ít người hiển nhiên không thể ngồi yên được nữa.

Triệu Công Minh trong Tiệt giáo giao du rất rộng, cho nên tự nhiên cũng không thể tránh khỏi bị cuốn vào.

Mấy ngày nay, Triệu Công Minh đã liên tục xuất trận đấu pháp với đối phương, lúc này đang ngồi đả tọa điều tức.

"Hửm?" Đúng lúc này, Triệu Công Minh đột nhiên cảm giác có mấy luồng khí tức tiến vào lều trại của mình, lông mày cũng nhíu lại, lập tức mở mắt, một đạo thần quang lóe lên rồi biến mất.

"Nghĩa muội, các muội!?

Sao các muội lại đến đây!?" Nhưng khi nhìn thấy bóng người trong lều, Triệu Công Minh liền đột ngột đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, hiển nhiên không ngờ Tam Tiêu lại đến vào lúc này.

"Huynh trưởng!" Thấy Triệu Công Minh, Tam Tiêu tự nhiên cũng vô cùng kích động.

"Đúng rồi, sao các muội lại đến đây, nơi này không phải là nơi nên đến, các muội tuyệt đối không được cuốn vào!" Sau đó, như nhớ ra điều gì, Triệu Công Minh vội vàng nói.

Hắn bây giờ biết vòng xoáy này đáng sợ đến mức nào, sợ Tam Tiêu bị cuốn vào, vội vàng khuyên can.

"Chúng muội đến thăm huynh trưởng!" Bích Tiêu nói.

"Bây giờ các muội theo Thiên Đế bệ hạ, ta cũng có thể yên tâm rồi.

Có Thiên Đế bệ hạ che chở, thiên hạ này tuyệt đối không ai dám động đến các muội.

Nhưng Phong Thần lượng kiếp là một vòng xoáy lớn, các muội tuyệt đối không thể đại ý!" Triệu Công Minh nói.

"Yên tâm đi huynh trưởng, chúng muội hiểu mà.

Đúng rồi huynh trưởng, đây là một tấm ngọc phù, huynh nhận lấy đi, đeo sát bên người, mau nhỏ máu nhận chủ!" Sau đó, Vân Tiêu như nhớ ra điều gì, lật tay, Câu Linh Bảo Ngọc liền xuất hiện trong tay, đưa qua.

"Hửm?… Bảo bối tốt, nhưng ta không cần thứ này, Vân Tiêu muội giữ lại đi!" Triệu Công Minh tuy không biết bảo ngọc này dùng để làm gì nhưng chỉ cần nhìn khí tức tỏa ra từ nó cũng có thể thấy, thứ này tuyệt đối phi phàm, chắc chắn là một món đồ đỉnh cấp khó gặp.

"Huynh trưởng, huynh mau nhận lấy đi, đây là muội đặc biệt xin từ Tần đại ca cho huynh đó!" Quỳnh Tiêu thấy vậy liền nói.

"Hửm?

Thiên Đế bệ hạ?" Nghe Quỳnh Tiêu nói, Triệu Công Minh sững sờ, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, hiển nhiên cũng ý thức được sự tình có chút không đơn giản.

"Được rồi huynh trưởng, đừng nghĩ nhiều nữa, mau nhận chủ đi!" Vân Tiêu liền nói.

"Thôi được, để ba vị nghĩa muội phải lo lắng rồi!" Triệu Công Minh thấy vậy, liền gật đầu, không do dự nữa, trực tiếp nhận lấy ngọc bội, sau đó nhỏ máu nhận chủ.

Chương 584

Sau đó Triệu Công Minh lại cùng Tam Tiêu hàn huyên một hồi, rồi trong ánh mắt lưu luyến của Tam Tiêu, trực tiếp đuổi ba người họ ra ngoài.

Không phải Triệu Công Minh vô tình, mà vì hắn biết, nơi này chính là trung tâm của Phong Thần lượng kiếp, hắn đã trở thành người ứng kiếp, nếu họ ở cùng hắn, có khả năng sẽ xảy ra chuyện không hay.

"Tỷ tỷ, tiếp theo chúng ta làm gì?" Rời khỏi lều trại, Bích Tiêu nhìn về phía Vân Tiêu hỏi.

"Trở về chuẩn bị thật tốt, mật thiết chú ý động tĩnh của huynh trưởng.

Bất kể là ai, chỉ cần ra tay với huynh trưởng, toàn bộ đưa lên bảng Phong Thần!" Vân Tiêu nói.

Khi Tần Hạo đưa ra Câu Linh Bảo Ngọc, Tam Tiêu đã biết, Triệu Công Minh lần này hiển nhiên là kiếp tất tử, cho nên cũng không có ý định ngăn cản nữa, chỉ có thể trút toàn bộ lửa giận lên người kẻ ra tay.

"Không sai, bất kể là ai, dám ra tay với huynh trưởng, nhất định phải khiến hắn trả giá đắt!" Quỳnh Tiêu cũng trực tiếp nói.

Trong nháy mắt lại một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, đại quân vương triều Đại Thương và đại quân Tây Kỳ đã liên tiếp xảy ra mấy lần giao tranh, song phương đều có thắng có thua.

Triệu Công Minh mấy ngày nay cũng lại ra tay mấy lần, kiềm chế

cao thủ tiên đạo trong phe đối phương.

Nhưng lúc này tâm tình của Triệu Công Minh không tốt, vì mấy ngày trước, hắn phát hiện, trong đại quân Tây Kỳ lại có thêm mấy vị cao thủ, chính là những nhân vật cốt cán của Xiển giáo.

Với cấp bậc tồn tại này, ngay cả Triệu Công Minh cũng không có nắm chắc phần thắng.

May mà dưới sự truyền tin, Tiệt giáo cũng đến không ít cao thủ, trong đó có cả Thập Thiên Quân lừng danh.

Toàn bộ cục diện trở nên vô cùng căng thẳng, có thể nói đại chiến sắp nổ ra.

Gần như có thể tưởng tượng được, một khi đại chiến nổ ra tiếp theo, tuyệt đối sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa, không thể so sánh với những trận đánh nhỏ lẻ trước đây.

"U u u u…" Đúng lúc này, một tiếng tù và trầm thấp từ doanh trại Tây Kỳ đối diện truyền đến.

Ngay sau đó, từng trận trống trận kinh khủng cũng vang lên từ doanh trại Đại Thương, vô số đại quân bắt đầu tập hợp.

Triệu Công Minh cũng không chút do dự, trực tiếp mang theo pháp bảo, cưỡi tọa kỵ rời khỏi lều trại, tiến vào chiến trường.

Trong khoảnh khắc, một luồng sát khí hung tợn vô cùng bao trùm cả chiến trường.

"Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn…, đệ tử cốt cán của Xiển giáo đều đến đông đủ cả rồi!" Nhìn những bóng người quen thuộc trong doanh trại đối diện, sắc mặt Triệu Công Minh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Tiếp theo e rằng sẽ có một trận ác chiến, các vị phải chuẩn bị tâm

lý!" Triệu Công Minh nhìn đám người Tiệt giáo sau lưng nói.

"Yên tâm đi, chúng ta đã đến đây, tự nhiên không có ý định lùi bước.

Người của Xiển giáo quả thật lợi hại, nhưng trong Tiệt giáo chúng ta cũng không có kẻ nhát gan.

Hôm nay cứ để mười huynh đệ chúng ta đánh trận đầu, mài giũa nhuệ khí của bọn chúng đi!" Một bóng người bên cạnh lên tiếng, trong đôi mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, chính là một trong Thập Thiên Quân.

"Không sai, lần này nhất định phải cho bọn chúng thấy sự lợi hại của Thập Tuyệt Trận!

Thập Thiên Quân của Tiệt giáo chúng ta cũng không phải hữu danh vô thực!" Lại một người nữa nói.

"Nếu đã như vậy, vậy các vị phải cẩn thận!" Triệu Công Minh thấy vậy, trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Thập Thiên Quân trong số các đệ tử Tiệt giáo, tu vi không phải là đỉnh tiêm, nhưng về phương diện trận đạo lại có thiên phú mà người khác khó sánh bằng.

Thập Tuyệt Trận vừa xuất, ngay cả tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không dám xem thường.

Ngay sau đó, mười bóng người không chút do dự, bay vút lên trời, đến giữa chiến trường, lập tức bày ra đại trận.

"Các ngươi Xiển giáo thật coi trọng chúng ta, đến nhiều người như vậy.

Nếu đã thế, hãy để mười sư huynh đệ chúng ta đấu với các ngươi, có dám vào trận không?" Tần Hoàn dẫn đầu lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía đám người Xiển giáo đối diện.

“Thập Thiên Quân của Tiệt giáo, các ngươi cũng đến rồi!” Thấy mười bóng người, trong đại quân Tây Kỳ đối diện, mấy cao thủ Xiển giáo nhíu mày.

Nếu luận đơn đấu, gần như bất kỳ ai trong họ cũng không sợ Thập Thiên Quân, thậm chí có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng một khi họ liên thủ bày trận, vậy thì hoàn toàn khác, mức độ uy hiếp có thể tăng lên theo cấp số nhân.

“Thập Tuyệt Trận không phải chuyện đùa, chúng ta không thể đại ý!” Một bóng người khác lên tiếng.

“Bây giờ làm sao đây, để ai đi thử trận?” Một giọng nói vang lên.

Phải biết thử trận là một việc vô cùng nguy hiểm, tỷ lệ tử vong rất cao.

“Để ta thử xem!” Lúc này, một bóng người trực tiếp bước ra, trong đôi mắt lóe lên vẻ tự tin.

“Có ta!” “Ta một người!” “Ta cũng đi!” Có người dẫn đầu, lại có mấy bóng người đứng ra.

Ngay sau đó, mấy bóng người bay vút lên, đến giữa đại quân, ánh mắt nhìn về phía Thập Thiên Quân đối diện.

“Đặng Hoa, Hàn Độc Long, Phương Bật… các ngươi cũng muốn xông trận?

Thật không biết sống chết!” Thấy cảnh này, khóe miệng Tần Hoàn lộ ra vẻ khinh thường, hắn đã nhận ra thân phận của những người này.

“Đừng có ngông cuồng!

Các ngươi trợ Trụ vi ngược, thật sự tìm chết!” Nghe lời chế giễu của Tần Hoàn, một bóng người lạnh lùng nói.

“Hừ, bớt nói nhảm đi, vào đi!” Tần Hoàn lạnh lùng nói.

“Ta muốn xem Thập Tuyệt Trận có lợi hại như trong truyền thuyết không!” Một bóng người dẫn đầu tiến vào đại trận, sau đó mấy người còn lại cũng lần lượt vào trận.

Trong khoảnh khắc, Thập Tuyệt Trận tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lập tức khởi động, từng luồng sát khí hung tợn điên cuồng trào dâng, bao trùm lấy mấy bóng người trong đại trận.

“A a a a…” Chỉ một lát sau, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chương 585

Chưa đến một nén nhang, đại trận ngừng vận chuyển, sau đó mười cỗ thi thể bị ném ra ngoài, hiển nhiên toàn bộ đã bỏ mạng dưới Thập Tuyệt Trận.

Trong phút chốc, sĩ khí bên phía Đại Thương tăng cao, từng luồng chiến ý kinh khủng điên cuồng dâng trào.

"Loại tép riu này cũng dám xông vào Thập Tuyệt Trận, thật là trò cười!" Triệu Giang cũng lên tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ chế nhạo.

"Chết tiệt, uy năng của Thập Tuyệt Trận lại mạnh đến vậy!" "Không đúng, Thập Tuyệt Trận này có chút không giống với những gì ta thấy trước đây, đã được suy diễn lại, là phiên bản cường hóa của Thập Tuyệt Trận!" Đám người Xiển giáo thấy vậy sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hiệp giao đấu đầu tiên hiển nhiên là hoàn bại, sự mạnh mẽ của Thập Tuyệt Trận rõ ràng cũng vượt xa dự liệu của họ.

"Tiếp tục thăm dò!" Quảng Thành Tử dẫn đầu trầm ngâm một lát rồi lại ra lệnh.

Ngay sau đó, lại có mấy bóng người nhảy ra, tiến vào đại trận.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng hoàn toàn giống nhau, chỉ cầm cự được một khắc liền tan rã, lại xuất hiện thêm mười mấy cỗ thi hài.

"Tiếp tục!" Giọng Quảng Thành Tử lại vang lên, trong đôi mắt đầy vẻ lạnh lùng.

Càng ngày càng có nhiều người bỏ mạng trong đại trận, sắc mặt của đám người bên phía Xiển giáo cũng trở nên vô cùng chấn nộ.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, cứ thế này sẽ không có kết quả!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bên cạnh nói.

“Vừa rồi ta đã quan sát kỹ, Thiên Tuyệt Trận chủ yếu là đảo lộn thiên địa nhân tài.

Về phương diện này ta khá am hiểu, nếu vậy, Thiên Tuyệt Trận này giao cho ta đi!” Sau đó Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói.

“Địa Liệt Trận biến hóa đa đoan, ta khá giỏi về mảng này, giao cho ta đi!” Cụ Lưu Tôn cũng nói.

“Phong Hống Trận để ta, trong tay ta có Định Phong Châu, có thể khắc chế đại trận!” Từ Hàng Đạo Nhân cũng lên tiếng.

Sau đó lại có mấy người nữa lên tiếng.

Lần này ra tay đều là những đệ tử cốt cán trong Xiển giáo, hiển nhiên quyết tâm phá trận.

“Đi thôi, lần này nhất định phải phá trừ đại trận!” Ngay sau đó, mấy bóng người bay vút lên trời, tiến vào giữa sân, ánh mắt nhìn về phía Thập Thiên Quân.

“Cuối cùng cũng không cần dùng kẻ chết thay nữa sao?” Đổng Toàn lạnh lùng nói.

Nhưng lúc này, trên mặt Thập Thiên Quân đều lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

Những người phá trận lần này so với đám ô hợp trước đó mạnh hơn không chỉ một chút, có thể nói gần như là đội hình mạnh nhất trong số đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Bớt nói nhảm, lát nữa dưới tay xem bản lĩnh thật sự là được!” Quảng Thành Tử lạnh lùng nói, sau đó cả người trực tiếp tiến vào Kim Quang Trận.

Những người còn lại của Xiển giáo cũng không chút do dự, lần

lượt tế ra pháp bảo, sau đó tiến vào đại trận.

Trong phút chốc, chỉ nghe từng tiếng nổ kinh khủng không ngừng vang lên từ trong đại trận.

Lúc này Thập Thiên Quân cũng không còn vẻ ung dung như trước, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ vô cùng ngưng trọng, dồn toàn bộ tâm thần vào việc điều khiển đại trận, toàn lực đối phó với Quảng Thành Tử và những người khác trong đại trận.

"Ầm ầm ầm…" Trọn vẹn hơn một canh giờ, đột nhiên chỉ thấy một trong các đại trận đột nhiên rung chuyển dữ dội, ngay sau đó một tiếng nổ giòn tan vang lên, cả đại trận lập tức sụp đổ.

Một bóng người bay ra từ trong đại trận, chính là Quảng Thành Tử đã vào trận.

Ngay sau đó, một bóng người vô cùng chật vật lảo đảo lùi ra, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, thần sắc vô cùng khó coi, chính là người chủ trận Kim Quang Trận, Kim Quang Thánh Mẫu.

Theo sau Kim Quang Trận bị phá, mấy đại trận còn lại cũng lần lượt vỡ tan.

Chỉ trong mười mấy hơi thở, toàn bộ Thập Tuyệt Trận đều bị phá vỡ hoàn toàn.

Trên mặt mỗi người trong Thập Thiên Quân đều trở nên trắng bệch, hiển nhiên đã chịu thiệt không nhỏ.

"Động thủ, giết!" Quảng Thành Tử thấy vậy, liền hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, những đòn tấn công kinh khủng bao trùm lấy Thập Thiên Quân.

"Khốn kiếp, ngươi dám!

Để ta đấu với ngươi!

Chu Thiên Phúc Hải Đại Trận, lên cho ta!" Thấy cảnh này, sắc mặt Triệu Công Minh đột nhiên biến đổi, không chút do dự, thân hình lóe lên, xuất hiện giữa sân.

Cùng lúc đó, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cũng được tế ra, trong nháy mắt hóa thành một đại trận kinh khủng, bao vây Quảng Thành Tử và những người khác.

Định Hải Thần Châu là chí bảo trấn đáy hòm của Triệu Công Minh, trong đó hai mươi bốn viên là do Thông Thiên giáo chủ ban cho, mười hai viên còn lại là do hắn tìm được trong một Tiên Thiên đại trận khi đi du lịch.

"Bảo bối tốt!

Đạo của ta thành rồi!" Ngay khoảnh khắc Triệu Công Minh tế ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, trong doanh trại Tây Kỳ, một bóng người lập tức nhìn chằm chằm vào Định Hải Thần Châu trong tay Triệu Công Minh, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam nóng rực.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Ngay khi nhìn thấy Định Hải Thần Châu, Nhiên Đăng liền cảm giác Lượng Thiên Xích trong tay có chút rục rịch.

Trong khoảnh khắc, Nhiên Đăng liền ngộ ra con đường của mình.

Hắn có một cảm giác, nếu có được món linh bảo này, thực lực tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ, đến lúc đó thực lực ít nhất có thể tăng lên gấp mười.

Khi đó, cho dù có gặp phải tồn tại cấp bậc Thánh Hoàng Tử, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như trước, tuyệt đối có thể chiến thắng.

Liền không chút do dự, hắn trực tiếp vẫy tay gọi hai người bên cạnh.

"Chúng con bái kiến Nhiên Đăng lão sư, không biết Nhiên Đăng lão sư tìm chúng con có việc gì?" Hai người đến trước mặt Nhiên Đăng, ánh mắt nhìn Nhiên Đăng tràn đầy vẻ cung kính.

Hai người họ vốn chỉ là hai tán tu, chính vì gặp được Nhiên Đăng nên mới có may mắn gia nhập Xiển giáo.

Trong lòng họ, Nhiên Đăng chính là đại ân nhân.

Chương 586

"Tiếp theo có một việc cần hai ngươi đi làm, một khi thành công, bản tọa sẽ ban cho một trường thiên đại tạo hóa!" Ánh mắt Nhiên Đăng u u nhìn hai người, nói.

"Nhiên Đăng lão sư cứ việc phân phó, huynh đệ chúng con nhất định sẽ vào sinh ra tử, không từ nan!" Nghe lời Nhiên Đăng, hai người liền vẻ mặt kiên định nói.

"Lát nữa chú ý kỹ, chọn đúng thời cơ dùng pháp bảo của các ngươi đánh rơi ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trong tay Triệu Công Minh cho ta!

Tuyệt đối không được có chút sai sót, hiểu chưa?" Nhiên Đăng nói.

"Nhiên Đăng lão sư yên tâm, có bảo bối của huynh đệ chúng con, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tuyệt đối nằm trong lòng bàn tay!" Nghe Nhiên Đăng nói, hai người liền gật đầu, trên mặt đầy vẻ tự tin.

Hai người này không phải ai khác, chính là Tiêu Thăng và Tào Bảo, vốn là tán tu ở núi Vũ Di, pháp bảo trong tay chính là Lạc Bảo Kim Tiền lừng danh.

Thấy cảnh này, trên mặt Nhiên Đăng lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, cuộc giao tranh giữa Triệu Công Minh và Quảng Thành Tử đã đến hồi gay cấn.

Chu Thiên Phúc Hải Đại Trận do ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tạo thành hiển nhiên mạnh hơn Thập Tuyệt Trận không ít, lại có Thập Thiên Quân kiềm chế, nhất thời đã gắt gao vây khốn Quảng Thành Tử và những người khác bên trong, song phương rơi vào thế

giằng co.

"Chuẩn bị đi!" Thấy cảnh này, giọng của Nhiên Đăng ở bên ngoài vang lên, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Hai người thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp tế ra Lạc Bảo Kim Tiền, tùy thời chuẩn bị động thủ.

"Chính là lúc này!" Ngay sau đó, trong mắt Nhiên Đăng tinh quang đại thịnh, rồi Lượng Thiên Xích trong tay hung hăng đánh về phía đại trận trên không.

Nhiên Đăng là một tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, lại thêm bây giờ toàn bộ tinh lực của Triệu Công Minh đều dùng để áp chế Quảng Thành Tử và những người khác, căn bản không rảnh lo việc khác.

Cho nên ngay khoảnh khắc Lượng Thiên Xích đánh lên đại trận, cả đại trận lập tức rung chuyển dữ dội, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trên không cũng rung động kịch liệt.

Thấy cảnh này, Tiêu Thăng và Tào Bảo bên dưới không chút do dự, lập tức tế ra Lạc Bảo Kim Tiền, bao trùm lấy ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, sau đó điên cuồng thúc đẩy pháp bảo.

Trong chớp mắt, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của Triệu Công Minh, bị Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi xuống.

Không có ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Chu Thiên Phúc Hải Đại Trận tự nhiên cũng tan rã.

"Cái gì!?

Khốn đản!

Tìm chết!" Triệu Công Minh thấy vậy, sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, hiển nhiên không ngờ vào thời khắc cuối cùng lại bị người

đánh lén.

Ánh mắt hắn lập tức nhìn về phía Tiêu Thăng và Tào Bảo, Thần Tiên trong tay cũng đột nhiên rút ra, hung hăng đánh về phía họ.

Triệu Công Minh là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, Tiêu Thăng và Tào Bảo chỉ là Huyền Tiên, giữa họ cách nhau tới ba đại cảnh giới.

"Nhiên Đăng lão sư cứu con!" Hai người lập tức kinh hãi kêu lên, ánh mắt nhìn về phía Nhiên Đăng.

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng khiến họ vô cùng tuyệt vọng xuất hiện, đối mặt với lời cầu cứu của hai người, Nhiên Đăng trực tiếp làm như không thấy, trong đôi mắt chỉ có vẻ thản nhiên.

"Khốn đản, Nhiên Đăng, ngươi hại ta, tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ này!" Thấy phản ứng của Nhiên Đăng, hai người cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không hiểu được ý đồ của hắn.

Đối phương không chỉ nhắm vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, mà hiển nhiên còn nhắm vào cả Lạc Bảo Kim Tiền trong tay họ.

Trong mắt mỗi người đều lóe lên vẻ phẫn nộ vô cùng.

"Nhiên Đăng, tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, uổng công huynh đệ chúng ta một lòng tôn ngươi làm thầy, đối với ngươi răm rắp nghe theo, không ngờ ngươi lại xem huynh đệ chúng ta như quân cờ, tùy ý bài bố!" Tiêu Thăng tức giận chỉ vào Nhiên Đăng, chửi ầm lên.

Đối mặt với sự chất vấn của Tiêu Thăng, Nhiên Đăng mặt không đổi sắc, như gió thoảng qua tai.

"Ồ?

Vậy sao!

Lẽ nào các ngươi không tham lam danh lợi?!

Liên quan gì đến ta, ta bảo các ngươi làm trò hạ lưu sau lưng từ

khi nào?

Thật nực cười!" Nhìn bộ dạng của Nhiên Đăng lúc này, Tiêu Thăng và Tào Bảo lòng như tro nguội, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

"Đủ chưa hả, hai tên tiểu nhân ti bỉ, dám đánh lén ta, đúng là tìm chết!!!" Lời vừa dứt, Triệu Công Minh giơ tay, một đạo kim quang lóe lên hướng về hai người.

Trong nháy mắt, hai người thi cốt không còn, hồn phi phách tán.

Triệu Công Minh biết rõ hai người này chẳng qua chỉ là con rối của Nhiên Đăng, Nhiên Đăng trốn đằng sau mới là kẻ chủ mưu thật sự.

Nhưng lúc này thân đang lâm vào hiểm cảnh, trước mặt là mấy vị trong Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên, tuy đã trải qua hai trận chiến, hiện tại đã mệt mỏi rã rời, nhưng tình hình bên hắn cũng không khá hơn là bao.

Dù có lòng xoay chuyển càn khôn, nhưng đã không còn sức lực.

Đã rơi vào tuyệt cảnh, Triệu Công Minh không còn cách nào khác, một bước nhảy lên không trung, tụ tập toàn bộ sức mạnh trên người.

Trong nháy mắt!

Thực lực Đại La Kim Tiên đã tăng lên đến cực hạn!

"Ta, Triệu Công Minh, khổ tu mấy chục vạn năm mới tu thành hình người, sau nhờ ơn sư phụ Thông Thiên giáo chủ khổ tâm tài bồi mới có được tạo hóa ngày hôm nay.

Nay Xiển giáo liên tiếp giết hại nhiều đệ tử Tiệt giáo chúng ta, bản thân ta vâng lệnh sư phụ tĩnh tâm tu luyện, nhưng Xiển giáo lại bắt nạt Tiệt giáo chúng ta không người." "Lần này nhận lời mời của

Văn Trọng thái sư, cũng là vì những môn nhân Tiệt giáo đã hy sinh, thề cùng Xiển giáo không đội trời chung!" Bị dồn vào tuyệt cảnh, Triệu Công Minh không còn nhẫn nhịn nữa, muốn tế ra sức mạnh cuối cùng, cùng đám người Xiển giáo liều một phen sinh tử.

Pháp bảo của hắn hiện tại không thể dùng được, liền tế ra nguyên thân.

Nguyên thân của Triệu Công Minh là một trong những tinh hoa của mặt trời, thời Hậu Nghệ bắn mặt trời, chín mặt trời bị Hậu Nghệ bắn hạ, hóa thành chín con chim, rơi xuống núi Thanh Thành.

Một luồng ánh sáng chói mắt nổ tung trên đầu mọi người, những binh lính bình thường phía sau đám đông không chịu nổi sự đau đớn và nóng rát thấu tâm can, chết và bị thương vô số.

Thập Nhị Kim Tiên mấy người cũng liên tiếp lùi lại, lúc này nếu có người từ xa quan sát, sẽ tưởng rằng hai mặt trời cùng xuất hiện!

"Hôm nay không phải mấy người các ngươi mất mạng tại đây, thì chính là lúc ta, Triệu Công Minh, đạo tiêu thân vẫn!" Lúc này Triệu Công Minh bất kể là khí thế hay sức mạnh đều đã đạt đến cực hạn.

Chương 587

"Thất phu đừng ngông cuồng!" Quảng Thành Tử trực tiếp tế ra Phiên Thiên Ấn, một phương đại ấn trên không trung cũng dần dần lớn lên, che kín đỉnh đầu Triệu Công Minh.

Dưới đại ấn, từng luồng áp lực từ trên xuống ngày càng nặng nề, nhưng lúc này bản thân Quảng Thành Tử lại mệt mỏi không chịu nổi, chỉ miễn cưỡng vận dụng được Phiên Thiên Ấn đã là hết sức.

Ngược lại, Triệu Công Minh bên này lại hoàn toàn không sợ Phiên Thiên Ấn, nếu là bình thường có lẽ phải kiêng dè ba phần, nhưng lúc này thực lực đã ở đỉnh phong, có gì phải sợ!

Đại tụ vung lên, Phiên Thiên Ấn bị đánh bay.

"Còn ai nữa?

Ha ha ha!

Các ngươi tự xưng là Thập Nhị Kim Tiên, lại như những bộ xương khô sắp tàn, không chút sức lực chống cự." Triệu Công Minh rơi vào trạng thái điên cuồng.

"Triệu Công Minh đừng ngông cuồng, xem Khổn Tiên Thằng của ta." Cụ Lưu Tôn nghênh đầu phóng ra Khổn Tiên Thằng.

Đối mặt với sợi dây đang bay tới, Triệu Công Minh mặt lộ vẻ trầm trọng, không một chút lơ là.

Mấy người trong Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên ở đây, tuy đã phá liên tiếp hai trận, tinh thần mệt mỏi, nhưng pháp bảo lại nhiều, nhất thời Triệu Công Minh cũng không hạ được, rơi vào thế giằng co.

Nếu là bình thường, Triệu Công Minh căn bản không có sức một mình đấu với một đám người như vậy.

Khi Triệu Công Minh đang đối mặt với Khổn Tiên Thằng đang bay nhanh tới, Nhiên Đăng Đạo Nhân luôn trốn trong đám đông phía sau lại khóe miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Nhiên Đăng lấy ra Lượng Thiên Xích, hung hăng đánh về phía Triệu Công Minh trên không.

Triệu Công Minh vốn đang một lòng đối phó với Khổn Tiên Thằng, thấy Nhiên Đăng ra tay, Lượng Thiên Xích hung hãn, trong lòng kinh hãi, cũng phẫn nộ đến cực điểm.

Liền mất tập trung, dùng toàn lực nghênh chiến Lượng Thiên Xích.

Hai luồng sức mạnh đối đầu nhau, kim quang nổ tung, một luồng khí hủy thiên diệt địa từ không trung quét xuống mặt đất, mọi người trên mặt đất suýt nữa không đứng vững.

Khi khí lãng dừng lại, Lượng Thiên Xích đã trở về trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Triệu Công Minh vừa đánh bay Lượng Thiên Xích thì lại bị Khổn Tiên Thằng đang bay nhanh tới trói chặt.

"Nhiên Đăng!!!" Lúc này Triệu Công Minh tóc tai bù xù, hình tượng tiên nhân phiêu dật vốn có cũng trở nên rách nát.

Trải qua liên tiếp các trận đại chiến, khí thế của Triệu Công Minh cũng dần dần suy yếu.

"Triệu Công Minh, ngươi trợ Trụ vi ngược, bần đạo là thuận theo thiên mệnh, thế thiên hành đạo, có gì vô sỉ.

Ngươi đã dao kề cổ, đại nạn lâm đầu, còn dám nói lời cuồng ngôn, thật không biết sống chết, nực cười đến cực điểm!" Nhiên Đăng chậm rãi nói, Lượng Thiên Xích trong tay tùy ý chuyển động, một bộ dáng tiên nhân đạo mạo.

“Ha ha ha, thật nực cười a!” Triệu Công Minh ngửa mặt lên trời cười lớn.

Triệu Công Minh hai mắt đỏ ngầu, dùng hết sức lực muốn thoát khỏi Khổn Tiên Thằng, Cụ Lưu Tôn cũng đầu đổ mồ hôi lạnh, liều mạng bấm pháp quyết, hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

“Hát!

Phá cho ta!” Một tiếng hét lớn, Triệu Công Minh thoát khỏi Khổn Tiên Thằng, một vệt máu tươi từ khóe miệng Cụ Lưu Tôn chảy ra.

Triệu Công Minh hóa thành một đoàn kim quang, lao về phía Thập Nhị Kim Tiên.

Mọi người cũng bày ra trận thế, tạo thành một lớp bảo hộ.

“Ầm một tiếng nổ tung, như sấm sét chín tầng trời.” Hai luồng sức mạnh va chạm.

“Triệu Công Minh, ngươi nghịch thiên hành sự, hôm nay chính là kiếp nạn của ngươi, cũng là ác quả của ngươi!” Xa xa một giọng nói phá không truyền đến!

Nhìn theo hướng giọng nói, một đạo kim quang bay về phía Triệu Công Minh, chỉ thấy một pháp bảo như lợi kiếm phá vỡ phòng ngự của Triệu Công Minh, từ giữa mặt đâm vào.

Chỉ một chiêu, Triệu Công Minh liền từ từ ngã xuống đất!

“Chư vị đạo hữu, Vô Lượng Thiên Tôn!” “Mọi người cũng từ từ nhìn về phía người tới, thi lễ một cái.” Tuy có người không nhận ra người này, nhưng nhìn thấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vừa diệt sát Triệu Công Minh, cũng đoán ra được thân phận của người này.

“Lục Áp Đạo Nhân!” Không ai biết vì sao hắn lại đến đây, lại giúp mọi người đối phó Triệu Công Minh.

Lục Áp thấy vẻ mặt của mọi người, chậm rãi nói: "Ta phụng ứng thiên mệnh, nhận lời mời của Tử Nha huynh, đặc biệt đến trợ giúp các vị một tay." Thì ra là vậy, mọi người có mặt tại hiện trường liền sực tỉnh ngộ.

Sau khi Triệu Công Minh chết, hồn phách không vào trong Phong Thần Bảng, mà từ từ tiến vào ngọc phù, một cảnh này lại không bị đám người đang hàn huyên chú ý đến.

"Ai đã giết huynh trưởng của ta!

Ta muốn xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Xa xa ba giọng nói phẫn nộ vang lên, người chưa đến, tiếng đã tới.

Người đó không phải ai khác, chính là ba vị nghĩa muội của Triệu Công Minh, Vân Tiêu!

Quỳnh Tiêu!

Bích Tiêu!

Sự xuất hiện của ba nữ nhân, khiến cho không khí vừa mới ổn định lại, đột nhiên lại châm lên ngọn lửa chiến tranh!

Nhìn ba vị nữ tử trên không, niềm vui mừng kiếp sau dư sinh của mọi người trên mặt đất, lại biến thành nỗi lo lắng tột độ.

Tam Tiêu vốn phụng mệnh Tần Hạo, lại thêm lo lắng cho huynh trưởng nên mới đến tặng ngọc phù, bảo vệ hồn phách của huynh trưởng Triệu Công Minh sau khi chết không vào Phong Thần Bảng.

Tần Hạo cũng đã chỉ điểm rằng họ có thể ra tay một lần, nhưng không thể thay đổi lượng kiếp, cuốn vào trận đại kiếp giữa tứ giáo này.

Ba người vẫn luôn chờ đợi thời cơ, cuối cùng khi Triệu Công Minh tử trận, không thể nhịn được nữa phải động thủ.

Tuy họ không ở trong trận lượng kiếp này, nhưng lại là huynh muội kết nghĩa với Triệu Công Minh, tình như tay chân!

Mối quan hệ này được Thiên Đạo công nhận.

Vì huynh trưởng báo thù cũng có thể danh chính ngôn thuận, hợp tình hợp lý!

Chương 588

"Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên các ngươi giỏi lắm, bây giờ đã thiếu mất hai người, sao dám hành sự như vậy?" Trong ba người, Vân Tiêu là đại tỷ, cho nên đầu tiên đứng ra chất vấn đám người bên dưới.

"Vốn dĩ Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên, đều là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn tại Ngọc Hư Cung, tuy giữa các sư môn cũng có một số mâu thuẫn, nhưng đồng môn sư huynh đệ có tình nghĩa tay chân, bây giờ nghe lời Vân Tiêu nói, trong lòng cũng thương cảm không thôi!" "Triệu Công Minh trợ Trụ vi ngược, chết không đáng tiếc, chúng ta là thuận theo thiên mệnh, ba vị nếu không tự trọng, e rằng sẽ sa vào hậu quả khó lường!" Nhiên Đăng lên tiếng.

"Nhìn cái bản mặt đáng ghét của ngươi, thật chết không đáng tiếc!" Bích Tiêu vốn đứng sau Vân Tiêu, không nhịn được chửi ầm lên.

Trong ba người, Bích Tiêu tuổi nhỏ nhất, tính cách cũng nóng nảy hơn, bình thường làm việc cũng thiếu suy nghĩ, nhưng tính tình lại cực kỳ thẳng thắn, luôn được huynh trưởng Triệu Công Minh và hai vị tỷ tỷ cưng chiều.

Lúc này thấy thi thể của ca ca nằm trước mặt, ngọn lửa giận trong lòng như sấm sét cuồn cuộn, không thể kiềm chế được.

"Hay cho một câu trợ Trụ vi ngược!

Ta hỏi các ngươi, những kẻ tự nhận là chính phái hành đạo thay trời, làm những chuyện lấy đông hiếp yếu, lại còn bày ra bộ dạng cao cao tại thượng." "Nhiên Đăng Đạo Nhân, thân là Phó giáo chủ Xiển giáo, địa vị và thực lực đều cao hơn huynh trưởng của ta, không ngờ lại trơ tráo đến vậy, cấu kết với các đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo,

cùng nhau liên thủ hại chết huynh trưởng của ta.

Thật là một kẻ thuận theo thiên mệnh, cũng không sợ bị người đời cười chê!" Bích Tiêu bước ra một bước, khí thế lấn át người, lời này vừa ra, ý châm chọc hiện rõ không thể nghi ngờ!

Nhiên Đăng vẫn luôn ở phía sau đám đông, nghe Bích Tiêu điểm danh chỉ họ sỉ nhục, mặt già cũng lúc xanh lúc trắng, vô cùng khó xử, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Lúc này, trong tình thế bất đắc dĩ, Nhiên Đăng chậm rãi từ phía sau mọi người bước ra! "Vô Lượng Thiên Tôn, ba vị tiên tử, hà tất phải hống hách áp người như vậy." Tay cầm Lượng Thiên Xích, một bộ dáng tiên nhân đạo mạo.

Nhân lúc hai bên đang tranh cãi, Quỳnh Tiêu trong ba người đã nhanh như chớp vung tay, ngọc phù chứa hồn phách Triệu Công Minh đã ở trong tay!

"Bích Tiêu lui xuống." "Tỷ tỷ!

Muội muốn giết bọn chúng để báo thù cho Công Minh huynh trưởng!" Bích Tiêu không chịu lùi lại.

"Lời của ta, muội cũng không nghe nữa sao?" Vân Tiêu dùng giọng điệu ra lệnh nhìn về phía Bích Tiêu.

Thấy tỷ tỷ thực sự nghiêm túc, Bích Tiêu chỉ có thể ngoan ngoãn đứng sau lưng.

"Lúc trước Tần đại ca đã nói, chúng ta có thể ra tay một lần.

Nhưng bây giờ bên dưới đông người thế mạnh, trực tiếp xông vào lấy mạng Nhiên Đăng và mấy người kia thực sự không dễ dàng, phải đề phòng những mũi tên công khai và ngấm ngầm của Thập Nhị Kim Tiên.

Bây giờ hồn phách của Công Minh ca ca đã trong tay, không cần phải mạo hiểm.” Giọng Vân Tiêu trầm ổn.

“Bày trận!” “Tỷ tỷ, là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận sao?” Quỳnh Tiêu có chút lo lắng hỏi.

“Lẽ nào còn có trận pháp nào khác có thể diệt sát đám người đối diện sao?” “Dựng trận!” Chỉ thấy ba nữ nhân đồng thời động thủ, trên mặt đất cát bay đá chạy, ba kiện Tiên Thiên linh bảo: Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, Phược Long Tác cùng xuất hiện.

Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận này bên trong bố trí theo tam tài, bao hàm diệu pháp của trời đất, bên ngoài bố trí theo cửu cung bát quái, tầng tầng lớp lớp, cho dù Kim Tiên vào trong, chỉ cần sơ suất một chút cũng hồn phi phách tán.

Trong trận tầng tầng lớp lớp, trong cái cong không có cái thẳng, có thể tiêu tiên, hãm tiên, thất tiên, tổn tiên, diệt tiên… Nhìn đại trận trước mắt, đám người Xiển giáo cũng lòng dạ không yên, chỉ riêng khí thế của đại trận đã khiến người ta kinh hãi!

“Hôm nay, ba tỷ muội chúng ta vì huynh trưởng báo thù, tại đây bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Nếu Xiển giáo có ai có thể phá được trận pháp này, ba người chúng ta lập tức rời đi, không hỏi đến chuyện ở đây nữa.” Vân Tiêu dẫn đầu nhìn về phía đám người Xiển giáo phía trước.

Thập Nhị Kim Tiên mấy người tuy đã trải qua hai trận chiến, nhưng bảo họ cúi đầu trước Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trước mắt, đó cũng là điều không thể!

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân… đều không sợ nguy hiểm, thẳng bước vào trong trận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ở lại tại chỗ quan sát, thân phận và địa vị của hắn ở đó, cũng không muốn làm chuyện mạo hiểm, huống chi ba chị em Vân Tiêu đối với hắn hận thấu xương, nếu thật sự vào trận, chẳng phải sẽ bị nghiền xương thành tro sao!

Gừng càng già càng cay, dùng trên người Nhiên Đăng quả thật vô cùng thích hợp.

Nói về mấy người Thập Nhị Kim Tiên vừa vào trong trận, cảnh tượng trước mắt thật khiến người ta rợn tóc gáy, như địa ngục trần gian.

Sương đen bao phủ, gió lạnh vi vu, không thấy mặt trời mặt trăng, bên tai cô hồn dã quỷ kêu gào thảm thiết, dù là Kim Tiên cũng không khỏi kinh hãi!

"Nếu chúng ta đã vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, ba người Vân Tiêu, sao còn phải trốn trốn tránh tránh?" Xích Tinh Tử lớn tiếng hỏi trong trận!

Chỉ thấy một trận gió lạnh thổi qua, Vân Tiêu trực tiếp đứng trên không!

"Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên các ngươi đều nổi tiếng đã lâu, có phải quá tự đại rồi không, nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy người các ngươi là có thể phá được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do ba tỷ muội ta bày ra sao?

Đúng là người si nói mộng!" "Nực cười, kiến càng lay cây không biết trời cao đất rộng!" "Câm miệng!" Xích Tinh Tử liền gọi ra pháp bảo Âm Dương Kính, chiếu mặt âm về phía Vân Tiêu, một đạo hắc quang bay tới.

Vân Tiêu thấy vậy, khinh miệt cười một tiếng.

Theo gió di chuyển né tránh hắc quang, một tay giơ lên, Hỗn

Nguyên Kim Đấu trực tiếp tế ra, Âm Dương Kính trong tay Xích Tinh Tử lập tức bị Hỗn Nguyên Kim Đấu hút vào.

Thấy Xích Tinh Tử thất bại, Phổ Hiền Chân Nhân lập tức sử dụng Thái Cực Phù Ấn, hai con cá âm dương nhảy múa trong đồ bát quái, mang theo áp lực vô tận trấn áp về phía Vân Tiêu!

"Vô tri." Chỉ thấy Vân Tiêu không hoảng không vội, thực lực bản thân lộ ra không chút che giấu, một đạo hà quang tiêu tán áp lực của Thái Cực Phù Ấn, tiện tay dùng Thái Cực Kim Đấu lại hút Thái Cực Phù Ấn của Phổ Hiền Chân Nhân vào.

"Xiển giáo đáng thương vậy sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cho các ngươi những thứ rác rưởi này làm pháp bảo sao?" Lúc này Vân Tiêu đứng trên không, như thiên thần nhìn xuống lũ kiến.

"Khinh người quá đáng!

Vân Tiêu ngươi mới vừa chiếm được thế thượng phong, sao dám sỉ nhục sư môn của ta!" Quảng Thành Tử tức giận.

Thấy Quảng Thành Tử bay đến, Vân Tiêu không hề hoảng hốt, nàng bấm pháp quyết, một trận cuồng phong lập tức thổi Quảng Thành Tử rơi xuống đất.

Mọi địa hình trong trận đều do ba người Vân Tiêu khống chế, trong đó trận nhãn do Vân Tiêu điều khiển, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu phụ trợ.

Cát bay đá chạy, mọi người đều kinh hãi.

Đến lúc này họ mới bừng tỉnh ngộ ra, lúc nãy Vân Tiêu ra tay chỉ để kéo dài thời gian.

Thông thường, trận pháp càng lợi hại thì việc bố trí trận nhãn, trận

cước càng phức tạp, bây giờ đại trận mới thực sự khởi động.

Chỉ một mình Vân Tiêu đã khiến mọi người đau đầu không thôi, nay lại thêm Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, cùng với Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, đám người Quảng Thành Tử bắt đầu cảm thấy nguy hiểm.

Chương 589

"Sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Cụ Lưu Tôn có chút lo lắng nhìn về phía Quảng Thành Tử.

"Các vị sư đệ đừng hoảng, bây giờ chúng ta nhất định phải bình tĩnh!" Quảng Thành Tử không hổ là một trong những đồ đệ được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu quý nhất, chỉ riêng việc gặp chuyện vẫn trầm tĩnh đã không phải là hạng người như Cụ Lưu Tôn có thể so sánh.

Từ Hàng chân nhân lấy ra Định Phong Châu, ngay khi Định Phong Châu xuất hiện, cơn bão vốn đang dữ dội lập tức dần dần trở nên tĩnh lặng.

Sau khi gió dịu đi, mọi người bắt đầu đi về phía trước.

Vì bị trận pháp áp chế, tốc độ hành động của họ rất chậm, may mà tạm thời không gặp nguy hiểm.

Không tìm được trận nhãn, thì căn bản không thể bàn đến chuyện phá trận.

Tuy trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng họ không dám chia người ra tìm kiếm, vì địa thế trong trận hiểm ác, chỉ một chút sơ sẩy là có thể gây ra hậu quả khôn lường.

Lúc này tại Thái Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang tĩnh tu, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút bất an, không biết vì sao, bèn bấm ngón tay tính toán, phát hiện ra các đệ tử đang lâm vào hiểm địa.

Ngài lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi cứu viện.

Chuyện đã đến nước này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn

do dự, không dám chậm trễ, dù sao nếu lứa đệ tử Thập Nhị Kim Tiên này đều bỏ mạng, thì thực lực của Ngọc Hư Cung có thể sẽ trở thành kẻ đội sổ trong Tam Thanh!

Lúc này trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đám người Quảng Thành Tử cũng đã kiệt sức.

Trận pháp bên trong vòng vòng đan xen, khúc khuỷu quanh co, căn bản khó mà tìm ra trận nhãn.

Bích Tiêu quan sát qua đại trận, thấy mấy người họ đã không còn sức lực, bèn lập tức ra tay.

Kim Giao Tiễn vừa xuất ra, mang theo kim quang bay về phía đám người trên mặt đất.

Thấy Bích Tiêu ra tay, trong lòng Quảng Thành Tử cũng kinh hãi, lập tức lấy ra Phiên Thiên Ấn để chống đỡ.

Sau mấy chục chiêu, đám người Quảng Thành Tử dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Trên người họ cũng thêm mấy vết thương, càng đánh càng tức giận.

Vốn dĩ thực lực của Thập Nhị Kim Tiên mỗi người đều không tầm thường, nhưng do liên tục đại chiến khiến thực lực bị giảm sút nghiêm trọng, nếu không thì chỉ một mình Bích Tiêu làm sao có thể đả thương được cả bọn.

"Rồng sa bãi cạn bị tôm giỡn, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh!

Không ngờ mấy huynh đệ chúng ta hôm nay lại phải chịu nỗi nhục lớn đến thế!" Khí thế của Quảng Thành Tử bắt đầu suy giảm.

"Hừ!

Sớm đã nghe đệ tử Ngọc Hư Cung tài ăn nói giỏi, sắp chết đến nơi

rồi mà miệng lưỡi vẫn không kiêng nể.

Ai là tôm, ai là chó?

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, dám nói bóng nói gió chửi ta!

Bà cô đây hôm nay sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Bích Tiêu tức đến sôi máu, gầm lên giận dữ.

Kim Giao Tiễn hóa thành hai con giao long bay về phía đám người Xiển Giáo trên mặt đất, khí thế ngút trời.

Đối mặt với Kim Giao đang bay tới cực nhanh, đám người Quảng Thành Tử đã không còn sức để chiến đấu nữa.

Muốn tiếp tục liều mạng với Bích Tiêu cũng là chuyện vô ích.

Trong trận, hai con kim giao mang theo thế sấm sét bay về phía mọi người, Quảng Thành Tử và Cụ Lưu Tôn bên cạnh lập tức ngã xuống tại chỗ, hồn phách bay về phía Phong Thần Bảng.

Sau khi giết chết hai người, Kim Giao lại quay người lao về phía những người còn lại.

Từ Hàng chân nhân và những người khác nhìn Kim Giao đang lao tới, chậm rãi nhắm mắt lại, chuẩn bị đối mặt với cái chết cuối cùng.

Con Kim Giao vốn đang cuồng bạo đột nhiên trở nên yên tĩnh, sau đó lại biến về thành cây kéo vàng bay về tay Bích Tiêu.

Những người tưởng đã chết chắc cũng từ từ mở mắt ra, kinh ngạc không thôi.

"Các ngươi thật to gan, dám ra tay giết người ở đây, không coi lão phu ta ra gì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn là bậc Thánh nhân, tốc độ cực nhanh, từ Ngọc Hư Cung đến đây chỉ trong chớp mắt, nhưng điều ngài vạn lần không ngờ tới là vẫn chậm một bước.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, khí tức trên người tỏa ra, Tam Tiêu phải cùng lúc ra tay, phối hợp với Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mới miễn cưỡng chống đỡ được.

"Ồ, là ta đã xem thường các ngươi rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay đưa Từ Hàng chân nhân và những người còn lại ra khỏi trận, một mình ở lại trong trận.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn kim quang chợt hiện, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo từ từ xuất hiện.

Cuồng phong gào thét và địa hình biến ảo trong trận lập tức biến mất.

Ngay sau đó, ba người Tam Tiêu lấy vũ khí ra, chuẩn bị nghênh chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hừ, chỉ bằng ba người các ngươi mà cũng dám động thủ với lão phu, đúng là châu chấu đá xe, không biết trời cao đất rộng." Bàn tay phải của ngài đưa về phía trước, ba đạo kim quang bắn về phía ba người.

Vân Tiêu và các muội cũng không dám sơ suất.

Họ đưa pháp bảo trong tay ra chắn trước người, nhưng không thể nào cản được một đòn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị đánh rơi xuống đất, cả ba đều bị thương thổ huyết.

"Ha ha, Xiển Giáo các người từ trên xuống dưới, quen thói lấy lớn hiếp nhỏ, lấy đông hiếp yếu, thật đúng là không biết xấu hổ!" Bích Tiêu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt đầy mỉa mai.

"Chết đến nơi rồi mà còn dám ăn nói xằng bậy, lão phu sẽ lấy mạng ngươi trước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm linh bảo tấn công.

"Lão già kia, ngươi dám!" Trên bầu trời, Tần Hạo đứng trên mây, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt không giận mà uy.

“Tần Hạo, đừng có khinh người quá đáng!

Hôm nay ta ngay trước mặt ngươi, giết cả ba người bọn họ thì đã sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng ra tay.

Tần Hạo cũng tức giận sôi máu, không ngờ lão già này lại dám động thủ ngay dưới mí mắt mình.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Hạo tung một quyền về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 590

Ngọc Thanh Lôi Pháp trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo động, Hộ Thể Kim Thân miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng chưa xong, Tần Hạo lại tung thêm một quyền nữa.

Lúc này, thế đi của lôi điện đã trở nên hỗn loạn vô trật tự, Hộ Thể Kim Thân cũng xuất hiện những vết nứt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đành từ bỏ ý định ra tay với Tam Tiêu, trực tiếp nghênh chiến Tần Hạo, dùng linh bảo đập thẳng vào hắn.

Nhưng Tần Hạo căn bản không hề để ý, độ cứng rắn của nhục thân Tần Hạo há là loại công kích này có thể phá vỡ.

Ngược lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phải chịu khổ.

Tần Hạo tung thêm một quyền, trực tiếp phá vỡ Hộ Thể Kim Thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn không bị trọng thương, nhưng khí tức trong cơ thể cũng bắt đầu rối loạn.

Lúc này nội tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng uất ức.

Từ lần trước thấy Tần Hạo đối phó với Tiếp Dẫn, ngài đã đánh giá thực lực của hắn cao hơn một bậc, nhưng vạn lần không ngờ mình vẫn đánh giá thấp, nhìn tình hình trước mắt, ngài căn bản không phải là đối thủ của Tần Hạo!

"Đối chiến với ta mà còn dám phân tâm, đúng là tìm chết!" Tần Hạo lại tung thêm một quyền.

Chỉ một quyền đã đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn bay lùi mấy chục mét.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ khó coi, khí tức trong cơ thể rối loạn đến cực điểm, máu huyết sôi trào.

"Chậm đã!

Ta nhận thua." "Nhận thua là xong sao?

Thế thì chẳng phải quá dễ dàng cho ngươi rồi à?" Tần Hạo căn bản không để ý đến lời cầu xin của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại tung thêm một chiêu, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn sức chống đỡ.

"Tần Hạo, rốt cuộc ngươi muốn làm gì mới chịu để ta đi?" Tần Hạo cũng thu tay lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ồ?

Vừa rồi không phải còn kiêu ngạo lắm sao?

Bây giờ biết cầu xin ta rồi à?

Vậy thì trước tiên hãy xin lỗi ba vị muội muội của ta đi." Tần Hạo nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với một nụ cười đầy ẩn ý.

Thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn là gì chứ, Tần Hạo lại bắt ngài phải xin lỗi tiểu bối, đây chẳng phải là sỉ nhục sao?

Nhưng có câu nói rất hay, hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đành làm theo yêu cầu của Tần Hạo, xin lỗi Tam Tiêu.

"Bây giờ được rồi chứ." Nói xong Nguyên Thủy Thiên Tôn định rời khỏi nơi thị phi này.

"Chậm đã, ta đã cho ngươi đi chưa?" "Tần Hạo, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Cục đất còn có ba phần lửa giận, huống chi là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Muốn ta ra tay nữa sao?” Tần Hạo cười hỏi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức giơ tay lên, “Thôi được, nói đi, ngươi muốn ta làm gì?” “Ba vị muội muội của ta vừa rồi bị ngươi đánh bị thương, không thể nào chỉ xin lỗi là xong chuyện chứ?

Cũng phải lấy ra chút gì đó để tỏ lòng thành chứ?” Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ đành phải ném ra ba kiện linh bảo, rồi vội vàng bỏ chạy.

Ngài không thể ở lại đây thêm nữa, nếu không không biết Tần Hạo còn đưa ra yêu cầu gì.

Tần Hạo nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bỏ chạy, cũng cười ha hả, sau đó đưa ba kiện bảo vật cho Tam Tiêu.

Hắn kiểm tra một lượt, phát hiện họ đều chỉ bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại, bèn giúp họ chữa thương rồi đưa về Thiên Đình. *** “Báo!” Trong đại doanh của Văn Trọng, một quân báo đã cắt ngang cuộc thương thảo quân tình của mọi người.

“Bẩm thái sư, đại sự không hay, Triệu Công Minh đã chết trước trận, ba vị tiên tử đi báo thù cũng đã rời đi.” “Tuyệt đối không thể!

Triệu Công Minh là cao thủ hàng đầu của Tiệt Giáo chúng ta, sao có thể chết được?

Là ai làm?

Mau nói, nếu dám báo tin láo, ta quyết chém không tha!” Văn Trọng cực kỳ tức giận quát lớn!

“Triệu Công Minh tiên trưởng và các vị tiên nhân đã bố trí Thập Tuyệt Trận, nhưng bị mấy vị tiên nhân bên Tây Kỳ liên thủ phá mất.

Cả Tây Kỳ và phe ta đều có tiên nhân tử thương.

Triệu Công Minh tiên trưởng sau đó đã đại chiến mấy chục hiệp

với nhiều tiên nhân của đối phương, cuối cùng bị một tiên nhân đến sau đánh lén mà chết.

Đại quân Tây Kỳ hiện đang tiến về phía quân ta.

Những gì thuộc hạ bẩm báo, câu câu đều là sự thật, nếu có nửa lời gian dối, xin cam nguyện chịu quân pháp xử trí, mong thái sư minh xét!" "Được rồi, ta biết rồi, ngươi lui ra trước đi!" Văn Trọng tuy cảm xúc đang dâng trào, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại.

Đợi người kia rời đi, Văn Trọng mới chậm rãi lên tiếng, "Chư vị, tuy Triệu Công Minh sư huynh đã tử trận, nhưng đại nghiệp thảo phạt Tây Kỳ của chúng ta chưa dừng lại.

Bây giờ đại quân Tây Kỳ đang tiến đến, không biết các vị tướng quân ở đây có kế sách lui địch nào không?" *** Đại doanh của Văn Trọng đang lo lắng ngổn ngang, nhưng lúc này tại Triều Ca cách đó mấy ngàn dặm lại đang ca múa thái bình, tửu sắc thanh âm, vui vẻ khôn xiết.

Trên triều đường Triều Ca, một đám ca kỹ vũ cơ đang múa lượn, dáng múa uyển chuyển, thân hình yểu điệu.

Các quan văn võ trên triều đường ánh mắt không ngừng đảo qua người họ, thỉnh thoảng lại nâng chén rượu ca tụng công đức của Trụ Vương.

Triều đường khi có Văn Trọng thì còn trong sạch, nên bọn gian thần như Phí Trọng, Vưu Hồn mong sao Văn Trọng cứ ở ngoài mãi, đừng bao giờ về kinh.

Mặc dù lúc này đang giao chiến với ba phương, nhưng Trụ Vương căn bản không nghe không hỏi, vì hắn cảm thấy những chuyện đó không đáng để mình quan tâm, người đáng quan tâm còn không quan tâm, huống chi là hắn!

Chỉ cần có Văn thái sư ở ngoài giao chiến, thì thiên hạ Đại Thương tuyệt đối sẽ không sụp đổ, vạn nhất có chuyện không may, thì tai họa cũng không đến thân hắn.

Bây giờ chỉ cần được Trụ Vương sủng ái, thì những ngày tháng vui vẻ có thể tiếp tục mãi.

Chương 591

Trụ Vương vốn đang uống rượu thỏa thích, nhìn sang Đát Kỷ bên cạnh, bỗng nhiên nhíu mày, rồi ôm mỹ nhân vào lòng.

“Không biết ái phi vì chuyện gì mà cứ chau mày ủ dột, là ca múa không hay, hay rượu thịt không hợp ý ái phi sao?” Trụ Vương quan tâm hỏi.

“Bẩm đại vương, không phải ca múa không hay, cũng không phải rượu thịt không hợp khẩu vị thần thiếp, mà là trong lòng thần thiếp có điều suy tư, nên không thể khiến đại vương vui vẻ trọn vẹn.

Thần thiếp thất lễ rồi, mong đại vương thứ tội!” Đát Kỷ giả vờ yếu đuối, cúi đầu tạ tội với Trụ Vương.

“Cô làm sao có thể trách tội mỹ nhân được chứ?

Chỉ không biết người trong lòng mỹ nhân đang suy tư điều gì, cô thân là thiên tử, giàu có khắp bốn biển tám hoang, khắp thiên hạ đều là của cô, chỉ cần mỹ nhân mở lời, sao trên trời cô cũng hái xuống được.” “Thật sao, đại vương?

Gần đây thần thiếp mơ thấy tiên nhân, dường như được tiên nhân ám chỉ, chỉ cần đại vương cho xây một tòa lầu cao ở Triều Ca, mỗi đêm trăng tròn, tất sẽ có tiên nhân giáng lâm, phù hộ cho đại vương và cơ nghiệp Ân Thương ngàn vạn năm hưng thịnh.” “Thật sao?

Không ngờ mỹ nhân lại lo nghĩ cho cô vương đến vậy, ngay cả trong mơ cũng được tiên nhân chỉ dẫn, thật là tốt quá.” Trụ Vương nghe lời Đát Kỷ nói không khỏi mừng rỡ.

Ngài lập tức hạ lệnh, “Trời phù hộ Đại Thương ta!

Cô vương được tiên nhân chỉ dẫn, quyết định xây một tòa lầu cao

ở Triều Ca, đặt tên là Trích Tinh Lâu." "Đại vương anh minh!" Phí Trọng vội vàng nịnh nọt.

"Đại vương, không được ạ!

Hiện tại tiền tuyến chiến sự đang căng thẳng, Văn thái sư đang suất lĩnh mấy vạn tướng sĩ Đại Thương ta đổ máu chiến đấu.

Lúc này xây Trích Tinh Lâu, vừa tốn công tốn của, khiến quốc khố càng thêm trống rỗng, lại càng làm cho tướng sĩ ở tiền phương nản lòng ạ!

Đại vương!" Một lão thần quỳ xuống đất không ngừng dập đầu, giọng nói như đang khóc.

Trụ Vương bắt đầu do dự, vì lời của vị lão thần này không phải không có lý.

Trụ Vương cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết sự nghiêm trọng của việc này.

"Đừng ở đây nói lời yêu ngôn mê hoặc chúng sinh!

Đại vương xây Trích Tinh Lâu là để được tiên nhân chỉ dẫn, bảo vệ giang sơn Đại Thương ta muôn đời, ý của ngươi là đại vương làm vậy để hưởng lạc sao?" Vưu Hồn lớn tiếng quát mắng vị lão thần.

Trụ Vương nhìn họ tranh cãi, nhất thời cũng không quyết định được, quay đầu nhìn Đát Kỷ một cái, ánh mắt Đát Kỷ dịu dàng như nước, trong mắt dường như có chút khó xử.

"Đừng cãi nữa!

Ý cô đã quyết, ai còn dám lên tiếng ngăn cản, giết không tha!" Trụ Vương không biết xây Trích Tinh Lâu có thể gặp được tiên nhân hay không, nhưng điều hắn muốn là Đát Kỷ có thể vui vẻ là được, những chuyện khác hắn cũng không biết.

“Hôn quân!

Đại Thương ta sớm muộn cũng sẽ bị hủy trong tay tên hôn quân này!

Lão thần có lỗi với tiên đế, chỉ có cái chết mới có thể báo đáp ân đức của tiên đế!” Vị lão thần chỉ vào Trụ Vương mắng lớn, sau đó đập đầu chết trên cây cột rồng vàng trong đại điện, máu tươi chảy lênh láng trên đất, trông thật kinh hãi.

“Đại vương, hắn dám vũ nhục ngài, thần kiến nghị nên đem xương cốt hắn ra nghiền thành tro!” Phí Trọng lên tiếng.

Lời nói độc địa này cũng để lại bóng ma trong lòng mọi người, sau này ai còn dám đối đầu với đám người Phí Trọng, ai còn dám nói lời trung can gián?

“Người đâu, lôi hắn xuống phơi thây mười ngày, tịch biên gia sản, tru di tam tộc!” “Còn ai muốn ngăn cản cô vương xây Trích Tinh Lâu không?” Trụ Vương nghiêm giọng chất vấn.

Trên triều đường không còn tiếng phản đối nào nữa.

Từ xưa trung ngôn nghịch nhĩ, đáng tiếc đáng than là không còn ai dám tận trung nữa!

Triều Ca vốn đã thù trong giặc ngoài, nay lại xây dựng lầu các, khắp nơi bắt tráng đinh, chặt phá núi rừng.

Để lấy lòng Đát Kỷ, Trụ Vương còn cho xây Sái Bồn, Tu Bào Lạc, khiến dân chúng lầm than, thây chất đầy đồng.

Đại Thương vốn đã lung lay trong gió bão, nay lại càng thêm chao đảo sắp sụp đổ.

Kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện là Trụ Vương lại hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng cùng Đát Kỷ tiêu dao khoái hoạt, chiến

báo và tấu chương ở biên quan chất cao như núi cũng không hỏi đến, căn bản không thèm để ý.

Trong triều đình cũng do Phí Trọng, Vưu Hồn cầm đầu, bè phái mọc lên như nấm, gian thần đương đạo, trung thần ngay cả can gián cũng không dám, người có tâm thì từ quan về quê, kẻ nhát gan thì làm càn theo giặc, triều đình Đại Thương cũng một mảng tối tăm! *** "Thái sư, tại sao không hạ lệnh cho binh sĩ ra khỏi doanh nghênh chiến?" Một vị phó tướng nhịn không được lên tiếng hỏi.

Dù sao bây giờ sĩ khí binh lính đang sa sút, rất cần một trận thắng để củng cố tinh thần, nếu không lúc hai quân thực sự đối đầu với đại quân Tây Kỳ, có khả năng phe mình sẽ không đánh mà bại!

Văn thái sư xoa xoa huyệt thái dương đang hơi đau, nhìn về phía tiếng hò hét chém giết truyền đến từ quân doanh phía tây bắc, nghiêm túc nói: "Bọn người này dám tập kích quân doanh vào lúc nửa đêm canh ba, lại dễ dàng bị phát hiện như vậy, rõ ràng là có trá trong đó.

Đặc biệt là bây giờ bên ta không còn lại mấy tiên nhân, nếu xuất binh truy kích mà trúng mai phục, e rằng sẽ không bao giờ có ngày lật mình!" Văn thái sư không giống những kẻ chỉ biết gượng ép gán ghép trong thành Triều Ca, ông rất hiểu đối thủ của mình là Khương Tử Nha.

Là chỉ huy quân sự của Tây Kỳ, người này làm việc luôn mong muốn không có sơ hở, không dễ dàng mạo hiểm.

Để mai phục Triệu Công Minh, ngoài việc phái toàn bộ các đại tiên nhân dưới trướng, còn mời cả Lục Áp đạo nhân.

Từ những điểm này đủ để thấy thái độ cẩn ổn của Khương Tử Nha khi làm việc.

Hơn nữa còn có một chuyện nổi tiếng, đó là "người nguyện mắc

câu".

Trước đây, Triệu Công Minh và những người khác muốn bố trí tiên trận để hãm hại quân đội và tiên nhân Tây Kỳ, chẳng phải đã trúng kế "người nguyện mắc câu" của Khương Tử Nha sao?

Cho nên trong tình huống địch trong tối ta ngoài sáng như hiện tại, chiến thuật không thích hợp nhất chính là dẫn binh ra khỏi doanh tác chiến.

Lúc này tại doanh địa quân Thương ở phía tây, một đám lớn binh sĩ quân Thương đang từ từ bao vây một đám người mặc đồ đen.

Những người mặc đồ đen này đều mặc dạ hành y màu đen, đồng thời bên hông đều được trang bị nỏ mạnh, trên tay đều là loan đao sắc bén.

Mặc dù bị bao vây trùng điệp, nhưng trong ánh mắt không hề có vẻ sợ hãi, rõ ràng là những tinh binh được huấn luyện bài bản, tuyệt đối không phải quân Thương bình thường có thể sánh được, một người đánh mười cũng không phải nói suông.

Lúc này, viên tướng lĩnh quân Thương dẫn quân bao vây đám người áo đen đã không còn kiên nhẫn, lập tức phát hiệu lệnh cho binh sĩ dưới quyền tiêu diệt đội quân Tây Kỳ không biết sống chết này.

"Giết!" Đừng xem quân Thương tuy sĩ khí bị suy sút, nhưng dù sao đây cũng là doanh địa của mình, không cần phải sợ một nhóm nhỏ người của đối phương.

Chương 592

Từng binh sĩ cầm trường qua, trường thương xông về phía đội quân áo đen.

Nhưng đội đột kích này của Tây Kỳ vốn không phải để đối đầu trực diện với quân Thương.

Bây giờ đã thu hút được sự chú ý của đối phương, cũng tuyên bố nhiệm vụ của họ đã hoàn thành.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc quân Thương xông lên, những người này đều đồng loạt run người, nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của quân Thương.

Binh sĩ quân Thương ai nấy đều ngơ ngác, ngay cả viên tướng lĩnh quân Thương cũng không hiểu ra sao, không hiểu tại sao những người này lại rút lui triệt để như vậy, dường như ngay từ đầu đã không định đánh.

"Mẹ kiếp, bọn hèn nhát Tây Kỳ này, cứ phải phá giấc mộng đẹp của ông!" Một binh sĩ tức giận nhìn đám người áo đen đi xa trong đêm tối, nhưng không có gan một mình đuổi theo, nếu không đầu của hắn nhất định sẽ trở thành một phần công lao trong hồ sơ công trạng của quân Tây Kỳ.

"Ha, nửa đêm nửa hôm làm phiền giấc ngủ của người khác, trên chiến trường gặp lại nhất định phải cho chúng biết tay!" "Nói phét, ban ngày biết tin tiên nhân bị đánh bại thì sợ chết khiếp rồi còn gì!" "Tất cả câm miệng cho ta!" Thấy binh sĩ xung quanh bàn tán, viên tướng lĩnh cảm thấy khá bực bội, liền lớn tiếng quát mắng.

Mặc dù những binh sĩ này không thể có kỷ luật nghiêm minh hoàn hảo như đại quân Tây Kỳ, nhưng đối với mệnh lệnh của tướng quân

thì nhất định sẽ tuân theo.

Thấy đám người áo đen tập kích chỉ có tiếng sấm to mà mưa nhỏ, viên tướng lĩnh cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Văn thái sư mà dẫn binh ra khỏi doanh truy kích, đành phải cho binh sĩ tăng cường tuần tra, nhất định phải nghiêm trận chờ địch, tuyệt đối không cho phép đám người áo đen này lẻn vào quân doanh.

Viên tướng lĩnh sau đó tìm Văn thái sư, bẩm báo kết quả cuộc tập kích ban đêm của Tây Kỳ lần này.

"Đám binh lính Tây Kỳ tập kích ban đêm đó không chiến mà lui?

Hoàn toàn không có ý định giao thủ với chúng ta?" Văn thái sư ngồi trước án thư, đôi mắt già nua chứa đầy vẻ suy tư, dường như đang suy nghĩ về ý đồ của Tây Kỳ khi làm như vậy, phỏng đoán xem đối thủ cũ Khương Tử Nha rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, ở phía đông của đại doanh quân Thương, nơi đây cách xa nhất so với phía tây vừa bị tập kích, đồng thời phòng thủ cũng nghiêm ngặt hơn, vì đây là nơi chứa lương thảo của quân Thương.

Cho dù phía tây vì bị Tây Kỳ tập kích mà xuất hiện xao động, bên này vẫn tuần tra như thường, không hề bị ảnh hưởng.

Nhưng không lâu sau khi một đội binh sĩ quân Thương tuần tra đi khỏi, trên bãi cỏ mà họ vừa đặt chân lại xuất hiện một ụ đất nhỏ, ngay sau đó một người đàn ông gầy nhỏ, tóc vàng, cao chưa đến năm thước chui ra.

Người này không ai khác, chính là một trong những tiên nhân dưới trướng Khương Tử Nha - Thổ Hành Tôn!

Đừng nhìn gã lùn này tướng mạo không ưa nhìn, nhưng lại được chân truyền, một tay Độn Thổ Thuật dùng đến xuất thần nhập hóa.

Chỉ cần hắn trốn vào trong đất, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng

đừng mong bắt được, vô cùng lanh lợi.

Nhưng Độn Thổ Thuật tuy lợi hại, nhưng Thổ Hành Tôn lại không giỏi đấu pháp.

Nếu thực sự phải đối đầu pháp thuật, pháp bảo với người khác, hắn khó mà chiếm được thế thượng phong.

Nhưng Khương Tử Nha đã chiêu mộ hắn vào đại quân Tây Kỳ, tự nhiên có chỗ dùng.

Ví dụ như bây giờ, làm sao để lẻn vào đại doanh quân Thương phòng vệ nghiêm ngặt?

Chẳng phải là dựa vào một tay Độn Thổ Thuật của Thổ Hành Tôn sao?

Lúc này Thổ Hành Tôn vừa dùng mũi ngửi mùi, vừa tìm vị trí cất giữ lương thảo.

Chỉ cần tìm được lương thảo, hắn có thể dùng Hỏa Hành Phù trên người dễ dàng đốt cháy chúng, sau đó có thể công thành thân thoái, đi tìm Khương Tử Nha lĩnh thưởng.

Đang lúc ngửi được mùi lương thảo chuẩn bị hành động, hắn đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Hắn lập tức dùng Độn Thổ Thuật lẻn vào một lều trại hoa lệ, mà không bị bất kỳ một binh sĩ quân Thương nào phát hiện.

Thổ Hành Tôn biết rằng lều trại hoa lệ như vậy trong quân Thương không nhiều, thường là nơi cất giữ vàng bạc châu báu vô cùng quý giá.

Thổ Hành Tôn tuy Độn Thổ Thuật rất lợi hại, nhưng con người lại vô cùng tham tài háo sắc.

Tài bảo chính là một trong những thứ hắn cần nhất, vì vậy sau khi

phát hiện trong đó có tài bảo quan trọng, hắn không nhịn được mà lẻn vào, muốn thuận tay lấy đi một ít.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong lều trại hoa lệ đặt hai cái rương lớn.

Thổ Hành Tôn vừa chui ra khỏi mặt đất đã vội vàng mở rương ra.

"Bộp" một tiếng, sau khi rương được mở ra, Thổ Hành Tôn nhìn thấy mà hai mắt sáng rực!

Bên trong quả thực là một rương đầy tài bảo, vô cùng chói mắt.

Thổ Hành Tôn vội vàng nhét tài bảo vào túi, dù sao sau đó còn phải đi đốt lương thảo, nếu những tài bảo này không cất đi, có thể cũng sẽ bị lửa lớn thiêu rụi.

Đến lúc quân Thương đều phản ứng lại, thì không còn cơ hội để đoạt lấy những tài bảo này nữa!

Nhưng ngay lúc Thổ Hành Tôn đang hưng phấn thu thập tài bảo, đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nói!

"Không biết những bảo vật này có hợp ý tiên nhân không?" *** Thổ Hành Tôn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện sau lưng dọa cho một phen, vốn nhát gan sợ chuyện, thân thể run lên một cái liền muốn chui xuống đất dùng Độn Thổ Thuật bỏ chạy.

Nhưng đây là đại doanh quân Thương, đâu phải nơi muốn đi là đi?

Đặc biệt là bây giờ đã bị phát hiện tung tích, trong tình huống đối phương đã có chuẩn bị thì càng khó chống đỡ. *Cốp!* Cái đầu tóc vàng thưa thớt của Thổ Hành Tôn đập một tiếng vào mặt đất, giống như đập phải một tấm sắt vậy!

Thổ Hành Tôn trong lòng lạnh toát, quay đầu lại nhìn, hỡi ôi!

Thiếu chút nữa là dọa cho hồn bay phách tán.

Hóa ra người đứng sau lưng hắn không ai khác, chính là thống soái quân Thương Văn Trọng Văn thái sư, cũng là đệ tử của Tiệt Giáo, cùng với đệ tử Xiển Giáo như hắn chính là nước với lửa không dung.

Tuy là nước với lửa không dung, nhưng Thổ Hành Tôn cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Văn thái sư.

Vừa nhìn thấy đối phương, hắn liền hiểu đường lui đã bị bịt kín.

Chỉ có vài điều không hiểu, vì vậy hắn vẫn run rẩy hai chân, có chút sợ hãi hỏi: "Văn thái sư?

Ngài đã nhìn thấu kế hoạch lẻn vào của ta sao?" Văn thái sư cười ha hả, nhẹ nhàng vuốt ve cặp Thư Hùng Song Tiên trong tay, một bộ dáng đã nắm chắc toàn cục: "Ha ha, chẳng lẽ Khương Tử Nha thật sự coi lão phu là trẻ con vô tri sao?

Cái sách lược giương đông kích tây như vậy mà cũng không nhìn ra, thì ta cũng chẳng cần làm thống soái quân Thương nữa!" Thì ra là vậy!

Chương 593

Thổ Hành Tôn nghe đến đây mới bừng tỉnh ngộ, kế sách mà họ vốn tưởng là thiên y vô phùng lại đầy sơ hở trong mắt Văn thái sư.

"Nhưng làm sao ngài lại phong tỏa được thuật độn địa của ta?" Đây cũng là điều thứ hai mà Thổ Hành Tôn không hiểu.

Đạo pháp Độn Địa Thuật mà sư phụ Cụ Lưu Tôn truyền cho hắn tuy không phải là đạo pháp cao siêu, uy lực cũng kém xa pháp bảo của các đồng môn khác, nhưng lại thắng ở chữ "độn".

Thông thường, trong tình huống Thổ Hành Tôn có chuẩn bị, chưa có lúc nào là không chạy thoát được.

Dựa vào Độn Địa Thuật, Thổ Hành Tôn đã mấy lần thoát khỏi tử kiếp.

Cho nên bây giờ lại bị phong tỏa Độn Địa Thuật, khiến Thổ Hành Tôn vô cùng khó hiểu, vì vậy mới hỏi Văn thái sư.

Trong mắt Văn thái sư, Thổ Hành Tôn đã là tù nhân trong tay, tùy tiện nói chuyện với hắn, thuận tiện moi ra một số bí mật quan trọng càng là chuyện dệt hoa trên gấm.

Huống chi lần này có thể nhìn thấu kế hoạch của Thổ Hành Tôn và Khương Tử Nha, cũng khiến ông nhìn thấy cơ hội phá vỡ đại quân Tây Kỳ, vui mừng nên khó tránh khỏi nói thêm vài câu.

"Thổ Hành Tôn à, ngươi đừng quên, sư phụ ngươi là Cụ Lưu Tôn đã bị đánh chết, hồn phách bị thu vào Phong Thần Bảng, chút mánh khóe nhỏ của sư đồ các ngươi làm sao qua mắt được các vị sư thúc đồng môn Tiệt Giáo của ta chứ?" "Ha ha, những gì Văn thái sư nói không sai, thần thông của sư phụ ta quả thực không bằng Thập Nhị

Kim Tiên.

Nhưng Văn thái sư tốn nhiều công sức nói chuyện với ta như vậy, e là có mục đích khác phải không?" Thổ Hành Tôn tuy tham tài háo sắc, nhát gan sợ chuyện, nhưng khi gặp nguy hiểm, đầu óc cũng sẽ giữ được sự tỉnh táo nhất định.

Từ những lời của Văn thái sư, hắn nhận ra phong thái này khác hẳn với vẻ quyết đoán thường ngày của Văn Trọng, nhất định có mục đích khác mới ở đây nói nhiều với hắn như vậy.

Đối với sự nhạy bén của Thổ Hành Tôn, Văn thái sư không hề tức giận, ngược lại giống như đang tán thưởng một hậu bối, gật gật đầu, nói ra một câu khiến Thổ Hành Tôn bất ngờ: "Thổ Hành Tôn, nay sát kiếp sắp đến, chi bằng ngươi quy thuận quân Thương của ta, thế nào?

Đợi sau này đánh bại đại quân Tây Kỳ, ta sẽ cho ngươi thăng quan tiến chức, để ngươi có vô số tài bảo và mỹ nhân, ngươi thấy thế nào?" Nếu là lúc Thổ Hành Tôn vừa mới xuống trần, Văn thái sư hoặc người khác dùng mồi nhử như vậy dụ dỗ, Thổ Hành Tôn có lẽ sẽ không do dự mà đồng ý.

Nhưng trước đây vì tin nhầm lời nói dối của Thân Công Báo, đứng về phía quân Thương đối phó Tây Kỳ.

Tuy sau này cũng được các sư huynh đệ Xiển Giáo tha thứ, nhưng vẫn chưa lập công chuộc tội.

Nay sư phụ hắn Cụ Lưu Tôn bị Tam Tiêu giết chết, hắn lại sao dám làm chuyện phản bội sau khi sư phụ qua đời chứ?

"Ha ha, Văn thái sư, ta khuyên ngài đừng uổng phí tâm tư nữa.

Ý đồ của ngài ta nào không biết sao?

Chẳng phải là muốn từ ta moi ra phương pháp đối phó các sư huynh đệ của ta sao?

Nói cho ngài biết, không có cửa đâu!" Thổ Hành Tôn nghĩ đến sư phụ Cụ Lưu Tôn nhục thân bị hủy, hồn phách lên bảng, trong lòng đã bị phẫn nộ và cừu hận chiếm lấy, sao có thể bị Văn thái sư dễ dàng chiêu hàng?

"Thổ Hành Tôn khá lắm, lại dám rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Văn thái sư cũng không ngờ Thổ Hành Tôn trước nay vốn nhát gan nhu nhược, lại dám cứng rắn từ chối trong hoàn cảnh khó khăn như vậy.

Đang lúc yết hầu ông cử động, định nói gì đó, thì đột nhiên dừng lại.

Lúc này, trong lều trại nhỏ, một đạo kim quang lóe lên.

Thổ Hành Tôn cảm nhận được khí tức của người này liền sững sờ, sau đó không tự chủ được mà run rẩy.

Cùng lúc đó, những vàng bạc châu báu mà hắn vừa lấy trên người đều bay ra, "loảng xoảng" một tiếng rơi vãi khắp đất.

Sau khi kim quang lóe lên, tại chỗ xuất hiện một người phụ nữ mặc y phục màu vàng, trên đầu đội một cái kim quan.

Ngũ quan của người phụ nữ này đoan chính, cho người ta một cảm giác đường hoàng không thể xâm phạm.

Người này không ai khác, chính là sư phụ của Văn thái sư Văn Trọng - Kim Linh Thánh Mẫu!

Nguyên lai trận chiến giữa Triệu Công Minh, Tam Tiêu và các tiên nhân Xiển Giáo trước đó đã thu hút sự chú ý của không ít đại năng, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng đã nhúng tay vào.

Lúc đó, đệ tử đời thứ hai là Đa Bảo đạo nhân liền phái đệ tử của mình là Kim Linh Thánh Mẫu đi, mục đích là để bà giúp quân Thương phá vỡ đại quân Tây Kỳ.

Sở dĩ phái Kim Linh Thánh Mẫu, cũng là vì Văn thái sư là đồ đệ của bà.

Có một tầng quan hệ này, tự nhiên danh chính ngôn thuận, ngược lại Xiển Giáo bên kia cũng không tiện xen vào, dù sao bên họ cũng đã phái ra Thập Nhị Kim Tiên.

"Bái kiến sư tôn!

Đồ đệ Văn Trọng đến nay vẫn chưa phá được đại quân Tây Kỳ, làm phiền sư phụ không quản ngàn dặm đích thân đến đây, thật là hổ thẹn với sư môn." Văn thái sư tuy là thống soái quân Thương, nhưng trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu lại là đồ đệ thật sự, tự nhiên phải khiêm tốn lễ phép.

Nếu cảnh tượng này bị phàm nhân nhìn thấy sẽ vô cùng ngạc nhiên, vì Kim Linh Thánh Mẫu trông cũng chỉ mới ngoài 30 tuổi, căn bản không thấy bất kỳ dấu vết già nua nào.

Ngược lại, Văn thái sư lại giống như một ông lão ngoài năm mươi tuổi.

Một ông lão hành lễ với một người phụ nữ trẻ tuổi, tự nhiên sẽ khiến những phàm nhân không rõ chân tướng ngạc nhiên.

Nhưng Thổ Hành Tôn không phải là phàm nhân, ngược lại khi nhìn thấy Kim Linh Thánh Mẫu, hắn đã nhận ra phe quân Thương đang có động thái lớn.

Nếu có thể mang tin tức này về báo cho quân sư Khương Tử Nha, nhất định sẽ có tác dụng đối với cục diện chiến trường.

Nhưng liệu có thể làm được không?

Thổ Hành Tôn tự hỏi, nếu Độn Địa Thuật của mình không bị phá giải, thì có lẽ còn có một tia hy vọng sống sót để thoát ra ngoài... *** Nếu nói trong số đệ tử Tiệt Giáo, người mạnh nhất không ai khác

chính là Đa Bảo đạo nhân.

Là đệ tử đời thứ hai, ông có thể một mình đảm đương một phương.

Sư phụ của ông là Thông Thiên giáo chủ cũng thường xuyên để ông truyền đạt chỉ lệnh cho các đệ tử trong môn, địa vị và thực lực đều được công nhận.

Kim Linh Thánh Mẫu là đồ đệ của Đa Bảo đạo nhân tự nhiên cũng không thể xem thường, thực lực so với Thổ Hành Tôn không biết cao hơn bao nhiêu bậc.

Cũng vì vậy mà Thổ Hành Tôn sau khi nhìn thấy Kim Linh Thánh Mẫu mới có biểu cảm tuyệt vọng như vậy.

Bây giờ hắn dù biết Tiệt Giáo đang có cách đối phó với Tây Kỳ, cũng không có cách nào truyền đi tin tức quý giá này.

Bên này Kim Linh Thánh Mẫu đường hoàng nhận lễ của Văn thái sư, sau đó liếc mắt nhìn sang Thổ Hành Tôn đang đứng một bên dường như sợ đến không cử động được.

"Thổ Hành Tôn?

Chương 594

Tốt, nếu ngươi không muốn quy thuận, vậy thì chờ cùng sư phụ của ngươi tụ họp trong Phong Thần Bảng đi!" Tiếng nói vừa dứt, Kim Linh Thánh Mẫu liền lấy ra một cái hồ lô màu vàng.

Rút nút chai ra, miệng hồ lô nhắm thẳng vào Thổ Hành Tôn, Kim Linh Thánh Mẫu miệng lẩm nhẩm niệm chú, không bao lâu sau, từ chiếc hồ lô nhỏ truyền ra một lực hút mạnh mẽ, lập tức hút Thổ Hành Tôn vào trong.

Thấy Thổ Hành Tôn bị nhốt trong hồ lô vàng, Kim Linh Thánh Mẫu lại dùng nút chai bịt miệng hồ lô lại.

Hồ lô vàng này cũng là một pháp bảo uy lực không tồi, về phương diện giam cầm tiên nhân, uy năng tuy không bằng Khổn Tiên Thằng, nhưng cũng không kém bao nhiêu, dùng để nhốt một Thổ Hành Tôn nhỏ bé, đúng là đại tài tiểu dụng.

Bên này Văn thái sư thấy hành động của Kim Linh Thánh Mẫu, không những không ngăn cản, ngược lại còn im lặng đứng một bên, chờ sư phụ làm xong những việc này.

Kim Linh Thánh Mẫu lật tay một cái, liền thu hồ lô vàng vào trong tay áo, sau đó mới nhìn về phía đồ đệ Văn thái sư.

"Chuyện của con ta đã nghe sư tổ của con nói rồi.

Tình hình hiện tại quả thực không mấy lạc quan, nhưng không sao, ta đã đến rồi thì sẽ không ngồi yên không quản." Văn thái sư nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng tạm thời hạ xuống.

Phải biết rằng điều ông lo lắng nhất bây giờ là quân Thương không thể chống lại những tiên nhân mạnh mẽ của Tây Kỳ.

Mặc dù ông cũng có thể ra ngoài đấu pháp, nhưng vì là thống soái quân Thương, nếu ông ra ngoài đấu pháp, thì ai sẽ chỉ huy quân Thương đây?

Cũng vì vậy mà Văn thái sư mới tìm cách chiêu hàng Thổ Hành Tôn, dù sao thêm một phần chiến lực cũng là thêm một tia hy vọng thắng lợi.

Bây giờ thì tốt rồi, sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu đã đến.

Chỉ một mình bà, có thể đánh mười Thổ Hành Tôn, là loại đánh cho không ngóc đầu lên được.

"Vậy sư phụ có kế sách gì không?" Văn thái sư cũng không ngốc, biết thế lực Tây Kỳ mạnh mẽ, nếu mạo muội để sư phụ đến tận cửa khiêu chiến, thì có thể sẽ lại mất đi một chiến lực tiên nhân mạnh mẽ một cách vô ích.

Cho nên ông mới lên tiếng hỏi.

Nhưng ông không biết rằng, Kim Linh Thánh Mẫu cũng đã sớm có chỉ lệnh muốn giao cho Văn thái sư.

Kim Linh Thánh Mẫu suy tư một lúc, sau đó nói: "Đồ nhi, con có biết gần đây có sông núi nào hiểm trở, dễ thủ khó công không?" Dễ thủ khó công?

Văn thái sư đối với loại địa hình này tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Loại địa hình này thường là nơi binh gia tất tranh.

Ai chiếm được, có thể đứng vào thế bất bại, cho dù có dấu hiệu thất bại, cũng có thể dựa vào địa hình này mà cầm cự, chờ đợi cơ hội phản công.

Nhưng địa hình tốt như vậy đâu có dễ tìm.

Mấy ngày nay ông đều đang nghĩ cách đối phó với đại quân Tây

Kỳ, nơi dễ thủ khó công cũng đã tìm được mấy chỗ.

Nhưng những nơi đó nếu đánh những trận chiến quy mô nhỏ thì hoàn toàn đủ, nhưng lần này lại là hai đội quân chư hầu lớn giao chiến, chỉ một chút sơ suất là sẽ bị đẩy lùi toàn diện.

Cũng vì vậy mà Văn thái sư có chút do dự trong việc chọn địa điểm nào để khai chiến với đại quân Tây Kỳ, đồng thời cũng không hiểu tại sao Kim Linh Thánh Mẫu lại có câu hỏi như vậy.

Kim Linh Thánh Mẫu là sư phụ của Văn thái sư, sao lại không biết đồ nhi này đang nghĩ gì.

Chỉ thấy bà lật tay một cái, trong tay xuất hiện một tấm trận đồ, một tấm trận đồ toàn thân vàng óng.

Trên đó vẽ các loại sinh linh vạn vật, sông núi, tất cả đều được viền bằng vàng, không có ngoại lệ, những thứ này đều toát ra một luồng sát khí kinh người, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Văn thái sư chỉ mới nhìn một cái đã cảm thấy mắt nóng rát, dường như giây tiếp theo nếu còn dám nhìn nữa, sẽ bị tấm trận đồ mang theo sát khí làm mù hai mắt.

Văn thái sư vội vàng nhắm mắt lại, đồng thời trong lòng vô cùng kinh hãi.

Dù sao ông cũng là đệ tử Tiệt Giáo tu luyện đắc đạo, sao lại vì nhìn một tấm trận đồ nhỏ mà suýt nữa mù cả hai mắt?

"Sư phụ, đây là vật gì, tại sao lại có sát khí mạnh mẽ như vậy, lẽ nào là trong truyền thuyết..." Văn thái sư kinh ngạc không chắc chắn, thậm chí còn đoán là thánh vật của Tiệt Giáo - Tru Tiên Trận Đồ!

Truyền thuyết rằng Tru Tiên Kiếm Trận được bày ra nhờ Tru Tiên Trận Đồ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng sẽ bị giết đến hồn bay phách tán trong khoảnh khắc, một chút tro tàn cũng

không còn.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu lại lắc đầu, phủ nhận suy đoán của Văn thái sư.

Sau khi đưa ra trận đồ, bà liền thu lại.

Nhìn thủ pháp thuần thục như vậy, trận đồ hiển nhiên không ảnh hưởng đến Kim Linh Thánh Mẫu, cũng có thể thấy thực lực của vị đệ tử đời thứ ba Tiệt Giáo này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Làm xong mọi việc, Kim Linh Thánh Mẫu mới nói cho Văn thái sư lai lịch thực sự của tấm trận đồ màu vàng này.

"Đồ nhi, con suýt nữa đã tưởng đây là Tru Tiên Trận Đồ phải không?

Nếu thật sự như vậy thì con đã đoán sai rồi.

Tru Tiên Trận Đồ thật sự mạnh mẽ vô cùng, căn bản không phải là thứ vi sư có thể khống chế được." Kim Linh Thánh Mẫu đã từng một lần nhìn thấy Tru Tiên Trận Đồ, cảm giác chấn động trong lòng đến giờ vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

"Vậy thưa sư phụ, tấm trận đồ mà người vừa lấy ra rốt cuộc là gì?" Văn thái sư vô cùng tò mò.

Vốn tưởng trận đồ mạnh như vậy có thể là Tru Tiên Trận Đồ trong truyền thuyết, nhưng xem ý của sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu, hình như không phải, nhưng lại có quan hệ gì đó với Tru Tiên Trận Đồ.

Lúc này Kim Linh Thánh Mẫu lộ ra một nụ cười, "Đồ nhi yên tâm, tuy đây không phải là Tru Tiên Trận Đồ uy lực khổng lồ trong tay giáo chủ, nhưng cũng là do giáo chủ lấy một tia chân ý của Tru Tiên Kiếm Trận phối hợp với tiên thiên pháp bảo luyện chế thành một pháp bảo uy lực mạnh mẽ!

Dùng để đối phó với đại quân Tây Kỳ hoàn toàn dư sức!" Kim Quang Thập Phương Sát Phạt Đại Trận!

Đây chính là đại trận được bố trí từ tấm trận đồ màu vàng mà Kim Linh Thánh Mẫu sở hữu, uy lực thậm chí còn mạnh hơn cả Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Dù sao pháp lực của Tam Tiêu cũng không mạnh, chỉ ở mức trung bình, trận pháp bố trí ra tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng còn lâu mới phát huy hết được uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Kim Linh Thánh Mẫu một mình thực lực đã mạnh hơn nhiều, cộng thêm đạo trận pháp này uy lực khổng lồ, hiệu quả phát huy ra tự nhiên càng mạnh hơn. *** Văn thái sư vừa nghe Kim Linh Thánh Mẫu giới thiệu về tấm trận đồ uy năng mạnh mẽ này, lập tức cảm thấy lần này đánh bại đại quân Tây Kỳ đã có hy vọng.

Kim Linh Thánh Mẫu đối với phản ứng của đồ đệ Văn thái sư vô cùng hài lòng, bởi vì pháp bảo này là do sư phụ bà, Đa Bảo đạo nhân, ban cho, uy lực vô cùng mạnh mẽ, sớm đã chờ có một ngày dùng để đối phó với kẻ thù của mình.

Nhưng trận đồ tuy mạnh, nhưng hạn chế sử dụng cũng vô cùng nhiều.

Chương 595

Địa hình dễ thủ khó công mà Kim Linh Thánh Mẫu nói trước đó chính là một trong những điều kiện sử dụng.

Không phải là không có những địa hình này thì không dùng được trận đồ, thực tế là một trong những tiên thiên pháp bảo, tấm trận đồ này bất kể ở nơi nào cũng có thể dùng, chỉ là dùng loại địa hình này để bố trận, thì uy năng phát huy ra sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Sau khi nghe Kim Linh Thánh Mẫu giải thích, Văn thái sư tự nhiên cũng hiểu được tầm quan trọng của địa hình tốt.

Đồng thời, từ trước khi Kim Linh Thánh Mẫu hỏi, trong lòng Văn thái sư đã có ý tưởng.

Địa điểm đó vừa hay phù hợp với yêu cầu của Kim Linh Thánh Mẫu, đồng thời cũng là một trong những đường lui đã chuẩn bị sẵn trước đó.

Bây giờ xem ra, con đường lui này không còn là đường lui nữa, mà đã biến thành lựa chọn tốt nhất để phản công.

Địa điểm đó tên là Tuyệt Long Lĩnh!

Một nơi có núi, đá lởm chởm khắp nơi, địa hình vô cùng phức tạp.

Để có thể kịp thời lợi dụng địa lợi của Tuyệt Long Lĩnh, từ trước khi Kim Linh Thánh Mẫu đến, ông đã phái người đi khảo sát kỹ lưỡng bản đồ nơi đó.

Bây giờ Văn thái sư đối với nơi này vô cùng hiểu rõ, nếu không có gì bất ngờ, nhất định có thể khiến đại quân Tây Kỳ tổn thương gân cốt!

Đêm đó chưa kết thúc, Văn thái sư đã dưới sự chỉ điểm của Kim

Linh Thánh Mẫu phái ra mấy người đi làm công tác chuẩn bị cho trận pháp.

Đồng thời, Văn thái sư cũng phải bắt đầu tìm cách dẫn dụ đại quân Tây Kỳ vào Tuyệt Long Lĩnh, nếu không đến lúc đó trận pháp không thể bố trí thuận lợi, uy lực chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đối với thực lực mạnh mẽ của Tây Kỳ, trận pháp khi đó cũng không còn cách nào ảnh hưởng được nữa.

Vì vậy, làm thế nào để "mời vua vào rọ" phải xem tài binh pháp và khả năng phỏng đoán tâm lý đại quân Tây Kỳ của Văn thái sư, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Nhưng cùng lúc Văn thái sư có kết quả, thì ở hoàng cung Triều Ca xa xôi, cũng có hai người thương nghị ra kết quả.

Hai người đó là Khương Hoàng hậu và thị nữ thân cận Tiểu Thanh, chính như những gì đã nói trước đó.

Cả thành Triều Ca này ngoài những tiên nhân cao cao tại thượng kia, ai có thể chống lại mệnh lệnh của Trụ Vương chứ?

Khương Hoàng hậu cũng không thể, thậm chí nếu nói năng không cẩn thận, ngôi vị hoàng hậu này không chừng phải chắp tay dâng cho người khác.

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, nếu Khương Hoàng hậu bị phế, thì người lên ngôi hoàng hậu nhất định là Tô Đát Kỷ, không sai vào đâu được.

Khương Hoàng hậu dù sao cũng là người xuất thân quan gia, nhà mẹ đẻ là đại thần có tiếng ở Triều Ca, thế lực và mối quan hệ cũng có.

Nếu không, chỉ bằng mỹ mạo, làm sao có thể nổi bật trong vạn người ở hậu cung?

Dù vậy, Khương Hoàng hậu cũng không ít lần phải tranh giành với các phi tần trong hậu cung, tìm cơ hội để loại bỏ đối thủ.

Cũng vì nguyên nhân này, Khương Hoàng hậu mới đặc biệt ghét Tô Đát Kỷ.

Con hồ ly tinh lẳng lơ này, không biết thân biết phận sao?

Lại có thể dễ dàng khiến đại vương mê mẩn đến vậy!

Nhìn dung nhan hoàn mỹ của Tô Đát Kỷ, Khương Hoàng hậu càng nhìn càng tức.

Mặc dù khi mới vào cung bà cũng khá được Trụ Vương sủng ái, nhưng đó là lúc còn trẻ.

Bây giờ bà tuy vẫn xinh đẹp động lòng người, nhưng Trụ Vương sớm đã nhìn chán gương mặt này rồi.

Khương Hoàng hậu cũng sớm đã nhận ra Trụ Vương đối với mình xa cách, ngày thường cũng không ngừng lợi dụng quyền lực của chủ hậu cung để chèn ép các phi tần có mầm mống khác, mới miễn cưỡng giữ được ngôi vị hoàng hậu đang lung lay.

"Đáng ghét, nếu không có con Tô Đát Kỷ này!" Khương Hoàng hậu bây giờ vô cùng hối hận, nếu lúc đầu ngăn cản Tô Đát Kỷ vào cung, thì căn bản sẽ không rơi vào tình thế bị động như hôm nay.

Nhưng ai mà biết được chứ?

Ai có thể ngờ một người phụ nữ vừa mới vào cung không bao lâu, lại được Trụ Vương sủng ái đến vậy?

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, Khương Hoàng hậu biết rằng nếu không có hành động khác, thì ngày mai thậm chí có khả năng Trụ Vương sẽ ban ngôi vị hoàng hậu cho Tô Đát Kỷ.

"Hoàng hậu nương nương, người xem cách mà Tiểu Thanh đã

nghĩ ra trước đó có được không ạ?" Thị nữ thân cận Tiểu Thanh ở một bên an ủi hoàng hậu nương nương đang kích động, đồng thời cũng tiếp tục quảng bá kế sách của mình.

Làm thị nữ thân cận cũng không dễ dàng, lại bám vào một vị hoàng hậu có địa vị lung lay.

Nếu không có Tô Đát Kỷ, thị nữ thân cận này tự nhiên sống rất thoải mái, dựa vào quyền lực của hoàng hậu, cũng có thể sống như cá gặp nước trong hậu cung cẩn trọng lời nói hành động này, không cần quá để ý đến sắc mặt của các cung nữ khác, thậm chí một số phi tần bị thất sủng cũng không cần phải nể mặt.

Đáng tiếc mọi thứ đều bị Tô Đát Kỷ làm đảo lộn, bây giờ trong hậu cung ai mà không biết Trụ Vương đã bắt đầu lạnh nhạt với hoàng hậu?

Không ít phi tần đang chờ Khương Hoàng hậu bị phế rồi bỏ đá xuống giếng.

Dù sao Tô Đát Kỷ tuy bị người ta đố kỵ, nhưng lại ít khi tìm phiền phức cho các phi tần trong hậu cung.

Ngược lại Khương Hoàng hậu lại quá độc ác, thường xuyên bắt nạt họ.

Nay xem ra, Khương Hoàng hậu sắp rơi vào cảnh tường đổ mọi người đẩy.

"Không được, cách của ngươi nghe tuy hay, nhưng quá nguy hiểm, một khi bị lộ, thì cả hai chủ tớ chúng ta e rằng đều phải chịu hình phạt Bào Lạc." Mặc dù tâm trạng vô cùng tồi tệ, nhưng Khương Hoàng hậu vẫn còn lý trí.

Nếu chỉ dựa vào kế sách của một thị nữ thân cận mà có thể lật đổ được Tô Đát Kỷ, thì Khương Hoàng hậu cũng sẽ không đợi đến hôm

nay.

Tiểu Thanh cũng ý thức được mình nghĩ quá đơn giản.

Chỉ dựa vào hạ độc mà có thể trừ khử Tô Đát Kỷ thì dễ dàng quá sao?

Trừ khử được rồi thì sao?

Trụ Vương nổi giận không phải sẽ liên lụy đến cả hậu cung sao, lúc đó hoàng hậu cũng khó giữ được mình, huống chi là nàng.

Đúng vậy, kế sách của Tiểu Thanh rất đơn giản, đó là hạ độc, dùng kịch độc trực tiếp độc chết Tô Đát Kỷ.

Đừng xem cách này trông có vẻ rất thô thiển, nhưng hiệu quả đối với phàm nhân lại vô cùng tốt.

Chương 596

Thông thường chỉ cần một chút kịch độc là có thể khiến một phàm nhân hồn về địa phủ, trong hậu cung giết người vô hình không phải là chuyện nói suông.

Nhưng nhược điểm cũng vô cùng rõ ràng, lúc đó Trụ Vương bất chấp mọi thứ sẽ liên lụy đến những người xung quanh, người chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là Khương Hoàng hậu và thế lực của bà.

Thực ra không chọn hạ độc cũng là đã nhặt lại được một mạng, dù sao chân thân của Tô Đát Kỷ là cửu vĩ hồ tu luyện ngàn năm, pháp lực so với phàm nhân không biết cao đến mức nào.

Nếu Khương Hoàng hậu thật sự chuẩn bị hạ độc Tô Đát Kỷ, thì ngược lại chính là trúng ý của đối phương, chỉ cần nàng ta dùng chút thủ đoạn, người ngã xuống có thể sẽ đổi thành Khương Hoàng hậu. *** Nhưng không hạ độc, không có nghĩa là Khương Hoàng hậu sẽ từ bỏ.

Độc cũng không chỉ có kịch độc một loại, như một số thuốc xổ, mê hương cũng là độc dược, chỉ cần dùng tốt, không kém gì trực tiếp độc chết người.

Cho nên bây giờ Khương Hoàng hậu đã có ý tưởng và kế hoạch rồi, kế sách độc ác trong đó có thể khiến một người phụ nữ thân bại danh liệt.

"Ha ha, Đát Kỷ, chỉ cần ngươi trúng kế của ta, lúc đó người đầu tiên muốn chặt đầu ngươi nhất định sẽ là đại vương!" Vừa nghĩ như vậy, Khương Hoàng hậu bắt đầu hoàn thiện kế hoạch, đồng thời ra lệnh cho Tiểu Thanh sau khi trời sáng cầm lệnh bài của bà ra khỏi cung một chuyến.

Chuyện cần làm tự nhiên không cần nói nhiều, chính là tìm cách lật đổ Tô Đát Kỷ.

Một đêm đã xảy ra quá nhiều chuyện, bất luận là đại doanh quân Thương, thành Triều Ca, hay là các tiên nhân Tây Kỳ đang rối loạn vì Thổ Hành Tôn cả đêm chưa về, đều có chuyện phải làm.

Trong nháy mắt trời đã sáng, sương sớm của buổi sáng ngưng tụ thành từng giọt nước, bị những con chim bay lượn uống cạn, rồi lại tiếp tục vỗ cánh bay cao.

Tần Hạo ngược lại vô cùng tự tại.

Lúc này tại Thiên Đình, một số thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang bưng mâm quả và bình rượu, chén rượu, chuẩn bị cho một bữa tiệc.

Khách mời không ai khác, chính là Tam Tiêu, ba vị tiên tử Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, cùng với Triệu Công Minh xuất hiện bằng thân thể hồn phách.

Đối với việc Tần Hạo lần trước ra tay cứu giúp, ba cô gái vô cùng cảm động, may nhờ có Tần Hạo ca ca, ba người mới có thể kịp thời cứu được hồn phách của Triệu Công Minh, và sống sót dưới tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ba chị em Tam Tiêu tự nhiên vô cùng cảm tạ Tần Hạo.

Vân Tiêu là chị cả chủ động nâng một chén rượu, chắp tay với Tần Hạo.

"Đa tạ Tần Hạo ca ca chỉ điểm, nếu không Công Minh ca ca của muội đã thảm rồi, không chỉ bị người ta coi là ứng kiếp mà trừ khử, hồn phách của huynh ấy còn bị Lục Áp kia bắt nạt!" Bên cạnh, Quỳnh Tiêu khí chất yêu kiều và Bích Tiêu tính tình nóng nảy cũng đều nâng chén kính Tần Hạo, lòng cảm kích không cần lời cũng tỏ.

Triệu Công Minh bên cạnh tuy là thân thể hồn phách, cũng nâng

chén kính Tần Hạo.

Vì là tiên nhân, lực lượng hồn phách vô cùng mạnh mẽ, bây giờ tạm thời rời khỏi nhục thân, cũng có thể hành động một chút, nhưng nâng chén chỉ có thể kính rượu chứ không thể uống được, không còn cách nào khác, hồn phách không có cơ quan tiêu hóa.

Sau một hồi kính rượu, Tần Hạo và Tam Tiêu đều uống rất vui vẻ, ngược lại Triệu Công Minh lại có chút than ngắn thở dài ngồi một bên.

Tần Hạo nhìn thấy, không vội vàng đặt chén rượu xuống, mà nhìn về phía Triệu Công Minh: "Công Minh huynh, vì sao lại than thở vậy, là tại hạ chiêu đãi không chu đáo sao?" Thực ra Tần Hạo biết rõ mà còn hỏi, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra trạng thái của Triệu Công Minh bây giờ tồi tệ đến mức nào.

Nhục thân bị hủy, chỉ còn lại một hồn phách.

Triệu Công Minh trước đây thần uy cái thế, pháp lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ cũng là "chị dâu khéo cũng khó nấu cơm không gạo"!

Nếu không thể có lại nhục thân, tệ nhất có thể sẽ bị rớt cảnh giới.

Đúng vậy, cảnh giới sẽ tụt xuống!

Đến lúc đó, bất luận là pháp lực thần thông của Triệu Công Minh đều sẽ giảm xuống không chỉ một bậc.

Cho dù trong tay có mấy món pháp bảo quen thuộc, cũng vẫn không có cách nào phát huy toàn bộ thực lực.

Rơi vào kết cục thê thảm như vậy, cũng khó trách Triệu Công Minh sẽ than ngắn thở dài.

Quả nhiên, sau khi nghe lời Tần Hạo, Triệu Công Minh vội vàng lắc đầu, có chút thương cảm nói: "Đạo hữu thịnh tình khoản đãi, tiểu

đạo đâu dám có gì bất mãn, chỉ là ta bây giờ chỉ còn lại một hồn phách nhỏ bé, thật khó mà vui vẻ nổi.” Tam Tiêu bên cạnh nghe vậy sốt ruột cả lên, vốn dĩ bốn huynh muội quan hệ vô cùng tốt, Triệu Công Minh bây giờ ra nông nỗi này, họ tự nhiên cũng vô cùng đau lòng.

Lần này ngoài việc được Tần Hạo mời, mục đích của họ còn có một cái khác...

đó là vì Triệu Công Minh tái tạo nhục thân!

“Công Minh ca ca, đừng buồn, có Tần Hạo ca ca ở đây thì không cần phải sợ!” Quỳnh Tiêu vốn là người tính tình nóng nảy, tuy đã tu luyện nhiều năm làm tiên nhân, nhưng vẫn chưa sửa được cái tật này.

Nàng vừa mở miệng, đã nói hết mọi chuyện ra.

Bên cạnh Vân Tiêu là chị cả tuy cũng lo lắng, nhưng lại hướng ánh mắt cầu cứu về phía Tần Hạo đang ngồi một bên.

Tần Hạo mỉm cười, tự nhiên biết ba chị em Tam Tiêu đang có ý đồ gì.

Đối với việc làm thế nào để tái tạo nhục thân cho Triệu Công Minh, hắn tự nhiên có cách giải quyết.

“Công Minh huynh và Bích Tiêu muội muội không cần lo lắng, cứ yên tâm trước đã, ta có biết cách giải quyết tình cảnh tái tạo nhục thân này.” “Thật sao?

Tần Hạo ca ca thật tốt!” Bích Tiêu vui đến nỗi suýt nữa nhảy cẫng lên, may mà Quỳnh Tiêu bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, kéo được cô em út trong bốn người lại, không để nàng làm ra những hành động quá khích nữa.

Nhưng mấy người họ sau khi nghe lời Tần Hạo, đều lộ ra ánh mắt phấn chấn.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, hồn phách của huynh ấy thậm chí vì cảm xúc kích động mà xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Dọa cho Vân Tiêu bên cạnh vội vàng thi pháp, ổn định lại trạng thái của huynh ấy mới thở phào một hơi.

Tần Hạo nhìn thấy, không hề cảm thấy bất ngờ, dù sao bốn người tuy không phải anh em ruột, nhưng đã cùng nhau tu luyện ở Tiệt Giáo nhiều năm, không phải anh em ruột mà còn hơn cả anh em ruột.

"Tự nhiên là thật, tại hạ chưa bao giờ lừa gạt bạn bè của mình.

Chỉ là cách tái tạo nhục thân này cũng chia làm ba sáu chín hạng, phải xem Công Minh huynh quyết định thế nào." Ý của Tần Hạo rất rõ ràng, việc tái tạo nhục thân cho Triệu Công Minh không khó, phương pháp đơn giản nhất là tùy tiện tìm một thân thể phàm nhân để đoạt xá là được.

Nhưng phương pháp này có hại cho thiên đạo, nếu thật sự làm vậy, e rằng sau này sẽ có nhân quả báo ứng và vô số sát kiếp.

Đối với người tu đạo, đây là điều cấm kỵ trong cấm kỵ, ngoài tộc A Tu La ở địa ngục ra, ít có người đạo pháp cao thâm nào lại làm như vậy.

Không chỉ vậy, thân thể phàm nhân sau khi bị đoạt xá vì tiên thiên không đủ, cho nên pháp lực của Triệu Công Minh khó mà giữ lại được, chỉ có thể từ từ tu luyện lại từ đầu.

Đến lúc đó lại mấy trăm năm trôi qua, chuyện đại kiếp đã qua từ lâu, đâu còn cơ hội cho Triệu Công Minh báo thù?

Chương 597

Triệu Công Minh nghe đến đây, phản ứng cũng không lớn, huynh ấy cũng biết cách tái tạo nhục thân có ba sáu chín hạng.

Cấp thấp nhất là đoạt xá phàm nhân, nhưng sẽ vô cớ tăng thêm nghiệp chướng, đồng thời hiệu quả cũng vô cùng kém cỏi.

Nghe lời Tần Hạo, huynh ấy cũng hiểu, đối với tình hình hiện tại, muốn tái tạo nhục thân độ khó vô cùng lớn.

Nhưng huynh ấy cũng không oán trách, dù sao có thể sống sót, hồn phách không vào Phong Thần Bảng, đã là vạn hạnh trong cái bất hạnh rồi.

Nếu có vật tiên thiên dùng để tái tạo nhục thân thì nhất định sẽ thành công, nhưng tiên thiên chi vật nào có dễ tìm như vậy!

Việc trọng tố nhục thân là chuyện mà Triệu Công Minh cần phải hoàn thành nhất vào lúc này.

Là Thiên Đế, Tần Hạo tự nhiên cũng nguyện ý giúp đỡ.

Nguyên nhân cũng đơn giản, để đối kháng Ma Vực, tiên nhân cần càng nhiều càng tốt, cấp bậc Chuẩn Thánh lại càng là trọng yếu nhất.

Tu vi của Triệu Công Minh tuy chưa đạt đến cảnh giới đó, nhưng tiềm lực lại vô cùng cao.

Dù sao, sắp tới phải suất lĩnh Thiên Đình tác chiến, trong tay không có mấy viên đại tướng sao được?

Đương nhiên, giúp thì giúp, nhưng không thể giúp không, nhất định phải để Triệu Công Minh đưa ra lời hứa.

Thực ra không cần Tần Hạo nói nhiều, Triệu Công Minh đã hiểu ý

của hắn.

Hắn lập tức cúi người thật sâu vái lạy Thiên Đế Tần Hạo đang ngồi ở trên cao, trầm giọng nói: "Triệu Công Minh khẩn cầu Thiên Đế đại nhân ra tay tương trợ trọng tố nhục thân, ngày sau nhất định sẽ lấy mạng báo đáp!" Tần Hạo nghe vậy, cố ra vẻ thâm sâu gật đầu, dường như đã đồng ý lời thỉnh cầu của Triệu Công Minh.

Nhưng trong lòng lại đang thầm phàn nàn: "Nghe như có ý muốn lấy thân báo đáp vậy?" Dù cảm thấy kỳ quặc, Tần Hạo trong lòng vẫn rất vui mừng.

Nếu Triệu Công Minh đã đồng ý sẽ trung thành với Thiên Đình, vậy chẳng khác nào có thêm một viên đại tướng.

Chỉ là vị đại tướng này hiện tại trạng thái không được tốt lắm.

Để không làm chậm trễ việc phản công Ma Vực sau này, đồng thời cũng để Triệu Công Minh hoàn toàn thừa nhận thân phận ở Thiên Đình, Tần Hạo vội vã chuẩn bị một cỗ nhục thân thượng hạng.

"Triệu Công Minh, ngươi đã nguyện ý gia nhập Thiên Đình của bản Thiên Đế, vậy thì ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Tần Hạo đưa tay vẫy một cái, một đạo ngũ sắc hà quang liền từ trong tay áo bay ra, lao thẳng ra ngoài đại điện.

"Chẳng lẽ là!" Vân Tiêu nhìn đạo ngũ sắc hà quang kia, trong lòng như có điều suy nghĩ, hiển nhiên đã đoán ra là ai.

Chưa đến một tuần trà, một đạo ngũ sắc hà quang còn mạnh mẽ hơn xuất hiện trong đại điện.

Người này đầu đội vân quan, mình mặc ngũ sắc thanh vân bào, ánh mắt sắc bén có thần, dường như yêu ma tà túy chỉ cần bị liếc một cái cũng phải hồn bay phách tán.

Người này không phải ai khác, chính là đại tướng đệ nhất dưới

trướng Tần Hạo, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên!

"Mạt tướng Khổng Tuyên, bái kiến Thiên Đế!" Khổng Tuyên cúi người thật sâu hành lễ.

Đối với người đã thu phục mình là Tần Hạo, vị Khổng Tước Đại Minh Vương vốn tâm cao khí ngạo này vô cùng khâm phục, cũng nguyện ý ở trước mặt người khác cúi đầu xưng thần với hắn.

Đối với xưng hô "mạt tướng", cũng là Tần Hạo cố ý thêm vào.

Bởi vì Thiên Đình phải trở thành một quân đoàn đối kháng đại quân Ma Vực, đã có biên chế giống như quân đội thì phải có kỷ luật nghiêm minh như đại quân Tây Kỳ.

Hoàn cảnh tản mạn của tiên nhân trước kia không còn thích hợp để chỉ huy nữa.

Đặc biệt là một số tiên nhân trời sinh kiêu ngạo, cái gọi là tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không theo.

Đến lúc đó Tần Hạo không có cách nào ra lệnh cho những tiên nhân đó thì không nghi ngờ gì sẽ ảnh hưởng đến chiến cuộc.

Cho nên Tần Hạo mới dùng Phong Thần Bảng để giải quyết, trên bảng có Đả Thần Tiên, một xướng một họa, uy lực cường đại nhất định sẽ khiến các tiên nhân thần phục.

Đương nhiên phương pháp quản lý như vậy cũng không hoàn toàn thỏa đáng, bởi vì có những người sẽ không thật lòng quy thuận, lúc giao thủ với Ma Vực sẽ chỉ ra sức mà không dốc sức, không có tinh thần chiến đấu, vậy kế hoạch chẳng phải đổ sông đổ bể sao?

Vì vậy, phải có cách thu phục lòng người của một số người để củng cố quyền lực.

Ví như lần này Tần Hạo đồng ý giúp Triệu Công Minh khôi phục

nhục thân, cũng là đạo lý đó.

"Khổng Tuyên, lần này gọi ngươi đến, có một việc muốn nhờ ngươi hoàn thành." Khổng Tuyên tự nhiên sẽ không từ chối, bản thân hắn là một kẻ không chịu ngồi yên, thích nhất là ra ngoài ngao du thiên địa.

Chỉ là hiện tại vì phải tùy thời chờ lệnh nên không thể rời xa Thiên Đình.

"Thiên Đế xin cứ nói." Tần Hạo rất hài lòng với thái độ của Khổng Tuyên, khẽ gật đầu, một tay chỉ vào bốn người Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu bên cạnh, chậm rãi nói: "Nhiệm vụ lần này ta giao cho ngươi là hiệp trợ bốn vị đoạt lấy một kiện Tiên Thiên chi vật, dùng để trọng tố nhục thân cho Triệu Công Minh đạo hữu." Khổng Tuyên thực ra vừa bước vào đã cảm nhận được bốn người Triệu Công Minh, đồng thời qua trạng thái hồn phách bất thường của đối phương cũng biết, nhiệm vụ lần này được gọi đến có lẽ liên quan đến họ.

Bây giờ xem ra quả nhiên như vậy, nhưng đúng như hắn đã nói trước đó, hắn không hề kháng cự nhiệm vụ này.

"Lần này phiền Khổng Tuyên đạo hữu ra tay tương trợ, Triệu Công Minh xin tạ ơn trước!" Triệu Công Minh chắp tay, thái độ vô cùng chân thành.

Ba chị em Tam Tiêu bên cạnh cũng vậy, giọng nói trong trẻo dịu dàng, vô cùng dễ nghe, ít nhất Tần Hạo nghe xong cảm giác êm tai như tiếng chuông bạc.

Khổng Tuyên tự nhiên cũng khách sáo hàn huyên vài câu, Tần Hạo lại dặn dò thêm một số nơi cần chú ý, sau đó năm người liền cưỡi mây đi.

Sau khi mọi người đã đi hết, đại điện Thiên Đình rộng lớn chỉ còn lại một mình Tần Hạo.

Nhưng Tần Hạo không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Tu sĩ hiện tại động một chút là bế quan tu luyện, sớm đã quen với con đường tu hành bình tâm tĩnh khí.

Hắn cũng không phải không có việc gì làm.

Sau khi mọi người đi, hắn chậm rãi lấy ra một chiếc gương.

Chiếc gương này là một tấm gương đồng, trên đó có đủ loại hoa văn cổ xưa, xem ra đã tồn tại rất lâu rồi.

Thực ra nếu có tiên nhân nào có kiến thức nhìn thấy, sẽ hiểu ra những hoa văn cổ xưa trên gương chính là Tiên Thiên đạo văn trong truyền thuyết.

Tiên Thiên đạo văn có nghĩa là nó vô cùng dễ lý giải, điều đó cũng có nghĩa là chiếc gương này là một Tiên Thiên pháp bảo!

Kể từ khi Hỗn Độn khai thiên, không còn Tiên Thiên chi vật nào được sinh ra nữa.

Chương 598

Tiên Thiên chi vật là gì?

Tự nhiên là những vật phẩm được sinh ra trước cả trời đất.

Một số Tiên Thiên chi vật uy lực cực lớn, đủ loại huyền diệu càng khiến người ta khó lòng chống đỡ, là bảo bối mà người tu đạo nào cũng theo đuổi.

Pháp bảo loại gương cũng có, ví dụ như một trong Thập đại Tiên Thiên pháp bảo là Côn Luân Kính, một món pháp bảo uy lực cường đại.

Nhưng thứ trong tay Tần Hạo tự nhiên không phải là nó, nhưng lại có chút uyên nguyên với Côn Luân Kính.

Nó là một bản sao được luyện chế từ một Tiên Thiên chi vật tương tự, dựa trên một số đặc tính uy năng của Côn Luân Kính.

Uy lực tự nhiên không bằng hàng thật, nhưng đối với Tần Hạo thì đã đủ rồi.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lau qua lau lại mặt gương đồng, lại phát ra những âm thanh "sa sa" quỷ dị, dường như trên đó tích tụ đầy bụi bặm, nhưng trong mắt người thường, chiếc gương lại sáng bóng như mới.

Nhưng dưới sự lau chùi không ngừng của Tần Hạo, chiếc gương đột nhiên phát ra một luồng sáng.

Những điểm sáng trên đó tụ lại, dần dần hình thành một cảnh tượng.

Nếu Khương Hoàng Hậu ở Triều Ca đang ở bên cạnh, nhất định sẽ kinh ngạc khi thấy mình cũng xuất hiện trong gương.

Đúng vậy, Tần Hạo dùng thanh đồng kính tử chiếu ra cảnh tượng của Khương Hoàng Hậu trong thành Triều Ca.

Hắn làm vậy đương nhiên không phải để nhìn trộm cuộc sống của một phụ nữ trung niên, mà là đang suy đoán quỹ đạo vận mệnh.

Tần Hạo dùng thanh đồng kính tử đối với Khương Hoàng Hậu, dụng ý cũng vô cùng đơn giản, chính là suy đoán ra quỹ đạo vận mệnh của ả.

Từ trước đến nay, Tần Hạo luôn muốn đưa cả đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo vào trong Phong Thần Bảng, dùng những tiên nhân này làm vốn liếng đối kháng Ma Vực.

Đưa tất cả đệ tử Tam giáo vào tự nhiên là tốt nhất.

Vì vậy, làm thế nào để hoàn thành trận đại sát kiếp này là vô cùng quan trọng, mấu chốt trong đó tự nhiên là thành Triều Ca và đại quân Trụ Vương.

Chỉ cần có cách nắm giữ những thứ căn bản này, tự nhiên tương đương với việc nắm được một nửa quyền chủ động trong trận sát kiếp Phong Thần Bảng.

Nếu không sau này thành lập Thiên Đình, chẳng phải sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phân chia quyền lực sao?

Sở dĩ chọn Khương Hoàng Hậu, là một hành động bất đắc dĩ của Tần Hạo.

Bởi vì Trụ Vương liên quan trọng đại, bị nhiều thế lực chú ý, nếu hắn ra mặt đối phó một phàm nhân, thế tất sẽ ảnh hưởng đến thái độ của các đại năng khác, vì vậy phải làm thật bí mật.

Như vậy cho dù cuối cùng sau khi sát kiếp hoàn thành, bí mật bị người ta phanh phui cũng không sao, vì mục đích đã đạt được.

Những đại năng kia cũng không phải trẻ con, biết rằng không còn cách nào khác thì tự nhiên sẽ không tự chuốc khổ vào thân.

Cho nên Tần Hạo mới ra tay với Khương Hoàng Hậu không mấy nổi bật.

Bởi vì trong mắt ngoại giới, kể từ khi Nữ Oa đặt Tô Đát Kỷ, một con hồ ly tinh ngàn năm, bên cạnh Trụ Vương thành một quả bom hẹn giờ, vai trò của những người khác như Khương Hoàng Hậu đã bị hạ thấp vô hạn.

Tự nhiên cũng sẽ không ai để ý một Khương Hoàng Hậu có thể bị phế truất ngôi vị bất cứ lúc nào.

Dù sao cũng chỉ là một phàm nhân nhỏ bé, bất luận là mệnh số hay những thứ khác đều không quan trọng.

Nhưng Tần Hạo lại không cho là vậy.

Bản thân hắn từng có kinh nghiệm yếu đuối, tự nhiên biết người đang ở trong tuyệt cảnh khó mà từ bỏ bất kỳ hy vọng nào.

Khương Hoàng Hậu sẽ có hành động điên cuồng thế nào, Tần Hạo đều không ngạc nhiên.

Nhưng điều đó không quan trọng, dù sao Khương Hoàng Hậu cũng chỉ là một nước cờ nhàn rỗi mà hắn thử nghiệm để nắm giữ Triều Ca.

Thành công thì tự nhiên tốt nhất, thất bại cũng chỉ là để Khương Hoàng Hậu tự sinh tự diệt mà thôi, sẽ không có bất kỳ tổn thất nào, cũng sẽ không bị ai phát hiện mưu kế.

Nhưng khi thấy Khương Hoàng Hậu muốn dùng phương pháp tà thuật để đối phó Tô Đát Kỷ, hắn không nhịn được thở dài một tiếng.

Không phải tiếc hận, mà cảm thấy quá hoang đường.

“Khương Hoàng Hậu này cũng quá biết tìm chết.

Thôi kệ, cứ để ả điên cuồng đi, ta sẽ nhân cơ hội chen chân vào tìm thời cơ khác ra tay." Tại thành Triều Ca xa vạn dặm, Khương Hoàng Hậu đang chờ thị nữ thân cận Tiểu Thanh trở về.

Kể từ khi phân phó nàng đi làm việc hôm qua, Khương Hoàng Hậu vẫn thức trắng đêm chờ đợi.

Nếu là ngày thường, ả sẽ ngủ sớm dậy sớm để dưỡng nhan, nhưng bây giờ đã khác.

Trụ Vương sớm đã không còn sủng ái ả, có dưỡng nhan tốt đến mấy cũng vô dụng.

Cũng có thể thấy được thái độ liều mình một phen, ngọc đá cùng tan của Khương Hoàng Hậu.

Nếu không loại bỏ được Tô Đát K kỷ, thì với tư cách là một người phụ nữ, ả không còn chút sinh cơ nào.

Tần Hạo cách xa vạn dặm, tiện tay hạ một cấm chế trong cơ thể Khương Hoàng Hậu rồi không quản nữa.

Trong Hạo Thiên đại điện, Tần Hạo thu lại chiếc gương, đã quan sát xong mệnh số của Khương Hoàng Hậu.

Hắn biết sau này người phụ nữ này sẽ có những hành động điên cuồng thế nào.

Ả nhất định sẽ thất bại, nhưng kế hoạch của Tần Hạo thì chưa chắc.

Ngược lại, hắn sẽ nhân cơ hội người phụ nữ điên cuồng này để tìm thời cơ thích hợp khống chế Triều Ca.

Chuyện sau này Tần Hạo sẽ không quan tâm nữa, đúng như hắn đã nói, Khương Hoàng Hậu muốn tìm chết thì cứ để ả tìm chết.

Dù sao Khương Hoàng Hậu cũng không phải người tốt, trước khi

Đát Kỷ vào Triều Ca, vì để ổn định địa vị hậu cung, ả đã tùy ý tàn hại các phi tử khác.

Chết cũng là chết có dư, thậm chí Trụ Vương cũng sẽ không có chút lưu luyến nào với ả.

Chương 599

Sau khi gieo xuống hạt giống liên quan đến Triều Ca sau này ở chỗ Khương Hoàng Hậu, Tần Hạo liền không quan tâm đến chuyện khác nữa.

Hiện tại, hắn chỉ chờ Khổng Tuyên mang Triệu Công Minh với nhục thân hoàn hảo trở về, lúc đó lại có thể có thêm một danh đại tướng.

Chuyện Triệu Công Minh một mình đánh mười hai Kim Tiên trước đây hắn vẫn còn nhớ như in, người như vậy có tư chất trở thành Đại La Kim Tiên.

Nhân tài như vậy sao có thể bỏ qua được chứ? ...

Thanh Thiên Vân Đằng Sơn!

Một ngọn núi được phàm nhân tôn là tiên sơn, dưới chân núi tụ tập rất nhiều phàm nhân.

Họ đều tin rằng có sơn thần phù hộ, cho nên mới sống ở đây.

Ngày thường người trong thôn cũng đều nhiệt tình hiếu khách, thường xuyên mời người qua đường ở lại.

Đồng thời, thanh niên trai tráng trong thôn cũng đều thân thể cường tráng, thậm chí còn xuất hiện dũng sĩ một quyền đánh chết một con bò.

Cho nên dù nơi đây vô cùng giàu có, cũng không có người ngoài nào dám tranh đoạt tài nguyên.

Thôn này cũng có một cái tên, gọi là thôn Thanh Vân.

Nhân khẩu thịnh vượng, mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, Khổng Tuyên dẫn theo Triệu Công Minh, Tam Tiêu, năm người đến dưới chân núi Thanh Thiên Vân Đằng, cũng phát hiện ra thôn nhỏ này.

Nhưng trên đường đi, Khổng Tuyên đã được Tần Hạo cho biết thông tin liên quan đến nơi này, vì vậy đối với việc có phàm nhân cư trú ở đây cũng không hề ngạc nhiên.

"Khổng Tuyên huynh, hiện tại chúng ta đã đến đích, nên làm gì đây?" Triệu Công Minh lúc này vì đang ở trạng thái hồn phách, bất đắc dĩ bị Vân Tiêu thu vào trong pháp bảo để bảo vệ.

Người hỏi lúc này là đại tỷ trong ba chị em, Vân Tiêu.

Nàng đang dùng đôi mắt to long lanh ngấn nước nhìn Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên sớm đã có kế hoạch, dù sao thân mang Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, bất luận đạo hạnh hay đạo pháp đều vô cùng mạnh, xử lý loại chuyện này là sở trường của hắn.

"Chúng ta trước tiên giả làm phàm nhân ở lại đây, sau đó tĩnh lặng chờ đợi thời cơ là được." Ba chị em Vân Tiêu nghe đến đây có chút khó hiểu, không hiểu tại sao người tu đạo đàng hoàng không làm, lại chạy đi làm phàm nhân.

Nhưng chuyện này quan hệ đến việc Triệu Công Minh có thể trở lại đỉnh phong pháp lực thậm chí tiến thêm một bước hay không, cho nên Vân Tiêu tuy không hiểu nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Nói rồi, chỉ còn lại bốn người xuất hiện ở ngoại vi thôn, đồng thời một số thôn dân đang ra ngoài làm việc đều nhìn thấy họ.

Đương nhiên không phải vì những thôn dân này có khả năng cảm tri mạnh mẽ có thể tùy ý phát hiện tung tích tiên nhân, mà là vì đám người Khổng Tuyên cố ý không che giấu hành tung.

“Chào các vị huynh đài, không biết các vị đến đây có việc gì?” Không lâu sau, một lão nhân tinh thần quắc thước đi tới.

Rõ ràng tuổi đã rất cao, nhưng lại không cần bất kỳ ai dìu dắt, trên vai còn vác một cái cuốc, hiển nhiên ở tuổi này vẫn có thể xuống đồng làm việc.

Khổng Tuyên đã giả làm phàm nhân, tự nhiên tiến lên một bước nói rõ ý định.

“Lão tiên sinh khỏe không, chúng tôi là thương nhân đi đường, thấy trời đã tối, muốn ở lại đây tạm một đêm.” “Thì ra là thương nhân đi đường à, đương nhiên có thể cho các vị tạm trú.” Lão nhân hiền từ cười một tiếng, rồi vẫy tay về phía trong thôn.

Không lâu sau, một cậu bé chạy ra.

Trông cậu bé hổ đầu hổ não, mắt đảo liên tục, ra vẻ lanh lợi cổ quái.

Cậu bé này chạy ra cũng không sợ người lạ, sau khi được lão nhân bảo dẫn đường cho Khổng Tuyên, liền gật đầu, rồi quay đầu vẫy tay dẫn bốn người đi.

Bốn người Khổng Tuyên tự nhiên đi theo sau, nhưng cả bốn đều đã ngụy trang.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vốn uy phong lẫm lẫm, khí độ bất phàm, lúc này lại ăn mặc như một người mặc áo vải, để không gây chú ý cho người khác, đồng thời cũng làm cho thân phận thương nhân thêm phần chân thực.

Ba chị em Tam Tiêu còn triệt để hơn, đều nữ giả nam trang, mỗi người đều đóng giả thành nam nhân.

Không còn cách nào khác, dung nhan của họ trong giới phàm nhân thuộc hàng tuyệt sắc, một khi xuất hiện với dáng vẻ đó ở thôn này,

nhất định sẽ gây ra náo loạn.

Điều này cũng phù hợp với những điều cần chú ý mà Khổng Tuyên đã dặn dò trước đó, đó là tuyệt đối không được gây ra sự phản cảm và nghi ngờ của dân làng.

Mặc dù Vân Tiêu không hiểu tại sao phải khúm núm trước một đám phàm nhân, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Thực ra Khổng Tuyên nào đâu không biết làm vậy vô cùng phiền phức?

Nhưng vì thôn Thanh Vân này quá đặc thù, quan hệ với kiện Tiên Thiên chi vật kia vô cùng lớn, nếu có chút sơ suất, có thể sẽ mất đi tung tích của kiện Tiên Thiên chi vật, càng đừng nói là bắt được nó.

Cậu bé dẫn bốn người đi một hồi trong thôn, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà.

Từ trong nhà bước ra một hán tử, thân cao tám thước, trên thân thể vạm vỡ khoác mấy tấm da thú.

Khổng Tuyên biết, đây là thói quen của thợ săn.

Mỗi khi săn được con mồi mạnh mẽ, họ sẽ giữ lại một mảnh da lông của con mồi may lên quần áo.

Đương nhiên cũng có thợ săn trực tiếp mặc da thú, vì nó vừa là chiến lợi phẩm, vừa là vật dụng sinh hoạt giữ ấm chống lạnh.

Nhưng thôn Thanh Vân vật sản khá phong phú, thôn dân giàu có không cần phải mặc những tấm da thú được chế tác thô sơ vào ngày thường.

Khi Khổng Tuyên vào thôn đã quan sát, mặc dù những hán tử xuống đồng làm việc đều mặc áo gai, nhưng bên ngoài nhà lại phơi những bộ quần áo làm từ tơ lụa, hiển nhiên mức sống ngày thường

không thấp.

Người đàn ông trước mắt treo mấy tấm da thú trên người, cũng vì lý do tương tự nên không mặc quần áo làm bằng da thú.

Lúc này, người đàn ông đó đã nói chuyện xong với cậu bé trước mặt, liền mỉm cười với mấy người Khổng Tuyên, để lộ hàm răng trắng bóng!

Hắn tiến lên hai bước, chắp tay với bốn người, sảng khoái nói: "Ta tên Vương Đại Hổ, đây là con trai bảy tuổi của ta Vương Tiểu Hổ.

Lão thôn trưởng nói các vị muốn tá túc phải không?" Khổng Tuyên lúc này mới biết lão nhân tinh thần quắc thước gặp ở đầu thôn chính là thôn trưởng, thảo nào có thể tùy ý sắp xếp cho người ngoài vào ở.

Chương 600

Nhưng Khổng Tuyên không ngạc nhiên, bởi vì trong những thôn làng như thế này, địa vị của lão nhân đều rất cao, thường thì mấy lão nhân bàn bạc là có thể quyết định tương lai của thôn, bao gồm cả việc di dời cả thôn cũng có thể quyết định được.

"Đúng vậy, Đại Hổ huynh đệ, không biết có tiện không?

Yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ không ở không nhà của huynh, đây có chút lễ mọn xin nhận cho." Khổng Tuyên vừa nói, Vân Tiêu giả nam trang đã đưa lên một cái bọc nhỏ, bên trong đựng một ít tài vật thông dụng, ví dụ như một chút vàng.

Mặc dù chỉ một chút, nhưng đã đủ rồi.

Nếu dùng quá nhiều vàng, ngược lại sẽ khiến đối phương nghĩ rằng họ có nhiều tiền của.

Nếu động lòng tham, mấy người họ ngược lại phải tốn chút pháp lực mới có thể hóa giải từng người một.

Ai ngờ Vương Đại Hổ này lại không có ý định nhận tài vật, ngược lại vung tay một cái, vẻ mặt cũng nghiêm túc.

"Ta, Vương Đại Hổ, là một trang hán tử đường đường, chưa bao giờ phá vỡ quy củ của thôn Thanh Vân.

Huynh đệ từ xa đến là khách của thôn Thanh Vân chúng ta, cho các vị ở lại mấy ngày không có vấn đề gì.

Nếu thật sự muốn báo đáp, sau này thường xuyên đến thăm chúng ta là được rồi." Khổng Tuyên không biết rõ nội tình của thôn Thanh Vân, chỉ nghe Tần Hạo nói nơi này không đơn giản, đồng thời có liên quan đến Tiên Thiên chi vật mà họ đang tìm kiếm, vì vậy cũng không

bị lời nói của Vương Đại Hổ làm cảm động.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng tôi mặt dày ở lại vậy.” Nếu đã thế, Khổng Tuyên cũng đành thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Sau khi Khổng Tuyên đồng ý, Vương Đại Hổ mới nở nụ cười, cùng con trai Vương Tiểu Hổ dẫn họ vào nhà.

Vừa vào nhà, đám người Khổng Tuyên cảm thấy bên trong rộng hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, không hề chật chội như họ nghĩ.

Bốn người Khổng Tuyên đi vào đại sảnh, sau đó được dẫn đến một phòng khách.

Vốn dĩ theo ý của Vương Đại Hổ là chuẩn bị hai phòng khách cho bốn người ở, nhưng Khổng Tuyên là người làm việc cẩn thận, không chọn cách phân chia nhân viên ra.

Với lý do không muốn làm phiền nhiều, họ chen chúc trong một phòng ở qua đêm.

Trong lúc đó Vương Đại Hổ tự nhiên không ngừng khuyên bảo, nói về đạo đãi khách của thôn mình, nhưng đều kết thúc trong sự kiên trì của Khổng Tuyên.

Đã sắp xếp xong chỗ ở, còn lại tự nhiên là chủ nhà Vương Đại Hổ bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Lúc này trời đã tối, các thôn dân khác trong thôn Thanh Vân cũng lần lượt trở về.

Khổng Tuyên nghe tiếng động bên ngoài, cùng ba chị em Vân Tiêu nhìn nhau một cái, nhưng đều không nói gì, cũng không dùng thần thức truyền âm, dường như mọi thứ đều không cần lời nói.

Lúc này, Vương Tiểu Hổ đã dẫn đường trước đó nhảy nhót chạy vào, nũng nịu nói: "Mấy vị thúc thúc, cha con mời ra ăn tối." Đám

người Khổng Tuyên đi theo ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng khách đã ngửi thấy một mùi thịt thơm lừng.

Vốn dĩ thức ăn trần thế đối với một số tiên nhân đã đắc đạo đều là thứ vô dụng, nhưng không thể ngăn cản một số tiên nhân thích ăn uống lưu luyến mỹ thực trần gian.

Quỳnh Tiêu nhỏ nhất trong ba chị em tuy không có hứng thú lớn với mỹ thực, nhưng cũng không ghét.

Lúc này ngửi thấy mùi thịt thơm, vội vàng chạy tới, hưng phấn nhìn những miếng thịt đang sôi sùng sục trong nồi sắt.

Vương Đại Hổ là thợ săn tự nhiên thô kệch, ngày thường nấu ăn cũng theo phong cách đó.

Trong bếp đặt một cái nồi sắt, sau đó nhóm lửa đun nước.

Nước sôi, liền ném thịt đã thái vào, có thịt tươi cũng có thịt khô, tóm lại một bữa ăn no là được.

Khổng Tuyên và Vương Đại Hổ khách sáo một hồi, bữa tối mới bắt đầu.

Ăn xong món thịt hầm thơm phức, bốn người Khổng Tuyên liền trở về phòng khách.

Đồng thời, những ngôi nhà khác trong thôn Thanh Vân cũng đều tắt đèn, hiển nhiên đã đi ngủ.

Dù sao ngày mai còn có một ngày làm nông, tự nhiên phải nghỉ ngơi sớm.

Khổng Tuyên tuy mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không nói nhiều, cùng ba chị em Vân Tiêu mỗi người tìm một góc trong phòng ngồi xuống.

Trông như đang ngủ, nhưng thực ra là đang nhắm mắt điều tức,

luôn luôn cẩn thận với động tĩnh xung quanh.

Cuối cùng, đèn nhà Vương Tiểu Hổ cũng tắt, xem ra hai cha con Vương Đại Hổ, Vương Tiểu Hổ cũng đã bắt đầu ngủ.

Quỳnh Tiêu có chút không tự tại, dù sao cũng là tâm tính của một cô gái nhỏ, nóng nảy, không hiểu tại sao phải cẩn thận trong một ngôi làng của phàm nhân.

Đang định hoạt động thân thể, đổi một tư thế thoải mái hơn, thì bên ngoài đột nhiên có động tĩnh khác.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ bị một lớp vầng sáng màu đỏ bao phủ, trông vô cùng thần bí.

Thậm chí Quỳnh Tiêu mơ hồ qua khe cửa sổ còn nhìn thấy một số bóng người lập lòe bên ngoài, trông vô cùng quỷ dị.

Lúc này Khổng Tuyên đã sớm mở mắt, đôi mắt sắc bén có thần của hắn lúc này không hề che giấu, mạnh mẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người Vân Tiêu, Bích Tiêu cũng nhận ra sự bất thường ngoài cửa sổ, lần lượt đứng dậy.

Bốn người lập tức bày ra trận hình phòng ngự, cảnh giác nhìn căn phòng bị ánh sáng đỏ chiếu rọi đỏ rực.

Lúc này Quỳnh Tiêu thử kéo một khe hở trên cửa sổ, lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến nàng kinh ngạc!

Thì ra bên ngoài cửa đang có một số người đi lại, những người này không phải ai khác, chính là những thôn dân thôn Thanh Vân ban ngày hòa nhã dễ gần!

Thậm chí Quỳnh Tiêu còn nhìn thấy trong đám người có lão thôn trưởng đã mời họ vào thôn, có cả hai cha con Vương Đại Hổ và Vương Tiểu Hổ.

Chuyện khác không nói, hai cha con Vương Đại Hổ vừa mới ở chung một nhà với họ cơ mà!

Sao lại chạy ra ngoài rồi?

Vân Tiêu và Bích Tiêu sau khi nhìn thấy cũng hít một hơi khí lạnh.

Họ là tiên nhân tu luyện đắc đạo, nhưng cũng hiếm khi thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Tại sao những người này ban ngày đều mang nụ cười, đến tối lại biến thành như những cái xác biết đi?

Chương 601

“Mấy vị tiên tử cẩn thận, lát nữa sẽ có nguy hiểm ập đến!” Ngược lại, Khổng Tuyên dường như đã sớm nhận ra mọi chuyện, không hề kinh hoảng, ngược lại còn nhắc nhở mọi người chuẩn bị thi pháp, cẩn thận cạm bẫy xuất hiện trong bóng tối.

Lời Khổng Tuyên vừa dứt, những thôn dân như xác biết đi kia đồng loạt quay người lại, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm về phía Quỳnh Tiêu.

Trong im lặng, những thôn dân hóa thành ma quỷ này đã bao vây họ.

Vân Tiêu thấy vậy vội vàng thi triển Hoàng Thổ tiên pháp, hình thành một bức tường đất bên ngoài, cố gắng dùng loại thần thông này để ngăn cản những thôn dân đang vây công bên ngoài.

Quả nhiên, tiên pháp đã có tác dụng, những thôn dân như bị trúng tà kia đều bị chặn lại bên ngoài.

Quỳnh Tiêu trước đó bị dọa không nhẹ lúc này mới thở phào một hơi, không để ý nói: “Tưởng là yêu vật lợi hại gì, thì ra chỉ đơn giản như vậy là hóa giải được.” “Không đúng, muội muội sai rồi!” Lúc này Vân Tiêu lại đột nhiên phát hiện, chỉ thấy nàng đang cố hết sức thi triển pháp ấn, để duy trì sự tồn tại của bức tường đất.

Quỳnh Tiêu lúc này ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện trên tường đất xuất hiện từng bóng người một, giống như những người đó đang khoan thủng tường đất, cố gắng chen vào!

“Sao lại như vậy?

Tiên pháp của tỷ tỷ rõ ràng có thể chống lại Thập Nhị Kim Tiên,

sao lại không ngăn được cả những phàm nhân này?" Lúc này Khổng Tuyên cuối cùng cũng lên tiếng, chỉ thấy sau lưng hắn chậm rãi sáng lên năm đạo thần quang, thần tình nghiêm túc: "Đây chính là biến hóa mà ta đã nói trước đó, Tiên Thiên chi vật ở đây đã xuất hiện biến số, cho nên mới dẫn đến tình huống bất thường hiện tại!" Đồng tử của đám người Vân Tiêu co rút mạnh, họ đều biết Khổng Tuyên lợi hại thế nào.

Một khi Khổng Tuyên đã lấy ra bản lĩnh gia truyền là Tiên Thiên thần thai thông Ngũ Sắc Thần Quang, dùng toàn lực, cũng có nghĩa là đối thủ cũng là tồn tại cùng đẳng cấp với hắn!

Rốt cuộc là tồn tại thế nào đã khống chế toàn bộ phàm nhân thôn Thanh Vân?

Biến số của Tiên Thiên chi vật lại là gì?

Vân Tiêu có quá nhiều nghi vấn, nhưng Khổng Tuyên cũng không có ý định che giấu sự thật.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng hắn xoay chuyển một cái, trong nháy mắt chiếu sáng màn đêm đỏ rực bên ngoài, cũng chiếu sáng những thôn dân bị tồn tại bí ẩn khống chế.

Không lâu sau, họ nhìn thấy trên người các thôn dân tỏa ra từng trận sương mù màu đỏ, ngưng kết trên không trung, chậm rãi hình thành một hình dạng đầu rắn!

Đồng thời, những thôn dân đó cũng lần lượt ngất xỉu trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

"Kẻ đầu sỏ khống chế thôn dân, Xích Xà Tử!

Tiên Thiên chi vật trong cơ thể hắn chính là vật đồng nguyên với Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử!

Nếu đoạt được, có thể dùng nó để tạo ra một thân thể khiến thực

lực của Triệu Công Minh tăng mạnh!" Vân Tiêu nghe đến đây tinh thần chấn động, thì ra yêu vật tên Xích Xà Tử này ẩn nấp trong cơ thể thôn dân, thảo nào ban ngày Khổng Tuyên bảo họ không nên bại lộ thân phận, thì ra là để không đả thảo kinh xà.

Bây giờ đến tối, Xích Xà Tử không biết vì nguyên nhân gì lại khống chế thôn dân, ngược lại cho họ cơ hội đối phó.

Đồng thời nàng cũng hiểu tại sao Hoàng Thổ tiên pháp lại không có tác dụng với những thôn dân này, thì ra là do Tiên Thiên chi vật trong cơ thể Xích Xà Tử gây ra.

Quảng Thành Tử là ai?

Đệ tử Xiển giáo, tu vi cao thâm.

Tiệt giáo đã phải khổ chiến rất lâu mới đưa được hồn phách của hắn vào Phong Thần Bảng!

Pháp bảo Phiên Thiên Ấn của hắn càng cường đại vô cùng, phảng phất như thật sự có uy năng lật trời lật đất.

Đương nhiên, nếu là thời gian trời đất vừa mới hình thành, Phiên Thiên Ấn có thể làm được việc lật trời lật đất, nhưng bây giờ trời đất đã củng cố, muốn lật trời là chuyện khó.

Nhưng uy năng của Phiên Thiên Ấn không ai dám xem thường, Vân Tiêu đối với chuyện này cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì nếu vậy, Triệu Công Minh sắp có thể dựa vào kiện Tiên Thiên chi vật trong cơ thể Xích Xà Tử này để trọng tố nhục thân rồi!

"Con rắn lớn đáng ghét, lại dám dọa ta!

Biết điều thì mau giao Tiên Thiên chi vật ra đây!

Có lẽ ta sẽ nể tình mà tha cho ngươi một mạng cũng không chừng!" Bích Tiêu là người nhỏ tuổi nhất và tính tình nóng nảy nhất

trong ba chị em, lúc này một mình lao về phía Xích Xà Tử.

"Ha ha, đám tu đạo giả các ngươi lại tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách miệng ta không lưu tình!" Xích Xà Tử nói xong, liền há cái miệng do sương mù ngưng kết thành, phun ra một đạo hồng quang màu đỏ về phía Bích Tiêu đang lao tới!

Hồng quang quỷ dị tà túy, trông vô cùng không dễ chọc.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, Bích Tiêu lại hừ lạnh một tiếng, vận chuyển pháp lực đánh ra một đòn toàn lực!

Soạt, quang tuyến màu đỏ và đòn toàn lực của Quỳnh Tiêu va chạm vào nhau.

Sau khi khói bụi tan đi, cả hai đều đứng lơ lửng giữa không trung, xem ra lần thăm dò đầu tiên của hai bên đã hòa nhau.

Nói gì thì nói, Bích Tiêu là một tiên tử tính tình nóng nảy, tuy trông xinh đẹp động lòng người, nhưng ra tay lại nhanh như chớp, không hề giống một nữ nhi.

Nhưng thực lực của Bích Tiêu lại không theo kịp tính khí của nàng, điều này hai người chị Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đều rõ, vì vậy ở bên ngoài đều che chở cho nàng.

Ví dụ như lần trước Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân đến yêu cầu Tam Tiêu giải trừ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận Pháp, Bích Tiêu vì tính tình nóng nảy mà suýt bị xử lý.

May mà có Tần Hạo ra tay cứu giúp, nếu không Bích Tiêu đã xong đời rồi.

Bây giờ Bích Tiêu lại phạm phải thói quen bốc đồng, cứ một mạch lao về phía Xích Xà Tử.

Xích Xà Tử là ai?

Một sinh vật kỳ lạ của trời đất sở hữu Tiên Thiên chi vật, nhìn khắp thiên hạ cũng không chắc tìm ra được sinh linh thứ hai giống như Xích Xà Tử.

Ngoài việc sở hữu Tiên Thiên chi vật, tự nhiên nó cũng có một số bản lĩnh cường đại.

Nhưng những điều đó đều không nằm trong sự cân nhắc của Quỳnh Tiêu, bây giờ nàng chỉ muốn khiến Xích Xà Tử phải trả giá.

Thì ra Bích Tiêu ngoài tính cách bốc đồng, còn đặc biệt quan tâm đến những người tốt với mình.

Cho nên sau khi nhục thân của Triệu Công Minh bị hủy, nàng mới căm hận đòi mạng Thập Nhị Kim Tiên, may mà bị chị gái Vân Tiêu ngăn lại.

Đồng thời tuy nàng cũng là người tu đạo, đắc đạo không biết bao nhiêu ngàn năm, giữa nàng và phàm nhân cũng có khoảng cách rất lớn, nhưng đối với nàng, thái độ thân thiện của thôn dân trước đó, sự nhiệt tình hiếu khách của gia đình Vương Đại Hổ đều là lý do không cho phép Xích Xà Tử làm hại thôn dân.

Bích Tiêu thật sự căm ghét cái ác như kẻ thù, Vân Tiêu cũng biết tâm tính của em gái mình, đoán ra tại sao nàng lại làm vậy.

Chương 602

Thực ra nàng và Quỳnh Tiêu không chỉ một lần thảo luận, nếu sau này Bích Tiêu phải đối mặt với nghiệp hỏa khi tấn thăng Đại La Kim Tiên thì nên đối phó thế nào.

Trong đó có sự khảo nghiệm về tâm tính của người tu đạo, nếu quá bốc đồng, rất có thể sẽ dẫn lửa tự thiêu.

Một khi bị nghiệp hỏa thiêu đốt, vậy một thân đạo hạnh sẽ hóa thành tro bụi, thế gian không còn người này nữa.

Nhưng bây giờ Vân Tiêu không có thời gian suy nghĩ những chuyện đó, dù sao phải đối mặt với cường địch là Xích Xà Tử.

"Yêu nghiệt, chịu chết đi!" Bích Tiêu lấy ra pháp bảo gia truyền, Kính Hà Thiên Môn Ấn!

Một cái ấn ngưng tụ từ nước sông Kính Hà, lực đạo kinh người, ngoài sự cương mãnh bá đạo, còn có sự âm nhu triền miên của nước, một khi bị ấn này đánh trúng, pháp bảo này sẽ dính lấy đối phương như kẹo cao su.

Ba chị em Vân Tiêu có một trận pháp nổi tiếng, đó là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận Pháp.

Trận pháp nổi tiếng này ngày thường muốn sử dụng cần phải bố trí và phối hợp trước, nhưng pháp bảo của Quỳnh Tiêu lại có liên quan đến Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Cửu Khúc Cửu Khúc, chính là chín con sông lớn trong thiên hạ!

Quỳnh Tiêu hiện tại sử dụng sức mạnh của một con sông, không mạnh bằng trận pháp hoàn chỉnh, nhưng ưu điểm là có thể để một mình Quỳnh Tiêu khống chế.

“Hống!

Tu đạo giả, chỉ bằng ngươi cũng dám đấu với ta sao?

E rằng quá si tâm vọng tưởng rồi!” Miệng Xích Xà Tử mở ra, phun về phía Bích Tiêu một đạo quang tuyến màu đỏ, đây là đạo pháp đã được nó ấp ủ trong cơ thể từ lâu.

Về phần tại sao nó vừa có thể há miệng vừa có thể nói, tự nhiên là vì Xích Xà Tử dùng thần thức truyền âm.

Đây cũng là phương pháp giao lưu tốt nhất giữa các sinh linh có tu vi, ngắn gọn rõ ràng.

“Hống hống!” Xích Xà Tử không cam tâm, lại liên tục phát ra mấy đạo quang tuyến màu đỏ uy năng cường đại, nhưng đều bị Bích Tiêu lần lượt hóa giải.

Dần dần, Bích Tiêu dựa vào Kính Hà Thiên Môn Ấn đã chiếm được ưu thế, một đòn đánh xuống, ngay cả Xích Xà Tử cũng phải né tránh.

Dần dần, Xích Xà Tử bắt đầu mất kiên nhẫn, vì nó phát hiện mấy lần công kích đều không có hiệu quả, ngược lại còn phải không ngừng né tránh công kích của tên tu đạo giả nhỏ bé này.

“Hống!

Ngươi ép ta, chờ vạn kiếp bất phục đi!” Xích Xà Tử cuối cùng cũng không nhịn được, dùng ra con át chủ bài đầu tiên!

Chỉ thấy thân thể ngưng kết bằng sương mù màu đỏ của nó đột nhiên tan ra, hình thành một đám khói dày đặc.

Nếu có người nhìn từ xa, sẽ thấy trên không thôn Thanh Vân bị một tầng mây đỏ bao phủ.

Ánh trăng vốn trong sáng sau khi xuyên qua tầng mây đỏ cũng biến

thành hồng quang quỷ dị, mang lại cảm giác tà ác khủng bố.

Bích Tiêu đương nhiên sẽ không sợ hãi cảnh tượng quỷ dị do những đám sương mù màu đỏ này mang lại, nhưng cũng không dám lơ là.

Bởi vì cảm tri lực của nàng đang không ngừng gửi về tín hiệu nguy hiểm, dường như đạo pháp mà Xích Xà Tử lần này sử dụng vô cùng không đơn giản.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đám sương mù màu đỏ giống như có sinh mệnh, đột nhiên bao vây Quỳnh Tiêu.

Vốn dĩ với thân thủ của Bích Tiêu có thể né tránh trước, nhưng khi nàng định động, lại phát hiện mình không thể động đậy.

"Đáng ghét, tên Xích Xà Tử này lại âm hiểm như vậy!" Đến lúc này Bích Tiêu mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì ra Xích Xà Tử không chỉ có sương mù màu đỏ, mà còn có thể làm sương mù trở nên trong suốt.

Không chỉ là trong suốt về thị giác, mà còn trong suốt trên thần thức, đến nỗi Bích Tiêu không phát hiện ra sự biến đổi bất thường ngay từ đầu.

Bị những đám sương mù trong suốt này lẻn đến bên cạnh, rồi hóa thành những sợi dây thừng trong suốt, đã thành công hạn chế sự di chuyển của Quỳnh Tiêu.

Sự nguy hiểm mà Bích Tiêu dự cảm trước đó, thực ra một phần là do những sợi dây thừng trong suốt ẩn giấu này, chỉ là nàng thực sự không có khả năng phát hiện ra cạm bẫy do đối phương bày ra.

Đến khi Bích Tiêu phản ứng lại, đã bị sương mù đỏ do Xích Xà Tử hóa thành bao bọc ba lớp trong ba lớp ngoài.

"Ha ha, tiểu nương tử này đã rơi vào tay bản xà rồi nhỉ!

Chờ bị hóa thành nước mủ trong cơ thể ta đi!" Trong sương mù đỏ truyền ra tiếng cười ngông cuồng của Xích Xà Tử, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của nó.

Đồng thời nó còn rảnh rỗi tách ra một phần sương mù màu đỏ bay về phía đám người Khổng Tuyên đang xem kịch bên dưới, hoặc là về phía những thôn dân đang ngất xỉu, hiển nhiên Xích Xà Tử muốn tiếp tục khống chế thôn dân.

Nó muốn dùng họ làm hậu thuẫn để chống lại Khổng Tuyên, tránh bị ảnh hưởng khi ra tay.

Xích Xà Tử cũng không ngốc, nó từng nghe giảng đạo dưới trướng Thông Thiên giáo chủ, vì vậy mới học được một số đạo pháp.

Nó biết những người đang xem kịch bên cạnh đều là tu đạo giả, một khi để họ nhúng tay vào, rất có thể nó chỉ còn nước bỏ chạy.

Cho nên Xích Xà Tử mới muốn dùng những phàm nhân này để tạm thời cầm chân họ.

Sở dĩ nó dám dùng phàm nhân để cầm chân, tự nhiên là có nguyên nhân.

Trong đó quan trọng nhất là, tu đạo giả không thể tùy tiện sát hại phàm nhân!

Nếu không sẽ tăng thêm kiếp số trong mệnh cách, ảnh hưởng đến tu luyện sau này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Vân Tiêu nhìn những phàm nhân kia lại bị khống chế đứng dậy đi về phía mình, lập tức cảm thấy có chút khó xử.

Đúng như Xích Xà Tử đã nói, những phàm nhân này thật sự không dễ ra tay giải quyết.

Nhưng tuy không thể giết họ, lại có thể tạm thời phong ấn họ.

Chỉ thấy Vân Tiêu lấy ra một món pháp bảo, bảo quang tứ phía, trông uy năng bất phàm.

Đợi bảo quang tan đi, xuất hiện trong tay Vân Tiêu lại là một cái đỉnh đồng khổng lồ, trên đó có đủ loại đạo văn huyền diệu, đồng thời mang lại một cảm giác nặng nề.

Xích Xà Tử chỉ liếc một cái đã cảm thấy có một luồng áp lực cực lớn đang ảnh hưởng đến cảm ứng của nó với ngoại giới, lúc này trong cảm tri của nó, mọi cảnh tượng bên ngoài dường như bị bóp méo.

"Không ổn, rốt cuộc là pháp bảo gì!

Chương 603

Lại lợi hại như vậy, chưa rót pháp lực vào đã có sức mạnh cường đại như thế!" Xích Xà Tử vô cùng kinh ngạc, không ngờ những người này cũng có pháp bảo cường đại như vậy, tuy phẩm chất không cao bằng Tiên Thiên chi vật, nhưng ưu điểm là uy lực lớn, lấy sức mạnh phá kỹ xảo, vô cùng khó giải.

Vân Tiêu rót pháp lực vào trong cái đỉnh đồng này, lập tức cái đỉnh đồng nặng trịch bay ra khỏi lòng bàn tay nàng, trở nên vô cùng khổng lồ.

Sau đó nó tỏa ra ánh sáng màu xanh, dường như đã triệt tiêu được hồng quang của Xích Xà Tử.

Dần dần, cái đỉnh đồng khổng lồ này đã thành công bao phủ lên trên không của những cư dân bị thao túng.

Chỉ trong nháy mắt, từng đạo thanh quang như những phong ấn đã phong tỏa hành động của những cư dân này.

Dần dần, từng luồng sương mù màu đỏ cũng bị ép rời khỏi cơ thể họ, sau đó bắt đầu bay về phía đám sương mù đỏ trên trời.

Nhưng Vân Tiêu đâu chịu nhìn những đám sương mù đỏ này quay trở lại cơ thể Xích Xà Tử, phải có cách làm suy yếu thực lực của nó mới được, nếu không pháp bảo đỉnh đồng khổng lồ của nàng chẳng phải vô dụng sao?

Đôi tay ngọc ngà của Vân Tiêu nhanh chóng kết thành từng thủ ấn huyền ảo, trông như ẩn chứa đại đạo huyền bí.

Trong nháy mắt, một đạo pháp quyết nữa đánh lên đỉnh đồng, đỉnh đồng khổng lồ dường như lại một lần nữa được kích hoạt, từ bên

trong truyền ra một luồng hấp lực kinh người.

Trong cảm tri của Xích Xà Tử, những đám sương mù đỏ đã tách ra đang dần dần thoát khỏi sự kiểm soát của nó.

Điều này khiến nó bắt đầu hoảng loạn, phải biết rằng những đám sương mù đỏ này tuy chỉ là một phần nhỏ được tách ra, nhưng đều vô cùng quan trọng đối với nó, tuyệt đối không thể để đối thủ có được.

Nhưng đợi đến khi Xích Xà Tử muốn dùng pháp lực pháp quyết thu hồi những đám sương mù đỏ nhỏ kia thì đã muộn, những luồng sương mù đỏ đã tách ra để khống chế thôn dân đều như bị những sức mạnh vô hình kéo giật, toàn bộ bị hút vào trong đỉnh đồng khổng lồ.

Trong lúc đó, những đám sương mù đỏ này dường như có sinh mệnh, không ngừng ngọ nguậy giãy giụa, nhưng đều vô ích, căn bản không thể thoát khỏi sự khống chế của những sức mạnh vô hình kia.

Nhìn đám sương mù đỏ tách ra bị hút vào trong đỉnh đồng khổng lồ, Xích Xà Tử cảm thấy bất thường, vì nó đã mất liên lạc với những đám sương mù đỏ đó.

Điều này cho thấy đạo pháp và pháp bảo của đối phương vô cùng cao minh, khiến nó mất đi những đám sương mù đỏ này.

Thực ra phán đoán của Vân Tiêu vô cùng chính xác, những đám sương mù đỏ tách ra từ Xích Xà Tử này đối với nó vô cùng quan trọng.

Ở một mức độ nào đó, chúng là phân thân và cũng là hạt giống của Xích Xà Tử, chỉ cần có một luồng sương mù đỏ tồn tại trên thế giới, nó có thể ký sinh trong cơ thể sinh vật, từ từ lớn mạnh.

Không ngừng hấp thu dưỡng chất của sinh linh ký sinh, sau đó tăng thêm tu vi của mình.

Một khi sinh linh này bị hút cạn, bản thể sương mù đỏ của Xích

Xà Tử sẽ tìm kiếm một sinh linh mạnh mẽ hơn để làm đối tượng ký sinh.

Cứ như vậy, nó có thể tu luyện lại thực lực ban đầu, thậm chí nếu có kỳ ngộ, thực lực còn có thể tăng thêm, một đạo pháp vô cùng bá đạo.

Trong đấu pháp, nó cũng có tác dụng, đó là dùng những đám sương mù đỏ này để tạm thời thao túng một lượng lớn sinh linh làm con rối và phân thân của mình.

Những phân thân này không hề yếu, đều có một phần thực lực của Xích Xà Tử, cũng có thể sử dụng một số đạo pháp huyền ảo, uy lực vô cùng mạnh.

Trước đó tường đất của Vân Tiêu suýt bị những con rối này liên thủ phá vỡ, có thể biết khi chúng phát động tấn công đáng sợ đến mức nào.

Nhưng lần này Xích Xà Tử có chút sơ suất, phân thân con rối của nó chưa chuyển đổi hoàn tất đã bị đỉnh đồng khổng lồ phong ấn.

Điều này khiến Xích Xà Tử vô cùng tức giận, đồng thời cũng bắt đầu nghi ngờ thân phận của những người này.

Bởi vì nó biết chỉ có những tu đạo giả có bối cảnh lớn mới có pháp bảo lợi hại, những tán tu khác tuy cũng có cơ hội có được pháp bảo, nhưng cần có cơ duyên lớn mới có khả năng, ví dụ như Xích Xà Tử.

Nếu không phải vì thân phận đặc thù là sinh vật kỳ lạ của trời đất, nó cũng không thể có được Tiên Thiên chi vật trong cơ thể, cũng không thể có tu vi như ngày hôm nay.

Xích Xà Tử trong lòng căm hận, nó xem những tu đạo giả này như những kẻ cướp đoạt bảo bối.

Nếu bị đoạt đi, vậy tu luyện sau này sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí sẽ bị kẻ thù truy sát!

"Tốt, là các ngươi ép ta, chờ bản xà xử lý xong tiểu nương tử trong bụng trước, hóa thành nước mủ, sau đó sẽ nuốt chửng tất cả các ngươi!" Xích Xà Tử phát ác, lại từ trạng thái sương mù đỏ chuyển hóa thành hình thái rắn đỏ.

Trong đó cũng có môn đạo, các hình thái khác nhau đại biểu cho các năng lực khác nhau của Xích Xà Tử.

Ví dụ như trạng thái sương mù đỏ, thích hợp để thao túng phân thân và khống chế địch nhân, ví dụ như lần khống chế Quỳnh Tiêu trước đó.

Ở trạng thái rắn đỏ, nó sở hữu sức mạnh huyết mạch của sinh linh hồng hoang Chúc Long.

Nó đã từng nuốt chửng một con rắn lớn sở hữu huyết mạch Chúc Long viễn cổ trong đại mạc hồng hoang, sau đó lợi dụng uy năng của Tiên Thiên chi vật trong cơ thể để biến huyết mạch này thành một phần sức mạnh, Xích Xà Tử mới có được hình thái mạnh mẽ như vậy.

Ở hình thái này, Xích Xà Tử có thiên phú đạo pháp là tốc độ ánh sáng màu đỏ như trước, tuy uy lực không nhất định mạnh, nhưng ưu điểm là sử dụng thành thạo, không cần thi triển pháp quyết rườm rà.

Đối với tán tu như Xích Xà Tử là đủ rồi, bởi vì tán tu theo đuổi thường là nhanh, chuẩn, độc, thường xuyên tiến hành đấu pháp hung tàn với các tán tu khác, vì vậy một số đạo pháp tĩnh tâm dưỡng tính ngược lại không thích hợp.

Phương thức tăng cường sức mạnh bằng cách cướp đoạt huyết mạch và pháp bảo của người khác là phương thức sinh tồn của các

tán tu như Xích Xà Tử.

Cũng vì vậy mà các tán tu ngoài ngũ đại thế lực sinh tồn đều vô cùng gian nan, nhưng không một tán tu nào có thể xem thường.

Có lẽ đạo pháp của họ không nhất định tu luyện cao thâm, nhưng đấu pháp nhất định không thua kém đệ tử các môn phái lớn bao nhiêu.

Xích Xà Tử chính là một tán tu như vậy.

Lúc này chuyển hóa thành hình thái rắn đỏ còn có một thiên phú đạo pháp, đó là Nội hữu Càn Khôn.

Có nguồn gốc từ thiên phú đạo pháp của Hỗn Độn Thú, cũng là năng lực mà Xích Xà Tử có được sau khi nuốt chửng nó.

Hiệu quả cũng vô cùng bá đạo, có thể dùng độc dịch hóa tất cả sinh linh trong Nội hữu Càn Khôn thành nước mủ.

Tu đạo giả bình thường sau khi bị Xích Xà Tử nhốt lại, chỉ có thể chờ chết.

Sau khi tu đạo giả chết đi, một phần pháp lực và năng lực đạo pháp sẽ có tỷ lệ bị Xích Xà Tử trực tiếp kế thừa.

Chính nhờ năng lực như vậy, Xích Xà Tử mới có thể trưởng thành đến ngày hôm nay, có thể đối đầu với Tam Tiêu.

Đương nhiên nàng cũng chưa dùng toàn lực, nếu không Xích Xà Tử thật sự không chống đỡ được bao lâu.

Lúc này trong bụng Xích Xà Tử, Quỳnh Tiêu cũng sớm biết mình đã trúng thần thông đạo pháp của con trùng lớn này.

Tuy không biết nó gọi là Nội hữu Càn Khôn, nhưng không cản trở nàng tìm cách phá giải.

Chương 604

Chỉ thấy nàng lấy ra một thanh trường kiếm, thanh trường kiếm này dài ba thước rộng ba tấc, thân kiếm sắc bén vô cùng, trên đó có triện văn viết hai chữ Thanh Phong.

Pháp bảo này tên là Thanh Phong Kiếm, ngoài ra còn có Minh Nguyệt Kiếm, nhưng lại không ở trên người Bích Tiêu.

Nhưng chỉ cần Thanh Phong Kiếm là đủ rồi.

Thần thông đạo pháp của Xích Xà Tử có nhiều đến đâu, nhưng dưới sự áp đảo của pháp bảo cũng không có cách nào.

Đôi môi của Bích Tiêu khẽ mở, miệng niệm niệm có từ, pháp quyết trong tay cũng không ngừng động tác.

Nàng thậm chí còn ngồi xếp bằng trong Nội hữu Càn Khôn, dường như không hề ở trong nguy hiểm, mà như đang tiến hành một lần bế quan tu luyện.

Xích Xà Tử cũng cảm nhận được sự khác thường, sau khi nó phát ra lời uy hiếp, đồng bạn của tiểu nương tử này lại không hề động đậy, trông như không hề lo lắng người phụ nữ trong bụng nó sẽ xảy ra chuyện gì?

Xem thường ta sao?

Hay người phụ nữ này thật sự có bản lĩnh thoát ra?

Cả hai điều Xích Xà Tử đều không muốn tin, nhưng đúng lúc này, nó đột nhiên cảm giác trong thần thông Nội hữu Càn Khôn có một pháp lực cường đại đang được ấp ủ, giống như một thanh bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ, có thể cắt đứt mọi thứ.

"Sức mạnh này!" Xích Xà Tử nhất thời bị thần thông đạo pháp mà

Bích Tiêu sử dụng trong bụng mình làm chấn kinh, nhưng lập tức phản ứng lại.

Nó vội vàng tăng cường pháp lực cho thần thông, cố gắng dùng ưu thế của mình để hóa giải đòn phản công tiếp theo của Bích Tiêu.

Nhưng một tán tu làm sao có thể đánh thắng Bích Tiêu tiên tử được Thiên Đình bồi dưỡng chứ?

Chỉ riêng một kiện pháp bảo, Xích Xà Tử ngoài Tiên Thiên chi vật, không thể lấy ra được một bảo bối nào cùng cấp bậc.

"A!" Chỉ nghe Bích Tiêu quát khẽ một tiếng, thanh Thanh Phong Kiếm trước mặt như có linh tính bay lên trời.

Ngay sau đó một đạo kiếm khí chém ra, giống như Bàn Cổ khai thiên địa!

Xích Xà Tử đột nhiên trợn to mắt, ngay sau đó cảm tri của nó bị một mảng ánh sáng trắng thay thế, còn lại chỉ có cảm giác đau đớn khi thân thể bị kiếm khí cắt xé.

Rầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, trên bầu trời không còn đám mây đỏ nào nữa!

Lần này nó thật sự giống như mây, tựa hồ đã bị đạo kiếm quang kia dễ dàng xé nát.

Vân Tiêu vội vàng tăng tốc dùng đạo pháp cố định đỉnh đồng khổng lồ, để nó giữ trạng thái ổn định, nhằm chống lại dư chấn của vụ nổ.

Là tiên nhân đương nhiên không sợ chút dư âm kiếm khí này, nhưng những phàm nhân đang hôn mê bên dưới thì khác.

Tùy tiện một đạo kiếm khí nhỏ cũng có khả năng xé nát thân thể

yếu ớt của họ, lúc đó những người Vân Tiêu bảo vệ sẽ biến thành một đống thịt nát trên đất.

Vân Tiêu đương nhiên sẽ không thấy chết không cứu, nàng đang tận tâm tận lực bảo vệ những phàm nhân này.

Đám mây đỏ từ từ tan đi, Quỳnh Tiêu xuất hiện giữa không trung.

Tuy tóc có chút rối loạn, nhưng khí tức không có biến hóa quá lớn, hiển nhiên Xích Xà Tử không hề gây ra bất kỳ thương thế nào cho nàng.

Nhìn Quỳnh Tiêu bay trở về bên cạnh mọi người, Vân Tiêu nhìn Bích Tiêu, "Muội muội, lần sau không được lỗ mãng như vậy nữa biết chưa? "May mà lần này đối thủ thực lực không quá mạnh, nếu không, muội không chắc có thể thoát hiểm dễ dàng như vậy đâu!" Bích Tiêu tinh nghịch lè lưỡi, có chút không được tự nhiên nói, "Biết rồi tỷ tỷ, nhưng tỷ xem muội lợi hại thế nào, khẳng định có thể giải quyết tên Xích Xà Tử này." Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu nhìn nhau, đều từ trong đôi mắt to của đối phương nhìn ra sự bất đắc dĩ.

Họ đâu không biết tính cách của cô em gái này, chỉ là mỗi lần nói nàng đều không nghe.

Nhưng Bích Tiêu không quan tâm đến chị gái, lúc này nàng đang khoe khoang pháp bảo trong tay, Thanh Phong Kiếm.

"Tỷ tỷ, còn có Khổng Tuyên ca ca, xem pháp bảo này của muội có lợi hại không?" Bích Tiêu khoe khoang đưa bảo kiếm ra trước mặt mọi người.

Vân Tiêu nhìn thấy có chút kinh ngạc, "Tần Hạo ca ca tặng sao?" "Đúng vậy, Tần Hạo ca ca nói pháp lực của muội trong ba chị em chúng ta là thấp nhất, sợ muội gặp chuyện ngoài ý muốn, nên tặng Thanh Phong Kiếm này cho muội làm pháp bảo hộ thân." Nghe vậy,

đám người Vân Tiêu cũng một trận im lặng, không nhịn được phàn nàn về cô em gái này, "Hóa ra em cũng biết tu vi của mình thấp nhất à, sao không biết cố gắng tu luyện đi!" Nghe lời nói hận sắt không thành thép của Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu chỉ tinh nghịch lè chiếc lưỡi hồng nhỏ.

Đột nhiên, dường như nhớ ra chuyện quan trọng, "Đúng rồi, tỷ tỷ, kiện Tiên Thiên chi vật kia đâu?

Đó là bảo bối mà Triệu Công Minh ca ca nhất định phải dùng để trọng tố nhục thân đó!" Vân Tiêu lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng dùng thần thức tìm kiếm khu vực gần đó xem có tung tích của Tiên Thiên chi vật không.

Nhưng tìm kiếm một hồi, mày của Vân Tiêu dần dần nhíu lại.

Bởi vì nàng phát hiện trong phạm vi trăm dặm, không có một chút khí tức pháp bảo nào, càng đừng nói đến dao động pháp lực độc hữu của Tiên Thiên chi vật.

"Chẳng lẽ là Tiên Thiên chi vật có thể che giấu dao động pháp lực?" Vân Tiêu không khỏi nghĩ vậy, nhưng lại mơ hồ cảm thấy không đơn giản như vậy, nhưng lại không biết đã bỏ sót điểm nào.

Lúc này Quỳnh Tiêu cũng đang không ngừng dùng thần thức tìm kiếm khu vực gần đó, xem có nơi nào mọi người chưa nhìn kỹ không.

Lúc này Khổng Tuyên lại xua tay, bảo mọi người không cần tiếp tục tiêu hao thần thức.

"Mọi người dừng lại đi, Xích Xà Tử chưa thực sự chết hẳn, ta phát hiện ra sức mạnh nguyên thần hồn phách của nó vẫn còn, chưa hề tiêu tán!" "Cái gì?

Xích Xà Tử lại chưa chết hẳn?" Vân Tiêu vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng uy lực của kiếm khí mà Bích Tiêu sử dụng Thanh Phong Kiếm vừa rồi khiến nàng cũng có chút bất ngờ, cho rằng việc chém

giết Xích Xà Tử đoạt lấy Tiên Thiên chi vật là chuyện dư sức.

Mọi người trước đó không ra tay, là vì không muốn đả thảo kinh xà, để Xích Xà Tử có ý niệm bỏ chạy.

Ai ngờ tên này lại dám hạ độc thủ với Bích Tiêu, lần này bị một kiếm miểu sát.

Nhưng bây giờ nghe ý của Khổng Tuyên, dường như Xích Xà Tử chưa chết?

Đối phương rốt cuộc dựa vào cái gì để sống sót?

Khổng Tuyên không trả lời nghi vấn của mọi người, ngược lại bay lên không, vươn tay ra giữa không trung, đột nhiên tóm lấy một sợi sương mù đỏ.

Ngay lúc Khổng Tuyên định tóm lấy một đạo sương mù màu đỏ, trên không trung đột nhiên truyền đến một giọng nói.

"Dám!" Chủ nhân của giọng nói này dường như vô cùng phẫn nộ, đám người Vân Tiêu vừa nghe đã biết là ai.

"Xích Xà Tử!

Chương 605

Ngươi...

Ngươi thật sự chưa bị ta chém chết!" Khuôn mặt nhỏ của Quỳnh Tiêu trắng bệch, không phải là sợ hãi, mà là không ngờ một đòn tất sát mà mình tưởng sẽ thắng lại không tạo ra hiệu quả như mong đợi.

Vân Tiêu cũng khâm phục gật đầu, không phải khâm phục Xích Xà Tử pháp lực cao cường có thể sống sót.

Mà là khâm phục năng lực của Khổng Tuyên, trong khi tất cả mọi người đều không phát hiện ra tình hình của Xích Xà Tử, một mình hắn đã nhận ra.

Không hổ là Khổng Tước Đại Minh Vương!

Là cao thủ đệ nhất dưới trướng Thiên Đế Tần Hạo ca ca, quả nhiên bất phàm.

Lúc này giữa không trung, những đám sương mù màu đỏ vốn đang phiêu tán lại một lần nữa tụ tập, lại một lần nữa ngưng tụ thành hình rắn Xích Xà Tử trước mặt Khổng Tuyên.

Chỉ là hiện tại khí tức của Xích Xà Tử vô cùng hỗn loạn, trông có vẻ bị thương không nhẹ.

Xích Xà Tử hiện tại một trận sợ hãi, sở dĩ nó né được công kích của Thanh Phong Kiếm của Quỳnh Tiêu, hoàn toàn là vì vào khoảnh khắc cuối cùng đã nhận ra nguy hiểm, sớm chuyển hóa thành hình thái sương mù đỏ.

Hình thái sương mù đỏ có một tầng năng lực, đó là có thể miễn dịch một phần thương tổn.

Đây là một thần thông cứu mạng, bình thường căn bản không có

cơ hội dùng đến, hôm nay lại bị một người phụ nữ ép đến bộ dạng thảm hại này.

"Đừng có khinh người quá đáng!" Xích Xà Tử tuy nói năng gay gắt, nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi, vì nó biết đám người này không dễ chọc, tùy tiện một người cũng có thể đánh bại nó.

Cảm giác thất bại về thực lực này khiến nó vô cùng bị đả kích, đồng thời cũng khiến nó cảm nhận được nguy hiểm đến tính mạng.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác này?

Lần trước là lúc nó đang đột phá cảnh giới Chân Tiên, độ kiếp lúc đó thật sự khủng khiếp, nếu không nhờ uy năng của Tiên Thiên chi vật, nó cũng không sống được đến hôm nay.

"Chẳng lẽ lại phải toàn lực sử dụng kiện Tiên Thiên chi vật kia sao?" Ngay lúc Xích Xà Tử đang nghĩ cách đối phó với nguy cơ, Khổng Tuyên lại cắt ngang suy nghĩ của nó.

"Xích Xà Tử, ta biết ngươi là sinh vật kỳ lạ của trời đất, tu luyện đến ngày hôm nay không dễ dàng.

Nhưng thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, thứ trên người ngươi là thứ chúng ta cần." Khổng Tuyên hai tay chắp sau lưng, khí thế của Khổng Tước Đại Minh Vương hoàn toàn được phóng thích, tạo cho người ta một loại áp lực vô hình.

Xích Xà Tử cảm nhận được thế lực khủng bố này, biết đây tuyệt đối là đối thủ không thể chống lại, nó cũng biết được thân phận của đối thủ, "Trong truyền thuyết là cao thủ đệ nhất của Thiên Đế, Khổng Tước Đại Minh Vương?" "Không sai, con rắn nhỏ, bây giờ ngươi biết ta là ai rồi chứ, ngoan ngoãn giao thứ đó ra đây, ta đương nhiên sẽ không tìm ngươi phiền phức nữa." Xích Xà Tử nghe đến đây có chút do dự, đương nhiên nó không nỡ bỏ Tiên Thiên chi vật quý giá, nhưng

muốn chạy trốn cũng không có năng lực đó.

Những người này ai mà không phải là tu đạo giả siêu cường?

Nếu thật sự toàn lực bỏ chạy, cũng căn bản không thể chạy thoát.

Bởi vì nó biết bản lĩnh của Khổng Tuyên, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang trong truyền thuyết!

Tiên Thiên thần thai thông đệ nhất chân chính, không bảo vật nào không quét!

Về cơ bản, sử dụng bảo vật trước mặt hắn, chẳng khác nào làm đồng tử tặng tài.

Cũng vì vậy mà Xích Xà Tử mới dẹp bỏ ý định ra tay chạy trốn, "Muốn ta giao Tiên Thiên chi vật cho các ngươi cũng không phải là không thể, nhưng đó là bảo vật đã bầu bạn với ta nhiều năm, cứ thế giao ra, ta trong lòng không cam tâm!" Khổng Tuyên nghe Xích Xà Tử nói đến mức này, cũng không cần dùng thủ đoạn quá cứng rắn, dù sao những tán tu này và người của Thiên Đình không có nhân quả, hoàn toàn không cần thiết phải kết thù.

Thảo nào Thiên Đế đại nhân trước đó dặn dò ta thu nhận thêm mấy danh đại tướng, thì ra đã sớm liệu được chuyện này.

"Vậy đi, Xích Xà Tử ngươi thân là một tán tu không có gốc gác, không bằng gia nhập Thiên Đình của ta, trở thành một viên đại tướng dưới trướng Thiên Đế đại nhân thì sao?

Tuy ngươi giao ra Tiên Thiên chi vật, nhưng lại có được sự che chở của Thiên Đình.

Đồng thời đạo pháp pháp bảo, Thiên Đế đại nhân cũng sẽ không keo kiệt." Nghe lời của Khổng Tuyên, Xích Xà Tử có chút động lòng, suy nghĩ một hồi cuối cùng chậm rãi mở miệng rắn, từ trong đó phun ra một viên ngọc châu màu đỏ rực.

Khổng Tuyên cách không tiếp lấy, cùng Xích Xà Tử đã hóa thành hình người từ giữa không trung bay xuống trước mặt ba chị em Tam Tiêu.

"Tiên Thiên chi vật à, nhìn Tiên Thiên đạo văn này quả nhiên bất phàm.

Lát nữa Triệu Công Minh ca ca của ta cuối cùng cũng có thể trọng tố nhục thân rồi." Đôi mắt Quỳnh Tiêu chớp chớp, đáng yêu vô cùng, cứ thế nhìn chằm chằm vào viên ngọc châu trong tay Khổng Tuyên không rời.

Quả thực viên ngọc châu này vô cùng bất phàm, trên đó có những đường vân đạo, trông tương tự như Tiên Thiên đạo văn trên thanh đồng kính tử của Tần Hạo, nhưng lại có điểm khác biệt, có lẽ là do uy năng của các Tiên Thiên chi vật khác nhau.

Các Tiên Thiên chi vật khác nhau có thể làm được những việc khác nhau, thanh đồng kính tử trong tay Tần Hạo không thích hợp để trọng tố nhục thân cho Triệu Công Minh, nếu không đã sớm cho Triệu Công Minh dùng rồi.

Xích Xà Tử đã hóa thành hình người không nỡ nhìn viên ngọc châu, rồi quay đầu đi, có chút đau lòng nói: "Khổng Tuyên đạo hữu, tiếp theo ngươi có thể hài lòng rồi chứ." Ai ngờ Xích Xà Tử hóa thành hình người lại là một nam tử môi hồng răng trắng, trông có chút yếu ớt.

Quỳnh Tiêu nhìn thấy, hoàn toàn không thể liên hệ được với Xích Xà Tử hung hãn điên cuồng vừa rồi.

Hơn nữa bây giờ ngọc châu đã lấy được, cũng không tiện tiếp tục nhắm vào đối phương, đành phải an ủi: "Xích Xà đạo hữu yên tâm, sau này có cần giúp đỡ đều có thể tìm ta.

Ta tuy pháp lực thấp kém, nhưng có thể giúp nhất định sẽ giúp." Nhưng đối với lời đảm bảo của Quỳnh Tiêu, Xích Xà Tử nghe xong khóe miệng lại có chút co giật.

Pháp lực của ngươi thấp kém?

Vậy pháp lực của ta là gì?

Ngay lúc Vân Tiêu định ra mặt hóa giải sự ngượng ngùng, đột nhiên một đạo bạch quang xuất hiện.

Xích Xà Tử nhìn kỹ, thì ra là một hồn phách xuất hiện trước mặt.

Không phải Triệu Công Minh thì còn có thể là ai?

Chỉ thấy Triệu Công Minh chắp tay với Xích Xà Tử, thành khẩn nói: "Đa tạ đạo hữu nguyện ý giao Tiên Thiên chi vật cho ta.

Thực không giấu gì, mấy vị muội muội của ta và Khổng Tuyên đạo hữu là vì tại hạ mới tìm đến Xích Xà đạo hữu, nguyên nhân là để giúp ta trọng tố nhục thân." Nghe đến đây Xích Xà Tử mới sực tỉnh ngộ, thì ra là vì vậy.

Vốn tưởng rằng là kẻ thù của mình tìm người giúp đỡ đến báo thù, cho nên lúc đầu mới đánh nhau kịch liệt như vậy.

Bây giờ hiểu lầm đã được hóa giải, không khí ngượng ngùng giữa hai bên cũng bớt đi.

Trời tờ mờ sáng, những thôn dân nằm trên đất dường như cũng có dấu hiệu tỉnh lại.

Ở nơi xa vạn dặm, Tần Hạo cũng đang chăm chú theo dõi mọi chuyện xảy ra.

Chương 606

Thấy mọi việc thuận lợi, hắn mới hài lòng gật đầu.

Nhiều ngày sau, thống lĩnh quân Thương là Văn Trọng, hay còn gọi là Văn thái sư, cuối cùng cũng bắt đầu thực thi kế hoạch, dẫn quân Thương giao chiến với đại quân Tây Kỳ.

Quân Thương cứ thế vừa đánh vừa lui, các tiên nhân của hai bên cũng có phần khắc chế, chiến sự chủ yếu không diễn ra ở mức độ quá cao, không ai khinh suất ra tay.

Vì sao ư?

Tự nhiên là vì Triệu Công Minh.

Trước đó, Triệu Công Minh bị Thập Nhị Kim Tiên ép vào tuyệt cảnh, pháp lực bộc phát trong tình huống đó thực sự quá mạnh mẽ, không ít tiên nhân đã được chứng kiến thực lực của vị thiên tài tu đạo này.

Cũng vì thế mà họ âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không khinh suất gây chuyện.

Những người đã sống lâu đều biết, đạo pháp của mỗi người tuy có điểm đặc sắc riêng, nhưng không ai dám chắc có thể chiến thắng một ai đó.

Vì vậy, nếu không có sự nắm chắc cần thiết, các vị tiên nhân đều khá kiềm chế, chẳng ai muốn đối mặt với một con sư tử bị dồn vào đường cùng.

Cứ như vậy, đại quân triều Thương vừa đánh vừa lui, chẳng bao lâu đã rơi vào thế hạ phong.

Dù sao dưới sự bạo hành của Trụ Vương, triều Thương đã không

chịu nổi gánh nặng, năng lực tác chiến của binh sĩ cũng không ngừng giảm sút.

So với đại quân Tây Kỳ đang khí thế ngút trời, khoảng cách chênh lệch là vô cùng lớn.

Chẳng mấy chốc, quân Thương đã bị đẩy lùi đến Tuyệt Long Lĩnh.

Là người lần này thống lĩnh đại quân Tây Kỳ tiến công, thái thú Trần Đường Quan Lý Tịnh cũng không hề bất ngờ.

Với tư cách tạm thời thay thế Khương Tử Nha chỉ huy, ông biết rõ thống lĩnh quân Thương đối diện là Văn thái sư, một người nhất định sẽ để lại đường lui cho quân đội.

Việc chọn một nơi dễ thủ khó công như Tuyệt Long Lĩnh làm trận địa phòng ngự là điều hết sức bình thường.

Nhưng Lý Tịnh lại không ngăn cản mọi chuyện xảy ra, vì ông biết lúc này không thể mạo hiểm truy kích.

Bởi lẽ ông quan sát thấy Văn thái sư khi rút lui vẫn tiến thoái có độ, không hề hoảng loạn, đáng nói hơn là quân Thương rút lui vẫn giữ vững trận hình.

Điều này có nghĩa là họ có thể tùy thời đối mặt với kẻ địch truy kích, đột nhiên biến trận, từ bên bị truy kích biến thành bên phản công.

Mạo hiểm này, Lý Tịnh không thể gánh.

Chẳng bao lâu, phần lớn quân đội triều Thương đã tiến vào Tuyệt Long Lĩnh.

Đại quân Tây Kỳ cũng không muốn đối mặt với một đám sói đói liều mạng, chỉ đóng trại ở nơi không xa cửa hạp cốc, lại một lần nữa bắt đầu thế trận giằng co với quân Thương.

Lúc này trong Tuyệt Long Lĩnh, Văn thái sư đang ở trong trướng bồng, tỉ mỉ phân tích kế hoạch, xem xét có chỗ nào sơ hở hay không.

Bỗng bên cạnh ông một đạo kim quang lóe lên, "soạt" một tiếng, Kim Linh Thánh Mẫu hiện ra thân hình.

Nhìn người đệ tử đắc ý của mình, Kim Linh Thánh Mẫu hài lòng gật đầu, nói: "Văn Trọng, không cần quá lo lắng.

Cục diện hiện tại, ngươi làm rất tốt rồi, phần còn lại cứ xem vi sư làm sao giành lại một trận thắng cho quân Thương!" Nghe sư phụ hứa hẹn, Văn thái sư cảm thấy áp lực chỉ huy giảm đi rất nhiều.

Ông cúi người thật sâu chắp tay với Kim Linh Thánh Mẫu, trầm giọng nói: "Đồ nhi tạ ơn sư tôn, cảm tạ sư tôn không quản vạn dặm xa xôi đến tương trợ!" Kim Linh Thánh Mẫu xua tay, nói đầy ẩn ý: "Sát kiếp sắp đến, mỗi người tu đạo chúng ta đều phải hoàn thành sát kiếp.

Nếu không hoàn thành sẽ bị người khác sát hại.

Triều Thương và Tây Kỳ cũng vậy, ai tồn tại được thì vương triều đó mới có thể tiếp tục." Nghe xong lời của sư tôn Kim Linh Thánh Mẫu, Văn thái sư rơi vào trầm tư.

Trong lòng ông hiểu rất rõ, bề ngoài cuộc đối đầu giữa triều Thương và Tây Kỳ là do Trụ Vương vô đạo, đồng thời Tây Bá Hầu cũng từng bị giam cầm ở Triều Ca.

Nay vua của Tây Kỳ là Cơ Phát tự nhiên sẽ không tha cho quân Thương, bèn tổ chức quân đội bắt đầu phản công.

Nhưng đó đều là chuyện bề mặt, sau lưng những cuộc chiến tranh này bùng nổ đều là do bốn thế lực lớn âm thầm thao túng.

Ví như đại năng Nữ Oa, giáo chủ Nhân giáo.

Vì để thúc đẩy thế lực của Nhân giáo, bà đã cố ý để Cửu Vĩ Hồ ly hóa thân thành Tô Đát Kỷ đi mê hoặc Trụ Vương, khiến hắn càng thêm phóng túng và bá đạo.

Văn thái sư trước đây không phải là không nghĩ đến việc trực tiếp trừ khử Tô Đát Kỷ bên cạnh Trụ Vương, nhưng xét đến việc sau lưng đối phương là Nữ Oa, nên ông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ông cũng biết, Tô Đát Kỷ cùng lắm chỉ khiến Triều Ca thêm hỗn loạn mà thôi, chiến trường tiền tuyến sẽ không bị ảnh hưởng.

Nếu Trụ Vương dám hạ lệnh can thiệp tác chiến, Văn thái sư cũng đã sớm chuẩn bị kháng mệnh.

Dù sao đối với ông, sư môn là Tiệt giáo, lòng trung thành là với triều Thương, chứ không phải một Trụ Vương hôn dung vô đạo.

Từ sớm, Văn thái sư đã chọn lựa người kế vị tiếp theo cho triều Thương, ví như một hậu nhân của Trụ Vương thích hợp làm tân vương.

Nhưng đó đều là chuyện sau này, cần phải đợi quân Thương lần này đánh thắng Tây Kỳ mới có thể bàn bạc, nếu không tất cả đều là lời nói suông.

Nghĩ đến đây, Văn thái sư cũng không trì hoãn nữa.

Ông quyết định chủ động xuất kích, dùng kế này để dụ địch vào tròng.

"Hỏa Linh Thánh Mẫu ở đâu?" Chỉ nghe Văn thái sư quát lớn một tiếng, thần thức mà người thường không thể cảm nhận được đã truyền đi tin tức.

Ầm!

Chỉ thấy trong trướng bồng bỗng dưng xuất hiện một ngọn lửa đỏ

rực, nhiệt độ của ngọn lửa dường như đặc biệt cao, không khí trong toàn bộ trướng bồng đều bị bóp méo.

"Bốp" một tiếng, ngọn lửa tản ra, trong tầm mắt của Văn thái sư hiện ra một nữ đạo sĩ đầu đội Hỏa Hà Vân Quan, mình mặc đạo bào màu đỏ lửa.

Dung mạo của nữ đạo sĩ này cũng vô cùng kỳ lạ, lông mày, tóc tai đều màu đỏ rực, ngay cả con ngươi cũng đỏ như lửa, tỏa ra nhiệt độ cao mà người thường khó lòng chịu đựng.

"Văn thái sư, Kim Linh sư thúc, đã lâu không gặp." Nữ đạo sĩ hướng hai người chắp tay, chào hỏi một tiếng.

Thì ra nữ đạo sĩ này chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu, đừng thấy đạo hiệu của nàng và Kim Linh Thánh Mẫu tương tự nhau, nhưng bối phận lại cách xa một trời một vực.

Chương 607

Kim Linh Thánh Mẫu là đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, còn Hỏa Linh Thánh Mẫu lại là đệ tử đời thứ ba, cùng thế hệ với Văn Trọng, tức Văn thái sư.

"Hỏa Linh đạo hữu, chúng ta vốn là đồng môn.

Lần này vì hiệp trợ quân Thương phá vòng vây của đại quân Tây Kỳ, cần sự giúp đỡ của đạo hữu." Văn thái sư cũng không khách sáo, dùng khẩu khí của đồng môn đệ tử để nói chuyện.

Điều này cũng bình thường, dù sao những tiên nhân này đều đến giúp đỡ, không phải là người mà Văn thái sư có thể tùy tiện chỉ huy.

"Đạo hữu cứ nói, tại hạ tuy đạo hạnh thấp kém, nhưng vì tương lai của sư môn ta, nhất định sẽ không chối từ." Nghe Hỏa Linh Thánh Mẫu đảm bảo, Văn thái sư yên tâm hơn nhiều, bèn đem ý định của mình nói cho Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Không lâu sau, Hỏa Linh Thánh Mẫu từ đại doanh quân Thương bay ra, trên không trung hiện ra một đám mây lửa khổng lồ.

Chỉ thấy nàng đứng trên mây lửa quát lớn một tiếng: "Tướng lĩnh Tây Kỳ ra đây chịu chết!" "Ha ha, khẩu khí thật lớn, để Hoàng Thiên Hóa ta lĩnh giáo một phen!" Ầm một tiếng, chỉ thấy từ trong đại doanh Tây Kỳ cũng có một đạo hồng quang màu xanh đen bay ra.

Người này là một gã hán tử cao to vạm vỡ, dưới háng cưỡi một con Ngọc Kỳ Lân, vô cùng uy phong!

"Hoàng Thiên Hóa?" Văn thái sư ở trong quân chỉ huy đại quân xuất binh bố trận, trong đầu hồi tưởng lại các loại tình báo về Hoàng Thiên Hóa.

Hắn cũng là đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, đạo hạnh cũng thuộc hàng nhất đẳng.

Quan trọng là người này tu luyện đạo pháp tiến triển thần tốc, nguyên nhân là hắn có một đạo tâm thuần khiết, có thể tiến bộ một ngày ngàn dặm, người khác không thể sánh kịp.

Hắn còn được Ngọc Kỳ Lân công nhận, loại thần thú tọa kỵ này có một đặc điểm, đó là chỉ công nhận những người tu đạo có tâm linh thuần khiết, đạo tâm không chút tì vết làm chủ nhân.

Hoàng Thiên Hóa mình mặc Bàn Long Đại Hồng Vân Bào, tay cầm một đôi chùy bạc, là pháp bảo hộ thân.

Bên hông có một thanh bội kiếm, tên là Mạc Tà, là một trong những tín vật của sư môn, cũng là một pháp bảo vô cùng lợi hại.

Hỏa Linh Thánh Mẫu vừa thấy Hoàng Thiên Hóa liền biết đối phương là một cường địch, nhưng cùng là đệ tử đời thứ ba của hai giáo, nàng lại không hề tỏ ra yếu thế.

Chỉ nghe trong đám mây lửa màu đỏ truyền ra những tiếng nổ vang, nếu lắng nghe kỹ sẽ phát hiện đó thực ra là tiếng hò hét của binh sĩ.

Đương nhiên không phải quân Thương trốn trong mây lửa của Hỏa Linh Thánh Mẫu, bởi vì điều đó căn bản là không thể.

Quân Thương đều là thân thể phàm nhân, không thể nào chịu được nhiệt độ cao của mây lửa, đồng thời một phàm nhân bình thường cũng không thể tham gia vào cuộc đấu pháp giữa các tiên nhân.

Như vậy, nguồn gốc tiếng hò hét của những binh sĩ kia rất dễ suy đoán.

“Thuật Đạo binh!

Ha ha, tên Lý Tịnh kia quả nhiên nói không sai, tiểu nương tử cũng có mấy phần bản lĩnh, hy vọng lát nữa ra tay đừng khiến ta quá thất vọng!" Hoàng Thiên Hóa chỉ liếc mắt một cái đã biết Hỏa Linh Thánh Mẫu sử dụng thần thông gì.

Đối với thần thông Đạo binh khá hiếm thấy, hắn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Dù sao bất kể là ai, Hoàng Thiên Hóa đều có tự tin chiến thắng đối phương ở cùng cảnh giới.

"Hừ hừ, biết là thần thông Đạo binh thì tốt.

Hoàng Thiên Hóa, nếu ngươi ngoan ngoãn binh giải, đem hồn phách của ngươi ném vào trong Phong Thần Bảng, ta sẽ cho ngươi lát nữa miễn chịu nỗi khổ hỏa hình!" Hỏa Linh Thánh Mẫu tính tình cũng giống như đạo hiệu của nàng, vô cùng nóng nảy.

Trước đó nói chuyện với Văn thái sư và Kim Linh Thánh Mẫu vì là người trong đồng môn, có chút kiềm chế, nhưng vừa thấy đối thủ trước mặt, liền không che giấu được tính khí nóng nảy, lời nói cũng vô cùng hung hãn.

Sở dĩ tính tình Hỏa Linh Thánh Mẫu nóng nảy như vậy cũng có nguyên nhân, ngoài đạo tâm và tính cách của bản thân, còn vì Đạo binh trong đám mây lửa dưới chân nàng.

Thần thông Đạo binh xác thực là một loại thần thông tương đối hiếm thấy, đồng thời cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nổi tiếng nhất là thần thông Tát đậu thành binh, một nắm đậu nhỏ trong khoảnh khắc có thể hóa thành từng binh lính một.

Những binh lính này không chỉ có thể đánh bại quân đội của phàm nhân, mà trong cơ thể còn ẩn chứa pháp lực, có thể vào lúc cần thiết do chủ nhân sử dụng pháp thuật này điều khiển thi triển pháp thuật và

trận pháp.

Cũng có nghĩa là Đạo binh có thể sử dụng những pháp trận vô cùng mạnh mẽ, ví như Cửu Khúc Hoàng Hà trận pháp mà Tam Tiêu giỏi nhất cũng có thể mượn Đạo binh để bố trí.

Mỗi Đạo binh riêng lẻ cũng vô cùng lợi hại.

Đao thương kiếm kích chỉ là những thứ cơ bản nhất, các loại Đạo binh khác nhau do thuộc tính thần thông khác nhau, đặc tính được bồi dưỡng cũng khác nhau.

Đạo binh của Tát đậu thành binh thiên về Mộc, công kích và phòng ngự không cao, nhưng độ dẻo dai vô cùng mạnh mẽ, có thể sinh sôi không ngừng, đó cũng là đặc tính của hành Mộc trong ngũ hành.

Tương tự, loại binh của Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng có đặc tính, đó chính là Hỏa!

"Tại hạ không cần biết Đạo binh của Hỏa Linh Thánh Mẫu thần thông lợi hại đến đâu, muốn ta vào Phong Thần Bảng, trước hết phải đánh bại ta đã!" Hoàng Thiên Hóa nói xong, liền giơ hai cây chùy bạc, cưỡi Ngọc Kỳ Lân lao về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy đối phương đã xông tới, tự nhiên sẽ không đứng yên chịu đòn.

Nàng bấm pháp quyết trong tay, kết thành một pháp ấn màu đỏ rực!

Theo sau pháp ấn xuất hiện, tiếng gầm thét của binh sĩ trong đám mây lửa dưới chân Hỏa Linh Thánh Mẫu ngày càng lớn, giống như một quả bóng bay sắp nổ tung.

"Ra đi, Hỏa pháp Đạo binh của ta!" Hỏa Linh Thánh Mẫu quát lớn một tiếng, từ dưới mây lửa "vù vù" bay ra một đám Đạo binh màu đỏ.

Những Đạo binh này không ngoại lệ đều là hình người, mình mặc giáp trụ, tay cầm trường qua đoản kiếm, toàn thân đỏ rực.

Nhiệt độ cao tỏa ra làm cho không khí cũng bị thiêu đốt đến mức méo mó, xem ra uy lực không tầm thường.

Đồng thời giữa các cá thể Đạo binh này cũng tồn tại sự khác biệt, có kẻ chỉ cầm vũ khí, có kẻ lại có chiến mã làm tọa kỵ, có kẻ mình mặc giáp trụ cấp tướng quân.

Rõ ràng ngay cả Đạo binh cũng phân ba bảy loại, Hỏa Linh Thánh Mẫu khi bồi dưỡng Đạo binh đã để một bộ phận được cường hóa.

Các Đạo binh còn lại vì quá trình cường hóa quá tốn thời gian nên vẫn đang hoàn thành tiến độ một cách chậm rãi, nhưng mang ra đấu pháp thì hoàn toàn khả thi.

Những Hỏa pháp Đạo binh này, tổng cộng có ba nghìn.

Vừa đúng ứng với ba nghìn Đại đạo, ẩn chứa áo nghĩa huyền ảo trong đó, là sự lĩnh ngộ của Hỏa Linh Thánh Mẫu đối với Hỏa chi đại đạo.

Chỉ trong một khoảnh khắc, những Đạo binh này giơ vũ khí trong tay lao về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa tuy trước đó tỏ ra vô cùng tự tin, nhưng khi thực sự đấu pháp lại vô cùng cẩn thận.

Chương 608

Đừng thấy hắn trông cao to thô kệch, nói chuyện cũng không khách khí, nhưng tâm tư lại tinh tế như sợi tóc.

Hắn thường thông qua việc quan sát đạo pháp của đối thủ để tìm ra sơ hở, tiến hành một chiêu chế địch, đó cũng là lý do Lý Tịnh yên tâm cử Hoàng Thiên Hóa ra đối phó với Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Nhưng ngay cả Hoàng Thiên Hóa khi đối mặt với số lượng lớn Hỏa pháp Đạo binh cũng cảm thấy có chút khó đối phó, vì những Đạo binh này da dày thịt béo.

Nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào vòng vây, đợi đến khi pháp lực cạn kiệt thì không còn cơ hội phản công nữa.

Hoàng Thiên Hóa chỉ có thể tạm thời dùng chùy bạc đánh ra từng đạo sóng xung kích, không ngừng ngăn cản những Đạo binh này tấn công một cách liều chết.

Đồng thời tọa kỵ của hắn là Ngọc Kỳ Lân cũng không nhàn rỗi, liên tục phun ra những quả cầu ánh sáng màu xanh đen từ miệng, dùng để đẩy lùi những Hỏa pháp Đạo binh phiền phức này.

Hỏa Linh Thánh Mẫu thì ung dung trốn ở phía sau những Hỏa pháp Đạo binh này, kiên nhẫn chờ đợi lúc Hoàng Thiên Hóa bị bào mòn đến chết.

Đó cũng là điểm mấu chốt tạo nên sự mạnh mẽ của Hỏa pháp Đạo binh: nhiệt độ cao và hỏa độc, đều dùng để giết địch một cách từ từ.

Thời gian kéo dài càng lâu, Hoàng Thiên Hóa bị vây khốn càng khó thoát ra ngoài.

Điểm này tin rằng Hoàng Thiên Hóa cũng biết, chỉ thấy hắn lại từ

bỏ phòng ngự, một mình ngồi xếp bằng giữa không trung.

Tọa kỵ của hắn là Ngọc Kỳ Lân thì bay sang một bên, tiếp tục hộ pháp cho Hoàng Thiên Hóa.

Đôi mắt đẹp của Hỏa Linh Thánh Mẫu khẽ nheo lại, nàng nhìn ra Hoàng Thiên Hóa sắp thi triển đạo pháp mạnh mẽ.

Nếu không, hắn sẽ không trong tình huống bị vây khốn như thế này, một mình từ bỏ phòng ngự để thi triển đạo pháp.

"Hừ hừ, Hoàng Thiên Hóa cũng quá xem thường ta rồi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng!

Hỏa Linh Thánh Mẫu tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn Hoàng Thiên Hóa.

Khi chỉ thấy đối phương sắp dùng đạo pháp mạnh mẽ để phá trừ Hỏa pháp Đạo binh, nàng đã bắt đầu hành động tiếp theo.

Mấy Hỏa pháp Đạo binh trông vô cùng cao lớn, giáp trụ cũng cao cấp hơn đứng thành một hàng, đồng thời bấm pháp quyết.

Đó đều là những thần thông pháp quyết mà Hỏa Linh Thánh Mẫu gia trì lên người Đạo binh, chỉ cần truyền vào trong cơ thể đủ pháp lực, là có thể khiến chúng sử dụng đạo pháp.

Tương truyền, phương pháp bồi dưỡng thần thông Đạo binh bắt nguồn từ lúc trời đất hình thành.

Cũng là nhờ vào biến cố khai thiên lập địa lần đó, sau khi đại năng Nữ Oa hiểu được pháp môn dùng bùn tạo người, thần thông Đạo binh mới bắt đầu lưu truyền.

Tương truyền, đó đều là pháp tạo người không hoàn chỉnh của Nữ Oa.

Từng có lúc Nữ Oa muốn tạo ra loài người mạnh nhất, đó là Thiên

Nhân.

Người tu đạo chú trọng thiên nhân hợp nhất, ban đầu luyện khí, sau đó tụ khí thành đan, cuối cùng phá đan hoàn thành cảnh giới thiên nhân hợp nhất, sau đó mới có thể tiếp tục tu hành cảnh giới cao hơn.

Thiên Nhân, chính là sinh linh trời sinh đã có thể đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Nhưng Nữ Oa rõ ràng đã thất bại, tuy nhiên thần thông mà bà thử nghiệm thôi diễn lại luyện chế ra Đạo binh, một sản vật mạnh mẽ.

Có thể nói mỗi loại thần thông Đạo binh đều là thần thông thiên nhân hợp nhất không hoàn chỉnh, chỉ là bị pháp tắc trời đất cản trở nên không thể thôi diễn ra.

Dù vậy, cũng đủ để khiến Đạo binh trở thành một thần thông vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy những Hỏa pháp Đạo binh kia xếp thành một hàng, sau khi sử dụng pháp quyết, từ trên người liền bốc lên từng đám từng đám lửa, sau đó những ngọn lửa này tụ tập lại một chỗ, hình thành một đóa sen lửa màu đỏ!

Văn thái sư đang vững vàng chỉ huy quân đội trong quân trung, nhưng khi nhìn thấy Hỏa pháp Đạo binh trên bầu trời sử dụng đóa sen lửa màu đỏ thì sắc mặt liền biến đổi, tựa như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Đóa sen mạnh nhất trong địa ngục, trời sinh đã có nghiệp hỏa quấn thân.

Nghiệp hỏa không hề đơn giản, một khi người tu đạo bị nghiệp hỏa dính vào, trong nháy mắt sẽ bị thiêu thành tro bụi, chỉ có người tâm tính đủ mạnh mẽ mới có thể chống lại sự thiêu đốt của nghiệp

hỏa.

Đóa sen lửa màu đỏ mà Hỏa Linh Thánh Mẫu điều khiển Hỏa pháp Đạo binh sử dụng lại giống hệt với Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà người tu đạo phải tránh xa.

Nhưng Văn thái sư nhanh chóng phản ứng lại, đó thực ra là một sản phẩm mô phỏng Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nó chỉ có một tia chân ý của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhưng chỉ cần như vậy cũng đã đủ mạnh mẽ rồi.

Lý Tịnh bên phía đại quân Tây Kỳ cũng kinh ngạc nhìn đóa sen lửa màu đỏ trên trời, nếu không phải ông cũng thường xuyên thấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nếu không cũng sẽ nhận nhầm.

Nhưng, tuy biết đó là hàng nhái, ông cũng cảm thấy một tia áp lực, không khỏi lo lắng cho Hoàng Thiên Hóa đang bị đám Hỏa pháp Đạo binh bao vây trùng điệp.

Ngay cả người quan chiến cũng cảm thấy áp lực, huống chi là người trực tiếp đối mặt với đóa sen.

Ngọc Kỳ Lân bất an hí lên.

Khi mấy Hỏa pháp Đạo binh cao cấp kia ngưng tụ thành đóa sen lửa màu đỏ, các Hỏa pháp Đạo binh khác không còn thử tấn công nữa, mà vây chặt một chủ một tọa kỵ, như thể đang đề phòng họ bỏ chạy.

"Đi!" Thấy đóa sen lửa màu đỏ ngưng tụ thành công, Hỏa Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng nói một chữ.

Một chữ nhẹ bẫng lại như thể thổi đóa sen lửa màu đỏ lao về phía Hoàng Thiên Hóa.

Trong lúc đó, trong hư không mơ hồ xuất hiện những đường vân màu đen, đó là vì nhiệt độ siêu cao của đóa sen lửa màu đỏ đã thiêu

đốt không gian đến mức nứt ra.

Từ đó có thể thấy sự mạnh mẽ của đóa sen lửa màu đỏ, căn bản không phải người tu đạo bình thường có thể chính diện chống đỡ.

Nhưng khi đóa sen lửa màu đỏ sắp đánh trúng Hoàng Thiên Hóa, người dường như không có phòng bị, nó lại đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Lúc này, Hoàng Thiên Hóa đã đứng dậy giữa trời, kết thúc việc thi pháp.

Chỉ thấy đôi mắt của Hoàng Thiên Hóa đã biến thành màu trắng, không còn phân biệt lòng trắng lòng đen nữa.

Đồng thời, hắn nhẹ nhàng đưa tay lên, như thể phẩy một con ruồi, nhẹ nhàng vẫy một cái về phía đóa sen lửa màu đỏ đang bị cấm chế giữa không trung.

Trong lòng Hỏa Linh Thánh Mẫu mơ hồ có dự cảm không lành, dường như đóa sen lửa màu đỏ đắc ý nhất của nàng sắp bị dập tắt.

Chương 609

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Đạo binh của ta đã được bồi dưỡng đến tầng thứ nhị giai, thần thông sử dụng cũng là đạo pháp uy lực cực lớn, không thể nào dễ dàng bị phá giải như vậy." Nhưng dù Hỏa Linh Thánh Mẫu có phủ định dự cảm trong lòng thế nào đi nữa, sự thật tàn khốc vẫn xảy ra.

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa thờ ơ không nói gì, dùng tay nhẹ nhàng vẫy một cái, đóa sen lửa màu đỏ trước đó khiến Văn thái sư, Lý Tịnh kiêng dè như một đóa hoa thật từ từ tàn lụi, cánh hoa tản ra, rồi biến thành những điểm linh khí tan biến trong không trung.

Cứ như vậy, đóa sen lửa màu đỏ đã bị phá giải.

Dù Hỏa Linh Thánh Mẫu có không tin đến đâu, nhưng nó đã bị Hoàng Thiên Hóa giải quyết một cách nhẹ nhàng như vậy.

"Ta đã nói, ngươi có tư cách để ta vào Phong Thần Bảng hay không, phải xem bản lĩnh của ngươi.

Nay xem ra lại kém quá." Hoàng Thiên Hóa thờ ơ nói, lúc này hắn đã biến thành thâm trầm nội liễm, như một khối ngọc hoàn mỹ, khiến người ta không tìm ra được một tì vết nào.

Hỏa Linh Thánh Mẫu dù sao cũng là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, bản thân bất luận pháp lực hay đạo tâm đều không thể kém đi đâu được.

Đóa sen lửa màu đỏ bị tùy ý phá giải tuy gây ra cú sốc lớn đối với đạo tâm, nhưng nàng đã nhanh chóng điều chỉnh lại.

"Hừ, Hoàng Thiên Hóa, đừng quá đắc ý.

Ngươi tưởng ta không nhìn ra trạng thái hiện tại của ngươi tuy

đặc thù mạnh mẽ, nhưng lại không thể duy trì trong thời gian dài sao?" Không hổ là người trợ giúp do Văn thái sư lựa chọn, Hỏa Linh Thánh Mẫu đã nhìn thấu điểm yếu của Hoàng Thiên Hóa, không khách khí hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Thiên Hóa mặt không biểu cảm, dường như mọi thứ Hỏa Linh Thánh Mẫu sử dụng đều không liên quan đến hắn.

Trên người hắn phảng phất như được phủ một lớp vàng, trông sáng lấp lánh, thần thánh không thể chạm tới.

"Hỏa Linh Thánh Mẫu, bần đạo khuyên ngươi ngoan ngoãn tự mình binh giải đi, nếu không lát nữa thủ đoạn của bần đạo sẽ khiến ngươi cầu sinh không được." Hoàng Thiên Hóa vừa nói, thân thể lại đột nhiên trở nên mơ hồ.

Đồng tử Hỏa Linh Thánh Mẫu co rút lại, đột ngột lùi về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Hoàng Thiên Hóa.

Nhưng trong một sát na, sau lưng nàng đã lóe lên một bóng người.

Người này không ai khác, chính là Hoàng Thiên Hóa vừa mới nói chuyện với Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức ngay cả thần thức cũng không thể cảm nhận được, chỉ trong một khoảnh khắc đã có thể xuất hiện sau lưng Hỏa Linh Thánh Mẫu phát động công kích.

Hỏa Linh Thánh Mẫu lúc này mới phát giác, tuy trong lòng vô cùng kinh hãi, nhưng cách đối phó lại vô cùng không hề chậm trễ.

Hai tay nàng run lên, hai chiếc vòng ngọc trên tay bay ra.

Tốc độ vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã đánh về phía Hoàng Thiên Hóa sau lưng.

Hoàng Thiên Hóa vẫn mặt không biểu cảm, nhưng thân thể lại

một lần nữa trở nên mơ hồ, trong nháy mắt lại xuất hiện ở một nơi không xa giữa không trung.

Xem ra Hoàng Thiên Hóa tuy tốc độ nhanh, thần thông không rõ tên cũng vô cùng quỷ dị, nhưng lại không phải là vô địch tuyệt đối.

Nhìn thấy một kích thành công đẩy lùi Hoàng Thiên Hóa quỷ dị, Hỏa Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng gật đầu.

Trong mấy lần thăm dò vừa rồi, nàng đã suy đoán ra năng lực của Hoàng Thiên Hóa!

"Hoàng Thiên Hóa, không ngờ dã tâm của ngươi lại lớn đến vậy, lại dám tham ngộ đại đạo này!

Ngươi có biết trong ba nghìn đại đạo, đại đạo này là khó nắm giữ nhất không?" Hoàng Thiên Hóa nghe lời của Hỏa Linh Thánh Mẫu, hiểu rằng đối phương đã biết một phần điểm yếu của mình, nhưng vẫn mặt không biểu cảm, tình tự cũng không buồn không vui, đang ở trong một trạng thái quỷ dị.

"Vậy thì sao, Hỏa Linh Thánh Mẫu biết chiêu số ta sử dụng, cũng vẫn khó mà đánh bại ta." Hỏa Linh Thánh Mẫu đôi mắt khẽ híp lại, quả thực giống như Hoàng Thiên Hóa nói, biết được thần thông của đối phương, cũng khó tìm được thủ đoạn khắc chế, bởi vì chênh lệch thực lực đã bày ra ở đó.

Nhưng khi đang lúc không biết làm thế nào, tai nàng lại khẽ động.

Dường như có một cơn gió nhẹ thổi qua tai, khó để người ta nhận ra.

Nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu lại đột nhiên lộ ra nụ cười, nhìn Hoàng Thiên Hóa ánh mắt cũng không còn kiêng dè như vậy nữa.

"Hoàng Thiên Hóa, chẳng phải ngươi dựa vào thần thông quỷ dị khiến người ta không thể lý giải sao?

Bây giờ ta đã hiểu toàn bộ điểm yếu của ngươi, tiếp theo cứ chờ ta phá bỏ thần thông của ngươi đi!" Chỉ thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu bấm pháp quyết, ba nghìn Đạo binh trước đó lại một lần nữa vây chặt Hoàng Thiên Hóa, tựa như một biển lửa màu đỏ, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ, dường như chỉ cần nhìn thêm một cái là sẽ bị lửa thiêu mù mắt!

Nhưng một lần nữa bị bao vây nghiêm ngặt như vậy, Hoàng Thiên Hóa cũng không hề hoảng sợ, vẫn một vẻ phong khinh vân đạm, xử biến bất kinh.

Dùng tay vẫy vẫy không khí màu đỏ rực, Hoàng Thiên Hóa dùng giọng điệu thờ ơ nói: "Hỏa Linh Thánh Mẫu, thần thông Đạo binh của ngươi trước đó đã bị ta phá giải một lần, dùng lại chiêu cũ lẽ nào sẽ có hiệu quả sao?" "Ai nói không có hiệu quả, cứ chờ xem kịch hay đi Hoàng Thiên Hóa!" Hỏa Linh Thánh Mẫu lại không hề căng thẳng, dường như bóng ma của việc đóa sen lửa màu đỏ bị phá giải trước đó đã được quét sạch.

Chỉ thấy từng Đạo binh một bắt đầu không ngừng thay đổi vị trí, dần dần hình thành một trận pháp huyền ảo!

Một trong những nguyên nhân khiến Đạo binh mạnh mẽ, đó là dù chỉ có một người tu đạo, cũng có thể mượn những Đạo binh mạnh mẽ này để bố trí một pháp trận hùng mạnh!

Dựa vào những pháp trận này, có thể dễ dàng chém giết kẻ địch cùng cảnh giới.

Lần này, trận pháp do Hỏa pháp Đạo binh tạo thành không phải thứ gì khác, mà chính là Hỏa Tâm Dung Nham trận pháp!

Loại trận pháp này cũng thuộc tính Hỏa, người tu đạo bị vây trong trận pháp giống như bị nhốt trong núi lửa ở tâm địa cầu, mỗi thời mỗi khắc đều phải chịu đựng sự thiêu đốt của dung nham, hơi bất cẩn một

chút là sẽ rơi vào trong dung nham nhiệt độ cao đó.

Hoàng Thiên Hóa bây giờ cảm thấy, mình thực sự như đang ở trong dung nham.

"Xem ra ngoài nhiệt độ cao và vây khốn kẻ địch, còn có huyễn thuật trong đó, là Hỏa chúc đại đạo đã phát triển ra những công dụng kỳ diệu khác sao?" Hoàng Thiên Hóa cũng không ngờ sự tham ngộ Hỏa chi đại đạo của Hỏa Linh Thánh Mẫu lại cao đến vậy, lại có thể mượn Đạo binh bố trí ra pháp trận mạnh mẽ như thế.

Phải biết rằng tuy Đạo binh có thể bố trí trận pháp mạnh mẽ, nhưng việc để Đạo binh di chuyển lại là chuyện khác.

Có thể khiến Đạo binh bố trí trận pháp mạnh mẽ như vậy, cũng cho thấy sự lĩnh ngộ của Hỏa Linh Thánh Mẫu đối với đại đạo đã đủ sâu.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thiên Hóa thu lại tâm lý coi thường.

Dù sao người tu đạo có thể làm được đến mức này, đều có cơ hội trở thành Đại La Kim Tiên.

Bây giờ tuy cùng ở cấp bậc Ngọc Tiên, nhưng Hoàng Thiên Hóa và Hỏa Linh Thánh Mẫu hai người đã vượt xa các đệ tử đồng môn quá nhiều, có thể sánh vai cũng không có mấy người.

Nhưng so với bần đạo vẫn có chút chênh lệch!

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa bấm ra một pháp quyết ấn ký, cả người bị từng đạo văn màu trắng bao phủ.

Chương 610

Văn thái sư chỉ vì trinh sát địch tình mà nhìn từ xa một cái, liền có cảm giác thời gian trôi đi, thọ mệnh bị tước đoạt!

"Cảm giác này, lẽ nào là đại đạo trong truyền thuyết đó!" Văn thái sư kinh ngạc vô cùng, chưa từng nghe nói có người nào trong số đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo lĩnh ngộ loại đại đạo này.

Ngược lại, bên phía Tây Kỳ, mấy vị tiên nhân quan chiến đều vui vẻ cười lên.

Lúc này trong trận pháp, Hoàng Thiên Hóa bị đạo văn bao quanh dường như không hề bị ảnh hưởng bởi trận pháp, không ngừng giao thủ với Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng đang ở trong trận.

Sau một hồi thăm dò, Hỏa Linh Thánh Mẫu lại một lần nữa đối chọi với Hoàng Thiên Hóa, kinh nghi bất định nói: "Không hổ là Thời gian đại đạo được mệnh danh là đại đạo chí tôn!" Hoàng Thiên Hóa, ngươi có thể nhẫn nhịn đến hôm nay mới sử dụng loại thần thông này, thật là làm khó ngươi rồi!" Thời gian đại đạo!

Một trong những đại đạo mạnh nhất trong ba nghìn đại đạo của trời đất, có các áo nghĩa như thời gian hồi tố, thời gian gia tốc, thời gian ngưng kết, có thể giết người trong vô hình.

Đồng thời, Thời gian đại đạo sau khi lĩnh ngộ đến một cảnh giới nhất định, có thể giúp người tu đạo đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Tiến triển tu luyện dùng một ngày vạn dặm để hình dung cũng không ngoa.

Lúc này Hỏa Linh Thánh Mẫu mới hiểu vì sao Hoàng Thiên Hóa có thể tu luyện nhanh như vậy, ngoài cái gọi là đạo tâm ra còn có loại đại

đạo mạnh mẽ vô giải này!

Đồng thời Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng biết trước đó Hoàng Thiên Hóa phá giải đóa sen lửa màu đỏ, là do hắn đã khống chế thời gian của chính đóa sen lửa.

Cũng có nghĩa là đóa sen lửa màu đỏ đã ở trong một thế giới tĩnh lặng, bất kể Hoàng Thiên Hóa có hành động gì cũng không thể khiến đóa sen lửa tóe ra bất kỳ tia lửa nào.

Vì vậy trong mắt Văn thái sư và Hỏa Linh Thánh Mẫu không biết sự thật, đại sát khí đó đã bị Hoàng Thiên Hóa nhẹ nhàng vẫy một cái liền phá giải.

"Nhưng, Thời gian đại đạo của Hoàng Thiên Hóa tuy đủ mạnh, nhưng sự tham ngộ của ngươi lại quá ít, loại quang âm chi lực này không thể dễ dàng nắm giữ, thiên tài cũng vậy!" Hỏa Linh Thánh Mẫu đối mặt với Quang Âm đại đạo mạnh mẽ như vậy, không hề lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại nhìn dáng vẻ của nàng dường như đã có biện pháp giải quyết.

Thời gian đại đạo còn được gọi là Quang Âm đại đạo, tuy tên gọi khác nhau, nhưng đều là cùng một thứ.

"Vậy sao?

Vậy bần đạo muốn xem ngươi làm sao phá giải quang âm chi lực của ta!" Quang Âm Hồi Tố!

Hoàng Thiên Hóa quát lớn một tiếng, sử dụng một thần thông quang âm, không nói một lời lao về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu trong trận pháp.

Đồng thời Hỏa Linh Thánh Mẫu cảm giác quang âm của mình và không gian xung quanh như bị bóp méo, phảng phất như từng sợi từng sợi xích sắt trói chặt thân thể nàng!

Ngay lúc Hoàng Thiên Hóa sắp đánh trúng Hỏa Linh Thánh Mẫu trong gang tấc, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Hoàng Thiên Hóa bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ còn lại Hỏa Linh Thánh Mẫu giữa không trung!

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, ngọn lửa khổng lồ bốc lên trời.

Xung quanh Hoàng Thiên Hóa nổ tung, tỏa ra những dao động pháp lực kinh người.

Ngược lại, Hỏa Linh Thánh Mẫu vẫn lơ lửng giữa không trung, xung quanh nàng nở rộ những đóa sen màu đỏ rực.

Đó là pháp tướng bản nguyên đại đạo của Hỏa Linh Thánh Mẫu, Xích Diễm Hồng Liên.

Khi một chân tiên tham ngộ đại đạo đến một mức độ nhất định, sẽ có cơ hội tấn thăng Ngọc Tiên.

Nếu thực sự nắm giữ một đại đạo, ngưng tụ thành đạo quả, sẽ trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực sự sống cùng trời đất, trời đất không diệt thì đạo quả vĩnh tồn.

Có thể nói mỗi một vị Đại La Kim Tiên đều là những người tu đạo đỉnh cao nhất, chỉ đứng sau Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề đạo nhân.

Đồng thời, khi người tu đạo tham ngộ đại đạo đến một cảnh giới nhất định, có thể ngưng tụ ra bản nguyên pháp tắc của mình.

Thông qua những bản nguyên pháp tắc này lại có thể tạo ra thần thông mạnh mẽ hơn, đó là Đại đạo pháp tướng.

Đại đạo pháp tướng lợi hại đến mức nào?

Không chỉ có thể sử dụng nhiều loại thần thông mạnh mẽ, đồng

thời cũng có thể khiến thần thông nguyên bản được tăng cường đáng kể.

Hiện tại Hỏa Linh Thánh Mẫu sử dụng Xích Diễm Hồng Liên chính là Đại đạo pháp tướng ngưng tụ từ Hỏa chi đại đạo của nàng, trong nháy mắt phóng ra đạo pháp thần thông khiến Hoàng Thiên Hóa bị trọng thương!

"Ha ha, Hoàng Thiên Hóa, tuy thiên phú của ngươi đủ mạnh, nhưng dã tâm lại quá lớn một chút.

Nếu ngươi chọn đại đạo khác để tu luyện, bây giờ ta không phải là đối thủ của ngươi.

Nhưng sự tham ngộ của ngươi đối với Quang Âm đại đạo thực sự quá ít, thần thông sử dụng trông huyền ảo vô cùng, nhưng thực tế sơ hở cũng rất lớn, bần đạo chỉ cần dùng sức phá khéo là có thể giải quyết ngươi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy công kích đã có hiệu quả, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Dù sao Đại đạo pháp tướng mà nàng tu luyện tham ngộ đã lâu, ngoài Đạo binh ra còn là một lá bài tẩy.

Lúc này trong Địa Tâm Dung Nham trận pháp do ba nghìn Đạo binh tạo thành, thân thể trọng thương của Hoàng Thiên Hóa đang lơ lửng giữa không trung.

Bên cạnh hắn là Ngọc Kỳ Lân cũng đang hấp hối, con tọa kỵ quý hiếm giữa trời đất này vào thời khắc cuối cùng cũng đang bảo vệ chủ nhân của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hỏa Linh Thánh Mẫu không khỏi hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra hiệu, một đóa Xích Diễm Hồng Liên đang nở rộ liền bay về phía Hoàng Thiên Hóa và Ngọc Kỳ Lân.

"Hừ, súc sinh cũng thật trung thành, thôi được, để chủ tớ hai

ngươi đến Phong Thần Bảng đoàn tụ đi!" "Gào!" Ngọc Kỳ Lân gầm lên một tiếng, cố gắng đứng dậy che chắn trước mặt Hoàng Thiên Hóa, cố gắng dùng thân thể trọng thương tương tự để cản đóa Xích Diễm Hồng Liên này.

"Bọ ngựa đấu xe, tự không biết lượng sức!" Nụ cười lạnh trên khóe miệng Hỏa Linh Thánh Mẫu càng lúc càng rõ ràng, nàng vốn không nghĩ sẽ dễ dàng giết được một tiên nhân của Tây Kỳ như vậy.

Bây giờ xem ra Hoàng Thiên Hóa quá cuồng vọng, chủ động bộc lộ đại đạo của mình, nhưng thần thông Quang Âm đại đạo không hoàn chỉnh căn bản không thể phát huy hết uy lực, trước sức mạnh của Hỏa Linh Thánh Mẫu liền tỏ ra yếu thế.

Hừ, tưởng mình là thiên tài, cuối cùng chẳng phải vẫn ngã xuống trong tay ta sao.

Hỏa Linh Thánh Mẫu trong lòng thầm đắc ý, Hỏa pháp Đạo binh và Đại đạo pháp tướng đều là nền tảng của một bộ phận đệ tử đời thứ ba mạnh mẽ, nay dùng để chém giết một thiên tài của Xiển giáo, tự nhiên là đại công một kiện.

Ngay khi Xích Diễm Hồng Liên sắp đánh trúng Hoàng Thiên Hóa, Hỏa Linh Thánh Mẫu chuẩn bị quay về đại doanh quân Thương, thì bất ngờ đột nhiên xảy ra!

"Chuyện gì vậy!

Lão phu tu đạo nhiều năm, chưa từng thấy cảnh tượng kinh người như vậy!" Văn thái sư trong quân Thương quan sát cảnh tượng giữa không trung cũng không nhịn được kinh thán một tiếng, không nghĩ lại có đạo pháp thần kỳ như vậy.

Ngược lại trong đại quân Tây Kỳ, Lý Tịnh lại nhẹ nhàng gật đầu, cùng là đệ tử đồng môn của Xiển giáo với Hoàng Thiên Hóa, tự nhiên

ông cũng biết một phần thực lực của vị thiên tài này.

Chương 611

Cũng vì thế mà ông có tự tin, Hoàng Thiên Hóa có thể chiến thắng Hỏa Linh Thánh Mẫu đối diện.

Nhưng nói công bằng, trước đó khi thấy Hoàng Thiên Hóa bị Đại đạo pháp tướng Xích Diễm Hồng Liên của Hỏa Linh Thánh Mẫu đánh trúng, ông cũng có chút lo lắng.

Bởi vì uy lực của một đòn đó thực sự quá lớn, người tu đạo bình thường căn bản không thể chống lại công kích mạnh mẽ như vậy.

Thực ra nếu đổi thành Đại đạo bản nguyên pháp tướng của các đệ tử đời thứ ba khác, lực công kích không mạnh đến vậy, nhưng Hỏa chi đại đạo giỏi nhất về phá hoại, cũng vì thế mà khó chống đỡ nhất.

Nhưng bây giờ khi thấy thần thông đó được phát động, ông hiểu rằng mọi chuyện đang diễn ra theo dự liệu.

Lúc này trong Địa Tâm Dung Nham trận, một cảnh tượng kỳ diệu đang xuất hiện.

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa một mình chậm rãi mở mắt, một làn sóng ánh sáng màu xám trắng lấy hắn làm trung tâm từ từ khuếch tán ra.

Nó bao phủ hắn và Ngọc Kỳ Lân cùng không gian gần đó, có một cảm giác hư vô phiêu diêu, khiến người ta cảm thấy phảng phất như hắn không thuộc về thời đại này, khí tức vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

"Quang Âm đại đạo thần thông, Vị Lai Pháp Thân!" Những thần thông tham ngộ từ Quang Âm đại đạo đều vô cùng kỳ diệu, Hoàng Thiên Hóa ngoài Quang Âm đình trệ và Nghịch chuyển quang âm

trước đó, thần thông Quang Âm đại đạo mà hắn tham ngộ sâu sắc nhất chính là Vị Lai Pháp Thân.

"Hừ, Hoàng Thiên Hóa, không ngờ ngươi còn có một lá bài tẩy chưa sử dụng, xem ra ta đã xem thường sự ảo diệu của Quang Âm đại đạo." Hỏa Linh Thánh Mẫu kiêng dè nhìn trạng thái của Hoàng Thiên Hóa lúc này, trong cảm tri của nàng đã mất đi quyền kiểm soát đối với mảnh không gian của Hoàng Thiên Hóa.

Nếu là bình thường thì thôi, nhưng bây giờ đang ở trong Địa Tâm Dung Nham trận pháp do ba nghìn Đạo binh bố trí.

Mỗi một tấc không gian trong trận pháp đều bị thao túng, có thể tự do khống chế sức mạnh của lửa để tấn công và can thiệp mục tiêu.

Khi cần thiết, có thể thao túng trận pháp sử dụng Địa Tâm Dung Nham Kiếm, một loại thần thông phạm vi lớn, trong khoảnh khắc có thể giết người trong vô hình.

Nhưng hiện tại trong cảm tri của Hỏa Linh Thánh Mẫu, không gian vốn nên bị thao túng lại bị Hoàng Thiên Hóa đoạt lấy một phần.

Tựa như mảnh không gian nhỏ bé đó đã ở bên ngoài trận pháp, những công kích và can thiệp ngầm đều tiêu tan trong vô hình.

Hỏa Linh Thánh Mẫu dám chắc, năng lực như vậy nàng chưa từng thấy.

Người tu đạo Không gian đại đạo, cũng chỉ có thể phá vỡ không gian để thoát khỏi trận pháp mà thôi.

Người tu đạo Không gian đại đạo lợi hại hơn một chút cũng có thể trực tiếp phá vỡ Địa Tâm Dung Nham trận pháp để phản kích, nhưng thần thông quỷ dị như Hoàng Thiên Hóa khiến nàng vô cùng bất ngờ.

Ngoài những điều đó ra, Hoàng Thiên Hóa lúc này còn cho Hỏa

Linh Thánh Mẫu một ảo giác, đó là đối phương phảng phất không thuộc về thời không này, có một loại khí tức đặc thù.

Nhưng lúc này Hỏa Linh Thánh Mẫu lại không có thời gian nghĩ những chuyện đó nữa, bởi vì thương thế của Hoàng Thiên Hóa lúc này đã tự nhiên lành lại, bao gồm cả tọa kỵ Ngọc Kỳ Lân của hắn!

Hoàng Thiên Hóa cưỡi Ngọc Kỳ Lân xông tới!

"Đây!" Hoàng Thiên Hóa cưỡi Ngọc Kỳ Lân, đi cùng với vòng hào quang màu xám trắng bao quanh người, lao về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu tuy không rõ lắm cái gọi là Quang Âm thần thông Vị Lai Pháp Thân rốt cuộc là thần thông gì, nhưng bây giờ nàng không đánh mà lui được.

Bởi vì hiện tại nàng đang ở trong Địa Tâm Dung Nham trận pháp do ba nghìn Hỏa pháp Đạo binh bố trí, chiếm ưu thế địa lợi, Đại đạo pháp tướng triệu hồi ra từ bản nguyên Hỏa chi đại đạo, dựa vào uy lực của Xích Diễm Hồng Liên, muốn chiến thắng một Hoàng Thiên Hóa nhỏ bé chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Ầm!

Hỏa Linh Thánh Mẫu vừa nghĩ đến đây, liền thao túng một đóa Xích Diễm Hồng Liên bay về phía Hoàng Thiên Hóa.

Nàng muốn nghênh chiến Hoàng Thiên Hóa, chính diện đối kháng Vị Lai Pháp Thân của đối phương.

Nếu là người tu đạo khác có lẽ đã lui đi rồi, nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu bản thân tính tình vô cùng nóng nảy, một khi đã quyết định làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm cho bằng được.

Đó cũng là đặc điểm của đạo pháp nàng tu luyện, phần lớn là công kích chính diện, đường đường chính chính dùng công kích lực để đấu

pháp, là lối đánh chính tông dùng thế áp người.

Cũng vì thế mà nàng không có ý định chủ động né tránh công kích của Hoàng Thiên Hóa, tiếp tục dùng Xích Diễm Hồng Liên ngưng tụ ra để thăm dò tiến công của đối phương.

Ầm!

Một đạo hồng quang và một đạo quang mang màu xám trắng va chạm vào nhau, mơ hồ truyền ra một trận tiếng Kỳ Lân hí vang!

Cuối cùng, quang mang tan ra, để lộ cảnh tượng ở trung tâm va chạm.

Hỏa Linh Thánh Mẫu sau khi nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, đồng tử không khỏi co rút lại, một bộ dáng vô cùng kinh ngạc.

"Chuyện gì thế!

Xích Diễm Hồng Liên của ta lại bị..." Lúc này tại trung tâm va chạm của hai luồng sức mạnh, thân thể Hoàng Thiên Hóa được bao quanh bởi sóng ánh sáng màu xám trắng, nhưng thứ hấp dẫn nhất lại là thứ hắn đang cầm trong tay.

Toàn thân đỏ rực, tỏa ra từng đợt nhiệt độ cao, thiêu đốt không gian xung quanh đến mức méo mó, đó chính là Đại đạo pháp tướng Xích Diễm Hồng Liên mà Hỏa Linh Thánh Mẫu ngưng tụ!

Đại đạo pháp tướng vốn là của Hỏa Linh Thánh Mẫu, hiện tại lại xuất hiện trong tay Hoàng Thiên Hóa.

Hỏa Linh Thánh Mẫu biết, đóa Xích Diễm Hồng Liên này chính là đóa mà nàng vừa sử dụng.

Nhưng hiện tại nàng không thể khống chế đóa Xích Diễm Hồng Liên này, phảng phất như vật này không liên quan gì đến mình.

Trong nháy mắt, Hỏa Linh Thánh Mẫu kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Không ngờ Quang Âm đại đạo thần thông lại quỷ dị đến vậy, có thể phá giải Đại đạo bản nguyên pháp tướng mà mình tân tân khổ khổ ngưng tụ, thậm chí còn biến khách thành chủ, đoạt lấy bảo vật của mình!

Xích Diễm Hồng Liên mà Hỏa Linh Thánh Mẫu ngưng tụ từ bản nguyên Hỏa chi đại đạo tổng cộng có ba nghìn đóa, cũng đối ứng với ba nghìn đại đạo, ẩn chứa sức mạnh vô cùng huyền ảo.

Hiện tại ba nghìn đã mất đi một, ba nghìn đại đạo đã có thiếu sót.

Tiếp theo Hỏa Linh Thánh Mẫu dù có chiêu thức mạnh hơn, cũng cần mượn Xích Diễm Hồng Liên pháp tướng hoàn chỉnh mới có thể thành công.

Không thể không nói Vị Lai Pháp Thân của Hoàng Thiên Hóa đủ quỷ dị và mạnh mẽ, lại có thể đoạt lấy Đại đạo bản nguyên pháp tướng của người khác, đây là chuyện người tu đạo bình thường khó mà tưởng tượng được.

"Khốn kiếp, Hoàng Thiên Hóa, mau trả lại Xích Diễm Hồng Liên cho ta!" Hỏa Linh Thánh Mẫu bản thân là người nóng tính, lúc này thấy đồ của mình bị người ta cướp đi, tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Hai tay kết ấn, sử dụng từng đạo pháp quyết huyền ảo, miệng lẩm nhẩm có lời, xem ra lại sắp ấp ủ một thần thông mạnh mẽ rồi.

Hoàng Thiên Hóa tuy có Quang Âm đại đạo Vị Lai Pháp Thân quỷ dị mạnh mẽ, nhưng không vì thế mà tự đại.

Chương 612

Đã biết Hỏa Linh Thánh Mẫu tiếp theo định dùng thần thông mạnh hơn để quyết chiến, vậy thì tự nhiên sẽ không cho Hỏa Linh Thánh Mẫu cơ hội thi pháp thành công!

Lập tức hai tay vung lên, hai cây chùy bạc trong tay bay về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Lần này những cây chùy pháp bảo này đã khác, chúng đều được bao bọc bởi một lớp hào quang màu xám trắng, khí tức truyền ra từ đó cũng mạnh hơn nhiều so với chùy pháp bảo trước đó.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nhìn thấy, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, nhận ra vật chất màu xám trắng này dường như có chút đặc biệt, có thể tạm thời tăng cường sức mạnh của một pháp bảo nào đó.

Liên hệ đến việc toàn thân Hoàng Thiên Hóa hiện tại đều bị sóng ánh sáng màu xám trắng bao phủ, chẳng phải cũng được cường hóa sao?

Nhưng rốt cuộc là cường hóa kiểu gì, mà có thể khiến Hoàng Thiên Hóa trọng thương lành lại?

Điểm này Hỏa Linh Thánh Mẫu dường như đã nắm được, nhưng lại chưa nắm được điểm mấu chốt.

Lúc này, hai cây chùy bay về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Tuy Hỏa Linh Thánh Mẫu đang ở thời khắc mấu chốt của việc thi pháp, nhưng không hề có chút hoảng loạn nào.

Thần thức khẽ động, dễ dàng thao túng hai Hỏa pháp Đạo binh cầm trường qua ra nghênh chiến.

Chùy bạc và trường qua đỏ rực va chạm vào nhau, phát ra một

tiếng nổ trầm.

Đừng xem thường một tiếng nổ trầm này, nếu phàm nhân ở bên cạnh sẽ lập tức bị âm thanh đó chấn điếc tai, uy lực vô cùng khủng bố.

Nhưng Hỏa pháp Đạo binh gánh chịu cú va chạm vẫn mặt không biểu cảm, tiếp tục vung trường qua giao chiến với chùy bạc.

Cuộc giao chiến giữa hai bên vô cùng kịch liệt, vũ khí va chạm tóe ra những tia lửa dữ dội.

Trông không phân trên dưới, tạm thời không phân được ai thắng ai thua.

Hoàng Thiên Hóa có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng Hỏa Linh Thánh Mẫu không có đủ tinh lực để ngăn cản công kích của mình, chỉ có thể chọn cách cứng rắn đỡ đòn.

Nhưng sự thật lại khác, pháp bảo chùy bạc của hắn đã bị ngăn lại, hiện tại muốn triệu hồi pháp bảo cũng không được, vì đã bị đối phương quấn lấy.

Xem ra, Hoàng Thiên Hóa cũng hiểu, thần thông mà Hỏa Linh Thánh Mẫu muốn sử dụng nhất định uy lực cực lớn, đồng thời thời gian chuẩn bị cũng lâu nhất, vì vậy mới cần đặc biệt cử Hỏa pháp Đạo binh ra đối kháng can thiệp.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa lại như không có gì bất ngờ, phảng phất như đã sớm biết ý đồ của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Tay hắn từ từ đưa về phía thanh bội kiếm bên hông "Mạc Tà"!

Một pháp bảo đỉnh tiêm, là tín vật của sư môn.

Lần này xuống núi để hóa giải Phong Thần sát kiếp, Mạc Tà là bảo vật mà sư môn giao cho để hóa giải sát kiếp, tương truyền uy lực

vô cùng mạnh.

Nhưng cũng chính vì vậy, các trưởng bối trong sư môn đã nhiều lần dặn dò, muốn Hoàng Thiên Hóa cẩn thận sử dụng Mạc Tà, nếu không sẽ khiến mệnh số của hắn xuất hiện biến hóa trọng đại, lúc đó có lẽ sẽ có sát kiếp mạnh hơn ập đến cũng không chừng.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa đối với lời dặn dò của trưởng bối lại lý giải một cách đơn giản thấu triệt, đó là chỉ cần khí số thịnh vượng, dùng Mạc Tà cũng không có chuyện gì.

Không thể không nói, cách lý giải sự việc của Hoàng Thiên Hóa tuy có vẻ thô thiển, nhưng cũng là thể hiện của đại trí nhược ngu.

Bên này Hỏa Linh Thánh Mẫu tuy đang chuẩn bị thi triển thần thông mạnh mẽ, nhưng cũng cảm giác được Hoàng Thiên Hóa sắp sử dụng một kiện pháp bảo mạnh mẽ.

Tuy nhận ra Hoàng Thiên Hóa sắp dùng pháp bảo lợi hại, nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu lại không hề vội vã, ngược lại còn kết ra pháp ấn cuối cùng!

Rào rào!

Tiếng động như thác nước vang lên, tựa như có dòng nước từ trên cao đổ xuống sông lớn.

Hoàng Thiên Hóa kiêng dè lùi lại một bước, nhìn cảnh tượng trước mắt mà rơi vào trầm tư.

Nếu có người quan chiến ở bên ngoài Địa Tâm Dung Nham trận pháp sẽ phát hiện, những Hỏa pháp Đạo binh đang tạo thành mây lửa trên bầu trời bắt đầu giải thể, một lần nữa hóa thành từng Hỏa pháp Đạo binh độc lập.

Những Hỏa pháp Đạo binh này sau khi khôi phục thành cá thể cũng không chiến đấu riêng lẻ, mà lại một lần nữa tụ tập.

Lần này cách tụ tập không giống nhau, trung tâm tụ tập chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu!

Chỉ thấy những Hỏa pháp Đạo binh này bao bọc lấy Hỏa Linh Thánh Mẫu, dần dần thu nhỏ lại thành một bộ áo giáp.

Người mặc bộ áo giáp này tự nhiên là Hỏa Linh Thánh Mẫu, chỉ thấy nàng hài lòng nhìn trang phục của mình, khẽ mỉm cười.

Không thể không nói bộ áo giáp này vô cùng đặc biệt, vì nó do ba nghìn Đạo binh tạo thành, nhưng kích thước lại ngưng tụ thành nhỏ như áo giáp bình thường.

Đồng thời màu sắc của áo giáp cũng là màu đỏ rực, trông vô cùng lộng lẫy bắt mắt, có vô số đạo văn huyền ảo khắc trên đó, ẩn chứa sự tham ngộ của Hỏa Linh Thánh Mẫu đối với Hỏa chi đại đạo.

Nếu người tu đạo nhỏ yếu tu luyện hỏa pháp khác nhìn thấy nhất định sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Thần thông đạo pháp mà Hỏa Linh Thánh Mẫu trăm phương ngàn kế tranh thủ thời gian để thi triển, chính là Hỏa Luyện Áo Giáp!

Lợi dụng đặc hiệu của Hỏa pháp Đạo binh dung hợp với cảm ngộ Hỏa chi đại đạo của bản thân, tạo ra siêu cường thần thông.

Lúc này, Hỏa Linh Thánh Mẫu không giống người tu đạo, mà giống như một nữ võ thần, nữ tướng quân trên chiến trường, uy mãnh phi thường, quả thực là điển phạm cho câu nữ trung hào kiệt không thua trang nam tử.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa không quan tâm bộ áo giáp trông như thế nào, mà quan tâm hơn đến uy lực của nó lớn đến đâu.

Về điểm này, Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng không để hắn phải đợi quá lâu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu lộ ra một nụ cười, ngay sau đó cả người hóa thành một tàn ảnh, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hoàng Thiên Hóa.

Lúc này, Hoàng Thiên Hóa đột nhiên rút bội kiếm Mạc Tà, chém một kiếm về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Không thể không nói uy lực của kiếm Mạc Tà quả thực rất lớn, phối hợp với hình thái Vị Lai Pháp Thân của Hoàng Thiên Hóa lúc này, công kích phát ra đã nhanh chóng đạt đến cực hạn của cảnh giới này.

Cũng có nghĩa là nếu uy lực mạnh hơn một chút, có thể đạt đến trình độ một kích toàn lực của Đại La Kim Tiên.

Dùng kiếm Mạc Tà làm tín vật sư môn, xem ra đủ tư cách.

Nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu không chỉ mặc áo giáp chiến đấu, trong tay nàng cũng có vũ khí.

Chương 613

Đó cũng là một thanh trường kiếm, toàn thân đỏ rực, vung lên tựa như cắt rách cả hư không.

Từ đó có thể thấy uy lực của thanh trường kiếm này cũng vô cùng mạnh, cũng là thần thông đi kèm khi nàng ngưng tụ áo giáp.

Dù sao nếu chỉ có áo giáp mà không có vũ khí, chẳng phải có nghĩa là chỉ có thể chịu đòn mà không thể đánh trả sao?

Với tính tình nóng nảy của Hỏa Linh Thánh Mẫu, tự nhiên sẽ không chịu đựng được, vì vậy nàng cũng chế tạo ra một thanh bảo kiếm sắc bén làm vũ khí chiến đấu.

Hai thanh trường kiếm va chạm vào nhau, chỉ nghe "ầm" một tiếng, lại khiến không khí xung quanh bị đẩy ra hoàn toàn.

Thực ra là một vụ nổ lớn, nhưng vì sự va chạm của năng lượng quá mạnh mẽ, âm thanh ngược lại bị năng lượng triệt tiêu, chỉ còn lại không khí vô hình bị đẩy ra.

Lúc này bất luận là binh sĩ của quân Thương hay quân Tây Kỳ, đều cảm thấy một cơn gió lớn thổi qua.

Người không biết còn tưởng sắp mưa, nhưng hiện tại trên bầu trời có Hỏa Linh Thánh Mẫu tồn tại.

Chỉ riêng nhiệt độ cao có thể dễ dàng thiêu đốt phàm nhân thành than, làm sao có thể có giọt mưa ngưng tụ?

Bên này Hỏa Linh Thánh Mẫu mình mặc áo giáp Đạo binh, tay cầm trường kiếm Đạo binh, lại đối đầu với Hoàng Thiên Hóa trong hình thái Vị Lai Pháp Thân thêm mấy kiếm nữa.

Cuộc tranh đấu giữa hai bên vô cùng kịch liệt, mỗi bên đại diện

cho hai thế lực lớn là Tiệt giáo và Xiển giáo, cũng như hướng đi của cuộc chiến giữa triều Thương và Tây Kỳ.

Không chỉ vậy, ai thua trong cuộc đấu pháp này, nhục thân bị hủy đồng thời, hồn phách sẽ bị Phong Thần Bảng hấp thu.

Đợi sau khi sát kiếp qua đi, hồn phách bị phong ấn sẽ được tái tạo nhục thân để trở về, nhưng sẽ không còn tự do nữa.

Bị Phong Thần Bảng hạn chế, chỉ còn biết nghe lệnh của người nắm giữ Phong Thần Bảng.

Người đó tự nhiên là Thiên Đế Tần Hạo, chỉ là phần lớn các đệ tử của hai giáo tham gia sát kiếp đều không biết gì cả.

Lúc này, Hoàng Thiên Hóa không cần Ngọc Kỳ Lân giúp sức tác chiến nữa.

Sau khi để Ngọc Kỳ Lân rút khỏi chiến trường, hắn một mình nghênh chiến Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy Hoàng Thiên Hóa mượn sức mạnh của Vị Lai Pháp Thân, lại có thể ngang sức với mình hiện tại, liền có chút sốt ruột.

Nàng lập tức lại niệm ra một đạo pháp quyết, chỉ thấy ba nghìn đóa Xích Diễm Hồng Liên vốn đang lơ lửng sau lưng đều hóa thành từng đạo hồng quang, chui vào trong cơ thể áo giáp mà Hỏa Linh Thánh Mẫu ngưng tụ.

Làm xong tất cả, Hỏa Linh Thánh Mẫu lặng lẽ nhìn Hoàng Thiên Hóa đối diện.

Vốn dĩ nàng không muốn dung hợp sức mạnh của Hỏa pháp Đạo binh và Đại đạo bản nguyên pháp tướng Xích Diễm Hồng Liên, bởi vì với tu vi hiện tại của nàng, việc khống chế một loại đại đạo chi lực phức tạp và đa biến như vậy có chút khó khăn.

Chẳng phải đã thấy Hoàng Thiên Hóa sau khi sử dụng Vị Lai Pháp Thân, không còn dùng năng lực Quang Âm đại đạo khác nữa sao?

Bởi vì với sự lĩnh ngộ hiện tại đối với Quang Âm đại đạo, số lượng đạo pháp có thể sử dụng đồng thời vô cùng hạn chế.

Nếu Hoàng Thiên Hóa mạo hiểm sử dụng Quang Âm đình trệ, vậy thì Vị Lai Pháp Thân hiện tại của hắn sẽ tự động giải trừ.

Lúc đó Hỏa Linh Thánh Mẫu dù bị can thiệp tấn công, cũng sẽ ngay lập tức sau khi hồi phục giáng cho Hoàng Thiên Hóa đòn đánh nặng nề nhất.

Ngoài ra còn một điểm quan trọng nữa, đó là Hoàng Thiên Hóa trước đó đã cướp đi một đóa Xích Diễm Hồng Liên.

Điều này dẫn đến số lượng ba nghìn đóa Xích Diễm Hồng Liên của nàng bị thiếu hụt, không thể sử dụng ra thần thông dung hợp pháp tướng và Đạo binh hoàn mỹ nhất.

May mà Hỏa Linh Thánh Mẫu có không ít phương án dự phòng, lần này nàng chọn dùng một pháp bảo thuộc tính Hỏa để thay thế đóa Xích Diễm Hồng Liên bị cướp đi.

Ầm ầm ầm, sau khi những đóa Xích Diễm Hồng Liên này dung nhập vào áo giáp Hỏa pháp Đạo binh, ngay lập tức khiến áo giáp xảy ra không ít biến hóa.

Đầu tiên là hoa văn trên áo giáp càng thêm sâu sắc và phức tạp, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Thứ hai là khí tức càng thêm mạnh mẽ, áp lực mạnh mẽ khiến Hoàng Thiên Hóa cũng không nhịn được phải lùi lại một bước.

Cảm nhận sức mạnh cơ thể lại một lần nữa được tăng cường, lần này Hỏa Linh Thánh Mẫu cuối cùng cũng hài lòng gật đầu.

Sau đó nàng liền xông lên, một lần nữa phát động tấn công về phía Hoàng Thiên Hóa.

Cuộc chiến đấu của các tiên nhân thường không thể kết thúc trong thời gian ngắn.

Dù sao hai bên đều là người tu đạo, thủ đoạn bảo mệnh nhất định vô cùng nhiều.

Muốn dễ dàng kết thúc trận đấu, ngoài việc thực lực áp đảo ra, còn phải dựa vào sự hợp lực của nhiều tiên nhân để đối địch.

Trận chiến ở Tuyệt Long Lĩnh vừa mới bắt đầu, hai vị đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo và Xiển giáo là Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa đã thể hiện thực lực mạnh mẽ, khiến các thế lực khác đều có phần kinh ngạc.

Đối với kết quả của trận đấu pháp này, không ai dám chắc ai sẽ là người chiến thắng.

Thiên Đế Tần Hạo ở nơi xa vạn dặm đương nhiên cũng chú ý đến trận đấu, nhưng không xem được bao lâu thì đã bị Quỳnh Tiêu chạy tới cắt ngang. "Tần Hạo ca ca, muội về rồi, huynh đoán xem lần này muội mang về bảo bối gì nào?" Bích Tiêu có thần thái hệt như một cô bé thích khoe khoang với trưởng bối, trông vô cùng ngây thơ thuần khiết.

Tần Hạo cũng vui vẻ khi có một người muội muội đáng yêu như vậy, hắn mỉm cười, tạm thời không quan tâm đến kết quả trận đấu nữa mà nói với Bích Tiêu: "Để ta đoán xem, có phải đã lấy được món tiên thiên chi vật kia rồi không?" Hắn nói đùa, món tiên thiên chi vật kia là do Tần Hạo phát hiện, tự nhiên cũng biết nàng có thể cười tươi chạy về là vì đã đắc thủ.

Xích Xà Tử kia tuy là một kỳ vật của trời đất nhưng thực lực lại

không quá mạnh, cùng lắm là thần thông có chút phức tạp và quỷ dị.

Trong tình huống không có sự chuẩn bị, tự nhiên sẽ phải chịu thiệt thòi.

Nhưng điều đó không bao gồm Khổng Tuyên và ba chị em Tam Tiêu, dù sao với thực lực của họ, hiếm có ai ở cùng cảnh giới có thể đánh thắng được.

Hơn nữa, Xích Xà Tử chỉ là một tán tu nhỏ nhoi, cũng không có bao nhiêu thuộc hạ và bằng hữu nguyện ý giúp đỡ, ngược lại kẻ thù thì gần đây đều đang trốn tránh hắn.

Cũng vì vậy, Tần Hạo dù không cố ý quan tâm cũng biết Quỳnh Tiêu chắc chắn đã thành công.

Bích Tiêu thấy Tần Hạo dễ dàng đoán ra kết quả như vậy, có chút không vui mà bĩu môi.

Bỗng nhiên nàng lại như nghĩ ra điều gì, đắc ý cười nói: "Ha ha, có một chuyện Tần Hạo ca ca không biết đâu nha!

Muội đã thu phục Xích Xà Tử rồi, bây giờ hắn muốn gia nhập Thiên Đình để phục vụ cho Tần Hạo ca ca, đang chờ huynh gật đầu đồng ý đấy!" "Ồ?

Chương 614

Có chuyện như vậy sao?" Tần Hạo cũng không ngờ Bích Tiêu lại chiêu an được Xích Xà Tử, trong quan sát của hắn, Xích Xà Tử là một tán tu vô cùng nóng nảy, không phải là người dễ giao tiếp.

Là một tán tu, phải biết rằng những kẻ như vậy mới thật sự là giết người không chớp mắt, gặp phải tu đạo giả muốn lấy tiên thiên chi vật trong cơ thể hắn mà không liều mạng hay sao.

Nhưng bây giờ Xích Xà Tử lại bị chiêu an, quả thật có chút thú vị.

Lúc này, Khổng Tuyên, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu cùng Xích Xà Tử mới cưỡi mây bay tới.

Hóa ra trước đó Bích Tiêu muốn mau chóng báo tin vui cho Tần Hạo nên đã một mình lao về trước.

Ngược lại, Khổng Tuyên không dùng độn thuật hết tốc lực nên đã chậm một nhịp.

Một nhóm người tiến vào trong Hạo Thiên Đại Điện, những người vốn thuộc Thiên Đình tự giác đứng sang một bên.

Xích Xà Tử thì ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên Đại Điện to lớn, hắn dám đảm bảo đây là lần đầu tiên nhìn thấy một đại điện hùng vĩ như vậy, còn tốt hơn tất cả động phủ hắn từng đến. "Khụ khụ!" Khổng Tuyên, với tư cách là người dẫn đường cho Xích Xà Tử, không nhìn nổi nữa, bèn ho nhẹ một tiếng để nhắc nhở Xích Xà Tử đừng quên chuyện quan trọng lúc này.

Tiếng ho quả nhiên có hiệu quả, Xích Xà Tử lập tức tỉnh táo lại, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tần Hạo đang ngồi ngay ngắn trên ngôi vị Thiên Đế.

Một cách khó hiểu, Xích Xà Tử liền biết được thân phận của đối phương.

Người nắm giữ một trong lục đại thế lực, Thiên Đế của Thiên Đình – Tần Hạo! "Tiểu tu bái kiến Thiên Đế, lần này tiểu tu đi theo Khổng Tuyên tiền bối, muốn gia nhập phe của Thiên Đế, cống hiến một phần sức mọn để duy trì trật tự đất trời." Chà, tên nhóc này cũng được đấy, con rắn nhỏ này tuy là tán tu nhưng lời nói lại rất có chừng mực.

Tuy nhiên, Tần Hạo lại liếc mắt nhìn Khổng Tuyên một cách vu vơ.

Chỉ thấy sắc mặt Khổng Tuyên vẫn như thường, nhưng Tần Hạo biết những lời này của Xích Xà Tử đều do Khổng Tuyên dạy cho.

Nguyên nhân cụ thể cũng rất đơn giản, không ngoài việc đây là lần đầu tiên dẫn dắt tán tu vào Thiên Đình, nếu để Thiên Đế không hài lòng, há chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến địa vị sau này sao?

Đối với điều này, Tần Hạo cũng tỏ ra thông cảm và không truy cứu vấn đề này.

Hắn quay sang nhìn Xích Xà Tử với vẻ mặt chân thành và mong đợi, cười tủm tỉm nói: "Bản thiên đế tự nhiên hoan nghênh Xích Xà Tử đạo hữu gia nhập, nhưng trước đó, ta cần Xích Xà Tử đạo hữu bằng lòng giao ra món tiên thiên chi vật kia." Xích Xà Tử đương nhiên biết món tiên thiên chi vật kia là để đưa cho Triệu Công Minh dùng, lập tức lấy ra món bảo vật hình dạng như một viên ngọc châu, dâng lên cho Tần Hạo đang ngồi ở thượng vị.

Trước đó, món tiên thiên chi vật này được giao cho Khổng Tuyên bảo quản, nhưng Vân Tiêu cẩn thận đã đề nghị để Xích Xà Tử tự mình bảo quản lại.

Nguyên nhân là để lát nữa Xích Xà Tử tự tay giao bảo vật này cho Tần Hạo ca ca, như vậy cũng thể hiện được quyết tâm và thành ý khi gia nhập Thiên Đình của Xích Xà Tử.

Tần Hạo thực ra cũng đoán được quá trình của bọn họ, đối với ý tưởng của Vân Tiêu cũng không nói gì, dù sao Xích Xà Tử làm như vậy cũng là đã cho hắn, vị Thiên Đế này, đủ mặt mũi rồi. "Tốt, tiên thiên chi vật ta nhận rồi, lát nữa sẽ ban cho Triệu Công Minh để tái tạo nhục thân, đồng thời Xích Xà Tử chính thức gia nhập Thiên Đình ta.

Vì lần này ngươi hiến ra tiên thiên chi vật, ta cũng sẽ ghi cho ngươi một đại công." Cái gọi là ghi công, là một bộ phương thức thưởng phạt mà Tần Hạo sao chép lại.

Thông qua hình thức đơn giản như vậy, có thể giúp trật tự của Thiên Đình được duy trì tốt đẹp.

Lúc này, Triệu Công Minh cũng bay ra, vẫn trong trạng thái hồn phách, một lần nữa bày tỏ lòng cảm kích của mình.

Sau đó, Tần Hạo sắp xếp cho mấy người lui xuống chuẩn bị việc tái tạo nhục thân, dù sao đây cũng là đại sự hàng đầu của Triệu Công Minh.

Bất luận là ba chị em Tam Tiêu hay Tần Hạo, đều không cho phép xảy ra sai sót.

Cuối cùng, địa điểm tái tạo nhục thân được chọn là bên cạnh Dao Trì của Thiên Đình, cũng vì linh khí nơi đây dồi dào nhất, có thể đáp ứng được môi trường bên ngoài cần thiết cho việc tái tạo nhục thân.

Dao Trì cũng có lai lịch lâu đời, được thai nghén và sinh ra cùng với Thiên Đình.

Nhưng bây giờ sau khi Tần Hạo trở thành Thiên Đế, Dao Trì này

cũng thuộc về hắn.

Thứ có thể được Tần Hạo coi trọng tự nhiên không tầm thường, Dao Trì là một dược trì hoa sen thượng đẳng.

Nó có thể bồi dưỡng ra những tiên dược quý hiếm, phối hợp với thuật luyện đan siêu phàm của tu đạo giả có thể luyện chế ra những đan dược thần kỳ.

Ví dụ như dùng thanh liên tử và bàn đào để luyện chế, có thể luyện ra thần dược giúp phàm nhân trường sinh bất tử.

Đương nhiên thần dược này đối với tu đạo giả đã thành tiên thì chỉ là gân gà, không có tác dụng lớn.

Ngoài ra còn có linh dược giúp tăng tiến tu vi của tu đạo giả, đó mới là thứ mà mọi người đều mơ ước.

Tần Hạo đang lên kế hoạch sau này sẽ lợi dụng những đan dược này để nhanh chóng cường hóa quân đội của mình, giúp họ có thể thành công chống lại sự tấn công của Ma Vực.

Tất cả mấu chốt đều nằm ở Dao Trì, đồng thời Triệu Công Minh cũng phải dựa vào sức mạnh của Dao Trì để tái tạo nhục thân.

Sau khi Xích Xà Tử đồng ý hiến tiên thiên chi vật cho Thiên Đình, Tần Hạo tự nhiên hạ lệnh để Triệu Công Minh bắt đầu tái tạo nhục thân.

Mấy người đến bên trong Dao Trì, chuẩn bị mượn linh lực độc hữu và sức mạnh huyền ảo nơi đây để giúp Triệu Công Minh tái tạo nhục thân.

Đồng thời cũng hy vọng tiên thiên chi vật có thể mang đến cho Triệu Công Minh một vài biến hóa đặc biệt, cuối cùng có thể tăng thêm pháp lực, giúp Triệu Công Minh sớm ngày đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên. "Bố trận!" Tần Hạo với tư cách là Thiên Đế hạ lệnh cho

Tam Tiêu bắt tay vào việc tái tạo nhục thân.

Thực ra bây giờ hắn cũng không có nhiều việc phải làm.

Ngoài việc phải nâng cao thực lực, hắn còn phải quan sát đại chiến giữa Tây Kỳ và quân Thương, vào thời điểm then chốt sẽ phái người đi nhặt của hời là được.

Nếu sự tình trở nên vô cùng nghiêm trọng, cũng có Tam Thanh đứng ra dọn dẹp cho đệ tử, hắn là Thiên Đế chỉ cần trong thời gian này chỉnh hợp thế lực Thiên Đình, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến với Ma Vực là được rồi.

Ví dụ như việc tái tạo nhục thân cho Triệu Công Minh hiện tại, cũng là một sự chuẩn bị để nâng cao thế lực của Thiên Đình.

Nhiệm vụ của Khổng Tuyên là cảnh giới xung quanh để đề phòng những tình huống bất ngờ có thể xảy ra, tuy rằng loại bất ngờ này gần như không có, nhưng cũng phải cẩn thận, Tần Hạo không muốn để người khác phá hỏng đại kế của mình.

Về phần Xích Xà Tử, Tần Hạo cũng không có nhiệm vụ gì tốt để giao cho hắn.

Lần này bèn để hắn quan sát Tam Tiêu tái tạo nhục thân cho Triệu Công Minh như thế nào, để cho tên tán tu dã lộ tử này lĩnh ngộ thêm một chút về truyền thừa đạo pháp chính thống.

Tần Hạo rất rõ ràng, đạo pháp của Xích Xà Tử chẳng tinh diệu chút nào, có được thực lực như vậy hoàn toàn là nhờ vào thần thông thiên phú đặc thù của bản thân là một kỳ vật trời đất, nếu không, chỉ bằng chút đạo pháp của Quỳnh Tiêu chưa chắc đã có thể đánh bại Xích Xà Tử.

Chương 615

Bên trong Dao Trì, vang lên những âm thanh va chạm của đao kiếm, khiến mọi người có mặt tại đây phảng phất như đang ở trên chiến trường khói lửa binh đao.

Đây cũng là điểm đặc biệt của Dao Trì, vốn là bảo vật của Tây Vương Mẫu, tượng trưng cho hành Kim trong ngũ hành.

Nếu một tu đạo giả tu luyện Kim chi đại đạo có cảnh giới và thực lực đủ mạnh, thậm chí có thể luyện hóa toàn bộ Dao Trì thành một kiện pháp bảo uy lực không tầm thường!

Bởi vì bản thân Dao Trì rất đặc thù, pháp bảo này có thể trở thành một tiên thiên pháp bảo hiếm có.

Nhưng những người có mặt ở đây đều không tu luyện Kim chi đại đạo, cũng không có ý định luyện chế pháp bảo.

Nhưng Tần Hạo mượn sức mạnh của Dao Trì để bồi dưỡng linh dược và tái tạo nhục thân cho Triệu Công Minh thì vẫn được, sức mạnh sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Tiếng đao kiếm va chạm không hề ảnh hưởng đến Tam Tiêu, ba chị em cùng nhau bấm pháp quyết, từng đạo pháp ấn huyền diệu được đánh vào giữa không trung, lấy hư không làm nền tảng bắt đầu bố trận.

Triệu Công Minh thì ở trung tâm trận pháp do Tam Tiêu vây quanh, bắt đầu điều tức dưỡng thần, chuẩn bị với trạng thái tốt nhất để tái tạo nhục thân của mình.

Tam Tiêu sau khi đánh ra vô số pháp ấn vào hư không, lại lấy ra những trân bảo, dùng làm dược liệu để hình thành trận pháp.

Những dược liệu này không phải là tùy tiện chọn lựa, có hoa sen ngàn năm mới nở một lần, cũng có hạch của thứ quả vạn năm mới kết trái, cùng với suối nguồn sinh mệnh ẩn chứa sinh cơ, vân vân.

Nếu ở bên ngoài, chắc chắn đây là những bảo vật mà các tán tu đều mơ ước, nhưng ở đẳng cấp của Tam Tiêu lại có thể lấy ra để bố trí một pháp trận chuyên dùng để tái tạo nhục thân cho người khác.

Kẻ vừa mới thoát ly thân phận tán tu gia nhập Thiên Đình đứng bên cạnh nhìn mà mắt tròn miệng dẹt.

Nếu là ngày thường, chỉ cần có tin tức về bất kỳ một món bảo vật nào trong số này cũng sẽ gây ra tranh đoạt giữa các tán tu, tại sao ở đây chúng lại giống như những vật phàm tầm thường, dường như không còn quý giá như vậy nữa?

Thực ra những dược liệu này đối với ba chị em Tam Tiêu vô cùng quý giá, chỉ là lần này vì Triệu Công Minh nên mới hạ vốn gốc, trong đó cũng có phần đóng góp của Tần Hạo.

Cuối cùng, trận pháp đã bố trí xong.

Dựa theo Thiên Địa Nhân Tam Tài pháp trận do giáo chủ Nhân giáo là Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân, thôi diễn ra, thông qua việc dẫn động thanh khí của trời, trọc khí của đất, tinh khí của người, để đạt đến kết quả Thiên Địa Nhân tam tài hợp nhất.

Dùng để tái tạo nhục thân, tu phục pháp bảo, đều là những pháp trận vô cùng hữu dụng.

Thông thường loại pháp trận này đều cần một vật phẩm thích hợp làm trận nhãn, mượn sức mạnh của bảo vật này để dẫn động tam khí quy nhất, đạt được hiệu quả thai nghén thân thể.

Đồng thời, cường độ của thân thể được tái tạo ra sao sẽ phụ thuộc

vào việc vật làm trận nhãn là bảo vật gì.

Lúc này thứ cần xuất hiện, tự nhiên là món tiên thiên chi vật mà ba chị em Tam Tiêu và Khổng Tuyên đã tốn trăm phương ngàn kế mới có được.

Tiên thiên chi vật vốn dĩ Tam Tiêu định dùng vũ lực đoạt lấy, nhưng bây giờ Xích Xà Tử lại hiến ra nó để gia nhập Thiên Đình, kết cục này trong thế giới của tu đạo giả là một cục diện song thắng vô cùng hài hòa.

Dù sao thế giới của tu đạo giả vô cùng tàn khốc, chỉ riêng sát kiếp đấu pháp giữa hai giáo Xiển giáo và Tiệt giáo đã tổn thất bao nhiêu người, huống chi là các tán tu khác, họ phải trải qua những cuộc đấu tranh vô cùng tàn khốc mới có thể đi ngày càng xa trên con đường tu đạo.

Xích Xà Tử là một ví dụ tốt nhất, bây giờ có thể gia nhập Thiên Đình đã là một kết quả rất tốt rồi.

Có đại thế lực che chở, sau này cũng không ai dám dễ dàng đắc tội nữa.

Chuyện của Xích Xà Tử tạm gác lại, bên này, đại tỷ trong Tam Tiêu là Vân Tiêu đã đặt tiên thiên chi vật vào trung tâm của Thiên Địa Nhân Tam Tài trận.

Trận nhãn này nằm ngay phía trên hồn phách của Triệu Công Minh, tương ứng với chủ nhân của nó.

Ầm!

Ngay khoảnh khắc tiên thiên chi vật được đặt vào trận nhãn, trận pháp vốn dĩ trông thiếu linh tính bỗng chốc có sự thay đổi.

Trong hư không bắt đầu ngưng tụ ra ngày càng nhiều đạo văn, cùng nhau tạo thành một đồ án huyền ảo.

Đồng thời, một sức mạnh kỳ lạ bắt đầu ngưng tụ tại trung tâm trận pháp, một hình người được phác họa ra.

Cùng lúc đó, Dao Trì cũng từ từ bốc lên sương mù màu vàng kim, bắt đầu rót vào trong trận pháp, cung cấp đủ linh lực cho trận pháp vận chuyển.

Tốc độ tạo ra nhục thân không nhanh, bởi vì nó được tái tạo từ tủy xương, đồng thời Tần Hạo cũng là một người chú trọng chất lượng, yêu cầu đối với nhục thân vô cùng cao, dù phải đợi thêm thời gian cũng được.

Triệu Công Minh tự nhiên cũng hy vọng nhục thân càng mạnh càng tốt, như vậy mới có thể trở về nguyên vẹn như xưa.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, thấm thoát đã qua bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Trong thời gian này, ba chị em Tam Tiêu không ngừng bấm pháp quyết, duy trì sự vận hành của trận pháp.

Đồng thời Triệu Công Minh cũng thẩm thấu sức mạnh linh hồn vào nhục thân đang dần thành hình, từ từ thử nghiệm thiết lập liên kết.

Khổng Tuyên cũng nghiêm túc tuần tra khắp nơi, tránh để xảy ra sơ suất vào thời điểm quan trọng nhất.

Xích Xà Tử thì càng không cần phải nói, đến cả Dao Trì này hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, tự nhiên phải chăm chỉ học tập những đạo pháp mạnh mẽ này rồi.

Ngược lại Tần Hạo thì không thấy tăm hơi đâu, nhưng cũng là chuyện bình thường.

Bản thân có Khổng Tuyên làm hộ pháp đã đủ rồi, hắn là Thiên Đế cũng có việc của mình cần xử lý.

Lúc này tại Hạo Thiên Đại Điện, Tần Hạo thấy việc tái tạo nhục thân của Triệu Công Minh tiến triển thuận lợi, cũng không tiếp tục ở lại.

Vốn dĩ hắn không có việc gì phải xử lý, nhưng vừa rồi linh giác có chút xúc động, dường như có một số chuyện trong cõi u minh sắp xảy ra.

Với tư cách là một người tham gia bí mật, hắn phải luôn chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với những biến hóa sắp tới.

Chỉ thấy hắn lại một lần nữa lấy ra tấm gương đồng thanh kia, từ từ lau đi lớp bụi trên gương.

Viền của tấm gương đồng có những đạo văn, hoàn toàn tự nhiên, tựa như được điêu khắc lên từ lúc sinh ra.

Bề mặt gương phủ đầy bụi, thực ra không phải vì tấm gương đồng đã lâu không được sử dụng, mà thực tế là mấy ngày trước Tần Hạo đã dùng nó để quan sát những việc Khương hoàng hậu sắp làm, tiến hành gieo xuống hạt giống, ý đồ ảnh hưởng và âm thầm nắm giữ Triều Ca.

Nguyên nhân tấm gương đồng phủ đầy bụi cũng rất đơn giản, đó là do đặc tính của nó với tư cách là một tiên thiên chi vật.

Mỗi lần trước khi sử dụng, bề mặt gương đều sẽ tích tụ một lượng lớn bụi, cần người sử dụng dùng pháp lực để lau sạch, như vậy mới có thể sử dụng được.

Tuy có vẻ hơi phiền phức, nhưng hiệu quả thực tế của tấm gương đồng lại vô cùng tốt.

Chương 616

Lúc này bề mặt gương đồng đã được lau sạch sẽ, không còn một hạt bụi nào trên đó.

Tấm gương đồng như có linh tính, vui vẻ rung động một chút, sau đó trên bề mặt gương bắt đầu hiện ra hình ảnh trong thành Triều Ca.

Tần Hạo thấy phản ứng này của tấm gương đồng cảm thấy khá thú vị, pháp bảo thông thường đều do tu đạo giả luyện chế, đa phần là vật chết, chỉ có những pháp bảo đặc biệt được người luyện chế dồn vào rất nhiều tâm huyết mới có linh tính.

Giống như loại tiên thiên pháp bảo này, thì trời sinh đã có linh tính, thậm chí những tiên thiên pháp bảo lợi hại còn có thể sinh ra ý chí độc lập, có thể tự mình lựa chọn chủ nhân.

Nhưng so với linh tính của tấm gương đồng, Tần Hạo càng quan tâm hơn đến cục diện hiện tại trong thành Triều Ca. ...

Lúc này tại thành Triều Ca.

Với tư cách là thủ đô của triều Thương, nơi đây vẫn giữ được dáng vẻ phồn hoa tấp nập, trên chợ người qua kẻ lại, trên lầu cao quán rượu cũng có không ít đấng quan quyền quý tộc và phú hào hương thân đang uống rượu vui chơi.

Lối sống như vậy, cũng là do Trụ Vương dạy cho.

Cách hưởng lạc của quân vương vô cùng hấp dẫn, không ít người có địa vị, có thân phận đều bắt đầu noi theo.

Vì vậy, trong khi Văn thái sư đang ở Tuyệt Long Lĩnh dẫn binh đánh bại đại quân Tây Kỳ, thì trong thành Triều Ca lại là một cảnh ăn chơi sa đọa.

Còn về việc chiến tranh thất bại?

Sao có thể bại được chứ?

Chẳng phải có tiên nhân tương trợ sao?

Đây là suy nghĩ thực sự của không ít người trong thành Triều Ca biết được một phần tình hình, còn đối với một số dân thường chỉ biết là đang có chiến tranh thì cũng không quan tâm.

Dù sao cũng không có nơi nào khác để trốn, kết quả chiến tranh chẳng phải vẫn chưa phân định sao?

Biết đâu quân Thương chiến thắng cũng không chừng.

Đối với họ, những người đang phải chịu sự áp bức của bạo chính Trụ Vương, chạy đi đâu cũng là kết quả như nhau.

Trong hoàn cảnh tê liệt như vậy, thị nữ thân cận của Khương hoàng hậu là Tiểu Thanh đã đến một nơi vô cùng hẻo lánh trong thành Triều Ca.

Phía sau nàng là mấy gã tráng hán, trông như đang vận chuyển đồ đạc.

Lúc này, một người đàn ông có tướng mạo gian xảo từ một căn nhà nhỏ bên cạnh bước ra, vừa đi vừa xoa tay, ánh mắt không ngừng liếc qua liếc lại trên người Tiểu Thanh và mấy gã tráng hán phía sau, trong mắt thoáng qua một tia kiêng dè, nhưng rồi lại ánh lên vẻ tham lam. "Tiểu Thanh cô nương, người cô cần đang ở trong căn nhà nhỏ này." "Trương Tam, không có vấn đề gì chứ?" Tiểu Thanh nhìn trái ngó phải, thấy xung quanh không có ai mới không yên tâm hỏi lại.

Người đàn ông tên Trương Tam xoa tay, cười nói: "Cô nãi nãi, ngài cứ yên tâm, hàng hóa tôi đã đóng gói kỹ càng, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, ngài cứ yên tâm mạnh dạn mang đi là được." Khi Trương Tam nói những lời này, hắn có cảm giác hơi không thật,

cũng không ngờ hôm nay lại có người trả giá cao để mua món hàng này.

Phải biết rằng ngày thường, hiếm có kẻ ngốc nào như vậy.

Cũng không biết cô gái Tiểu Thanh này là ai, sau này có cơ hội hợp tác nữa không.

Trương Tam trong lòng có chút vui mừng, đồng thời cũng đoán mò thân phận của Tiểu Thanh, người có thể ra giá cao như vậy thường có bối cảnh không đơn giản, đặc biệt là Tiểu Thanh trông giống như một thị nữ chạy việc, chủ mưu đằng sau không hề lộ diện.

Tiểu Thanh ra hiệu bằng mắt cho một gã tráng hán vai rộng eo thon bên cạnh, gã tráng hán hiểu ý, một mình chạy vào căn nhà nhỏ kiểm tra một lượt.

Không lâu sau, hắn ra bẩm báo: "Tiểu Thanh cô nương, hàng hóa bên trong mọi thứ đều bình thường." Tiểu Thanh lại nhìn về phía Trương Tam, đưa tay ra trước mặt hắn: "Trương Tam, chắc ngươi không quên một món đồ chứ?" Làm ăn kiếm tiền, sao Trương Tam có thể quên được?

Hắn lập tức từ trong lòng lấy ra một cái lọ nhỏ đưa cho Tiểu Thanh.

Cái lọ này trông chỉ to bằng ngón tay cái, nhưng miệng lọ lại được niêm phong rất kỹ, dường như bên trong chứa thứ gì đó vô cùng quan trọng. "Tiểu Thanh cô nương, thứ này dùng phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để trúng chiêu, nếu trúng rồi... thì lại hời cho đám đàn ông thối tha kia đấy." Trương Tam thấy Tiểu Thanh nhận lấy cái lọ nhỏ, bèn lên tiếng nhắc nhở, chỉ là nụ cười của hắn vô cùng bỉ ổi, cũng không thấy giống lời nói tốt đẹp gì.

Tiểu Thanh nghe vậy, trừng mắt nhìn Trương Tam một cái, hung

hăng nói: "Việc của ta tự nhiên sẽ cẩn thận, đâu đến lượt ngươi nhiều lời?" "Tiểu nhân lắm mồm, tiểu nhân lắm mồm, xin Tiểu Thanh cô nương tha thứ." Trương Tam thấy trời tự nhiên luôn miệng xin lỗi, nhưng nhìn nụ cười nhếch mép còn sót lại trên mặt, có thể thấy hắn không hề có ý định xin lỗi.

Bây giờ đã là giữa trưa, Tiểu Thanh cũng không có thời gian để lãng phí với Trương Tam.

Nàng hừ lạnh một tiếng, lấy ra một túi tiền ném cho Trương Tam. "Đây là thù lao của ngươi, nhớ là tất cả những gì xảy ra hôm nay không được nói cho người khác biết, hiểu chưa?" Trương Tam vừa nhận lấy túi tiền, cảm giác bên trong nặng trĩu, lập tức mừng rỡ ra mặt, cười nói với Tiểu Thanh: "Tiểu Thanh cô nương, khách sáo quá rồi, đây là việc tiểu nhân nên làm, ngài hà tất phải tốn kém như vậy?" Miệng nói vậy, nhưng Trương Tam lại vội vàng mở túi tiền ra đếm số tiền tài bên trong. "Ối chà!

Ra tay hào phóng quá, Tiểu Thanh cô nương!" Đột nhiên Trương Tam kinh ngạc kêu lên, vẻ mặt vô cùng bất ngờ, rồi lại nói tiếp: "Ta, Trương Tam, cả đời mới thấy nhiều lá vàng như vậy, Tiểu Thanh cô nương ra tay thật rộng rãi!" Tiểu Thanh vốn đang tò mò vì sao Trương Tam lại kinh ngạc như vậy, kết quả phát hiện đối phương là vì mấy chiếc lá vàng, lập tức có chút cạn lời.

Trong hoàng cung, lá vàng mà nàng thấy còn ít sao?

Chỉ riêng châu báu mà Khương hoàng hậu ban thưởng hàng tháng đã rất nhiều rồi.

Tiểu Thanh nhìn bộ dạng chưa từng thấy đời của Trương Tam mà thấy ghét, càng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Sau khi lấy đi cái lọ, nàng liền gọi hai gã tráng hán đi khiêng món hàng bí ẩn trong nhà ra.

Món hàng này được đựng trong một cái bao gai lớn, bên trong chứa thứ gì thì chỉ có vài người biết.

Trương Tam tự nhiên cũng biết sau lưng Tiểu Thanh có người, cũng không dám nói nhiều, lấy tiền xong thì chuồn thẳng, còn về việc họ định làm gì thì không liên quan gì đến Trương Tam nữa.

Nhóm người Tiểu Thanh cũng không dám chậm trễ, khiêng cái bao gai lớn lên xe ngựa trở về hoàng cung. ...

Trong hoàng cung, Khương hoàng hậu đang sốt ruột chờ đợi trong tẩm cung của mình, mong Tiểu Thanh chuẩn bị xong mọi thứ cần dùng.

Nếu không phải vì thân phận của bà quá dễ bị chú ý, có lẽ Khương hoàng hậu đã hận không thể tự mình đi làm việc này. "Ha ha, đợi Tiểu Thanh trở về, kế hoạch của ta có thể bắt đầu rồi!" Nghĩ đến một kế hoạch hoàn mỹ không tì vết, nội tâm đang sốt ruột của Khương hoàng hậu đã bị sự khoái ý và hưng phấn thay thế.

Chương 617

"Chỉ cần kế hoạch này thành công, Tô Đát Kỷ và gia tộc của nó cứ chờ bị tru di cửu tộc đi!" Đúng lúc này, Tiểu Thanh vội vã bước vào.

Hóa ra sau khi thúc ngựa phi nhanh, Tiểu Thanh chưa đến nửa canh giờ đã trở về hoàng cung.

Vừa vào cung, nàng không hề dừng lại mà đi thẳng đến tìm chủ tử của mình là Khương hoàng hậu. "Hoàng hậu nương nương, những thứ ngài cần đều đã chuẩn bị xong." "Thật sao?

Mau đưa ta đi xem!" Khương hoàng hậu nở nụ cười trên mặt.

Kể từ khi Tô Đát Kỷ ở bên cạnh Trụ Vương, bà chưa từng cười, bây giờ cuối cùng cũng đã nở nụ cười.

Tiểu Thanh không dám chậm trễ, vội vàng dẫn Khương hoàng hậu rời khỏi tẩm cung, đi đến một góc khuất trong hoàng cung.

Dù sao chuyện này vô cùng quan trọng, không thể phạm một chút sai lầm nào, nếu không bà và hoàng hậu nương nương đều không có đường sống. "Hoàng hậu nương nương, ngài xem, đây là món hàng ngài phân phó tìm." Tiểu Thanh đưa cái lọ nhỏ lấy được từ chỗ Trương Tam cho Khương hoàng hậu, đồng thời cũng mở miệng bao gai ra, để lộ món hàng bí ẩn bên trong.

Khương hoàng hậu trước tiên kiểm tra cái lọ nhỏ được niêm phong bằng đất sét, sau đó lại nhìn lướt qua món hàng trong bao gai, cuối cùng mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì đó đâu phải là hàng hóa gì, rõ ràng là một người sống sờ sờ!

Một người đàn ông đang nửa thân trên trần truồng nằm trong bao

gai, vẻ mặt hôn mê bất tỉnh.

Không chỉ vậy, người đàn ông này tuổi cũng chỉ ngoài hai mươi, tướng mạo anh tuấn, khá có nhan sắc, là loại đàn ông mà thiếu nữ nhìn thấy sẽ xuân tâm xao động.

Nhưng Khương hoàng hậu nhìn thấy lại chỉ như xem một món đồ, gật đầu một cách tượng trưng, rồi hỏi Tiểu Thanh bên cạnh: "Mê huyễn dược trong người hắn có thể làm hắn hôn mê bao lâu?

Đừng để đến lúc đó không còn tác dụng, hắn tỉnh lại, nếu thật sự như vậy, kế hoạch của ta sẽ uổng phí." Tiểu Thanh mỉm cười, đắc ý giải thích cho Khương hoàng hậu: "Trương Tam đã nói, thuốc hắn hạ có thể khiến hắn ngủ say cả một ngày cũng không phải chuyện khó, trừ phi chặt chân chặt tay hắn, nếu không cũng sẽ không dễ dàng tỉnh lại như vậy." Người đàn ông anh tuấn này chính là món hàng mà Tiểu Thanh và Khương hoàng hậu mua, Trương Tam là một kẻ buôn bán nô lệ, thường xuyên mua bán những người không rõ lai lịch.

Người đàn ông có tướng mạo anh tuấn như vậy luôn là hàng hot, Trương Tam vốn định bán với giá cao, không ngờ Tiểu Thanh lại ra giá cao như vậy, cuối cùng người đàn ông này tự nhiên rơi vào tay Tiểu Thanh và Khương hoàng hậu.

Còn về cái lọ nhỏ mà Khương hoàng hậu đang cầm trên tay, bên trong thực ra chứa mị dược, chuyên dùng để ra tay với phụ nữ.

Về việc tại sao Khương hoàng hậu lại cần cả hai thứ này, thì phải bắt đầu từ âm mưu của bà. "Tiểu Thanh, nếu vạn sự đã chuẩn bị, vậy thì bắt đầu hành động đi!" "Tiểu Thanh tuân mệnh, nhất định sẽ làm mọi việc thật hoàn hảo!" "Nhớ kỹ, nhất định không được để lại sơ hở, phải làm cho con tiện nhân kia không còn lời nào để nói!" Khi Khương hoàng hậu nói những lời này, vẻ mặt oán độc trên mặt đã làm cho khuôn mặt xinh đẹp của bà bị vặn vẹo đến không ra hình dạng.

Tiểu Thanh cũng mang theo mệnh lệnh của Khương hoàng hậu, bắt đầu hành động. ...

Tẩm cung của Tô Đát Kỷ.

Sáng hôm nay, Tô Đát Kỷ cùng thị nữ của mình đến ngự hoa viên thưởng thức những đóa hoa mới nở.

Phải ở bên cạnh Trụ Vương thô lỗ, đã gần như làm cho con hồ ly nhỏ này đạo tâm có vấn đề.

Có thể nói, Tô Đát Kỷ mỗi thời mỗi khắc đều mong triều Thương mau chóng diệt vong, như vậy cũng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mà Nữ Oa đại nhân giao phó.

Đến lúc đó, cũng có thể được Nữ Oa đại nhân chỉ điểm, con đường tu đạo sau này không nghi ngờ gì sẽ dễ dàng hơn.

Nghĩ đến đây, Tô Đát Kỷ chỉ có thể tự an ủi mình tiếp tục nhẫn nhịn sự quấy rầy của Trụ Vương.

Nhưng cũng may, dù sao Tô Đát Kỷ dựa vào việc mình biết pháp thuật, đã nhiều lần khiến Trụ Vương một mình coi cột tẩm cung là nàng, ôm ôm ấp ấp không ngừng, nhưng chưa bao giờ để Trụ Vương được như ý.

Nghĩ đến bộ dạng ngốc nghếch bị lừa của Trụ Vương, tâm trạng của Tô Đát Kỷ cũng tốt lên vài phần.

Dù sao nàng là cửu vĩ hồ ly tinh của Thanh Khâu, thích nhất là trêu chọc người khác.

Vừa về đến tẩm cung, nàng đã cho các cung nữ hầu hạ lui ra.

Một mình tu luyện đã quen, nàng hoàn toàn không thích có thị nữ ở bên cạnh, mỗi lần về tẩm cung đều sẽ để các thị nữ rời đi.

Các thị nữ tuy đã rời khỏi bên cạnh Tô Đát Kỷ, nhưng vẫn luôn

không đi xa.

Một khi Tô Đát Kỷ có nhu cầu, họ đều sẽ có mặt ngay lập tức và đáp ứng yêu cầu của nàng.

Nhưng những điều này đối với Tô Đát Kỷ không quan trọng, dù sao mắt không thấy, lòng không phiền là được.

Nhưng vừa mới bước một bước vào tẩm cung, Tô Đát Kỷ đã cảm thấy có điều không ổn! "Là ai?

Dám nhân lúc bản cô nương không có ở đây, tự tiện xông vào tẩm cung của ta?" Tô Đát Kỷ với tư cách là một trong những tu đạo giả, kiêng kỵ nhất là có người tự tiện xông vào động phủ của mình.

Bất kể kẻ tự tiện xông vào là kẻ địch hay là những tên trộm vặt, Tô Đát Kỷ đều sẽ dùng huyễn thuật của mình để khiến đối phương chết trong vô hình.

Bây giờ ở trong tẩm cung mà Trụ Vương sắp xếp cho mình, ý thức lãnh địa của một hồ ly tinh cũng không hề giảm đi chút nào.

Tô Đát Kỷ dựa vào khứu giác, từng bước từng bước đi đến trước giường, mạnh mẽ kéo rèm giường ra, lập tức nhìn rõ cảnh tượng trên giường. "Chà, thật là kích thích!" Đôi lông mày xinh đẹp của Tô Đát Kỷ nhướng lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Hóa ra lúc này trên giường đang nằm một người, người này không phải ai khác, chính là người đàn ông anh tuấn mà Khương hoàng hậu và Tiểu Thanh đã mua từ tay Trương Tam!

Cùng lúc đó, Tô Đát Kỷ ngửi thấy một mùi hương quỷ dị, dường như tỏa ra từ lư hương bên cạnh.

Thông minh như Tô Đát Kỷ, vừa ngửi đã nhận ra mùi hương kỳ lạ này!

Mị dược!

Không sai, chính là mị dược!

Cộng thêm người đàn ông xa lạ trên giường, Tô Đát Kỷ đã đoán ra âm mưu.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, người có thể ở trong hoàng cung giăng ra âm mưu che trời lấp biển như vậy sẽ không vượt quá ba người.

Chương 618

Một người tự nhiên là Trụ Vương, nhưng hiển nhiên không phải.

Trụ Vương sủng ái Tô Đát Kỷ như vậy, lẽ nào lại chủ động đội mũ xanh cho mình sao?

Những người còn lại là ai thì không cần nói cũng biết, trừ Trụ Vương ra, chỉ có một thế lực có thể ở trong hoàng cung bày mưu tính kế người khác. "Khương hoàng hậu à, không ngờ người đàn bà này lại độc ác đến vậy.

Ta vốn chỉ muốn yên ổn làm hoàng hậu của bà, bản cô nương hoàn thành nhiệm vụ mà Nữ Oa đại nhân giao phó tự nhiên sẽ rời đi, để bà và Trụ Vương làm một đôi uyên ương vong mệnh, đáng tiếc bây giờ bà lại tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách ta." Tô Đát Kỷ lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông anh tuấn trên giường, trong lòng đã hạ lệnh Diêm La cho Khương hoàng hậu. "Người đâu, mời Đại vương đến đây cho ta." Tô Đát Kỷ lên tiếng để thị nữ không rõ chân tướng đi gọi Trụ Vương, tiện tay điều khiển nước trà trên bàn trà dập tắt mị dược đang tỏa hương trong lư hương. ...

Không bao lâu sau, Trụ Vương đã đến.

Vốn dĩ lúc này Trụ Vương đang phải đối phó với một đám lão thần, sớm đã muốn tìm lý do để thoát thân, bây giờ Tô Đát Kỷ chủ động tìm hắn, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. "Ái phi, bản vương nhớ nàng chết đi được!" Trụ Vương vừa vào, thấy Tô Đát Kỷ đón mình, không kìm được muốn ôm nàng vào lòng.

Nhưng Tô Đát Kỷ đâu có để Trụ Vương ôm?

Nàng nghiêng người né tránh cái ôm của hắn.

Trụ Vương ôm một cái lại ôm vào không khí, quay người cười, tưởng rằng Tô Đát Kỷ lại đang đùa giỡn với mình để tăng thêm chút tình thú: "Mỹ nhân, thật là nghịch ngợm a." Tô Đát Kỷ nghe Trụ Vương, một ông chú trung niên dầu mỡ, gọi một tiếng "mỹ nhân" thì trong lòng một trận buồn nôn, nhưng vì có việc phải làm, nàng cũng đành nén lại sự ghê tởm, giả vờ nức nở, dáng vẻ đáng thương nói: "Đại vương, thần thiếp sợ mình không còn trong sạch nữa, để thần thiếp chết đi cho xong!" Nàng còn làm bộ muốn đâm đầu vào cột nhà, may mà thị nữ bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

Tuy Tô Đát Kỷ vẫn bình an vô sự, nhưng cũng đủ khiến Trụ Vương sợ hết hồn! "Mỹ nhân, tại sao lại như vậy, lẽ nào quả nhân đối xử với nàng không tốt sao?" Tô Đát Kỷ vẫn giữ dáng vẻ khóc lóc, lại một lần nữa né tránh cái ôm của Trụ Vương, chỉ vào giường khóc lóc kể lể: "Thần thiếp cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa về tẩm cung đã thấy trên giường có thêm một người đàn ông!" Trụ Vương lúc này mới vội vàng chạy đến trước giường, vén rèm lên, vừa nhìn đã tức đến nghẹn họng: "Chuyện gì thế này, người đâu, đánh thức tên này dậy cho ta!" Trụ Vương vừa lên tiếng, thị vệ thân cận đã tiến vào dùng nước tạt cho gã đàn ông này tỉnh lại. "Mỹ nhân, rốt cuộc là chuyện gì?" Trụ Vương tức đến nỗi suýt không nói nên lời, chuyện mất mặt này chẳng phải là bị người ta đội mũ xanh sao?

Nếu không phải vì vô cùng sủng ái Tô Đát Kỷ, có lẽ hắn đã rút bội kiếm bên hông ra giết nàng rồi.

Tô Đát Kỷ lúc này mới kể lại những gì mình thấy sau khi về tẩm cung, giữa chừng không thiếu phần thêm dầu thêm mắm.

Trụ Vương nghe đến đâu, sắc mặt biến đến đó, nhìn biểu cảm của hắn dường như đã đoán ra ai là người làm.

Trụ Vương tuy hôn dung vô đạo, nhưng cũng không ngốc, dưới

sự dẫn dắt của Tô Đát Kỷ, hắn có thể biết được ai là chủ mưu đằng sau. "Người đâu, bắt Khương hoàng hậu đến đây cho ta!" Trụ Vương gầm lên một tiếng, lại định cho người đi bắt thẳng Khương hoàng hậu.

Tô Đát Kỷ nghe vậy không vui, vội vàng ngăn Trụ Vương lại. "Mỹ nhân, ý nàng là sao?

Lẽ nào nàng bị người ta hãm hại, quả nhân giúp nàng đòi lại công bằng không tốt sao?" Trụ Vương vẻ mặt khó hiểu, lúc này hắn vẫn vô cùng tức giận, nhưng rõ ràng không còn trong trạng thái bạo nộ như vừa rồi.

Bởi vì hắn biết mình chưa bị đội mũ xanh, nhưng có người muốn hắn đội mũ xanh, Trụ Vương tàn bạo vẫn tức đến run người, đặc biệt là kẻ chủ mưu lại là người hắn tin tưởng!

Tô Đát Kỷ đối với phản ứng của Trụ Vương vô cùng hài lòng, nhưng vẫn giữ dáng vẻ khóc lóc, nức nở với Trụ Vương: "Không có chứng cứ mà bắt người chẳng phải không tốt lắm sao, hay là Đại vương trước tiên thu thập đủ chứng cứ đã?

Vừa hay thiếp thân biết một vài chứng cứ nên đi đâu tìm." Trụ Vương vốn bắt người không cần chứng cứ, nhưng vì chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của một người đàn ông, lại liên lụy đến ái phi Đát Kỷ, hắn cũng chọn nghe theo lời của Tô Đát Kỷ. "Vậy được, quả nhân đều nghe mỹ nhân, việc tìm chứng cứ phải nhờ mỹ nhân cung cấp thêm manh mối rồi." Tô Đát Kỷ đối với phản ứng của Trụ Vương không hề bất ngờ, bèn nói ra chuyện của Trương Tam.

Về việc tại sao Tô Đát Kỷ biết sự tồn tại của Trương Tam, thực ra cũng rất đơn giản, sau khi nắm được một số manh mối nhất định, nàng có thể dễ dàng suy ra những việc mà những phàm nhân này đã làm.

Có thể nói, nếu Tô Đát Kỷ muốn làm một vị quan quản lý hình pháp, nhất định sẽ không xử oan bất kỳ một vụ án nào.

Sau khi Tô Đát Kỷ đưa ra manh mối quan trọng, những việc còn lại giao cho Trụ Vương và thuộc hạ của hắn xử lý.

Về việc tại sao Trụ Vương không nghi ngờ Đát Kỷ lấy manh mối từ đâu, tự nhiên cũng là vì tức đến hồ đồ, không nghĩ thông suốt được chuyện này.

Mà dù có nghĩ kỹ cũng không sao, Tô Đát Kỷ ba lời hai câu là có thể đuổi được tên Trụ Vương háo sắc này đi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến tối.

Khương hoàng hậu đang ở trong tẩm cung chờ đợi âm mưu thành công, từ đó khiến Tô Đát Kỷ biến mất khỏi hoàng cung này.

Đáng tiếc, bà không biết mình đã bị lộ, chỉ còn lại sự thanh toán và trừng phạt của Trụ Vương. "Các ngươi muốn làm gì?

Có biết đây là tẩm cung của Khương hoàng hậu không?

Dám tự tiện xông vào!" Lúc này ngoài cửa, thị nữ thân cận Tiểu Thanh đang chặn một đám binh lính, hung hăng mắng chửi.

Nhưng đám binh lính này có lệnh của Trụ Vương, đâu có quản một thị nữ nhỏ bé.

Tên thống lĩnh binh lính đẩy Tiểu Thanh ra, rút bội kiếm chỉ huy binh lính vào bắt người: "Đại vương có lệnh, bắt giam Khương hoàng hậu quy án!" Khương hoàng hậu vừa mới nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, chớp mắt đã bị một đám binh lính vũ trang đầy đủ vây quanh. "Ta là hoàng hậu, các ngươi dám to gan tự tiện xông vào tẩm cung của ta sao?" Nhưng đám binh lính không chút do dự, bắt lấy Khương hoàng hậu áp giải đi.

Thống lĩnh binh lính thấy Khương hoàng hậu không ngừng la lối, cười lạnh một tiếng, nói: "Khương hoàng hậu, bà đã làm chuyện gì chẳng lẽ không biết sao?

Nói thật cho bà biết, bây giờ Đại vương đang nổi trận lôi đình, lát nữa sẽ là lúc bà phải trả giá!" Khương hoàng hậu vốn nhìn thấy đám binh lính đã cảm thấy không ổn, bây giờ lại càng tuyệt vọng hơn. "Bẩm báo Đại vương, Khương hoàng hậu đã được đưa tới!" Lúc này trong tẩm cung của Tô Đát Kỷ, Trụ Vương đang ngồi trên ghế chính, an ủi Tô Đát Kỷ đang khóc nức nở.

Nghe binh lính bên ngoài báo, hắn lập tức như biến thành một người khác, lông mày tức giận dựng ngược lên: "Người đâu, đưa con tiện nhân đó vào đây cho ta, quả nhân muốn hỏi xem ai đã cho nó lá gan lớn như vậy, dám làm ra chuyện hoang đường đến thế!" Theo lệnh của Trụ Vương, Khương hoàng hậu bị hai binh lính cường tráng áp giải vào, hai người dùng sức, Khương hoàng hậu quỳ sụp xuống đất. "Đại vương, thần thiếp không biết đã phạm phải sai lầm lớn nào khiến Đại vương tức giận như vậy." Khương hoàng hậu vừa quỳ xuống đã bắt đầu giả ngu, như thể chưa từng làm chuyện gì.

Nếu là lúc bình thường, Trụ Vương có lẽ sẽ tin vài phần, nhưng bây giờ chuyện này vô cùng nghiêm trọng, suýt nữa khiến mặt mũi của một vị vua mất hết, sao hắn có thể tin lời của Khương hoàng hậu được chứ? "Hừ, lúc làm sao không biết?

Chương 619

Ta hỏi ngươi, sáng nay ngươi đã ở đâu?" "Bẩm Đại vương, thần thiếp luôn ở tẩm cung nghỉ ngơi, chưa từng rời khỏi tẩm cung." Khương hoàng hậu trong lòng vô cùng sợ hãi, hai tay đều đang run rẩy, sợ Trụ Vương đột nhiên rút kiếm chém đầu mình. "Ha ha, nghỉ ngơi?

Vậy ngươi có từng thấy người đàn ông này không!" Trụ Vương tức quá hóa cười, vung tay, binh lính bên cạnh dẫn người đàn ông anh tuấn bị trói năm hoa đi ra.

Khương hoàng hậu vừa nhìn thấy người đàn ông này, lòng đã chìm xuống, biết rằng âm mưu của mình có khả năng đã bị Trụ Vương và Đát Kỷ phát hiện.

Nhưng cũng không phải là không có cơ hội, Khương hoàng hậu biết rằng dù là Tiểu Thanh, cũng không để cho người đàn ông này biết chuyện.

Hắn từ lúc bị đưa vào hoàng cung đã hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết Khương hoàng hậu và Tiểu Thanh đã sắp đặt âm mưu gì.

Lúc này, người đàn ông anh tuấn cũng đã tỉnh, nhìn thấy cung điện lộng lẫy xung quanh, còn có Trụ Vương đang ngồi ở thượng thủ, lập tức sợ đến không nói nên lời, đặc biệt là khi hắn theo bản năng muốn đứng dậy, binh lính bên cạnh lại đạp một cước khiến hắn ngã xuống đất.

Đợi người đàn ông anh tuấn ngã sấp mặt, hắn mới phát hiện không chỉ đang ở một nơi xa lạ và hoa lệ, mà còn bị trói năm hoa. "Hừ, cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Quả nhân hỏi một câu, ngươi đáp một câu, nếu có nửa câu nói dối,

mạng nhỏ của ngươi không giữ được đâu!" Người đàn ông anh tuấn tuy chưa từng gặp Trụ Vương, nhưng cũng không ngốc, nhìn thấy thế trận này, lại có người đàn ông tự xưng là quả nhân trước mặt, liền biết đối phương chính là Trụ Vương, và mình đang ở trong hoàng cung.

Thế nên, đâu dám có chút giấu diếm, lập tức khai ra chuyện của mình. "Bẩm Đại vương, tiểu nhân tên là Vương Ngũ, vốn đang cày ruộng ngoài đồng, kết quả lại bị một đám người dùng mê dược làm cho hôn mê, sau khi tỉnh lại... thì đã thấy mọi chuyện như thế này." Trụ Vương nghe xong im lặng không nói, từ lời của tên Vương Ngũ này, người này chưa từng gặp Khương hoàng hậu, cũng không biết đối phương có âm mưu gì không.

Khương hoàng hậu đang quỳ ở dưới, tự nhiên cũng nghe rõ ràng, trong lòng không khỏi vui mừng.

Bởi vì xem ra tên Vương Ngũ này đến lúc bị bắt cũng không biết gì, càng không cần nói đến bà.

Phải biết rằng Khương hoàng hậu cũng chỉ gặp Vương Ngũ một lần, lúc đó đối phương đang trong trạng thái hôn mê.

Lần này nếu Vương Ngũ không thể làm chứng Khương hoàng hậu đã phạm tội, vậy cũng không trách Khương hoàng hậu sẽ cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. "Ồ, vậy ngươi cũng không biết đây là hoàng cung?

Có nhận ra người đàn bà này không?" Trụ Vương không bỏ cuộc, muốn hỏi thêm, chỉ vào Khương hoàng hậu, để bà và Vương Ngũ đối chất. "Bẩm Đại vương, tiểu nhân thực sự lúc đó bị mê man, chuyện gì xảy ra đều không biết." Nhưng Trụ Vương đâu chịu tin một người đàn ông tên Vương Ngũ, mặc cho một người đàn ông lạ mặt đột nhiên xuất hiện trong tẩm cung của người phụ nữ của mình, e rằng bất kỳ

người đàn ông nào cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

Chính lúc Trụ Vương định dùng hình với Vương Ngũ, xem rốt cuộc hắn có nói thật không, thì Khương hoàng hậu đang quỳ ở dưới cuối cùng cũng không nhịn được. "Đại vương à, cầu xin ngài đừng bị Tô Đát Kỷ con hồ ly tinh đó che mắt, thiếp thân từ trước đến nay không quen biết tên Vương Ngũ này." Khương hoàng hậu với tư cách là một người phụ nữ, tự nhiên phải hiểu đạo lý tiên hạ thủ vi cường, thấy Vương Ngũ không thể trở thành chứng cứ gây nguy hiểm cho sự an toàn của mình, tự nhiên cũng phải đứng ra làm rõ lập trường.

Đối với những lời này của Khương hoàng hậu, Trụ Vương không trả lời, ngược lại Tô Đát Kỷ lại len lén liếc nhìn Khương hoàng hậu một cái, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Nụ cười này Trụ Vương không hề nhận ra, ngược lại Khương hoàng hậu đang quỳ ở dưới lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhìn thấy nụ cười này, trong lòng Khương hoàng hậu không khỏi đột nhiên bất an.

Bà có thể thấy Tô Đát Kỷ biết tất cả mọi chuyện, cho nên mới cố ý lộ ra nụ cười này, dùng để chế giễu bà không biết tự lượng sức mình. "Đại vương, thần thiếp trước đó đã nói rồi, người đàn ông này không biết làm sao lại đột nhiên xuất hiện trên giường của thần thiếp.

May là lúc đó hắn đang hôn mê, nếu là thích khách của Tây Kỳ và người của ta trong ngoài cấu kết, mai phục ở đây để ám sát Đại vương, vậy thần thiếp dù có bị thiên đao vạn quả cũng khó từ chối tội lỗi!" Tô Đát Kỷ đâu có bỏ lỡ cơ hội thừa thắng xông lên, cố ý làm ra vẻ đáng thương nói.

Nhìn thì có vẻ như đang quan tâm đến sự an toàn của Trụ Vương và tự trách mình, nhưng thực tế lại là đang giết người diệt tâm.

Cố ý nói như vậy, để Trụ Vương chủ động liên hệ sự việc đến Khương hoàng hậu.

Quả nhiên Trụ Vương vừa nghe, nhìn sắc mặt Khương hoàng hậu đã thay đổi.

Khương hoàng hậu và hắn có hai người con trai, nếu hắn chết đi, người kế thừa vương vị tự nhiên là con trai của bà.

Nếu Khương hoàng hậu thật sự cấu kết thích khách để ám sát, vậy thì bà và hai vị vương tử chính là người hưởng lợi lớn nhất.

Bây giờ Trụ Vương dưới sự mê hoặc của Tô Đát Kỷ, từ chỗ suýt bị đội mũ xanh, đã biến thành cho rằng có người muốn hại tính mạng mình để đoạt lấy vương vị. "Khương hoàng hậu, lời của mỹ nhân ngươi đã nghe rồi, tốt nhất là thành thật khai báo rõ ràng mọi chuyện, nếu không để bản vương truy cứu, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu." Trụ Vương nhìn sắc mặt Khương hoàng hậu đã thay đổi, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Khương hoàng hậu và Trụ Vương đã làm phu thê bao nhiêu năm, đâu có không biết lúc này Trụ Vương đã động sát tâm.

Bà biết Trụ Vương đối với Tô Đát Kỷ vô cùng mê luyến, nhưng không ngờ đối phương lại dễ dàng bị hồ ly tinh mê hoặc như vậy.

Khương hoàng hậu lập tức hướng Trụ Vương dập đầu mấy cái, khóc lóc nói: "Đại vương à, thần thiếp oan uổng, thần thiếp sao có thể cấu kết thích khách được chứ?" Tô Đát Kỷ nghe vậy lại cười, lúc nói chuyện với Trụ Vương lại bày ra vẻ đáng thương: "Đại vương, có lẽ thật sự không phải lỗi của hoàng hậu nương nương đâu?

Biết đâu là do người khác làm cũng không chừng, chuyên môn để ly gián mối quan hệ giữa ngài và hoàng hậu nương nương cũng không chắc." Trụ Vương nghe xong chỉ cảm thấy Tô Đát Kỷ thật thấu tình

đạt lý, rõ ràng là người suýt bị hãm hại, bây giờ lại ngược lại nói giúp cho Khương hoàng hậu, trong lòng đối với nàng lại thêm mấy phần thương tiếc.

Nhưng Khương hoàng hậu ở dưới nghe xong lại tức giận vô cùng, với tư cách là phụ nữ, sao bà không nhìn ra Tô Đát Kỷ cố ý nói giúp như vậy, mục đích là để Trụ Vương hoàn toàn ngả về phía nàng, lần này dù cho bà có sống sót qua cơn phong ba, cũng khó mà giữ được địa vị hiện tại!

Đúng lúc này, lại có một đội quan binh áp giải một người chạy tới. "Bẩm báo Đại vương, người ngài cần, mạt tướng đã đưa tới, mời Đại vương thẩm vấn." Người bẩm báo là vị tướng quân quản lý cấm quân, đã hoàn thành nhiệm vụ, bắt được người.

Khương hoàng hậu vừa nhìn thấy người bị bắt lập tức sợ đến suýt ngất đi, người đó không phải ai khác, chính là kẻ đã bán Vương Ngũ cho bà, Trương Tam! "Không cần vội, không cần vội!

Trương Tam cũng không quen biết ta, không thể nào biết những chuyện này là do ta mưu hoạch!" Khương hoàng hậu không ngừng tự an ủi mình trong lòng như vậy, nhưng cơ thể run rẩy ẩn hiện đã bán đứng bà.

Trương Tam vốn có vẻ mặt gian xảo, lúc làm ăn cũng ra vẻ ranh ma, khiến người ta cảm thấy hắn có nhiều tâm tư, nhưng bây giờ Trương Tam bị bắt đến trước mặt Trụ Vương, sau khi quỳ xuống, lại vì sợ hãi mà toàn thân run rẩy, giống như một con gà bệnh, đâu còn nửa phần tinh ranh như trước? "Trương Tam?" Trụ Vương lạnh lùng nhìn Trương Tam đang quỳ ở dưới, nếu là bình thường, hắn đâu có nói chuyện với hạng dân thường này, tất cả cũng chỉ vì có người muốn ám hại hắn và mỹ nhân của hắn!

Nghĩ đến đây, Trụ Vương đối với kẻ chủ mưu sau lưng căm hận

đến tận xương tủy, hạ quyết tâm sau khi tìm ra kẻ này nhất định phải khiến hắn phải trả giá đắt.

Thực ra Trụ Vương đã đoán có khả năng là do Khương hoàng hậu làm, nhưng vì không có chứng cứ.

Chương 620

Nếu không phải Tô Đát Kỷ chỉ điểm, nói ra manh mối là Trương Tam, bây giờ Khương hoàng hậu có lẽ vẫn còn đang chối cãi.

Về việc Tô Đát Kỷ biết sự tồn tại của Trương Tam, lời giải thích nàng đưa ra là nghe được từ lời nói mớ của Vương Ngũ lúc hôn mê. "Tiểu nhân chính là Trương Tam, ở thành Triều Ca làm chút buôn bán hàng hóa kiếm sống, tuyệt đối không làm bất kỳ chuyện gì phạm pháp cả." Trương Tam một mực thanh minh cho mình, không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì.

Trụ Vương đương nhiên không tin lời của một người dân, giơ tay lên, Vương Ngũ cũng đang quỳ bên cạnh bị kéo ra.

Trụ Vương liếc nhìn Vương Ngũ và Trương Tam: "Hai ngươi có quen biết nhau không?" Làm nghề buôn người, Trương Tam tự nhiên lắc đầu không nhận, Vương Ngũ nhìn thấy Trương Tam thì như nhìn thấy kẻ thù của mình, lớn tiếng hô: "Đại vương, tiểu nhân nhận ra hắn, chính hắn đã cho người bắt tiểu nhân, muốn bán tiểu nhân cho người trong thành!" Lúc này, binh lính áp giải Trương Tam lại mang túi tiền và lá vàng lục soát được trên người Trương Tam dâng lên trước mặt Trụ Vương.

Túi tiền được làm bằng lụa, trên đó có đủ loại hoa văn và đồ án tinh xảo, lá vàng lại càng hiếm có hơn, ít có ai dùng lá vàng làm tiền tệ thường xuyên.

Có thể nói, người dùng lá vàng mua đồ đều là phi phú tức quý. "Còn có thứ gì khác không?" Trụ Vương nắm chặt túi tiền và lá vàng trong tay, bình tĩnh hỏi.

Viên tướng lĩnh do dự một chút, liếc nhìn Khương hoàng hậu, rồi

nói: "Bẩm báo Đại vương, mạt tướng điều tra được thị nữ thân cận của Khương hoàng hậu là Tiểu Thanh và Trương Tam có giao dịch ở ngoài thành, món hàng giao dịch cụ thể dường như là một người!" Trong lúc viên tướng lĩnh nói, lại có binh lính bắt thị nữ thân cận Tiểu Thanh đang ở trong tẩm cung của Khương hoàng hậu tới.

Lần này, người phụ nữ vốn dĩ đối với Trương Tam vô cùng chán ghét, vô cùng cao ngạo đã sợ đến mềm nhũn, chưa đợi binh lính lên tiếng đã quỳ sụp xuống đất.

Lúc này Trương Tam cũng nhận ra Tiểu Thanh, biết rằng đối phương chính là người hôm nay đã trả giá cao mua Vương Ngũ.

Bây giờ hắn mới hiểu tại sao mình bị bắt, nhất định là những người trong cung này tranh quyền đoạt lợi, kết quả lại để hắn gánh tội thay! "Không sai, Đại vương, chính người phụ nữ này đã mua Vương Ngũ từ tay thần, đúng rồi, còn mua của thần một lọ mị dược." Vương Ngũ vừa dập đầu vừa hoảng sợ cầu xin tha mạng, một năm một mười khai báo rõ ràng chuyện Tiểu Thanh mua người trả tiền và giao dịch ở đâu. "Mị dược?" Trụ Vương không biết có thứ này, có chút kinh ngạc phát ra tiếng.

Lúc này, binh lính bên cạnh lại mang lư hương đã bị dập tắt trong tẩm cung đặt trước mặt Trụ Vương mở ra, bên trong chính là một đống bột màu hồng, tỏa ra từng trận hương ngọt ngào quyến rũ, chỉ cần là đàn ông như Trụ Vương ngửi thấy cũng có cảm giác đầu óc choáng váng, đây không phải là mị dược thì là gì?

Lần này Trụ Vương tức điên lên, một cước đá văng lư hương, phẫn nộ chỉ vào Khương hoàng hậu: "Là con tiện nhân nhà ngươi sai thị nữ hãm hại mỹ nhân của quả nhân?" Khương hoàng hậu lúc nhìn thấy Tiểu Thanh cũng bị bắt, mặt liền biến sắc trắng bệch, lúc này bà hiểu rằng mình không có kết cục tốt đẹp. "Thần thiếp sai rồi!

Không nên phạm phải chuyện ngu xuẩn như vậy, cầu xin quả nhân khai ân tha cho thần thiếp một con đường sống!" "Nô tỳ cũng biết sai rồi, cầu Đại vương khai ân!" Khương hoàng hậu và Tiểu Thanh, hai chủ tớ bây giờ cảm thấy bóng ma tử vong đang bao trùm, dục vọng cầu sinh khiến họ không thể không vội vàng cầu xin Trụ Vương.

Nhưng Trụ Vương nổi tiếng là tàn bạo bất nhân, hôn dung vô đạo, những hình phạt tàn khốc đang được thi hành ở triều Thương hiện nay, có cái nào không phải do hắn ra lệnh cho người ta làm ra?

Huống chi lần này Khương hoàng hậu lại dám động đến Tô Đát Kỷ, người phụ nữ mà Trụ Vương sủng ái nhất hiện nay.

Nếu đã như vậy, Trụ Vương sao có thể tha cho Khương hoàng hậu, kẻ chủ mưu này được? "Ha ha, nếu hoàng hậu an an ổn ổn làm hoàng hậu của mình, bản vương đâu có tìm đến phiền phức của ngươi!

Bây giờ ngươi tự tìm đường chết, đừng trách quả nhân tuyệt tình!

Người đâu, lôi hai người này xuống thi hành đại hình Pháo Lạc!" Theo lệnh của Trụ Vương, binh lính lôi Khương hoàng hậu và Tiểu Thanh đang không ngừng khóc lóc kể lể đi.

Họ sẽ bị ép đi chân trần trên cột đồng nóng rực, bên dưới đốt than lửa, chỉ cần không chịu nổi đau đớn sẽ ngã vào đống than bên dưới, bị thiêu thành tro!

Không lâu sau, Khương hoàng hậu và Tiểu Thanh phát ra một tiếng hét thảm thiết, âm thanh thê thảm vô cùng, hiển nhiên đã bắt đầu dùng hình.

Về phần Trương Tam và Vương Ngũ, cũng bị Trụ Vương hạ lệnh xử tử trực tiếp.

Bất luận là Trương Tam hay Vương Ngũ, đều có liên quan đến chuyện hôm nay, Trụ Vương yêu mặt mũi sao có thể tha cho họ? "Nhanh, lục soát khu vực này, nhất định phải bắt được người, nếu không các ngươi phải cẩn thận cái đầu không giữ được!" Trong đêm đen của Triều Ca, một đội binh lính đang cầm đuốc đi từng nhà tìm người, làm cho gà chó không yên.

Những người dân thường tuy khổ không kể xiết, nhưng nhìn thấy quân Thương tàn bạo cũng chỉ có thể giận mà không dám nói. "Khu này lục soát xong rồi, đi sang bên kia lục soát, ta dẫn người đi bên này, chú ý không được bỏ sót bất kỳ dấu vết nào, một khi phát hiện lập tức thông báo cho người khác!" Tên lính dẫn đầu ra lệnh, một tiểu đội người chia thành hai nhóm tiếp tục đi từng nhà tìm người.

Trong bóng tối, có hai đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào đám binh lính rời đi.

Đợi đám binh lính đi nơi khác tìm người, chủ nhân của đôi mắt mới từ trong bóng tối ẩn nấp bước ra. "Ca ca, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Người nói là một thiếu niên khoảng 14 tuổi, quần áo trên người vô cùng xa hoa, trên đó có hình kỳ lân cưỡi mây, trông vô cùng cao quý.

Trang phục như vậy không phải người thường có thể mặc, chỉ là thiếu niên đang mặc trên người lúc này lại vô cùng tiều tụy, quần áo và mặt đều bẩn thỉu, như thể vừa bò ra từ cống rãnh. "Đệ đệ, đừng vội, bây giờ họ đều đang vội tìm chúng ta, chỉ cần hai huynh đệ chúng ta kiên nhẫn trốn thêm vài ngày, là có thể tìm cách trốn thoát khỏi thành Triều Ca!" Bên cạnh, một thiếu niên trông cao lớn hơn đáp lời đệ đệ, chỉ là từ trong mắt lộ ra sự hoảng sợ và lo lắng, cho thấy thực ra hắn cũng không chắc chắn, chỉ đang cố gắng an ủi đệ đệ mà thôi. "Hu hu hu, mẫu hậu chết rồi, nhà ngoại công cũng bị thiêu rồi, bây giờ chúng ta không còn nhà để về nữa!" Người em trai vì một loạt những

cuộc chạy trốn kinh hoàng trước đó đã sợ hãi, bây giờ lại khó khăn lắm mới tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, cảm xúc kìm nén trước đó không còn giữ được nữa, không nhịn được mà bật khóc.

Hóa ra hai huynh đệ bị binh lính Thương lục soát khắp thành chính là con trai của Trụ Vương và Khương hoàng hậu, Ân Giao và Ân Hồng.

Sau khi Khương hoàng hậu bị xử tử bằng hình phạt Pháo Lạc, Trụ Vương hạ lệnh thanh trừng thế lực của Khương hoàng hậu và nhà mẹ đẻ của bà, cũng chính là ngoại công của hai huynh đệ.

Là con của Khương hoàng hậu, Ân Giao và Ân Hồng cũng bị liên lụy, buộc phải trốn khỏi hoàng cung.

Nhưng Trụ Vương lại hạ lệnh phong tỏa thành Triều Ca, cho binh lính Thương lục soát toàn thành để bắt hai huynh đệ.

Là trưởng tử, Ân Giao cũng không ngờ rằng, ban ngày còn là vương tử, cùng đệ đệ là nhị vương tử Ân Hồng đi chơi săn bắn cùng con cháu các quan lại quý tộc khác, đến tối lại biến thành những con chó nhà có tang liều mạng trốn chạy.

Sự tương phản này không thể nói là không lớn, cũng chính vì vậy mà Ân Hồng, thân là đệ đệ, mới không nhịn được bật khóc. "Nhị đệ, đừng khóc nữa, bây giờ hai huynh đệ chúng ta lưu lạc chân trời, người có thể dựa vào chỉ có lẫn nhau, tuyệt đối không được có hành động yếu đuối như vậy nữa!" Ân Giao với tư cách là huynh trưởng, đối xử với em trai cũng vô cùng nghiêm khắc, dù cho bây giờ trên người hắn cũng bẩn thỉu, nhưng sự mê mang và hoảng sợ trong mắt đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt quyết tâm.

Người ta thường nói, huynh trưởng như cha.

Bây giờ người cha là Trụ Vương đã vứt bỏ họ, hai huynh đệ còn

sống sót tự nhiên do Ân Giao chăm sóc người em duy nhất.

Nếu đã muốn chăm sóc tốt cho em trai, thì phải khiến mình mạnh mẽ, làm một tấm gương tốt cho em trai. "Vâng, huynh trưởng." Ân Hồng ngày thường rất nghe lời huynh trưởng, bây giờ sau khi được Ân Giao giải thích, cũng hiểu được tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, hai huynh đệ muốn sống sót chỉ có thể kiên trì tìm cơ hội trốn thoát khỏi thành Triều Ca.

Lúc này, bụng của Ân Hồng lại réo lên, nguyên nhân là vì hai huynh đệ đã chạy trốn rất lâu, không được ăn gì, huống chi trong tình huống căng thẳng như vậy, tốc độ tiêu hao năng lượng của con người khó tránh khỏi sẽ tăng nhanh.

Chương 621

Bụng của Ân Giao cũng có chút đói, nhưng bây giờ khắp nơi đều là binh lính Thương, người dân sống trong thành Triều Ca cũng từng người một trốn trong nhà không chịu ra ngoài.

Ân Giao đi tìm người xin ăn, trước tiên không nói có bị từ chối hay không, một khi bị nhận ra sẽ lập tức dẫn binh lính Thương tới.

Ân Giao tuyệt đối không muốn thấy cảnh đó.

Lúc này, Ân Giao bị căn nhà phía sau thu hút sự chú ý.

Trước đó họ trốn trong bụi cỏ bên cạnh căn nhà này, nhìn chằm chằm vào sự rời đi của binh lính Thương mới yên tâm ra ngoài.

Vốn dĩ bụi cỏ này cũng có binh lính kiểm tra, nhưng sau khi dùng trường qua đâm vào trong vài nhát và vạch ra một phần bụi cỏ không phát hiện người, họ đã không kiểm tra kỹ lưỡng.

Cũng vì sự sơ suất của những binh lính Thương này, hai huynh đệ đều là thiếu niên, thân thể gầy nhỏ, trốn trong bụi cỏ căn bản không chiếm nhiều chỗ.

Chỉ kiểm tra bụi cỏ một cách qua loa, tự nhiên sẽ không phát hiện hai huynh đệ trốn trong đó.

Bây giờ binh lính đã đi rồi, người ở trong nhà dường như cũng đã tắt đèn đi ngủ. "Có lẽ có thể vào trong lặng lẽ lấy đi một chút thức ăn cho đệ đệ lót dạ." Ân Giao nghĩ vậy, cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Đều là con người, người làm ca ca này tự nhiên cũng đói rồi. "Đệ đệ, em trốn trong bụi cỏ trước, ca ca vào trong tìm cho em chút gì ăn." "Huynh trưởng phải cẩn thận." Ân Giao giấu Ân Hồng trở lại trong

bụi cỏ, còn mình thì một mình lẻn vào nhà dân.

Ân Giao ngày thường thích nhất là múa đao múa thương, thân thủ cũng không tồi, nếu không cũng không thể dẫn theo em trai trốn đến bây giờ.

Sau khi thành công vào được nhà bếp của nhà dân, hắn cẩn thận tìm kiếm thức ăn có thể ăn được.

Cuối cùng sau một hồi tìm kiếm, hắn đã tìm thấy một ít cơm thừa và rau cám trong một cái nồi lớn.

Ân Giao trước tiên nhét một miếng cơm vào miệng, suýt nữa bị cơm nghẹn chết.

Hóa ra trong cơm có cám gạo, vô cùng ảnh hưởng đến khẩu vị, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với gạo tinh mà ngày thường hắn ăn.

Nhưng cuối cùng cơn đói đã chiến thắng vị giác, Ân Giao một hơi nuốt hết miếng cơm, sau đó lại dùng quần áo gói lại số cơm và rau cám còn lại rồi rời đi.

Trước khi đi, Ân Giao dừng bước, vẻ mặt suy tư, rồi từ trên người lấy ra một chiếc lá vàng giấu vào một góc không dễ thấy của nhà dân, coi như bồi thường.

Như vậy đợi đến khi họ phát hiện ra chiếc lá vàng, hai huynh đệ đã sớm đổi chỗ trốn khác, có lẽ đã trốn thoát khỏi thành Triều Ca cũng không chừng.

Vốn dĩ chiếc lá vàng này bình thường có thể mua được gấp mười lần số cơm và rau cám này, nhưng bây giờ Ân Giao đâu có cơ hội mang số tài vật này ra ngoài tiêu?

Căn bản không có chỗ nào để tiêu cả, chi bằng lưu lại cho gia đình này.

Không bao lâu sau, Ân Giao liền trở lại bụi cỏ, cùng em trai chia nhau ăn cơm và rau.

Ban đầu Ân Hồng cũng rất không quen với món rau cám và cơm khó ăn này, suýt nữa đã nôn ra.

Hai huynh đệ nấp trong bụi cỏ, gặm nhấm thứ cám rau khó nuốt, lại không biết rằng ở phía sau lưng có một đôi mắt đang lặng lẽ dõi theo.

Người đó không ai khác, chính là Tần Hạo.

Đạo tiêu vốn được gieo trên người Khương Hoàng hậu, sau đó đã chuyển sang hai huynh đệ, vì vậy hắn mới có thể mượn Thanh Đồng Kính để quan sát động tĩnh của hai kẻ phàm nhân, đồng thời cũng khiến họ không hề hay biết.

Phải công nhận rằng Tần Hạo nắm bắt cục diện vô cùng tốt, hắn sớm đã biết Khương Hoàng hậu nhất định sẽ chết vì âm mưu.

Đến lúc đó, mấu chốt để nắm giữ Triều Ca sẽ rơi vào tay hai huynh đệ này.

Cũng vì vậy, hạt giống trong cơ thể Khương Hoàng hậu mới thông qua nhân quả huyết mạch mà liên kết với hai huynh đệ.

Thực ra trong lòng Tần Hạo luôn có một ý định, đó là nâng đỡ một thế lực mới ở Triều Ca để đối trọng với Tây Kỳ, như vậy có thể tránh được tình huống thế lực Xiển giáo lớn mạnh sau khi thế lực Triệt giáo bị loại bỏ.

Tương tự, Đông Bá hầu và Yêu tộc bên kia cũng sẽ muốn chia một chén canh.

Nhưng nếu kế hoạch của Tần Hạo thuận lợi, hắn có thể dùng lý do chính thống của Triều Ca để chen chân vào, giành lấy tiên cơ.

Đã như vậy, hai người con trai của Trụ Vương nhất định phải nắm trong tay.

Nhìn hai huynh đệ đang ăn cám rau trong Thanh Đồng Kính, Tần Hạo chìm vào trầm tư.

Bỗng nhiên, hắn bấm ngón tay tính toán, liền hiểu ra phải làm gì.

Hắn cong ngón tay búng ra, một khối ngọc giản ghi lại mệnh lệnh được gửi đi… Lúc này tại Dao Trì, thân thể và linh hồn được tái tạo của Triệu Công Minh đã bắt đầu dung hợp, quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, xem ra không bao lâu nữa là có thể hoàn thành.

Ở bên cạnh, Xích Xà Tử ngoài việc cảnh giới đề phòng những bất trắc có thể xảy ra, còn nỗ lực tham ngộ đạo pháp.

Đúng lúc này, một đạo ngọc giản bay đến trước mặt y.

Đó chính là ngọc giản do Tần Hạo gửi tới, Xích Xà Tử đương nhiên cũng cảm nhận được khí tức từ trên đó và biết là Tần Hạo giao việc gấp.

Cầm ngọc giản lên trước mặt, thần thức của Xích Xà Tử tiến vào trong đó, liền biết được mệnh lệnh của Tần Hạo.

Cùng lúc đó, một kiện pháp bảo và một bản đạo thư cũng từ trong ngọc giản bay ra, rơi vào tay Xích Xà Tử.

Xích Xà Tử thấy vậy, vẻ mặt không còn chút khác lạ, hướng về phía Hạo Thiên Đại Điện nơi Tần Hạo đang ở mà chắp tay hành lễ: "Xích Xà Tử lĩnh mệnh, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Nói xong, Xích Xà Tử bèn nói với ba chị em Tam Tiêu rằng Tần Hạo có việc tìm, chỉ có thể rời đi trước, sau đó hóa thành một đạo hồng quang bay đi.

Ba chị em Tam Tiêu không biết Tần Hạo lại giao nhiệm vụ gì cho Xích Xà Tử, vào thời điểm mấu chốt khi Triệu Công Minh đang tái

tạo nhục thân này cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò Xích Xà Tử phải chú ý an toàn.

Trong cảm ứng của Tần Hạo, Xích Xà Tử sau khi nhận đạo thư ghi lại phương pháp tu luyện và pháp bảo liền bay về phía ngoại thành Triều Ca, ở nơi được chỉ định vừa tu luyện vừa chờ người.

Sau khi Tần Hạo làm xong mọi việc, trời cũng sắp sáng.

Mặc dù đã trải qua sự hỗn loạn tìm kiếm tối qua, nhưng bá tánh trong thành vẫn phải bắt đầu một ngày lao tác mới.

Có bá tánh dậy sớm, những người bán hoa quả, rau củ còn dậy sớm hơn để đến vị trí sạp hàng của mình.

Đương nhiên cũng có những binh lính Thương quân thức trắng đêm, xách vũ khí chuẩn bị về quân trướng.

Chương 622

Tìm kiếm cả một đêm mà không tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến hai huynh đệ Ân Giao, e rằng trở về chỉ có bị mắng.

Nhưng dù họ đã rút đi, vẫn có một đội quan binh khác tiếp nhận nhiệm vụ tuần tra thành Triều Ca.

Nhưng đám binh lính Thương quân tiếp nhận nhiệm vụ này cũng đang ngáp ngắn ngáp dài, giờ này đối với họ là quá sớm để rời giường, tố chất quân đội thua xa đại quân Tây Kỳ.

Vẻ uể oải của đám Thương quân này cũng lọt vào mắt hai huynh đệ đang nấp trong bóng tối, Ân Giao nhận ra đây chính là cơ hội tốt nhất để trốn khỏi thành Triều Ca.

Vốn định tìm một nơi trong thành để ẩn náu trước, nhưng xét thấy trong thành hiện giờ nguy cơ tứ phía, ở lại thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm, hai huynh đệ đã bàn bạc tìm cơ hội trốn ra ngoại thành vào buổi sáng.

Quả nhiên, bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Hai huynh đệ trước tiên nấp sau những người bán rau, dùng cách này để tránh tầm mắt của binh lính.

Sau đó lại rẽ vào một con hẻm nhỏ, nơi này vắng vẻ, ít người qua lại, đặc biệt là vào sáng sớm lại càng vắng hơn.

Hai huynh đệ lại mượn con hẻm nhỏ này để đến một con đường gần cổng thành, nhưng lúc này nơi khó khăn nhất đã xuất hiện.

Vì đây là nơi gần cổng thành, để ngăn hai huynh đệ trốn ra khỏi đây, binh lính tuần tra được bố trí ở đây cũng là nhiều nhất.

Ân Giao nấp trong khe hở của con hẻm nhỏ, né tránh mùi hôi thối

như phân bò, cùng đệ đệ phải bịt mũi mới có thể chịu đựng được mùi hôi kinh khủng này.

“Huynh trưởng, chúng ta nên làm gì đây?

Bọn binh lính kia canh cổng thành chặt như vậy, căn bản không có chỗ nào để trốn ra ngoài.” Ân Hồng nấp bên cạnh, có chút lo lắng nói.

Ân Giao cũng cảm thấy tình hình khó giải quyết, chỉ riêng đám Thương quân này cũng không phải hai huynh đệ họ có thể đối phó được.

“Này, hai tiểu tử các ngươi đang ăn cứt ở đây à?

Mau tránh đường cho lão tử!” Đúng lúc này, sau lưng hai huynh đệ vang lên một tiếng chửi rủa.

Ân Giao quay đầu lại, phát hiện một người đàn ông đang đẩy một chiếc xe phân từ phía bên kia con hẻm tới.

Lúc này Ân Giao mới bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào con hẻm này không có ai đi, nguyên nhân là vì mỗi sáng sớm đều có xe phân đi qua!

Ân Giao mơ hồ cảm thấy như đã nắm được điểm mấu chốt, nhưng lại dường như chưa nắm được.

Ngược lại, Ân Hồng có chút tức giận, đứng lên nói với người đàn ông kia: “Người này sao lại vô lễ như vậy!” “Phì, vô lễ à?

Hai tên các ngươi đang cản đường của tiểu gia đấy, biết không?

Đứng đây làm gì?

Không tránh đường cho tiểu gia, cẩn thận ta hất cả xe phân lên người các ngươi đấy!” Người đẩy xe phân lại tỏ ra kiêu ngạo, thực ra cũng là kẻ tiểu nhân đắc chí.

Vì công việc đẩy xe phân này luôn bị người ta xa lánh, nên gã đàn ông này dứt khoát tự buông thả bản thân, ai chọc vào y, đảm bảo xe

phân sẽ lao thẳng về phía đối phương.

Ân Hồng định nói gì đó, lại bị Ân Giao bên cạnh ngăn lại, hai người ngoan ngoãn nhường đường.

Người đàn ông thấy vậy đắc ý hừ lạnh một tiếng, đẩy xe phân đi về phía cổng thành.

Phân trong xe không thể đổ trong thành, không có nơi nào để đổ cả.

Chỉ là người đàn ông không chú ý, lúc đẩy xe phân ra, dưới gầm xe đã có thêm hai người.

"Ủa?

Lạ thật, sao cảm giác xe phân nặng hơn rồi?" Người đàn ông có chút nghi ngờ, nhưng vì đoạn đường này có một con dốc nhỏ, chút trọng lượng tăng thêm không khiến y để ý.

Cổng thành Triều Ca.

Nơi này bị một lượng lớn binh lính Thương quân bao vây, cẩn thận kiểm tra bất kỳ ai ra vào.

Bất kể là người ra thành hay vào thành đều như nhau.

"Này!" Một binh lính kéo một người đàn ông sắp ra khỏi thành lại, dường như nghi ngờ y là một trong hai huynh đệ bỏ trốn.

"Quan gia, xin hỏi ngài có chuyện gì ạ?" "Mẹ kiếp, ra thành mà đội nón lá làm gì, mau cút!" Ai ngờ tên quan binh chỉ giở nón lá ra nhìn thoáng qua đối phương rồi cho đi, miệng thì lẩm bẩm chửi rủa.

Nhưng người dân bị chặn đường kiểm tra lại không dám nói gì, ngược lại còn mừng vì đối phương không gây khó dễ nhiều, nhanh chân bước ra khỏi cổng thành.

Cảnh tượng như vậy cũng xảy ra với những người khác muốn ra

thành, gần như mỗi người trông có vẻ khả nghi đều phải bị kiểm tra.

Lúc này, một người đàn ông đẩy xe phân đi đến cổng thành.

“Mẹ ơi, mùi gì mà hôi thế!” “Chẳng phải là mùi phân sao?

Ở đây làm gì có mùi này?” “Không lẽ có đứa nhóc nào đứng đầu gió ị bậy à!” Đám Thương quân này đều ngửi thấy một mùi hôi thối kinh khủng, liên tiếp bịt mũi, đồng thời tìm kiếm khắp nơi nguồn gốc của mùi hôi khó chịu này.

“He he, huynh đệ, hôm nay mới được điều đến cổng thành này canh gác nên không biết thôi, đây là chuyện bình thường.

Thấy chiếc xe phân kia không?

Mỗi sáng sớm đều có người kéo xe phân ra ngoài thành đổ.” Một vài quan binh chuyên canh giữ cổng thành bên cạnh thấy vậy thì thầm cười trộm, lúc mới nhận ca gác họ cũng giống như vậy.

“Hì hì, các vị quan binh gia, đang bàn tán gì thế?” Lúc này người đàn ông kia đẩy xe phân đến, thấy nhiều binh lính như vậy cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn cười chào hỏi.

Đồng thời một mùi hôi thối nồng nặc hơn truyền đến, khiến một vài quan binh không nhịn được mà nôn ói.

“Ói!

Mẹ nó hôi quá!

Lão tử chịu không nổi nữa, đi nôn một lát đã!” “Đợi ta với, ta cũng không chịu nổi nữa!” Đám quan binh này làm sao ngửi được mùi hôi như vậy, dù có đi ngoài cũng không hôi đến thế.

Người đàn ông kia thì thấy quen rồi, ngược lại còn cười vui vẻ hơn.

Chương 623

Cái xe phân này có thể coi là một tấm khiên, ngày thường đùa giỡn với quan binh cũng không sao, vì đa phần đám quan binh này đều sẽ kêu y mau cút đi.

"Được rồi được rồi, mau đi đi!" Một quan binh phụ trách kiểm tra bịt mũi la lên, hận không thể để chiếc xe phân này biến mất ngay lập tức khỏi mắt mình.

"Được thôi, đi ngay đây." Nói xong, người đàn ông kéo xe phân định đi về phía trước.

Lúc này, hai huynh đệ đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ đang nấp chặt dưới gầm xe phân, không dám nói một lời.

Dưới gầm xe phân, mùi hôi còn kinh khủng hơn những gì đám quan binh ngửi thấy.

Đầu óc đệ đệ Ân Hồng quay cuồng, như thể sắp rơi xuống bất cứ lúc nào.

May mà Ân Giao luôn nắm chặt lấy, không để y thật sự bị mùi hôi làm ngất đi.

Ân Giao với tư cách là huynh trưởng phải làm gương cho đệ đệ, cố gắng chịu đựng không bị mùi hôi làm ngất đi.

Dù sao cũng là hai vị vương tử của Ân Thương, giờ đây lại rơi vào cảnh bị truy nã toàn thành, phải nấp trong chiếc xe phân bẩn thỉu mới có thể an toàn trốn ra khỏi cổng thành, không khỏi cảm thấy vô cùng tủi nhục.

Nỗi tủi nhục trong lòng Ân Giao có thể hiểu được, nhưng đáng tiếc y cũng không thể nhìn rõ con đường phía trước, không biết nên

làm gì mới phải.

Mặc dù xe phân rất bẩn và hôi thối, nhưng cũng nhờ vậy mà thoát khỏi sự lục soát của quan binh.

Cũng coi như trong họa có phúc, đồng thời cũng có thể thấy được sự lựa chọn chiếc xe phân này của Ân Giao.

Mặc dù bây giờ có chút mờ mịt, nhưng y cũng biết nếu thuận lợi, y và đệ đệ sẽ sớm thành công trốn thoát khỏi đây.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Ân Giao nghe tiếng quan binh và người đàn ông nói chuyện bên cạnh, biết rằng chiếc xe phân đã được cho đi một cách thuận lợi.

Ân Giao và Ân Hồng đều lộ ra ánh mắt phấn khởi, mặc dù quá trình vô cùng gian nan, nhưng cuối cùng hai huynh đệ đã có thể trốn khỏi thành Triều Ca, thoát khỏi họa sát thân.

"Đứng lại!

Dừng xe phân lại cho ta!" Đúng lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra, một thống lĩnh của quan binh đã chặn xe phân lại.

Điều này khiến Ân Giao và Ân Hồng sợ đến mức không dám thở mạnh, chỉ sợ bị người ta phát hiện.

"Đại nhân, ngài có chuyện gì không ạ?

Xe phân của tôi hôi lắm, sợ ngài chịu không nổi." Người đàn ông kéo xe phân lập tức cười niềm nở, bộ dạng có chút hèn mọn.

Nhưng vị thống lĩnh này không ăn bộ này, chỉ vào chiếc xe phân hỏi: "Bên trong chứa gì?" "Thưa đại nhân, là phân ạ, đều là những thứ ô uế." Người đàn ông đáp.

"Mở ra, ta muốn kiểm tra xem bên trong có giấu tội phạm truy nã không!" Vị thống lĩnh này mặt mày cứng đờ, yêu cầu mở xe phân ra

kiểm tra.

Xe phân thực ra cấu tạo cũng đơn giản, một chiếc xe đẩy nhỏ đặt mấy cái thùng gỗ lớn, bên trong chứa đầy phân.

Thường do một mình người đàn ông này kéo ra ngoài thành, tìm một nơi không có người để đổ đi.

"Đại nhân, tôi sợ những thứ ô uế này làm bẩn mắt ngài, sợ ngài sẽ trút giận lên tôi." Người đàn ông kéo xe phân cũng sợ, không phải sợ thứ bên trong xe phân, mà sợ vị thống lĩnh này sau khi mở xe phân ra sẽ vì mùi hôi mà trút giận.

Nhưng người đàn ông định nói gì đó, lại nuốt ngược vào trong.

Nguyên nhân là trên cổ họng y đang kề một thanh trường kiếm sắc bén, chủ nhân của thanh kiếm chính là vị thống lĩnh nghiêm nghị kia.

"Bảo mở thì mở, đâu ra lắm lời vô ích thế?" "Tiểu nhân biết sai, tiểu nhân biết sai, mở cho ngài ngay đây." Người đàn ông lập tức thay đổi thái độ, thống lĩnh cũng gọn gàng thu lại bội kiếm.

Lúc này người đàn ông đã ngoan ngoãn, vội vàng mở hết các thùng gỗ trên xe phân ra.

"Ói!

Ta chịu không nổi!" "Ta cũng vậy!" Thùng gỗ vừa mở ra, mùi hôi thối trước đó càng rõ rệt hơn.

Những binh lính vừa mới đỡ hơn một chút lại nôn ọe lần nữa, có người còn muốn mau chóng rời khỏi đây.

"Yên lặng!" Vị thống lĩnh này là người vô cùng nghiêm túc và cẩn thận, một tiếng ra lệnh, lập tức các quan binh xung quanh đều ngoan ngoãn im lặng, nhưng biểu cảm trên mặt lại vô cùng đau khổ.

Thấy xung quanh đã yên tĩnh, vị thống lĩnh này mới bắt đầu kiểm

tra xe phân một cách cẩn thận.

Mấy cái thùng gỗ đã mở ở trên đều bị quan binh dùng trường qua đâm vào mấy nhát, thấy không có ai giấu bên trong mới chuyển sang thùng gỗ tiếp theo.

Mỗi một giây trôi qua, Ân Giao và Ân Hồng nấp dưới gầm xe phân lại càng sợ hãi thêm mấy phần, vì tình huống này thực sự quá nguy hiểm.

Khoảng cách với quan binh muốn bắt họ chỉ còn một bước chân, vốn đã lên kế hoạch tốt, ai ngờ tên thống lĩnh quan binh này lại là một kẻ cứng nhắc, nhất định phải kiểm tra chiếc xe phân bẩn thỉu này.

Cuối cùng, tất cả thùng gỗ trên xe phân đều đã được kiểm tra xong, căn bản không có ai giấu bên trong.

Cũng phải, thùng gỗ xe phân hôi thối như vậy, ai mà dám giấu mình bên trong chứ?

Ai thật sự dám làm vậy, quả là một kẻ tàn nhẫn thực sự.

Khi các quan binh tưởng rằng thống lĩnh cuối cùng đã kiểm tra xong và có thể cho xe phân đi, thì vị thống lĩnh kia lại từ từ ngồi xổm xuống, trông có vẻ như muốn kiểm tra gầm xe.

Mặc dù hai huynh đệ đều khá gầy nhỏ, nấp dưới gầm xe không dễ phát hiện, nhưng đó là trong trường hợp không có ai kiểm tra gầm xe.

Một khi có người ngồi xổm xuống nhìn vào gầm xe, đảm bảo sẽ phát hiện ra hai huynh đệ.

Ân Giao từ bên cạnh gầm xe nhìn bóng người thay đổi, biết rằng người trông giống thống lĩnh quan binh kia đã ngồi xổm xuống, chỉ cần cúi đầu thấp hơn một chút là có thể phát hiện ra hai huynh đệ.

Khi Ân Giao và Ân Hồng có chút tuyệt vọng, thậm chí định chủ

động chạy ra khỏi gầm xe xem có thể liều một phen hay không, thì người đàn ông kéo xe phân lại lên tiếng.

"Đại nhân, có phải không có ai ở đây không?" Vị thống lĩnh bị câu nói này thu hút sự chú ý, tạm thời không nhìn vào động tĩnh dưới gầm xe, quay đầu lại hỏi: "Sao?

Lẽ nào ngươi phát hiện người khả nghi à?

Bản quan nói cho ngươi biết, chỉ cần cung cấp một manh mối hữu dụng, sẽ có thưởng lớn, nhưng nếu biết mà không báo, cẩn thận bị đại hình hầu hạ!" Người đàn ông bị câu nói của thống lĩnh dọa không nhẹ, toàn thân run lên một cái.

Chương 624

Bất kể là bào lạc hay ngũ mã phân thây, đều là những cực hình vô cùng tàn nhẫn, là hình phạt mà bá tánh Triều Ca sợ nhất.

"Biết!

Biết!

Vừa rồi tôi ở trong con hẻm nhỏ gặp hai đứa trẻ, trông rất khả nghi, quần áo trên người rõ ràng là quý giá, nhưng lại đầy vết bẩn, giống như đã lăn lộn trên đất vậy." "Hả!" Thống lĩnh bỗng chốc tỉnh táo, đứng bật dậy.

Y lại hỏi kỹ người đàn ông về đặc điểm ngoại hình của hai người kia, lần này cuối cùng cũng suy đoán ra hai người đó chính là hai huynh đệ.

Bây giờ y cũng không còn bận tâm đến việc kiểm tra xe phân nữa, lập tức dẫn một đám quan binh đi lục soát con hẻm nhỏ đó.

"Nhanh, mấy người các ngươi mau theo ta!" Theo lệnh của thống lĩnh, mấy tên quan binh ở đây liền theo sau y.

"Phù!" Ân Giao thở phào nhẹ nhõm, cùng đệ đệ Ân Hồng nhìn nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương niềm hy vọng như vừa thoát chết trong gang tấc.

"Vậy quan gia, tôi có thể đợi lĩnh thưởng không ạ?" Gã đàn ông kéo xe phân này quả là đủ tham lam, muốn nhận thưởng lớn.

Câu nói này lập tức lại khiến hai huynh đệ thần kinh căng thẳng, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Nhưng đám quan binh kia sớm đã bị chiếc xe phân hôi thối này hành cho ám ảnh, làm sao còn muốn để xe phân tiếp tục ở lại đây?

“Mẹ kiếp!

Ở đây không có việc của ngươi, mau cút!” Nói xong, y còn dùng trường qua trong tay chỉ vào người đàn ông.

Lần này gã đàn ông mới ngoan ngoãn, lập tức kéo xe phân đi.

Đợi đến khi thật sự ra khỏi Triều Ca, đến vùng ngoại ô, hai huynh đệ mới xác nhận tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Khi người đàn ông đổ hết phân trong xe, sau đó liền đẩy xe phân rỗng quay về.

Chỉ không biết rằng, có hai người đã lén đi nhờ xe, nhân lúc y không chú ý, đã lặng lẽ xuống xe.

Lúc này ở ngoại ô thành Triều Ca, hai huynh đệ dựa lưng vào một gốc cây lớn.

Mặc dù trên người hôi hám, nhưng họ không còn bận tâm đến những điều đó.

Ân Giao và Ân Hồng chỉ muốn nghỉ ngơi một chút để thở, dù sao những gì vừa xảy ra quá kinh hoàng.

“Được rồi, đệ đệ, chúng ta nên lên đường thôi.” Khoảng một khắc sau, Ân Giao đứng dậy kéo đệ đệ Ân Hồng, chuẩn bị bắt đầu đoạn đường trốn chạy tiếp theo.

Ân Hồng có chút không hiểu, mệt mỏi nói: “Huynh trưởng, nghỉ thêm chút nữa không được sao?

Ta mệt quá.” “Không được, ta lo rằng tên thống lĩnh kia sẽ sớm phát hiện ra manh mối, nhận ra chúng ta đã lén trốn thoát, nên phải mau chóng đi, càng xa Triều Ca càng tốt.” Nghe đến đây, Ân Hồng cũng nhớ lại phong cách làm việc nghiêm túc, cẩn thận và đáng sợ của vị thống lĩnh kia.

Nếu quan binh Ân Thương ai cũng nghiêm túc như vậy, hai huynh đệ đừng nói là ra khỏi thành, e rằng chưa đến một canh giờ đã bị bắt rồi.

Hai huynh đệ cứ thế tiếp tục cuộc hành trình dài, phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Nhưng rời đi là một chuyện, sau này nên đi đâu lại là chuyện khác.

Hiện tại thiên hạ không phải Triều Ca thì là Tây Kỳ, hai huynh đệ với thân phận vương tử bị Triều Ca truy nã, bất kể nơi nào cũng không thể ở lại.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt con đường đào vong của hai huynh đệ đã đến đêm thứ hai.

Lần này họ qua đêm trong núi sâu, ban đêm ở đây không có đèn lồng.

Mãi Ân Giao mới dùng kỹ năng khoan gỗ lấy lửa học được từ thợ săn già để đốt lên một đống lửa củi, hai huynh đệ cứ thế dựa vào đống lửa bên cạnh cây mà ngủ thiếp đi.

Thời gian thoáng chốc đã đến rạng sáng, hai huynh đệ đã sớm bị kinh hãi nên tỉnh dậy từ rất sớm.

Ở trong vương cung họ chưa bao giờ dậy sớm như vậy, nhưng lần này lại tỉnh dậy từ rất sớm.

Ân Giao với tư cách là huynh trưởng rất cẩn thận, tỉ mỉ dùng lá rụng che hết tro than đã cháy hết, không để người khác nhìn thấy mà phát hiện ra tung tích.

Sau đó hai huynh đệ lại một lần nữa bước lên con đường đào vong, nhưng đi một lúc lại gặp phải một tình thế khó khăn, đó là họ đã bị lạc trong khu rừng già sâu thẳm này!

Mặc dù Ân Giao và Ân Hồng đều thường xuyên tham gia săn bắn, nhưng đó đều là đi cùng nhiều người, đồng thời lại có người bảo vệ, nơi chọn đi săn cũng đa phần là địa hình quen thuộc, về cơ bản sẽ không xảy ra tình trạng lạc đường.

Nhưng ở đây thì khác, địa hình xa lạ, ở nơi hoang dã này trở nên vô cùng phức tạp.

Hai huynh đệ thử chọn mấy hướng đi, nhưng đều quay lại chỗ cũ.

Cứ đi lòng vòng không thoát ra được, lần này khiến hai huynh đệ hoảng sợ.

Không dễ gì mới trốn thoát khỏi thành Triều Ca, lẽ nào lại chết kẹt ở nơi hoang dã này sao?

Sau đó, sự việc còn nguy hiểm hơn những gì hai huynh đệ tưởng tượng, nơi hoang dã này không chỉ có hai huynh đệ.

"Gầm!" Chỉ nghe một tiếng hổ gầm, một con mãnh hổ vằn đen dài hai mét từ trong bụi cỏ lao ra, mục tiêu chính là hai huynh đệ.

Con mãnh hổ này đã phát hiện ra họ, cuối cùng cũng đợi được một thời cơ săn mồi thích hợp.

"Đệ đệ cẩn thận!" Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, ca ca Ân Giao đi trước một bước đẩy Ân Hồng ra khỏi miệng hổ, y cũng thuận thế tránh được cú vồ của con mãnh hổ.

"Gầm!" Cú phục kích không thành công, khiến con mãnh hổ dài hai mét phát ra một tiếng gầm gừ không cam tâm, ánh mắt mang theo sát khí, nhìn chằm chằm vào Ân Giao và Ân Hồng.

Con hổ dài hai mét không cam tâm để hai con mồi trốn thoát, không ngừng đi vòng quanh họ.

Ân Giao cũng nhặt một cành cây rơi trên đất làm vũ khí, cảnh giác

nhìn đối phương.

Nhưng hai chân của y và đệ đệ không kìm được mà run rẩy, vì cả hai đều biết một khi con mãnh hổ này vồ tới lần nữa, sẽ khó mà tránh được.

Tình cảnh hiện tại, sự cấp bách đối với Ân Giao không kém gì tin tức mẫu hậu bị xử tử.

Trong mắt con mãnh hổ lóe lên một tia sáng trí tuệ, nó đã xưng vương xưng bá trong khu rừng già này lâu như vậy, không phải là một con dã thú ngây ngô, nếu sống thêm trăm năm nữa không chừng có thể tích lũy tinh hoa của trời đất nhật nguyệt mà thuận lợi biến thành một con yêu thú, lúc đó sẽ có cơ hội khai mở linh trí, tu luyện đắc đạo.

Chương 625

Nhưng hy vọng đó rất xa vời, dù sao dã thú trên thế gian nhiều như vậy, cũng không phải ai cũng có cơ hội trở thành cường giả.

Nhưng con mãnh hổ không quan tâm nhiều đến vậy, hiện tại nó chỉ muốn để hai con khỉ gầy này lấp đầy bụng đói!

Cảm giác đói bụng ngày càng mãnh liệt, bản năng săn mồi không ngừng thúc giục con mãnh hổ tấn công.

Cuối cùng, con mãnh hổ này không nhịn được nữa!

Nó lao về phía Ân Giao, Ân Hồng, cuộn lên từng trận gió tanh!

Ân Giao tuyệt vọng, định hy sinh tính mạng để giành lấy cơ hội chạy trốn cho đệ đệ Ân Hồng.

Vì thường mãnh hổ sau khi bắt được một con mồi, sẽ không tốn sức đi truy đuổi một con mồi khác đang bỏ chạy.

Lúc này sự chú ý của nó đều tập trung vào con mồi này, điểm này cũng là do người thợ săn già dạy săn bắn.

Người thợ săn già kia từng là một quan binh, sau khi từ chức đã trở thành một thợ săn, đã dạy cho Ân Giao những điều này.

Ví dụ như khi gặp phải mãnh thú ở nơi hoang dã, nếu chỉ có một mình thì nhanh chóng ném lương khô hoặc con mồi ra ngoài.

Như vậy mãnh thú sẽ bị những thứ đó thu hút sự chú ý, có thể an toàn lén chạy thoát.

Nhưng bây giờ trong tay Ân Giao căn bản không có thứ gì có thể thu hút sự chú ý của mãnh hổ, thứ duy nhất có thể thu hút sự chú ý của nó chỉ có chính y.

Huynh trưởng như cha, đại diện không chỉ là uy nghiêm của huynh trưởng, đồng thời cũng là trách nhiệm mà huynh trưởng nên làm.

Ngày thường đệ đệ tự nhiên phải nghe lời y, khi có chuyện xảy ra, cũng phải để ca ca gánh vác phía trước.

Ân Giao có giác ngộ của một người làm ca ca, cũng như tình huynh đệ với Ân Hồng.

Nghĩ đến đây, Ân Giao không còn do dự, trong khoảnh khắc mãnh hổ vồ tới, y đẩy Ân Hồng ra.

Trong ánh mắt từ không hiểu đến kinh ngạc của Ân Hồng, Ân Giao hét lên với y: "Đệ đệ mau chạy, hãy sống cho tốt!" Nước mắt Ân Hồng lập tức trào ra, không màng chạy trốn, nhặt một hòn đá ném vào đầu con mãnh hổ.

Nhưng hòn đá nhỏ bé làm sao có tác dụng, một cái tát của hổ dễ dàng đánh bay hòn đá, sau đó hai móng vuốt hổ khổng lồ đè lên người Ân Giao, đè chặt y xuống đất.

Con mãnh hổ dường như cũng đói lắm rồi, há miệng rộng định cắn một miếng lớn vào Ân Giao.

Lúc này Ân Giao đã từ bỏ kháng cự, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ân Hồng cũng không có cách nào, định tìm một hòn đá lớn hơn để ném vào con hổ, nhưng đã không kịp.

Đúng lúc hai huynh đệ tuyệt vọng, một đạo lưu quang màu đỏ từ trên trời giáng xuống!

Oành một tiếng, thân thể khổng lồ dài hai mét của con mãnh hổ bị đánh văng sang một bên.

Sau khi hồng quang tan đi, tại chỗ xuất hiện một người đàn ông trung niên tóc đỏ, mày đỏ, mặc đạo bào, tay cầm phất trần, ăn mặc

như một đạo sĩ.

Người đạo sĩ tóc đỏ này không ai khác, chính là Xích Xà Tử được Tần Hạo phái đi thi hành nhiệm vụ.

"Bần đạo đến muộn một bước, hai vị tình hình ổn chứ?" Đệ đệ Ân Hồng chưa kịp phản ứng với những gì đã xảy ra, chỉ thấy con mãnh hổ hung hãn lúc trước đã ngã sang một bên, sau một trận hồng quang thì tại chỗ lại xuất hiện một vị đạo sĩ.

Ca ca Ân Giao thì lại nghe không ít lời đồn, biết rằng trên đời có tiên nhân tồn tại, có thể cưỡi mây đạp gió hô phong hoán vũ, thần thông vô cùng cường đại.

Thậm chí y còn biết hai đội quân Ân Thương và Tây Kỳ đang giao chiến, sau lưng đều có tiên nhân giúp đỡ, thậm chí có tiên nhân đấu pháp với nhau, uy lực có thể nói là dời non lấp biển.

"Đa tạ tiên nhân cứu mạng!

Ân Giao, Ân Hồng không có gì báo đáp!" Vị đạo sĩ trước mắt này giống như những tiên nhân mà Ân Giao biết, đều đến vô ảnh đi vô tung, đồng thời pháp lực vô cùng cao cường, có thể dễ dàng chế ngự một con mãnh hổ.

Chẳng phải là tiên nhân sao?

Thế là y vội vàng kéo đệ đệ cảm tạ ơn cứu mạng của Xích Xà Tử.

"Thôi được, thôi được.

Ta và các ngươi có duyên.

Bần đạo là Xích Xà Tử, ngẫu nhiên đi qua nơi này, thấy súc sinh sắp tạo sát nghiệt nên tiện tay ngăn cản." Nghe Xích Xà Tử chủ động thừa nhận thân phận tiên nhân, Ân Giao không khỏi vui mừng, lập tức kéo đệ đệ quỳ xuống: "Đa tạ Xích Xà Tử tiên nhân đã cứu giúp, ta và

đệ đệ vốn là vương tử Ân Thương, nhưng mẫu hậu bị xử tử, chúng ta cũng bị truy nã.

Kính xin tiên nhân nhận chúng ta làm đồ đệ, tương lai huynh đệ chúng ta nhất định sẽ đoạt lại Triều Ca, phong ngài làm hộ quốc pháp sư." Xích Xà Tử nghe vậy, không khỏi thầm bội phục sự cao kiến của Tần Hạo.

Trước đó Tần Hạo đã dặn dò phải đợi hai huynh đệ rời khỏi thành Triều Ca, gặp nguy hiểm mới ra tay tương trợ, lúc đó thuận theo tự nhiên là được.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, giống như Tần Hạo đã đoán, hai huynh đệ lại chủ động bái sư như vậy.

Thực ra đây cũng là phương án mà Tần Hạo đưa ra sau khi quan sát tính cách của hai huynh đệ, để họ chịu ơn của Xích Xà Tử, sau đó lại để họ chủ động bái sư, như vậy sau này bồi dưỡng họ cũng sẽ hết lòng trung thành với Thiên Đình.

Xích Xà Tử ra vẻ suy nghĩ một hồi, sau đó cố ý tỏ ra khó xử nói: "Thôi được, bần đạo vừa bấm ngón tay tính toán, cũng biết hai huynh đệ và bần đạo có duyên, vậy thì nhận các ngươi làm đại đệ tử và nhị đệ tử vậy!" Ân Giao và Ân Hồng nghe đến đây vô cùng mừng rỡ, có tiên nhân làm sư phụ, sau này sẽ có người che chở, cũng có thể học được bản lĩnh.

Đến lúc đó nhất định phải quay lại Triều Ca, chất vấn người đàn ông kia tại sao ngay cả con của mình cũng muốn giết.

Xích Xà Tử đương nhiên không quan tâm đến những chuyện đó, dù sao chỉ cần hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ đầu tiên mà Tần Hạo giao cho là được.

Đúng lúc này, con mãnh hổ bên cạnh lại lảo đảo đứng dậy, có chút

mơ hồ lắc lắc đầu hổ mới tỉnh táo lại.

Điều này khiến Ân Giao, Ân Hồng sợ không nhẹ, nhưng lúc này Xích Xà Tử lại đứng trước mặt họ, nhìn thẳng vào con mãnh hổ trước mặt, chậm rãi nói: "Nghiệt súc này, bần đạo thấy ngươi sinh tồn không dễ, hôm nay cho ngươi một cơ duyên lớn, giúp ngươi đắc đạo thành tiên, ngươi có bằng lòng không?" Con hổ dường như nghe hiểu được lời nói, vậy mà lại gật đầu.

Con mãnh hổ này dường như nghe hiểu được lời nói của Xích Xà Tử, gật đầu với y.

Cảnh tượng này khiến Ân Giao và Ân Hồng hai người mắt tròn miệng dẹt, vạn lần không ngờ vị sư tôn vừa mới nhận lại lợi hại đến vậy, có thể giao tiếp với dã thú.

"Vậy thì tốt, sau này ngươi sẽ là tọa kỵ của ta, ta tự sẽ truyền đạo pháp giúp ngươi thoát khỏi thân xác dã thú, chuyển thành yêu thú." Mãnh hổ nghe vậy liền ngoan ngoãn đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Xích Xà Tử.

Xích Xà Tử cũng không lo mãnh hổ sẽ cắn lại một miếng, trực tiếp ngồi lên lưng mãnh hổ.

"Đây không phải là nơi sư đồ chúng ta nên ở lại, đi thôi." "Tuân mệnh sư tôn!" Hai vị đồ đệ mới nhận của Xích Xà Tử, Ân Giao và Ân Hồng, trong nháy mắt đã bị một đạo hồng quang cuốn đi khỏi nơi này.

Chương 626

Thiên Đình lần này có thêm ba thành viên mới, đặc biệt là Ân Giao và Ân Hồng, với tư cách là đệ tử thế hệ thứ hai của Thiên Đình, mặc dù chỉ là những phàm nhân nhỏ bé, nhưng chỉ cần bồi dưỡng tốt, sau này cũng có thể trở thành những tiên nhân hùng mạnh, có thể giúp Tần Hạo rất nhiều trong việc khống chế Triều Ca.

Bên Tần Hạo không tốn chút sức lực nào đã hoàn thành mục đích, nhưng trận chiến bên Tuyệt Long Lĩnh lại kịch liệt hơn nhiều.

Cùng với thanh thế đấu pháp của Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa ngày càng lớn, hai vị thống soái của Ân Thương và Tây Kỳ đều không ngồi yên được nữa, lần lượt đưa binh sĩ của mình vào chiến trường.

Binh sĩ của Ân Thương trên người đều mặc giáp trụ màu đỏ, đại quân Tây Kỳ thì đa phần mặc y phục màu vàng, giáp trụ ở bên ngoài.

Hai đội quân đỏ và vàng triển khai chiến đấu tại Tuyệt Long Lĩnh này, hai bên qua lại.

Văn Thái Sư và Lý Tĩnh cũng không ngừng chỉ huy quân đội, không ngừng bày binh bố trận, tấn công đối thủ.

Có lúc dùng mồi nhử để dụ địch xâm nhập, có lúc lại thấy chiêu phá chiêu, hai bên đang dùng quân đội để tiến hành một cuộc đấu trí vô hình.

Nhưng bất kể kết quả giao chiến của quân đội phàm nhân phía dưới như thế nào, Văn Thái Sư và Lý Tĩnh đều biết kết quả đấu pháp của Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa trên trời mới là quan trọng nhất.

Lúc này trên không trung, Hỏa Linh Thánh Mẫu thân khoác chiến giáp màu đỏ rực, tay cầm một thanh trường kiếm có hoa văn màu vàng đang cháy.

Trên hoa văn màu vàng lan tỏa sát khí như kim qua thiết mã, phảng phất như tiếng gào thét trên chiến trường.

Nếu cảm tri đủ mạnh, có thể phát hiện từng tia sát khí hình thành trên chiến trường đều bị hút vào thanh trường kiếm này.

Khiến cho hoa văn màu vàng trên đó ngày càng sáng hơn, đồng thời uy lực cũng ngày càng lớn.

"Hỏa hành, xâm lược như lửa!

Quả nhiên danh bất hư truyền!" Hoàng Thiên Hóa vẫn bị vòng sáng màu trắng xám bao bọc, như thể cách biệt với thế gian, lời nói phát ra cũng có một cảm giác hư vô phiêu diêu.

Sau lưng mọc ra hai đôi cánh màu trắng xám trông đầy vẻ bị năm tháng bào mòn, có một ảo giác như đã tồn tại hàng vạn năm.

Xem ra cũng giống như Hỏa Linh Thánh Mẫu, đều đã dùng đến những thứ mới để tham gia vào trận chiến.

"Ha ha, không sai, đây chính là chân ý của đại đạo, xâm lược như lửa!

Hỏa diễm có thể thiêu đốt vạn vật, sau đó lại khiến ngọn lửa cháy càng lớn hơn, đại đạo này chính là đạo của sự cướp đoạt.

Không chỉ sát khí trên chiến trường ta muốn cướp đoạt sạch sẽ, mà cả quang âm đại đạo của ngươi ta cũng sẽ cướp đoạt luôn!" Lúc này trên mặt và chiến giáp của Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng có những hoa văn màu vàng, từ đó truyền ra khí tức bạo ngược cuồng bạo, hiển hiện vô cùng không ổn định, nhưng uy lực cũng vô cùng to lớn.

Giọng điệu nói chuyện cũng vô cùng kiêu ngạo, vậy mà muốn cướp đoạt cả quang âm đại đạo mà Hoàng Thiên Hóa khổ tâm tu luyện.

Mặc dù sự cướp đoạt này sẽ không khiến Hỏa Linh Thánh Mẫu lĩnh ngộ được quang âm đại đạo, nhưng nhất định sẽ khiến hỏa chi đại đạo của nàng ngày càng hoàn thiện, thậm chí mượn đặc thù của quang âm đại đạo, sau này có cơ hội đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không chừng.

"Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không, cẩn thận ăn no lại phải ôm bụng mà đi!" Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Thiên Hóa lại vang lên, thân thể không hề di chuyển, nhưng trước mặt lại có thêm hai chiếc chùy, một lần nữa bay về phía Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Bản thân y cũng theo sát phía sau, tay cầm Mạc Tà Kiếm chém ra một đạo kiếm khí sắc bén.

Hỏa Linh Thánh Mẫu không né không tránh, toàn thân bốc lên hỏa diễm, sau đó một kiếm tách hai chiếc chùy ra, tiếp đó va chạm với Hoàng Thiên Hóa đang cầm Mạc Tà Kiếm.

Nhưng pháp bảo chùy bạc bị đánh bật ra, có thể theo ý của Hoàng Thiên Hóa mà tấn công Hỏa Linh Thánh Mẫu lần nữa.

Hai người lúc này đang giao chiến, nếu bị quấy rầy, không nghi ngờ gì sẽ làm giảm đi rất nhiều sức mạnh phát huy.

Đối mặt với hai chiếc chùy sắt màu bạc phiền phức của Hoàng Thiên Hóa, Hỏa Linh Thánh Mẫu tự nhiên cũng có cách đối phó.

Chỉ thấy khóe miệng nàng khẽ động, đã niệm một đạo pháp quyết.

Trong nháy mắt, hai hư ảnh đạo binh hoàn toàn do hỏa diễm tạo thành xuất hiện sau lưng Hỏa Linh Thánh Mẫu, như thể nhận được mệnh lệnh mà giao chiến với hai chiếc chùy sắt màu bạc.

Bên này, Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa không còn ai cản trở, cũng đã dùng hết thần thông của mình.

"Hỏa Hình Kiếm!" Hỏa Linh Thánh Mẫu hô lên tên của thanh bảo kiếm trong tay, một đạo kiếm khí màu đỏ rực chém về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa cũng không chịu thua kém, cũng phát ra một đạo kiếm khí màu trắng xám ẩn chứa sức mạnh thời gian về phía đối phương.

Hai người bất kể là tu vi đạo pháp, hay là lĩnh ngộ đại đạo đều có sở trường riêng.

Nhưng đánh đến bây giờ vẫn chưa phân thắng bại, thời gian cứ thế trôi qua.

Sau khi đối đầu với Hỏa Linh Thánh Mẫu hơn hai mươi chiêu, Hoàng Thiên Hóa đột nhiên thân thể run lên.

Hỏa Linh Thánh Mẫu lập tức nắm lấy sơ hở này, một kiếm đâm về phía tim y.

Một kiếm này nếu đâm trúng, năng lượng hỏa diễm cuồng bạo trong kiếm sẽ làm nổ tung Hoàng Thiên Hóa thành một đống thịt vụn.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa lại vào thời khắc nguy cấp này vội vàng dùng Mạc Tà Kiếm đỡ lấy đòn tấn công, cũng thuận theo lực xung kích mà lùi lại mấy bước, một lần nữa kéo dài khoảng cách với Hỏa Linh Thánh Mẫu.

"Ha ha, quang âm chi lực của Hoàng Thiên Hóa không dùng được nữa sao?

Ta đoán quả nhiên không sai, trạng thái này của ngươi căn bản không thể duy trì trong thời gian dài, nhất định vào một thời điểm nào đó sẽ mất đi sức mạnh cường đại này, thậm chí trở lại trạng thái

trọng thương trước đó, đúng không?" Hỏa Linh Thánh Mẫu cười ha hả, qua một đòn vừa rồi đã phán đoán được thực lực của Hoàng Thiên Hóa đã giảm sút.

Điều này có nghĩa là đối phương đã khó duy trì được trạng thái quỷ dị dường như cách biệt với thế gian trước đó, cũng có nghĩa là đối phương không thể dùng quang âm chi lực để giao thủ với nàng nữa.

"Không ổn, quang âm chi lực của Thiên Hóa đạo hữu bắt đầu suy yếu!

Phải tốc chiến tốc thắng!" Lý Tĩnh thấy vậy cũng la lớn không hay, phải biết đây là thời khắc mấu chốt, nếu Hoàng Thiên Hóa thua, vậy thì cuộc tấn công lần này coi như thất bại!

Cùng với việc Hỏa Linh Thánh Mẫu phát hiện Hoàng Thiên Hóa không thể duy trì trạng thái hiện có, nàng lập tức bắt đầu tập hợp toàn lực, chuẩn bị đánh bại hoàn toàn Hoàng Thiên Hóa, để hồn phách của y trở thành một thành viên trong Phong Thần Bảng.

"Xích Diễm Hồng Liên!

Tụ lại cho ta!" Hỏa Linh Thánh Mẫu hét lớn một tiếng, lập tức bề mặt của chiến giáp hỏa diễm trên người bắt đầu hiện ra từng đạo hoa văn sen.

Những hoa văn hình sen này có đến ba ngàn cái, tương ứng với bản nguyên đại đạo của Hỏa Linh Thánh Mẫu là Xích Diễm Hồng Liên.

Cùng với những đóa Xích Diễm Hồng Liên này bắt đầu ngưng tụ sức mạnh, khí tức trên người Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng bắt đầu trở nên cường đại.

Cả người trông như biến thành một mặt trời, nhiệt độ xung quanh

đều tăng lên một tầng đáng sợ, thậm chí không gian xung quanh cũng bắt đầu bị thiêu đốt đến mức méo mó.

Chương 627

Sức mạnh của Hỏa Linh Thánh Mẫu lúc này vậy mà có thể làm được đến mức thiêu đốt hư không, nếu bắt đầu tấn công Hoàng Thiên Hóa, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Lần này Hoàng Thiên Hóa không còn khả năng vung tay hóa giải mọi đòn tấn công nữa, vì cảm ngộ của y đối với quang âm đại đạo chưa đủ sâu, quang âm chi lực có thể sử dụng cũng có hạn.

Có thể nói hiện tại Hoàng Thiên Hóa đang ở thời điểm yếu nhất, chỉ cần Hỏa Linh Thánh Mẫu tìm đúng cơ hội là có thể một đòn chiến thắng đối phương.

Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng biết điểm này, nàng ngưng tụ trên không trung một đóa Xích Diễm Hồng Liên khổng lồ, nhắm thẳng Hoàng Thiên Hóa mà ném tới.

Hoàng Thiên Hóa lúc này có Ngọc Kỳ Lân bên cạnh, mắt thấy cả hai đều sắp bị đóa Xích Diễm Hồng Liên khổng lồ này đánh trúng, thì y đột nhiên động.

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa ngồi xếp bằng trên không, tay kết từng cái thủ ấn kỳ diệu, phàm nhân tu vi thấp từ xa nhìn thấy cũng có cảm giác đầu váng mắt hoa, dường như lại đang ấp ủ một thần thông uy lực cực lớn, dùng để đối kháng với đòn chí mạng của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy vậy lại cười khinh miệt, nàng không cho rằng Hoàng Thiên Hóa có thể sánh với mình.

Phải biết hiện tại nàng tuy đã tiêu hao lượng lớn pháp lực, trạng thái cũng suy yếu, nhưng so với Hoàng Thiên Hóa, Hỏa Linh Thánh Mẫu vẫn giữ được năng lực chiến đấu hoàn chỉnh.

Đó cũng là nguyên do nàng có thể dễ dàng ngưng tụ ra đóa Xích Diễm Hồng Liên khổng lồ như vậy, đồng thời uy lực của một đòn này cũng không hề thua kém sức mạnh khi ở trạng thái hoàn chỉnh.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa thì khác, trước tiên pháp lực đạo pháp vốn đã không bằng Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Mấy lần hóa giải nguy cơ đều dựa vào thần thông quang âm đại đạo quỷ dị và hiếm có kia, nhưng dù vậy y vẫn bị trọng thương, không thể không sử dụng thần thông có tác dụng phụ lớn nhất trong quang âm đại đạo là Vị Pháp Thân, như vậy mới có được tư cách tạm thời đấu pháp với Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Nhưng dù vậy, Hoàng Thiên Hóa vẫn không làm gì được Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Mắt thấy thời gian duy trì của Vị Pháp Thân đã qua, pháp lực để duy trì thần thông đã tiêu hao hết, dường như lúc này Hoàng Thiên Hóa suy yếu không khác gì một phàm nhân.

Cũng vì vậy Hỏa Linh Thánh Mẫu mới yên tâm thi triển toàn lực một đòn, khi thấy Hoàng Thiên Hóa cố gắng phản kháng mới lộ ra nụ cười khinh miệt.

Nhưng trên mặt Hoàng Thiên Hóa vẫn không biểu cảm, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Dường như đóa Xích Diễm Hồng Liên khổng lồ không tồn tại, người sắp bị Xích Diễm Hồng Liên đánh trúng cũng dường như không phải y.

Ngay khi đóa Xích Diễm Hồng Liên sắp đánh trúng Hoàng Thiên Hóa, nhiệt độ nóng bỏng đó thậm chí đã làm cháy quần áo của Hoàng Thiên Hóa, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Hoàng Thiên Hóa lúc này cuối cùng cũng đã thi triển xong đạo

pháp ấn, cùng lúc đó cũng tuyên bố thần thông mà y muốn sử dụng cuối cùng đã được kích hoạt.

Trong khoảnh khắc đó, một luồng năng lượng màu trắng xám bắt đầu lan tỏa lấy Hoàng Thiên Hóa làm trung tâm.

Mỗi nơi nó khuếch tán đến, không gian và thời gian ở nơi đó dường như bị ngưng đọng lại.

Ầm ầm ầm!

Sóng ánh sáng màu trắng xám không ngừng khuếch tán, cuối cùng bao phủ toàn bộ chiến trường của quân đội Ân Thương và Tây Kỳ.

Tự nhiên cũng bao gồm cả đòn tấn công toàn lực của Hỏa Linh Thánh Mẫu, đóa Xích Diễm Hồng Liên khổng lồ.

Trong nháy mắt, phảng phất như cả thế giới này đều bị tạm dừng.

Năng lực kỳ dị này thậm chí còn thu hút ánh nhìn của một số đại năng, nhưng khi phát hiện ra đây là chiến trường của Ân Thương và Tây Kỳ, họ liền dè chừng thu lại ánh mắt.

Thời gian trôi qua từng giây, chưa đầy ba giây, năng lượng màu trắng xám trong không gian này tự động co lại, quay trở về trong cơ thể Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa cũng từ trên trời rơi xuống, như một con chim bị thương.

May mà tọa kỵ của y là Ngọc Kỳ Lân, trạng thái tuy cũng không ổn định, nhưng vẫn có thể tiếp tục bay, thành công đỡ được y, sau đó đáp xuống đất.

Lúc này, bất luận là đại quân Tây Kỳ hay đại quân Ân Thương, đều đồng loạt được giải trừ khỏi trạng thái tĩnh, tiếp tục làm những việc mà mình sắp làm trước đó.

Có người đang vung đao kiếm sắp chém trúng kẻ địch, có người thì đang lăn một vòng chuẩn bị né tránh mũi tên bay tới.

Tóm lại, động tác của những người này đều không bị ảnh hưởng, dường như việc thời gian bị ngưng đọng vừa rồi không tồn tại, căn bản không có phàm nhân nào có thể nhận ra.

Lúc này Văn Thái Sư cũng đã khôi phục lại, thậm chí vì thực lực mạnh mẽ mà khôi phục sớm hơn một chút.

Y cũng sớm nhận ra sự bất thường, chỉ nhớ rằng một giây trước đã bị ánh sáng màu trắng xám của Hoàng Thiên Hóa bao phủ, tiếp đó những ánh sáng màu trắng xám này lại biến mất không thấy đâu.

Mặc dù Văn Thái Sư không biết chuyện gì đã xảy ra trong suốt thời gian tạm dừng, nhưng mơ hồ cảm thấy Hoàng Thiên Hóa đã làm gì đó.

Văn Thái Sư nheo mắt nhìn Ngọc Kỳ Lân từ từ từ trên không trung hạ xuống, trên lưng là chủ nhân Hoàng Thiên Hóa.

Trong cảm nhận của vị thống soái đại quân Ân Thương này, vị Hoàng Thiên Hóa nắm giữ quang âm đại đạo dường như khí tức suy bại, sắp không còn sống được bao lâu nữa.

Văn Thái Sư lập tức vui mừng, trận chiến này sắp đại thắng.

"Như vậy, Hỏa Linh Thánh Mẫu hẳn đã thành công đánh bại đối phương, có thể bắt đầu phản công rồi." Khoan đã...

Khi Văn Thái Sư đang vui mừng vì Hoàng Thiên Hóa bị đánh bại, đột nhiên nhận ra điều không ổn.

Vì y nhìn thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu trên bầu trời cũng theo đó mà rơi xuống, đóa Xích Diễm Hồng Liên ban đầu cũng đã biến mất, dường như không còn tồn tại nữa.

Trong cảm nhận của Văn Thái Sư, vị Hỏa Linh Thánh Mẫu trước đó rực rỡ như ngọn lửa bây giờ lại như đốm lửa tàn tro, ngọn lửa sinh mệnh có thể tắt bất cứ lúc nào.

Trạng thái suy yếu không khá hơn Hoàng Thiên Hóa là bao!

"Không thể nào!" Văn Thái Sư trong lòng không thể tin được, biểu cảm trên mặt cũng lần đầu tiên thay đổi.

Cũng phải thôi, rõ ràng Hỏa Linh Thánh Mẫu chiếm ưu thế trước đó, trong một khoảnh khắc lại bị Hoàng Thiên Hóa đánh bại.

Mặc dù nói là lưỡng bại câu thương thì thích hợp hơn, nhưng dưới ưu thế như vậy mà lại cùng đối phương đồng quy vu tận thì bản thân đã là thất bại.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

E rằng những người có mặt ở đây đều không nhìn ra, bao gồm cả thống soái Lý Tĩnh bên phía Tây Kỳ.

Lý Tĩnh thấy Hoàng Thiên Hóa và Hỏa Linh Thánh Mẫu lưỡng bại câu thương, chỉ cảm thấy may mắn, vội vàng cho người đưa Hoàng Thiên Hóa xuống chữa trị.

Bên Văn Thái Sư cũng vậy, mặc dù Hỏa Linh Thánh Mẫu đã chiến bại, nhưng vẫn còn sống, kết quả này miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Chương 628

Hỏa Linh Thánh Mẫu bay giữa không trung, bị một sức mạnh vô hình nâng đỡ đưa về đại doanh Ân Thương.

Một tiên nhân bên phía Ân Thương đã ra tay tương trợ, đưa Hỏa Linh Thánh Mẫu đi cứu chữa.

Nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa một trận chiến, lại lưỡng bại câu thương, cả hai bên đều không được lợi gì.

Vậy thì phải làm sao?

Chỉ có thể tiếp tục đánh!

Văn Thái Sư vung tay, gọi một vị tiên nhân đến, chắp tay nói: "Sư đệ, lần này phải dựa vào ngươi giúp Ân Thương vượt qua khốn cảnh này rồi!" Vị tiên nhân xuất hiện không ai khác, chính là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên!

Dư Nguyên và Văn Thái Sư giống nhau, đều là đệ tử dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu, cả hai đều là một trong những người xuất sắc nhất trong thế hệ đệ tử thứ ba.

Vị Dư Nguyên này ngoại hình khoảng hai mươi mấy tuổi, tướng mạo anh tuấn, một khuôn mặt không có bất kỳ khuyết điểm nào, đồng thời hai mắt sáng ngời có thần, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra hai đạo quang tuyến.

Thân mặc một bộ đạo bào màu xanh, đầu đội Ô Vân Quan, tay phải cầm phất trần thanh phong, tay trái xách một chiếc đèn lồng đỏ, eo đeo một thanh bội kiếm màu tím.

"Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ đưa hết đám tiên nhân Xiển

giáo kia vào trong Phong Thần Bảng, báo thù rửa hận cho Triệt giáo chúng ta, đòi lại một công đạo!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên là một tiên nhân đầy chính nghĩa, đối với sư môn cũng hết lòng trung thành.

Vì Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, khi còn nhỏ chỉ là một phàm nhân, lúc đó chưa có Tam Hoàng, giữa Nhân tộc và Yêu tộc cũng thường xuyên xảy ra xung đột.

Các tán tu khắp nơi cũng thường xuyên đấu pháp vì các loại bảo bối quý giá, các bộ lạc phàm nhân giữa Nhân tộc cũng thường xuyên bùng nổ chiến tranh.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sống trong một hoàn cảnh như vậy, chỉ là một phàm nhân nhỏ bé, một đứa trẻ trong chiến tranh, chỉ có thể gian nan sinh tồn.

Mỗi ngày gió táp mưa sa, không chỉ thiếu thốn thức ăn, mà còn phải để ý đến an toàn của mình, đảm bảo không trở thành thức ăn của yêu quái nào đó, cả thế giới đối với Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lúc đó vô cùng nguy hiểm.

May mà sau bao nhiêu gian khổ, cuối cùng y đã gặp được Kim Linh Thánh Mẫu đang tu luyện thiết huyết thần thông trên chiến trường.

Kim Linh Thánh Mẫu thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lúc nhỏ rất có căn cốt tu tiên, bèn nhận làm nhị đệ tử.

Thế là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chính thức gia nhập Triệt giáo, không chỉ có thể mỗi ngày ăn no bụng, mà còn có thể tu luyện đạo pháp để được trường sinh.

Đối với Dư Nguyên, điều này như mở ra một cuộc đời hoàn toàn mới, y cũng là người trung thành nhất với Triệt giáo, ra ngoài cũng nhiều lần bảo vệ lập trường của Triệt giáo.

Trong số các tiền bối đệ tử thế hệ thứ hai đã được công nhận, các đệ tử thế hệ thứ ba và thứ tư cũng đa phần lấy y làm gương.

Đồng thời Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng đúng như Kim Linh coi trọng, thiên phú trên con đường tu đạo vô cùng cao, dễ dàng đạt đến cảnh giới mà người khác không thể với tới.

Cảnh giới hiện tại của y là Ngọc Tiên tầng thứ, đã đạt đến tam trọng.

Nếu sau này có cơ duyên, thì việc đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên và ngồi ngang hàng với sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu cũng không phải là không thể.

Nếu Hoàng Thiên Hóa là thiên tài trong số các đệ tử thế hệ thứ ba của Xiển giáo, thì Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng vậy, không hề thua kém.

“Bản lĩnh của sư đệ, ta biết rõ, lần này phải dựa vào ngươi!” Văn Thái Sư rất yên tâm về sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, vì vậy quyết định phái y ra nghênh chiến với tiên nhân Xiển giáo.

Thống soái Lý Tĩnh bên phía đại quân Tây Kỳ cũng đang điều binh khiển tướng, đang lúc do dự nên phái ai đi ứng chiến, thì một thiếu niên đã đứng ra.

“Lý Tĩnh đại thống soái, lần này để ta đi gặp họ một phen! "Ta muốn xem thử họ có bản lĩnh gì mà giúp Ân Thương đánh bại đại quân Tây Kỳ chúng ta!" Người nói không ai khác, chính là người con trai thứ 100 của Tây Bá hầu Cơ Xương, Lôi Chấn Tử!

Lôi Chấn Tử không phải con ruột của Tây Bá hầu Cơ Xương, mà là một đứa trẻ ông nhặt được trong rừng khi đi săn cùng đại thần vào lúc tuổi già.

Tây Bá hầu Cơ Xương thấy cậu bé này có vài phần giống mình,

lại vừa hay có 99 người con, bèn nhận cậu bé này làm con nuôi, và đặt tên là Lôi Chấn Tử.

Lý Tĩnh vừa thấy Lôi Chấn Tử đứng ra, lập tức mắt sáng lên, y cũng biết bản lĩnh của Lôi Chấn Tử, thể chất trời sinh không tầm thường, lại có nhiều pháp bảo do sư thúc ban cho, tuyệt đối vô cùng mạnh.

"Tốt, lần này để ngươi ra nghênh chiến!

Nhất định phải hạ được đối phương!" Lý Tĩnh suy tính một hồi, cũng đồng ý để Lôi Chấn Tử xuất chiến.

"Lôi Chấn Tử lĩnh mệnh!" Lôi Chấn Tử hét lớn một tiếng, tức thì sau lưng mọc ra một đôi cánh, bay lên trời.

Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, đại quân Ân Thương và Tây Kỳ đang đánh nhau không thể tách rời, giao chiến giữa hai bên cũng vô cùng kịch liệt, gần như là trạng thái ta sống ngươi chết.

Tình huống này cũng rất bình thường, đại quân Tây Kỳ có lời hứa của Cơ Phát, sau khi đánh thắng Tây Kỳ, kiến lập vương triều sẽ được thưởng tương ứng, tuyệt đối sẽ khiến họ hài lòng.

Thêm vào đó, những năm nay Ân Thương luôn áp bức các nước chư hầu, những người này sớm đã không ưa Ân Thương, lần này có thể thuận lợi phản kích, tự nhiên phải nắm chặt cơ hội.

Vừa có phần thưởng lại có cả thù nước hận nhà, cũng khó trách đại quân Tây Kỳ lại thế không thể cản.

Về phần đại quân bên Ân Thương, mặc dù cũng khí thế ngút trời, nhưng đó đều là kết quả do Văn Thái Sư cố gắng ổn định, đồng thời những binh lính này cũng rất sợ hãi những hình phạt tàn khốc của Ân Thương, vì vậy mới phải liều mạng giao chiến.

Nhưng bất kể lý do gì, một khi hai bên đã ở trên chiến trường, thì

đã là kẻ địch không đội trời chung.

Binh lính hai bên thương vong thảm khốc, thây chất đầy đồng.

Trên chiến trường trên không trung, hai vị tiên nhân cũng đã gặp nhau ở đây.

“Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đến nghênh chiến!

Kẻ tới là ai!” Nhất Khí Tiên Dư Nguyên hét lớn một tiếng trước, âm thanh dưới sự gia trì của pháp lực trở nên mênh mông vô cùng, khí thế như hồng.

Âm thanh của y vừa xuất hiện, lập tức khiến tinh thần binh sĩ Ân Thương phía dưới chấn động, đôi tay vung đao kiếm trường qua cũng có thêm sức mạnh.

“Ha ha, trò mèo thôi, ta là vương tử thứ 100 của Tây Kỳ, Lôi Chấn Tử! "Hôm nay đến đây nhất định phải tiêu diệt Ân Thương!" Lôi Chấn Tử tuổi không lớn, thời gian tu luyện cũng không lâu, nhưng lại có chút kiêu ngạo, vô cùng ngông cuồng!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, trận đại chiến giữa Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ sắp bùng nổ.

Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ, thân là con nuôi của Tây Bá hầu, thái độ cũng khá kiêu ngạo, có cảm giác như nghé con không sợ hổ.

Chương 629

"Xem chiêu!

Lôi Đình Vạn Quân!" Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ không phải là người có kiên nhẫn, sau một tiếng hét lớn, y cầm vũ khí pháp bảo của mình lao về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Lúc này Lôi Chấn Tử sau lưng mọc một đôi cánh, tốc độ bay vô cùng nhanh.

Đôi cánh này có lai lịch lớn, không phải là do Lôi Chấn Tử trời sinh, mà được luyện chế từ một tia tinh huyết của Kim Sí Đại Bàng Điểu, gọi là Đại Bằng Phong Lôi Sí!

Đôi cánh Đại Bằng Phong Lôi chứa đựng sức mạnh của hai thuộc tính phong và lôi, bên phải là cánh Đại Bằng của gió, bên trái là cánh Đại Bằng của sấm.

Khi đôi cánh này vỗ, mơ hồ truyền ra âm thanh của gió và sấm, như thể đang ở trong một ngày mưa giông sấm chớp, phảng phất như giây tiếp theo sẽ bị sấm sét đánh trúng mà chết.

Về phần vũ khí pháp bảo cũng vô cùng đặc biệt, là một cây côn được luyện chế từ hoàng kim, tên gọi là Hoàng Kim Côn!

Nó tỏa ra ánh sáng màu vàng, uy lực cũng không tầm thường.

Lôi Chấn Tử thực ra ngoại hình cũng rất đặc biệt, miệng như mỏ Lôi Công, thân cao một thước tám trượng, lông mày cũng mọc ngược, tóc trên đầu cũng giống như lông vũ của loài chim.

Có người nghi ngờ Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ là hậu duệ của yêu thú và con người, vì vậy mới có ngoại hình kỳ dị như vậy.

Nhưng những lời này tự nhiên không thể nói trước mặt Lôi Chấn

Tử của Tây Kỳ, nhưng chính y cũng ít nhiều nghe được những lời tương tự.

Trong lòng tuy không vui, nhưng y cũng thường xuyên đi hỏi cha nuôi Tây Bá hầu, hỏi cụ thể đã nhặt được mình ở khu rừng nào, mục đích tự nhiên là để tìm kiếm cha mẹ ruột, để hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng dù biết được địa điểm, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ đi tìm ba ngày ba đêm vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào.

Chỉ có thể đợi sau này tu luyện đến Đại La Kim Tiên, dựa vào bản lĩnh của mình đi tìm một lần nữa.

Một khi mục tiêu của Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ cũng là đạo quả Đại La Kim Tiên, thì thiên phú của bản thân cũng sẽ không kém đi đâu được.

Y giỏi nhất là sử dụng thần thông thuộc tính phong lôi, uy lực vô cùng cường đại.

Phong và lôi vốn là hai thuộc tính tương sinh, một khi sử dụng sẽ tăng phúc cực lớn.

Nhưng đối thủ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng không hề thua kém, cũng có hy vọng lớn tấn thăng lên vị trí Đại La Kim Tiên, thủ đoạn trong tay tự nhiên sẽ không thiếu.

Y đi theo con đường khí đạo vô cùng truyền thống, những uy năng của khí đạo vô hình vô tướng, đều có thể được phát huy trong tay Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

"Tốt, vậy thì thử xem Đường Hoàng Chi Khí của ta!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ vừa lên đã tấn công, không những không né tránh, ngược lại còn hét lớn một tiếng tốt.

Y cầm vũ khí Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm nghênh chiến, độn thuật vừa phát động, liền hóa thành một luồng khí màu trắng lao tới.

Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ cũng không sợ, Hoàng Kim Côn trong tay phát ra ánh sáng vàng chói mắt, một luồng pháp lực dao động từ đó truyền ra.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng tương tự truyền pháp lực vào Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm, cũng không định dùng thần thông để thăm dò trước.

Cùng với sự dao động pháp lực kinh người từ Hoàng Kim Côn truyền ra, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ giơ cao Hoàng Kim Côn đánh xuống Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Mục tiêu mà Hoàng Kim Côn nhắm tới là đầu của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, chỉ cần đánh trúng, dù là đầu của tiên nhân cũng sẽ bị đánh cho nở hoa.

Lúc đó có thể ép hồn phách của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ly thể, một hồn phách không có nhục thân đối với Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Hơn nữa, đạo pháp thuộc tính phong lôi của Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ vốn có phần khắc chế hồn phách trong thiên hạ.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên dù sao cũng đã tu luyện nhiều năm ở Ngọc Tiên Tam Trọng Thiên, sao có thể vừa mới giao thủ đã không nhận ra kế sách của đối phương?

Dường như đã sớm liệu được vị trí tấn công của Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ, y đã sớm đặt Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm trên đỉnh đầu.

Keng!

Chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm vang lên, binh khí của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ va vào nhau.

Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ thấy một đòn không có hiệu quả, lập tức kéo dài khoảng cách, chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã tu luyện nhiều năm, đối với chuyện đấu pháp căn bản không hề xa lạ, biết rằng lúc này nên tiếp tục tấn công.

Đặc biệt là lần giao thủ đầu tiên ở thế cân bằng, càng nên tiếp tục tấn công, để tạo ra khí thế.

"Ăn một kiếm của ta, Đường Hoàng Chi Khí!" Cùng với một tiếng hét lớn của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, y một tay kết pháp quyết, đầu ngón tay của bàn tay kia phát ra một đạo quang mang rót vào Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm.

Lập tức Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm từ thân kiếm cổ kính ban đầu trở nên vàng óng, nếu lúc này Nhất Khí Tiên Dư Nguyên gọi nó là Nhất Khí Hoàng Kim Kiếm cũng hợp lý.

Một kiếm này không chỉ đơn giản là màu sắc thân kiếm biến thành vàng, đồng thời còn có một cảm giác đường hoàng chính đại quang minh, như một vị vương giả xuất hiện trước mắt.

Tương truyền khi Nhân tộc vừa mới được Nữ Oa sáng tạo, Yêu tộc thường xuyên săn lùng những Nhân tộc yếu đuối này.

Xé thành tám mảnh, nuốt sạch như thức ăn.

Những Nhân tộc yếu đuối đó để chống lại những Yêu tộc tàn bạo này, không thể không tập hợp thành từng bộ lạc.

Như vậy, với sức mạnh của đa số, cuối cùng đã thành công chống lại sự tấn công của những Yêu tộc này.

Những Yêu tộc này tuy muốn ăn thịt những con người yếu đuối này, nhưng cũng rất e ngại thực lực của đối phương cũng rất mạnh mẽ, không dễ dàng đánh bại như vậy.

Nhưng tranh chấp giữa Nhân tộc và Yêu tộc tạm thời lắng xuống, mặc dù thỉnh thoảng có ma sát xảy ra, nhưng vẫn rất hòa bình.

Nhưng Nhân tộc và Yêu tộc tạm thời hòa bình, thì nội bộ Nhân tộc lại xuất hiện vấn đề.

Nguyên nhân là vì các bộ lạc lớn được thành lập trước đó để chống lại Yêu tộc, bây giờ không còn kẻ thù chung, bắt đầu chinh chiến thảo phạt lẫn nhau.

Bên thắng lợi sẽ chiếm lĩnh mọi thứ của bộ lạc đối thủ, người của bộ lạc chiến bại sẽ trở thành nô lệ.

Đặc biệt là những chủ nhân bộ lạc tàn bạo, càng thường xuyên phát động chiến đấu, khiến nơi đây trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Lúc này đại quân Yêu tộc cũng bắt đầu tập kết, muốn một lần tiêu diệt những Nhân tộc yếu đuối này, để chiếm lĩnh những vùng đất màu mỡ.

Có thể nói, chiến đấu đến mức độ này, là tam phương hỗn chiến.

Chương 630

Trên đại địa cũng khắp nơi là chiến hỏa liên miên, mắt thấy dân chúng lầm than, một vị hoàng giả đã đăng trường.

Y tay cầm Nhân Hoàng Ấn, dựa vào thực lực cường đại của bản thân và khả năng kiểm soát tình hình, trở thành Nhân Hoàng đầu tiên.

Y thống nhất những Nhân tộc lẻ tẻ này, tổ chức thành một đội quân hùng mạnh.

Cuối cùng, Nhân tộc đã đoàn kết một lòng dưới sự lãnh đạo của Nhân Hoàng và chiến thắng Yêu tộc.

Nhân Hoàng Ấn cũng được lưu giữ lại, trở thành biểu tượng của các đời Nhân Hoàng.

Nhưng sau thời Tam Hoàng, Nhân Hoàng Ấn đã mất tích, không ai biết nó ở đâu.

Dù vậy, vẫn có người dựa vào thực lực để kiến lập vương triều.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại vì tu luyện Khí Chi Đại Đạo mà tìm thấy một tia khí tức của Nhân Hoàng trong di chỉ của điện Nhân Hoàng.

Tia khí tức này được Nhất Khí Tiên Dư Nguyên gọi là Đường Hoàng Chi Khí, sau đó dùng thần thông tu luyện, bồi dưỡng nó thành một pháp môn thần thông thường dùng.

Đường Hoàng Chi Khí chú trọng sự quang minh chính đại, đường đường chính chính, dùng khí thế để áp chế.

Đối với những kẻ tâm trí không kiên định, một khi gặp phải Đường Hoàng Chi Khí thậm chí có thể bị suy giảm chiến đấu lực.

Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ cũng đang phải đối mặt trực diện với sức mạnh cường đại tựa như Nhân Hoàng thượng cổ, chỉ cảm thấy bị khí tức áp bức đến không ngẩng đầu lên được.

"Khốn kiếp!

Tên này lại dám dùng một luồng Đường Hoàng khí tức để áp chế Lôi Chấn Tử ta, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Phải công nhận, phán đoán của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên rất chính xác, Đường Hoàng Chi Khí gia trì trên Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm mang lại hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ bị đòn công kích như vậy bức bách phải lùi lại một bước, thậm chí vì thế mà có chút tức giận đến phát điên.

Chỉ thấy Lôi Chấn Tử lại một lần nữa giơ Hoàng Kim Côn lên, nhưng lần này Hoàng Kim Côn không còn chỉ là Hoàng Kim Côn nữa, mà đã có biến hóa mới.

Lôi Chấn Tử miệng lẩm nhẩm hữu từ, đọc ra từng đạo pháp quyết.

Đợi pháp quyết niệm xong, một đạo lưu quang màu xanh và một đạo lưu quang màu lam đồng thời quấn lên Hoàng Kim Côn.

Khiến cho pháp bảo này trở thành một thể hỗn hợp ba màu, nhưng không chỉ đơn giản là thay đổi màu sắc.

Lúc này, Hoàng Kim Côn đồng thời mang theo hai loại sức mạnh khác nhau, đó là Phong chi lực và Lôi chi lực.

Hai thứ này tương sinh, một khi sử dụng uy lực lại càng mạnh mẽ vô cùng.

Cây Hoàng Kim Bổng hiện tại đã được cường hóa, gọi là Phong Lôi Hoàng Kim Côn thì hợp lý hơn, uy lực vô cùng to lớn.

Lôi Chấn Tử một côn đập xuống, va chạm với Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, hai bên lại một lần nữa giao chiến.

Rốt cuộc là Phong Lôi Hoàng Kim Côn mạnh hơn, hay Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm được Đường Hoàng Chi Khí gia trì sẽ thắng một bậc đây?

Phía dưới, Văn Thái Sư và Lý Tĩnh đang chỉ huy giao chiến cũng đang chú ý, dù sao trận đấu trước đó giữa Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa cũng không phân thắng bại, chỉ là lưỡng bại câu thương.

Hiện tại, trận đấu giữa Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Lôi Chấn Tử đối với cả Ân Thương và Tây Kỳ đều vô cùng quan trọng, vì nó liên quan đến thắng bại của hai bên.

Văn Thái Sư đặc biệt lo lắng, vì theo ý của Kim Linh Thánh Mẫu, ông đã sớm bố trí trận pháp tại Tuyệt Long Lĩnh.

Chỉ cần đợi đủ điều kiện của trận pháp cường đại, Văn Thái Sư có thể một lần đánh bại toàn bộ đại quân Tây Kỳ.

Đại quân Tây Kỳ ở đây chính là quân đội chủ lực của toàn bộ Tây Kỳ, một khi bị nhốt chết trong pháp trận thì kết quả không cần phải nói nhiều.

Khi đó, quân đội Ân Thương sẽ giành thắng lợi, các sư huynh đệ của Triệt Giáo cũng có thể nhân cơ hội này báo thù rửa hận, không để đệ tử Xiển Giáo chạy thoát, biến từng người một thành hồn phách trên Phong Thần Bảng.

Từ đó, trên bầu trời, cuộc giao chiến giữa Lôi Chấn Tử và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng đã đến hồi gay cấn, hai bên qua lại không ngừng, thần thông pháp bảo của nhau cũng xuất hiện tầng tầng lớp

lớp.

Khí Chi Đại Đạo của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phiêu diêu và khó lường, dường như lúc nào cũng có thể tấn công từ một nơi nào đó, khiến người ta phòng không xuể.

Phong Lôi song thần thông của Lôi Chấn Tử thì mang thuộc tính kép Phong và Lôi, vừa có sự linh hoạt của gió, vừa có sự bá đạo của sấm, hai thứ kết hợp lại càng làm tăng thêm sức mạnh.

Quan trọng hơn, phong thuộc tính có phần khắc chế Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Gió có thể thổi tan khí lưu, chính dưới mối quan hệ khắc chế này, Lôi Chấn Tử đã thành công chiếm thế thượng phong.

Tiếp theo, chỉ cần tiếp tục nắm giữ ưu thế, việc chiến thắng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đưa hồn phách đối phương vào Phong Thần Bảng không phải là chuyện khó.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên dường như cũng thật sự bị áp chế, sau khi dùng Đường Hoàng Chi Khí thành công đoạt được cơ hội tấn công trước trong lần giao thủ đầu tiên, hắn bắt đầu dần rơi vào thế hạ phong.

Vì Khí Chi Đại Đạo bị phong thuộc tính khắc chế, nên mới xuất hiện hiện tượng không địch lại Lôi Chấn Tử.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sau khi chủ động tấn công lúc trước, dường như cũng đã ý thức được sự chênh lệch, lối đánh cũng bắt đầu trở nên cẩn trọng.

Ngược lại, Lôi Chấn Tử thì không ngừng sử dụng thần thông, đặc biệt là thần thông thuộc tính Phong, liên tục thổi tan các đòn tấn công bằng khí lưu của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

“Ha ha, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đạo pháp của ngươi cũng chỉ

đến thế thôi à, lại dễ dàng bị ta phá giải như vậy!" Lôi Chấn Tử chiếm được thế thượng phong, không nhịn được đắc ý, trên mặt cũng lộ vẻ kiêu ngạo.

Lúc này, một đạo Phong Chi Đao Nhận của Lôi Chấn Tử đã thành công chém tan thần thông khí lưu màu tím do Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phát ra, đồng thời Phong Lôi Hoàng Kim Côn đập xuống, ép Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phải lùi lại một bước.

"Không tệ không tệ, Khí Chi Đại Đạo của ta quả thật bị phong thuộc tính của ngươi khắc chế, về điểm này ta tự thấy không bằng." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nhìn Lôi Chấn Tử mặt đầy vẻ đắc ý, bình tĩnh nói.

Hắn không hề giống người đang ở thế yếu, vô cùng bình tĩnh.

Nghe đối thủ chủ động nhận thua, Lôi Chấn Tử vui mừng khôn xiết.

Hắn chưa bao giờ có thể dễ dàng chiếm thế thượng phong như vậy, thậm chí còn có khả năng đánh bại đối thủ.

Nếu thật sự có thể giết chết vị đệ tử thiên tài của Triệt Giáo này, vậy thì với tư cách là đệ tử Xiển Giáo, hắn nhất định sẽ được sư tổ và sư phụ thưởng cho không ít pháp bảo.

Thật ra, Lôi Chấn Tử vẫn luôn rất hứng thú với Chiếu Yêu Kính và Chiếu Yêu Kiếm của sư phụ mình, vì vậy mới muốn lập công rồi xin sư phụ một kiện pháp bảo.

Trong lúc Lôi Chấn Tử đang nghĩ cách lấy pháp bảo, thì ở nơi xa vạn dặm, Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tuyên đang quan chiến lại trò chuyện.

Chương 631

"Thiên Đế đại nhân, ta thấy Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ tuy có chút kiêu ngạo, nhưng bản lĩnh cũng có thật, đã áp chế được đối thủ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, xem ra sau này Phong Thần Bảng của ngài lại sắp có thêm một hồn phách rồi." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nhìn rất rõ, phong thuộc tính tuy còn lâu mới đạt đến mức lĩnh ngộ được bản nguyên đại đạo, nhưng nếu phối hợp với lôi thuộc tính thì uy lực không hề kém.

Ai ngờ Tần Hạo lại cười lắc đầu, đầy ẩn ý nói: "Khổng Tuyên, sự việc không đơn giản như vậy." Bên trong Hạo Thiên Đại Điện, Khổng Tuyên và Thiên Đế Tần Hạo cũng đang quan sát tiến triển của trận đại chiến này.

Trận chiến trước đó giữa Hỏa Linh Thánh Mẫu và Hoàng Thiên Hóa đã khiến họ có một phen kinh ngạc nho nhỏ.

Không ai ngờ rằng Hoàng Thiên Hóa yếu ớt kia lại có thể vào thời khắc sinh tử quan đầu, sử dụng một thần thông cường đại, thành công cùng Hỏa Linh Thánh Mẫu đạt đến kết cục lưỡng bại câu thương.

Trên chiến trường Ân Thương và Tây Kỳ, có lẽ không ai nhận ra, nhưng với tư cách là người quan chiến từ xa, Tần Hạo và Khổng Tuyên lại nhìn ra, Hoàng Thiên Hóa đã sử dụng một loại quang âm thần thông cực mạnh.

Nó có chút tương tự với lĩnh vực thần thông Ngôn Xuất Pháp Tùy, trong phạm vi lĩnh vực đó, sức mạnh của Hoàng Thiên Hóa sẽ tăng lên một cấp độ đáng sợ.

Tần Hạo nhìn thấy điều này, cũng hiểu được thiên phú của Hoàng Thiên Hóa cao đến mức nào.

Dưới tiền đề lĩnh ngộ đại đạo không bằng Hỏa Linh Thánh Mẫu mà có thể lấy yếu thắng mạnh, thể hiện rằng Quang Âm Đại Đạo mà Hoàng Thiên Hóa sử dụng không hổ là đại đạo đỉnh cao, chỉ một vài thần thông đặc thù đã mạnh hơn cả đại đạo thần thông.

Nhưng hiện tại hai người tuy thực lực mạnh, nhưng đều đã lưỡng bại câu thương, mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Hiện giờ trên chiến trường là cuộc đấu giữa Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Lôi Chấn Tử, thắng bại trong cuộc đấu pháp của hai người sẽ quyết định thắng bại của trận chiến giữa đại quân Ân Thương và Tây Kỳ.

Nhưng hiện tại, về phía hai bên, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên dường như bị thuộc tính kép phong lôi của Lôi Chấn Tử khắc chế trên chính Khí Chi Đại Đạo của mình.

Đó cũng là lý do Khổng Tuyên cho rằng thực lực của Lôi Chấn Tử không hề yếu, cơ hội chiến thắng cũng lớn hơn.

Nhưng Tần Hạo lại phủ định điểm này, đối với trận chiến này, thứ hắn nhìn thấy còn xa hơn những gì Khổng Tuyên thấy. ...

Lúc này trên chiến trường, Lôi Chấn Tử thấy thiên tài Triệt Giáo đối diện là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bị mình áp chế, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nếu đánh bại được đối phương, danh tiếng của hắn sau này chắc chắn sẽ càng vang dội hơn.

Sau này nếu có ai hỏi đệ tử thiên tài của Xiển Giáo là ai, vậy thì người đó nhất định là hắn.

Những người khác đều phải xếp sau, không chừng sau này hắn cũng có cơ hội đạt đến vị trí Đại La Kim Tiên.

Vì lý do này, Lôi Chấn Tử không nhịn được muốn tốc chiến tốc

thắng.

Phong Lôi Hoàng Kim Côn trong tay hắn được hai loại sức mạnh Phong và Lôi quấn lấy nhau, tỏa ra dao động pháp lực vô cùng mãnh liệt, rõ ràng là sắp bộc phát một thần thông cực mạnh.

Bên kia, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên dường như cũng nhận ra nguy cơ, lập tức phóng ra từng đạo thần thông của Khí Chi Đại Đạo.

Những luồng khí này ngũ quang thập sắc, bao hàm nhiều lĩnh vực khác nhau.

Khí Chi Đại Đạo vốn là một đại đạo có tính bao dung rất lớn, vì bất kể vạn vật trong trời đất đều có 'khí' tồn tại.

Sinh linh trong cơ thể có tinh khí, huyết khí, Yêu tộc có yêu khí, Ma tộc có ma khí, quỷ hồn có âm khí, cây cối có linh khí, ngay cả trời cũng có thanh khí, đất cũng có địa khí.

Có thể nói vạn sự vạn vật trên đời đều tồn tại thứ này, và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên giỏi nhất chính là sử dụng các loại 'khí' đa dạng này.

Ví như tử khí, sát khí, sát khí tỏa ra từ chiến trường phía dưới, đều có thể bị hắn dùng làm vật liệu để tăng cường thần thông.

Tử khí tự nhiên không cần nói nhiều, đó là tử khí sinh ra sau khi binh lính trên chiến trường tử trận.

Loại tử khí này và sinh khí của người sống tương sinh tương khắc, đồng thời nếu hai loại khí này gặp nhau sẽ trung hòa lẫn nhau, cuối cùng bên nào có số lượng nhiều hơn hoặc chất lượng cao hơn sẽ còn lại, nếu số lượng hai luồng khí vừa vặn bằng nhau, chúng sẽ hoàn toàn tiêu tán trong không khí.

Những tử khí này được Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thu thập lại, tạo thành một loại tử khí thần thông, gọi là Nhất Nguyên Tử Khí

Thần Thông.

Uy lực của thần thông này nằm ở chỗ nó gây tổn thương rất lớn cho người sống, chỉ cần là sinh vật sống, đều sẽ phải chịu áp chế của Nhất Nguyên Tử Khí Thần Thông, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng pháp lực của mình để trấn áp.

Còn sát khí (sát khí) thì càng đơn giản hơn, đó là khí của sự giết chóc, sát phạt.

Chỉ cần có sinh linh giết hại sinh linh khác, sẽ tích tụ sát khí trên người, đồng thời khi tiến hành giết chóc, cũng sẽ hình thành sát khí càng mãnh liệt hơn.

Đối với những sát khí này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng sẽ thu thập để gia tăng cho thần thông của mình.

Đầu tiên, nếu những sát khí này kết hợp với thần thông Khí Chi Đại Đạo của hắn, sẽ hình thành Sát Lục Vạn Vật Thần Thông.

Ngay cả cái tên thần thông này cũng đầy sát khí.

Vẻ ngoài của đạo thần thông này là một luồng khí màu đen, bên trong có những sợi hồn phách li ti, đó đều là những binh sĩ bị giết trên chiến trường, trong đó có binh sĩ của Ân Thương, có binh sĩ của Tây Kỳ.

Trên chiến trường họ chém giết lẫn nhau, nhưng vạn lần không ngờ sau khi chết, hồn phách của mình lại cùng với kẻ thù đã giết mình trở thành công cụ đấu pháp của tiên nhân.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sẽ không có chút lòng thương hại nào đối với những phàm nhân này, dù sao cũng chỉ là hồn phách của vài phàm nhân, có thể dùng để đấu pháp, đó đã là may mắn của những hồn phách này rồi.

Còn có sát khí (sát khí), đây là một loại khí tích tụ trên người sau

khi giết chóc, có người trông hung ác cực độ, đó là vì họ có sát khí.

Loại sát khí này không có tác dụng phụ gì lớn, chỉ là nếu không có pháp môn tương ứng, thì không thể phát huy sức mạnh của nó.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên là ai?

Hắn tu luyện Khí Chi Đại Đạo, hiểu biết về 'khí' hơn bất kỳ ai, chút sát khí này tự nhiên cũng có thể bị hắn tận dụng, sau vài đạo pháp quyết đã hình thành nên Sát Khí Hộ Thể Thần Thông!

Đạo thần thông này không có gì khác, chỉ giỏi tăng thêm phần lớn tác dụng hộ thể cho người dùng, có thể khiến công kích lực và phòng ngự lực của hắn đều được tăng lên.

Đó là tác dụng của Sát Khí Hộ Thể Thần Thông, nhưng trong tình huống hiện tại, nó lại bị Lôi Chấn Tử áp chế.

Hắn không thể không sử dụng cả ba loại thần thông được hình thành nhờ môi trường chiến trường.

Trông có vẻ như Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trong tình huống bị Lôi Chấn Tử áp chế, phải bất đắc dĩ dùng phương pháp này để né tránh công kích của đối thủ.

Tử khí hình thành nên Nhất Khí Tử Khí Thần Thông, sát khí hình thành nên Sát Lục Vạn Vật Thần Thông, sát khí hình thành nên Sát Khí Hộ Thể Thần Thông, đều là những thần thông vô cùng cường đại.

Nhưng lúc này, Lôi Chấn Tử đã đánh ra sự tự tin, đâu còn sợ hãi cảnh tượng này nữa?

Phong Lôi Hoàng Kim Côn trong tay hắn dưới sự gia trì của đạo pháp và pháp lực, đã có được sức mạnh vô cùng cường đại.

Chương 632

Lúc này, Phong Lôi Hoàng Kim Côn như hóa thành một cây côn thông thiên, một côn đập xuống, ba loại thần thông Khí Chi Đại Đạo được tử khí, sát khí, sát khí hình thành đều bị một côn phá vỡ.

Trên chiến trường vang lên từng tràng tiếng sấm và tiếng gió, tựa như sắp mưa.

Nhưng các tiên nhân quan chiến đều biết, đó chỉ là thần thông của Lôi Chấn Tử mà thôi.

Sức mạnh của tiên nhân, một khi thi triển thần thông, có thể thay đổi thời tiết của một nơi ở một mức độ nhất định.

Tiên nhân lợi hại hơn thậm chí còn có đại thần thông di sơn điền hải, đó mới thật sự là đại năng.

Lúc này trên chiến trường sấm sét vang rền, đại quân Ân Thương và Tây Kỳ đều cảm thấy một luồng gió lớn thổi qua.

Đột nhiên, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm khổng lồ.

"Ha ha!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế thôi à!

Lại có thể dễ dàng bị ta phá vỡ thần thông, cũng không xem lại thực lực của mình rốt cuộc có mấy cân mấy lạng!" Lôi Chấn Tử có một cái miệng của Lôi Công, da trên người cũng màu xanh, nếu người không biết nhìn thấy, còn tưởng là dạ xoa nào đó!

Lúc này hắn đang há to miệng, phát ra một tiếng cười cuồng dã, tùy ý chế giễu pháp lực và thần thông của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

“Ha ha, không hổ là nhân vật thiên tài lợi hại của Xiển Giáo, sức mạnh thuộc tính Phong và thuộc tính Lôi của Lôi Chấn Tử quả nhiên vô cùng cường đại, không biết có mấy phần bản lĩnh để giết được ta!” Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng không chịu yếu thế, buông lời tàn nhẫn, đồng thời cũng lấy ra pháp bảo của mình.

Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm.

Lúc này, Đường Hoàng Chi Khí trên thân kiếm đã tiêu tan hết, vì trong lúc đấu pháp với Lôi Chấn Tử trước đó, Đường Hoàng Chi Khí đã bị tiêu diệt.

Mặc dù Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có thể dùng chiêu này để tiếp tục tụ tập Đường Hoàng Chi Khí, nhưng hiện tại đang trong trận đấu, nếu muốn tụ tập lại Đường Hoàng Chi Khí, chắc chắn sẽ tốn thời gian và cái giá rất lớn, vì vậy tuyệt đối không thể để tình huống này xảy ra.

Hơn nữa Lôi Chấn Tử cũng không phải người mù, tự nhiên có thể nhìn ra ý đồ của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đến lúc đó cũng sẽ ngăn cản hắn ngưng tụ lại Đường Hoàng Chi Khí.

Thật ra, Đường Hoàng Chi Khí cho Lôi Chấn Tử cảm giác có chút mánh khóe, sức mạnh của nó cũng vô cùng cổ quái.

Có khí tức của Nhân Hoàng thượng cổ, quả nhiên không tầm thường.

“Nhưng thế thì sao chứ?

Chẳng phải đã bị ta phá giải rồi sao!” Lôi Chấn Tử tuy có chút kiêu ngạo, nhưng ban đầu trong lòng khá cẩn thận, không dám xem thường đối thủ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Nhưng sau vài lần giao thủ, hắn phát hiện Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tu luyện Khí Chi Đại Đạo, đại đạo này tự nhiên vô cùng

huyền ảo, vận dụng cũng rất mạnh, nhưng vừa hay bị thần thông thuộc tính Phong khắc chế.

Cứ như vậy, tuy cảnh giới lĩnh ngộ đại đạo không bằng đối phương, nhưng lại vì thuộc tính khắc chế mà chiếm thế thượng phong.

Điều này khiến Lôi Chấn Tử vốn đã có chút kiêu ngạo càng thêm ngông cuồng, vô cùng khinh thường đối thủ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thậm chí còn chế giễu đối phương không bằng mình.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng rất dứt khoát, không giao thủ chính diện với Lôi Chấn Tử nữa.

Hắn vừa lùi vừa dùng thần thông Khí Chi Đại Đạo quấy nhiễu.

Cứ như vậy, dưới đủ loại thần thông quấy nhiễu, Lôi Chấn Tử không đánh trúng được.

Cứ thế, hai bên kéo dài mà không phân được thắng bại.

Dần dần, Lôi Chấn Tử kiêu ngạo, người muốn trở thành Đại La Kim Tiên bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lòng hắn có chút nóng nảy, hận không thể lập tức tóm lấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên rồi dùng thần thông mạnh nhất đánh bại đối phương, sau đó đưa hồn phách của hắn vào Phong Thần Bảng.

Nhưng cùng với thời gian giao thủ kéo dài, một số người quan chiến dần dần nhìn ra manh mối.

Thống soái quân đội Ân Thương, Văn Thái Sư, nhìn Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trên trời bị Lôi Chấn Tử đánh tơi bời nhưng không hề có chút lo lắng nào, ngược lại mặt mày ung dung, dường như đối với tình huống này không hề cảm thấy lo lắng, mà lại vô cùng yên tâm.

Loại cảm xúc yên tâm này cũng xuất hiện trong phong cách chỉ huy

quân đội của ông, đối thủ của Văn Thái Sư, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh đã cảm nhận được.

Trước đây phong cách dùng binh của Văn Thái Sư vô cùng nóng vội, dường như cấp thiết muốn dùng binh lính của mình để đạt được mục đích nào đó, nhưng hiện tại phong cách dùng binh của ông lại vô cùng táo bạo, giống như cảm thấy trận đấu pháp này đã thắng chắc rồi.

Điều này khiến thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cảm thấy một tia bất an không rõ lý do, vì ông cũng không hiểu tại sao trong tình huống này, sau khi Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bị áp chế, vị tam đại đệ tử của Triệt Giáo Văn Thái Sư lại có thể thả lỏng như vậy.

Lẽ nào vì Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng là tam đại đệ tử, nên quan hệ với Văn Thái Sư không được hòa mục?

Thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh lại phủ định khả năng này.

Bất luận là Văn Thái Sư Văn Trọng hay Nhất Khí Tiên Dư Nguyên được xưng là thiên tài tu đạo giả, đều là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, là đồng môn sư huynh đệ thật sự, không thể nào xảy ra tình huống quan hệ không tốt.

Vậy thì tình huống nào lại khiến cho lão đối thủ, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, trong lúc sư đệ đang ở thế yếu, vẫn giữ được tâm thái bình thường?

Thậm chí còn rất thả lỏng?

Lý Tĩnh của đại quân Tây Kỳ đang suy nghĩ đột nhiên phát hiện có điều không đúng.

Mạnh mẽ nghĩ ra, đệ tử Triệt Giáo giỏi nhất chính là bố trí trận pháp, họ có siêu cấp pháp bảo Tru Tiên Kiếm Trận, vì vậy có thể từ đó lĩnh ngộ ra các loại trận pháp cường đại.

Nếu Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang chờ cơ hội bố trí trận pháp, vậy thì Lôi Chấn Tử kiêu ngạo hiện tại có khả năng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng cần phải là trận pháp như thế nào, mới có thể để một mình Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bố trận, lại còn có sức mạnh đủ để đánh bại Lôi Chấn Tử đang dùng thuộc tính để áp chế hắn?

Điểm này thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cũng không hiểu rõ lắm, nhưng điều đó không cản trở ông nhận ra Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang có âm mưu, chỉ không biết nên phòng ngự thế nào.

Nhưng ông cũng không có cách nào nhắc nhở Lôi Chấn Tử, vì như vậy sẽ cho Văn Thái Sư cơ hội ra tay, đến lúc đó nếu lại bùng nổ đại chiến tiên nhân, thì đó không phải là kết quả mà hai bên mong muốn.

Hiện tại thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh chỉ có thể hy vọng Lôi Chấn Tử có thể sớm nhận ra âm mưu của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, nhưng xem tình hình hiện tại, Lôi Chấn Tử đang rất kiêu ngạo, đồng thời cũng bắt đầu có chút chủ quan, không chắc có thể nhận ra nguy cơ.

"Nhận chiêu đi, xem Phong Lôi Song Long Chi Nộ của ta đây!

Tên ruồi bọ kia, xem ngươi chạy đi đâu!" Lôi Chấn Tử thật sự không chịu nổi nữa, vì Nhất Khí Tiên Dư Nguyên quá linh hoạt, cho dù tốc độ của Phong Lôi Đại Bằng Sí Bàng rất nhanh, nhưng khi đối mặt với những thần thông Khí Chi Đại Đạo tầng tầng lớp lớp của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, rất khó phát huy ưu thế tốc độ.

"Ha ha, Lôi Chấn Tử đạo hữu, có phải hơi vội vàng quá rồi không." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên rõ ràng đang bị đuổi đánh, lại tỏ ra không nhanh không chậm.

Chương 633

"Khốn kiếp, có bản lĩnh thì đừng né tránh nữa, ăn một côn của ta đây!" Lôi Chấn Tử đã bị Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chọc giận thành công, bắt đầu điên cuồng dùng Phong Lôi Hoàng Kim Côn đánh tan tất cả thần thông Khí Chi Đại Đạo đang bay tới.

Những thần thông khí chi bị đánh tan dường như không còn tồn tại nữa, từ từ tiêu tán trong không gian.

Nhưng cảnh tượng này lại khiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sau khi thấy được lại khẽ gật đầu, tình hình hiện tại đang diễn ra theo đúng sự sắp đặt của hắn.

Điều này bao gồm cả việc Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bị Lôi Chấn Tử áp chế, thuộc tính Khí Chi Đại Đạo bị thuộc tính Phong khắc chế, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Có thể nói, Lôi Chấn Tử từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra ý đồ thật sự của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Thấy thời cơ đã đến, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thay đổi thái độ, ngừng lùi lại, ngược lại dùng một thần thông khí chi đánh vào chân mình, cả người tăng tốc, lao về phía Lôi Chấn Tử tấn công.

Lôi Chấn Tử thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại dám cầm thanh Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm tấn công mình, không những không tức giận, mà ngược lại còn rất vui mừng.

Bởi vì Lôi Chấn Tử cuối cùng cũng đợi được cơ hội đánh bại Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Hắn cầm Phong Lôi Hoàng Kim Côn, đôi cánh Phong Lôi Đại Bằng sau lưng cũng được pháp lực gia trì, cả người hóa thành một tia

chớp hỗn hợp màu đỏ và xanh lam, tấn công về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Hai người cuối cùng đã va chạm vào nhau.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy tu luyện Khí Chi Đại Đạo, nhưng năng lực cận chiến cũng không hề yếu, ngược lại còn rất giỏi.

Giữa từng chiêu từng thức, sức mạnh bộc phát ra đều vô cùng cường đại.

Quan trọng hơn, khi Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sử dụng Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm, hắn có thể mượn thần thông Khí Chi Đại Đạo, phát ra từng đạo kiếm khí.

Bên kia, Lôi Chấn Tử cũng không chịu yếu thế, Phong Lôi Hoàng Kim Côn trong tay cũng hóa thành từng đạo tàn ảnh, chặn đứng tất cả những kiếm khí đang tấn công, trông vô cùng dũng mãnh.

Nếu người khác đấu pháp với hắn, có thể lúc này đã bại dưới Phong Lôi Hoàng Kim Côn.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không chỉ có chút bản lĩnh đó.

Đã quyết định từ bỏ né tránh mà chủ động tấn công, tự nhiên hắn có kế hoạch của mình.

Chỉ thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bắt đầu sử dụng một bộ kiếm pháp, kiếm pháp như mây trên trời, biến hóa khôn lường, khiến người ta không đoán được giây tiếp theo kiếm sẽ đâm vào đâu.

Điểm này đối với Lôi Chấn Tử đặc biệt rõ ràng, vì trong cảm nhận của hắn, cơ thể của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trở nên phiêu diêu, đánh cũng không trúng đối phương.

Mỗi lần hắn định dùng Phong Lôi Hoàng Kim Côn tấn công, đều bị kiếm pháp của Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm cản lại.

Rồi khi hắn định phòng ngự, để chặn đòn phản công tiếp theo của Dư Nguyên, thì đối phương lại lùi ra xa.

Cứ tiến tiến lùi lùi như vậy, trước đây đều là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chủ động tấn công.

Lôi Chấn Tử thấy rất tức giận, tưởng rằng đã gặp phải một kẻ nhát gan.

Khó khăn lắm Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này mới chịu chính diện giao chiến, nhưng ai ngờ hắn lại dùng một loại kiếm pháp quỷ dị như vậy.

Mỗi lần đều là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chủ động tấn công, nhưng Lôi Chấn Tử và Phong Lôi Hoàng Kim Côn lại không có cách nào đối phó với loại kiếm pháp quỷ dị đó.

Khi hắn định phòng ngự, chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thì đối phương lại kéo giãn khoảng cách, không tung ra nhát kiếm tiếp theo.

Tình huống chỉ có thể để đối phương đánh mình, mà mình lại không đánh được người khác, khiến Lôi Chấn Tử cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhìn nụ cười trên mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, hắn càng cảm thấy đối phương là một con cáo già, luôn không chịu đánh chính diện, vô cùng khó chịu.

Nhưng tình huống này không kéo dài quá lâu.

Sau khi nghĩ ra đối sách, Lôi Chấn Tử cuối cùng lại lấy ra một kiện pháp bảo nữa.

Kiện pháp bảo này vừa xuất hiện, lập tức khiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên biến sắc.

Hắn kinh hãi thốt lên: "Ngươi có kiện pháp bảo này, kiện pháp bảo này không phải nên là của Thổ Hành Tôn sao?" Nguyên lai, thứ mà Lôi Chấn Tử đang cầm trên tay không phải pháp bảo gì khác, mà chính là pháp bảo Khốn Tiên Thằng mà Cụ Lưu Tôn đã để lại cho Thổ Hành Tôn!

Khốn Tiên Thằng này là một pháp bảo vô cùng lợi hại, một khi đã bị nó trói lại, bất kể là phàm nhân hay thần tiên đều không thể thoát được, chỉ có thể ở lại làm tù binh, mặc cho người ta định đoạt!

Đây chính là đối sách mà Lôi Chấn Tử đã nghĩ rất lâu mới ra được.

Dùng loại pháp bảo có hiệu ứng khống chế này, chẳng phải có thể hạn chế được thân ảnh khó nắm bắt của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sao?

Nhưng đối với điều này, sắc mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy vừa mới nhìn thấy có chút thay đổi, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình thường.

Vì hắn biết, Khốn Tiên Thằng này có thể trói được mình, cũng có hiệu quả khắc chế, nhưng hắn há lại không có phương pháp phá giải sao?

Chỉ cần cẩn thận một chút, tự nhiên sẽ không trúng chiêu.

Đây là sự tự tin của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đạo pháp mà hắn nắm giữ rất nhiều, cũng rất thích hợp để đối phó với tình hình hiện tại. "Ta muốn xem thử lần này ngươi, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, chạy đi đâu?" Lôi Chấn Tử hừ lạnh một tiếng, tay run lên, sợi Khốn Tiên Thằng vàng óng trên tay bay ra.

Nó giống như một con rắn, bay về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Mắt thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sắp bị trói lại, đối phương lại không né không tránh, cứ đứng yên tại chỗ trong hư không, như thể đang chờ Khốn Tiên Thằng trói mình vậy.

Lôi Chấn Tử dường như nhận ra có điều không ổn, nhưng lại không rõ là chuyện gì.

Thu hồi Khốn Tiên Thằng, nhưng lại lo đối phương đang cố tình làm ra vẻ bí hiểm, nếu vì thế mà xuất hiện nguy cơ, thì không hay rồi.

Thời gian trôi qua trong nháy mắt, Khốn Tiên Thằng không hổ danh có tiếng tăm lừng lẫy như vậy, chỉ trong một thoáng đã trói chặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, giống như một con mãng xà nhỏ siết chặt.

Tuy không đến mức trí mạng, nhưng cũng không dễ dàng thoát ra như vậy.

Lôi Chấn Tử thấy vậy tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ rằng khó khăn lắm mới nắm được cơ hội, tuyệt đối không thể thả Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đi.

Vì vậy, hắn không chút do dự cầm Phong Lôi Hoàng Kim Côn, đôi cánh Phong Lôi Đại Bằng sau lưng khẽ rung động, ngay sau đó hóa thành một đạo tàn ảnh, tức khắc xuất hiện trước mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang bị Khốn Tiên Thằng trói chặt.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lúc này không hề giãy giụa, cứ nhìn Lôi Chấn Tử như vậy, phảng phất như không tồn tại.

Chương 634

Lúc này Lôi Chấn Tử cảm thấy không ổn, đành phải đánh xuống một côn!

Ngay khi Phong Lôi Hoàng Kim Côn của Lôi Chấn Tử sắp đánh trúng người Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang bị Khốn Tiên Thằng trói lại, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy Phong Lôi Hoàng Kim Côn uy lực cực lớn, cứ thế không chút hồi hộp mà đánh trúng người Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, nhưng cảnh tượng máu thịt be bét trong tưởng tượng của Lôi Chấn Tử lại không xảy ra.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này sau khi bị đánh một côn, lại nổ tung như một quả bóng bay, hóa thành từng đạo khí lưu tiêu tán trong không trung.

Những luồng khí này đều có đủ màu sắc, bao hàm nhiều loại khí lưu khác nhau, mỗi một đạo khí lưu là một đạo thần thông của Khí Chi Đại Đạo, vô cùng lợi hại.

Nhưng hiện tại, những thần thông Khí Chi Đại Đạo này dường như đã bị Phong Lôi Hoàng Kim Côn của Lôi Chấn Tử đánh tan, trông yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Tình huống như vậy đối với Lôi Chấn Tử tự nhiên là vô cùng nguy hiểm, hắn lập tức phản ứng, vội vàng kéo giãn khoảng cách, bắt đầu lùi lại.

Lúc này Lôi Chấn Tử mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không biết từ lúc nào đã dùng một đống thần thông Khí Chi Đại Đạo để tạo thành một thế thân.

Hắn để thế thân này bị Khốn Tiên Thằng trói lại, như vậy bản thể của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không cần lo lắng bị khống chế.

Đồng thời, có một điểm là hiện tại không ai biết chân thân của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang trốn ở đâu.

Đối với điểm này, ngay cả Lôi Chấn Tử cũng bó tay.

"Khốn kiếp!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, lẽ nào ngươi chỉ biết trốn chui trốn nhủi sao?

Mau ra đây cho ta!" Lôi Chấn Tử tức đến run người, rõ ràng là mùa hè mà lại cảm thấy như đang ở trong một hầm băng, toàn thân lạnh buốt, hận không thể đào sâu ba thước để tìm ra Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

"Ai nói ta chỉ biết trốn chui trốn nhủi, bây giờ ta không phải đã ra rồi sao?" Ngay lúc Lôi Chấn Tử đang bị phép che mắt của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên xoay như chong chóng, thì một giọng nói đầy chế giễu vang lên sau lưng Lôi Chấn Tử đang tức giận.

Lôi Chấn Tử không cần quay đầu lại cũng biết là ai, không cần đoán cũng biết là tên Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ranh mãnh kia.

"A!

Đi chết đi, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên!" Lôi Chấn Tử đang lúc tức giận, cũng không thèm nhìn sau lưng, trực tiếp vung Phong Lôi Hoàng Kim Côn đánh về phía sau.

Phụt phụt!

Cảm giác như đánh vào bông gòn, không ngoài dự đoán, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đột nhiên xuất hiện này cũng là một thế thân được tạo thành từ thần thông Khí Chi Đại Đạo.

Những thế thân thần thông Khí Chi Đại Đạo của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy sức mạnh của từng cái không mạnh, nhưng lại thắng ở chỗ thật giả lẫn lộn.

Nếu người có năng lực cảm tri không mạnh rất dễ bị mê hoặc, tưởng rằng cái mình nhìn thấy là thật.

Ngay cả những thần tiên có năng lực thần thức vô cùng lợi hại, sau khi nhìn thấy thế thân thần thông Khí Chi Đại Đạo của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, cũng phải cẩn thận mới có thể phân biệt được đó không phải là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thật sự.

Lôi Chấn Tử này tuy thần thông công kích cao, độn thuật cũng mạnh, nhưng cũng có khuyết điểm, đó là năng lực cảm tri của thần thức tương đối yếu, cũng vì thế mà liên tiếp hai lần trúng kế của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Lúc này trên bầu trời lại xuất hiện một người nữa, nhưng lần này lại có điểm khác.

Lần này xuất hiện hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đều giống hệt bản thể, không nhìn ra một chút khác biệt nào.

Vậy trong hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này, ai là bản thể?

Câu trả lời này có lẽ chỉ có Nhất Khí Tiên Dư Nguyên biết.

Lần này, cả hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều cầm Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm bay tới.

Kiếm pháp của họ cũng giống hệt nhau, đồng thời tấn công về phía cơ thể Lôi Chấn Tử.

Lần này không biết có phải là thật hay không, Lôi Chấn Tử đều phải bắt đầu phản kích.

Vì nếu là thật, mà Lôi Chấn Tử lại sơ suất chủ quan, vậy thì sẽ

chịu thiệt lớn hơn nữa.

Nhưng khi Lôi Chấn Tử mạnh mẽ vung ra một đạo lôi quang xen lẫn hai thuộc tính Phong và Lôi, chém cả hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thành hai nửa.

Nhưng hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này không hề chảy ra một giọt máu nào, vẫn hóa thành mấy luồng khí lưu từ từ tiêu tán giữa không trung.

Xem ra hai Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này vẫn là thế thân!

Lôi Chấn Tử hiện tại chỉ cảm thấy bị người ta đùa giỡn, vô cùng nhục nhã!

Nhưng lại không tìm được phương pháp phản kích, vì hắn cũng không biết tìm bản thể của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở đâu.

Ngay lúc Lôi Chấn Tử đang bó tay trước Nhất Khí Tiên Dư Nguyên xuất quỷ nhập thần, thì bên Tần Hạo lại có tin tốt truyền đến.

Tần Hạo đang ở Hạo Thiên Đại Điện mượn tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính quan sát chiến trường Ân Thương Tây Kỳ thì được biết, cơ thể của Triệu Công Minh cuối cùng đã tái tạo hoàn thành.

Ngay lập tức, hắn liền thu lại tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính, đi đến Dao Trì.

Lúc này bên cạnh Dao Trì, Tam Tài Trận Pháp vẫn chưa được dỡ bỏ, nhưng ba chị em Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đã không còn tiếp tục bỏ thêm dược liệu quý giá vào trong nữa.

Nguyên nhân tự nhiên vô cùng đơn giản, nhục thân của Triệu Công Minh đã tái tạo hoàn thành, và đã hợp nhất với linh hồn.

Khi Tần Hạo đến Dao Trì, Triệu Công Minh đang mặc một bộ đạo bào, vui mừng nhìn cơ thể mới giành lại được.

Ba chị em Tam Tiêu bên cạnh cũng mừng đến phát khóc, vốn lo lắng Triệu Công Minh sau này khó mà tu hành được nữa, ai ngờ nhờ có Tần Hạo mới thành công giúp Triệu Công Minh tái tạo cơ thể.

"Tam Tiêu bái kiến Tần Hạo ca ca." Lúc này, Vân Tiêu vốn đang chìm đắm trong niềm vui đã nhìn thấy Tần Hạo, lập tức dẫn Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu đến tạ ơn Tần Hạo.

"Triệu Công Minh bái kiến Thiên Đế đại nhân.

Lần này có thể tái tạo lại nhục thân, tất cả là nhờ Thiên Đế đại nhân chỉ điểm.

Ân tình này với bần đạo như ơn tái tạo, đời này nhất định sẽ nghe theo lệnh ngài." Triệu Công Minh thật sự rất cảm kích Tần Hạo.

Chương 635

Nếu không có hắn, hiện tại Triệu Công Minh chỉ là một cô hồn dã quỷ dựa vào vài món pháp bảo để sống lay lắt mà thôi.

Đối với câu trả lời của Triệu Công Minh, Tần Hạo khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng với câu trả lời này.

Dù sao đối với Tần Hạo, việc chỉ điểm và giúp đỡ Triệu Công Minh tái tạo nhục thân, vốn là để lôi kéo đối phương, để vị Triệu Công Minh này trở thành một thành viên của Thiên Đình.

Có Triệu Công Minh rồi, thế lực nguyên bản của Thiên Đình Tần Hạo tuyệt đối sẽ càng thêm hùng mạnh.

Lúc này, Khổng Tuyên đang tuần tra gần đó cũng biết tin, bay đến chúc mừng Triệu Công Minh.

Ba chị em Tam Tiêu và Triệu Công Minh tự nhiên lại một phen cảm tạ, vì trước đó Khổng Tuyên đã dẫn họ đến Thanh Vân Thôn tìm tiên thiên chi vật.

Sau khi ra tay, không những lấy được tiên thiên chi vật, mà Xích Xà Tử cũng gia nhập vào Thiên Đình.

Sau đó khi tái tạo cơ thể Triệu Công Minh trong Tam Tài Pháp Trận ở Dao Trì, cũng là Khổng Tuyên giúp đỡ tuần tra, tự nhiên cũng đáng được cảm tạ.

Lúc này, Xích Xà Tử đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng dẫn hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng trở về Thiên Đình.

Bên này, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Thiên Đế Tần Hạo cùng Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đều đang chúc mừng việc nhục thân của Triệu Công Minh đã tái tạo

thành công.

Đúng lúc này, Xích Xà Tử mang theo hai đệ tử mới là Ân Giao và Ân Hồng, theo nhiệm vụ mà Tần Hạo đã sắp xếp, trở về.

Ân Giao và Ân Hồng đều là con trai của Trụ Vương nhà Ân Thương.

Chỉ vì mẫu hậu Khương Hoàng Hậu muốn hãm hại sủng phi của Trụ Vương là Tô Đát Kỷ, kết quả âm mưu bị bại lộ.

Bị Trụ Vương hạ lệnh dùng đại hình Bào Lạc, Khương Hoàng Hậu cứ thế mà chết đi.

Nhưng với mức độ tàn bạo của Trụ Vương, cùng với sự mê hoặc của Tô Đát Kỷ bên cạnh, đâu chỉ làm có bấy nhiêu chuyện?

Sau đó, Trụ Vương hạ lệnh diệt trừ thế lực nhà mẹ của Khương Hoàng Hậu.

Thực ra điểm này cũng có thể thấy Trụ Vương không phải là kẻ ngốc, vì hắn nhận ra, sau khi Khương Hoàng Hậu chết, thế lực nhà mẹ của bà ta cũng vô cùng lớn mạnh, khó đảm bảo họ sẽ không vì chuyện này mà tạo phản.

Vì vậy, để ra tay trước chiếm thế thượng phong, sau khi tuyên bố dùng đại hình Bào Lạc xử tử, hắn bắt đầu phái người đối phó với thế lực nhà mẹ Khương Hoàng Hậu.

Ân Giao và Ân Hồng tuy đều là con ruột của Trụ Vương, nhưng hoàng gia vô tình, Trụ Vương chỉ nghĩ đến việc bắt hai huynh đệ lại rồi nói sau.

Ân Giao cũng biết phụ thân Trụ Vương tàn bạo đến mức nào, bị bắt lại khó thoát khỏi cái chết, vì vậy liền tìm cơ hội mang theo đệ đệ Ân Hồng bỏ trốn.

Tốn hết chín trâu hai hổ, mới gian nan thoát khỏi thành Triều Ca.

Nhưng hai huynh đệ không biết rằng, tất cả đều nằm trong dự liệu của Thiên Đế Tần Hạo.

Đồng thời vì thân phận hai huynh đệ là huyết mạch chính thống của Ân Thương, vì vậy hắn liền để Xích Xà Tử vừa mới gia nhập Thiên Đình đi thu hai phàm nhân này làm đồ đệ.

Lúc này, Xích Xà Tử vừa mới mang hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng đến, vừa đúng lúc nhục thân của Triệu Công Minh tái tạo hoàn thành.

Lúc này Triệu Công Minh cũng nhìn thấy Xích Xà Tử mặc đạo bào màu đen, tóc đỏ, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, đi về phía Xích Xà Tử, cười lớn một tiếng nói: "Xích Xà Tử đạo hữu, cuối cùng cũng về rồi, bần đạo lần này có thể tái tạo nhục thân thành công, tất cả là nhờ tiên thiên chi vật của đạo hữu, bần đạo không biết lấy gì báo đáp a!" Nghe lời của Triệu Công Minh, Xích Xà Tử mới biết Triệu Công Minh đã dùng tiên thiên chi vật mà mình dâng lên để tái tạo nhục thân thành công.

Tuy trong lòng tiếc nuối tiên thiên chi vật đã bầu bạn nhiều năm, nhưng nghĩ đến việc có thể gia nhập đại thế lực Thiên Đình, vừa có chỗ dựa vừa có thể tu luyện đạo pháp cao thâm, cái giá này cũng có thể chấp nhận.

Ngay lập tức, Xích Xà Tử thành tâm chúc mừng một câu: "Triệu Công Minh đạo hữu pháp lực cao thâm, tái tạo nhục thân là chuyện dễ như trở bàn tay, tiên thiên chi vật của tại hạ cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi." Đối với câu trả lời này, Triệu Công Minh trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, hắn rất thích được người khác khen ngợi, lời của Xích Xà Tử vừa đúng ý hắn, hơn nữa hắn cũng là người có ơn tất báo, lúc này chính là lúc báo đáp Xích Xà Tử.

“Lời không thể nói như vậy, Công Minh, kiện tiên thiên vật kia của Xích Xà Tử đạo hữu đã bầu bạn với hắn nhiều năm, là vật phẩm vô cùng quan trọng.

Hôm nay ta sẽ lấy ra một kiện pháp bảo của ta tặng cho Xích Xà Tử đạo hữu, dùng làm bồi thường đi!” Nói xong, Triệu Công Minh liền lật tay một cái, bạch quang trong tay lóe lên, lại từ trong Tụ Lý Càn Khôn lấy ra một món bảo bối.

Món bảo bối này không phải thứ gì khác, mà chính là một miếng ngọc bội, trên đó tỏa ra từng đợt dao động pháp lực cường đại, rõ ràng không phải là một kiện pháp bảo bình thường.

Kiện pháp bảo hình ngọc bội này vừa được lấy ra, đã thu hút sự chú ý của mọi người có mặt.

Ba chị em Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng không nhịn được kinh hô một tiếng, không thể tin được nhìn vào miếng ngọc bội trên tay Triệu Công Minh.

Bởi vì họ đã nhận ra lai lịch của kiện pháp bảo hình ngọc bội này.

“Công Minh ca ca, kiện pháp bảo này quá trân quý rồi, huynh có thể lấy ra thật là hào phóng a.” Quỳnh Tiêu kinh ngạc che miệng nhỏ, bất ngờ nói.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên bên cạnh tự nhiên cũng nhìn thấy pháp bảo hình ngọc bội này, tuy trong mắt cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa, rõ ràng pháp bảo hình ngọc bội này đối với ông không có sức hấp dẫn quá lớn.

“Triệu Công Minh, kiện pháp bảo ngọc bội mà ngươi lấy ra phẩm chất không tồi, xem ra đủ để làm tạ lễ lần này rồi, phân lượng tuyệt đối đủ.” Tần Hạo ở bên cạnh chỉ mỉm cười nhìn, đối với việc Triệu Công Minh có thể nỡ lòng lấy ra món bảo bối này, tuy cũng có chút

bất ngờ, nhưng lại có phần dự liệu, cho nên chỉ mỉm cười nhìn, không nói nhiều.

Ân Giao và Ân Hồng bên cạnh nhìn mà mặt mày ngơ ngác, lúc này dường như những vị đại nhân vật như thần tiên này đang nói chuyện, hình như có người lấy ra một món bảo vật hình ngọc bội, khiến mọi người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Đối với điều này tuy có chút không hiểu, nhưng lại không mở miệng hỏi.

Bởi vì họ biết, đã đến nơi gọi là Thiên Đình này, tự nhiên không thể phóng túng.

Lúc này Ân Giao và Ân Hồng đều hiểu, so với bộ mặt thật của thế giới này, thân phận vương tử Triều Ca quả thực nhỏ bé đến đáng thương.

Nhưng họ cũng rất tò mò về lai lịch của pháp bảo hình ngọc bội này, chỉ là không dám hỏi mà thôi.

Nhưng tuy họ rất tò mò về miếng ngọc bội này mà không dám hỏi, sư phụ Xích Xà Tử vừa mới bái lại hỏi ra vấn đề này.

Xích Xà Tử với tư cách là một tu đạo giả tán tu cũng không phải kẻ ngốc, từ thái độ của các đồng đạo, ông đã nhận ra thứ này là một món bảo bối, tuyệt đối là một thứ phi thường, nhưng lại không rõ nó là vật gì, vì vậy trực tiếp hỏi: "Công Minh đạo hữu, không biết pháp bảo ngọc bội trên tay đạo hữu rốt cuộc là bảo bối gì vậy?

Tại sao ba vị tiên tử lại có phản ứng như vậy?" Triệu Công Minh nghe vậy đắc ý cười một tiếng: "Ta năm xưa trong một trận đại chiến đã chém giết một vị Kim Tiên của Xiển Giáo, đây là bảo bối thu được từ hắn." "Kim Tiên!

Lại là nhân vật lợi hại như vậy!" Xích Xà Tử nghe đến đây vô

cùng kinh ngạc, bởi vì ông biết, tu đạo giả bình thường không có danh xưng Kim Tiên này.

Có danh xưng này thường là Đại La Kim Tiên, vì cảnh giới này vô cùng cao, bất luận thần thông đạo pháp, pháp bảo đều vô cùng cường đại, có năng lực di sơn điền hải.

Ngoài ra cũng có một số người có danh xưng Kim Tiên, đó là những tu đạo giả chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực lại vô cùng cường đại, do đó có danh xưng Kim Tiên.

Mà Triệu Công Minh lại có thể giết chết một Kim Tiên!

Thực lực của một Kim Tiên mạnh đến đâu?

Chương 636

Đó là sự tồn tại mà ngay cả Xích Xà Tử hiện tại cũng phải ngưỡng vọng, không dám dễ dàng đắc tội.

Nếu trong số kẻ thù của Xích Xà Tử có một Kim Tiên, vậy thì rất có thể ông sẽ vì thực lực không đủ mà bị đối phương giết chết.

Đến lúc đó không chỉ hồn phách bị phá hủy, mà cả tiên thiên chi vật quý giá cũng sẽ bị đoạt lấy, rơi vào kết cục sinh tử đạo tiêu.

Nhưng một Kim Tiên mà Xích Xà Tử gặp phải chỉ có thể chạy trốn, lại bị Triệu Công Minh giết chết, còn lấy được chiến lợi phẩm, đây chính là minh chứng cho thực lực a.

Xem ra, pháp lực thần thông của Triệu Công Minh đều ở tầng thứ Kim Tiên, thuộc loại tương đối xuất sắc, nếu không làm sao có thể giết chết một Kim Tiên?

Đồng thời Xích Xà Tử cũng hiểu ra tại sao nhục thân của Triệu Công Minh lại bị hủy, nguyên nhân là do giao thủ với tu đạo giả cấp bậc Kim Tiên, mới dẫn đến chỉ còn lại hồn phách sống lay lắt.

Đáng tiếc là Xích Xà Tử chỉ biết một cách đại khái, không hoàn toàn rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Triệu Công Minh quả thật đã giết một Kim Tiên không sai, nhưng đó là làm được dưới sự vây công của nhiều Kim Tiên, thực lực của hắn không chỉ mạnh hơn một chút như vậy.

Nếu không phải vì Lục Áp Đạo Nhân mang theo Trảm Tiên Hồ Lô đến tìm Triệu Công Minh gây phiền phức, muốn bắt được hắn còn khó khăn hơn.

Nhưng những chuyện này Triệu Công Minh sẽ không nói nhiều, dù

sao cũng là chuyện mất mặt, hắn cũng luôn mong có một ngày báo được mối thù này.

"Không sai, Xích Xà Tử đạo hữu, miếng ngọc bội trong tay ta hiện tại chính là chiến lợi phẩm ta có được sau khi đánh giết một kẻ địch Kim Tiên, ta sẽ tặng miếng ngọc bội này cho ngươi làm tạ lễ, hy vọng ngươi không chê món quà này." Triệu Công Minh chân thành đưa pháp bảo ngọc bội vô cùng quý giá trong tay cho Xích Xà Tử, định dùng pháp bảo ngọc bội này để đền đáp tiên thiên chi vật mà Xích Xà Tử đã cung cấp để tái tạo cơ thể.

Pháp bảo cấp bậc Kim Tiên?

Một Kim Tiên lợi hại đến mức nào?

Đó là nơi mà Xích Xà Tử còn không dám nghĩ đến, có được pháp bảo cấp bậc này, những kẻ thù kia của ông tìm đến gây phiền phức, ông cũng không có cách nào đối phó, thậm chí có khả năng bị một lưới bắt hết.

Hơn nữa Xích Xà Tử hiện tại cũng có đại thế lực Thiên Đình chống lưng rồi, tán tu và tu đạo giả bình thường nào có gan tìm đến gây phiền phức cho ông chứ?

Xích Xà Tử không đi tìm phiền phức cho người khác đã là tốt lắm rồi.

Những kẻ thù kia của ông, sau khi biết Xích Xà Tử có Thiên Đình làm chỗ dựa cũng sẽ không tìm đến gây phiền phức nữa.

Lợi ích của việc gia nhập đại thế lực là hiển nhiên, cho nên Xích Xà Tử ban đầu mới định dùng tiên thiên chi vật quý giá này để đổi lấy cơ hội gia nhập Thiên Đình.

Nhưng hiện tại xem ra không chỉ gia nhập Thiên Đình, mà còn có được tình hữu nghị và tạ lễ của Triệu Công Minh.

Đối với Xích Xà Tử mà nói, đây là một món hời lớn, thậm chí có thể dùng từ đại thắng để hình dung.

Vì vậy đối với tạ lễ của Triệu Công Minh, Xích Xà Tử không định từ chối.

Một là, ông thật sự cần pháp bảo ngọc bội này để tăng cường thực lực.

Hai là, cũng vì đây là tạ lễ của Triệu Công Minh, nếu không nhận ngược lại sẽ đắc tội với vị tu đạo giả thực lực cường đại này, đó cũng là điều Xích Xà Tử không muốn thấy.

"Nếu đã như vậy, vậy tiểu đạo xin nhận, đa tạ hảo ý của Triệu Công Minh đạo hữu!" Nói rồi, Xích Xà Tử cầm lấy pháp bảo ngọc bội cấp Kim Tiên mà Triệu Công Minh đưa.

Thấy vậy Triệu Công Minh cũng lộ ra nụ cười mãn ý: "Tin rằng Xích Xà Tử đạo hữu sau khi có sự giúp đỡ của kiện pháp bảo này, tu luyện sau này cũng có thể một ngày ngàn dặm, đạo hạnh và pháp lực đều có không gian đề thăng rất lớn." Vân Tiêu bên cạnh với tư cách là đại tỷ của ba chị em Tam Tiêu cũng có kiến thức, biết kiện pháp bảo ngọc bội này là một pháp bảo vô cùng lợi hại, nhẹ nhàng nói: "Xích Xà Tử đạo hữu, pháp bảo ngọc bội này vô cùng kỳ đặc, bên trong có thần thông huyền diệu, chỉ cần tỉ mỉ lĩnh ngộ là có thể biết được." "Thần thông?

Lẽ nào pháp bảo ngọc bội này có thể giúp ta lĩnh ngộ ra thần thông sao?" Xích Xà Tử có chút không thể tin được, phải biết đây chỉ là một pháp bảo mà thôi, pháp bảo cấp Kim Tiên cũng không thể khiến người ta tự nhiên học được đạo thuật, chuyện này vô cùng hiếm thấy.

"Ha ha, Xích Xà Tử đạo hữu có điều không biết rồi.

Kim Tiên sở dĩ cường đại, là vì họ đã cảm ngộ đại đạo đến một

trình độ tương đối sâu, một khi đi thêm vài bước nữa, có thể triệt để lĩnh ngộ đại đạo, tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết.

Đến cảnh giới đó có thể nói là vĩnh hằng bất diệt, cùng trời đất sống mãi.

Mấu chốt để thực hiện tất cả điều này nằm ở Đại Đạo Bản Nguyên tích lũy trong cơ thể Kim Tiên!" Triệu Công Minh thấy Xích Xà Tử một bộ dáng không hiểu gì, liền nói ra chuyện Đại Đạo Bản Nguyên.

"Đại Đạo Bản Nguyên?

Thứ này cách bần đạo còn rất xa a, trong tình huống bình thường, tán tu chúng ta có thể tu luyện cả đời cũng chưa chắc tiếp xúc được với thứ này." Xích Xà Tử nói ra sự thật, sắc mặt cũng có chút ảm đạm, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, vì hiện tại hắn đã là một thành viên của Thiên Đình, sau này cũng có cơ hội trở thành Kim Tiên, có được Đại Đạo Bản Nguyên.

Nhưng vốn dĩ đây là kế hoạch tu luyện trong hàng ngàn năm tới của Xích Xà Tử, dù sao tu luyện chuyện này không phải lúc nào cũng thấy được thành quả, cần phải có cơ duyên nhất định.

"Xích Xà Tử đạo hữu xin hãy yên tâm, pháp bảo ngọc bội này chính là mấu chốt để ngươi có được Đại Đạo Bản Nguyên!" Triệu Công Minh đối với Xích Xà Tử vô cùng trọng nghĩa khí, trực tiếp nói ra công năng lớn nhất của pháp bảo ngọc bội này.

Đại Đạo Bản Nguyên!?

Nghe đến đây, Xích Xà Tử suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, không thể tin được nhìn Triệu Công Minh và ba chị em Tam Tiêu: "Đại Đạo Bản Nguyên lại có thể dựa vào một pháp bảo ngọc bội để có được?

Thật sao?" Vân Tiêu cười, nói: "Tự nhiên là thật.

Thực không dám giấu, pháp bảo ngọc bội này thực ra là Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Tướng hóa thân trong cơ thể của Kim Tiên bị đánh giết kia!

Chỉ vì sau khi bị đánh giết, Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Tướng này bị Công Minh ca ca lấy luyện chế, hình thành một pháp bảo uy lực vô cùng cường đại.

Ngoài việc có thể tăng mạnh uy năng khi đấu pháp, còn có thể giúp ngươi lĩnh ngộ ảo diệu của Đại Đạo Bản Nguyên.

Đồng thời, một khi ngươi thật sự luyện hóa pháp bảo ngọc bội này vào trong cơ thể, có thể có được một Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Thân không tồi." Nghe Vân Tiêu giải thích, Xích Xà Tử mới biết mình đã nhận được một món bảo bối như thế nào.

Dùng một kiện tiên thiên chi vật để đổi lấy một pháp bảo ngọc bội có thể giúp tu đạo giả trở thành Kim Tiên, món hời này không cần nói cũng biết là đại thắng a!

"Không sai, chỉ cần Xích Xà Tử đạo hữu sau này thường xuyên tham ngộ ảo diệu của kiện pháp bảo này, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được Đại Đạo Bản Nguyên tương ứng.

Nhưng cần chú ý, đạo pháp mà ngươi tu luyện tốt nhất nên tương tự với Đại Đạo Bản Nguyên này, như vậy mới có thể thuận lợi cảm ngộ ra Đại Đạo Bản Nguyên, nếu không, nếu đạo pháp tu luyện của bản thân không giống, pháp bảo ngọc bội này chỉ là một pháp bảo uy lực không tồi mà thôi, không phát huy được thực lực chân chính." Triệu Công Minh thấy dáng vẻ của Xích Xà Tử, biết hắn rất hài lòng với pháp bảo này, đồng thời cũng nói cho hắn những điều cần chú ý.

Lúc này, Tần Hạo đứng bên cạnh luôn đứng nhìn mà không nói lời

nào đã mở lời, chỉ thấy hắn khẽ cười: "Xích Xà Tử đạo hữu xin hãy yên tâm, về phương diện đạo pháp tự nhiên có ta, Thiên Đế đây, cung cấp." Những đạo pháp thần thông và pháp bảo ta đã cho ngươi trước đây có thể tiếp tục tu luyện và sử dụng, sẽ không gây trở ngại cho việc cảm ngộ Đại Đạo Bản Nguyên tương ứng.” Phải nói rằng, Tần Hạo cân nhắc sự việc vô cùng chu đáo.

Đạo pháp và pháp bảo hắn cho Xích Xà Tử trước đây đều là những thứ có thể mở rộng tầm mắt của bản thân, còn thứ tốt thật sự thì để Triệu Công Minh cho là được rồi.

Như vậy vừa khiến Xích Xà Tử càng trung thành với Thiên Đình hơn, đồng thời cũng khiến cho những người trong Thiên Đình càng đoàn kết hơn, hà cớ gì mà không làm?

Quan trọng hơn, Tần Hạo đứng ra vào thời điểm quan trọng, nói rõ những việc mình đã làm, cũng nhấn mạnh sự đóng góp của mình, khiến cho vị Thiên Đế này càng có cảm giác tồn tại hơn.

Xích Xà Tử vuốt ve pháp bảo ngọc bội ấm áp trên tay, trong lòng lại là một mảnh nóng rực.

Chương 637

Đây là siêu cấp pháp bảo có thể giúp hắn cảm ngộ Đại Đạo Bản Nguyên a, các tán tu khác cả đời cũng chưa chắc đợi được cơ duyên này.

Đại Đạo Bản Nguyên lợi hại đến mức nào?

Giống như Hỏa Linh Thánh Mẫu, bà đã lĩnh ngộ Hỏa Chi Đại Đạo vô cùng sâu sắc, tích lũy ra ba nghìn đóa Xích Diễm Hồng Liên, uy lực vô cùng cường đại.

Tùy tiện một đóa Xích Diễm Hồng Liên bình thường cũng đủ để đánh bại Xích Xà Tử, từ đó có thể thấy nó thật sự vô cùng mạnh.

Đặc biệt là Hỏa Linh Thánh Mẫu không phải lĩnh ngộ Đại Đạo Bản Nguyên bình thường, mà quan trọng nhất là đã lĩnh ngộ được Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Tướng, một loại sức mạnh càng cường đại hơn, cũng là một loại thần thông có thể xưng là vô địch.

Có thể đối chọi với Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Tướng này, chỉ có sức mạnh cùng cấp bậc Đại Đạo Bản Nguyên Pháp Tướng mới được.

Xích Xà Tử nghĩ vậy, lại có chút tò mò hỏi: "Không biết pháp bảo ngọc bội này có thể giúp bần đạo lĩnh ngộ được Đại Đạo Bản Nguyên như thế nào?" Triệu Công Minh nhìn mọi người một lượt, mới nói: "Đây là ngọc bội được ngưng tụ từ Đại Đạo Bản Nguyên phương diện Vân Chi Đại Đạo.

Xích Xà Tử đạo hữu hoàn toàn có thể dùng nó để lĩnh ngộ ra Vân Chi Đại Đạo, đạt được cảnh giới và sức mạnh của Kim Tiên, chiếm một vị trí trong toàn bộ tu tiên giới." Mắt Xích Xà Tử sáng lên.

Thật ra, tình hình cơ thể của ông đối với Vân Chi Đại Đạo này vô

cùng hứng thú, nhưng luôn không có cơ hội thích hợp để cảm ngộ sự tồn tại của thứ này.

Nguyên nhân tự nhiên là thiếu đạo pháp thích hợp.

Bây giờ, vừa có pháp bảo ngọc bội giúp cảm ngộ, lúc tu luyện lại có đạo thư liên quan đến Vân Chi Đại Đạo do Thiên Đế Tần Hạo cung cấp, quả là một lựa chọn tuyệt vời.

Lần này, Xích Xà Tử đã hoàn toàn yên tâm, sau đó cũng có nói có cười với Triệu Công Minh.

Ba chị em Tam Tiêu cũng đồng tình với Xích Xà Tử, dù sao hiện tại người trong Thiên Đình rất ít, ngày thường lạnh lẽo, có thành viên mới gia nhập tự nhiên là một chuyện tốt.

Xử lý xong chuyện của Triệu Công Minh và Xích Xà Tử, Tần Hạo mới có thời gian xử lý những chuyện khác.

Nhìn Xích Xà Tử yêu thích không buông tay pháp bảo ngọc bội, Tần Hạo đột nhiên hỏi: "Xích Xà Tử, hai phàm nhân kia là người ta bảo ngươi thu làm đồ đệ sao?" Lúc này Xích Xà Tử mới hoàn hồn, nghe lời của Tần Hạo, tự nhiên hiểu đối phương đang hỏi về hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng, liền gật đầu khẳng định: "Đúng vậy, Thiên Đế đại nhân, bần đạo đã theo lệnh ngài, đến gần thành Triều Ca tìm hai huynh đệ, đã thu họ làm đệ tử." Lúc này, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đang đứng cách Tần Hạo, Xích Xà Tử không xa quan sát.

Trước đó khi Xích Xà Tử đến, đã để họ đứng sang một bên.

Ân Giao và Ân Hồng cũng rất hiểu chuyện, biết đây là một nơi xa lạ, khi chưa có sự cho phép của sư phụ, hai huynh đệ tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao ở đây tiên khí phiêu diêu, quả thực là một tiên cảnh, là nơi thần tiên cư ngụ.

Ở đây toàn là tiên nhân, Ân Giao và Ân Hồng vừa hưng phấn vừa lo lắng.

Hưng phấn là vì có thể có cơ hội học tập tiên nhân đạo pháp, tương lai cũng có cơ hội thành tiên.

Lo lắng là vì không biết những vị tiên nhân này có không hài lòng với hai huynh đệ, không cho phép họ tiếp tục học đạo pháp hay không.

Nhưng rõ ràng, lo lắng của họ đều là phiến diện, Tần Hạo đã chuyên môn để Xích Xà Tử đi đón hai phàm nhân này.

Bởi vì họ là huyết mạch chính thống của Ân Thương, sau này Trụ Vương chết đi, vương vị của Ân Thương sẽ phải chọn một trong hai người Ân Giao và Ân Hồng.

Để có thể nắm vững thế lực phàm nhân của Ân Thương trong tương lai, nhất định phải bồi dưỡng Ân Giao và Ân Hồng.

Tần Hạo nhìn hai phàm nhân đang bất an, cũng không định quản, dù sao bây giờ người thu đồ đệ là Xích Xà Tử, việc này giao cho hắn làm là được rồi.

Tần Hạo làm Thiên Đế phóng khoáng như vậy, dù sao chiêu mộ người gia nhập Thiên Đình để làm gì?

Không phải là để giúp mình làm việc sao?

Ngay lập tức, hắn giao cho Xích Xà Tử một nhiệm vụ khác: "Xích Xà Tử, nhiệm vụ lần này ngươi làm rất tốt, ta cũng rất hài lòng.

Vậy đi, bây giờ ngươi tiếp tục bắt đầu dạy dỗ hai phàm nhân này tu luyện, tương lai họ cũng sẽ là một thành viên của Thiên Đình chúng ta, có tác dụng rất lớn." Hiện tại, Xích Xà Tử đối với Thiên Đình trung thành tuyệt đối, dù sao cũng không có người nào khác để ông trung thành.

Vừa nghe Tần Hạo nói hai phàm nhân tương lai sẽ có tác dụng lớn, ông không chút hoài nghi, nghe lời hắn gật đầu đáp ứng: "Bần đạo tự nhiên sẽ tận tâm dạy dỗ hai đệ tử của ta, xin Thiên Đế đại nhân yên tâm." Tần Hạo gật đầu, sau đó lại dặn dò Triệu Công Minh, ba chị em Tam Tiêu vài câu, mấy vị tiên nhân vừa mới tụ tập lại cứ thế mà tản đi.

Bây giờ bên Dao Trì chỉ còn lại thầy trò Xích Xà Tử, Ân Giao và Ân Hồng, đương nhiên còn có con hổ mà Xích Xà Tử mới thu làm tọa kỵ.

"Hai ngươi một người tên Ân Giao, một người tên Ân Hồng sao?" Xích Xà Tử ra vẻ cao nhân đắc đạo, phất trần trên tay vô cùng phiêu dật.

Lúc này, hai huynh đệ thấy sư phụ vừa mới nhận cuối cùng cũng tìm đến mình có việc, tự nhiên bắt đầu trả lời.

Người đại diện cho hai huynh đệ nói chuyện là Ân Giao.

"Vâng, đồ nhi là Ân Giao, đệ đệ của con là Ân Hồng, chúng con đều là con trai của Trụ Vương nhà Ân Thương.

Chỉ vì Trụ Vương tàn bạo, đối với chúng con cũng hạ độc thủ, bất đắc dĩ chúng con đành phải trốn khỏi Triều Ca, may mắn được sư phụ ngài cứu giúp." Ân Giao thành thật kể lại lai lịch của mình cho Xích Xà Tử, sau đó lại kéo đệ đệ Ân Hồng một lần nữa bái tạ Xích Xà Tử.

Thực ra Xích Xà Tử không có cảm tình gì với hai phàm nhân này, nhưng vì Tần Hạo đã giao nhiệm vụ, bảo y thu hai người làm đồ đệ.

Nhưng một khi đã đồng ý nhận hai người làm đồ đệ, Xích Xà Tử tự nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một sư phụ.

"Thôi được, thân thế các ngươi đáng thương, ta sẽ truyền thụ đạo pháp và thần thông.

Đợi khi tu luyện có thành tựu, tự nhiên có thể đến thành Triều Ca đòi lại công đạo thuộc về mình." Xích Xà Tử nói xong, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn hai huynh đệ trước mặt.

Ân Giao nghe vậy thì mừng rỡ, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Xích Xà Tử truyền thụ đạo pháp thần thông.

Hắn lập tức cùng Ân Hồng quỳ xuống trước mặt Xích Xà Tử, "Đa tạ sư tôn tương trợ!

Hai huynh đệ chúng con sau này nhất định sẽ không quên ân tình của ngài." Xích Xà Tử rất hài lòng với phản ứng của hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng, nhưng cũng không quên nhấn mạnh một việc.

"Nhưng hai huynh đệ các ngươi phải nhớ kỹ, vi sư là người của Thiên Đình.

Một khi đã bái ta làm thầy, tự nhiên cũng là một thành viên của Thiên Đình, cũng có những việc cần phải làm.

Phải nhớ kỹ, sau này tuyệt đối không được làm ra chuyện phản bội Thiên Đình, tổn hại lợi ích của Thiên Đình.

Nếu kẻ nào vi phạm, ta nhất định sẽ tự tay phế bỏ đạo pháp của kẻ đó, đày vào Lục Đạo Luân Hồi, vĩnh viễn chịu khổ luân hồi!" Xích Xà Tử biểu cảm vô cùng nghiêm túc, đồng thời pháp lực ba động của một tu đạo giả cũng được phóng ra.

Trong thoáng chốc, Ân Giao và Ân Hồng cảm giác như có một ngọn núi lớn chắn trước mặt, vô cùng cường đại.

"Vâng, đệ tử nhất định sẽ thành thật nghe lời sư phụ, tuyệt đối không phản bội Thiên Đình!" Ân Giao và Ân Hồng tự nhiên sẽ đồng ý, huống hồ đây là thế giới tiên nhân, làm gì có gan phản bội chứ?

Chương 638

"Tốt lắm, vậy trước tiên theo ta về động phủ đi, đến đó ta tự nhiên sẽ truyền thụ đạo pháp cho các ngươi." Xích Xà Tử nói xong, trên người bốc lên hồng quang, cuốn lấy Ân Giao và Ân Hồng, hóa thành một đạo hồng quang bay đi. … Vân Vụ Thanh Miểu Sơn!

Đây là một ngọn tiên sơn trong Thiên Đình.

Sau khi Xích Xà Tử quy thuận, Tần Hạo đã ban ngọn tiên sơn này cho y, để y lấy nơi đây làm động phủ và quản lý.

"Đây là động phủ của vi sư, Vân Vụ Thanh Miểu Sơn." Một đạo hồng quang hạ xuống sườn núi Vân Vụ Thanh Miểu Sơn, sau khi hồng quang tan đi, một nhóm người xuất hiện tại chỗ.

Những người này không ai khác chính là Xích Xà Tử và hai đồ đệ Ân Giao, Ân Hồng.

"Đạo pháp 'Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết' này giao cho các ngươi tu luyện và tham ngộ.

Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu còn phải xem thiên tư của các ngươi.

Sau này ta sẽ khảo nghiệm năng lực của các ngươi.

Bây giờ mỗi người tự đi tìm một chỗ ở đi.

Trên Vân Vụ Thanh Miểu Sơn có phòng trống, các ngươi tùy ý lựa chọn." Xích Xà Tử trước tiên đưa một bản đạo thư màu đỏ cho Ân Giao và Ân Hồng, sau đó liền quay về tòa cung điện lớn nhất thuộc về mình.

Ân Giao và Ân Hồng tự nhiên chắp tay tiễn, "Sư tôn tạm biệt." Đợi Xích Xà Tử rời đi, Ân Giao và Ân Hồng mới chọn một căn phòng

cạnh cung điện động phủ của Xích Xà Tử.

Hai huynh đệ quyết định lấy căn phòng này làm nơi ở sau này.

Vừa vào cửa, họ liền nhìn quanh một lượt.

Họ phát hiện mọi thứ ở đây đều rất đơn giản, có hai gian phòng thông nhau, vừa vặn mỗi huynh đệ một gian.

Đồng thời, trong phòng cũng không có đồ đạc dư thừa, chỉ có giường và mấy cái bồ đoàn, vài ngọn đèn dầu, trông vô cùng giản dị.

Đây là nơi ở của tiên nhân sao?

Quả nhiên là thanh tâm quả dục!

Ân Giao và Ân Hồng sau khi xem xét trang trí trong phòng, trong lòng không khỏi nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Nhưng đối với những phàm nhân vừa mới bước vào hàng ngũ tu đạo giả như họ, khó tránh khỏi việc có ấn tượng như thế.

Thực ra không phải tu đạo giả nào cũng thanh tâm quả dục, cũng có những người tự do tự tại, phóng khoáng.

Nhưng đối với hai huynh đệ mà nói, họ chỉ mới gặp một tu đạo giả là Xích Xà Tử, việc không hiểu nhiều về các tu đạo giả khác là chuyện rất bình thường.

Bên này, sau khi hai huynh đệ chọn xong phòng ở và tu đạo, họ bắt đầu tham ngộ đạo pháp trong đạo thư.

Ân Giao trước tiên mở bản đạo thư tên là "Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết", bắt đầu cùng đệ đệ tham ngộ thần thông đạo pháp bên trong.

"Oa, huynh trưởng, sách này… cũng quá thâm sâu khó hiểu rồi." Đệ đệ Ân Hồng xem nửa ngày, chỉ cảm thấy nội dung bên trong thâm sâu khó hiểu, căn bản không nhìn ra được viết cái gì.

“Ai, có lẽ đây chính là đạo pháp của tiên nhân, chắc chắn vô cùng khó khăn.

Hai huynh đệ chúng ta nhất định không được từ bỏ, nếu không, sau này làm sao chúng ta có thể quay lại thành Triều Ca?” Ân Giao cũng vậy, không hiểu đạo pháp trên đạo thư, nhưng lại không từ bỏ, cho rằng chỉ cần kiên trì là sẽ có thu hoạch.

Quả nhiên, theo thời gian trôi đi, Ân Giao và Ân Hồng vẫn luôn suy ngẫm về nội dung đạo pháp trong đạo thư “Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết”, cuối cùng cũng có được một chút thu hoạch!

“Ha ha, đệ đệ, vi huynh cuối cùng cũng nhìn thấu được một chút huyền cơ, lần này có thể tu luyện rồi.” Ân Giao vui mừng hét lớn, hoàng thiên không phụ người có lòng!

Ân Giao cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh của việc tu luyện.

Bên cạnh, đệ đệ Ân Hồng cũng vậy, vẻ mặt đầy phấn khích, bắt đầu hướng tới thời gian tu luyện sau này.

“Nếu đã như vậy, chúng ta mau tu luyện thôi!

Tuyệt đối không thể lãng phí bất kỳ thời gian nào.” Ân Giao nói vậy, rồi tìm một cái bồ đoàn, khoanh chân ngồi lên, bày ra tư thế ngũ khí triều nguyên, huyền diệu vô cùng, trông như ẩn chứa vô tận ảo diệu bên trong.

Đệ đệ Ân Hồng bên cạnh tự nhiên cũng không lười biếng, cũng tìm một cái bồ đoàn ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Hai người đều từ trong “Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết” lĩnh ngộ được ảo diệu của đạo pháp.

Nhìn thì có vẻ thời gian hơi dài, nhưng đó lại là minh chứng cho thiên phú tốt của họ.

Lúc này, trong cung điện của Xích Xà Tử, y cảm nhận được hai đồ đệ Ân Giao và Ân Hồng đều đã bắt đầu lĩnh ngộ đạo pháp từ "Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết" và bắt đầu tu luyện, mới yên tâm làm việc của mình.

Đối với nhiệm vụ mà Tần Hạo giao phó, Xích Xà Tử đều rất để tâm, tự nhiên sẽ không làm qua loa.

Sau đó, Xích Xà Tử lấy ra pháp bảo ngọc bội lấy được từ Triệu Công Minh, bắt đầu tu luyện.

Theo thời gian trôi đi, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng bắt đầu tu luyện trên Vân Vụ Phiêu Miểu Phong, ngày tháng cũng dần trôi qua.

Ngoài vạn dặm, tại Tuyệt Long Lĩnh, hai quân Ân Thương và Tây Kỳ đang đại chiến.

Do thống soái hai bên đều tài năng ngang nhau, nên đôi bên vẫn chưa phân định thắng bại.

Nhưng Ân Giao và Ân Hồng tu luyện trên ngọn tiên sơn Vân Vụ Phiêu Miểu Phong này, không bị bất kỳ ai quấy rầy.

Ngày thường, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng ngoài việc tu luyện "Vân Vụ Phiêu Miểu Quyết" mà Xích Xà Tử truyền thụ, còn giúp Xích Xà Tử chăm sóc cả ngọn tiên sơn.

Trong đó bao gồm trồng các loại linh dược.

Những linh dược này đều có thể luyện chế thành những dược liệu quý giá, cần được chăm sóc tỉ mỉ để tránh xảy ra sai sót.

Đương nhiên, trên tiên sơn cũng có cây dại và quả dại, những thứ này hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có thể tùy tiện hái ăn, vô cùng thơm ngon.

Ngoài những dược liệu này, còn có một số kỳ trân dị thú.

Những kỳ trân dị thú này thường là cửu sắc mi lộc, bạch mao tiên hạc, đều là những sinh vật rất có linh tính.

Chương 639

Ngày thường tuy chỉ ăn cỏ và quả dại cũng có thể sống rất tốt, nhưng để nâng cao phẩm chất, Xích Xà Tử sẽ dùng một số đan dược cho chúng ăn.

Nhiệm vụ cho kỳ trân dị thú ăn tự nhiên cũng rơi vào tay hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Ngoài việc chăm sóc các loại dược liệu và kỳ trân dị thú trên Vân Vụ Phiêu Miểu Phong, còn có một nhiệm vụ nữa, đó là chiêu đãi khách đến Vân Vụ Phiêu Miểu Phong.

Sau khi Ân Giao và Ân Hồng lên Vân Vụ Phiêu Miểu Phong, họ đã tiếp đãi không ít tiên nhân.

Đương nhiên, những tiên nhân này đều là người của Thiên Đình.

Ví dụ như ba chị em Tam Tiêu, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, Triệu Công Minh và những người khác, còn có một người trạc tuổi họ là Na Tra, nghe nói là đồ đệ của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

Tuy cũng là đồ đệ của người khác như Ân Giao, Ân Hồng, nhưng Na Tra tuổi còn nhỏ đã tu luyện rất ra dáng, thiên phú cũng được Hạo Thiên Đại Đế của Thiên Đình công nhận.

Thấy vậy, Ân Giao và Ân Hồng tuy không nói gì, nhưng mỗi ngày đều tu luyện chăm chỉ hơn, muốn nhanh chóng tu luyện đắc đạo.

Xích Xà Tử tự nhiên cũng quan sát phản ứng của hai đồ đệ, vô cùng hài lòng, sau đó cũng không giao thêm nhiệm vụ thừa thãi nào cho hai huynh đệ, cho họ thêm nhiều thời gian tu luyện mỗi ngày.

Ân Giao và Ân Hồng tuy không được sư phụ Xích Xà Tử công

nhận và khen ngợi, nhưng cũng cảm nhận được mọi sự sắp xếp của sư phụ, tự nhiên sẽ không phụ tấm lòng của lão nhân gia.

Đồng thời, sau khi tiếp đãi các tiên nhân đến Vân Vụ Phiêu Miểu Phong, Ân Giao và Ân Hồng cũng đại khái hiểu được những tiên nhân này là người như thế nào.

Ba chị em Tam Tiêu, tức Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, cả ba vị bất luận dung mạo hay khí chất đều là cấp tiên nữ.

Nhưng tuy là ba chị em, tính cách của ba người lại hoàn toàn khác nhau.

Đại tỷ Vân Tiêu, tính cách trưởng thành ổn trọng nhất, giỏi bày binh bố trận, giống như một nữ trí nang, ngày thường nói chuyện cũng rất có trật tự.

Nhị tỷ Quỳnh Tiêu, tính cách vô cùng hướng ngoại, thích trêu chọc người khác nhất.

Vì thế mà hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng cũng suýt chút nữa không dám ở lại, cũng là tiên nhân mà hai huynh đệ ngại gặp nhất.

Không phải ghét, mà là không biết nên chào hỏi đối phương thế nào, sợ lại bị trêu chọc.

Tam muội Bích Tiêu lại là một tiên nữ hoạt bát, rào cản giao tiếp giữa nàng và hai huynh đệ cũng ít hơn.

Nhưng có vẻ nàng hơi bốc đồng, thường làm những chuyện không đâu vào đâu.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên là một người ngày thường trầm mặc ít nói, nhưng pháp lực lại vô cùng cao cường.

Nghe nói mọi nhiệm vụ Hạo Thiên Thiên Đế giao đều hoàn thành, được coi là người có tu vi đạo pháp thần thông đệ nhất dưới Hạo

Thiên Thiên Đế, ngay cả Triệu Công Minh cũng không bằng.

Người còn lại là Triệu Công Minh, tuy vừa mới tái tạo nhục thân, nhưng pháp lực ngược lại có phần tăng tiến.

Sau khi trò chuyện vài câu với sư phụ Xích Xà Tử liền vui vẻ rời đi.

Xem ra, quan hệ giữa sư phụ Xích Xà Tử và các thành viên Thiên Đình đều khá hòa thuận.

Cứ như vậy, ngày tháng trôi qua, tu vi của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Tốc độ này Xích Xà Tử cũng nhìn ra, thiên phú tu luyện của hai huynh đệ đều có, chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút, tự nhiên có thể đạt đến cảnh giới và tu vi khá hài lòng.

Nhưng so với yêu cầu của Thiên Đế Tần Hạo vẫn còn chút khoảng cách.

Xích Xà Tử không quên nhiệm vụ Thiên Đế Tần Hạo giao cho, đó là để hai huynh đệ sớm ngày trở thành tu đạo giả có thể một mình đảm đương một phương.

Một mình đảm đương một phương không phải là ý đốt cháy giai đoạn, mà là để hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng bất luận tu vi hay đạo tâm đều có thể được rèn luyện.

Chỉ có như vậy, mới có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ Tần Hạo giao.

Một khi đã là nhiệm vụ, sau khi hoàn thành Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên sẽ không từ chối ban thưởng cho Xích Xà Tử.

Nhưng Xích Xà Tử hiện tại cũng không cần thứ gì khác làm phần thưởng, bởi vì y đang tham ngộ pháp bảo ngọc bội và đại đạo bản

nguyên bên trong, cộng thêm đạo pháp tương ứng mà Tần Hạo tặng cách đây không lâu, vậy nên hiện tại Xích Xà Tử ngoài việc dạy hai đệ tử tu luyện, việc còn lại là tham ngộ đại đạo bản nguyên thần bí nhất thế gian này.

Huống hồ đại đạo bản nguyên của Vân chi đại đạo cũng rất thích hợp với Xích Xà Tử, nên Xích Xà Tử mới có động lực lớn như vậy.

Khi Xích Xà Tử kết thúc tu luyện, chuẩn bị gọi hai đồ đệ đến chỉ đạo tu luyện, Tần Hạo lại đưa cho Xích Xà Tử một chỉ lệnh.

Nội dung chỉ lệnh rất đơn giản, đó là để Xích Xà Tử phái hai đệ tử Ân Giao, Ân Hồng đi hàng phục yêu thú ở một nơi nào đó, cấp bậc yêu thú hàng phục càng cao, phần thưởng nhận được càng nhiều.

Đối với chỉ lệnh này, Xích Xà Tử tuy không hiểu dụng ý của Tần Hạo, nhưng vẫn cho gọi hai đồ đệ đến.

"Đồ đệ Ân Giao bái kiến sư phụ." "Đồ đệ Ân Hồng bái kiến sư phụ." Hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng lần lượt hành lễ với sư phụ Xích Xà Tử, đồng thời cũng mong chờ hôm nay có thể được sư phụ chỉ đạo.

Xích Xà Tử cũng không nhiều lời, thẳng thắn nói: "Lần này gọi các ngươi đến, có một nhiệm vụ tạm thời giao cho các ngươi." Nghe câu nói của Xích Xà Tử, Ân Giao và Ân Hồng nhìn nhau, sau đó gật đầu nói: "Sư phụ, xin ngài chỉ giáo, đồ nhi nhất định sẽ hoàn thành." Xích Xà Tử phe phẩy phất trần trong tay, cao thâm khó lường nói: "Vi sư muốn các ngươi đến Vân Mộng Trạch hàng phục yêu thú ở đó." Yêu thú?

Hai huynh đệ lần đầu tiên nghe đến danh từ này.

Trong những kiến thức tu chân mà họ tiếp xúc có ghi lại, những yêu thú đó đều là vật nguy hiểm!

Yêu thú, một sự tồn tại độc đáo.

Thời gian tồn tại của chúng sớm hơn Nhân tộc.

Đế vương yêu tộc sớm nhất là Câu Trần Đại Đế, cũng là Yêu Đế, địa vị giống như Tam Hoàng của Nhân tộc trong quá khứ, như Nhân Hoàng, Hy Hoàng, Phục Hoàng… Đồng thời yêu thú bất luận thể hình, lực công kích và lực phòng ngự, hay thiên phú thần thông, đều mạnh hơn Nhân tộc rất nhiều.

Nhân tộc bình thường căn bản không phải là đối thủ của yêu thú, chỉ có thể trở thành bữa ăn trên đĩa, là một sự tồn tại vô cùng nguy hiểm.

Nhưng yêu thú ngoài việc vô cùng nguy hiểm, cũng không phải không có những thứ hữu dụng khác.

Huyết nhục và nội đan của yêu thú có thể dùng để luyện chế những đan dược vô cùng lợi hại.

Đồng thời xương cốt, da lông… cũng có thể dùng để luyện chế pháp bảo, đều là những thứ tu đạo giả thường xuyên cần đến.

Tương tự, tinh khí thần trong cơ thể tu đạo giả Nhân tộc cũng là vật đại bổ trong mắt yêu thú.

Chỉ cần ăn được một tu đạo giả pháp lực cao cường, pháp lực của chúng sẽ tăng lên.

Chương 640

Tu đạo giả Nhân tộc và yêu thú là mối quan hệ săn bắt lẫn nhau, tuy không đến mức không đội trời chung, nhưng cũng không phải là hàng xóm tốt.

Ân Giao và Ân Hồng biết được những điều này từ những kiến thức thông thường về tu đạo, đồng thời cũng hiểu được mục tiêu nhiệm vụ lần này là yêu thú nguy hiểm ở Vân Mộng Trạch.

"Không sai, lần này ta phái các ngươi đến Vân Mộng Trạch hàng phục hoặc giết chết yêu thú, mang những thứ hữu dụng trên cơ thể chúng về.

Đây là khảo nghiệm đối với các ngươi, nếu có thể hoàn thành, sau này trên con đường tu đạo sẽ có thể đi thuận lợi hơn." Xích Xà Tử nói một cách không cảm xúc, đồng thời ném hai cái túi nhỏ cho Ân Giao và Ân Hồng.

Ân Giao nhận lấy xem, mắt liền mở to ra, không thể tin được nhìn sư phụ Xích Xà Tử đang ngồi xếp bằng trước mặt, không nhịn được hỏi: "Sư phụ, lẽ nào đây là Túi Càn Khôn trong truyền thuyết sao?" "Túi Càn Khôn?

Là Túi Càn Khôn trong truyền thuyết có thể dung nạp trăm sông sao?" Ân Hồng bên cạnh cũng đang mân mê cái túi nhỏ, nghe vậy cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng bất ngờ, hiển nhiên cũng không ngờ cái túi nhỏ này lại là bảo vật quý giá như vậy.

Xích Xà Tử không hề ngạc nhiên trước phản ứng của hai đồ đệ Ân Giao và Ân Hồng, giải thích: "Không cần kinh ngạc, thứ này tuy cũng là Túi Càn Khôn, nhưng không phải là Túi Càn Khôn có thể dung nạp trăm sông, chứa đựng vạn vật trong truyền thuyết, mà là hàng

nhái.

Tuy không có uy lực và dung lượng mạnh mẽ như pháp bảo, nhưng lại có thể chứa được rất nhiều thứ, là vật dụng cần thiết của mọi tu đạo giả.

Bây giờ các ngươi phải ra ngoài săn yêu thú, ta tặng cái Túi Càn Khôn nhỏ này cho các ngươi làm vật phẩm chứa đồ." Nghe câu này, Ân Giao và Ân Hồng mới hiểu ra, hóa ra cái túi nhỏ bị hiểu lầm là Túi Càn Khôn này không phải là pháp bảo Túi Càn Khôn thật sự, mà là hàng nhái.

Nhưng tuy là hàng nhái, nó cũng đủ thần kỳ, có thể cho phép người ta chứa rất nhiều đồ vật, không thể không nói là rất thích hợp với tu đạo giả như họ.

Về cách sử dụng cái Túi Càn Khôn nhỏ này, Xích Xà Tử cũng đã truyền thụ cho họ.

Ân Giao và Ân Hồng lúc này mới hiểu, hóa ra thứ này chỉ cần dùng pháp lực khắc ấn ký lên trên, sau đó mỗi lần sử dụng chỉ cần dùng pháp lực của mình để kích hoạt là được.

Bất kể là đặt đồ vào hay lấy đồ ra, đều có thể dùng thần thức để khống chế.

Sau khi quen với cách thao tác, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng mới hiểu được công dụng của cả món đồ này.

Sau đó, từ trong Túi Càn Khôn nhỏ, họ tìm thấy mấy lá phù chú và phi kiếm.

Sau khi hỏi sư phụ, họ mới biết đây là trang bị cho mình.

Ngoài những lá phù chú và phi kiếm này, còn có một số đan dược dùng để chữa thương, đều rất thích hợp cho những tu sĩ vừa mới tu đạo không lâu như họ.

Sau khi chuẩn bị xong, Ân Giao và Ân Hồng liền được Xích Xà Tử dẫn đến Vân Mộng Trạch.

Đến nơi, nhiệm vụ của Xích Xà Tử tạm thời kết thúc, y sẽ đợi họ trở về ở ngoại vi Vân Mộng Trạch, nhưng nhiều nhất chỉ đợi một tháng.

Trong một tháng, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có thể sống sót hay có thể thu hoạch và tiến bộ được bao nhiêu, đều phải xem bản lĩnh của họ.

Sau một tháng, nếu họ có thể đi ra từ Vân Mộng Trạch, tự nhiên sẽ được Xích Xà Tử đưa về Vân Vụ Phiêu Miểu Phong.

Đến Vân Mộng Trạch, Xích Xà Tử lại dặn dò hai huynh đệ một phen, mới để họ tiến vào khu rừng rậm. … Vân Mộng Trạch, một khu rừng có hệ thống sông nước rất phát triển.

Bên trong ngoài mặt đất bằng phẳng, còn có đủ loại môi trường nước, như sông ngòi, hồ nước và đầm lầy.

Tương tự, đây cũng là nơi rất thích hợp cho một số yêu thú ẩn náu.

Nhìn từ bên ngoài, Vân Mộng Trạch là một mảng xanh tươi đầy sức sống, nhưng sau khi tiến vào bên trong sẽ phát hiện nơi đây tuy trông tràn đầy sinh khí, nhưng lại tĩnh lặng lạ thường.

Dường như sinh vật ở đây đều đã trốn đi.

Nhưng hai huynh đệ không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn từng bước thận trọng.

Họ vừa đi vừa cẩn thận kiểm tra xung quanh, xem có yêu thú nguy hiểm nào ẩn náu gần đó không.

Thực ra, những yêu thú hơi mạnh một chút đều có ý thức lãnh địa,

thường sẽ không dễ dàng rời khỏi phạm vi lãnh địa của mình.

Nhưng dù vậy, Ân Giao và Ân Hồng vẫn phải cẩn thận hành sự, vì không chừng có yêu thú nào đó đúng lúc này ra ngoài săn mồi.

Ân Giao không muốn chưa đi săn yêu thú đã bị yêu thú khác quấn lấy.

Phải biết rằng nhiệm vụ săn yêu thú lần này không phải là tùy tiện săn mấy con là được, mà còn có yêu cầu về chủng loại và phẩm chất.

Những nơi có yêu thú mục tiêu của hai huynh đệ, đại khái đều đã được Xích Xà Tử đánh dấu trên bản đồ đưa cho họ.

Đồng thời cũng có lãnh địa của một số yêu thú cường đại cần phải tránh né, nhắc nhở họ không được dễ dàng đến gần.

Sở dĩ làm vậy cũng là vì sự an toàn của họ.

Thử luyện dù sao cũng là thử luyện, không phải để Ân Giao, Ân Hồng đi tìm chết.

Để họ đi chọc vào những thứ nguy hiểm đó, chẳng khác nào để họ đi nộp mạng, như vậy sẽ không đạt được tác dụng rèn luyện.

Tần Hạo cũng không muốn sau này hai huynh đệ chết đi, lại phải đi tìm hồn phách về Triều Ca để bách tính Ân Thương công nhận hai tên này là chính thống của vương thất.

Như vậy đều không cần thiết, đều là không thể.

Vì vậy, trong khi cố gắng tăng độ khó của khảo nghiệm, Tần Hạo cũng đang cố gắng hết sức để đảm bảo họ sẽ không gặp phải nguy hiểm vượt quá khả năng đối phó.

May mắn là Ân Giao và Ân Hồng đều có kinh nghiệm săn bắn.

Vân Mộng Trạch tuy nguy cơ tứ phía, nhưng họ vẫn hữu kinh vô hiểm đến được nơi có mục tiêu đầu tiên.

Cuối cùng, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng một đường hữu kinh vô hiểm, cuối cùng cũng đã đến được nơi có mục tiêu đầu tiên cần săn, Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch!

Địa hình ở đây vô cùng đặc thù, trong Vân Mộng Trạch cũng là như vậy.

Bởi vì địa hình ở đây là một miệng núi lửa ngang bằng với mặt đất, bên trong tràn ngập một lượng lớn axit sunfuric, mùi lưu huỳnh, đồng thời nhiệt độ vô cùng cao.

Miệng núi lửa này tuy là một vũng bùn, nhưng có thể thấy bên bờ có những vết nứt màu đỏ sậm, từ bên trong tuôn ra rất nhiều nham thạch chảy vào vũng bùn, sau đó nổi lên rất nhiều bong bóng khí.

Ân Giao và Ân Hồng vội vàng trốn sang một bên, sau đó vội vàng lấy ra một cái bình thuốc, từ bên trong lấy ra một viên thuốc nuốt xuống.

Đây là đan dược giải độc tạm thời, có thể giúp người ta trong một khoảng thời gian nhất định miễn nhiễm với các chất độc trong không khí, tuyệt đối là một loại đan dược vô cùng hữu dụng.

Chương 641

Đồng thời Ân Giao và Ân Hồng trốn trong một khu vực kín đáo bên bờ Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch.

Sở dĩ làm như vậy là để không cho yêu thú mục tiêu trong Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch phát hiện tung tích của hai huynh đệ, tránh xảy ra tình huống bứt dây động rừng.

Đây cũng là biểu hiện kinh nghiệm săn bắn của Ân Giao và Ân Hồng.

Khi đối mặt với những con mồi khác nhau, những việc cần làm cũng khác nhau.

Nhưng kỹ năng tổng thể là như nhau, đó là không được bứt dây động rừng.

Bất kể là thỏ rừng nhanh nhẹn hay lợn rừng nguy hiểm, đều phải tránh bị đối phương phát hiện khi tiếp cận.

Rõ ràng, kinh nghiệm săn bắn này đã giúp ích cho Ân Giao và Ân Hồng, giúp họ hoàn thành việc xử lý các chi tiết.

Nếu không, đổi lại là người khác lần đầu tiên vào Vân Mộng Trạch, có lẽ sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới tìm được đến đây, và có khả năng bị phát hiện tung tích ngay lập tức.

Khi hai huynh đệ đang ẩn nấp, Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch đột nhiên rung chuyển, ngay sau đó bề mặt đầm lầy bắt đầu nổi lên từng bong bóng khí, ùng ục ùng ục… Dần dần, một con thằn lằn màu đỏ sẫm từ trong Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch bò ra.

Mục tiêu của Ân Giao và Ân Hồng!

Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch!

Loài Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này thích nhất loại đầm lầy núi lửa này, không khí vừa nóng vừa ẩm, đồng thời có đủ loại vật chất đặc hữu trong núi lửa, rất có lợi cho sự sinh tồn của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Đây cũng là lý do tại sao nơi này được gọi là Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch, bởi vì đây là môi trường sống mà Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch thích nhất.

Có một con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sinh sống ở nơi này, phân chia nơi đây thành lãnh địa của nó.

Nhưng hôm nay, con bá chủ Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này lại không hề hay biết rằng có một ngày hai tu đạo giả Nhân tộc sẽ đến săn nó.

Phải biết rằng, vị trí của Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch này tuy chỉ ở ngoại vi Vân Mộng Trạch, nhưng cũng không phải người bình thường có thể tìm được, rất kín đáo.

Cũng chính vì vậy, con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này mới có thể thuận lợi sống đến ngày hôm nay, và tu luyện được bản lĩnh không tầm thường.

Lúc này Ân Giao đang quan sát con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch có thân hình to bằng hai con trâu, ra hiệu cho đệ đệ Ân Hồng lén lút bao vây từ phía bên kia.

Đợi Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bước ra khỏi đầm lầy núi lửa, liền ra tay giết chết nó.

Sở dĩ phải vây chặn Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch là để khi đối phương cảm thấy nguy hiểm muốn chạy trốn về Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch, có thể chặn đường đi của nó.

Nếu không làm vậy, nếu cuộc săn thất bại để con Hồng Liên Hỏa

Sơn Tích Dịch này chạy mất, có khả năng trong thời gian ngắn nó sẽ không bao giờ ra khỏi Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch nữa.

Đầm lầy này vô cùng nguy hiểm, bên trong không chỉ toàn bùn lầy, tầm nhìn u tối không thấy đáy, mà còn có nhiệt độ cao có thể luộc chín người.

Trong bùn lầy còn có các loại chất kịch độc đều có thể đoạt mạng người.

Cũng vì thế, Ân Giao và Ân Hồng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất của cuộc săn này, đó là khi con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch chạy về Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch, sẽ coi như hành động săn lần này thất bại, chỉ có thể đi tìm mục tiêu và địa điểm săn tiếp theo.

Bởi vì nếu tiếp tục ở lại chỗ cũ chờ con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này bò ra lần nữa, thời gian chờ đợi sẽ quá lâu.

Phải biết rằng bản thân thời gian săn bắn chỉ có một tháng, nếu quá một tháng mà không rời khỏi Vân Mộng Trạch đi theo sư phụ Xích Xà Tử về Thiên Đình, điều đó có nghĩa là cuộc khảo nghiệm lần này thất bại.

Đối với hai huynh đệ, đây là kết quả không thể chấp nhận được.

Vốn là hoàng tử của Trụ Vương nhà Ân Thương, từ nhỏ đã được giáo dục phải trở thành người trên người.

Nếu ngay cả chút khảo nghiệm này cũng không hoàn thành được, thì còn nói gì đến mục tiêu vĩ đại hoành tráng?

Cũng vì thế mà họ đều đang dốc lòng chuẩn bị kế hoạch săn bắn, không cho phép kết quả thất bại xuất hiện.

Đương nhiên, trong khi săn bắn cũng không thể xem thường sự uy hiếp của con mồi.

Đúng như câu nói thỏ bị dồn vào đường cùng cũng cắn người, nếu Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cũng vì tức giận và cấp bách mà rơi vào trạng thái cuồng bạo, không màng tất cả tấn công bất kỳ mục tiêu nào, vậy thì hai huynh đệ cũng có khả năng bị thương, thậm chí mất mạng!

Vì vậy mọi thứ đều phải được lên kế hoạch tốt, không được để xảy ra sai sót.

Thấy Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch kéo lê thân thể toàn thân màu đỏ từ từ rời khỏi Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch, đi vào trong rừng, có vẻ như là đi kiếm ăn.

Lúc này, Ân Giao nhận ra cơ hội đã đến, ra hiệu cho Ân Hồng một cái.

Hai người liền từ hai hướng khác nhau, tấn công Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Phương thức tấn công là hai người trốn trong bóng tối, sau đó đột ngột lao tới tiếp cận con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch thân hình khổng lồ toàn thân đỏ rực!

Vút vút vút!

Chỉ nghe tiếng xé gió vang lên, Ân Giao và Ân Hồng đồng thời xuất hiện ở hai bên sau lưng Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, tay cầm trường kiếm, đâm vào xương sống của nó.

Lúc này, con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch có vẻ hơi ngốc nghếch cuối cùng cũng ngửi thấy một tia hơi thở xa lạ trong không khí.

Cùng lúc đó, từ phía sau lưng truyền đến sự thay đổi của luồng khí, cảm nhận được có thứ gì đó đang đến gần!

Keng keng!

Hai tiếng phập vang lên, trường kiếm của Ân Giao và Ân Hồng lần lượt cắm vào lưng của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Cảm giác khi trường kiếm đâm vào giống như đâm vào một lớp da đầy độ dai, rất khó rút ra.

"Gào gào gào!" Cơn đau nhói từ sau lưng dường như đã thực sự đánh thức con yêu thú, nó phát ra một tiếng gầm giận dữ, toàn bộ thân thể khổng lồ bắt đầu lắc lư dữ dội.

Sức mạnh của yêu thú vốn mạnh hơn Nhân tộc, chỉ lắc lư vài cái, Ân Giao và Ân Hồng liền rút trường kiếm ra trốn sang một bên.

Theo tiếng gầm giận dữ của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, trên lớp da màu đỏ ở sau lưng nó đã có thêm hai vết thương sâu hoắm, từ vết thương chảy ra máu tươi cũng có màu đỏ sẫm.

Máu này không chỉ có màu đỏ sẫm mà còn bốc khói xanh.

Khi chảy từ trên người Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch xuống đất, nó ăn mòn mặt đất tạo thành một cái hố nhỏ.

Chương 642

Thấy cảnh này, đồng tử đen nhánh của Ân Giao không khỏi co lại.

Hắn đương nhiên nhìn ra được, con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này trong cơ thể chứa kịch độc, ngay cả máu cũng có độc tính đáng sợ như vậy, chỉ rơi xuống đất đã ăn mòn mặt đất thành một cái hố, độc vật bình thường không thể làm được điều này.

Đồng thời, việc Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trong cơ thể chứa kịch độc cũng có nghĩa là sức mạnh nhục thân của con yêu thú này vô cùng khủng bố.

Bởi vì chỉ có nhục thân cường đại tương tự mới có thể dung nạp nhiều kịch độc như vậy, vượt quá dự đoán của Ân Giao và Ân Hồng trước đó về Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Việc Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trong cơ thể có độc, điểm này tự nhiên không có gì bất ngờ, chỉ là không ngờ ngay cả máu trong cơ thể Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cũng có độc tính như vậy.

Nhưng bây giờ đã tấn công lén thành công, việc còn lại không thể quay đầu, chỉ có thể tiếp tục tiến hành săn giết.

Trong lúc Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vì cảm nhận có người tấn công lén bị thương mà gầm lên giận dữ, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng bắt đầu hành động.

Đầu tiên là đệ đệ Ân Hồng, từ trong Túi Càn Khôn nhỏ lấy ra một lá phù chú, miệng lẩm bẩm, tay dùng hai ngón tay kẹp lá phù chú đặt trước ngực.

Theo khẩu quyết trong miệng Ân Hồng niệm ra, pháp lực trong cơ thể vừa mới tu luyện ra không lâu bắt đầu được điều động, từ từ rót

vào lá phù chú.

Lượng pháp lực tiêu hao này không nhiều, chỉ là một phần nhỏ, tác dụng chính là kích hoạt sức mạnh ẩn chứa trong phù chú.

Phù chú cũng là đạo cụ tu đạo giả thường sử dụng khi đấu pháp, vô cùng thực dụng.

Một trong những công năng của nó là lưu trữ một số pháp thuật, thần thông lợi hại vào trong một lá phù chú nhỏ.

Khi cần sử dụng, rót một phần nhỏ pháp lực vào là có thể kích hoạt sử dụng, sau đó chỉ cần dùng tâm thần khống chế mục tiêu thi triển của phù chú là được.

Việc chế tạo phù chú cũng rất có nghiên cứu, thường dùng dược liệu chu sa làm bút, da thú làm nền để chế tạo, nhưng cũng có những dược liệu tốt hơn, ví dụ như da và huyết nhục của yêu thú cũng có thể dùng làm phù chú.

Yêu thú càng mạnh, phù chú làm từ da lông huyết nhục của nó cũng càng mạnh.

Đương nhiên cũng có những điểm cần chú ý, người chế tạo phù chú phải là người tu luyện thần thức cao, và phải rất quen thuộc với pháp thuật thần thông thi triển, chỉ có như vậy mới có thể duy trì một độ chính xác nhất định khi làm phù chú.

Độ chính xác được nâng cao, mới có thể chế tạo ra phù chú hoàn chỉnh.

Nếu phù chú khi chế tạo không hoàn chỉnh, phù chú chế tạo ra sẽ không có tác dụng gì, không chỉ thần thông bên trong có thể không thể phóng ra, mà vào lúc quan trọng còn có thể xảy ra tình huống cấu trúc pháp lực không ổn định gây nổ.

Nhưng phù chú Xích Xà Tử tặng cho Ân Giao và Ân Hồng tự

nhiên là thượng phẩm phù chú, sẽ không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Tuy Xích Xà Tử trước đây chỉ là một tán tu, nhưng bây giờ dù sao cũng đã gia nhập Thiên Đình, một số dược liệu thường ngày rất dễ dàng có được, tự tay chế tạo vài lá phù chú là chuyện hết sức bình thường.

Bên này đệ đệ Ân Hồng đang phóng thích sức mạnh thần thông trong phù chú.

Bây giờ hành động săn Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đã bắt đầu, vậy thì mọi thứ hai huynh đệ đã lên kế hoạch từ trước đều phải bắt đầu hành động.

Bên này đệ đệ Ân Hồng đang phóng thích sức mạnh trong phù chú, bên kia ca ca Ân Giao cũng không hề nhàn rỗi.

Chỉ thấy hắn lấy ra một thanh trường kiếm, dài ba thước rộng ba tấc, là một thanh bảo kiếm chất lượng rất tốt.

Đương nhiên thanh bảo kiếm này không chỉ có chất lượng tốt trong mắt phàm nhân, bản thân nó là một pháp bảo.

Thanh trường kiếm pháp bảo này cũng là một trong những bảo vật sư phụ Xích Xà Tử giao cho trước khi đi săn yêu thú, đều được cất trong hai Túi Càn Khôn nhỏ cùng với phù chú.

Một khi đã là pháp bảo, thanh trường kiếm này tự nhiên cũng do Xích Xà Tử luyện chế, có thể chém sắt như chém bùn, có thể dùng pháp lực khống chế bay trên không trung tấn công mục tiêu, là phi kiếm đúng nghĩa.

Bên này Ân Giao bắt đầu rót pháp lực vào phi kiếm pháp bảo, từ từ phi kiếm pháp bảo vốn có màu trắng bạc bắt đầu bốc lên kim quang, sau đó lại bắt đầu từ từ lơ lửng.

Thấy cảnh này, trong mắt Ân Giao lộ ra vẻ phấn khích.

Tuy trước đây cũng đã thử điều khiển phi kiếm pháp bảo để thử nghiệm, nhưng lúc này, trong lần đầu tiên săn yêu thú Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, lấy ra không khỏi có chút kích động.

Kích động thì kích động, Ân Giao không hề có ý định lãng phí thời gian.

Thấy phi kiếm pháp bảo bay lên, hắn bắt đầu niệm pháp quyết.

Pháp quyết không chỉ cần niệm ra, mà còn phải cấu trúc ba động pháp lực liên quan trong cơ thể.

Nhờ những ba động pháp lực này, có thể khống chế phi kiếm pháp bảo phát huy ra uy năng cấp pháp bảo, sức mạnh cường đại đó phàm nhân không thể chống đỡ được.

Đương nhiên, phi kiếm pháp bảo đối với phàm nhân là không thể ngăn cản, nhưng đối với yêu thú da dày thịt béo thì chưa chắc.

Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bản thân nó là điển hình của da dày thịt béo, công kích bình thường căn bản ngay cả da của nó cũng không phá được, nói gì đến săn giết Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch!

Nhưng hai kiếm tấn công lén của Ân Giao và Ân Hồng trước đó rất hữu dụng, đã thành công làm bị thương Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, đồng thời cũng chọc giận con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vốn tính khí nóng nảy này!

"Gào gào gào!" Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cảm giác sau lưng truyền đến cơn đau rát bỏng, trong lòng phẫn nộ có thể biết được.

Phải biết rằng đây là lãnh địa của nó, một khi bị tấn công trong lãnh địa của mình, đối với nó không khác gì tuyên chiến.

Bất kể là có ngoại địch xâm nhập lãnh địa hay bị tấn công lén bị thương, đều là điều mà Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch không thể chịu đựng được.

Nó phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó quay thân thể khổng lồ, bắt đầu xem ai to gan lớn mật dám tìm đến phiền phức của nó.

Mà khi Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch quay đầu lại, nhìn thấy không phải là một con yêu thú khác trong Vân Mộng Trạch, mà là Nhân tộc đã nhiều năm không được tận mắt thấy!

Một tu đạo giả Nhân tộc!

Lại còn lấy ta làm mục tiêu săn bắn!

"Khốn kiếp, chỉ bằng ngươi mà cũng dám tìm phiền phức của ta!

Chịu chết đi!" Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch lại gầm lên một tiếng, cái đuôi dài quất mạnh!

Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch phẫn nộ vô cùng, lúc nào mà lại bị Nhân tộc nhỏ bé coi là mục tiêu săn bắn?

Đơn giản là đi tìm chết!

Vút vút!

Chương 643

Một cái đuôi to lớn vô cùng quét ngang về phía Ân Giao đang điều khiển phi kiếm!

Tốc độ vô cùng nhanh, đã hóa thành một đạo tàn ảnh!

Đồng thời sức mạnh của cái đuôi thô to vô cùng lớn, một cái đuôi quật xuống có thể đánh một người thành thịt nát là hoàn toàn có khả năng.

Nhưng ca ca Ân Giao đối mặt với đòn tấn công như vậy tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, trực tiếp lấy ra lá phù chú đã chuẩn bị sẵn vỗ một cái lên đùi mình.

Ca ca Ân Giao chỉ cảm giác một luồng gió nhẹ bao quanh chân mình, cả người trở nên vô cùng nhẹ nhàng, dường như chỉ cần khẽ động là có thể bay lên trời.

Mà trên thực tế, ca ca Ân Giao cũng chỉ khẽ động một cái, đã kéo giãn khoảng cách với Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, né được đòn chí mạng.

Hóa ra pháp thuật trong phù chú ca ca Ân Giao sử dụng là một loại phi hành pháp thuật, loại pháp thuật này có thể khiến người sử dụng lơ lửng giữa không trung và di chuyển nhanh chóng.

Phi hành pháp thuật bình thường có thể giúp tu đạo giả bay lên trời thành công, nhưng phù chú dù sao cũng chỉ là phù chú, không phải do tu đạo giả tự mình sử dụng pháp thuật, nên uy lực sẽ bị giảm bớt.

Điều này khiến ca ca Ân Giao chỉ có thể lơ lửng giữa không trung, không thể thực sự tự do bay lượn trên trời.

Nhưng như vậy là đủ rồi, bởi vì thứ họ cần cũng chỉ là hiệu quả

này.

Ân Giao và Ân Hồng cũng không định dùng phi hành pháp thuật để đi đường, chỉ là để xoay sở với Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch mà thôi.

Bên này Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch thấy đòn tấn công của mình bị hụt, gầm lên một tiếng, há cái miệng lớn như chậu máu, trong miệng màu đỏ sẫm đầy những chiếc răng xấu xí, từ đó tỏa ra mùi hôi khó chịu.

Mùi hôi này không chỉ đơn giản là hôi, ca ca Ân Giao ngửi thấy liền cảm thấy ngực hơi tức, vội vàng lấy ra một cái bình thuốc, từ đó đổ ra một viên thuốc nuốt xuống.

Số lượng viên thuốc khá nhiều, dược hiệu chỉ là giải độc tạm thời đơn giản, nếu là loại kịch độc tương đối khó đối phó thì không thể, nhưng loại độc khí chỉ truyền trong không khí này thì không có áp lực gì cũng có thể áp chế được.

Nhưng chiêu sát thủ của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch không phải là hơi thở hôi thối chứa kịch độc trong miệng.

Có thể thấy miệng lớn như chậu máu màu đỏ sẫm của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sau khi mở ra, bên trong bắt đầu sáng lên, một quả cầu năng lượng tụ tập ở đó, ngày càng lớn, đến khi to bằng đầu người thì đột ngột bắn về phía Ân Giao!

Một quả cầu năng lượng màu đỏ sẫm, từ bên trong truyền ra khí tức hung mãnh bạo ngược, có thể thấy bên trong chứa năng lượng vô cùng cường đại!

Ân Giao lại một lần nữa nhờ sức mạnh do phù chú phi hành pháp thuật cung cấp, nhanh chóng di chuyển vị trí, né được đòn tấn công quả cầu năng lượng của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Ầm!

Quả cầu hồng liên năng lượng màu đỏ sẫm đập vào nơi Ân Giao vừa đứng, một tiếng ầm vang lên, một vụ nổ lớn xảy ra!

Khói màu đỏ sẫm kèm theo đất đá văng tung tóe.

Đợi khói từ từ tan đi, lộ ra một cái hố do vụ nổ tạo ra.

Uy lực của quả cầu năng lượng màu đỏ sẫm có thể thấy được.

Cũng có thể thấy Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch có thể chiếm cứ Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch này làm lãnh địa quanh năm, thực lực vô cùng mạnh.

Trên mặt ca ca Ân Giao có thêm mấy phần ngưng trọng.

Từ những phản ứng trước đó của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, hắn đã nhìn ra con mồi của mình không dễ đối phó như vậy.

Bất luận là nhục thân da dày thịt béo, kịch độc ẩn chứa trong cơ thể, hay quả cầu năng lượng uy lực cực lớn, đều khiến Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trở nên cường đại vô cùng.

Nhưng ca ca Ân Giao không định từ bỏ như vậy, cũng không định giống như một con ruồi bay qua bay lại né tránh đòn tấn công của đối phương.

Lúc này phải phản kích!

Đây là tính cách của ca ca Ân Giao, là ca ca của Ân Hồng và là đại hoàng tử của Ân Thương, bản tính tương đối mạnh mẽ, không dễ dàng nhận thua.

Nếu không, năm đó hắn cũng sẽ không mang theo đệ đệ Ân Hồng trốn trong thành Triều Ca nguy hiểm như vậy để tìm cơ hội trốn thoát!

Tâm lý cũng vô cùng vững vàng, đến mức khi vị thống lĩnh Ân Thương kia muốn kiểm tra xe phân ở cửa thành, hắn cũng đã nhịn

được hành động lộ thân hình bỏ chạy ngay lập tức.

"Con thằn lằn lớn này, nhận chiêu đi!" Ca ca Ân Giao lơ lửng giữa không trung, đồng thời tay kết một pháp ấn, lập tức phi kiếm pháp bảo rời tay bay đi, đâm về phía Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch!

Đừng xem phi kiếm pháp bảo này trước mặt Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch thân hình khổng lồ còn nhỏ hơn một cái tăm xỉa răng, nhưng uy lực lại không hề kém.

Tốc độ bay của phi kiếm pháp bảo vô cùng nhanh, vượt xa quả cầu năng lượng màu đỏ sẫm mà Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bắn về phía ca ca Ân Giao, trong nháy mắt đã tiếp cận Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, đâm vào con mắt to lớn của nó.

Mục đích của ca ca Ân Giao rất đơn giản, đó là nếu con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này thân hình quá lớn, thân thể da dày thịt béo cũng khó dùng phi kiếm pháp bảo nhanh chóng phá vỡ, vậy thì chỉ còn lại một phương pháp nhanh gọn, đó là nhắm vào con mắt yếu ớt không có bất kỳ sự bảo vệ nào của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch mà tấn công.

Thật vậy, phán đoán của ca ca Ân Giao không có bất kỳ sai lầm nào.

Bất kể là sinh vật nào, mắt của chúng đều yếu ớt.

Dù có sinh vật sẽ bỏ công sức vào việc phòng ngự mắt, nhưng để phòng ngự một đòn tấn công bất ngờ, độ khó đó hơi cao.

Nhưng Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch dù sao cũng là yêu thú có thực lực, cảm nhận nguy hiểm rất mạnh.

Chỉ trong nháy mắt Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đã phán đoán được thanh phi kiếm pháp bảo đang bay này sẽ gây ra uy hiếp rất lớn cho nó, và trong đó mục tiêu chính là mắt của nó.

Phải biết rằng mắt một khi bị thương, sẽ mất đi thị giác vô cùng quan trọng.

Không có thị giác, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có thể dễ dàng chém giết đầu Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này.

Nhưng Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đã cảm nhận được nguy hiểm, làm sao có thể trúng chiêu?

Trong chốc lát, cái đầu to lớn của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch nghiêng đi, trong gang tấc mắt của nó đã né được một đòn của phi kiếm pháp bảo.

Xoẹt!

Như tiếng cắt vải vang lên, phi kiếm pháp bảo đã vạch một vết sẹo trên đầu Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch!

Tí tách tí tách, từng giọt máu tươi màu đỏ sẫm từ đó chảy ra rơi xuống đất.

Điều này khiến Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vốn xấu xí vô cùng có thêm mấy phần hung tợn, đồng thời cũng càng kích động con yêu thú đang nổi giận này.

Chương 644

"Gào gào gào!" Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch lại gầm lên một tiếng, tình hình vừa rồi đối với nó cũng vô cùng nguy hiểm, vì chỉ suýt chút nữa là xong đời!

"Phù!" Ca ca Ân Giao nhìn Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trong gang tấc né được phi kiếm pháp bảo của mình, tuy cảm thấy hơi tiếc, nhưng cũng không nản lòng.

Dù sao đây cũng là một con yêu thú có thực lực rất mạnh, muốn đánh bại nó phải tốn thêm chút công sức.

Vả lại không phải một mình hắn săn Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, Ân Giao còn có một đệ đệ là Ân Hồng!

Khi Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vừa mới né được phi kiếm pháp bảo, đệ đệ Ân Hồng bắt đầu động thủ.

Lúc này phù chú trong tay hắn đều đã được kích phát xong.

Điều quan trọng nhất là, phù chú trong tay đệ đệ Ân Hồng không chỉ có một lá!

Tổng cộng có đến chín lá phù chú, chín lá phù chú này đều đã được đệ đệ Ân Hồng dùng pháp lực kích hoạt!

Sở dĩ vừa rồi không cùng ca ca Ân Giao phát động tấn công, là đang chờ đợi thời cơ này.

Lúc này Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vừa mới né được đòn tấn công của ca ca Ân Giao, đang ở trong trạng thái di chuyển theo quán tính, đây là lúc nó cảm nhận động tác tiếp theo của người khác yếu nhất, đồng thời cũng là thời khắc đòn tấn công của đệ đệ Ân Hồng có khả năng trúng đích cao nhất!

Quả nhiên khi Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đang giận dữ gầm thét với ca ca Ân Giao, chuẩn bị phát động tấn công lần nữa để giết chết tên Nhân tộc ngạo mạn này, đệ đệ Ân Hồng đã ném tất cả chín lá phù chú đã kích hoạt trong tay về phía Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Chín lá phù chú này không phải đơn giản là ném bừa rồi kết thúc, đệ đệ Ân Hồng đã dùng thủ pháp đặc biệt, để chín lá phù chú vừa đảm bảo có thể trúng Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, vừa phong tỏa vị trí của nó, không cho đối phương chạy thoát khỏi khu vực bị oanh tạc, tránh để đòn tấn công lại một lần nữa hụt.

Sự nắm bắt và kế hoạch săn bắn của hai huynh đệ Ân Giao Ân Hồng cuối cùng đã có hiệu quả.

Lúc này Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch tuy vẫn cảm nhận được nguy hiểm lại một lần nữa ập đến, nhưng vì cảm nhận muộn một chút, nên căn bản không có cơ hội né được đòn tấn công của chín lá phù chú!

Ầm ầm ầm ầm!

Tổng cộng chín tiếng nổ vang lên, nổ tung khu vực Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đang đứng đến mức bụi đất bay mù mịt.

Trong không khí lờ mờ truyền đến từng đợt mùi máu tanh khó ngửi, đồng thời có tiếng gầm thét thê lương của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch truyền ra, dường như Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch vì bị chín lá phù chú chuẩn bị sẵn nổ cho trọng thương.

Đối với ca ca Ân Giao, kết cục lý tưởng nhất là chín lá phù chú nổ tung đầu con yêu thú Hồng Liên Hỏa Sơn, và cùng đệ đệ Ân Hồng có thể hữu kinh vô hiểm thu dọn con mồi đầu tiên, sau khi nghỉ ngơi lại có thể đến nơi săn tiếp theo để tiến hành cuộc săn tiếp theo.

Chín lá phù chú này cũng có lai lịch, chín lá phù chú này đều ghi lại

cùng một loại pháp thuật, đó là Hỏa Cầu Thuật.

Loại pháp thuật này đối với những tu đạo giả tu vi cao thâm tự nhiên là pháp thuật rất đơn giản, dùng cũng tùy ý, dễ dàng dùng ra mười mấy cái Hỏa Cầu Thuật không thành vấn đề.

Loại Hỏa Cầu Thuật này đối với loại yêu thú như Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cũng là pháp thuật có uy lực cực lớn, nhưng đối với hai tu đạo giả trẻ tuổi như Ân Giao và Ân Hồng tu luyện đạo pháp không bao lâu lại hơi khó.

Ngay cả việc phóng ra một cái Hỏa Cầu Thuật cũng phải chuẩn bị, phải tiêu hao pháp lực mới có thể hoàn thành, đối với chiến trường săn bắn cần giải quyết nhanh gọn là không thích hợp.

Vì vậy Ân Giao và Ân Hồng mới dùng phù chú nhanh gọn tiện lợi lại tiêu hao ít pháp lực, nhưng số lượng phù chú cũng có hạn, phải tính toán kỹ lưỡng mới có thể đáp ứng đủ nhu cầu săn bắn.

Nhưng khi khói bụi từ vụ nổ từ từ tan đi, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng nhìn thấy cảnh tượng lộ ra ở trung tâm vụ nổ đều không khỏi ngây người!

Cảnh tượng trong mắt họ là một mảng máu thịt bầy nhầy, da dày thịt béo bị nổ tung, lộ ra xương trắng bên trong, có từng dòng máu tươi đang chảy xuống đất, rõ ràng là trọng thương không nghi ngờ.

Nhưng sự thật lại không phải vậy, mục tiêu bị chín lá phù chú Hỏa Cầu Thuật nổ cho máu thịt bầy nhầy, máu thịt tung tóe đúng là Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch không sai, nhưng uy lực của vụ nổ đều bị cái đuôi khổng lồ của nó chặn lại!

Hóa ra khi chín lá phù chú Hỏa Cầu Thuật bay đến, Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cũng phát hiện không có cơ hội né tránh, bèn dùng đuôi của mình cố gắng chặn vụ nổ của chín lá phù chú Hỏa Cầu

Thuật, kết quả tự nhiên cũng như hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đã thấy.

Tuy chín lá phù chú Hỏa Cầu Thuật đã phế đi cái đuôi của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, nhưng đối với yếu hại của bản thân nó lại không bị thương quá nặng, cũng có nghĩa là đòn tấn công lần này không thành công lắm.

Ân Giao thấy vậy không khỏi than thở một tiếng, trong lòng thầm nghĩ yêu thú Hồng Liên Hỏa Sơn không dễ đối phó chút nào.

Nhưng cũng chỉ là than thở một tiếng, hắn lập tức thu dọn tâm trạng, nhìn đệ đệ Ân Hồng một cái, như đã bàn bạc xong hành động tiếp theo.

Bên này hai huynh đệ với tư cách là thợ săn có dự tính, nhưng Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch với tư cách là mục tiêu tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Nó đã nhìn ra, hai tên Nhân tộc này không phải đang tìm chết, mà thực sự muốn mạng của nó, và cũng có năng lực lấy mạng của nó!

Là một yêu thú lãnh chúa khống chế một phương lãnh địa, nó cũng phải bắt đầu phản kích!

"Gào gào gào!" Sau một tiếng gầm thét, một luồng năng lượng mạnh hơn trước đó bùng phát ra!

Hóa ra Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sau khi cảm nhận được Ân Giao và Ân Hồng không dễ đối phó như vậy, đã bắt đầu dùng năng lượng mạnh nhất để phản kích.

Khí tức tỏa ra từ luồng năng lượng mạnh mẽ này khiến sắc mặt Ân Giao đột ngột thay đổi.

Mặc dù không biết Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch định dùng chiêu gì, nhưng Ân Giao biết rằng tuyệt đối không thể để đối thủ dễ dàng

làm mọi việc nó muốn.

Ân Giao lại một lần nữa điều khiển phi kiếm pháp bảo, đâm về phía mắt của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch một lần nữa!

Cùng lúc đó, đệ đệ Ân Hồng cũng lấy ra mấy lá phù chú pháp thuật Băng Thích, dùng pháp lực kích hoạt rồi đâm về phía Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Hai người là anh em ruột, phối hợp ăn ý tự nhiên không chê vào đâu được.

Họ đều phát động tấn công ngay lập tức, mục đích là trước khi Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch phát động sát chiêu, trực tiếp giết chết đối phương!

Như vậy cũng có thể giảm thiểu biến số, có thể hoàn thành mục tiêu săn bắn đầu tiên.

Nhưng đáng tiếc, động tác của họ tuy không chậm, nhưng động tác của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch còn nhanh hơn!

Chỉ thấy một đạo hồng quang từ cơ thể Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bùng phát ra, kèm theo đó là xung kích năng lượng đánh bật phi kiếm pháp bảo và phù chú Băng Thích Thuật bay ra ngoài.

Ân Giao thấy vậy vội vàng thu phi kiếm pháp bảo về, vì nếu không thu về, có khả năng sẽ vì bị đánh bay quá xa mà không thể tiếp tục điều khiển được.

Ầm!

Tại bên bờ Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch đầy nguy hiểm, một ba động năng lượng khổng lồ bùng phát.

Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng bị ba động năng lượng màu đỏ bùng phát từ cơ thể con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch mạnh mẽ này

thổi bay ra ngoài, phải mất rất nhiều công sức mới có thể dừng lại.

Nhưng chỉ riêng mức độ này đã khiến họ kinh hãi không yên.

Chương 645

Bởi vì thực sự quá kinh ngạc, ai có thể ngờ trong cơ thể Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch lại có năng lượng cường đại như vậy?

Chỉ riêng luồng sức mạnh đó bùng phát ra đã khiến hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng hợp sức lại cũng suýt bị thổi bay.

"Trời ạ, ca ca, sao Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch lại có năng lượng mạnh như vậy?" Trên mặt Ân Hồng vẫn còn vẻ kinh hãi không yên, hắn cũng không ngờ Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sau khi bị kích động lại có thể bùng phát ra năng lượng cường đại như vậy.

"Đệ đệ, đừng lo, Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch quanh năm sống ở sâu trong Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch, trong cơ thể không chỉ có lượng lớn hỏa độc mà còn có năng lượng thuộc tính hỏa.

Hỏa độc và năng lượng thuộc tính hỏa kết hợp lại tạo thành đòn tấn công độc hỏa độc đáo, uy lực tuy mạnh, nhưng ta cũng không phải không có chuẩn bị." Ân Giao là ca ca tự nhiên phải làm trụ cột, phải ổn định cảm xúc của đệ đệ Ân Hồng.

Thực ra từ trước khi đến Vân Mộng Trạch, trên đường đi họ đã tìm hiểu về đặc tính và thiên phú thần thông của các yêu thú mục tiêu.

Biết mình biết ta, mới có thể trăm trận không thua.

Câu nói này ngay cả tiên nhân cũng phải nghe, huống hồ là hai hoàng tử Ân Thương vừa mới bước vào tu đạo không lâu như Ân Giao và Ân Hồng.

Phải biết rằng tu đạo giả thực lực cường đại muốn săn giết yêu thú, cũng phải đi cùng với đồng đạo, đồng thời phải tìm cách tìm hiểu rõ tình báo về yêu thú mục tiêu.

Sống đơn độc hay bầy đàn, lực công kích cao hay tốc độ nhanh, yêu thú khác nhau có sự sắp xếp chiến thuật khác nhau.

Sống đơn độc thì trực tiếp bao vây động huyệt, bầy đàn thì nếu có thể tiêu diệt một lần thì tiêu diệt, thực lực mạnh thì phải dẫn rắn ra khỏi hang, lần lượt tiêu diệt.

Yêu thú có lực công kích mạnh, phải đề phòng đối phương có thiên phú thần thông công kích mạnh hay không, để tránh thương vong không cần thiết.

Yêu thú có tốc độ nhanh cũng phải chú ý không để đối phương tấn công lén thành công, hoặc khi sắp giết chết lại để đối phương chạy thoát, dẫn đến công dã tràng.

Tương tự, tu đạo giả biết những kiến thức thông thường này như Ân Giao cũng đã đặc biệt tìm hiểu tình báo về các mục tiêu, trong đó bao gồm cả Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch.

Bây giờ Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch xuất hiện tình huống như vậy, thực ra cũng nằm trong dự liệu của Ân Giao.

Nhưng theo kế hoạch, họ sẽ không cho con thằn lằn này dùng chiêu này, mà sẽ thành công giết chết Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch dưới đòn tấn công của chín lá phù chú Hỏa Cầu Thuật.

Nhưng bây giờ kế hoạch đã thất bại, con thằn lằn núi cuối cùng cũng vì sự tức giận và cảm giác nguy hiểm do bị người khác kích động mà sử dụng năng lực mạnh nhất!

“Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Thiên phú thần thông sau khi dị biến của con thằn lằn, Long Huyết Bạo Phát!” Ân Giao nhìn hồng quang bùng phát từ Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch dần dần bắt đầu co lại, biết rằng đối phương đã kích hoạt thành công năng lực.

“Gào gào gào!” Một tiếng gầm gào xen lẫn bạo ngược và phẫn nộ từ trong hồng quang đang dần tan đi truyền ra.

Sau khi hồng quang tan đi, lộ ra một thân hình to lớn.

Thân hình này không ai khác, chính là con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bị Ân Giao và Ân Hồng liên thủ đối phó trước đó.

Nhưng bộ dạng của con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch này đã thay đổi lớn, không chỉ trên người có thêm một lớp vảy dày, mà ngay cả cái đuôi lớn bị chín lá phù chú Hỏa Cầu Thuật nổ cho tàn phế cũng được bao phủ bởi lớp vảy màu đỏ sẫm.

Những lớp vảy này phát ra ánh sáng màu đỏ sẫm, dường như lực phòng ngự không hề thấp.

Vốn dĩ Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đã là một yêu thú da dày thịt béo, hai huynh đệ Ân Giao Ân Hồng đối phó đã có chút phiền phức, bây giờ lại có thêm một lớp vảy dày màu đỏ sẫm, càng trở nên khó đối phó hơn.

Đặc biệt là dị biến do Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sử dụng thiên phú thần thông không chỉ có thêm lớp vảy màu đỏ sẫm, mà tứ chi và móng vuốt sắc bén của nó cũng trở nên thô tráng hơn, nhìn từ xa không khác gì cột nhà, khiến Ân Giao không khỏi nghi ngờ một móng vuốt xuống, hai huynh đệ họ đều sẽ bị mổ bụng.

Cái đầu to lớn của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch cũng đã xảy ra dị biến, trên đầu có thêm hai cái sừng rồng, răng nanh trong miệng cũng trở nên dài hơn, sắc nhọn hơn, một miếng có thể ăn hết một con cừu non.

Nếu phàm nhân nhìn thấy, chỉ riêng cái đầu lâu đầy răng nanh này đã có thể dọa ngốc.

Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch khá nhân tính hóa nhìn cơ thể sau

khi sử dụng thiên phú thần thông biến dị.

Sau khi phóng thích sức mạnh huyết mạch và hỏa độc tích tụ trong cơ thể, nó đã có được sự cường hóa như vậy.

Lớp vảy màu đỏ sẫm là hỏa độc chi lân phiến, không chỉ đao thương bất nhập, mà điều quan trọng hơn là trên đó còn có hỏa độc, có thể dễ dàng khiến sinh linh chạm vào bị nhiễm hỏa độc như phụ cốt chi thư, tiến tới mất khả năng chiến đấu, dẫn đến bị Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch giết hại.

Tứ chi và móng vuốt biến dị cũng chứa hỏa độc, và còn mạnh hơn.

Có thể thấy đất dưới chân Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đã bị ăn mòn thành bốn dấu chân lớn.

Phải biết rằng đất bên cạnh Hồng Liên Hỏa Sơn Chiểu Trạch ngày thường đã quen với sự xâm thực của hỏa độc, bây giờ lại bị ăn mòn trực tiếp, có thể thấy hỏa độc lợi hại đến mức nào.

Còn về răng nanh đầy miệng và hai cái sừng rồng mọc trên đầu của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, là do dị biến tạm thời sinh ra sau khi kích hoạt sức mạnh huyết mạch, có thể nâng cao sức mạnh điều khiển năng lượng trong cơ thể.

Yêu thú à, cái gì cũng tốt, bất kể là thiên phú thần thông, thân thể da dày thịt béo, hay tuổi thọ dài… Nhưng yêu thú lại có một khuyết điểm lớn, đó là linh trí rất khó tăng trưởng.

Những yêu thú như Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, dù đã tồn tại hàng trăm năm, linh trí của nó cũng không bằng một người bình thường của Nhân tộc.

Loại như Tô Đát Kỷ do cửu vĩ hồ ly tinh tu luyện ngàn năm mới có thể hóa hình, sinh ra linh trí như người thường, cũng là vì cửu vĩ hồ ly bẩm sinh linh trí tương đối cao, đổi lại là yêu thú tư chất ngu độn

khác, linh trí sẽ còn thấp hơn.

Nhưng bây giờ con yêu thú Hồng Liên Hỏa Sơn không chỉ vì phóng thích hỏa độc mà trở nên mạnh hơn, đồng thời cũng vì kích hoạt sức mạnh huyết mạch trong cơ thể, linh trí cũng tăng lên rất nhiều.

Ánh mắt nhìn hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng không còn chỉ có bạo ngược, mà còn có sát ý lạnh lẽo.

Đúng vậy, sau khi linh trí tăng cường, Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch đối với hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng hận ý càng nhiều hơn, bởi vì nó biết chúng đang săn nó.

"Gào gào!" Sau khi phóng ra hỏa độc và kích hoạt huyết mạch chi lực, thực lực của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trở nên mạnh hơn, tự nhiên cũng càng không muốn buông tha cho hai tên Nhân tộc đã đánh lén nó là Ân Giao và Ân Hồng.

Chỉ nghe Thằn lằn núi lửa Hồng Liên gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể khổng lồ lao về phía Ân Giao, người làm huynh trưởng, với tốc độ như gió cuốn.

Trong nháy mắt, nó đã mang theo một luồng gió tanh tưởi xông đến trước mặt Ân Giao, móng vuốt giơ cao, vung một trảo chụp xuống!

Ân Giao đương nhiên không ngồi chờ chết, lập tức thúc giục pháp quyết, điều khiển phi kiếm pháp bảo bay đến trước người, trong gang tấc đã chặn được móng vuốt tấn công bất ngờ.

Keng!

Móng vuốt được cường hóa của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên vậy mà có thể phát ra âm thanh như kim loại va chạm khi đụng phải phi kiếm pháp bảo, từ đó có thể thấy móng vuốt của nó đã được cường

hóa đến mức độ đáng sợ nào.

Nếu phân tích theo nhãn giới của tu đạo giả, bốn móng vuốt của con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên lúc này đã là vật liệu thượng hạng cực kỳ thích hợp để luyện chế pháp bảo, không chỉ ẩn chứa hỏa độc, sắc bén và cứng rắn, quả thực là vật liệu lý tưởng nhất.

Trên thực tế, vật liệu luyện chế pháp bảo của tu đạo giả, ngoài một số loại khoáng thạch ra, cơ bản đều là thân cây gỗ hoặc các bộ phận tương ứng lấy từ thân thể yêu thú.

Chương 646

Thế nhưng Ân Giao lúc này hiển nhiên không có thời gian suy nghĩ xem móng vuốt này có thể dùng làm gì, bởi vì sau khi Thằn lằn núi lửa Hồng Liên thi triển thiên phú thần thông cường hóa, sức mạnh của móng vuốt đã trở nên vô cùng cường đại, với pháp lực của Ân Giao lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển phi kiếm pháp bảo tạm thời chống đỡ.

Nếu cứ giằng co kéo dài, Ân Giao sẽ bị móng vuốt kia đập thành thịt nát.

Lúc này, đôi mắt màu đỏ sẫm của con thằn lằn lộ ra ánh mắt hung ác, rõ ràng có ý định coi Ân Giao, tên Nhân tộc dám đánh lén nó, như bữa ăn trên đĩa.

Như đã nói trước đó, tu đạo giả Nhân tộc xem yêu thú là con mồi, sau khi giết chết sẽ dùng các loại vật liệu trên thân thể chúng để luyện chế thành pháp bảo uy lực không tầm thường, hoặc đan dược tăng cường tu vi.

Ngược lại, đối với yêu thú, một khi ăn thịt tu đạo giả, chúng có thể hấp thu pháp lực của họ chuyển hóa thành yêu lực trong cơ thể, đó cũng là một cách tăng cường sức mạnh vô cùng hiệu quả.

Bởi vậy, đối với Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, tu đạo giả như Ân Giao chính là thức ăn cần thiết nhất lúc này.

Sau khi cường hóa thân thể, bản thân nó có được sức mạnh to lớn, nhưng đồng thời cũng dẫn đến tiêu hao năng lượng trong cơ thể rất nhiều, cần phải ăn nhiều thức ăn hơn mới có thể hồi phục.

Cứ như vậy, tu đạo giả chứa đựng pháp lực dồi dào như Ân Giao chính là món ăn yêu thích nhất của con yêu thú này.

“Gào gào gào!” Thằn lằn núi lửa Hồng Liên thấy phi kiếm pháp bảo của Ân Giao cản được mình, trong lòng lại một trận tức giận, lập tức há cái miệng rộng đầy máu tanh về phía Ân Giao đang ở trong gang tấc.

Cái cổ vốn không dài của nó bắt đầu co duỗi, xương cốt xuất hiện những đốt rõ ràng, đồng thời cổ của nó cũng dài ra.

Tựa như một con độc xà đang duỗi thẳng thân mình, trên chiếc cổ dài ngoẳng là một cái đầu xấu xí.

Cái đầu ấy lúc này đang nhe nanh múa vuốt, cái miệng rộng như chậu máu tỏa ra từng trận mùi hôi thối, cắn mạnh về phía Ân Giao.

Một khi bị cắn trúng, đầu của Ân Giao thật sự sẽ bị nó nuốt chửng.

Thân thể bình thường của Ân Giao trông vô cùng nhỏ bé trước cái đầu vừa xấu xí vừa khổng lồ của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, chỉ một ngụm là có thể nuốt trọn.

Tình huống của Ân Giao lúc này vô cùng nguy hiểm.

Phi kiếm pháp bảo của hắn đang phải chống đỡ móng vuốt sắc bén của con thằn lằn, căn bản không rảnh tay giúp hắn ngăn cản cái miệng máu của nó!

Nếu không có thủ đoạn nào khác, hắn sẽ bị nó nuốt chửng không thương tiếc.

Thế nhưng trong thời khắc nguy hiểm như vậy, Ân Giao cũng không hề tỏ ra căng thẳng.

Bởi vì hiện tại tuy hắn không có cách nào tốt để ngăn cản con thằn lằn, nhưng bản thân hắn đi săn nó cũng không phải chỉ có một mình.

Ân Giao còn có một đệ đệ là Ân Hồng!

Đệ đệ Ân Hồng không chỉ đứng nhìn một bên, mà cũng đang chuẩn bị!

"Huynh trưởng đừng lo, ta tới rồi!" Chỉ nghe Ân Hồng hét lớn một tiếng, Băng Thứ Thuật phù chú trong tay được pháp lực kích hoạt, bay thẳng về phía Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đang trở nên vô cùng hung tợn sau khi mở thiên phú thần thông.

Lúc này, con thằn lằn đang định một ngụm nuốt chửng Ân Giao vào bụng, hoàn toàn không nhận ra những gì Ân Hồng đang làm cũng như Băng Thứ Thuật phù chú đang bay tới.

Đang đang đang!

Như phi kiếm đâm vào một bức tường cứng rắn, phát ra những tiếng "đang đang đang".

Uy lực của Băng Thứ Thuật phù chú bắt đầu bộc phát, biến thành từng cây gai băng đánh vào lớp vảy màu đỏ sẫm trên người Thằn lằn núi lửa Hồng Liên.

Nhưng nghe âm thanh phát ra, dường như chúng không gây ra tổn thương quá lớn, chỉ khiến lớp vảy đỏ sẫm được cường hóa của con thằn lằn phủ thêm một lớp băng sương dày đặc.

Thế nhưng, công kích của Băng Thứ Thuật phù chú tuy không gây ra tổn thương thực chất, nhưng cũng vì những lớp băng lạnh này mà khiến tốc độ hành động của con thằn lằn chậm đi rất nhiều.

Đây tự nhiên là cơ hội tốt nhất, Ân Giao nhìn đúng thời cơ, lập tức thúc giục Phi Hành Thuật bám trên chân, đột ngột bay sang một bên một đoạn, một lần nữa kéo dài khoảng cách với Thằn lằn núi lửa Hồng Liên.

"Hù, thật nguy hiểm, tuy sớm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng không ngờ sau khi mở thiên phú thần thông, thực lực của

con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên lại mạnh đến mức một người không thể đối phó." Ân Giao lùi lại mấy bước đứng cùng đệ đệ Ân Hồng, thở ra một ngụm trọc khí, có chút sợ hãi nói.

Việc thở ra trọc khí không phải tự nhiên mà có, bởi vì đầm lầy núi lửa Hồng Liên vốn là nơi ẩn chứa hỏa độc, trong không khí tự nhiên cũng tồn tại một lượng nhỏ hỏa độc.

Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng lại không phải là Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, nên những hỏa độc này đối với họ tự nhiên có hại.

Một trong những tác dụng của giải độc dược hoàn đã uống trước đó chính là thải những hỏa độc đã hít vào cơ thể ra ngoài thông qua trọc khí.

Nhưng cách làm này chung quy chỉ là muối bỏ bể, không thể duy trì quá lâu.

Nếu không, hỏa độc sẽ tích tụ trong cơ thể, sau này khó mà trục xuất, ảnh hưởng đến hành động săn giết về sau.

Cho nên, bây giờ hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng với con thằn lằn này!

Dù thực lực của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trở nên vô cùng cường đại sau khi mở thiên phú thần thông, nhưng huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng không phải không có cách đánh bại nó.

Ân Giao nhìn lớp băng do Băng Thứ Thuật phù chú tạo ra trên người con thằn lằn, đồng thời liếc nhìn Ân Hồng, sự ăn ý được bồi dưỡng qua thời gian dài của hai huynh đệ đã lộ rõ.

Bên kia, Thằn lằn núi lửa Hồng Liên tuy đã dùng lớp vảy đỏ sẫm biến dị thành công ngăn chặn đòn tấn công băng giá của Băng Thứ Thuật phù chú, nhưng việc lại một lần nữa để Ân Giao thoát khỏi lòng bàn tay khiến nó càng thêm tức giận!

“Gào gào gào!” Lần tấn công này của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên càng thêm cuồng bạo, toàn bộ thân thể khổng lồ của nó tuôn ra năng lượng cực lớn.

Cái miệng rộng như chậu máu bị băng tuyết bao phủ lại một lần nữa mở ra, một quả cầu năng lượng màu đỏ sẫm bắt đầu tụ tập trong miệng nó.

Phanh một tiếng, quả cầu bay về phía Ân Giao và Ân Hồng, tốc độ vô cùng nhanh, khiến người ta khó lòng chống đỡ!

Càng đáng sợ hơn, quả cầu năng lượng màu đỏ sẫm trên không trung không phải là một cá thể đơn nhất, mà trong quá trình bay đã bắn ra thành một bầy cầu năng lượng màu đỏ sẫm nhỏ hơn.

Những quả cầu nhỏ này không giống quả cầu lớn như đầu trâu lúc trước, chúng chỉ to bằng một con chim nhỏ.

Nhưng bầy cầu năng lượng nhỏ nhắn này lại khiến sắc mặt Ân Giao và Ân Hồng trở nên ngưng trọng, như gặp phải đại địch!

Nếu là quả cầu năng lượng đỏ sẫm khổng lồ lúc trước, Ân Giao và Ân Hồng tự tin có thể dùng tốc độ di chuyển được Phi Hành Thuật gia cường để né tránh.

Nhưng bây giờ, quả cầu năng lượng do con thằn lằn phát ra đã từ một quả lớn phân tán thành vô số quả nhỏ, nhìn qua thì sức tấn công của mỗi quả nhỏ không bằng quả lớn, nhưng trên thực tế, thông qua sự thay đổi về số lượng này, nó đã thành công áp chế khu vực mà Ân Giao và Ân Hồng có thể né tránh.

Nói cách khác, khi đối mặt với đòn tấn công được tạo thành từ một mảng cầu năng lượng đỏ sẫm này, họ không còn nơi nào để trốn.

Nhìn những quả cầu năng lượng đỏ sẫm với số lượng đông đảo đang đến gần, Ân Giao lập tức thu hồi phi kiếm pháp bảo.

Chương 647

Phi kiếm pháp bảo của hắn hiện tại chỉ có thể dùng để đối phó với mục tiêu đơn lẻ, nếu đối phó với đòn tấn công dày đặc số lượng nhiều như những quả cầu nhỏ này, sẽ có chút vất vả, thậm chí có thể nói là vô dụng!

Đồng thời, khi sử dụng phi kiếm pháp bảo sẽ không ngừng tiêu hao pháp lực của tu đạo giả, đối với Ân Giao đây tự nhiên là chuyện không thể cho phép.

Pháp lực trong cơ thể hiện tại có hạn, căn bản không thể lãng phí tùy tiện, phải tính toán chi li mới có thể đánh ra đòn tấn công mạnh nhất.

Ân Giao thu hồi phi kiếm pháp bảo là vì hiện tại hắn có phương pháp đối phó với những quả cầu năng lượng đỏ sẫm tốt hơn.

Chỉ thấy hắn từ trong túi Càn Khôn nhỏ bên hông lấy ra một lá bùa màu vàng đất, trông cổ xưa không có gì lạ, không có chút gì đặc biệt.

Nhưng nếu lá bùa màu vàng đất trông bình thường như vậy lọt vào mắt các tu đạo giả khác, đó lại là trân phẩm trong trân phẩm!

Nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản, đó là một lá phòng ngự phù chú thuộc tính Thổ cao giai!

Tại sao lại gọi là phù chú cao giai?

Phải biết rằng phù chú thông thường đều được phân chia uy lực dựa trên người chế tác và vật liệu chế tác, tu vi của người chế tác càng cao thâm thì chất lượng và uy lực của phù chú làm ra càng tốt, đồng thời vật liệu dùng để chế tác phù chú càng tốt thì cũng có thể dung nạp đạo pháp thần thông càng mạnh vào trong đó.

Như vậy, tu vi của người chế tác khác nhau, cường độ của vật liệu khác nhau, thì chất lượng của phù chú làm ra cũng sẽ có sự khác biệt.

Trước đó, Phi Hành Thuật phù chú, Băng Thứ Thuật phù chú mà Ân Giao, Ân Hồng sử dụng, cũng như Hỏa Cầu Thuật phù chú có sức phá hoại lớn nhất, đều là phù chú trung cấp.

Tuy cũng là phù chú chất lượng không tồi, nhưng so với lá bùa phòng ngự thuộc tính Thổ cao giai màu vàng đất trên tay Ân Giao thì kém hơn một chút.

Ân Giao sở dĩ lấy ra lá bùa cao cấp quý giá này, là vì đây là một lá bùa phòng ngự thuộc tính Thổ, dùng để đối phó với đòn tấn công phạm vi lớn của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên là thích hợp nhất!

Việc không thể chậm trễ, lúc này những quả cầu năng lượng đỏ sẫm nhỏ với số lượng khổng lồ đã nhanh chóng tiếp cận Ân Giao và Ân Hồng.

Ân Giao vội vàng truyền pháp lực vào lá bùa phòng ngự thuộc tính Thổ, nhưng vừa mới truyền vào, hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng.

"Ha ha, phòng ngự phù chú thuộc tính Thổ quả nhiên không tầm thường, pháp lực cần để kích hoạt vậy mà nhiều gấp đôi so với Phi Hành Thuật phù chú trung cấp!" Nghĩ vậy, Ân Giao càng thêm tin tưởng vào lá bùa cao giai này.

"Ầm ầm ầm!" Theo sau khi Ân Giao kích hoạt lá bùa, lấy hai huynh đệ làm trung tâm, từng khối đất bùn như có sinh mệnh, bao bọc lấy hai người, hình thành một tấm lá chắn phòng hộ hình tròn khổng lồ!

Phanh phanh phanh!

Những quả cầu năng lượng đỏ sẫm nhỏ đồng loạt đập vào tấm lá chắn thuộc tính Thổ, phát ra âm thanh như trống chiêng gõ dồn dập.

Ân Giao và Ân Hồng đang trốn bên trong không cảm thấy quá khó chịu, vì những âm thanh này tuy nặng nề nhưng đã bị tấm lá chắn hấp thụ, do đó không gây ra tổn thương cho họ.

Tạm thời trốn trong tấm lá chắn, Ân Giao tuy an toàn, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có điều khác lạ.

"Huynh trưởng, huynh có phát hiện ra không, cách thức chiến đấu của con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên có điểm không giống!" Đệ đệ Ân Hồng bên cạnh cũng nhân lúc này nói ra điều mình vừa quan sát được.

Ân Giao cũng gật đầu đồng tình, hắn cũng có cùng suy nghĩ với đệ đệ: "Đệ nói đúng, xem ra con thằn lằn này sau khi sử dụng thiên phú thần thông, không chỉ sức mạnh tăng lên đáng kể, mà linh trí cũng bắt đầu nâng cao, bây giờ nó đang dùng đòn tấn công mô phỏng Hỏa Cầu Thuật phù chú của chúng ta lúc trước sao?

Nó đã thấy uy lực của Hỏa Cầu Thuật phù chú quần thể, nên cũng học theo!" Ân Hồng suy nghĩ một lúc, phát hiện quả thật như lời Ân Giao nói, không nhịn được nói: "Ta nghe nói yêu thú sau khi tu luyện đến một đạo hạnh nhất định, không chỉ linh trí không khác gì Nhân tộc, thậm chí còn có thể hóa hình thành người để tiếp tục tu luyện!" Nếu nói đến yêu thú hóa hình thành người, hai huynh đệ biết một người vô cùng quen thuộc mà lại xa lạ, đó chính là mỹ nhân Tô Đát Kỷ bên cạnh Trụ Vương, do một con hồ ly tinh ngàn năm hóa thành, được Nữ Oa phái đến để mê hoặc Trụ Vương.

Cửu vĩ hồ ly tinh tu luyện ngàn năm có thể mê hoặc người đến thần hồn điên đảo, Thằn lằn núi lửa Hồng Liên tuy không lợi hại đến thế, nhưng linh trí cũng đã tăng lên không ít.

Con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên này vậy mà có thể sau khi sử

dụng thiên phú thần thông, thông qua linh trí được nâng cao mà có ý thức mô phỏng phương pháp tấn công của Ân Giao và Ân Hồng, phải nói năng lực học tập này vô cùng đáng sợ.

Cân nhắc đến pháp lực còn lại không nhiều, đệ đệ Ân Hồng tuy chỉ kích hoạt phù chú để tấn công, tiêu hao pháp lực không nhiều, nhưng cũng không thể tiếp tục kéo dài thời gian.

Bởi vì có một thứ vô cùng quan trọng, đó là đây là đầm lầy núi lửa Hồng Liên, bất luận là ao đầm hay không khí nơi đây đều tràn ngập hỏa độc!

Lưu lại ở đây càng lâu, trúng độc càng sâu, cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Lúc này, Thằn lằn núi lửa Hồng Liên cũng phát hiện hai tu đạo giả Nhân tộc kia đã triệu hồi một tấm lá chắn phòng ngự, chặn được hết những quả cầu năng lượng đỏ sẫm của nó.

Tình huống này cũng ngoài dự liệu của nó, nhưng nếu đã có thể đánh cho đối phương phải phòng thủ, vậy tự nhiên cũng cho thấy hai tu đạo giả Nhân tộc này căn bản không phải đối thủ của nó!

Linh trí vừa được nâng cao trong đầu Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đang suy nghĩ đơn giản như vậy, tuy đơn giản trực tiếp, nhưng phán đoán về tình hình hiện tại lại rất đúng.

Nếu đòn tấn công bị chặn lại, Thằn lằn núi lửa Hồng Liên tự nhiên sẽ chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

Vừa hay lúc này, tấm lá chắn thuộc tính Thổ bảo vệ Ân Giao và Ân Hồng đã xuất hiện vết nứt dưới sự oanh tạc của những quả cầu năng lượng.

Cùng lúc đó, đợt oanh tạc cũng vừa kết thúc.

Thằn lằn núi lửa Hồng Liên có năng lực cảm tri cũng được nâng

cao, đương nhiên cũng nhìn thấy điểm này, thế là thân thể nó đột ngột di chuyển, hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện trước tấm lá chắn.

Nó không chút do dự vung một trảo chụp xuống, định dùng móng vuốt trực tiếp đập nát tấm lá chắn cùng với hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng đang ẩn náu bên trong!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Thằn lằn núi lửa Hồng Liên giơ móng vuốt khổng lồ lên, tấm lá chắn thuộc tính Thổ vậy mà tự nứt ra!

Để lộ hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng đang ẩn náu bên trong, con thằn lằn cũng nhìn thấy cảnh tượng này, tuy có chút kinh ngạc, nhưng nếu đã bớt đi một tầng trở ngại, nó tự nhiên sẽ không có ý định nhân từ.

Nó vẫn vung một trảo chụp xuống, muốn biến hai tu đạo giả Nhân tộc thành một đống thịt nát!

Trong thế giới yêu thú không có khái niệm nhân từ, chỉ có kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, những tu đạo giả Nhân tộc này trong mắt nó chỉ là một món ngon và thuốc bổ tăng cường năng lượng.

Tuy nhiên, Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đang chìm đắm trong khoái cảm giết chóc sắp tới đã không phát hiện ra nụ cười trên mặt Ân Giao và Ân Hồng!

"Ha ha, con rắn bốn chân này trúng kế rồi!" Ân Giao cười lớn, mặc cho móng vuốt của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên chụp xuống!

Bộp!

Mặt đất vì một trảo của con thằn lằn mà phát ra tiếng động lớn.

Nhưng điều khiến nó ngạc nhiên là, sau khi một trảo hạ xuống, đống thịt nát trong tưởng tượng không hề xuất hiện, thậm chí bóng dáng của Ân Giao và Ân Hồng cũng không tìm thấy!

Rốt cuộc là chuyện gì?

“Hắc hắc, con rắn bốn chân kia, chịu chết đi!” Ngay khi Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đang hoang mang nhìn quanh, một tiếng cười chế nhạo vang lên từ trên đầu nó!

Đợi đến khi con thằn lằn nghe thấy giọng nói quen thuộc này ngẩng đầu lên nhìn, nó đã thấy cảnh tượng cuối cùng trong đời mình!

Chương 648

Chỉ thấy trên không trung phía trên nó đang lơ lửng từng lá Hỏa Cầu Thuật phù chú, số lượng vậy mà có đến 18 lá, gấp đôi so với 9 lá lúc trước!

Khi Thằn lằn núi lửa Hồng Liên ngẩng đầu lên, những lá Hỏa Cầu Thuật phù chú này đã được kích hoạt, oanh tạc xuống người nó!

Phanh phanh phanh!

Tổng cộng mười tám tiếng nổ vang lên, tạo ra ngọn lửa và vụ nổ khổng lồ!

Lần này Ân Giao đã rút kinh nghiệm, việc kích hoạt phù chú không có một chút trì hoãn nào, cũng không cho con thằn lằn cơ hội né tránh hay chống đỡ.

Sau khi vụ nổ kết thúc, khói bụi tan đi, xuất hiện trong mắt hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng là một cái hố sâu, và một con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đang hấp hối nằm trên mặt đất, suýt chút nữa hai huynh đệ cũng không nhận ra!

Lúc này, con thằn lằn không chỉ khí tức trở nên yếu ớt, mà còn đầy thương tích.

Lớp vảy hỏa độc màu đỏ sẫm vô cùng cứng rắn trước đó trên người đã bị đánh bay, móng vuốt sắc bén cũng gãy mấy cái, cái đầu xấu xí cũng bị vụ nổ làm cho biến dạng, trông càng thêm xấu xí không chịu nổi!

Uy lực của mười tám lá Hỏa Cầu Thuật phù chú, cùng với tiểu xảo mà Ân Giao và Ân Hồng thi triển, mới tạo ra được uy lực mạnh mẽ như vậy.

“Huynh trưởng, xem kìa, cuối cùng chúng ta đã hợp lực giải quyết được con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên này!

Lần này, nhiệm vụ săn giết đầu tiên của chúng ta đã hoàn thành rồi phải không, không biết Xích Xà Tử sư phụ và Thiên Đế Tần Hạo đại nhân biết được có khen ngợi chúng ta không?” Ân Hồng vô cùng vui mừng, không nhịn được định chạy thẳng đến trước mặt con thằn lằn để thu thập chiến lợi phẩm.

Nhưng may mà Ân Giao mắt nhanh tay lẹ, kịp thời ngăn cản hành vi có chút nguy hiểm và bất cẩn của đệ đệ.

“Đệ đệ cẩn thận, lẽ nào đã quên lời ca ca dạy sao?

Đối với những con mồi có tính cách hung mãnh, trừ phi chúng đã thực sự chết, nếu không phải cẩn thận với đòn tuyệt mệnh cuối cùng của chúng!” Có những sinh linh khi sắp chết sẽ bộc phát ra sức mạnh khổng lồ, tung ra đòn tấn công chí mạng vào sinh linh đang đe dọa mạng sống của chúng.

Ân Giao nhìn rất rõ, tuy con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên vô cùng suy yếu, nhưng chưa chết là chưa chết.

Nếu con yêu thú nguy hiểm này vẫn còn sống, vậy thì phải cẩn thận đối phương vẫn còn dư lực, nhân lúc mình không phòng bị mà tiếp cận để phát động tấn công lén.

“Đi đi!

Phi kiếm!” Để đề phòng bất trắc, Ân Giao lơ lửng trên không, đồng thời một lần nữa điều khiển phi kiếm pháp bảo đâm một kiếm về phía con thằn lằn đang nằm trên mặt đất!

Ngay khi phi kiếm pháp bảo sắp đâm trúng đầu con thằn lằn, điều bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy con thằn lằn vốn đang hấp hối bỗng nhiên nhảy dựng

lên, không chỉ né được đòn tấn công của phi kiếm, mà đồng thời dùng móng vuốt còn lại tàn phế vung một chưởng cuối cùng muốn đập chết Ân Giao!

Tuy trước đó không hiểu vì sao Ân Giao lại đột nhiên xuất hiện trên đầu mình, nhưng bây giờ quan trọng nhất là giết chết những tu đạo giả Nhân tộc này, ăn thịt chúng rồi sống sót!

Thế nhưng đối mặt với đòn tấn công bất ngờ của con thằn lằn, Ân Giao không hề lộ ra chút vẻ mặt ngạc nhiên nào, ngược lại còn một vẻ sớm đã liệu trước!

Ân Giao sớm đã đoán được con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên này đang giữ lại hơi thở cuối cùng, chờ lúc hai huynh đệ sơ suất bất cẩn lại gần, sẽ tung ra đòn chí mạng kia.

Nếu ở trạng thái gần, Ân Giao và Ân Hồng tuyệt đối không chống đỡ nổi một cú cắn của nó, dù trạng thái hiện tại của nó rất yếu, nhưng vẫn có thể phát ra một đòn toàn lực.

Nhưng bây giờ ngụy trang và âm mưu của con thằn lằn đã bị Ân Giao nhìn thấu, làm sao có thể trúng kế được?

Quả nhiên, con thằn lằn phát hiện Ân Giao không những không có ý định từ trên không hạ xuống, ngược lại còn định dùng Băng Thứ Thuật phù chú để bổ nhát dao cuối cùng, cuối cùng nó cũng không nhịn được nữa.

Như cá mập từ mặt biển ẩn nấp vọt lên một cái, hướng về phía chim bay cắn một miếng, tốc độ và sức mạnh đều vô cùng nhanh.

Nhưng nhìn cái miệng rộng như chậu máu của con thằn lằn ngày càng gần, Ân Giao lại không hề có chút căng thẳng nào.

Ầm ầm ầm!

Những mũi gai băng được hình thành từ Băng Thứ Thuật phù chú

đều cắm phập vào miệng con thằn lằn, sau đó nó như mất hết sức lực, nặng nề ngã xuống đất một lần nữa, phát ra tiếng chấn động trầm đục.

Đòn tuyệt mệnh cuối cùng mà Thằn lằn núi lửa Hồng Liên tung ra, cuối cùng lại bị Ân Giao lợi dụng thành đòn tuyệt sát nó.

Đừng xem thường Băng Thứ Thuật phù chú, những mũi gai băng lúc trước không đâm thủng được lớp vảy đỏ sẫm được cường hóa của nó, đó là vì lực phòng ngự của lớp vảy có chút cao, bản thân lại mang hỏa độc, thủy hỏa bất dung với Băng Thứ Thuật, nên mới chỉ có tác dụng kìm hãm, không thể gây ra tổn thương thực chất.

Nhưng bây giờ con thằn lằn chủ động há miệng về phía Băng Thứ Thuật phù chú đã được kích hoạt, đó lại là chuyện khác.

Bởi vì tuy da bên ngoài của con thằn lằn vô cùng dày, nhưng trên thực tế nội tạng bên trong lại vô cùng yếu ớt, do đó những mũi gai băng từ miệng đâm vào đã dễ dàng đâm thủng huyết nhục và đại não của nó!

Cảm nhận được con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trên mặt đất dần dần không còn khí tức, Ân Giao cuối cùng mới xác định nó đã hoàn toàn chết.

Nhưng để đề phòng bất trắc, Ân Giao tiếp tục dùng Băng Thứ Thuật bổ thêm một phù chú vào các bộ phận yếu hại trên người nó.

Nhìn thấy máu màu đỏ sẫm của con thằn lằn chảy ra trên mặt đất mà không có bất kỳ động tĩnh nào, Ân Giao và Ân Hồng mới yên tâm từ trên không hạ xuống.

Tiếp theo là tiến hành công việc khác, đó là thu hoạch chiến lợi phẩm!

"Đệ đệ, đệ nghỉ ngơi trước đi, ăn đan dược nhanh chóng hồi phục

pháp lực, đồng thời cảnh giới xung quanh cho ta, huynh sẽ thu thập những vật liệu hữu dụng trên người con thằn lằn này trước." Đầu óc Ân Giao vô cùng tỉnh táo, không hề vì săn được Thằn lằn núi lửa Hồng Liên mà cảm thấy đắc ý, ngược lại chỉ huy đệ đệ Ân Hồng đi hồi phục pháp lực trước, thuận tiện nhờ canh chừng xung quanh, đề phòng xuất hiện tình huống bất ngờ.

Ân Giao thì lấy ra một con dao sắc, đi đến trước xác chết của con thằn lằn, bắt đầu phân cắt những bộ phận hữu dụng trên người nó.

Đầu tiên là lớp vảy màu đỏ sẫm, đây là lớp vảy được hình thành sau khi con thằn lằn sử dụng thiên phú thần thông kích hoạt hỏa độc và huyết mạch chi lực trong cơ thể, có hỏa độc đáng sợ và khả năng phòng ngự siêu cường.

Ân Giao khi lột những lớp vảy này tuy không cần dùng quá nhiều sức lực là có thể lột hết chúng ra khỏi huyết nhục của con thằn lằn, nhưng lại phải hết sức cẩn thận.

Nguyên nhân tự nhiên vô cùng đơn giản, những lớp vảy màu đỏ sẫm này đều ẩn chứa hỏa độc.

Biết được độc tính của hỏa độc, Ân Giao không dám dính vào thứ này, chỉ có thể cẩn thận cẩn trọng bỏ những lớp vảy đã lột ra vào trong một cái hộp ngọc lớn.

Cũng kỳ lạ, lớp vảy màu đỏ sẫm tuy có lực phòng ngự cao, nhưng bản thân lại vô cùng mỏng, toàn bộ lớp da vảy sau khi lột ra gộp lại cũng không lớn, dễ dàng bỏ vào trong hộp ngọc.

Hộp ngọc tự nhiên phải bỏ vào túi Càn Khôn nhỏ, có hộp ngọc bảo vệ, cũng không cần lo lắng hỏa độc của những lớp vảy này làm ô nhiễm những vật phẩm khác trong túi.

Đây cũng là điều cần chú ý khi sử dụng túi Càn Khôn nhỏ, có

những thứ không thích hợp trực tiếp bỏ vào trong, nên chuẩn bị hộp ngọc các loại để phòng ngừa bất trắc.

Giải quyết xong lớp vảy, tự nhiên đến lượt bốn móng vuốt sắc bén của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên.

Những móng vuốt này cũng đã bị biến dị do con thằn lằn sử dụng thiên phú thần thông, trở nên sắc bén vô cùng, đồng thời cũng ẩn chứa hỏa độc.

Chương 649

Móng vuốt sau khi biến dị, có thể dùng để chế tác một số pháp bảo tấn công đặc thù, đặc biệt là hỏa độc ẩn chứa bên trong, tuy nguy hiểm vô cùng, nhưng chế tác pháp bảo tấn công chẳng phải chính là dùng những vật liệu có sức công kích làm vũ khí sao?

Bốn móng vuốt biến dị tự nhiên là vật liệu vô cùng quý giá, Ân Giao cũng nhanh chóng thu thập chúng.

Sau đó huyết nhục của con thằn lằn cũng được lột ra một phần bỏ vào túi Càn Khôn nhỏ, tuy những huyết nhục này vì có hỏa độc không thể ăn được, nhưng Ân Giao nghĩ mang theo một ít thịt trên người để phòng ngừa bất trắc cũng không tồi.

Bây giờ thân thể của con thằn lằn đã bị lột xong, những thứ hữu dụng và vô dụng, Ân Giao cũng đã thu thập một ít, bây giờ chỉ còn lại nơi quý giá nhất.

Đó chính là đầu của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên!

Nhưng điều khiến Ân Giao có chút khó ra tay là, trong miệng con thằn lằn đầy những mũi băng được hình thành từ Băng Thứ Thuật phù chú, khiến cái đầu vốn đã xấu xí lại bị ép đến càng thêm ghê tởm.

Nhưng Ân Giao vẫn cứng rắn, bổ một nhát vào đầu con thằn lằn.

Ầm!

Theo sau khi đầu con thằn lằn bị bổ ra một cái lỗ, bảo bối ẩn giấu bên trong cuối cùng cũng lộ ra.

Một luồng năng lượng màu đỏ sẫm khuấy động ra, hiển nhiên không phải vật tầm thường.

Đối với loại bảo bối này Ân Giao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy,

nhưng không cản trở hắn nhận ra nó là gì.

Yêu đan của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên!

Không chỉ là vật ngưng tụ toàn bộ tu vi và tinh hoa của một con yêu thú, là thứ quý giá nhất, mà còn là một trong những bằng chứng cho bài khảo nghiệm săn giết lần này.

Đúng vậy, không chỉ giết chết yêu thú là đủ, mà còn phải mang về bằng chứng tương ứng, yêu đan của Thằn lằn núi lửa Hồng Liên tự nhiên là bằng chứng thích hợp nhất.

Không phải tất cả yêu thú đều có yêu đan, chỉ có những yêu thú thực lực mạnh mẽ mới có.

Áp dụng phương pháp này, cũng là để phòng ngừa Ân Giao và Ân Hồng cố ý giết những yêu thú yếu ớt cùng loại để gian lận.

Đợi huynh trưởng Ân Giao đem tất cả những thứ hữu dụng trên người Thằn lằn núi lửa Hồng Liên bỏ vào túi Càn Khôn nhỏ, bên kia Ân Hồng cũng cuối cùng đã hồi phục pháp lực.

Ân Hồng sau khi hồi phục pháp lực, cũng bắt đầu hộ pháp cho Ân Giao.

Bởi vì bây giờ đến lượt Ân Giao đi hồi phục pháp lực, không bao lâu sau, pháp lực của cả hai đều đã hồi phục hoàn toàn, hai huynh đệ tương trợ lẫn nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn, mục tiêu săn giết đầu tiên là Thằn lằn núi lửa Hồng Liên cuối cùng cũng hoàn thành một cách hữu kinh vô hiểm.

“Huynh trưởng, chúng ta có nên đi rồi không?

Nơi này dường như không còn thứ gì có thể lấy nữa.” Ân Hồng nhìn một cái, các loại vật liệu từ trên người Thằn lằn núi lửa Hồng Liên đã được chứa trong túi Càn Khôn nhỏ, cảm thấy lần săn giết này thu hoạch được những thứ vô cùng tốt, chỉ cần tùy tiện một món vật

liệu cũng có thể trở thành khí vật nổi tiếng ở Triều Ca thành, đương nhiên với nhãn quan của tu đạo giả Ân Hồng hiện tại, những vật liệu này còn xa mới được coi là quý giá.

"Đệ đệ đừng vội, thứ quý giá nhất trong đầm lầy núi lửa Hồng Liên không phải là con thằn lằn này, đệ có biết tại sao nơi này lại được gọi là đầm lầy núi lửa Hồng Liên không?" Ân Giao cười nhẹ một tiếng, nhìn Ân Giao một cái, sau đó chỉ vào đầm lầy núi lửa Hồng Liên sau lưng đệ đệ, ý tứ sâu xa nói.

Đệ đệ Ân Hồng nghe vậy có chút không hiểu, nhưng vẫn thử hỏi: "Lẽ nào, trong đầm lầy núi lửa Hồng Liên còn có vật phẩm quý giá hơn sao?" Huynh trưởng Ân Giao đắc ý cười: "Đương nhiên, Xích Xà Tử sư phụ từng dạy ta, điều kiện mà mỗi yêu thú lựa chọn lãnh địa tự nhiên là càng thích hợp càng tốt, đồng thời khi lựa chọn lãnh địa, chúng thường chọn những nơi có thai nghén thiên địa linh vật." Nghe đến đây, đệ đệ Ân Hồng cuối cùng cũng hiểu được ý của huynh trưởng.

Đó chính là thiên địa linh vật cùng tồn tại với Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trong đầm lầy này, thiên địa linh vật không phải là thứ bình thường.

Thường thường đó là những linh dược, linh châu có công dụng quan trọng, trong thế giới tu đạo giả cũng là những bảo bối giá trị liên thành.

"Vậy huynh trưởng, hoàn cảnh của đầm lầy núi lửa Hồng Liên khắc nghiệt như vậy, trong đầm lầy tràn ngập lượng lớn hỏa độc, hỏa độc trong không khí lúc trước đã hao hết dược tính của đan dược của đệ, vừa rồi mới lại ăn viên thứ hai, cứ thế này chúng ta chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Đệ đệ Ân Hồng tuy cũng biết thiên địa linh vật vô cùng quý giá, nhưng đầu óc cũng rất tỉnh táo không bị lợi

ích làm mờ mắt, rõ ràng biết rằng trong đầm lầy núi lửa Hồng Liên tràn ngập lượng lớn hỏa độc và những nguy hiểm chưa biết, làm sao có thể lấy được thiên địa linh vật cùng tồn tại với Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trong đó?

Huynh trưởng Ân Giao vui mừng nhìn đệ đệ Ân Hồng một cái, biết rằng đệ đệ của mình không bị những thứ gọi là thiên địa linh vật lừa gạt.

Nhưng đối với hỏa độc và nguy hiểm chưa biết mà Ân Hồng quan tâm, với tư cách là huynh trưởng, Ân Giao cũng không phải không có cách đối phó.

"Đệ đệ à, yên tâm đi, dù hỏa độc trong núi lửa Hồng Liên mạnh, với tư cách là huynh trưởng, ta vẫn có cách lấy được thiên địa linh vật!" Huynh đệ Ân Giao mỉm cười, lộ ra một biểu tình cao thâm khó lường, dường như đã có thủ đoạn có thể đối phó với hỏa độc trong đầm lầy núi lửa Hồng Liên.

"Lẽ nào huynh trưởng có cách đối phó với hỏa độc trong hỏa trạch sao?" Đệ đệ Ân Giao có chút hiếu kỳ hỏi.

"Tự nhiên, đệ đệ xem cho kỹ!" Huynh trưởng Ân Giao đắc ý cười, từ trong túi Càn Khôn nhỏ lấy ra một vật phẩm.

Ân Hồng nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện đó là một người giấy nhỏ màu trắng.

"Lẽ nào, thứ trong tay huynh trưởng là Đạo binh trong truyền thuyết sao?" Đạo binh, là thủ đoạn của tiên nhân, một thần thông vô cùng cường đại, nghe nói sớm nhất bắt nguồn từ thần thông dùng đất tạo người của Nữ Oa nương nương.

Sau này lưu truyền đến tay tu đạo giả, hình thành nên những thần thông Đạo binh khác nhau.

Nổi tiếng nhất là "Tát đậu thành binh", một hạt đậu nhỏ trong khoảnh khắc có thể hóa thân thành một binh sĩ cao lớn uy mãnh.

Hàng ngàn vạn hạt đậu nhỏ có thể hóa thân thành hàng ngàn vạn binh sĩ.

Những binh sĩ này không phải là loại binh sĩ của người phàm, mà là loại Đạo binh đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng!

Lúc này người giấy mà huynh trưởng Ân Giao lấy ra là Đạo binh chưa được kích hoạt bằng pháp lực, tuy chỉ là một người giấy nhỏ, nhưng chỉ cần dùng pháp lực truyền vào kích hoạt thành công là có thể hóa thân thành một Đạo binh dũng mãnh không sợ hãi.

"Không sai, Đạo binh mà Xích Xà Tử sư phụ ban cho hai huynh đệ chúng ta, trong túi Càn Khôn nhỏ của đệ cũng có một cái." Huynh trưởng Ân Giao cười giơ giơ người giấy nhỏ trên tay, nói với đệ đệ Ân Hồng.

Đệ đệ Ân Hồng nhìn vào túi Càn Khôn nhỏ, cuối cùng cũng tìm thấy một người giấy nhỏ ở trong góc.

Người giấy nhỏ này giống hệt người giấy nhỏ trong tay huynh trưởng Ân Giao, trên đó tỏa ra từng trận dao động pháp lực, hiển nhiên vô cùng cường đại.

Nhìn thấy đệ đệ Ân Hồng lộ ra nụ cười, phấn khích nói với huynh trưởng Ân Giao: "Ca ca, vậy chúng ta có thể dùng hai Đạo binh đi vào đầm lầy núi lửa Hồng Liên tìm kiếm thiên địa linh vật rồi!

Chúng ta có thể ở bên bờ, căn bản không cần tự mình mạo hiểm vào trong đầm lầy nguy hiểm." Ai ngờ huynh trưởng lại lắc đầu, cười mắng một câu: "Không hiểu gì cả, Đạo binh uy lực cực lớn, nhưng pháp lực tiêu hao để thúc đẩy cũng nhiều, hai huynh đệ chúng ta hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng thúc đẩy một Đạo binh, đệ mau cất

Đạo binh của mình đi.” Nghe đến đây, đệ đệ Ân Hồng mới bừng tỉnh đại ngộ, ngoan ngoãn cất người giấy nhỏ Đạo binh kia đi.

“Được rồi, pháp lực của hai huynh đệ chúng ta đều sung túc, hay là bây giờ bắt đầu thúc đẩy Đạo binh đi vào đầm lầy núi lửa Hồng Liên tìm kiếm thiên địa linh vật.” Ân Giao nói xong, liền cùng Ân Hồng bắt đầu thi pháp.

Hai huynh đệ miệng lẩm bẩm, tay bắt đầu kết thành từng pháp ấn huyền diệu, pháp lực không ngừng truyền vào người giấy nhỏ Đạo binh.

Phụt!

Như tiếng trẻ con chào đời, thân thể người giấy nhỏ bắt đầu phình to, từ một mảnh giấy nhỏ dần dần lớn bằng một đứa trẻ, sau đó lại tiếp tục trong ánh mắt kinh ngạc của hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng phình to thành một nam nhi cao tám thước.

Nhìn từ xa, thậm chí còn cao hơn cả hai huynh đệ.

Đồng thời, Đạo binh tám thước trông vô cùng uy vũ, trên người mặc áo giáp màu trắng, đầu đội mũ giáp che mặt, nói là một tướng quân sống sờ sờ cũng có người tin.

Chương 650

Người giấy nhỏ hóa thân thành Đạo binh áo giáp trắng duỗi người một cái, tiếp đó "phụt" một tiếng lặn vào trong đầm lầy núi lửa Hồng Liên đầy nguy cơ và hỏa độc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ân Giao và Ân Hồng trên bờ cách không cung cấp pháp lực cho Đạo binh áo giáp trắng, thuận tiện lại tiêu hao thêm mấy viên giải độc dược hoàn.

Cuối cùng, sau nửa canh giờ, trên bờ đầm lầy nổi lên mấy cái bong bóng, Đạo binh áo giáp trắng từ trong đầm lầy chui ra, trên tay cầm một thứ gì đó.

Đợi Đạo binh áo giáp trắng đưa thứ trên tay đến trước mặt hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng, họ mới nhìn rõ đó là vật gì.

"Lại là một đóa Hỏa Diễm Liên Hoa, đây có thể là một bảo vật cực kỳ ghê gớm!

Dùng để luyện chế một số đan dược kỳ đặc, vô cùng được săn đón!" Huynh trưởng một mắt đã nhận ra thứ mà Đạo binh đưa tới, thì ra thiên địa linh vật cùng tồn tại với Thằn lằn núi lửa Hồng Liên trong đầm lầy này là Hỏa Diễm Liên Hoa!

Hỏa Diễm Liên Hoa, một đóa sen tám cánh, mỗi cánh sen đều đỏ rực như lửa, đồng thời phần nhị hoa hóa thành dạng thủy tinh, trông không giống thiên địa linh vật, ngược lại giống như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc ở phàm gian.

Ân Giao nhướng mày, từ tay Đạo binh áo giáp trắng nhận lấy đóa Hỏa Diễm Liên Hoa to bằng miệng bát, đồng thời tay kia hướng về phía Đạo binh ra hiệu một cái, trong nháy mắt Đạo binh áo giáp trắng hóa thành người giấy nhỏ như ban đầu rơi vào lòng bàn tay Ân Giao,

sau đó bị hắn thu vào túi Càn Khôn nhỏ.

"Năng lượng cổ xưa…" Nhân tộc và Đạo binh rốt cuộc không giống nhau, vừa mới cầm Hỏa Diễm Liên Hoa, Ân Giao đã cảm nhận được năng lượng đặc thù ẩn chứa trong đóa sen rực lửa này.

"Ca ca, đệ cũng cảm nhận được rồi!" Ân Giao bên cạnh cũng phát hiện ra sự khác thường của Hỏa Diễm Liên Hoa, lộ ra vẻ kinh nghi bất định, dường như đã phát hiện ra đại sự gì đó ghê gớm.

Huynh trưởng Ân Giao thấy đệ đệ cũng cảm nhận được điểm khác thường, mắt hơi híp lại, thử truyền vào một chút pháp lực.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một khi pháp lực được truyền vào Hỏa Diễm Liên Hoa, loại năng lượng thần kỳ kia càng trở nên khổng lồ.

"Ha ha, đệ đệ à, thiên địa linh vật mà chúng ta tìm được quả nhiên không tầm thường, lại có thể khắc chế hỏa độc!

Bây giờ huynh trưởng cảm thấy hỏa độc trong cơ thể đều bị ép ra ngoài, ngay cả hỏa độc ẩn chứa trong không khí xung quanh cũng đều bị bài xích." Huynh trưởng Ân Giao nói xong, đưa Hỏa Diễm Liên Hoa cho đệ đệ Ân Hồng bên cạnh, nói: "Đệ cũng dùng thử xem, xem hiệu quả thế nào." Ân Hồng do dự một chút, mới nhận lấy thiên địa linh vật "Hỏa Diễm Liên Hoa".

Quả nhiên, khi hắn bắt đầu truyền pháp lực vào, Hỏa Diễm Liên Hoa như bị kích thích, bắt đầu phóng ra một luồng năng lượng kỳ lạ, chính luồng năng lượng này khiến hỏa độc trong cơ thể hắn bắt đầu tiêu tan!

Hỏa độc lợi hại, tự nhiên không cần nói nhiều, ngoại trừ những yêu thú có thuộc tính độc đặc như Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, thể chất của Nhân tộc không có cách nào dung nạp những hỏa độc này.

Hỏa độc tích lũy trong cơ thể nhiều sẽ nguy hại đến tính mạng, đồng thời muốn loại bỏ hỏa độc nguy hiểm cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng trong tình huống như vậy, những hỏa độc này lại bị Hỏa Diễm Liên Hoa dễ dàng tiêu trừ, thật quá kỳ diệu.

Đúng như câu nói, thế gian vạn vật một vật hàng một vật, hỏa độc lợi hại khiến các sinh linh khác khó lòng chống đỡ, nhưng gặp phải thiên địa linh vật Hỏa Diễm Liên Hoa này, lại không có chút tính khí nào.

"Huynh trưởng, hỏa độc của huynh không sao chứ?" Ân Hồng hiện tại cảm thấy trạng thái của mình đã hồi phục, pháp lực trong cơ thể vốn vì hỏa độc mà trở nên xao động cũng đã bình tĩnh lại, không có động tĩnh gì khác.

"Không sao, Hỏa Diễm Liên Hoa giao cho đệ bảo quản đi, nhớ phải cẩn thận đừng làm mất, đây là thứ quý giá nhất chúng ta săn được cho đến nay đó." Huynh trưởng Ân Giao nghe được sự quan tâm của đệ đệ, vui vẻ cười một tiếng, lập tức dặn dò phải bảo quản Hỏa Diễm Liên Hoa thật tốt.

Đệ đệ Ân Hồng tự nhiên tuân mệnh, không chút trì hoãn.

Sau đó hai huynh đệ nghỉ ngơi một lúc, liền lên đường đến địa điểm săn giết yêu thú tiếp theo.

Mục tiêu săn giết của hai huynh đệ không chỉ có một con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, mà còn có những mục tiêu khác.

Nhưng làm thế nào để lựa chọn yêu thú tiếp theo, Ân Giao và Ân Hồng phải suy nghĩ kỹ lưỡng, xem có sai sót gì không, để tránh vì một chút sơ suất nhỏ mà gặp nguy hiểm. … Thiên Phương Biên Bức Động, đây là địa điểm săn giết tiếp theo mà Ân Giao và Ân Hồng lựa chọn.

Trong động này cư ngụ loài Dơi Hút Máu, tương truyền bên trong có một con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương!

Nó có thể hiệu lệnh hàng ngàn con Dơi Hút Máu phục mệnh, là vua dơi hút máu danh bất hư truyền!

Lúc này, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đang trốn ở một nơi kín đáo không xa Thiên Phương Biên Bức Động, quan sát cảnh tượng xung quanh.

Sau khi săn giết Thằn lằn núi lửa Hồng Liên, hai huynh đệ đã có một sự hiểu biết nhất định về Vân Mộng Trạch, con đường tiếp theo cũng thuận lợi hơn, không bao lâu đã đến đây ẩn nấp.

Hoàn cảnh nơi này so với đầm lầy núi lửa Hồng Liên tốt hơn, không có hỏa độc và nhiệt độ cao, chỉ có thêm chút khí tức âm lãnh, đối với hai huynh đệ mà nói có thể dễ dàng thích ứng.

"Huynh trưởng, lẽ nào chúng ta cứ trốn ở đây sao?

Ta nghe nói những con Dơi Hút Máu này tàn bạo vô cùng, mỗi đêm sẽ kết thành đàn đi kiếm ăn, không chỉ những yêu thú yếu đuối, mà cả Nhân tộc ở những khu vực xa xôi và gia súc chăn nuôi cũng thường bị hút thành xác khô, vô cùng đáng ghét!" Ân Hồng trẻ tuổi không thể chấp nhận những việc giết hại kẻ yếu, đối với hàng ngàn con Dơi Hút Máu trong động này vô cùng chán ghét.

"Đệ đệ đừng vội, huynh trưởng sớm đã có kế sách, cứ kiên nhẫn xem là được." Ân Giao nói xong liền cùng Ân Hồng tiếp tục trốn trong bóng tối, chờ đợi đêm xuống.

Thuận tiện, hai huynh đệ lại một lần nữa xác nhận lại kế hoạch săn giết.

Tuy đã có kế hoạch, nhưng thường nói kế hoạch không bằng thay đổi.

Ân Giao đã lập ra nhiều kế hoạch để có thể đối phó với tình huống, đồng thời giữ lại dư lực, để phòng ngừa khi có bất ngờ xảy ra, hai huynh đệ không có cách đối phó.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến đêm, Vân Mộng Trạch bị bao phủ, trở nên tối tăm vô cùng.

Cùng lúc đó, cuộc đi săn cũng sắp bắt đầu.

Đêm xuống, đối với nhiều sinh linh là lúc bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng đối với một số sinh linh khác, đó lại là lúc bắt đầu đi săn.

Trong Thiên Phương Biên Bức Động, số lượng có đến ba ngàn con Dơi Hút Máu đang treo ngược trên đỉnh động, từ từ mở ra đôi mắt màu máu.

Trong đôi mắt màu máu ấy, là sự khao khát vô tận đối với máu tươi!

Cùng lúc đó, phía sau những đôi mắt màu máu này, ở nơi sâu hơn trong động, một đôi mắt màu máu khổng lồ hơn cũng từ từ mở ra.

Đột nhiên, chủ nhân của đôi mắt khổng lồ kia truyền ra một trận dao động năng lượng, những con Dơi Hút Máu đang treo trên đỉnh động bên ngoài lần lượt giương cánh, bay ra ngoài.

Ân Giao và Ân Hồng trốn gần đó nhìn rất rõ, những con dơi này kết thành đàn đi kiếm ăn, như một đám mây đen, đồng thời phát ra những tiếng kêu "chít chít" vô cùng ồn ào.

Những con Dơi Hút Máu này không chỉ số lượng đông, âm thanh ồn ào, mà chúng đều là yêu thú thực thụ.

Tuy kích thước của chúng chỉ bằng một con chim ưng bình thường, nhưng bất luận là khả năng cắn xé hay độc tố trên người, một sinh linh bình thường bị chúng cắn một miếng không bao lâu sẽ

mất khả năng phản kháng, chỉ có thể chờ bị hút cạn máu trong cơ thể, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một cái xác khô không còn sinh mệnh!

Nhưng mục tiêu săn giết của Ân Giao và Ân Hồng không phải là những con Dơi Hút Máu nhỏ bé này, tuy số lượng chúng đông đảo, nhưng nếu hai huynh đệ nghiêm túc cũng không phải không thể đối phó.

Chương 651

Ví dụ như Hỏa Cầu Thuật phù chú, có thể thiêu đôi cánh quan trọng nhất của chúng thành than.

Một khi những con dơi này mất đi khả năng bay, tự nhiên cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Huống hồ, mục tiêu thực sự của Ân Giao và Ân Hồng chính là thủ lĩnh của bầy dơi này, con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương!

"Đệ đệ, hiện tại đã có bao nhiêu con dơi bay ra rồi?" Ân Giao vừa kiểm tra những thứ đã chuẩn bị xem có thiếu sót gì không, vừa hỏi Ân Hồng về số lượng dơi.

Đây là nhiệm vụ mà Ân Giao giao cho Ân Hồng, đó là kiểm tra xem có bao nhiêu con dơi đã bay ra khởi động.

"Huynh trưởng, chúng không bay ra nữa rồi, chắc là đã bay hết, tổng cộng có hơn ba ngàn con, số lượng này thật sự nhiều quá!" Ân Hồng đối với nhiệm vụ mà huynh trưởng giao không dám có chút sơ suất nào, cẩn thận kiểm tra số lượng dơi.

"Vậy tốt, hai huynh đệ chúng ta bắt đầu hành động thôi!" Ân Giao nói, hai tay kết một pháp quyết, miệng lẩm bẩm, pháp lực trong cơ thể bắt đầu cuộn trào, thi triển pháp thuật.

Phù phù phù!

Chỉ nghe mấy tiếng động nhẹ, mấy đống cỏ khô trước mặt Ân Giao bay lên không, từ từ bay đến cửa động.

Ân Giao đã sử dụng Phiêu Phù Thuật, một pháp thuật vô cùng cơ bản của tu giả, có thể điều khiển một số vật phẩm nhỏ và nhẹ.

Những đống cỏ khô này nhìn qua chỉ là bình thường nhưng thực tế

có thảo dược trộn lẫn bên trong.

Ân Giao thấy những đống cỏ khô thuận lợi bay đến cửa động, lại kiểm tra hướng gió, xác nhận không có vấn đề gì, liền lại kết pháp quyết, thổi ra một ngọn lửa nhỏ bắn về phía đống cỏ khô.

Xèo!

Chỉ nghe trong đống cỏ khô bốc lên một ít tia lửa, tiếp đó bắt đầu bốc lên từng làn khói xanh.

Những làn khói xanh này vừa hay mượn hướng gió lúc này, bay vào trong động.

Vẫn chưa kết thúc, Ân Giao lại ném thêm những đống cỏ khô tương tự vào cửa động, thông qua những tia lửa đã được dẫn cháy lúc trước, những làn khói xanh cũng bắt đầu trở nên dày đặc, như một tấm màn che bao phủ toàn bộ động, đồng thời vì hướng gió mà những làn khói đặc này đang bay vào sâu bên trong.

Thứ tồn tại trong những đống cỏ khô tự nhiên không phải hàng tầm thường, đó là một số thảo dược mà Ân Giao thu thập được trên đường đi trong Vân Mộng Trạch cùng với một số thảo dược khác mang theo trên người, được trộn vào những đống cỏ khô đang cháy theo một tỷ lệ nhất định.

Những đống cỏ khô đã được thêm "gia vị" này tự nhiên không đơn giản như vậy, làn khói đặc do chúng cháy tạo ra có tác dụng khắc chế cực lớn đối với loài yêu thú như Dơi Hút Máu.

Tuy đối thủ của Ân Giao là Dơi Hút Máu Ám Kim Vương, nhưng bản chất vẫn là Dơi Hút Máu.

Yêu lực của nó mạnh, có thể chống lại độc tính của những làn khói đặc này, nhưng cứ ở trong động chịu đựng sự tấn công của khói đặc, tự nhiên nó cũng sẽ không muốn.

Sau khi Ân Giao và Ân Hồng bố trí xong cạm bẫy, liền bắt đầu chuẩn bị "ôm cây đợi thỏ".

"Gào gào gào!" Đợi không bao lâu, cùng với một tiếng gầm giận dữ, một trận cuồng phong thổi ra từ trong động.

Sau khi những làn khói đặc tan đi, lộ ra một thân ảnh đang bay lượn trước động.

Ân Giao và Ân Hồng nhìn một cái, lập tức có thể khẳng định đó chính là mục tiêu mà họ đang chờ đợi, con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương thống lĩnh ba ngàn con Dơi Hút Máu!

Con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương này đúng như tên gọi của nó, toàn thân đều là màu vàng sẫm, thân hình vô cùng khổng lồ.

Tuy không to lớn như con Thằn lằn núi lửa Hồng Liên mà họ săn giết lúc trước, nhưng cũng to bằng một con trâu.

Một đôi cánh thì vô cùng rộng lớn, rộng đến ba trượng, quạt ra gió vô cùng lớn, từ đó có thể thấy trận cuồng phong thổi bay khói đặc lúc trước chính là do nó tạo ra.

Cái đầu của nó cũng tương tự như đầu chuột, nhưng trong đôi mắt màu máu lại có ý dò xét rõ ràng, như đang tìm kiếm kẻ đầu sỏ đã đốt khói.

Ân Giao nhìn là hiểu, con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương này dù không cần cưỡng ép kích hoạt thiên phú thần thông như con thằn lằn, chỉ dựa vào linh trí của bản thân đã không thua kém người bình thường.

Điểm này có thể thấy được từ việc nó cẩn thận quan sát xung quanh và dùng cuồng phong thổi bay khói đặc, nó hiểu rằng có người đang âm thầm đối phó với mình.

Thế là con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương bay vút lên trời, ý đồ dạy

dỗ những kẻ khiêu chiến không biết sống chết, đồng thời thoát khỏi ảnh hưởng của khói đặc, có thể quan sát kỹ những gì đang xảy ra xung quanh.

"Được rồi, chuẩn bị bắt đầu thôi!" Ân Giao ra lệnh, chuẩn bị phát động cạm bẫy.

Phía dưới con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương là một khu vực đầy đá vụn, nơi đó có Hỏa Cầu Thuật phù chú được giấu sẵn.

Chỉ chờ con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương trúng kế, bị Hỏa Cầu Thuật cho nổ tung.

Ầm ầm!

Ngay khi con Dơi Hút Máu Ám Kim Vương chưa kịp phản ứng, tiếng nổ đã vang lên từ dưới thân nó!

Oanh long!

Ngay khi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang tìm kiếm kẻ đánh lén, mặt đất ngay bên dưới nó đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên.

Từng tấm Hỏa Cầu Thuật phù chú đã được kích hoạt và nổ tung, tạo ra một vụ nổ cực lớn.

Uy lực của vụ nổ vô cùng kinh hoàng, ngay cả Ân Giao và Ân Hồng đang đứng ở khoảng cách an toàn trên lý thuyết cũng bị sóng xung kích đánh cho có phần thê thảm, suýt chút nữa đã bị thổi bay ngã lăn ra đất.

May mà dư chấn của vụ nổ tiêu tán nhanh chóng, ngọn lửa do Hỏa Cầu Thuật phù chú tạo ra cũng bao trùm lấy Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, nhưng theo thời gian, cả khói bụi và lửa nóng từ vụ nổ đều dần tan đi.

Cuối cùng, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương ở trung tâm vụ nổ cũng lộ diện.

Trước đó, Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch từng bị Hỏa Cầu Thuật phù chú này làm bị thương, đến mức sau đó phải mở thiên phú thần thông để liều mạng với hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Huynh trưởng Ân Giao trong lòng rất tự tin, bởi vì hắn biết Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch khi đó tuy dựa vào chiếc đuôi to lớn để chặn được phần lớn sát thương từ vụ nổ của Hỏa Cầu Thuật phù chú, nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hiện tại làm gì có thân thể cường đại như Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch chứ.

Huynh trưởng Ân Giao quan sát rất rõ ràng, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tuy thống lĩnh ba ngàn con dơi hút máu, nhưng độ bền thân thể lại kém xa Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, tự nhiên uy lực của vụ nổ chắc chắn sẽ khiến nó phải nếm mùi đau khổ.

Hu hu… Theo một cơn gió lạnh thổi qua, khói bụi và lửa nóng do Hỏa Cầu Thuật phù chú tạo ra cuối cùng cũng tan biến hết.

Dáng vẻ của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi bị trúng đòn cuối cùng cũng lộ ra.

Thế nhưng, sau khi nhìn thấy, đồng tử của huynh trưởng Ân Giao không khỏi co rụt lại.

Đệ đệ Ân Hồng bên cạnh cũng nhìn thấy Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, mắt trợn trừng, vẻ mặt không thể tin nổi, dường như đã thấy một chuyện gì đó kinh khủng lắm.

Chương 652

“Huynh trưởng, chuyện gì thế này?

Tại sao Hỏa Cầu Thuật phù chú của ta...” Nghe giọng nói có phần hoảng hốt của đệ đệ Ân Hồng, huynh trưởng Ân Giao cũng có chút bất ngờ, bởi vì hắn không ngờ cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ như vậy lại có hiệu quả kém đến thế.

Thì ra, lúc này Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang lơ lửng giữa không trung, hai đôi cánh khổng lồ không hề dang rộng mà cuộn chặt lại, bao bọc lấy thân thể không quá to lớn của nó.

Đồng thời, một lớp khiên bảo vệ màu tím nhàn nhạt đang che chắn cho thân thể của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Đợi dư chấn của vụ nổ tan đi, huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng nhìn kỹ lại con yêu thú!

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi hứng trọn cái bẫy Hỏa Cầu Thuật phù chú của hai người và trải qua một vụ nổ kinh hoàng, vậy mà lại không hề hấn gì!

Sắc mặt huynh trưởng Ân Giao cũng trở nên ngưng trọng.

Phải biết rằng, vụ nổ lớn do Hỏa Cầu Thuật phù chú tạo ra là thủ đoạn tấn công mạnh nhất mà bọn họ có thể sử dụng hiện tại.

Nếu ngay cả chiêu này cũng không phá được lớp khiên bảo vệ màu tím của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, vậy thì còn cách nào để đối phó với nó nữa đây?

“Đợi đã, có chỗ không đúng!” Ngay khi huynh trưởng Ân Giao cho rằng mình và đệ đệ Ân Hồng không thể chiến thắng nổi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương và phải mau chóng chạy trốn, hắn lại phát

hiện ra vấn đề từ một vài manh mối nhỏ.

Chỉ thấy lớp khiên bảo vệ màu tím của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương dần dần mờ đi, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Thân thể nó cũng duỗi đôi cánh vừa mỏng vừa rộng ra, để lộ thân hình bên trong.

Dù không thể nói là thương tích đầy mình, nhưng có thể thấy trên người Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương có nhiều vết thương do vụ nổ gây ra, có chỗ bị lột mất một lớp da, có chỗ thậm chí còn lộ cả xương trắng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đôi cánh rộng lớn của nó có nhiều chỗ bị rách, diện tích không hề nhỏ.

Lúc này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang kéo lê thân thể đầy thương tích lơ lửng giữa không trung, đôi mắt to lớn màu đỏ máu mang theo sự phẫn nộ và bạo ngược nhìn chằm chằm vào hai tu đạo giả Nhân tộc là huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng.

Nhìn thấy cảnh này, huynh trưởng Ân Giao hiểu ra, con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương này đã bị cái bẫy Hỏa Cầu Thuật phù chú của hắn và đệ đệ chọc giận, hiện tại đang vô cùng căm hận bọn họ.

Tuy đã chọc giận con yêu thú thực lực cường đại này, nhưng huynh trưởng Ân Giao lại không hề hoảng sợ, bởi vì hắn biết điều mình muốn đã đạt được.

“Ha ha, huynh trưởng, cạm bẫy ta bố trí có tác dụng rồi.

Tuy không giết được con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương này trong một lần, nhưng cũng đã khiến nó bị trọng thương!” Vốn đang lo lắng thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương quá mạnh, đệ đệ Ân Hồng cũng đã có ý định bỏ chạy, nhưng khi thấy

những vết thương do vụ nổ tạo ra trên người nó, hắn lập tức vui mừng hẳn lên.

Huynh trưởng Ân Giao cũng đã sớm thấy điều đó, trái tim đang treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng được đặt xuống.

Chỉ cần Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương có thể bị hắn và đệ đệ Ân Hồng làm bị thương, vậy thì có cơ hội chiến thắng đối phương.

Nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đâu cho hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng thời gian suy nghĩ.

Sau một tiếng hét chói tai, nó lao xuống tấn công hai tu đạo giả Nhân tộc đã chọc giận mình!

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, với tư cách là bá chủ Thiên Phương Biên Bức Động, thống lĩnh ba ngàn con dơi hút máu, thực lực vô cùng cường đại, các yêu thú khác trong Vân Mộng Trạch đều là con mồi của nó.

Kết quả hôm nay lại bị hai tu đạo giả Nhân tộc nhỏ bé gài bẫy, làm sao một kẻ vốn dễ nổi nóng như nó có thể chịu đựng được sự sỉ nhục này?

Đối mặt với đòn tấn công của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, lần này huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng đã có kinh nghiệm, không còn hoảng loạn như khi đối phó với Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trước đó nữa.

Huynh trưởng Ân Giao trở tay lấy ra một tấm Phi Hành Thuật phù chú, dùng pháp lực kích hoạt rồi dán lên đùi.

"Vút" một tiếng, hắn lấy tốc độ cực nhanh né sang một bên.

Đệ đệ Ân Hồng phản ứng cũng không hề chậm, hắn cũng dùng Phi Hành Thuật phù chú né sang hướng ngược lại.

Cứ thế, đòn tấn công của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã đánh vào khoảng không.

Nhưng không đợi nó bắt đầu đợt tấn công tiếp theo, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đã bắt đầu phản công!

Chỉ thấy Ân Giao cầm hai thanh kiếm lao tới!

Đúng vậy, huynh trưởng Ân Giao tay cầm hai thanh phi kiếm pháp bảo xông về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Lần này, hắn không rót pháp lực vào phi kiếm pháp bảo để điều khiển nó tấn công từ xa, mà cầm cả hai thanh phi kiếm để đánh cận chiến.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thấy tu đạo giả Nhân tộc nhỏ bé Ân Giao lại không biết tự lượng sức mình mà chạy đến nộp mạng, trong đôi mắt đỏ rực ngoài sự phẫn nộ còn lóe lên một tia tàn nhẫn.

Với tư cách là kẻ thống lĩnh ba ngàn con dơi hút máu, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương không nghi ngờ gì là kẻ tàn nhẫn và mạnh mẽ nhất trong bầy, đồng thời linh trí cũng không thấp, có trí tuệ như người bình thường.

Lúc này, nó đang nghĩ xem lát nữa sẽ phanh thây xẻ thịt tên tu đạo giả Nhân tộc không biết tự lượng sức này ra sao, sau đó hút cạn máu của hắn!

"Gào gào gào!" Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phát ra một tiếng gầm chói tai, đôi cánh sắc bén như lưỡi đao chém về phía Ân Giao đang cầm hai thanh phi kiếm pháp bảo.

Đôi cánh của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tuy trước đó đã bị tổn thương do vụ nổ của Hỏa Cầu Thuật phù chú, nhưng đối với nó, đây vẫn là một vũ khí uy lực cường đại!

Leng keng keng!

Âm thanh va chạm kim loại vang lên, hai thanh phi kiếm pháp bảo trên tay Ân Giao và đôi cánh của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã đụng vào nhau.

Lần này đến lượt Ân Giao bất ngờ.

Hắn biết có những yêu thú thân thể vô cùng cường đại, nhưng lại không ngờ đôi cánh của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng sắc bén như phi kiếm pháp bảo của hắn.

Xem ra, về mặt điều kiện thể chất bẩm sinh, Yêu tộc mạnh hơn Nhân tộc.

Nhưng với tư cách là huynh trưởng, Ân Giao, một tu đạo giả Nhân tộc, đâu chỉ dựa vào việc đối đầu trực diện với người khác để sống sót đến bây giờ.

Dù là khi còn là hoàng tử Ân Thương ở thành Triều Ca gặp nạn, buộc phải mang theo đệ đệ Ân Hồng trốn khỏi thành Triều Ca đầy rẫy nguy hiểm, hắn đều là một người túc trí đa mưu, thường có thể lấy yếu thắng mạnh.

Huống hồ hiện tại cũng không phải chỉ có một mình Ân Giao chiến đấu, cùng chiến đấu với hắn còn có đệ đệ Ân Hồng!

"Đệ đệ!

Giao cho đệ!" Ân Giao hét lớn, hai tay cầm phi kiếm pháp bảo đột nhiên dùng sức, đẩy lùi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương ra một khoảng.

Chương 653

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thấy Ân Giao, một tu đạo giả Nhân tộc, sau khi cứng đối cứng với nó đã bắt đầu lùi lại, liền cho rằng đối phương đã sợ hãi sức mạnh của mình.

Trong lòng nó lập tức vô cùng đắc ý, tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội tiếp tục tấn công.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vỗ mạnh đôi cánh, thân thể to lớn hơn nhiều so với Nhân tộc lao về phía Ân Giao đang không ngừng lùi lại.

Cùng lúc đó, từ đôi cánh sắc bén của nó bắn ra từng đạo phong nhận màu tím.

Những phong nhận màu tím này đều là thiên phú thần thông của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, là thủ đoạn tấn công thường dùng.

Chúng không chỉ vô cùng sắc bén mà tốc độ cũng cực nhanh, có thể dễ dàng đuổi kịp những kẻ địch muốn chạy trốn.

Nhưng Ân Giao đâu có ý định bỏ chạy.

Hắn cất một thanh phi kiếm pháp bảo, rồi từ túi Càn Khôn bên hông lấy ra một chiếc khiên màu đỏ sẫm!

Ngay khoảnh khắc chiếc khiên màu đỏ sẫm được lấy ra, những phong nhận màu tím cũng đã bay tới.

Đinh linh đang lang!

Âm thanh những phong nhận màu tím va vào chiếc khiên màu đỏ sẫm giống như mưa đá mùa đông rơi trên mái ngói, vang lên lanh lảnh.

Nhưng dù vậy, những phong nhận màu tím vẫn không phá vỡ được chiếc khiên màu đỏ sẫm!

Chiếc khiên thậm chí sau khi chặn được đòn tấn công của phong nhận màu tím, vẫn như cũ, không một vết xước, như thể những phong nhận màu tím tấn công Ân Giao trước đó không hề tồn tại.

"Không tồi, không tồi, ngay cả phong nhận màu tím của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng không thể để lại dấu vết trên khiên đỏ sẫm, không hổ là vảy đỏ sẫm của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch sau khi được thiên phú thần thông cường hóa!" Huynh trưởng Ân Giao hài lòng nhìn chiếc khiên đỏ sẫm trên tay.

Trước đó có thể dễ dàng chặn được đòn tấn công phong nhận màu tím của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương là nhờ vào chiếc khiên này.

Thì ra, trước khi hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng chuẩn bị đặt bẫy phục kích Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương của Thiên Phương Biên Bức Động, họ đã có sự chuẩn bị.

Ngoài đống cỏ khô trộn thuốc và Hỏa Cầu Thuật phù chú, họ còn dùng vảy đỏ sẫm của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch làm thành khiên đỏ sẫm.

Trước đó, huynh trưởng Ân Giao rất hứng thú với khả năng phòng ngự cực cao của chiếc khiên này, cho rằng vảy đỏ sẫm rất thích hợp làm phòng cụ.

Nhưng vì vảy đỏ sẫm có khả năng phòng ngự cao, đồng thời bên trong lại chứa hỏa độc nguy hiểm.

Dù móng vuốt của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch có thể làm thành vũ khí, cũng có cách làm suy yếu ảnh hưởng của hỏa độc đối với người sử dụng, huống chi là chiếc khiên đỏ sẫm làm từ vảy của nó.

E rằng nếu cầm lâu, chưa kịp phòng ngự được đòn tấn công của kẻ địch đã bị hỏa độc nguy hiểm làm tổn hại tính mạng.

Nhưng vấn đề này thực ra đã nhanh chóng được giải quyết.

Đó là nhờ hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng cùng nhau điều khiển tiểu chỉ nhân đạo binh do sư phụ Xích Xà Tử ban cho, tìm thấy thiên địa linh vật "Hỏa Diễm Liên Hoa" trong đầm lầy Hồng Liên Hỏa Sơn.

Chính nhờ sức khắc chế hỏa độc của Hỏa Diễm Liên Hoa, Ân Giao mới dám yên tâm sử dụng chiếc khiên đỏ sẫm có khả năng phòng ngự cường đại này.

Lúc này, chiếc khiên đỏ sẫm có khả năng phòng ngự như vảy của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trước đó, nhưng nhờ sự thanh lọc của Hỏa Diễm Liên Hoa, nó đã không còn hỏa độc nguy hiểm chết người nữa.

Không còn mối nguy tiềm ẩn như hỏa độc, Ân Giao sử dụng chiếc khiên đỏ sẫm này cũng thuận tay hơn nhiều.

Phía bên kia, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thấy phong nhận màu tím không có tác dụng, tất cả đều bị chiếc khiên đỏ sẫm chặn lại, lập tức nổi giận đùng đùng, tốc độ lao tới của cả cơ thể lại tăng lên.

Nhìn từ xa, nó như hóa thành một lưỡi đao màu tím sắc bén!

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vậy mà lại biến mình thành một món vũ khí, muốn xé xác tên tu đạo giả Nhân tộc nhỏ bé kia ra thành trăm mảnh.

Phải biết rằng, thân thể bẩm sinh của yêu thú vô cùng cường đại, Nhân tộc không thể nào so sánh được.

Thân thể cường đại bản thân nó chính là vũ khí chí mạng nhất.

Móng vuốt và đuôi của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch trước đó, hay đôi cánh sắc bén của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hiện tại, đều là những vũ khí mạnh mẽ nhất của cơ thể chúng.

Nhưng đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, Ân Giao lại không hề biến sắc, dường như không hề sợ hãi chút nào.

Đối mặt với Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hung ác cực độ, huynh trưởng Ân Giao không hề tỏ ra sợ hãi.

Ngay khi đòn tấn công của nó sắp tới gần, một vầng sáng trắng bao trùm lấy Ân Giao.

Trong nháy mắt, thân thể Ân Giao hóa thành một tàn ảnh.

Ân Giao tay cầm phi kiếm pháp bảo lao về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng lao về phía hắn.

Ân Giao được bao bọc trong vầng sáng trắng, dùng phi kiếm pháp bảo chém ra một đạo kiếm quang màu trắng về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương!

Kiếm quang màu trắng và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương va chạm vào nhau, bùng nổ ra những gợn sóng pháp lực mãnh liệt.

Cùng lúc đó, Ân Giao lại một lần nữa hóa thành tàn ảnh, tiếp tục tấn công Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Vụ nổ vừa rồi đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ, khiến cơ thể to lớn hơn Nhân tộc rất nhiều của nó mất đi thăng bằng.

Tuy Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã điều chỉnh lại trạng thái, nhưng cũng đã cho Ân Giao cơ hội tiếp tục tấn công.

Xoẹt!

Dưới sự gia trì của luồng sáng trắng, phi kiếm pháp bảo của Ân Giao trở nên sắc bén vô cùng, dễ dàng rạch một vết thương sâu hoắm trên ngực Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương!

Phụt!

Máu màu đỏ sẫm từ vết thương của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phun ra như suối, thì ra phi kiếm pháp bảo này có thể ức chế khả năng hồi phục mạnh mẽ của yêu thú.

Nhưng Ân Giao biết rõ, có thể làm được tất cả những điều này không phải chỉ dựa vào hắn và phi kiếm pháp bảo là có thể hoàn thành.

Còn có một nhân vật vô cùng quan trọng, đó chính là đệ đệ Ân Hồng!

Chương 654

Thì ra lúc này Ân Hồng đang trốn ở một nơi không xa Ân Giao để thi triển pháp thuật, kết nối pháp lực của mình với pháp lực của Ân Giao.

Pháp lực của hai người dung hợp, phối hợp với pháp quyết, tạo ra một sức mạnh cường đại.

Dưới sự gia trì của sức mạnh đó, cũng chính là dưới vầng sáng trắng kia, Ân Giao mới có khả năng đối đầu trực diện với yêu thú Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chỉ cảm thấy ngực mình đau rát, vết thương không những không thể tự lành mà cảm giác đau đớn càng thêm mãnh liệt.

Nhưng hiệu quả này không phải do sự kết nối pháp lực của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng tạo thành, mà phải kể công của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch!

Bản thân Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch chứa một lượng lớn hỏa độc, đồng thời trong lãnh địa của nó là đầm lầy Hồng Liên Hỏa Sơn cũng có rất nhiều hỏa độc.

Khi Ân Giao thu thập dược liệu từ xác của Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, hắn đã tiện tay lấy đi một ít huyết nhục của nó.

Số huyết nhục này đương nhiên không phải để ăn, Ân Giao có việc lớn cần dùng.

Đó là chiết xuất hỏa độc chứa trong huyết nhục, sau đó bôi lên phi kiếm pháp bảo của mình.

Khi Ân Giao dùng phi kiếm pháp bảo tạo ra vết thương lớn trên

ngực Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, con yêu thú cường đại này đã trúng phải hỏa độc.

Hỏa độc, uy lực cực mạnh.

Trừ những yêu thú có khả năng thích ứng độc tố cực mạnh như Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, các yêu thú cường đại khác cũng khó lòng chống lại sự xâm hại của nó.

"Gào gào gào!" Ngay khi Ân Giao thừa thắng xông lên, định chém thêm một kiếm nữa vào Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, trong mắt con yêu thú đột nhiên hiện lên vẻ hung ác, rồi nó đột nhiên gầm lên một tiếng lớn.

Trong nháy mắt, cùng với tiếng hét chói tai, một luồng sóng âm năng lượng từ miệng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phun ra.

Năng lượng sóng âm vô hình có uy lực cực lớn, quan trọng hơn là rất khó né tránh.

Ân Giao vì muốn xông lên chém thêm một nhát nữa vào Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, kết quả lại đâm đầu vào luồng sóng âm năng lượng cường đại.

Bị đánh bay ra ngoài với một tiếng "Oành", hắn rơi từ trên không xuống, ngã sõng soài trên mặt đất.

"Ca ca!

Huynh không sao chứ!" Đệ đệ Ân Hồng bên cạnh thấy huynh trưởng Ân Giao bị sóng âm của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đánh rơi xuống, vội vàng chạy tới xem xét thương thế của hắn.

"Không, ta không sao, sóng âm công kích tuy phạm vi rộng, tấn công vô hình, nhưng vì sức mạnh quá phân tán nên uy lực không lớn lắm, khụ khụ!" Huynh trưởng Ân Giao gắng gượng đứng dậy, vừa mở miệng nói đã phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn liếc nhìn phi kiếm pháp bảo trong tay, dường như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu lên, đồng tử lập tức co rụt lại, như thể đã thấy một thứ gì đó kinh khủng.

"Huynh trưởng, huynh thấy không?" Đệ đệ Ân Hồng với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang lơ lửng giữa không trung, sợ đến mức sắc mặt biến đổi.

Huynh trưởng Ân Giao cũng có biểu cảm ngưng trọng, không ngờ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương còn có chiêu này!

"Gào gào gào!" Trên bầu trời, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang vỗ cánh, nhưng tình hình lúc này đã có chút khác biệt.

Giữa bầu trời bay đầy dơi hút máu, đó chính là những con dơi đã bay ra khỏi Thiên Phương Biên Bức Động để tìm mồi trước đó!

Lũ dơi này vốn dĩ đi tìm thức ăn, nhưng bây giờ lại bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương dùng sóng âm triệu hồi về.

Đúng vậy, sóng âm mà Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vừa phóng ra là để triệu hồi lũ dơi này, vì cần dùng yêu lực đặc biệt lớn nên uy lực của sóng âm cũng tăng lên, vô tình đánh bay cả huynh trưởng Ân Giao.

Lũ dơi hút máu to bằng chim ưng bay lượn trên bầu trời, vây quanh Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang đầy thương tích.

Lúc này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đột nhiên vỗ mạnh đôi cánh, lập tức mấy con dơi hút máu bị nó nuốt chửng vào cái miệng to như chậu máu!

Chóp chép!

Từ trong miệng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương truyền ra tiếng nhai nuốt, đồng thời khóe miệng lộ ra những chiếc răng nanh dính chút máu tươi, sau đó có máu chảy ra từ miệng nó.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi bị trọng thương, vậy mà lại bất chấp tất cả triệu hồi ba ngàn con dơi hút máu dưới trướng của mình về, rồi bắt đầu nuốt chửng chúng.

Sau khi nuốt chửng những con dơi hút máu đó, dị biến xuất hiện.

Vốn dĩ thân thể nó đầy thương tích, suýt chút nữa đã chết trong tay Ân Giao và Ân Hồng.

Nhưng khi nó thông qua việc nuốt chửng dơi hút máu, nhận được yêu lực và năng lượng từ đồng loại, thân thể đầy thương tích ban đầu bắt đầu tự phục hồi.

Tốc độ phục hồi này vô cùng nhanh, trông như thể những khối thịt có ý thức riêng, đang từ từ mềm ra rồi nối lại với nhau.

"Không ổn rồi, đệ đệ, con dơi lớn này định nuốt chửng đồng loại để hồi phục sức mạnh!" Huynh trưởng Ân Giao chỉ liếc mắt một cái đã biết được ý đồ của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Để không bị hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng săn giết, nó vậy mà lại ra tay với chính đồng loại của mình!

Chóp chép!

Mặc dù tiếng ba ngàn con dơi hút máu bay lượn trên không vô cùng ồn ào, nhưng hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng vẫn có thể nghe rõ tiếng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương nhai nuốt đồng loại.

Trong đêm đen, Ân Giao và Ân Hồng có một ảo giác, đó là khi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương bắt đầu nuốt chửng đồng loại, đôi mắt đỏ của nó trở nên đỏ tươi hơn, như máu!

Ba ngàn con dơi hút máu khi thấy đồng bạn bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương nuốt chửng, đã xảy ra một trận hỗn loạn, nhưng bị đôi mắt đỏ như máu của nó trừng một cái, một luồng uy áp vương giả phóng ra, khiến lũ dơi này khôi phục lại trật tự.

“Đệ đệ, chúng ta tuyệt đối không thể để con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương này thông qua việc nuốt chửng đồng loại để hồi phục, nếu không đến lúc đó chúng ta đã dùng hết thủ đoạn, căn bản không phải là đối thủ của nó!” Ân Giao quyết định không thể ngồi chờ chết, bây giờ phải chủ động tấn công, không cho Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cơ hội hồi phục toàn bộ thực lực.

Ân Giao tay cầm phi kiếm pháp bảo, một lần nữa mượn Phi Hành Thuật bay về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, phi kiếm pháp bảo trong tay giơ cao, xem ra định dùng một kiếm kết thúc sinh mạng của nó!

Cùng lúc đó, đệ đệ Ân Hồng cũng đang làm việc của mình.

Chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay vì tốc độ quá nhanh đã hóa thành từng đạo tàn ảnh, kết xuất từng pháp ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú, toàn thân pháp lực cũng được thúc đẩy, cuối cùng thi triển lại pháp quyết.

Oanh long!

“Đi đi!” Ân Hồng sau khi thi triển xong pháp quyết, chỉ tay về phía huynh trưởng Ân Giao đang lao tới Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, một luồng sáng trắng bắn về phía hắn.

Cuối cùng, luồng sáng trắng đã thành công bao trùm lên người Ân Giao, hắn lại một lần nữa cảm nhận được sức mạnh cường đại trước đó đã trở về với cơ thể.

Chương 655

Không cần nói, Ân Giao tự nhiên biết đệ đệ Ân Hồng đang ở phía sau phối hợp.

Lúc này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng đã hướng ánh mắt về phía tu đạo giả Nhân tộc Ân Giao đang lao tới, đôi mắt to lớn đỏ tươi như máu lạnh lùng nhìn đối phương, như đang nhìn một con muỗi ồn ào.

Ân Giao thấy ánh mắt như vậy của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, trong lòng đột nhiên giật nảy một cái, có một dự cảm không lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra!

Ân Giao không còn do dự, theo trực giác trong lòng đột ngột lao về một hướng khác, tốc độ nhanh như một tia chớp!

Ngay khoảnh khắc Ân Giao di chuyển về hướng khác, Ân Hồng đang ở trên mặt đất kết nối pháp lực với hắn và luôn chuẩn bị dùng phù chú chi viện cũng đột nhiên co rụt mắt.

Chỉ thấy khu vực mà Ân Giao vừa đứng giây trước đột nhiên rung lên, rồi một luồng sóng vô hình đánh một cái hố sâu trên mặt đất đầy đá vụn!

"Chuyện gì vậy?

Tại sao ta không cảm nhận được đòn tấn công của Biên Bức Vương?" Huynh trưởng Ân Giao cũng với vẻ mặt sợ hãi nhìn lại phía sau, do đòn tấn công vô hình kia mà mặt đất đã bị đánh ra một cái hố sâu.

Nếu nó đánh trúng người Ân Giao, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Phải biết rằng, nhục thân của Nhân tộc luôn tương đối yếu, cho dù là số ít tu đạo giả thường xuyên rèn luyện thân thể cũng khó mà so sánh được độ bền nhục thân với yêu thú cùng cấp cùng cảnh giới.

Cũng vì vậy, đòn tấn công vô hình của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương có thể đánh một cái hố sâu trên mặt đất đầy đá vụn, thì tự nhiên cũng có thể khiến một Nhân tộc như Ân Giao bị trọng thương.

Đệ đệ Ân Hồng cũng với vẻ mặt không thể tin nổi, trước đó hắn cũng không cảm nhận được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương còn có chiêu này, đòn tấn công vô hình khiến người ta khó lòng phòng bị.

Khi huynh trưởng Ân Giao đang kinh ngạc trước sức mạnh của đòn tấn công vô hình, một cảm giác nguy hiểm khác lại dâng lên trong lòng, giống hệt như khi gặp phải đòn tấn công vô hình trước đó!

"Khốn kiếp, lại tới nữa sao!" Có sự kinh ngạc của lần đầu, huynh trưởng Ân Giao tuy có chút kiêng dè, nhưng đã bớt đi mấy phần sợ hãi, trong nháy mắt từ bỏ việc tiếp cận Hấp Huyết Biên Bức Vương, từ bỏ cơ hội tấn công, chuyển sang phòng thủ.

Ngay khoảnh khắc huynh trưởng Ân Giao lùi lại, đòn tấn công vô hình đã đánh xuống.

Cảm giác lớn nhất của huynh trưởng Ân Giao là có một cơn gió nhẹ thổi qua mặt, ngay sau đó thấy mặt đất phía trước phát ra một tiếng nổ lớn.

Lại một cái hố sâu bị đòn tấn công vô hình tạo ra!

Trong thời gian ngắn, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại một lần nữa phát động tấn công.

Trong lòng huynh trưởng Ân Giao lại thêm một phần kiêng dè đối với nó.

Phải biết rằng lúc này cơ thể của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang trong quá trình hồi phục, sức mạnh của nó cũng chưa hồi phục đến đỉnh cao như trước.

Nhưng trong trạng thái như vậy, nó lại có thể liên tục phát ra hai đòn tấn công cường đại giống hệt nhau.

Phải nói rằng, thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thật sự quá biến thái.

"Ca ca, huynh thấy sao?

Ta nghĩ có khả năng đây là thiên phú thần thông của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, cả việc nuốt chửng đồng loại để hồi phục sức mạnh lẫn việc phóng ra đòn tấn công vô hình, đều nên là một trong những năng lực của nó sau khi mở thiên phú thần thông!" Ân Hồng tuy không trực tiếp tham gia chiến trường, nhưng cũng chính vì vậy, hắn mới có thể quan sát trạng thái của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương từ một góc độ toàn diện hơn Ân Giao, thu được nhiều thông tin hơn, do đó mới có thể phân tích rõ ràng.

Nghe lời của Ân Hồng, huynh trưởng Ân Giao mới bừng tỉnh, chẳng trách trạng thái của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hoàn toàn khác so với trước đó, thì ra nó đã mở thiên phú thần thông.

Đúng vậy, trước đó con Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch bị săn ở đầm lầy Hồng Liên Hỏa Sơn cũng như vậy.

Mới đầu, Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch không sử dụng thiên phú thần thông suýt chút nữa đã bị hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng hợp lực đánh giết, kết quả ngay khi sắp săn thành công, đối phương lại mở thiên phú thần thông trong tình huống sinh mạng bị đe dọa.

Vảy đỏ sẫm, vuốt đỏ sẫm, đều là những năng lực khó đối phó.

Bây giờ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi mở thiên

phú thần thông, mượn môi trường đêm tối để phát ra đòn tấn công vô hình càng trở nên chí mạng hơn!

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc bận tâm về vấn đề thiên phú thần thông của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mạnh đến đâu, mà phải suy nghĩ làm thế nào để chiến thắng nó trong tình huống này.

Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng nhìn nhau, "Đệ đệ, lát nữa ta sẽ lấy lùi làm tiến, kiên nhẫn quan sát sơ hở của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương rồi mới hành động." Trong mắt Ân Giao lóe lên vẻ trầm tư, dường như đã có kế hoạch.

"Huynh trưởng, không ổn đâu, trạng thái của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang không ngừng tăng lên, vết thương trên người nó sắp hồi phục hoàn toàn rồi.

Đến lúc đó, dù trạng thái của chúng ta vẫn tốt, cũng không phải là đối thủ của nó sau khi đã mở thiên phú thần thông, huống hồ còn có ba ngàn con dơi hút máu kia, chúng ta đối phó cũng rất khó khăn." Ân Hồng có chút lo lắng nói, hắn thấy rõ, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi mở thiên phú thần thông, vẫn không ngừng nuốt chửng đồng loại, trạng thái cứ thế mà hồi phục.

Con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đầy thương tích trước đó đã tái hiện uy nghiêm vương giả, khí tức cũng không ngừng tăng lên.

Trong lúc hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng nói chuyện, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại tóm lấy năm con dơi hút máu nhét vào miệng.

Chóp chép!

Tiếng nhai nuốt trong đêm tối vô cùng rõ ràng, phảng phất như

một cối xay đang nghiền nát xương cốt của sinh linh.

Cùng lúc đó, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại một lần nữa nghênh đón dị biến.

Trước đó, thân thể màu đen của nó được một lớp ánh sáng màu tím bao phủ, cả con yêu thú trông vô cùng méo mó và khủng bố, nhìn như một ma thần địa ngục!

Sau đó, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương dường như rất hưởng thụ mà gầm lên một tiếng.

Nghe âm thanh này, cho dù hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng không hiểu ngôn ngữ yêu thú, cũng có thể nghe ra được nó hiện tại rất vui vẻ.

"Gay rồi, huynh trưởng, ta trước đó có tra cứu tài liệu, phát hiện có yêu thú càng giết chóc càng hưng phấn, ý niệm giết chóc trong lòng sẽ khiến tâm trí con yêu thú đó trở nên vô cùng vui sướng, nhưng đồng thời cũng sẽ trở nên trống rỗng hơn, cần phải tiếp tục giết chóc mới được!" Đệ đệ Ân Hồng nghe tiếng của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Hắn có chút kiêng dè nói, trong lòng cũng đang lo lắng chỉ dựa vào hắn và huynh trưởng Ân Giao liệu có thể đánh thắng được con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã trở nên mạnh hơn không!

Nghe lời của đệ đệ Ân Hồng, với tư cách là huynh trưởng, Ân Giao đương nhiên biết đệ đệ mình có chút sợ hãi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Nhưng hắn không vì vậy mà xem thường đệ đệ, thực tế, hắn cũng có chút sợ hãi, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Đó là hai đòn tấn công vô hình kia.

Loại tấn công vô hình đó khiến huynh trưởng Ân Giao khó lòng

phòng bị, tạm thời không có thủ đoạn hữu hiệu để đối kháng với sức mạnh của nó.

Huynh trưởng Ân Giao đương nhiên biết hắn và đệ đệ Ân Hồng không thể lùi bước, vì điều đó chỉ khiến thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trở nên mạnh hơn.

Rốt cuộc, không ai biết nó sau khi nuốt chửng đồng loại sẽ tăng trưởng đến mức nào.

Chương 656

Hiện tại thực lực của nó vẫn nằm trong phạm vi đối phó của Ân Giao và Ân Hồng, nhưng sau này thì không chắc.

Nhưng nếu bây giờ bảo Ân Giao đấu pháp với Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng không phải là lựa chọn tốt.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là ngay cả Ân Giao cũng không có khả năng đối phó với đòn tấn công vô hình của nó.

Huống hồ hiện tại nó dường như lại có thêm một số năng lực kỳ lạ, ví dụ như lớp ánh sáng màu tím đang bao phủ lấy nó, trông rất phi thường, cũng không biết bên trong rốt cuộc có năng lực mạnh mẽ gì.

Để đảm bảo an toàn, huynh trưởng Ân Giao áp dụng chiến lược vừa đánh vừa lui, đồng thời thăm dò thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Nó thấy hai tu đạo giả Nhân tộc đã tấn công mình định bỏ chạy, làm sao chịu được?

Chính bọn họ đã ép nó phải mở thiên phú thần thông để phản kích, những tu đạo giả Nhân tộc này phải trả giá, đó là trở thành thức ăn của nó!

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lập tức gầm lên một tiếng, nhưng lần này nó không tự mình tấn công, mà chỉ huy những con dơi hút máu còn lại sau khi đã bị ăn mất hơn một trăm con tấn công hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Lũ dơi hút máu này tuy có không ít đồng loại bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương ăn thịt, nhưng lại không hề có ý định phản kháng, vẫn tuân theo mệnh lệnh của nó mà tấn công hai huynh đệ đang

vừa đánh vừa lui.

Lý do lũ dơi hút máu này nghe lời Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương như vậy, Ân Giao cũng biết rõ, đó là vì yêu thú trong Vân Mộng Trạch thường tuân theo quy luật kẻ mạnh làm vua.

Thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cường đại, tự nhiên lũ dơi này không dám dễ dàng phản kháng, đối với mệnh lệnh của nó cũng không dám có chút vi phạm, mỗi ngày đều phải ra ngoài tìm máu tươi để cung phụng cho cái dạ dày khổng lồ của nó.

Nhưng quyền lực mạnh mẽ như vậy tự nhiên cũng có mặt trái, đó là khi thực lực của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương giảm sút hoặc bị một con dơi hút máu khác vượt qua, nó sẽ bị thay thế.

Con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũ chỉ còn lại kết cục bị nuốt chửng, cùng lúc đó, thiên phú thần thông trong cơ thể nó cũng sẽ được con dơi ăn thịt kế thừa, tiến hóa thành vua của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mới.

Đây là quy tắc sinh tồn của Thiên Phương Biên Bức Động trong Vân Mộng Trạch, kẻ mạnh mới có thể dẫn dắt bầy đàn sinh tồn.

Quy tắc tàn khốc tương tự cũng đang diễn ra giữa các loài yêu thú khác trong Vân Mộng Trạch, điều này đối với Ân Giao và Ân Hồng, những người đã có hiểu biết về Vân Mộng Trạch, không hề xa lạ.

Đồng thời, hai huynh đệ cũng không xa lạ với quy luật cá lớn nuốt cá bé này, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy có chút đồng cảm.

Bởi vì họ cũng từng trải qua, từng thấy cảnh tượng cá lớn nuốt cá bé như vậy.

Ban đầu, Ân Giao và Ân Hồng là hai vị hoàng tử của Ân Thương, tự nhiên được sủng ái, địa vị trong thành Triều Ca không ai sánh bằng.

Nhưng một sớm mất đi thế lực, mất đi mẫu thân Khương hoàng

hậu, ngay cả nhà cũng không còn.

Những binh lính từng cúi đầu chào họ, cũng bắt đầu hóa thân thành những con chó săn điên cuồng lùng sục tung tích của họ khắp thành.

Cho dù sau này hai huynh đệ tu luyện ở Phong Vân Vụ Phiêu Miểu trên thiên đình, cũng từng nghe sư phụ Xích Xà Tử nói rằng lệnh truy nã và tìm kiếm hai huynh đệ trong thành Triều Ca chưa bao giờ dừng lại.

Cho nên, dù không phải là yêu thú, nhưng hai huynh đệ cũng hiểu quy tắc sinh tồn của chúng.

Nhưng biết là một chuyện, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng không định tiếp tục làm kẻ yếu, họ định trở thành những cường giả đội trời đạp đất.

Mục đích không phải để bắt nạt kẻ yếu khác, mà là để bảo vệ, để sau này không ai có thể làm mưa làm gió trước mặt họ!

Nhưng bất kể sau này hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có chí hướng vĩ đại đến đâu, nguy hiểm hiện tại họ đối mặt vẫn không thể tránh khỏi.

Hàng ngàn con dơi hút máu phía sau vẫn đang vây công hai huynh đệ, và sau đó nữa, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vẫn đang bám theo.

Thấy vậy, huynh trưởng Ân Giao hiểu được ý đồ của nó, đó là để lũ dơi hút máu tiêu hao hết sức mạnh và pháp lực của họ, đặc biệt là các loại pháp thuật phù chú.

Những thứ không rõ ràng này mới là điều mà Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương kiêng dè, cũng vì vậy mà nó luôn không chủ động tấn công.

Nhưng dần dần, mắt của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương ngày càng đỏ, sự khát máu lộ ra từ trong đó ngày càng nặng, dường như nó dần không kiểm soát được lý trí của mình nữa.

Cùng lúc đó, mặc dù vết thương của nó đã gần như lành lại, nó vẫn tóm lấy mấy con dơi hút máu nuốt vào miệng, chóp chép ăn sạch, hấp thụ hết máu và yêu lực trong cơ thể đồng loại.

Cảnh tượng này không hề ngăn cản lũ dơi hút máu tấn công, ngược lại, những con dơi to bằng chim ưng này tấn công hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng ngày càng hung hãn hơn.

Rõ ràng, chúng đã cảm nhận được mối đe dọa từ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phía sau.

Nếu không nhanh chóng giải quyết những tu đạo giả Nhân tộc này, thì bản năng của loài dơi hút máu sẽ cho chúng biết rằng sau đó tất cả đồng loại của chúng sẽ trở thành thức ăn của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương!

Cảnh tượng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vẫn tiếp tục nuốt chửng đồng loại sau khi đã hồi phục hoàn toàn thực lực cũng bị huynh trưởng Ân Giao, người đang bận dùng Hỏa Cầu Thuật phù chú để đối phó với lũ dơi hút máu, nhìn thấy, và hắn lộ ra vẻ mặt trầm tư.

"Huynh trưởng, chúng ta bây giờ nên làm gì đây?

Cứ tiếp tục đánh như vậy, chúng ta căn bản không còn đường lui nữa.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương không chỉ đã hồi phục hoàn toàn thực lực mà còn rất cẩn thận, chỉ để lũ dơi của nó tiêu hao pháp lực và phù chú của chúng ta, còn nó thì ở phía sau vừa ăn thịt đồng loại, vừa chuẩn bị ngồi mát ăn bát vàng." Đệ đệ Ân Hồng cũng chú ý đến cảnh tượng đó, nhưng không nghĩ ra được gì khác, chỉ chỉ ra nguy

cơ mà hắn và huynh trưởng đang phải đối mặt.

"Hỏa Cầu Thuật phù chú, nổ!" Bên cạnh, huynh trưởng Ân Giao lại một lần nữa lấy ra một tấm Hỏa Cầu Thuật phù chú, dùng pháp lực kích phát uy lực của nó.

Trong nháy mắt, một quả cầu lửa khổng lồ rơi vào giữa bầy dơi hút máu.

Có con bị quả cầu lửa lớn đập trúng, trong một tiếng nổ lớn đã hóa thành một đống than rơi xuống đất.

Đương nhiên, có một số con dơi hút máu tuy không bị nổ thành than, nhưng cũng chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Lũ dơi này bản thân vì hình thể nhỏ, cho dù thân thể cứng cáp, nhưng thân hình nhỏ bé vẫn khó lòng chống lại vụ nổ mạnh như vậy.

Đồng thời, cánh của chúng rất mỏng, dễ bị ngọn lửa từ vụ nổ thiêu rụi.

Một khi cánh bị thiêu rụi, những con dơi bị thương đó làm sao có thể bay đến gây phiền phức cho hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng nữa.

Cùng lúc đó, đệ đệ Ân Hồng cũng lấy ra Băng Thứ Thuật phù chú để đối phó với lũ dơi hút máu.

Băng Thứ Thuật phù chú tuy không thể tạo ra vụ nổ trên diện rộng như Hỏa Cầu Thuật phù chú, nhưng vẫn có điểm độc đáo riêng.

Thực ra cũng rất đơn giản, những tấm Băng Thứ Thuật phù chú sau khi được pháp lực kích hoạt có thể tạo ra từng cây băng gai.

Những cây băng gai này tuy khó gây tổn thương cho Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, nhưng để đối phó với lũ dơi hút máu này thì không gì hợp hơn.

Từng cây băng gai bắn ra, xuyên qua từng con dơi hút máu.

Chương 657

Trước đó, những con dơi bị Hỏa Cầu Thuật phù chú nổ nếu may mắn có thể mượn thân thể đồng loại để chặn lại uy lực của vụ nổ, nhưng Băng Thứ Thuật thì khác.

Cho dù xuyên qua một con dơi, nó vẫn sẽ tiếp tục bay đi, không chừng sẽ trúng vào con thứ hai.

Cũng bởi vì chỉ cần bị băng gai xuyên qua, lũ dơi hút máu này cơ bản không thể sống sót được nữa.

Do đó, nhìn qua, số lượng dơi hút máu bị Băng Thứ Thuật giết chết còn nhiều hơn số bị Ân Giao dùng Hỏa Cầu Thuật phù chú giết.

Trong chốc lát, bầy dơi vây công đã chết một mảng lớn, từng con rơi xuống như mưa đá.

Lũ dơi hút máu này tuy nghe lệnh của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, nhưng chúng cũng có bản năng.

Ngoài ra, dơi hút máu còn có một bản năng khác, đó là bản năng sinh tồn.

Một khi nỗi sợ hãi cái chết và sự áp chế của kẻ mạnh cùng lúc giáng xuống, lũ dơi hút máu này cuối cùng bắt đầu xuất hiện tình trạng hỗn loạn, có con thậm chí bay về hướng khác, dường như muốn nhân cơ hội này để trốn thoát.

Nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương theo sau đâu có mù, trong nháy mắt đôi mắt đỏ như máu của nó đã khóa chặt những con dơi định bỏ trốn, cả cơ thể hóa thành một tàn ảnh.

Khi nó dừng lại lần nữa, trong cái miệng to như chậu máu đã có thêm mấy con dơi định bỏ trốn.

Cùng lúc đó, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thấy lũ dơi hút máu căn bản không làm gì được hai tu đạo giả Nhân tộc, linh trí gần như con người của nó quyết định phải tự mình ra tay nuốt chửng hai kẻ này vào bụng!

"Gào gào gào!" Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phát ra một tiếng gầm kinh người, đột nhiên lao xuống tấn công hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Ân Giao và Ân Hồng đâu có ngốc, tự nhiên biết lúc này Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã mở thiên phú thần thông, căn bản không thể chống lại, tự nhiên họ cũng dùng tốc độ nhanh hơn để bỏ chạy.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thấy hai tu đạo giả Nhân tộc lại dám bỏ chạy, trong lòng vừa phẫn nộ vừa khát máu sau khi mở thiên phú thần thông, khiến nó tiếp tục truy đuổi Ân Giao và Ân Hồng không tha!

"Ca ca, chúng ta phải chạy đi đâu đây?

Bây giờ chúng ta căn bản không thể cắt đuôi được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, đánh cũng không lại, chạy cũng không thoát!" Ân Hồng có chút lo lắng nhìn ca ca Ân Giao, hai huynh đệ đều cảm nhận được khí tức đầy áp lực tỏa ra từ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phía sau.

Nhưng trong tình huống nguy hiểm như vậy, huynh trưởng Ân Giao lại lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, dường như đã sớm liệu được tình hình hiện tại.

Chỉ thấy Ân Giao lộ ra một nụ cười tự tin, "Hì hì, đệ đệ cứ chờ xem kịch hay đi!" Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cùng ba ngàn con dơi hút máu điên cuồng truy đuổi, đặc biệt là sau khi nó nuốt chửng đồng loại, không chỉ vết

thương do cạm bẫy Hỏa Cầu Thuật phù chú của hai huynh đệ gây ra trước đó đã lành lại, mà nó còn mở cả thiên phú thần thông.

Thiên phú thần thông của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương thật sự rất mạnh, không chỉ có thể thông qua việc nuốt chửng máu của sinh linh để nhanh chóng cường hóa, chữa lành vết thương, mà còn có thể phát ra đòn tấn công vô hình.

Đòn tấn công vô hình này, đến bây giờ Ân Giao và Ân Hồng cũng không phát hiện ra nó rốt cuộc là gì.

Cũng vì Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương có thể sử dụng đòn tấn công vô hình, nên huynh trưởng Ân Giao trước đó mới muốn tốc chiến tốc thắng, nhân lúc Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chưa trở nên mạnh hơn mà chém giết nó.

Cứ như vậy, nếu Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chết, ba ngàn con dơi hút máu còn lại không đáng lo ngại.

Thậm chí chúng sẽ chủ động bỏ chạy, làm gì có chuyện tiếp tục tìm đến gây phiền phức cho hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Nhưng kế hoạch đó cuối cùng đã thất bại, huynh trưởng Ân Giao vừa tấn công Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã bị đòn tấn công vô hình của nó chặn lại.

Đòn tấn công vô hình không hình không tướng, càng không có quy luật nào để tuân theo.

Nếu không phải hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có thần thức vô cùng nhạy bén, thì có lẽ căn bản không có cơ hội né được đòn tấn công vô hình của nó, thậm chí có thể vì uy lực cường đại của đòn tấn công đó mà bị chém giết ngay tại chỗ!

Thi thể của họ cũng sẽ trở thành thức ăn tiếp theo của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, từ đó thân tử đạo tiêu, không còn cơ hội

trở về thiên đình, trở về Phong Vân Vụ Phiêu Miểu, trở về Triều Ca nữa.

Cũng vì vậy, sau khi tấn công thất bại, huynh trưởng Ân Giao mới mang theo đệ đệ Ân Hồng bắt đầu hành trình bỏ chạy.

Vân Mộng Trạch là nơi cư ngụ của Yêu tộc, khó tránh khỏi có những nơi nguy hiểm.

Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng trên đường đi mượn chính lũ dơi hút máu đang truy đuổi mình để hóa giải những nguy cơ gặp phải trên đường.

Nhưng cả hai đều biết, đó chỉ là cách chữa ngọn chứ không chữa được gốc.

Dù chạy thế nào đi nữa, ba ngàn con dơi hút máu đó cũng không bị lạc mất.

Huống hồ phía sau chúng còn có một con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang bám theo, lần này trên người nó còn có thêm lớp khiên bảo vệ màu tím, không biết lại có uy năng kỳ diệu gì.

"Ca ca, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Cứ chạy mãi như vậy cũng không phải là cách, pháp lực của ca ca cũng sắp dùng hết rồi phải không?

Pháp lực của ta cũng vậy!" Đệ đệ Ân Hồng vừa dùng Băng Thứ Thuật phù chú giết thêm mấy con dơi định tấn công, vừa thở hổn hển nói.

Tình hình của huynh trưởng Ân Giao bên cạnh cũng không khá hơn, lũ dơi hút máu này không sợ chết, cứ dùng trạng thái điên cuồng mà tấn công.

Đòn tấn công của chúng tuy không quá chí mạng, nhưng số lượng

quá đông, chỉ dựa vào hai huynh đệ thì khó mà đối phó, vấn đề quan trọng nhất là pháp lực của cả hai đều sắp cạn kiệt.

Rốt cuộc họ vẫn chưa thành tiên, là người tu hành tu vi còn rất thấp, pháp lực cũng không có bao nhiêu.

Cũng vì vậy, một khi lâm vào trận đấu pháp kéo dài, dễ xảy ra tình trạng pháp lực khô cạn.

Nhưng tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, huynh trưởng Ân Giao vẫn giữ vẻ mặt tự tin, lộ ra một nụ cười thoải mái, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Chỉ thấy huynh trưởng Ân Giao mỉm cười, chậm rãi nói với đệ đệ Ân Hồng: "Đệ đệ đừng vội, chúng ta sắp đến nơi rồi!" Nói xong, hắn liền dẫn đệ đệ Ân Hồng chạy vào một khu rừng.

Vân Mộng Trạch được chia thành mấy khu vực, có nơi là những dòng sông rải rác, bên trong tự nhiên cư ngụ các loại hà quái.

Có nơi như Thiên Phương Biên Bức Động, không có sự sống gì, nhưng cũng có một số yêu thú tốc độ nhanh có thể đi nơi khác săn mồi.

Ví dụ như loài dơi hút máu, lãnh địa của chúng chỉ là nơi cư trú và sinh sản, chứ không phải nơi săn mồi.

Cũng có những môi trường sống đặc thù, ví dụ như đầm lầy Hồng Liên Hỏa Sơn, những nơi này địa hình thường rất phức tạp, trong đầm lầy có hỏa độc vô cùng nồng đậm, uy lực cực lớn, sinh linh bình thường một khi dính phải sẽ phải chịu khổ, muốn trừ bỏ cũng rất khó khăn.

Chỉ có một số yêu thú đặc thù sống ở những nơi này, thực lực có mạnh có yếu, nhưng đều có những đặc điểm riêng, ví dụ như mục tiêu đầu tiên mà hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng săn sau khi đến

Vân Mộng Trạch là Hồng Liên Hỏa Sơn Tích Dịch, trong cơ thể có lượng lớn hỏa độc, vô cùng khó đối phó.

Bây giờ, khu rừng mà huynh trưởng Ân Giao dẫn đệ đệ Ân Hồng chạy vào để né tránh sự truy sát của lũ dơi hút máu cũng là lãnh địa của một yêu thú.

Tuy những khu rừng này chỉ là rừng bình thường nhất, nhưng yêu thú sống bên trong lại không hề bình thường!

Chương 658

Khi huynh trưởng Ân Giao dẫn đệ đệ Ân Hồng xông vào khu rừng này, lũ dơi hút máu truy đuổi phía sau tuy có số lượng lên đến ba ngàn con, nhưng lại đồng loạt bay lượn ở rìa rừng, phát ra những tiếng kêu ồn ào như đang hoảng sợ.

Dường như trong khu rừng tối đen không ánh sáng, có một yêu thú vô cùng đáng sợ tồn tại.

Lúc này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương toàn thân được lớp khiên bảo vệ màu tím bao phủ cũng đã đuổi tới.

Đôi mắt đỏ như máu của nó nhìn chằm chằm vào khu rừng tối đen, ham muốn khát máu trong đó bị dập tắt, thay vào đó là một chút tỉnh táo, thậm chí có thể nhìn ra một tia kiêng dè trong mắt nó, dường như trong khu rừng tối đen có thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Lúc này trong khu rừng tối đen, huynh trưởng Ân Giao dẫn đệ đệ Ân Hồng trốn trong bóng tối ở rìa rừng.

Đệ đệ Ân Hồng nhìn phản ứng của lũ dơi hút máu quả thực rất kinh ngạc, bởi vì hắn không ngờ lũ dơi đang điên cuồng truy sát mình lại dừng lại ở rìa khu rừng tối đen.

Dường như có thứ gì đó tồn tại, khiến lũ dơi này sợ hãi.

Thấy vậy, đệ đệ Ân Hồng chỉ cảm thấy càng thêm kỳ lạ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, tại sao lũ dơi trước đó điên cuồng truy kích hắn và huynh trưởng Ân Giao, bây giờ lại cảm thấy sợ hãi?

Bỗng nhiên, trong đầu đệ đệ Ân Hồng lóe lên một ý nghĩ.

"Chẳng lẽ… nơi này…" Từ đó, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng dừng lại ở bìa rừng Tất Hắc, trong đôi mắt màu huyết

hồng, sự khôn ngoan cẩn trọng đã chiếm thế thượng phong, tạm thời đè nén dục vọng khát máu.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương có chút bồn chồn bay lên lượn xuống, dường như đang kiêng dè thứ gì đó có thể uy hiếp nó trong khu rừng Tất Hắc.

Điểm này, đệ đệ Ân Hồng cũng thấy rất rõ.

Huynh trưởng Ân Giao sau khi nhìn thấy bầy dơi hút máu và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương không dám xông vào bìa rừng Tất Hắc, mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng khẳng định được phương pháp của mình không có sai sót nào.

Cách này thật sự có hiệu quả!

Lúc này đệ đệ Ân Hồng cuối cùng cũng phản ứng lại, thứ gì có thể khiến bầy dơi hút máu và cả Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mạnh hơn phải kiêng dè thậm chí sợ hãi?

Đương nhiên là một con yêu thú khác của Vân Mộng Trạch!

Đệ đệ Ân Hồng phán đoán ra nơi này chính là một địa điểm được đánh dấu trên bản đồ Vân Mộng Trạch mà sư phụ Xích Xà Tử đã đưa cho hai huynh đệ.

Nhưng yêu thú cư ngụ ở địa điểm này không phải là mục tiêu săn bắn lần này của huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng, ngược lại, trên bản đồ, bên cạnh khu rừng Tất Hắc này còn được đánh dấu dòng chữ cực kỳ nguy hiểm.

Rõ ràng điều này cho thấy thứ trong khu rừng Tất Hắc của Vân Mộng Trạch này không phải là thứ mà hai huynh đệ Nhân tộc tu đạo giả có tu vi tương đối thấp có thể chống lại, càng đừng nói đến việc săn giết.

Nhưng điều khiến đệ đệ Ân Hồng bất ngờ là huynh trưởng Ân

Giao của mình vì để dẫn y trốn tránh sự truy sát của bầy dơi hút máu và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mà lại chạy một mạch đến đây.

Đến đây, đệ đệ Ân Hồng tuy lo lắng yêu thú thực lực cường đại ẩn nấp trong rừng Tất Hắc mà họ không thể đối phó, nhưng đồng thời cũng bội phục mưu kế của huynh trưởng Ân Giao, mượn sức mạnh của yêu thú cường đại trong rừng Tất Hắc để uy hiếp bầy dơi hút máu và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Phải nói rằng, kế mưu này của huynh trưởng Ân Giao tuy vô cùng mạo hiểm, nhưng cũng vô cùng hữu dụng.

Ít nhất, tạm thời đã vượt qua được cửa ải khó khăn.

Nhưng nguy cơ vẫn còn đó, đệ đệ Ân Hồng hiểu rằng, nếu bầy dơi hút máu tuân theo mệnh lệnh của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, tiếp tục canh giữ ở đây, hai huynh đệ họ cũng không có cách nào rời khỏi khu rừng Tất Hắc này.

Một khi rời khỏi khu rừng Tất Hắc có yêu thú cường đại cư ngụ này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sẽ không còn bất kỳ e ngại nào, có thể dễ dàng đuổi kịp hai huynh đệ, dùng công kích vô hình nhẹ nhàng giết chết huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng.

Nếu định đi sâu vào rừng Tất Hắc cũng không thực tế, bởi vì yêu thú cư ngụ trong rừng Tất Hắc này lại có thực lực cường đại đến mức khiến cả Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng không dám bước nửa bước vào rừng Tất Hắc, đủ để chứng minh thực lực của yêu thú đó không phải là thứ mà hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng có thể chống lại.

Điểm này, huynh trưởng Ân Giao nào đâu không hiểu?

Hắn đương nhiên biết mình và đệ đệ Ân Hồng trốn vào đây chỉ là

kế hoãn binh, uống rượu độc giải khát, mấu chốt là làm sao để thoát thân còn chưa có manh mối, càng đừng nói đến việc giết Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Nhưng kế sách này lại là phương pháp duy nhất mà hai huynh đệ có thể đánh cược một phen trong tình huống bị bầy dơi hút máu và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương truy sát lúc đó!

"Đệ đệ, đừng vội, chúng ta hiện tại tạm thời an toàn, bầy dơi hút máu dường như đã bị yêu thú trong rừng Tất Hắc trấn trụ rồi, chúng ta bây giờ chỉ cần cảnh giác những tình huống bất ngờ có thể xảy ra, sau đó nhanh chóng hồi phục pháp lực là được." Suy nghĩ của huynh trưởng Ân Giao luôn rất rõ ràng, biết trong tình huống như vậy nên làm gì, không chút do dự.

"Được huynh trưởng, đệ sẽ bố trí cạm bẫy xung quanh trước, để phòng ngừa vạn nhất có tình huống bất ngờ xảy ra, sau đó đệ sẽ bắt đầu khôi phục pháp lực!" Đệ đệ Ân Hồng cũng biết tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng của huynh trưởng Ân Giao, hành động của hai huynh đệ phải phát huy tác dụng cùng nhau.

"Vậy được, khả năng quan sát của Ân Hồng cũng không kém ta, những cạm bẫy cảnh giới này giao cho đệ bố trí." Huynh trưởng Ân Giao vừa nói xong, liền trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay kết thành một ấn liên hoa.

Hai lòng bàn tay hướng lên trời, hai lòng bàn chân cũng hướng lên trời, đồng thời Ân Giao ngẩng đầu lên trời, lại tạo ra một tư thế kỳ lạ.

Tư thế này có lai lịch lớn, gọi là Ngũ tâm hướng thiên!

Ngồi xếp bằng tu luyện và hồi phục pháp lực, dùng tư thế Ngũ tâm hướng thiên này là thích hợp nhất.

Ân Hồng ở bên cạnh cũng bố trí phù chú Băng Thứ Thuật và Hỏa

Cầu Thuật ở gần đó, trên đó đều mang theo pháp lực của y.

Lát nữa chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, là có thể kích phát uy lực của phù chú trong những cạm bẫy này.

Làm xong tất cả, đệ đệ Ân Hồng mới bắt đầu kết tư thế Ngũ tâm hướng thiên để hồi phục pháp lực.

Lúc này bên ngoài rừng Tất Hắc, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang có chút bồn chồn lượn lờ lên xuống, mấy lần định xông thẳng vào khu rừng Tất Hắc nguy hiểm này, nhưng vừa nghĩ đến con yêu thú cường đại bên trong, lại có chút chùn bước.

Yêu thú trong Vân Mộng Trạch, cường giả vi tôn, yêu thú có thực lực mạnh tự nhiên không sợ hãi gì, nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tuy thực lực cũng mạnh, nhưng lại cảm thấy thực lực của mình kém xa yêu thú trong rừng Tất Hắc.

Vì vậy trong tình huống như vậy, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trở nên vô cùng lo lắng bất an.

Ba ngàn con dơi hút máu dưới trướng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng như vậy, chúng cũng cảm nhận được sự lo lắng và bất an của vương.

Nhưng tình huống như vậy không kéo dài quá lâu, sau khi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương không nhìn thấy bóng dáng của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng, nó bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Dần dần, bản năng nuốt chửng máu tươi bắt nguồn từ huyết mạch bắt đầu chiếm lại tâm trí của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Đôi mắt đỏ như máu của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phát ra hồng quang, tham lam nhìn vào rừng Tất Hắc, lộ ra vẻ thèm thuồng.

Lúc này, thứ mà Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cảm nhận

được là trong rừng Tất Hắc có một con yêu thú huyết khí thịnh vượng, chỉ cần hút cạn máu của con yêu thú đó, là có thể lấp đầy bụng, thậm chí sau khi hấp thu năng lượng và yêu lực của con yêu thú đó, thực lực sẽ trở nên mạnh hơn.

Trạng thái lý trí trước đó của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã biến mất không còn tăm hơi, hóa thân thành ma vương hút máu tham lam!

Ầm ầm, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hóa thành một đạo tàn ảnh, mạnh mẽ lao vào trong khu rừng Tất Hắc.

Chương 659

Đúng lúc này, từ trong rừng Tất Hắc đột nhiên truyền ra một tiếng gầm thét.

Chủ nhân của rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú xuất hiện!

"Vương giả trong rừng Tất Hắc sao?

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú trong truyền thuyết!" Đệ đệ Ân Hồng nghe thấy động tĩnh, lập tức kết thúc việc hồi phục pháp lực, đứng dậy quan sát xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả không ngờ, yêu thú trong rừng Tất Hắc cũng chính là Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú lại vì Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tự ý xông vào lãnh địa của nó là rừng Tất Hắc mà phẫn nộ xuất hiện.

Đúng lúc này, huynh trưởng Ân Giao ở bên cạnh cũng mạnh mẽ kéo đệ đệ Ân Hồng đi, hai huynh đệ cùng nhau trốn vào một góc tối trong rừng Tất Hắc không dễ bị phát hiện.

Huynh trưởng Ân Giao lén lút thò đầu ra, nheo mắt đánh giá chủ nhân của rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Con Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú này trông giống một con tinh tinh đen khổng lồ, lông đen vô cùng rậm rạp, đồng thời có thể thấy bộ da lông màu đen này có ánh kim loại như sắt thép, hiển nhiên đều rất dày, lực phòng ngự cực cao.

Toàn bộ cơ thể to lớn của nó cơ bắp cuồn cuộn, trông giống như từng ngọn đồi nhỏ.

Hai mắt trên đầu lâu cũng vô cùng to lớn, phát ra ánh sáng trắng,

trông giống như hai mặt trăng treo trên bầu trời đêm.

Chủ nhân thực sự của rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Huynh trưởng Ân Giao nhìn thấy cảnh này, trong lòng đầy kiêng dè, thầm nghĩ Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú quả nhiên danh bất hư truyền.

Không chỉ thân cao đến hai mươi trượng, tứ chi thô tráng vô cùng, trông giống như một chiếc đỉnh đồng khổng lồ, không ai có thể mạo phạm.

Nhưng lúc này, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú rõ ràng cảm thấy mình bị mạo phạm.

Vào khoảnh khắc Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương xông vào rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú đã cảm nhận được.

Yêu thú lợi hại có khả năng cảm tri vô cùng nhạy bén, đặc biệt là trên lãnh địa của mình, càng có một loại liên kết kỳ lạ, có thể phát hiện có yêu thú thực lực cường đại nào xâm nhập lãnh địa của mình hay không.

Nếu yêu thú của lãnh địa phát hiện có yêu thú cường đại khác xâm nhập lãnh địa của mình, thì con yêu thú đó với tư cách là lãnh chúa của lãnh địa, phải lập tức đuổi con yêu thú tự tiện xâm nhập đó đi, thậm chí giết chết!

Đương nhiên, đôi khi cũng xuất hiện tình huống yêu thú thực lực cường đại cướp đoạt lãnh địa của yêu thú khác.

Nhưng Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú hiển nhiên sẽ không lo lắng những điều này, thứ nó cần quan tâm là có yêu thú không biết sống chết nào khác xâm nhập lãnh địa của mình hay không.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vừa nhìn thấy vương giả của rừng Tất Hắc là Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú xuất hiện, lập tức phát ra một tiếng gầm rú hưng phấn, âm thanh vô cùng sắc bén và chói tai, mang theo khát vọng khát máu tấn công Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú!

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú cũng không hề yếu thế, cũng phát ra một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc, hai con yêu thú thực lực cường đại cứ thế bắt đầu tranh đấu.

Một số trong ba ngàn con dơi mà Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mang theo cũng bị chấn choáng váng, đủ để thấy thực lực của hai con yêu thú cường đại này, chỉ tiếng gầm rú phát ra đã khiến một số yêu thú nhỏ không có cách nào chống cự!

Lúc này, huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ đang trốn ở nơi đó cũng đau đớn bịt tai lại, đồng thời dùng pháp lực chống lại ảnh hưởng của những tiếng gầm thét này.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thì còn đỡ, chỉ là âm thanh lớn một chút, có thể dùng pháp lực chống lại tiếng gầm thét.

Ngược lại, âm thanh chói tai của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại vô cùng khó đối phó, bởi vì thực ra Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang sử dụng một loại thần thông.

Đó là một loại công kích sóng âm, âm thanh không chỉ chói tai mà còn có thể nhiễu loạn tâm thần của các sinh linh khác trong phạm vi.

Điểm này huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng đã nhận ra, đối với điểm này cũng chỉ có thể gian nan chống cự.

Nhìn hai con yêu thú cường đại tranh đấu trên khoảng đất trống trong rừng Tất Hắc, huynh trưởng Ân Giao thật sự vô cùng may mắn.

Không phải may mắn vì Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú

lại bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chủ động khiêu khích gây ra tranh đấu, mà là may mắn vì Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú không tìm đến gây phiền phức cho hắn và đệ đệ Ân Hồng trước.

Nguyên nhân trong đó, huynh trưởng Ân Giao cũng hiểu được một chút.

Sở dĩ Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú không ra tay xử lý khi huynh trưởng Ân Giao dẫn đệ đệ Ân Hồng vào rừng Tất Hắc, ngược lại lại rất tức giận khi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương xông vào là có nguyên nhân.

Huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng không bị Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú tìm đến gây phiền phức, là vì thực lực quá yếu.

Yếu đến mức Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú còn không phát hiện có hai tu đạo giả Nhân tộc xâm nhập vào lãnh địa của nó là rừng Tất Hắc, cho nên mới không quản.

Một nguyên nhân khác là huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng tuy đã xâm nhập vào rừng Tất Hắc, nhưng lại không có bất kỳ ác ý nào đối với Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Có thể nói, cũng chính vì như vậy, huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng mới có thể thuận lợi trốn trong rừng Tất Hắc tọa quan lưỡng hổ tương đấu.

Rừng Tất Hắc cũng là một lãnh địa rất đặc biệt trong Vân Mộng Trạch, cây cối tạo nên khu rừng ở đây đều có màu đen.

Trông có vẻ ảm đạm không có sức sống, nhưng lại vẫn có thể sinh trưởng.

Nhưng huynh trưởng Ân Giao bây giờ cũng không có thời gian để ý những cây cối này màu đen hay màu trắng, bây giờ điều mà hắn và đệ đệ Ân Hồng quan tâm nhất là cuộc tranh đấu giữa hai yêu thú

cường đại Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú và Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, rốt cuộc ai sẽ giành được thắng lợi.

Lúc này trên khoảng đất trống của rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thân cao hai mươi trượng có thân hình vô cùng to lớn, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương ở trước mặt nó có vẻ hơi nhỏ.

Nhưng tuy thân hình nhỏ, lại không đại biểu cho thần thông cao thấp.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tràn đầy khát vọng hút máu, đặc biệt là đối với dòng máu tươi nóng hổi trong cơ thể của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú trước mắt lại càng cảm thấy hứng thú.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thân hình to lớn, cũng có nghĩa là máu của nó có rất nhiều.

Nhưng điều thực sự khiến Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cảm thấy hứng thú lại không phải là số lượng máu, mà là yêu lực và năng lượng khổng lồ trong những dòng máu đó, cùng với một bảo bối!

Bảo bối này không phải thứ gì khác, đó chính là huyết mạch của Thần thú Đại Lực Kim Cương Viên!

Trong thế giới yêu thú, năng lực huyết mạch càng mạnh thì thực lực có thể đạt được cũng càng mạnh.

Trong số những yêu thú đó, những chủng tộc đỉnh cao không ai là không phải yêu thú có huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, trong đó nổi tiếng nhất là Long tộc.

Long tộc vốn dĩ cũng là yêu thú, nhưng sau này vì quá mạnh mẽ, tu vi cao thâm, được các vị tiên nhân đắc đạo điểm hóa, hiện nay đã trở

thành thế lực mạnh nhất trong Tứ Hải.

Mục tiêu của Biên Bức Vương chính là huyết mạch trong cơ thể Cự Thú!

Sở dĩ Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú có thể có được thực lực cường đại như ngày hôm nay, có liên quan đến sức mạnh huyết mạch trong cơ thể.

Chương 660

Huyết mạch trong cơ thể của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, đến từ thần thú thời viễn cổ, huyết mạch của Đại Lực Kim Cương Viên Hầu.

Loại huyết mạch này đã mang lại cho Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú một thân thể kinh khủng, không chỉ thân hình to lớn, sức mạnh cũng không có yêu thú nào khác có thể chống lại, một quyền đánh nát một ngọn núi nhỏ không phải là nói đùa.

Ngoài sức mạnh và thân hình, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú còn có lực phòng ngự vô cùng kinh khủng.

Lớp lông đen đó là một lớp phòng ngự, những sợi lông đen cứng như kim thép này có thể chống lại được công kích.

Thân hình to lớn, sức mạnh vô địch, lực phòng ngự mạnh mẽ, những thứ này gộp lại mới tạo nên Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Đây chỉ là một phần năng lực mà Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú có được thông qua sức mạnh huyết mạch mà thôi, nó còn có thiên phú thần thông thuộc về mình, cũng mạnh mẽ vô cùng.

Lúc này, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú nhìn Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lao về phía mình, trong đôi mắt to như mặt trăng bùng lên ngọn lửa giận dữ hừng hực.

Hai cánh tay to lớn thô kệch vươn dài, giống như đang đập một con muỗi, vỗ về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang có ý đồ nuốt chửng sức mạnh huyết mạch của nó.

Cùng là yêu thú có linh trí, cũng không phải là yêu thú tầm thường,

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú đương nhiên cũng từ trong đôi mắt màu huyết hồng mang theo khát vọng khát máu của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mà nhìn ra mục tiêu của nó.

Điều này cũng khiến Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú trở nên càng thêm phẫn nộ, bởi vì sức mạnh huyết mạch là thứ quý giá nhất trong cuộc đời của nó, dựa vào sức mạnh huyết mạch nó mới có thể chiếm được một vị trí trong Vân Mộng Trạch, không đến nỗi trở thành thức ăn của yêu thú khác.

Bây giờ con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương này lại dám có ý đồ hút máu trên người nó, cũng khó trách Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú lại phẫn nộ như vậy.

Nhưng là đối thủ của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại đối mặt với công kích thanh thế to lớn mà không hề có chút sợ hãi nào.

Chỉ thấy Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đôi cánh đột nhiên dang rộng, tạo ra lực cản cực lớn với không khí.

Trong tình huống bình thường, thân thể của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trong tình huống này sẽ giảm tốc độ.

Trên thực tế, tốc độ bay của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương cũng quả thực đã giảm đi.

Tốc độ vừa giảm, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vốn dĩ nên đâm phải một chưởng kia của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú lại dùng phương pháp này né đi.

Chưa kết thúc, hay còn ở phía sau.

Hai bàn tay khổng lồ của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú vỗ vào nhau, tuy không vỗ trúng thứ gì, càng đừng nói đến Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Nhưng vẫn bùng nổ ra một sức mạnh to lớn.

Cùng lúc đó một trận cuồng phong thổi ra bốn phía.

Lúc này, vì chủ động giang rộng đôi cánh để giảm tốc độ né tránh công kích của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại mượn cơn gió này, một lần nữa bay lên trời.

Trong rừng Tất Hắc, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương dưới sự bao bọc của lớp màn bảo vệ màu tím trông vô cùng bắt mắt.

Một lần nữa từ trên không trung tấn công Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, thân thể Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương hóa thành một đạo tàn ảnh.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú quả thực không ngờ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại dùng phương pháp như vậy để né tránh công kích của mình, thậm chí mượn sức gió để phát động công kích mạnh mẽ hơn.

Nhưng dù vậy, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú lại không có chút sợ hãi nào.

Đôi mắt to lớn như mặt trăng treo trên bầu trời đêm phát ra ánh mắt sắc bén, Cuồng Bạo Kim Cương Cự Thú một bàn tay khổng lồ vồ về phía Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang lao tới.

Bàn tay khổng lồ này một khi tóm được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, thì con lãnh chúa của hàng ngàn vạn con dơi này sẽ mất đi ưu thế lớn nhất, đó là tốc độ!

Đúng vậy, tốc độ!

Khác với Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú có sức mạnh lớn, phòng ngự cao, ưu thế lớn nhất của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chính là tốc độ.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thân hình to lớn quả thực có sức áp chế vô cùng mạnh mẽ, nhưng điều đó cũng dẫn đến việc dù thế nào đi nữa, tốc độ của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú cũng không nhanh được.

Như vậy, chỉ cần Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phát huy ưu thế tốc độ độc nhất vô nhị của mình, là có thể đấu một trận với Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú!

Cũng vì vậy, khi đối mặt với công kích của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương càng không có chút hoảng loạn nào.

Đôi cánh nhẹ nhàng dang rộng, lại mượn sự thay đổi nhỏ để điều chỉnh vị trí của mình, thành công chuyển hướng bay.

Nhân cơ hội này, thành công né được một lần công kích nữa của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trong lòng có chút đắc ý, bởi vì nó cảm thấy mình chiếm thế thượng phong, về tốc độ và sự linh hoạt của cơ thể, không nghi ngờ gì nó chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng chưa đợi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đắc ý được bao lâu, đang bay thì đột nhiên cảm giác được nguy hiểm ập đến.

Tuy không biết vì chuyện gì, nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lập tức theo bản năng né sang một bên, tạm thời từ bỏ việc tiếp tục tấn công Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú.

Ngay khoảnh khắc Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chuyển hướng, một bàn tay đen khổng lồ vỗ vào nơi nó vừa ở.

Lúc này, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương mới hiểu được cảm giác nguy hiểm vừa rồi từ đâu mà có.

Hóa ra Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú đã tính toán kỹ, trước tiên dùng một bàn tay ép Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương phải điều chỉnh hướng bay.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc nó điều chỉnh hướng, một bàn tay khổng lồ khác đã phát động tấn công.

Tuy công kích chính diện của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thực ra là dương công, nhưng công kích thực sự lại ở phía sau.

Nhưng Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương sau khi kích hoạt thiên phú thần thông trong cơ thể, năng lực đã được cường hóa tuyệt đối.

Về phương diện cảm tri lại càng mạnh hơn.

Loài yêu thú dơi hút máu, bản thân đối với sự thay đổi của môi trường bên ngoài vô cùng nhạy cảm.

Càng đừng nói đến Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, năng lực cảm tri của nó càng mạnh mẽ hơn.

Nếu không cũng sẽ không khi đối mặt với cuộc phục kích của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng, đã quả quyết kích hoạt thiên phú thần thông.

Bởi vì con Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đó đã nhận ra, uy lực phục kích của những tu đạo giả Nhân tộc này tuyệt đối không thể chính diện chống cự, vì vậy mới quả quyết kích hoạt thiên phú thần thông.

Lúc này, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đang trốn trong bóng tối cũng không ngờ đến cảnh tượng như vậy.

Chương 661

Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng cũng không ngờ, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú lại còn giữ lại một chiêu.

Đó là khi Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương né được công kích của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, con Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú này đã sớm dùng tay còn lại chặn đường chạy trốn của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Mắt thấy bàn tay khổng lồ đó sắp tóm được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, lớp màn bảo vệ màu tím trên người Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đột nhiên xảy ra dị biến.

Giống như một quả pháo hoa nổ tung, ánh sáng màu tím bùng phát, tràn đầy một cảm giác quỷ dị tà ác.

Đồng thời những tia sáng màu tím này dường như cũng có một sức mạnh kỳ lạ, vào khoảnh khắc bàn tay khổng lồ của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú sắp tóm được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại đột nhiên biến mất giữa không trung.

Đúng vậy, cứ thế biến mất giữa không trung.

Một chút bóng dáng cũng không xuất hiện, căn bản không ai có thể tìm thấy vị trí của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú thấy một chưởng của mình không tóm được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đang có ý đồ nuốt chửng sức mạnh huyết mạch của mình cũng kinh ngạc, trong đôi mắt to như mặt trăng lộ ra vẻ ngạc nhiên, dường như cũng không ngờ sẽ có tình huống như vậy.

Cũng vì vậy, con Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú này bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương khắp nơi.

Tuy vị chủ nhân của rừng Tất Hắc là Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú không phát hiện tung tích của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, nhưng nó vẫn cảm thấy đối phương không rời đi quá xa.

Cho nên mới theo cảm giác trong lòng, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trong rừng Tất Hắc.

"Gầm gầm gầm!" Nhưng không cần biết Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú tìm kiếm thế nào, đều không tìm thấy tung tích của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú phẫn nộ gầm lên một tiếng, dùng hai cánh tay thô tráng của mình dùng sức đấm vào ngực.

Lúc này, ngay cả hai huynh đệ huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng đang trốn trong bóng tối của rừng Tất Hắc, tâm trạng căng thẳng quan chiến, cũng không ngờ lại có cục diện như vậy.

Phải biết rằng công kích trước đó của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú vô cùng có sách lược, hai lần hai bàn tay tấn công ở thời gian và vị trí khác nhau, nhìn có vẻ như đã phân tán sức mạnh để sử dụng.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác, bàn tay phải tấn công trước chỉ là dương công, nhìn uy lực mạnh mẽ, nhưng mục đích thực sự không phải để tấn công Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, mà là để phong tỏa vị trí chạy trốn của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương.

Đúng vậy, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú không chỉ có một thân sức mạnh man rợ, mà còn có trí tuệ như người thường, biết

nên chiến đấu với địch nhân như thế nào, đó mới là điều quan trọng nhất.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú biết tốc độ của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương quá nhanh, tuy không luận thân hình, sức mạnh hay lực phòng ngự đều vượt trội Ám Kim Hấp Huyết Vương, nhưng duy chỉ có tốc độ là không theo kịp.

Cho nên mới dùng một chưởng đi công kích Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức trước, để đối phương theo ý đồ của mình bay đến nơi thích hợp.

Kết quả đúng như Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú dự đoán, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương quả nhiên theo ý đồ của nó bay vào vị trí đã định.

Nhưng sớm vào lúc đó, bàn tay trái rảnh rỗi của Cuồng Bạo Cự Thú đã phát động tấn công, vì đã dự đoán trước được cuộc tấn công của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương, nên tốc độ trông cũng không hề chậm chút nào.

Trong tình huống như vậy, Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã bị hạn chế tất cả phương hướng chạy trốn.

Nhưng dù vậy, bất ngờ vẫn xảy ra.

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương lại bùng phát ra một trận tử quang rồi biến mất, không chỉ không thấy tung tích, ngay cả Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy.

“Huynh trưởng, huynh có biết đây là chuyện gì không?

Lớp màn bảo vệ màu tím của Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương vốn là dùng như vậy sao?” Đệ đệ Ân Hồng đang quan chiến cũng không nhìn ra được Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương rốt

cuộc đã ẩn giấu tung tích như thế nào, bèn hỏi ca ca Ân Giao của mình.

Huynh trưởng Ân Giao nghe câu hỏi của đệ đệ Ân Hồng, cũng không khác gì, cũng không biết gì cả.

Nhưng tuy không biết Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương rốt cuộc đã trốn đi đâu, nhưng rõ ràng lớp màn bảo vệ màu tím bao bọc Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương trước đó nhất định đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng.

Nhưng tác dụng cụ thể là gì, huynh trưởng Ân Giao cũng không biết.

Lúc này trong rừng Tất Hắc, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú đã tìm kiếm ở gần đó một khắc đồng hồ.

Là một con yêu thú, Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú tuy cũng có linh trí gần giống con người, nhưng lại vô cùng không có kiên nhẫn.

Tuy cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú dần mất đi kiên nhẫn không tiếp tục tìm kiếm nữa.

Bây giờ Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú chỉ có một việc phải làm, đó là nhanh chóng quay về tiếp tục ngủ.

Trước đó đang ngủ ngon lành, lại bị Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương tự tiện xông vào lãnh địa rừng Tất Hắc làm cho tỉnh giấc, vì vậy mới phẫn nộ phản kích.

Nếu bây giờ Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương dường như đã chạy trốn, vậy thì Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú cũng không còn lý do để tiếp tục tìm kiếm nữa.

Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú chậm rãi xoay chuyển

thân thể to lớn của mình, đi về phía sâu trong rừng Tất Hắc, định tiếp tục ngủ.

Nhưng đúng lúc này, huynh trưởng Ân Giao vẫn luôn chăm chú theo dõi chiến trường lại đột nhiên co rụt đồng tử, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng bất ngờ.

"Không hay rồi!

Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương chưa đi!" Huynh trưởng Ân Giao không nhịn được kinh hô một tiếng, đệ đệ Ân Hồng ở bên cạnh sau khi nghe thấy tiếng kinh hô của huynh trưởng Ân Giao cũng nhìn về phía chiến trường, sau đó cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dường như hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đều không ngờ, sẽ có một màn như vậy xảy ra.

Ngay khi Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú xoay người đi định tiếp tục ngủ, bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, giữa không trung, một cánh cửa hư không màu tím được mở ra.

Từ trong cánh cửa hư không màu tím sẫm lộ ra một đôi mắt màu huyết hồng tràn đầy dục vọng hút máu.

Đôi mắt màu huyết hồng này vừa lộ ra, nhìn thấy Cuồng Bạo Đại Lực Kim Cương Cự Thú, liền lộ ra vẻ hung tàn tham lam.

Sau đó chủ nhân của đôi mắt màu huyết hồng đột nhiên nhanh chóng bay ra khỏi cánh cửa hư không màu tím, hai cánh áp sát vào thân, mục đích là để giảm lực cản khi lao tới, đồng thời cũng có thể nhanh hơn phát động tấn công lén.

Chủ nhân của đôi mắt màu huyết hồng không phải ai khác, chính là Ám Kim Hấp Huyết Biên Bức Vương đã trốn đi trước đó!

Cảnh tượng hai vương tử Ân Thương là Ân Giao và Ân Hồng săn yêu thú trong Vân Mộng Trạch đều nằm trong tầm quan sát của Thiên Đình chi chủ Tần Hạo.

Là những chiến tướng Thiên Đình sẽ đối kháng với Ma tộc của Ma Vực trong tương lai, Tần Hạo tự nhiên phải quan sát kỹ lưỡng biểu hiện của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Kết quả vừa nhìn, Thiên Đế Tần Hạo phát hiện bản lĩnh của hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng không tệ, cho dù tu vi tu tiên còn thấp, cũng vẫn có cơ hội thành tiên đắc đạo.

Chương 662

Lúc này Tần Hạo đang có huyết mạch chính thống của Ân Thương trong tay, tự nhiên có thể thông qua hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng để khống chế toàn bộ Ân Thương, tránh cho Tây Kỳ được Xiển Giáo chống lưng sau khi thống trị thiên hạ sẽ quá cường thế.

Tần Hạo trong lòng hiểu rõ, thực lực của mình tuy mạnh mẽ, nhưng không thể một mình đánh bại Ma tộc của Ma Vực.

Cần phải mượn sức mạnh của Phong Thần Bảng, mượn sức của Xiển Giáo, mượn sức của Triệt Giáo, thậm chí là Nhân Giáo, Yêu tộc...

để thống lĩnh những thế lực này, ngoài việc cần Phong Thần Bảng, còn phải có căn cơ của mình.

Thiên hạ Ân Thương, trong mắt Tần Hạo chính là một nơi căn cơ không tồi mà Thiên Đình đang tìm kiếm ở nhân gian.

Cũng vì vậy, kết quả của trận chiến giữa Ân Thương và Tây Kỳ tại Tuyệt Long Lĩnh lúc này vô cùng quan trọng.

Tần Hạo hiểu rằng, nếu trận chiến Tuyệt Long Lĩnh, phe Ân Thương thắng, vậy thì hai vương tử Ân Thương là Ân Giao, Ân Hồng mà hắn bố trí sẽ không có tác dụng gì, Trụ Vương có thể ngồi vững trên ngai vàng, cả ngày cùng Tô Đát Kỷ ăn uống vui chơi.

Ngược lại, nếu trận chiến Tuyệt Long Lĩnh, Tây Kỳ thắng, vậy có nghĩa là phe Ân Thương bắt đầu bại lui, Trụ Vương hạ đài, Ân Giao, Ân Hồng thay mặt Thiên Đế Tần Hạo nắm giữ thiên hạ Ân Thương sẽ có lý do.

“Hắc hắc, đến lúc đó phong hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng làm

Thương Thiên Tử vậy." Tần Hạo đột nhiên nhớ lại, có chút ác ý nói.

Đồng thời, đối với hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng ở Vân Mộng Trạch cũng không tiếp tục quan tâm nữa, dù sao bên đó có Xích Xà Tử trông chừng, một khi có nguy hiểm mà hai huynh đệ không thể đối phó, với tư cách là sư phụ, Xích Xà Tử tự nhiên sẽ ra tay tương trợ.

Cùng lúc đó, Tần Hạo lại hướng ánh mắt về chiến trường của hai quân Ân Thương và Tây Kỳ tại Tuyệt Long Lĩnh xa xôi vạn dặm!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, nơi Ân Thương và Tây Kỳ giao chiến, tiếng trống trận vẫn vang trời, binh sĩ hai quân vẫn đang chém giết, nhưng có thể thấy việc chém giết của những binh sĩ này có chút kiềm chế.

Đại thống lĩnh quân đội Ân Thương là Văn Thái Sư đối với việc chỉ huy binh sĩ cũng trở nên có phần bảo thủ, không còn tiến công mạnh mẽ như trước nữa.

Không chỉ vậy, Văn Thái Sư thỉnh thoảng còn liếc nhìn cuộc đấu pháp trên bầu trời.

Quân đội Tây Kỳ cũng trong tình hình tương tự, người tạm thời thay Khương Tử Nha giữ vị trí thống lĩnh là Lý Tĩnh cũng đang kiềm chế, đồng thời cũng rất để ý đến mọi chuyện xảy ra trên bầu trời.

Thứ khiến hai vị đại thống lĩnh của Ân Thương và Tây Kỳ phải bận tâm, tự nhiên là cuộc đấu pháp giữa Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ trên bầu trời.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên giỏi nhất về khí, thần thông sử dụng đều là các loại thần thông của Khí chi đại đạo, không chỉ uy lực mạnh mẽ mà còn quỷ dị khó lường, hơi bất cẩn rơi vào trong đó là mất mạng.

Nhất Khí Tiên mạnh mẽ như vậy, lai lịch cũng không hề đơn giản,

là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu của Triệt Giáo, cũng là một trong ba người có tu vi cao nhất trong toàn bộ Triệt Giáo.

Bất luận thực lực hay thiên phú đều được sư phụ và sư thúc công nhận.

Bên kia, đại diện cho Tây Kỳ xuất chiến là Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ cũng có lai lịch không tầm thường, là con trai thứ chín mươi chín của Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Nhưng Lôi Chấn Tử tuy là con trai thứ chín mươi chín của Tây Bá Hầu Cơ Xương, nhưng lại bị vứt bỏ, sau đó được tiên nhân của Xiển Giáo thu làm đồ đệ truyền thụ tiên pháp, cũng vì vậy mà có một thân bản lĩnh, giỏi nhất là thần thông song thuộc tính phong lôi.

Lúc này trên bầu trời, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang đấu pháp với Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tay cầm Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm, phong độ phiêu dật, mượn Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm phát ra từng đạo kiếm khí.

Kiếm khí cũng là khí, cũng có thể ẩn chứa áo nghĩa của Khí chi đại đạo.

Giữa trời đất, vạn sự vạn vật đều có khí tồn tại, Khí chi đại đạo nhìn có vẻ đơn nhất nhưng thực tế lại bao hàm vạn tượng.

Bên kia, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ cũng không cam chịu yếu thế, pháp bảo Phong Lôi Hoàng Kim Côn trong tay ẩn chứa hai thuộc tính lớn là phong và lôi, uy lực của thần thông sử dụng càng lớn hơn.

Từng đạo phong nhận và lôi điện hướng về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, dưới ánh điện chớp lôi minh, suýt chút nữa khiến những người phàm không biết chuyện ở gần đó tưởng rằng trời sắp sấm chớp mưa giông.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ vốn dĩ trước đó vô cùng kiêu ngạo, đòi đưa Nhất Khí Tiên Dư Nguyên vào Phong Thần Bảng lại bắt đầu rơi vào thế hạ phong, uy lực của phong nhận và lôi điện phát ra cũng bắt đầu giảm xuống.

"Khốn kiếp, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, ngươi rốt cuộc đã dùng pháp thuật gì!" Lôi Chấn Tử càng đánh càng uất ức, không chỉ bây giờ không chạm được vào Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, ngay cả uy lực của đạo pháp phát ra cũng đang giảm đi.

Lúc này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại một lần nữa dùng Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm vung ra một đạo kiếm khí ẩn chứa áo nghĩa của Khí chi đại đạo, sau đó trên khuôn mặt anh tuấn tiêu sái lộ ra một nụ cười ôn văn nhã nhặn, không hề để ý nói: "Ha ha, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ ơi, chẳng lẽ ngươi không nhận ra sao?

Bây giờ ngươi đã sớm trúng kế của ta rồi!" Lôi Chấn Tử dùng Phong Lôi Hoàng Kim Côn đỡ lấy một đạo kiếm khí, lại cảm thấy sức mạnh truyền đến từ Phong Lôi Hoàng Kim Côn vô cùng mạnh mẽ, phải tốn rất nhiều pháp lực mới có thể trấn áp được.

"Khốn kiếp, Dư Nguyên, ngươi rốt cuộc đã dùng cách gì?

Lại khiến pháp lực đạo pháp của ngươi trở nên mạnh mẽ như vậy?" Trong cảm nhận của Lôi Chấn Tử, không phải pháp lực đạo pháp của hắn yếu đi, mà là pháp lực đạo pháp của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã mạnh lên.

Lôi Chấn Tử vốn dĩ vô cùng ngông cuồng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì thần thông thuộc tính phong vô cùng khắc chế Khí chi đại đạo mà Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tu luyện, kết quả đột nhiên tình hình đã thay đổi.

Đối với điều này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chỉ cười một tiếng, sau đó lật tay một chiêu, trong tay bạch quang lóe lên, xuất hiện một

chiếc đèn lồng nhỏ.

Chiếc đèn lồng nhỏ này không phải là đèn lồng bình thường, trên đó có một lỗ nhỏ, bên trong tuy cũng có ánh nến, nhưng lại có nhiều khí tức hơn từ bên trong truyền ra, nhưng những khí tức đó lại một lần nữa quay trở lại trong đèn lồng, trông giống như đã tiến hành một lần tuần hoàn vậy.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện giữa sự lưu chuyển của khí tức, giống như hơi thở của con người, lại có một loại huyền cơ đại đạo khác.

"...Tiên thiên pháp bảo!" Lôi Chấn Tử vừa nhìn thấy pháp bảo Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cầm trong tay liền kinh hô một tiếng, dường như không ngờ đối phương lại có bảo vật bực này!

"Một tên đệ tử tam đại nhỏ nhoi mà cũng có tiên thiên pháp bảo?

Sao có thể?" Lôi Chấn Tử bị dọa không nhẹ, đối thủ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại lấy ra tiên thiên pháp bảo, đó là thứ không tầm thường a.

Phải biết rằng tiên thiên pháp bảo đều là những pháp bảo vô cùng đặc biệt, sở dĩ gọi là tiên thiên pháp bảo, tự nhiên là ý nghĩa trên mặt chữ, đó là pháp bảo sinh ra trước cả trời đất, tồn tại sớm hơn cả trời đất, cùng trời đất cộng sinh trong hồng mông hỗn độn.

Thân phận đặc biệt như vậy, tiên thiên pháp bảo về mặt uy lực cũng không hề yếu.

Ví dụ như Thanh Đồng Kính trong tay Tần Hạo, tuy chỉ là tiên thiên pháp bảo tương đối hạ phẩm, nhưng uy năng lại vô cùng kỳ diệu, có thể nhìn thấu mọi cảnh tượng trong phạm vi vạn dặm, có thể nhìn thấu ngụy trang, uy lực không kém gì Chiếu Yêu Kính.

Nhưng Lôi Chấn Tử chỉ kinh ngạc một lát, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ khinh thường, "Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đừng tưởng có tiên

thiên pháp bảo là có thể làm gì thì làm, nói cho ngươi biết, hôm nay tiểu gia nhất định phải đưa ngươi vào Phong Thần Bảng!" Nói xong, Lôi Chấn Tử liền cầm Phong Lôi Hoàng Kim Côn, khuấy động đầy trời phong vân lôi điện, cả người hóa thành một cơn lốc xoáy cuồng phong sấm sét lao về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang cầm tiên thiên pháp bảo.

Đừng thấy Lôi Chấn Tử trông có vẻ ngông cuồng vô cùng, nhưng hắn cũng biết cách đấu pháp.

Sau khi Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lấy ra chiếc đèn lồng tiên thiên pháp bảo, Lôi Chấn Tử biết nhất định phải tốc chiến tốc thắng, quyết không thể để xảy ra một chút bất ngờ nào.

Cũng vì vậy mới dốc toàn lực, tấn công Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Nhưng đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy của Lôi Chấn Tử, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại mỉm cười, một bộ dạng không hề để ý, "Ồ ồ, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ ơi, đấu pháp với ta lâu như vậy, không lẽ ngươi thật sự cho rằng bây giờ dốc toàn lực là có thể đưa hồn phách của ta vào Phong Thần Bảng sao!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên vừa nói, vừa nhẹ nhàng giơ chiếc đèn lồng có lỗ nhỏ trong tay lên, miệng lẩm bẩm, dường như đang niệm chú.

Lôi Chấn Tử thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bình tĩnh tự tại như vậy, trong lòng vô cùng tức giận, vì cảm thấy đối phương đang coi thường mình, nhưng cùng lúc đó lại có một cảm giác bất an lan tỏa trong lòng, dường như sắp có chuyện không hay xảy ra.

Chương 663

Ngay khi Lôi Chấn Tử cuốn theo lốc xoáy cuồng phong sấm sét lao đến trước mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, định dùng một chiêu trực tiếp hủy đi nhục thân của hắn, thì bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy trong hư không xung quanh xuất hiện những dòng khí ngũ sắc, bên trong bao gồm tử khí, thi khí, sát khí, đường hoàng chi khí... mỗi một loại dòng khí đều ẩn chứa sức mạnh khác nhau, đồng thời những dòng khí ẩn chứa sức mạnh khác nhau này lại song song tồn tại.

Cùng lúc đó, những dòng khí ngũ sắc này vận chuyển theo một quy luật huyền diệu, đột nhiên một trận pháp hình thành!

Lôi Chấn Tử đương nhiên cũng chú ý đến những dòng khí ngũ sắc đột nhiên xuất hiện, đồng tử không nhịn được co rụt lại.

Đối với những dòng khí ngũ sắc này hắn tự nhiên không hề xa lạ, trước đó Lôi Chấn Tử đã dùng Phong Lôi Hoàng Kim Côn đánh tan những thần thông Khí chi đại đạo do Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phóng ra.

Lúc đó, hắn phong quang vô hạn, không ngừng trào phúng thần thông Khí chi đại đạo của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên quá yếu.

Kết quả không ngờ, những thần thông Khí chi đại đạo đã bị đánh tan lại từ trong hư không hiện ra, lúc này Lôi Chấn Tử mới phát hiện ra mình lại không hề hay biết.

Nhưng trận pháp Khí chi đại đạo đã thành hình, cũng vẫn không có cách nào ngăn cản được lốc xoáy cuồng phong sấm sét mà Lôi Chấn Tử liều mạng phát ra!

Thậm chí, Lôi Chấn Tử còn điều động thêm pháp lực vào trong thần thông, mục đích là để tăng thêm vài phần uy lực của thần thông.

Nhưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy vậy lại mỉm cười, lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường, "Tên người chim mọc cánh dài kia, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng trận pháp này của ta bây giờ mới bắt đầu bố trí sao?" Nghe câu nói này của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, Lôi Chấn Tử không nhịn được co rụt đồng tử, "Tiểu gia mặc kệ ngươi có ý gì, tất cả đều chết cho ta!" Nhưng ngay khi Lôi Chấn Tử gầm lên định dùng lốc xoáy cuồng phong sấm sét tấn công Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, bất ngờ lại đột nhiên xuất hiện!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy thần thông lốc xoáy cuồng phong sấm sét mà Lôi Chấn Tử biến hóa ra lại tan biến một cách khó hiểu, giống như thần thông thanh thế to lớn trước đó không hề tồn tại vậy, Lôi Chấn Tử cũng không ngờ lại xảy ra một màn như vậy.

"Chuyện gì thế này?

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Tại sao thần thông của ta lại biến mất một cách khó hiểu?" Lúc này Lôi Chấn Tử đang lơ lửng giữa không trung, không còn thần thông bao bọc nữa, trông có vẻ có mấy phần hài hước.

Tinh thần của hắn cũng vô cùng kích động, dường như cũng hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

"Ha ha, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ, trước đó không phải ngươi rất kiêu ngạo sao?

Nói thật cho ngươi biết, sớm đã từ lúc ngươi bắt đầu tùy ý đánh tan thần thông Khí chi đại đạo của ta, ngươi đã lọt vào kế của ta, trận pháp cũng bắt đầu được bố trí từ lúc đó." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên

nhẹ nhàng lắc chiếc đèn lồng tiên thiên pháp bảo trong tay, mang theo mấy phần đắc ý mỉm cười.

"Không thể nào?

Tên này nhất định đang lừa ta, ta đường đường là đệ tử Xiển Giáo sao có thể mắc lừa?" Lôi Chấn Tử giận dữ quát một tiếng, định điều động pháp lực trên người thi triển thần thông lần nữa.

Nhưng hắn nhanh chóng sững sờ, vì Lôi Chấn Tử cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ bất thường.

"Pháp lực trong cơ thể ta... pháp lực không còn bị khống chế nữa?" Đúng vậy, lúc này Lôi Chấn Tử sau khi bị Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lừa vào trong trận pháp, lập tức phản ứng lại muốn dùng thần thông phá vỡ trận pháp vừa mới thành hình.

Nhưng khi thực sự định dùng pháp lực, lại phát hiện pháp lực của mình không thể điều động được nữa.

Cũng có thể nói, Lôi Chấn Tử bây giờ vì không thể dùng pháp lực, cùng lắm chỉ là một người phàm có chút đặc thù mà thôi.

"Ồ ồ, bây giờ mới phát hiện không cảm thấy có chút muộn rồi sao?

Nói thật cho ngươi biết, Lôi Chấn Tử, ngươi không lẽ cho rằng thần thông Khí chi đại đạo trong tay ta chỉ có mấy loại đó sao?

Không biết ngươi có nghe nói đến Huyễn Khí và Cấm Khí không?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nghịch chiếc đèn lồng tiên thiên pháp bảo trong tay, thong dong hỏi.

Từ giọng điệu và biểu cảm của hắn, dường như bây giờ người nắm chắc phần thắng đã biến thành hắn rồi.

Ai có thể ngờ người trước đó bị áp đảo lại chính là Nhất Khí Tiên

Dư Nguyên chứ?

“Huyễn Khí?

Cấm Khí?

Chẳng lẽ...” “Huyễn Khí?

Cấm Khí?

Chẳng lẽ, trước đó ngươi đã dùng hai loại khí này để tính kế ta?” Lúc này Lôi Chấn Tử đã mất đi quyền khống chế pháp lực trong cơ thể, may mà nhục thân của hắn đã được tôi luyện, có những điểm đặc biệt.

Không có pháp lực, không khác gì người phàm, nhưng sức mạnh của nhục thân lại vô cùng mạnh mẽ, đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng sau lưng đang vỗ, giúp Lôi Chấn Tử có thể bay lơ lửng giữa không trung mà không bị rơi xuống chết.

Nhưng nếu Lôi Chấn Tử thật sự sắp rơi xuống, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng sẽ không ngồi yên không quản.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sẽ không cứu, mà sẽ bổ thêm một đao, để Lôi Chấn Tử trước khi rơi xuống đã bị giết chết, nhục thân bị hủy đi, sau đó hồn phách bị thu vào Phong Thần Bảng.

“Ha ha, Lôi Chấn Tử, bây giờ ngươi cuối cùng cũng hiểu rồi chứ?

Nói thật cho ngươi biết, ta sớm đã trong lúc đấu pháp với ngươi đã thi triển thần thông Huyễn Khí và Cấm Khí, thần thông Huyễn Khí có thể mê hoặc tri giác của người khác, tu luyện Khí chi đại đạo đến cảnh giới như ta, ngay cả chân tiên cũng vẫn sẽ bị mê hoặc tri giác, còn thần thông Cấm Khí thì có thể khóa chặt pháp lực trong cơ thể tu đạo giả, bây giờ pháp lực của ngươi sở dĩ không thể vận dụng, là vì thần thông Cấm Khí của ta đã bắt đầu phát huy tác dụng.” Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ha ha cười một tiếng, tỏ ra có chút đắc ý.

Để bố trí cục này, hắn thực sự đã tốn rất nhiều tâm sức, sở dĩ trước đó cố ý bị Lôi Chấn Tử áp đảo, là để trong lúc Lôi Chấn Tử đánh tan các thần thông khí đạo do Khí chi đại đạo sinh ra, trong khoảng thời gian đó, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có thể lén lút lợi dụng những thần thông Khí chi đại đạo bị đánh tan này bắt đầu bí mật bố trí trận pháp xung quanh chiến trường đấu pháp giữa hắn và Lôi Chấn Tử.

Đợi trận pháp bố trí thành công, thần thông Huyễn Khí và Cấm Khí đều bắt đầu phát huy tác dụng, cũng là lúc Nhất Khí Tiên Dư Nguyên giăng lưới thu cá.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Thần thông Huyễn Khí ta biết, rõ ràng rất vô dụng, không chỉ thời gian phát huy tác dụng rất dài, phải thúc đẩy thần thông Huyễn Khí trong thời gian dài, mới có thể có một chút tác dụng mê hoặc, càng đừng nói đến huyễn giác!

Còn có thần thông Cấm Khí, có thể phong bế pháp lực của Lôi Chấn Tử ta, cũng không thể nào khiến ta không có một chút phát giác nào!" Lôi Chấn Tử một bộ dạng không hiểu, không thể tin được nhìn Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang một mặt đắc ý.

"Ha ha, Lôi Chấn Tử ơi, trước đó ngươi đáng lẽ đã có chút phát giác, chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao?

Sau này trong lúc giao thủ với ta, ngươi cảm thấy uy lực của pháp lực và thần thông ngày càng yếu, đó là thần thông Cấm Khí bắt đầu phát huy tác dụng sơ bộ, nhưng ngươi lại không để ý mà cho rằng mình rất lợi hại, đây chính là tác dụng của thần thông Huyễn Khí của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ta, có thể khiến thân thể và hồn phách của ngươi đều sinh ra ảo giác.

Chương 664

Ảo giác này không cần quá lợi hại, chỉ cần chống đỡ đến khi thần thông Cấm Khí mà ta thi triển phát huy uy lực là được.” Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trên mặt mang theo nụ cười, trong tay vẫn cầm chiếc đèn lồng tiên thiên pháp bảo, khí thể từ bên trong tỏa ra lại hòa vào trận pháp Khí chi đại đạo đang vây quanh Lôi Chấn Tử và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, trận pháp Khí chi đại đạo này có tiên thiên pháp bảo đèn lồng làm trận nhãn, cũng bắt đầu có một dị biến kỳ dị hơn.

Lôi Chấn Tử nhìn đến đây, làm sao không hiểu được mưu kế và ý đồ của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, “Khốn kiếp, chỉ hận ta Lôi Chấn Tử không sớm nhìn thấu âm mưu của ngươi, nhưng ngươi đừng đắc ý, không có pháp lực, ta cũng là võ tướng lừng lẫy của Tây Kỳ!” Lôi Chấn Tử tuy trước đó vô cùng kiêu ngạo, nhưng phán đoán cục diện vào thời điểm quan trọng lại vô cùng rõ ràng, Lôi Chấn Tử biết, nếu không thể lập tức phá vỡ trận pháp do Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tạo thành, vậy thì tuyệt đối không có cách nào trốn thoát, kết cục còn lại cũng không khác gì nhục thân bị hủy, hồn phách trở thành một thành viên trong Phong Thần Bảng!

Sở dĩ Lôi Chấn Tử có được sự tự tin như vậy, cũng là vì đã nhìn thấu một phần thực lực của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Điểm mấu chốt nhất, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không có pháp bảo và đạo pháp thần thông có sức sát thương quá lớn, nếu không thì bây giờ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã thi triển thần thông trực tiếp diệt sát tên đệ tử Xiển Giáo này rồi.

Cũng vì nhận ra điểm này, Lôi Chấn Tử mới có lòng tin phá vỡ trận pháp mà Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bố trí.

"Ồ?

Vậy sao?

Nếu Lôi Chấn Tử có tự tin phá được trận pháp Khí chi đại đạo mà Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ta bố trí, vậy thì cứ thử xem, bản tọa muốn xem một tu đạo giả nhỏ bé có thể phá được trận pháp của ta không!" Khóe miệng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lộ ra một tia cười lạnh khinh thường, trước đó cố ý che giấu thực lực dẫn đến bị Lôi Chấn Tử áp đảo, không phải là để Lôi Chấn Tử tê liệt đại ý, sau đó nhân cơ hội này bắt đầu bố trí trận pháp sao?

Bây giờ trận pháp cuối cùng đã bố trí thành công, thần thông Huyễn Khí và Cấm Khí cũng đã thành công hạn chế cảm tri lực và pháp lực của Lôi Chấn Tử, bất kể thế nào Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều có chắc chắn thắng lợi.

"Hừ, tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ chuyên giăng bẫy, nhận chiêu đi!" Lôi Chấn Tử cũng lười nói chuyện với Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nữa, hắn hiểu rằng thời gian kéo dài càng lâu càng bất lợi cho mình.

Lôi Chấn Tử gầm lớn một tiếng, sau đó cơ bắp toàn thân bắt đầu không ngừng căng phồng, đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng sau lưng cũng bắt đầu biến đổi dị thường.

Nếu dùng thần thức kiểm tra sẽ phát hiện, trong đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng có những mạch máu nhỏ thông qua huyết nhục kết nối với Lôi Chấn Tử.

Đó cũng là nguyên nhân Lôi Chấn Tử có thể không dùng pháp lực mà vẫn có thể vận dụng được món pháp bảo uy lực không tầm thường này.

Lúc này sau khi Lôi Chấn Tử quyết định liều mạng, các mạch máu trong đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng bắt đầu truyền đi một loại máu đặc biệt.

Loại máu này không phải thứ khác, chính là bản nguyên huyết dịch của Kim Sí Đại Bàng Điểu!

Kim Sí Đại Bàng Điểu là thần thú hiếm có thời nay, mỗi một con đều là chân tiên có thực lực cường đại.

Tương truyền trên thế giới này có một con Kim Sí Đại Bàng Vương, nhưng lại bị một vị đại năng nào đó thu phục.

Sở dĩ Lôi Chấn Tử được tiên nhân của Xiển Giáo coi trọng thu làm đồ đệ, đều là vì hắn trời sinh có đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng, và trong đôi cánh đó có chứa bản nguyên huyết mạch của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Sau này mới có kết quả là tu vi của Lôi Chấn Tử tiến bộ thần tốc, Lôi Chấn Tử biết tầm quan trọng của bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu chứa trong đôi cánh Phong Lôi Đại Bàng sau lưng, nên vẫn luôn không muốn dễ dàng sử dụng!

Nhưng hiện tại, Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ lại không thể không vận dụng bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu, bởi vì tình huống bây giờ liên quan đến sinh tử, nếu không sử dụng thì sau này sẽ không còn cơ hội.

Ầm ầm!

Một luồng khí thế cường đại từ trong cơ thể Lôi Chấn Tử bộc phát ra, thân thể hắn được một hư ảnh Kim Sí Đại Bàng Điểu bao phủ, tỏa ra một luồng khí tức viễn cổ!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy vậy, trên mặt tuy vẫn còn ý cười nhưng trong đôi mắt lại không hề có chút tiếu ý nào, ngược lại có

phần ngưng trọng.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng không ngờ, Lôi Chấn Tử lại có thể sử dụng thần thông mạnh mẽ như vậy trong tình huống pháp lực trong cơ thể bị phong ấn.

Thần thông này không phải do pháp lực thôi động, mà là do bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu trong cơ thể Lôi Chấn Tử thôi động.

Cho nên Huyễn Khí thần thông và Cấm Khí thần thông của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có lợi hại đến đâu cũng không có cách nào hạn chế được thiên phú thần thông của Kim Sí Đại Bàng Điểu!

"Nhận chiêu đi!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, một chiêu lấy mạng ngươi!

Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân!" Lôi Chấn Tử gầm lên một tiếng, cả người được bao phủ trong hư ảnh Kim Sí Đại Bàng Điểu, lao về phía Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Đây chính là thiên phú thần thông do bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu ẩn chứa trong đôi cánh Phong Lôi Đại Bằng sau lưng Lôi Chấn Tử mang lại, Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân!

Lúc này, Lôi Chấn Tử phảng phất như một con Kim Sí Đại Bàng Điểu sống sờ sờ, sở hữu toàn bộ nhục thân, tốc độ và móng vuốt sắc bén của nó!

Chiêu này tuy cường đại nhưng vẫn có ẩn họa rất lớn.

Một khi Lôi Chấn Tử đã sử dụng thiên phú thần thông Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân, thì cho dù trận đấu pháp này cuối cùng thắng được Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, sau đó trong một thời gian rất dài, Lôi Chấn Tử cũng sẽ không có cách nào sử dụng bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu này.

Nguyên nhân là vì sử dụng Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân cần vận dụng không phải pháp lực, mà là chính bản nguyên huyết mạch!

Cũng có nghĩa là, Lôi Chấn Tử mỗi giây sử dụng Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân, lượng bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu ẩn chứa trong đôi cánh Phong Lôi Đại Bằng sau lưng sẽ giảm đi một phần!

Thời gian kéo dài càng lâu, Lôi Chấn Tử thậm chí sau này sẽ không còn bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu nữa.

Không có bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu hỗ trợ tu luyện, thiên phú và thực lực sau này của Lôi Chấn Tử sẽ bị giảm đi đáng kể, tốc độ tu luyện cũng sẽ hạ xuống.

Đây cũng là nguyên nhân Lôi Chấn Tử lựa chọn tốc chiến tốc thắng, phải đánh bại Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trong thời gian ngắn nhất.

Nếu không phải là người quan chiến từ đầu, thật khó mà tưởng tượng được.

Ưu thế trước đó của Lôi Chấn Tử lớn đến mức nào, gần như là đuổi đánh Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Thế nhưng cục diện đấu pháp trong nháy mắt đã thay đổi, Lôi Chấn Tử trở thành người tu đạo phải liều mạng mới có được một tia sinh cơ, còn Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thì đứng đó chờ Lôi Chấn Tử đến nộp mạng.

Nhìn Lôi Chấn Tử như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều mạng đốt cháy bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu, để dùng Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân quyết một trận thắng thua.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy trong mắt có vẻ ngưng trọng và kiêng dè, nhưng vẫn mặt không đổi sắc, dường như mọi bất ngờ đều

không thể khiến lòng y gợn lên chút sóng nào.

"Ha ha, Lôi Chấn Tử à Lôi Chấn Tử, dù sao ngươi cũng là đệ tử Xiển Giáo, lẽ nào ngươi cho rằng chỉ bằng cái gọi là bản nguyên huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu là có thể phá vỡ Khí chi Đại đạo và trận pháp mà ta đã khổ cực tu luyện ra sao?

Hừ, không biết tự lượng sức mình, hôm nay để ta cho ngươi xem cho kỹ, thế nào mới là Đại Đạo bản nguyên pháp tướng chân chính!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cười lạnh một tiếng, đối với việc Lôi Chấn Tử liều mạng sử dụng Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân tỏ ra khinh thường.

Dứt lời, sau lưng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phảng phất xuất hiện một cái đuôi năm màu như khổng tước xòe đuôi, nhìn kỹ lại thì tựa như một dải cầu vồng!

Cùng lúc đó, toàn bộ đại trận Khí chi Đại đạo do Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bố trí cuối cùng đã kích phát toàn bộ uy năng!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cảm nhận được sức mạnh cường đại của đại trận Khí chi Đại đạo, hài lòng giương giương chiếc đèn lồng Tiên Thiên pháp bảo trong tay.

Chương 665

Vào khoảnh khắc này, thế giới phảng phất như ngừng lại.

Ít nhất đối với Lôi Chấn Tử là như vậy, trong mắt hắn, mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, động tác của hắn bắt đầu trở nên cứng ngắc.

Hắn phải dùng hết sức lực toàn thân để thoát khỏi sự trói buộc vô hình này, nhưng dù thế nào cũng không thoát ra được.

Sức mạnh của Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân cũng không ngừng suy yếu, dường như tan biến vào không khí.

Lúc này, Lôi Chấn Tử cuối cùng đã mất đi cơ hội liều mạng cuối cùng, pháp lực và huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu của hắn cũng không thể vận dụng được nữa!

Hiện tại, Lôi Chấn Tử thực sự không khác gì một người phàm!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, với tư cách là một kẻ tu đạo lão mưu thâm toán đã bày mưu từ lâu, đương nhiên sẽ không để xảy ra bất kỳ biến số nào, ngay khoảnh khắc này, pháp bảo Nhất Khí Triều Nguyên Kiếm của y chém một nhát về phía Lôi Chấn Tử!

Dù trước đó có kiêu ngạo đến đâu, Lôi Chấn Tử trong tình huống mất đi pháp lực và huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu, cũng không có cách nào chống lại một kiếm này.

Đệ tử Xiển Giáo, con trai thứ 99 của Tây Bá Hầu Cơ Xương, nhục thân của Lôi Chấn Tử bị hủy!

Ầm ầm, theo một luồng sức mạnh vô hình.

Hồn phách của Lôi Chấn Tử bị kéo đến Phong Thần Bảng ở vạn dặm xa, trở thành một phần sức mạnh cho Thiên Đình đối kháng quân

đội Ma Vực sau này.

Cùng với việc nhục thân của Lôi Chấn Tử bị hủy, hồn phách bị phong ấn, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng từ từ dỡ bỏ trận pháp đã bố trí.

Trận chiến này, y sử dụng Khí chi Đại đạo nhìn qua thì bị Lôi Chấn Tử khắc chế, nhưng trên thực tế Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã có được năng lực không cần lo lắng bị thần thông thuộc tính phong khắc chế.

Bởi vì Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã tham ngộ ra Đại Đạo bản nguyên pháp tướng của Khí chi Đại đạo, pháp tướng tựa như khổng tước xòe đuôi lúc trước chính là Đại Đạo bản nguyên pháp tướng mà y thi triển.

Chỉ là Lôi Chấn Tử không biết điểm này, cứ ngỡ trận chiến này mình đã nắm chắc phần thắng.

Kết quả lại trúng kế của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, sau khi thành công bày ra đại trận Khí chi Đại đạo, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã đứng ở thế bất bại.

Sau đó y lại lấy ra Tiên Thiên pháp bảo Đăng Lung làm trận nhãn cho Khí chi Đại đạo, càng khiến cho Lôi Chấn Tử không còn cơ hội phản kháng.

Về sau, thiên phú thần thông huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa thân mà Lôi Chấn Tử thi triển, trước mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và đại trận Khí chi Đại đạo, cũng chẳng qua chỉ là một đoàn khí đặc thù mà thôi, dễ dàng bị sức mạnh của y áp chế và phá giải.

Sau khi chém giết Lôi Chấn Tử của đại quân Tây Kỳ được cử ra nghênh chiến, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên liền giải trừ đại trận Khí chi Đại đạo, đồng thời cũng thu hồi Tiên Thiên pháp bảo Đăng Lung.

Không còn cách nào khác, những thần thông này tuy uy lực cường đại, nhưng ngọn nguồn pháp lực chung quy vẫn ở trên người Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có cường đại đến đâu, pháp lực cũng không phải là vô cùng vô tận.

Lúc này đấu pháp kết thúc, tự nhiên phải thu lại thần thông.

Nói về việc Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thành công chém giết tên Lôi Chấn Tử kiêu ngạo, vị thống lĩnh chỉ huy đại quân Ân Thương là Văn Thái Sư vô cùng cao hứng.

Đồng thời, đại quân Ân Thương cũng đều biết tiên nhân phe mình đã chiến thắng tiên nhân phe Tây Kỳ, trong lúc nhất thời sĩ khí đại chấn.

Ngược lại, quân đội bên phía Tây Kỳ, vị thống lĩnh tạm thời của đại quân Tây Kỳ là Lý Tĩnh cũng không ngờ, viên mãnh tướng Lôi Chấn Tử được phái ra lại không phải là đối thủ của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Đối phương có tạo nghệ trên Khí chi Đại đạo vô cùng cao, không phải người thường có thể chiến thắng.

Lôi Chấn Tử lại vì sơ suất khinh địch, dẫn đến trúng phải cạm bẫy của đối thủ.

Binh sĩ của đại quân Tây Kỳ cũng biết tin tiên nhân chiến bại, lập tức sĩ khí giảm mạnh.

Thống lĩnh đại quân Ân Thương Văn Thái Sư thấy vậy liền vội vàng phát hiệu lệnh, ra lệnh cho binh sĩ thừa thắng truy kích, tranh thủ mở rộng chiến quả.

Ngay khi Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chém giết Lôi Chấn Tử, bên phía đại quân Tây Kỳ đột nhiên lại có một tiên nhân thi triển độn thuật

bay ra.

“Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, giết sư đệ Lôi Chấn Tử của ta xong, bây giờ định đi thẳng một mạch thế sao?” Người này không phải ai khác, chính là tam đại đệ tử của Xiển Giáo, Hàn Độc Long!

Nguyên là Hàn Độc Long thấy Lôi Chấn Tử chiến bại, bị Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chém giết, đưa hồn phách vào Phong Thần Bảng, liền muốn khiêu chiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Nguyên nhân làm vậy có rất nhiều, một là để báo thù rửa hận cho sư huynh đệ đồng môn.

Cũng là muốn thông qua hành vi này để các sư thúc trong Xiển Giáo chú ý.

Phải biết rằng từ trước đến nay, Hàn Độc Long vì vấn đề thiên phú tu luyện, vẫn luôn bị người trong Xiển Giáo xem nhẹ, cùng là tam đại đệ tử như Lôi Chấn Tử, nhưng vẫn không có cách nào đứng trên cùng một độ cao như hắn.

Lần này hắn cố ý đứng ra khiêu chiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, cũng là vì mục đích này.

Nếu là người khác, sau khi thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên chém giết Lôi Chấn Tử như thế nào, lại thấy Hàn Độc Long cũng khiêu chiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, khẳng định sẽ mắng một tiếng là đang tìm chết.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên là một kẻ tàn nhẫn đã lĩnh ngộ ra Đại Đạo bản nguyên pháp tướng, sau này trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thành vấn đề.

Thực lực cường đại như vậy bày ra ở đó, muốn giải quyết một con rồng độc nhỏ bé thì không thể đơn giản hơn.

Nhưng đó đều là suy nghĩ của người ngoài cuộc, đối với Hàn Độc

Long mà nói, đây là cơ hội duy nhất.

Hàn Độc Long cảm thấy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có cường đại đến đâu, chỉ cần chưa tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì sau khi vừa đánh bại Lôi Chấn Tử, chắc chắn có sự tiêu hao.

Lúc này, Hàn Độc Long chỉ cần cẩn thận khi giao thủ với Nhất Khí Tiên Dư Nguyên là được.

Nếu có thể chiếm được một chút thượng phong, sau đó thấy tốt thì lui về trong đại quân Tây Kỳ, vậy sau này người trong Xiển Giáo cũng sẽ nhìn hắn bằng con mắt khác.

So ra thì đây cũng là một chút phấn chấn lòng người sau khi Lôi Chấn Tử chiến bại bị chém giết.

Nhưng suy nghĩ này của Hàn Độc Long quá đơn giản rồi, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên làm sao không nhìn ra, tên tam đại đệ tử Xiển Giáo này đang muốn chiếm tiện nghi.

Nghĩ đến đây, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên khẽ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: "Tiện nghi của ta không dễ chiếm như vậy đâu!" Ngoài mặt, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại tỏ vẻ không đúng, nói với Hàn Độc Long: "Ha ha, bần tọa vừa mới giao thủ với Lôi Chấn Tử, tuy đã chém giết hắn, nhưng khó tránh khỏi có chút tiêu hao, hay là Hàn Độc Long đạo hữu, chúng ta lần sau tái chiến nhé!" Nói xong, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên liền giá độn quang bay về phía doanh trại đại quân Ân Thương.

Mục tiêu khiêu chiến của Hàn Độc Long là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, lúc này thấy đối phương lại dám chạy trốn trước mặt mình, nào có chịu?

"Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, chạy đi đâu!" Hàn Độc Long hét lớn một tiếng, cũng đuổi theo.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đương nhiên sẽ không để Hàn Độc Long đuổi kịp, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, tay vừa giơ lên, một đạo thần thông Khí chi Đại đạo đánh về phía Hàn Độc Long.

Chương 666

Lần này thần thông Khí chi Đại đạo có màu xám tro, Hàn Độc Long cũng không biết đây là loại thần thông Khí chi Đại đạo nào, sợ rằng lát nữa sẽ bị ám toán bởi Huyễn Khí thần thông, Cấm Khí thần thông như Lôi Chấn Tử, vì vậy vội vàng kéo giãn khoảng cách.

Nhưng sự việc phát triển tiếp theo lại khiến Hàn Độc Long vô cùng bất ngờ, chỉ thấy đạo thần thông Khí chi Đại đạo màu xám tro kia đột nhiên tan ra, hình thành một làn sương mù.

Lúc này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên mượn điểm mù thị giác do làn sương mù này tạo ra, thành công trở về doanh trại của đại quân Ân Thương.

Đúng như suy đoán của Hàn Độc Long, sau khi đấu xong với Lôi Chấn Tử, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy thành công chém giết đối phương, đưa hồn phách của Lôi Chấn Tử vào Phong Thần Bảng, nhưng bản thân tâm thần và pháp lực tiêu hao cũng vô cùng lớn.

Vì vậy tuy Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tự tin có thể chiến thắng Hàn Độc Long, nhưng cũng không có ý định tiếp tục đấu pháp nữa.

Dù sao trên chiến trường mọi thứ đều biến đổi trong nháy mắt, nếu không cẩn thận bước sai một bước, rất có thể sẽ rơi vào cạm bẫy của người khác.

Hàn Độc Long bên này khi ý thức được Nhất Khí Tiên Dư Nguyên muốn chạy trốn thì đã muộn, lại không thể một mình bay vào doanh trại đại quân Ân Thương.

Đúng lúc này, từ trong doanh trại của đại quân Ân Thương bay ra một vị tiên nhân.

Hàn Độc Long chưa kịp nhìn rõ hình dạng của vị tiên nhân này, đã nghe thấy giọng nói của đối phương trước.

"Ha ha, Hàn Độc Long ngươi thật to gan, dám ngông cuồng như vậy, hôm nay Lý Hưng Bá ta sẽ tiếp ngươi!" Vị tiên nhân này không phải ai khác, chính là đệ tử Tiệt Giáo, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Lý Hưng Bá!

Lý Hưng Bá trời sinh có một giọng nói tốt, chưa bay đến nơi, âm thanh đã truyền đến tai Hàn Độc Long.

Hàn Độc Long thấy không có cơ hội khiêu chiến Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, nhưng cũng không định không thu hoạch được chút gì mà xám xịt trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

"Được thôi, ta muốn xem xem Cửu Long Đảo Tứ Thánh rốt cuộc là thần thánh phương nào, có đỡ được một đao của ta không!" Hàn Độc Long cười lớn một tiếng, liền vác thanh đại đao chém tới.

Một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Lý Hưng Bá cũng không hề yếu thế, giơ hai cây búa nặng ngàn cân cũng xông lên!

Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, vác hai cây thiết chùy khổng lồ đối đầu với Hàn Độc Long, hai bên qua lại, tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Thực ra Hàn Độc Long sau lưng cũng có một danh hiệu, cùng với Vi Đà, Tiết Ác Hổ được gọi chung là Phá Trận Tam Kiệt, sở trường nhất là phá trận pháp của đối thủ.

Nhưng Lý Hưng Bá đã là một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, có thể được Văn Thái Sư và sư môn Tiệt Giáo coi trọng, mệnh lệnh xuống đây trợ giúp đại quân Ân Thương đối kháng đại quân Tây Kỳ, vậy chứng tỏ sức mạnh của những người này đều không tầm thường.

"Chỉ bằng cái danh Phá Trận Tam Kiệt mà cũng dám đối đầu với

Lý Hưng Bá gia gia, không khỏi quá đề cao mình rồi sao!

Ăn một chùy của ta!" Cửu Long Đảo Tứ Thánh Lý Hưng Bá quả nhiên không hổ danh có chữ "Bá" trong tên, ra tay cũng vô cùng uy vũ, hai cây đại thiết chùy như hai ngọn Thái Sơn tùy ý vung vẩy, chỉ riêng luồng gió do hai cây đại thiết chùy tạo ra khi vung cũng đủ thổi ngã một vài người phàm, từ đó có thể thấy thực lực và sức mạnh của Lý Hưng Bá cao đến mức nào.

Điểm quan trọng nhất là, chút sức mạnh này chỉ là phần nổi của tảng băng chìm của Lý Hưng Bá mà thôi!

Vương Ma, cũng là một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, biết rằng, huynh đệ sinh tử của mình là Lý Hưng Bá không phải là tiên nhân bình thường, để có thể trở nên mạnh hơn, pháp quyết đạo pháp mà hắn tu luyện phi thường khác biệt!

Có thể nói là vô cùng lợi hại, đồng thời cũng vô cùng cực đoan, đó chính là Man Long Bá Thể Quyết!

Man Long Bá Thể Quyết, nghe tên cũng biết, vô cùng cương mãnh bá đạo, khi đối địch có thể hình thành Man Long Tê Liệt Kình, một luồng toàn phong có thể xé nát đối thủ, uy lực không hề thua kém một số thần thông.

Ngoài ra, Man Long Bá Thể Quyết này còn có một điểm mạnh hơn, đó là có thể khiến cho người tu đạo tu luyện đạo pháp này sở hữu sức mạnh không gì cản nổi, đồng thời cũng có thân thể kim cương bất hoại!

Cũng có nghĩa là, sức mạnh và lực phòng ngự đều được coi trọng!

Đây cũng là nguyên nhân Lý Hưng Bá chọn hai cây đại thiết chùy làm pháp bảo hộ thân, bởi vì bản thân hai cây đại thiết chùy này với tư cách là pháp bảo có trọng lượng vô cùng nặng, vượt xa các pháp bảo

thông thường, phối hợp với Man Long Bá Thể Quyết của Lý Hưng Bá, có thể phát huy tối đa sức mạnh và Man Long Tê Liệt Kình mà Lý Hưng Bá tu luyện được từ Man Long Bá Thể Quyết!

Nghe đồn, Man Long Bá Thể Quyết này được tạo ra dựa trên một con Man Long có thực lực Kim Tiên trong Man Hoang, sau khi tu luyện có thể sở hữu sức mạnh và lực phòng ngự như Man Long.

Nhưng vì năng lực của người sáng tạo ra Man Long Bá Thể Quyết này có hạn, không thể mô phỏng hoàn toàn toàn bộ thực lực của Man Long trong Man Hoang, dẫn đến phần pháp quyết về tốc độ có thiếu sót.

Cũng vì vậy, sau khi Lý Hưng Bá tu luyện Man Long Bá Thể Quyết này, sức mạnh và lực phòng ngự đã thuộc hàng đỉnh tiêm, nhưng vẫn không thể bù đắp được khoảng trống về tốc độ.

Man Long Bá Thể Quyết không hoàn chỉnh, cũng là nguyên nhân khiến Lý Hưng Bá lần này nguyện ý rời khỏi Cửu Long Đảo nguy hiểm để đến chiến trường Tây Kỳ, Ân Thương, trợ giúp phe Ân Thương thảo phạt Tây Kỳ muốn lật đổ sự thống trị của Ân Thương!

Bởi vì một vị tiền bối sư thúc của Tiệt Giáo đã từng hứa, chỉ cần lập được công lao trên chiến trường giữa đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ, thì cuối cùng sẽ có một việc.

Lý Hưng Bá có thể nhận được công pháp Man Long Bá Thể Quyết hoàn chỉnh.

Công pháp Man Long Bá Thể Quyết hoàn chỉnh tự nhiên không phải là tự dưng mà có, mà là có một vị tu đạo giả cấp bậc Đại La Kim Tiên ra tay giúp Lý Hưng Bá suy diễn ra pháp quyết liên quan đến Man Long Bá Thể.

Chỉ cần Lý Hưng Bá tu luyện theo Man Long Bá Thể Quyết hoàn

chỉnh này, thành tựu sau này của hắn cũng sẽ không thấp.

Với tư cách là một người tu đạo, Lý Hưng Bá làm sao không muốn tu vi và thế lực của mình cao hơn một chút, cũng vì vậy mới có chuyện lần này rời khỏi Cửu Long Đảo để giúp đỡ đại quân Ân Thương.

Lúc này, Lý Hưng Bá ra nghênh chiến Hàn Độc Long, người tu đạo đại diện cho phe đại quân Tây Kỳ, cũng là để hoàn thành ước định với trưởng bối sư môn.

Lý Hưng Bá phải đánh bại Hàn Độc Long!

Để Man Long Bá Thể Quyết trở thành công pháp hoàn mỹ không tì vết!

Nghĩ như vậy, hai cây đại thiết chùy trong tay Lý Hưng Bá vung vẩy càng thêm mạnh mẽ, khiến Hàn Độc Long chỉ có thể lựa chọn tạm thời lùi sang một bên.

"Ha ha, thế nào?

Hàn Độc Long, chỉ bằng con sâu nhỏ như ngươi, cũng dám nhảy nhót trước mặt lão tử, cũng không xem xem mình có bản lĩnh gì?" Lý Hưng Bá vừa thấy Hàn Độc Long bị đánh lui liên tiếp, tự nhiên vô cùng cao hứng, kiêu ngạo giơ hai cây đại thiết chùy, trào phúng Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long vừa mới lùi lại!

"Hừ, Lý Hưng Bá, kẻ hữu dũng vô mưu, chỉ bằng thực lực của ngươi không đủ để đấu với ta!

Lần này để ngươi kiến thức bản lĩnh của ta!

Xem xem sức mạnh của ngươi mạnh, hay đạo pháp của ta tinh diệu!" Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng, đối với thái độ kiêu ngạo như vậy của Lý Hưng Bá vô cùng khinh thường.

Hàn Độc Long tự nhiên là một trong Phá Trận Tam Kiệt của phe Xiển Giáo, đương nhiên cũng có bản lĩnh của mình, nếu không thì dù có ý định chiếm tiện nghi của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã tiêu hao pháp lực quá nhiều trước đó, cũng phải có thực lực mới được.

"Xem chiêu đây!

Lý Hưng Bá, lát nữa ngươi sẽ bại dưới tay ta!" Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long gầm lên một tiếng, rút thanh trường kiếm nắm trong lòng bàn tay, đồng thời vung ra một đạo kiếm quang màu đen!

Lý Hưng Bá thấy vậy trong lòng hơi có chút kiêng dè, vội vàng đem hai cây đại thiết chùy chắn trước ngực, cố gắng chống lại luồng kiếm khí màu đen này.

Không còn cách nào khác, Lý Hưng Bá hiện tại tuy sức mạnh và lực phòng ngự đều không có vấn đề, nhưng duy chỉ có tốc độ là không chiếm ưu thế, vì vậy mỗi khi bị tấn công, Lý Hưng Bá đều không có cơ hội né tránh, chỉ có thể bị động lựa chọn chống đỡ.

Chương 667

"Hàn Độc Long, chỉ bằng chút kiếm khí màu đen này mà cũng muốn giết ta sao?

Không khỏi quá coi thường Lý Hưng Bá ta rồi!

Nhận chiêu đây!

Man Long Tê Liệt Kình!" Lý Hưng Bá khí thế như hồng, sau khi thành công chống lại luồng kiếm khí màu đen do Hàn Độc Long phát ra, lập tức bắt đầu phản kích!

Sử dụng Man Long Tê Liệt Kình chỉ có thể tu luyện được từ Man Long Bá Thể Quyết!

Chỉ thấy một luồng toàn phong màu trắng đánh tan luồng kiếm khí màu đen, đồng thời bay về phía Hàn Độc Long.

Hàn Độc Long đương nhiên cũng không ngồi chờ chết, lập tức lại dùng thần thông của mình, "Nhận chiêu đi, Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp!" Hàn Độc Long tay cầm một thanh trường kiếm, dùng thanh trường kiếm này nhanh chóng sử dụng một chiêu kiếm pháp, ngay sau đó một quả cầu năng lượng tròn vo màu đen như mặt trời đen bay về phía luồng Man Long Tê Liệt Kình màu trắng, hai loại năng lượng hoàn toàn khác nhau cứ thế không chút do dự va chạm vào nhau!

"Khá lắm, tên nhóc Hàn Độc Long này có mấy phần bản lĩnh, hôm nay ta đã xem thường ngươi rồi, nhưng công kích tiếp theo, ngươi không nhất định có thể đỡ được đâu, ta thấy ngươi nên sớm nhận thua đi!" Lý Hưng Bá gầm lên một tiếng, lại lần nữa vác hai cây đại thiết chùy cách không đánh về phía Hàn Độc Long.

Hai luồng Man Long Tê Liệt Kình màu trắng được tung ra, uy lực

vô cùng lớn, mục tiêu chính là Hàn Độc Long.

Nhưng Hàn Độc Long sao có thể dễ dàng nhận thua?

Chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay hắn múa lên vài đường kiếm hoa, trong nháy mắt một chiêu kiếm pháp được thi triển.

"Hừ, Lý Hưng Bá, ngươi tưởng có Man Long Tê Liệt Kình là hay lắm sao?

Bây giờ để ngươi nếm thử sự lợi hại của ta, Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp!" Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó thanh trường kiếm trong tay ngưng tụ ra một quả cầu năng lượng như mặt trời đen, ẩn chứa pháp lực cuồng bạo và kiếm khí sắc bén, có thể nói là vô cùng lợi hại.

Hai đạo Man Long Tê Liệt Kình và một đạo Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí va chạm vào nhau!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, luồng khí do vụ nổ tạo ra càng thêm kinh khủng, trực tiếp khiến cho Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt đang giao đấu phải lùi lại vì sự va chạm của hai loại năng lượng.

Đợi khói bụi tan đi, dù là Man Long Tê Liệt Kình màu trắng hay Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp màu đen đều biến mất không còn tăm hơi, dường như chưa từng xuất hiện.

Nhưng cảnh tượng như vậy tự nhiên là ảo giác, trên thực tế Man Long Tê Liệt Kình và Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí va chạm vào nhau, năng lượng của hai bên đã hủy diệt lẫn nhau!

Lý Hưng Bá nhìn hai cây đại thiết chùy trong tay, có chút hoài nghi thực lực của mình.

Lý Hưng Bá dù sao cũng là một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, thực lực đáng lẽ phải rất mạnh mới đúng, làm sao có thể ngay cả một Hàn Độc Long cũng không đối phó được?

Điều mà Lý Hưng Bá không biết là, Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp mà Hàn Độc Long sử dụng cũng là một loại kiếm pháp vô cùng đặc thù.

Kiếm pháp được gọi là Ám Vô Thiên Nhật, bên trong ẩn chứa chân ý của Ám chi Đại đạo.

Cũng có nghĩa là, trong Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp ẩn chứa sức mạnh của Ám chi Đại đạo, một khi sử dụng sẽ có đủ loại uy năng kỳ lạ.

Không chỉ vậy, khi Hàn Độc Long đối kháng với Man Long Tê Liệt Kình do Lý Hưng Bá tu luyện Man Long Bá Thể Quyết phát ra, đã dùng một chiêu trong Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp, đó là Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí!

Uy lực của Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí vô cùng cường đại, va chạm với hai đạo Man Long Tê Liệt Kình cũng không hề yếu thế, hai bên đều đồng quy vu tận.

Từ đó cũng có thể thấy, uy lực của Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp mà Hàn Độc Long sử dụng còn mạnh hơn một bậc.

Thực ra Hàn Độc Long có thể có thực lực như vậy, có quan hệ lớn đến việc hắn lợi dụng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp để tham ngộ ra áo nghĩa của Ám chi Đại đạo.

Ám chi Đại đạo, một trong những năng lực quan trọng nhất chính là hủy diệt, đồng hóa tất cả những thứ tiếp xúc, hoặc biến nó thành một phần của Ám chi Đại đạo, thành công thôn phệ.

Đây cũng là nguyên nhân Hàn Độc Long có đủ tự tin để giúp đại

quân Tây Kỳ công đả đại quân Ân Thương dưới mệnh lệnh của sư môn, nếu không có chút bản lĩnh, Hàn Độc Long sao có đủ tự tin ra nghênh chiến?

"Khá lắm Hàn Độc Long, quả nhiên trước đó ta đã xem thường ngươi rồi, vậy mà đã bắt đầu lĩnh ngộ Ám chi Đại đạo, chẳng trách Man Long Tê Liệt Kình của ta không phải là đối thủ của ngươi!

Nhưng đừng tưởng ta chỉ có một chiêu này thôi nhé!

Cái gọi là đại đạo áo nghĩa ta cũng có!" Lý Hưng Bá đột nhiên gầm lên một tiếng, hai cây đại thiết chùy trong tay ném về phía Hàn Độc Long.

Một trong Phá Trận Tam Kiệt, Hàn Độc Long cũng không ngờ Lý Hưng Bá lại đột nhiên ném hai cây đại thiết chùy hộ thân về phía mình, bản thân hai cây đại thiết chùy này trọng lượng vô cùng nặng, đồng thời trên đó còn quấn quanh luồng Man Long Tê Liệt Kình màu trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Đồng tử Hàn Độc Long co rụt lại, đột nhiên bắt đầu lùi lại.

Đừng thấy Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp có thể hủy diệt những thứ khác, nhưng sự hủy diệt này cũng có giới hạn, vượt qua công kích áo nghĩa Ám chi Đại đạo hiện tại của Hàn Độc Long, thì không có cách nào dùng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp hoàn toàn phá giải được.

Nhưng Hàn Độc Long cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không cho Lý Hưng Bá cơ hội đánh trúng chính diện.

Hàn Độc Long trước tiên đánh ra một đạo Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí như mặt trời đen, như muốn thôn phệ tất cả ánh sáng trong thiên hạ.

Cuối cùng, hai cây đại thiết chùy mang theo Man Long Tê Liệt

Kình màu trắng và Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí mà Hàn Độc Long lại lần nữa sử dụng lại va chạm vào nhau, nhưng lần này Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lại tỏ ra vô cùng tự tin.

Bởi vì lần công kích này bất kể là về sức mạnh hay đạo pháp, đều vô cùng lợi hại, xa xa không phải là Man Long Tê Liệt Kình trước đó có thể so sánh được.

Ngược lại, Hàn Độc Long tuy cũng là một trong Phá Trận Tam Kiệt, nhưng lần công kích này vẫn là Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí trước đó!

Lý Hưng Bá trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì không biết đối phương rốt cuộc vì sao, trong tình huống biết rõ công kích của mình mạnh hơn, lại dùng chiêu thức cũ?

Lẽ nào Hàn Độc Long cho rằng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp có thể dễ dàng áp chế ta sao?

“Hừ, Hàn Độc Long ngươi chẳng qua là may mắn đỡ được hai đạo Man Long Tê Liệt Kình của ta, bây giờ lại kiêu ngạo dùng thủ đoạn cũ để đối phó với toàn lực công kích của ta! "Lát nữa ta muốn xem thử bộ dạng ngươi không chịu thua mà chờ chết!" Lý Hưng Bá trong lòng nghĩ thầm độc địa, thề nhất định phải để Hàn Độc Long trả giá đắt!

Nhưng khi dư âm của vụ va chạm giữa đại thiết chùy và Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí tan đi, cảnh tượng lộ ra khiến Lý Hưng Bá kinh ngạc.

Chỉ thấy sau khi dư âm năng lượng của hai bên va chạm tan đi, hai cây đại thiết chùy nặng trịch của Lý Hưng Bá vẫn mang theo Man Long Tê Liệt Kình lơ lửng giữa không trung, nhưng điều đáng nói là bây giờ hai cây đại thiết chùy vốn dĩ phải đập vào người Hàn Độc Long giờ đây lại mất đi mục tiêu trước đó.

Hàn Độc Long... vậy mà đã biến mất không còn tăm hơi!

Lý Hưng Bá nheo mắt nhìn xung quanh, đồng thời cũng dùng thần thức kiểm tra xung quanh.

Chương 668

Nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì, Hàn Độc Long, một trong Phá Trận Tam Kiệt, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không tìm thấy vị trí của hắn.

Lý Hưng Bá dù sao cũng là một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, sao có thể không nghĩ rằng Hàn Độc Long có âm mưu gì đó, vì vậy mới không lộ diện, mà trốn đi.

Đừng thấy Lý Hưng Bá trông như một kẻ vũ phu chỉ biết đánh đấm, nhưng thực tế lại là một người tâm tư tỉ mỉ như sợi tóc, đối với những chi tiết nhỏ quan sát vô cùng cẩn thận.

Lý Hưng Bá nghĩ vậy, đưa tay ra chiêu, triệu hồi hai cây đại thiết chùy đã mất đi mục tiêu tấn công ở xa về.

Cảm nhận được cảm giác sức mạnh truyền đến từ hai cây đại thiết chùy trong tay, sự bất an trong lòng Lý Hưng Bá giảm đi một chút.

Nhưng dù vậy, Lý Hưng Bá cũng không hề thả lỏng, vẫn cảnh giác nhìn xung quanh, chờ đợi Hàn Độc Long tái xuất hiện, lộ ra tung tích.

Đến lúc đó, Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, sẽ lập tức tiến công!

Nhưng cứ như vậy, Lý Hưng Bá kiên nhẫn chờ đợi Hàn Độc Long chủ động đánh lén một lúc lâu, nhưng đến một cái bóng người cũng không thấy.

Dường như Hàn Độc Long cứ thế biến mất, hoàn toàn không thấy bất kỳ tung tích nào.

Lúc này, Lý Hưng Bá đảo mắt một vòng, trong lòng đã có chủ ý, biết phải đối phó với tình huống này như thế nào.

Chỉ thấy Lý Hưng Bá từ từ bay về phía doanh trại đại quân Ân Thương bên này, xem ra có vẻ muốn nhanh chóng trở về.

Lúc này trên đài chỉ huy của đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư, người phụ trách thống lĩnh đại quân Ân Thương tác chiến, vuốt vuốt bộ râu dưới cằm, gật đầu với phản ứng này của Lý Hưng Bá.

Vị phó tướng bên cạnh cảm thấy có chút kỳ quái, thắc mắc vì sao tiên nhân do phe Tây Kỳ phái ra lại biến mất một cách khó hiểu, mà tiên nhân phe đại quân Ân Thương phái ra cũng lại bay về một cách khó hiểu.

"Văn Thái Sư, ngài xem tình hình hiện tại rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Phó tướng không nhịn được hỏi Văn Thái Sư bên cạnh, tuy là phó tướng chức vị cao, nhưng bản thân không tu luyện, càng không phải là người tu đạo, tự nhiên cũng không nhìn ra vì sao Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo Tứ Thánh lại bay về phía doanh trại Ân Thương.

Văn Thái Sư nghe vậy nhìn vị phó tướng bên cạnh, cười tủm tỉm nói: "Có thể là vì sao chứ, đương nhiên là để dẫn xà xuất động!

Tiên nhân do đại quân Tây Kỳ bên đối diện phái ra không biết trốn ở đâu không ra, ngay cả ta quan chiến cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, có thể thấy Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt cũng có mấy phần bản lĩnh.

Nhưng độn thuật có tinh diệu ẩn giấu đến đâu cũng có nhược điểm, Lý Hưng Bá bên ta đã tìm ra nhược điểm này nên mới đi về phía doanh trại Ân Thương của chúng ta." Văn Thái Sư dường như có chút vui vẻ, trên mặt mang theo nụ cười.

Cũng khó trách, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, sư huynh đệ đồng môn

của Văn Thái Sư, trước đó đã thành công chém giết Lôi Chấn Tử, bây giờ nguyên thần hồn phách của Lôi Chấn Tử đã trở thành một thành viên trong vô số hồn phách của Phong Thần Bảng.

Đại quân Tây Kỳ bây giờ đã tổn thất một viên đại tướng, sĩ khí binh sĩ bắt đầu sa sút, sức chiến đấu cũng không còn dũng mãnh như trước.

Ngược lại, đại quân Ân Thương của Văn Thái Sư, nhờ vào chiến thắng trước đó của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, sĩ khí bên này đã tăng lên, giao chiến với những binh sĩ Tây Kỳ này cũng tỏ ra vô cùng mạnh mẽ.

Sĩ khí của đại quân Ân Thương từ chỗ sa sút trước đây giờ đã hào hùng, sức chiến đấu tăng lên, như vậy, Văn Thái Sư đương nhiên sẽ cảm thấy cao hứng.

Nhưng trong khi Văn Thái Sư, thống soái của đại quân Ân Thương cao hứng, thì Lý Tĩnh, thống soái của đại quân Tây Kỳ bên kia lại có chút phiền muộn, bởi vì bây giờ sĩ khí của đại quân Tây Kỳ bắt đầu giảm sút.

Với tư cách là một vị tướng quân cũng từng lập nên những chiến công hiển hách trên chiến trường, Lý Tĩnh tự nhiên cũng biết kết quả trận đấu pháp giữa Hàn Độc Long và Lý Hưng Bá quan trọng đến mức nào.

Một khi Hàn Độc Long thắng trận đấu pháp, thì sĩ khí của đại quân Tây Kỳ sẽ trở lại, cũng không cần phải bị đại quân Ân Thương của đối thủ áp đảo nữa.

Nhưng nếu Lý Hưng Bá thắng, thì sau hai trận đấu pháp, dưới tình thế một bên tăng một bên giảm, quân đội khó tránh khỏi sẽ thất bại.

Lý Tĩnh, người tạm thời thay thế Khương Tử Nha làm thống soái

đại quân Tây Kỳ, cũng thấy Hàn Độc Long biến mất không thấy sau khi dư âm giao thủ tan đi, và Lý Hưng Bá cũng đang quay trở về doanh trại Ân Thương.

Đối với Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt, Lý Tĩnh có chút ấn tượng, biết đối phương có tạo nghệ khá tốt trên Ám chi Đại đạo.

Nhưng lại không biết đối phương có thần thông như vậy, lại có thể che giấu hoàn toàn vị trí của mình không bị người khác phát hiện.

Xem ra lần này thật sự phải dựa vào Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt rồi.

Lý Tĩnh nghĩ như vậy, cũng căng thẳng chú thị vào Lý Hưng Bá.

Lúc này trên bầu trời, ngay khi Lý Hưng Bá định một mình quay trở về đại doanh của quân đội Ân Thương, bất ngờ đột nhiên xuất hiện!

Phụt phụt phụt!

Chỉ thấy một cánh tay của Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, đang cầm đại thiết chùy đột nhiên có thêm một vết thương, máu từ trong đó chảy ra, đồng thời đi kèm với sự đau đớn.

Nhưng đột nhiên chịu phải trọng thương như vậy, Lý Hưng Bá, người được xưng là một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lại vẫn mặt không đổi sắc, không hề lộ ra bất kỳ vẻ kinh hoảng thất thố nào, ngược lại vô cùng bình tĩnh dùng một tay cầm đại thiết chùy tấn công về phía cánh tay bị thương của mình.

Keng!

Chỉ nghe thấy một tiếng kim loại va chạm vang lên, một bóng người màu đen bị Lý Hưng Bá dùng đại thiết chùy đánh bay ra ngoài.

Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, sau khi đánh lui

bóng người màu đen vừa mới đánh lén, mở to mắt nhìn, kinh ngạc phát hiện thân phận thật sự của bóng người màu đen này chính là Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt đã biến mất một cách khó hiểu trước đó.

"Ha ha, không hổ là Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lại có thể phản ứng kịp trong tình huống đột ngột như vậy, nếu không chỉ cần chậm một bước, thì cánh tay của ngươi đã hoàn toàn mất rồi." Bóng người màu đen quả nhiên là Hàn Độc Long, một trong Phá Trận Tam Kiệt, vừa mới biến mất không thấy tăm hơi, lúc này hắn đang được một lớp màng mỏng màu đen bao bọc, trông như mặc một bộ quần áo màu đen.

Nhưng sau khi bị Lý Hưng Bá đánh bay trong lần đánh lén này, lớp màng đen bao quanh Hàn Độc Long từ từ biến mất, để lại Hàn Độc Long như cũ.

"Hừ, ta tưởng là cao chiêu thông minh gì!

Hóa ra chỉ là một kẻ không dám ra ánh sáng mà thôi!" Lý Hưng Bá hừ lạnh một tiếng, từ trong tiểu càn khôn đại lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Cùng với việc một viên đan dược vào bụng, cánh tay trước đó bị Hàn Độc Long làm bị thương của Lý Hưng Bá bắt đầu từ từ kết vảy.

Lý Hưng Bá sau khi uống thuốc xong, có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm vào đối thủ Hàn Độc Long.

Đừng tưởng Lý Hưng Bá sau khi uống đan dược thì vết thương do Hàn Độc Long đánh lén đã lành lại, thực tế đó chỉ là một kế hoãn binh tạm thời.

Loại đan dược này chỉ có thể nhanh chóng làm cho vết thương đang chảy máu của Lý Hưng Bá kết vảy, tránh sau này vì vết thương

nặng thêm mà xảy ra bất ngờ.

Cùng lúc đó, Lý Hưng Bá đã hiểu ra Hàn Độc Long trốn ở đâu.

“Không ngờ thần thông của ngươi lại là một trò che mắt đơn giản như vậy!

Nhưng lần này kế hoạch đánh lén của Hàn Độc Long đã thất bại rồi, lần sau muốn dùng lại chiêu trò cũ thì đối với ta vô dụng rồi.” Lý Hưng Bá dù sao cũng là một người vô cùng thông minh và tỉ mỉ, tuy ngày thường hành vi thô lỗ, nhưng trong việc phát triển và phân tích sự việc lại vô cùng kinh nghiệm.

Đối với phương pháp ẩn thân lần này của Hàn Độc Long, đã bị đôi mắt sắc bén của Lý Hưng Bá nhìn thấu!

Chương 669

"Ồ, vậy sao?" "Hừ, Lý Hưng Bá ngươi, lại có sự phòng bị đối với công kích của ta, vậy thì, làm sao ngươi nhìn phá được đòn đánh lén của ta?" Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long vô cùng không phục, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đánh lén, kết quả lại bị người ta nhìn thấu hoàn toàn, có thể nói là công cốc.

Lúc này, thống lĩnh đại quân Ân Thương quan chiến là Văn Thái Sư lại thở phào một hơi, chỉ cần Lý Hưng Bá không mắc sai lầm vào thời điểm mấu chốt, thì cục diện hiện tại đã chiếm ưu thế, không cần lo lắng xảy ra vấn đề gì khác.

Ngược lại, đại lý thống lĩnh Lý Tĩnh bên phía đại quân Tây Kỳ lại có chút lo lắng, vốn tưởng rằng dựa vào Ám chi Đại đạo mà Hàn Độc Long nắm giữ, phát động đánh lén chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, kết quả bây giờ xem ra vẫn không có tác dụng lớn, đồng thời Lý Tĩnh cũng giống như Hàn Độc Long, vô cùng tò mò làm sao Lý Hưng Bá có thể nhìn thấu ngụy trang của Hàn Độc Long.

Về điểm này, Lý Hưng Bá, một trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lại không định giấu giếm, dù sao sớm muộn gì cũng phải đánh tan nhuệ khí của đối thủ Hàn Độc Long.

Lý Hưng Bá khinh bỉ cười một tiếng, mặt đầy vẻ khinh thường nói: "Hàn Độc Long à, ngươi xem thường ta đến mức nào?

Ngươi tưởng ta không nhìn ra Ám chi Đại đạo của ngươi chỉ là một đại đạo chuyên đi đánh lén người khác sao?

Nếu ta không lưu tâm phòng bị đòn đánh lén của ngươi, thì ta thật sự ngốc rồi, cũng không xứng tiếp tục tu luyện." "Hừ, Lý Hưng Bá ngươi chẳng qua là tình cờ phá được đòn đánh lén của ta, lại còn dám

nói là có tâm phòng bị sao?" Hàn Độc Long vẫn hừ lạnh một tiếng, đối với thái độ của Lý Hưng Bá vô cùng khinh miệt.

"Ha ha, nói ra đừng có không phục!

Hàn Độc Long ngươi trước đó không phải là nhân lúc ta ném hai cây đại thiết chùy pháp bảo hộ thân ra, sau đó nhân cơ hội hóa thân thành bóng tối trốn vào dưới bóng của hai cây thiết chùy của ta sao?

Như vậy, chỉ cần ta thu hồi lại hai cây đại thiết chùy, thì tự nhiên có thể tiếp cận bên cạnh ta!

Thế nào, ta nói đúng không?" Lý Hưng Bá nói xong, giơ hai cây đại thiết chùy trong tay lên đập vào nhau, thể hiện sự uy phong của mình.

Ngược lại, sắc mặt Hàn Độc Long bên kia lại vô cùng khó coi, phải biết rằng trước đó hắn cứ tưởng Lý Hưng Bá chỉ là tình cờ phá giải được đòn đánh lén mà thôi, không ngờ đối phương lại nhìn thấu chiến thuật và sách lược của mình rõ ràng như vậy, cũng vì thế mới biết thực lực của Lý Hưng Bá tuyệt đối không yếu.

Nếu coi Lý Hưng Bá là một gã thô lỗ chỉ biết dùng sức mạnh, thì rõ ràng đã nhìn lầm rồi.

Trong doanh trại đại quân Tây Kỳ, đại lý thống soái Lý Tĩnh cũng không ngờ một tam đại đệ tử mà phe Ân Thương tùy tiện phái ra lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu như Hàn Độc Long cũng thua, thì cục diện sẽ rất tồi tệ.

Nghĩ đến đây, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh không thể không suy nghĩ cho trận chiến sau này, cuối cùng đã hạ quyết tâm, chỉ thấy hắn lấy ra một tấm phù chú, thi triển pháp quyết nói vài câu với phù chú, liền ném phù chú ra ngoài.

Tấm phù chú sau khi được ném ra dường như mọc ra một đôi cánh

vô hình, bay đi.

Một lát sau, một vị tiên nhân đến trước mặt thống lĩnh đại quân Lý Tĩnh.

"Tiểu tiên Tiết Ác Hổ bái kiến Lý Tĩnh thống lĩnh!" Người này không phải ai khác, chính là một trong Phá Trận Tam Kiệt hành động cùng Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ!

"Tiết Ác Hổ đạo hữu, ngươi là đệ tử Xiển Giáo, tự nhiên không cần đa lễ, chỉ là hiện nay cục diện của đại quân Tây Kỳ chúng ta đối mặt với đại quân Ân Thương không được tốt lắm, bây giờ cần ngươi và Hàn Độc Long đạo hữu phối hợp chiến thắng đệ tử Tiệt Giáo đối diện là Lý Hưng Bá, không biết ngươi có nguyện ý không?

Ngoài ra cũng xin yên tâm, chỉ cần có thể thắng trận chiến này, phần thưởng của ta tự nhiên sẽ không thiếu, đến lúc đó bất kể công pháp pháp bảo, đều là vật tùy ngươi chọn lựa." Tiết Ác Hổ người như tên, mặt mày hung thần ác sát, trông rất không dễ chọc, vừa nghe có phần thưởng đâu dám không giúp?

Huống hồ lần này nghe theo mệnh lệnh sư môn xuống núi giúp đại quân Tây Kỳ đánh bại đại quân Ân Thương vốn là sứ mệnh của hắn, tự nhiên không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào.

"Ha ha, Lý Tĩnh thống lĩnh khách khí rồi, đây là mệnh lệnh của sư môn, cũng là mấu chốt để ta đối phó sát kiếp, ta Tiết Ác Hổ sao có thể lùi bước?

Lý Tĩnh thống lĩnh cứ chờ xem, ta Tiết Ác Hổ đi giúp huynh đệ Hàn Độc Long của ta chém giết Lý Hưng Bá đối diện!

Để cho Phong Thần Bảng kia có thêm một hồn phách, tất lúc đó Thiên Đế Tần Hạo nhất định sẽ cảm kích chúng ta." Tiết Ác Hổ sau khi nói một phen hào ngôn tráng ngữ, liền vận dụng độn thuật bay lên

chiến trường trên bầu trời.

Lúc này trong chiến trường của các tiên nhân, Lý Hưng Bá và Hàn Độc Long đang đấu pháp.

Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của Hàn Độc Long vẫn chiêu chiêu sắc bén vô cùng, mỗi một chiêu kiếm đều có thể vừa vặn chặn được công kích của Lý Hưng Bá.

Nhưng Lý Hưng Bá bên này cũng không phải tay mơ, Man Long Bá Thể Quyết mà hắn tu luyện vốn là công pháp vô cùng bá đạo, tu luyện về sức mạnh vô cùng cường đại.

Lý Hưng Bá nhìn ra Hàn Độc Long hiện tại tuy phòng ngự có thừa, nhưng cái gọi là phòng ngự lâu tất sẽ có lúc thất thủ.

Cuối cùng, Lý Hưng Bá đã nắm được một sơ hở nhỏ sau khi Hàn Độc Long sử dụng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp.

Lập tức dùng Man Long Tê Liệt Kình tu luyện từ Man Long Bá Thể Quyết phát động tấn công mãnh liệt, lúc này Hàn Độc Long vừa mới sử dụng một lần Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí, trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào thi triển thần thông khác để chống đỡ.

Có thể nói, thời cơ mà Lý Hưng Bá nắm được trong lần tấn công này vô cùng tốt, khéo léo lợi dụng khoảng trống sau khi Hàn Độc Long phòng ngự lâu.

Ầm ầm!

Luồng Man Long Tê Liệt Kình ẩn chứa sức mạnh kinh khủng cuối cùng đã đánh trúng Hàn Độc Long, tạo ra một vụ nổ lớn và dao động năng lượng!

Lần này Man Long Tê Liệt Kình khác với những lần tấn công trước đó, nguyên nhân là vì hiện tại Hàn Độc Long không có thời gian

sử dụng Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí, cũng không có cách nào hủy diệt đi những luồng Man Long Tê Liệt Kình có uy lực kinh khủng này.

Cũng có nghĩa là, nếu Hàn Độc Long không có thủ đoạn phòng ngự nào khác, chỉ có thể chịu đựng đòn tấn công mãnh liệt này!

Cuối cùng dư âm của vụ nổ từ từ tan đi, lộ ra Hàn Độc Long sau khi bị Man Long Tê Liệt Kình tấn công.

Lúc này Hàn Độc Long quả nhiên vô cùng thảm hại, đạo bào trên người có chút rách nát, tóc cũng có chút rối loạn.

Nhưng tuy lúc này Hàn Độc Long trông có vẻ thảm hại, nhưng khí tức và dao động pháp lực không hề bị ảnh hưởng quá lớn, vẫn duy trì được sức chiến đấu hoàn chỉnh.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo Tứ Thánh thấy vậy cũng có chút kinh ngạc, không ngờ đối phương lại có thể chống đỡ được công kích của mình!

Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long tuy chính diện nhận lấy Man Long Tê Liệt Kình do Lý Hưng Bá phát ra, nhưng tổng thể chỉ hơi thảm hại một chút, thực lực lại không hề giảm sút.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo Tứ Thánh thấy vậy mắt hơi nheo lại, đương nhiên nhìn ra được Hàn Độc Long lại dùng chiêu số khác để đối kháng với Man Long Tê Liệt Kình.

Lý Hưng Bá nhìn rất rõ, vào lúc Man Long Tê Liệt Kình sắp đánh trúng Hàn Độc Long, một lớp khiên bảo vệ màu xanh lá cây vừa vặn bao bọc lấy Hàn Độc Long.

Tuy lớp khiên bảo vệ màu xanh lá cây cuối cùng bị Man Long Tê Liệt Kình phá vỡ, nhưng cũng cho Hàn Độc Long một chút cơ hội thở dốc, thành công lợi dụng thần thông Ám chi Đại đạo tiếp tục chống đỡ những luồng Man Long Tê Liệt Kình có uy lực cực lớn này.

Đương nhiên rồi, Lý Hưng Bá có thể nhìn rõ mọi chuyện xảy ra, tự nhiên cũng có thần thông đặc thù trong đó, nhưng đó là một trong những át chủ bài của Lý Hưng Bá, không dễ dàng để người khác phát hiện.

"Ha ha, Lý Hưng Bá, uy lực Man Long Bá Thể Quyết của ngươi quả thực không tồi, nhưng có gan nhận một chiêu của ta không?" Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long thấy mình thành công chống đỡ Man Long Tê Liệt Kình, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường, ngay sau đó bắt đầu dùng pháp bảo trường kiếm trong tay đánh ra một chiêu kiếm!

Lý Hưng Bá tự nhiên vác hai cây đại thiết chùy pháp bảo hộ thân nghênh chiến, đồng thời toàn lực thôi động Man Long Bá Thể Quyết tu luyện trong cơ thể, chuẩn bị phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Sở dĩ phải làm như vậy, bởi vì với tư cách là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, hắn đã nhìn ra, đối thủ Hàn Độc Long đang sử dụng một át chủ bài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một giây sau, Hàn Độc Long tay cầm pháp bảo trường kiếm lao về phía Lý Hưng Bá.

Mắt Lý Hưng Bá lộ ra vẻ kiêng dè, nhưng trên mặt lại có ý cười, chỉ nghe thấy hắn cười lớn một tiếng, "Ha ha, đến hay lắm!

Chương 670

Bản đại gia hôm nay muốn xem xem Hàn Độc Long, tam đại đệ tử của Xiển Giáo ngươi, làm sao trở thành đối thủ của ta!" Lý Hưng Bá tuy vô cùng tỉ mỉ, nhưng tính cách lại cũng vô cùng hào sảng, thích đấu pháp đánh nhau với người khác, lúc tu luyện ở Cửu Long Đảo, cũng thường xuyên luận bàn với mấy vị đồng môn, có thể thấy thực lực của hắn không hề yếu, đừng thấy tu vi có thể không đặc biệt cao, nhưng về mặt đấu pháp, một số người tu đạo có tu vi cao hơn Lý Hưng Bá cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Hai cây đại thiết chùy và một thanh pháp bảo trường kiếm màu đen va chạm vào nhau, Lý Hưng Bá và Hàn Độc Long, hai vị tu đạo giả đến từ hai phe khác nhau đã lựa chọn cận chiến.

Pháp bảo trường kiếm trong tay Hàn Độc Long vốn không có gì đặc biệt, chỉ là sau khi Hàn Độc Long sử dụng át chủ bài của mình, nó đã được một lớp pháp lực màu đen bao phủ.

Thực ra là vì Hàn Độc Long đã thôi động sức mạnh của Ám chi Đại đạo, có thể tăng cường sức mạnh của pháp bảo phi kiếm ở một mức độ nhất định.

Nhưng đó chỉ là một phần nhỏ trong việc tăng uy lực át chủ bài của Hàn Độc Long, sát chiêu thực sự còn ở phía sau.

Quả nhiên, Lý Hưng Bá khi giao thủ với Hàn Độc Long đã nhận ra sự khác biệt.

Chỉ thấy Hàn Độc Long múa lên một đường kiếm hoa, một thanh trường kiếm màu đen biến thành hai thanh!

Hai thanh pháp bảo trường kiếm màu đen, Hàn Độc Long tay phải cầm một thanh, tay trái cầm một thanh.

Trong cảm tri của Lý Hưng Bá, hai thanh pháp bảo trường kiếm màu đen này lại đều tồn tại, không phải là hàng giả, cũng không phải là Hàn Độc Long có một thanh pháp bảo kiếm giống hệt.

"Chuyện gì vậy?

Lẽ nào át chủ bài thần thông của Hàn Độc Long vừa dùng ra, là để sao chép một thanh pháp bảo trường kiếm màu đen hoàn toàn mới, nhưng nếu sao chép ra thì thôi, phẩm cấp của pháp bảo trường kiếm này không cao, sao chép ra thanh thứ hai lẽ nào có thể chiến thắng ta sao?" Lý Hưng Bá trong lòng có chút không hiểu hành vi của Hàn Độc Long, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một luồng khí tức khác thường, dường như cảm thấy có điều gì đó không đúng, trong lòng bắt đầu lưu ý.

Lúc này Hàn Độc Long tay cầm hai thanh trường kiếm chém tới, Lý Hưng Bá tự nhiên giơ hai cây đại thiết chùy cùng hắn va chạm.

Keng!

Không ngoài dự đoán, binh khí pháp bảo của hai người va chạm phát ra tiếng kim loại va đập!

Trông như một lần giao thủ và thăm dò bình thường nhất, hai bên cũng không sử dụng pháp thuật quá lợi hại.

Nhưng vào lúc này, Lý Hưng Bá lại nhíu mày, cảm giác không lành trong lòng đột nhiên tăng nặng, bỗng nhiên trong mắt hắn nhìn thấy một tia sát cơ lóe lên!

Phải quyết đoán!

Lý Hưng Bá dựa vào bản năng, lập tức xoay người, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Hàn Độc Long.

Nhưng lúc này Hàn Độc Long lại lộ ra một nụ cười âm mưu đắc thắng, pháp lực trong cơ thể bắt đầu kích phát!

Xoẹt!

Chỉ thấy hai thanh trường kiếm màu đen trong tay Hàn Độc Long trong nháy mắt ảo hóa ra vô số thanh trường kiếm màu đen, những thanh trường kiếm này giống như tàn ảnh, xuất hiện theo sự múa may của hai thanh trường kiếm màu đen, nhìn lại giống như hai đôi cánh của con quạ!

"Nhận chiêu đi, thần thông Ám chi Đại đạo của ta!

Trạch Vân Tế Nhật Kiếm Khí!" Hàn Độc Long gầm lên một tiếng, vô số thanh trường kiếm màu đen trên tay trông như đôi cánh đen của quạ bay về phía Lý Hưng Bá!

Lúc này Lý Hưng Bá mới nhìn ra, những thanh trường kiếm màu đen này thật ra cũng không phải thật, thực chất đều chỉ là một cái bóng của thanh trường kiếm màu đen kia mà thôi!

Nhưng tuy là bóng, nhưng lại đều sở hữu sức mạnh thực sự, uy lực so với pháp bảo thật không chênh lệch bao nhiêu!

Cũng có nghĩa là, hiện tại có hàng trăm thanh pháp bảo trường kiếm màu đen liên tục tấn công Lý Hưng Bá!

Nhưng thực lực của Lý Hưng Bá không hề yếu, sớm đã nhận ra điều không ổn, vì vậy sớm đã có sự phòng bị cuối cùng.

Chỉ thấy hắn đem hai cây đại thiết chùy chắn trước người, đồng thời thôi động pháp quyết, một lớp khiên bảo vệ màu vàng đất bao bọc hắn bên trong.

Nhưng tuy Lý Hưng Bá phản ứng vô cùng kịp thời, nhưng uy lực của Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp mà Hàn Độc Long sử dụng vô cùng cường đại, cộng thêm có tâm tính trước, mấy đòn tấn công đều đánh về phía Lý Hưng Bá!

Chỉ thấy hàng trăm thanh trường kiếm màu đen từng nhát từng

nhát bay vào lớp khiên bảo vệ màu vàng đất của Lý Hưng Bá!

Keng!

Lớp khiên bảo vệ màu vàng đất vỡ tan, hóa thành những điểm sáng như pha lê tan biến trong không trung.

Nhưng điều đó không có nghĩa là công kích của Hàn Độc Long đã kết thúc, những đòn tấn công tiếp theo càng thêm dữ dội!

Những cái bóng của pháp bảo trường kiếm màu đen sau khi tấn công xong lớp khiên bảo vệ màu vàng đất, cũng vỡ tan, dường như chỉ có một cơ hội tấn công.

Nhưng như vậy, vẫn còn lại những thanh trường kiếm màu đen tiếp tục chém về phía Lý Hưng Bá.

Keng keng!

Lần này chống đỡ công kích của những thanh trường kiếm màu đen chính là hai cây đại thiết chùy của Lý Hưng Bá!

Uy lực của Hàn Độc Long với Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp quả thật vô cùng mạnh mẽ, dễ dàng phá vỡ lớp lá chắn bảo vệ màu vàng đất của Lý Hưng Bá.

Nhưng Lý Hưng Bá không phải là kẻ tu đạo chỉ biết bị động chịu đòn, ngồi chờ chết.

Trong lúc hứng chịu đòn tấn công của Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp, hắn bắt đầu tích tụ sức mạnh! "Hàn Độc Long, đòn tấn công của ngươi chỉ đến mức này thôi sao?

Nếu chỉ có chút bản lĩnh đó thì e rằng phải vô công mà về rồi!" Lý Hưng Bá gầm lên một tiếng, sau lưng đột nhiên xuất hiện một hư ảnh.

Hư ảnh này trông khá giống với long tộc bình thường, nhưng bốn

chi vuốt lại vô cùng thô tráng và sắc bén, đầu cũng to hơn, trông không giống long tộc mà lại giống một con cá sấu khổng lồ!

Đây chính là hư ảnh của Man Long, một tồn tại bá chủ trong thời đại hoang dã!

Việc Lý Hưng Bá, một trong Tứ Thánh đảo Cửu Long, triệu hồi Man Long hư ảnh trong tình huống này cho thấy hắn cũng sắp dốc toàn lực!

Theo tiếng gầm của Lý Hưng Bá, Man Long hư ảnh được triệu hồi cũng rống lên một tiếng, phát ra một tiếng long ngâm đầy cảm giác uy lực và bá khí.

Nhờ sự gia tăng sức mạnh từ Man Long hư ảnh, Lý Hưng Bá chớp lấy thời cơ, đôi đại thiết chùy bộc phát ra một luồng sức mạnh vô song!

Hàn Độc Long vốn đang dùng Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp tấn công hăng hái, nhưng ngay sau đó cũng cảm thấy có điều không ổn.

Từ trên thanh hắc sắc trường kiếm truyền đến một luồng đại lực!

Chương 671

Cảm giác về luồng sức mạnh này giống như một tảng đá khổng lồ lăn từ trên núi xuống, còn Hàn Độc Long lại không biết tự lượng sức mình mà ảo tưởng dùng hai tay ngăn cản.

Hành vi như vậy không khác gì châu chấu đá xe, tự nhiên không thể thành công.

Hàn Độc Long cảm giác được luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến từ thanh hắc sắc trường kiếm, dường như hắn hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Ngay khi Hàn Độc Long nhận ra sự xuất hiện của luồng sức mạnh này và định lập tức rút lui thì đã không kịp nữa.

Ầm!

Sau khi sử dụng Man Long hư ảnh, Lý Hưng Bá đã bộc phát sức mạnh, đánh tan tất cả những đòn tấn công bằng hắc sắc trường kiếm!

Hàn Độc Long đứng mũi chịu sào, cũng bị đánh bay ra ngoài.

Khó khăn lắm mới ổn định được thân hình trên không trung, chỉ thấy toàn thân trên dưới của Hàn Độc Long đều bao bọc bởi một luồng khí lưu màu đen!

Hàn Độc Long đã kịp thời vận dụng thần thông Ám Chi Đại Đạo vào thời khắc mấu chốt, có thể giúp hắn phòng ngự được một phần công kích.

Rõ ràng, luồng khí lưu màu đen bao bọc quanh người đã giúp ích cho Hàn Độc Long.

Nhưng dù phòng ngự kịp thời, Hàn Độc Long vẫn bị thương.

Không chỉ y phục trước ngực bị rách một mảng, bản thân Hàn Độc Long còn phun ra một ngụm máu tươi! "Khụ khụ!

Man Long Bá Thể Quyết quả nhiên phi phàm, ta cũng không dám đối đầu trực diện!

Nhưng Lý Hưng Bá, ngươi đừng tưởng ta dễ bắt nạt!" Hàn Độc Long sau mấy lần giao thủ với Lý Hưng Bá và rơi vào thế hạ phong, vẫn không quên buông lời tàn nhẫn.

Lý Hưng Bá tự nhiên không để tâm, đối với hắn, chỉ cần hủy đi nhục thân của Hàn Độc Long, để hồn phách của y bị Phong Thần Bảng hút lấy là được.

Chỉ có như vậy, Lý Hưng Bá mới lập được công lao, các bậc trưởng bối sư thúc trong sư môn tự nhiên sẽ không keo kiệt ban thưởng cho hắn. "Hàn Độc Long à, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn chịu chết đi!

Đừng đợi đến lúc đại thiết chùy của ta đập nát nhục thân của ngươi thành tương thịt, lúc đó chết sẽ đau khổ lắm!

Bây giờ đầu hàng, ta có thể để ngươi ra đi không chút đau đớn!" Lý Hưng Bá vung vẩy đôi đại thiết chùy trong tay, tạo ra từng luồng khí lãng cuồn cuộn, tất cả đều do sức mạnh cường đại của hắn tạo thành. "Ha ha, vậy sao?

Lý Hưng Bá, ngươi đừng đắc ý quá sớm!

Chiêu số của ta không chỉ có bấy nhiêu đâu!" Ngay khi Hàn Độc Long dứt lời, sau lưng Lý Hưng Bá đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Trong mắt Hàn Độc Long cũng lộ ra vẻ đắc ý, dường như đã bàn bạc xong xuôi với kẻ vừa xuất hiện.

Đợi đến khi bóng người sau lưng bắt đầu tấn công, Lý Hưng Bá

mới nhận ra điều không ổn.

Một cảm giác bất an bao trùm lấy hắn, dường như giây tiếp theo sẽ thân tử đạo tiêu!

Cảm nhận được nguy hiểm, Lý Hưng Bá đột ngột xoay người, nhìn thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng, cầm một pháp bảo trường đao chém thẳng vào đầu mình!

Trong thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc này, Lý Hưng Bá nào còn quản được những thứ khác, với tốc độ phản ứng nhanh nhất, hắn đã thành công giơ đại thiết chùy lên chắn trước mặt.

Keng một tiếng!

Đòn tấn công bằng trường đao của bóng người đột nhiên xuất hiện đã bị đại thiết chùy của Lý Hưng Bá chặn lại!

Phải thừa nhận rằng, vũ khí mà Lý Hưng Bá sử dụng là một lựa chọn rất tốt.

Đại thiết chùy bản thân nó là một vũ khí cực nặng, có thể phát huy ưu thế về sức mạnh của Lý Hưng Bá, đồng thời vì thể tích tương đối lớn nên đôi khi cũng có thể dùng để chặn đòn tấn công của đối thủ.

Hiện tại, đòn đánh lén bất ngờ đã bị đại thiết chùy của Lý Hưng Bá chặn lại.

Ngay khi Lý Hưng Bá thở phào một hơi, định làm gì đó, thì xương sống sau lưng lại lạnh toát!

Chỉ thấy nơi Hàn Độc Long từng thi triển Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp trước mặt hắn, lại một lần nữa xuất hiện một luồng khí lưu màu đen.

Luồng khí lưu màu đen đó từ từ ngưng tụ thành một bóng người màu đen, lờ mờ có thể thấy được trang phục và ngũ quan của con

người, nhìn kỹ lại thì kinh ngạc phát hiện trông không khác gì Hàn Độc Long.

Trong tay bóng người do luồng khí đen tụ thành cũng xuất hiện một thanh hắc sắc trường kiếm, giơ cao lên, nhắm vào tấm lưng không chút phòng bị của Lý Hưng Bá mà phát động tấn công!

Nguyên lai bóng người màu đen này mới là sát chiêu thực sự mà Hàn Độc Long dùng Ám Chi Đại Đạo để lại.

Sau khi Hàn Độc Long bị đánh lui, nó vẫn luôn ẩn nấp, chờ đợi cơ hội đánh lén!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Hưng Bá hiện đang chống đỡ đòn đánh lén của người khác, căn bản không có cách nào chống lại đòn đánh lén từ sát chiêu phục sẵn của Hàn Độc Long!

Hàn Độc Long cũng lộ ra nụ cười, bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng nhục thân của Lý Hưng Bá bị hủy diệt.

Nhưng ngay vào thời khắc sinh tử của Lý Hưng Bá, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy một binh sĩ toàn thân màu vàng kim đứng chắn sau lưng Lý Hưng Bá, hai tay đặt trước ngực!

Hắc sắc trường kiếm của bóng người màu đen đâm thẳng vào ngực binh sĩ vàng kim.

Đúng lúc này, binh sĩ vàng kim lại lên tiếng: "Ha ha, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, tốt xấu gì cũng là Phá Trận Tam Kiệt, sao lại thích làm mấy trò trộm gà bắt chó thế này!" Người nói không ai khác, chính là Vương Ma, một trong Tứ Thánh đảo Cửu Long!

Lúc này, bóng người vừa đánh lén Lý Hưng Bá cũng thu lại trường đao, lóe lên một cái đã xuất hiện bên cạnh Hàn Độc Long.

Kinh ngạc thay, đó là một đại hán vạm vỡ, chính là Tiết Ác Hổ đã bị Lý Tĩnh đánh lui trước đó!

Nguyên lai một trong Phá Trận Tam Kiệt là Tiết Ác Hổ đã sớm ẩn nấp gần chiến trường này, chờ đợi thời cơ khi Lý Hưng Bá giao thủ với Phá Trận Tam Kiệt khác mà lộ ra sơ hở.

Là đồng môn của Phá Trận Tam Kiệt, Tiết Ác Hổ tự nhiên sẽ nắm bắt cơ hội do đồng bạn Hàn Độc Long tạo ra để phát động đánh lén.

Chương 672

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ lần này đã thực sự bị giết chết rồi.

Nhưng đối thủ lại là một Lý Hưng Bá thô kệch mà cẩn trọng.

Dù không phát hiện ra tung tích của Tiết Ác Hổ, nhưng hắn vẫn luôn âm thầm đề phòng những đòn đánh lén từ trong bóng tối.

Sau khi đẩy lùi Hàn Độc Long, hắn đã thành công chặn được đòn tấn công của Tiết Ác Hổ.

Đây là một điểm rất mạnh, có thể phòng ngự được những đòn tấn công bất ngờ.

Trong mắt Tiết Ác Hổ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ đối phương sau một trận đại chiến vẫn còn tinh lực để phòng ngự đòn đánh lén. "Ha ha, Lý Hưng Bá ngươi thân là Tứ Thánh đảo Cửu Long, có thể chặn được đòn đánh lén của ta thì sao chứ, hôm nay ngươi chỉ có một con đường chết!" Tiết Ác Hổ kinh ngạc lúc đầu, sau đó lại nở nụ cười, dường như đã nhìn thấy cái chết của Lý Hưng Bá.

Lý Hưng Bá vốn đang rất may mắn vì đã giữ được cảnh giác vào thời khắc mấu chốt, nhưng sau khi thành công chống đỡ đòn tấn công của Tiết Ác Hổ thì lại ngây người.

Bởi vì từ lời nói của đối phương, Lý Hưng Bá có thể nhận ra, kẻ đánh lén là Tiết Ác Hổ sau khi mưu tính lâu như vậy, lại không hề tỏ ra bực bội vì thất bại, ngược lại còn tỏ ra vô cùng tự tin, như thể đã nắm chắc cái chết của mình.

Lý Hưng Bá trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, lẽ nào đối phương cho rằng chỉ bằng hai người trong Phá Trận Tam Kiệt là có

thể đánh bại mình sao?

Khoan đã?

Hai người?

Lý Hưng Bá nghĩ đến đây, đột nhiên nhận ra, hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta kinh hãi!

Chỉ thấy sau lưng Lý Hưng Bá, cũng xuất hiện một bóng người màu đen.

Bóng người màu đen này bất luận là khí tức hay dung mạo đều giống hệt Hàn Độc Long sử dụng Ám Chi Đại Đạo, chỉ có điều màu sắc là màu đen mà thôi.

Cùng lúc đó, bóng người màu đen này đã nhân lúc Lý Hưng Bá xoay người dùng đại thiết chùy chống đỡ đòn đánh lén của Tiết Ác Hổ, giơ thanh hắc sắc trường kiếm trong tay lên chém xuống.

Lúc này Lý Hưng Bá căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để phòng ngự đòn tấn công từ sau lưng.

Thần thông bóng người màu đen mà Hàn Độc Long để lại phối hợp với đòn đánh lén của Tiết Ác Hổ vô cùng ăn ý, trực tiếp tạo thành một đòn tuyệt sát đối với Lý Hưng Bá!

Có thể nói, khi Lý Hưng Bá quay đầu lại, hắc sắc trường kiếm trong tay bóng người màu đen đã đâm về phía sau lưng hắn.

Đây cũng là lý do vì sao Lý Hưng Bá cảm thấy sau lưng lạnh toát, chính là sát khí tỏa ra từ lưỡi kiếm lạnh lẽo đó! "Lẽ nào ta, Lý Hưng Bá, phải chết ở đây sao?

Lẽ nào Tứ Thánh đảo Cửu Long chúng ta hôm nay phải mất mặt ở đây sao?" Lúc này, Lý Hưng Bá cảm nhận được bóng ma tử thần bao phủ.

Giờ phút này, Lý Hưng Bá vạn niệm tro tàn, đồng thời chuẩn bị chiến đấu đến cùng, cùng đám người này đồng quy vu tận!

Nhưng ngay khi Lý Hưng Bá định vì bảo vệ uy danh của Tứ Thánh đảo Cửu Long mà cùng Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ đồng quy vu tận, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Một binh sĩ màu vàng kim đột nhiên xuất hiện, thành công chặn lại đòn tấn công thần thông bóng người màu đen do Ám Chi Đại Đạo của Hàn Độc Long hóa thành! "Sao có thể!

Đòn tấn công của bóng người màu đen của ta sao lại bị chặn lại được?" Hàn Độc Long, người đã bị thương trong trận giao thủ với Lý Hưng Bá trước đó, kinh ngạc hét lên, không thể nào tin được rằng dưới kế hoạch hoàn hảo như vậy, lại không thể đánh lén thành công lấy được đầu của Lý Hưng Bá!

Tiết Ác Hổ cũng nheo mắt, đánh giá binh sĩ vàng kim đột nhiên xuất hiện sau lưng Lý Hưng Bá và chặn lại đòn tấn công, đoán xem đối phương rốt cuộc là ai, lại đột nhiên xuất hiện đúng lúc chặn được đòn tuyệt sát mà y và Hàn Độc Long hợp lực tung ra! "Ha ha, hai người các ngươi tốt xấu gì cũng là Phá Trận Tam Kiệt.

Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long, hai người các ngươi suốt ngày chỉ lo đánh lén cũng thật vô vị.

Hay là thế này đi, ta, Vương Ma, sẽ chơi với các ngươi một phen!" Binh sĩ vàng kim sau khi chặn được một kiếm của bóng người màu đen, lại tự động lên tiếng.

Hàn Độc Long sau khi nghe binh sĩ vàng kim tự báo thân phận, quả thực đã giật nảy mình!

Tiết Ác Hổ cũng vậy, hoàn toàn không ngờ đối phương lại là Vương Ma.

Chính Vương Ma này đã xuất hiện đúng lúc phá hỏng chuyện tốt của sư huynh đệ bọn họ! "Ha ha, đại ca, ta biết huynh sẽ xuất hiện kịp thời mà.

Lần này đa tạ huynh, Lý Hưng Bá ta lại nợ huynh một mạng!" Lý Hưng Bá lại phá lên cười ha hả, đột ngột phát lực, sức mạnh cường đại trực tiếp thông qua đại thiết chùy đánh bay Tiết Ác Hổ đang đánh lén mình ra ngoài.

Tiết Ác Hổ vốn vì sự xuất hiện đột ngột của Vương Ma mà tâm thần rối loạn, bây giờ bị Lý Hưng Bá phản công, tự nhiên dễ dàng thoát khỏi đòn tấn công của đối phương.

Lý Hưng Bá sau khi đẩy lùi Tiết Ác Hổ, đã đứng chung một chỗ với hoàng kim binh sĩ tự xưng là Vương Ma. "Ha ha, Hưng Bá, chúng ta đều là đệ tử Tiệt Giáo, lại là Tứ Thánh đảo Cửu Long, là huynh đệ tốt cùng sinh tử cộng hoạn nạn, làm gì có chuyện nợ hay không nợ!" Hoàng kim binh sĩ tự xưng là Vương Ma cũng phát lực đánh tan bóng người màu đen trước mặt.

Sau khi bị đánh tan, bóng người màu đen đó hóa thành luồng khí đen quay trở lại cơ thể Hàn Độc Long.

Điều này không phải vì hoàng kim binh sĩ tự xưng là Vương Ma mạnh đến mức nào, mà là thần thông bóng người màu đen mà Hàn Độc Long dùng để đánh lén Lý Hưng Bá chỉ có một cơ hội tấn công duy nhất.

Sau khi đánh ra một kiếm, tự nhiên không còn sức mạnh tiếp theo.

Hoàng kim binh sĩ của Vương Ma tự nhiên có thể dễ dàng đánh tan bóng người màu đen, nhưng việc có thể chặn được một đòn tuyệt mệnh của Hàn Độc Long cũng cho thấy hoàng kim binh sĩ có thực lực không tầm thường. "Hừ, Vương Ma của Tứ Thánh đảo Cửu Long?

Chính là Vương Ma sử dụng thuật Tát Đậu Thành Binh sao?" Bên kia, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ cũng đã đứng chung một chỗ.

Hàn Độc Long nheo mắt nhìn hai người đối diện, trong mắt đầy vẻ kiêng dè, nhưng không biết đang toan tính âm mưu gì. "Không sai, Hàn Độc Long, ta nói thật cho ngươi biết, hiện tại đại ca Vương Ma của ta mới chỉ phái ra hoàng kim binh sĩ này thôi.

Đợi đến lúc huynh ấy dùng thuật Tát Đậu Thành Binh, lúc đó ngươi và đám quân phản loạn Tây Kỳ phía dưới sẽ thảm đấy!" Lý Hưng Bá tỏ ra vô cùng vui mừng, khí thế mười phần!

Lý Hưng Bá cười lớn một tiếng, như để khoe khoang, giơ hai cây đại thiết chùy lên vung vẩy hai vòng trên không.

Chương 673

Có thể thấy sự xuất hiện của Vương Ma đã khiến tâm trạng của Lý Hưng Bá trở nên tốt hơn rất nhiều.

Bên Tiệt Giáo, có những sư môn khác nhau.

Sư môn khác nhau đồng nghĩa với bối cảnh và thế lực khác nhau.

Lý Hưng Bá và Vương Ma là tu đạo giả trên đảo Cửu Long.

Lý Hưng Bá, Vương Ma cùng hai vị tu đạo giả khác lấy đảo Cửu Long làm động phủ, tiềm tâm tu luyện mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Đồng thời, bốn vị tu đạo giả bao gồm Lý Hưng Bá và Vương Ma cũng là những huynh đệ có tình cảm vô cùng sâu đậm.

Lúc này, Lý Hưng Bá thấy Vương Ma phái hoàng kim đạo binh ra giúp mình chặn được đòn tuyệt sát do thần thông hắc sắc nhân ảnh của Hàn Độc Long phát động, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Thực ra, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ ở phía đối diện cũng có bối cảnh, cùng thuộc Phá Trận Tam Kiệt, cũng có tình huynh đệ cùng sinh cùng tử.

Mấy người thường cùng nhau tu luyện, đồng thời đều có thần thông phá giải các loại trận pháp trên thế gian.

Phải biết rằng các đệ tử bên Tiệt Giáo vì có Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, nên hầu như ai cũng rất khao khát bố trí trận pháp, thường thì một người cũng có thể tu luyện ra được những trận pháp không tồi, uy lực vô cùng lớn.

Giống như Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã đại chiến với Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ trước đó, không chỉ tu luyện Khí Chi Đại Đạo, mà còn

dùng pháp bảo tiên thiên là đèn lồng làm trận nhãn để bố trí đại trận Khí Chi Đại Đạo!

Ngoài Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, trong số các đệ tử Tiệt Giáo khác, người giỏi bố trí trận pháp không phải là ít.

Cũng vì vậy mà Phá Trận Tam Kiệt Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ mới được sư môn Xiển Giáo phái xuống núi để hiệp trợ phá giải mọi mưu đồ của quân Ân Thương và Tiệt Giáo.

Nhưng hiện tại, bất luận là Lý Hưng Bá hay là Vương Ma với thuật Tát Đậu Thành Binh, đều không sử dụng bất kỳ trận pháp nào, cũng khiến cho Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ khó tìm được cơ hội phát huy thực lực một cách hoàn chỉnh. "Ha ha, bây giờ đại ca Vương Ma của ta đã đến rồi, các ngươi còn sợ những kẻ thích đánh lén như các ngươi sao?

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, ngoan ngoãn chờ nhục thân bị ta hủy diệt, để hồn phách bị Phong Thần Bảng hấp thu đi!" Lý Hưng Bá của đảo Cửu Long đấu pháp với Hàn Độc Long đến giờ, pháp lực vẫn dồi dào, không hề lộ ra chút vẻ mệt mỏi nào.

Phải thừa nhận rằng Man Long Bá Thể Quyết quả thực rất lợi hại.

Man Long Bá Thể Quyết thực ra là một công pháp luyện thể, có thể tăng cường sức mạnh, lực phòng ngự và quan trọng nhất là sức bền của một tu đạo giả lên rất nhiều.

Đừng thấy trước đó Lý Hưng Bá sử dụng Man Long Tê Liệt Kình uy lực lớn mà cho rằng tiêu hao nhiều pháp lực.

Hàn Độc Long, người giao thủ với Lý Hưng Bá trước đó, cũng nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, Man Long Tê Liệt Kình của Lý Hưng Bá không đơn

giản chỉ là một thần thông được cấu thành từ pháp lực.

Man Long Tê Liệt Kình thực ra là đòn tấn công mà Lý Hưng Bá sử dụng sức mạnh cường đại có được từ việc tu luyện Man Long Bá Thể Quyết, lực công kích vô cùng mạnh.

Trong đó, phần lớn là khí lãng mang tác dụng công kích, pháp lực chỉ chiếm một phần nhỏ.

Cộng thêm sức bền cực kỳ mạnh mẽ, hắn có thể duy trì khả năng chiến đấu hoàn chỉnh trong các trận chiến kéo dài và cường độ cao.

Vì vậy, sau khi giao thủ với Lý Hưng Bá, mấy đòn tấn công mà Hàn Độc Long phát động không những không chiếm được thế thượng phong, ngược lại còn khiến bản thân bị thương không nhẹ.

Tất nhiên, Lý Hưng Bá cũng bị thương dưới tay Hàn Độc Long.

Bất luận là Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp lúc đầu hay Già Thiên Tế Nhật Kiếm Pháp sau này, đều đã khiến Lý Hưng Bá bị thương.

Nhưng Man Long Bá Thể Quyết mà Lý Hưng Bá tu luyện có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, không chỉ đơn giản là chống đỡ đòn tấn công của người khác, mà còn có khả năng hồi phục cao, có thể khiến vết thương nhanh chóng lành lại.

Cũng vì vậy mà khi Hàn Độc Long đấu pháp với Lý Hưng Bá, hắn phát hiện ra rằng thời gian đấu pháp càng kéo dài, thực lực của mình lại càng giảm nhanh.

Cũng vì vậy, Hàn Độc Long mới cùng Tiết Ác Hổ âm thầm liên thủ, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Đáng tiếc, mọi kế hoạch đều thuận lợi, chỉ xuất hiện một biến số là Vương Ma.

Nhưng lúc này, Hàn Độc Long không còn cơ hội để hối hận nữa,

vì Lý Hưng Bá của đảo Cửu Long đã cầm hai cây đại thiết chùy lao về phía hắn. "Hừ!

Hay cho một Lý Hưng Bá của đảo Cửu Long!

Vương Ma kia lại không ra tay, để một mình ngươi đối đầu với hai người trong Phá Trận Tam Kiệt chúng ta, không cảm thấy quá ngông cuồng sao?" Hàn Độc Long cũng không phải dạng vừa, thấy Lý Hưng Bá một mình cầm hai cây đại thiết chùy lao tới, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu.

Chỉ thấy Hàn Độc Long bắt đầu sử dụng pháp quyết, pháp bảo hắc sắc trường kiếm trong tay lơ lửng bay lên.

Ngay sau đó, từ bên trong hắc sắc trường kiếm bay ra những sợi tơ màu đen.

Không biết vì sao, Lý Hưng Bá của đảo Cửu Long khi nhìn thấy những sợi tơ đen mềm mại bay ra từ thanh hắc sắc trường kiếm, lại cảm nhận được một luồng sức mạnh bất an bên trong, dường như đang cố tình khắc chế Man Long Bá Thể Quyết của hắn.

Cùng lúc đó, Vương Ma của đảo Cửu Long và Tiết Ác Hổ của Phá Trận Tam Kiệt cũng đã động thủ.

Vương Ma của đảo Cửu Long điều khiển hoàng kim đạo binh, hóa thành một luồng sáng màu vàng kim lao về phía Tiết Ác Hổ.

Tiết Ác Hổ cũng không chịu yếu thế, sau lưng y cũng xuất hiện một hư ảnh lão hổ màu đen, cả người như một con hổ sống động lao về phía hoàng kim đạo binh do Vương Ma khống chế.

Thần thông của Lý Hưng Bá và Hàn Độc Long còn chưa giao thủ, thì bên kia, Vương Ma và Tiết Ác Hổ ra tay sau lại đã giao chiến với nhau.

Keng keng!

Hoàng kim đạo binh do Vương Ma khống chế được làm từ kim loại nên vô cùng cứng rắn.

Cùng lúc đó, hai tay của Tiết Ác Hổ mọc ra những móng vuốt hổ dài, cả bàn tay cũng trở nên rộng hơn, trông giống như một đôi móng vuốt hổ đầy sức mạnh.

Hai người va chạm vào nhau.

Điều kỳ lạ là, móng vuốt hổ do thần thông của Tiết Ác Hổ biến hóa ra đánh vào người hoàng kim đạo binh lại phát ra âm thanh va chạm của kim loại.

Điều này cho thấy móng vuốt hổ của Tiết Ác Hổ chỉ xét về độ cứng rắn đã không thua kém gì các pháp bảo công kích thông thường.

Thực lực của Phá Trận Tam Kiệt có thể thấy được phần nào!

Chương 674

Ầm ầm!

Chỉ thấy Tiết Ác Hổ triệu hồi hư ảnh hắc hổ va chạm với hoàng kim đạo binh của Vương Ma, sau đó lại liên tiếp giao thủ mấy lần.

Cuối cùng, một cảnh tượng khiến mọi người có mặt kinh ngạc đã xuất hiện.

Hoàng kim đạo binh của Vương Ma đã bị thần thông móng vuốt hổ của Tiết Ác Hổ một vuốt xé toạc lồng ngực!

Để lộ ra không gian bên trong vàng óng, có thể thấy một viên bảo thạch màu xanh lục được khảm ở trung tâm của hoàng kim đạo binh!

Hai tay biến thành móng vuốt hổ, Tiết Ác Hổ vừa thấy hoàng kim đạo binh bị xé toạc lồng ngực, liền lộ ra nụ cười hung hãn, ngay sau đó một vuốt hạ xuống làm vỡ nát lõi phỉ thúy được khảm bên trong hoàng kim đạo binh.

Sau khi lõi phỉ thúy màu xanh lục bên trong hoàng kim đạo binh bị Tiết Ác Hổ dùng thần thông móng vuốt hổ hủy diệt, hoàng kim đạo binh cuối cùng cũng không thể động đậy được nữa.

Tiết Ác Hổ khinh thường cười lạnh một tiếng, sau đó ném xác của hoàng kim đạo binh đã bị hủy hoại sang một bên.

Tiết Ác Hổ quả thực có thực lực, chỉ trong ba năm hai lượt đã thành công hủy diệt một hoàng kim đạo binh của Vương Ma.

Thực ra đây cũng là chuyện khá bình thường, vì trước đó hoàng kim đạo binh do Vương Ma điều khiển đã vì giúp Lý Hưng Bá, một trong Tứ Thánh đảo Cửu Long, chặn lại đòn tuyệt mệnh do thần thông hắc sắc nhân ảnh của Hàn Độc Long phát động, nên lồng ngực đã bị

tổn hại.

Gián tiếp dẫn đến việc hoàng kim đạo binh bây giờ xuất hiện sơ hở, bị Tiết Ác Hổ một kích đánh bại.

Bên này Tiết Ác Hổ vừa mới giải quyết xong hoàng kim đạo binh do Vương Ma điều khiển, bên kia Lý Hưng Bá và Hàn Độc Long lại một lần nữa giao thủ với nhau.

Rõ ràng Lý Hưng Bá đã ra tay trước, dùng đại thiết chùy trong tay tấn công Hàn Độc Long, nhưng Hàn Độc Long lại không hề nao núng, ngược lại tốc độ còn tăng thêm mấy phần, giành lấy cơ hội tung thần thông tấn công Lý Hưng Bá trước.

Đòn tấn công mà Hàn Độc Long phát động sử dụng những sợi tơ đen mỏng từ hắc sắc trường kiếm.

Không biết vì sao, Lý Hưng Bá sau khi nhìn thấy những sợi tơ đen này, trong lòng lại có cảm giác bất an mơ hồ.

Vì thế, từ khí thế như hồng ban đầu, hắn dần trở nên có chút do dự, cũng vì vậy mà nhường tiên cơ cho Hàn Độc Long, để y có thời gian ra tay tấn công trước một bước.

Lúc này, khi Lý Hưng Bá giơ đại thiết chùy tấn công, Hàn Độc Long đã tung những sợi tơ đen về phía Lý Hưng Bá. "Hừ, ta, Lý Hưng Bá, muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!" Lý Hưng Bá hừ lạnh một tiếng, vung đại thiết chùy về phía những sợi tơ đen đang lao tới.

Vốn dĩ Lý Hưng Bá có chút kiêng dè những thứ này, nhưng đã đang trong trận đấu pháp, không thể lùi bước.

Một khi lùi bước, sẽ khó tìm được cơ hội phản công, vì vậy phải luôn chiếm thế chủ động.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến Lý Hưng Bá vô cùng bất ngờ.

Chỉ thấy những sợi tơ đen đó dường như có sinh mệnh.

Khi đại thiết chùy của Lý Hưng Bá tấn công, chúng dường như đã biết trước, vòng qua đường tấn công của đại thiết chùy, lao về phía Lý Hưng Bá.

Vì tốc độ tấn công của những sợi tơ đen này rất nhanh, nên chúng đã nhanh chóng quấn quanh thân thể cường tráng của Lý Hưng Bá. "Ha ha, Lý Hưng Bá à, đầu óc của tên nhà ngươi không phải rất linh hoạt sao?

Ngay cả cái bẫy rõ ràng như vậy của ta mà cũng không nhìn ra!

Bây giờ đã bị sợi tơ đen của ta trói lại, còn muốn chạy thoát sao?" Hàn Độc Long vừa thấy Lý Hưng Bá bị sợi tơ đen mà mình thi triển khống chế, liền vui mừng cười lớn.

Là một trong Phá Trận Tam Kiệt, Hàn Độc Long rất rõ thần thông này lợi hại đến mức nào.

Yêu thú cùng cấp khi bị sợi tơ đen trói lại cũng không thể dễ dàng thoát ra, huống chi là một tu đạo giả Nhân tộc như Lý Hưng Bá.

Thân thể của yêu thú luôn mạnh hơn tu đạo giả Nhân tộc, đó là sự thật.

Tương tự, nhục thân của Lý Hưng Bá cũng khó có thể sánh với yêu thú cùng cấp, dù đã tu luyện Man Long Bá Thể Quyết vô cùng mạnh mẽ cũng vậy.

Lúc này, Lý Hưng Bá nhìn những sợi tơ đen đang quấn chặt lấy thân thể mình, chưa kịp thử thoát ra đã bị chúng siết chặt, không thể động đậy! "Chết tiệt, chuyện gì thế này?

Tại sao uy lực của thần thông sợi tơ đen này lại kinh người đến vậy, thân thể của ta đã tu luyện Man Long Bá Thể Quyết mà lại không thể thoát ra được!" Lý Hưng Bá trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc,

hoàn toàn không ngờ những sợi tơ đen này lại có độ dẻo dai mạnh mẽ đến vậy, hắn đã dùng toàn bộ sức lực mà vẫn không thể thoát ra. "Ha ha, Lý Hưng Bá, ngươi cuối cùng cũng đã coi thường thần thông sợi tơ đen của ta rồi!

Nói thật cho ngươi biết, thần thông sợi tơ đen này là do ta lĩnh ngộ từ Ám Chi Đại Đạo, khi lĩnh ngộ đã tham khảo Khổn Tiên Thằng của Thổ Hành Tôn!

Sợi tơ đen tuy không thể mạnh mẽ như Khổn Tiên Thằng, nhưng cũng có vài phần thực lực rồi!" Hàn Độc Long vô cùng vui mừng, vì cuối cùng đã bắt được Lý Hưng Bá, chuyện còn lại trở nên vô cùng đơn giản.

Hàn Độc Long không phải là người do dự thiếu quyết đoán.

Sau khi dùng sợi tơ đen khống chế Lý Hưng Bá, hắn ngay lập tức phát động pháp quyết.

Pháp quyết này chỉ có một tác dụng, đó là co rút!

Lúc này, sợi tơ đen được pháp quyết kích hoạt như có sinh mệnh, không ngừng co rút lại.

Lý Hưng Bá bị trói chặt cảm giác những sợi tơ đen lúc này đã hóa thành những thanh đao sắc bén nhất, không ngừng siết chặt và cắt vào thân thể mình! "Không ổn, cứ thế này thân thể của ta căn bản không chịu nổi những sợi tơ đen cứng rắn như vậy, e rằng đến lúc đó sẽ bị chúng cắt thành từng miếng thịt!

Đến lúc đó, e rằng thật sự phải lên Phong Thần Bảng!" Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Hưng Bá dâng lên một nỗi không cam lòng mãnh liệt!

Lúc này ở phía bên kia, Tiết Ác Hổ vừa mới đập tan hoàng kim đạo binh do Vương Ma điều khiển, liền lập tức lao về phía Lý Hưng

Bá đang bị sợi tơ đen khống chế.

Móng vuốt hổ màu đen trên tay hắn dường như có thêm một lưỡi dao ánh sáng, trở nên sắc bén hơn.

Xem ra, Tiết Ác Hổ sợ đồng bạn Hàn Độc Long ra tay quá chậm, muốn nhân cơ hội này trực tiếp xé xác đối thủ mạnh mẽ là Lý Hưng Bá!

Nhưng đúng lúc này, Tiết Ác Hổ dường như cảm nhận được điều gì đó, cả người đột nhiên né sang một bên.

Trong khoảnh khắc Tiết Ác Hổ nghiêng người né đi, một luồng kiếm quang từ sau lưng y vụt tới!

Chương 675

Tiết Ác Hổ lúc này mới có thời gian quay đầu nhìn lại sau lưng, chỉ thấy một hoàng kim đạo binh tay cầm trường kiếm lao tới.

Rõ ràng, sau khi hoàng kim đạo binh trước đó bị Tiết Ác Hổ hủy diệt, Vương Ma đã phái ra một con khác!

Hoàng kim đạo binh lần này không còn tay không nữa, mà cầm một thanh trường kiếm cấp pháp bảo!

Quan trọng hơn cả, trạng thái của hoàng kim đạo binh này vô cùng hoàn chỉnh!

Bên này, Vương Ma của đảo Cửu Long lại một lần nữa triệu hồi hoàng kim đạo binh.

Hoàng kim đạo binh lần này trông không khác biệt nhiều so với hoàng kim đạo binh trước đó, điểm khác biệt duy nhất là trên tay có thêm một thanh trường kiếm pháp bảo.

Hoàng kim đạo binh loại này vốn dĩ được cung cấp năng lượng hoạt động bởi lõi tinh thể được cấu thành từ bảo thạch phỉ thúy bên trong cơ thể.

Bản thân người điều khiển là Vương Ma sẽ không tiêu hao quá nhiều pháp lực, chỉ cần tiêu hao một chút tâm thần để khống chế hoàng kim đạo binh là đủ.

Bây giờ, khi Tiết Ác Hổ của Phá Trận Tam Kiệt định nhân cơ hội ra tay lần nữa với Lý Hưng Bá đang bị sợi tơ đen khống chế, Vương Ma, cũng là một trong Tứ Thánh đảo Cửu Long, tự nhiên lại sử dụng hoàng kim đạo binh để ngăn cản đối phương.

Hoàng kim đạo binh do Vương Ma điều khiển lại giao thủ với Tiết

Ác Hổ của Phá Trận Tam Kiệt, hai bên có thể nói là qua lại, đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Nhưng tâm trạng của Tiết Ác Hổ lại không tốt chút nào, vì hắn biết, tuy bề ngoài có vẻ như chiếm thế thượng phong, có thể áp chế hoàng kim đạo binh của đối phương.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là một trong những hoàng kim đạo binh dưới tay Vương Ma, lúc này Vương Ma vẫn chưa phát huy toàn bộ sức mạnh.

Chưa hết, hoàng kim đạo binh hiện tại dưới sự điều khiển của Vương Ma đã đạt được mục đích của mình.

Đơn giản là dùng hoàng kim đạo binh cầm chân Tiết Ác Hổ, không để đối phương nhắm vào Lý Hưng Bá đang bị sợi tơ đen khống chế.

Đây mới là điều khiến Tiết Ác Hổ uất ức, rõ ràng chiếm thế thượng phong, nhưng ngược lại lại thua!

Trong lúc hoàng kim đạo binh của Vương Ma và Tiết Ác Hổ đang giằng co với nhau, cuộc đấu pháp giữa Lý Hưng Bá và Hàn Độc Long cũng sắp bắt đầu trở nên kịch liệt. "Hừ, Vương Ma của đảo Cửu Long đó cũng có chút bản lĩnh, có thể dùng một hai hoàng kim đạo binh để kiềm chế Tiết Ác Hổ bên ta!" Mặc dù đối thủ chính trước mắt của Hàn Độc Long là Lý Hưng Bá, nhưng hắn vẫn thường xuyên chú ý đến trận chiến giữa Tiết Ác Hổ và Vương Ma.

Thấy Tiết Ác Hổ công mãi không được, bị Vương Ma thành công cầm chân, không khỏi hừ lạnh một tiếng. "Ha ha, chỉ bằng con hổ giấy đó mà đòi là đối thủ của đại ca Vương Ma của đảo Cửu Long ta!

Đợi đến lúc đại ca Vương Ma của ta thi triển thần thông Tát Đậu Thành Binh, đó mới là tận thế!" Lý Hưng Bá lúc này dù đang bị thần thông sợi tơ đen của Hàn Độc Long khống chế thân thể, chưa thành

công thoát ra được, nhưng điều đó không cản trở hắn dùng lời nói để bày tỏ tâm trạng của mình. "Ha ha!

Lý Hưng Bá này thật đúng là vịt chết còn mạnh miệng, bây giờ mạng cũng đã nằm trong tay ta, lẽ nào ngươi, một đệ tử Tiệt Giáo, nghĩ rằng không phải vậy sao?

Hắc hắc hắc, cũng không phải là không có cơ hội sống sót, chỉ cần ngươi bằng lòng phản bội Tiệt Giáo, quay đầu gia nhập Xiển Giáo của ta, cái mạng nhỏ của ngươi tự nhiên có thể giữ lại." Hàn Độc Long nhìn Lý Hưng Bá dù đã bị thần thông sợi tơ đen của mình khống chế mà vẫn tỏ ra cứng miệng, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Nhưng ngay sau đó, dường như lại nghĩ ra điều gì, hắn lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Khi Hàn Độc Long nói những lời này, những sợi tơ đen đang trói chặt Lý Hưng Bá không ngừng co rút, ngày càng chặt hơn.

Nếu Lý Hưng Bá không phản ứng, sẽ phát hiện ra da thịt của mình sắp bị những sợi tơ đen này siết đến rướm máu!

Dường như giây tiếp theo, nếu Lý Hưng Bá không nói ra những lời mà Hàn Độc Long muốn nghe, hắn sẽ bị những sợi tơ đen này cắt thành từng miếng thịt! "Hử?

Lý Hưng Bá tuy là tu đạo giả của đảo Cửu Long, đã tu luyện Man Long Bá Thể Quyết có thể tăng cường sức mạnh nhục thân, nhưng vẫn không phải là đối thủ của thần thông sợi tơ đen của ta.

Bây giờ ngươi có ba giây để đầu hàng nhận thua.

Nếu không đưa ra quyết định trong khoảng thời gian ngắn này, kết quả chờ đợi ngươi chỉ có một con đường chết!" Biểu cảm trên mặt Hàn Độc Long vô cùng đắc ý, dù sao trước đó một mình bị Lý Hưng Bá đánh cho một trận tơi bời, đến đầu cũng không ngẩng lên được.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội báo thù, với tính cách hẹp hòi của Hàn Độc Long, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng dù Hàn Độc Long có chút tiểu nhân đắc chí, bản thân hắn thực ra không hề do dự, thời gian cho Lý Hưng Bá chỉ có ba giây.

Trong ba giây này, hoặc là Lý Hưng Bá phá được thần thông sợi tơ đen, thành công thoát ra và bắt đầu phản công; hoặc là Lý Hưng Bá bị thần thông sợi tơ đen này giết chết; hoặc là vì sợ chết mà tuyên bố trung thành với Xiển Giáo.

Ba khả năng này, dù xét từ góc độ nào, đều rất có thể xảy ra.

Vậy rốt cuộc kết quả sẽ như thế nào, hiện tại vẫn chưa biết.

Thời gian trôi qua, một giây, hai giây...

Phía bên kia, Vương Ma vừa thấy huynh đệ của mình là Lý Hưng Bá gặp nguy hiểm, định điều khiển hoàng kim đạo binh tiến đến chi viện.

Nhưng Vương Ma đã liên tiếp phá hỏng hai lần chuyện tốt của Tiết Ác Hổ, lại bị Tiết Ác Hổ nhân cơ hội chặn lại.

Bây giờ Hàn Độc Long đã có cách đối phó với Lý Hưng Bá, là đồng bạn, Tiết Ác Hổ tự nhiên sẽ không cho người khác có cơ hội xen vào. "Ha ha, Vương Ma, cũng là tu đạo giả của đảo Cửu Long, không biết bây giờ ngươi có lo lắng không?

Phải biết rằng sau ba giây nữa, huynh đệ tốt của ngươi là Lý Hưng Bá sẽ bị giết đấy!

Đương nhiên rồi, không chừng sau này gia nhập Xiển Giáo của ta cũng có khả năng, dù sao dưới nguy cơ sinh tử, có thể đưa ra quyết định như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Tiết Ác Hổ cũng rất am hiểu lòng người, biết rằng lúc này phải dùng lời nói để đả kích tâm cảnh của đối thủ là Vương Ma.

Có thể dùng phương pháp này để đánh bại đối phương mà không tốn một giọt máu, đối với Tiết Ác Hổ là một chuyện rất hời.

Chỉ có điều, từ phản ứng của Vương Ma mà xem, có vẻ như ý đồ của Tiết Ác Hổ đã thất bại.

Chỉ thấy hoàng kim đạo binh tay cầm trường kiếm pháp bảo từ bỏ giao thủ với Tiết Ác Hổ, lui về một bên.

Từ trong thân thể lạnh lẽo của hoàng kim đạo binh phát ra âm thanh trống rỗng: "Ha ha, Tiết Ác Hổ của Phá Trận Tam Kiệt, ngươi không lẽ cho rằng huynh đệ tốt của ta Lý Hưng Bá sẽ dễ dàng bị giải quyết như vậy sao?" Theo tiếng nói của Vương Ma vừa dứt, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Ngay khi lời của Vương Ma vừa dứt, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Khi thời gian sắp đến giây thứ ba, chỉ thấy Lý Hưng Bá đang bị thần thông sợi tơ đen trói chặt đột nhiên gầm lên một tiếng, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn truyền ra!

Chương 676

Người đứng mũi chịu sào chính là Hàn Độc Long!

Hắn là người ở gần Lý Hưng Bá nhất, đồng thời cũng là người đã tung ra thần thông sợi tơ đen trói chặt Lý Hưng Bá.

Đối với khí thế bộc phát từ trên người Lý Hưng Bá, hắn cảm nhận sâu sắc nhất.

Chỉ thấy Hàn Độc Long vô cùng sợ hãi lùi lại mấy bước, không thể tin được nhìn Lý Hưng Bá đang bộc phát khí thế cường đại mà nói: "Không thể nào, Lý Hưng Bá này sao có thể có được sức mạnh của Đại La Kim Tiên chứ!

Chỉ là một đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo mà thôi, không thể nào!" Đối với lời của Hàn Độc Long, Lý Hưng Bá chỉ cười hắc hắc, bây giờ hắn không còn sợ hãi gì nữa, vì hắn đã sử dụng luồng sức mạnh đó! "Ha ha, Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt, ta muốn xem bây giờ ngươi còn có vốn liếng để kiêu ngạo không!" Lúc này, Lý Hưng Bá tuy chưa thoát khỏi sự trói buộc của thần thông sợi tơ đen, nhưng xét về khí thế, hắn lại là bên chiếm thế thượng phong.

Nhưng đúng lúc này, Tiết Ác Hổ thấy tình hình phát triển không ổn, trong lòng có dự cảm không lành, lập tức lên tiếng nhắc nhở Hàn Độc Long: "Hàn Độc Long sư đệ, mau dùng thần thông sợi tơ đen của ngươi siết chết hắn!

Tuyệt đối không thể cho Lý Hưng Bá này một tia hy vọng sống nào!" Bên này, Hàn Độc Long sau khi nghe lời của Tiết Ác Hổ liền lập tức phản ứng lại.

Pháp quyết trên tay bắt đầu sử dụng, miệng cũng lẩm bẩm có lời, một ý niệm hạ xuống, những sợi tơ đen đang trói chặt Lý Hưng Bá

bắt đầu đột ngột siết chặt. "Ha ha, Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt à, bây giờ mới phản ứng lại không cảm thấy đã muộn rồi sao?

Hiện tại, huynh đệ của ta Lý Hưng Bá đã bắt đầu sử dụng át chủ bài của mình, chỉ bằng một thần thông nhỏ bé mà các ngươi nghĩ có thể đánh bại được sao?" Lúc này, đối thủ của Tiết Ác Hổ là Vương Ma, điều khiển hoàng kim đạo binh phát ra một tiếng cười chế nhạo.

Mặc dù hoàng kim đạo binh vì là vật chết nên không thể có biểu cảm chân thực như vật sống, nhưng Tiết Ác Hổ cảm nhận được lúc này Vương Ma nhất định đang chế nhạo y và Hàn Độc Long! "Hừ!

Vương Ma của đảo Cửu Long, tên nhát gan như chuột này, bây giờ cũng không chịu phái chân thân ra đấu pháp với ta sao?

Không lẽ ngươi sợ chết?

Hiện tại sư đệ của ta Hàn Độc Long đã bắt đầu siết chặt thần thông sợi tơ đen, lập tức có thể khiến Lý Hưng Bá chết không toàn thây, dù có sức mạnh mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể chờ hồn phách bị Phong Thần Bảng thu lấy!" Tiết Ác Hổ tự nhiên sẽ không để Vương Ma chế nhạo tùy ý như vậy, không khách khí đáp trả lại.

Nhưng mấy lời của Tiết Ác Hổ, lại có chút thiếu tự tin.

Dường như Tiết Ác Hổ cũng không chắc chắn rằng Hàn Độc Long có thể nhân cơ hội này giết chết Lý Hưng Bá.

Đối với điều này, Vương Ma cũng cười hắc hắc, phủ nhận nói: "Huynh đệ của ta Lý Hưng Bá có thể sống hay không, Tiết Ác Hổ ngươi đợi lát nữa sẽ biết, cứ kiên nhẫn xem kịch hay diễn ra đi!" Theo lời của hoàng kim binh sĩ do Vương Ma điều khiển vừa dứt, lúc này Lý Hưng Bá bắt đầu bộc phát sức mạnh thuộc về mình.

Chỉ thấy sau lưng Lý Hưng Bá xuất hiện một hư ảnh Man Long.

Hư ảnh này ban đầu khá trong suốt, đó là uy lực thần thông sau khi Lý Hưng Bá thúc đẩy Man Long Bá Thể Quyết trước đó.

Nhưng chưa kết thúc, ngay sau đó lại có một hư ảnh Man Long khác từ trong cơ thể Lý Hưng Bá chui ra, sau đó hợp nhất với hư ảnh Man Long trước đó!

Lần này, hư ảnh Man Long vốn có chút trong suốt đã trở nên giống như Man Long thật sự.

Cùng lúc đó, Lý Hưng Bá cũng nhờ đó mà bộc phát ra sức mạnh khổng lồ.

Hắn dễ dàng chấn vỡ thần thông sợi tơ đen đang siết chặt, Lý Hưng Bá cũng thành công sử dụng được sức mạnh cường đại trong cơ thể.

Sau khi chấn vỡ những sợi tơ đen của Hàn Độc Long, sự biến hóa của Lý Hưng Bá không chỉ dừng lại ở đó.

Chỉ thấy mây gió trên trời biến ảo, một bộ dạng như sắp thay đổi trời đất.

Sự biến hóa bên phía Lý Hưng Bá mới chỉ vừa bắt đầu.

Hư ảnh Man Long uy lực khổng lồ vừa được triệu hồi ra như biển lớn dung nạp trăm sông, lại một lần nữa dung nhập vào cơ thể Lý Hưng Bá.

Cùng lúc đó, từng khối giáp Man Long Bá Thể bắt đầu mọc ra từ trong cơ thể Lý Hưng Bá.

Mỗi một khối giáp Man Long Bá Thể tuy trông như vừa mới hình thành, nhưng lại cho người ta cảm giác như đã trải qua sự lắng đọng của năm tháng cổ xưa, không chỉ uy lực khổng lồ, mà còn toát ra một luồng tang thương của thời gian.

Cho đến khi khối giáp Man Long Bá Thể cuối cùng bao bọc hoàn tất, Lý Hưng Bá lúc này như một võ tướng thân mặc áo giáp ra trận giết địch!

Giáp Man Long Bá Thể có hình dáng dữ tợn.

Giáp ngực tựa như một đầu lâu Man Long hung mãnh, hai viên hồng bảo thạch được khảm trên giáp ngực giống như đôi mắt rồng đầy sát khí của Man Long!

Giáp vai hai bên là hai gai nhọn ngược, giống như vảy ngược của rồng, không thể chạm vào!

Giáp tay và giáp chân thì tương đương với bốn chi vuốt rồng thô tráng, tràn đầy một cảm giác hung mãnh, cuồng bạo.

Giáp đầu của Man Long Bá Thể thì khít khao, không để lộ ra sơ hở nào, mắt cũng vậy.

Lý Hưng Bá lúc này trông không giống một tu đạo giả nhân loại, mà giống một con Man Long hình người từ thời hoang dã!

Hắn mang một luồng khí tức mạnh mẽ như từ thời hồng hoang, khiến người ta khó có thể chống cự. "Rốt cuộc là chuyện gì?

Lý Hưng Bá rõ ràng cũng giống ta, chỉ là một đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo không có bối cảnh mà thôi!

Sao lại có thể có thực lực đáng sợ như vậy!" Hàn Độc Long vẻ mặt không thể tin được.

Trong mắt hắn, đối thủ Lý Hưng Bá từ thế cân sức ngang tài trước đó đã trở nên dường như không thể chiến thắng, điều này mới khiến người ta sợ hãi.

Đồng thời cũng khiến Hàn Độc Long không thể chấp nhận được.

Bản thân hắn cũng vì hạn chế về thiên phú tu luyện, nên không

được coi trọng nhiều trong Xiển Giáo.

Lần này sở dĩ phải tham gia trận chiến của Xiển Giáo hiệp trợ quân Tây Kỳ, ngoài việc tuân theo mệnh lệnh của sư môn, nguyên nhân lớn hơn là muốn nhân cơ hội này để giành lại sự tán thưởng của sư môn, từ đó có được cơ hội thăng tiến thực lực và địa vị.

Đáng tiếc, đối thủ của Hàn Độc Long lại là Lý Hưng Bá.

Hàn Độc Long không thể nào ngờ được, đối thủ của mình là Lý Hưng Bá lại có sức mạnh cường đại đến vậy, có thể bộc phát vào thời khắc mấu chốt, thành công giải trừ thần thông sợi tơ đen mà hắn vẫn luôn tự hào!

Phải biết rằng, vừa rồi khi dùng sợi tơ đen trói chặt Lý Hưng Bá, tên tu đạo giả chỉ có sức mạnh vũ phu này hoàn toàn không thể thoát ra được.

Chương 677

"Chết tiệt, Lý Hưng Bá!

Rốt cuộc ngươi đã dùng sức mạnh gì, sao có thể có được sức mạnh cường đại như hiện tại?" Hàn Độc Long vô cùng không phục, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Hưng Bá đối diện, thân mặc giáp Man Long Bá Thể, một bộ dạng uy phong lẫm liệt! "Ha ha, Hàn Độc Long, thân là một trong Phá Trận Tam Kiệt, lẽ nào ngươi ngay cả điều này cũng không nhìn ra sao?

Nói thật cho ngươi biết, ta đã nhận được huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thời thượng cổ.

Chỉ cần luyện hóa được sức mạnh của Man Long thượng cổ này, ta có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành một tồn tại được vạn người ngưỡng mộ!" Toàn thân trên dưới, bao gồm cả tứ chi và tóc đều bị giáp Man Long Bá Thể bao bọc, giọng nói của Lý Hưng Bá có chút ồm ồm, rõ ràng là do vấn đề cấu trúc bao phủ toàn diện của giáp Man Long Bá Thể gây ra.

Nhưng dù giọng nói của Lý Hưng Bá có thay đổi, vẫn có thể khiến Hàn Độc Long nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói. "Cái gì?

Lý Hưng Bá này lại nhận được huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ?" Lúc này, Tiết Ác Hổ cũng đã đến bên cạnh Hàn Độc Long, hai thành viên của Phá Trận Tam Kiệt đã chính thức đứng chung một chỗ.

Trong đó, Tiết Ác Hổ sau khi nghe lời của Lý Hưng Bá, không nhịn được kinh ngạc nhìn đối phương, sau đó trên mặt lộ ra vẻ ghen tị.

Bên cạnh, Hàn Độc Long sau khi nghe Lý Hưng Bá nhận được

huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ, tức đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên, dường như cảm xúc vô cùng kích động, chỉ đang cố gắng kiềm chế mà thôi.

Bên kia, hoàng kim đạo binh do Vương Ma điều khiển cũng đã đứng chung một chỗ với Lý Hưng Bá đang mặc giáp Man Long Bá Thể.

Tuy không nhìn thấy biểu cảm của chân thân, nhưng có thể thấy lúc này Vương Ma nhất định đang mỉm cười.

Vậy tại sao huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ lại có thể khiến hai người Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ kinh ngạc như vậy?

Tự nhiên phải bắt đầu từ Man Long thượng cổ, một tồn tại cường đại.

Nói về thời kỳ thượng cổ, kẻ thống trị vùng hoang dã chính là Man Long cường đại.

Man Long, là một chủng tộc mạnh mẽ trong yêu thú nhất tộc, sở hữu thể phách cường tráng, sức mạnh cuồng bạo, và tốc độ nhanh nhẹn.

Chính vì vậy, chúng mới có thể trở thành kẻ thống trị vùng đất đó, địa vị không ai có thể lay chuyển.

Man Long trong số đó có thể trưởng thành đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể tưởng tượng được.

Nhưng nghe nói Man Long nhất tộc vào thời thượng cổ đã bị một nhóm tu đạo giả ma tộc từ Ma Vực tiêu diệt.

Bây giờ, huyết mạch Man Long thuần chủng đã vô cùng hiếm hoi, phần lớn còn lại đều là những yêu thú có huyết mạch tạp nham, không thể coi là Man Long thuần chủng, tự nhiên cũng không có thực lực

mạnh mẽ như Man Long có huyết mạch thuần khiết.

Nhưng nếu nhận được huyết mạch Man Long thuần khiết của thời thượng cổ thì lại khác.

Điều đó có nghĩa là người thừa kế có thể thông qua việc luyện hóa huyết mạch Man Long thuần khiết thượng cổ, từ đó trở thành một tu đạo giả mạnh mẽ như Man Long thượng cổ.

Sở hữu tốc độ nhanh nhẹn, sức mạnh cuồng bạo, thể phách cường tráng, điều đó có nghĩa là tu đạo giả thừa kế huyết mạch Man Long sẽ hóa thân thành một con Man Long hình người, không ai có thể cản nổi!

Đặc biệt là trường hợp như của Lý Hưng Bá, còn trực tiếp thừa kế huyết mạch bản nguyên của một Man Long thượng cổ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Một khi thành công luyện hóa huyết mạch bản nguyên của Man Long thượng cổ, lúc đó sẽ mang lại cho Lý Hưng Bá sự thăng tiến thực lực kinh khủng.

Nhưng sự thăng tiến mạnh mẽ như vậy cũng không phải là không có điều kiện hạn chế.

Đầu tiên, với thực lực hiện tại của Lý Hưng Bá, vốn dĩ không thể hoàn toàn nắm giữ huyết mạch Man Long thượng cổ này.

Thứ hai, sở dĩ Lý Hưng Bá phải nghe theo sự sắp xếp của sư môn đến chiến trường Ân Thương và Tây Kỳ này, cũng là vì sau khi lập công, muốn thỉnh cầu sư thúc trong môn phái giúp đỡ luyện hóa huyết mạch bản nguyên của Man Long thượng cổ này.

Như vậy, Lý Hưng Bá không chỉ nhận được huyết mạch bản nguyên giống hệt Man Long thượng cổ, mà còn sẽ sở hữu thiên phú tu luyện của Man Long thượng cổ!

Điều này vô cùng hấp dẫn, nếu không thì hiện tại Lý Hưng Bá cũng sẽ không dốc sức giúp quân Ân Thương kịch chiến với đối thủ Hàn Độc Long.

Nhưng có một điểm rất kỳ lạ, vốn dĩ huyết mạch Man Long thượng cổ trong cơ thể Lý Hưng Bá hiện tại đáng lẽ phải bị phong ấn, vì huyết mạch Man Long thượng cổ chưa được luyện hóa mà để nó tồn tại trong cơ thể là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Ngay cả người nhận được là Lý Hưng Bá cũng không hiểu, tại sao vào thời khắc nguy nan, huyết mạch bản nguyên của Man Long thượng cổ lại có thể được kích hoạt thành công?

Nhưng hiện tại Lý Hưng Bá không có thời gian để lo lắng những chuyện đó.

Huyết mạch bản nguyên của Man Long thượng cổ mang đến cho hắn không chỉ là giáp Man Long Bá Thể cường đại, mà còn có chiến ý được kế thừa từ Man Long thượng cổ.

Chiến ý cổ xưa này khiến Lý Hưng Bá chỉ muốn nhanh chóng đánh bại hai đối thủ trước mắt.

Chỉ riêng uy lực của huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, sau khi luyện hóa về lâu dài sẽ sở hữu thiên phú tu luyện của Man Long thượng cổ, nhưng đối với việc thăng tiến thực lực hiện tại thì không nhiều, nhiều nhất chỉ là một tiểu cảnh giới thăng cấp.

Nếu luyện hóa được bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ thì hoàn toàn khác.

Bản mệnh kim đan thường ngưng tụ toàn bộ tinh hoa sức mạnh của một con yêu thú.

Một con yêu thú, cả đời cũng chỉ có thể ngưng tụ ra một viên bản mệnh kim đan, là mấu chốt để thăng tiến thực lực.

Điểm này cũng rất giống với tu đạo giả Nhân tộc.

Tu đạo giả Nhân tộc cũng cần tu luyện đến cảnh giới kim đan, nhưng đến một mức độ nhất định, ví dụ như sau khi thành tiên, sẽ tiến hành phá đan nhân tạo, từ trong kim đan thai nghén ra nguyên thần để trở thành căn bản tu luyện của chân tiên.

Sở dĩ yêu thú tu đạo đến cảnh giới cao hơn tu đạo giả Nhân tộc, vẫn giữ lại bản mệnh kim đan, cũng là vì thể phách quá mạnh, khó đột phá hạn chế phá đan của kim đan.

Nhưng điều này đối với thực lực ảnh hưởng cũng không lớn, vì yêu thú bản thân chủ yếu dựa vào nhục thân chiến đấu.

Chỉ có số ít chủng tộc yêu thú, sẽ dùng tinh thần lực giao chiến.

Bây giờ Lý Hưng Bá đã bộc lộ át chủ bài lớn nhất của mình, bất luận là huyết mạch bản nguyên của Man Long thượng cổ hay bản mệnh kim đan đều vô cùng cường đại!

Lý Hưng Bá không biết vì nguyên nhân gì, lại có thể vào lúc bản thân bị sợi tơ đen của Hàn Độc Long khống chế, cả người rơi vào nguy cơ, vô tình kích hoạt lực lượng huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ.

Man Long thượng cổ có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu không phải vì gặp phải kẻ địch không rõ danh tính, chủng tộc yêu thú cường đại đã thống trị vùng hoang dã từ xưa đến nay này cũng sẽ không đến nỗi lụi tàn trong thời đại hiện nay.

Đến mức đệ tử Tiệt Giáo là Lý Hưng Bá trong một lần mạo hiểm vô tình đã nhận được truyền thừa của Man Long thượng cổ, mới có được thực lực ngày hôm nay.

Chương 678

Bất luận là lực lượng huyết mạch bản nguyên hay bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ, đều là những thứ ẩn chứa năng lượng và yêu lực cường đại.

Thực lực hiện tại của Lý Hưng Bá cũng chỉ mới là Chân Tiên mà thôi, năng lượng và yêu lực có thể lợi dụng vô cùng có hạn.

Để có thể hoàn toàn luyện hóa sức mạnh cường đại như vậy, cần phải đợi sau này thực lực tăng lên mạnh hơn, mới có thể thành công khống chế và luyện hóa.

Nhưng Lý Hưng Bá hiện tại không có cách nào hoàn toàn lợi dụng lực lượng huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ, nhưng chỉ riêng năng lượng và yêu lực do cả hai tự động kích phát ra cũng đã giúp Lý Hưng Bá thăng tiến thực lực không nhỏ.

Ví dụ như hiện tại, toàn thân trên dưới của Lý Hưng Bá được bao bọc bởi giáp Man Long Bá Thể, đó là thần thông đặc thù có được sau khi nhận được sự cường hóa từ lực lượng huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan.

Thực ra, giáp Man Long Bá Thể mà Lý Hưng Bá đang sở hữu, trong chủng tộc Man Long thời thượng cổ cũng là một thần thông thiên phú có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Điều rõ ràng nhất là tăng cường lực phòng ngự.

Lớp giáp Man Long Bá Thể dày có thể chống đỡ các đòn tấn công mạnh mẽ, bất luận là thần thông hỏa công, thủy công hay là độc công thần thông khiến người ta khó lòng phòng bị đều có thể chống lại, lực phòng ngự có thể thấy được phần nào.

Nếu những lớp giáp nặng nề khác sau khi có được lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy đều sẽ xuất hiện tình trạng hành động bất tiện, vì lớp giáp dày nặng ở một mức độ nào đó lại là một gánh nặng.

Thế nhưng, giáp Man Long Bá Thể, một trong những thần thông thiên phú của Man Long thượng cổ mà Lý Hưng Bá có được lại không giống vậy.

Dù lớp giáp Man Long Bá Thể dày nặng như vậy, vẫn có thể duy trì tốc độ di chuyển linh hoạt.

Tồn tại có tốc độ nhanh nhất trong số Man Long thượng cổ thậm chí có thể sánh ngang với chim đại bàng Côn Bằng trong truyền thuyết đi vạn dặm một ngày.

Từ đó có thể thấy giáp Man Long Bá Thể quả không hổ là một trong những thân thể thiên phú mạnh mẽ nhất của Man Long nhất tộc thượng cổ.

Ngoài lực phòng ngự không thể phá hủy, tốc độ không ai sánh kịp, giáp Man Long Bá Thể tự nhiên cũng được cường hóa cả về sức mạnh.

Bây giờ, Lý Hưng Bá sau khi mặc giáp Man Long Bá Thể cũng không thể biết rõ sức mạnh của mình đã được cường hóa bao nhiêu, chỉ biết rằng thực lực hiện tại đã gần đạt đến đỉnh phong của tầng thứ nhất, Chân Tiên nhị trọng thiên.

Thậm chí chỉ cần đột phá thêm một chút nữa, là có thể đột phá đến Chân Tiên tam trọng thiên.

Kết quả như vậy khiến Lý Hưng Bá vô cùng vui mừng.

Nếu không phải hiện tại có hai kẻ địch là Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ đang ở bên cạnh rình rập, thì Lý Hưng Bá thật sự sẽ ở trong động phủ đảo Cửu Long bế quan tu luyện, tham ngộ huyền bí trong đó

để đột phá cảnh giới.

Đối với hiệu quả cường hóa của giáp Man Long Bá Thể, Lý Hưng Bá cũng vô cùng hài lòng.

Lý Hưng Bá tuy là một giả, nhưng bản thân lại thích nhất là đánh nhau với người khác, đặc biệt là cận chiến đấu vật là sở trường nhất.

Bây giờ có giáp Man Long Bá Thể, đối với hắn không khác gì hổ mọc thêm cánh!

Đặc biệt, một trong những hiệu quả cường hóa khiến Lý Hưng Bá hài lòng nhất, đó là cường hóa về mặt tốc độ.

Trước đây, Lý Hưng Bá vì tu luyện Man Long Bá Thể Quyết bản thân công pháp không hoàn chỉnh, đồng thời lực lượng huyết mạch bản nguyên, bản mệnh kim đan trong cơ thể không có cách nào luyện hóa, nên mới đồng ý yêu cầu của sư môn đến giúp quân Ân Thương chiến thắng quân Tây Kỳ phản loạn.

Kết quả bây giờ, khiếm khuyết về tốc độ của bản thân Man Long Bá Thể Quyết đã được giáp Man Long Bá Thể từ Man Long thượng cổ bù đắp.

Hiện nay, Lý Hưng Bá về mặt tốc độ không hề thua kém những tu đạo giả chuyên tu luyện độn thuật, thậm chí còn mạnh hơn không ít. "Ha ha!

Hai tên tu đạo giả Phá Trận Tam Kiệt, hôm nay các ngươi sẽ phải hóa thành một đống thịt nát dưới tay Lý Hưng Bá, một trong Tứ Thánh đảo Cửu Long ta!

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, hai kẻ các ngươi đánh lén ta, mấy lần ba lượt muốn hại tính mạng ta, lát nữa ta sẽ để hồn phách của các ngươi quy về Phong Thần Bảng trên trời!" Bây giờ, Lý Hưng Bá có thể nói là vô cùng vui mừng.

Không chỉ nguy hiểm trước đó đã được giải trừ, mà còn bất ngờ kích hoạt được lực lượng huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Man Long thượng cổ.

Sau khi có sự trợ giúp của giáp Man Long Bá Thể, có thể nói thực lực đã tăng vọt! "Không tệ không tệ!

Tứ đệ, bản thân đệ cũng tiến bộ nhiều đấy, không hổ là tu đạo giả xuất thân từ đảo Cửu Long của chúng ta.

Tin rằng sau trận chiến này, sư môn của chúng ta cũng sẽ không keo kiệt ban thưởng cho đệ đâu." Hoàng kim đạo binh đứng bên cạnh Lý Hưng Bá cũng truyền ra âm thanh từ trong cơ thể, rõ ràng là tu đạo giả Vương Ma của đảo Cửu Long đã thông qua hoàng kim đạo binh từ xa để truyền giọng nói của mình đến.

Tứ Thánh đảo Cửu Long đã tu luyện cùng nhau rất lâu, tình cảm giữa họ như anh em ruột thịt.

Tu vi và thực lực của mỗi người đều rất mạnh, sau khi liên thủ có thể nâng lên một tầm cao mới.

Tứ Thánh đảo Cửu Long trong số các đệ tử đời thứ ba không nổi danh, nhưng cũng không ai dám coi thường.

Bây giờ, Tứ Thánh đảo Cửu Long tuy chỉ mới có đại ca Vương Ma và tứ đệ Lý Hưng Bá, nhưng hai người phối hợp vô cùng ăn ý. "Hắc hắc, có đại ca ở đây, làm gì có đất cho tiểu đệ này phát huy.

Một tay thần thông Tát Đậu Thành Binh của huynh có thể nói là tuyệt kỹ.

Tứ đệ này có giáp Man Long Bá Thể cũng vẫn không nắm chắc có thể đối kháng được với thần thông Tát Đậu Thành Binh của huynh đâu!" Lý Hưng Bá nghe lời của đại ca Vương Ma, ngại ngùng gãi đầu.

Đây là một trong những thói quen của hắn, nhưng Lý Hưng Bá sau khi gãi đầu mới phát hiện ra tóc và đầu của mình đều đã bị lớp giáp Man Long Bá Thể dày cộm che phủ, thứ hắn gãi chỉ là một mảng giáp cứng rắn. "Hừ!

Vương Ma, Lý Hưng Bá, hai tên đệ tử Tiệt Giáo các ngươi đừng quá kiêu ngạo!

Có giáp Man Long Bá Thể và thần thông Tát Đậu Thành Binh thì sao?

Tưởng hai huynh đệ ta là quả hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp sao?" Bên này, Tiết Ác Hổ vẫn luôn quan sát Lý Hưng Bá và Vương Ma, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Bên cạnh Tiết Ác Hổ, Hàn Độc Long cũng đã sớm nghiêm trận chờ đợi.

“Bản đại gia không quan tâm ngươi có thần thông gì!

Bây giờ ngoan ngoãn chịu chết đi!

Lý Hưng Bá ta sẽ cho ngươi chết bớt đau khổ một chút!” Lý Hưng Bá khoác trên mình Giáp Man Long Bá Thể lại một lần nữa giơ hai cây chùy sắt lớn lên, buông lời tàn nhẫn với Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long.

Chương 679

Cùng lúc đó, Giáp Man Long Bá Thể trên người Lý Hưng Bá lại một lần nữa xảy ra dị biến.

Chỉ thấy lớp giáp trên áo bắt đầu bao phủ lên cả hai cây chùy sắt lớn, từng lớp vảy rồng phủ lên trên.

Điều quan trọng hơn là những lớp vảy rồng này đều hiện ra hình dạng gai ngược, tràn đầy tính tấn công và sức công kích, có thể xem như Giáp Man Long Bá Thể đã cường hóa pháp bảo chùy sắt lớn, khiến sức mạnh của Lý Hưng Bá lại được tăng cường, thực lực cũng được nâng cao không ít.

"Đúng là trời giúp ta rồi, Lý Hưng Bá ta hôm nay muốn xem xem, rốt cuộc hôm nay ai dám cản đường ta?

Ai có thể ngăn cản đại nghiệp của Cửu Long Đảo và Tiệt Giáo!" Tu đạo giả Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo khoác Giáp Man Long Bá Thể lao về phía Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long ở đối diện, cuộc giao đấu giữa hai bên có thể nói là sắp bùng nổ.

Phía sau, đám Hoàng Kim Đạo Binh cũng cùng nhau tiến lên, rõ ràng đại ca Vương Ma của Cửu Long Đảo Tứ Thánh muốn cùng tứ đệ Lý Hưng Bá tốc chiến tốc thắng, sớm ngày đánh bại Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ của phe địch!

"Hừ hừ!

Ai sợ ai chứ, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, để lão hổ ta thử xem Giáp Man Long Bá Thể của ngươi lợi hại đến mức nào!" Tiết Ác Hổ hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó trên người bắt đầu bao phủ một tầng ánh sáng vàng kim, dường như đang thi triển một thần thông kỳ dị nào đó.

Lúc này, thực lực của Lý Hưng Bá dưới sự gia trì của huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ và bản mệnh kim đan trong cơ thể, đã thức tỉnh Giáp Man Long Bá Thể, bất luận là lực công kích, lực phòng ngự hay tốc độ đều được tăng lên không ít.

Bây giờ Lý Hưng Bá căn bản không lo lắng không đánh bại được Tiết Ác Hổ, trước đó khi giao đấu với Hàn Độc Long cũng thuộc Phá Trận Tam Kiệt, hắn đã áp chế đối phương, bây giờ đổi một đối thủ khác cũng sẽ có kết cục tương tự!

"Thế à?

Lý Hưng Bá ta ngược lại muốn lĩnh giáo xem thần thông của Tiết Ác Hổ rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" Khoác Giáp Man Long Bá Thể, Lý Hưng Bá không thèm đếm xỉa, khí thế hung hăng dùng một cây chùy sắt lớn đập xuống Tiết Ác Hổ!

Cùng lúc đó, từng luồng khí lãng bắt đầu hình thành xung quanh pháp bảo chùy sắt lớn, khí lãng này không phải tầm thường, mà chính là Man Long Tê Liệt Kình chỉ có thể sử dụng sau khi tu luyện Man Long Bá Thể Quyết!

Vốn dĩ Lý Hưng Bá chỉ có một thủ đoạn công kích, nhưng bây giờ lại một hơi tạo ra năm luồng Man Long Tê Liệt Kình xung quanh chùy sắt lớn!

Uy lực so với trước đó chỉ có cao hơn chứ không thấp!

Ở bên cạnh, Hàn Độc Long thấy vậy đồng tử co rụt lại, hắn đã từng lĩnh giáo Man Long Tê Liệt Kình của đối thủ Lý Hưng Bá, biết chiêu này uy lực phi thường, bây giờ một đòn tấn công bình thường đã có thể ngưng tụ ra năm luồng Man Long Tê Liệt Kình, có thể thấy đối phương sau khi có được bộ giáp này đã lợi hại đến mức nào!

Cùng lúc đó, Hàn Độc Long lại âm thầm hạ quyết tâm, chuyện kia

nhất định phải làm, nhất định phải hoàn thành trong hôm nay, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào, nếu không sẽ mất đi cơ hội!

Theo sau cú tấn công của Lý Hưng Bá dưới sự gia trì của Giáp Man Long Bá Thể nhắm vào Tiết Ác Hổ, đối thủ Tiết Ác Hổ cũng ngay lúc đòn tấn công sắp đánh trúng mình, cuối cùng cũng thi triển ra thần thông!

"Ha da!

Thần Lực Mãnh Hổ Trảo!" Chỉ thấy ánh sáng vàng kim bao phủ Tiết Ác Hổ đột nhiên tan đi, nghênh đón Lý Hưng Bá lại là một chiếc hổ trảo khổng lồ!

Ầm ầm một tiếng nổ lớn, pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng của Lý Hưng Bá và Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kịch liệt!

Bên này Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ bắt đầu giao đấu kịch liệt, bên kia Vương Ma của Cửu Long Đảo và Hàn Độc Long cũng không hề nhàn rỗi.

"Nhìn bộ dạng của ngươi, dường như không hề lo lắng cho đồng bạn Tiết Ác Hổ của ngươi nhỉ?

Chẳng lẽ Hàn Độc Long ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức mạnh của Tiết Ác Hổ là có thể chiến thắng Lý Hưng Bá sở hữu huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ sao?" Vương Ma điều khiển Hoàng Kim Đạo Binh đối đầu với Hàn Độc Long trên không trung, đồng thời mở lời thăm dò.

Vương Ma với tư cách là đại ca của Cửu Long Đảo, trí tuệ tự nhiên hơn người, về mặt mưu trí cũng luôn là người đưa ra quyết sách trong bốn huynh đệ, vô cùng lợi hại.

Bây giờ Vương Ma muốn từ biểu cảm của Hàn Độc Long để xem

đối phương có che giấu lá bài tẩy nào không, từ đó mà đề phòng.

Thế nhưng Hàn Độc Long tuy trước đó rất kinh ngạc khi Lý Hưng Bá sử dụng Giáp Man Long Bá Thể, nhưng bây giờ cảm xúc đã ổn định trở lại, không còn dễ bị kích động như trước nữa.

Vì vậy đối với lời nói của Vương Ma, hắn cũng có thể nhận ra mục đích của đối phương, chỉ hừ lạnh một tiếng.

"Hừ!

Vương Ma của Cửu Long Đảo, bớt lời thừa đi, bây giờ hai chúng ta mới là đối thủ, Hàn Độc Long ta hôm nay ngược lại muốn xem xem thần thông Tát Đậu Thành Binh của ngươi lợi hại, hay Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của ta lợi hại hơn một bậc!

Nhận chiêu đi!" Dứt lời, Hàn Độc Long rút ra pháp bảo trường kiếm màu đen của mình.

Cả người trong nháy mắt hóa thành một đường tơ màu đen, ngay sau đó đường tơ màu đen này xuyên qua Hoàng Kim Đạo Binh đang bị Vương Ma điều khiển!

Xoẹt!

Chỉ nghe thấy âm thanh như đá vỡ, dường như có thứ gì đó bị đánh vỡ.

"Đây là thực lực thực sự của Hàn Độc Long sao?

Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp quả nhiên uy lực cường đại!" Theo tiếng của Vương Ma truyền ra từ trong cơ thể Hoàng Kim Đạo Binh, cỗ Hoàng Kim Đạo Binh ầm một tiếng bị chém thành hai nửa từ phần eo.

Hoàng Kim Đạo Binh bị Vương Ma điều khiển không biết từ lúc nào đã bị Hàn Độc Long một kiếm chém thành hai khúc!

Hoàng Kim Đạo Binh bị phá hủy tự nhiên không thể tiếp tục bị Vương Ma điều khiển, sau khi bị Hàn Độc Long một kiếm chém thành hai nửa, Hoàng Kim Đạo Binh không còn năng lực chiến đấu, lẻ loi rơi xuống từ trên không.

Từ khi khai chiến đến nay, Hoàng Kim Đạo Binh của Vương Ma đã bị Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long phá hủy hai cỗ.

Điều này cũng cho thấy thực lực bản thân của Hoàng Kim Đạo Binh không tốt, không thể chỉ dựa vào một cỗ Hoàng Kim Đạo Binh để đối phó.

"Ha ha, không hổ là Phá Trận Tam Kiệt, tuy ở Xiển Giáo không được trọng dụng, nhưng Vương Ma ta vô cùng khâm phục thực lực của các ngươi.

Lần này hãy để chân thân của ta ra lĩnh giáo Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của Hàn Độc Long đi!" Theo tiếng cười nhẹ truyền đến từ hư không, một bóng người từ từ hiện ra chân thân.

Người này mặc đạo bào màu đen, trông có vài phần nho nhã tùy hòa, ngoại hình khoảng ba mươi tuổi.

Người này chính là đại ca Vương Ma của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, thần thông nổi tiếng nhất chính là Tát Đậu Thành Binh, uy lực vô cùng không thể xem thường.

Kỳ thực ngoại hình của tu đạo giả không có tính so sánh, dù trông Vương Ma có vẻ ba mươi tuổi, nhưng chắc chắn đã tu luyện hàng trăm năm!

Lúc này, Vương Ma sau khi thấy Hoàng Kim Đạo Binh bị điều khiển không phải là đối thủ một chiêu của Hàn Độc Long, đã chủ động hiện ra chân thân.

"Tốt lắm, Vương Ma nhà ngươi cuối cùng cũng không muốn làm

rùa rụt cổ nữa rồi!

Nhận ta một kiếm!" Hàn Độc Long sau khi thấy Vương Ma cũng lộ ra chiến ý trên mặt, không hề sợ hãi đối phương là đại ca của Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Hàn Độc Long tay cầm pháp bảo trường kiếm màu đen, sử dụng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp, cả người phảng phất hóa thành một đường tơ đen, tấn công về phía Vương Ma.

Chương 680

Vương Ma nụ cười trên mặt không đổi, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiêng dè sâu sắc, rõ ràng cũng biết thực lực của Hàn Độc Long không thể xem thường, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi, bản thân hắn là đại ca của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, sao phải sợ?

Chỉ thấy Vương Ma lấy ra một cây côn màu xanh lục, đối diện với đường tơ đen đang lao tới, một côn đánh ra.

Một côn này không chỉ đơn giản là một côn, Vương Ma sử dụng công pháp tu luyện, Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp!

Keng!

Chỉ nghe tiếng kim loại va chạm vang lên.

Vương Ma và Hàn Độc Long đã giao thủ với nhau, chỉ mới lần đầu tiên giao thủ thực sự đã tràn ngập cảm giác sức mạnh, có những dao động năng lượng khó tưởng tượng được phóng ra từ đó.

Sau lần giao thủ đầu tiên, Vương Ma và Hàn Độc Long lại một lần nữa chủ động kéo dài khoảng cách, mỗi người đều mang ánh mắt kiêng dè nhìn đối thủ, muốn xem đối phương sau khi giao thủ có lộ ra sơ hở nào không.

Nhưng cả hai đều là tu đạo giả thực lực cường đại, sao có thể dễ dàng lộ ra sơ hở?

Dù là Vương Ma hay Hàn Độc Long đều không có kết quả.

Cả hai im lặng không tiếng động, rồi đột nhiên lại phát động tấn công, keng keng, Vương Ma và Hàn Độc Long đều hóa thành những tàn ảnh, va chạm vào nhau!

Một bên chiến trường biến thành cuộc va chạm giữa tàn ảnh đen

và tàn ảnh xanh, Vương Ma và Hàn Độc Long không ngừng giao thủ.

Chiến trường bên kia cũng quan trọng không kém, cũng diễn ra kịch liệt, Lý Hưng Bá vung vẩy pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng va chạm với Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ.

Vừa giao thủ, Lý Hưng Bá đã cảm thấy không ổn, vì phát hiện dù có Giáp Man Long Bá Thể tăng thêm thực lực, nhưng khi dùng pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng va chạm với Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ lại không chiếm được thế thượng phong!

"Sức mạnh gì đây?

Tại sao Tiết Ác Hổ chỉ dựa vào Thần Lực Mãnh Hổ Trảo lại có thể chống lại pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng của ta?

Chẳng lẽ…" Lý Hưng Bá sau khi giao thủ với Tiết Ác Hổ, bắt đầu suy nghĩ vấn đề nằm ở đâu.

Rất nhanh, hắn đã nhận ra mấu chốt của vấn đề, đó là uy lực của Thần Lực Mãnh Hổ Trảo mà Tiết Ác Hổ sử dụng không hề thua kém Giáp Man Long Bá Thể của hắn!

Chỉ có như vậy, mới có thể dùng nhục thân đấu pháp bảo mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Nhưng làm sao có thể?

Lý Hưng Bá rất rõ ràng huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ của mình có ý nghĩa gì, cũng biết Giáp Man Long Bá Thể là thần thông cường đại đến mức nào, nhưng dưới cuộc đối quyết như vậy lại không phải là đối thủ của Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ!

"Tiết Ác Hổ!

Ngươi sử dụng thần thông gì?

Tại sao lại có thần thông mạnh mẽ như vậy!" Tranh thủ khoảng trống giao thủ, Lý Hưng Bá nhân cơ hội kéo dài khoảng cách, không nhịn được chất vấn đối phương, rốt cuộc đã dùng thần thông gì giao thủ với mình.

"Ha ha, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, trước đó không phải ngươi lợi hại lắm sao?

Chẳng lẽ chỉ vì ngươi có lá bài tẩy sao?

Nói cho ngươi biết, ta cũng có lá bài tẩy của riêng mình!" Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ đột nhiên nắm chặt, phát ra tiếng khí bạo kịch liệt, có thể thấy sức mạnh cường đại.

Đồng thời sau khi trả lời Lý Hưng Bá, hắn lại lộ ra một nụ cười khinh miệt, dường như đang chế giễu Lý Hưng Bá chưa từng thấy sự đời.

"Nói thật cho ngươi biết đi Lý Hưng Bá, bản đại gia cũng là người sở hữu huyết mạch đặc thù, đó chính là huyết mạch chi lực của Hắc Hổ thượng cổ từ thời thượng cổ!" "Cái gì?

Lại là huyết mạch chi lực của Hắc Hổ thượng cổ!" Lý Hưng Bá nghe lời của Tiết Ác Hổ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vạn vạn không ngờ đối phương lại có huyết mạch chi lực cường đại như vậy.

Huyết mạch chi lực của Hắc Hổ thượng cổ không hề yếu hơn huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, thật khiến người ta bất ngờ!

Đồng thời Lý Hưng Bá cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao Tiết Ác Hổ có thể dùng Thần Lực Mãnh Hổ Trảo chiến thắng mình.

Đó là vì, thần thông đối phương sử dụng cũng là thần thông thiên phú của Hắc Hổ thượng cổ, không hề thua kém Giáp Man Long Bá Thể!

“Hừ, thì đã sao!

Tiết Ác Hổ, ngươi dựa vào huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ mà cũng muốn đánh bại ta ư?

Ta thấy ngươi đang si tâm vọng tưởng!” Dứt lời, Lý Hưng Bá lại một lần nữa vung vẩy pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng lao về phía đối thủ Tiết Ác Hổ.

“Đến hay lắm!

Để Lý Hưng Bá nhà ngươi xem ta toàn lực sử dụng Thần Lực Mãnh Hổ Trảo lợi hại đến mức nào!” Tiết Ác Hổ gầm lớn một tiếng, hai tay đều biến thành hổ trảo màu đen khổng lồ, toát ra khí tức phảng phất từ thời thượng cổ man hoang.

Ầm ầm!

Lần này hai người lại một lần nữa toàn lực giao thủ, nhưng lại xuất hiện kết quả bất ngờ!

Rắc rắc!

Lý Hưng Bá đột nhiên lùi lại, kéo dài khoảng cách với Tiết Ác Hổ, sau đó ngơ ngác nhìn hai cây pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng trong tay.

Chỉ nghe trong tiếng rắc rắc, cây chùy sắt lớn vảy rồng được Giáp Man Long Bá Thể cường hóa lại vỡ tan!

Rắc rắc!

Dưới âm thanh như vậy, Lý Hưng Bá có chút không thể tin được nhìn cây chùy sắt lớn vảy rồng vỡ nát trên tay.

Chùy sắt lớn vảy rồng vốn là vũ khí cấp pháp bảo, bây giờ lại được Giáp Man Long Bá Thể cường hóa, sao vừa giao thủ với Tiết Ác Hổ đã biến thành bộ dạng này?

“Huyết mạch bản nguyên của Hắc Hổ thượng cổ ư?

Không ngờ Tiết Ác Hổ lại giấu một tay!

Xem ra Lý Hưng Bá ta đã xem thường đệ tử Xiển Giáo rồi!" Lý Hưng Bá khoác Giáp Man Long Bá Thể, giọng ồm ồm nói.

Lúc này, cây chùy sắt lớn vảy rồng đã gãy lìa rơi từ trên không xuống, Lý Hưng Bá cũng không có ý định nhặt lại.

Chương 681

Bởi vì cây chùy sắt lớn vảy rồng này bất luận là bên ngoài hay hạt nhân trận pháp bên trong đều đã bị phá hủy.

Mỗi một kiện pháp bảo được luyện chế đều không phải tùy tiện là có thể luyện thành, cần dùng các loại dược liệu quý hiếm, trong đó những dược liệu chính càng mạnh mẽ càng tốt.

Nhưng có một thứ không thể thiếu, đó là hạt nhân trận pháp.

Sau khi pháp bảo được luyện chế thành phẩm, cần phải khắc hạt nhân trận pháp vào bên trong pháp bảo đó, vừa cần dược liệu chất lượng cao lại vừa cần bản vẽ trận pháp chất lượng cao mới có thể khắc ra hạt nhân trận pháp ưu tú.

Cứ như vậy, mới có thể luyện chế ra một kiện pháp bảo cường đại.

Cũng vì chất lượng cao thấp của những thứ này, pháp bảo luyện chế ra cũng được phân thành thượng phẩm pháp bảo, trung phẩm pháp bảo, hạ phẩm pháp bảo và các phẩm chất khác nhau, trong đó thượng phẩm pháp bảo đương nhiên là pháp bảo có phẩm chất tốt nhất.

Nhưng dù là thượng phẩm pháp bảo tốt nhất hay hạ phẩm pháp bảo kém nhất, đều không thể sánh bằng Tiên Thiên Pháp Bảo.

Những pháp bảo do tu đạo giả luyện chế ra thường được gọi là Hậu Thiên Pháp Bảo, còn Tiên Thiên Pháp Bảo thường là những pháp bảo được sinh ra từ thời khai thiên lập địa, có hạt nhân trận pháp độc lập của riêng mình.

Tiên Thiên Pháp Bảo hoặc là do trời đất sinh ra, hoặc là do tu đạo

giả dùng vật liệu tiên thiên luyện chế sơ qua mà thành, uy lực đều phi phàm.

Lúc này, chùy sắt lớn vảy rồng của Lý Hưng Bá bị Tiết Ác Hổ một chiêu Thần Lực Mãnh Hổ Trảo đánh nát, cũng chỉ là cấp trung phẩm pháp bảo, sau khi được Giáp Man Long Bá Thể cường hóa cũng chỉ gần bằng phẩm chất thượng phẩm pháp bảo.

Đối với Lý Hưng Bá tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận kết cục này.

Đó là vì hạt nhân trận pháp của chùy sắt lớn vảy rồng cũng bị Tiết Ác Hổ một chiêu hủy đi, muốn sửa chữa cũng không có cơ hội.

Lý Hưng Bá vứt đi phần cán còn lại của chùy sắt lớn vảy rồng, nhìn Tiết Ác Hổ với ánh mắt đầy kiêng dè.

"Không hổ là Phá Trận Tam Kiệt, khả năng khắc chế phương diện trận pháp thật cường đại, nếu không phải Tiết Ác Hổ ngươi dùng thần thông phá hủy hạt nhân bên trong chùy sắt lớn vảy rồng của ta trước, nếu không chỉ dựa vào Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của ngươi sợ không thể hủy đi chùy sắt lớn vảy rồng của ta gọn gàng như vậy đâu!" Lý Hưng Bá đương nhiên không chịu thua, dù không có pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng, hắn vẫn có thủ đoạn và tự tin đánh bại Tiết Ác Hổ, đồng thời cũng từ lần giao thủ với Ác Hổ mà nhìn thấu một số quy luật trong chiêu pháp của đối phương, cũng không hoàn toàn chịu thiệt.

"Ha ha, Lý Hưng Bá nhà ngươi, cái danh đầu Cửu Long Đảo Tứ Thánh quả nhiên không phải hư danh, thô mà có tế, có thể dễ dàng nhìn thấu ta đã hủy chùy sắt lớn vảy rồng của ngươi như thế nào." Tiết Ác Hổ ở đối diện cười lớn một tiếng, ra oai nắm chặt hai chiếc hổ trảo thô to!

Tiết Ác Hổ sau khi kích hoạt thành công huyết mạch bản nguyên

Hắc Hổ thượng cổ trong cơ thể, đã sử dụng thành công thần thông Thần Lực Mãnh Hổ Trảo.

Về mặt uy lực, không hề yếu hơn thần thông Giáp Man Long Bá Thể mà Lý Hưng Bá ở đối diện triệu hồi ra nhờ huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ.

Bản thân địa vị của Hắc Hổ thượng cổ và Man Long nhất tộc cường đại thời thượng cổ cũng tương đương nhau, đều là bá chủ trong khu vực của mình, sở hữu địa vị và thực lực không thể tranh cãi.

Số lượng Hắc Hổ thượng cổ đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không ít, chỉ là giống như Man Long thượng cổ, trong thời đại thượng cổ không biết đã gặp phải kẻ địch cường đại nào, dẫn đến số lượng chủng tộc Hắc Hổ thượng cổ giảm mạnh, cường giả cũng đa phần tử vong hoặc biến mất không tăm tích, đến ngày nay cũng khó mà thấy được huyết mạch của Hắc Hổ thượng cổ.

Nhưng hôm nay, điều mà nhiều người không ngờ tới là, không chỉ huyết mạch chi lực của Man Long thượng cổ xuất hiện, mà bây giờ ngay cả huyết mạch chi lực của Hắc Hổ thượng cổ cũng theo đó mà lên sàn.

Lúc này, đang chỉ huy đại quân Ân Thương kịch chiến với đại quân Tây Kỳ, thống soái Văn Thái Sư của đại quân Ân Thương cũng đang phân một phần tâm thần chú ý đến trận chiến trên trời, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Văn Thái Sư vốn tưởng rằng bên mình có huyết mạch chi lực Man Long thượng cổ của Lý Hưng Bá, cộng thêm đại ca Vương Ma của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, phối hợp với thần thông Tát Đậu Thành Binh có thể tạo ra sức mạnh vô địch, có thể dễ dàng nghiền ép Phá Trận Tam Kiệt ở đối diện.

Chỉ điều mà thống soái Văn Thái Sư không ngờ tới là, Tiết Ác Hổ

của Phá Trận Tam Kiệt ở đối diện lại cũng sử dụng huyết mạch chi lực của Hắc Hổ, bá chủ thời thượng cổ, hai bên giao thủ xong, bên Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo lại rơi vào thế hạ phong, ngay cả pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng cũng bị đánh nát.

Thống soái Văn Thái Sư của đại quân Ân Thương không phải là không có lòng tin với Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, mà là lo lắng sau này sẽ xuất hiện nhiều biến số hơn.

Một trận đấu pháp, xuất hiện quá nhiều điều bất ngờ.

Đối với tu đạo giả, bình thường kiêng kỵ nhất là hai chữ "biến số", một khi xuất hiện biến số thì mọi thứ sẽ không thể khống chế, khó mà tìm ra quy luật.

Ở phía đối diện, thống soái tạm thời của đại quân Tây Kỳ, Lý Tĩnh cũng có suy nghĩ tương tự với Văn Thái Sư bên này, khi thấy đối thủ là đệ tử Tiệt Giáo Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sử dụng Giáp Man Long Bá Thể, hắn đã nghĩ rằng lần này bên mình thua chắc rồi.

May mắn là Tiết Ác Hổ cũng có huyết mạch Hắc Hổ thượng cổ không thua kém huyết mạch Man Long thượng cổ, vì vậy mới có thể duy trì được một chút ưu thế.

Nhưng dù vậy, thống soái tạm thời của đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cũng từ trận đấu pháp này quan sát thấy những biến số không thể khống chế, sau này sẽ phát triển thành dạng gì không ai biết.

Cũng đang chú ý đến trận đấu pháp này còn có người khác, đó là Thiên Đế Tần Hạo và cao thủ đệ nhất dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên ở vạn dặm xa xôi.

Lúc này, hắn đang đứng trong Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, thông qua Tiên Thiên Pháp Bảo Thanh Đồng Kính quan sát cuộc giao thủ của Phá Trận Tam Kiệt và Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Lúc này trên Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo đang cùng với cao thủ đệ nhất vừa thu phục được là Khổng Tước Đại Minh Vương quan sát chiến trường Tuyệt Long Lĩnh ở vạn dặm xa.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này, chính là thời khắc then chốt của cuộc đấu pháp giữa đệ tử Xiển Giáo và đệ tử Tiệt Giáo.

Bất kể bên nào, cũng đều muốn giết chết đối phương, đưa hồn phách của đối phương vào Phong Thần Bảng, không chỉ có thể phá trừ sát kiếp, mà còn có thể nhận được phần thưởng không nhỏ từ sư môn.

Đối với những tu đạo giả đa phần là đệ tử đời thứ ba, đây cũng là một sức hấp dẫn không nhỏ.

Trước đây, cuộc giao chiến giữa đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ đa phần ở cấp độ Thập Nhị Kim Tiên, nhưng vì sau đó xuất hiện chuyện Triệu Công Minh một mình chiến Thập Nhị Kim Tiên, dẫn đến bây giờ các đệ tử đời thứ hai đều không dám tùy tiện ra tay.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo lại biết, các đệ tử đời thứ hai bây giờ không muốn ra tay, đợi đến khi các đệ tử đời thứ ba chết thì chết, bị thương thì bị thương, cũng sẽ đến lượt các đệ tử đời thứ hai ra tay, lúc đó Phong Thần Bảng tự nhiên có thể điền thêm mấy hồn phách cường đại.

Thiên Đế Tần Hạo rất rõ ràng, Phong Thần Bảng là do Thiên Đạo Đạo Tổ Hồng Quân Lão Tổ ban xuống, ẩn chứa ý niệm cân bằng của Thiên Đạo, không chỉ có thể ra lệnh cho các hồn phách bên trong Phong Thần Bảng hiệu mệnh cho mình, mà còn có thể lợi dụng những hồn phách này để tăng cường uy năng của Phong Thần Bảng.

Đến lúc đó, khi sức mạnh đủ, Phong Thần Bảng thậm chí có thể lợi dụng những hồn phách cường đại này để bày ra một Vạn Thần Đại Trận, chống lại Ma Tộc từ Ma Vực tự nhiên sẽ có thêm vài phần

chắc chắn.

"Khổng Tuyên, ngươi thấy Cửu Long Đảo Tứ Thánh có cơ hội thắng lớn hơn, hay là Phá Trận Tam Kiệt có cơ hội thắng lớn hơn?" Thiên Đế Tần Hạo vừa thấy Tiết Ác Hổ và Lý Hưng Bá mỗi người đều lấy ra huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ và huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, liền lộ ra vẻ phức tạp, hỏi Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên bên cạnh.

Phải nói Thanh Đồng Kính không hổ là Tiên Thiên Pháp Bảo, khi quan sát chiến trường Tuyệt Long Lĩnh ở vạn dặm xa, lại không bị những người trong cuộc phát giác.

Mọi thứ xảy ra trên toàn bộ chiến trường đều nằm trong mắt của Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương, không gì có thể che giấu.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trên mặt lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau mới đưa ra quan điểm của mình, "Thiên Đế đại nhân, Khổng Tuyên ta cho rằng trong cuộc giao chiến giữa Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt, tỷ lệ thắng của Cửu Long Đảo Tứ Thánh cao hơn." Thiên Đế Tần Hạo nghe vậy liền hứng thú, tò mò hỏi, "Khổng Tuyên, tại sao ngươi lại cho là như vậy?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên tự nhiên biết gì nói nấy, đáp: "Dù trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Lý Hưng Bá là người có thực lực yếu nhất, nhưng hắn lại vô tình kích hoạt được huyết mạch bản nguyên thượng cổ và bản mệnh kim đan trong cơ thể, bất luận là thiên phú tương lai hay sức mạnh có thể sử dụng hiện tại đều là thứ mà Phá Trận Tam Kiệt không thể ngăn cản.

Đồng thời còn có đại ca Vương Ma cũng đến từ Cửu Long Đảo, thần thông Tát Đậu Thành Binh triệu hoán ra Hoàng Kim Đạo Binh đều là những tồn tại có thực lực phi thường." Nói xong ưu thế của Lý

Hưng Bá và Vương Ma, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại phân tích tình cảnh của đệ tử Xiển Giáo đối diện, "Còn về Phá Trận Tam Kiệt, hiện tại chỉ có Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long.

Tiết Ác Hổ trong cơ thể cũng có huyết mạch bản nguyên của Hắc Hổ thượng cổ, nhưng theo quan sát của ta, huyết mạch của Tiết Ác Hổ là thiên sinh, còn lâu mới trưởng thành đến mức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, phải biết huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ trong cơ thể Lý Hưng Bá là kế thừa từ huyết mạch của cường giả Man Long nhất tộc thực sự sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Trong yêu tộc, so kè chính là ai có sức mạnh cường đại hơn, tự nhiên tỷ lệ thắng của Lý Hưng Bá sẽ cao hơn một chút." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên sau khi hoàn thành phân tích nhắm vào Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ, lại không tiếp tục phân tích thắng bại của Vương Ma và Hàn Độc Long.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Khổng Tuyên trước đó đã nói uy lực của thần thông Tát Đậu Thành Binh không thể xem thường, chỉ dựa vào Ám chi đại đạo và Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp mà Hàn Độc Long lĩnh ngộ được còn thiếu chút hỏa hầu, khó mà chiến thắng được Cửu Long Đảo Tứ Thánh đối diện.

Ai ngờ khi Thiên Đế Tần Hạo đang ở trong Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện nghe xong một phen phân tích của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, lại lộ ra một nụ cười đầy ý vị sâu xa, lắc đầu chậm rãi nói, "Khổng Tuyên à, tuy ngươi phân tích rất có đầu có đuôi, có lý có cứ, nhưng lại bỏ qua một điểm vô cùng then chốt, đó mới là cốt lõi thực sự quyết định thắng bại." Khổng Tuyên nghe vậy, không khỏi nhíu mày, lại suy nghĩ kỹ xem có khả năng sơ suất ở đâu không, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì thấy phân tích của mình cũng rất hợp lý, vì vậy cũng không biết bí mật cốt lõi quyết định thắng bại mà Thiên Đế

Tần Hạo nói đến rốt cuộc là gì.

"Khổng Tuyên không biết cốt lõi thắng bại trong cuộc đấu tranh của Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt là gì, xin Thiên Đế đại nhân chỉ giáo." Thiên Đế Tần Hạo nghe Khổng Tuyên một mực gọi mình là Thiên Đế đại nhân, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 682

Từ lúc mới thu phục được Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên kiệt ngạo bất tuân, Tần Hạo đã lo lắng tên sở hữu Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang này sẽ không nghe lời mình, kết quả lại phát hiện sự tình hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Tần Hạo.

Khổng Tuyên này không chỉ giữ lòng trung thành với Tần Hạo, mà lời nói cũng vô cùng nghiêm cẩn và nghiêm túc, một mực xưng hô Tần Hạo là Thiên Đế đại nhân.

Đương nhiên, cách xưng hô này không có gì sai, dù sao hiện tại Tần Hạo là Hạo Thiên Đại Đế cũng là chủ nhân của Thiên Đình, là tồn tại được Thiên Đạo Đạo Tổ Hồng Quân công nhận.

Nhưng Tần Hạo có chút không quen, cho rằng cách xưng hô này nghe có chút gượng gạo, mấy lần ba lượt bảo Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đổi cách xưng hô, nhưng Khổng Tước Đại Minh Vương với tính cách cứng nhắc nghiêm cẩn đó lại sống chết không chịu đổi.

Tần Hạo thấy vậy tự nhiên đành bất đắc dĩ từ bỏ, nhưng dù sao đi nữa, Khổng Tuyên đã nghe lệnh như vậy, thì Tần Hạo tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi.

"Khổng Tuyên à, cách ngươi nhìn vấn đề còn ở bề ngoài, không biết ngươi có từng nghe qua một câu, gọi là tổn hữu dư, bổ bất túc.

Thiên địa rộng lớn có thể duy trì đến ngày nay không bị phá hoại không tự sụp đổ, chính là nhờ vào câu 'tổn hữu dư, bổ bất túc', cũng là đạo quân bình mà ta thường nói, đồng thời cũng là Thiên Đạo!" Khổng Tuyên nghe lời của Tần Hạo, nhất thời kinh hãi, vạn vạn không ngờ Thiên Đế đại nhân mà mình hiệu trung lại liên hệ trận

chiến chân tiên ở Tuyệt Long Lĩnh với Thiên Đạo cao cao tại thượng.

Khổng Tuyên không ngờ cuộc giao chiến giữa đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương ở Tuyệt Long Lĩnh, trận chiến của các chân tiên lại có liên quan đến Thiên Đạo cao cao tại thượng, đây là chuyện mà dù thế nào hắn cũng không ngờ tới.

"Thiên Đế đại nhân, Khổng Tuyên khó mà hiểu được tại sao cuộc đấu pháp của Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt lại có liên quan đến Thiên Đạo." Nhìn thấy phản ứng của Khổng Tuyên, Tần Hạo gật đầu, không hề bất ngờ, "Ngươi tự nhiên không biết, Thiên Đạo của phương trời này giỏi nhất chính là cân bằng.

Tu đạo giả muốn tu luyện trở nên mạnh hơn, cần phải đối mặt với khảo nghiệm kiếp số của Thiên Đạo, nếu không thể bình an vượt qua những kiếp số này, tự nhiên không thể mạnh hơn, thậm chí tính mạng nhỏ cũng khó giữ.

Cuộc đấu pháp của Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt cũng tương tự, có vẻ như Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo vì có sức mạnh của huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ mà chiếm thế thượng phong, vậy thì tự nhiên sẽ có huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ của Tiết Ác Hổ xuất hiện để tranh đấu, dưới sự cân bằng, thắng bại tự nhiên khó lường." Tần Hạo liếc nhìn Khổng Tuyên, sau đó mới nói tiếp, "Trước đó không phải ngươi nói huyết mạch Man Long thượng cổ trong cơ thể Lý Hưng Bá mạnh hơn sao?

Nhưng đó cũng là một ẩn họa, huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chưa được luyện hóa, xa xa không bằng Tiết Ác Hổ đối với huyết mạch Hắc Hổ thượng cổ bẩm sinh mà nắm giữ sâu sắc hơn, hai người một khi giao thủ, kết quả cuối cùng có thể sẽ khiến chúng ta bất ngờ." Lời của Thiên Đế Tần

Hạo có đạo lý của nó, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe xong cũng cảm xúc, vì từ trong đó hắn đã thật sự lĩnh hội được những cảm ngộ đại đạo hữu dụng.

Đặc biệt là một số kinh nghiệm của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, cũng giống như Tần Hạo, đều ẩn chứa ý niệm về sự cân bằng.

Đã biết được một số điều huyền diệu từ Thiên Đế Tần Hạo, vậy thì Khổng Tuyên tự nhiên sẽ không bỏ qua trận đại chiến ở Tuyệt Long Lĩnh.

Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, binh sĩ của đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ đang giao chiến kịch liệt.

Nhưng vì thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh kiềm chế lẫn nhau, nên không xuất hiện thương vong lớn, đều tự chiếm lấy địa hình tốt nhất, dùng đó làm trận địa để đánh trận địa chiến.

Dù là Văn Thái Sư hay Lý Tĩnh đều hiểu rõ, mấu chốt thắng bại cuối cùng của hai quân nằm ở thắng bại giữa Cửu Long Đảo Tứ Thánh Lý Hưng Bá, Vương Ma và Phá Trận Tam Kiệt Tiết Ác Hổ, Hàn Độc Long trên trời.

Đúng như những người đang quan sát, lúc này hai bên đang tiến hành trận chiến kịch liệt.

"Thần Lực Mãnh Hổ Trảo!" Chỉ nghe Tiết Ác Hổ hét lớn một tiếng, tiên phong phát động tấn công, muốn nhân lúc Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không có pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng, chiếm tiên cơ để áp đảo đối thủ về khí thế.

Nhưng đối thủ Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đâu phải dạng đơn giản?

Tuy không có pháp bảo chùy sắt lớn vảy rồng làm vũ khí, nhưng thân thể của hắn hiện tại cũng vì kích phát huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, dẫn đến bây giờ sau khi sở hữu Giáp Man Long Bá Thể, sức mạnh tứ chi không hề thua kém Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ.

"Đến hay lắm!

Không có chùy sắt lớn vảy rồng, Tiết Ác Hổ nhà ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta!" Lý Hưng Bá gầm lớn một tiếng, đôi tay được Giáp Man Long Bá Thể cường hóa như vuốt rồng chộp về phía Tiết Ác Hổ!

Keng keng!

Rõ ràng cả hai đều là máu thịt, nhưng một khi giao thủ với nhau, âm thanh phát ra lại giống như kim loại va chạm.

Giống như đang dùng binh khí chiến đấu, chứ không phải thân thể.

Loại ảo giác này tự nhiên là vì độ cứng của nhục thân của cả Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ đều được huyết mạch bản nguyên của mình cường hóa không thua kém gì pháp bảo.

Đồng thời Lý Hưng Bá sau khi giao thủ mới phát hiện, không dùng chùy sắt lớn vảy rồng đánh nhau còn thuận tay hơn!

Cùng lúc đó, lại một vuốt rồng nữa chộp vào ngực Tiết Ác Hổ!

Nhưng khi vuốt rồng tấn công ngực Tiết Ác Hổ, lại cũng chỉ đánh ra tia lửa!

Tiết Ác Hổ thấy vậy lộ ra một nụ cười nhe nanh, một Thần Lực Mãnh Hổ Trảo vỗ vào bụng dưới của Lý Hưng Bá.

Cả hai dưới lực công kích của nhau, bị đẩy ra một khoảng cách.

"Ha ha, Lý Hưng Bá, thế nào?

Trước đó không phải ngươi cho rằng Giáp Man Long Bá Thể lợi hại lắm sao?

So với Giáp Sát Thần Hắc Hổ của ta thì thế nào?" Tiết Ác Hổ nhìn Lý Hưng Bá được Giáp Man Long Bá Thể bảo vệ ở đối diện, lộ ra một nụ cười trào phúng, hung hăng siết chặt hổ trảo, phát ra tiếng khí bạo lách tách, là do sức mạnh cường đại đột ngột ép không khí gây ra, chỉ có người sở hữu sức bộc phát phi thường mới có thể làm được.

Nếu người quen biết Tiết Ác Hổ ở đây, nhìn thấy bộ dạng của hắn sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là Tiết Ác Hổ hiện tại không còn ra hình người nữa.

Đương nhiên đây không phải là mắng Tiết Ác Hổ, mà là hình dung tốt nhất về hắn.

Tiết Ác Hổ lúc này như một con mãnh hổ hình người, tứ chi đều biến thành hổ trảo, trên ngực toàn là lông đen dày, có thể thấy cơ bắp nổi lên trên lớp lông đen đó.

Đầu người vốn có cũng đã thay đổi, giống như một cái đầu hổ, trên trán có một chữ Vương, tượng trưng cho địa vị vua của vạn thú của Hắc Hổ thượng cổ.

Ở phía bên kia, Lý Hưng Bá cũng không ngờ đối phương sau khi sử dụng thần thông Thần Lực Mãnh Hổ Trảo, lại còn có chiêu sau là Giáp Sát Thần Mãnh Hổ!

Nếu trước đó uy lực của Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của Tiết Ác Hổ không thua kém sau khi được Giáp Man Long Bá Thể cường hóa, thì bây giờ Giáp Sát Thần Mãnh Hổ này lại vừa vặn tương ứng với Giáp Man Long Bá Thể.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, điều quan trọng hơn là Tiết Ác Hổ rõ ràng

nắm giữ nhiều thần thông mạnh hơn của Hắc Hổ nhất tộc thượng cổ.

Lý Hưng Bá hiện tại chỉ có một Man Long Tê Liệt Kình và Giáp Man Long Bá Thể, còn lại là những thần thông và đạo pháp không thành hệ thống, xa xa không có sự phối hợp như thần thông của đối phương, có chút hỗn loạn vô chương.

"Khốn kiếp!

Nếu huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ trong cơ thể ta có thể tiếp tục kích phát, để ta nắm giữ nhiều thần thông của Man Long thượng cổ hơn thì tốt rồi!" Lý Hưng Bá không nhịn được thầm nghĩ trong lòng, vì hiện tại hắn thực sự thiếu thủ đoạn đối địch.

Một khuyết điểm này khi đối mặt với kẻ địch thực lực yếu hơn không thể hiện ra, nhưng một khi gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức như Tiết Ác Hổ sẽ bị bộc lộ rất triệt để!

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ đang triển khai trận chiến kịch liệt.

Chương 683

Nhưng so với trận chiến của binh sĩ phàm nhân, trận chiến giữa đệ tử Xiển Giáo và đệ tử Tiệt Giáo trên trời có vẻ hung hiểm hơn và cũng quan trọng hơn.

Lúc này, các đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo đang giao thủ với nhau là Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt, một người sở hữu huyết mạch bản nguyên của Hắc Hổ thượng cổ, một người lĩnh ngộ thần thông Ám chi đại đạo; bên kia, đệ tử Tiệt Giáo là hai vị trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lần lượt là đại ca Vương Ma sở hữu thần thông Tát Đậu Thành Binh và tứ đệ Lý Hưng Bá sở hữu huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ.

Hai bên trước đó vẫn luôn giao thủ, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

Trong tình huống này, Lý Hưng Bá lại có một nỗi khổ tâm mới.

Đó là Lý Hưng Bá tuy bất ngờ kích hoạt được huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, cũng nhận được thần thông Giáp Man Long Bá Thể cường đại, trong tình huống này bất luận tu vi thực lực đều đã tiếp cận Chân Tiên đệ tam trọng thiên, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể đột phá!

Có thể nói thực lực đã đạt đến đỉnh phong, nhưng khi so tài với Tiết Ác Hổ, người cũng sở hữu huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ không hề thua kém, Lý Hưng Bá lại phát hiện ra điểm yếu của mình sau khi được cường hóa.

Trong đó điểm yếu lớn nhất là thần thông đạo pháp không đặc biệt mạnh, có thể phối hợp với Giáp Man Long Bá Thể để phát huy uy lực lớn nhất cũng chỉ có Man Long Tê Liệt Kình luyện ra từ Man Long Bá

Thể Quyết.

Man Long Tê Liệt Kình khi giao thủ với người có thực lực và tu vi yếu hơn mình tự nhiên chiếm thế thượng phong, vì không chỉ uy lực cường đại, quan trọng là không tiêu hao pháp lực, chỉ cần khí lực đủ là có thể phóng ra bao nhiêu tùy thích.

Nhưng đối thủ lần này không phải là Hàn Độc Long, mà là Tiết Ác Hổ cũng giỏi cận chiến nhục bác.

Đối phương không chỉ có huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ, mà thần thông đạo pháp của Hắc Hổ thượng cổ là Sát Thần Hắc Hổ Thể và Thần Lực Mãnh Hổ Trảo đều là những thần thông đạo pháp uy lực cực lớn.

Giáp Man Long Bá Thể và Man Long Tê Liệt Kình của Lý Hưng Bá tuy cùng cấp bậc pháp thuật, nhưng vì Lý Hưng Bá mới vừa nhận được Giáp Man Long Bá Thể, dẫn đến việc sử dụng sức mạnh không thể nắm bắt tốt lực độ, căn bản không phát huy được sức mạnh vốn có.

Điều quan trọng hơn là, với tư cách là đối thủ, Tiết Ác Hổ còn có những thần thông đạo pháp khác chưa thi triển, rõ ràng những thần thông ẩn giấu đó mới là lá bài tẩy thực sự của Tiết Ác Hổ.

Lý Hưng Bá biết, nếu tiếp tục giao thủ với Tiết Ác Hổ, tuy không đến mức nhất định sẽ thua đối phương, nhưng nhất định sẽ vì thiếu thốn về phương diện thần thông đạo pháp mà rơi vào thế khó và bị động.

Còn vì sao Lý Hưng Bá không dùng những thần thông đạo pháp khác, thì phải nói từ sau khi Lý Hưng Bá bất ngờ kích hoạt huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ và nhận được Giáp Man Long Bá Thể.

Giáp Man Long Bá Thể tuy cường đại, nhưng lại bài xích việc thi triển các pháp thuật thần thông khác.

Bây giờ Lý Hưng Bá muốn sử dụng một Hỏa Cầu Thuật đã học, cũng không thể phát huy được uy lực vốn có.

Càng đừng nói đến những thần thông đạo pháp khác mà Lý Hưng Bá đã tu luyện trong những năm tháng dài đằng đẵng, cũng không thể phát huy được thực lực vốn có.

Dưới trạng thái này, Lý Hưng Bá làm sao dám dùng những thần thông đạo pháp khác?

Chẳng thà cứng đầu dùng Man Long Tê Liệt Kình đấu pháp với Tiết Ác Hổ.

Có lẽ là vì cảm nhận được tình cảnh khó khăn của Lý Hưng Bá hiện tại và ý chí muốn có được thần thông đạo pháp mạnh hơn, nên khi Lý Hưng Bá đang khổ não thì dị biến xuất hiện.

Phịch phịch phịch!

Chỉ nghe tiếng như tim đập vang lên, Lý Hưng Bá đột nhiên ngẩn ra, vì phát hiện huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ trong cơ thể vừa mới được kích hoạt lại một lần nữa bị kích hoạt.

Huyết mạch chi lực màu vàng kim giống như một con rồng nhỏ, phát ra tiếng đập như tim, ngay sau đó một dòng chảy nhỏ màu vàng kim bắt đầu lưu chuyển trong nhục thân của Lý Hưng Bá.

Dần dần phân hóa thành những năng lực nhỏ hơn, bắt đầu chính thức dung nhập vào nhục thân của Lý Hưng Bá.

Cùng lúc đó, trong đầu Lý Hưng Bá nhận được một đoạn thông tin.

Sau khi đọc thành công đoạn thông tin đó, Lý Hưng Bá vui mừng

đến mức suýt nhảy cẫng lên.

“Ha ha, đúng là tâm thành sở nguyện!

Trời giúp ta rồi, huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ quả nhiên thuộc về ta!” Lý Hưng Bá sau khi biết nội dung đoạn thông tin trong đầu, biểu cảm trên mặt vô cùng phấn khích và vui mừng.

Hoàn toàn khác với Lý Hưng Bá trước đó đang lo sầu vì thần thông đạo pháp không đủ dùng, giống như vấn đề này đã được giải quyết một cách hoàn hảo!

Sự thật cũng đúng là như vậy, Lý Hưng Bá sở dĩ có thể quét sạch sự u ám trước đó, là vì vấn đề thần thông đạo pháp không đủ dùng, cường độ không đủ cao vừa rồi đã được giải quyết.

“Hừ, xem ra ẩn họa của ngươi đã được huyết mạch Man Long thượng cổ trong cơ thể ngươi giải quyết rồi nhỉ?” Lúc này, Tiết Ác Hổ, người vẫn luôn giữ thái độ bàng quan không phát động bất kỳ cuộc tấn công hay tập kích nào, đã lên tiếng.

Lúc này, hắn vẫn giữ bộ dạng nghiêm trận chờ địch, Sát Thần Hắc Hổ Thể bám vào người như một con mãnh hổ hình người, cơ bắp và lông đen trên khắp cơ thể khiến hắn trông càng thêm uy mãnh và cường đại.

Nghe lời của Tiết Ác Hổ, ánh mắt Lý Hưng Bá đột nhiên sáng lên, bất ngờ nhìn Tiết Ác Hổ một cái, hỏi lại một câu, “Chẳng lẽ ngươi biết ta đã nhận được lợi ích gì?” “Ha ha, sao ta lại không biết được, Lý Hưng Bá, ngươi phải biết, ta là người sở hữu huyết mạch bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ, ngươi là người sở hữu huyết mạch Man Long thượng cổ, về phương diện lĩnh ngộ thần thông tự nhiên cũng giống nhau, đều thông qua huyết mạch tương truyền.

Đợi đến lúc thích hợp, huyết mạch trong cơ thể ta sẽ cho ta biết

những thần thông mạnh nhất trong chủng tộc, giống như ngươi nhận được đoạn thông tin kia vậy!" Lúc này, Tiết Ác Hổ không giống kẻ địch của Lý Hưng Bá, ngược lại giống như một người bạn đang trò chuyện.

Hắn giải thích cho Lý Hưng Bá về đặc tính của huyết mạch thần thú thượng cổ của cả hai, đồng thời cũng khiến Lý Hưng Bá hiểu ra nên làm thế nào.

"Tốt!

Nếu đã như vậy, thì nhận chiêu đi!

Tiết Ác Hổ!" Lý Hưng Bá gầm lớn một tiếng, nóng lòng muốn dùng vuốt rồng phát động tấn công!

Ngay khi Lý Hưng Bá muốn dùng Giáp Man Long Bá Thể phát động tấn công, Tiết Ác Hổ lại ngăn cản hành động của đối phương.

"Khoan đã, đợi rồi hãy đánh!" "Tiết Ác Hổ, ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ ngươi sợ rồi sao?

Nói thật cho ngươi biết, nếu Tiết Ác Hổ ngươi nguyện ý đầu hàng, thì Cửu Long Đảo chúng ta có thể sẽ cân nhắc thu nhận ngươi, không biết ngươi có nguyện ý không!" Chiến ý của Lý Hưng Bá vô cùng mãnh liệt, đồng thời cũng trở nên đủ kiêu ngạo.

Đây đều là do Lý Hưng Bá kích hoạt huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ, tiến tới sử dụng Giáp Man Long Bá Thể gây ra, huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ không chỉ mang lại cho Lý Hưng Bá sức mạnh và thần thông đạo pháp cường đại, mà còn khiến tính cách của hắn âm thầm thay đổi.

Sự thay đổi này rất nhỏ, căn bản khó bị người khác phát giác.

Đặc biệt là đối với Lý Hưng Bá lại càng như vậy, vì hắn vốn là

một tu đạo giả thích đánh nhau và đấu pháp, lúc này trở nên hiếu chiến và kiêu ngạo hơn cũng hợp ý hắn mà thôi.

Nhưng Tiết Ác Hổ ở đối diện nghe xong lời của Lý Hưng Bá lại lộ ra một nụ cười đầy ý vị sâu xa, dường như phát hiện ra chuyện gì đó đặc biệt, mỉm cười đưa ra đề nghị của mình.

"Ha ha, chỉ bằng một mình ngươi Lý Hưng Bá mà cũng muốn ta đầu hàng phản bội sư môn?

Đừng có mơ mộng hão huyền!

Trừ khi ngươi có thể đánh bại ta, vậy thì ta có thể sẽ cân nhắc lời của ngươi, thật sự gia nhập Cửu Long Đảo." Tiết Ác Hổ cũng rất dứt khoát, trực tiếp bày tỏ ý niệm chỉ phục tùng cường giả.

Chương 684

"Vậy thì tốt, bây giờ nhận chiêu đi!

Đợi ta đánh bại ngươi rồi, lúc đó ngươi không làm chủ được đâu!" Lý Hưng Bá ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác, đôi tay biến thành vuốt rồng đột nhiên siết chặt lại, phát ra tiếng khí bạo như nổ tung.

Bây giờ sau khi có được Giáp Man Long Bá Thể, thực lực của Lý Hưng Bá có thể thấy rõ!

"Muốn đánh cũng được, nhưng không phải ở đây.

Dù sao cả hai chúng ta đều biết phương thức chiến đấu sở trường nhất của đối phương, cộng thêm động tĩnh chiến đấu của chúng ta quá lớn, để tránh làm hại đến những binh sĩ vô tội bên dưới, chúng ta tìm một nơi khác làm chiến trường đi, cũng có thể đánh cho đã!" Tiết Ác Hổ mỉm cười, cuối cùng cũng nói ra đề nghị, trước đó mỗi lần hắn muốn nói đều bị Lý Hưng Bá trở nên hiếu chiến ngắt lời.

"Hắc hắc, nói cũng phải, nếu muốn đổi chiến trường, vậy thì theo ta!" Lý Hưng Bá cười hắc hắc, lại bay về một hướng, rõ ràng nơi hắn bay đến là chiến trường do hắn lựa chọn.

"Đại ca, ta đi một lát!" Lý Hưng Bá không quên chào một tiếng với Vương Ma đang giao thủ với Hàn Độc Long, sau đó mới rời đi.

Bên này Vương Ma dù muốn ngăn cản tứ đệ Lý Hưng Bá cũng không kịp, nhưng hắn cũng không định ngăn cản, vì chiến trường hiện tại đối với bốn tu đạo giả mà nói thực sự quá nhỏ.

Để Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ đổi một nơi khác, so xem huyết mạch bản nguyên Man Long thượng cổ mạnh hơn hay huyết mạch

bản nguyên Hắc Hổ thượng cổ mạnh hơn cũng là một lúc tốt.

Việc cho Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ cơ hội giao đấu một mình, cũng là lúc để Vương Ma phát huy sức mạnh.

"A a, bây giờ Lý Hưng Bá đi rồi, ta ngược lại muốn xem xem có ai sẽ giúp ngươi vào lúc quan trọng!" Hàn Độc Long, người đang thông qua lĩnh ngộ Ám chi đại đạo sử dụng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp, thấy cảnh này chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó vung pháp bảo trường kiếm màu đen tấn công Vương Ma.

Vương Ma tự nhiên cũng không phải hạng tầm thường, sao có thể dễ dàng để Hàn Độc Long chiếm thế thượng phong?

Chỉ thấy Vương Ma tay cầm một cây côn gỗ màu xanh biếc, sử dụng từng chiêu Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp đầy huyền diệu, thành công chặn đứng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp như rắn độc của Hàn Độc Long.

"Ha ha, Hàn Độc Long này đúng là thích giở trò tập kích, nhưng chỉ bằng những mánh khóe nhỏ này thì không phải là đối thủ của Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp của ta đâu!" Vương Ma cười ha ha, lớn tiếng chế giễu quyết sách sai lầm của Hàn Độc Long.

Quả thực, Vương Ma có tư cách kiêu ngạo này.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là công pháp và thần thông đỉnh cấp mà Vương Ma tu luyện là Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp!

Cốt lõi của Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp này nằm ở chỗ sinh sôi không ngừng, chỉ cần chiêu thức và thần thông chưa bị phá giải hoàn toàn, thì có thể tiếp tục phóng ra.

Có thể nói là dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh!

"Hừ hừ, không hổ là Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp, nhưng Vương Ma của Cửu Long Đảo, bây giờ không phải ngươi nên sử dụng thần

thông Tát Đậu Thành Binh sao?

Không dùng Tát Đậu Thành Binh, Hàn Độc Long ta lo lắng chỉ bằng thực lực của bản thân ngươi sợ không có cơ hội nào đánh bại ta!" Hàn Độc Long thấy Vương Ma dễ dàng dùng Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp thành công chống lại Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp, trong lòng tự nhiên có chút không phục.

Vì vậy, tự nhiên bắt đầu trào phúng.

Tính cách này, trong mắt Vương Ma rất hợp lý, hoàn toàn không cần để ý đến thái độ trào phúng của đối phương, chỉ cần giữ đủ cẩn thận và dè dặt là có thể chống lại Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của đối phương!

Những suy nghĩ trong lòng Vương Ma, căn bản không bị lời nói của đối thủ Hàn Độc Long ảnh hưởng tâm cảnh, vẫn dùng Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp phòng thủ chặt chẽ, không cho Hàn Độc Long một chút cơ hội nào.

Sở dĩ có thể luôn giữ thái độ tỉnh táo như vậy, tự nhiên cũng vì hắn rất rõ ràng.

Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của đối thủ Hàn Độc Long vốn được lĩnh ngộ từ Ám chi đại đạo, tràn đầy thuộc tính hủy diệt, có thể dễ dàng hủy diệt một số vật chất, giống như khi giao thủ với Lý Hưng Bá trước đó, đã dùng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí hủy diệt sạch sẽ bản lĩnh sở trường của hắn là Man Long Tê Liệt Kình.

Nhưng hiện tại đối với Vương Ma thì lại không lo lắng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của đối phương có thể gây ra uy hiếp cho mình, vì Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp hắn sử dụng được lĩnh ngộ từ việc tu luyện Mộc chi đại đạo, có đặc tính sinh sôi không ngừng.

Chỉ cần có một chút thần thông Mộc chi đại đạo chưa bị Ám Vô

Thiên Nhật Kiếm Pháp hủy diệt, thì Vương Ma có thể khôi phục lại và tiếp tục dùng thần thông này chiến đấu!

Trên không trung chiến trường giữa đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ, chỉ còn lại hai người đang kịch liệt đấu pháp.

Sử dụng Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp là Vương Ma của Cửu Long Đảo, còn sử dụng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp là Phá Trận Hàn Độc Long.

Thực lực và cảnh giới của hai người đều vô cùng mạnh mẽ, vì vậy tranh đấu đã lâu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp của Phá Trận Hàn Độc Long sở trường nhất là mẫn diệt vạn vật, bất kỳ công kích nào cũng đều bị ám khí của nó xóa sổ, không để lại một chút dấu vết.

Nhưng Vương Ma của Cửu Long Đảo cũng không hề kém cạnh, cốt lõi của Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp nằm ở chỗ sinh sôi không ngừng.

Đối mặt với kiếm khí mang thuộc tính mẫn diệt, Vương Ma phóng ra từng dải đằng mây màu xanh biếc.

Những dải đằng mây này và Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp triệt tiêu lẫn nhau, nhưng nhờ có đặc tính sinh sôi không ngừng của Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp, chúng lập tức tái sinh ra nhiều hơn nữa.

Chiến đấu đến hiện tại, Vương Ma không hề rơi vào thế hạ phong, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Điều đó cũng khiến người ta không khỏi cảm thán, Vương Ma không hổ là đại ca trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh, quả có thực lực như vậy.

“Ha ha, không hổ là Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp, thực lực của Vương Ma quả nhiên rất mạnh!

Nhưng không biết có đỡ nổi một chiêu này của ta không!" Phá Trận Hàn Độc Long thấy đã tốn nửa ngày trời, tiêu hao không ít pháp lực mà vẫn không thể dùng Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp chiếm thế thượng phong, bèn hiểu rằng phải dùng đến bản lĩnh sở trường.

Chỉ có dùng chiêu đó, hắn mới có tự tin đánh bại được Vương Ma.

"Phá Trận Hàn Độc Long, đừng phí công vô ích nữa.

Sự lĩnh ngộ của ngươi trên Ám chi đại đạo không bằng ta trên Mộc chi đại đạo, bây giờ ngay cả thần thông cũng bị ta khắc chế.

Ta thấy ngươi chi bằng ngoan ngoãn đầu hàng, ở Cửu Long Đảo của ta cũng có thể kiếm được một chỗ đứng, không cần lo lắng sau này không có ai che chở." Vương Ma bên này đương nhiên cũng nhận ra ý đồ của Phá Trận Hàn Độc Long, nhưng chỉ cười khẩy một tiếng.

Đúng như Vương Ma đã nói, sự lĩnh ngộ của Phá Trận Hàn Độc Long trên Ám chi đại đạo không đặc biệt lợi hại, mấu chốt nhất là Vương Ma lại lĩnh ngộ Mộc chi đại đạo vô cùng tốt, có thể khắc chế Ám chi đại đạo của đối phương ở một mức độ nhất định.

Vì vậy, Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Pháp lĩnh ngộ từ Ám chi đại đạo không bằng Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp lĩnh ngộ từ Mộc chi đại đạo.

Cùng lúc đó, Vương Ma còn có thời gian trào phúng Phá Trận Hàn Độc Long, năm lần bảy lượt muốn hắn đầu hàng gia nhập Triệt Giáo và Cửu Long Đảo.

Nhưng sao Phá Trận Hàn Độc Long có thể phản bội Xiển Giáo và Phá Trận Tam Kiệt, gia nhập cái gọi là Triệt Giáo và Cửu Long Đảo chứ?

"Ha ha!

Vương Ma, bản đại gia không hơi đâu đôi co với ngươi, bây giờ

ngoan ngoãn nhận chiêu đi!

Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, lập tức sử xuất một chiêu kiếm pháp ảo diệu, đồng thời miệng cũng lẩm bẩm, dường như đang niệm pháp quyết!

Chương 685

Dứt lời, trường kiếm trong tay hắn chậm rãi vẽ ra một vòng tròn màu đen trước mặt.

Vòng tròn màu đen vừa xuất hiện, dường như muốn nuốt chửng tất cả, ánh sáng xung quanh cũng tối đi vài phần.

Không chỉ vậy, ngay sau đó, vòng tròn đen bắt đầu phóng ra từng chiếc xúc tu màu đen.

Những xúc tu này như ký sinh trùng, bắt đầu cắm rễ vào hư không, co duỗi liên tục, tựa như đang hấp thụ năng lượng.

Nhìn từ xa, vòng tròn đen trông như một con ngươi màu đen, còn Phá Trận Hàn Độc Long đứng sau nó thì như một con ngươi thẳng đứng!

Còn những xúc tu cắm rễ trong hư không không ngừng ngọ nguậy kia, lại giống như những tia máu trong mắt.

Cảnh tượng này đương nhiên vô cùng quỷ dị, đặc biệt là vòng tròn màu đen kia, chỉ cần nhìn chằm chằm vào là có ảo giác sắp bị nuốt chửng, khiến người ta không rét mà run.

"Xem ra không tệ, Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng dùng đến bản lĩnh sở trường, nhưng không biết Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp này rốt cuộc có bao nhiêu phần uy lực?" Vương Ma vẫn giữ nụ cười trên môi như cũ, dường như không có chuyện gì có thể khiến hắn để tâm.

Nhưng nếu nhìn vào mắt hắn, có thể thấy rõ sự kiêng dè sâu sắc đối với Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp mà Phá Trận Hàn Độc Long đang sử dụng.

Nhưng Vương Ma không phải là người ngồi chờ chết.

Nếu đã nhìn ra uy lực kinh người của Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp, vậy thì nên ra tay trước, không để cho Phá Trận Hàn Độc Long thi triển thành công!

Nghĩ vậy, khóe miệng Vương Ma nhếch lên, cả người trong nháy mắt hóa thành từng đạo tàn ảnh, khiến người ta không thể nhìn rõ quỹ đạo di chuyển thực sự của hắn.

Ngay lúc này, Vương Ma đột nhiên xuất hiện sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đang chuyên tâm chuẩn bị Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp, định cho Vương Ma một đòn chí mạng, dường như không hề hay biết gì về cuộc tấn công sắp tới.

Vương Ma nở nụ cười dữ tợn, Vạn Vật Hữu Linh Mộc Côn trong tay giơ cao, nhắm vào lưng của Phá Trận Hàn Độc Long mà đánh tới.

Nếu đòn này đánh trúng, Phá Trận Hàn Độc Long ít nhất cũng trọng thương, chiêu Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp uy lực kinh người kia đương nhiên không thể dùng được nữa.

Vậy thì Vương Ma cũng có thể nhân lúc đối phương trọng thương mà giành thắng lợi, đưa hồn phách của Phá Trận Hàn Độc Long vào Phong Thần Bảng, hoàn thành nhiệm vụ sư môn giao phó.

Tiếc là mọi chuyện không hề thuận buồm xuôi gió, sao Phá Trận Hàn Độc Long có thể để lại một sơ hở rõ ràng như vậy?

Ngay khi Vương Ma sắp tấn công, Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên quay đầu lại, nở một nụ cười với hắn.

Nụ cười đó đầy vẻ giễu cợt và chế nhạo, dường như đang cười nhạo sự ngây thơ và không biết tự lượng sức mình của Vương Ma.

Vương Ma lúc này trong lòng cũng chợt 'lộp bộp', dường như hiểu ra mình đã trúng kế!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Vương Ma tấn công, Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên biến mất.

Đợi đến khi hắn xuất hiện trở lại, đã ở phía bên kia của vòng tròn đen.

Lúc này, Vương Ma giống như đang chủ động lao về phía vòng tròn đen!

Phá Trận Hàn Độc Long vì mãi không thắng được Vương Ma, nên đã định dùng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp để một chiêu phân thắng bại.

Hắn bắt đầu thi triển thần thông, ngưng tụ ra một vòng tròn đen giữa không trung.

Vòng tròn đen này vô cùng quỷ dị, những xúc tu màu đen bắt đầu vươn ra từ đó, từ từ cắm rễ vào hư không, dường như đang hấp thụ năng lượng.

Dường như đợi đến khi những xúc tu này mang đủ năng lượng về, nó sẽ có thể phát ra đòn tấn công chí mạng.

Nhìn từ xa, vòng tròn đen giống như một con ngươi đen với những tia máu đen, vô cùng quỷ dị và tà ác.

Vương Ma tự nhiên không ngồi chờ chết, lập tức tấn công kẻ đang thi pháp là Phá Trận Hàn Độc Long, định dùng cách đánh lén từ sau lưng để đánh bại đối phương.

Nhưng kế hoạch này đã thất bại, vì Phá Trận Hàn Độc Long dường như đã sớm nhận ra tất cả.

Vì vậy hắn luôn chuẩn bị sẵn hậu chiêu, chờ Vương Ma đánh lén

thì sử dụng.

Ngay khi Vương Ma sắp dùng Vạn Vật Hữu Linh Côn Pháp để giáng một đòn chí mạng vào Phá Trận Hàn Độc Long đang để lộ sau lưng, thì hắn lại quay đầu lại, nở một nụ cười quỷ dị.

Ngay sau đó, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện ở phía bên kia của vòng tròn đen.

Lúc này, Vương Ma vốn định đánh lén lại phát hiện ra, hành vi của mình giờ đây lại biến thành chủ động lao đầu vào vòng tròn đen kia.

"Không ổn!

Phải mau tránh ra!

Nếu không thì nguy to!" Vương Ma ngay lập tức ý thức được mình đã trúng kế, vội vàng lui về phía sau, muốn nhanh chóng kéo dài khoảng cách.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long đã sớm giăng bẫy chờ hắn nhảy vào, sao có thể cho hắn cơ hội chạy thoát?

Nếu vậy, cái bẫy hắn thiết kế chẳng phải uổng công sao?

"Ha ha, Vương Ma, bây giờ mới phát hiện thì đã muộn rồi!

Hôm nay để ngươi kiến thức, cái gì mới là Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp!" Cùng với tiếng cười lớn của Phá Trận Hàn Độc Long, một lớp màng mỏng màu đen bắt đầu xuất hiện bao phủ lấy vòng tròn đen cao bằng một người trước mặt hắn, năng lượng hắc ám bắt đầu dao động.

Phá Trận Hàn Độc Long thấy vậy liền mỉm cười.

Trường kiếm màu đen trong tay hắn nhẹ nhàng lướt qua lớp màng mỏng, lớp màng lập tức gợn lên những con sóng nhỏ như mặt nước.

Phản ứng tuy nhỏ, nhưng lại mang đến cho Vương Ma đang cố

gắng kéo dài khoảng cách một cảm giác nguy hiểm, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Lúc này, trường kiếm trong tay Phá Trận Hàn Độc Long chém ra một đạo kiếm khí vào lớp màng mỏng!

Một đạo kiếm khí màu đen, trông giống như Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí bình thường, nhưng Phá Trận Hàn Độc Long biết rõ uy lực của nó không hề tầm thường!

Kiếm khí màu đen xuyên qua lớp màng mỏng, rồi tiếp tục bay về phía Vương Ma.

Đáng nói là, trong quá trình bay, đạo kiếm khí màu đen bắt đầu biến dị.

Chương 686

Vừa xuyên qua lớp màng mỏng, thể tích của nó không chỉ tăng lên gấp đôi.

Vốn chỉ là một đạo Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí nhỏ hình lưỡi liềm, trong nháy mắt đã biến thành một đạo kiếm khí tròn như vầng trăng đen!

Trong vầng trăng đen đó, dường như có cả ngân hà tinh tú, vô cùng quỷ dị.

Đây chính là Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí!

Lúc này, người hứng chịu đòn tấn công chính là Vương Ma!

Vương Ma vốn định cưỡng ép chống đỡ, nhưng cảm giác nguy hiểm trước đó lại khiến hắn lập tức phủ định quyết định này, chuyển sang cưỡng ép thay đổi phương hướng bay, khó khăn di chuyển sang một bên một chút.

Lúc này, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí như một vầng trăng đen bay tới, không có thanh thế kinh thiên động địa, nhưng lại toát ra một cảm giác khiến người ta tim đập chân run.

Trong tình huống đó, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí cuối cùng cũng đánh trúng Vương Ma.

Ầm ầm ầm!

Như một thiên thạch rơi xuống, nó nổ tung dữ dội, tạo ra tiếng vang chói tai.

Nhưng ngay sau đó, một điều còn đáng sợ hơn đã xuất hiện.

Sóng xung kích và ngọn lửa do vụ nổ tạo ra đều không ngừng co

rút lại.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chúng không phải đang co rút, mà là đang bị vầng trăng đen, hay chính là Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, hấp thu.

Lực hút sinh ra vô cùng mạnh mẽ, dường như vụ nổ trước đó chỉ là một phần uy lực, đòn tấn công thực sự còn ở phía sau.

Ngay cả Vương Ma cũng bị lực hút này kéo lại, đang gian nan chống cự.

May mắn là vầng trăng đen và lực hút kinh khủng không kéo dài quá lâu.

Khi Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí biến mất, lực hút cũng tự nhiên tan biến.

Có thể nói, nguy cơ của Vương Ma tạm thời được giải trừ.

Nhưng trạng thái hiện tại của Vương Ma lại vô cùng đáng sợ, hoàn toàn khác với hình tượng thanh niên ba mươi tuổi nho nhã ôn hòa kia!

"Hừ!

Vương Ma, ngươi thật biết quý mạng mình!

Lại dám dùng khôi lỗi để chiến đấu với ta!

Nhưng bây giờ ta muốn xem, sau khi cỗ Mộc Chi Khôi Lỗi của ngươi bị Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ta phá hủy, ngươi còn chiêu số gì nữa?" Phá Trận Hàn Độc Long nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Vương Ma, lập tức hừ lạnh một tiếng, lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Nguyên lai, ở đối diện Phá Trận Hàn Độc Long, Vương Ma luôn mỉm cười đã biến mất, thay vào đó là một con khôi lỗi bằng gỗ rách nát.

Trên đầu con khôi lỗi này có nửa chiếc mặt nạ của Vương Ma, đồng thời quần áo rách rưới trên người cũng giống hệt hắn.

Nói cách khác, từ trước đến giờ, Vương Ma chỉ đang dùng một con Mộc Chi Khôi Lỗi để đấu pháp với Phá Trận Hàn Độc Long.

Hiện tại, con khôi lỗi giả dạng Vương Ma này đã dễ dàng bị Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của Phá Trận Hàn Độc Long phá hủy.

Có thể thấy, một nửa thân thể của con khôi lỗi rách nát đã biến mất.

Vết thương cực kỳ nhẵn nhụi, như thể bị thứ gì đó cắt đi.

Phá Trận Hàn Độc Long biết, đây là do Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp gây ra.

Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp đã có cái tên như vậy, tự nhiên có lý do của nó.

Nó có thể khiến tất cả những thứ chạm vào Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, hay vầng trăng đen, đều bị nuốt chửng vào trong!

Phải thừa nhận, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp mà Phá Trận Hàn Độc Long lĩnh ngộ từ Ám chi đại đạo quả thực đáng sợ, chỉ một chiêu đã thành công phá hủy khôi lỗi Mộc chi đại đạo do Vương Ma điều khiển.

Khôi lỗi Mộc chi đại đạo lơ lửng giữa không trung lúc này chính là thế thân mà Vương Ma điều khiển để chiến đấu với Phá Trận Hàn Độc Long, ở một mức độ nào đó cũng giống như Hoàng Kim Đạo Binh trước đây.

Nhưng đáng nói là, loại khôi lỗi Mộc chi đại đạo đặc sắc này về bản chất mạnh hơn hai Hoàng Kim Đạo Binh trước đó không ít, có thể coi là phiên bản nâng cấp.

Nhưng bây giờ Vương Ma không có thời gian quan tâm những chuyện này, bởi vì thực lực mà Phá Trận Hàn Độc Long thể hiện ra quá kinh người.

Trước đó, khi tứ đệ Lý Hưng Bá giao chiến với Phá Trận Hàn Độc Long, Vương Ma đã đứng bên cạnh quan chiến, sớm phát hiện thần thông của Phá Trận Hàn Độc Long có uy lực không tầm thường.

Tuy lĩnh ngộ thần thông Ám chi đại đạo, nhưng cơ bản chỉ có một chiêu Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí, uy lực tuy không tệ, nhưng ngay cả Lý Hưng Bá cũng có thể dùng Man Long Tê Liệt Kình để phá giải.

Thần thông hắc sắc tế tuyến sau đó tuy đủ quỷ dị, khiến Lý Hưng Bá không cách nào chống đỡ, nhưng lại không hề uy hiếp được Vương Ma, vì hắn có cách đối phó.

Sau đó đến lượt Vương Ma và Phá Trận Hàn Độc Long giao thủ, hắn vốn cho rằng chỉ cần xuất động một con khôi lỗi Mộc chi đại đạo là có thể dễ dàng ứng phó.

Sự thật cũng gần như vậy, vì trong trận chiến ban đầu, Vương Ma dù dùng khôi lỗi Mộc chi đại đạo chưa dùng toàn bộ thực lực, vẫn thành công áp chế được Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhưng điều khiến Vương Ma không ngờ tới là, Phá Trận Hàn Độc Long lại có thể thi triển ra thần thông uy lực kinh người như vậy.

Chính là vòng tròn đen đang lơ lửng giữa không trung kia, ở rìa vòng tròn có những xúc tu màu đen vươn vào hư không, phảng phất như đang hấp thụ năng lượng hắc ám và tà ác từ một nơi nào đó không xác định.

Lúc này, vòng tròn đen cũng được phủ thêm một lớp màng mỏng.

Mỗi lần Phá Trận Hàn Độc Long phóng ra Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, bản thân kiếm khí đều sẽ xuyên qua vòng tròn đen này.

Sau khi xuyên qua, bản thân Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí bắt đầu biến dị.

Vốn dĩ uy lực của nó cũng chỉ tương đương với Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí, nhưng sau khi được năng lượng từ vòng tròn đen và lớp màng mỏng cải tạo, cuối cùng nó đã biến thành Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình vầng trăng đen.

Phải nói rằng, dù Vương Ma kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy qua loại kiếm khí quỷ dị như vậy.

Lại có hình dạng như vầng trăng đen, biến hóa thực sự khiến người ta khó lường và phòng bị.

Chương 687

Điều quan trọng hơn là, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình vầng trăng đen có thuộc tính đặc biệt, có thể hút tất cả những thứ cản đường vào bên trong, sau đó mẫn diệt tất cả.

Tuy không thể nói là thực sự hủy thiên diệt địa, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ.

Dựa vào chiêu kiếm khí hình vầng trăng đen mà Phá Trận Hàn Độc Long vừa sử dụng, cộng thêm việc Vương Ma điều khiển khôi lỗi Mộc chi đại đạo, hắn có thể hiểu rõ ràng sự tồn tại của chiêu kiếm khí này.

"Không ngờ, khụ khụ... một đệ tử tam đại của Xiển Giáo như Phá Trận Hàn Độc Long lại có thể lĩnh ngộ được thần thông Ám chi đại đạo kinh người đến vậy!

Phá Trận Hàn Độc Long, nếu ta không đoán sai, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí mà ngươi vừa sử dụng thực chất là triệu hồi ra hắc động hư không có thể nuốt chửng vạn vật, đúng không?

Chỉ là thần thông hắc động hư không này của ngươi chưa hoàn thiện, nên sau khi phóng ra một thời gian sẽ tự động tiêu biến!

Không biết ta nói có đúng không!" Dù khôi lỗi Mộc chi đại đạo bị phá hủy một nửa thân thể, nhưng Vương Ma vẫn có thể điều khiển nó nói chuyện.

Phải nói, khôi lỗi Mộc chi đại đạo mà Vương Ma chế tạo vô cùng tốt.

Không chỉ có thể giả thật lẫn lộn, mà còn có sinh mệnh lực vô cùng mạnh mẽ, dù bị tổn thương đến mức này vẫn có thể nói chuyện.

Khả năng quan sát chiến đấu của Vương Ma cũng vô cùng nhạy bén, vì hắn đã ngay lập tức nhận ra bản chất của Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình vầng trăng đen mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng.

"Hừ!

Vương Ma, ngươi biết Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ta là hắc động hư không thì đã sao?

Hắc động hư không vẫn luôn là một trong những thần thông lợi hại nhất của Ám chi đại đạo.

Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ta hiện tại tuy chưa luyện đến mức mạnh nhất, nhưng để đối phó với một Vương Ma nho nhỏ như ngươi thì dư sức!" Thấy khôi lỗi của đối phương bị đánh thành ra thế này mà vẫn còn tâm trí lải nhải, Phá Trận Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, trường kiếm màu đen trong tay hắn lại nhẹ nhàng vung về phía vòng tròn đen trước mặt, lại một đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình vầng trăng đen sau khi được cải tạo bởi lớp màng mỏng đã bay về phía khôi lỗi.

Lần tấn công này không có gì bất ngờ, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình vầng trăng đen không hề thay đổi về tốc độ hay phạm vi công kích.

Hắc động hư không được hình thành có thể hút mọi thứ xung quanh vào trong.

Trước đó Vương Ma còn có thể gian nan chống cự, nhưng bây giờ khôi lỗi Mộc chi đại đạo đã bị tổn thương nghiêm trọng, vì vậy không còn chút hồi hộp nào, nó đã bị hút vào hắc động hư không.

Cả Phá Trận Hàn Độc Long và Vương Ma đều biết, bất kể thứ gì một khi bị hút vào hắc động hư không, chỉ có thể chờ bị mẫn diệt.

Đương nhiên, cũng có một số tồn tại đặc thù có thể miễn nhiễm hắc động hư không ở một mức độ nhất định, nhưng rất hiếm thấy.

"Vương Ma, khôi lỗi của ngươi đã bị ta phá hủy rồi!

Tin rằng bản thân ngươi cũng bị thương rồi nhỉ!" Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên biết khôi lỗi Mộc chi đại đạo của Vương Ma tuy có chỗ kỳ diệu, nhưng khi sử dụng cũng có hạn chế rất lớn.

Thủ tiên, một khi khôi lỗi Mộc chi đại đạo bị phá hủy, chủ nhân và người điều khiển là Vương Ma cũng sẽ bị thương ở một mức độ nhất định.

Nếu bản thân khôi lỗi Mộc chi đại đạo càng mạnh, thì sau khi bị phá hủy, Vương Ma bị thương càng nặng!

Khôi lỗi Mộc chi đại đạo bị phá hủy lần này của Vương Ma bản thân thực lực vô cùng mạnh, có thể đánh thắng Chân Tiên bình thường.

Vì vậy, Phá Trận Hàn Độc Long mới suy đoán rằng Vương Ma lần này tuy vẫn giấu tung tích chân thân, nhưng bản chất đã bị thương.

"Ha ha!

Không hổ là Phá Trận Hàn Độc Long!

Lại có thần thông mạnh mẽ như Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, có thể phá hủy khôi lỗi Mộc chi đại đạo của ta!

Nhưng chỉ bằng hắc động hư không mà ngươi triệu hồi, liệu có thể thắng được thần thông Tát Đậu Thành Binh của ta không?" Lúc này, một giọng nói vang lên từ hư không, Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Giọng nói này chính là của Vương Ma.

Xem ra sau khi khôi lỗi Mộc chi đại đạo bị phá hủy, hắn chỉ có thể truyền giọng nói từ hư không ra.

"Hừ!

Muốn dùng thần thông Tát Đậu Thành Binh của ngươi để quyết thắng bại với Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ta?

Vậy thì trước tiên hiện chân thân ra đi!" Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long lại hừ lạnh một tiếng trước lời nói của Vương Ma, hắn đã nhìn thấu tất cả.

Nếu Vương Ma không tự mình tham chiến, mà cứ dùng khôi lỗi Mộc chi đại đạo để giao thủ, thì dù hắn có thể dùng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí để phá hủy những con rối phiền phức đó, cũng khó mà phân thắng bại, chỉ có thể bị Vương Ma dắt mũi, kéo dài thời gian!

Phá Trận Hàn Độc Long cũng rất rõ ràng tại sao hắn lại kéo dài thời gian.

Vương Ma đang chờ Lý Hưng Bá chiến thắng Phá Trận Tiết Ác Hổ, đến lúc đó, Phá Trận Hàn Độc Long một mình sẽ phải đối mặt với Lý Hưng Bá và Vương Ma.

Lý Hưng Bá vì sở hữu bản nguyên huyết mạch của Thượng Cổ Man Long, có thể có được siêu cấp thần thông Man Long Bá Thể Áo Giáp, Vương Ma lại còn có thần thông Tát Đậu Thành Binh chưa sử dụng.

Có thể nói, trong tình huống một chọi hai như vậy, dù Phá Trận Hàn Độc Long có Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí uy lực kinh người cũng sẽ bị đánh bại, không chút nghi ngờ.

Đây cũng là nguyên nhân Vương Ma có chỗ dựa mà không e sợ, vì hắn cho rằng chỉ cần bên mình không thua, thì có thể tiếp tục kéo dài.

Nếu đã muốn kéo dài thời gian, vậy tự nhiên phải tiếp tục tấn

công Phá Trận Hàn Độc Long!

"Ha ha, cho dù ngươi biết kế hoạch của ta thì đã sao?" Vương Ma không hề né tránh mà thừa nhận mình đang kéo dài thời gian, cùng lúc đó, từ trong hư không lại bước ra ba con khôi lỗi Mộc chi đại đạo giống hệt con rối trước đó!

Chỉ là lần này, chúng đã bỏ đi lớp ngụy trang, trông giống như những người gỗ màu xanh lục.

Đầu của chúng cũng là một khúc gỗ tròn, nhưng không có ngũ quan, trông càng thêm rùng rợn.

Đồng thời, tay của chúng đều cầm Vạn Vật Hữu Linh Trường Côn.

Vốn dĩ Vạn Vật Hữu Linh Trường Côn này cũng là một pháp bảo sản xuất hàng loạt, bản thân không có gì đặc biệt.

Chỉ vì có Vạn Vật Hữu Linh Công Pháp gia trì, mới có được uy lực như khi Vương Ma và Phá Trận Hàn Độc Long giao thủ trước đó.

Chương 688

Ba con khôi lỗi cầm côn vừa xuất hiện, liền tấn công về phía Phá Trận Hàn Độc Long.

Quan trọng hơn, chúng lại chia làm ba hướng để tấn công.

Phân biệt là trái, phải và từ trên xuống, ba con khôi lỗi đồng thời bắt đầu vây công từ ba hướng.

Có thể thấy, đây là cách đối phó của Vương Ma.

Vì trước đó Vương Ma quan sát, đã biết Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của Phá Trận Hàn Độc Long hình thành hắc động hư không có uy lực không thể ngăn cản, nhưng đồng thời cũng cho rằng Phá Trận Hàn Độc Long không thể liên tục và trên diện rộng sử dụng chiêu này.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, mỗi lần sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí đều cần Phá Trận Hàn Độc Long vung kiếm về phía vòng tròn đen trước mặt mới có thể thi triển.

Như vậy, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí không thể thi triển liên tục và nhanh chóng.

Càng quan trọng hơn, hắc động hư không mà nó hình thành uy lực thực sự quá lớn, không thể khống chế!

Một khi Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí phóng ra hắc động hư không trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long, ngay cả bản thân hắn cũng có thể bị hút vào.

Cũng vì vậy, sau khi nhận ra những khuyết điểm này của Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, Vương Ma đã vạch ra kế hoạch tấn công.

“Ha ha, không ngờ chứ!

Phá Trận Hàn Độc Long, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ngươi tuy uy lực cực lớn, hắc động hư không cũng không thể ngăn cản, nhưng vẫn có sơ hở!

Một khi đối mặt với số lượng địch nhân quá đông và phân tán, ngươi không thể dùng một kích chiến thắng.

Đồng thời, một khi bị khôi lỗi của ta tiếp cận, ngươi càng không thể sử dụng nó, vì sẽ khiến chính bản thân ngươi cũng bị hắc động hư không do Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí triệu hồi phá hủy!" Giọng nói của Vương Ma truyền ra từ cả ba con khôi lỗi, hiển nhiên là do hắn lợi dụng thần thông làm được.

Phá Trận Hàn Độc Long cũng rõ ràng, ba con khôi lỗi này chỉ là để thăm dò điểm yếu của Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, bên trong không có chân thân của Vương Ma.

"Ngây thơ, ngươi biết điểm yếu của Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí của ta thì đã sao!" Phá Trận Hàn Độc Long đối mặt với sự vây công của ba khôi lỗi không hề sợ hãi, trường kiếm màu đen trong tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí xuyên qua vòng tròn đen, bay về phía một trong ba con khôi lỗi đang tấn công hắn!

Ầm!

Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí trực tiếp đánh trúng con khôi lỗi, tiếng nổ dữ dội vang lên, con khôi lỗi mà Vương Ma định điều khiển tấn công từ phía trên Phá Trận Hàn Độc Long đã bị phá hủy.

Lúc này tại Tuyệt Long Lĩnh, binh lính của đại quân Ân Thương và Tây Kỳ đang giao chiến, nhưng cơ bản không có xung đột trực diện.

Họ chia thành từng đội nhỏ, tranh đoạt những địa điểm có địa hình

thuận lợi để đánh du kích.

Nhờ vậy, thương vong của cả hai bên đều giảm đi đáng kể.

Người hạ lệnh này đương nhiên là thống soái Văn Thái Sư của Ân Thương và thống soái Lý Tĩnh của Tây Kỳ, cả hai đều không hẹn mà cùng ra lệnh như vậy để bảo toàn binh lực, tránh cho sau này không có binh lực dự bị tiếp tục tham gia vào chiến đấu.

Dù sao cả Văn Thái Sư và Lý Tĩnh đều rất rõ ràng, phe nào thắng trong trận đấu pháp này cũng không thể nhân đó dồn đối phương vào tuyệt cảnh, nhiều nhất chỉ chiếm được một chút ưu thế, nhờ đó mới có thể tìm cơ hội thích hợp tiếp tục mở rộng ưu thế, mới có cơ hội giành được thắng lợi cuối cùng.

"Ha ha, không ngờ Phá Trận Tam Kiệt thật sự có bản lĩnh, một Phá Trận Tiết Ác Hổ sở hữu bản nguyên huyết mạch của Thượng Cổ Hắc Hổ, một Phá Trận Hàn Độc Long lại từ Ám chi đại đạo lĩnh ngộ ra Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, mỗi người thực lực đều vô cùng cường đại, xem ra trước đây sư môn đã xem nhẹ bọn họ, chỉ cần lần này có thể chiến thắng Cửu Long Đảo Vương Ma và Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, vậy tự nhiên sẽ được ghi một công." Lúc này, Lý Tĩnh ngồi trong quân doanh, phụ trách chỉ huy quân đội, cười lớn một tiếng, vô cùng kinh hỉ trước thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Đồng thời trong lòng cũng có thêm vài phần tự tin có thể đánh bại Cửu Long Đảo Tứ Thánh, cũng nhìn thấy hy vọng chiến thắng đại quân Ân Thương và đệ tử Xiển Giáo.

Lúc này, vị phó tướng bên cạnh thống soái Tây Kỳ lại lộ vẻ lo lắng.

Thống soái Lý Tĩnh liếc mắt một cái đã nhìn ra vị phó tướng này có lời muốn nói, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà do dự.

“Phó tướng à, có chuyện gì muốn nói sao?

Cứ nói thẳng, không cần ấp úng!” Thống soái Lý Tĩnh rất dứt khoát, thẳng thắn bảo phó tướng nói rõ.

Phó tướng của Lý Tĩnh vốn có chút do dự và lo lắng, nghe lời của thống lĩnh Lý Tĩnh xong, lập tức phản ứng lại, trả lời: “Bẩm đại thống soái, mạt tướng đang lo cho Phá Trận Tiết Ác Hổ, vừa rồi hắn và Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đã đi nơi khác chiến đấu, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao.” Điều phó tướng lo lắng, xác thực là hiện tại dù là Phá Trận Tiết Ác Hổ hay Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, trận chiến giữa hai người tạm thời đã rời xa chiến trường chính, sẽ xảy ra chuyện gì cũng tạm thời khó mà biết được.

Nhưng đối với sự lo lắng của vị phó tướng này, thống soái Lý Tĩnh lại cười lớn một tiếng, thẳng thắn nói: “Ha ha, phó tướng không cần lo lắng, sức mạnh huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ trong cơ thể Phá Trận Tiết Ác Hổ, ta cũng có hiểu biết, biết rằng chủng tộc yêu thú cường đại này ở thời thượng cổ từng vô cùng phồn thịnh, không thiếu cả những tu đạo giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể coi là thế lực mạnh nhất.

Tuy sau này vì một số nguyên nhân không rõ mà chủng tộc Thượng Cổ Hắc Hổ này biến mất, nhưng uy lực của bản nguyên huyết mạch không hề suy giảm!

So với bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long của Lý Hưng Bá kia không hề kém cạnh!

Cho nên phó tướng cứ yên tâm, Phá Trận Tiết Ác Hổ không dễ thua như vậy đâu!” Nghe lời của thống soái Lý Tĩnh xong, vị phó tướng này mới yên tâm phần nào.

Đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến thời thượng cổ, chủng tộc Thượng Cổ Man Long và chủng tộc Thượng Cổ Hắc Hổ lợi hại đến

mức nào.

"Vậy thưa thống soái, làm thế nào mà các chủng tộc thượng cổ như Man Long và Hắc Hổ lại biến mất, có manh mối nào không?" Nghe phó tướng của mình hỏi câu này, thống soái Lý Tĩnh cũng do dự, rồi mới nói: "Chuyện này ta cũng không biết, thực ra năm đó ta cũng từng hỏi sư môn, nhưng các trưởng bối đều giấu giếm, bảo ta đừng quá để tâm đến những chuyện này.

Sau này ta chuyên tâm tu luyện cũng không để ý đến phương diện này nữa, nhưng theo năm tháng tu luyện tăng lên, ta cũng lờ mờ hiểu được một chút chân tướng về sự suy tàn của các tộc như Thượng Cổ Hắc Hổ, Thượng Cổ Man Long năm đó." Khi nói, trên mặt thống soái Lý Tĩnh cũng xuất hiện vẻ mặt hồi tưởng, dường như đã nghĩ đến chuyện gì đó khiến tâm trạng phức tạp.

Nghe lời của thống soái Lý Tĩnh, lòng hiếu kỳ của phó tướng càng thêm mãnh liệt, không nhịn được truy hỏi: "Vậy đại thống soái, chân tướng mà ngài nhận ra về sự suy tàn của Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ rốt cuộc là gì ạ?" Trên mặt thống soái Lý Tĩnh lộ ra vẻ do dự không biết nên nói hay không, giọng nói có chút phiêu diêu: "Ta cũng vô tình, khi tu luyện một công pháp nào đó, đã tra cứu cổ tịch, trong đó thấy được một dòng ghi chép, trên đó viết rằng cuối thời thượng cổ, các tộc như Thượng Cổ Hắc Hổ, Thượng Cổ Man Long đã cùng các thượng cổ chủng tộc khác kháng cự ngoại tộc, cuối cùng đồng quy vu tận." "Ngoại tộc?

Đó là chủng tộc nào ạ?

Vì sao cuốn cổ tịch đó không ghi rõ chủng tộc đó, một chữ 'ngoại tộc' thật khiến người ta khó hiểu." Phó tướng nghe xong mặt đầy nghi vấn, hiện tại đã biết nguyên nhân suy tàn của các thượng cổ chủng tộc như Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ là do tranh đấu với

cái gọi là ‘ngoại tộc’ mà đồng quy vu tận.

Nhưng biết được nguyên nhân lại có thêm nghi vấn mới xuất hiện, cái gọi là ‘ngoại tộc’ rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao có thể khiến các tộc mạnh mẽ như Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ đều bị tổn thất nặng nề đến vậy, đến mức phải dùng đồng quy vu tận làm kết cục cuối cùng.

“Thôi thôi, ta cũng không biết cái gọi là ngoại tộc rốt cuộc là gì, hiện tại chúng ta cứ chuyên tâm chờ đợi Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long sớm ngày đánh bại Cửu Long Đảo Tứ Thánh đi!

Cứ để tình trạng này kéo dài, một trận chiến cũng chưa thắng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí của binh lính!” Thống soái Lý Tĩnh xua tay, không muốn bàn luận về phương diện này nữa.

Dù sao đó đều là những chuyện cũ, việc cấp bách hiện tại là đánh bại đại quân Ân Thương, từ đó gây dựng đại nghiệp cho Tây Bá Hầu, hoàn thành nhiệm vụ của sư môn.

Lúc này trên chiến trường, Phá Trận Hàn Độc Long đang phải đối mặt với cuộc tấn công của Vương Ma lợi dụng khôi lỗi Mộc chi đại đạo, dường như chiêu Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí uy lực kinh người kia sắp bị phá giải.

Cùng lúc đó, ở một nơi trống trải khác của Tuyệt Long Lĩnh, một trận đại chiến khác cũng đang diễn ra.

Đối thủ không ai khác, chính là Lý Hưng Bá sở hữu bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng sở hữu bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ không hề thua kém!

“Nhận chiêu!

Chương 689

Chết đi!

Phá Trận Tiết Ác Hổ, hôm nay cái đầu lâu của ngươi sẽ bị ta trực tiếp đập nát!" Lý Hưng Bá tung một đòn Man Long Tê Liệt Trảo về phía đối thủ, uy lực vô cùng kinh người.

Hiện tại, sau khi kích hoạt huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, sức mạnh của Lý Hưng Bá đã được cường hóa rất nhiều.

Không chỉ vậy, hắn còn sở hữu một trong những thần thông mạnh nhất của Thượng Cổ Man Long, Man Long Bá Thể Áo Giáp!

Bộ áo giáp này tăng cường sức mạnh, tốc độ, lực phòng ngự của Lý Hưng Bá một cách toàn diện, không có bất kỳ góc chết nào.

Càng quan trọng hơn, bản thân Man Long Bá Thể Áo Giáp cũng tương đương với một pháp bảo thượng phẩm, có thể dùng làm vũ khí tấn công mạnh mẽ.

Ví dụ như đôi tay của Lý Hưng Bá được bao bọc bởi áo giáp, hóa thành long trảo.

Chúng tương đương với long trảo của Thượng Cổ Man Long, uy lực vô cùng kinh người, có thể dễ dàng bóp nát kim loại và đá, độ sắc bén và cứng rắn không thua kém gì phi kiếm pháp bảo.

Không chỉ có long trảo, mà cả giáp ngực của hắn cũng có những điểm độc đáo.

Có thể nói, nếu tu đạo giả khác đối mặt với Lý Hưng Bá đang sở hữu Man Long Bá Thể Áo Giáp, thì lúc này đã bị xé thành tám mảnh.

Nhưng đối thủ của Lý Hưng Bá là Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng

không hề yếu thế, hắn cũng có thần thông Sát Thần Hắc Hổ Thể không hề thua kém Man Long Bá Thể Áo Giáp!

Một khi kích hoạt Sát Thần Hắc Hổ Thể, cơ thể Tiết Ác Hổ cũng biến đổi.

Cả người như hóa thành một con hổ hình người, thể trạng trở nên cường tráng hơn, tràn đầy sức mạnh bộc phát, đôi tay cũng biến thành hổ trảo, có thể dễ dàng sử dụng thần thông mạnh mẽ như Thần Lực Mãnh Hổ Trảo!

Cũng vì vậy, Phá Trận Tiết Ác Hổ không hề e ngại đòn tấn công của đối thủ!

"Tốt lắm!

Ta cũng muốn xem Man Long Tê Liệt Trảo của ngươi lợi hại, hay Thần Lực Mãnh Hổ Trảo của ta mạnh hơn!" Tiết Ác Hổ gầm lên một tiếng, lập tức phản kích.

Man Long Tê Liệt Trảo của Lý Hưng Bá lập tức va chạm với Mãnh Hổ Trảo của Phá Trận Tiết Ác Hổ, chỉ riêng sóng xung kích sinh ra đã thổi bay cây cối xung quanh, đủ thấy uy lực kinh người của thần thông hai người sử dụng.

Hiện tại Lý Hưng Bá đang lột xác, trước đó khi vừa kích hoạt huyết mạch Thượng Cổ Man Long, hắn chỉ có thể sử dụng Man Long Bá Thể Áo Giáp và Man Long Tê.

Hiện tại, thông qua huyết mạch Thượng Cổ Man Long, hắn đã kế thừa được thần thông của Thượng Cổ Man Long.

Lý Hưng Bá có thể theo quá trình chiến đấu, dần dần nắm giữ những thần thông vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Ví dụ như Man Long Tê Liệt Trảo mà Lý Hưng Bá đang sử dụng, chính là thiên phú thần thông hắn vừa lĩnh ngộ được từ truyền thừa

huyết mạch.

Chiêu Man Long Tê Liệt Trảo này tuy tên gọi và Man Long Tê Liệt Kình có vẻ tương tự, nhưng uy lực lại hoàn toàn khác.

Man Long Tê Liệt Kình trước đó nhiều nhất chỉ có chút sức phá hoại, nhưng vì sức mạnh có phần phân tán, dẫn đến không thể phát huy tác dụng trong trận chiến cấp độ này, vì vậy dù năm đoàn Man Long Tê Liệt Kình của Lý Hưng Bá đánh trúng Sát Thần Hắc Hổ Thể của Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng không gây ra một chút thương tổn nào.

Không chỉ vì Sát Thần Hắc Hổ Thể của Phá Trận Tiết Ác Hổ phòng ngự mạnh mẽ và có khả năng hồi phục khó tin, mà quan trọng hơn là do uy lực của Man Long Tê Liệt Kình không đủ mạnh.

Nhưng bây giờ đã khác, Lý Hưng Bá hiện đã nắm giữ Man Long Tê Liệt Trảo, thần thông uy lực hơn Man Long Tê Liệt Kình rất nhiều!

Điều này Phá Trận Tiết Ác Hổ hiểu rõ nhất, lúc này trên ngực của Sát Thần Hắc Hổ Thể cường hóa của hắn có ba vết cào!

Đó là vết thương do Man Long Tê Liệt Trảo bất ngờ của Lý Hưng Bá gây ra, lúc đó Phá Trận Tiết Ác Hổ không nhận ra Lý Hưng Bá đã nắm giữ thần thông mới, vì sơ hở đại ý mà chịu một thiệt thòi nhỏ.

Đồng thời cũng hiểu ra Lý Hưng Bá nhất định đã nắm giữ thần thông mới, cần phải cẩn thận hơn trong trận chiến sau này.

Nhưng dù Tiết Ác Hổ bị thương, Lý Hưng Bá cũng chẳng khá hơn là bao!

Trước đó do chưa kế thừa thành công thần thông của Thượng Cổ Man Long, dẫn đến thiếu thủ đoạn tấn công mạnh mẽ, nên đã bị Phá Trận Tiết Ác Hổ nắm được không ít sơ hở đánh bị thương.

Có thể thấy, trên Man Long Bá Thể Áo Giáp của Lý Hưng Bá cũng

có vết cào, máu tươi rỉ ra, hiển nhiên đã bị thương.

Nhưng dù là Lý Hưng Bá hay Phá Trận Tiết Ác Hổ, chút thương tích này đều không đáng kể.

Thể chất hiện tại của họ không thua gì yêu thú cường đại, chỉ cần có thể chiến thắng đối phương, sau này vết thương nặng hơn cũng có thể từ từ hồi phục.

Đồng thời, những vết thương đau đớn này cũng đang kích thích hung tính của Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Kế thừa huyết mạch Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ, họ cũng bị ảnh hưởng bởi thiên tính hiếu chiến ẩn chứa trong đó.

Và họ không biết rằng, ở nơi xa vạn dặm có người đang theo dõi trận chiến!

"Ha ha, không ngờ lại gặp được hai tu đạo giả sở hữu huyết mạch thượng cổ!" Thiên Đế Tần Hạo trong Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện quan sát trận chiến, có chút vui mừng nói.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đứng bên cạnh cảm thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi: "Thiên Đế đại nhân, xin hỏi vì sao ngài lại vui mừng như vậy?

Thực lực hai người này căn bản không mạnh, chỉ miễn cưỡng phát huy được chút sức mạnh huyết mạch thượng cổ mà thôi." "Cái này Khổng Tuyên ngươi không hiểu rồi, Man Long và Hắc Hổ ta tự có đại dụng!" "Ha ha, Khổng Tuyên à, cái này ngươi không hiểu rồi!

Bất luận là Thượng Cổ Hắc Hổ hay Thượng Cổ Man Long, đều là thần thú thượng cổ thời Man Hoang, sức mạnh chúng nắm giữ đều vô cùng cường đại.

Nếu sau này trong cuộc đối kháng với Ma Vực, có được những chiến lực cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Thượng Cổ Man

Long và Thượng Cổ Hắc Hổ, vậy thì phe ta chẳng phải sẽ có thêm mấy vị đại tướng sao!" Lúc này trên Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo đang giải thích cho Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vì sao lại coi trọng Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ đến vậy.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe xong cũng đại khái hiểu ra, hắn cũng biết đến sự tồn tại của Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ, đều là những tồn tại có sức mạnh huyết mạch vô cùng cường đại.

Hiện tại Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ lần lượt nhận được bản nguyên huyết mạch của Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ, có thể nói chỉ cần sau này tiếp tục khai phá sức mạnh huyết mạch của bản thân, vậy thì cuối cùng sẽ có một ngày có cơ hội đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, không phải bản nguyên huyết mạch của họ nhất định có thể giúp họ đột phá, dù sao con đường tu luyện phần lớn vẫn phải dựa vào bản thân.

Ngay cả ở thời thượng cổ, trong hai tộc Hắc Hổ và Man Long cũng có những tộc nhân không đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Vậy Thiên Đế đại nhân, ngài định đối đãi với họ như thế nào?

Thiết kế để họ bị phong ấn vào Phong Thần Bảng, sau đó trực tiếp gia nhập Thiên Đình, trở thành một thành viên của chúng ta sao?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại hỏi, dù sao bây giờ đã biết giá trị của hai tu đạo giả này, tuy thực lực còn xa mới bằng mình, nhưng tương lai chưa chắc không có giá trị đầu tư.

"Ha ha, bây giờ không phải lúc thương lượng chuyện này, đợi họ phân ra thắng bại rồi nói sau.

Đến lúc đó, bất kể là ai, chỉ cần bị đánh chết đều sẽ trở thành một trong vô số hồn phách trên Phong Thần Bảng." Đối với lời của Khổng Tuyên, Thiên Đế Tần Hạo không mấy để tâm, mà tiếp tục ung dung quan sát, chờ đợi Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ phân ra thắng bại.

Chương 690

Thực ra Thiên Đế Tần Hạo cũng đã nghĩ đến việc chiêu mộ họ, nhưng sau đó lại từ bỏ ý định.

Thủ tiên Lý Hưng Bá là đệ tử Triệt Giáo, Phá Trận Tiết Ác Hổ là đệ tử Xiển Giáo, chưa nói đến lòng trung thành của họ với sư môn, quan trọng là việc này còn phải xem Xiển Giáo và Triệt Giáo có đồng ý hay không.

Thực ra trước đây cả Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt đều không được coi trọng, Phá Trận Tam Kiệt trong số đông đảo đệ tử tam đại của Xiển Giáo, bất luận là thiên phú, cá nhân hay sự coi trọng của sư môn, đều không bằng người khác, vì vậy cũng là những nhân vật bên lề, xếp cuối trong tam đại đệ tử.

Nhưng bây giờ đã khác, Phá Trận Tiết Ác Hổ thể hiện ra huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ, có thể coi là có tiềm lực thiên phú vô cùng lớn, lại thêm thực lực bản thân cũng có sự nâng cao rõ rệt, có thể nói sau trận chiến này, Tiết Ác Hổ sẽ được sư môn Xiển Giáo coi trọng.

Phá Trận Hàn Độc Long cũng có tư cách được bồi dưỡng, dù sao có thể lĩnh ngộ Ám chi đại đạo đến mức độ này, thành công sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí triệu hồi ra hắc động hư không, thực lực như vậy đặt trong tam đại đệ tử cũng không tệ.

Tương tự, nếu Phá Trận Hàn Độc Long có thể chiến thắng đối thủ là Cửu Long Đảo Vương Ma, sau khi trở về cũng sẽ được coi trọng.

Một khi được sư môn coi trọng, con đường tu luyện sau này sẽ dễ đi hơn, cơ duyên thích hợp cho tam đại đệ tử cũng sẽ được ưu tiên, như vậy tiến độ tu luyện tự nhiên sẽ tiến triển một ngày ngàn dặm.

Chuyện này đối với đối thủ của họ là Cửu Long Đảo Vương Ma

và Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá cũng là đạo lý tương tự.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh dù sao cũng đã thành lập được thế lực và địa bàn riêng, Triệt Giáo tự nhiên cũng sẽ không xem nhẹ họ.

Chỉ cần lần này Lý Hưng Bá chiến thắng Phá Trận Tiết Ác Hổ, Vương Ma chiến thắng Phá Trận Hàn Độc Long, cũng có thể nhận được không ít phần thưởng.

Vì vậy, bất kể vì lý do gì, Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Phá Trận Tam Kiệt tự nhiên phải bắt đầu kịch liệt chém giết.

"Khổng Tuyên à, giữa Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ, ngươi nghĩ ai sẽ thắng?" Thiên Đế Tần Hạo lúc này đang trong Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, thông qua tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính quan sát trận chiến, thấy một người dùng Man Long Bá Thể Áo Giáp, một người dùng Sát Thần Hắc Hổ Thể, không khỏi cảm thấy có vài phần thú vị, muốn xem trận long tranh hổ đấu này kịch liệt đến mức nào.

"Thiên Đế đại nhân, tiểu nhân cho rằng trong trận đấu pháp giữa đệ tử Xiển Giáo và đệ tử Triệt Giáo này, phần thắng của Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá có lẽ lớn hơn một chút!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lộ ra vẻ mặt suy tư, lại cẩn thận quan sát hai người, rồi đưa ra phán đoán như vậy.

Thiên Đế Tần Hạo nghe vậy chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Biểu cảm này lọt vào mắt Khổng Tuyên, khiến hắn trong lòng vô cùng khó hiểu.

Không hiểu vì sao Thiên Đế đại nhân lại có biểu cảm như vậy, chẳng lẽ mình đoán không đúng sao?

Phá Trận Tiết Ác Hổ kia còn chưa dùng đến át chủ bài ư?

Nhưng dù vậy, Lý Hưng Bá vẫn có cơ hội chiến thắng.

Thấy vẻ mặt rối rắm của Khổng Tuyên, Thiên Đế Tần Hạo bèn cười nhẹ hỏi: "Khổng Tuyên, nếu ngươi cảm thấy phần thắng của Lý Hưng Bá lớn hơn, vậy có thể cho ta biết căn cứ của ngươi không?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe vậy, lập tức không chút do dự đáp: "Thiên Đế đại nhân, mạt tướng cảm thấy Lý Hưng Bá này tuy chưa phát huy hoàn toàn năng lực huyết mạch Thượng Cổ Man Long, nhưng hắn vẫn chưa sử dụng bản mệnh kim đan!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nói: "Mạt tướng cho rằng, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đã nhận được truyền thừa Thượng Cổ Man Long hoàn chỉnh, không chỉ sở hữu bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long, mà còn ngưng tụ được một viên bản mệnh kim đan ẩn chứa sức mạnh cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chỉ cần Lý Hưng Bá kích phát thành công sức mạnh bên trong viên bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long này khi chiến đấu, thực lực của y nhất định sẽ tăng vọt, đánh bại đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng không phải là chuyện khó." Quả thật, đúng như những gì Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên phân tích, trong cơ thể Lý Hưng Bá không chỉ có bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long mà còn có cả bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long.

Viên bản mệnh kim đan này là một thứ vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh chứa đựng bên trong không hề thua kém cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một khi Lý Hưng Bá thành công nhận được sức mạnh từ bản mệnh kim đan, thực lực tự nhiên sẽ tăng mạnh, cũng không cần phải lo lắng không phải là đối thủ của Phá Trận Tiết Ác Hổ nữa.

Đến lúc đó, nếu Phá Trận Tiết Ác Hổ không thể tung ra át chủ bài nào mạnh hơn huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ, y sẽ rất dễ bị Lý Hưng Bá đánh bại.

Đây cũng là lý do vì sao Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cảm thấy phần thắng của Lý Hưng Bá cao hơn một chút.

Nhưng sau khi nói xong, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại cẩn thận liếc nhìn Thiên Đế Tần Hạo, dường như muốn từ biểu cảm của hắn để xem suy đoán của mình có chính xác hay không.

Hành động này tự nhiên lọt vào mắt Thiên Đế Tần Hạo.

Chỉ thấy hắn khẽ cười một tiếng, thanh âm có phần phiêu diêu cất lên: "Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên à, ngươi là Tiên Thiên Ngũ Sắc Khổng Tước, là thần thú trong các loài thần thú, sở hữu Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, bất luận nhãn lực hay thực lực đều vô cùng mạnh mẽ.

Đúng vậy, giống như ngươi nói, năng lượng ẩn chứa trong bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long của Lý Hưng Bá thực sự quá cường đại.

Một khi y giải phóng được sức mạnh đó, đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ sẽ không còn cơ hội chiến thắng, trừ phi y cũng có át chủ bài mạnh hơn cả bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long.

Nhưng khả năng này gần như bằng không." Trưởng Tôn Vô Ưu khẽ cười, đưa ra kết quả quan sát được.

Nghe đến đây, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên có chút khó hiểu.

Rõ ràng lúc trước Thiên Đế Tần Hạo đại nhân đối với phán đoán Lý Hưng Bá sẽ thắng của mình còn tỏ vẻ không chắc chắn, tại sao bây giờ lại đồng ý với quan điểm của mình?

Chẳng lẽ Lý Hưng Bá thật sự có thể chiến thắng Phá Trận Tiết Ác Hổ sao?

Đến lúc này, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên ngược

lại không dám khẳng định phán đoán của mình có sai hay không.

Mang theo tâm trạng đó, y do dự hỏi: "Không biết Thiên Đế đại nhân cho rằng ai mới là người chiến thắng cuối cùng?" "Ha ha, người chiến thắng cuối cùng không phải Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, cũng chẳng phải Phá Trận Tiết Ác Hổ, mà là một người khác.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên à, một phen phán đoán vừa rồi của ngươi đã đúng được một nửa, chỉ là có một nửa chân tướng ngươi chưa thành công suy luận ra, mà đó mới là mấu chốt nhất." Thiên Đế Tần Hạo cười lớn, nhưng lại nhắc nhở Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

Lời này của Thiên Đế Tần Hạo đã khẳng định Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đoán đúng được một nửa.

Thế nhưng Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đối với nửa chân tướng còn lại cũng không rõ, không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

"Muốn biết thì cứ xem trận đấu pháp này cho kỹ.

Ta tin không lâu sau, kết quả của trận đấu sẽ có, đến lúc đó ngươi sẽ biết mình đã bỏ sót thứ gì." Thiên Đế Tần Hạo không trực tiếp nói cho Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên biết rốt cuộc ai trong hai người Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ sẽ có phần thắng lớn hơn, át chủ bài của ai mạnh hơn.

Khổng Tước Đại Minh Vương cũng không nghĩ ra được nửa chân tướng mình đã bỏ sót là gì.

Nhưng thấy thái độ của Thiên Đế Tần Hạo, y biết hắn sẽ không trực tiếp nói cho mình, vì vậy cũng không hỏi tiếp nữa, cùng Thiên Đế Tần Hạo tiếp tục quan sát trận đấu pháp giữa Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh xa xôi vạn dặm.

Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh!

Phá Trận Tiết Ác Hổ và Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đã chọn một chiến trường khác tương đối hẻo lánh.

Lý do là vì trên chiến trường trước đó còn có Vương Ma của Cửu Long Đảo và Phá Trận Hàn Độc Long.

Cả Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều rất dè chừng đồng bạn của đối phương, không muốn nhiều người tham gia vào hỗn chiến, vì vậy mới chọn một nơi tương đối hoang vắng trong Tuyệt Long Lĩnh làm chiến trường cho hai người.

Cả Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ khi chiến đấu đều không hề nương tay, vì vậy trận chiến có thể dùng từ thảm liệt để hình dung.

"Không hổ là bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long, uy lực của Man Long Bá Thể Áo Giáp mà Lý Hưng Bá sử dụng thật sự rất mạnh!

Hù hù!" Tam đại đệ tử Xiển Giáo, Phá Trận Tiết Ác Hổ đang dựa vào một tảng đá lớn thở dốc, trên Sát Thần Hắc Hổ Thể đen kịt đầy rẫy vết thương.

Chương 691

Trên đầu cũng có thêm nhiều vết máu, vết thương trông vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng nhìn những vết máu còn sót lại trên hai móng vuốt hổ của Phá Trận Tiết Ác Hổ lúc này, người bị thương tuyệt đối không chỉ có một mình y.

Quả nhiên, ở phía đối diện, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cũng khoác trên mình Man Long Bá Thể Áo Giáp dựa vào một tảng đá lớn khác.

Nhưng tương tự, Man Long Bá Thể Áo Giáp trên người Lý Hưng Bá cũng đã xuất hiện hư tổn.

Những chỗ đó đều bị Phá Trận Tiết Ác Hổ dùng Thần Lực Mãnh Hổ Trảo được Sát Thần Hắc Hổ Thể cường hóa cào nát, có thể thấy máu tươi từ những chỗ hư tổn của Man Long Bá Thể Áo Giáp chảy ra.

Man Long Bá Thể Áo Giáp tuy gọi là áo giáp, nhưng bản chất lại là một phần mọc ra từ cơ thể Lý Hưng Bá, giống như long lân bẩm sinh của Long tộc, một khi bị phá hủy tự nhiên sẽ bị thương.

Nhưng lúc này Lý Hưng Bá lại không quan tâm đến những vết thương đó, đôi mắt gần như không khác gì mắt rồng của Thượng Cổ Man Long đang gắt gao nhìn chằm chằm vào Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía đối diện.

Ý niệm hiếu chiến của Thượng Cổ Man Long đang thúc đẩy y tiếp tục chiến đấu.

Cả Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều biết vết thương của

đối phương vô cùng nặng, sức lực cũng chẳng còn lại bao nhiêu, thắng bại cuối cùng sắp được phân định!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh của đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ, với tư cách là thống soái đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư đang quan sát động tĩnh của toàn bộ chiến trường, ví dụ như nhiệm vụ giữa các tiểu đội trưởng trong quân đội, hay việc tranh đoạt một yếu địa chiến lược có địa hình thuận lợi nào đó.

Bây giờ, khi thấy cục diện bắt đầu ổn định lại, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư vô cùng vui mừng, điều này có nghĩa là sức chiến đấu của binh sĩ đại quân Ân Thương sẽ được duy trì ở một mức độ ổn định.

Dù sao thì trước đó, binh sĩ đại quân Ân Thương vì tin tức Triệu Công Minh vị tiên nhân này chiến bại mà sĩ khí có phần sa sút, bây giờ đánh qua đánh lại, ngược lại đã đánh cho sĩ khí trở về.

Đương nhiên, công thần trong đó là ai, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư biết rất rõ.

"Ha ha, may mà có Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sư đệ, nếu không phải ngươi sử dụng thần thông Khí Chi Đại Đạo, binh sĩ đại quân Ân Thương của ta sẽ không có sĩ khí mạnh mẽ như vậy." Lúc này thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cười tủm tỉm nói với Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bên cạnh, trông có vẻ vô cùng vui mừng.

"Văn sư huynh không cần khách sáo, sư huynh đệ chúng ta đều là đệ tử cùng một sư môn.

Hiện tại giáo chủ Triệt Giáo của chúng ta đã truyền lệnh xuống, chúng ta với tư cách là đệ tử tự nhiên phải dốc toàn lực giúp đỡ Ân Thương đánh bại đại quân Tây Bá Hầu phản loạn của Tây Kỳ.

Thần thông Khí Chi Đại Đạo của ta có thể khống chế sĩ khí, vừa

rồi sau khi khôi phục được một chút pháp lực, nhân lúc thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh không chú ý, ta đã lén lút sử dụng.

May mà hiệu quả không tệ, cũng không làm sư huynh thất vọng." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lúc này vì trước đó giao chiến với Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ, pháp lực cũng đã tiêu hao một ít.

Nhưng sau khi đánh chết Lôi Chấn Tử, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã trở về doanh địa đại quân Ân Thương bắt đầu chữa thương, bây giờ cũng đã gần như bình phục.

Khi vết thương trên người và pháp lực đã hồi phục gần hết, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã sử dụng thần thông Khí Chi Đại Đạo của mình, giúp đại quân Ân Thương bên này hồi phục lại một chút sĩ khí.

Sĩ khí cũng là một loại khí, tự nhiên có thể bị Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, người đã lĩnh ngộ được thần thông Khí Chi Đại Đạo, lợi dụng.

Cùng lúc đó, đối với kẻ địch là binh sĩ đại quân Tây Kỳ, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tự nhiên cũng không bỏ qua, cũng làm cho sĩ khí của đại quân Tây Kỳ sa sút.

Như vậy, binh sĩ Ân Thương vốn sĩ khí sa sút và binh sĩ Tây Kỳ sĩ khí cao ngất đã đánh thành thế hoà.

"Vất vả cho Dư Nguyên sư đệ rồi.

Lần này may mà Dư Nguyên sư đệ đã chém giết được Lôi Chấn Tử của phe đối diện, mới làm cho tình hình của đại quân Ân Thương chúng ta tốt hơn một chút.

Ta tin rằng công lao lần này lại có thể thêm một bút nữa." Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cười nói.

Đối với vị sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này, cả ông và sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu đều rất xem trọng, cho rằng với cơ duyên và

thiên phú của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, y có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đến lúc đó cũng sẽ là một nhân vật có tiếng tăm.

"Văn sư huynh khách sáo rồi, những chuyện này đều là nên làm.

Cho dù có được ban thưởng cũng là nhờ Văn sư huynh đã nâng đỡ mới có được cảnh tượng hôm nay." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tự nhiên cũng đáp lại vài câu, nhưng ý cười trên mặt không thể che giấu được.

Có thể giúp đỡ sư phụ và sư môn làm một vài việc, luôn là điều y mong mỏi.

"Nhưng, cho dù ta bày trận pháp thành công chém giết được Lôi Chấn Tử của phe đối diện, nhưng tình hình trên chiến trường hiện nay vẫn phải xem xét, không biết mấy người Cửu Long Đảo Tứ Thánh có thể đánh bại Phá Trận Tam Kiệt của phe đối diện không?" Đột nhiên, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên dường như nghĩ đến điều gì đó, nhìn lên bầu trời chiến trường.

Nơi đó chính là nơi Vương Ma của Cửu Long Đảo và Phá Trận Hàn Độc Long đang đấu pháp, hai bên đều đã tung ra hết bản lĩnh của mình để đánh bại đối phương.

"Ha ha, thì ra Dư Nguyên sư đệ đang lo lắng chuyện này à, yên tâm đi, Lý Hưng Bá và Vương Ma của Cửu Long Đảo đều là những tu đạo giả có thực lực không tệ." Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư vừa nghe Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sư đệ nói, biết đối phương đang lo lắng điều gì, bèn cười lớn một tiếng, thể hiện sự tự tin đối với Lý Hưng Bá và Vương Ma của Cửu Long Đảo.

"Ồ?

Xem ra Văn sư huynh rất hiểu rõ thực lực của Cửu Long Đảo Tứ

Thánh?

Trước đó ta đi ngồi điều tức pháp lực, không xem được cảnh chiến đấu.

Lần này chỉ thấy được Vương Ma sư đệ của Cửu Long Đảo và Phá Trận Hàn Độc Long của phe đối diện thôi?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tuy là một người mưu trí, có thể dùng thần thông Khí Chi Đại Đạo thành công bố trí trận pháp Khí Chi Đại Đạo, chém giết thành công Lôi Chấn Tử của Tây Kỳ, nhưng bản thân y cũng không hiểu rõ tình hình hiện tại, tự nhiên cũng không biết tình huống cụ thể.

Cũng tức là, hiện tại Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc y rời đi để hồi phục pháp lực.

Bao gồm cả việc Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sử dụng bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long, cũng như đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ sử dụng bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Hắc Hổ, và Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng Ám Chi Đại Đạo.

"Ha ha, Dư Nguyên sư đệ, ngươi vừa mới đi tu dưỡng chữa thương, tự nhiên không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, sư đệ biết chứ?" Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cười tủm tỉm nói, có thể thấy ông đối với cục diện hiện tại vô cùng hài lòng, thậm chí trong lòng đối với phần thắng của trận chiến này cũng đã tăng lên mấy phần.

"Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo?

Người này ta có nghe nói qua, công pháp chủ tu là một môn ngoại công luyện thể, chủ yếu có thể tăng sức mạnh, phòng ngự trong một giới hạn nhất định, nhưng lại có điểm yếu về tốc độ, vì vậy chỉ có thể coi là một công pháp phẩm chất trung bình, thực lực của Lý Hưng Bá

cũng vì thế mà chỉ ở mức trung bình.” Nhắc đến Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, trên mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lộ ra vẻ suy tư, nói ra những thông tin y biết về Lý Hưng Bá trước đây.

Nhưng những thông tin này tự nhiên đều đã lỗi thời, thực lực hiện tại của Lý Hưng Bá, đến thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cũng phải thán phục không thôi.

“Dư Nguyên sư đệ à, ngươi không biết đó thôi.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đã kích hoạt bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, thực lực đã tăng lên mấy cấp bậc.

Man Long Bá Thể Áo Giáp mà y sử dụng cũng là một thần thông có uy lực vô cùng mạnh mẽ, ngay cả ta nhìn cũng thấy mạnh, đáng tiếc không có huyết mạch Thượng Cổ Man Long nên không thể tu luyện!” Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư tuy cũng muốn tu luyện, nhưng đó đương nhiên chỉ là một câu khách sáo.

Bởi vì sư phụ của ông và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên là Kim Linh Thánh Mẫu, một tu đạo giả có thực lực vô cùng cường đại, tài nguyên tu luyện của họ đương nhiên là tốt nhất!

Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tu luyện tự nhiên đều là công pháp thượng thừa.

Chương 692

Trước hết là vì bất kể Văn Thái Sư hay Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều là những tu đạo giả có thiên phú rất cao.

Nếu không cũng sẽ không trở thành đệ tử chính thức của Triệt Giáo, và cũng sẽ không có sư phụ như Kim Linh Thánh Mẫu.

Phải biết rằng bản thân Kim Linh Thánh Mẫu là đệ tử đời thứ hai của Triệt Giáo, thực lực cũng vô cùng cường đại.

Có một vị tồn tại như vậy làm sư phụ của thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, về mặt đãi ngộ tự nhiên không thể kém được.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe lời của thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại kinh hãi.

Không phải vì vấn đề công pháp của đối phương, mà là vì một thứ quan trọng và mấu chốt hơn.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đột nhiên nắm lấy thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, vẻ mặt căng thẳng hỏi: "Xin hỏi Văn sư huynh, vị Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo kia thật sự đã kích hoạt huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể sao?

Không có vấn đề gì khác chứ?" Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư rất hiểu vị đồng môn sư đệ này, biết đối phương sẽ không vô duyên vô cớ căng thẳng như vậy, nhất định đã có chuyện quan trọng xảy ra mà với tư cách là thống soái đại quân Ân Thương, ông lại không nhận ra.

"Dư Nguyên sư đệ hỏi về huyết mạch Thượng Cổ Man Long mà Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sở hữu?

Chẳng lẽ bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long này có vấn đề sao?" Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư có chút bối rối hỏi.

Tuy ông tin tưởng sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên của mình, nhưng đối phương chưa nói rõ vấn đề, vì vậy tự nhiên cũng không biết rốt cuộc chỗ nào đã xảy ra vấn đề.

"Vậy Văn sư huynh có thể nói cho sư đệ biết, bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo là từ đâu mà có?

Chuyện này liên quan đến sinh tử của Lý Hưng Bá, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có chút lo lắng nói, dường như đã nhận ra chuyện không hay.

Nghe đến đây, với tư cách là thống lĩnh đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư cũng hiểu ra, bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long mà Lý Hưng Bá sở hữu có ẩn hoạn hoặc vấn đề bên trong.

Xét thấy sự việc có thể vô cùng khẩn cấp, Văn Thái Sư lập tức nói cho Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tất cả những gì ông biết.

"Dư Nguyên sư đệ, là thế này, theo ta được biết, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo trong một lần mạo hiểm thời niên thiếu đã vô tình nhận được Man Long Bá Thể Quyết. "Ta nghĩ rằng lúc đó y đã nhận được bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long, chỉ vì luôn không có cách nào kích hoạt, nên mới nhiều năm như vậy không ai biết." "Không hay rồi!

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo nguy rồi!" Nghe đến đây, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nhận ra vấn đề nằm ở đâu, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Đồng thời Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng thấy ánh mắt nghi hoặc

của sư huynh thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, vì vậy lập tức giải thích: "Là thế này, Văn sư huynh có điều không biết.

Thượng Cổ Man Long thuộc về dị thú thời thượng cổ, bản nguyên huyết mạch chi lực trong cơ thể cũng vô cùng đặc thù.

Thông thường sau khi Thượng Cổ Man Long chết đi, ý thức và thần hồn chi lực còn sót lại sẽ tồn tại trong huyết mạch chi lực mà Thượng Cổ Man Long để lại.

Nếu không được ý chí trong bản nguyên huyết mạch đó thừa nhận, sẽ không thể sử dụng được huyết mạch chi lực này.

Nếu cưỡng ép luyện hóa bản nguyên huyết mạch chi lực này sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Ra là vậy… Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư nghe đến đây mới hiểu ra, thì ra bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long lại có nhiều hạn chế sử dụng như vậy.

Nhưng sau khi hiểu ra điểm này, vị thống soái của đại quân Ân Thương lại càng bối rối hơn.

Văn Thái Sư không nhịn được hỏi: "Dư Nguyên sư đệ à, ngươi còn có lời gì cứ nói hết đi.

Ta chỉ nghe lời của ngươi, căn bản không phát hiện ra Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo có chỗ nào nguy hiểm.

Lý Hưng Bá có thể kích hoạt bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, chẳng phải đã chứng minh y được huyết mạch Thượng Cổ Man Long thừa nhận rồi sao?" Đúng vậy, sau một hồi giải thích của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, lại càng tỏ ra Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo có cơ duyên sâu dày, đâu có vẻ gì là gặp nguy cơ.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sau khi nghe lời của sư huynh Văn Thái

Sư, lại lắc đầu nặng nề, giọng trầm thấp nói: "Bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long chỉ thừa nhận tộc nhân cùng tộc Thượng Cổ Man Long.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo là Nhân tộc chính hiệu, tuyệt đối sẽ không được bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long thừa nhận!

Đây không phải là y đã kích hoạt huyết mạch!

Đây là huyết mạch Thượng Cổ Man Long vì cảm nhận được thứ gì đó, nên đã bắt đầu thức tỉnh!" Đến đây, trên mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lộ ra vẻ kiêng kỵ, chậm rãi nói ra một chân tướng khiến cả sư huynh Văn Thái Sư cũng phải kinh ngạc: "Nếu sư đệ ta không đoán sai, vậy thì hiện tại trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này, có một hậu duệ thuần huyết của Thượng Cổ Man Long chính hiệu, đang cố gắng đánh thức bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá.

Đợi đến khi bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long hoàn toàn thức tỉnh, cũng là lúc Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo gặp nguy hiểm đến tính mạng!" "Vậy còn chờ gì nữa, mau phái người đi chi viện cho Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo!

Bất luận là bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long hay bản mệnh kim đan trong cơ thể y, tuyệt đối không thể rơi vào tay đám người Xiển Giáo bên kia!" Với tư cách là thống soái đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư nghe đến đây, làm sao không biết Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo tuy hiện tại trông có vẻ sức mạnh vô song, không ai cản nổi, nhưng lại có ẩn hoạn sâu xa, bắt buộc phải phái người đi cứu y.

"Người đâu, mau phái người đi yểm hộ Lý Hưng Bá tiên nhân rút lui!

Tuyệt đối không thể để y tiếp tục chiến đấu bên ngoài với người khác!" Theo một tiếng lệnh của Văn Thái Sư, lập tức có binh sĩ đến báo cáo.

Tên binh sĩ đó do dự một lúc mới nói: "Báo cáo thống soái, lại có một vị tiên nhân của Cửu Long Đảo không thấy đâu nữa.

Hình như vị tiên nhân của đại quân Tây Kỳ bên kia đã đổi một nơi khác để chiến đấu, chúng ta đều không biết họ đã đi đâu rồi." Nghe đến đây, Văn Thái Sư, người đã nắm quyền quân đội Ân Thương nhiều năm, lập tức phản ứng lại!

"Không hay rồi, đại quân Tây Kỳ bên kia đã sớm có chuẩn bị, chính là vì bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long trong người Lý Hưng Bá, nếu không tuyệt đối sẽ không vào lúc này dẫn Lý Hưng Bá đến nơi khác đơn đả độc đấu!" Trong khi Văn Thái Sư nhận ra Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo gặp nguy hiểm, thì lúc này Lý Hưng Bá đang cùng đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ đánh nhau vô cùng kịch liệt!

Lúc này trên chiến trường, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo khoác trên mình Man Long Bá Thể Áo Giáp, đang cùng Phá Trận Tiết Ác Hổ đã sử dụng Sát Thần Hắc Hổ Thể ở phía đối diện triển khai một trận ác chiến!

"Xem chiêu!

Man Long Tê Liệt Trảo!

Phá Trận Tiết Ác Hổ, chịu chết đi!" Lúc này Man Long Bá Thể Áo Giáp của Lý Hưng Bá đã xuất hiện hư tổn, đều là do bị đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ phá hoại.

Có thể thấy trên Man Long Bá Thể Áo Giáp có những vết cào, những vết cào này bị Phá Trận Tiết Ác Hổ dùng Thần Lực Mãnh Hổ

Trảo được Sát Thần Hắc Hổ Thể gia cường trực tiếp phá hủy.

Ở những chỗ bị thương hư tổn, có máu tươi chảy ra, trông vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Nếu là người bình thường chịu vết thương nặng như vậy, cơ bản là tính mạng khó giữ.

Nhưng Lý Hưng Bá là ai?

Bản thân là một tu đạo giả cấp bậc Chân Tiên, lại tu luyện Man Long Bá Thể Quyết có thể tăng cường sức mạnh, phòng ngự và lực công kích của cơ thể.

Thêm vào đó, hiện tại Lý Hưng Bá lại vì bị Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đánh lén trước đó, vô tình kích hoạt bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, vì vậy mới có thể sử dụng Man Long Bá Thể Áo Giáp.

Man Long Bá Thể Áo Giáp là thần thông đỉnh tiêm của Man Long nhất tộc, bá chủ thời Man Hoang Thượng Cổ, có thể tăng mạnh sức mạnh, phòng ngự và tốc độ hiện tại của Lý Hưng Bá, có thể nói là vô cùng đáng sợ!

Chương 693

Chính nhờ vào Man Long Bá Thể Áo Giáp mạnh mẽ như vậy, Lý Hưng Bá mới có thể tiếp tục dùng toàn lực chiến đấu khi bị thương nặng như thế.

Bên kia, Phá Trận Tiết Ác Hổ đã kích hoạt bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Hắc Hổ trong cơ thể thấy vậy đương nhiên sẽ không né tránh, cũng sử dụng một chiêu Thần Lực Mãnh Hổ Trảo, đánh về phía Lý Hưng Bá đang lao tới.

Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng sở hữu huyết mạch của Hắc Hổ nhất tộc, bá chủ thời Man Hoang Thượng Cổ, sở hữu thiên phú và thần thông vô cùng mạnh mẽ, cũng sở hữu thứ không hề thua kém Man Long Bá Thể Áo Giáp của Lý Hưng Bá, đó chính là Sát Thần Hắc Hổ Thể!

Bất luận là Sát Thần Hắc Hổ Thể hay Thần Lực Mãnh Hổ Trảo, đều không hề thua kém thần thông mà đối thủ Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sử dụng.

"Ha ha, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo!

Ngoan ngoãn chịu chết đi!" Ầm ầm ầm!

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo và Phá Trận Tiết Ác Hổ va chạm vào nhau!

Có thể nói, hai vị tồn tại cấp bá chủ từ thời Thượng Cổ là Man Long và Hắc Hổ, hiện tại lại thông qua hai tu đạo giả một lần nữa giao thủ, lần này phải phân ra thắng bại!

Man Long Bá Thể Áo Giáp đối quyết với Sát Thần Hắc Hổ Thể!

Man Long Tê Liệt Trảo đối đầu với Thần Lực Mãnh Hổ Trảo!

Hai bên có thể nói là thế quân lực địch, cả hai đều để lại trên người đối phương những vết thương càng thêm nghiêm trọng.

"Thần Lực Mãnh Hổ Trảo!" Phá Trận Tiết Ác Hổ gầm lớn một tiếng, một chiêu Thần Lực Mãnh Hổ Trảo dưới sự gia trì của Sát Thần Hắc Hổ Thể hung hăng đánh trúng vào ngực Lý Hưng Bá, trên Man Long Bá Thể vạch ra một vết thương khổng lồ, máu tươi không ngừng chảy ra!

"Man Long Tê Liệt Trảo!" Nhưng Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cũng không hề yếu thế, sử dụng Man Long Tê Liệt Trảo phối hợp với một thần thông mạnh mẽ khác của Man Long Bá Thể Áo Giáp cũng phát động phản kích, một Man Long Tê Liệt Trảo hung hăng tấn công vào ngực Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Hai bên dùng cách thức tương tự để phân thắng bại, có thể nói đều là do bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long và bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Hắc Hổ ngang tài ngang sức!

"Khụ khụ!" Sau một lần giao thủ nữa, trong miệng Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo chảy ra máu tươi, trông vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Trên Man Long Bá Thể Áo Giáp lại thêm mấy vết thương vô cùng nghiêm trọng, nhìn từ xa trông thật kinh hãi!

Tình hình của Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía đối diện cũng chẳng khá hơn là bao, cũng ho ra máu.

Sát Thần Hắc Hổ Thể cũng vì vết thương nặng mà xuất hiện hư tổn.

Nhưng bất kể là ai, đều không có ý định nhận thua.

Bởi vì cả Phá Trận Tiết Ác Hổ và Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo

đều biết rằng, một khi bên nào xuất hiện tình trạng sức lực không đủ, đó cũng là lúc bị đối phương đánh chết.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không muốn chết, y mới vừa kích hoạt được bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long, tiền đồ có thể nói là vô lượng!

Nhưng tình hình hiện tại là một thế cục bế tắc, nếu cứ đánh tiếp, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo và Phá Trận Tiết Ác Hổ có thực lực tương đương nhau, căn bản không thể phân ra thắng bại.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo biết rất rõ, nếu cứ đánh đến cuối cùng với Phá Trận Tiết Ác Hổ, khả năng sẽ là một kết cục cả hai cùng bị thương nặng, thậm chí là đồng quy vu tận!

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo tuyệt đối không thể chấp nhận kết cục đó, vì y không muốn chết!

Đã như vậy, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo càng phải chiến thắng và đánh bại đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Lúc này, tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện xa xôi vạn dặm, thông qua tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính Tử quan sát tình hình chiến đấu của Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ, Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng đang chăm chú theo dõi.

“Thiên Đế đại nhân, theo nhận định của thuộc hạ, nếu Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không sử dụng sức mạnh của kim đan thượng cổ trong cơ thể, sẽ không có cách nào đánh bại đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Bởi vì đối phương cũng sở hữu bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Hắc Hổ, thực lực căn bản không hề thua kém Lý Hưng Bá. "Nếu hai người cứ tiếp tục đánh tiếp, khả năng sẽ có kết

cục đồng quy vu tận!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên là Tiên Thiên Ngũ Sắc Khổng Tước thực lực cường đại, nhãn lực tự nhiên không hề kém cỏi, dễ dàng nhìn thấu được tình hình nguy hiểm của Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

"Đương nhiên, bất kể là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo hay Phá Trận Tiết Ác Hổ, thực lực đều tương đương nhau.

Ta nghĩ cũng đã đến lúc phải sử dụng át chủ bài rồi!" Thiên Đế Tần Hạo cũng lộ ra biểu cảm đầy ẩn ý, kiên nhẫn xem trận chiến.

Nghe lời của Thiên Đế Tần Hạo, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, một lúc sau nói: "Vậy Thiên Đế đại nhân có ý là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sắp sử dụng bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long rồi sao?

Nhưng chẳng phải trước đó nói viên bản mệnh kim đan này không nằm trong sự khống chế của Lý Hưng Bá sao?" "Cái này thì không biết được.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào viên bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long mà y nhận được.

Chỉ cần bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long đã có thể làm y mạnh mẽ như vậy, nếu có thêm sức mạnh của bản mệnh kim đan, Lý Hưng Bá đánh bại Phá Trận Tiết Ác Hổ sẽ càng dễ dàng hơn!" "Đúng vậy, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo muốn chiến thắng đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ, vậy thì cần phải kích phát bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể!" Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo nói với thuộc hạ của mình, cao thủ số một Thiên Đình Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

"Ra là vậy.

Nhưng nếu thuộc hạ không nhớ lầm, bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo vẫn chưa được luyện hóa thành công mà?

Nếu vậy, bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long không thể giúp được Lý Hưng Bá rồi!" Trên mặt Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lộ ra vẻ suy tư.

Sau khi suy nghĩ trước sau, y lại cảm thấy có chỗ không đúng, vì vậy có chút bối rối nói.

Thiên Đế Tần Hạo thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, không hề để ý nói: "Ha ha, đó là đương nhiên.

Nếu Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không thể kích hoạt bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long giống như đã kích hoạt bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long, vậy tự nhiên không có cách nào sử dụng được sức mạnh bên trong!

Thực ra với thực lực hiện tại của Lý Hưng Bá, muốn luyện hóa loại bản mệnh kim đan của một tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng vì bản thân Thượng Cổ Man Long vô cùng đặc thù, Lý Hưng Bá chưa chắc đã không có cơ hội kích phát sức mạnh của bản mệnh kim đan." "Thiên Đế đại nhân, phương pháp đó rốt cuộc là gì?

Thuộc hạ đã suy nghĩ rất lâu cũng không hiểu được rốt cuộc Lý Hưng Bá có thể dùng cách gì để kích phát sức mạnh của bản mệnh kim đan trong cơ thể!" Mặc dù Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên có thân là Tiên Thiên Ngũ Sắc Khổng Tước, trời sinh có sức mạnh vô cùng cường đại, nhưng về mặt nhãn lực lại không bằng Thiên Đế Tần Hạo, vì vậy đối với những bí văn thượng cổ như của Thượng Cổ Man Long, y hiểu biết không nhiều.

“Thực ra rất đơn giản.

Chỉ cần Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo vẫn giữ được khát vọng chiến đấu, chiến ý trong lòng không ngừng nghỉ, vậy tự nhiên có cơ hội kích phát sức mạnh của kim đan thượng cổ!

Ta tin đến lúc đó, thực lực của Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo nhất định sẽ lên một tầm cao mới.” Thiên Đế Tần Hạo thông qua tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính Tử, bình tĩnh nhìn Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ đang liều mạng chiến đấu ở nơi xa xôi vạn dặm.

“Nếu vậy, hiện tại Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đang lúc chiến ý sôi sục, chẳng phải chỉ cần tiếp tục chiến đấu, y sẽ có thể kích hoạt sức mạnh trong kim đan thượng cổ sao?

Đó chính là sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 694

Chỉ cần sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, đánh bại đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ chẳng phải là chuyện quá đơn giản sao!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nói đến đây, dường như đã thấy được cảnh tượng Lý Hưng Bá sau này dùng bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long đánh bại Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Nhưng khi Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nói về kết cục này, Thiên Đế Tần Hạo lại lắc đầu, phủ quyết cách nói này của y.

"Khổng Tuyên à, ngươi nghĩ quá đơn giản rồi.

Thực ra, một khi Lý Hưng Bá thật sự kích phát được bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long, vậy thì người thua sẽ là chính y.

Bởi vì ngươi đã quên mất một chuyện quan trọng nhất, đó là bất kể là bản nguyên huyết mạch chi lực hay bản mệnh kim đan mà Thượng Cổ Man Long để lại, bên trong đều có ý chí của nó.

Một khi có tu đạo giả nhận được bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long như vậy, chỉ cần thử kích hoạt bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan, sẽ một lần nữa đánh thức ý chí của Thượng Cổ Man Long đang ngủ say trong huyết mạch và bản mệnh kim đan!

Ý chí của Thượng Cổ Man Long có thể phân biệt được ai mới là người thừa kế huyết mạch hợp cách.

Nếu là người thừa kế không hợp cách, vậy thì tu đạo giả đó sẽ bị phản phệ!" Trong đôi mắt đen kịt của Thiên Đế Tần Hạo dường như ẩn chứa cả một tinh không vô tận, có thể nhìn thấu mọi sự trên đời, lời nói ra cũng tràn đầy sức thuyết phục.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng không phải kẻ ngốc.

Trước đó y không hiểu được mấu chốt của vấn đề là đã bỏ sót việc Thượng Cổ Man Long sẽ để lại ý chí trong bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan để lựa chọn người thừa kế hợp cách.

Đồng thời Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng nắm bắt được một điểm mấu chốt, có chút kinh ngạc nói: "Nói như vậy, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo không phải là người thừa kế hợp cách, vậy thì lát nữa y sẽ bị phản phệ sao?" "Không chỉ là phản phệ, có lẽ còn bị người khác hái mất quả đào cũng không chừng!" Thiên Đế Tần Hạo nói một câu xong, không tiếp tục bàn luận nữa, chuyên tâm quan sát hình ảnh chiến đấu truyền về từ tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính Tử.

Cùng lúc đó, tại doanh địa của đại quân Ân Thương, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đang giải thích cho sư huynh Văn Thái Sư của mình về sự nguy hiểm vốn có của bản nguyên huyết mạch Thượng Cổ Man Long, muốn thông qua binh sĩ của đại quân Ân Thương nhanh chóng đi ngăn cản Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo tiếp tục kích hoạt sức mạnh của bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long.

Dù sao thì Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cũng là người của Triệt Giáo, nếu bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể y có thể tìm được phương pháp thích hợp để luyện hóa thành công, vậy thì Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sẽ trở thành một chiến lực mạnh mẽ của Triệt Giáo hiện nay.

"Được!

Truyền lệnh xuống, lập tức tìm kiếm Lý Hưng Bá tiên nhân trong các chiến trường xung quanh, nhất định phải ngăn cản y tiếp tục sử dụng sức mạnh của bản mệnh kim đan." Với tư cách là thống lĩnh đại

quân Ân Thương, Văn Thái Sư sau khi nghe Nhất Khí Tiên Dư Nguyên giải thích, tự nhiên hiểu rõ tiềm lực của Lý Hưng Bá và nguy cơ y đang đối mặt, bèn lập tức phái người đi tìm Lý Hưng Bá đang một mình giao thủ với Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Đợi đến khi các binh sĩ đều tuân lệnh đi làm nhiệm vụ, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên mới thở dài một tiếng, có chút lo lắng nói: "Sư huynh, nếu chỉ đơn thuần là Lý Hưng Bá muốn kích hoạt bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long thì thôi, ta lo lắng bên trong có âm mưu." Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư nghe đến đây, sắc mặt lập tức thay đổi, trong lòng cũng mơ hồ có một loại dự cảm không lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Lúc này tại doanh địa đại quân Tây Kỳ, Lý Tĩnh đang tạm thời đảm nhiệm chức thống soái đại quân Tây Kỳ, đang nói chuyện với một vị tiên nhân bên cạnh.

Vị tiên nhân này không phải ai khác, chính là thành viên thứ ba trong Phá Trận Tam Kiệt, Long Tu Hổ!

Vị Long Tu Hổ này là một thành viên của Phá Trận Tam Kiệt, bất kể là thực lực hay công pháp tu luyện đều vô cùng lợi hại, vì vậy cũng là đại ca trong Phá Trận Tam Kiệt.

Lần này, Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long của Phá Trận Tam Kiệt đều đã đi chiến đấu với Lý Hưng Bá và Vương Ma của Cửu Long Đảo.

Người đứng bên cạnh thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh lúc này không phải ai khác, chính là đại ca của Phá Trận Tam Kiệt, Long Tu Hổ.

Phá Trận Long Tu Hổ thực lực cường đại, công phu tu luyện cũng vô cùng đặc thù, vì vậy mới có thể trở thành đại ca trong Phá Trận Tam Kiệt.

Lần này Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long đều đã ra tay, nhưng đại ca của họ là Phá Trận Long Tu Hổ lại không hề ra tay.

"Phá Trận Long Tu Hổ, những gì ngươi nói là thật chứ?

Chuyện này thật sự có chắc chắn không?" Thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh nghiêm túc hỏi, mắt lại không chớp nhìn vào trận chiến giữa Phá Trận Hàn Độc Long và Vương Ma của Cửu Long Đảo trên không trung.

Đương nhiên, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh tự nhiên đang nói chuyện với Long Tu Hổ.

Long Tu Hổ bên cạnh trông giống một đạo sĩ trung niên, y phục trên người cũng rất bình thường, là một bộ đạo bào màu xám.

Nhưng nếu vì hình tượng bình thường này mà xem thường y, vậy nhất định sẽ phải chịu thiệt lớn.

Long Tu Hổ nghe thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh hỏi, đương nhiên sẽ không từ chối trả lời: "Chuyện này xin Lý Tĩnh thống soái yên tâm, kế hoạch này tuyệt đối không thể sai sót.

Bất kể là Vương Ma hay Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo bên kia đều không nhận ra bất kỳ vấn đề gì.

Cho dù có tu đạo giả trong doanh địa đại quân Ân Thương bên kia nhận ra mấu chốt của vấn đề, cũng không còn thời gian nữa, vì kế hoạch của ta sắp thành công rồi!" Trên khuôn mặt trung niên có phần bóng nhờn của Long Tu Hổ mang theo nụ cười, dường như đối với mọi chuyện đều nắm chắc phần thắng.

"Ha ha, vậy ta chờ tin tốt của ngươi!

Không ngờ bản nguyên huyết mạch chi lực của Thượng Cổ Man Long mà Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo nhận được cuối cùng lại rơi

vào tay Xiển Giáo chúng ta!

Ta tin sau trận chiến này, Phá Trận Tam Kiệt nhất định sẽ một lần nữa được sư môn coi trọng, đặc biệt là Phá Trận Hàn Độc Long, y mới là người chiến thắng cuối cùng!

Phải biết rằng trước đây y là người có thực lực yếu nhất trong Phá Trận Tam Kiệt." Thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cười lớn một tiếng, vui mừng nói.

Đồng thời từ lời của thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh có thể biết, mục tiêu của kế hoạch lần này chính là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo.

Hoặc nói, mục tiêu là bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá.

Có hai thứ này có thể làm cho thực lực của tu đạo giả tăng nhanh, đối với sự cám dỗ như vậy, hiếm có người nào không động lòng.

Càng quan trọng hơn, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh lại nói người được lợi lớn nhất là Phá Trận Hàn Độc Long, người có thực lực yếu nhất trong Phá Trận Tam Kiệt!

Rốt cuộc là vì sao?

Đối với lời của thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh, Long Tu Hổ cũng cười phụ họa theo, sau đó lại nói: "Ha ha, thực ra thực lực của tam đệ Phá Trận Hàn Độc Long của ta cũng không hề yếu, chỉ là những năm này không có cơ duyên gì lớn, khiến y không có cách nào lĩnh ngộ Ám Chi Đại Đạo sâu hơn, tự nhiên thực lực tăng lên chậm.

Ta tin sau khi nhận được cơ duyên lần này, thực lực của y hẳn là có thể tăng lên, đến lúc đó sẽ có thể cống hiến nhiều hơn cho sư môn." Lời của Long Tu Hổ tỏ ra vô cùng khách sáo, cũng giống như phân tích của Lý Tĩnh.

“Vậy kế hoạch bắt đầu chưa?

Ta đã không thể chờ đợi được muốn xem một trận thắng lợi rồi, nếu không những binh sĩ Tây Kỳ này chưa chắc đã có thể đánh bại đại quân Ân Thương đang sĩ khí đại chấn bên kia!

Tên Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đó thật đáng ghét, lại dám lén lút sử dụng Khí Chi Đại Đạo đối với binh sĩ Ân Thương, đến bây giờ ta mới nhận ra thì đã muộn một chút, không có cách nào hay để phá giải.” Lý Tĩnh nhìn binh sĩ đại quân Tây Kỳ trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh đang có dấu hiệu thất bại, lộ ra vài phần tức giận.

Thì ra dù hành động của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có bí mật đến đâu, cuối cùng vẫn bị thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh nhìn ra điều bất thường.

Nhưng hiện tại đối với Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng không còn quan trọng nữa, vì thần thông Khí Chi Đại Đạo đã thi triển thành công, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cũng không có cách nào phá giải.

“Xin thống soái đại nhân yên tâm, hai vị huynh đệ của ta, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ sắp thu lưới rồi!” Lúc này trên chiến trường, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo và Phá Trận Tiết Ác Hổ đang trong thế đối đầu.

Hai bên lúc này đều đã kiệt sức.

Chương 695

Dù có huyết mạch thần thú thượng cổ cũng không thể khiến người ta chiến đấu không ngừng nghỉ.

Huống chi vết thương trên người cả Lý Hưng Bá và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều đã bắt đầu trở nên vô cùng nghiêm trọng, nếu không thể kiên trì được nữa, có lẽ không đợi đến lúc đồng quy vu tận đã chết rồi.

"Ha ha, thực lực của Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cũng chỉ đến thế mà thôi!

Nói thật cho ngươi biết, hiện tại đại ca Phá Trận Long Tu Hổ của Phá Trận Tam Kiệt chúng ta đã ra tay rồi, đang cùng tam đệ Phá Trận Hàn Độc Long vây công đại ca Vương Ma của Cửu Long Đảo Tứ Thánh!" Phá Trận Tiết Ác Hổ thấy kế hoạch sắp đến lúc thu lưới, bèn theo kế hoạch đã định trước, bắt đầu dùng lời nói can thiệp vào phán đoán của Lý Hưng Bá.

"Được lắm, đám người Xiển Giáo các ngươi thật ti tiện vô sỉ!

Chờ chịu chết đi, Phá Trận Tiết Ác Hổ!" Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo vừa nghe đến đây, lập tức cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa giận đang bùng cháy, hận không thể xé xác Phá Trận Tiết Ác Hổ ra làm tám mảnh, sau đó nhanh chóng quay về giúp Vương Ma của Cửu Long Đảo thoát khỏi tình thế khó khăn.

Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía đối diện thấy vậy, trong lòng vô cùng hài lòng với bộ dạng này của Lý Hưng Bá.

Lời của Phá Trận Tiết Ác Hổ thực ra là đang lừa gạt Lý Hưng Bá, hiện tại trên chiến trường Vương Ma của Cửu Long Đảo đang dây dưa với Phá Trận Hàn Độc Long, hai bên chưa phân thắng bại.

Chỉ là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo tương đối dễ lừa gạt mà thôi! "Hừ, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, nếu ngươi muốn đánh bại ta, vậy thì phô diễn hết bản lĩnh của ngươi ra đi!

Nếu không thì không thể chiến thắng được ta đâu!" Phá Trận Tiết Ác Hổ thấy Lý Hưng Bá ở phía đối diện đã bắt đầu đi theo kế hoạch, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, lập tức lại thêm dầu vào lửa khiêu khích đối phương.

"Đáng ghét!

Nếu có thể nhận được sức mạnh mạnh hơn nữa thì tốt rồi!" Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo nghĩ thầm trong đầu, chỉ hận thực lực không đủ mạnh.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ này, Lý Hưng Bá đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có thêm một luồng sức mạnh cường đại, dường như ẩn chứa uy lực kinh khủng vô tận!

"...Bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long!

Chẳng lẽ ta đã vô tình kích hoạt được cả sức mạnh ẩn chứa trong bản mệnh kim đan sao!" Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại trong cơ thể, phảng phất như đã trở thành Đại La Kim Tiên.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cảm giác sức mạnh từ bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể bắt đầu được giải phóng ra ngoài.

Luồng sức mạnh cường đại lại thần kỳ đó đang chữa lành những vết thương trên cơ thể y do Phá Trận Tiết Ác Hổ gây ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ thương tích trên người Lý Hưng Bá đều đã được chữa lành!

Không chỉ vậy, Lý Hưng Bá lúc này cảm thấy uy lực của mỗi một

thần thông đều được tăng lên.

“Ha ha!

Đúng là trời giúp ta!

Chịu chết đi, Phá Trận Tiết Ác Hổ!” Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo cười lớn một tiếng.

Bây giờ vết thương của y đã hoàn toàn lành lặn, đối mặt với Phá Trận Tiết Ác Hổ đầy thương tích căn bản không cần lo lắng không có cách nào chiến thắng.

Càng quan trọng hơn là uy lực thần thông của Lý Hưng Bá đã tăng lên.

Cũng tức là, hiện tại Phá Trận Tiết Ác Hổ trừ phi có át chủ bài mới, nếu không không có cách nào chiến thắng được Lý Hưng Bá đã được bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long cường hóa!

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo sẽ không nói nhảm trước mặt Phá Trận Tiết Ác Hổ nữa, một lần nữa lao về phía y!

Lần này, Man Long Bá Thể Áo Giáp trên người Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đều đã được sửa chữa hoàn chỉnh, thể tích cũng trở nên to lớn hơn.

Nhìn từ xa, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo lúc này không giống một người, ngược lại gần như không khác gì một con Man Long, trông vô cùng đáng sợ, tràn đầy một cảm giác man hoang bá đạo, phảng phất như có thể phá hủy mọi thứ!

Hiện tại, sau khi Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo lần lượt kích hoạt bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long, mục tiêu tấn công đầu tiên chính là đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Đối mặt với một Lý Hưng Bá như được tái sinh, trạng thái không chỉ khôi phục đỉnh phong mà còn mạnh hơn, đối thủ của hắn là Phá Trận Tiết Ác Hổ lại không hề hành động, ngược lại còn đứng yên một chỗ, giống như đã từ bỏ phản kháng, chờ đợi Lý Hưng Bá đánh chết mình.

Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện xa xôi vạn dặm, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vẫn luôn dùng tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính Tử quan sát tình hình chiến trường cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm, bên cạnh là Thiên Đế Tần Hạo đang đứng im lặng.

"Thiên Đế đại nhân, chẳng lẽ Phá Trận Tiết Ác Hổ này cố ý kích phát bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo?

Cho nên mới làm tất cả những chuyện này sao?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên tự nhiên cũng chú ý đến phản ứng của Phá Trận Tiết Ác Hổ, trong lòng lại không cảm thấy kỳ quái, bởi vì trước đó đã phân tích rằng Phá Trận Tiết Ác Hổ này có thể đang giở trò âm mưu.

Hiện tại, bất kể là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo hay Phá Trận Tiết Ác Hổ làm tất cả những điều này, xem ra đều đang nghiệm chứng suy đoán trước đó của y mà thôi.

Nhưng dù vậy, Khổng Tước Đại Minh Vương vẫn có một cảm giác lạnh gáy, cái cảm giác bị người khác dắt mũi từ đầu đến cuối thật sự rất khó chịu.

"Không sai, Phá Trận Tiết Ác Hổ này, hoặc là cả Phá Trận Tam Kiệt, chính là vì kích hoạt huyết mạch và bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo này, dường như muốn thông qua phương pháp như vậy để đánh thức ý chí

trong bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan.” Thiên Đế Tần Hạo khẽ gật đầu, thừa nhận suy đoán của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

Lúc này tại doanh địa đại quân Tây Kỳ, với tư cách là đại ca của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Long Tu Hổ đột nhiên mặt mày vui mừng, lập tức báo cáo với thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh đang kiên nhẫn chờ đợi kết quả bên cạnh: “Bẩm báo thống soái đại nhân, hai vị huynh đệ của ta, Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long sắp bắt đầu công việc thu dọn cuối cùng rồi.

Tin rằng sẽ sớm có một kết quả làm tất cả chúng ta hài lòng.” “Ha ha, như vậy tự nhiên là tốt nhất.

Binh sĩ của ta đều đang bị đám đại quân Ân Thương kiêu ngạo đó áp đảo, đã sớm muốn đánh trả rồi!

Chỉ cần lần này thành công đánh bại Cửu Long Đảo Tứ Thánh bên kia, đại quân Tây Kỳ của ta có thể thuận lợi chuẩn bị phản công.” Với tư cách là thống lĩnh đại quân Tây Kỳ, Lý Tĩnh tự nhiên mong muốn có thể sớm phân thắng bại, như vậy mới có cơ hội giành được thắng lợi.

Tình hình ở doanh địa đại quân Ân Thương bên kia lại hoàn toàn khác.

Sau khi thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư biết được từ sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên rằng bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan mà Thượng Cổ Man Long để lại có ẩn hoạn, ông đang tìm mọi cách để tìm lại Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, nhưng hiện tại binh sĩ phái đi không có ai truyền về tin tốt.

“Làm sao bây giờ!

Vừa rồi ta suy tính, đệ tử Xiển Giáo bên kia là Phá Trận Tam Kiệt

có khả năng biết được điểm này, cho nên mới bày ra cục diện hôm nay!" "Sư huynh đừng lo lắng.

Có lẽ trong mệnh của Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo đã định sẵn sẽ có kiếp số này.

Nếu có thể thuận lợi vượt qua, đó là tạo hóa, ngày sau tất sẽ có thành tựu lớn.

Nếu không vượt qua được kiếp số này, vậy là không có phúc duyên đó, tự nhiên khó thoát khỏi cái chết." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đối với những chuyện này lại nhìn rất thoáng, tỏ ra có phần bình tĩnh.

Với tư cách là sư huynh, Văn Thái Sư cũng biết tính cách của sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên này, cũng không nói nhiều, nhưng những việc cần làm một việc cũng không thiếu.

Chương 696

Lúc này, Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo khoác trên mình Man Long Bá Thể Áo Giáp càng thêm cường đại lao về phía Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía đối diện.

Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo thấy đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ lại đứng yên tại chỗ không hề động đậy, trong lòng vô cùng kỳ quái, nhưng không hề có ý định nương tay, ngược lại còn sử dụng Man Long Tê Liệt Trảo đã được cường hóa, dùng một thần thông như vậy để giáng cho Phá Trận Tiết Ác Hổ một đòn cuối cùng!

Cùng lúc đó, tại một chiến trường khác, Phá Trận Hàn Độc Long đang giao thủ với Vương Ma của Cửu Long Đảo.

Vương Ma trước đó đã sử dụng ba con rối Mộc Chi Đại Đạo đồng thời tấn công Phá Trận Hàn Độc Long đang sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí, dường như muốn thông qua phương pháp tấn công liên tục như vậy, làm cho Phá Trận Hàn Độc Long xuất hiện tình huống không thể ứng phó, tiến tới tạo ra sơ hở để Vương Ma của Cửu Long Đảo có thể thuận lợi phản kích.

Nhưng điều làm Vương Ma của Cửu Long Đảo bất ngờ là, đối mặt với tình huống khó khăn như vậy, đối thủ Phá Trận Hàn Độc Long dường như không hề xuất hiện tình huống luống cuống tay chân, mà ung dung đối phó.

Sau khi dùng đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí thứ nhất tiêu diệt một con rối Mộc Chi Đại Đạo, y tiếp tục dùng đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí thứ hai tiêu diệt hai con rối Mộc Chi Đại Đạo còn lại!

Lần này, Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng không phải là kiếm khí hình tròn màu đen, mà là Hủy

Thiên Diệt Địa Kiếm Khí hình trăng khuyết, phạm vi tấn công rộng hơn, vì vậy mới có thể một lần giải quyết được hai con rối.

Lúc này, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, nơi đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ giao chiến, trên không, Vương Ma của Cửu Long Đảo đang cùng Phá Trận Hàn Độc Long đấu pháp.

Vương Ma của Cửu Long Đảo, với tư cách là đệ tử Tiệt Giáo, đồng thời cũng là lão đại của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, thần thông tự nhiên vô cùng cường đại.

Mộc chi đại đạo thần thông và Tát đậu thành binh thần thông mà hắn sở hữu đều là những thần thông có uy lực cực lớn, tu đạo giả bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Còn kẻ đang giao chiến với Vương Ma chính là tam đệ trong Phá Trận Tam Kiệt của Xiển Giáo, Phá Trận Hàn Độc Long.

Hắn cũng đã lĩnh ngộ Ám chi đại đạo, bất kể là Ám Vô Thiên Nhật kiếm khí hay Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí đều có uy lực vô cùng ghê gớm!

Cuộc giao chiến giữa Vương Ma và Hàn Độc Long đến lúc này, về cơ bản cả hai đều đã dùng đến bản lĩnh thật sự.

Ví như Phá Trận Hàn Độc Long đã sử dụng bản lĩnh sở trường của mình, Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp!

Một chiêu Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp là thần thông mà Hàn Độc Long lĩnh ngộ từ Ám chi đại đạo, uy lực vô cùng cường đại.

Sở dĩ nó lợi hại như vậy là vì kiếm khí mà Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp vung ra có thể mở ra một hắc động hư không ở một mức độ nhất định.

Hắc động hư không này là một trong những thủ đoạn tấn công thường dùng nhất của Ám chi đại đạo, có thể dễ dàng cắt đứt và hấp

thu, nuốt chửng vạn vật, có thể nói là vô cùng bá đạo.

Lúc đầu, ngay cả Vương Ma cũng đã chịu một thiệt thòi nhỏ.

May mà những đạo binh hoàng kim lúc ban đầu của hắn bây giờ đã được thay bằng những con rối Mộc chi đại đạo!

Nói cách khác, cho dù Hàn Độc Long dùng Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí phá hủy con rối Mộc chi đại đạo, Vương Ma cũng chỉ bị một chút phản phệ nhỏ, trong giao chiến ngắn hạn căn bản không đáng ngại.

Nhưng dù vậy, Vương Ma cũng biết sự việc không thể kéo dài như thế này, vì trong lòng hắn mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Tu đạo giả coi trọng nhất là những dự cảm mơ hồ này, vì nó liên quan đến Thiên Đạo mệnh số huyền diệu khó lường.

Cũng vì thế, Vương Ma không hề có ý định trì hoãn, lập tức phái ra ba con rối Mộc chi đại đạo nhanh chóng thăm dò để tìm ra sơ hở khi Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp.

Nhưng lúc này, Vương Ma không hề hay biết âm mưu của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, cũng vì vậy mà đã xem nhẹ thực lực của Hàn Độc Long.

Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long vung thanh trường kiếm pháp bảo màu đen trong tay, bắn ra một đạo kiếm khí màu đen như vầng trăng khuyết!

Kiếm khí màu đen này hình thành một hắc động hư không cong và mảnh, thành công giải quyết hai con rối Mộc chi đại đạo còn lại.

Một con rối gỗ trước đó đã bị Hàn Độc Long dùng kiếm khí Hủy Thiên Diệt Địa hình vầng trăng tròn đen phá hủy.

Như vậy, Vương Ma đã mất đi ba con rối Mộc chi đại đạo.

Dù thực lực của Vương Ma có mạnh đến đâu cũng vì thế mà bị một vết thương nhỏ.

Theo lẽ thường, khi Phá Trận Hàn Độc Long đã chiếm được một chút ưu thế, hắn nên thừa thắng xông lên, tìm ra chân thân của Vương Ma rồi đánh bại đối phương.

Nhưng đúng lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long dường như cảm giác được điều gì đó, khóe miệng lộ ra nụ cười hưng phấn.

Điều mà Phá Trận Hàn Độc Long chờ đợi đã lâu, cuối cùng cũng đã đến, hắn sắp lấy lại được tất cả những gì thuộc về mình! "Ha ha, Phá Trận Hàn Độc Long ta tu luyện nhiều năm, cuối cùng cũng chờ được đến hôm nay!

Mệnh ta không đáng tuyệt, sau này tu luyện đại đạo tất sẽ thuận buồm xuôi gió, không còn ai có thể cản được ta!" Phá Trận Hàn Độc Long hét lớn một tiếng, dáng vẻ vô cùng vui mừng, sau đó cũng không thèm để ý đến chân thân của Vương Ma đang ẩn nấp trong bóng tối, dùng trường kiếm màu đen trong tay nhẹ nhàng điểm vào vòng tròn màu đen xuất hiện trong hư không phía trước.

Ông ông ông!

Âm thanh ồn ào như tiếng ong vỡ tổ vang lên, tựa như đang nghiền nát và mở ra thứ gì đó.

Cuối cùng, vòng xoáy màu đen mà Hàn Độc Long triệu hồi ra đã biến thành một hắc động hư không.

Hành vi này của Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên cũng bị Vương Ma nhìn thấy.

Lúc đầu, Vương Ma tưởng rằng đối phương chỉ định tiếp tục dùng Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí tấn công chân thân của mình, nên

đã có ý định nhanh chóng né tránh.

Nhưng hành động sau khi Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi thành công hắc động hư không lại khiến Vương Ma không tài nào ngờ tới. "Sao có thể?

Chẳng lẽ đây là thần thông của Ám chi đại đạo sao?" Vương Ma không tin nổi mà trợn to hai mắt, vì hắn không ngờ rằng Phá Trận Hàn Độc Long ở đối diện lại bước thẳng vào hắc động hư không đó.

Đến khi Vương Ma phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra, thì lại phát giác đối phương sau khi tiến vào hắc động hư không thì không hề xuất hiện trở lại, ngay cả hắc động hư không kia cũng biến mất không còn tăm tích. "Không ổn, chẳng lẽ hắc động hư không này có thể giúp Phá Trận Hàn Độc Long dịch chuyển đến một nơi nào đó sao?

Hàn Độc Long không lẽ muốn nhân lúc này cùng đồng bạn Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ đối phó với tứ đệ Lý Hưng Bá của ta?" Nghĩ đến đây, dự cảm chẳng lành trong lòng Vương Ma càng lúc càng mãnh liệt, hắn không thể ngồi yên được nữa.

Hắn lập tức đuổi theo hướng Lý Hưng Bá và Tiết Ác Hổ đã rời đi trước đó, đồng thời tăng tốc độ độn thuật lên mức tối đa, chỉ hy vọng có thể kịp thời ngăn chặn âm mưu của đối phương! ..... "Thiên Đế đại nhân, ngài dự liệu quả thật chính xác, lần này quả nhiên là Phá Trận Hàn Độc Long ra tay, chẳng lẽ hắn mới là người mấu chốt nhất sao?

Phá Trận Hàn Độc Long có thể đánh bại Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá đã kích hoạt Thượng cổ Man Long bản mệnh kim đan sao?" Lúc này, tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện xa xôi vạn dặm, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đang trò chuyện với Thiên Đế Tần Hạo.

Chương 697

Thiên Đế Tần Hạo đứng bên cạnh chỉ nhẹ nhàng gật đầu, thừa nhận lời nói của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

Không lâu sau khi Phá Trận Hàn Độc Long biến mất qua hắc động hư không, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá đã ở trạng thái đỉnh phong tấn công đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Lúc này, thực lực của Lý Hưng Bá vô cùng mạnh mẽ, còn Tiết Ác Hổ lại bị trọng thương, về cơ bản chỉ cần Lý Hưng Bá không nương tay thì Tiết Ác Hổ chắc chắn sẽ chết!

Nhưng đúng lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy ngay khi Lý Hưng Bá sắp dùng Man Long Tê Liệt Trảo tấn công Tiết Ác Hổ, Tiết Ác Hổ lại mỉm cười!

Lý Hưng Bá lúc này vô cùng phấn khởi, bởi vì sau khi giao đấu với Phá Trận Tiết Ác Hổ, hắn đã bị thương rất nặng.

Thế nhưng bây giờ, vết thương lại được Thượng cổ Man Long bản mệnh kim đan được kích hoạt trong cơ thể chữa lành hoàn toàn.

Không chỉ vậy, sức mạnh cổ xưa trong người cũng được tăng cường một lần nữa, thực lực tăng lên rõ rệt.

Thần thông Man Long Bá Thể Áo Giáp và thần thông Man Long Tê Liệt Trảo đều có uy lực được nâng cao.

Đặc biệt là Man Long Bá Thể Áo Giáp sau khi được cường hóa một lần, khiến Lý Hưng Bá bây giờ có thể dễ dàng đánh bại Tiết Ác Hổ, nhất là khi Tiết Ác Hổ đang bị thương, căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Lúc này, Lý Hưng Bá đang sử dụng Man Long Tê Liệt Trảo, lao

về phía Tiết Ác Hổ, muốn dùng một đòn lấy mạng hắn, để hồn phách của tên tu đạo giả này bị phong ấn vào trong Phong Thần Bảng!

Nhưng ngay khi Lý Hưng Bá cho rằng dựa vào sức mạnh của Thượng cổ Man Long bản mệnh kim đan, sử dụng Man Long Bá Thể Áo Giáp có thể dễ dàng giành thắng lợi, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy đối thủ Phá Trận Tiết Ác Hổ lộ ra một nụ cười trào phúng, ngay sau đó Lý Hưng Bá cảm giác trên đỉnh đầu mình đột nhiên trở nên tối sầm!

Trong lòng Lý Hưng Bá bỗng dưng có một dự cảm chẳng lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Nhưng vì Lý Hưng Bá hiện tại đã kích hoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và Thượng cổ Man Long bản mệnh kim đan, sau khi có được hai di sản của Thượng cổ Man Long, hắn có lòng tin chiến đấu bất bại.

Hiện tại, Lý Hưng Bá cảm thấy bất kể đối thủ bên cạnh là ai, hắn đều có thể dễ dàng chiến thắng.

Thế là, Lý Hưng Bá dừng bước, ngẩng đầu lên, muốn xem rốt cuộc là ai muốn cản đường hắn.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh đầu, hắn lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bầu trời đỉnh đầu Lý Hưng Bá, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen này không phải thứ gì khác mà chính là hắc động hư không do Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi.

Khi Lý Hưng Bá ngẩng đầu lên nhìn, Phá Trận Hàn Độc Long đã từ trong hắc động hư không được triệu hồi đó bước ra.

Hắc động hư không mà trong mắt các tu đạo giả khác là vô cùng nguy hiểm lại có tác dụng như vậy, trong tay của Phá Trận Hàn Độc Long, kẻ nắm giữ Ám chi đại đạo, nó có thể đóng vai trò như một trận pháp dịch chuyển.

Thần thông như vậy quả thực rất tiện lợi, có lẽ còn nhanh hơn cả một số loại độn thuật.

Tất nhiên, muốn luyện thành thần thông như vậy, cũng phải luyện thành pháp tắc đại đạo tương ứng.

Phá Trận Hàn Độc Long lĩnh ngộ Ám chi đại đạo tự nhiên có thể tự do đi lại trong hắc động hư không nguy hiểm.

Thực ra có một đại đạo khác cũng có thể dễ dàng làm được điều này, đó là Không gian đại đạo.

Không gian đại đạo vốn dĩ liên quan đến lĩnh vực không gian, làm những chuyện nhỏ như dịch chuyển không gian quả thực không thể dễ dàng hơn.

Nhưng Không gian đại đạo không dễ tu luyện.

Không chỉ độ khó lĩnh ngộ Không gian đại đạo cực cao, mà còn có những tu đạo giả tu luyện Không gian đại đạo gặp phải sự cố khi sử dụng thần thông đại đạo để xuyên qua không gian.

Cũng vì vậy mà người tu luyện Không gian đại đạo mới hiếm hoi đến thế, đến nỗi Lý Hưng Bá khi nhìn thấy Hàn Độc Long, kẻ rõ ràng tu luyện Ám chi đại đạo, lại xuất hiện trước mặt mình thông qua hắc động hư không, lại có biểu cảm kinh ngạc đến vậy. "Phá Trận Hàn Độc Long!

Ngươi đã đến!

Đại ca của ta, Cửu Long Đảo Vương Ma đâu rồi?

Ngươi đã làm gì huynh ấy?" Lý Hưng Bá vừa thấy Phá Trận Hàn Độc Long liền hỏi thăm an nguy của đại ca mình.

Lúc này, trên mặt Phá Trận Hàn Độc Long mang theo nụ cười, tỏ ra vô cùng vui mừng, dường như đã xảy ra chuyện gì đó khiến hắn rất vui. "Ha ha, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá yên tâm, đại ca của ngươi vẫn còn sống, ta không có hứng thú lãng phí thời gian với hắn.

Nhưng ngươi yên tâm, đợi lát nữa ta giết ngươi xong, sẽ quay lại giết tên Vương Ma kia!" Phá Trận Hàn Độc Long tuy miệng cười nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong con ngươi của hắn là một mảnh lạnh lùng và sát ý, rõ ràng lần này hắn dùng hắc động hư không để đối phó Lý Hưng Bá là có ý định giết người.

Lý Hưng Bá sau khi nghe nửa câu đầu của Hàn Độc Long thì có phần thở phào nhẹ nhõm, biết đại ca mình vẫn còn sống, không gặp nguy hiểm là tốt rồi.

Nhưng ngay sau đó, khi nghe thấy lời đe dọa muốn giết mình của đối phương, trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười tàn nhẫn. "Hắc hắc, Phá Trận Hàn Độc Long chẳng qua chỉ là một tên bại tướng dưới tay ta mà thôi.

Nếu không có Phá Trận Tiết Ác Hổ, ngươi đã sớm bị ta giết chết rồi!

Bây giờ lại dám nhảy ra nộp mạng sao?

Chẳng lẽ ngươi muốn ta đưa cả Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long trong Phá Trận Tam Kiệt vào Phong Thần Bảng sao?" Lý Hưng Bá hiện tại vô cùng tự tin vào thực lực của mình, vì trong cơ thể hắn có Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan tồn tại, sức mạnh của hắn có thể là vô cùng vô tận, trừ phi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay, nếu không không ai đánh bại được hắn! "Vậy sao?

Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, ngươi tưởng rằng Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực của ngươi là vô địch sao?

Phá Trận Tam Kiệt chúng ta lại vì sao phải chiến đấu với ngươi, trăm phương ngàn kế khiêu khích chiến ý của ngươi?

Đợi một lát nữa ngươi sẽ biết thôi!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, theo đó vòng xoáy màu đen sau lưng hắn từ từ biến mất, đồng thời trên người hắn cũng bắt đầu xuất hiện một bộ áo giáp.

Bộ áo giáp này như mọc ra từ trong cơ thể hắn, từ từ bao phủ lấy thân thể hắn.

Những bộ giáp này đều có màu đen, trên đó có những gai nhọn bao phủ, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Chương 698

Hai tay của bộ giáp cũng giống như móng vuốt của dã thú hung tợn!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, Phá Trận Hàn Độc Long đã được bao phủ bởi một bộ áo giáp dữ tợn màu đen tuyền đầy gai nhọn.

Lý Hưng Bá nhìn thấy cảnh này, không khỏi co rụt con ngươi lại.

Từ bộ áo giáp đen tuyền dữ tợn trên người Hàn Độc Long, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành! "Khốn kiếp, tên Phá Trận Hàn Độc Long này chỉ biết giả thần giả quỷ!

Đợi ta giết ngươi xong, sẽ cho Phá Trận Tiết Ác Hổ chôn cùng!" Lý Hưng Bá từ lúc nhìn thấy Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi ra một bộ áo giáp đen tuyền đầy gai nhọn dữ tợn, đã cảm thấy không ổn, lập tức phản ứng.

Hắn bay vút lên trời, tấn công Phá Trận Hàn Độc Long đang mặc bộ giáp đen dữ tợn kia. "Giả thần giả quỷ, xem ta nghiền nát ngươi!

Man Long Tê Liệt Kình!" Có thể thấy, phản ứng của Lý Hưng Bá vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt đã tìm được cơ hội, phát động phản kích.

Nhưng đối thủ Phá Trận Hàn Độc Long cũng không phải dạng vừa.

Trước đây, hắn đã nắm giữ Ám Vô Thiên Nhật kiếm pháp và Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp của Ám chi đại đạo, uy lực không tầm thường, người bình thường không thể trở thành đối thủ của hắn.

Bây giờ, Hàn Độc Long đột nhiên xuất hiện thông qua hắc động hư không, sử dụng một bộ áo giáp đen tuyền dữ tợn, trông lại càng thêm mấy phần bí ẩn.

Nhìn Lý Hưng Bá đang lao về phía mình, một đôi mắt của Phá Trận Hàn Độc Long xuyên qua lớp áo giáp đen tuyền dữ tợn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương! "Ha ha, nếu ngươi quay người bỏ chạy, ta có lẽ không bắt được ngươi.

Bây giờ tên Lý Hưng Bá nhà ngươi lại không biết tự lượng sức mình muốn khiêu chiến ta, vậy thì Phá Trận Hàn Độc Long ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là tuyệt vọng thực sự!" Phá Trận Hàn Độc Long lạnh lùng nhìn Lý Hưng Bá đang mặc Man Long Bá Thể Áo Giáp, một luồng sóng vô hình từ cơ thể đang mặc bộ giáp đen tuyền dữ tợn truyền ra.

Đột nhiên, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy Lý Hưng Bá đang lao về phía Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên dừng lại giữa không trung, không hề nhúc nhích!

Thấy cảnh tượng này, Phá Trận Tiết Ác Hổ đang nằm trên mặt đất lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, vì hắn biết, lúc này toàn bộ chiến trường đã bị huynh đệ của hắn, Phá Trận Hàn Độc Long, hoàn toàn khống chế, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ biến số nào nữa!

Lúc này, Lý Hưng Bá đang lơ lửng giữa không trung như bị đông cứng lại, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn cũng không biết vì sao cơ thể mình đột nhiên dừng lại giữa không trung, không thể cử động được nữa. "Khốn kiếp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên cơ thể ta không nghe theo sự điều khiển nữa...

Khoan đã!" Lý Hưng Bá lúc đầu còn ra sức giãy giụa, nhưng đều là vô ích, bất kể thân thể cường đại hay pháp lực tu luyện ngàn năm, dưới sự khống chế của hắn đều không có chút động tĩnh nào.

Tình huống này khiến Lý Hưng Bá cảm giác như nguyên thần của mình bị nhốt trong một cơ thể không thuộc về mình, không thể cử động được.

Nhưng chuyện như vậy sao có thể xảy ra được?

Thân thể này là của Lý Hưng Bá từ lúc sinh ra, hắn cũng không đoạt xá cơ thể người khác để tu luyện, sao bây giờ lại có thể bị phản phệ? "Ha ha, Lý Hưng Bá, có ngạc nhiên không?

Có phải ngươi đang thắc mắc vì sao không thể cử động được không?" Phá Trận Hàn Độc Long mặc bộ giáp đen tuyền dữ tợn, lơ lửng trên cao, từ trên cao nhìn xuống Lý Hưng Bá đang không thể cử động. "Khốn kiếp, Phá Trận Hàn Độc Long, rốt cuộc ngươi đã dùng âm mưu gì!" Mặc dù bây giờ cơ thể và pháp lực của Lý Hưng Bá đều không thể sử dụng, chỉ có thể cứng đờ lơ lửng giữa không trung, nhưng hắn vẫn có thể dùng thần thức đối thoại với Hàn Độc Long.

Nhưng đối với câu hỏi chất vấn của Lý Hưng Bá, Phá Trận Hàn Độc Long mặc bộ giáp đen tuyền dữ tợn lại lộ ra một nụ cười lạnh lùng, "Ha ha, Lý Hưng Bá à, ngươi có nhớ Man Long Bá Thể quyết và Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch cùng bản mệnh kim đan của ngươi không?

Ngươi chỉ biết sức mạnh của Thượng cổ Man Long này rất mạnh, nhưng lại không biết chủng tộc Thượng cổ Man Long vô cùng đặc thù.

Những thứ mà họ để lại, bất kể là bản nguyên huyết mạch hay bản mệnh kim đan, đều có ý chí lúc sinh thời của họ tồn tại bên trong, không phải tộc nhân của Thượng cổ Man Long thì căn bản không có

cách nào điều khiển được!" Theo lời nói của Phá Trận Hàn Độc Long vừa dứt, Lý Hưng Bá bị sự thật chấn kinh đến hét lên. "Cái gì?

Chỉ có người của tộc Thượng cổ Man Long mới có thể điều khiển huyết mạch chi lực?

Vậy tại sao ta lại có thể kích hoạt thành công?" Lý Hưng Bá bây giờ vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, dáng vẻ vô cùng mờ mịt.

Nhưng đối với Phá Trận Hàn Độc Long, người đã lên kế hoạch từ trước, sự phát triển này không thể bình thường hơn.

Phá Trận Hàn Độc Long mím môi, lạnh nhạt nói: "Đương nhiên là ta cố ý để ngươi kích hoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan, mục đích là để đánh thức ý chí tổ tiên Thượng cổ Man Long tộc của ta đang ngủ say trong bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan!" Sự thật từ miệng Phá Trận Hàn Độc Long nói ra một lần nữa khiến Lý Hưng Bá cảm thấy chấn động.

Hắn không tài nào ngờ được trong Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan mà hắn tình cờ có được lại tồn tại ý chí của Thượng cổ Man Long.

Loại sức mạnh tàn dư này nếu âm thầm tồn tại trong cơ thể tu đạo giả thì vô cùng nguy hiểm, có lúc tu đạo giả thậm chí sẽ vì những sức mạnh tàn dư này mà mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

Lúc này, Lý Hưng Bá đại khái đã hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Ý chí Man Long ẩn chứa trong Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan trong cơ thể hắn đã thức tỉnh, sau đó đoạt lấy quyền kiểm soát cơ thể của chủ nhân ban đầu, tức là Lý Hưng Bá.

Quan trọng hơn, từ lời nói của Phá Trận Hàn Độc Long, hắn chính là hậu duệ của Thượng cổ Man Long!

Một con Man Long đã tu luyện thành hình người! "Ha ha, tin rằng Lý Hưng Bá ngươi không ngu ngốc đến mức không biết gì.

Đúng vậy, bây giờ cơ thể của ngươi đã bị ý chí tổ tiên Man Long của ta khống chế.

Bây giờ ta có thể thu hồi huyết mạch đỉnh phong thuộc về Thượng cổ Man Long tộc của ta rồi!" Phá Trận Hàn Độc Long cười ha hả một tiếng, sau đó ánh mắt trừng lên, một luồng sức mạnh vô hình khuếch tán ra.

Ngay sau đó, Lý Hưng Bá, người toàn thân không thể cử động, cảm nhận được sự bất thường của cơ thể.

Lúc này, huyết nhục bên trong cơ thể hắn dường như không còn như cũ, tùy ý co giật, giống như những con giun đang bò lúc nhúc bên trong cơ thể, vô cùng ghê tởm.

Ngay sau đó, Man Long Bá Thể Áo Giáp bên ngoài cũng xuất hiện vấn đề, bắt đầu sinh trưởng như vật sống, vô cùng dị dạng, giống như một con quái vật!

Chương 699

"Không!

Ta không cam tâm!" Theo tiếng gầm rú không cam lòng của Lý Hưng Bá, cơ thể hắn biến thành một quả cầu thịt! "A a!

Tại sao lại như vậy?

Cơ thể của ta lại dễ dàng mất kiểm soát như thế!" Lúc này trên không trung, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, người vốn sau khi kích hoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan, thực lực đại tăng, định đánh bại cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, nhưng không ai ngờ được kết quả lại như vậy.

Phá Trận Hàn Độc Long, kẻ đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Hưng Bá thông qua hắc động hư không, đã sớm bày mưu tính kế.

Tất cả những gì hắn làm đều là để đánh thức ý chí của Thượng cổ Man Long trong Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan của Lý Hưng Bá. "Ha ha, Lý Hưng Bá, nói cho ngươi biết, ta mới là hậu duệ chính thống của Thượng cổ Man Long.

Bây giờ chỉ cần nuốt chửng ngươi, một tu đạo giả, cùng với Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan trong cơ thể ngươi, thực lực của ta sẽ tăng vọt!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lớn hai tiếng vô tình, cơ thể mặc bộ giáp đen tuyền dữ tợn lơ lửng giữa không trung, trông vô cùng bá khí và uy vũ, phảng phất như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Có một cảm giác Thượng cổ Man Long tái hiện thế gian, sắp sửa xưng bá tất cả. "Ô ô ô!" Trên bề mặt quả cầu thịt lớn mà Lý Hưng Bá

biến thành, lờ mờ có một khuôn mặt người, có vài phần giống với hắn.

Lúc này, nó đang phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ, khiến người nghe không biết hắn rốt cuộc đang nói gì.

Thực ra, đó là vì lúc này Lý Hưng Bá không có cách nào kiểm soát được huyết nhục cơ thể mình.

Nó không chỉ biến thành một cái giường ấm để thai nghén huyết mạch Thượng cổ Man Long hoàn chỉnh và đầy sức sống hơn, mà thậm chí còn bắt đầu ảnh hưởng đến hồn phách của hắn.

Bây giờ, Lý Hưng Bá ngay cả việc truyền âm bằng thần thức rõ ràng cũng không làm được, vì hồn phách trong cơ thể hắn đã bắt đầu bị sức mạnh bản nguyên của Thượng cổ Man Long và ý chí của Thượng cổ Man Long xâm thực, nên mới bắt đầu thần trí không minh mẫn, không chỉ không thể phản kháng mặc cho người ta xâu xé, mà ngay cả thông tin cầu cứu cũng không thể truyền đi.

Trên thực tế, nếu không phải ngay từ đầu Lý Hưng Bá không có chút cảnh giác nào đối với Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan trong cơ thể, nếu sau lần đầu tiên kích hoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực mà bắt đầu cảnh giác, thì sẽ không để Phá Trận Hàn Độc Long bây giờ có thể dễ dàng điều động ý chí của Thượng cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá để hoàn thành việc kiểm soát nhục thể.

Sau đó, Lý Hưng Bá lại kích hoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực một lần nữa, nhờ đó có được một lượng lớn thần thông bản mệnh của Thượng cổ Man Long.

Lúc đó, năng lượng bắt đầu thẩm thấu vào cơ thể Lý Hưng Bá, trông có vẻ như đã cường hóa thân thể và sức mạnh thần thông của hắn, nhưng thực tế lại khiến cơ thể Lý Hưng Bá càng bị ý chí của

Thượng cổ Man Long nắm giữ.

Sau đó, Lý Hưng Bá lại dưới sự dẫn dắt của Phá Trận Tiết Ác Hổ, bắt đầu một trận ác chiến, hai bên chiến đấu đến mức lưỡng bại câu thương.

Lúc đó, Lý Hưng Bá với chiến ý sôi sục, không ngoài dự đoán, lại một lần nữa kích hoạt sức mạnh trong Thượng cổ Man Long bản mệnh kim đan, trong khi tạm thời có được sức mạnh lớn hơn thì cũng khiến ý chí của Thượng cổ Man Long nắm giữ sâu hơn đối với cơ thể hắn.

Cũng vì vậy, sau này, khi hậu duệ của Thượng cổ Man Long là Phá Trận Hàn Độc Long xuất hiện trên chiến trường, bắt đầu để ý chí của Thượng cổ Man Long khống chế cơ thể Lý Hưng Bá, mới dễ dàng như vậy.

Thậm chí Lý Hưng Bá trước khi sự việc xảy ra không hề hay biết, sau đó cũng không có khả năng hoàn thành phản kháng.

Điều này quả thực vô cùng đáng sợ.

Một tu đạo giả chỉ vì nhất thời sơ suất, mê đắm sức mạnh cường đại, nên mới xảy ra tình huống như vậy.

Thực ra, những chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Lý Hưng Bá.

Sự phối hợp của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng vô cùng ăn ý.

Thông qua những lần tấn công và tập kích, họ đã thành công khiến Lý Hưng Bá kích hoạt huyết mạch Thượng cổ Man Long trong cơ thể, từ từ hoàn thành từng bước trong kế hoạch, có thể nói là vô cùng thuận lợi.

Lý Hưng Bá khi đối mặt với nhiều nguy cơ như vậy cũng không

thể không lợi dụng Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực trong cơ thể.

Có lẽ lúc đó hắn cũng không nghĩ nhiều, cũng không thể nghĩ nhiều, vì tình huống lúc đó vô cùng nguy hiểm, nếu không có sức mạnh của Thượng cổ Man Long này thì có lẽ đã sớm tử vong.

Nhưng bây giờ đều đã muộn, vì kế hoạch của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ nhắm vào Lý Hưng Bá có thể nói là một âm một dương, căn bản không sợ hắn không mắc câu. "Được rồi, đã cá đã vào lưới, vậy chúng ta không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, mau ăn nó đi!

Như vậy mới có thể nhanh chóng tăng trưởng thực lực, sau này ta còn phải giúp đại quân Tây Kỳ chiến thắng đại quân Ân Thương đối diện, nhiệm vụ này một chút cũng không đơn giản, không có đủ thực lực có thể sẽ xảy ra vấn đề!" Lúc này, Tiết Ác Hổ toàn thân đều là vết thương lên tiếng, điều đáng chú ý là vết thương trên người hắn đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, dường như đã sử dụng một thần thông vô cùng mạnh mẽ để nhanh chóng chữa lành vết thương. "Đó là đương nhiên, để tránh đêm dài lắm mộng, tự nhiên phải giải quyết nhanh chóng." Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên sẽ không từ chối.

Phải biết rằng hắn đã chờ đợi ngày có được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan rất lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng chờ được cơ hội này, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Ầm ầm ầm ầm!

Theo lời nói của Phá Trận Hàn Độc Long vừa dứt, toàn bộ cơ thể hắn xuất hiện biến hóa.

Bộ giáp đen tuyền dữ tợn đang mặc trên người và huyết nhục của bản thân hắn bắt đầu kéo dài ra, không lâu sau đã biến thành một con

Man Long khổng lồ dài như cá sấu.

Con Man Long khổng lồ này không chỉ to lớn vô cùng, dài đến năm mươi trượng, mà quan trọng hơn là toàn thân trên dưới đều có màu đen, trên lưng có một số gai nhọn sắc bén, trông vô cùng dữ tợn!

Phá Trận Hàn Độc Long hiện ra bản tướng Man Long, từ đây có thể thấy lời hắn nói là hậu duệ của Thượng cổ Man Long không có gì phải bàn cãi. "Cuối cùng cũng đợi được ngày này!" Phá Trận Hàn Độc Long sau khi biến thành Man Long khổng lồ, há cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng quả cầu thịt lớn mà Lý Hưng Bá biến thành vào miệng.

Chóp chép!

Miệng lớn như chậu máu của con Man Long khổng lồ nhai hai cái, cuối cùng cũng nuốt xuống!

Lý Hưng Bá, tử vong!

Theo việc Lý Hưng Bá bị Phá Trận Hàn Độc Long biến thành con Man Long đen tuyền dữ tợn ăn mất, Lý Hưng Bá đã chết.

Đồng thời, cũng tuyên cáo rằng trên Phong Thần Bảng đã có thêm một hồn phách.

Nhưng đối với Phá Trận Hàn Độc Long lúc này, việc quan trọng nhất là Thượng cổ Man Long huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan trong cơ thể. "Ha ha, không ngờ ta, một hậu duệ Thượng cổ Man Long có huyết mạch chi lực yếu ớt, có một ngày cũng có thể kế thừa huyết mạch chi lực cường đại của tổ tiên cùng với truyền thừa trong bản mệnh kim đan!" Phá Trận Hàn Độc Long cười ha hả một tiếng, vẻ mặt vô cùng vui mừng, vì sau khi ăn Lý Hưng Bá, hắn có thể cảm giác được cơ thể mình đang bắt đầu tiếp nhận những Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan này.

Đồng thời, ý chí tàn dư của Thượng cổ Man Long sau khi công nhận thân phận của Hàn Độc Long cũng đã tiêu tán.

Như vậy, Phá Trận Hàn Độc Long không cần phải lo lắng bị người khác ăn mất giống như cách hắn đối xử với Lý Hưng Bá trước đây.

Chương 700

"A a, Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan đã được kế thừa thành công, tin rằng không lâu nữa thực lực của ngươi sẽ tăng mạnh, lúc đó chúng ta hoàn thành nhiệm vụ có thể càng thêm dễ dàng." Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng đi đến bên cạnh Phá Trận Hàn Độc Long, cười nhẹ một tiếng nói như vậy. "Không sai, đều phải cảm ơn mưu kế của đại ca Phá Trận Long Tu Hổ và sự giúp đỡ của nhị ca!" Phá Trận Hàn Độc Long nói, cơ thể to lớn lại từ từ nhỏ lại, cả người lại biến trở về hình người như trước, đồng thời trên người vẫn mặc bộ giáp đen tuyền dữ tợn.

Bộ giáp đen tuyền dữ tợn thực ra là một loại Man Long Bá Thể Áo Giáp.

Thượng cổ Man Long tuy là một chủng tộc, nhưng thuộc tính tu luyện và đại đạo của mỗi con Thượng cổ Man Long trong đó cũng có thể không giống nhau.

Phá Trận Hàn Độc Long tu luyện Ám chi đại đạo, vì vậy Man Long Bá Thể Áo Giáp mà hắn tu luyện ra là bộ giáp đen tuyền dữ tợn ẩn chứa tinh hoa của Ám chi đại đạo, có tinh túy chân chính của Ám chi đại đạo, vô cùng lợi hại.

Trước đây, bộ giáp đen tuyền dữ tợn mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng không mạnh, nguyên nhân là Thượng cổ Man Long huyết mạch chi lực trong cơ thể hắn không nhiều.

Đồng thời, cũng để che giấu thân phận hậu duệ của Thượng cổ Man Long, Phá Trận Hàn Độc Long chưa bao giờ sử dụng bộ giáp đen tuyền dữ tợn khi đấu pháp.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Phá Trận Hàn Độc Long đã có được

Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch chi lực và bản mệnh kim đan.

Đây đều là những bảo vật do một con Thượng cổ Man Long cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên để lại, sự tăng trưởng mà chúng có thể mang lại quả thực là chuyện khó tin. "Hắc hắc, hai chúng ta với tư cách là huynh trưởng, tự nhiên phải vì tam đệ mà tính toán nhiều hơn.

Nếu không có hậu duệ của Thượng cổ Man Long này ra mặt phối hợp với ý chí Thượng cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá, thì Lý Hưng Bá thực lực đại tăng thật sự không ai có thể đánh bại." Phá Trận Tiết Ác Hổ không tỏ ý kiến.

Thực ra cũng đúng như lời hắn nói.

Những việc động não được đại ca Phá Trận Long Tu Hổ làm, việc nặng nhọc được nhị ca Phá Trận Tiết Ác Hổ làm, duy chỉ có kế hoạch thu dọn cuối cùng quan trọng nhất do tam đệ Phá Trận Hàn Độc Long hoàn thành lại vô cùng dễ dàng.

Nghe đến đây, Phá Trận Hàn Độc Long có chút ngại ngùng cười, dù sao cũng nhờ hai vị đại ca mà hắn mới có thể lấy lại được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan trong cơ thể Lý Hưng Bá. "Đa tạ nhị ca, đợi ta xong việc sẽ tạ ơn đại ca." "Được rồi, ba huynh đệ Phá Trận Tam Kiệt chúng ta cần gì những thứ này.

Mau chóng quay về phục mệnh đi, chúng ta lần này giết chết Lý Hưng Bá đồng thời lấy được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch cùng bản mệnh kim đan, tin rằng thống soái và sư môn nhất định sẽ hài lòng." Phá Trận Tiết Ác Hổ hào khí nói, hai người liền định quay về.

Đúng lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Ầm ầm ầm ầm! "Không ổn!

Mau tránh!" Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ trong nháy mắt cảm giác được không đúng, thân hình lóe lên đã xuất hiện ở một nơi khác.

Tại nơi mà Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đứng trước đó lại đột nhiên mọc lên nhiều cây cối.

Những cây cối này như mọc ra từ không trung, những thân cây to lớn bao vây chặt một khu vực rộng lớn. "Khốn kiếp, lại dám giết tứ đệ Lý Hưng Bá của ta!

Cửu Long Đảo Vương Ma ta hôm nay phải lấy mạng các ngươi!" Lúc này, Cửu Long Đảo Vương Ma lại xuất hiện trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Trước đó, Vương Ma vẫn luôn đuổi theo hướng Lý Hưng Bá rời đi, khó khăn lắm mới đến được rìa chiến trường, lại nhìn thấy Lý Hưng Bá biến thành một quả cầu thịt lớn rồi bị Hàn Độc Long hiện ra bản tướng Man Long đen tuyền ăn mất.

Điều này khiến Vương Ma tức điên lên.

Người chết đi là huynh đệ tốt nhất của hắn, Lý Hưng Bá, phẫn nộ tự nhiên muốn báo thù cho huynh đệ.

Thế là hắn sử dụng thần thông Mộc chi đại đạo, triệu hồi ra những cây cối khổng lồ, thành công bao trùm lấy khu vực chiến trường này.

Việc Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ né tránh trước đó chỉ là một phần nhỏ của cuộc tấn công từ những cây cối này mà thôi. "A a, Cửu Long Đảo Vương Ma, chỉ bằng ngươi cũng muốn đấu với hai huynh đệ chúng ta sao?

Nếu ngươi phái con rối Mộc chi đại đạo cản đường ta thì thôi đi,

bây giờ lại dám hiện ra chân thân, vậy thì hai huynh đệ chúng ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, trong con ngươi đen tuyền có đồng tử màu vàng kim.

Đây là dấu hiệu của huyết mạch Thượng cổ Man Long thuần khiết, có nghĩa là Phá Trận Hàn Độc Long đã thành công kế thừa một phần sức mạnh do tổ tiên truyền lại.

Phải biết rằng Thượng cổ Man Long đều vô cùng hiếu chiến, với tư cách là người thừa kế chân chính của huyết mạch Thượng cổ Man Long, Phá Trận Hàn Độc Long cũng không ngoại lệ.

Quan trọng hơn là bản thân hắn cũng muốn xem thử sau khi được huyết mạch chi lực cường hóa, hắn có thể đánh thắng lão đại của Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Vương Ma, hay không! "Ha ha, Cửu Long Đảo Vương Ma bây giờ là tự làm tự chịu!

Bây giờ không có Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá giúp đỡ, một mình ngươi muốn đánh bại hai huynh đệ chúng ta sao?

Có phải quá ảo tưởng rồi không!" Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng mặt đầy vẻ cười lạnh, một bộ dạng hoàn toàn không coi Vương Ma ra gì, nhưng thực tế mắt hắn lại đang quan sát xung quanh, muốn tìm ra một số sơ hở và thông tin hữu ích.

Dù sao thì Phá Trận Tam Kiệt chưa bao giờ đánh trận mà không có sự chuẩn bị, nếu không cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay. "Hừ, tưởng rằng đông người là hơn sao?

Nhận chiêu đi!

Tát Đậu Thành Binh!" Vương Ma hét lớn một tiếng, sử dụng thần thông của mình!

Lúc này, Vương Ma vô cùng phẫn nộ, vì huynh đệ của hắn, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, đã bị tên Hàn Độc Long đối diện ăn mất!

Đồng thời, Vương Ma trước đó cũng đã nghe thấy lời nói của Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ, biết hai người này đã có mưu đồ từ trước, muốn đối phó với tứ đệ Lý Hưng Bá.

Mục đích là để chiếm đoạt Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan trong cơ thể Lý Hưng Bá, sau đó dựa vào hai di sản của Thượng cổ Man Long để giúp Hàn Độc Long nâng cao thực lực. "Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, hôm nay ta sẽ bắt các ngươi phải chôn cùng đệ đệ Lý Hưng Bá của ta!

Chịu chết đi!

Tát Đậu Thành Binh!" Theo tiếng quát lớn của Vương Ma, từ trong hồ lô pháp bảo mang theo bên người, hắn đổ ra vô số hạt đậu!

Những hạt đậu này từng hạt đều vàng óng, giống như những hạt đậu được làm bằng vàng.

Sau khi những hạt đậu này được Vương Ma đổ ra từ hồ lô pháp bảo, chúng bắt đầu bay lượn theo gió, từ từ từng hạt đậu vàng bắt đầu không ngừng lớn lên, đồng thời hình thái cũng thay đổi.

Chương 701

Đến cuối cùng, những hạt đậu vàng này lại biến thành từng binh sĩ hoàng kim!

Đúng vậy, trước đây Vương Ma lúc đầu đã phái ra binh sĩ hoàng kim giao đấu với Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long, nhưng lúc đó hắn nhiều nhất cũng chỉ điều khiển một binh sĩ hoàng kim, căn bản chưa sử dụng thần thông Tát Đậu Thành Binh.

Nhưng bây giờ thì khác.

Vương Ma vì cái chết của Lý Hưng Bá mà phẫn nộ không thôi, muốn báo thù cho hắn.

Đồng thời, Vương Ma cũng rất rõ ràng, hai đối thủ Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ đều không phải là người bình thường có thể đánh bại, vì vậy cần phải dốc toàn lực mới có cơ hội đánh bại hai người này. "A a, thần thông Tát Đậu Thành Binh của Cửu Long Đảo Vương Ma có chút thú vị, nhưng những binh sĩ hoàng kim này có lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của hai huynh đệ chúng ta!" Hàn Độc Long nhìn thấy vô số binh sĩ hoàng kim đang tấn công mình, lại không hề hoảng loạn, ngược lại cười lạnh một tiếng, sau đó giơ thanh trường kiếm màu đen trong tay lên.

Lúc này, thanh trường kiếm pháp bảo màu đen, với tư cách là bản mệnh pháp bảo của Hàn Độc Long, đã có sự thay đổi.

Có thể thấy thanh trường kiếm pháp bảo màu đen này và bộ giáp đen tuyền dữ tợn đã hợp nhất làm một, giống như được buộc vào cánh tay vậy.

Theo cái vung nhẹ của thanh trường kiếm pháp bảo màu đen của Hàn Độc Long, một đạo kiếm khí màu đen hình trăng tròn bay về phía

những binh sĩ hoàng kim này!

Đó chính là Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí mà Hàn Độc Long đã sử dụng khi đấu pháp với Vương Ma trước đây!

Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí vô cùng lợi hại, bản chất là một thể hợp thành của hắc động hư không, có thể dễ dàng nuốt chửng mọi thứ và mọi sự tồn tại gặp phải trên đường đi.

Nhìn thấy đạo kiếm khí như vầng trăng tròn màu đen kia, trong mắt Vương Ma hiện lên một tia e dè.

Với tư cách là người đã từng giao đấu với Hàn Độc Long, Vương Ma rất rõ ràng uy lực của Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Đối với việc binh sĩ hoàng kim có thể chống đỡ được Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí, Vương Ma cũng không có chút tự tin nào.

Đúng lúc này, Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí đã đánh trúng những binh sĩ hoàng kim đang xông lên phía trước.

Những binh sĩ hoàng kim này đều là một phần của thần thông Tát Đậu Thành Binh của Vương Ma, mỗi người thân thể đều vô cùng cứng rắn, có thể đánh có thể đỡ, tay cầm trường qua làm vũ khí, chiến đấu lực vô cùng mạnh mẽ.

Trước đây, đối thủ của Vương Ma khi gặp phải những binh sĩ hoàng kim này đều phải bại lui, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng bây giờ, những binh sĩ hoàng kim vốn luôn bất lợi lại gặp phải Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí có thể nuốt chửng vạn vật!

Chỉ thấy đạo Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí đen tuyền hóa thành một hắc động hư không, thành công nuốt chửng một mảng lớn binh sĩ hoàng kim!

Không hề để lại một chút tàn dư nào!

Vương Ma đồng thời cũng phát hiện mình đã mất liên lạc với những binh sĩ hoàng kim bị nuốt chửng, rõ ràng đã bị hư không chi lực trong hắc động phá hủy!

Chỉ một đòn, Vương Ma đã biết mình không còn là đối thủ của Hàn Độc Long, huống chi đối phương còn có một trợ thủ là Tiết Ác Hổ chưa ra tay.

Mặc dù Tiết Ác Hổ trước đó đã bị thương, nhưng nếu toàn lực ứng phó thì vẫn vô cùng mạnh mẽ, không thể không đề phòng.

Đồng thời, Vương Ma phát hiện Hàn Độc Long bây giờ không còn dùng vòng tròn màu đen đã triệu hồi trước đó nữa.

Phải biết rằng, trước khi nuốt chửng Lý Hưng Bá, Hàn Độc Long muốn sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí cần phải có sự hỗ trợ của vòng tròn màu đen mới có thể sử dụng thành công, nhưng bây giờ thì khác rồi!

Điều này có nghĩa là gì, Vương Ma vô cùng rõ ràng! ..... "Điều đó có nghĩa là Phá Trận Hàn Độc Long đã bắt đầu lợi dụng huyết mạch Thượng cổ Man Long và bản mệnh kim đan từ cơ thể Lý Hưng Bá để nâng cao sức mạnh, Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí cũng có thể sử dụng một cách dễ dàng, không còn gánh nặng như trước nữa." Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện xa vạn dặm, Thiên Đế Tần Hạo đang đầy hứng thú quan sát trận chiến giữa Vương Ma và Hàn Độc Long, bình luận về trận đấu.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đứng bên cạnh cũng đang xem trận chiến, có chút ngạc nhiên nói: "Không ngờ, Phá Trận Hàn Độc Long trong Phá Trận Tam Kiệt lại là hậu duệ huyết mạch chính thống của Thượng cổ Man Long, có thể điều khiển và được ý chí của Thượng cổ Man Long công nhận!

Thật đáng tiếc cho Lý Hưng Bá, tưởng rằng mình đã vô địch, kết quả lại như thế này!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng có chút tiếc nuối, dù sao Lý Hưng Bá trước đây rất mạnh mẽ, đáng tiếc sức mạnh của Thượng cổ Man Long không phải của hắn, nên dễ bị người khác khắc chế.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng cảm xúc, vì hắn biết rằng nếu đặt vận mệnh của mình vào một sức mạnh không thuộc về mình, thì rất dễ có hậu hoạn và phạm sai lầm, vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, Thiên Đế Tần Hạo biết rằng, tuyệt đối không thể giống như Lý Hưng Bá, mù quáng dựa vào sức mạnh không thuộc về mình, kết quả là làm áo cưới cho người khác. "Thiên Đế đại nhân, vậy bây giờ Cửu Long Đảo Vương Ma căn bản không phải là đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long, lại thêm có Phá Trận Tiết Ác Hổ, Ân Thương có hậu chiêu không?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nhìn thấy tình hình, biết rằng Vương Ma chắc chắn sẽ bại, nên mới hỏi như vậy. "Yên tâm đi, Tứ Đại Thiên Vương còn chưa ra tay đâu!" "Đừng vội, trận chiến giữa Ân Thương và Tây Kỳ bây giờ còn chưa đến lúc kết thúc.

Cửu Long Đảo Vương Ma có chiến bại, cũng còn có Tứ Đại Thiên Vương chưa ra tay!" Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo đang nói với Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên như vậy. "Tứ Đại Thiên Vương?

Ma Gia Tứ Tướng?

Bản lĩnh của họ ta cũng đã nghe qua, nghe nói mỗi người đều có pháp bảo và đạo pháp thần thông sở trường nhất, vô cùng khó đối phó.

Nếu họ ra tay, ít ai là đối thủ của họ." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe vậy gật đầu, tỏ vẻ đồng tình, vì hắn cũng

biết sự tồn tại của Tứ Đại Thiên Vương, cũng hiểu rõ bản lĩnh của họ.

Tứ Đại Thiên Vương đều là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, thành viên bao gồm Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Nam Phương Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Tây Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Tứ Đại Thiên Vương mỗi thành viên đều có bản lĩnh riêng.

Ví như đại ca Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sở hữu pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm, thanh bảo kiếm này vô cùng sắc bén, các trường kiếm pháp bảo khác nếu giao thủ với nó cũng không chiếm được ưu thế, ngược lại sẽ bị thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm này chém thành hai đoạn!

Nam Phương Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thì sở hữu Bích Ngọc Tỳ Bà, một pháp bảo của Âm chi đại đạo, cũng có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Một khi Ma Lễ Hồng bắt đầu dùng Bích Ngọc Tỳ Bà đàn tấu nhạc khúc, thì sinh linh trong phạm vi một khi nghe được khúc nhạc này sẽ thần trí không minh mẫn, buồn ngủ, thậm chí chết một cách không rõ ràng, cực kỳ nguy hiểm!

Tây Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng vô cùng lợi hại, sử dụng Khai Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Cái ô này có thể hút người, một khi tu đạo giả bị Khai Thiên Hỗn Nguyên Tán hút vào, thì chỉ có chờ hóa thành nước mủ mà chết, tu đạo giả bình thường căn bản không có cơ hội trốn thoát, có thể nói là vô cùng bá đạo.

Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng không kém

phần lợi hại, nuôi một con thần thú làm sủng vật, một con mãng xà trắng lớn, có thể dễ dàng quấn chặt kẻ địch, sau đó cắn chết, có thể nói là vô cùng hung tàn.

Thể chất thần thú khiến sức mạnh và thể phách của con mãng xà trắng này không thua kém các yêu thú khác, một số tu đạo giả luyện thể công pháp gặp phải cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó đối phó.

Trên đây là ấn tượng của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên về Tứ Đại Thiên Vương, mỗi một thiên vương đều có thủ đoạn sở trường nhất, và vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút, có thể mất mạng, có thể nói là vô cùng nguy hiểm!

Chương 702

Khi Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đang giao đàm tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, thì tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh xa xôi ngàn dặm, Cửu Long Đảo Vương Ma và Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng đã phân định thắng bại. "Khụ khụ!

Khốn kiếp, ta không cam tâm!" Chỉ thấy trên chiến trường lúc này, Cửu Long Đảo Vương Ma đang chật vật ôm lấy ngực, đau đớn phun ra mấy ngụm máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Ngược lại, Phá Trận Hàn Độc Long ở đối diện, sau khi nuốt chửng Lý Hưng Bá và có được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch cùng bản mệnh kim đan, thực lực đã có sự tăng trưởng bùng nổ, có thể nói thực lực hiện tại đã khác xưa, không còn là đối thủ mà Vương Ma có thể chiến thắng.

Cửu Long Đảo Vương Ma dù đã sử dụng thần thông Tát Đậu Thành Binh, cũng vẫn như vậy.

Những binh sĩ hoàng kim mà Vương Ma triệu hồi thông qua Tát Đậu Thành Binh khi đối phó với các tu đạo giả khác thì vô cùng hữu dụng, nhưng một khi gặp phải Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí của Hàn Độc Long thì rất khó phát huy tác dụng.

Những binh sĩ hoàng kim được triệu hồi còn chưa xông đến trước mặt Hàn Độc Long, đã bị hắc động hư không do Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí triệu hồi nuốt chửng.

Những binh sĩ hoàng kim bị hắc động hư không nuốt chửng cũng đều mất liên lạc với Vương Ma, hắn không thể tiếp tục khống chế, cũng hiểu rằng những binh sĩ hoàng kim bị hắc động hư không nuốt

chẳng đã bị hủy diệt, nếu không sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng dù vậy, Vương Ma vẫn không cam tâm, sau đó lại dùng những thủ đoạn khác giao đấu với Hàn Độc Long, nhưng không có ngoại lệ đều thất bại, vì Hàn Độc Long sau khi nuốt chửng Lý Hưng Bá đã có được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch và bản mệnh kim đan, cũng vì vậy mà thực lực đại tăng.

Không lâu sau, Vương Ma vì thực lực không bằng Hàn Độc Long mà bị đánh bị thương.

Đồng thời, chiến đấu đến nước này, Vương Ma cũng không còn bất kỳ thủ đoạn nào có thể gây tổn thương cho Hàn Độc Long nữa. "A a, Cửu Long Đảo Vương Ma à, có không cam tâm cũng vô dụng thôi.

Ta đã nuốt chửng đệ đệ của ngươi là Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, bây giờ có được Thượng cổ Man Long bản nguyên huyết mạch, thực lực của ta đại tăng, thần thông Tát Đậu Thành Binh của ngươi cũng không có tác dụng gì với ta, bây giờ ngươi chỉ có thể chờ chết thôi!" Phá Trận Hàn Độc Long mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng, theo đó thanh trường kiếm màu đen trong tay lại vung lên, phá hủy toàn bộ bức tường cây cối bao vây. "Được rồi, bây giờ thời gian cũng không còn sớm, cũng nên cho ngươi một đòn chí mạng rồi!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, khinh miệt liếc nhìn Vương Ma đã trở thành bại tướng dưới tay mình, lại một lần nữa vung thanh trường kiếm màu đen.

Một đạo Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí như vầng trăng đen bay về phía Vương Ma, tốc độ vô cùng nhanh, Vương Ma hiện tại cũng không có cách nào có thể chống đỡ.

Nhìn đạo Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí phảng phất có thể hủy diệt tất cả càng lúc càng gần, Vương Ma phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng mình thân tử đạo tiêu.

Nhưng ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long cho rằng có thể trừ khử được Cửu Long Đảo Vương Ma, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Đạo Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí vốn đang bay về phía Vương Ma lại đột nhiên dừng lại giữa không trung, ngay sau đó một cái miệng lớn như chậu máu lóe lên, đạo Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí phảng phất như bị ăn mất, không còn tồn tại nữa!

Thấy cảnh này, đồng tử của Phá Trận Hàn Độc Long co rụt lại, thực lực của hắn hiện tại đã tăng lên, nhưng vẫn không có cách nào nhìn rõ vừa rồi rốt cuộc là ai đã ra tay cứu Vương Ma.

Nhưng bất kể là ai ra tay, thực lực nhất định không đơn giản, vì đối phương đã dễ dàng hóa giải Hủy Thiên Diệt Địa kiếm pháp mà hắn toàn lực thi triển! "Là ai dám cản trở chuyện tốt của Phá Trận Hàn Độc Long ta?

Không sợ tìm chết sao?" Phá Trận Hàn Độc Long hét lớn một tiếng, cố gắng tìm ra người đó.

“Kẻ nào ra tay trong tối?

Mau ra đây cho ta!” Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long gầm lên với xung quanh, đồng thời dùng thần thức bắt đầu tìm kiếm xem rốt cuộc là ai đã ngấm ngầm ra tay giúp đỡ Vương Ma của đảo Cửu Long đang sắp bị đánh chết.

“Hàn Độc Long, phải cẩn thận đấy, kẻ ra tay này thực lực phi thường cường đại, lại có thể vô thanh vô tức chặn đứng được đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa của ngươi, chắc chắn không phải là kẻ vô danh.” Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ ở bên cạnh cũng một vẻ nghiêm trận chờ địch, dường như cũng đã ý thức được sự lợi hại của kẻ địch.

Bấy giờ, Vương Ma của đảo Cửu Long cũng có chút ngơ ngác, bởi vì y cũng không ngờ vào lúc sắp chết lại xảy ra tình huống như

vậy, lại được người ta cứu mạng.

"Tốt lắm!

Nếu đã trốn tránh không ra!

Vậy thì đừng trách ta tiếp tục ra tay!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long không tìm được kẻ ra tay trong tối đang ở đâu, có thể thấy đối phương ẩn nấp rất kỹ, hoặc có lẽ căn bản không định hiện ra chân thân.

Nhưng tuy không có cách nào tìm ra tung tích đối phương, Phá Trận Hàn Độc Long lại có cách ép đối phương xuất hiện.

Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long tiếp tục giơ thanh trường kiếm màu đen trong tay lên, nhắm vào Vương Ma của đảo Cửu Long mà vung ra thêm mấy đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa nữa, lần này số lượng còn nhiều hơn trước rất nhiều.

Phá Trận Hàn Độc Long tin rằng với đòn tấn công như vậy, bằng vào trạng thái hiện tại của Vương Ma đảo Cửu Long thì hoàn toàn không có cách nào chống cự, kẻ ra tay cứu giúp trong tối kia cũng nên hiểu rõ điều này, nhất định sẽ bị ép phải hiện chân thân.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ngay khi những luồng kiếm khí hủy thiên diệt địa sắp đánh trúng Vương Ma đảo Cửu Long, một bóng người xuất hiện, trực tiếp chặn đứng toàn bộ những đạo kiếm khí đó!

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hai người mới nhìn rõ bóng người đó rốt cuộc là ai.

Chỉ là khi cả hai nhìn rõ, lại không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì kẻ đứng trước mặt Vương Ma đảo Cửu Long, hóa giải kiếm khí hủy thiên diệt địa không phải là một tu đạo giả, mà là một con mãng xà khổng lồ màu trắng!

Con mãng xà khổng lồ màu trắng này có những đường vân trắng,

trông rất có tầng lớp, đôi mắt cũng rất có linh tính, rõ ràng là một sinh vật có trí tuệ.

"Chẳng lẽ là Bạch Văn Đại Mãng Xà?

Thần thú Bạch Văn Đại Mãng Xà của một trong Ma Gia Tứ Tướng, cũng là một trong Tứ Đại Thiên Vương, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Trong truyền thuyết là thần thú có thể nuốt cả trời đất, uy lực vô cùng to lớn, khó có ai địch nổi!" Lúc này, Vương Ma của đảo Cửu Long cũng trừng mắt, lập tức nhận ra lai lịch của con Bạch Văn Đại Mãng Xà này.

Bây giờ con Bạch Văn Đại Mãng Xà này đã xuất hiện, vậy chẳng phải có nghĩa là Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng đang ở gần đây sao?

Hoặc là cả Tứ Đại Thiên Vương Ma Gia Tứ Tướng cũng sắp xuất hiện?

Xem ra trận giao chiến giữa đại quân Ân Thương và quân Tây Kỳ cuối cùng cũng khiến cho bốn vị tu đạo giả cường đại này ra tay rồi!

Vương Ma đảo Cửu Long là đệ tử tam đại của Tiệt Giáo, tự nhiên cũng biết đến sự tồn tại của Tứ Đại Thiên Vương Ma Gia Tứ Tướng, cũng là đệ tử tam đại, đồng thời cũng hiểu rõ thực lực của đối phương mạnh hơn mình và các thành viên khác của đảo Cửu Long rất nhiều.

"Bạch Văn Đại Mãng Xà?

Ha ha, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không ra gặp mặt ta một chút sao?

Cứ giấu đầu giấu đuôi mãi, tưởng là hạng người không dám gặp ai à!" Là đệ tử Xiển Giáo, Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên không thể

không biết thông tin về đối thủ, dĩ nhiên cũng nhận ra con mãng xà khổng lồ màu trắng này chính là thần thú Bạch Văn Đại Mãng Xà mà Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã thu phục.

Đồng thời, con Bạch Văn Đại Mãng Xà này xuất hiện ở đây và đã hai lần giúp đỡ Vương Ma đảo Cửu Long, vậy thì cơ bản có thể khẳng định chủ nhân của nó là Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng đã có mặt tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này.

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ bên cạnh Phá Trận Hàn Độc Long cũng mặt mày ngưng trọng, lập tức nhắc nhở Phá Trận Hàn Độc Long.

"Tam đệ à, phải cẩn thận, nếu Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã xuất hiện ở đây, vậy có nghĩa là mấy người huynh đệ của hắn, Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Nam Phương Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Tây Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đều có khả năng cũng đã xuất hiện tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này để giao thủ với chúng ta, vạn vạn lần phải cẩn thận, tuyệt đối không được đại ý, cẩn thận bị đánh lén sau lưng!" "Điều này đương nhiên, nhị ca yên tâm đi, ta không dễ bị người ta chui chỗ trống như vậy đâu!" Phá Trận Hàn Độc Long gật đầu đáp ứng, trong lòng cũng âm thầm dấy lên lòng cảnh giác, chú ý đến những tình huống dị thường có thể xảy ra.

Chương 703

Dù sao tình hình hiện tại cũng rất nguy hiểm, đừng nhìn trước đó Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ sau kế hoạch của Phá Trận Long Tu Hổ đã thành công tính kế mạng sống của Lý Hưng Bá đảo Cửu Long, và để Phá Trận Hàn Độc Long thành công nuốt chửng sức mạnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá đảo Cửu Long, khiến thực lực tăng mạnh, nhưng một khi Ma Gia Tứ Tướng Tứ Đại Thiên Vương đối diện ra tay, thì vẫn chưa đủ xem.

"Ha ha, lũ tiểu nhi vô tri, cũng dám ở trước mặt Ma Lễ Thọ gia gia ta mà ngang ngược, gan lớn thật, hôm nay để hai con sâu con mèo các ngươi lấp đầy bụng cho Bạch Văn Đại Mãng Xà của ta!" Đúng lúc này, đầu của con Bạch Văn Đại Mãng Xà khổng lồ ngẩng lên.

Cùng lúc đó, giữa trán của đầu rắn nứt ra một khe hở, nếu nhìn từ xa thì giống như mở ra con mắt thứ ba vậy.

Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ thấy vậy thì nghiêm trận chờ địch, dường như đã cảm nhận được điều gì đó bất thường.

Bấy giờ, khi con mắt ở giữa trán đầu rắn từ từ mở ra, một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Từ trong con mắt thứ ba mở ra của Bạch Văn Đại Mãng Xà, một người từ từ bước ra.

Người này thân cao ba trượng, thân thể khôi ngô, đạo bào mặc trên người có thêu một con mãng xà khổng lồ màu trắng!

"Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ?" Phá Trận Hàn Độc Long thấy vậy, trong mắt lộ ra một tia kiêng dè, trầm giọng hỏi.

Bởi vì Phá Trận Hàn Độc Long cảm nhận được một luồng khí tức cường đại từ trên người tu đạo giả bước ra từ con mắt thứ ba của Bạch Văn Đại Mãng Xà, rõ ràng thực lực của đối phương cũng không hề yếu, tự nhiên phải cẩn thận đối phó, không thể có chút sơ suất nào.

"Ha ha, gia gia Ma Lễ Thọ ở đây, lũ nhãi con Xiển Giáo đối diện mau mau chịu chết, cũng để ta đây sớm trở về động phủ thanh tu!" Tu đạo giả xuất hiện từ trong Bạch Văn Đại Mãng Xà thẳng thắn thừa nhận thân phận Tứ Đại Thiên Vương của mình, nhưng thái độ lại vô cùng kiêu ngạo, một vẻ không hề coi Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ ra gì.

Người ra tay giúp đỡ Vương Ma đảo Cửu Long không phải ai khác, chính là chủ nhân của Bạch Văn Đại Mãng Xà, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Đồng thời người này cũng là đệ tử tam đại của Tiệt Giáo, Ma Gia Tứ Tướng Tứ Đại Thiên Vương!

Có thần thú Bạch Văn Đại Mãng Xà, có thể nuốt chửng trời đất, uy lực vô cùng kinh khủng.

Đương nhiên, việc nuốt chửng trời đất đối với Bạch Văn Đại Mãng Xà hiện tại là không thể làm được, giống như kiếm khí hủy thiên diệt địa của Phá Trận Hàn Độc Long, nếu sau này cảnh giới có thể đột phá đến một độ cao nhất định, thì mới có thể làm được những việc tương tự.

Nhưng hiện tại không phải là lúc bận tâm những chuyện này, Phá Trận Hàn Độc Long thấy đối phương lại kiêu ngạo như vậy, vẻ mặt cũng không được tốt cho lắm.

Bởi vì Phá Trận Hàn Độc Long khó khăn lắm mới nuốt chửng được Lý Hưng Bá đảo Cửu Long để tăng trưởng thực lực, chưa vui mừng được bao lâu, kết quả lại gặp một tên còn thích ra vẻ hơn mình,

điều quan trọng là thực lực của đối phương dường như cũng không hề thấp, làm sao có thể vui mừng được chứ?

“Tại hạ Vương Ma đảo Cửu Long, bái kiến Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đạo hữu, lần này đa tạ Ma Lễ Thọ đạo hữu ra tay tương trợ, ta mới có thể sống sót dưới tay Phá Trận Hàn Độc Long, ơn cứu mạng khó lòng báo đáp.” Vương Ma đảo Cửu Long vừa thấy người giúp mình là Tứ Đại Thiên Vương Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, lập tức cảm thấy có hy vọng, vội vàng bước tới cảm tạ.

Đồng thời, trong lòng Vương Ma đảo Cửu Long lúc này cũng đang nghĩ, liệu có thể nhờ Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giúp mình chém giết hai tên Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đối diện không, phải biết hai tên này đã thiết kế hại chết tứ đệ của y là Lý Hưng Bá đảo Cửu Long, không thể dễ dàng buông tha!

“Được rồi được rồi! "Ngươi và ta đều là đệ tử Tiệt Giáo, có gì mà phải cảm tạ, dù sao bây giờ ngươi đã bị thương không thể tiếp tục chiến đấu, chi bằng mau chóng trở về đại doanh Ân Thương chữa thương đi, trận chiến bây giờ đừng tham gia nữa, dù sao ngươi cũng bị thương rồi, nếu mạo muội giúp đỡ chỉ ảnh hưởng đến ta thi triển thần thông!" Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghe xong lời của Vương Ma đảo Cửu Long thì nói một cách mất kiên nhẫn, đuổi Vương Ma đảo Cửu Long đi.

Vương Ma đảo Cửu Long cũng biết đối phương làm vậy là vì tốt cho mình, dù sao hiện tại chiến lực của y vốn không đủ, lại thêm thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long đối diện quá mạnh, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, nếu tiếp tục ở lại đây, thì đối với y chỉ là một thứ chướng mắt mà thôi, chi bằng mau chóng rời khỏi đây, để lại chiến trường cho Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ xử lý.

“Vậy được, ta bây giờ rời khỏi đây, trận chiến sau này xin nhờ Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đạo hữu, nhưng xin hãy cẩn thận một chút, bởi vì hai người đối diện một người sở hữu huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, người kia cũng không hề kém cạnh, cũng sở hữu huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ, vô cùng khó đối phó!” Vương Ma đảo Cửu Long nói xong thì rời đi.

Hiện tại chỉ cần nhanh chóng rời khỏi đây là được, những chuyện khác không cần phải quan tâm.

“Hừ, Thượng Cổ Man Long sao là đối thủ của Thượng Cổ Mãng Xà được!” Đợi Vương Ma đảo Cửu Long đi rồi, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nở một nụ cười khinh miệt với Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, dường như rất coi thường bọn họ.

“Ha ha, Ma Lễ Thọ, một trong Tứ Đại Thiên Vương Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương thì đã sao?

Chẳng lẽ ngươi định dựa vào một người một rắn mà làm đối thủ của hai huynh đệ chúng ta sao?

Nếu ngươi cho rằng như vậy có thể chiến thắng chúng ta, thì cũng quá viển vông rồi đấy!” Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên không ưa bộ dạng kiêu ngạo của Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hừ lạnh một tiếng, không hề yếu thế nói.

Cùng lúc đó, bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt trên người Phá Trận Hàn Độc Long cũng đang từ từ bắt đầu thay đổi hình thái, dường như đang biến hóa thành trạng thái mạnh hơn.

Người bạn đồng hành bên cạnh, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng vậy, lại một lần nữa sử dụng Sát Thần Hắc Hổ Thể, đồng thời vết thương trước đó cũng đã lành lại gần hết.

Xem ra, trước đó khi Phá Trận Tiết Ác Hổ đấu pháp với Lý Hưng Bá đảo Cửu Long căn bản không bị thương quá nghiêm trọng, theo thời gian trôi qua, vết thương trên người sớm đã được năng lực hồi phục mạnh mẽ mà Thượng Cổ Hắc Hổ ban cho Phá Trận Tiết Ác Hổ hóa giải, hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu vết bị thương nào, lại một lần nữa hồi phục lại dáng vẻ mạnh mẽ như trước.

"Ồ?

Hai con sâu nhỏ và mèo con cũng muốn làm đối thủ của ta sao?

Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta chỉ có một mình sao?

Cũng quá ngây thơ rồi đấy!

Phải biết rằng Tứ Đại Thiên Vương bốn huynh đệ chúng ta trước nay đều cùng nhau ra tay!" Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng, nói ra một câu khiến Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

"Không ổn, chẳng lẽ lần này Tứ Đại Thiên Vương đều đến giúp đại quân Ân Thương sao?" Phá Trận Hàn Độc Long vội vàng dùng thần thức giao lưu với nhị ca Phá Trận Tiết Ác Hổ, để chuẩn bị kế hoạch tiếp theo.

"Chắc chắn là như vậy, Tứ Đại Thiên Vương trước nay đều hình ảnh không rời, hiện tại đã xuất hiện một Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, vậy thì sau đó Ma Lễ Thanh, Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Hải cũng nên xuất hiện!" Phá Trận Tiết Ác Hổ sau khi nghe lời của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Dù sao một Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ làm đối thủ, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hai người

liên thủ có lẽ có khả năng đánh bại, nhưng một khi Tứ Đại Thiên Vương của đối phương tụ tập lại cùng ra tay, thì bất kể là Phá Trận Hàn Độc Long hay Phá Trận Tiết Ác Hổ đều không có đủ tự tin có thể chiến thắng đối phương.

"Hừ hừ!

Bây giờ biết sợ rồi sao?

Nhưng đã có chút muộn rồi, ra đi các huynh đệ!

Cho mấy tên này biết tay!" Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại không định cho Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cơ hội bàn bạc kế hoạch, hét lớn một tiếng lên trời, lập tức từng luồng từng luồng dao động pháp lực bắt đầu xuất hiện.

"Ha ha, ta đến rồi!

Hôm nay để cho đệ tử Xiển Giáo đối diện kiến thức sự lợi hại của Ma Gia Tứ Tướng chúng ta!" Một tráng hán cầm một thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm, cưỡi một đạo độn quang, hạ xuống bên cạnh Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, người này không phải ai khác chính là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm trên tay y có thể nói là pháp bảo có uy danh lừng lẫy!

Theo lời triệu hoán của Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, một tráng hán thân hình cao lớn khôi ngô xuất hiện trên chiến trường này.

Người này không phải ai khác, chính là đại ca trong Ma Gia Tứ Tướng!

Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Chương 704

Chấp chưởng pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm, uy lực vô cùng, có thể dễ dàng chém đứt tà túy và ô uế, được xưng là trường kiếm pháp bảo siêu cấp chí dương chí cương.

Tuy không phải là tiên thiên pháp bảo trân quý hiếm có, nhưng uy lực lại vô cùng cường đại, một số tiên thiên pháp bảo cũng không thể sánh bằng.

Là tu đạo giả, bất kể là đạo trường tốt, sư môn, công phu, pháp bảo đều không thể thiếu một.

Tiên thiên pháp bảo là một loại pháp bảo vô cùng trân quý và hiếm có, là thứ mà không ít tu đạo giả theo đuổi.

Tiên thiên pháp bảo, đúng như tên gọi, là pháp bảo được sinh ra trước khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, có thể nói thời gian tồn tại của chúng còn lâu hơn cả trời đất.

Không chỉ vậy, vì những tiên thiên pháp bảo này sinh ra trước khi trời đất được khai mở, nên chúng cũng sở hữu những uy năng kỳ diệu, vô cùng huyền ảo, thậm chí có tu đạo giả từ một số tiên thiên pháp bảo mà lĩnh ngộ ra được công pháp thần thông đặc thù.

Chính vì có nhiều đặc tính như vậy, nên tiên thiên pháp bảo trong thế giới tu đạo giả luôn là thứ vô cùng được săn đón.

Nhưng tiên thiên pháp bảo dù sao cũng không phải là sản vật đầy đường, số lượng vô cùng hiếm có, trong đó có không ít tiên thiên pháp bảo đã bị những tu đạo giả có tu vi cao thâm thu được, tu đạo giả bình thường nếu không có cơ duyên có lẽ tu luyện cả đời cũng chưa từng thấy cái gọi là tiên thiên pháp bảo.

Nhưng tiên thiên pháp bảo tuy là pháp bảo vô cùng trân quý, nhưng về bản chất cũng không phải là không thể thay thế.

Một số hậu thiên pháp bảo do tu đạo giả luyện chế ra, uy lực cũng không hề kém cạnh tiên thiên pháp bảo chút nào.

Trong đó đại biểu rõ ràng nhất, chính là thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay Nam Phương Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh hiện tại!

Uy lực cường đại, từng chém đứt cả tiên thiên pháp bảo!

Mặc dù tiên thiên pháp bảo đó không phải là loại giới công phạt, nhưng có được chiến tích như vậy, cũng đủ để chứng minh uy lực của pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm này rồi.

Cùng lúc đó, tu vi bản thân của vị Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh này cũng không hề kém, không chỉ đơn giản là dựa vào pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm.

Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa xuất hiện trên chiến trường, cả người và kiếm đều tỏa ra một luồng áp lực cường đại.

Nếu là tu đạo giả có thực lực thấp ở đây, có lẽ chưa đến một giây đã ngã gục xuống đất rồi.

Uy áp của cường giả!

Kẻ yếu căn bản không có cách nào chống cự!

Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đối diện đương nhiên không phải là kẻ yếu, không đến nỗi ngã xuống đất, nhưng từ sự ngưng trọng trong long nhãn và hổ đồng có thể thấy, bọn họ đã phải chịu một áp lực nhất định, chỉ vì thực lực không yếu nên mới có thể chống đỡ được.

“Ha ha, mấy tên nhóc con Xiển Giáo này thực lực xem ra cũng

không tệ, lần này Ma Gia Tứ Tướng chúng ta có thể đại hiển thân thủ rồi!

Nếu không cứ ở mãi trong động cũng chán chết, không ra ngoài giết mấy người thì không thể cảm ngộ được đại đạo chân ý!" Lúc Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nói, tuy cười ha ha một vẻ rất sảng khoái, nhưng sát khí toát ra từ lời nói lại khiến người ta không rét mà run!

Cũng khó trách người phàm hậu thế lại dùng Ma Gia Tứ Tướng làm thần giữ cửa, chỉ riêng khí thế hung ác trong từng lời nói hành động này, yêu ma quỷ quái bình thường căn bản không có gan lại gần!

"Làm sao đây?

Tam đệ hiện tại hẳn là đang không ngừng được sức mạnh huyết mạch Thượng Cổ Man Long cường hóa phải không?

Nếu cộng thêm kích phát sức mạnh bản mệnh kim đan, có lẽ có thể đánh bại Trì Quốc Thiên Vương và Tăng Trường Thiên Vương của Ma Gia Tứ Tướng đối diện chứ?" Đối mặt với áp lực cường đại và sát ý trần trụi của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long lại bắt đầu truyền âm giao lưu chiến thuật.

"Ác Hổ huynh trưởng có điều không biết, huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long từ tổ tiên trong cơ thể ta tuy hợp với ta, nhưng bản mệnh kim đan hiện tại ta lại không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh, cho dù phóng thích ra cường hóa tạm thời cũng không thể đảm bảo có thể chiến thắng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thọ!" Bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt trên người Phá Trận Hàn Độc Long lúc này, dường như cũng trở nên không còn tồn tại nữa, vì xem ra không có cách nào giao chiến với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Phá Trận Tiết Ác Hổ nghe đến đây, trên mặt cũng lộ ra vẻ quyết

liệt.

Y biết, mình và huynh đệ Phá Trận Hàn Độc Long cho dù không đánh lại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thọ, cũng không thể chạy thoát, bởi vì lúc Ma Gia Tứ Tướng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ xuất hiện y đã cảm nhận được không gian xung quanh đã bị phong tỏa.

Tuy phong tỏa không quá vững chắc, chỉ cần Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ tốn chút thời gian là có thể hoàn thành, nhưng Ma Gia Tứ Tướng làm đối thủ sẽ không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào để phá vỡ phong tỏa mà chạy thoát.

Vì vậy, có thể nói Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hiện tại sắp phải đối mặt với một trận ác chiến!

Đối thủ của bọn họ, là Ma Gia Tứ Tướng có danh tiếng lừng lẫy trong số các đệ tử tam đại của Tiệt Giáo!

"Hắc hắc, Phá Trận Tam Kiệt Tiết Ác Hổ và Hàn Độc Long sợ rồi kìa, không hổ là đại ca, vừa ra sân đã trấn áp được rồi!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trước đó cũng rất ngang ngược trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, nhưng hiện tại khi đại ca của Ma Gia Tứ Tướng là Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh xuất hiện, hắn bắt đầu khiêm tốn hơn, bắt đầu nịnh nọt.

"Đó là đương nhiên, Ma Gia Tứ Tướng chúng ta lúc nào thua người khác?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cũng không hề khách khí chút nào, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ đối diện.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không hề hoảng sợ, vì hắn đã phong tỏa khu vực xung quanh, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ muốn chạy thoát trước mặt Ma Gia Tứ Tướng hoàn toàn không thực tế!

“Hắc hắc, đại ca, ta thấy hay là lần này để hai người chúng ta liên thủ đối phó với Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đi, vừa hay mỗi người một, không nhiều không ít!” Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà dưới chân lộ ra vẻ hung ác, một vẻ muốn đại khai sát giới, dường như không thể chờ đợi được nữa để bắt đầu chiến đấu.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa nói xong, bất ngờ xảy ra.

Trên chiến trường lại xuất hiện hai tráng hán thân hình khôi ngô, một người mặc đạo bào màu đỏ máu, chính là Đông Phương Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Người thứ ba xuất hiện trong Ma Gia Tứ Tướng chính là lão nhị Đông Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng, cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Vị Ma Lễ Hồng này là một trong Ma Gia Tứ Tướng, mặc đạo bào màu đỏ, nhưng trên tay lại ôm một cây Bích Ngọc Tỳ Bà!

Bích Ngọc Tỳ Bà này không hề đơn giản, là một kiện hậu thiên pháp bảo của Âm Chi Đại Đạo, có thể thi triển công kích của Âm Chi Đại Đạo, chỉ cần cây Bích Ngọc Tỳ Bà này được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng dùng pháp lực thúc đẩy, có thể phát ra những khúc nhạc nhiếp hồn đoạt phách.

Có những sinh linh thậm chí sẽ rơi vào ảo giác, không chỉ mất đi ý thức, thậm chí sẽ trở thành con rối bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng khống chế, cho dù chết cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào!

Từng có lần Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng này trực tiếp dùng Bích Ngọc Tỳ Bà đàn một khúc nhạc, trong khoảnh khắc khiến toàn bộ bình dân bá tánh trong thành phố đều tự sát mà chết.

Sở dĩ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng làm tất cả những điều này, là vì có một tu đạo giả đối địch đã trốn vào thành phố đó, hắn liền trực tiếp động thủ đồ thành để tìm ra tung tích của tu đạo giả đó, có thể nói là kẻ âm hiểm độc ác không có chút nhân nghĩa đạo đức nào, là một nhân vật tàn nhẫn rất khó đối phó!

Quả nhiên, sau khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng xuất hiện, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trước đó đã thu liễm đi rất nhiều trở nên càng ngoan ngoãn hơn, rõ ràng so với đại ca Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, hắn càng sợ hãi nhị ca Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng giết người vô hình trước mặt này hơn!

Nhưng không chỉ có một mình Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng xuất hiện, phía sau còn có người khác theo sau.

Hiện tại Ma Gia Tứ Tướng đã xuất hiện ba người, người còn lại tự nhiên không cần phải nói nhiều.

"Tam ca, còn chờ gì nữa, mau xuống đi, ta đã chờ nửa ngày rồi!" Lúc này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hét lên trời một tiếng, dường như đang gọi ai đó.

"Đến rồi đến rồi!

Tứ đệ à, vội gì chứ, ta không phải đến rồi sao?

Chương 705

Vừa rồi trên đường cho Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán của ta ăn chút đồ ngon, chưa kịp tiêu hóa nữa!

Cứ thúc giục ta mãi.

Thật là, vội làm gì, chẳng lẽ đại quân Tây Kỳ sẽ chạy mất sao?" Giọng nói của người cuối cùng truyền đến từ trên trời, nghe rất lười biếng, dường như mọi thứ đều không thể khiến hắn bận tâm.

Người này mặc đạo bào màu xanh lam, thân hình cân đối, trông khá có khí chất nho nhã tùy hòa, cùng lúc đó trong tay ôm một cây dù màu xanh lục!

Người này không phải ai khác, chính là Tây Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, xếp thứ ba trong Ma Gia Tứ Tướng!

Cây dù trong tay hắn cũng không phải là dù bình thường, mà là tiên thiên pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán!

Đúng vậy, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán này là tiên thiên pháp bảo thật sự, giống như đèn lồng tiên thiên pháp bảo trong tay Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, cũng là tiên thiên pháp bảo hiếm có!

Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán là tiên thiên pháp bảo tự nhiên cũng có chỗ đặc biệt, trong đó một trong những thần thông mạnh nhất là khi mở Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán ra, có thể hút tất cả sinh vật trong phạm vi vào trong.

Đợi Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán khép lại, những sinh linh bị hút vào trước đó sẽ bị nhốt bên trong, chỉ cần khẽ thúc giục là có thể biến tất cả những sinh linh này thành nước mủ, có thể nói là vô cùng kinh khủng!

Chỉ thấy Tây Phương Đa Văn Thiên Vương này sau khi đến chiến trường, ngáp một cái, uể oải đứng bên cạnh Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, dáng vẻ mệt mỏi như chưa ngủ tỉnh.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy vậy cũng một vẻ bất lực, dường như đã quen rồi.

Đến hiện tại, Ma Gia Tứ Tướng cuối cùng cũng đã tụ họp đầy đủ!

Lần lượt là Đông Phương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Nam Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Tây Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, Bắc Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Bốn người này, chính là Ma Gia Tứ Tướng có danh tiếng lừng lẫy trong số các đệ tử Tiệt Giáo!

Mỗi người đều có bản lĩnh riêng, có thể nói thực lực cường hãn.

Bất kể là pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm và Bích Ngọc Tỳ Bà có uy lực sánh ngang tiên thiên pháp bảo, tiên thiên pháp bảo thật sự Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán hay là thần thú Bạch Văn Đại Mãng Xà, đều là những thứ vô cùng cường đại!

Lúc này, điều mà Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đang nghĩ không phải là làm thế nào để chiến thắng Ma Lễ Thanh và Ma Lễ Thọ đối diện, mà là làm thế nào để thoát khỏi sự tấn công của Ma Gia Tứ Tướng và thành công trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Không phải bọn họ không có bản lĩnh và thực lực, nhưng hiện tại đối diện có bốn Ma Gia Tứ Tướng thực lực cường đại, chỉ dựa vào sức mạnh của hai người rất khó đánh bại đối phương!

Vì vậy vào lúc này, tự nhiên phải nghĩ cách chạy trốn rồi.

Nếu không, trận chiến tất bại không cần thiết phải đánh.

“Ha ha, các huynh đệ xem kìa, hai tên kia lùi lại co rúm lại trông có vẻ muốn chạy trốn phải không?” Hành động và ánh mắt giao lưu của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, tự nhiên không qua được mắt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của bọn họ, lúc này càng trực tiếp hét lớn, tùy ý chế giễu Phá Trận Tam Kiệt đối diện.

“A a, tứ đệ à, bây giờ phải làm sao đây, chúng ta có bốn huynh đệ ở đây, nhưng đối diện chỉ có hai người, không đủ chia đâu, phải biết Kim Cương Thanh Phong Kiếm của đại ca một khi đã ra khỏi vỏ là phải uống máu, Bích Ngọc Tỳ Bà của ta cũng cần hồn phách, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán của tam đệ tuy vừa mới ăn một số phàm nhân, nhưng làm sao sánh được với hồn phách của tu đạo giả, càng đừng nói đến Bạch Văn Đại Mãng Xà của ngươi, tin rằng bây giờ Tiểu Bạch cũng đói lắm rồi phải không!” Người nói là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, lúc này trên khuôn mặt nho nhã tùy hòa của hắn mang theo nụ cười như gió xuân, dường như chỉ đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

“Đúng vậy, chúng ta có bốn người, nhưng đối diện chỉ có hai người, phải chia thế nào đây?

Phải biết Ma Gia Tứ huynh đệ chúng ta là cùng chung hoạn nạn, nếu có người ăn một mình thì không tốt lắm đâu.” Người tiếp lời là tam đệ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hải, hắn và Ma Lễ Thọ đứng cùng nhau, cười híp mắt nói.

Bất kể là nhị ca Ma Lễ Hồng, tam đệ Ma Lễ Hải hay là tứ đệ Ma Lễ Thọ dường như đều đang bận tâm đến vấn đề này, tranh cãi không ngừng.

Ngược lại, người làm đại ca Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh không nói gì, đứng yên tại chỗ như núi Thái Sơn, lặng lẽ nhìn

mọi chuyện xảy ra trước mắt.

"Đủ rồi!

Lũ khốn này, chẳng phải ỷ đông người sao?

Bản đại gia cũng không phải dễ chọc đâu, để xem ai tu vi mạnh hơn!" Phá Trận Hàn Độc Long nghe thấy đối diện một vẻ như đã nắm chắc phần thắng, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Không thể không nói, thái độ của Ma Gia Tứ Tướng thực sự quá kiêu ngạo, đến mức dường như mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên.

Bất kể là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hay Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hải, đều coi Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ là vật trong túi, có thể tùy tay bóp chết.

Cảm giác như vậy, khiến cho Phá Trận Hàn Độc Long, một trong Phá Trận Tam Kiệt, vô cùng phẫn nộ.

Vì vậy vào lúc này, Phá Trận Tam Kiệt vô cùng phẫn nộ cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Một mình hắn lao về phía Ma Gia Tứ Tướng, cùng lúc đó cơ thể hắn cũng đang xảy ra biến hóa.

Bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt vốn bao phủ toàn thân lại một lần nữa thay đổi hình thái, những chiếc gai nhọn trên người bắt đầu trở nên ngắn hơn một chút, nhưng kỳ lạ là trông lại càng sắc bén hơn, long trảo cũng trở nên thon dài hơn, có thể thấy trên đó mọc đầy những lớp vảy Thượng Cổ Man Long màu đen bóng, mang theo một luồng khí tức hoang dã.

Không chỉ vậy, lúc này sau lưng bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt của Phá Trận Hàn Độc Long lại xuất hiện hai cục u.

Hai cục u không hề có dấu hiệu nào đột nhiên phồng to, ngay sau

đó giống như bướm phá kén, hai đôi cánh rồng màu đen như bộ xương từ hai cục u đột nhiên xuất hiện trên lưng Phá Trận Hàn Độc Long!

Một đôi cánh rồng màu đen này vừa xuất hiện, đã thể hiện năng lực siêu cường, tốc độ đó!

Tốc độ lao về phía Ma Gia Tứ Tướng của Phá Trận Hàn Độc Long trở nên nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Lúc này, cơ thể và bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt của Phá Trận Hàn Độc Long lại xảy ra biến hóa!

"Gào gào gào!" Chỉ nghe thấy Phá Trận Hàn Độc Long gầm lên một tiếng, cuối cùng một chiếc đuôi rồng khổng lồ xuất hiện sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long, trên đó phủ đầy vảy rồng màu đen, và có rất nhiều gai nhọn sắc bén, đầy tính công kích, dường như mọi thứ đều sẽ bị chiếc đuôi rồng này phá hủy!

Cùng với sự xuất hiện của một chiếc đuôi rồng và đôi cánh rồng Thượng Cổ Man Long sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long, thực lực của người này lại một lần nữa tăng lên một bậc!

Lần này, sức bùng nổ của Phá Trận Hàn Độc Long được nâng cao đáng kể, thực lực mạnh hơn không ít so với lúc giao thủ với Vương Ma đảo Cửu Long trước đó.

Phá Trận Hàn Độc Long cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể sau khi được cường hóa bởi sức mạnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, lập tức nhìn Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải gần trong gang tấc với vẻ mặt dữ tợn!

Bây giờ, Phá Trận Hàn Độc Long này muốn để cho Ma Gia Tứ Tướng kiêu ngạo phải trả giá!

Để bọn họ biết rằng, thân phận hậu duệ của Thượng Cổ Man Long không thể bị sỉ nhục!

Vì thế, Phá Trận Hàn Độc Long đột ngột xoay người về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, sử dụng một chiêu Thần Long Bãi Vĩ vừa mạnh mẽ bá đạo, vừa có sức bùng nổ và tốc độ tấn công đỉnh cao!

Vù vù vù!

Tiếng nổ khí do chiêu Thần Long Bãi Vĩ này tạo ra vô cùng mạnh, như một nhát dao xé rách không khí, uy lực vô cùng kinh khủng!

Chương 706

"Nhận chiêu đi!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, để ta xem, rốt cuộc thực lực của ngươi mạnh đến đâu, mà có thể kiêu ngạo coi thường sức mạnh cường đại như ta!" Đôi mắt rồng màu vàng lạnh lùng của Phá Trận Hàn Độc Long vô tình nhìn chằm chằm Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, dường như muốn xem đối phương rốt cuộc có cách nào đối phó không!

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, chuyện xảy ra lại khiến Phá Trận Hàn Độc Long không khỏi co rút đồng tử, dường như đã thấy một chuyện không thể tin được!

"(Ngáp) Thật là nhàm chán đến cùng cực, cứ tưởng hậu duệ của Thượng Cổ Man Long này có bản lĩnh gì hay ho, hóa ra là một đòn tấn công nhàm chán như vậy!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại đối mặt với chiêu Thần Long Bãi Vĩ có sức bùng nổ siêu cường của Phá Trận Hàn Độc Long mà ngáp một cái, một vẻ chán chường.

Sau đó cơ thể đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, khiến Phá Trận Hàn Độc Long co rút đồng tử, trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành!

Ầm ầm!

Giây tiếp theo, chiêu Thần Long Bãi Vĩ có sức bùng nổ siêu cường đập mạnh xuống đất, cuốn lên một đám khói bụi không nhỏ.

Đám khói bụi chưa hoàn toàn tan đi, đã thấy một bóng người có vẻ dữ tợn bay ra từ trong khói bụi.

Người này không phải ai khác, chính là Phá Trận Hàn Độc Long đã

phát động tấn công, sử dụng chiêu Thần Long Bãi Vĩ tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải trước đó!

Nhưng lúc này trên mặt Phá Trận Hàn Độc Long sớm đã không còn sự phẫn nộ ban đầu, thay vào đó là sự kinh ngạc nhiều hơn, dường như đã gặp phải chuyện không thể tin được!

Cùng lúc đó, có một đạo nhân ảnh cũng xuất hiện trong khói bụi, cho dù có khói bụi che khuất, nhưng từ sự lười biếng toát ra từ trên người bóng người này cũng có thể nhận ra ngay là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Ầm ầm!

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, đám khói bụi bao phủ khu vực này như bị người ta dùng một nhát dao chém ra, chia thành hai nửa!

Cùng lúc đó, trong mắt Phá Trận Hàn Độc Long lại xuất hiện bóng ngược của một người!

"Ha ha, đi rồi sao?

Không ở lại chơi thêm một lúc à?" Người nói chính là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, lúc này hắn vẫn một vẻ lười biếng, phảng phất như làm gì cũng không có tinh thần, nhưng tốc độ di chuyển lại vô cùng nhanh.

Gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long đang lùi lại để kéo giãn khoảng cách, chỉ cách hắn chưa đầy một thước!

Trên mặt Phá Trận Hàn Độc Long lộ ra vẻ phẫn nộ, từ bỏ việc tạm thời rút lui, tiếp tục dùng một long trảo tấn công.

Long trảo tuy là do hai tay của Phá Trận Hàn Độc Long biến thành, nhưng vì bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt, đã bắt đầu trở nên đầy tính

công kích, ngay cả lớp vảy Thượng Cổ Man Long trên bề mặt long trảo cũng đang phát ra từng luồng hàn quang, như một thanh bảo kiếm sắc bén!

Sự thật cũng chính là như vậy, nếu có một thanh bảo kiếm ở phàm gian khi đúc có thêm một mảnh vảy rồng trên người Phá Trận Hàn Độc Long, thì thanh bảo kiếm đó nhất định sẽ trở thành một trong những thanh bảo kiếm mạnh nhất thế gian.

Đương nhiên, thanh bảo kiếm mạnh nhất này chỉ dành cho người phàm, nhưng cũng đủ để thể hiện sự cường đại của long trảo của Phá Trận Hàn Độc Long sau khi sử dụng bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt!

Nhưng đòn tấn công như vậy, lại không khiến Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có ý định né tránh chút nào, trực tiếp giơ cây Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán đang khép lại trong tay lên đỡ đòn tấn công long trảo của Phá Trận Hàn Độc Long!

Keng!

Long trảo của Phá Trận Hàn Độc Long và Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại va đập.

Phá Trận Hàn Độc Long thấy vậy đồng tử không khỏi co rút, vì hắn phát hiện đối thủ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vẫn một vẻ ung dung tự tại, nhưng hắn lại cảm nhận được sức mạnh to lớn của đối phương từ trên long trảo truyền đến!

Phá Trận Hàn Độc Long vì không chịu nổi thái độ cao cao tại thượng như sỉ nhục của Ma Gia Tứ Tướng đối diện, nên đã một mình mặc áo giáp nanh vuốt đen kịt lao tới.

Ban đầu Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng tự tin, vì sau khi bày mưu tính kế nuốt chửng Lý Hưng Bá đảo Cửu Long, hắn đã thành

công nhận được sức mạnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và bản mệnh kim đan.

Phải biết rằng thân phận ban đầu của Phá Trận Hàn Độc Long là hậu duệ của Thượng Cổ Man Long, vì vậy mới được Thượng Cổ Man Long công nhận, cùng lúc đó cũng có thể phát huy tối đa sức mạnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, có thể nói thực lực đã đạt đến một cảnh giới vô cùng cường đại rồi.

Đó cũng là cơ sở để Phá Trận Hàn Độc Long có đủ tự tin giao thủ với Ma Gia Tứ Tướng, dù sao thực lực vẫn tăng lên đáng kể.

Bất kể là Lý Hưng Bá đảo Cửu Long hay Vương Thượng Hải đảo Cửu Long trước đó đều không phải là đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long, Ma Gia Tứ Tướng có lợi hại đến đâu cũng không thể lợi hại hơn được.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long sau khi giao thủ với lão tam Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải của Ma Gia Tứ Tướng, mới biết suy nghĩ vừa rồi của mình ngây thơ đến mức nào.

Lại còn ảo tưởng một mình đánh thắng Ma Gia Tứ Tướng đối diện, chỉ riêng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang giao thủ với mình trước mặt, về sức mạnh đã không hề thua kém hắn.

Đó chỉ là phán đoán dè dặt của Phá Trận Hàn Độc Long, vì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải khi giao thủ với hắn vẫn một vẻ ung dung tự tại, dường như mọi chuyện đều không quan tâm.

Phá Trận Hàn Độc Long vì vậy mà suy đoán, thực lực của đối phương có lẽ chưa hoàn toàn sử dụng hết.

Chỉ một Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chưa sử dụng toàn lực, đã khiến Phá Trận Hàn Độc Long có chút kinh ngạc, trong lòng cũng có chút hối hận vì sự lỗ mãng của mình, lúc đầu không nên liều lĩnh

khiêu chiến với Ma Gia Tứ Tướng này như vậy.

“Hắc hắc, bây giờ mới muốn lui lại?

Không phải quá muộn rồi sao?

Ta mới vừa bắt đầu khởi động thôi!

Lát nữa đừng để ta quá nhàm chán đấy!” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tuy trông có vẻ thờ ơ với mọi chuyện, nhưng thực tế lại không hề bỏ qua việc quan sát đối thủ của mình, cũng chính là Phá Trận Hàn Độc Long đang được bao bọc trong bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt trước mặt.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chỉ cần cảm nhận sự thay đổi cường độ sức mạnh của đối phương từ cánh tay, đã đoán được hắn định tạm thời rút lui để kéo giãn khoảng cách.

Nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải làm sao có thể để đối thủ của mình được như ý?

Tự nhiên sau khi nhận ra liền lộ ra một nụ cười lạnh.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long cũng nghe được lời của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ đối phương lại nhận ra suy nghĩ của mình!

Vì vậy hoàn toàn không dám chậm trễ, hai long trảo đột ngột dùng lực, muốn nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Nhưng lúc này Phá Trận Hàn Độc Long mới phản ứng lại đã có chút muộn, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sớm đã dự liệu được hành động tiếp theo của Phá Trận Hàn Độc Long!

Hắn lại nhân lúc Phá Trận Hàn Độc Long sắp dùng sức, đột ngột mở pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán trong tay ra!

Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán là một kiện tiên thiên pháp bảo, uy lực tự nhiên vô cùng to lớn.

Chỉ riêng việc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mở Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán ra, đã tạo ra một luồng sóng xung kích.

Ầm ầm!

Chương 707

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm, sóng xung kích lại tạo ra một vụ nổ, và Phá Trận Hàn Độc Long cũng đang ở trung tâm của vụ nổ này.

"Khốn kiếp!

Ngươi nghĩ dùng tiên thiên pháp bảo là có thể đánh bại ta sao?

Cũng quá coi thường sức mạnh huyết mạch của ta rồi đấy!

Man Long Tê Liệt Trảo!" Cho dù đang ở trong phạm vi tấn công của sóng xung kích, nhưng Phá Trận Hàn Độc Long không hề có ý định chạy trốn, ngược lại dùng một chiêu Man Long Tê Liệt Trảo chộp về phía Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Man Long Tê Liệt Trảo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng bây giờ trông khác biệt rất lớn so với Man Long Tê Liệt Trảo mà Lý Hưng Bá đảo Cửu Long sử dụng trước đó, vì bản thân Phá Trận Hàn Độc Long đã tu luyện Ám Chi Đại Đạo, cũng đã có một phần cảm ngộ về Ám Chi Đại Đạo, cộng thêm chủng tộc Thượng Cổ Man Long đặc thù của bản thân, Man Long Tê Liệt Trảo đã xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy trên long trảo của Phá Trận Hàn Độc Long bắt đầu quấn quanh những đường vân màu đen, những đường vân này dường như được khắc vào hư không, theo chuyển động của Phá Trận Hàn Độc Long mà cắt không gian thành từng đường gợn sóng, dường như uy lực vô cùng mạnh.

Man Long Tê Liệt Trảo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng, khác với của Lý Hưng Bá đảo Cửu Long, không chỉ có sức phá hoại và sức mạnh cường đại, mà còn có một thuộc tính cực kỳ đặc thù, đó là hư không thiết cát do Ám Chi Đại Đạo mang lại!

Hư không thiết cát, chính là một phiên bản khác của hố đen hư không, có thể dễ dàng cắt bỏ phòng ngự, còn sắc bén hơn một số trường kiếm pháp bảo, điều quan trọng là vô hình vô tướng, khiến người ta khó lòng chống cự!

Phá Trận Hàn Độc Long đã chọn lấy ra Man Long Tê Liệt Trảo vào lúc này, tự nhiên cũng vì hắn có đủ tự tin vào thần thông này, tin rằng có thể lật ngược thế cờ!

Vốn dĩ, trước đó Phá Trận Hàn Độc Long cũng định tạm thời rút lui, nhưng lại bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đi trước một bước nhận ra.

Cảm giác bị người ta dắt mũi này, là điều khiến Phá Trận Hàn Độc Long ghét nhất.

Vì vậy, khi Đa Văn Thiên Vương sử dụng pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán, Phá Trận Hàn Độc Long cho dù biết nhân lúc này kéo giãn khoảng cách là lựa chọn chính xác nhất, nhưng vẫn kiên quyết quyết định phát động tấn công.

"Nhận chiêu đi!

Man Long Tê Liệt Trảo!" Chỉ nghe thấy Phá Trận Hàn Độc Long hét lớn một tiếng, long trảo nanh vuốt quấn quanh hư không thiết cát lại tấn công về phía Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

"A a, thú vị đấy, lại dung hợp được thần thông Thượng Cổ Man Long với Ám Chi Đại Đạo!

Con mồi hiếm có như Thượng Cổ Man Long này ta cũng chưa đối phó nhiều đâu, xem ra lần này sẽ không quá nhàm chán rồi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chỉ cần liếc nhìn Phá Trận Hàn Độc Long một cái, đã dễ dàng biết được thần thông của đối phương rốt cuộc có uy lực như thế nào.

Sau khi biết được sự cường đại của hư không thiết cát kèm theo long trảo nanh vuốt, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không những không sợ hãi, ngược lại còn một vẻ phấn khích, dường như rất thích thú với việc giao thủ với Phá Trận Hàn Độc Long.

Đa Văn Thiên Vương nhếch miệng cười, pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán trong tay lại xoay tít một vòng, một đạo sóng ánh sáng màu xanh lam phóng ra!

Trong sóng ánh sáng màu xanh lam này, người đầu tiên chịu trận chính là Phá Trận Hàn Độc Long và long trảo nanh vuốt, cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Phá Trận Hàn Độc Long phát hiện, cơ thể của mình sau khi bị sóng ánh sáng màu xanh lam do Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán phát ra bao phủ, lại trở nên vô cùng chậm chạp!

Man Long Tê Liệt Trảo mà hắn sử dụng với long trảo nanh vuốt cũng vậy!

Phá Trận Hàn Độc Long vì để chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, đã sử dụng Man Long Tê Liệt Trảo kèm theo thần thông Ám Chi Đại Đạo là hư không thiết cát, uy lực tự nhiên mạnh hơn so với Man Long Tê Liệt Trảo mà Lý Hưng Bá đảo Cửu Long sử dụng trước đó.

Nhưng đòn tấn công như vậy, sau khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sử dụng pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán, lại gặp trở ngại.

Chỉ thấy pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán vừa được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mở ra, đã xuất hiện từng vòng sóng ánh sáng màu xanh lam, những vòng sóng ánh sáng màu xanh lam này bản thân không có tính công kích quá mạnh, nhưng phiền phức mà nó mang lại cho Phá Trận Hàn Độc Long lại không hề nhỏ chút nào!

Bởi vì những vòng sóng ánh sáng màu xanh lam này dường như tự mang theo một lực cản vô cùng mạnh mẽ, khiến cho chuyển động của Phá Trận Hàn Độc Long trở nên vô cùng trì hoãn, tốc độ di chuyển giảm xuống, so với tốc độ siêu nhanh trước đó giống như rùa bò vậy.

Không chỉ vậy, ngay cả Man Long Tê Liệt Trảo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng cũng bị ép như thể đứng yên lại, hoàn toàn không có cách nào chạm vào Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Những vòng sóng ánh sáng màu xanh lam giống như một con hào trời, ngăn cản bước chân tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long.

"Ai nha ai nha, Man Long Tê Liệt Trảo của ngươi xem ra uy lực thật sự vô cùng cường đại, đặc biệt là sức mạnh của Ám Chi Đại Đạo ẩn chứa trong đó, sở hữu năng lực cắt xẻ hư không, nếu thật sự đánh trúng người ta, e rằng trong nháy mắt sẽ khiến nhục thân của ta trọng thương!

Nhưng rất đáng tiếc, ta phải nói cho ngươi biết, cho dù uy lực của Man Long Tê Liệt Trảo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng có lớn đến đâu, nếu không thể đánh trúng mục tiêu, thì tự nhiên tất cả đều là lời nói suông!" Nói đến đây, trên mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiện lên nụ cười chế giễu, dường như đang chế nhạo sự vô dụng của Phá Trận Hàn Độc Long.

Bên này Phá Trận Hàn Độc Long cũng vô cùng uất ức, vì dù thế nào hắn cũng không ngờ lại ngay cả việc tiếp cận đối phương cũng không làm được.

Sức mạnh của Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán sao?

Tiên thiên pháp bảo không hổ là tiên thiên pháp bảo, uy lực lại kinh khủng đến thế!

Nhưng dù tạm thời bị sóng ánh sáng màu xanh lam cản trở, Phá

Trận Hàn Độc Long cũng không hề hoảng sợ, dù bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chọc giận, hắn cũng không mất đi lý trí, vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Trận chiến giữa Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Phá Trận Hàn Độc Long cứ thế giằng co, Phá Trận Hàn Độc Long muốn dùng Man Long Tê Liệt Trảo đục một lỗ trên nhục thân của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải để lấy mạng hắn, bên này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại cũng mang theo nụ cười trên mặt sử dụng Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán tạm thời chặn đứng Man Long Tê Liệt Trảo.

Lúc này, những người khác của Ma Gia Tứ Tướng lại đang đứng một bên xem náo nhiệt.

"A, chán quá, tốc độ của tam ca cũng quá nhanh rồi, lại ra tay với Phá Trận Hàn Độc Long trước, phải biết người đến đây đầu tiên là Trì Quốc Thiên Vương ta mà!" Là người nhỏ nhất trong Ma Gia Tứ Tướng, lão tứ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng bất lực nhìn hai người chiến đấu ở xa, một vẻ bất lực nói.

Bên cạnh, lão nhị Quảng Mục Lễ Hồng của Ma Gia Tứ Tướng nghe vậy lại có chút điên cuồng nói: "Ha ha, lão tứ à, ta không ngờ ngươi bây giờ lại mạnh mẽ như vậy, tốc độ trên chiến trường lại có thể nhanh hơn ba người chúng ta." "Chết, nhị ca đừng chê bai ta, không phải ngươi và tam ca gặp chuyện nên cố ý chơi một lúc sao?

Còn có đại ca nữa, quá ổn định, đều không vội không vàng, đâu phải tốc độ của ta nhanh, rõ ràng là mấy người chưa dùng hết toàn lực thôi." Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vội vàng phản bác, nhưng trên mặt lại có mấy phần ý cười.

Rõ ràng lời nói của lão nhị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vui mừng không ít.

Bên này không khí của Ma Gia Tứ Tướng vô cùng thoải mái, bất

kể là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang nói chuyện phiếm, đều một vẻ không hề để tâm, ngay cả lão đại Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh cũng không nói một lời, không nói một câu nào.

Nhưng bên kia quan chiến, Phá Trận Tiết Ác Hổ lại vô cùng lo lắng, tuy không tham gia chiến đấu, nhưng lại là người nhìn rõ nhất.

Y biết Phá Trận Hàn Độc Long dù chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đối diện, cũng phải đối mặt với ba người còn lại của Ma Gia Tứ Tướng, bất kể là ai cũng đều là những tồn tại rất khó đối phó.

Càng không cần phải nói, bản thân thực lực của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vô cùng mạnh, chỉ riêng pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán mà hắn sử dụng đã có thể chặn đứng được đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long, khiến hắn không có cách nào khác!

Cứ thế này không được rồi!

Phá Trận Tiết Ác Hổ xem mà vô cùng lo lắng, vốn định tiến lên cùng Phá Trận Hàn Độc Long liên thủ đối phó Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, nhưng ai ngờ vừa mới có ý định ra tay, lại đột nhiên cảm giác như bị ai đó theo dõi.

Phá Trận Tiết Ác Hổ không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, không ngoài dự đoán đã thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang mỉm cười với mình.

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ biết rồi, trận chiến giữa Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải này, hắn không có cách nào xen vào.

Xen vào cũng không có tác dụng gì, nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đối diện cũng nhất định sẽ

ngăn cản.

Chương 708

Đừng nhìn đối phương một vẻ đang nói chuyện phiếm với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, nhưng lại luôn theo dõi mình, không cho mình có cơ hội hành động thiếu suy nghĩ.

"Khốn kiếp thật, thực lực của mấy người này thật sự mạnh đến thế, rõ ràng trông có vẻ lười biếng, nhưng làm việc lại không có một chút sơ hở nào, xem ra lần này hai huynh đệ chúng ta lành ít dữ nhiều rồi!" Trong lòng Phá Trận Tiết Ác Hổ mơ hồ có chút bất an, dù sao hiện tại phe mình đang ở thế yếu.

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng không khỏi nghĩ, nếu trước đó khi chiến đấu với Vương Ma đảo Cửu Long không bị trì hoãn thời gian, thì lúc này đã không bị Ma Gia Tứ Tướng khó nhằn này bao vây rồi.

"Không, vẫn còn hy vọng!

Trong kế hoạch, nếu lúc này ta không trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ, thì lão đại Long Tu Hổ sẽ dẫn viện binh đến tìm ta!" Đột nhiên Phá Trận Tiết Ác Hổ lại nghĩ đến điều này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ phấn chấn, tâm trạng cũng không còn tiêu cực nữa.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long dường như tâm có cảm ứng, cảm nhận được điều gì đó, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết!

Chỉ thấy có ba tu đạo giả đang cưỡi độn quang bay về phía chiến trường bên này, trong đó người dẫn đầu không phải ai khác, chính là một trong Phá Trận Tam Kiệt, Long Tu Hổ!

Phá Trận Long Tu Hổ đồng thời cũng là lão đại của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hai người, thực lực vô cùng cường

đại!

Nhìn thấy lão đại của mình cuối cùng cũng đến, Tiết Ác Hổ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long rơi vào nguy hiểm, thủ lĩnh của Phá Trận Tam Kiệt là Long Tu Hổ cuối cùng cũng đã đến.

Cùng lúc đó, Lý Tĩnh cũng dẫn theo hai người trợ giúp vội vã tới.

Người được thủ lĩnh Phá Trận Tam Kiệt là Long Tu Hổ coi trọng, thực lực tất nhiên cũng không hề kém.

"Đại ca, huynh cuối cùng cũng tới rồi!" Phá Trận Tiết Ác Hổ vừa nhìn thấy Long Tu Hổ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cảm thấy tình hình đã có chuyển biến tốt.

"Ha ha, nhị đệ, ta đã nhận được tin tức kế hoạch thành công từ trước, nhưng sau đó lâu như vậy vẫn không thấy các ngươi quay về đại doanh Tây Kỳ, ta biết đã gặp phải tình huống đột xuất, nên mới dẫn theo hai vị đạo hữu đến chi viện." Phá Trận Long Tu Hổ thân hình khôi ngô, trên đạo bào có hoa văn thanh long và bạch hổ, trông vô cùng đặc biệt, bản thân hắn cũng mang lại cho người ta một cảm giác khó nhìn thấu.

"Chậc, xem ra đại ca của các ngươi đã đến rồi!

Nếu đã như vậy, tạm thời tha cho các ngươi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng ngay lập tức nhìn thấy Long Tu Hổ vừa tới, bèn cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên gia tăng uy lực của luồng sáng xanh phát ra từ pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Uy lực của luồng sáng xanh vừa được tăng cường, lập tức sinh ra một lực đẩy cực mạnh, hất văng Phá Trận Hàn Độc Long ra xa.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhân cơ hội này, lại kéo giãn

khoảng cách với Phá Trận Hàn Độc Long.

“Khốn kiếp!

Nhận chiêu!

Man Long Tê Liệt Trảo…” Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đã sớm vì sự tồn tại của Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán mà uất ức không thôi, nhẫn nhịn đã rất lâu, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải?

Vì vậy, hắn gầm lên một tiếng, định tiếp tục dùng Man Long Tê Liệt Trảo tấn công!

“Dừng tay!

Lui về cho ta!” Đột nhiên, ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long sắp sửa phát động tấn công, hắn lại bị một người ngăn lại.

Người này không ai khác, chính là thủ lĩnh Phá Trận Tam Kiệt, Long Tu Hổ, vừa mới đến.

“Nhưng… được rồi!” Phá Trận Hàn Độc Long vốn mang vẻ mặt không cam tâm, nhưng khi thấy đại ca Long Tu Hổ của mình mặt không biểu cảm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đành phải nén lại sát ý trong người rồi lui về, đứng cùng hai người anh cả và anh hai là Long Tu Hổ và Tiết Ác Hổ.

Cùng lúc đó, Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt bắt đầu đối đầu nhau.

Hai bên đều không nói một lời, không khí căng như dây đàn, dường như giây tiếp theo sẽ bùng nổ một trận chiến kịch liệt… Khi Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt bắt đầu đối đầu, tin tức đã truyền đến đại doanh Tây Kỳ và đại doanh Ân Thương.

Thống soái hai bên đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không

ngờ tới kết quả này.

"Khốn kiếp thật!

Ta chậm một bước, không thể ngăn cản âm mưu của Phá Trận Long Tu Hổ, nếu không thì Lý Hưng Bá đạo hữu của Cửu Long Đảo đã không bị giết." Lúc này, trong đại doanh Ân Thương, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thở dài một hơi, tiếc nuối nói.

Lúc này trong lều lớn của đại doanh, có thống soái đại quân Ân Thương là Văn Thái Sư, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Cửu Long Đảo Vương Ma vừa mình đầy thương tích thoát về từ chiến trường!

"Khốn kiếp, đám tiểu nhân bỉ ổi của Xiển giáo các ngươi, không ngờ ngay từ đầu đã muốn cướp đoạt huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và bản mệnh kim đan trong cơ thể tứ đệ Lý Hưng Bá của ta!

Đợi đến ngày ta đạo hạnh tu thành, nhất định phải tìm các ngươi báo thù!" Cửu Long Đảo Vương Ma vừa quay về đại doanh Ân Thương, không kịp chữa thương đã lập tức chạy đi tìm thống soái Văn Thái Sư báo cáo tình hình lần này, kể lại toàn bộ sự việc.

Trong đó bao gồm cả việc Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hai người liên thủ nhắm vào Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, khiến cho Lý Hưng Bá kích hoạt trước huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, từ đó đánh thức ý chí Thượng Cổ Man Long bên trong.

Dẫn đến việc sau đó thực lực của Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá tăng mạnh, nhưng cũng vì ý chí Thượng Cổ Man Long đã thâm nhập quá sâu vào cơ thể mà không chút sức phản kháng, biến thành một quả cầu thịt lớn bị Phá Trận Hàn Độc Long trong hình thái Man Long ăn mất!

Chuyện sau đó là Cửu Long Đảo Vương Ma muốn báo thù cho tứ đệ Lý Hưng Bá, nhưng thực lực không đủ nên bị Phá Trận Hàn Độc Long đánh bại, ngay lúc sắp bị giết thì được Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà đột nhiên xuất hiện cứu giúp, sau đó mới thoát về được đại doanh Ân Thương.

Khi Cửu Long Đảo Vương Ma kể lại toàn bộ sự việc cho Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, cả hai đều cảm thấy vô cùng kinh hãi, hoàn toàn không ngờ đối phương lại tính kế đến bước này.

Có thể nói là từng bước một, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá cũng không chết một cách oan uổng.

Đó cũng là những lời mà Nhất Khí Tiên Dư Nguyên an ủi Cửu Long Đảo Vương Ma lúc đầu, nhưng điều khiến ông thực sự để tâm là tại sao Ma Gia Tứ Tướng lại đột nhiên xuất hiện trên chiến trường.

"Văn sư huynh, chẳng lẽ Ma Gia Tứ Tướng là do huynh mời đến?

Ta nhớ hình như sư môn bên kia không có tin tức gì truyền đến mà?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng vô cùng khó hiểu, phải biết rằng bản thân Ma Gia Tứ Tướng thực lực rất mạnh, bình thường không dễ ra tay, dù là sư môn cũng không thể tùy tiện điều động họ.

Không biết là ai có thể mời được họ đến.

"Chuyện này… ta cũng không biết, lẽ nào?" Văn Thái Sư trên mặt lộ ra vẻ suy tư, rồi nghĩ đến một người.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Bên ngoài đại doanh, xuất hiện một đạo sĩ cưỡi báo hoa.

"Văn Thái Sư, đã lâu không gặp, không biết món quà bần đạo mang đến, ngài có thích không?" Người nói không ai khác, chính là quốc sư hiện tại của Ân Thương, Thân Công Báo!

Lúc này, Thân Công Báo mặt mày đắc ý, dường như rất vui mừng vì kế hoạch đã thành công.

"Ồ, ra là Thân Công Báo đạo hữu?

Chương 709

Chẳng lẽ Ma Gia Tứ Tướng vừa rồi là do đạo hữu đi mời sao?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh vừa nghe Thân Công Báo nói vậy ở cửa đại doanh, liền đoán ra Ma Gia Tứ Tướng là do Thân Công Báo mời đến.

"Tất nhiên, tại hạ tuy đạo pháp thấp kém, nhưng cũng có thể đóng góp một phần sức mọn." Thân Công Báo nói vậy, đồng thời cũng nhảy xuống từ lưng của tọa kỵ Kim Tiền Báo.

"Vậy đa tạ quốc sư đại nhân, nếu không có ngài ra tay mời Ma Gia Tứ Tướng, e rằng lúc đó Cửu Long Đảo Vương Ma đạo hữu cũng đã gặp bất trắc." Văn Thái Sư tuy quan hệ với Thân Công Báo bình thường, nhưng đều là quan viên Ân Thương, vì vậy khi nói chuyện cũng dùng quan chức để xưng hô.

Lúc này trong đại doanh Ân Thương, Quốc sư Ân Thương Thân Công Báo đang nói chuyện với Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư.

Nghe xong lời của Quốc sư Thân Công Báo, Thống soái Văn Thái Sư, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Cửu Long Đảo Vương Ma vừa từ cõi chết trở về mới biết, hóa ra Ma Gia Tứ Tướng là do Quốc sư Thân Công Báo đi mời.

Cụ thể mời như thế nào, tất nhiên cũng là dựa vào tài ăn nói như hoa sen của Quốc sư Thân Công Báo, nếu không tuyệt đối không mời được Ma Gia Tứ Tướng bản lĩnh cao cường lại vô cùng tự cao.

"Hắc hắc, bản quốc sư do Đại vương sắc phong, tự nhiên vào lúc đại quân Ân Thương giao chiến với đại quân Tây Kỳ, phải cống hiến sức mọn, Ma Gia Tứ Tướng chính là món quà bản quốc sư tặng cho

Văn Thái Sư, không biết Văn Thái Sư có hài lòng không?" Quốc sư Thân Công Báo mặt mày đắc ý, cười híp mắt nói.

Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư tuy ngày thường không thân quen với Quốc sư Thân Công Báo, nhưng cũng hiểu rõ sự giúp đỡ của đối phương.

Nếu không có Ma Gia Tứ Tướng kịp thời đến chi viện, có lẽ Cửu Long Đảo Vương Ma cũng đã bỏ mạng tại đây.

Đồng thời, sau khi Ma Gia Tứ Tướng đến, cục diện cũng nhân cơ hội này xoay chuyển, bốn người thực lực mạnh mẽ nhất định có thể đánh bại Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

"Đa tạ quốc sư đại nhân, nếu không phải ngài mời Ma Gia Tứ Tướng, e rằng lúc này ta đã trở thành một hồn phách bị phong ấn trong Phong Thần Bảng rồi, đa tạ, đa tạ!" Cửu Long Đảo Vương Ma cũng hiểu đạo lý này, vội vàng chắp tay thật sâu với Quốc sư Thân Công Báo, cảm tạ ân cứu mạng của đối phương.

Quốc sư Thân Công Báo tự nhiên mỉm cười gật đầu, lời cảm tạ của Cửu Long Đảo Vương Ma dĩ nhiên là tiếp nhận.

"Khách sáo rồi, khách sáo rồi, bản quốc sư đã nói rồi, đây đều là việc nên làm, chúng ta đã đều vì Ân Thương hiệu lực, sao lại bàn đến chuyện cứu hay không cứu?

Đều là nghĩa vụ phải làm mà thôi!" Lúc này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh mắt đảo một vòng, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện.

"May mà có quốc sư đại nhân, nếu đã như vậy, thì chắc chắn Ma Gia Tứ Tướng ra tay, dù là Phá Trận Hàn Độc Long có huyết mạch Thượng Cổ Man Long hay Phá Trận Tiết Ác Hổ có huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ, cũng không phải là đối thủ của họ phải không?

Lần này chúng ta thắng chắc rồi!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có hiểu biết về Ma Gia Tứ Tướng, biết rằng Ma gia tứ huynh đệ được xưng là Tứ Đại Thiên Vương, mỗi người đều sở hữu bản lĩnh vô cùng mạnh mẽ, bất luận là pháp bảo hay linh thú, đều có thể càn quét các tu đạo giả cùng cảnh giới, thực lực hung hãn căn bản không đặt tu đạo giả bình thường vào mắt!

Phá Trận Hàn Độc Long dù sử dụng thủ đoạn của Thượng Cổ Man Long để lại, chỉ dựa vào bốn người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Ma Gia Tứ Tướng.

"Không phải, không phải, Nhất Khí Tiên đạo hữu quá vội vàng rồi, bản quốc sư trước đó cũng nghĩ rằng dựa vào Ma Gia Tứ Tướng có thể xoay chuyển chiến cục, nhưng lúc này chắc chắn Phá Trận Long Tu Hổ ở phía Tây Kỳ đã dẫn theo người trợ giúp đi tìm hai huynh đệ của hắn rồi." Quốc sư Thân Công Báo nhìn về phía chiến trường phía tây, mặt vẫn giữ nụ cười, lắc đầu chậm rãi nói.

"Long Tu Hổ?

Nếu vậy, Ma Gia Tứ Tướng sẽ phải đối mặt với một kẻ địch mạnh, Phá Trận Long Tu Hổ không phải là tu đạo giả dễ đối phó." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nghe xong, có chút kinh ngạc, nhưng lại lộ ra vẻ mặt đương nhiên, hiển nhiên cũng có chút hiểu biết về thực lực của Phá Trận Long Tu Hổ.

"Hừ, xem ra chiến cục đã trở nên ngày càng kịch liệt!

Truyền lệnh xuống, bảo binh sĩ Ân Thương gia tăng lực công kích cho ta, binh sĩ lập được chiến công ta sẽ trọng thưởng!" Văn Thái Sư nghe xong lại cười lạnh một tiếng, với tư cách là thống soái đại quân Ân Thương, lập tức phát hiệu lệnh, bảo binh sĩ dưới trướng gia tăng lực công kích, rõ ràng là muốn gây áp lực cho đại quân Tây Kỳ đối diện… Lúc này trong đại doanh Tây Kỳ, người tạm thời giữ chức

thống soái là Lý Tĩnh đang lo lắng đi đi lại lại, dù thế nào cũng không ngờ sự việc lại thay đổi nhanh đến vậy.

Vốn dĩ trước đó thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh còn đang vui mừng vì Phá Trận Hàn Độc Long đã hấp thu huyết mạch Thượng Cổ Man Long, vì điều đó có nghĩa là phe Tây Kỳ sẽ sở hữu một chiến lực vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức ngay cả Cửu Long Đảo Vương Ma cũng suýt bị giết.

Nhưng Lý Tĩnh chưa kịp vui mừng quá lâu, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Ma Gia Tứ Tướng không ngờ lại không ở trong động phủ thanh tu, mà chạy đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh nơi Tây Kỳ và Ân Thương giao chiến!

Lại còn ra tay đối phó với Phá Trận Hàn Độc Long, rõ ràng là giúp phe Ân Thương.

Thực lực của Ma Gia Tứ Tướng cũng khiến Lý Tĩnh của đại quân Tây Kỳ kinh ngạc vạn phần, Phá Trận Hàn Độc Long sau khi thực lực tăng cường mà cũng không làm gì được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ở phía đối diện.

"Cũng chỉ có thể hy vọng Long Tu Hổ đạo hữu có thể đến xoay chuyển chiến cục, nếu không Ma Gia Tứ Tướng sẽ khiến binh sĩ Tây Kỳ của ta phải đau đầu rồi!" Ngay lúc thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh có chút phiền não, binh sĩ bên ngoài lại cầm chiến báo khẩn cấp đến báo cáo.

"Báo!

Thống soái đại nhân, đại quân Ân Thương đối diện không biết vì sao lại đột nhiên gia tăng lực công kích, binh sĩ của ta nhất thời không phản ứng kịp nên bị thương rất nhiều, xin hỏi thống soái đại nhân hạ

lệnh như thế nào?" Lúc này, thống soái đại quân Tây Kỳ Lý Tĩnh cũng đang đau đầu, hoàn toàn không ngờ tình hình hiện tại lại có thể trở nên phức tạp và căng thẳng đến vậy.

"Khốn kiếp, Văn Thái Sư đối thủ này, nhất định cũng đã biết chuyện Ma Gia Tứ Tướng, nên mới vào lúc này gây áp lực cho ta!

Cũng được, truyền lệnh xuống cho ta phản kích, hảo hảo đánh tan sĩ khí của đối phương!" Mặc dù tình hình giao chiến giữa đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương tại Tuyệt Long Lĩnh hiện tại rất phức tạp, nhưng Lý Tĩnh với tư cách là thống soái tạm thời vẫn có thể hạ đạt mệnh lệnh thích hợp một cách rõ ràng.

"Vâng, mạt tướng tuân lệnh!" Binh sĩ nhận lệnh, xoay người rời khỏi đại doanh, đi truyền lệnh.

So với tình hình khác nhau của hai phe Tây Kỳ và Ân Thương, phe quan chiến lại thong thả hơn.

Tại Yêu Hoàng Điện cách đó vạn dặm về phía đông, một đám đại năng yêu tộc cũng đang quan sát trận chiến này.

Chính giữa đại điện Yêu Hoàng Điện, có một màn sáng, trên đó là hình ảnh đại quân Ân Thương và Tây Kỳ giao chiến trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

"Kiệt kiệt!

Đám nhân tộc này thật là phế vật, một trận đại chiến mà đánh lâu như vậy vẫn chưa phân thắng bại, theo ta thấy cứ để ta ăn sạch bọn chúng là được rồi!" Người nói là một đại năng yêu tộc thân người đầu rồng, khi nói mắt đầy sát khí, dường như muốn ăn sạch nhân tộc trong màn hình.

Người này không ai khác, chính là một trong những đại thánh của yêu tộc!

Trên mảnh đất rộng lớn này, không chỉ có nhân tộc tồn tại.

Còn có yêu tộc, phần lớn yêu tộc cũng giống như nhân tộc bình thường, không có pháp lực, ưu thế so với người thường cũng chỉ là có thân thể mạnh mẽ hơn mà thôi.

Nhưng trong số những yêu tộc này cũng có những kẻ sở hữu huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, có thể tu luyện yêu lực để trở thành bá chủ một phương, thực lực mạnh mẽ đến mức tu đạo giả nhân loại cùng cảnh giới đều không phải là đối thủ.

Những yêu tộc này cũng giống như Ân Thương, Tây Kỳ, đều lấy các chủng tộc làm chủ, phân chia thành các thế lực lớn.

Ví dụ như Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, người đã tuyên bố trong Yêu Hoàng Điện rằng sẽ ăn sạch binh sĩ của đại quân Tây Kỳ và Ân Thương ở Tuyệt Long Lĩnh, bản thể là một con giao long, có quan hệ huyết thống rất sâu sắc với Long tộc Đông Hải.

Trong lãnh địa của Phúc Hải Đại Thánh, chỉ cần là yêu thú có huyết mạch Long tộc mạnh mẽ thì đều là thần dân của hắn.

Nhưng dù là Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương mạnh mẽ hay các đại thánh yêu tộc khác, dù đều có thế lực riêng, nhưng cũng phải nghe lệnh của sự tồn tại tối cao và duy nhất trong yêu tộc, đó là Yêu Hoàng Điện trong truyền thuyết.

Tương truyền Yêu Hoàng Điện này vốn là một kiện pháp bảo tiên thiên của Nữ Oa nương nương được cải tạo thành, bản thân nó có vô vàn uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Nó cũng là nơi thần thánh trong lòng của tất cả yêu tộc, những người trong yêu tộc có tư cách tiến vào Yêu Hoàng Điện hoặc là có bối cảnh đặc biệt, hoặc là có tu vi đã đạt đến cảnh giới đại thánh yêu tộc.

Thực lực của mỗi một vị đại thánh yêu tộc đều có thể sánh ngang với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, được Nữ Oa nương nương vô cùng tin tưởng.

Chương 710

"Ha ha, đám nhân tộc đó thì có gì ngon đâu, từng tên gầy gò không có thịt, ăn xương còn dính kẽ răng, nếu ta muốn ăn thì cũng phải tìm những kẻ có tu vi cao hơn một chút, ví dụ như tên Phá Trận Hàn Độc Long kia, tuy có hơi gầy một chút, nhưng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể hắn lại vô cùng tươi ngon!

Đó mới là vật đại bổ, dùng để ngâm rượu chắc chắn sẽ rất thơm!" Lúc này trong Yêu Hoàng Điện, một vị đại thánh yêu tộc khác lên tiếng, đó là một con khỉ có răng nanh miệng nhọn.

Đừng nhìn vị đại thánh yêu tộc này tướng mạo không ưa nhìn, nhưng tu vi thực lực của hắn lại rất cao, chính là Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương!

Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương là một trong những lãnh chúa của Hầu tộc, thích nhất là uống rượu, loại Hầu Nhi Tửu do tộc hắn luyện chế cũng là thiên hạ nhất tuyệt, các tu đạo giả khác ngửi thấy cũng phải thèm nhỏ dãi.

Càng lợi hại hơn, Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương khi ngâm Hầu Nhi Tửu đều dùng những thứ đặc biệt quý giá, một khi tu đạo giả uống loại Hầu Nhi Tửu này thì tu vi đều sẽ được tăng lên một phần.

Hiện tại, Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương đang ở trong Yêu Hoàng Điện, đã nhắm trúng Phá Trận Hàn Độc Long cách đó ngàn dặm.

"Hắc hắc, đám nhân tộc này thích nội đấu, theo ta thấy, đợi sau khi sát kiếp giáng lâm, mảnh đất này nhất định sẽ lại rơi vào tay yêu tộc chúng ta, lúc đó đám nhân tộc này chẳng qua chỉ là nô lệ và thức ăn

của chúng ta mà thôi!" Một vị đại thánh yêu tộc khác nói như vậy, đó là một người đàn ông thân người đầu chim, tên là Hỗn Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương!

Chỉ là giọng nói của vị Hỗn Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương này vô cùng khàn khàn, nghe như đá sỏi ma sát vào nhau, cực kỳ khó nghe!

Lai lịch của vị Hỗn Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương này cũng rất đặc biệt, là tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu, tính tình hung tàn, tốc độ di chuyển cực nhanh, nói một ngày đi vạn dặm cũng không ngoa!

Hiện tại, tại thánh địa yêu tộc Yêu Hoàng Điện, các vị đại thánh yêu tộc này cũng đang quan sát chiến trường Tuyệt Long Lĩnh cách đó vạn dặm, thắng lợi của đại quân Tây Kỳ hay đại quân Ân Thương cũng liên quan đến đại kế vạn năm của yêu tộc! … "Ây da, Quốc sư Ân Thương Thân Công Báo này cũng có chút bản lĩnh, không ngờ có thể mời được Ma Gia Tứ Tướng." Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo cũng nhìn thấy cảnh Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt đối đầu, hứng thú nói.

"Đúng vậy, Thiên Đế đại nhân, ta nghe nói Ma Gia Tứ Tướng người nào người nấy đều bản lĩnh cao cường, đồng thời lại rất cao ngạo, tu đạo giả bình thường căn bản không thèm để ý, Thân Công Báo không ngờ có thể mời được Ma Gia Tứ Tướng giúp đỡ Ân Thương, thật khiến người ta bất ngờ." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên ở bên cạnh cùng quan chiến với Thiên Đế Tần Hạo nói như vậy, cũng không ngờ sự việc lại liên tiếp xảy ra bất ngờ.

Vốn dĩ Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên chỉ nghĩ rằng âm mưu của Phá Trận Hàn Độc Long đã thành công, kết quả lại không ngờ lại xuất hiện Ma Gia Tứ Tướng còn mạnh hơn, giam chân cả hắn và Phá Trận Tiết Ác Hổ trên chiến trường.

Nếu không phải đại ca của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ là Phá Trận Long Tu Hổ dẫn theo người trợ giúp, thì e rằng hai người họ đã lành ít dữ nhiều!

Nhưng lúc này, Tần Hạo lại nghĩ đến chuyện khác.

Trong mắt Thiên Đế Tần Hạo, những thứ hắn nhìn thấy không giống với những người khác.

"Hắc hắc, hiện tại tên đó đã trở thành đệ tử của Khổng Tuyên, không biết đám người Xiển giáo nên làm thế nào để phá giải nguy cục Ma Gia Tứ Tướng đây!" Thiên Đế Tần Hạo thầm nghĩ trong lòng, một bên quan sát tình hình trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Có thể nói, hiện tại các thế lực khắp nơi đều đang chú ý đến trận chiến giữa Tây Kỳ và Ân Thương này.

Tuy còn lâu mới đến lúc một phe sắp thất bại, nhưng điều đó không cản trở các thế lực này bắt đầu kế hoạch của riêng mình.

Dù sao thì cả trời đất đều sắp có sát kiếp, nếu không thể sớm chuẩn bị, e rằng đến lúc sát kiếp đến, sẽ trở thành đá lót đường cho kẻ khác!

Khi các thế lực đang chú ý đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, thì lúc này trên chiến trường, hai bên đã không còn kìm nén được nữa.

"Ma Gia Tứ Tướng?

Hân hạnh, hân hạnh, không biết chư vị đạo hữu đến đây làm gì?

Nếu là đi du ngoạn, không bằng sau này có rảnh để bần đạo chiêu đãi bốn huynh đệ đi vài nơi tốt đẹp du ngoạn, hà tất phải ở trên chiến trường khói lửa mịt mù này?" Phá Trận Long Tu Hổ dường như không nhìn thấy cuộc giao thủ trước đó giữa Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, cười ha ha nói, ra vẻ một người hiền lành.

“Chậc…” Thân là lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghe vậy, vốn định mở miệng, nhưng lại do dự.

Bởi vì một người đã đứng trước mặt ba người họ, thân hình khôi ngô, toàn thân toát ra một áp lực kinh người!

Người này chính là đại ca của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thọ, người vẫn chưa ra tay!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phá Trận Tam Kiệt và Ma Gia Tứ Tướng bắt đầu đối đầu nhau.

“Phá Trận Long Tu Hổ, ngươi nên biết ta đến đây làm gì, đừng nói những lời vô dụng nữa, mau bắt đầu đi!

Cũng để sớm kết thúc!” Lời nói của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thủ lĩnh của Ma Gia Tứ Tướng, toát ra một khí thế bá đạo vô hình, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy kiêu ngạo, ngược lại còn mang lại một cảm giác kỳ diệu rằng đó là điều hiển nhiên.

Cùng lúc đó, khi Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh nói ra câu đó, một áp lực vô hình từ hắn tỏa ra, mơ hồ có thể nhìn thấy kiếm quang lóe lên.

Thanh Phong Kiếm trong tay hắn cũng không còn kìm nén được nữa, thanh pháp bảo trường kiếm đầy linh tính dường như cũng bắt đầu khao khát mùi vị của máu tươi.

“Ai, nếu đã như vậy, thì ta cũng chỉ đành một trận chiến!” Phá Trận Tam Kiệt Long Tu Hổ khẽ thở dài, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Thật vậy, kế hoạch ban đầu của Phá Trận Long Tu Hổ không phải như thế này.

Theo kế hoạch của hắn, sau khi tam đệ Phá Trận Hàn Độc Long lấy được huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, việc cần

làm là lập tức rút lui.

Nhưng sự việc lại phát triển không như mong đợi, đầu tiên là Cửu Long Đảo Vương Ma muốn báo thù cho Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá đã chết, thành công kéo dài một khoảng thời gian.

Ngay sau đó, Ma Gia Tứ Tướng được Thân Công Báo mời đến.

Phá Trận Long Tu Hổ biết, thực ra lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ nên lập tức rút đi, vì lúc đó chỉ có một Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ ở hiện trường, dù có thêm linh thú Bạch Văn Đại Mãng Xà, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ muốn đi cũng có thể đi được, hoàn toàn không cần rơi vào tình cảnh hiện tại, phải đối đầu trực diện với Ma Gia Tứ Tướng.

"Đại ca, xin lỗi, ta đã quá lỗ mãng!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long thấy đại ca Phá Trận Long Tu Hổ sắp giao thủ với Ma Gia Tứ Tướng, cũng ý thức được mình đã làm sai, vội vàng xin lỗi.

"Đại ca, ta cũng có lỗi, lúc đó đáng lẽ nên sớm đưa tam đệ đi." Phá Trận Tiết Ác Hổ ở bên cạnh cũng nói vậy, đúng là huynh đệ có nạn cùng chịu.

Nhưng lúc này, Phá Trận Long Tu Hổ dù biết hai đệ đệ của mình có lỗi, nhưng cũng không trách tội, chỉ nhàn nhạt lắc đầu, bình tĩnh nói: "Tất cả chuẩn bị đi, chúng ta sắp phải đối mặt với một trận ác chiến, lúc đó tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Lời của Phá Trận Long Tu Hổ không chỉ nói cho hai đệ đệ Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ nghe, mà còn nói cho hai người trợ giúp mà hắn mời đến phía sau.

Có hai người trợ giúp này, Phá Trận Long Tu Hổ mới có đủ tự tin để giao thủ với Ma Gia Tứ Tướng thần thông quảng đại.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ trước

đó đã gặp hai người trợ giúp này, sau khi nhận ra thân phận của đối phương, trên mặt lại lộ ra chút vẻ khác thường, dường như không ngờ hai người trợ giúp lại là những người này.

"Lải nhải, đệ tử Xiển giáo các ngươi cứ lề mề như vậy sao?

Tất cả ra tay đi!" Lúc này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ được sự ngầm cho phép của Tăng Trưởng Thiên Vương, đã tấn công trước.

Chỉ thấy hai tay Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ kết thành từng pháp ấn, miệng lẩm nhẩm, một đoạn pháp quyết huyền ảo đã được sử dụng!

Vụt vụt vụt!

Một luồng sáng trắng bao phủ lên thân Bạch Văn Đại Mãng Xà bên cạnh Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, trong nháy mắt con rắn khổng lồ này hóa thành từng đạo tàn ảnh, như một cây roi dài không ngừng vung vẩy, quất mạnh về phía Phá Trận Tam Kiệt.

Ầm ầm!

Chương 711

Mặt đất trực tiếp bị đánh nứt ra một khe hở, thanh thế cực lớn, như thể núi lở đất nứt!

Nhưng dù Bạch Văn Đại Mãng Xà được chủ nhân Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dùng pháp quyết tăng cường sức mạnh, cũng không đánh trúng Phá Trận Tam Kiệt và hai người trợ giúp của Phá Trận Long Tu Hổ đang đứng tại chỗ.

Hóa ra công kích của Bạch Văn Đại Mãng Xà trông thanh thế cực lớn, nhưng thực tế năm người của Phá Trận Tam Kiệt đều đã sớm né ra xa.

Đợi đến khi khói bụi dày đặc do Bạch Văn Đại Mãng Xà đánh nứt mặt đất từ từ tan đi, năm người của Phá Trận Long Tu Hổ đã xuất hiện ở một hướng khác.

"A a, hóa ra là đám chuột nhắt biết chạy trốn à?

Tốt thôi, nếu đã đánh được, thì cứ đánh một trận đi!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy công kích của Bạch Văn Đại Mãng Xà thất bại, không những không hề thất vọng, ngược lại còn tỏ ra vô cùng phấn khích.

Cùng lúc đó, lời của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa dứt, cả người liền đứng trên đầu rắn của Bạch Văn Đại Mãng Xà, một người một rắn lao về phía năm người của Phá Trận Long Tu Hổ.

"Hừ, cuồng vọng tự đại, để hai huynh đệ ta làm đối thủ của ngươi đi!" Phá Trận Hàn Độc Long vốn đã rất ghét Ma Gia Tứ Tướng kiêu ngạo, lúc này lại thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ một mình lao tới, càng thêm không vui.

Phá Trận Hàn Độc Long bèn liếc mắt với Phá Trận Tiết Ác Hổ, cùng lao về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Hai người là một trong Phá Trận Tam Kiệt, lúc này cũng đã phô diễn bản lĩnh sở trường của mình.

Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp, hai tay hóa thành móng rồng khổng lồ dữ tợn, tràn đầy sức bùng nổ khủng khiếp khó tưởng tượng, trên xương sống lưng man long cũng mọc ra một đôi cánh đen kịt và một cái đuôi man long dài!

Có thể nói, lúc này Phá Trận Hàn Độc Long đã hóa thân thành một con Thượng Cổ Man Long hình người!

Hình thái này hiện tại là thích hợp nhất cho Phá Trận Hàn Độc Long chiến đấu, vừa có sự linh hoạt của nhân tộc, vừa có thể chất của Thượng Cổ Man Long, tu đạo giả cùng cảnh giới bình thường chỉ cần một chiêu Man Long Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc Long là có thể dễ dàng bị đánh bại.

Cùng lúc đó, nhị ca của Phá Trận Hàn Độc Long là Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng bắt đầu sử dụng sức mạnh thực sự của mình!

Cả cơ thể như được bơm căng, nhanh chóng trở nên to lớn, hai tay biến thành hai móng hổ cũng trở nên to lớn hơn, trông như hai ngọn đồi nhỏ.

Sự biến hóa này chưa kết thúc, sau khi hai móng hổ của Phá Trận Tiết Ác Hổ trông to lớn hơn, ở hai bên xương sườn dưới nách của hắn đột nhiên xuất hiện hai khối u.

Giống như đôi cánh mọc ra sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long trước đó, hai khối u này sau khi vỡ ra, bên trong mỗi bên lại xuất hiện một cánh tay!

Cánh tay mới xuất hiện cũng là móng hổ!

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng biết tình hình hiện tại vô cùng nghiêm trọng, phải phô diễn bản lĩnh thật sự mới có thể hóa giải nguy hiểm, nếu không e rằng tính mạng khó giữ, sớm muộn cũng trở thành một hồn phách trên Phong Thần Bảng.

Kết cục như vậy, tất nhiên không một tu đạo giả nào muốn thấy.

"Haa!" Phá Trận Tiết Ác Hổ hét lớn một tiếng, rồi cùng Phá Trận Hàn Độc Long nghênh chiến với lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Để đánh bại Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và sủng vật của hắn là Bạch Văn Đại Mãng Xà, Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên đã phô diễn bản lĩnh sở trường, đó là thần thông kế thừa từ Thượng Cổ Man Long, Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp!

Không chỉ vậy, sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long còn mọc ra một cái đuôi có sức phá hoại cực mạnh và một đôi cánh đen kịt, cả người duy trì ở trạng thái hài hòa nhất, có thể phát huy chiến lực đến cực hạn.

Phá Trận Tiết Ác Hổ là nhị ca của Phá Trận Tam Kiệt, bản lĩnh cũng không hề thua kém.

Sau khi hét lớn một tiếng, dưới xương sườn hai bên tay của Phá Trận Tiết Ác Hổ lại xuất hiện hai khối u.

Hai khối u không ngừng phình to, cuối cùng từ trong hai khối u lại xuất hiện hai móng hổ!

Móng hổ mọc ra từ xương sườn dưới nách của Phá Trận Tiết Ác Hổ trông không khác gì móng hổ ban đầu, đều đen kịt và tràn đầy cảm giác sức mạnh, dường như một chưởng có thể đập nát một ngọn núi nhỏ.

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ với Tứ Thủ Sát Thần Hắc Hổ Thể,

hoàn toàn không thua kém Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp của Phá Trận Hàn Độc Long.

Hai người liền dùng thần thông này giao thủ với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Nhưng đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng không phải là đèn cạn dầu, không chỉ tu vi cao cường, mà còn thu phục được một con Bạch Văn Đại Mãng Xà.

Bạch Văn Đại Mãng Xà đã ở bên cạnh Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nhiều năm, tâm ý tương thông với hắn, một người một rắn trông như hai cá thể khác nhau, nhưng thực tế trên ý chí lại là một, sự huyền diệu trong đó có lẽ chỉ có một mình Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ biết.

"Ha ha, hai ngươi trước mặt ta và Bạch Văn Đại Mãng Xà chẳng qua chỉ là một con sâu nhỏ và một con mèo con, xem Ma Lễ Thọ đại gia ta giải quyết các ngươi!

Thôn Thiên Cuồng Mãng Thể!" Lúc này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ lao về phía mình, cũng thấy sự biến đổi trên người họ, dù biết hai tu đạo giả này lại sử dụng thần thông để tăng cường sức mạnh, nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vẫn không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra kiêu ngạo coi thường người khác, luôn khiêu khích.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ là lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, thực lực vốn đã rất mạnh, cũng có vốn để kiêu ngạo, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, rồi một tay vỗ lên cái đầu rắn khổng lồ của Bạch Văn Đại Mãng Xà dưới chân.

Ầm ầm ầm!

Sau khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ một tay vỗ lên đầu Bạch Văn Đại Mãng Xà, lại xuất hiện biến đổi!

Chỉ thấy lấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ làm trung tâm, từng đạo quang văn màu trắng bắt đầu lan ra, như những dây leo trong nháy mắt bao phủ khắp cơ thể khổng lồ của Bạch Văn Đại Mãng Xà.

Con Bạch Văn Đại Mãng Xà này vốn vì trên thân có vằn trắng nên mới được gọi là Bạch Văn Đại Mãng Xà, hiện tại trên thân lại có thêm một số vằn trắng, trông càng thêm danh xứng với thực.

Những vằn trắng này không chỉ xuất hiện trên cơ thể to lớn của Bạch Văn Đại Mãng Xà, mà còn có một số quang văn màu trắng lan đến cả người thi pháp là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Trông như thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà đã mọc liền vào nhau, dường như một sức mạnh kỳ diệu đang được tích tụ… đó chính là thần thông mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà cùng thi triển, Thôn Thiên Cuồng Mãng Thể!

"Hừ!

Giả thần giả quỷ, hôm nay Phá Trận Hàn Độc Long ta và nhị ca Phá Trận Tiết Ác Hổ, sẽ tiễn tên Trì Quốc Thiên Vương kiêu ngạo này lên đường!" Hành động của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, tự nhiên Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều nhìn thấy, đương nhiên biết hắn đang muốn sử dụng thần thông mạnh mẽ.

Là đối thủ, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ tự nhiên sẽ không cho đối phương cơ hội, có thể nhân lúc đối phương không đề phòng mà tấn công, tự nhiên sẽ không trì hoãn quá nhiều.

Phá Trận Hàn Độc Long nói xong đã lao đến trước mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà, hai tay hóa

thành móng rồng lập tức được bao bọc bởi năng lượng hư không đen kịt!

Ngay sau đó, Phá Trận Hàn Độc Long không chút do dự đánh vào mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Một chiêu này uy lực phi thường, vừa có sức mạnh bùng nổ của Thượng Cổ Man Long, vừa ẩn chứa thần thông của Ám Chi Đại Đạo còn mạnh hơn.

Lúc này, hai móng rồng của Phá Trận Hàn Độc Long có thể dễ dàng xé rách hư không, tạo thành hố đen hư không có sức phá hoại cực mạnh.

Có thể nói, Phá Trận Hàn Độc Long đã dung hợp huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể và thần thông Ám Chi Đại Đạo đã lĩnh ngộ một cách vô cùng hoàn mỹ, thực lực phát huy ra cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng dù vậy, đối thủ của hắn, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, dù cảm nhận được uy hiếp cực lớn từ đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long, biểu cảm kiêu ngạo trên mặt vẫn không hề giảm bớt.

Chương 712

“Ha ha, đây là đòn tấn công của ngươi sao?

Cũng được, để ngươi thấy cái gì mới là sức mạnh thực sự!” Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Phá Trận Hàn Độc Long lại có không ít sự dè chừng.

Rõ ràng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng là một người thô mà có tế, bề ngoài trông rất kiêu ngạo, coi thường Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, nhưng thực tế vẫn luôn giữ cảnh giác, cũng đã có một ước tính sơ bộ về uy lực thần thông của Phá Trận Hàn Độc Long.

“Nhận chiêu đi!

Man Long Tê Liệt Trảo!” Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long không quan tâm đến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, dù sao cũng phải đánh bại đối phương!

“A a, ta đã nói rồi, hôm nay để Phá Trận Hàn Độc Long ngươi thấy cái gì gọi là sức mạnh thực sự!” Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy móng rồng đen kịt dữ tợn đã đến trước mặt trong nháy mắt, khẽ cười một tiếng, rồi đột nhiên giơ hai tay lên vỗ về phía trước!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy sau khi hai tay Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vỗ vào nhau trước mặt, lại xuất hiện một bức tường ánh sáng màu trắng, chặn đứng móng rồng đen kịt của Phá Trận Hàn Độc Long!

Trên chiến trường giữa đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương, tình hình có thể nói là thay đổi trong chớp mắt.

Trong nháy mắt, Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá vốn rất mạnh mẽ đã

chết, Phá Trận Hàn Độc Long cũng chưa kịp vui mừng bao lâu đã gặp phải kình địch Ma Gia Tứ Tướng, buộc phải để đại ca Phá Trận Long Tu Hổ dẫn theo hai người trợ giúp đến.

Đặc biệt là bây giờ, vì có Ma Gia Tứ Tướng, bốn tu đạo giả mạnh mẽ ở phe đại quân Ân Thương, nên Phá Trận Tam Kiệt và hai người trợ giúp cũng đành phải tự tìm đối thủ cho mình.

Ra tay trước là lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và linh thú mà hắn thu phục, Bạch Văn Đại Mãng Xà, đối thủ của họ là Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ của phe đại quân Tây Kỳ.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà sử dụng một loại thần thông đạo pháp kỳ lạ, có thể hợp nhất cảm tri của hắn và Bạch Văn Đại Mãng Xà làm một, đồng thời sở hữu vô vàn uy năng không thể tưởng tượng nổi, hình thành nên Thôn Thiên Cuồng Mãng Thể!

Nhưng phe của Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long hai người cũng không kém cạnh, bất kể là huyết mạch bản mệnh của Thượng Cổ Hắc Hổ hay huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Man Long, đều là huyết thống thiên phú vô cùng mạnh mẽ, là thứ mà vô số tu đạo giả cầu cũng không được.

Hai bên bắt đầu giao chiến, cảnh tượng vô cùng kịch liệt, Thôn Thiên Cuồng Mãng Thể đại chiến Sát Thần Hắc Hổ Thể và Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp!

Khi bên này đã bắt đầu đánh, những người khác cũng không ngồi yên.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải của Ma Gia Tứ Tướng đã gặp phải đối thủ của mình, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo!

“Hắc hắc, một tên lừa trọc của Tây Phương giáo không ở yên một chỗ lại dám xen vào chuyện của ta, ta thấy Vi Đà Thiên ngươi sống không kiên nhẫn rồi!” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhìn hòa thượng đầu trọc Vi Đà Thiên đứng đối diện, mặt mày khó chịu nói.

Hóa ra một trong hai người trợ giúp được Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, Vi Đà Thiên, lại là một hòa thượng của Tây Phương giáo, phải biết rằng Tây Phương giáo cũng do hai thánh nhân Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân sáng lập, đệ tử dưới trướng là Di Lặc Phật và Thích Ca Mâu Ni đều là những tu đạo giả vô cùng mạnh mẽ, thiên phú tu luyện Phật pháp kinh người, có người từng đồn rằng hai người họ đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau này nhục thân thành thánh, sống cùng trời đất cũng không phải là không thể.

Ngay cả đệ tử dưới trướng đã lợi hại như vậy, thì bản thân Tây Phương giáo thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại, đối thủ đứng trước mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là Vi Đà Thiên, đệ tử Tây Phương giáo, sự xuất hiện của hắn cũng khiến những người biết chuyện bắt đầu có những suy đoán. "A di đà phật, Ma Lễ Hải thi chủ nói đùa rồi, bần tăng trước khi được Phật ta độ hóa vào giáo phái, từng là môn nhân của Xiển giáo, hiện tại sở dĩ ở đây giao chiến với Ma Lễ Hải thi chủ, tự nhiên cũng là để cắt đứt duyên phận, sau này bất kể bần tăng sống chết ra sao cũng sẽ không còn nửa điểm quan hệ với Xiển giáo nữa." Biểu cảm trên mặt Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo vô cùng bình tĩnh, dường như mọi chuyện đều không thể khiến hắn có bất kỳ biến động cảm xúc nào.

Bất kể là cách nói chuyện hay biểu cảm, đều cho thấy Vi Đà Thiên tu luyện ở Tây Phương giáo cũng đã có thành tựu, ít nhất là nghiên cứu về Phật pháp không hề ít.

Lần này Vi Đà Thiên có thể tạm thời rời khỏi Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương giáo đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, tự nhiên cũng đã được đại năng của Tây Phương giáo chỉ điểm, biết rằng mình còn một mối duyên chưa dứt, cần phải giải quyết nhân quả xong mới có thể tiếp tục tham ngộ Phật pháp, giải trừ tâm ma, rửa sạch nghiệp hỏa.

Thân phận đệ tử Xiển giáo ban đầu của Vi Đà Thiên cùng với thực lực bản thân, cũng khiến đại năng của phe Xiển giáo ngầm cho phép hắn giúp đại quân Tây Kỳ giao chiến.

"Ha ha, bớt nói nhảm đi, tên hòa thượng thối Vi Đà Thiên ngươi không phải là giúp phe Xiển giáo đối phó ta sao?

Nếu đã vậy, thì ngươi là kẻ địch của ta, lát nữa hãy chạy trốn đi, vì ngươi sẽ chết dưới tay ta ngay lập tức!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, đối với lời nói của Vi Đà Thiên từ Tây Phương giáo này khinh thường không thèm để ý, vô cùng coi thường.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thích nhất là giết chóc, thường xuyên tàn sát sinh linh để nuôi dưỡng pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán của mình, đến mức thường xuyên gặp phải vài hòa thượng Tây Phương giáo không biết sống chết.

Những hòa thượng Tây Phương giáo này tự xưng là đi khắp nơi khổ tu, gặp phải Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải của Ma Gia Tứ Tướng tùy ý tàn sát sinh linh, tự nhiên phải khuyên hắn không nên tạo sát nghiệt.

Nhưng đối với lời nói của những hòa thượng Tây Phương giáo này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự nhiên sẽ không nghe, thậm chí vì ghét những hòa thượng Tây Phương giáo này quá ồn ào, cản trở việc chính, bèn tiện tay rung Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán giết chết vài hòa thượng lắm mồm nhiều chuyện.

"Ma Lễ Hải thi chủ, những việc ngài làm ta ở Tây Phương giáo

cũng có nghe qua, biết tội nghiệt sâu nặng, chỉ cần buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật, theo bần tăng về Đại Lôi Âm Tự tĩnh tâm niệm kinh siêu độ trăm năm, tự nhiên có thể hóa giải sát nghiệt!" Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo tuy là đạo sĩ của Xiển giáo, nhưng hiện tại dường như càng thích hợp với Tây Phương giáo hơn, sau một thời gian tu luyện ở Tây Phương giáo, Phật pháp đã tiến bộ.

"Hừ, Vi Đà Thiên ngươi tên hòa thượng thối này, đừng tưởng ta không biết, đám hòa thượng các ngươi thích nhất là khuyên người khác buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật, thực tế một khi đồ đao đã buông xuống, chẳng phải là mặc cho đám hòa thượng các ngươi tùy ý chém giết sao?" Đối với lời nói của Vi Đà Thiên từ Tây Phương giáo, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, người thường xuyên giết người tàn sát sinh linh, sao có thể nghe?

Hắn hừ lạnh một tiếng, giọng điệu càng thêm mỉa mai.

"Xem ra Ma Lễ Hải thi chủ vẫn chưa buông bỏ thành kiến trong lòng, nếu đã vậy thì thôi, nếu Ma Lễ Hải thi chủ muốn tiếp tục sát hại sinh linh vô tội, vậy hãy để bần tăng độ hóa tội nghiệt của ngài!" Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo niệm một câu Phật hiệu, chuỗi Phật châu gỗ tử đàn trên tay bắt đầu tỏa ra Phật quang, trông vô cùng thần thánh, tường hòa, dường như có thể tịnh hóa tất cả những điều tà ác trên thế gian.

Cùng lúc đó, đạo bào mà Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo đang mặc cũng tỏa ra Phật quang màu vàng, toát ra khí tức thần thánh, tường hòa, khiến người ta nhìn thấy không khỏi có ý muốn quy y Phật pháp một cách kỳ lạ.

Bàn về thu phục tín đồ, phương pháp của Tây Phương giáo là khủng bố và quỷ dị nhất.

Trông như tín đồ tự nguyện gia nhập Tây Phương giáo, nhưng

thực tế những Phật quang tường hòa này đã ảnh hưởng đến tâm trí của những tín đồ này ở một mức độ nhất định.

"Hừ, dựa vào chút Phật quang này mà muốn độ hóa ta?

Tên lừa trọc Tây Phương giáo nhà ngươi quá coi thường ta rồi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, chút Phật quang này tự nhiên không ảnh hưởng đến hắn.

Chỉ thấy Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hai tay rung lên, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán tấn công về phía Vi Đà Thiên!

Đối thủ của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là một trong hai người trợ giúp mà Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, thân phận của người này vô cùng đặc biệt.

Đó là đệ tử Tây Phương giáo, một trong Nhị Thập Tứ Chư Thiên, Vi Đà Thiên!

Vi Đà Thiên sở dĩ thân là đệ tử Tây Phương giáo lại xen vào cuộc chiến giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, tự nhiên cũng vì Vi Đà Thiên, một trong Nhị Thập Tứ Chư Thiên của Tây Phương giáo, bản thân cũng từng là đệ tử Xiển giáo.

Sau này vì một số lý do mà gia nhập Tây Phương giáo, mới trở thành Vi Đà Thiên, tên thật của hắn thực ra là Vi Hộ.

Lần này Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo chọn vào lúc này giúp đỡ Xiển giáo và Phá Trận Long Tu Hổ, là để cắt đứt nhân quả đã từng có, như vậy Vi Đà Thiên mới có thể tiếp tục tu luyện, không bị tâm ma gặp phải trên con đường tu luyện làm khó.

"Ma Lễ Hải thi chủ, bần tăng khuyên ngài sớm buông bỏ đồ đao, quay đầu là bờ!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo bắt đầu giao thủ, nhưng dù vậy, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo vẫn như thường lệ mở màn khẩu pháo

của mình, dường như muốn dùng phương pháp này để chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mà không đổ máu.

Đáng tiếc, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo lại gặp phải Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là người thế nào?

Tính tình thích nhất là giết chóc, việc giết hại các sinh linh khác đối với Ma Lễ Hải là chuyện quá đỗi bình thường.

Chương 713

Phàm nhân có vì săn bắn quá nhiều động vật, ăn quá nhiều thịt mà cảm thấy áy náy không?

Đương nhiên là không, vì hai bên vốn không ở cùng một tầng thứ.

Điều này đối với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng vậy, bất kể là phàm nhân hay các sinh linh khác, chỉ cần không ở cùng tầng thứ với Ma Lễ Hải, thì đối với hắn đó là những thứ có thể tiện tay giết đi, căn bản không có chút lòng thương hại nào.

Cũng vì vậy, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đối với những lời lải nhải không ngớt của Vi Đà Thiên từ Tây Phương giáo hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhiều lắm chỉ cảm thấy đối phương quá ồn ào mà thôi.

"Quay đầu là bờ, tên lừa trọc Tây Phương giáo nhà ngươi hôm nay chịu chết đi!

Xem pháp bảo!

Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hét lớn một tiếng, rồi rút ra pháp bảo của mình, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán!

Hỗn Nguyên Tán là pháp bảo tiên thiên vô cùng quý giá, có vô vàn uy năng không thể tưởng tượng nổi, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dựa vào kiện pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán mạnh mẽ này, đã giết không biết bao nhiêu tu đạo giả đối đầu với mình.

Chỉ thấy Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán trong tay Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải xoay một vòng, rồi bay lên không trung.

Ầm ầm!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải kết ấn, thi triển một đạo pháp quyết, kích hoạt thần thông ẩn chứa trong Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán, uy lực vô cùng lớn!

Tiếng nổ như sấm rền vang, pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán mở ra!

Một luồng khí tức mênh mông như trời đất truyền ra, một trong những đặc trưng độc đáo của pháp bảo tiên thiên.

Vẫn chưa kết thúc, sau khi Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán mở ra, từng đạo huyết quang màu đỏ từ bên trong bay ra, tấn công về phía Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong những huyết quang màu đỏ này mơ hồ tồn tại bóng của một thứ gì đó, toát ra khí tức cuồng bạo, âm u, khiến người ta nhìn một cái đã có cảm giác đau đầu muốn phát điên.

"Những huyết quang màu đỏ này?

Chẳng lẽ là Huyết Sắc Oán Hồn được luyện chế từ tinh phách của sinh linh!" Là đệ tử Tây Phương giáo, Vi Đà Thiên quá quen thuộc với những bóng ảnh tồn tại trong những huyết quang màu đỏ này, vì đó chính là oán hồn!

Oán hồn là gì?

Tự nhiên là hồn phách của sinh linh sau khi chết vì oán khí quá nặng mà xảy ra biến dị, từ đó hình thành oán hồn.

Vi Đà Thiên sau khi gia nhập Tây Phương giáo, một trong những việc phải làm khi tu hành Phật pháp là đi độ hóa những oán hồn được hình thành từ những hồn phách đã mất.

Những oán hồn được hình thành từ hồn phách đã chết này thường có địch ý cực lớn với khí tức của người sống, nếu bỏ mặc không quan tâm sẽ làm hại phàm nhân, nếu những oán hồn này sau khi trở thành

oán hồn lại giết người, thì chúng sẽ hấp thu sức mạnh trong những hồn phách đó để lớn mạnh.

Một số oán hồn mạnh mẽ thậm chí có thể trở thành quỷ vương, gieo rắc tai họa cho một phương.

Là đệ tử Tây Phương giáo, Vi Đà Thiên tự nhiên sẽ không bỏ mặc chuyện như vậy, những oán hồn yếu ớt thì giao cho các đệ tử khác xử lý để rèn luyện, còn Vi Đà Thiên thì đi độ hóa những oán hồn đã trở thành quỷ vương.

Sức mạnh của những oán hồn cấp quỷ vương này đều vô cùng mạnh mẽ, quan trọng là không có thực thể, tu đạo giả bình thường đều không phải là đối thủ của oán hồn quỷ vương.

Nhưng Vi Đà Thiên sau khi rời Xiển giáo gia nhập Tây Phương giáo, lại tu luyện Phật pháp, Phật pháp đối với những thứ như oán hồn quỷ vương có sức khắc chế vô cùng sâu sắc.

Vì vậy, là đệ tử Tây Phương giáo, Vi Đà Thiên cũng đã siêu độ không ít oán hồn quỷ vương.

Nhưng dù vậy, Vi Đà Thiên vẫn khó quên được một con quỷ vương đặc biệt mà hắn đã gặp.

Đó là một con oán hồn màu máu, các oán hồn khác đều có màu đen, chỉ có con đó là màu máu!

Chỉ có người sống bị tra tấn hành hạ trong oán hận, sau khi chết mới có thể hình thành nên oán hồn màu máu như vậy!

Oán niệm của oán hồn màu máu vô cùng mạnh mẽ, mỗi con đều cực kỳ khó đối phó, huống chi là oán hồn màu máu đã trở thành quỷ vương?

Vi Đà Thiên pháp lực cao cường, nhưng vẫn phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể siêu độ được con oán hồn quỷ vương màu máu

đó!

Nhưng hiện tại, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo dù thế nào cũng không ngờ, lại ở trên chiến trường này, nhìn thấy nhiều oán hồn màu máu như vậy!

"Chi chi!

Ăn ngươi!" "Giết hắn!" "Ta hận quá!" Những oán hồn màu máu này vừa được thả ra, liền lao về phía Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo, trông như một đàn châu chấu màu đỏ, miệng nói những lời khiến người ta rợn tóc gáy.

"Khổ thay, khổ thay, hãy để thi chủ hóa giải oán khí của các vị!

Siêu độ các vị sớm ngày về cõi cực lạc!" Biểu cảm của Vi Đà Thiên từ bi nhưng lại mang theo vẻ nghiêm túc, trang nghiêm niệm một câu pháp hiệu rồi bắt đầu thi triển pháp quyết Phật môn, Phật quang trên chuỗi Phật châu gỗ tử đàn trên tay bắt đầu thu lại, nhưng lại trở nên sâu thẳm hơn, dường như bên trong đang thai nghén một thần thông Phật môn mạnh mẽ.

"Ha ha, đây là những Huyết Sắc Oán Hồn mà Ma Lễ Hải ta đã tốn nhiều năm mới khổ công luyện chế, phải tra tấn một người sống suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể luyện chế ra được oán hồn đấy!" Lúc này tại rìa chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, người của hai phe đều đã tìm được đối thủ của mình để giao chiến.

Đối thủ của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và sủng vật của hắn là Bạch Văn Đại Mãng Xà là Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, cả hai bên giao chiến đều là những tu đạo giả có sức mạnh thể chất vô cùng mạnh mẽ, cảnh chiến đấu nhất định sẽ vô cùng kịch liệt.

Trận chiến ở một bên khác là của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ

Hải, đối thủ của hắn là Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo.

Vi Đà Thiên trước khi giao thủ vẫn luôn muốn khuyên Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải buông bỏ đồ đao, quay đầu là bờ, nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự nhiên đối với điều này khinh thường không thèm để ý.

Cuối cùng, bị Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo làm phiền không chịu nổi, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng cũng ra tay, chỉ thấy hắn ném pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán trong tay lên không trung, rồi thi triển một bộ pháp quyết đối với pháp bảo này.

Rất nhanh, pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mở ra, từ bên trong bay ra những hư ảnh màu đỏ.

Những hư ảnh màu đỏ này trông có cảm giác vô cùng hỗn loạn và oán niệm, là loại Huyết Sắc Oán Hồn khủng bố và hung ác nhất trong các loại oán hồn, phải tra tấn một sinh linh sống suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể ngưng tụ hồn phách của sinh linh đó thành Huyết Sắc Oán Hồn có oán niệm kinh khủng, vô cùng khó đối phó.

Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo, người có hiểu biết rất sâu sắc về oán hồn, biết rằng phải cẩn thận đối phó, nếu không có khả năng bị những Huyết Sắc Oán Hồn này xé thành từng mảnh!

Ngay lập tức, chuỗi Phật châu gỗ tử đàn trong tay Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo phát ra Phật quang, Phật quang này như thể có thực thể, một khi chiếu ra, những Huyết Sắc Oán Hồn đang lao tới như gặp phải thứ khắc chế cực mạnh, không dám lại gần Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo nữa.

“A a, chẳng qua chỉ là một vài tiểu xảo không đáng vào mắt, Vi Đà Thiên tên lừa trọc của Tây Phương giáo nhà ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng dựa vào chút Phật quang nhỏ bé của kiện pháp bảo đó là có

thể đánh bại Huyết Sắc Oán Hồn của ta sao?

Quá coi thường ta rồi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, rồi hai tay kết thành từng pháp ấn huyền ảo, miệng lẩm nhẩm, cuối cùng dùng hai ngón tay chỉ vào những Huyết Sắc Oán Hồn đang bị Phật quang của Vi Đà Thiên chặn lại, lập tức một luồng năng lượng rót vào trong những Huyết Sắc Oán Hồn này.

"A a!

Ta đau quá!" "Lừa trọc, ta muốn ăn ngươi!" "Kiệt kiệt, ta muốn giết!" Những Huyết Sắc Oán Hồn này dưới sự gia trì của pháp quyết mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thi triển, sức mạnh càng thêm mạnh mẽ, đồng thời cũng càng thêm điên cuồng.

Chương 714

Huyết Sắc Oán Hồn vốn là sự kết hợp của oán khí và quỷ hồn, càng điên cuồng, oán khí càng nặng, thì càng mạnh mẽ!

Trong chốc lát, những Huyết Sắc Oán Hồn này trở nên điên cuồng, sức mạnh cũng mạnh hơn, đối với Phật quang mà Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo phóng ra để chống đỡ và tịnh hóa cũng không còn sợ hãi nữa.

Chúng liên tiếp phát ra những tiếng gào thét âm u khủng bố, lao về phía Vi Đà Thiên.

Nhìn những Huyết Sắc Oán Hồn đó với ánh mắt hung tàn và miệng đầy răng nanh, thật sự muốn ăn tươi nuốt sống Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo!

Nhưng Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo dù sao cũng là một tu đạo giả có thực lực rất mạnh, tự nhiên không thể bị những Huyết Sắc Oán Hồn này dễ dàng đánh bại.

Chỉ thấy một tay của Vi Đà Thiên cầm pháp bảo Phật châu, tay còn lại lại xuất hiện một tòa bảo tháp nhỏ nhắn.

Khi hai tay Vi Đà Thiên đều cầm một pháp bảo, miệng bắt đầu lẩm nhẩm, từng câu kinh văn được niệm ra.

Có thể thấy trong không khí mơ hồ xuất hiện những văn tự của kinh văn, đây là minh chứng cho việc Phật pháp của Vi Đà Thiên cao thâm, cũng chỉ có những người tu Phật của Tây Phương giáo có tu vi như vậy mới có thể đạt đến cảnh giới cao thâm như thế.

“Nếu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thi chủ đã cố chấp như vậy, vậy hãy để ta siêu độ những Huyết Sắc Oán Hồn này đi!” Vi Đà

Thiên của Tây Phương giáo nhìn những Huyết Sắc Oán Hồn đã gần kề, trên mặt lộ ra biểu cảm khổ nạn đại từ đại bi.

Từng đạo kinh văn bắt đầu được niệm ra từ miệng hắn, tạo ra một năng lực vô cùng đặc biệt, ngay sau đó từ tòa tháp nhỏ trong tay phải của Vi Đà Thiên, cửa lớn đột nhiên mở ra, từ bên trong bay ra từng tiểu nhân màu vàng.

Những tiểu nhân màu vàng này nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đó là từng tiểu hòa thượng, nhảy nhót trong không trung, trông vô cùng linh động.

Nhưng thần thông mà Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo phóng ra để đối phó với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Huyết Sắc Oán Hồn trong tay hắn, tự nhiên không thể chỉ có chút uy năng đó.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt, những tiểu hòa thượng màu vàng này từ từ lớn lên trong không khí, dần dần lớn bằng những Huyết Sắc Oán Hồn.

Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo thấy vậy cho rằng thời cơ đã chín muồi, bèn dùng ý niệm điều khiển những tiểu hòa thượng màu vàng này bắt đầu lao về phía những Huyết Sắc Oán Hồn đang lao tới.

Những tiểu hòa thượng màu vàng này không phải là hòa thượng thực sự, mà là Phật Pháp Chi Linh sống trong tòa tháp nhỏ pháp bảo của Vi Đà Thiên.

Phật Pháp Chi Linh vô cùng đặc biệt, chỉ có những đệ tử Tây Phương giáo thành tâm mới có thể tạo ra khi niệm kinh văn.

Đệ tử Tây Phương giáo càng hiểu sâu sắc về Phật pháp, thì Phật Pháp Chi Linh xuất hiện khi niệm kinh văn càng mạnh mẽ và chân thực, đương nhiên số lượng cũng nhiều hơn.

Ngày thường, đệ tử Tây Phương giáo có thể dùng một pháp bảo

hoặc vật khí để tìm một nơi ở tạm thời cho những Phật Pháp Chi Linh này, sau đó ngày mai khi niệm kinh tu luyện có thể mang theo cùng nghe kinh văn.

Thông qua phương pháp tu luyện Phật pháp, để cho những Phật Pháp Chi Linh này từ từ lớn mạnh.

Lợi ích của việc này cũng rất lớn, đầu tiên là sau khi những Phật Pháp Chi Linh này trở nên mạnh mẽ hơn, bản thân chúng cũng có thể sở hữu tu vi rất mạnh.

Một khi những Phật Pháp Chi Linh này mạnh đến một cảnh giới nhất định, có thể giúp đệ tử Tây Phương giáo đấu pháp và tịnh hóa, có thể là những trợ thủ vô cùng đắc lực.

Lúc này, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo đối mặt với số lượng Huyết Sắc Oán Hồn nhiều như vậy, tự nhiên không dám khinh địch, bèn rút ra những Phật Pháp Chi Linh mà ngày thường thông qua niệm kinh văn bồi dưỡng ra để đối phó với những Huyết Sắc Oán Hồn này!

Phải nói rằng, Tây Phương giáo vô cùng thích làm những việc khai trí, thường xuyên độ hóa một số dã thú, phàm vật, để chúng hiểu Phật pháp, hiểu Phật lý, trong đó những kẻ có ngộ tính rất tốt có thể trở thành một tu đạo giả có tu vi cao thâm, có thể nói thủ đoạn này vô cùng cao minh, vì những thân tín được bồi dưỡng theo cách này vô cùng trung thành, cũng không cần lo lắng phản bội.

Lúc này, Phật Pháp Chi Linh và Huyết Sắc Oán Hồn đã va chạm vào nhau.

Vừa giao thủ, đã thể hiện ra sức mạnh của hai bên, bất kể là Phật Pháp Chi Linh hay Huyết Sắc Oán Hồn đều rất lợi hại.

Huyết sắc oán hồn và Phật pháp chi linh giao chiến vô cùng kịch liệt, đặc biệt là đám huyết sắc oán linh con nào con nấy đều không sợ

chết, tấn công gần như điên cuồng.

Bất kể đám huyết sắc oán hồn công kích thế nào, Phật pháp chi linh ở bên kia vẫn không hề sợ hãi, đánh đâu chắc đó, có công có thủ, căn bản không có bất kỳ sơ hở nào.

Nhưng chung quy, huyết sắc oán hồn vốn là tồn tại có oán khí cực nặng, mà phật pháp chân ý ẩn chứa trong Phật pháp chi linh lại vô cùng khắc chế loại oán khí này, dần dần, đám huyết sắc oán hồn không chiếm được thế thượng phong, bắt đầu từ từ xuất hiện dấu hiệu thất bại.

"Thật đáng ghét, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng mấy cái Phật pháp chi linh này là có thể đánh bại ta sao?

Nếu vậy thì cũng quá coi thường ta rồi!", Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, khinh thường nói, phảng phất như kẻ đang rơi vào thế hạ phong không phải là mình.

"Ma Lễ Hải thí chủ, quay đầu là bờ!

Những tội nghiệt thí chủ đã phạm bây giờ không phải là chuyện tốt, cần phải cùng ta trở về Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo, thành tâm sám hối sao chép kinh văn, như vậy mới có thể gột rửa nghiệp hỏa của thí chủ!", Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lúc này vẫn không quên khuyên Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải quay đầu là bờ, đương nhiên thần thông phật pháp của hắn cũng không hề dừng lại.

Chuyện nhân từ nương tay sẽ không xuất hiện trên người Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, bởi vì Phật môn tuy có lòng từ bi, nhưng cũng có Kim Cang chi nộ, lúc này, Vi Đà Thiên và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã là không chết không thôi.

Bởi vì tu luyện phật pháp, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tuyệt đối không cho phép Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tiếp tục tạo ra sát nghiệt, nếu vậy sẽ hình thành nghiệt chướng thậm chí là tâm ma trong lòng hắn, đối với tu luyện sau này cực kỳ bất lợi, đương nhiên nguyên nhân lớn hơn cũng là vì thiên hạ thương sinh.

"Hừ, nếu ngươi muốn Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ta quay đầu là bờ, vậy thì để ta xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

Cũng để ngươi xem kết cục của đám lừa ngốc Tây Phương Giáo đã khuyên ta quay đầu trước kia!", Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nghe Vi Đà Thiên lải nhải không ngừng khuyên hắn quay đầu là bờ, trong lòng vô cùng bực bội, đồng thời cũng nảy sinh sát tâm với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo.

Nhưng ngoài miệng, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại như không có chuyện gì, lộ ra một nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo dường như còn mang theo một tia đắc ý.

Lúc này, trong lòng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đột nhiên giật thót, dường như cảm giác được chuyện không hay sắp xảy ra.

Đồng thời hắn cũng chú ý tới biểu cảm trên mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, lập tức ý thức được đối thủ lại sắp ra tay lần nữa, bèn vội vàng lên tiếng.

"Ma Lễ Hải thí chủ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Ha ha, ta muốn làm gì ư?

Đương nhiên là để cho tên lừa ngốc Tây Phương Giáo nhà ngươi xem cho kỹ, kết cục của những kẻ giống như ngươi hiện giờ ra sao!", Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, ngay sau đó lại thi triển một đạo pháp quyết đánh vào pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán đang lơ lửng giữa không trung.

Ầm ầm ầm!

Lập tức, dị biến xuất hiện!

Chiếc Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán dưới sự thúc đẩy pháp quyết của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, dường như lại có thứ gì đó thức tỉnh, tựa như bên trong có thứ gì đó cực kỳ đáng sợ!

Cùng lúc đó, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng cảm giác được đối thủ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dường như muốn kích phát thứ gì đó được phong ấn trong pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Là đối thủ, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sao có thể ngồi yên không quan tâm?

Vì thế hắn cũng đánh ra một đạo pháp quyết.

Pháp lực ngưng tụ trước người hắn thành một đạo Kim Cang Xử màu vàng kim, rít gào tấn công về phía Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Chương 715

Lần này mục đích của Vi Đà Thiên là can nhiễu Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán thi pháp, không để mục đích của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải được như ý.

Lúc này, hành động của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại khiến Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo hiểu ra một chuyện, đó là phần lớn thủ đoạn và thực lực của Đa Văn Thiên Vương đều nằm trong pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán, chỉ cần có biện pháp khắc chế được Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán, vậy thì việc chiến thắng đối thủ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không phải là chuyện khó.

Lúc đó kết thúc trận đấu pháp, Vi Đà Thiên cũng có thể nhân cơ hội này siêu độ cho những vong linh bị luyện chế thành huyết sắc oán hồn.

Thế nhưng, pháp thuật của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tuy không tệ, nhưng bất ngờ lại xuất hiện.

Ngay khi Kim Cang Xử sắp đánh trúng pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán đang lơ lửng giữa không trung, một bàn tay thô kệch màu đỏ như máu đã tóm lấy Kim Cang Xử do phật quang ngưng tụ thành.

"Sao có thể!", thấy cảnh này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng biến sắc, hắn không ngờ lúc này lại xuất hiện tình huống như vậy.

"Ha ha, thấy chưa hả?

Tên lừa ngốc Tây Phương Giáo, đây là kết cục của việc đối đầu với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ta!", Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vi Đà Thiên, lập tức nở một nụ cười méo mó, hắn thích nhất là mang lại tuyệt vọng và đau khổ cho

người khác, cũng thích nhất nhìn biểu cảm méo mó vì tuyệt vọng và đau khổ của họ!

Nhưng lúc này Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại không nhìn Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, mà chăm chú nhìn vào ba bóng người đang đứng trước pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán.

Lúc này, trước pháp bảo Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán xuất hiện ba bóng người, những bóng người này chính là ba hòa thượng!

Đúng vậy, đều là đệ tử Tây Phương Giáo!

Nhưng không phải là đệ tử còn sống, mà là ba đệ tử đã chết!

Không một ngoại lệ, họ đều bị giết trong lúc giao thủ với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, sau đó bị luyện chế thành oán hồn!

Huyết sắc oán hồn có oán khí mạnh nhất, có thể thấy ba đệ tử Tây Phương Giáo trước khi chết nhất định cũng đã phải chịu sự dày vò của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, nếu không sẽ không thể luyện chế ra huyết sắc oán hồn!

Trước đó, Kim Cang Xử do Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thi triển pháp quyết ngưng tụ ra đã bị một trong số huyết sắc oán hồn đó tóm lấy, lúc này vẫn đang nắm chặt trong tay.

"Ha ha, tên lừa ngốc Tây Phương Giáo, xem kết cục của việc chống lại ta đi, ba tên lừa ngốc này chống lại ta đã bị luyện thành huyết sắc oán hồn, huyết sắc oán hồn cấp Quỷ Vương!

Bây giờ đến lượt ngươi rồi, Vi Đà Thiên, chịu chết đi!", Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, đắc ý nhìn Vi Đà Thiên đối diện.

"Ha ha, thực lực của hai vị đệ đệ ta không tệ chứ!", lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, lão nhị trong Ma Gia Tứ Tướng, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, đang nói chuyện với đối thủ

của mình, tỏ ra vô cùng thong dong, nụ cười trên mặt cũng không phải giả, cho người ta một cảm giác sai lầm rằng hắn đang trò chuyện với bạn cũ.

Nhưng nếu là tu đạo giả hiểu rõ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, hẳn sẽ biết vị lão nhị trong Ma Gia Tứ Tướng này không phải là một nhân vật đơn giản.

Có thể nói, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hành sự quỷ dị nhất, pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà mà hắn sử dụng bản thân cũng là một pháp bảo vô cùng kỳ lạ và quỷ dị, có thể giết người trong vô hình.

Lúc này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dường như cũng đang ung dung nhìn hai huynh đệ của mình là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chiến đấu, dường như không hề vội vàng chút nào.

Sở dĩ không vội vàng, tự nhiên cũng có nguyên nhân của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Một trong số đó, dĩ nhiên là sự tin tưởng vào Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, tin rằng thực lực của họ đủ mạnh để dễ dàng chiến thắng đối thủ.

Mặt khác, cũng là vì Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng có tự tin có thể chiến thắng đối thủ trước mắt, cho nên mới có vẻ mặt thong dong tùy ý như vậy, bất kể đối phương là ai.

"Hắc hắc, sống chết của bọn họ không liên quan gì đến ta, dù sao ta cũng chỉ là người giúp đỡ được mời đến thôi.

Ta chỉ cần giết ngươi, hoàn thành nhiệm vụ là được, sống chết của những người khác ta không quản được." Lúc này đối thủ của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, cũng là một trong hai người giúp đỡ mà Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, lên tiếng.

Đó là một tu đạo giả trông như một thanh niên hơn ba mươi tuổi, trên người mặc đạo bào màu vàng kim, trên đạo bào có thêu hoa văn hình chim, trông vô cùng tinh xảo, những con chim bay được thêu trên đạo bào trông như sắp sống lại, sống động như thật.

Đây là một trong hai người giúp đỡ mà Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Lai lịch của Vũ Dực Tiên không hề nhỏ, chính là đệ tử thứ hai của phó giáo chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Đệ tử đầu tiên hiện đang tạm thời thay Khương Tử Nha giữ chức thống soái đại quân Tây Kỳ, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh!

Thậm chí pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp của Lý Tĩnh cũng là do Vũ Dực Tiên tặng cho Lý Tĩnh, khiến thực lực của Lý Tĩnh sau khi có pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp tăng vọt, trở thành một tu đạo giả mạnh mẽ một phương, không dễ dàng bị người khác giết chết.

Mà bây giờ, vị Linh Lung Vũ Dực Tiên này lại đích thân ra tay vào lúc này, xem ra cũng không nhịn được nữa, muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

“Ồ ồ, muốn giết ta ư?

Đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân thì sao chứ? "Nếu thực lực không đủ, đừng để bị ta giết chết, hồn phách cũng sẽ bị phong ấn vào trong Phong Thần Bảng, đến lúc đó cầu sinh không được, cầu tử không xong, ta muốn xem ngươi, Linh Lung Vũ Dực Tiên, làm sao thoát hiểm!", Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên cũng nhận ra Linh Lung Vũ Dực Tiên trước mặt, nhưng lại không có vẻ gì là kiêng dè, dường như vô cùng tự tin có thể chiến thắng đối phương.

“Ha ha, một tên Ma Gia Tứ Tướng quèn cũng dám ngông cuồng

trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên ta, xem hôm nay ta cho ngươi một bài học!

Nhận chiêu đi!

Pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng!", Linh Lung Vũ Dực Tiên cười hắc hắc, hai tay kết thành từng đạo pháp quyết huyền ảo, miệng lẩm nhẩm có lời, sau đó hai ngón tay điểm ra, liền thúc giục một chiêu pháp quyết!

Theo sau pháp quyết của Linh Lung Vũ Dực Tiên được thúc giục thành công, một đạo lưu quang bảy màu từ trong tay áo đạo bào của hắn bay ra, cuối cùng rơi vào tay phải của hắn.

Lưu quang bảy màu cũng từ từ tan đi, lộ ra thứ bên trong, chính là một kiện pháp bảo, tên gọi Linh Lung Lưu Ly Đăng!

Một pháp bảo không hề thua kém Linh Lung Hoàng Kim Tháp, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

"Hừ, Linh Lung Vũ Dực Tiên, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ một mình ngươi có pháp bảo sao?

Để ngươi kiến thức pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà của ta đi!", lúc này Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên sẽ không nhìn đối phương tùy tiện sử dụng pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng phát động tấn công, nếu không sẽ quá bất lợi cho mình.

Đừng thấy Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng có vẻ rất kiêu ngạo, nhưng hắn biết rất rõ là đệ tử của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên tuyệt đối không yếu, nếu không cẩn thận, cũng dễ bị đối phương đánh bại, cho nên phải dùng toàn lực, không thể có chút hành vi coi thường đối phương.

Vì thế, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng quát lớn một tiếng,

sau đó hai tay không ngừng kết ấn, miệng lẩm nhẩm có lời, ngay sau đó một đạo pháp quyết đã được thúc giục thành công.

Ầm ầm ầm!

Theo sau đạo pháp quyết của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng được phát ra, dường như cả thế giới đều đang rung chuyển.

Trong mắt Linh Lung Vũ Dực Tiên, bầu trời trở nên tối đen như mực, mặt đất cũng vì chấn động mà xuất hiện những vết nứt, từng dòng nham thạch màu đỏ như máu chảy trong những vết nứt đó, phảng phất như đại địa bị xé ra từng vết thương đang rỉ máu.

Chưa kết thúc, cảnh tượng trời đất u ám vẫn tiếp tục, ngay sau đó từ trong vết nứt mặt đất chui ra một cái đầu rồng khổng lồ.

Chương 716

Đầu rồng gầm thét một tiếng, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào Linh Lung Vũ Dực Tiên không xa phía trước, đột nhiên lao tới cắn xé Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhìn cái đầu rồng khổng lồ há to cái miệng máu, Linh Lung Vũ Dực Tiên đối diện trông như một con đom đóm vàng nhỏ bé!

Nhưng điều kỳ lạ là, khi Linh Lung Vũ Dực Tiên đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy lại không có bất kỳ hành động né tránh nào, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh nhìn phía trước, dường như tất cả đều không liên quan gì đến hắn.

Cuối cùng, cái đầu rồng khổng lồ và dữ tợn đã lao tới cắn trúng Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Nhưng, không có cảnh đầu rơi máu chảy như trong tưởng tượng, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại không bị thương chút nào, cái đầu rồng khổng lồ và dữ tợn trực tiếp xuyên qua cơ thể hắn.

Cái đầu rồng dữ tợn sau khi xuyên qua Linh Lung Vũ Dực Tiên, không gây ra bất kỳ thương tổn nào lại từ từ hóa thành ảo ảnh tan biến!

"Ha ha, không hổ là đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân, lại có thể dễ dàng nhìn thấu huyễn thuật của ta, bản lĩnh nhất định rất mạnh a!", lúc này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên mặt không biểu cảm, vô cùng bình tĩnh, lại cười lớn một tiếng, nói như vậy.

Nguyên lai, cái đầu rồng khổng lồ dữ tợn kia lại là huyễn thuật!

"Ha ha, không hổ là đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân, huyễn thuật

của ta xem ra không làm ngươi trúng chiêu a, Linh Lung Vũ Dực Tiên!", Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ha ha cười lớn, theo tiếng nói của hắn vừa dứt, cảnh tượng trời đất u ám trước đó đều biến mất, thay vào đó vẫn là cảnh tượng lúc trước không có gì thay đổi, không có đầu rồng khổng lồ dữ tợn, cũng không có mặt đất nứt nẻ, tất cả đều vô cùng bình thường.

Nguyên lai trời đất u ám trước đó và cái đầu rồng khổng lồ dữ tợn có ý đồ tấn công Linh Lung Vũ Dực Tiên đều chỉ là huyễn thuật mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng sử dụng, lúc này trong tay hắn đã sớm ôm Bích Ngọc Tỳ Bà!

Không biết từ lúc nào, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã sử dụng huyễn thuật đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng xem ra, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không bị huyễn thuật do Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dùng pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà thi triển mê hoặc, vô cùng tỉnh táo, do đó mới không trúng kế.

"Hắc hắc, chẳng qua chỉ là chút tiểu xảo vặt vãnh mà thôi, chẳng lẽ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cho rằng có thể dùng chút huyễn thuật nhỏ nhoi này đánh bại ta sao?

Nếu ngươi nghĩ vậy, thì cũng quá coi thường ta rồi!

Ta thấy lần này nên để ngươi biết sự lợi hại của ta! "Xem pháp bảo đây, Linh Lung Lưu Ly Đăng!", Linh Lung Vũ Dực Tiên cười lạnh một tiếng, đối với lời nói của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại khinh thường, tỏ vẻ vô cùng khinh thường, ngay sau đó tay phải nâng Linh Lung Lưu Ly Đăng, tay trái lại thi triển một đạo pháp quyết đánh lên Linh Lung Lưu Ly Đăng, tiếp đó từ trong ngọn lửa của Linh Lung Lưu Ly Đăng bay ra một đạo quang mang.

Đạo quang mang này có năm màu sáu sắc, trông như một dải cầu vồng.

Nhưng uy lực thần thông Thất Thải Lưu Ly Quang do Linh Lung Vũ Dực Tiên kích phát Linh Lung Lưu Ly Đăng thi triển lại vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối không đơn giản và vô hại như vẻ bề ngoài.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không chịu yếu thế, thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên phát động phản kích, Bích Ngọc Tỳ Bà trong tay cũng bắt đầu tấu ra từng khúc nhạc.

Những khúc nhạc này vừa nghe chỉ cảm thấy vô cùng êm tai, như tiếng suối chảy róc rách, trong trẻo và tự nhiên, khiến người ta bất giác say đắm trong đó, ngay sau đó giai điệu lại đột ngột thay đổi.

Cảnh tượng trong mắt đối thủ Linh Lung Vũ Dực Tiên lại một lần nữa thay đổi, rõ ràng đang ở trên chiến trường, lại biến thành đang ở trong một đại điện xa hoa.

Hương rượu lan tỏa trong không khí, cùng lúc đó, có một số tiên nữ mặc y phục màu hồng phấn chạy đến bên cạnh Linh Lung Vũ Dực Tiên, người thì rót rượu ngon, người thì dâng hoa quả, dường như đang hầu hạ Linh Lung Vũ Dực Tiên hưởng thụ.

"Khà khà, đạo trưởng hãy nếm thử rượu ngon do tiên cung chúng ta ủ đi, bảo đảm khiến ngài sung sướng như tiên~", một trong số tiên nữ nói như vậy, vừa nói vừa đưa rượu ngon đến bên miệng Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Tiên nữ bên cạnh cũng cầm hoa quả cho Linh Lung Vũ Dực Tiên ăn, phía sau có một tiên nữ dường như muốn bóp vai cho Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng dù cho trước mắt là những thứ này, Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn không có biểu cảm gì, dường như không có chuyện gì có thể khiến hắn động lòng.

"Ồ ồ, đây là bản lĩnh của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng sao?

Ta hiểu rồi, những huyễn thuật này chẳng qua chỉ là tiểu xảo vặt vãnh, căn bản không đáng sợ!", Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn những tiên nữ càng lúc càng đến gần, rượu ngon và hoa quả trong tay họ cũng đang đưa đến miệng mình, lập tức lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường, sau đó đột ngột thúc giục một đạo pháp quyết, hung hăng đánh vào pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay.

Theo sau đạo pháp quyết được đánh thành công lên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng, một đạo bảo quang năm màu sáu sắc từ trong Lưu Ly Đăng bùng phát ra, trong nháy mắt quét qua không gian xung quanh Linh Lung Vũ Dực Tiên.

"A a!" "A a!" Khi đạo bảo quang năm màu sáu sắc chiếu rọi vào không gian xung quanh, lại khiến những tiên nữ trông thướt tha kia phải hét lên chói tai, dường như bảo quang năm màu sáu sắc là thiên địch của chúng!

Bất chợt, dị biến xuất hiện.

Những tiên nữ vô cùng xinh đẹp trước đó, sau khi phát ra những tiếng hét chói tai, đã bị bảo quang năm màu sáu sắc gột rửa ra bộ mặt thật.

Những tiên nữ này đâu phải là tiên nữ gì!

Rõ ràng là từng con u linh hình người, thân thể bán trong suốt lại có răng nanh móng vuốt sắc nhọn, trông như cố ý giả dạng thành tiên nữ để ám sát Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nếu là tu đạo giả có tu vi thấp hơn, khi gặp phải hoàn cảnh như vậy, e rằng căn bản không thể nhìn thấu những ảo ảnh này là thật hay giả, chỉ có thể sau khi bị mê hoặc chìm vào huyễn cảnh, bị những u linh răng nanh móng vuốt sắc nhọn này giết chết.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên hiển nhiên không phải là người

bình thường, tu vi đạo hạnh của hắn vốn đã rất cao, sau khi nhìn thấu những tiên nữ và đại điện xa hoa đều là huyễn tượng, liền dễ dàng lợi dụng pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay phá giải những huyễn cảnh nguy hiểm này.

Những u linh răng nanh móng vuốt sắc nhọn này phải dựa vào huyễn tượng do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng bố trí mới có thể tiến hành ám sát, bản thân chúng vô cùng yếu ớt, một khi bị người khác phát hiện chân thân sẽ trở nên vô cùng mong manh.

Do đó, căn bản không cần Linh Lung Vũ Dực Tiên tốn nhiều công sức, những u linh có ý đồ tập kích này đều bị bảo quang của Lưu Ly Đăng gột rửa sạch sẽ.

Đương nhiên, cái gọi là gột rửa này cũng chỉ là định nghĩa của Linh Lung Vũ Dực Tiên, trong mắt hắn chẳng qua là quét sạch những thứ bẩn thỉu phiền phức trước mặt, nhưng đối với những u linh kia lại là đòn tấn công chí mạng.

Vì thế, sau khi huyễn tượng của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng bị Linh Lung Lưu Ly Đăng phá giải, những u linh đó cũng đều bị bảo quang của Lưu Ly Đăng tiêu diệt sạch sẽ.

Làm xong tất cả, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại một lần nữa nhìn về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng đối diện.

Lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng rõ ràng không hề di chuyển một bước, nhưng lại liên tục phát động hai lần tấn công nguy hiểm, phải nói pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà của hắn thật sự là một pháp bảo vô cùng khủng bố.

Từng có lần, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng vì truy sát một tu đạo giả đối địch, đã phát động uy lực của pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà, dễ dàng khiến một thành phố phàm nhân chìm vào huyễn cảnh.

Sở dĩ làm vậy, là vì tu đạo giả đối địch kia trốn trong thành phố đó.

Sau đó, tu đạo giả đối địch kia bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng tìm ra và giết chết, nhưng toàn bộ phàm nhân trong thành phố đó đều phải chôn cùng với tu đạo giả đối địch kia.

Điều này không chỉ chứng minh Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng tâm ngoan thủ lạt, mà còn chứng tỏ huyễn thuật của hắn cao siêu!

Lúc này trong chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, mỗi người đều đã tìm được đối thủ của mình.

Đối thủ của một trong Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, là Phá Trận Tam Kiệt Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, tuy là một chọi hai, nhưng với tư cách là một trong Tứ Đại Thiên Vương, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có một con đại mãng xà vằn trắng nuôi dưỡng làm người giúp đỡ, về số lượng cũng không hề lép vế, thậm chí vì giữa một người một rắn có liên hệ thần thông kỳ đặc, thực lực phát huy ra còn mạnh hơn cả hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ.

Cục diện chiến đấu ở một bên khác cũng vô cùng kịch liệt, nhìn từ xa có thể thấy từng đạo huyết quang màu máu và phật quang trên không trung không ngừng va chạm, đánh qua đánh lại, dường như không bên nào làm gì được đối phương.

Hai bên giao chiến ở đây chính là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải trong Ma Gia Tứ Tướng và đối thủ của hắn là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, hai người cũng là một cuộc đối đầu định mệnh.

Chương 717

Bởi vì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thường xuyên tàn sát phàm nhân, gây ra sát nghiệt lớn, nên gặp phải đệ tử Tây Phương Giáo ngăn cản, kết quả đều bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đánh giết, thậm chí còn luyện chế hồn phách thành huyết sắc oán hồn, hiện nay những huyết sắc oán hồn này được bồi dưỡng đến cấp bậc quỷ vương dùng để giao thủ với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, không thể không nói đây thật sự là giết người diệt tâm!

Nếu là người bình thường, có lẽ lúc này nhìn thấy đệ tử môn phái mình bị người ta luyện chế thành bộ dạng không ra người không ra quỷ, e rằng giây tiếp theo đã tức đến hộc máu!

May mà Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã từng tu luyện một thời gian ở Xiển Giáo của Đạo môn, sau khi đầu nhập Tây Phương Giáo lại càng chú trọng bồi dưỡng đạo tâm, do đó tuy vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không hề xúc động phạm phải sai lầm, vẫn luôn giao thủ với đối diện.

Còn về trận chiến ở một bên khác, thì lại có vẻ vô cùng kỳ diệu, trông rất hoa lệ, nhưng lại ẩn chứa sát cơ!

Có thể thấy, trên không trung có bảo quang ngũ quang thập sắc đang bay múa, cùng lúc đó có thể thấy âm ba, những bảo quang và âm ba này va chạm vào nhau, trông có vẻ có chút mỹ cảm, nhưng đáng tiếc là nếu một tu đạo giả có tu vi bình thường tiến vào khu vực này thì chưa đến một khắc sẽ chết một cách kỳ lạ!

Những người giao thủ ở đây càng lợi hại hơn, chính là nhị ca trong Ma Gia Tứ Tướng, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà mà hắn sử dụng vô cùng lợi hại và

cũng vô cùng đặc thù, có thể khống chế âm ba và tạo ra huyễn tượng, có thể khiến người ta không hay không biết mà chìm vào huyễn cảnh trầm luân.

Giây trước có thể đang có một giấc mộng đẹp, nhưng thực tế nguy hiểm đã ập đến, dễ dàng giết chết kẻ đang chìm đắm trong huyễn cảnh.

Nhưng đối thủ của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không phải là đèn cạn dầu, đối phương là đệ tử của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng mà hắn sử dụng cũng là một pháp bảo vô cùng lợi hại, có thể phóng ra các loại bảo quang có tác dụng khác nhau để phá giải những huyễn tượng nguy hiểm.

Phải biết rằng huyễn tượng chung quy vẫn là huyễn tượng, một khi bị dễ dàng phá trừ, thì những nguy cơ ẩn giấu bên trong cũng không còn là uy hiếp, giống như vừa rồi Linh Lung Vũ Dực Tiên đã dễ dàng lợi dụng bảo quang phát ra từ Linh Lung Lưu Ly Đăng giết chết những u linh có ý đồ lợi dụng huyễn tượng để tập kích!

Hiện tại trên chiến trường khá hẻo lánh của Tuyệt Long Lĩnh, tổng cộng có ba nơi đang giao thủ.

Nhưng ngoài ra, từ đầu đến cuối có một người vẫn chưa ra tay.

Không ai khác, chính là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh và lão đại của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Long Tu Hổ!

Hai bên đều là người dẫn đầu của phe mình, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

"Ha ha, vừa rồi kẻ đòi đánh nhau ra tay chính là ngươi đó, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh à, bây giờ mấy huynh đệ của

ngươi đều đã ra tay rồi, sao ngươi lại không ra tay mà đứng đó vậy?", Phá Trận Long Tu Hổ hiện đang đối đầu với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thấy đối phương lâu như vậy mà không có chút phản ứng nào, bèn nói như vậy.

"Ồ ồ, Phá Trận Long Tu Hổ, không cần nói nữa, cuộc đối đầu giữa ta và ngươi không phải đã bắt đầu từ lúc vừa gặp mặt sao?

Bây giờ ngươi chẳng lẽ không định dùng thần thông đạo pháp để đánh bại ta sao?", nhưng đối với lời nói của Phá Trận Long Tu Hổ, với tư cách là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại cười lạnh một tiếng, không hề để tâm mà nói.

Trên mặt hắn cũng không có biểu cảm gì, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến hắn, vô cùng lạnh lùng.

"Ha ha, cũng đúng, không hổ là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, nhưng ta cũng rất tò mò, tại sao Ma Gia Tứ Tướng lại muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, thành thật ở nhà thanh tu không tốt hơn là có thể gặp phải họa sát thân bây giờ sao?", Phá Trận Long Tu Hổ tuy trông như một đạo sĩ trung niên, nhưng ngữ khí và giọng nói hoàn toàn không giống người ở độ tuổi đó.

Nhưng từ cuộc đối thoại của Phá Trận Long Tu Hổ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, dường như Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh vốn dĩ không nên ra tay.

"Hừ, Phá Trận Long Tu Hổ, nguyên nhân Ma Gia Tứ Tướng chúng ta ra tay không phải vừa mới nói rồi sao?

Cái gọi là thanh tu căn bản không phải là đạo tu luyện của Ma Gia Tứ Tướng chúng ta, thứ mà Ma Gia Tứ Tướng chân chính cần là chiến đấu và ma luyện, chỉ có như vậy mới có thể thành tựu Vô Thượng Đại Đạo!", đối với lời nói của Phá Trận Long Tu Hổ, Tăng

Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh chỉ cười lạnh một tiếng, liền giải thích rõ ràng sự việc.

“Nếu vậy, chẳng lẽ Ma Gia Tứ Tướng cam tâm bị quốc sư Ân Thương, Thân Công Báo lợi dụng sao?”, với tư cách là một tu đạo giả, Phá Trận Long Tu Hổ vô cùng giỏi sử dụng trí mưu, không phải lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không ra tay, dù sao công tâm là thượng sách, nếu có thể không ra tay mà chiến thắng đối thủ, vậy thì cần gì phải động thủ nữa?

Về điều này, Phá Trận Long Tu Hổ nhìn rất thấu đáo và minh bạch, do đó mới hỏi Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh câu hỏi như vậy.

Đồng thời, một câu hỏi như vậy, cũng là Phá Trận Long Tu Hổ có ý muốn làm rạn nứt mối quan hệ giữa Ma Gia Tứ Tướng và phe đại quân Ân Thương, bởi vì như vậy có thể có thêm một chút cơ hội. "Ha ha, Phá Trận Long Tu Hổ, ta đã sớm nói với ngươi rồi, đừng có giở cái trò khôn vặt múa mép nữa, ngươi nghĩ ta không biết mục đích của ngươi sao? "Nói cho ngươi biết, quốc sư Thân Công Báo đã và ta đã đạt thành giao dịch, vậy thì đã là giao dịch, ta có nghĩa vụ phải hoàn thành nhiệm vụ của mình!", Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh đối với kế ly gián ly gián của Phá Trận Long Tu Hổ khinh thường, tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

“Nhiệm vụ?

Tăng Trưởng Thiên Vương có nhiệm vụ gì?” “Đương nhiên là nhiệm vụ giết người!” Lão đại Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh nói xong, đột nhiên gầm lớn một tiếng, quả nhiên lao về phía Phá Trận Long Tu Hổ đối diện.

Hóa ra vào lúc này, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà ra tay, vừa ra tay đã dùng đòn tấn

công mạnh nhất!

Đó là sử dụng pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm!

Chỉ thấy Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh vung một kiếm về phía Phá Trận Long Tu Hổ, một đạo Kim Cương Thanh Phong kiếm khí bay về phía Phá Trận Long Tu Hổ!

Kim Cương Thanh Phong kiếm khí là một đạo kiếm quang màu xanh lục, trông như hình trăng lưỡi liềm, ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn.

"Hừ!

Xem ra ngươi, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, nhất quyết muốn giao thủ với ta!

Vậy được, để ngươi kiến thức bản lĩnh của ta, nếu không sẽ bị Ma Gia Tứ Tướng các ngươi coi thường!", với tư cách là đối thủ của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Phá Trận Long Tu Hổ cũng không chịu yếu thế, hừ lạnh một tiếng liền cũng lấy ra pháp bảo của mình!

Keng keng keng!

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh kim loại ma sát vang lên, Phá Trận Long Tu Hổ quả nhiên đã rút ra thanh trường kiếm đeo bên hông!

Hiển nhiên thanh trường kiếm có thể được lấy ra trong lúc giao thủ với lão đại Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, tuyệt đối không phải là hàng tầm thường, thanh trường kiếm pháp bảo này cũng là một kiện pháp bảo vô cùng lợi hại, uy lực to lớn!

"Xem chiêu, Long Hổ Song Tinh Kiếm!

Hôm nay là ngày bại trận của ngươi, Tăng Trưởng Thiên Vương

Ma Lễ Thanh!", Phá Trận Long Tu Hổ sau khi rút ra Long Hổ Song Tinh Kiếm bên hông, gầm lớn một tiếng, liền cũng chém ra một đạo kiếm khí!

Đạo kiếm khí này cũng vô cùng lợi hại, được tạo thành từ hai màu đỏ và xanh lam, có thể lờ mờ nhìn thấy hư ảnh của mãnh hổ và giao long quấn quanh kiếm khí, hiển nhiên đây là nguyên nhân tại sao thanh trường kiếm pháp bảo này được gọi là Long Hổ Song Tinh Kiếm, bởi vì nó đồng thời ẩn chứa hai loại ý thức hình thái của giao long và mãnh hổ!

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí do Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng Kim Cương Thanh Phong Kiếm phát ra và kiếm khí do Phá Trận Long Tu Hổ dùng Long Hổ Song Tinh Kiếm phát ra cuối cùng đã va chạm vào nhau, ngay tại trung tâm giao thủ của hai người!

Uy lực của hai đạo kiếm khí đều vô cùng mạnh mẽ, do đó động tĩnh tạo ra cũng vô cùng lớn, trực tiếp tạo ra một vụ nổ khổng lồ!

Nhưng bất luận là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh hay Phá Trận Long Tu Hổ, hai người đều không có thời gian quan tâm đến vụ nổ, sau khi hai đạo kiếm khí thăm dò ban đầu va chạm vào nhau, hai người cũng đồng thời động thủ.

Vù vù vù!

Trên không trung không ngừng vang lên tiếng xé gió, từng tàn ảnh xuất hiện giữa không trung, va chạm vào nhau, đánh đến khó phân thắng bại!

Chương 718

Không thể không nói, bất luận là Tăng Trưởng Thiên Vương hay Phá Trận Long Tu Hổ, với tư cách là người lãnh đạo của phe mình, tu vi và đạo pháp đều không hề thua kém, hai người giao thủ đã lâu mà vẫn chưa phân thắng bại, có thể nói là ngang tài ngang sức, không ai hoàn toàn chiếm được thế thượng phong!

Đồng thời, trận giao thủ giữa Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ cũng vì lý do này mà được chú ý rất nhiều.

"Ha ha, Ma Lễ Thanh đại ca cố lên!

Mau giải quyết tên đối diện đi, như vậy chúng ta có thể thắng rồi!", ở một bên khác đang giao thủ với Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ với tư cách là lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, vẻ mặt hưng phấn nhìn Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh ra tay, và vui mừng hét lớn một tiếng, dường như trong miệng hắn người thắng là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, còn kẻ thua là Phá Trận Long Tu Hổ.

"Hừ, ta thấy ngươi nên quan tâm đến an toàn của mình trước đi!", thái độ như vậy của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tự nhiên khiến Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng khó chịu, hừ lạnh một tiếng liền phát động tấn công.

"Không sai, để cho tên Ma Lễ Thọ kiêu ngạo này xem sức mạnh của hai huynh đệ chúng ta!", Phá Trận Tiết Ác Hổ ở bên kia cũng vô cùng bất mãn, đồng thời cũng ý thức được đối thủ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã phân tâm, bèn cùng Phá Trận Hàn Độc Long liếc nhau một cái, quyết định nắm lấy cơ hội này phát động một đòn

liên thủ!

“Hát da!

Nhận chiêu đi, Hư Không Man Long Tê Liệt Kình!”, Phá Trận Hàn Độc Long lợi dụng thần thông thiên phú mạnh mẽ mang lại từ huyết mạch Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, phối hợp với Ám chi đại đạo đã lĩnh ngộ, liền sử dụng một chiêu Hư Không Man Long Tê Liệt Kình.

Hư Không Man Long Tê Liệt Kình, kết hợp sức mạnh của thần thông huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, Man Long Tê Liệt Kình, đồng thời có sức phá hoại mạnh mẽ từ thần thông Hư Không Thiết Cát của Ám chi đại đạo.

Sau khi hai loại thần thông dung hợp với nhau, quả nhiên đã sáng tạo ra Hư Không Man Long Tê Liệt Kình, có thể phá giải hiệu quả phòng ngự của đối thủ!

Có thể thấy Phá Trận Hàn Độc Long mặc áo giáp dữ tợn màu đen tuyền, hai long trảo đều quấn quanh những hoa văn phù không màu đen tuyền, trông như có thêm vài dải lụa đen.

Nhưng những hoa văn màu đen này không hề yếu ớt như dải lụa, mà là thần thông Hư Không Tê Liệt mà Phá Trận Hàn Độc Long đã lĩnh ngộ từ Ám chi đại đạo!

Phải biết rằng, trước đó Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã lợi dụng thần thông liên hợp kỳ dị giữa hắn và đại mãng xà vằn trắng, dùng tấm khiên ánh sáng màu trắng chặn đi phần lớn các đòn tấn công, khiến mấy lần tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long đều thất bại, bây giờ cuối cùng đã đến lúc Phá Trận Hàn Độc Long nắm được cơ hội phản kích!

“Nhận chiêu đi, La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo!”, cùng lúc đó, với

tư cách là đồng bạn, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng theo đó sử dụng thần thông, hai hổ trảo mạnh mẽ như quấn quanh bóng tối, có một đạo hư ảnh xuất hiện sau lưng Phá Trận Tiết Ác Hổ, lờ mờ trông có một ảo giác cuồng bạo đầy sát lục.

La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo mà Phá Trận Tiết Ác Hổ sử dụng, có thể mượn sức mạnh của Sát Thần La Sát viễn cổ, khiến uy lực thần thông của hắn tăng lên gấp bội!

Sát khí mạnh mẽ có thể làm chấn nhiếp tâm linh của đối thủ, đồng thời có thể phá giải phòng ngự của đối thủ ở một mức độ nhất định, có thể nói chỉ cần La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo đánh trúng đối phương thành công, thì khó tránh khỏi bị thương nặng, thậm chí là chết ngay lập tức!

Từ việc Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hai người đều không hẹn mà cùng chọn những thần thông có thể phá hoại phòng ngự của đối thủ, có thể thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và đại mãng xà vằn trắng vô cùng giỏi phòng ngự.

Thực tế cũng đúng như vậy, trước đó khi Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ vừa mới giao thủ với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, đã tấn công dồn dập, muốn mượn sức mạnh liên thủ của hai người để đánh bại đối thủ.

Nhưng hiển nhiên sự việc không đơn giản như vậy, các đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, đều bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lợi dụng thần thông tấm khiên ánh sáng màu trắng phòng ngự thành công!

Nhưng bây giờ cuối cùng đã tìm được cơ hội phản kích!

Có thể nói, sự phối hợp lần này của Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng ăn ý.

Hư Không Tê Liệt Kình mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng vốn đã là một thần thông mạnh mẽ được dung hợp từ thần thông thiên phú Thượng Cổ Man Long và thần thông Ám chi đại đạo, có thể dễ dàng xé nát phòng ngự của tu đạo giả.

Một bên, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng rất ăn ý khi chọn La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo, mượn sức mạnh của Sát Thần viễn cổ, có thể ra đòn cực nhanh, thậm chí có thể dùng uy lực của sát khí để chấn nhiếp tâm linh đối thủ, từ đó có được cơ hội tấn công.

"Nhận chiêu đi!

Hư Không Tê Liệt Kình!" "La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo!" Đòn tấn công thần thông của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cuối cùng đã giáng xuống trước mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, xem ra có thể một đòn chiến thắng đối phương.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ bản thân cũng không phải là tu đạo giả yếu kém, nếu Ma Lễ Thọ thực lực yếu, thì ngay từ lúc bắt đầu kiêu ngạo đã bị Phá Trận Hàn Độc Long đánh chết rồi.

"Hắc hắc, các ngươi nghĩ rằng bằng đòn tấn công như vậy có thể đánh bại ta sao?

Nếu vậy, thì cũng quá coi thường ta rồi!", chỉ thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng, sau đó hai tay nhanh chóng huy động, đánh ra từng đạo pháp ấn huyền ảo, cùng lúc đó Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và sủng vật đại mãng xà vằn trắng đều được một tấm khiên ánh sáng màu trắng tinh khiết che chắn!

Ầm ầm ầm!

Hai bên cuối cùng đã va chạm vào nhau, bùng phát ra uy lực không gì sánh bằng, một tu đạo giả bình thường ở đây căn bản một giây cũng không trụ nổi sẽ chết ngay.

Lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình cách đó vạn dặm, Thiên Đế Tần Hạo và cao thủ số một dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đang chăm chú theo dõi trận chiến này.

Đối với trận chiến giữa Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt, hay là hai người đến giúp đỡ là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo và Linh Lung Vũ Dực Tiên, Thiên Đế Tần Hạo vô cùng quan tâm đến kết quả.

Phải biết rằng, Phong Thần Bảng cần rất nhiều hồn phách mạnh mẽ tiến vào trong đó thì mới có đủ nhân lực để đánh bại Ma tộc.

Nếu không, đối mặt với số lượng đông đảo Ma tộc mà ai cũng có tu vi cao thâm, vị Thiên Đình chi chủ mới lên ngôi Thiên Đế không lâu này làm sao có năng lực đánh bại?

Cũng vì vậy, cần có những hồn phách mạnh mẽ.

Thiên Đế Tần Hạo rất có hứng thú với hồn phách của cả Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt, chỉ tiếc là vì có hiệp nghị với ba vị đại năng, nhiều nhất chỉ có thể ảnh hưởng đến người dưới trướng, đối với cuộc giao chiến của hai phe Xiển Giáo và Tiệt Giáo thì thực sự không thể can thiệp.

Thiên Đế Tần Hạo cũng hiểu rõ điểm cân bằng các thế lực, biết rằng nếu làm quá hấp tấp, có khả năng sẽ khiến hai phe Xiển Tiệt Giáo đang giao chiến này liên hợp lại chống lại Thiên Đình.

Điều này tự nhiên là điều Thiên Đế Tần Hạo không muốn thấy, chẳng bằng bây giờ kiên nhẫn quan chiến chờ đợi những hồn phách này đều tiến vào Phong Thần Bảng.

“Thiên Đế đại nhân, ngài thấy trận chiến này cuối cùng ai sẽ thắng? "Phải biết rằng thực lực của Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận

Tam Kiệt đều không tệ, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ hiện tại cảnh giới chưa đủ, nhưng hai người liên thủ chưa chắc không thể đánh bại Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ." Bên cạnh cùng Thiên Đế Tần Hạo quan chiến, Khổng Tuyên thấy vậy lại không nhịn được, nhịn không được hỏi như vậy.

Thiên Đế Tần Hạo nghe xong liền mỉm cười, quả nhiên hỏi ngược lại một câu, "Vậy, Khổng Tuyên thấy Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt, ai có khả năng thắng cao nhất?" Nói thật, hiện tại Thiên Đế Tần Hạo vô cùng trọng dụng Khổng Tuyên này.

Đầu tiên là thân phận của Khổng Tuyên, chính là con khổng tước đầu tiên giữa trời đất, sở hữu thần thông được mệnh danh là mạnh nhất, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang!

Thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên được mệnh danh là không bảo vật nào không thu, sở dĩ có đánh giá như vậy hoàn toàn là vì khi Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên sử dụng thần thông này có thể dễ dàng thu lấy pháp bảo trong tay tu đạo giả đối thủ, bất kể là pháp bảo hậu thiên hay pháp bảo tiên thiên, đều có thể thu!

Chỉ một chiêu thần thông này, đã có thể khiến phần lớn tu đạo giả trong thiên hạ bó tay chịu trói, thậm chí khi gặp phải Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên không thể sử dụng pháp bảo của mình, bởi vì một khi sử dụng, thì có khả năng giây tiếp theo sẽ bị Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thu mất bảo bối!

Đây là một mối làm ăn vô cùng lỗ vốn, cho nên Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên được mệnh danh là khắc tinh của pháp bảo, mọi pháp bảo uy lực có lớn đến đâu gặp phải Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng chỉ có thể co đầu rụt cổ.

Tu vi của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng vô

cùng cao, hoàn toàn có thể đảm nhiệm một loạt nhiệm vụ mà Thiên Đế Tần Hạo giao cho.

Đương nhiên, bất kể là thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hay bản thân tu vi, đều chỉ là một trong những nguyên nhân Thiên Đế Tần Hạo trọng dụng Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên mà thôi.

Còn một nguyên nhân nữa, đó là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đủ trung thành.

Tuy trước đây Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vô cùng kiệt ngạo bất tuân, nhưng sau khi bị Thiên Đế Tần Hạo thu phục lại trở nên vô cùng trung tâm.

Chương 719

Thiên Đế Tần Hạo biết, là vì thực lực của mình đã được sự công nhận của Khổng Tước Đại Minh Vương, đối phương nguyện ý thần phục mình.

Cũng vì vậy, Thiên Đế Tần Hạo đối với Khổng Tuyên vô cùng tin tưởng.

"Nếu vậy, Khổng Tuyên cho rằng phe Ma Gia Tứ Tướng có phần thắng lớn hơn một chút!", Khổng Tước Đại Minh Vương nghe lời Thiên Đế Tần Hạo xong, do dự một lúc rồi nói như vậy.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo nghe xong lại cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì hắn không ngờ Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại ủng hộ Ma Gia Tứ Tướng, phải biết rằng lời nói trước đó của hắn rất coi trọng việc hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ.

Hai người này là người của phe Phá Trận Tam Kiệt, Khổng Tuyên cũng nên ủng hộ phe này, tại sao khi Thiên Đế Tần Hạo hỏi lại chọn ủng hộ phe Ma Gia Tứ Tướng?

Về điểm này, Thiên Đế Tần Hạo không hiểu.

"Khổng Tuyên, tại sao ngươi lại cho rằng phe Ma Gia Tứ Tướng có phần thắng lớn hơn một chút?", Thiên Đế Tần Hạo nhịn không được hỏi, hắn cũng tò mò rốt cuộc tại sao lại có thể khiến Khổng Tuyên nói ra những lời tự mâu thuẫn như vậy.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe vậy, liền nói, "Là thế này, Thiên Đế đại nhân, thần tuy coi trọng Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, nhưng về tổng thể thì phe Ma Gia Tứ Tướng có phần thắng lớn hơn!" Có lẽ cảm nhận được sự không hiểu

của Thiên Đế Tần Hạo, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lập tức giải thích thêm, "Là thế này Thiên Đế đại nhân, thần cho rằng Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ có thể chiến thắng đối thủ là lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nhưng dù vậy, thực lực của mấy người Ma Gia Tứ Tướng còn lại vẫn vô cùng mạnh mẽ, không dễ dàng đánh thắng!" Sau khi nghe Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên giải thích, Thiên Đế Tần Hạo mới gật đầu, hiểu ra suy nghĩ của hắn.

"Khổng Tuyên, suy nghĩ của ngươi có lẽ không sai, mỗi người trong Ma Gia Tứ Tướng xem ra thực lực đều vô cùng mạnh mẽ, quả thực có phần thắng lớn hơn, ta biết Ma Gia Tứ Tướng có một bộ trận pháp sở trường nhất chưa sử dụng, một khi Ma Gia Tứ Tướng bị dồn vào đường cùng, sử dụng bộ trận pháp đó có thể thành công lật ngược tình thế, cho nên nói như vậy không có vấn đề gì." Thiên Đế Tần Hạo gật đầu, công nhận phán đoán của Khổng Tước Đại Minh Vương, tiện thể tiết lộ thông tin Ma Gia Tứ Tướng còn có át chủ bài cuối cùng.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe đến đây, tuy biết Thiên Đế Tần Hạo rất công nhận phán đoán của mình, nhưng lại nghe ra thông tin khác trong lời nói của Thiên Đế Tần Hạo.

"Thiên Đế đại nhân, có phải ngài vẫn chưa nói hết lời không, tại sao thần cảm thấy Thiên Đế đại nhân có lời gì đó chưa nói, chẳng lẽ phe Phá Trận Tam Kiệt cũng có hậu chiêu sao?", Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nhịn không được hỏi như vậy, đối với thắng bại của trận chiến này hắn cũng vô cùng quan tâm, dù sao cũng là một cường giả, điều quan tâm nhất cũng là ai mới là cường giả sống sót trong trận chiến.

"Ha ha, Khổng Tuyên à, át chủ bài của Phá Trận Tam Kiệt không phải vừa mới lộ ra rồi sao?

Cần gì phải hỏi tiếp nữa? "Phải biết rằng sở dĩ Phá Trận Tam Kiệt được gọi là Phá Trận Tam Kiệt, là vì tuy họ không giỏi bố trận, nhưng lại vô cùng hiểu rõ cách phá giải trận pháp, đó mới là át chủ bài để đối phó với Ma Gia Tứ Tướng!", Thiên Đế Tần Hạo lại cười lớn một tiếng, cũng tiết lộ át chủ bài của phe Phá Trận Tam Kiệt.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe xong mới nhận ra mình đã sơ suất bỏ qua một điểm trọng yếu như vậy.

“Chẳng lẽ Thiên Đế đại nhân càng coi trọng Phá Trận Tam Kiệt và hai người giúp đỡ mà họ mời đến là Linh Lung Vũ Dực Tiên và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo hơn sao?” “Không nhất định, còn phải xem kết quả chiến đấu cụ thể của Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt ra sao, dù sao những thứ này ta thân là Thiên Đế cũng không rõ được.” Đối với điều này Thiên Đế Tần Hạo lại lắc đầu, thẳng thắn nói cũng phải chờ kết quả trận chiến này mới biết.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo đối với những điều này cũng không để tâm, dù sao đến lúc đó Phong Thần Bảng của Thiên Đình nhất định sẽ có thêm mấy hồn phách, loại thực lực vô cùng mạnh mẽ!

Lúc này thế lực của Thiên Đình đang quan tâm đến trận chiến ở Tuyệt Long Lĩnh, thì ở một bên khác, thánh địa của Yêu tộc, Yêu Hoàng Điện, cũng đang bận rộn làm việc của mình.

“Hắc hắc, đám tu đạo giả Nhân tộc này không có bản lĩnh gì khác, ngược lại pháp thuật thì cái nào cũng có, nhưng so với Bình Thiên Đại Thánh ta thì còn kém một chút.” Trong Yêu Hoàng Điện, các đại thần Yêu tộc cũng đang thông qua thần thông vốn có của Yêu Hoàng Điện quan sát trận chiến này, một trong các Yêu tộc Đại Thánh, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cười lạnh.

Khinh thường nói.

“Chậc, con chim điêu nhỏ này có gì hay ho, thực lực của mấy

người giao chiến đều không tệ, ta nghe nói Linh Lung Vũ Dực Tiên kia không phải là người của tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu sao?

Không ngờ lại được phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân thu làm đệ tử, thành tựu sau này chưa chắc đã vượt qua ngươi." Người nói lời có chút hả hê là một trong các Yêu tộc Đại Thánh, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, hắn biết chuyện giữa Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu, cho nên mới nói như vậy.

"Chỉ là một Linh Lung Vũ Dực Tiên mà thôi, chẳng qua chỉ là một đứa con bị tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu ta vứt bỏ mà thôi!", Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương khinh thường hừ lạnh một tiếng, tuy hiện tại thiên phú và thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên đã thể hiện ra, thậm chí còn được sự công nhận của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, nhưng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương với tư cách là tộc trưởng hiện tại của tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu vẫn không công nhận thân phận của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nguyên lai, Kim Sí Đại Bằng Điểu với tư cách là một trong những chủng tộc mạnh mẽ của Yêu tộc, để duy trì sự hùng mạnh của chủng tộc, cần phải tiến hành sàng lọc trong số những ấu nhi mới sinh.

Những ấu nhi Kim Sí Đại Bằng Điểu có thiên phú mạnh mẽ có thể được cả tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu bồi dưỡng, bất luận là thực lực lúc đó hay thiên phú đều được nâng cao rất nhiều, điểm này thân là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương là rõ nhất.

Còn những ấu nhi thiên phú yếu kém chỉ có thể trở thành tộc nhân bị rìa hóa của Kim Sí Đại Bằng Điểu, sau khi lớn lên thực lực cũng chỉ trở nên vô cùng bình thường.

Linh Lung Vũ Dực Tiên lúc nhỏ cũng là một thành viên của Kim Sí Đại Bằng Điểu, nhưng lại vì thiên phú hạ đẳng mà bị Kim Sí Đại

Bằng Điểu trực tiếp đuổi ra ngoài mặc cho tự sinh tự diệt.

Nhưng chuyện sau đó lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, thiên phú của Linh Lung Vũ Dực Tiên lại được sự công nhận của phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, sau đó được thu làm đệ tử, hiện tại thực lực lại càng tăng tiến rất nhanh.

Ngay cả Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh cũng là đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đối với vị sư huynh này vô cùng khách khí, ngay cả pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp trên tay cũng là do Linh Lung Vũ Dực Tiên tặng.

Có thể nói, hiện tại Linh Lung Vũ Dực Tiên là một tu đạo giả vô cùng mạnh mẽ.

Tình huống như vậy, khiến cho tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu vốn đã từ bỏ hắn vô cùng lúng túng.

Cho nên mới có chuyện trước đó trên Yêu Hoàng Điện, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bị Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương trào phúng.

Đối với vấn đề này, thực ra trong lòng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng vô cùng hối hận.

Bởi vì tu vi mà Linh Lung Vũ Dực Tiên thể hiện ra hiện tại thật sự quá mạnh, quan trọng hơn là thực lực nội bộ của cả tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu hiện tại đang có dấu hiệu suy giảm.

Địa vị của vị Yêu tộc Đại Thánh này trong toàn bộ Yêu Hoàng Điện cũng xuất hiện lung lay, vừa rồi Phúc Hải Đại Thánh Bằng Ma Vương thường xuyên đối đầu với hắn trong Yêu Hoàng Điện.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là lãnh địa của Kim Sí Đại Bằng Điểu và lãnh địa của tộc Giao Long của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương giáp nhau, giữa hai bên tự nhiên có sự cạnh tranh.

“Bằng Ma Vương, nếu ngươi còn dám khiêu khích ta, cẩn thận lát nữa không chịu nổi mà cuốn gói đi!”, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng là một yêu tộc rất sĩ diện, có chút tức giận nói.

Bên trong Yêu Hoàng Điện, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vô cùng không vui, bởi vì Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương ngồi bên cạnh cứ luôn dùng chuyện của Linh Lung Vũ Dực Tiên để chế nhạo.

Sự thật đúng là như vậy, mấy trăm năm qua, sự phát triển của cả tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu đều bị cản trở, thực lực suy giảm vô cùng nghiêm trọng.

Trùng hợp thay, vào lúc này, thực lực của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương ở lãnh địa bên cạnh lại tăng lên không ít.

Thực lực tăng lên thì tự nhiên phải khuếch trương địa bàn, cũng vì thế mà nảy sinh xung đột với lãnh địa do Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thống trị.

Sau mấy lần giao thủ và xung đột, kẻ chiếm thế thượng phong lại là Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương.

Có thể nói, nếu năm đó các tộc nhân trong tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu chịu để Linh Lung Vũ Dực Tiên thời còn nhỏ tiếp tục ở lại trong tộc và bồi dưỡng đối phương, thì có lẽ bây giờ tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu không những không suy yếu, mà thậm chí còn có thêm một thiên tài như Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng sự đã rồi, mọi chuyện đã thành quá khứ.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương hiểu rất rõ, vào ngày Linh Lung Vũ Dực Tiên bị tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu ruồng bỏ, người đó đã không còn bất kỳ quan hệ nào với tộc này nữa.

Có thể nói, chính vì quy tắc gọi là “ưu thắng liệt thái” (mạnh được

yếu thua) bên trong tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu, ngược lại đã khiến cho tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu ngày nay mất đi một thiên tài, không thể không nói là một sự mỉa mai.

Cũng vì thế, mỗi lần bàn đến chủ đề tương ứng, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương khó tránh khỏi bị đối thủ cạnh tranh là Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương chế giễu một phen.

Thế nhưng thực lực của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại vô cùng mạnh, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng không làm gì được.

"Ta cảnh cáo ngươi, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, tốt nhất đừng bàn về chuyện này nữa, nếu không thì cẩn thận..." Dù vậy, Bình Thiên Đại Thánh cũng không muốn thua về khí thế, lập tức nghiêm mặt cảnh cáo đối phương.

Chương 720

Nhưng hiển nhiên, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương không hề sợ hãi, ngược lại còn khinh thường ngắt lời Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương: "Nếu không thì sao?

Chẳng lẽ Kim Sí Đại Bàng Điểu nhà ngươi dám khai chiến với Giao Long nhất tộc của ta sao?

Phải biết rằng đám long tử long tôn của ta đang vô cùng mong chờ có một trận đại chiến đấy." Lời của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vô cùng không khách khí, trong đó tự nhiên có cả sự tự tin vào thực lực của mình, đồng thời cũng biết rõ thế lực của đối thủ đã suy giảm trong mấy trăm năm qua, khó mà là đối thủ của mình.

"Phúc Hải Đại Thánh, đừng khinh người quá đáng!" Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bị thái độ kiêu ngạo của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương làm cho tức đến suýt không nói nên lời.

Dù sao hắn cũng là một đại thánh Yêu tộc đường đường, sao có thể bị người khác xem thường đến mức này, vì thế cảm thấy tôn nghiêm bị khiêu khích nên mới nổi giận đùng đùng.

"Đủ rồi, đừng cãi nữa!" Ngay khi Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương sắp mở miệng tiếp tục chế nhạo Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, một giọng nói uy nghiêm đột nhiên truyền ra từ trong Yêu Hoàng Điện, cắt đứt cuộc tranh cãi.

Theo sau giọng nói uy nghiêm đó, dù là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang tranh cãi không dứt hay là các Yêu tộc đại thánh khác đang xem kịch vui, tất cả đều lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía vương tọa cao lớn ở trung tâm Yêu Hoàng Điện.

Giọng nói uy nghiêm vừa dứt, một thân hình cao lớn vạm vỡ bước ra từ trong bóng tối của Yêu Hoàng Điện, từng bước một đi đến trước vương tọa rồi từ từ ngồi xuống.

Người có thể ngồi trên vương tọa của Yêu Hoàng Điện, địa vị đều không tầm thường, đồng thời phải có tu vi vô cùng cường đại mới có thể ngồi vững trên đó!

Có thể nói, người ngồi trên vương tọa của Yêu Hoàng Điện, bất kể tu vi hay địa vị đều cực kỳ cao, trong toàn bộ Yêu tộc có thể ngồi lên chiếc vương tọa này cũng chỉ có vài người.

Trong đó có một vị, chính là Yêu Đế của Yêu thú nhất tộc… Câu Trần Đại Đế!

Đúng vậy, người đang ngồi trên vương tọa của Yêu Hoàng Điện chính là Câu Trần Đại Đế của Yêu thú nhất tộc, toàn bộ các Yêu tộc đại thánh trong Yêu Hoàng Điện đều nghe theo mệnh lệnh của ngài, có thể nói là vị vua không ngai.

"Tham kiến Câu Trần Đại Đế!" Các Yêu tộc đại thánh trước đó còn đang đấu đá, tranh cãi không dứt, sau khi thấy Câu Trần Đại Đế, ai nấy đều trở nên vô cùng ngoan ngoãn, liền cúi người hành lễ với Câu Trần Đại Đế đang ngồi trên vương tọa.

"Được rồi, miễn lễ đi.

Thời khắc quan trọng nhất của Yêu thú nhất tộc chúng ta cuối cùng cũng đã đến.

Kế hoạch lần này quan hệ đến sinh kế vạn năm sau này của tộc ta, vì đại đạo cũng vì tộc quần, chuyện này tuyệt đối không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Ta hy vọng các cường giả mạnh nhất trong Yêu tộc chúng ta hãy giảm bớt nội chiến, cùng nhau đối phó với kẻ địch bên ngoài!

Đồng thời cũng hy vọng các ngươi có thể bồi dưỡng thêm nhiều người kế vị trong tộc quần, như vậy toàn bộ Yêu thú nhất tộc của chúng ta mới có thể phồn vinh thịnh vượng!" Câu Trần Đại Đế lúc này đã hóa thành hình người, trông giống như một người đàn ông trung niên, nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm, người khác nhìn vào cũng không thể nào nhìn thấu nguyên hình ngay lập tức, vô cùng thần bí.

Câu Trần Đại Đế vừa xuất hiện trong Yêu Hoàng Điện đã đi thẳng vào vấn đề, đồng thời không quên gõ đầu Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương!

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn nhau, mỗi người đều lườm đối phương một cái, nhưng không nói thêm gì nữa.

Rõ ràng lời của Câu Trần Đại Đế có trọng lượng rất lớn trong đám Yêu tộc đại thánh này, nếu không tuyệt đối không có hiệu quả như vậy.

"Tốt, xem ra không có ai dị nghị.

Thật ra kế hoạch lần này của ta sắp bắt đầu rồi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một khi kế hoạch thành công, mỗi một chủng tộc đứng sau các Yêu tộc đại thánh đều có thể nhận được một mảnh lãnh địa hoàn toàn mới.

Tin rằng đến lúc đó, các ngươi sẽ tạm thời không vì vấn đề lãnh địa mà tranh cãi không dứt nữa." Câu Trần Đại Đế tu vi cao thâm, đồng thời cũng rất hiểu rõ các loại mâu thuẫn nội bộ của Yêu thú nhất tộc.

Vài câu nói đã chĩa mũi nhọn của các cuộc tranh luận nội bộ ra bên ngoài, tránh phát sinh nội chiến gây ra những tổn thất không cần thiết.

“Câu Trần Đại Đế, thuộc hạ có một chuyện không hiểu, kẻ địch bên ngoài rốt cuộc là ai?

Có phải là những kẻ thuộc Nhân tộc đang giao chiến ở Tuyệt Long Lĩnh không?” Lúc này, một Yêu tộc đại thánh khác trong Yêu Hoàng Điện không nhịn được hỏi.

Vị Yêu tộc đại thánh này bản thể là một con chuột lông vàng, tuy bản lĩnh thần thông đều vô cùng cường đại, nhưng trong số các Yêu tộc đại thánh ở Yêu Hoàng Điện này, thực lực lại thuộc hàng yếu nhất.

Vị Yêu tộc đại thánh này bất kể là thực lực bản thân hay thực lực chủng tộc, trong toàn bộ Yêu Hoàng Điện đều không được xếp hạng, nói là yếu nhất cũng không ngoa.

Nhưng vị Yêu tộc đại thánh này lại không phải là người tự cam chịu sa ngã, đối với những thay đổi của ngoại giới vô cùng nhạy bén, một lòng muốn tìm cách để nâng cao thực lực cho chủng tộc, vì để đạt được mục đích đó nên tự nhiên không nhịn được hỏi Câu Trần Đại Đế.

Câu Trần Đại Đế nghe xong lời của vị Yêu tộc đại thánh này, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng vẫn trả lời.

“Đối thủ hiện tại của chúng ta là những Nhân tộc đang đi lại trên đại địa, nhưng còn có những kẻ địch khác đang chờ đợi.

Điều chúng ta cần làm bây giờ là chuẩn bị sẵn sàng để ra tay bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó chính là thời cơ để mọi người kiến công lập nghiệp, thi triển tài năng.” Câu Trần Đại Đế nói xong liền không tiếp tục nữa, cả Yêu Hoàng Điện lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Trong lúc một loạt sự kiện đang diễn ra trong Yêu Hoàng Điện,

tình hình chiến sự ở chiến trường Tuyệt Long Lĩnh xa vạn dặm cũng trở nên vô cùng kịch liệt.

"Tiếp chiêu đi!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Hư Không Tê Liệt Trảo!" Phá Trận Hàn Độc Long gầm lên một tiếng, cùng với Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ tấn công lão Tứ trong Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo, thực lực vô cùng cường đại, hắn lập tức phản ứng, cùng với sủng vật là Bạch Văn Đại Mãng Xà thi triển thần thông Bạch Sắc Quang Thuẫn.

Giống như trước đó, hắn dựa vào thần thông quang thuẫn màu trắng này để đỡ được đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

"Hừ hừ!

Hai tên phế vật các ngươi thật sự cho rằng thực lực của mình có thể đánh bại ta sao?

Ta nói cho các ngươi biết, đó là chuyện không thể nào… Khoan đã… Sao có thể!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy thần thông Bạch Sắc Quang Thuẫn của mình không ngoài dự liệu đỡ được đòn tấn công của hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, liền lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng chưa kịp vui mừng quá lâu, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bạch Sắc Quang Thuẫn trước đó rõ ràng đã đỡ được Hư Không Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc Long và đòn tấn công của Phá

Trận Tiết Ác Hổ.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chưa kịp đắc ý quá lâu đã phát hiện thần thông phòng ngự của mình, Bạch Sắc Quang Thuẫn, lại xuất hiện vết nứt dưới sự công kích của hai người!

Trong tình huống này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lập tức ý thức được thần thông phòng ngự vốn luôn bất lợi của mình sắp bị hai tu đạo giả không đáng để mắt tới ở đối diện phá giải!

Điều này làm sao không khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ kinh ngạc, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra kết quả này thì đã quá muộn.

Chương 721

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ kiêu ngạo vì tự đại mà bỏ lỡ thời gian né tránh tốt nhất!

Đến nước này, bây giờ muốn thua cũng không còn cơ hội nữa!

"Không!

Ta không tin!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó bị Hư Không Tê Liệt Trảo và La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo của hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đánh trúng!

Ầm ầm ầm!

Cùng với việc Bạch Sắc Quang Thuẫn của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vỡ tan, cũng tuyên bố rằng đòn tấn công liên thủ của hai huynh đệ Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cuối cùng đã có hiệu quả.

"Nhị ca, lần này chúng ta có thể chiến thắng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ là nhờ cả vào huynh đấy!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đứng trên chiến trường, nhìn vụ nổ và khói lửa ở đối diện, Phá Trận Hàn Độc Long không khỏi thở phào một hơi, bởi vì cuối cùng đã chiến thắng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Tuy giữa chừng không tránh khỏi bị áp chế, nhưng tổng thể vẫn khá thuận lợi.

"Ha ha, tam đệ quá khiêm tốn rồi, phải là đệ phát hiện ra cơ hội phản công trước, hai huynh đệ chúng ta mới có thể chiến thắng đối phương chứ!" Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng có chút cảm khái,

lộ ra nụ cười thắng lợi.

Rõ ràng trận chiến này đối với hai huynh đệ đều không hề dễ dàng.

Nhưng ngay khi hai huynh đệ Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long đang bàn bạc bước tiếp theo nên đi giúp đại ca Phá Trận Long Tu Hổ hay làm việc khác, chuyện bất ngờ lại một lần nữa xảy ra!

"Hắc hắc, hai tên phế vật, lúc này mà vui mừng có phải hơi sớm không?

Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng có thể đánh bại ta một cách đơn giản như vậy sao?

Chẳng qua chỉ phá được một cái thần thông phòng ngự Bạch Sắc Quang Thuẫn của ta mà thôi, thực lực của ta không đơn giản như vậy đâu!" Cùng với khói lửa ở trung tâm vụ nổ dần tan đi, một bóng người bước ra từ trong đó.

Thân phận của người này khiến Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ vô cùng kinh ngạc, bởi vì người này không phải ai khác, chính là đối thủ vừa bị thần thông liên thủ của hai người đánh trúng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

"Ha ha, không ngờ chứ!

Ta vẫn còn sống, sống rất tốt!" Không thể không nói, lúc này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trông có chút chật vật, đạo bào vốn còn nguyên vẹn trên người sau khi bị lửa thiêu đốt đã dính đầy tro bụi và có nhiều lỗ thủng, nếu đi trên đường phố ở phàm gian không chừng sẽ bị người ta nhận nhầm là ăn mày.

Nhưng tuy quần áo có chút rách rưới, nhưng đúng như lời Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nói, ngoài việc quần áo rách nát và khí tức hỗn loạn ra, những chỗ khác đều không có gì đáng ngại, cũng

không bị gãy tay gãy chân.

Không thể không nói tình huống này thật quá kỳ lạ.

Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

"Không thể nào, đòn tấn công liên thủ của hai huynh đệ chúng ta mạnh như vậy, sao một người có thể chống đỡ mà không hề hấn gì?" Phá Trận Hàn Độc Long không thể tin được, vạn lần không ngờ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại có thể đứng trước mặt hắn nói chuyện.

"Ha ha, có gì không thể, bản lĩnh của ta các ngươi còn chưa thấy hết đâu!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng, sau đó trên mặt lộ ra sát khí.

Chỉ trong nháy mắt, Phá Trận Hàn Độc Long đã phản ứng lại, đồng tử co rụt lại, gầm lớn một tiếng: "Cẩn thận!" Sau đó, hắn đột ngột xoay người, hai móng rồng khổng lồ vồ về phía không khí bên cạnh!

Ông ông ông!

"A a!" Phá Trận Hàn Độc Long chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập đến, bị đánh bay ra ngoài.

Cả người Phá Trận Hàn Độc Long sau khi thôn phệ Lý Hưng Bá trên đảo Cửu Long đã được cường hóa rất nhiều.

Thực lực của Lý Hưng Bá mạnh đến mức nào, bởi vì huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và bản mệnh kim đan trong cơ thể Lý Hưng Bá cũng đều bị Phá Trận Hàn Độc Long thôn phệ.

Sau khi có được toàn bộ huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và bản mệnh kim đan, thực lực và tu vi của Hàn Độc Long đã được nâng cao rất nhiều.

Trong đó bao gồm cả năng lực cảm tri của Phá Trận Hàn Độc Long, vì thế mới có thể nhận ra nguy hiểm ngay khi nó vừa bùng phát, kịp thời phản ứng.

Nhưng cho dù năng lực cảm tri của Phá Trận Hàn Độc Long bây giờ có nhạy bén đến đâu, cũng đã chậm một bước, hoặc là tốc độ của kẻ tấn công quá nhanh, đến mức cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều bị đánh trúng, bay ra ngoài.

Vì thế, cả hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều bị đòn tấn công bất ngờ đánh ngã xuống đất.

Nhưng dù vậy, phản ứng nhanh chóng của Phá Trận Hàn Độc Long đã có tác dụng không nhỏ, thành công giúp nhị ca Phá Trận Tiết Ác Hổ đỡ được một lượng lớn sát thương, cuối cùng hữu kinh vô hiểm.

"Hừ, cũng chỉ đến thế mà thôi, ha ha!" Lúc này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại cười ha hả, vô cùng kiêu ngạo đi về phía Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Nhìn bộ dạng của hắn, hai huynh đệ biết rằng đòn tấn công vừa rồi là do đối phương giở trò.

May mà Phá Trận Hàn Độc Long phản ứng kịp thời nên không bị thương quá nặng.

"Đáng ghét, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ ngươi đừng quá kiêu ngạo, lát nữa ta sẽ cho ngươi biết cái giá của việc xem thường ta!" Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng tức giận, gắng gượng bò dậy từ dưới đất.

Nhưng lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ đứng bên cạnh cũng nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

"Cẩn thận!" Nói rồi, Phá Trận Tiết Ác Hổ liền kéo Phá Trận Hàn

Độc Long ra xa khỏi vị trí vừa đứng.

Bởi vì có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng thành công né được đòn tấn công của thứ bí ẩn kia.

Cũng chính vì vậy, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cuối cùng cũng nhìn rõ thứ đã giúp Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tấn công lén là gì!

Không phải ai khác, chính là sủng vật của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Bạch Văn Đại Mãng Xà!

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ mới phát hiện ra chỗ mình đã sơ suất trước đó.

Đó là đã bỏ qua việc đối thủ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có một sủng vật cũng vô cùng cường đại.

Phải biết rằng lúc ban đầu, chính thần thông kỳ lạ của con Bạch Văn Đại Mãng Xà này đã thành công ngăn cản Phá Trận Hàn Độc Long, cứu Vương Ma của đảo Cửu Long sắp bại trận!

Nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, Ma Gia Tứ Tướng xuất hiện, đại ca Phá Trận Long Tu Hổ ra tay, rồi toàn diện khai chiến.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại chủ yếu phòng thủ, ít khi phản kích, cũng dẫn đến việc Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ sau đó tạm thời bỏ qua sự tồn tại của con Bạch Văn Đại Mãng Xà này.

Nhưng bây giờ, cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều không ngờ rằng con Bạch Văn Đại Mãng Xà mà mình luôn coi thường lại có sức mạnh cường đại như vậy, thật sự không ngờ tới.

Dù sao trước đó, cả hai đều chỉ cho rằng Bạch Văn Đại Mãng Xà là sủng vật mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nuôi, lợi hại đến

mấy cũng chỉ có vậy.

Bây giờ sau khi kinh hãi bởi đòn tấn công lén của Bạch Văn Đại Mãng Xà, hai người không dám xem thường sự tồn tại của đối phương nữa.

Chương 722

Bạch Văn Đại Mãng Xà tuy là sủng vật của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nhưng lại vô cùng không tầm thường, trong cơ thể cũng sở hữu huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Thần Thú Chúc Long!

Điều này có nghĩa là Bạch Văn Đại Mãng Xà là hậu duệ của Thượng Cổ Thần Thú Chúc Long, sở hữu đủ loại huyết mạch thần thông không thua kém gì Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ!

Cũng là người sở hữu huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Thần Thú Man Long, Phá Trận Hàn Độc Long, sau khi thấy Bạch Văn Đại Mãng Xà ra tay, trong nháy mắt đã từ trong ký ức truyền thừa khổng lồ của Thượng Cổ Man Long trong đầu mình phân biệt được loại huyết mạch chi lực trong cơ thể Bạch Văn Đại Mãng Xà.

"Không ngờ ở đây lại có thể gặp được một con linh thú kế thừa huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Thần Thú Chúc Long, quả nhiên Ma Gia Tứ Tướng không có ai là tầm thường!" Sau khi nhận ra thân phận và lai lịch của Bạch Văn Đại Mãng Xà, ánh mắt Phá Trận Hàn Độc Long nhìn đối phương cũng đầy vẻ kiêng dè!

Sở dĩ hắn kiêng dè một con Bạch Văn Đại Mãng Xà như vậy, tự nhiên là vì trong ký ức truyền thừa của Thượng Cổ Man Long trong đầu, hắn biết được Chúc Long nhất tộc, cũng là Thượng Cổ Thần Thú, đặc biệt đến mức nào.

Tương truyền Chúc Long nhất tộc mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, âm dương chuyển hóa hoàn toàn nằm trong một ý niệm của Chúc Long.

Cái gọi là âm dương thật ra rất dễ hiểu, chính là ngày và đêm.

Nói cách khác, Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc trời sinh đã sở hữu năng lực khống chế thời gian, cũng chính là Quang Âm Đại Đạo khó lĩnh ngộ nhất trong số các tu đạo giả!

Sở hữu Quang Âm Đại Đạo làm thiên phú thần thông, Chúc Long nhất tộc cũng vô cùng cường đại, dựa vào năng lực khống chế thời gian kỳ lạ này mà không có ai dám trêu chọc.

Nếu không phải Chúc Long nhất tộc quá thần bí và số lượng vô cùng hiếm hoi, thì e rằng bá chủ của thượng cổ man hoang không phải là Man Long nhất tộc, mà là Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc trời sinh đã nắm giữ Quang Âm Đại Đạo!

Đó cũng là lý do vì sao Phá Trận Hàn Độc Long sau khi biết được thân phận của Bạch Văn Đại Mãng Xà lại bắt đầu có chút kinh ngạc và kiêng dè.

Bởi vì Chúc Long nhất tộc vào thời thượng cổ, ngay cả Man Long nhất tộc cũng phải cẩn thận ba phần, Phá Trận Hàn Độc Long kế thừa ký ức truyền thừa của Thượng Cổ Man Long tự nhiên cũng như vậy.

"Huyết mạch Thượng Cổ Chúc Long?

Cũng có nghĩa là con Bạch Văn Đại Mãng Xà này cũng sẽ sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo?

Nguyên lai là vậy, nếu thế thì chuyện lúc trước có thể giải thích được rồi.

Vì sao với năng lực cảm tri của hai huynh đệ chúng ta lại không phát hiện ra đòn tấn công của Bạch Văn Đại Mãng Xà ngay từ đầu, nguyên nhân là vì con Bạch Văn Đại Mãng Xà này đã thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian của bản thân, cũng vì vậy mới có thể tấn công lén một cách thần không biết quỷ không hay!" Phá Trận Tiết Ác Hổ bên

cạnh tuy có bốn cánh tay hung thần ác sát, nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, không bị sát ý của Thượng Cổ La Sát mê hoặc thần trí.

Vốn thông minh, Phá Trận Tiết Ác Hổ dễ dàng phân tích ra nguyên nhân.

Phá Trận Tiết Ác Hổ sau khi hiểu được Bạch Văn Đại Mãng Xà sở hữu huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Chúc Long, đã căn cứ vào thủ đoạn tấn công của đối phương để phân tích ra cách mà Bạch Văn Đại Mãng Xà đã tấn công hắn và Phá Trận Hàn Độc Long một cách vô thanh vô tức.

"Có thể khống chế tốc độ di chuyển của thời gian, quả không hổ là Bạch Văn Đại Mãng Xà kế thừa huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Man Long, suýt nữa thì hai huynh đệ chúng ta đã trúng kế!" Phá Trận Tiết Ác Hổ cười lạnh một tiếng, đã nhìn thấu năng lực tấn công lén của Bạch Văn Đại Mãng Xà, nhưng dù vậy trong mắt hắn vẫn đầy vẻ kiêng dè, rõ ràng biết đối phương không dễ đối phó.

Bạch Văn Đại Mãng Xà sở dĩ có thể giấu trời qua biển, phát động tấn công lén trước mặt hai tu đạo giả có năng lực cảm tri vô cùng nhạy bén là Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, chính là nhờ vào thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Bạch Văn Đại Mãng Xà để có thể tấn công lén thành công, đã sử dụng thần thông Quang Âm Gia Tốc trong Quang Âm Đại Đạo, điều chỉnh nhanh thời gian của mình, như vậy mới có thể phát động tấn công lén một cách không ai có thể nhận ra.

Nhưng dù vậy, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đã thành công né tránh được phần lớn sát thương, không đến nỗi bị trọng thương.

"Xì xì!" Bạch Văn Đại Mãng Xà lúc này đang cuộn tròn trên mặt đất, hai con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người Phá Trận

Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía trước không xa.

Dường như trong mắt Bạch Văn Đại Mãng Xà, hai người đã bị coi như con mồi của nó.

Bạch Văn Đại Mãng Xà cũng không phải loại hiền lành, là sủng vật của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nó cũng là một linh thú vô cùng lạnh lùng, chuyện giết chóc đối với nó chỉ là chuyện nhỏ.

"Ha ha, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, bây giờ các ngươi cảm thấy có hy vọng chiến thắng ta không?

Chỉ riêng thần thông Quang Âm Đại Đạo của Bạch Văn Đại Mãng Xà của ta đã không phải là thứ các ngươi có thể đánh bại rồi!" Lúc này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy được vẻ kinh ngạc và kiêng dè trên mặt hai người, tự nhiên vô cùng đắc ý, không quên lên tiếng chế nhạo đối phương.

Là một thành viên của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Hàn Độc Long nghe thấy lời khiêu khích như vậy tự nhiên không thể thờ ơ.

"Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, chẳng qua ngươi chỉ có một con sủng vật tốt mà thôi, nếu không thì bằng thực lực của ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, khinh thường nói, dường như không hề coi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ ra gì.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, đối với lời chế nhạo của Phá Trận Hàn Độc Long, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại chỉ cười khẩy một tiếng, dùng thái độ thờ ơ nói.

"Những kẻ như các ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi, Bạch Văn Đại Mãng Xà là linh thú của ta, chỉ có phối hợp với ta mới có thể sử dụng sức mạnh hoàn mỹ.

Thôi được, bây giờ để các ngươi chứng kiến thần thông sau khi ta

và Bạch Văn Đại Mãng Xà liên thủ rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mỉm cười, vô cùng tự tin, sau đó lập tức hai tay kết ấn, toàn thân pháp lực đều bị dẫn động, trong chớp mắt đã sử dụng một đạo pháp quyết!

Cùng với đạo pháp quyết được Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng, một luồng khí tức cường đại lại quỷ dị đặc thù được phóng ra, dường như sắp có chuyện đặc biệt xảy ra.

Là đối thủ, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ tự nhiên nhận ra ngay lập tức Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sắp sử dụng thần thông đặc biệt.

Hai huynh đệ nhìn nhau, đều thấy rõ ý đồ của đối phương trong mắt nhau!

Cách làm của hai huynh đệ đều giống nhau, đó là ngăn cản đối phương trước khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng thành công thần thông!

Ầm ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ dựa vào nhục thân và thần thông cường đại, bộc phát ra tốc độ siêu nhanh, gây ra từng trận tiếng xé gió.

Trong nháy mắt, hai người đã xuất hiện trước mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, móng rồng và móng hổ đều nhắm vào đầu và ngực của hắn, chỉ cần tấn công thành công, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có mạng lớn đến đâu cũng chắc chắn không còn mạng!

Lúc đó, trên Phong Thần Bảng sẽ có thêm một đạo hồn phách!

Nhưng chuyện bất ngờ lại xảy ra, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ sau khi tung ra đòn tấn công bộc phát nhanh nhất của mình, cuối cùng sắp đánh trúng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ,

nhưng không ngờ trước mặt đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang chói mắt!

Bạch quang vừa xuất hiện đã che khuất tầm nhìn của hai người, trong tầm nhìn không còn bất kỳ tung tích nào của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Ngay khi hai người ý thức được có điều không ổn, bạch quang trước mắt lại đột nhiên biến mất.

Cảnh tượng lộ ra trước mặt, chính là một khoảng đất trống không một bóng người!

Đâu có bóng dáng của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ?

Căn bản không có bất kỳ tung tích nào!

"Không ổn, mau rút lui!" Phá Trận Tiết Ác Hổ kinh nghiệm lão luyện, cộng thêm việc từ lúc bắt đầu đã đề phòng các loại tình huống, lập tức nhận ra có điều không ổn, ngay lập tức phát ra tín hiệu rút lui, đồng thời trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành, dường như sắp có chuyện không tốt xảy ra.

Phá Trận Hàn Độc Long bên cạnh sau khi thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ biến mất trong một vùng bạch quang khi hai huynh đệ phát động tấn công, cũng cảm thấy có điều không đúng.

Vì vậy, hai huynh đệ vốn đang phát động tấn công mãnh liệt, sau khi mất đi tung tích của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ liền lập tức quyết định rút lui!

Chương 723

Đã không thể hạ gục đối phương ngay lập tức, vậy sẽ để đối thủ có chuẩn bị, chớ ham chiến, lập tức rút lui, đó mới là chân lý của đột kích.

Nhưng hai huynh đệ thật sự có thể đi được không?

Ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ định rút lui, hai giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng!

"A a, đã đến rồi, không định ở lại sao?" Người nói không phải ai khác, chính là mục tiêu tấn công của hai người trước đó, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Lúc này hắn lại xuất hiện sau lưng hai người sau một vệt bạch quang lóe lên.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, sau lưng hai người lại có đến hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Hơn nữa, trạng thái của hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng quỷ dị, thân thể vốn là của con người lại mọc thêm vảy rắn, hai mắt cũng biến thành mắt rắn!

Ngay khi hai huynh đệ Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đồng thời tấn công Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang thi triển thần thông, kết quả lại hoàn toàn ngoài dự liệu.

Kẻ vốn bị tấn công là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại đột nhiên biến mất sau một vệt bạch quang lóe lên.

Trong khi không có mục tiêu tấn công, thần thông của cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đều đánh vào khoảng không.

Không chỉ vậy, sau khi thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ

mất tung tích, trong lòng hai người đã nhận ra có điều không ổn, vì vậy lập tức quyết định rút lui, từ bỏ việc phản kích.

Nhưng dù hai người phản ứng nhanh đến đâu, cuối cùng vẫn chậm một bước!

Ngay khi hai huynh đệ sắp rút lui, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chỉ trong nháy mắt biến mất, lại xuất hiện sau lưng hai người!

Không chỉ đơn giản như vậy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại đồng thời xuất hiện hai người!

Đúng vậy, hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giống hệt nhau, lần lượt xuất hiện sau lưng hai huynh đệ!

Đồng thời, hình thái của hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng vô cùng đặc thù.

Có thể thấy rất rõ, trên người hai Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ đều mọc ra vảy trắng, hai chân cũng biến thành một cái đuôi rắn dài, mắt cũng biến thành mắt rắn, trên mặt cũng mọc vảy trắng, chính giữa trán có một vệt bạc mỏng, đồng thời hai cánh tay sau khi mọc vảy trắng cũng trở nên nhọn hoắt và sắc bén!

Trạng thái của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lúc này có thể gọi là trạng thái bán xà nhân.

Thần thông mà hắn sử dụng trước đó hắn là có hiệu quả như vậy, không chỉ tạo ra thêm một phân thân, mà hình thái bản thân cũng trở nên vô cùng quỷ dị.

“Ha ha, hai tên các ngươi cũng quá ngây thơ rồi, lẽ nào cho rằng như vậy có thể đánh bại ta sao?

Bây giờ để các ngươi chứng kiến uy lực khi thần thông của

Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc và thần thông của ta kết hợp lại!" Hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa xuất hiện sau lưng hai huynh đệ, liền kiêu ngạo cười lớn, đồng thời phát động tấn công!

"Phụt a!" "Phụt a!" Chỉ thấy hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại dùng tay đã biến thành móng rắn đâm về phía hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Bởi vì mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nên dù hai người có nhận ra nguy hiểm cũng đã muộn.

Móng rắn sắc bén trong nháy mắt đã đánh trúng hai người, sức mạnh khổng lồ khiến cả hai đều bị trọng thương, phun ra máu tươi, cả người như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Phịch!

Dù Phá Trận Hàn Độc Long đang mặc bộ giáp hắc nanh, cũng vẫn bị một móng rắn của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất, chỗ sau lưng bị móng rắn đánh trúng cũng trở nên máu thịt be bét, thương thế nghiêm trọng.

Từ đây có thể thấy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sau khi sử dụng thần thông thành công biến thành rắn và phân thân, sức mạnh đã tăng lên!

Phá Trận Tiết Ác Hổ bên cạnh cũng gặp phải tình huống tương tự, Sát Thần Hắc Hổ Thể cũng không khác gì bộ giáp hắc nanh của Phá Trận Hàn Độc Long, vì thế sau khi bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dùng móng rắn tấn công cũng ngã xuống đất, sau lưng cũng có thêm một cái lỗ!

"Ha ha, bản đại gia đã nói rồi, hai tên phế vật các ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!

Muốn liên thủ đối phó ta sao?

Kết quả ngay cả bóng của ta cũng không chạm được!" Nhìn hai người trước đó muốn liên thủ đối phó mình bây giờ đều bị một chiêu đánh bị thương ngã xuống đất, Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ từ trên không trung hạ xuống đứng trên mặt đất, kiêu ngạo nhìn hai người ngã trên đất, miệng nói lời ngông cuồng.

"Đáng ghét, Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ ngươi đừng quá kiêu ngạo, đừng tưởng rằng dùng một cái thần thông là có thể đánh bại ta!" Nhưng lúc này Phá Trận Tiết Ác Hổ lại không biết từ lúc nào đã đứng dậy, tiện tay đỡ Phá Trận Hàn Độc Long đang ngã bên cạnh, ánh mắt hung ác nhìn Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nói.

Nhưng dù vậy, Phá Trận Tiết Ác Hổ vẫn vô cùng kinh hãi, bởi vì hắn cũng không ngờ Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ lại có thể sử dụng thần thông quỷ dị như vậy, không chỉ có thể né được đòn tấn công liên thủ của hai huynh đệ, đồng thời còn có thể thần không biết quỷ không hay vòng ra sau lưng tạo ra một phân thân đồng thời tấn công.

Thần thông như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy!

"Ít nói nhảm, nạp mạng đi!" Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ vừa thấy hai người lại đều đứng dậy, không hề có ý niệm nương tay, lập tức nhân lúc họ bị thương mà phát động tấn công.

Ông ông ông!

Thần thông Quang Âm Đại Đạo của Thượng Cổ Chúc Long, phát động!

Cùng với tiếng ông ông bên tai, mọi cảnh tượng trên thế giới trong mắt Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ đều biến thành một cảnh tượng khác.

Dường như thời gian vận hành của vạn vật đều trở nên tĩnh lặng một nửa, vận hành vô cùng chậm chạp.

Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ rất rõ ràng, không phải thời gian xung quanh chậm lại, mà là thời gian của hắn nhanh lên.

Như vậy, khi Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ nhìn các vật thể xung quanh tự nhiên cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Cảnh vật xung quanh tự nhiên cũng bao gồm cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, hành động và biểu cảm trên mặt hai người trong mắt Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ đều trở nên chậm chạp như vậy, thậm chí có chút hài hước và buồn cười.

Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ khóe miệng lộ ra một nụ cười tự tin, hai người chậm rãi đi đến trước mặt hai người, đối diện với cái đầu không hề phòng bị của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, từ từ giơ lên móng rắn vảy trắng sắc bén!

“Đi chết đi!

Hai tên phế vật!” Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ cười lạnh một tiếng, hai móng rắn sắc bén đồng thời chộp về phía đầu của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Nếu móng rắn vảy trắng thành công chộp được đầu của hai người, thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhục thân của hai người đều sẽ bị hủy diệt, hồn phách cũng chỉ có thể bị Phong Thần Bảng hấp thu!

Lúc này trong đôi mắt rắn băng lãnh của Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ cũng lộ ra vẻ hưng phấn khát máu, đây là triệu chứng sau khi sử dụng thần thông.

Giờ phút này, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ đối phó Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ của Ma Gia Tứ Tướng.

Chương 724

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ hiển nhiên cũng có át chủ bài của mình, đối mặt với đòn tấn công liên thủ của hai người, không hề cảm thấy áp lực, ngược lại còn sử dụng thần thông át chủ bài, thành công đánh bị thương hai người, rồi lập tức thừa thắng truy kích, định một chiêu miểu sát Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Thần thông mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng hiện tại vô cùng đặc thù, nói là một thần thông không bằng nói là hai thần thông!

Đầu tiên là thần thông mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lợi dụng công pháp đặc thù Song Tử Vô Tướng Quyết tu luyện được, có thể dung hợp thần thông của tu đạo giả với một thiên địa linh vật, khiến chúng hòa quyện vào nhau, từ đó hình thành hai cá thể hoàn toàn mới.

Sủng vật bên cạnh Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Bạch Văn Đại Mãng Xà, tự nhiên là thiên địa linh vật đó.

Bản thân nó là hậu duệ của Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc, có linh tính không thể tưởng tượng được, căn bản không phải linh thú bình thường có thể đối địch.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sau khi sử dụng Song Tử Vô Tướng Quyết, đã lợi dụng Bạch Văn Đại Mãng Xà, thành công hóa thân thành hình thái xà nhân màu trắng hiện tại, Bạch Văn Đại Mãng Xà cũng biến thành hình dạng giống hắn.

Bản sao của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ do Bạch Văn Đại Mãng Xà biến thành có sức mạnh giống hệt Trì Quốc Thiên Vương

Ma Lễ Thọ, sức mạnh và năng lực của hai bên thông qua thần thông này đã dung hợp vào nhau, cộng thêm mối quan hệ giữa Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà, có thể nói là không phân biệt được.

Tức là hai Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ duy trì hình thái xà nhân màu trắng đều có thể được xem là bản thể của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà.

Dù tiêu diệt một Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trong hình thái xà nhân màu trắng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ còn lại vẫn có thể sống sót, Bạch Văn Đại Mãng Xà cũng sẽ không chết.

Đương nhiên, chỉ cần tiêu diệt một trong hai, thì sau trận chiến này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Bạch Văn Đại Mãng Xà dù còn sống cũng sẽ bị thương.

Nhưng như vậy thì sao?

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hiện tại rất rõ ràng, sau khi duy trì hình thái xà nhân màu trắng, bất kể là Phá Trận Tiết Ác Hổ hay Phá Trận Hàn Độc Long đều không còn cơ hội phản kích, người chiến thắng trong trận đấu pháp này sẽ là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Vì sao Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại có sự tự tin như vậy, tự nhiên cũng phải bắt đầu từ việc sử dụng thần thông thứ hai.

Trước đó Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã sử dụng Song Tử Vô Tướng Quyết thành công dung hợp với Bạch Văn Đại Mãng Xà, và triệu hồi ra một phân thân hoặc một bản thể khác.

Lợi ích của việc này ngoài việc an toàn hơn, quan trọng hơn là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có thể phối hợp ý thức với Bạch Văn Đại Mãng Xà để sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo của Thượng

Cổ Chúc Long nhất tộc!

Đó cũng là lý do vì sao vừa rồi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có thể vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc né được Hư Không Tê Liệt Trảo và La Sát Sát Thần Mãnh Hổ Trảo mà hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ liên thủ sử dụng, chính là nhờ vào thần thông Thời Gian Gia Tốc của Quang Âm Đại Đạo của Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc được phát động vào thời khắc quan trọng.

Không chỉ thành công né được đòn tấn công của hai người, mà còn vòng ra sau lưng họ, trực tiếp phát động tấn công.

Không hề phòng bị, hai người cứ thế ngã xuống đất, máu từ vết thương sau lưng nhuộm đỏ mặt đất.

Sau đó, hai người dựa vào thần thông do huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Hắc Hổ và Thượng Cổ Man Long trong cơ thể ban cho, thành công đứng dậy, nhưng rõ ràng lúc này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không định cho họ bất kỳ cơ hội nào nữa!

Thần thông Thời Gian Gia Tốc của Chúc Long nhất tộc, phát động!

Vì thế, bây giờ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại một lần nữa đứng trước mặt hai người, đường hoàng vung một móng rắn về phía đầu họ!

Trong mắt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ xuất hiện vẻ hưng phấn khát máu, dường như đã thấy được cảnh tượng đầu của hai người vỡ nát.

Nhưng vào lúc này, một luồng sức mạnh khổng lồ thần bí đột nhiên thức tỉnh!

Phanh phanh phanh!

Tiếng tim đập chậm rãi mà mạnh mẽ truyền đến, khiến Trì Quốc

Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghe rõ mồn một!

Móng rắn màu trắng đang chộp xuống của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Ngay khi hắn đang không hiểu định xem tiếng tim đập rốt cuộc từ đâu truyền đến.

Phanh phanh phanh!

Nhưng dù Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tìm kiếm thế nào, tiếng tim đập vẫn không ngừng truyền đến, thậm chí âm thanh còn ngày càng lớn!

Lúc này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cuối cùng cũng phản ứng lại, biết tiếng tim đập từ đâu truyền đến!

"Là...

Phá Trận Hàn Độc Long!" Đúng vậy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ kinh ngạc phát hiện tiếng tim đập mạnh mẽ lại truyền ra từ trong cơ thể của Phá Trận Hàn Độc Long đang đứng bất động trước mặt!

Tình huống này vô cùng kỳ lạ, nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì sau khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng thần thông Thời Gian Gia Tốc của Quang Âm Đại Đạo của Chúc Long nhất tộc, đáng lẽ tốc độ dòng chảy thời gian xung quanh đều phải chậm hơn Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nhưng trái tim đang đập chậm rãi này lại dường như không bị ảnh hưởng.

Từ thời thượng cổ đến nay, những sự tồn tại có thể miễn dịch với thần thông Quang Âm Đại Đạo vô cùng hiếm hoi, sao tình huống này lại có thể xuất hiện trên người Phá Trận Hàn Độc Long?

"Hừ, bản đại gia không quan tâm tên này rốt cuộc có chuyện gì,

moi ra xem chẳng phải là biết sao!" Trong lòng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mơ hồ có dự cảm không lành, cũng không dám tiếp tục kéo dài thời gian nữa, hai bản thể móng rắn màu trắng đồng thời chộp về phía đầu của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Uy lực của móng rắn màu trắng vô cùng lớn, dù đầu của Phá Trận Hàn Độc Long có được áo giáp hắc nanh cường hóa, cũng có thể bị một chảo đập nát!

Lúc đó, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tự nhiên có thể từ từ nghiên cứu bí mật ẩn giấu trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long!

Nhưng vào lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

"Tên rắn bốn chân kia đang đắc ý cái gì?" Phá Trận Hàn Độc Long vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên mở mắt!

Đôi mắt Man Long màu đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ, một móng rồng hắc nanh đã tóm lấy móng rắn màu trắng!

Ngay khi Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ nhận ra sự bất thường của Phá Trận Hàn Độc Long, hắn đã không do dự mà vồ xuống đầu của đối phương.

Nhưng dù Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ phản ứng rất nhanh, động tác cũng không hề do dự, nhưng khi tiếng tim đập truyền đến, hắn đã mất đi cơ hội tấn công tốt nhất.

Khi móng rắn màu trắng của Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ sắp đập nát đầu của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, Phá Trận Hàn Độc Long lại động đậy!

"Tên này kiêu ngạo thật!" Phá Trận Hàn Độc Long sau khi khôi phục khả năng hành động, không nói hai lời, lập tức dùng móng rồng hắc nanh chặn đứng đòn tấn công bằng móng rắn màu trắng của Trì

Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, ngay cả móng rắn màu trắng đang vồ về phía Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng bị chặn lại thành công.

Ầm ầm!

Sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long lúc này vô cùng cường đại, sức mạnh của móng rồng hắc nanh cũng vô cùng mạnh mẽ, lực bộc phát trong thời gian ngắn lại đánh bật móng rắn màu trắng ra.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng bị chấn lui bởi sức mạnh khổng lồ này, lùi lại một bước.

Bị ảnh hưởng như vậy, thần thông Thời Gian Gia Tốc của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cuối cùng cũng không thể tiếp tục duy trì được nữa.

Chương 725

Ông ông ông ông...

Sức mạnh Quang Âm Đại Đạo trên người Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang từ từ tiêu tán, tốc độ dòng chảy thời gian trong môi trường xung quanh cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ bên cạnh cuối cùng cũng có thể nhìn rõ tung tích của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

"Phá Trận Hàn Độc Long, ngươi làm được điều đó như thế nào?

Rõ ràng ngươi không có thần thông Quang Âm Đại Đạo, vì sao lại có thể ngăn cản ta khi ta sử dụng Thời Gian Gia Tốc?" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đau đớn ôm móng rắn màu trắng, có thể thấy trên cả hai bản thể, móng rắn màu trắng đều xuất hiện hình dạng méo mó.

Đây không phải là ảo giác, bởi vì sức mạnh mà Phá Trận Hàn Độc Long bộc phát trong nháy mắt thông qua móng rồng hắc nanh không chỉ đánh lui đòn tấn công của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, mà đồng thời còn làm bị thương móng rắn màu trắng!

Điều này khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa kinh ngạc vừa tức giận, nguyên nhân rất đơn giản.

Đó là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dù thế nào cũng không ngờ, Phá Trận Hàn Độc Long không chỉ phá giải được thần thông Thời Gian Gia Tốc, mà sức mạnh của hắn còn được cường hóa đến cảnh giới này trong thời gian ngắn!

"Hừ!

Thần thông Quang Âm Đại Đạo của Thượng Cổ Chúc Long nhất tộc mà ngươi sử dụng tuy rất lợi hại, quang âm chi lực cũng đủ

mạnh, nhưng không phải là vô địch, ít nhất trong bản mệnh kim đan mà tiên tổ để lại cho ta có lưu lại sức mạnh để đối phó!" Lần này, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ đứng sóng vai nhau, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đối diện có thể thấy rõ ở vị trí tim trong lồng ngực Phá Trận Hàn Độc Long có một trái tim khác đang đập, thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sở dĩ như vậy, là vì trong trái tim đó mơ hồ có thể thấy được hình ảnh của một viên kim đan.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sau khi thấy trái tim đang đập chậm rãi đó, không khỏi đồng tử co rụt lại, dường như đã thấy được thứ gì đó kinh khủng.

"Chẳng lẽ là bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long?

Bản mệnh kim đan do một Thượng Cổ Man Long cấp bậc Đại La Kim Tiên để lại?" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không thể tin được nhìn Phá Trận Hàn Độc Long, trong đôi mắt rắn dựng đứng ngoài sự kinh ngạc và phẫn nộ, còn có sự ghen tị từ từ dâng lên.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ, trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long lại có bản mệnh kim đan do Thượng Cổ Man Long để lại!

Sở hữu sủng vật hậu duệ của Thượng Cổ Chúc Long như Bạch Văn Đại Mãng Xà, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hiểu rõ, bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Thần Thú có thể ngưng tụ tinh hoa tu luyện cả đời của thần thú, chỉ cần hậu duệ có đủ phúc duyên và năng lực để có được một viên bản mệnh kim đan, thì có thể hấp thu năng lượng bên trong, từ đó đột phá cảnh giới hiện có.

Ngoài việc nâng cao tu vi, bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Thần Thú còn có đủ loại năng lực không thể tưởng tượng được, đều là di sản mà tổ tiên để lại cho hậu duệ, một khi sử dụng sẽ có hiệu quả đặc biệt mạnh mẽ.

Ví dụ như Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại, sau khi thực sự kích phát bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, đã có được năng lực phá giải tạm thời thần thông Thời Gian Gia Tốc của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Cũng vì vậy mà vừa rồi khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sắp phát động tấn công lấy mạng hai người, Phá Trận Hàn Độc Long mới có thể vào thời khắc nguy cơ thành công cứu được mạng sống của mình và Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Nhưng chuyện này cũng khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ vô cùng ghen tị.

Bản mệnh kim đan, đặc biệt là bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Thần Thú, vô cùng quý giá, một khi có được một viên đều có thể lợi dụng năng lượng ẩn chứa trong đó để tăng tốc độ tu luyện.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không chỉ một lần muốn giúp sủng vật của mình tìm một viên bản mệnh kim đan chất lượng cao, bởi vì hắn cũng muốn tu vi của mình và Bạch Văn Đại Mãng Xà trở nên cao hơn, như vậy thực lực mới có thể nâng cao, nhưng không ngoại lệ, những viên hắn tìm được đều không phù hợp với yêu cầu của mình.

Kết quả này tự nhiên khiến trong lòng hắn không thoải mái.

Đặc biệt là bây giờ, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đối với viên bản mệnh kim đan cấp bậc Đại La Kim Tiên trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng ghen tị và thèm muốn.

“Hừ, hay lắm!

Lát nữa ta sẽ moi bản mệnh kim đan trong tim của Phá Trận Hàn Độc Long ra cho Bạch Văn Đại Mãng Xà của ta ăn!” Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghiến răng nghiến lợi hung hăng nhìn Phá Trận

Hàn Độc Long, nói.

Bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long tuy không thể để Bạch Văn Đại Mãng Xà trực tiếp hấp thu, nhưng lại có thể tiêu hóa năng lượng trong đó, như vậy tuy sẽ mất đi tinh hoa của Thượng Cổ Man Long, nhưng cũng tránh được khả năng bị ý thức của Thượng Cổ Man Long xâm thực, năng lượng còn lại đối với Bạch Văn Đại Mãng Xà vẫn vô cùng nhiều.

“A a, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, lẽ nào ngươi cho rằng có thể chiến thắng hai huynh đệ chúng ta sao? "Bây giờ thần thông Quang Âm Đại Đạo mà ngươi dựa vào nhất đã bị bản mệnh kim đan của tiên tổ ta khắc chế, ta muốn xem bây giờ ngươi làm sao đánh bại ta!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, hiện tại hắn cảm nhận được sức mạnh của bản mệnh kim đan trong trái tim, đối với bản thân có được niềm tin vô tận!

“A a, vậy sao?

Ta thấy ngươi có phần quá tự đại rồi đấy?

Lẽ nào ngươi cho rằng bản thân ta chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?” Trì Quốc Thiên Vương Ma L lễ Thọ dường như đã quên mất bộ dạng kiêu ngạo trước đó, ngược lại vô cùng khó chịu với Phá Trận Hàn Độc Long.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh lúc này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, một trong Ma Gia Tứ Tướng, đang giao chiến với Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Cả hai bên đều đã dùng đến át chủ bài, rõ ràng đều muốn nhanh chóng phân định thắng bại.

Vốn dĩ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang chiếm ưu thế, bởi vì sủng vật của hắn là Bạch Văn Đại Mãng Xà sở hữu huyết mạch

bản nguyên của Thượng Cổ Chúc Long.

Huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Chúc Long, cũng giống như huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và Thượng Cổ Hắc Hổ trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, đều là huyết mạch vô cùng cao cấp.

Đặc biệt nhất là Thượng Cổ Chúc Long có thể sử dụng thiên phú thần thông Quang Âm Đại Đạo, ở cùng cấp bậc khó tìm được đối thủ giao chiến.

Thượng Cổ Man Long cũng vì số lượng của bản thân chiếm ưu thế tuyệt đối nên mới có thể trở thành bá chủ thời Thượng Cổ Man Hoang.

Sủng vật Bạch Văn Đại Mãng Xà của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sau khi kế thừa huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Chúc Long cũng đồng nghĩa với việc nó có thể sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Dựa vào một chút ưu thế tiên thiên này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã thành công thi triển thần thông Song Tinh Vô Tướng Quyết, dung hợp thần thông của mình với Bạch Văn Đại Mãng Xà làm một thể.

Kết quả của việc này là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sở hữu hai bản thể giống hệt nhau không chút khác biệt, đồng thời cả hai bản thể đều có thể sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo trong huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Chúc Long, trong đó có một loại là Thời Gian Gia Tốc!

Cũng nhờ vào thần thông Thời Gian Gia Tốc cường đại, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không chỉ né được đòn tấn công liên thủ của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ mà thậm chí còn phản kích, khiến cả hai bị thương không nhẹ.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng không vì sự cường đại của thần thông Thời Gian Gia Tốc mà vui mừng quá lâu, bởi vì ngay khi hắn định dùng Thời Gian Gia Tốc để kết liễu tính mạng của Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chuyện bất ngờ đó không phải gì khác, chính là Phá Trận Hàn Độc Long đã thành công phá giải thần thông Thời Gian Gia Tốc của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, dùng Tất Hắc Tranh Nanh Long Trảo đã được cường hóa đánh lui hắn!

Hiện tại Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang tức giận nhìn Phá Trận Hàn Độc Long đối diện, trong lòng ngoài phẫn nộ ra còn vô cùng ghen tị!

Nguyên nhân là Phá Trận Hàn Độc Long sở hữu thứ mà ngay cả hắn cũng chưa từng có – bản mệnh kim đan của Thượng Cổ thần thú, tự nhiên khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng khó chịu.

Càng đáng tức hơn là, Phá Trận Hàn Độc Long đã dựa vào năng lượng đặc biệt do bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể kích phát ra để đối kháng với thần thông Thời Gian Gia Tốc của hắn!

"Đây là át chủ bài của ngươi sao?

Phá Trận Hàn Độc Long, lẽ nào ngươi nghĩ rằng chỉ dựa vào cái bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long đó là thật sự có thể cứu được mạng của ngươi sao?" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng.

Chương 726

Cả hai bản thể của hắn đều bắt đầu xuất hiện những luồng dao động pháp lực khổng lồ, hiển nhiên là sắp sử dụng thần thông để tấn công.

Nhưng bên kia, Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã nghiêm trận chờ sẵn, lớp giáp Tất Hắc Tranh Nanh trên người cũng từ từ ngọ nguậy, tạm thời phong bế vết thương sau lưng, tránh để nó ảnh hưởng không tốt trong trận chiến sắp tới.

Phá Trận Tiết Ác Hổ bên cạnh cũng làm tương tự, nhưng trong cơ thể hắn không có bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Hắc Hổ, vì vậy cũng không có sức mạnh đặc thù bảo vệ.

Cho nên, trong việc đối phó với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, chủ yếu vẫn phải dựa vào Phá Trận Hàn Độc Long.

Đối với việc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng chỉ có thể cố hết sức hỗ trợ Phá Trận Hàn Độc Long, đồng thời cũng phải tránh phạm phải sai lầm nghiêm trọng để bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ uy hiếp đến tính mạng.

"Vậy thì tới đây, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Phá Trận Hàn Độc Long cũng gầm lên một tiếng, hắn cũng không ưa nổi bộ dạng kiêu ngạo của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, sớm đã muốn dạy cho đối phương một bài học!

Theo sự bạo động pháp lực trên người Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ ngày càng rõ rệt, một luồng sức mạnh cường đại bắt đầu được thai nghén trong cả hai cơ thể, và dần dần, một vài biến hóa kỳ dị xuất hiện.

Hai thân thể hình người rắn màu trắng của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại một lần nữa biến đổi.

Có thể thấy lớp vảy trắng trên người hắn trở nên trong suốt hơn, cùng lúc đó một miếng vảy trên trán cũng nứt ra, để lộ một con mắt dọc màu vàng kim!

Con mắt dọc màu vàng kim đó chính là thứ mang tính biểu tượng của tộc Thượng Cổ Chúc Long, cái gọi là mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, chính là nhờ con mắt dọc màu vàng kim độc nhất vô nhị này!

Thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long đều được thi triển nhờ vào con mắt dọc màu vàng kim như vậy, sở hữu uy lực vô cùng cường đại và khủng bố.

Khi con mắt vàng kim trên cả hai bản thể của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều mở ra, một luồng khí tức tựa như đến từ thời hồng hoang truyền ra.

Người đầu tiên cảm nhận được luồng khí tức cổ xưa này không ai khác chính là hai huynh đệ Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía đối diện.

Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ tự nhiên cũng biết được từ ký ức truyền thừa rằng con mắt vàng kim trên trán Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đại diện cho điều gì.

Nhưng cả hai đều không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại còn ra vẻ như đã chờ đợi từ lâu.

Bởi vì Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có át chủ bài, thì Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ tự nhiên cũng có át chủ bài của mình.

Chỉ thấy bốn cánh tay của Phá Trận Tiết Ác Hổ lại một lần nữa

biến đổi, những chiếc gai xương màu trắng mọc ra từ trong da thịt, bao phủ lên bề mặt, trông như thể bốn cánh tay của hắn đang mặc một lớp áo giáp.

Cùng lúc đó, toàn thân hắn cũng xuất hiện phản ứng tương tự!

Sau khi thần thông cường hóa của Phá Trận Tiết Ác Hổ thi triển hoàn tất, cả người hắn trông như một mãnh hổ hình người dung hợp giữa hai màu đen trắng!

Phía bên kia, Phá Trận Hàn Độc Long còn khoa trương hơn, cả người hắn sau khi thi triển thần thông bắt đầu to lớn hơn, trông cao đến hai mét, đồng thời đôi cánh gai xương sau lưng cũng mọc thêm hai đôi cánh nữa.

Bộ giáp Tất Hắc Tranh Nanh vốn có cũng lại một lần nữa biến đổi, đầu hai móng rồng vốn sắc bén trở nên thon dài và dẹt hơn, cuối cùng trông như một lưỡi đao dài mọc ra từ mu bàn tay của móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh.

Oanh oanh oanh!

Cùng với việc tất cả biến hóa hoàn tất, trên người Phá Trận Hàn Độc Long bùng lên ngọn lửa màu đen hừng hực!

Đây chính là dáng vẻ của Phá Trận Hàn Độc Long sau khi sử dụng thần thông cường hóa.

Đợi Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ thi triển xong thần thông cường hóa, trận quyết chiến cuối cùng cũng đến thời khắc chạm một cái là nổ ngay.

Oanh long oanh long!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đối mặt với hai đối thủ là Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng không hề hoảng sợ, bởi vì sau khi sử dụng Song Tinh Vô Tướng Quyết, hắn đã sở hữu hai

bản thể.

Hai người đánh hai người, về số lượng không chiếm được ưu thế, thậm chí vì cả hai cơ thể đều hoàn toàn do Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ khống chế nên có thể phối hợp ăn ý hơn, sẽ không xảy ra sai sót gì, vô cùng mạnh mẽ.

Bốn người lập tức giao chiến với nhau.

Cảnh tượng vô cùng kịch liệt, nếu một tu đạo giả yếu ớt bị cuốn vào dư ba của cuộc giao thủ này, có lẽ chưa đến một giây đã bị giết chết.

Cũng có thể thấy được rằng bất luận là Phá Trận Hàn Độc Long hay Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều là những tu đạo giả vô cùng cường đại, thực lực của hai bên cũng vượt qua những tu đạo giả cùng cảnh giới, tự nhiên là do huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ thần thú trong cơ thể.

Huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ thần thú đã ban cho họ những thần thông quá mạnh, đến mức không cần bất kỳ pháp bảo nào trợ giúp cũng có thể đánh ra đòn hủy thiên diệt địa!

Đôi mắt rồng màu vàng kim dưới lớp giáp Tất Hắc Tranh Nanh của Phá Trận Hàn Độc Long lóe lên sát khí, trong nháy mắt phát hiện ra một sơ hở của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, không chút do dự sử dụng Hư Không Tê Liệt Trảo chộp về phía hắn.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng không phải kẻ dễ đối phó, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười khinh miệt, ngay sau đó con mắt dọc màu vàng kim trên trán đột ngột mở ra.

Ông ông ông!

Sức mạnh của quang âm bắt đầu chảy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trong chớp mắt đã sử dụng một thần thông Quang Âm Đại

Đạo!

Chỉ trong một khoảnh khắc, Hư Không Tê Liệt Trảo mà Phá Trận Hàn Độc Long đánh về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trở nên chậm chạp vô cùng, tựa như đã tĩnh lặng, nếu không nhìn kỹ còn không thấy nó di chuyển.

Đây là một loại thần thông Quang Âm Đại Đạo trong con mắt vàng kim của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, tên là Diên Trì Quang Thúc!

Nó có thể làm cho tốc độ vận hành thời gian của mọi sự vật trong tầm nhìn của con mắt vàng kim bị chậm lại, cũng giống như động tác của Phá Trận Hàn Độc Long lúc này trở nên chậm chạp vô cùng.

Không thể không nói thần thông Quang Âm Đại Đạo Diên Trì Quang Thúc vô cùng cường đại, có thể làm chậm động tác của đối thủ trong một khoảng thời gian nhất định.

Thần thông cường đại như vậy, có thể nói là thần thông mà không ít tu đạo giả hằng mơ ước.

Thế nhưng, trên thế giới này, tu đạo giả có thể tu luyện ra thần thông Quang Âm Đại Đạo lại ít đến đáng thương, pháp bảo phương diện này cũng vô cùng khan hiếm.

Hiện tại, ngoài ba đại đệ tử của Xiển Giáo là Hỏa Linh Thủ đã sơ bộ lĩnh ngộ được Quang Âm Đại Đạo, cũng chỉ có Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sở hữu một con Bạch Văn Đại Mãng Xà, dựa vào huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Chúc Long mới có thể sử dụng một vài thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Có thể nói, Quang Âm Đại Đạo thực sự quá hiếm có, từ thời Thượng Cổ đến nay không biết đã có bao nhiêu tu đạo giả thiên phú cao muốn lĩnh ngộ và nắm giữ một thời gian đại đạo hoàn chỉnh,

nhưng không ngoại lệ đều thất bại.

Điều này cũng có thể thể hiện được sự cường đại của thần thông Quang Âm Đại Đạo Diên Trì Quang Thúc mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng, nhưng thần thông Quang Âm Đại Đạo mạnh mẽ như vậy, trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long dường như có chút không đủ nhìn.

Ngay khoảnh khắc Phá Trận Hàn Độc Long bị thần thông Quang Âm Đại Đạo Diên Trì Quang Thúc của Trì Quốc Thiên Vương Ma lễ Thọ đánh trúng, bản mệnh kim đan trong tim hắn đột nhiên đập mạnh.

Phanh phanh phanh!

Chỉ trong một khoảnh khắc, cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long lại khôi phục tốc độ dòng chảy thời gian bình thường, thần thông Hư Không Tê Liệt Trảo vẫn tiếp tục tấn công về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Nhưng kết cục như vậy sớm đã nằm trong dự liệu của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, bởi vì trước đó hắn đã thấy Phá Trận Hàn Độc Long lợi dụng sức mạnh của bản mệnh kim đan trong cơ thể để phá giải thần thông Thời Gian Gia Tốc của mình.

Chương 727

Có thể tạm thời dùng Diên Trì Quang Thúc để trì hoãn Phá Trận Hàn Độc Long đã là thành công, bởi vì lúc này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không chỉ thành công né được Hư Không Tê Liệt Trảo nguy hiểm của Phá Trận Hàn Độc Long, mà cùng lúc đó, hắn và một bản thể khác cùng nhau tấn công Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía bên kia!

Chỉ trong chớp mắt, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại hình thành thế bao vây đối với Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Oanh long oanh long!

Đừng chỉ nhìn vào sự cường đại của thần thông Quang Âm Đại Đạo của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hiện tại dưới hình thái người rắn màu trắng này, sức mạnh nhục thân của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ.

Dù sao thì Thượng Cổ Chúc Long cũng là một loại thần thú, ngoài việc sở hữu các loại thần thông thời gian kỳ dị, nó còn có năng lực nhục thân vô cùng cường đại.

"Chết đi!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ gào thét một tiếng, dưới hình thái người rắn màu trắng hiện tại, lời nói phát ra đều trở nên có vài phần lạnh lùng và băng giá.

Cùng lúc đó, móng vuốt rắn màu trắng của hai bản thể cũng đồng loạt chộp về phía Phá Trận Tiết Ác Hổ!

Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng biết tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, một khi bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ bắt được, rất có thể sẽ bị trọng thương.

Trong cuộc đấu pháp như thế này, một khi tu đạo giả mất đi sức

chiến đấu, điều đó có nghĩa là sẽ phải đối mặt với một cục diện vô cùng nguy hiểm.

Phá Trận Tiết Ác Hổ tự nhiên không định bó tay chịu trói, đôi mắt hổ của hắn trừng lên, pháp lực trong cơ thể dâng trào, khí tức trong nháy mắt mạnh lên không ít.

Đối mặt với đòn tấn công bằng móng vuốt rắn màu trắng của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hắn không hề lùi bước, đối phương có bốn móng vuốt, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng có bốn móng hổ, về số lượng không hề thua kém!

Thế nhưng khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy Phá Trận Tiết Ác Hổ muốn đối kháng với mình, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười chế giễu.

"Ha ha, tên phế vật này quả nhiên thật ngây thơ, chẳng lẽ thật sự cho rằng chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân là có thể đối kháng với ta sao?

Đừng quên, ta có thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không chút do dự, con mắt vàng kim trên trán hỏa lực toàn khai, dốc hết toàn lực sử dụng thần thông quang âm cường đại!

Trong phút chốc, từng đạo quang thúc từ trong con mắt vàng kim của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ bắn ra.

Có tia chìm vào trong cơ thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, có tia lại bắn vào cơ thể Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Có những quang thúc vô cùng khổng lồ, lại dung nhập vào một khoảng không gian, dường như tạo ra một loại dao động kỳ diệu nào đó.

Lúc này tại Tuyệt Long Lĩnh, cuộc chiến giữa Phá Trận Hàn Độc

Long, Phá Trận Tiết Ác Hổ và lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Thế nhưng, trong lúc giao chiến, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại sử dụng một chiến thuật đặc biệt.

Hắn lại tạm thời bỏ qua Phá Trận Hàn Độc Long, chuyển sang lợi dụng bản thể còn lại để đồng thời tấn công bất ngờ Phá Trận Tiết Ác Hổ ở phía bên kia!

Quan trọng hơn, để đảm bảo có thể thuận lợi giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không tiếc bất cứ giá nào, thi triển thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long.

Trong đó có loại có thể gia tốc thời gian của bản thân, có loại có thể làm chậm thời gian, có loại ảnh hưởng đến tốc độ dòng chảy thời gian của một khu vực xung quanh, vân vân.

Hiệu quả cuối cùng mà những thần thông quang âm này tạo ra chính là đòn tuyệt sát mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mong muốn!

"Không, không thể nào!" Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ đang sử dụng thiên phú thần thông từ huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ của mình để phản kích, nhằm cầm chân Trì Quốc Thiên Vương, tạo thời gian cho Phá Trận Hàn Độc Long đến chi viện!

Nhưng điều khiến Phá Trận Tiết Ác Hổ không thể ngờ tới là, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại trong tình huống này, dốc toàn lực để cố gắng giết chết hắn!

Đừng xem thường lúc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo, trông rất lợi hại, nhưng phải biết rằng những thần thông quang âm này gây ra gánh nặng rất lớn cho cơ

thể người sử dụng, cũng chính vì vậy mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mới phải sử dụng hình thái người rắn màu trắng hiện tại, đồng thời còn phân liệt thành hai bản thể.

Chỉ có như vậy, phối hợp với nhục thân cường hãn của người rắn màu trắng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mới có thể thuận lợi sử dụng những thần thông Quang Âm Đại Đạo này.

Nhưng cho dù như vậy, việc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng nhiều thần thông Quang Âm Đại Đạo như vậy trong một thời gian ngắn vẫn khiến cơ thể hắn xuất hiện tình trạng quá tải.

Nhưng sự hy sinh này đã có hồi báo, bởi vì mục tiêu của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Phá Trận Tiết Ác Hổ, lúc này giống như một bức tượng bị đông cứng, đứng sững tại chỗ, bốn móng Sát Thần La Sát Hổ Trảo giơ lên giữa không trung, dường như muốn chống cự.

Nhưng hiện tại Phá Trận Tiết Ác Hổ không có chút cơ hội nào, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nhắm vào đầu hắn mà hung hăng chộp xuống!

Phanh phanh phanh!

Âm thanh như dưa hấu vỡ nát vang lên, dưới điều kiện thời gian của bản thân bị ngưng đọng, đầu của Phá Trận Tiết Ác Hổ, dù là nơi cứng rắn nhất trên cơ thể, vẫn bị đập nát!

Người thứ hai của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Tiết Ác Hổ, tử vong!

"Hắc hắc, sức mạnh huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Hắc Hổ sao?

Cũng được, sau này, vừa hay có thể bù đắp thương thế của ta!" Một trong hai bản thể của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ xách thi thể không đầu của Phá Trận Tiết Ác Hổ lên, bản thể còn lại thì từ

trong cơ thể cường tráng đó từ từ rút ra một luồng chất lỏng màu đỏ máu, ngưng tụ thành một con hổ nhỏ màu máu trong móng vuốt rắn màu trắng.

Đây là hình dạng sau khi ngưng tụ huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Hắc Hổ, trông rất có linh tính, dường như biết được Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trước mặt không phải là người tốt, con hổ nhỏ huyết mạch gầm gừ hung hãn với Ma Lễ Thọ.

Nhưng hành vi như vậy trong mắt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tự nhiên không có ý nghĩa gì, hắn há cái miệng to như chậu máu, nhẹ nhàng nuốt chửng sức mạnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ được ngưng tụ từ trong cơ thể Phá Trận Tiết Ác Hổ!

"Ha ha, tên phế vật này cũng có chút tác dụng, chút sức mạnh huyết mạch này vừa hay có thể bù đắp cho sự tiêu hao do ta vừa rồi sử dụng quá độ thần thông Quang Âm Đại Đạo!" Sau khi thành công giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không khỏi cười lớn một cách kiêu ngạo.

Bởi vì vừa mới nuốt huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Hắc Hổ vào, không cần luyện hóa, chỉ cần tiêu hóa sức mạnh trong huyết mạch là có thể bù đắp tổn thất trước đó, thậm chí còn có thể nhận được không ít lợi ích.

Sở dĩ hắn không hấp thụ luyện hóa để chiếm lấy huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Hắc Hổ, cũng là vì Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và sủng vật Bạch Văn Đại Mãng Xà đã cộng hưởng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Chúc Long, nếu lại kế thừa sức mạnh huyết mạch của Thượng Cổ thần thú khác sẽ dẫn đến tình trạng năng lực huyết mạch trong cơ thể hỗn tạp, không những không mạnh lên mà còn yếu đi!

Vì vậy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã dùng cách trích xuất

sức mạnh huyết mạch của Thượng Cổ Hắc Hổ để tăng cường sức mạnh huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Chúc Long, làm như vậy xác suất xảy ra vấn đề mới nhỏ.

"Chết tiệt, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nạp mạng cho ta!" Ngay lúc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang vui mừng vì đã giết được Phá Trận Tiết Ác Hổ, thì ở phía bên kia, Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của thần thông Quang Âm Đại Đạo, phẫn nộ lao về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

"Ha ha, Phá Trận Hàn Độc Long không phải rất lợi hại sao?

Sao lúc nãy không dùng sức mạnh bản mệnh kim đan của ngươi để giúp đỡ huynh đệ tốt của ngươi Phá Trận Tiết Ác Hổ đi?" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ phát ra tiếng cười chế giễu, tùy ý sử dụng một thần thông Quang Âm Đại Đạo để né tránh đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long không chịu từ bỏ, lại một lần nữa tấn công, lần này dùng đến thần thông mạnh nhất Hư Không Tê Liệt Trảo.

Không ngoài dự đoán, hắn đã thất bại.

"Không nói gì nữa sao?

Lẽ nào Phá Trận Hàn Độc Long không thể hoàn toàn khống chế được năng lực của bản mệnh kim đan sao?" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nhìn thấu, cười càng lúc càng đắc ý.

Hắn sớm đã nhìn ra, bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long tuy có năng lực thần kỳ có thể chống lại thần thông Quang Âm Đại Đạo, nhưng lại chỉ có thể tác động lên chính Phá Trận Hàn Độc Long.

Chương 728

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã nắm bắt cơ hội, tạm thời trì hoãn Phá Trận Hàn Độc Long, nhờ đó có thể chớp thời cơ giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ trước!

Kết quả hiện tại đã chứng minh, suy đoán của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ là chính xác!

Phá Trận Hàn Độc Long nghe xong, vẻ mặt trên mặt lập tức cứng đờ.

Vừa rồi hắn quả thật đã bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tính kế, đòn tấn công phủ đầu của hắn bị né tránh, sau đó bị thần thông Quang Âm Đại Đạo mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dốc toàn lực thi triển trì hoãn, đến khi muốn sử dụng sức mạnh của bản mệnh kim đan lại khó có thể thúc đẩy.

Phá Trận Hàn Độc Long cảm thấy nguyên nhân có thể là do mục tiêu tấn công của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ là Phá Trận Tiết Ác Hổ, chứ không phải hắn, vì vậy đã không thành công kích phát được luồng sức mạnh đó!

Không thể không nói, đây là một sự mỉa mai!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thuộc Ma Gia Tứ Tướng đã thành công giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Phá Trận Hàn Độc Long ở bên cạnh tuy vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không có cách nào cứu được huynh đệ của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chết đi.

Đối với Phá Trận Hàn Độc Long, đây là một đả kích vô cùng lớn.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, cả người như một con Thượng Cổ Man Long sống sừng sững, lao về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Đối mặt với Phá Trận Hàn Độc Long đang thịnh nộ, đối thủ của hắn là lão tứ Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, lại không hề có chút vội vàng, ngược lại còn ra vẻ ung dung, dường như không hề để tâm đến đòn tấn công của đối phương.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đương nhiên có đủ tự tin để thong thả như vậy, bởi vì Phá Trận Tiết Ác Hổ, người cùng Phá Trận Hàn Độc Long liên thủ đối phó hắn, đã bị giải quyết, khiến cục diện hai đánh hai ban đầu biến thành một đánh hai.

Bên phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại có hai bản thể với sức chiến đấu hoàn chỉnh, đánh với một người tự nhiên chiếm ưu thế.

"Hắc hắc, Phá Trận Hàn Độc Long xông lên nhanh như vậy, lẽ nào muốn nhanh chóng đi gặp Phá Trận Tiết Ác Hổ sao?

Đừng vội, bản đại gia lập tức tiễn ngươi đi gặp huynh đệ tốt của ngươi!" Lúc này Phá Trận Hàn Độc Long đang lao về phía Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang đứng đối diện với nụ cười trên môi, Hư Không Tê Liệt Trảo trên tay đã sẵn sàng, xem ra định một chiêu giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp cận Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, đồng tử của Phá Trận Hàn Độc Long lại đột nhiên co rụt lại, dường như đã nhận ra điều gì đó!

"Ha a!" Oanh oanh oanh!

Chỉ thấy sáu đôi cánh sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên vỗ mạnh, khiến cơ thể cường tráng của hắn trực tiếp chuyển hướng một vòng, cùng lúc đó, Hư Không Tê Liệt Trảo uy lực cực lớn lại đột

ngột đánh về phía sau lưng hắn.

Keng!

Hư Không Tê Liệt Trảo va chạm vào một thứ gì đó, phát ra tiếng vang như kim loại va vào nhau!

"Ha ha, Phá Trận Hàn Độc Long bây giờ tuy phẫn nộ, nhưng xem ra vẫn giữ được một chút lý trí, lại có thể phát giác được đòn đánh lén sau lưng của ta!" Người nói không ai khác chính là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, chỉ là một bản thể khác.

Cùng lúc đó, Hư Không Tê Liệt Trảo trên tay Phá Trận Hàn Độc Long cũng không ngừng gia tăng sức mạnh, muốn đánh lui Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang định đánh lén sau lưng.

Nguyên là trước đó, khi Phá Trận Hàn Độc Long định tấn công Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Ma Lễ Thọ đã lặng lẽ phái một bản thể khác vòng ra sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long.

Vốn dĩ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ định nhân lúc Phá Trận Hàn Độc Long không chú ý, đột nhiên phát động đòn đánh lén, sau đó dứt khoát kết thúc trận chiến, tiện thể có thể thu hoạch thêm một huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long.

Nhưng kế hoạch của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tuy hay, lại thất bại.

Dù tình cảm vô cùng phẫn nộ, Phá Trận Hàn Độc Long cũng không hề vội vàng, ngược lại sớm đã nhận ra nguy cơ đang đến, sau đó gần như hoàn mỹ đỡ được đòn đánh lén của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Rốt cuộc, đây cũng là một kế sách tương kế tựu kế của Phá Trận Hàn Độc Long.

Dù sao mục tiêu của hắn từ đầu đến cuối đều là Trì Quốc Thiên

Vương Ma Lễ Thọ, vậy thì hai bản thể cũng không khác gì nhau, chỉ cần giải quyết được một trong hai là đã hoàn thành một phần mục tiêu.

Có thể nói, nước cờ này của Phá Trận Hàn Độc Long đánh rất hay, không chỉ đỡ được đòn tấn công của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, mà còn tung ra một đòn phản kích đẹp mắt.

Hiện tại, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang đánh lén đã bị Phá Trận Hàn Độc Long khống chế, muốn thoát ra cũng không có cơ hội, có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại tuy tạm thời hóa giải được đòn tấn công của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nhưng tình hình của hắn cũng không khá hơn bao nhiêu, ngược lại còn nguy hiểm hơn.

Bởi vì lúc này, một Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ khác cũng đã phát động tấn công.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hiện tại có hai bản thể, không có lý do gì lại không dùng cả hai bản thể để cùng lúc tấn công.

Kết quả như vậy đã được dự đoán trước, nhưng cũng là điều mà Phá Trận Hàn Độc Long không thể không đối mặt.

“Hắc hắc, Phá Trận Hàn Độc Long, ngươi có thể phòng được một lần đánh lén của ta thì đã sao?

Bây giờ là hai đánh một, ngươi căn bản không có cơ hội.” Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang đánh lén Phá Trận Hàn Độc Long cười lớn nói, cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được nguy hiểm lại một lần nữa ập đến.

Một Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ khác đã tiềm phục sau lưng, móng vuốt rắn màu trắng sắc bén nhắm vào trái tim của Phá

Trận Hàn Độc Long mà chộp xuống.

Xem ra, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ muốn một trảo moi ra bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long.

Tình hình của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại vẫn vô cùng nguy hiểm, bởi vì dù ứng phó thế nào, đối mặt với cục diện hai đánh một, trước tiên về số lượng đã chiếm thế hạ phong.

Không chỉ vậy, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ còn có thể sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo của Thượng Cổ Chúc Long.

Những thần thông quang âm quỷ dị này, dù có sức mạnh của bản mệnh kim đan trong cơ thể cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được.

Vì vậy, khi giao chiến với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Phá Trận Hàn Độc Long phải hết sức cẩn thận cạm bẫy sau lưng, nếu không rất có thể giây tiếp theo sẽ giống như Phá Trận Tiết Ác Hổ, chết một cách không rõ ràng, một thân thực lực chưa kịp phát huy đã tử vong.

"Hắc hắc, bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long sắp thuộc về ta rồi!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang định dùng móng vuốt rắn moi tim để lấy bản mệnh kim đan ở phía sau cười lớn một tiếng, dường như đã nhìn thấy cảnh Phá Trận Hàn Độc Long ngã xuống đất chết.

Nhưng đúng lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long lại đột nhiên xuất hiện dị thường!

Một luồng sức mạnh cường đại từ trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long bộc phát ra, trong chớp mắt đã đẩy văng hai bản thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang liên thủ đối phó hắn.

"Đây là sức mạnh cường đại gì!

Lẽ nào, là uy lực của bản mệnh kim đan sao?" Các đòn tấn công liên tiếp đều bị Phá Trận Hàn Độc Long đỡ được, khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng tức giận, đồng thời cũng ghen tị với việc Phá Trận Hàn Độc Long có thể sở hữu sức mạnh cường đại như vậy.

Rốt cuộc, không phải ai cũng có được phúc duyên lớn như vậy, còn hắn thì không.

"Ngươi, đến ngày chết rồi!" Ngay khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ còn đang ghen tị với việc Phá Trận Hàn Độc Long có thể sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, Phá Trận Hàn Độc Long lại phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Chương 729

"Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long dưới sự gia trì của luồng sức mạnh cường đại vừa bộc phát, thực lực lại một lần nữa tăng lên đến một điểm giới hạn mới!

Có thể nói, thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại có thể dùng từ khủng bố để hình dung!

Luồng sức mạnh cường đại này tự nhiên cũng là sức mạnh do bản mệnh kim đan trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long giải phóng ra, vô cùng mạnh mẽ, ẩn chứa tinh hoa sức mạnh của tộc Thượng Cổ Man Long, có thể khiến tu đạo giả như tăng thêm một cảnh giới hoàn toàn mới.

Cũng có nghĩa là, tu vi của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại tuy không có sự đề thăng về bản chất, nhưng thực lực lại đã đạt đến cực hạn mà bản thân có thể sở hữu.

"Hừ, muốn mạng của ta?

Chỉ bằng ngươi, Phá Trận Hàn Độc Long, không đủ tư cách!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng, tuy trong mắt lúc này đã tỏ ra kiêng dè với Phá Trận Hàn Độc Long, nhưng khẩu khí vẫn cuồng vọng tự đại như vậy.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, cho dù là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng không thể không thừa nhận trong lòng rằng thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại đã cường đại đến mức khiến hắn phải kiêng dè.

"Vậy sao?

Nếu đã như vậy, thì hãy để ngươi kiến thức sức mạnh hiện tại của ta!" Giọng Phá Trận Hàn Độc Long trầm xuống, hắn sẽ không tha cho kẻ đã giết chết huynh đệ của mình, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Oanh long oanh long!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trong không khí, sau đó cả hai bản thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ còn chưa kịp phản ứng, đã phát hiện ra một sự thật đáng sợ!

Phịch!

Một trong hai bản thể của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại bị Phá Trận Hàn Độc Long trực tiếp đè xuống đất trong nháy mắt, cùng lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long cũng không chút do dự, móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh ở tay phải lại xảy ra biến hóa, được một lớp năng lượng màu đỏ máu bao phủ, sau đó Phá Trận Hàn Độc Long trực tiếp một trảo chộp xuống.

Móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh bao bọc bởi năng lượng màu đỏ máu cũng chộp về phía trái tim của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, trông như một đòn báo thù cho những gì mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã làm trước đó.

"Thời Gian Đình Chỉ!" Ngay khoảnh khắc móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh bao bọc bởi năng lượng màu đỏ máu sắp đánh trúng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, cả hai bản thể của hắn lại trong thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên thi triển thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long trong cơ thể – Thời Gian Đình Chỉ!

Uy lực của thần thông Quang Âm Đại Đạo đều rất mạnh, sở hữu các loại sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Sau khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng Thời Gian Đình Chỉ, trong nháy mắt đã khống chế được cơ thể của Phá Trận Hàn Độc Long.

Không chỉ vậy, ngay cả móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh đang định tấn công trái tim của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng bị khống chế.

Nhìn từ xa, trông như Phá Trận Hàn Độc Long đã biến thành một bức tượng, vô cùng quỷ dị.

"Ha ha, ta còn tưởng Phá Trận Hàn Độc Long sau khi cường hóa sức mạnh sẽ mạnh đến mức nào chứ?

Kết quả cũng chỉ có thế thôi, thật khiến ta thất vọng!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thấy Phá Trận Hàn Độc Long dễ dàng bị thần thông Quang Âm Đại Đạo Thời Gian Đình Chỉ của mình khống chế, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Phải biết rằng vừa rồi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng bị tốc độ bộc phát trong nháy mắt của Phá Trận Hàn Độc Long làm cho kinh ngạc không thôi, chưa kịp phản ứng đã bị bắt được một bản thể, càng nguy hiểm hơn là giây tiếp theo sẽ bị moi tim giết chết!

Chuyện như vậy không phải là điều mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ muốn thấy, bởi vì hiện tại hắn tuy có hai bản thể, cần phải giết cả hai bản thể mới có thể thực sự giải quyết được.

Nhưng nếu chỉ giết được một bản thể, tuy không thể hoàn toàn giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, nhưng cũng có thể khiến hắn bị trọng thương.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng rõ ràng, nếu dễ dàng bị tiêu diệt một bản thể như vậy, thì sau đó dù có chiến thắng được Phá Trận Hàn Độc Long cũng sẽ bị trọng thương.

Ngoài ra còn một điểm mà Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không muốn thừa nhận, đó là sau khi bị Phá Trận Hàn Độc Long tiêu diệt một bản thể, chỉ còn lại một mình hắn chưa chắc đã là đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long!

Đối với điểm này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vô cùng rõ ràng, vì vậy mới trong thời khắc mấu chốt liều mạng thi triển Thời Gian Đình Chỉ, và dùng hết toàn bộ sức mạnh, nếu không cũng sẽ không dễ dàng định trụ được Phá Trận Hàn Độc Long như vậy.

Nhưng thật sự đơn giản như vậy sao?

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thật sự có thể dễ dàng chiến thắng Phá Trận Hàn Độc Long, người đã nhận được sức mạnh từ bản mệnh kim đan sao?

Đương nhiên không đơn giản như vậy, ngay khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang đắc ý, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Rắc rắc!

Âm thanh như đá vỡ vang lên, cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long lại trước mặt thần thông Quang Âm Đại Đạo Thời Gian Đình Chỉ bắt đầu cử động!

Tuy chỉ là cử động nhẹ, nhưng đã khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chú ý, và vô cùng kinh ngạc.

"Lẽ nào ngay cả thần thông Thời Gian Đình Chỉ cũng có thể bị sức mạnh của bản mệnh kim đan khắc chế sao?

Chết tiệt, phải nắm chặt cơ hội giải quyết hắn!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sau khi nhận ra Phá Trận Hàn Độc Long có thể thoát khỏi sự trói buộc của Thời Gian Đình Chỉ bất cứ lúc nào, không hề cân nhắc rút lui, mà lập tức phối hợp với bản thể đang bị bắt để tấn công.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ muốn nhân cơ hội này, nhất định phải giết chết Phá Trận Hàn Độc Long, giống như đã giết Phá Trận Tiết Ác Hổ trước đó.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tin rằng, lần này sẽ không thất bại.

Nhưng đáng tiếc, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã quá coi thường Phá Trận Hàn Độc Long lúc này.

Ngay khi hắn sắp tấn công, chỉ nghe một tiếng "rắc", Phá Trận Hàn Độc Long như đập vỡ một tấm gương trói buộc, một lần nữa khôi phục khả năng hành động của mình!

Không chỉ vậy, ngay khoảnh khắc khôi phục tự do, Phá Trận Hàn Độc Long không chút do dự dùng móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh chộp xuống bản thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang bị bắt chưa kịp chạy thoát!

"Không!" Lúc này, bản thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trong tay Phá Trận Hàn Độc Long trực tiếp phát ra một tiếng hét thảm, trái tim của hắn đã bị móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh của Phá Trận Hàn Độc Long bóp nát.

Bản thể thứ hai của Ma Lễ Thọ tử vong!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không thể nào ngờ được, bản thể thứ hai của mình lại dễ dàng bị Phá Trận Hàn Độc Long dùng móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh miểu sát, ngay cả trái tim cũng bị bóp nát!

"Đến lượt ngươi rồi, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, ta sẽ không tha cho ngươi!" Phá Trận Hàn Độc Long một tay xách thi thể bản thể thứ hai của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, từng bước một đi về phía bản thể còn lại.

Không chỉ vậy, Phá Trận Hàn Độc Long còn nuốt chửng thi thể của bản thể thứ hai của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Đúng vậy, trực tiếp nuốt chửng.

Chỉ thấy bàn tay cầm thi thể của bản thể thứ hai của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh, từ từ thay đổi hình dạng, biến thành một cái đầu rồng đầy nanh vuốt!

Cái đầu rồng đó trực tiếp há miệng, nuốt chửng thi thể của bản thể thứ hai của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vào trong.

Sau khi nuốt thi thể đó, cánh tay phải đã biến thành đầu rồng lại không biến trở lại hình dạng móng rồng đen tuyền trước đó, mà vẫn giữ nguyên dáng vẻ ấy.

Chương 730

Cái đầu rồng đó cũng màu đen tuyền, tuy là đầu rồng, nhưng lại giống đầu lâu cá sấu hơn, có thể thấy được đôi mắt màu đỏ máu trên đầu rồng.

Sự biến hóa này, tự nhiên cũng là một trong những thay đổi của Phá Trận Hàn Độc Long sau khi có được bản mệnh kim đan, bất luận là thực lực hay thủ đoạn đối địch đều đã tăng lên rất nhiều!

"Chết tiệt!

Phá Trận Hàn Độc Long, đừng có mừng vội!" Lúc này sắc mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã tái xanh, bởi vì hắn không thể nào ngờ được Phá Trận Hàn Độc Long sau khi thoát khỏi sự trói buộc của thần thông Quang Âm Đại Đạo Thời Gian Đình Chỉ, lại dứt khoát giải quyết luôn bản thể thứ hai mà hắn đã phân liệt ra bằng Song Tinh Vô Tướng Quyết!

Sau khi bản thể thứ hai tử vong, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cảm thấy liên hệ với cơ thể đó đã bị cắt đứt, không còn bất kỳ hậu quả nào, vô cùng đáng sợ!

Cái chết của bản thể thứ hai, tuy ảnh hưởng đối với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không nghiêm trọng đến mức tử vong, nhưng thực lực sụt giảm và bị thương là điều không thể tránh khỏi.

Có thể nói, trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long đang thực lực đại tăng, tình huống này chẳng khác nào tử vong sao?

Nhiều nhất chỉ là có thể tiếp tục giãy giụa mà thôi.

Trước đó Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã thấy, bản thể thứ hai hoàn toàn không có cơ hội phản kháng đã bị miểu sát, cảm giác tử

vong đó, cảm giác trái tim bị bóp nát đó, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng!

"Chết đi!" Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại không có ý định để Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tiếp tục sống, mục đích của hắn là giết chết đối phương!

"Chết tiệt, Phá Trận Hàn Độc Long, đừng mừng vội, chờ lần sau ta báo thù!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa thấy tình hình không ổn, lập tức muốn bỏ chạy.

Vẫn duy trì hình thái người rắn màu trắng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa thấy Phá Trận Hàn Độc Long đã biến mục tiêu tiếp theo thành mình, lập tức ý thức được rằng chỉ dựa vào mình thì không thể thắng được Phá Trận Hàn Độc Long, vì vậy đã quả quyết lựa chọn bỏ chạy.

Phá Trận Hàn Độc Long vốn muốn giết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ để báo thù cho huynh đệ đã chết Phá Trận Tiết Ác Hổ, tự nhiên sẽ không để hắn chạy thoát.

"Đừng chạy, ngoan ngoãn chịu chết đi cho ta!

Ma Lễ Thọ!" Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tự nhiên sẽ không nghe lời Phá Trận Hàn Độc Long, lợi dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long, thời gian của bản thân Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không ngừng gia tốc, tốc độ di chuyển của cả người trong mắt người ngoài như thể đã được tăng tốc.

Bởi vì lần này Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo để chạy trốn, nên Phá Trận Hàn Độc Long cũng khó đuổi kịp.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long không từ bỏ, vẫn đang toàn lực

truy đuổi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Sở dĩ phải làm vậy, là vì Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng rõ ràng, trên chiến trường này không chỉ có hai người họ.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này, còn có những thành viên khác của Ma Gia Tứ Tướng, nếu để Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chạy thoát đến bên cạnh đồng bạn, thì việc muốn giết hắn để báo thù cho huynh đệ Phá Trận Tiết Ác Hổ sẽ vô cùng khó khăn.

Đừng nhìn sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại vô cùng cường đại, nhưng thực tế hắn cũng vô cùng rõ ràng, trạng thái này của hắn không thể duy trì được lâu dài.

Một khi thời gian qua đi, hắn sẽ khôi phục lại thực lực như trước, thậm chí sẽ vì sử dụng sức mạnh quá lớn mà bị thương và thực lực sụt giảm.

Đối với điểm này, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng sớm đã dự liệu được.

Đây cũng là nguyên nhân hắn muốn bỏ chạy, bởi vì Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có tự tin rằng Phá Trận Hàn Độc Long dù có tốc độ bộc phát vô cùng nhanh, cũng không thể đuổi kịp hắn khi đã dốc toàn lực sử dụng thần thông Thời Gian Gia Tốc!

Thế là, hai người trong tình huống này truy đuổi nhau, nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại bỏ xa Phá Trận Hàn Độc Long một đoạn dài.

Mắt thấy, Phá Trận Hàn Độc Long sắp không đuổi kịp, càng khiến hắn lo lắng hơn là, phía trước không xa chính là nơi giao thủ của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo và lão tam của Ma Gia Tứ Tướng, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Trong hỗn chiến, càng có lợi cho Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ

Thọ chạy trốn và ẩn nấp.

"Chết tiệt!" Ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long vì không đuổi kịp Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ mà phát ra một tiếng gầm giận dữ, lại xuất hiện một tình huống bất ngờ khiến tất cả mọi người có mặt đều không ngờ tới!

Chỉ thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang chạy phía trước đột nhiên cơ thể co giật rồi ngã xuống đất, ngay sau đó định bò dậy lại phát hiện cơ thể lại không thể cử động được!

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn cũng truyền ra một giọng nói không thuộc về mình!

"Không ngờ chứ, ta, Phá Trận Tiết Ác Hổ, lại lưu lại một chiêu cuối cùng.

Nếu không phải ngươi bất chấp mọi hậu quả sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo, từ đó lộ ra sơ hở, thì ta cũng sẽ không có cơ hội ảnh hưởng đến cơ thể ngươi!" Người nói trong cơ thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chính là Phá Trận Tiết Ác Hổ đã tử vong, cũng chính vì vậy, mới ngay lúc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sắp thành công chạy thoát, ảnh hưởng đến cơ thể hắn, từ đó câu giờ.

"Tên khốn này, thật là âm hồn không tan!" Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cảm thấy cơ thể bị tắc nghẽn, liều mạng điều động sức mạnh còn sót lại để tạm thời phá vỡ ảnh hưởng mà Phá Trận Tiết Ác Hổ gây ra.

"Khí tức này...!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long cũng phát hiện ra sự bất thường của Ma Lễ Thọ và đã đuổi kịp!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phá Trận Hàn Độc Long vừa thấy đối thủ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ muốn bỏ chạy, vội vàng đuổi theo.

Nhưng vì Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ bản thân liều mạng muốn chạy trốn, các loại thần thông Quang Âm Đại Đạo đều dùng lên người hắn.

Có thể nói như vậy, tốc độ di chuyển của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã nhanh đến mức nào, thời gian chạy trốn cũng tăng lên nhiều, dưới tình huống này Phá Trận Hàn Độc Long dần dần bị bỏ lại phía sau.

Nhưng ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long cho rằng mình cũng không đuổi kịp, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang chạy rất nhanh, đang vì bỏ xa được Phá Trận Hàn Độc Long mà cảm thấy đắc ý, thì đúng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Chuyện gì vậy, cơ thể ta không cử động được!" Lúc này cơ thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đột nhiên xuất hiện sự cứng đờ trong giây lát, vì vậy không thể trong thời gian sớm nhất chạy đến trước mặt huynh đệ của mình là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Cùng lúc đó, trong đầu Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Ha ha, không ngờ chứ, ta lại âm hồn không tan, đang ở đây chờ ngươi đấy!

Ma Lễ Thọ, hôm nay ngươi nhất định không thoát được rồi!" Chủ nhân của giọng nói không ai khác chính là Phá Trận Tiết Ác Hổ vừa mới bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dùng hai bản thể phối hợp với móng vuốt rắn trắng miểu sát!

Đúng vậy, kẻ đầu sỏ vừa khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không thể thuận lợi chạy thoát chính là Phá Trận Tiết Ác Hổ đã chết từ sớm!

“Không thể nào!

Ta rõ ràng đã giết ngươi, đã ăn cả huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ của ngươi...

Lẽ nào...” Tình cảm của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lúc này vô cùng kích động, vạn vạn không ngờ vào thời khắc quan trọng như vậy, lại bị Phá Trận Tiết Ác Hổ đã chết làm cho một vố.

Cùng lúc đó, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghĩ nghĩ rồi đột nhiên nhận ra tại sao Phá Trận Tiết Ác Hổ có thể chết mà không cứng, và có thể ảnh hưởng đến hành động của cơ thể mình.

“Ha ha, không sai, bởi vì ngươi, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, trước đó đã nuốt chửng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ của ta, tuy vô cùng cẩn thận không để ta tìm được cơ hội, nhưng sau đó vì để chạy trốn mà bắt đầu vận dụng toàn thân sức mạnh và pháp lực, cũng đã cho ý chí của ta ẩn giấu trong huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ một cơ hội ra tay tạm thời!” Lúc này, Phá Trận Tiết Ác Hổ trong cơ thể Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ phát ra một tiếng cười lớn, kể lại đầu đuôi sự việc cho Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ nghe.

Đến đây, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cuối cùng cũng biết mình đã làm sai ở đâu, đó là không nên nuốt chửng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ vào trong cơ thể sớm như vậy, và còn kiêu ngạo tự cho là không có vấn đề gì, để rồi có kết cục ngày hôm nay.

Chương 731

"Khí tức này...

Nhị ca!" Cùng lúc đó, khi chú ý thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đột nhiên ngã xuống đất không thể di chuyển, Phá Trận Hàn Độc Long cũng vội vàng đuổi theo, cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt.

Chủ nhân của luồng khí tức này, Phá Trận Hàn Độc Long không thể quen thuộc hơn, chính là khí tức của nhị ca mình, Phá Trận Tiết Ác Hổ, và luồng khí tức này xuất hiện trên người Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

"Này, tam đệ, còn không mau ra tay giải quyết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đi?

Sức mạnh hồn phách của nhị ca không thể kiên trì được lâu đâu, không nắm bắt cơ hội, sẽ để tên khốn này chạy thoát đấy!" Lúc này trong đầu Phá Trận Hàn Độc Long cũng vang lên giọng nói của Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Nghe những lời có phần quen thuộc này, lại khiến cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long khẽ run lên.

Phá Trận Hàn Độc Long thông minh chỉ trong một khoảnh khắc đã biết được trạng thái hiện tại của nhị ca mình, Phá Trận Tiết Ác Hổ, là chuyện gì, cũng hiểu được đối phương đang trong lúc tử vong, dành cho mình sự giúp đỡ cuối cùng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng lộ ra vẻ kiên nghị, cơ thể đột nhiên hóa thành một tia chớp màu đen lao đến trước mặt Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, cúi nhìn tên Ma Gia Tứ Tướng đang nắm giữ huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ

Chúc Long này.

Ai có thể ngờ được rằng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đang nằm trên đất không thể cử động này, vừa mới giết chết huynh đệ của Phá Trận Hàn Độc Long, Phá Trận Tiết Ác Hổ chứ?

Nhưng bây giờ tốt rồi, Phá Trận Hàn Độc Long sẽ báo thù cho huynh đệ của mình, Phá Trận Tiết Ác Hổ!

"Chết đi!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Có kết cục ngày hôm nay, đều là do ngươi tự chuốc lấy!" Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng quả quyết, không cho Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ một chút cơ hội nào, trực tiếp dùng một đôi móng rồng Tất Hắc Tranh Nanh kèm theo sức mạnh của thần thông Ám Chi Đại Đạo, đánh nát cơ thể người rắn màu trắng của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thành hai mảnh!

"Không, không, không!" Trong tiếng hét thảm cuối cùng của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hắn đã bị Phá Trận Hàn Độc Long, người mà trước đó hắn coi thường, giết chết!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã bị giết!

Lúc này, trước mắt Phá Trận Hàn Độc Long một trận mơ hồ, dường như nhìn thấy nhị ca của mình, Phá Trận Tiết Ác Hổ, đang đi về phía mình, vẫy tay, dường như muốn nói lời từ biệt cuối cùng trước khi ý chí trong huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Hắc Hổ tiêu tan.

Phá Trận Hàn Độc Long nhìn thấy cảnh tượng này, tuy đã báo thù cho huynh đệ Phá Trận Tiết Ác Hổ, nhưng không khỏi có chút đau buồn, sự cảnh giác trong lòng cũng có phần giảm bớt.

Rốt cuộc, đối với Phá Trận Hàn Độc Long vừa rồi, phải rất vất vả

mới đánh bại được đối thủ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, trong lòng đang là lúc thả lỏng nhất.

Nhưng đúng lúc này, bên tai Phá Trận Hàn Độc Long lại vang lên một giọng nói.

"Cẩn thận!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải huyễn tượng công kích!

Đừng mắc lừa!", đi kèm với giọng nói đó là những luồng phật quang tựa như có thể tịnh hóa mọi thứ trên thế gian, có thể giải trừ tâm ma của tất cả mọi người, có tác dụng đặc biệt.

Người nói không ai khác, chính là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang giao thủ với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ở phía trước!

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo khi Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ di chuyển về phía bên này, đã nhận ra đối phương.

Chỉ là lúc đó hắn đang toàn lực giao thủ với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, khó có thể giúp Phá Trận Hàn Độc Long chặn đối phương, chỉ có thể làm chủ yếu là kiềm chế Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, không để đối phương đi giúp huynh đệ của mình là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chạy trốn.

Rốt cuộc, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng rất giỏi sử dụng huyễn tượng, tuy không đáng sợ như Bích Ngọc Tỳ Bà của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, nhưng chỉ cần một chút che mắt tạm thời, cũng có thể giúp người ta thành công trốn thoát!

Ở bên phía Tây Phương Giáo, Vi Đà Thiên đang dùng Phật quang chi linh giao thủ với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thì cảm giác được tâm thần của đối phương bắt đầu phân tán, dường như bị thứ gì đó làm cho xao nhãng.

Lúc này, Vi Đà Thiên biết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhất

định đã đi giúp đỡ huynh đệ của mình.

Thế nên mới có cảnh Vi Đà Thiên ra tay giúp Phá Trận Hàn Độc Long phá giải ảo trận, không để đối phương rơi vào ma chưởng của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Cùng lúc đó, được Vi Đà Thiên nhắc nhở, Phá Trận Hàn Độc Long cũng đột nhiên tỉnh táo lại, đồng thời nhìn rõ ảo ảnh trước mắt.

Đứng trước mặt đâu phải là huynh đệ Phá Trận Tiết Ác Hổ, mà là một oán hồn hung ác tột cùng!

Một oán hồn cấp Quỷ Vương!

Lúc này, oán hồn Quỷ Vương đang ẩn mình trong ảo ảnh cũng biết đã bị bại lộ trước mặt Phá Trận Hàn Độc Long, liền phát ra một tiếng gầm giận dữ, lao về phía hắn.

Nếu là một tu đạo giả có tu vi bình thường, bị oán hồn Quỷ Vương áp sát ở cự ly gần như vậy, tuyệt đối không có cách nào đối phó với công kích hung ác đến thế.

Nhưng người đang đứng trước mặt oán hồn Quỷ Vương không phải ai khác, chính là Phá Trận Hàn Độc Long đã được sức mạnh từ bản mệnh kim đan nâng cao!

Keng keng!

Quỷ trảo của oán hồn Quỷ Vương vồ vào ngực Phá Trận Hàn Độc Long, nhưng chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm cùng một chút tia lửa!

Một trảo của oán hồn Quỷ Vương vậy mà chỉ để lại một vệt lửa nhỏ trên bộ giáp đen nanh sắc của Phá Trận Hàn Độc Long, ngoài ra không hề có chút thương tổn nào!

Oán hồn Quỷ Vương thấy cảnh tượng này, dù trí tuệ có kém hơn tu đạo giả Nhân tộc một chút, cũng không khỏi ngây người, dường

như cũng không ngờ tới kết quả như vậy.

Có thể thấy, sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long đã cường đại đến mức nào.

Đối thủ cấp bậc như oán hồn Quỷ Vương, dù để đối phương toàn lực tấn công cũng không phá được lớp phòng ngự của bộ giáp đen nanh sắc, thật sự vô cùng đáng sợ.

"Hừ, đánh đủ chưa?

Nếu đánh đủ rồi, vậy bây giờ đến lượt ta!" Phá Trận Hàn Độc Long dĩ nhiên cũng đã nhờ sự giúp đỡ của Vi Đà Thiên mà nhìn thấu ảo ảnh, nhưng hắn không hề né tránh đòn tấn công của oán hồn Quỷ Vương, cứ đứng yên cho nó đánh.

Kết quả thực tế là, công kích của oán hồn Quỷ Vương không hề có chút tác dụng nào!

Nói cách khác, cho dù vừa rồi Phá Trận Hàn Độc Long không nhìn thấu ảo ảnh, mặc cho oán hồn Quỷ Vương tấn công, hắn cũng sẽ không bị thương!

Thực lực mạnh mẽ, có thể thấy rõ!

Cùng lúc đó, oán hồn Quỷ Vương vốn đang định tấn công lén dưới sự điều khiển của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, khi phát hiện quỷ trảo công kích không có tác dụng, đồng thời cũng cảm nhận được sát khí bộc phát từ trên người Phá Trận Hàn Độc Long!

Sát khí vừa bộc phát, oán hồn Quỷ Vương liền nhận ra Phá Trận Hàn Độc Long tuyệt đối không phải là đối thủ mà nó có thể đối phó.

"A a!" Nó phát ra một tiếng gào chói tai, bắt đầu lùi lại, dường như muốn nhanh chóng kéo dài khoảng cách với người này.

Chương 732

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long làm sao có thể dễ dàng để kẻ địch chạy thoát?

Trước đó, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã dùng đến thần thông Quang Âm Đại Đạo mà vẫn bị Phá Trận Hàn Độc Long phối hợp với ý chí của Phá Trận Tiết Ác Hổ giết chết, huống chi là một oán hồn Quỷ Vương nhỏ bé trước mắt?

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, long trảo đen nanh sắc của Phá Trận Hàn Độc Long hóa thành một đạo tàn ảnh, đến khi hiện rõ trở lại, trên long trảo đã tóm được một oán hồn Quỷ Vương đang không ngừng giãy giụa, chính là con oán hồn Quỷ Vương định bỏ chạy lúc nãy!

Oán hồn Quỷ Vương dường như cũng cảm nhận được sát ý của Phá Trận Hàn Độc Long, bóng ma tử vong bắt đầu bao phủ lấy đầu nó, dường như chỉ giây tiếp theo là có thể bị giết chết.

Bản năng cầu sinh khiến oán hồn Quỷ Vương bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Nhưng dù oán hồn Quỷ Vương giãy giụa thế nào, trước thực lực tuyệt đối cũng đều vô ích.

Phá Trận Hàn Độc Long không có ý định tha cho oán hồn Quỷ Vương.

Là một tu đạo giả, hắn rất rõ một oán hồn cấp Quỷ Vương phải giết bao nhiêu sinh linh mới có được tu vi hiện tại, dù là vì những sinh linh đã bị giết, Phá Trận Hàn Độc Long cũng sẽ không tha cho nó.

Ong ong ong!

“Đi chết đi!” Phá Trận Hàn Độc Long lạnh lùng nói, long trảo đen nanh sắc đột nhiên sử dụng sức mạnh của Ám Chi Đại Đạo.

Oán hồn Quỷ Vương cũng cảm nhận được sức mạnh trên long trảo đen nanh sắc, muốn giãy giụa nhưng căn bản không có bất kỳ cơ hội nào, chết ngay trước long trảo đen nanh sắc.

Thân thể đen kịt của nó cũng hóa thành một làn khói đen, phiêu tán giữa không trung!

Oán hồn Quỷ Vương vốn định dưới sự khống chế của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải giết chết Phá Trận Hàn Độc Long, nào ngờ sức mạnh của hắn lại cường đại đến mức này.

Không những không gây ra bất kỳ thương tổn nào, mà chính nó cũng bị miểu sát.

Lúc này ở một phía khác của chiến trường, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thấy Phá Trận Hàn Độc Long dễ dàng giải quyết oán hồn Quỷ Vương như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì y cũng không ngờ Phá Trận Hàn Độc Long lại có sức mạnh cường đại đến thế.

Vốn trong dự liệu của Vi Đà Thiên, Phá Trận Hàn Độc Long sau trận chiến với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đáng lẽ phải bị thương.

Nhưng nhìn cách Phá Trận Hàn Độc Long dễ dàng chiến thắng oán hồn Quỷ Vương, dường như không có vấn đề gì về phương diện này.

Nhưng có một điểm khiến Vi Đà Thiên không hiểu, đó là tại sao Phá Trận Hàn Độc Long có sức mạnh cường đại như vậy, mà huynh đệ của hắn là Phá Trận Tiết Ác Hổ lại bị giết chết dễ dàng như thế?

Về điểm này, Vi Đà Thiên cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng hiện tại đang trong trận chiến, đối thủ của y là Đa Văn Thiên

Vương Ma Lễ Hải có thực lực phi thường mạnh mẽ, vì vậy y cũng không dám phân tâm quá nhiều, phải duy trì sự tập trung cao độ.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần Phá Trận Hàn Độc Long đã thành công giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, vậy thì bên phe y không nghi ngờ gì đã chiếm được ưu thế.

"Ha ha, tứ đệ của ta thật yếu đuối, lại bị người ta giết chết dễ dàng như vậy!" Lúc này, đối thủ của Vi Đà Thiên là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại cười lạnh một tiếng.

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, tình hình chiến cục có thể nói là biến đổi trong chớp mắt.

Sự thay đổi như vậy, tự nhiên cũng lọt vào mắt của những người đang quan chiến.

Lúc này tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện xa vạn dặm, Thiên Đế Tần Hạo đang cùng với cao thủ số một dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên chăm chú theo dõi trận đấu pháp quan trọng này.

Từ lúc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo của tộc Thượng Cổ Chúc Long, đến cái chết của Phá Trận Tiết Ác Hổ, và cuối cùng là Phá Trận Hàn Độc Long lợi dụng sức mạnh bản mệnh kim đan trong cơ thể để cưỡng ép giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Biến hóa trong đó có thể nói là nhanh như thỏ chạy, vô cùng bất ngờ.

Ngay cả Thiên Đế Tần Hạo cũng vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ trận giao thủ giữa Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và hai huynh đệ Phá Trận lại có biến hóa kịch liệt như vậy, khiến người ta khó mà phản ứng kịp.

“Thiên Đế đại nhân, ta cũng không ngờ Phá Trận Hàn Độc Long lại có thể trong tình huống như vậy bộc phát ra sức mạnh cường đại đến thế, sức mạnh của bản mệnh kim đan quả thật quá đáng sợ!” Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng vô cùng kinh ngạc, thông qua tiên thiên pháp bảo Thanh Đồng Kính, mọi hình ảnh trên chiến trường đều được hiển thị rõ ràng.

Cũng vì vậy, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đã thấy rất rõ trận giao thủ giữa Phá Trận Hàn Độc Long và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Trong lúc nhìn rõ kết quả, cũng có chỗ không hiểu, y không nhịn được bèn hỏi Thiên Đế Tần Hạo bên cạnh: “Thiên Đế đại nhân, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không phải đã nắm giữ thần thông Quang Âm Đại Đạo sao?

Thiên phú thần thông đi kèm với huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Chúc Long, theo lý mà nói, cho dù Phá Trận Hàn Độc Long có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra sức mạnh cường đại như vậy, nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hoàn toàn có thể lợi dụng hai bản thể phối hợp với thần thông Quang Âm Đại Đạo để dây dưa, không phải là không có cơ hội đánh bại Phá Trận Hàn Độc Long.” Nghe lời của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, Thiên Đế Tần Hạo khẽ gật đầu, tán đồng nói: “Đúng vậy, phân tích của Khổng Tuyên không sai, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dùng thần thông Quang Âm Đại Đạo phối hợp với hai bản thể quả thực có thể cầm cự với Phá Trận Hàn Độc Long đang có sức mạnh tăng vọt.

Nhưng đừng quên, trước đó Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã dốc toàn lực để giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ, tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Vì vậy, sau khi thành công giết chết Phá Trận Tiết Ác Hổ, hắn mới

bị buộc phải nhanh chóng nuốt chửng huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ trong cơ thể Phá Trận Tiết Ác Hổ để bù đắp tiêu hao của bản thân.

Chưa nói đến chuyện sau đó, chỉ riêng kết quả này đã khiến thực lực của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ suy giảm.

Cộng thêm việc sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long bộc phát quá đột ngột, mới khiến Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không kịp phản ứng mà bị giết chết bản thể thứ hai.

Bản thể thứ nhất cũng bị ý chí còn sót lại của Phá Trận Tiết Ác Hổ ảnh hưởng, thành ra cũng không thoát khỏi vận mệnh bị giết." Thiên Đế Tần Hạo là chủ nhân của Thiên Đình, ánh mắt nhìn nhận sự việc luôn vô cùng thấu triệt, dễ dàng phân tích ra nguyên nhân thất bại của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Hóa ra Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ tuy đã thành công giết chết Tiết Ác Hổ, nhưng cũng đã gieo mầm cho thất bại của chính mình, vì vậy cuối cùng mới bị Phá Trận Hàn Độc Long giết chết.

"Nếu đã như vậy, Ma Gia Tứ Tướng đã chết một người, vậy sau đó với sự có mặt của Phá Trận Hàn Độc Long đang có sức mạnh tăng vọt, các thành viên còn lại của Ma Gia Tứ Tướng chẳng phải cũng sắp bị đánh bại sao?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên do dự một chút, rồi hỏi.

Đối với Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, y không quan tâm đến thắng thua của trận đấu pháp này, mà quan tâm xem ai có thực lực mạnh hơn.

Dù sao Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng là cao thủ số một dưới trướng Thiên Đế Tần Hạo, đối với những việc mà Thiên Đế Tần Hạo sắp làm sau này y cũng biết vài phần, vì vậy mới quan tâm đến những thuộc hạ và chiến hữu tương lai như vậy.

Chỉ có người chết, hồn phách mới bị kéo vào Phong Thần Bảng!

Nói cách khác, trong trận chiến giữa Ân Thương và Tây Kỳ này, hễ tu đạo giả nào chết đi, đều sẽ trở thành một thành viên trong Phong Thần Bảng.

Đương nhiên, trừ một số trường hợp đặc biệt, ví dụ như thân tín của Thiên Đế Tần Hạo là Triệu Công Minh, đối với một trợ lực mạnh mẽ như vậy, Thiên Đế Tần Hạo sẽ không để đối phương bị hút vào Phong Thần Bảng.

"Khổng Tuyên, đừng vội, ba người còn lại của Ma Gia Tứ Tướng mỗi người đều là tu đạo giả có thực lực phi thường mạnh mẽ.

Phá Trận Hàn Độc Long tuy đã có được sức mạnh vô cùng cường đại, nhưng sức mạnh đó không thuộc về hắn, vì vậy không thể sử dụng lâu dài.

Do đó ta đoán không lâu nữa, Phá Trận Hàn Độc Long sẽ tạm thời mất đi khả năng tham chiến." Thiên Đế Tần Hạo đương nhiên cũng biết nguyên nhân Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên quan tâm như vậy, dù sao sau này Khổng Tuyên cũng sẽ suất lĩnh đại quân Thiên Đình đối kháng với Ma tộc của Ma Vực, là một trong những chủ soái, vì vậy hắn kiên nhẫn giải thích một lượt.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe đến đây, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Không khí trong Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện tuy khá bình tĩnh, nhưng ở doanh trại đại quân Tây Kỳ và Ân Thương thì hoàn toàn khác.

Chương 733

Lúc này trong doanh trại đại quân Tây Kỳ ở Tuyệt Long Lĩnh, thống soái đại quân Tây Kỳ Độ Ách Chân Nhân có thể nói là một giây trước còn ở dưới đất, một giây sau đã lên tận trời xanh.

Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh vừa rồi khi quan sát trận đấu trên chiến trường, cũng không ngờ một trong Phá Trận Tam Kiệt là Phá Trận Tiết Ác Hổ lại bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ miểu sát dễ dàng như vậy, có thể nói là hoàn toàn không có cơ hội.

Thấy cảnh đó, trong lòng Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh đã nghĩ rằng Phá Trận Hàn Độc Long còn lại cũng chắc chắn phải chết.

Dù sao Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có thể sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo, hoàn toàn có thể giết chết Phá Trận Hàn Độc Long còn lại.

Nhưng điều mà Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh không ngờ là, vào thời khắc nguy cấp đó, Phá Trận Hàn Độc Long trong cơn phẫn nộ lại tạm thời lợi dụng sức mạnh bản mệnh kim đan trong cơ thể để thành công giết chết bản thể thứ hai của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chỉ còn lại một bản thể, lại bị ý chí còn sót lại của Phá Trận Tiết Ác Hổ trong cơ thể kéo chân, thành công tạo cơ hội cho Phá Trận Hàn Độc Long báo thù rửa hận.

Cứ như vậy, khiến cho Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh suýt chút nữa đạo tâm bất ổn.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Khương Tử Nha hiện tại có việc tạm thời rời đi, đệ tử tạm thay chức vị thống soái đại quân Tây Kỳ này phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Một khi đại quân Tây Kỳ ở đây thất bại, Độ Ách Chân Nhân cũng phải thỉnh tội.

Lúc này trong doanh trại đại quân Tây Kỳ, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh tạm thời giữ chức thống soái, một trái đạo tâm có thể nói là thấp thỏm không yên, bị cục thế liên tục biến đổi trên chiến trường làm cho kinh ngạc.

Thống soái đại quân Tây Kỳ Độ Ách Chân Nhân vô cùng quan tâm đến kết quả trận chiến, nhưng trận đấu pháp này chưa kết thúc, không ai biết rốt cuộc ai mới là người chiến thắng cuối cùng.

Từ lúc bắt đầu là cuộc tranh đoạt huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long giữa Phá Trận Hàn Độc Long và Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, sau đó Cửu Long Đảo Vương Ma bỏ chạy, Ma Gia Tứ Tướng xuất hiện, rồi đến một loạt biến hóa sau đó.

Nhưng hiện tại đối với thống soái đại quân Tây Kỳ Độ Ách Chân Nhân mà nói, đây là một tin tức khá tốt.

Bởi vì Phá Trận Hàn Độc Long không chỉ sống sót, mà còn sở hữu sức mạnh đặc biệt cường đại, đối với đại quân Tây Kỳ là một tin tức vô cùng tốt.

Nhưng điều đáng buồn là, Phá Trận Tiết Ác Hổ đã bị giết trong trận chiến với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ trước đó, hồn phách cũng bị Phong Thần Bảng thu vào, trong một thời gian dài sắp tới, thế gian sẽ không còn người nào tên là Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Nhưng dù sao hiện tại lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã bị giết, sau khi chết một người, Ma Gia Tứ Tướng chỉ còn lại ba người, điều này có nghĩa là cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía Phá Trận Tam Kiệt và đại quân Tây Kỳ.

Trong doanh trại đại quân Tây Kỳ, thống soái Độ Ách Chân Nhân

Lý Tĩnh có thể tạm thời lạc quan hơn, bởi vì phe mình đang chiếm ưu thế.

Nhưng không khí bên doanh trại đại quân Ân Thương lại không được tốt cho lắm.

Bất kể là thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên hay Cửu Long Đảo Vương Ma, đều không ngờ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lại bị Phá Trận Hàn Độc Long sau khi nổi điên sức mạnh tăng vọt giết chết!

"Đó vốn là sức mạnh do Thượng Cổ Man Long trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo để lại sao?

Không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy, nếu sức mạnh đó ở lại bên phe ta, vậy thì phần thắng của chúng ta không nghi ngờ gì đã tăng lên mấy thành rồi." Hiện tại tâm tình của thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cũng vô cùng tệ, vốn tưởng có thể xem Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đại hiển thần uy, giết chết cả hai người Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Kết quả là Phá Trận Tiết Ác Hổ tuy bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giết chết, nhưng hắn lại không giết được Phá Trận Hàn Độc Long còn lại, ngược lại còn bị đối thủ giết chết.

Kết quả như vậy đối với thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, không nghi ngờ gì là một tin tức vô cùng bất lợi.

"Ai, đáng tiếc, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ quá sơ suất, nếu có thể cẩn thận một chút, vậy thì cũng sẽ không bị miểu sát mất một bản thể thứ hai ngay sau khi sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long tăng vọt.

Mất đi bản thể thứ hai giúp chia sẻ gánh nặng khi sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo, vậy thì sau đó khi liều mạng sử dụng thần

thông Quang Âm Đại Đạo để chạy trốn, lại để cho ý chí của Phá Trận Tiết Ác Hổ còn sót lại trong huyết mạch Thượng Cổ Hắc Hổ có cơ hội ra tay!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, sư đệ đồng môn của Văn Thái Sư đứng bên cạnh cũng bắt đầu phân tích nguyên nhân thất bại của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, phân tích xong cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Dù sao kết quả cuối cùng cũng là như vậy, dù phân tích thế nào cũng không thể thay đổi được kết quả.

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chết là chết rồi, muốn gặp lại cũng chỉ có thể đợi Phong Thần Bảng mở ra lần nữa.

Nhưng đó là lúc sát kiếp kết thúc, mở ra kỷ nguyên mới, lúc đó không biết có bao nhiêu người sẽ tiến vào Phong Thần Bảng.

Nhưng dù là thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư hay Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, tâm tình của họ cũng không tệ bằng Cửu Long Đảo Vương Ma bên cạnh.

Là người tham gia sớm nhất trận chiến này, y trước hết mất đi huynh đệ Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá, ngay sau đó lại phát hiện muốn báo thù cũng lực bất tòng tâm.

Dù đã sử dụng thần thông tát đậu thành binh, Cửu Long Đảo Vương Ma vẫn không phải là đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long.

Càng đáng sợ hơn, lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, người trước đó một mình đã đẩy lui cả Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Tiết Ác Hổ, sau khi giao thủ cũng bị giết chết.

Tuy Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng đã bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giết chết từ sớm, nhưng Cửu Long Đảo Vương Ma biết rằng kẻ đã nuốt chửng huynh đệ mình là Phá Trận Hàn Độc Long vẫn còn

sống!

Hắn đã có được sức mạnh vô cùng cường đại, dù y có khôi phục lại toàn bộ sức mạnh cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại!

Nói cách khác, hiện tại y tạm thời không có bất kỳ cơ hội nào có thể chính diện đánh bại Phá Trận Hàn Độc Long để báo thù cho huynh đệ.

Kết quả như vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma không thể không thừa nhận, khí thế của cả người cũng sa sút đi không ít.

"Ha ha, ba vị đạo hữu dường như tâm tình không tốt lắm thì phải?

Chẳng lẽ không hài lòng với kết quả hiện tại sao?" Lúc này, Quốc sư Thân Công Báo đứng bên cạnh theo dõi toàn bộ trận chiến cùng mọi người lại phát ra một tiếng cười, cười tủm tỉm nói.

Thái độ và cảm xúc của Quốc sư Thân Công Báo lập tức thu hút sự chú ý của ba người còn lại, họ đều quay đầu nhìn về phía Quốc sư Thân Công Báo.

"Xin hỏi Quốc sư đại nhân, ngài sao vậy, bây giờ chẳng phải Ma Gia Tứ Tướng đang ở thế hạ phong sao?

Phải biết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ vừa mới bị Phá Trận Hàn Độc Long giết chết, lúc này không vì vậy mà lộ ra vẻ lo lắng đã là tốt rồi, sao có thể hài lòng được?" Người đầu tiên lên tiếng là Cửu Long Đảo Vương Ma, y vô cùng quan tâm đến kết quả cuối cùng của trận đấu pháp này, đến mức cảm xúc có chút kích động.

Bây giờ thấy Quốc sư Thân Công Báo nói vậy, trong lúc căng thẳng liền trực tiếp hỏi.

"Ồ, ta biết Quốc sư đại nhân mời Ma Gia Tứ Tướng đến để giúp đại quân Ân Thương chúng ta chiến thắng đại quân Tây Kỳ đối diện.

Trong tình hình hiện tại, ngài lại nói như vậy, chẳng phải có nghĩa là Ma Gia Tứ Tướng còn giữ lại át chủ bài chưa sử dụng sao?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bên cạnh là một tu đạo giả vô cùng thông minh, chỉ từ vài lời của Quốc sư Thân Công Báo đã đoán ra được đại khái sự tự tin của y.

Là sư huynh của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, nếu không phải là át chủ bài mạnh mẽ, khó mà lật ngược tình thế." Lúc này trong doanh trại đại quân Ân Thương, Quốc sư Thân Công Báo nhìn dáng vẻ của Văn Thái Sư, Dư Nguyên và Vương Ma, lại khẽ cười một tiếng, giải thích: "Các vị hoàn toàn không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, bản quốc sư tự nhiên sẽ không lừa gạt.

Tình hình hiện tại xem ra đối với Ma Gia Tứ Tướng vô cùng bất lợi, vì một trong Ma Gia Tứ Tướng là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã bị Phá Trận Hàn Độc Long giết chết.

Nhưng chỉ cần Ma Gia Tứ Tướng vẫn còn giữ lại sát chiêu cuối cùng, vậy thì phe Ma Gia Tứ Tướng vẫn chưa ở thế yếu." Quốc sư Thân Công Báo là người mời Ma Gia Tứ Tướng tham chiến, trong chuyện của Ma Gia Tứ Tướng, y không nghi ngờ gì là người phát ngôn có uy tín nhất bên phía quan chiến.

Bất kể là thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên hay Cửu Long Đảo Vương Ma, sau khi nghe câu trả lời của Quốc sư Thân Công Báo, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc ở mức độ khác nhau.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn là, át chủ bài sát chiêu của Ma Gia Tứ Tướng dường như đã bị Quốc sư Thân Công Báo hiểu rất rõ.

Chương 734

"Vậy không biết Quốc sư đại nhân có thể tiết lộ, ba người còn lại của Ma Gia Tứ Tướng rốt cuộc có sát chiêu và át chủ bài gì chưa sử dụng không?" Cửu Long Đảo Vương Ma vẫn luôn mong Ma Gia Tứ Tướng có thể giết chết Phá Trận Tam Kiệt đối diện, vì vậy lúc này cũng là người hỏi gấp gáp nhất.

Nhưng dù Cửu Long Đảo Vương Ma rất muốn biết, Quốc sư Thân Công Báo lại dường như không định nói sớm cho những người có mặt át chủ bài thực sự của Ma Gia Tứ Tướng.

"Át chủ bài này không thể nói, mọi người hãy kiên nhẫn xem trận đấu pháp đi, đến lúc đó, Ma Gia Tứ Tướng của ta tự nhiên sẽ sử dụng sát chiêu để giết chết kẻ địch." Quốc sư Thân Công Báo nói đến đây, cũng không nói thêm gì nữa, duy trì một cảm giác bí ẩn nồng đậm.

Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy vậy, cũng hiểu Quốc sư Thân Công Báo không định nói tiếp, cũng không hỏi dồn.

Nhưng những lời vừa rồi của Quốc sư Thân Công Báo cũng giống như một liều thuốc trợ tim, thúc đẩy mạnh mẽ tinh thần của Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, khiến họ càng thêm mong đợi xem Ma Gia Tứ Tướng sẽ đối phó với kẻ địch như thế nào.

Có thể nói, trận chiến đến đây, thắng bại giữa các binh sĩ phàm nhân so với thắng bại giữa Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt thực sự kém phần thú vị.

Kẻ chiến thắng cuối cùng trong trận đấu pháp này, dù là Ma Gia Tứ Tướng hay Phá Trận Tam Kiệt, đều sẽ gây ra ảnh hưởng to lớn đến kết quả của cuộc chiến tranh.

Trong lúc cả hai bên quan chiến đều vô cùng kích động, tình hình

trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh cũng càng thêm kịch liệt.

"Ma Lễ Hải thí chủ, bần tăng nói rồi, bây giờ buông đao đồ tể, quay đầu là bờ.

Nếu hiện tại thí chủ bằng lòng theo ta về thánh địa Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo chép kinh ngàn năm, vậy thì mọi tội nghiệt của thí chủ tự nhiên có thể được tiêu trừ, còn có thể thành tựu đạo pháp đạo quả của Tây Phương Giáo ta, hà cớ gì không vui?" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sau khi từ Xiển Giáo chuyển sang Tây Phương Giáo, đã kế thừa bản chất của hòa thượng Tây Phương Giáo, không lúc nào không khuyên Đa Văn Thiên Vương quay đầu là bờ.

Đương nhiên, miệng tuy luôn khuyên bảo, nhưng tay của Vi Đà Thiên cũng không hề yếu đi, các loại Phật quang chi linh và pháp bảo của Tây Phương Giáo đều từ trong tăng bào bay ra.

Trong lúc Vi Đà Thiên nói chuyện, một chuỗi niệm châu pháp bảo và một cái mõ của Tây Phương Giáo đã bay về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đánh đến bây giờ, giao thủ với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lâu như vậy, hiển nhiên cũng không phải dạng vừa, dễ dàng dùng pháp bảo tiên thiên Hỗn Nguyên Tán của mình phát ra từng đạo thần thông chặn lại những đòn công kích này.

"Ha ha, tên lừa trọc này bây giờ còn có tâm tư khuyên ta cải tà quy chính à?

Cũng không nhìn xem, những sư huynh đệ đồng môn của ngươi đã bị ta hành hạ thành ra thế nào, không biết ba oán hồn huyết sắc cấp Quỷ Vương kia có làm ngươi hài lòng không?" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, căn bản không bị lời của Vi Đà Thiên lay động, vẫn một bộ dạng tà khí lẫm liệt.

Nhưng trong lúc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang giao thủ với Vi Đà Thiên, một người lại đột nhiên tấn công hắn.

"Hư Không Tê Liệt Trảo!" Cùng với một tiếng gầm, trên bầu trời xuất hiện hư ảnh thân thể khổng lồ của một con Thượng Cổ Man Long, cùng lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long lại vỗ ba đôi cánh đen kịt, lao về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Vừa ra tay đã dùng thần thông mạnh nhất, Hư Không Tê Liệt Trảo!

Với thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại, một đòn Hư Không Tê Liệt Trảo như vậy căn bản không có tu đạo giả cùng cấp nào có thể chống đỡ.

Lão tứ của Ma Gia Tứ Tướng là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ không được, lão tam Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng vậy!

Phá Trận Hàn Độc Long biết rõ trạng thái này không thể duy trì lâu, vì vậy phải nhân lúc còn giữ được thực lực, tiếp tục phát huy tác dụng quan trọng hơn.

Ví dụ như, hiện tại hiệp trợ Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo giết chết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Phải nói, nếu đối mặt với đối thủ khác, quyết sách như vậy của Phá Trận Hàn Độc Long không nghi ngờ gì là vô cùng thông minh, bản thân hắn cũng rất lý trí, không bị thù hận làm cho mê muội.

Nhưng bây giờ thì khác, Phá Trận Hàn Độc Long lại tấn công mà không hiểu rõ về đối thủ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, điều này đã gieo xuống một mầm họa sâu sắc.

"Hàn Độc Long thí chủ mau lùi lại, tuyệt đối đừng đến gần!" Lúc này, đồng bạn Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại đột nhiên lên tiếng muốn ngăn cản Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của y, dường như một khi Phá Trận Hàn Độc Long tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sẽ xảy ra chuyện không hay.

"Vi Đà Thiên đạo hữu, tại sao?" Phá Trận Hàn Độc Long đã lao được nửa đường vô cùng thắc mắc, không hiểu tại sao Vi Đà Thiên lại nói vậy.

Phải biết hiện tại hắn sắp lao đến trước mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rồi, chỉ cần một sát na là có thể thành công hủy diệt đối phương dưới Hư Không Tê Liệt Trảo.

Dù Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có thể thành công né tránh công kích, cũng có thể gây cho đối phương không ít phiền phức, tại sao bây giờ đồng bạn Vi Đà Thiên lại kêu hắn đi?

Không đợi Phá Trận Hàn Độc Long phản ứng, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là bên bị vây công lại đột nhiên phá lên cười lớn.

"Ha ha ha!

Phá Trận Hàn Độc Long ơi, thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!

Sau khi giết chết tên đệ đệ ngu xuẩn của ta, tìm một nơi trốn đi không tốt sao?

Cứ nhất quyết phải tìm chết!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vô cùng kỳ quái, rõ ràng là bên bị Phá Trận Hàn Độc Long tấn công, nhưng lại phá lên cười lớn, dường như đã có kế hoạch đặc biệt.

"Không ổn, Hàn Độc Long thí chủ mau chạy đi!" Lúc này sắc mặt Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng đại biến, y có hiểu biết nhất định về thủ đoạn của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, biết rằng hiện tại hắn nhất định có tính toán, nếu không sẽ không có thái độ như vậy.

Nhưng lời nhắc nhở của Vi Đà Thiên cuối cùng cũng chậm một

bước, lúc này Phá Trận Hàn Độc Long dù muốn thu tay rút lui cũng không kịp nữa.

Huống chi Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên mới gặp nhau lần đầu, giữa họ cũng không có sự ăn ý gì lớn, nếu lúc này người nhắc nhở là Phá Trận Long Tu Hổ, vậy thì có lẽ Phá Trận Hàn Độc Long giây tiếp theo sẽ nhanh chóng rút lui, cũng sẽ không cho Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lớn một tiếng, hai tay nhanh chóng kết từng cái pháp ấn, huyền diệu khó lường, đồng thời cũng ẩn ẩn có chút âm u đáng sợ!

Ầm ầm ầm!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thi triển xong pháp quyết, liền điểm một cái vào pháp bảo tiên thiên Hỗn Nguyên Tán trên bầu trời!

Trong nháy mắt, tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán bắt đầu xoay tròn, trông giống như một cái đĩa tròn, ngay sau đó một đạo lưu quang màu đỏ như máu từ trong tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán bay ra.

Hướng bay của đạo lưu quang màu đỏ đó, chính là hướng Phá Trận Hàn Độc Long đang lao tới.

Lúc này Phá Trận Hàn Độc Long muốn rút lui cũng không kịp nữa, đối mặt với đạo lưu quang màu đỏ như máu không rõ là thứ gì, Phá Trận Hàn Độc Long cũng chỉ có thể cứng rắn xông lên!

Ở bên kia, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thấy vậy sắc mặt đại biến, định thi triển thần thông của Tây Phương Giáo để chặn lại đạo lưu quang màu đỏ quỷ dị kia.

Nhưng vào lúc này, trước mặt Vi Đà Thiên lại xuất hiện thêm ba bóng người.

“Vi Đà Thiên sư huynh, người cũng đến chơi với chúng ta sao?” Ba bóng người đó chính là ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã triệu hồi từ tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán, đồng thời ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc này cũng đều được luyện chế từ những sư huynh đệ đồng môn của Vi Đà Thiên!

Lúc này, khi Vi Đà Thiên muốn đi giúp Phá Trận Hàn Độc Long, lại bị ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc chặn lại.

Bởi vì ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc này bất kể thân phận hay sự việc đều vô cùng đặc biệt, vì vậy ngay cả Vi Đà Thiên cũng chỉ có thể toàn lực ứng đối, căn bản không có cách nào đối phó với dòng máu ở bên kia, chuyện giúp đỡ Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên cũng không thể thực hiện.

Cùng lúc đó, Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã chạm mặt với đạo lưu quang màu đỏ như máu.

Chương 735

Đối với đạo lưu quang màu đỏ như máu này, Hàn Độc Long cũng có chút tò mò, nhưng bây giờ không phải là lúc quan tâm bên trong có thứ gì.

Phá Trận Hàn Độc Long điều động pháp lực trong cơ thể, tung ra một đòn Hư Không Tê Liệt Trảo mạnh nhất ở trạng thái đỉnh cao!

Ầm ầm ầm!

Hư Không Tê Liệt Trảo đi kèm với hư ảnh Thượng Cổ Man Long, tỏ ra thanh thế vô cùng lớn.

Khi Hư Không Tê Liệt Trảo ma sát với không khí, đã trực tiếp tạo ra những vết nứt hư không, có thể thấy sức mạnh của Hư Không Tê Liệt Trảo mạnh mẽ đến mức nào, lại có thể không cần cố ý mà đã xé rách hư không ra một khe hở.

Phải biết rằng, ngay cả Phá Trận Hàn Độc Long trước kia muốn làm được điều này cũng cần phải sử dụng toàn lực của Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí phối hợp với Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp mới có thể làm được.

Bây giờ chỉ dựa vào dư âm của Hư Không Tê Liệt Trảo đã có thể làm được đến mức này, có thể thấy thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long dưới sự gia trì của bản mệnh kim đan đã trở nên vô giải.

Nhưng khi Hư Không Tê Liệt Trảo cường đại sắp đánh trúng đạo lưu quang màu đỏ quỷ dị, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

"Sao có thể như vậy!" Phá Trận Hàn Độc Long cũng bị cảnh tượng tiếp theo làm cho chấn động sâu sắc, vạn lần không ngờ cảnh tượng lại như vậy, kết quả va chạm giữa Hư Không Tê Liệt Trảo và

đạo lưu quang màu đỏ như máu lại như thế!

Chỉ thấy Hư Không Tê Liệt Trảo và lưu quang đỏ như máu va chạm vào nhau… rồi Hư Không Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc Long lại xuyên qua đạo lưu quang màu đỏ, hoàn toàn không có cảnh tượng Hư Không Tê Liệt Trảo nghiền nát lưu quang đỏ như máu như trong tưởng tượng.

Thấy cảnh tượng này, Phá Trận Hàn Độc Long không nghi ngờ gì đã ngây người.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ở xa xa cũng thấy cảnh tượng này, dự cảm không lành trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Ngược lại, trên mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại lộ ra vẻ gian kế đã thành, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

"Ha ha, vẫn chưa kết thúc đâu, trò hay mới chỉ bắt đầu thôi!" Trong lúc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lẩm bẩm, chuyện càng khiến Phá Trận Hàn Độc Long kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy đạo lưu quang màu đỏ như máu sau khi xuyên qua Hư Không Tê Liệt Trảo, lại bao phủ lên thân thể của hắn!

Hay nói đúng hơn, vốn dĩ đạo lưu quang màu đỏ như máu không phải xuyên qua Hư Không Tê Liệt Trảo, mà là trực tiếp bám vào người Phá Trận Hàn Độc Long!

Đạo lưu quang màu đỏ như máu quỷ dị lại có thể phớt lờ công kích của đối thủ, trực tiếp bám vào người đối thủ!

Khi đạo lưu quang màu đỏ quỷ dị này bám vào người, Phá Trận Hàn Độc Long lập tức phản ứng, liền phát động pháp thuật muốn trục xuất những đạo lưu quang màu đỏ này trên người.

Nhưng không có ngoại lệ, những thần thông đạo pháp này đều

thất bại, vô tác dụng.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên cảm giác được trong đạo lưu quang màu đỏ như máu truyền đến một cỗ ý chí hung ác bạo ngược, không ngừng xung kích hồn phách của hắn, dường như muốn đồng hóa cả hồn phách của hắn thành một bộ phận!

Tình huống như vậy lập tức khiến Phá Trận Hàn Độc Long kinh hãi không thôi, đạo lưu quang màu đỏ như máu lại ẩn chứa sức mạnh quỷ dị như vậy, có thể ăn mòn và đồng hóa hồn phách của hắn!

Điều này có ý nghĩa gì, Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng rõ ràng.

Đó là một khi để cho năng lượng trong đạo lưu quang màu đỏ như máu thành công, vậy thì lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long không còn là Phá Trận Hàn Độc Long nữa, mà sẽ trở thành một cái xác không hồn, trở thành một con rối của người khác!

Đây chính là mục đích của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Hóa ra đây chính là mục đích của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Đến lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long cuối cùng cũng hiểu ra, đạo lưu quang màu đỏ như máu mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sử dụng lại ẩn chứa năng lực cường đại và khủng bố như vậy!

Không chỉ bản thân đạo lưu quang có thể miễn nhiễm với Hư Không Tê Liệt Trảo, bám vào cơ thể, mà còn thông qua ý chí bạo ngược để đồng hóa và ăn mòn ý chí của hắn!

Từng vòng từng vòng một, đủ để thấy sự cường đại của đạo lưu quang màu đỏ như máu và sự quỷ kế đa đoan của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là Phá Trận Hàn Độc Long đã cho hắn cơ hội!

Nếu lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long có thể rút lui ngay từ đầu, vậy thì sẽ không bị đạo lưu quang màu đỏ như máu đánh trúng, sau này cũng sẽ không bị khống chế.

Cho nên chính Phá Trận Hàn Độc Long đã tạo cơ hội cho kế hoạch của hắn, mới tạo thành cục diện hiện tại.

"A a!

Đáng ghét, ta sắp không chịu nổi nữa rồi!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long gào thét một tiếng, ôm đầu như bị đau đầu, trông vô cùng khó chịu.

Lúc này, hồn phách trong cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long đang chống lại ý chí bạo ngược trong đạo lưu quang màu đỏ như máu, tình hình vô cùng nguy hiểm.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thầm kêu không hay, bởi vì y biết nếu Phá Trận Hàn Độc Long cũng gặp bất trắc, vậy thì ưu thế vừa mới có được sau khi giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng hiện tại Vi Đà Thiên đang bị những sư huynh đệ đồng môn ngày xưa biến thành oán hồn Quỷ Vương huyết sắc quấn lấy, tạm thời không thể thoát thân.

Muốn đi giúp Phá Trận Hàn Độc Long, cần phải tạm thời khiến ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc không thể ra tay.

Nghĩ đến đây, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lấy ra một pháp bảo nhỏ xíu, hình dáng giống như cái chuông lớn trong chùa, chỉ là nhỏ hơn một chút.

Nhưng đừng vì thể tích nhỏ mà coi thường pháp bảo này, thực tế đây là một pháp bảo dùng một lần có uy năng cực lớn, hiệu quả là có thể tạm thời nhốt một số kẻ địch có thực lực cường đại.

Tùy theo thực lực của đối phương mà thời gian nhốt cũng hoàn toàn khác nhau.

Sở dĩ là pháp bảo dùng một lần, là vì đại năng của Tây Phương Giáo đã dựa vào một thần thông để phỏng chế ra pháp bảo này, có thể phát huy uy lực của thần thông, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng một lần, giống như bùa chú thông thường.

Nhưng bùa chú chung quy uy lực có hạn, nên khi uy lực của thần thông đạt đến một giới hạn nhất định cần phải chế tác lại.

Vi Đà Thiên từng nghe, thần thông này từng phát huy uy lực có thể nhốt một tu đạo giả trong năm trăm năm!

Sau khi lấy ra một pháp bảo dùng một lần có uy lực cực lớn, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo không có thời gian trì hoãn, lập tức ném pháp bảo tiểu chung trong tay về phía ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc đang hung thần ác sát.

Đing đing đing!

Chỉ thấy pháp bảo tiểu chung phát ra một đạo kim quang, ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc có thực lực cường đại, ngay cả Vi Đà Thiên cũng không thể thuận lợi giải quyết, sau ba tiếng vang nhẹ đã bị pháp bảo tiểu chung bao phủ bên trong, hoàn toàn không thể động đậy, từ bên ngoài nhìn vào giống như đã bị đông cứng.

Cứ như vậy, ba oán hồn huyết sắc tạm thời bị pháp bảo tiểu chung phong ấn.

Nhưng dù sao cũng chỉ là tạm thời, vì vậy Vi Đà Thiên dù làm gì, tốc độ cũng phải nhanh!

Ngay sau đó, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lập tức bắt đầu thi triển một bộ pháp quyết, muốn lợi dụng thần thông đạo pháp của mình để giúp đỡ Phá Trận Hàn Độc Long.

Chương 736

“Ha ha, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, ta khuyên ngươi đừng uổng phí công phu nữa.

Ngươi có bản lĩnh gì ta chẳng lẽ không rõ sao?

Chẳng lẽ ngươi không biết sự lợi hại của tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán này của ta?

Nếu không có mười phần chắc chắn, ta sẽ sử dụng chiêu này để đối phó Phá Trận Hàn Độc Long sao?

Tên nhóc này đã giết chết đệ đệ Ma Lễ Thọ của ta, bây giờ hãy để hắn trở thành con rối của ta để chuộc tội đi!” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo định đi giúp Phá Trận Hàn Độc Long, không những không có ý định ngăn cản, ngược lại còn đứng bên cạnh cười lớn ha hả, dường như không hề lo lắng đạo lưu quang màu đỏ như máu trên người Phá Trận Hàn Độc Long sẽ bị Vi Đà Thiên phá giải.

Phản ứng như vậy của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, thực sự khiến trái tim Vi Đà Thiên chùng xuống.

Bởi vì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải càng tỏ ra không hề e ngại, thì càng chứng tỏ đối phương có chỗ dựa, dường như còn có át chủ bài sau lưng.

Nhưng dù vậy, cũng không thể ngăn cản Vi Đà Thiên đi cứu Phá Trận Hàn Độc Long.

“Đi!” Chỉ thấy Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lập tức sử dụng một đạo pháp quyết, điểm một cái về phía Phá Trận Hàn Độc Long đang lung lay sắp đổ ở không xa, một đạo lưu quang màu vàng kim

bay về phía hắn.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đối diện thấy vậy chỉ cười lạnh một tiếng, dường như vô cùng khinh thường hành vi của Vi Đà Thiên.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tỏ ra vô cùng tự tin, vừa không ngăn cản Vi Đà Thiên thi triển thần thông, cũng không nhân lúc Vi Đà Thiên thi triển thần thông mà tấn công, cứ đứng nhìn như vậy, không hề có động tác nào.

Chẳng mấy chốc, thần thông mà Vi Đà Thiên thi triển hóa thành đạo lưu quang màu vàng kim đã nhập vào cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long đang đau đớn ôm đầu giữa không trung.

Cảnh tượng tiếp theo khiến sắc mặt Vi Đà Thiên khá hơn, bởi vì Phá Trận Hàn Độc Long vốn đang đau đớn ôm đầu, một bộ dạng sắp không chống đỡ nổi, nhưng sau khi đạo lưu quang màu vàng kim nhập vào cơ thể, thân thể Phá Trận Hàn Độc Long đã ổn định lại, dường như tình hình đã được cải thiện phần nào.

Tình huống như vậy tự nhiên khiến Vi Đà Thiên vô cùng vui mừng, phải biết đạo thần thông vừa rồi y thi triển không phải là thần thông bình thường, mà ẩn chứa áo nghĩa kinh thư của Tây Phương Giáo, có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ xem ra, đạo thần thông mà Vi Đà Thiên thi triển đã có tác dụng, cũng khiến y tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Phá Trận Hàn Độc Long không gặp nguy hiểm, vậy thì ưu thế tích lũy được đến bây giờ có thể giữ vững, sau này mới có đủ phần thắng.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt của Vi Đà Thiên lại đột nhiên co lại, dường như đã thấy một tình huống ngoài dự liệu xảy ra.

“Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, đã đến lúc này rồi, ngươi còn

cười được sao?" Nhìn nụ cười của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, Vi Đà Thiên trong lòng mơ hồ cảm giác được một tia nguy hiểm, nhưng lại không biết nguy hiểm rốt cuộc đến từ đâu.

Lúc này Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vẫn chưa phản ứng kịp, rốt cuộc chỗ nào đã xảy ra vấn đề.

Dù sao phản ứng của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiện tại, rõ ràng là đối phương còn có hậu thủ.

Chỉ là hậu thủ này, tạm thời Vi Đà Thiên không biết.

Lúc này, thân thể đang giãy giụa của Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Bất kể là đạo lưu quang màu đỏ như máu bám trên người hay là phật quang màu vàng kim mà Vi Đà Thiên đánh vào cơ thể, tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi, cho người ta cảm giác như đã bị trung hòa.

Thấy cảnh tượng này, Vi Đà Thiên tưởng rằng thần thông đạo pháp của mình đã có tác dụng.

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến y kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long từ từ ngẩng đầu lên, dáng vẻ không khác gì trước đây, cả người bao gồm cả đầu đều bị giáp đen nanh sắc bao phủ không có gì khác biệt.

Nhưng vẫn có thể phát hiện, ánh mắt của Phá Trận Hàn Độc Long lúc này đã xảy ra biến hóa.

Trước đây ánh mắt của Phá Trận Hàn Độc Long tỉnh táo và độc lập, đôi long nhãn màu vàng kim nhìn có vẻ uy nghiêm vô thượng, không ai có thể mạo phạm!

Nhưng bây giờ thì khác, trong đôi mắt của Phá Trận Hàn Độc Long lúc này không còn sự tỉnh táo và uy nghiêm đó nữa, mà tràn đầy bạo ngược và điên cuồng!

Thấy đến đây, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo giật mình kinh hãi, vạn lần không ngờ sau khi mình sử dụng thần thông lại có kết quả như vậy.

"Ha ha, lão lừa trọc, ngươi vừa sử dụng thần thông à?

Xem ra cũng không có tác dụng gì?

Nhưng ta cũng phải cảm ơn ngươi, vì đạo thần thông của ngươi, đã khiến cho tên trong cơ thể ta tạm thời không có cách nào phản kháng ta!" Bây giờ cách nói chuyện của Phá Trận Hàn Độc Long giống như đã đổi thành một người khác, vô cùng vô lễ, cũng vô cùng ngông cuồng, đối xử với đồng bạn từng cứu mình là Vi Đà Thiên cũng không hề có chút cảm kích nào.

Nhìn thấy Phá Trận Hàn Độc Long có biến hóa lớn như vậy, Vi Đà Thiên lúc này làm sao còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đột nhiên nhìn về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang mỉm cười đối diện, chất vấn đối phương: "Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, ngươi rốt cuộc đã làm gì với đệ tử Xiển Giáo của ta?

Tại sao Phá Trận Hàn Độc Long lại biến thành bộ dạng này?" "Ha ha, lão lừa trọc này, chẳng phải ngươi mỗi ngày đọc kinh Phật đến ngốc rồi sao, chẳng lẽ ngay cả thần thông ta vừa thi triển là gì cũng không biết à?

Nếu ngươi biết thần thông mà ta vừa thông qua tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán thi triển là gì, vậy thì tự nhiên sẽ không có nghi vấn hiện tại." Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không hề có ý định giải

thích, ngược lại còn trào phúng Vi Đà Thiên vô năng.

Trong lúc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nói chuyện, Hàn Độc Long từ từ vỗ ba đôi cánh đen sau lưng, bay đến bên cạnh hắn.

Thấy đến đây, đồng tử của Vi Đà Thiên không khỏi co lại.

Hành động như vậy của Phá Trận Hàn Độc Long, không nghi ngờ gì đã chứng minh hiện tại hắn đã đứng cùng chiến tuyến với Ma Gia Tứ Tướng, cũng chứng minh Phá Trận Hàn Độc Long đã phản bội Xiển Giáo và Tây Kỳ!

"Ha ha, lão lừa trọc làm gì có biểu cảm như vậy, ta chỉ làm chuyện ta nên làm mà thôi." Phá Trận Hàn Độc Long sau khi bị hắc hóa nhìn Vi Đà Thiên đối diện, vẻ mặt khinh thường, ngược lại còn mất kiên nhẫn nói, không hề coi đối phương là đồng bạn từng có.

"Phá Trận Hàn Độc Long, ngươi rốt cuộc sao vậy?

Mau tỉnh lại đi, đừng để Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mê hoặc tâm trí!" Vi Đà Thiên ở bên cạnh khổ sở khuyên nhủ Phá Trận Hàn Độc Long, muốn gọi hắn tỉnh lại.

Nhưng đáp lại Vi Đà Thiên lại là từng đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí sắc bén.

Chỉ thấy hai long trảo của Phá Trận Hàn Độc Long cách không vồ về phía Vi Đà Thiên, từng đạo Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Khí xé rách hư không, bay về phía y!

Vi Đà Thiên cũng hoàn toàn không ngờ, trong tình huống như vậy, Phá Trận Hàn Độc Long lại dễ dàng tấn công mình như thế.

May mà Phá Trận Hàn Độc Long chỉ sử dụng Hủy Thiên Diệt Địa Kiếm Pháp có uy lực bình thường, không sử dụng Hư Không Tê Liệt Trảo có uy lực cực lớn, nên Vi Đà Thiên tuy ứng phó vội vàng nhưng vẫn dễ dàng chặn được những đòn tấn công này.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, cũng khiến Vi Đà Thiên hiểu ra rằng, Phá Trận Hàn Độc Long vì nguyên nhân của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, đã triệt để phản bội Xiển Giáo và Tây Kỳ.

Nếu muốn Phá Trận Hàn Độc Long tỉnh lại, vậy thì Vi Đà Thiên cần phải đánh bại Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, như vậy không chừng lúc đó thần thông sẽ được giải trừ.

Chương 737

"Ha ha, lão lừa trọc tưởng bản đại gia không biết ngươi đang nghĩ gì sao?

Chẳng phải là muốn đánh bại ta, rồi có thể để vị đạo hữu Phá Trận Hàn Độc Long bên cạnh ta cải tà quy chính sao?

Ta khuyên ngươi đừng uổng phí công phu nữa, bây giờ dưới sự liên thủ của hai chúng ta, ngươi có thể sống sót hay không còn chưa chắc đâu!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chỉ nhìn Vi Đà Thiên một cái, đã biết đối phương đang nghĩ gì, cười lạnh một tiếng, với thái độ vô cùng khinh thường nói.

Thái độ kiêu ngạo như vậy, cộng thêm việc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lần này đến lần khác khiêu khích Vi Đà Thiên, không nghi ngờ gì đã thành công chọc giận đối phương.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bần tăng!" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo hét lớn một tiếng, lại niệm ra từng câu kinh Phật.

Cùng lúc đó, phật lực trong cơ thể cũng bắt đầu chịu một sự dẫn dắt thần bí nào đó, đang xảy ra những biến hóa kỳ diệu!

Theo từng câu kinh Phật mà Vi Đà Thiên niệm ra, xung quanh y bắt đầu ngưng tụ từng đạo phật quang.

Những phật quang này vô cùng uy nghiêm, có tác dụng tịnh hóa mọi ô uế trên thế gian, khiến ba oán hồn Quỷ Vương huyết sắc đang bị phong ấn trong pháp bảo tiểu chung bên cạnh vô cùng bất an, dù ở trong phong ấn cũng dường như đang run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi những phật quang này.

Ngay cả Phá Trận Hàn Độc Long đã bị hắc hóa và Đa Văn Thiên

Vương Ma Lễ Hải đối diện cũng xuất hiện cảm giác khó chịu, dường như những phật quang này đều là thứ mà họ vô cùng ghét!

Những phật quang này xuất hiện vẫn chưa kết thúc, Vi Đà Thiên không ngừng niệm kinh Phật.

Dần dần, trong những phật quang dường như có thể tịnh hóa mọi thứ trên thế gian này, lại xuất hiện từng hư ảnh pháp bảo, có mõ, có tiểu chung, có kim cương xử!

Những phật quang này vây quanh Vi Đà Thiên, đồng thời một số hư ảnh pháp bảo cũng bắt đầu xuất hiện trong những phật quang đó.

Từ những hư ảnh pháp bảo ngưng tụ thành này có thể thấy, đó đều là những pháp bảo của Phật môn, ví dụ như mõ, tiểu chung, kim cương xử, v.v., khí tức ẩn chứa cũng vô cùng cường đại.

Dần dần, theo thời gian trôi đi, những hư ảnh pháp bảo này cũng dần dần trở nên như có thực thể, trông không khác gì pháp bảo thật, chỉ là màu sắc đều thống nhất là màu vàng kim, tràn đầy một cảm giác thuần tịnh không thể vấy bẩn.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng nhận ra Vi Đà Thiên đang sử dụng thần thông gì, sắc mặt dần dần ngưng trọng, dùng một giọng điệu vô cùng nghiêm túc từ từ nói: "Chẳng lẽ là thần thông Tây Phương Tịnh Thổ trong Tây Phương Giáo?

Mới chỉ đến mức này đã có uy lực như vậy, thật sự cường đại!" Hóa ra thần thông mà Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang sử dụng, bất kể là phật quang đầy trời hay hư ảnh pháp bảo ngưng tụ ra, đều là một bộ phận của thần thông Tây Phương Giáo, đó chính là Tây Phương Tịnh Thổ!

Đây là một thần thông có uy lực vô cùng cường đại, sau khi luyện đến đại thành có thể sáng tạo ra một mảnh Phật quốc, có đầy đủ vạn

sự vạn vật trên thế gian.

Thậm chí trong Tây Phương Tịnh Thổ này, bất kể là không gian, thời gian hay các đại đạo khác, đều không bị giới hạn bởi trời đất này.

Chỉ cần người thi pháp muốn, thậm chí có thể để cho sinh vật cư trú trong Phật quốc tịnh thổ, và khiến họ trường sinh bất lão.

Nhưng nếu người thi pháp có thể khiến sinh linh trong Phật quốc tịnh thổ trường sinh bất lão, thì cũng có thể dễ dàng giết chết những sinh linh này.

Có thể nói, lúc đó người thi pháp là người chưởng khống duy nhất trong Phật quốc tịnh thổ, chỉ cần chủ nhân của Phật quốc tịnh thổ cũng là người thi pháp không chết, vậy thì mảnh Phật quốc tịnh thổ này sẽ tồn tại mãi mãi!

Hiện tại thần thông mà Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thi triển chính là thần thông Tây Phương Tịnh Thổ cường đại như vậy, nhưng hiện tại bất kể là thần thông Tây Phương Tịnh Thổ mà Vi Đà Thiên thi triển, đều còn kém xa, cách việc kiến lập Phật quốc tịnh thổ còn một khoảng thời gian dài phải đi.

Nhưng một khi thành công sở hữu Phật quốc tịnh thổ của riêng mình, vậy thì có nghĩa là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ít nhất cũng có tu vi như Phật Tổ, lúc đó mới có thể trở thành một thành viên trong hàng ngũ thần phật.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một Tây Phương Tịnh Thổ chưa đại thành thôi, xem bản đại gia phá nó!" Nhưng uy danh của Tây Phương Tịnh Thổ không dọa được Phá Trận Hàn Độc Long đã bị hắc hóa.

Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó một mình lao về phía Vi Đà Thiên đang thi pháp.

Hai long trảo đen nanh sắc sở hữu sức mạnh cường đại của

Thượng Cổ Man Long cũng bắt đầu tích tụ sức mạnh, chỉ cần thời cơ đến, Phá Trận Hàn Độc Long sẽ sử dụng Hư Không Tê Liệt Trảo có công kích lực mạnh nhất để giết chết Vi Đà Thiên.

Hiện tại, Phá Trận Hàn Độc Long sau khi bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sử dụng thần thông quỷ dị, tính tình đại biến, giống như biến thành một người khác, đối xử với Vi Đà Thiên cũng không hề nương tay.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ở phía sau vốn định gọi Phá Trận lại, nhưng sau đó lại dường như nghĩ ra chuyện gì đó, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, rồi cũng từ từ đi theo sau Phá Trận Hàn Độc Long.

Xem ra hắn không định cùng Phá Trận Hàn Độc Long ra tay phá giải thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, mà muốn đứng bên xem kịch.

Đối mặt với Phá Trận Hàn Độc Long đang lao tới, Vi Đà Thiên cũng không vì đối phương từng là đồng bạn mà nương tay.

Hai tay chắp lại, không thèm nhìn Phá Trận Hàn Độc Long, tiếp tục niệm kinh Phật, Tây Phương Tịnh Thổ vây quanh thân y cũng trở nên càng lúc càng chân thực.

Vốn chỉ có phật quang và hư ảnh pháp bảo, hiện tại sau lưng Vi Đà Thiên đã có thêm một cây bồ đề!

"Chậc, chẳng qua chỉ là một ảo ảnh thôi, chẳng lẽ Vi Đà Thiên tưởng mình có thể hư không tạo vật như các đại năng sao?" Lúc này Phá Trận Hàn Độc Long đã lao đến, liền giơ hai long trảo đen nanh sắc sắc bén, vạch ra vô số đạo phong nhận màu đen về phía Vi Đà Thiên và thần thông Tây Phương Tịnh Thổ xung quanh!

Những phong nhận này vốn chỉ là Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí, thần thông Ám Chi Đại Đạo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng lúc ban đầu, uy lực vô cùng bình thường, chỉ có thể mài mòn một số công

kích, thậm chí lúc đó Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo chưa thức tỉnh huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long cũng có thể dễ dàng phá giải.

Nhưng hiện tại Phá Trận Hàn Độc Long đã khác xưa, không chỉ đoạt lấy huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long và bản mệnh kim đan trong cơ thể Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo, thành công kích hoạt sức mạnh trong đó, sở hữu thực lực khủng bố hiện tại.

Một Phá Trận Hàn Độc Long mạnh mẽ như vậy làm đồng bạn thì vô cùng đáng tin cậy, nhưng nếu trở thành kẻ địch và đối thủ, vậy thì không nghi ngờ gì cũng là đau khổ nhất.

Hiện tại người cảm nhận điều này rõ ràng nhất chính là Vi Đà Thiên, ai cũng không ngờ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại dựa vào một thần thông quỷ dị, thành công khiến Phá Trận Hàn Độc Long gia nhập phe Ma Gia Tứ Tướng, lại không hề có chút lưu luyến nào với Xiển Giáo và Tây Kỳ!

Đang đang đang đang!

Vô số Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí bắt đầu va chạm với thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, nhưng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng không phải người do dự.

Y rất rõ, hiện tại mình đang đồng thời đối mặt với sự tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Nếu hơi sơ suất, vậy thì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang chờ cơ hội bên cạnh Phá Trận Hàn Độc Long sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy!

Nghĩ đến đây, Vi Đà Thiên không còn do dự nữa, hai mắt sắc bén đột nhiên mở ra.

Từ trong đôi mắt đó cũng tỏa ra phật quang sáng rực nhưng không

chói mắt, ngay sau đó Vi Đà Thiên chỉ tay về phía vô số Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí đang bay tới!

Ầm ầm ầm!

Giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, vô số hư ảnh pháp bảo bắt đầu bay về phía những Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí này.

Hai bên va chạm vào nhau, phát ra tiếng "đang đang".

Trông có vẻ, dường như Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí và hư ảnh pháp bảo tịnh thổ không phân trên dưới.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ, có thể phát hiện mỗi khi những Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí này định mài mòn hư ảnh pháp bảo tịnh thổ, ngược lại bị hư ảnh pháp bảo tịnh thổ băng giải thành từng luồng phật khí rồi đồng hóa!

Đúng vậy, đồng hóa!

Chương 738

Trong thời gian ngắn, những Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí này đã bị đồng hóa thành một bộ phận của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ!

Đây chính là đặc tính của Tây Phương Tịnh Thổ, đồng hóa!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, biến hóa của chiến cục có thể nói là thay đổi trong nháy mắt.

Bên chiếm ưu thế lúc trước thoáng chốc đã rơi vào thế yếu, mà bên yếu thế chẳng được bao lâu lại trở thành bên mạnh hơn, sự thay đổi như vậy thật sự quá mức kinh người.

Đặc biệt là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lúc này cảm nhận rõ ràng nhất, bởi vì tình huống hiện tại chính là như thế.

Lúc trước, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thấy Phá Trận Hàn Độc Long thức tỉnh sức mạnh Thượng Cổ Man Long cường đại thì vô cùng vui mừng, vì như vậy, phe Tây Kỳ và Xiển Giáo lại có thêm một sức mạnh không nhỏ.

Nhưng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chưa kịp vui mừng được bao lâu thì Phá Trận Hàn Độc Long đã bị lão tam trong Ma Gia Tứ Tướng, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, dùng một thần thông quỷ dị hắc hóa thành công.

Cho đến tận bây giờ, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vẫn không hiểu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rốt cuộc đã dùng phương pháp và thần thông gì để hắc hóa Phá Trận Hàn Độc Long.

Nếu không biết được điểm này, việc hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long sẽ không thể giải trừ, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng đành bất lực.

Nhưng dù tạm thời không có cách nào đối phó với Phá Trận Hàn Độc Long, gã sau khi trở thành địch nhân lại không hề ra tay nương tình, mỗi một đòn tấn công đều vô cùng mãnh liệt.

Sau khi có được sức mạnh Thượng Cổ Man Long, Phá Trận Hàn Độc Long thân khoác áo giáp đen kịt dữ tợn, một đôi long trảo uy lực vô cùng, lại thêm lĩnh ngộ thần thông Ám Chi Đại Đạo, khiến gã sau khi trở thành địch nhân đã biến thành một kẻ địch vô cùng nguy hiểm.

Điều càng khiến Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo kiêng kỵ hơn là sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long còn có Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Bản lĩnh của lão tam Ma Gia Tứ Tướng này khiến người ta khó lòng nắm bắt, khó có biện pháp đối phó hữu hiệu.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vừa phải tìm cách ứng phó với đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long, đồng thời phải đề phòng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ra tay.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo không tin một kẻ xảo trá, giảo hoạt lại vô cùng tàn nhẫn với sinh linh như Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sẽ đứng ngoài quan sát mà không ra tay.

Chỉ cần có cơ hội, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chắc chắn sẽ tung ra một đòn chí mạng!

Đối với điểm này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vô cùng rõ ràng.

Không còn cách nào khác, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đành phải sử dụng một trong những thần thông mạnh nhất của Tây Phương Giáo, Tây Phương Tịnh Thổ!

Tây Phương Tịnh Thổ là một trong những thần thông mạnh nhất của Tây Phương Giáo, sau khi tu luyện đến đại thành có thể hóa thành

Tịnh Thổ Phật Quốc vĩnh hằng trên mặt đất, cho phép giáo đồ thuộc Tịnh Thổ của Tây Phương Giáo sinh sống bên trong.

Người sở hữu Tịnh Thổ Phật Quốc sẽ là chúa tể của một phương thiên địa, tương đương với sự tồn tại như Bàn Cổ, vô cùng mạnh mẽ.

Một khi có thể tu luyện Tây Phương Tịnh Thổ đến cảnh giới Tịnh Thổ Phật Quốc, về cơ bản có nghĩa là cảnh giới của người tu luyện đã đột phá cấp bậc Thần Phật, trở thành một đại năng một phương!

Nhưng hiện tại Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chưa tu luyện đến trình độ đó, dù vậy, uy lực vẫn vô cùng lớn.

Sau khi thi triển, Phật quang và hư ảnh chư Phật đầy trời đã khiến đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long trở nên vô ích.

Điều càng khiến Phá Trận Hàn Độc Long cảm thấy khó chịu hơn là thần thông Tây Phương Tịnh Thổ lại có hiệu quả đồng hóa!

Đúng vậy, hiệu quả đồng hóa cường đại, có thể đồng hóa các loại năng lượng và vật chất thành vật chất tương tự của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, và bị Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo khống chế!

Nếu như Ám Chi Đại Đạo mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng sở hữu hiệu quả hủy diệt, có thể dễ dàng trục xuất vật chất khác vào hư không, thì thần thông Tây Phương Tịnh Thổ lại có thể không ngừng mở rộng phạm vi dung nạp, và sức mạnh cũng theo đó tăng lên khi đồng hóa được nhiều vật chất hơn.

Chính vì lý do này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sử dụng thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đã thành công đồng hóa Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí mà Phá Trận Hàn Độc Long dùng để tấn công.

Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí vốn có hiệu quả hủy diệt chân chính, trước mặt thần thông Tây Phương Tịnh Thổ lại hoàn toàn

không phát huy được hiệu quả vốn có, ngược lại trong nháy mắt đã bị đồng hóa thành một bộ phận của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Sau khi bị đồng hóa, Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí từ màu đen kịt biến thành màu vàng kim, tràn ngập cảm giác thuần khiết và thần thánh, hoàn toàn không còn cảm giác đen tối, quỷ dị, tà ác như trước.

Đồng thời, năng lực hủy diệt trước đó cũng bị năng lực đồng hóa của Tây Phương Tịnh Thổ thay thế, trở nên bá đạo và mạnh mẽ hơn.

Phá Trận Hàn Độc Long nhìn Ám Vô Thiên Nhật Kiếm Khí trong khoảnh khắc ngắn ngủi bị thần thông Tây Phương Tịnh Thổ chuyển hóa thành đồ của Vi Đà Thiên, sắc mặt vô cùng khó coi, dường như cũng không ngờ trong tình huống một chọi hai, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại có thể khó đối phó đến vậy.

Đương nhiên, đối với tình huống này, Phá Trận Hàn Độc Long cũng không phải không có cách! "Hắc hắc, lão lừa ngốc của Tây Phương Giáo, ngươi đúng là nhiều trò thật đấy, nhưng thần thông Tây Phương Tịnh Thổ có năng lực đồng hóa thì đã sao, ta muốn xem xem ngươi có đỡ được một chiêu này của ta không!" Phá Trận Hàn Độc Long cười lạnh một tiếng, ngay sau đó cả người hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đen chói mắt, từng đạo hư ảnh long trảo màu đen bay về phía thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Nhìn thấy thế công cuồn cuộn như vậy, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng không bị ưu thế ngắn ngủi lúc trước làm choáng váng đầu óc, ngược lại trên mặt vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, ngay sau đó hai tay kết thành từng Phật ấn một, đồng thời Phật châu trong tay cũng phát ra Phật quang sáng ngời, hư ảnh Bồ Đề Thụ sau lưng đại diện cho căn cơ của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ cũng trở nên ngày càng chân thực! "Trừ tà!" Đột nhiên, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo mạnh mẽ mở bừng hai mắt, quát lớn một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, những hư ảnh pháp bảo Phật môn lơ lửng trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ bắt đầu lao đến nghênh chiến với những hư ảnh long trảo đen kịt, phát ra tiếng xé gió ầm ầm!

Không chỉ vậy, những hư ảnh pháp bảo Phật môn này trong quá trình bay còn bắt đầu sắp xếp theo một phương thức có quy luật đặc thù.

Nhìn kỹ, có thể thấy tràn ngập cảm giác huyền diệu.

Phá Trận Hàn Độc Long trong quả cầu ánh sáng màu đen chói mắt dường như cảm giác được, biểu tình có chút kinh ngạc, có chút bất ngờ nói: "Ngươi lại dám lợi dụng những hư ảnh pháp bảo này để bố trí trận pháp?" Ong ong ong!

Ngay khi Phá Trận Hàn Độc Long phát giác, trận pháp từ hư ảnh pháp bảo đã được bố trí thành công dưới sự khống chế của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo!

Có thể thấy, những hư ảnh pháp bảo Phật môn này đã ngưng tụ thành một hư ảnh bảo tháp khổng lồ!

Để có thể chiến thắng Phá Trận Hàn Độc Long đã bị hắc hóa, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo trước tiên phát động thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, ngay sau đó lại lợi dụng những hư ảnh pháp bảo này để bày ra trận pháp.

Uy lực của trận pháp vô cùng lớn, hiện ra hình dạng một tòa bảo tháp.

Trong thần thông của Tây Phương Giáo, pháp bảo loại bảo tháp thường đại diện cho trấn áp và phong ấn.

Hiệu quả giống như Linh Lung Hoàng Kim Tháp của Độ Ách chân nhân Lý Tịnh, có tác dụng phong ấn, vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sử dụng một trận pháp bảo tháp như vậy, dường như muốn lợi dụng sức mạnh của nó để phong ấn Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhưng thần thông mà Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng lúc này uy lực cũng không nhỏ, những hư ảnh long trảo đen kịt không chỉ mạnh mẽ mà số lượng cũng vô cùng nhiều.

Loảng xoảng!

Chương 739

Ầm!

Hai loại thần thông khác nhau nhưng đều vô cùng mạnh mẽ va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Cả Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đều không chỉ đứng nhìn, mà liên tục sử dụng đạo pháp thần thông cường đại để duy trì sức mạnh cho thủ đoạn của mình.

Phải nói rằng sức mạnh của hai người hiện tại thật sự ngang tài ngang sức, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cảm nhận được sức mạnh cường đại của Phá Trận Hàn Độc Long, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Dường như gã không ngờ Phá Trận Hàn Độc Long sau khi có được sức mạnh Thượng Cổ Man Long lại có thể có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Phải biết rằng trước đó Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cho rằng Phá Trận Hàn Độc Long sau khi bạo nộ giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ chỉ là do may mắn, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

Xem ra sau khi có được sức mạnh Thượng Cổ Man Long, tu vi của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại đã không khác biệt nhiều so với một tu luyện giả Tây Phương Giáo như gã.

Cũng vì vậy, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo càng cảm thấy phải tốc chiến tốc thắng, vì đối diện còn có một Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang nhìn chằm chằm như hổ đói.

Dù Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo biết rằng Phá Trận Hàn

Độc Long dù bị khống chế, trạng thái thực lực bùng nổ hiện tại cũng không thể kéo dài.

Đó cũng là lý do vì sao Phá Trận Hàn Độc Long lại vội vã tấn công Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đến vậy.

Nếu là đơn đả độc đấu, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chỉ cần kiên nhẫn cầm chân Phá Trận Hàn Độc Long, đợi thời gian trôi qua là có thể dễ dàng thu thập một Phá Trận Hàn Độc Long đã tiêu hao quá độ sức mạnh cơ thể trở nên suy yếu không chịu nổi.

Đến lúc đó, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ nhẹ nhàng, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng tình hình hiện tại không như vậy, vì sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long còn có một người, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, đang chờ thời cơ.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rõ ràng thực lực không yếu, không kém Vi Đà Thiên là bao, nhưng lại không chịu cùng Phá Trận Hàn Độc Long ra tay đối phó với Vi Đà Thiên.

Rõ ràng bên trong có âm mưu, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đoán rằng đối phương đang chờ đợi một cơ hội.

Đến lúc đó, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có thể đạt được mục đích của mình.

Đã phát giác ra điểm này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào. "Hát a!

Đi đi!" Chỉ thấy Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chậm rãi kết một Phật ấn, một pháp bảo tiểu chung ở cách đó không xa từ từ bay đến trước mặt gã.

Pháp bảo tiểu chung này là một pháp bảo dùng một lần mà Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã sử dụng trước đó, tuy chỉ có thể sử

dụng một lần, sau khi pháp lực hao hết sẽ tiêu tán, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ, đã giúp Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tạm thời phong ấn ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương.

Pháp bảo tiểu chung dùng một lần này có kết cấu như hổ phách, trạng thái bán trong suốt, bên trong có thể lờ mờ nhìn thấy ba bóng người.

Ba bóng người đó không phải ai khác, chính là ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương vừa bị Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo mượn pháp bảo này phong ấn.

Ba Oán Hồn Quỷ Vương này cũng có duyên nợ rất lớn với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, vì chúng chính là ba đệ tử Tây Phương Giáo bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải giết chết.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đối với việc giết chóc sinh linh và hành hạ đối phương vô cùng bình thản, đến mức có thể không chút biểu cảm mà hành hạ ba đệ tử Tây Phương Giáo sống sờ sờ suốt bốn mươi chín ngày, cuối cùng biến họ thành ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương, mạnh hơn Oán Hồn Quỷ Vương thông thường không chỉ một lần.

Ban đầu ba Oán Hồn Quỷ Vương này đã gây ra rắc rối lớn cho Vi Đà Thiên, phải dựa vào sự giúp đỡ của Phật Quang Chi Linh mới có thể tạm thời chống lại chúng và đám oán hồn lớn nhỏ khác.

Bây giờ Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo phải đối mặt với kẻ địch mạnh như Phá Trận Hàn Độc Long, không thể nương tay nữa, phải phát huy toàn bộ sức mạnh để đánh bại đối phương.

Vì vậy đối với mỗi một phần sức mạnh của mình, đều phải tận dụng!

Thế là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên không thể bỏ

qua pháp bảo tiểu chung bên cạnh và ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương bên trong! "Đắc tội rồi, ba vị đồng môn, hôm nay bần tăng làm tất cả mọi việc vừa là để giải quyết nhân quả giữa ta và Xiển Giáo, cũng là để kết thúc nhân quả giữa ta và vị đạo hữu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, cho nên có chỗ nào đắc tội xin hãy lượng thứ!" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sắc mặt trang nghiêm niệm một tiếng pháp hiệu, ngay sau đó kiên định đánh ra một đạo Phật ấn.

Phật ấn có hình dạng như hoa sen, dường như có sức mạnh tịnh hóa vạn vật.

Lúc này, ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương bị phong ấn trong pháp bảo tiểu chung dường như phát giác ra điều gì, dù bị phong ấn nhưng vẫn xuất hiện những động tĩnh giãy giụa ngắn ngủi.

Nhưng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã quyết tâm, lúc này tự nhiên sẽ không có bất kỳ do dự nào. "Đi!" Theo tiếng quát lớn của Vi Đà Thiên, Phật ấn hoa sen được rót vào trong pháp bảo tiểu chung.

Ong ong ong!

Chỉ thấy pháp bảo tiểu chung bị một luồng ánh sáng trắng bao phủ, lờ mờ có thể thấy bên trong pháp bảo tiểu chung đang bùng cháy ngọn lửa.

Những ngọn lửa này lại có màu trắng tinh khiết, là hỏa quang của bạch quang hỏa diễm!

Ngọn lửa màu trắng dường như có thể tịnh hóa mọi ô uế trên đời, mà ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương bị phong ấn trong pháp bảo tiểu chung vốn là sản phẩm của sự ô uế, bị những ngọn lửa trắng này thiêu đốt đến mức kêu la thảm thiết, không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi phong ấn.

Nhưng lúc này Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đâu có cho ba

Oán Hồn Quỷ Vương cơ hội, đương nhiên tiếp tục gia tăng pháp lực, khiến pháp bảo tiểu chung trở nên càng thêm kiên cố, ngọn lửa trắng tinh khiết trở nên càng thêm nóng rực!

Theo Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo không ngừng rót pháp lực vào pháp bảo tiểu chung, một sự thay đổi thần kỳ đang diễn ra bên trong.

Không chỉ vậy, để gia tăng sức mạnh, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã vận dụng sức mạnh từ Tây Phương Tịnh Thổ.

Gã cũng rót sức mạnh của Tây Phương Tịnh Thổ vào trong pháp bảo tiểu chung, và sự thay đổi kỳ diệu đã xảy ra.

Có thể thấy sức mạnh trong pháp bảo tiểu chung đang không ngừng tăng cường, pháp bảo tiểu chung vốn chỉ ở trạng thái hư ảnh dần dần trở nên thực thể hóa hơn.

Cùng lúc đó, ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương bị phong ấn trong pháp bảo tiểu chung cũng dần dần ngừng giãy giụa, thậm chí có thể thấy chúng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thấy vậy, trong lòng dường như có cảm ứng, mạnh mẽ mở mắt, điểm một ngón tay vào pháp bảo tiểu chung.

Ong ong ong!

Chỉ nghe một tiếng ong ong, ba đạo bạch quang thuần khiết bay ra.

Bạch quang dần dần tan đi, lộ ra ba vị hòa thượng đầu trọc!

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cảm giác được điều khác biệt, ba vị hòa thượng đầu trọc này và thần thông Tây Phương Tịnh Thổ có một mối liên hệ nào đó.

Dường như là do sức mạnh đồng hóa độc hữu của Tây Phương

Tịnh Thổ, sau khi tịnh hóa ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương, lại tiếp tục đồng hóa chúng thành một bộ phận của Tây Phương Tịnh Thổ.

Chương 740

Có lẽ là do thân phận đặc thù của ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương vốn là đệ tử Tây Phương Giáo nên mới sinh ra sự thay đổi như vậy.

Nhìn đến đây, trên mặt Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lộ ra vẻ phức tạp, ngay sau đó lại bị vẻ kiên nghị thay thế. "Ba vị sư huynh đệ xin hãy yên nghỉ, chuyện sau này giao cho bần tăng!" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại nói một câu như vậy, bởi vì gã biết ba vị đồng môn sư huynh đệ bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sát hại sau khi chết đã trở thành thể tụ hợp của ô uế và âm khí, cũng là oán hồn.

Nhưng sau đó, ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương trải qua phong ấn của pháp bảo tiểu chung và sự tịnh hóa của ngọn lửa trắng tinh khiết, lại thêm sức mạnh đặc thù của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, mới sinh ra sự thay đổi như vậy, tạo ra ba vị hòa thượng.

Ba vị hòa thượng này không phải người sống, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cảm giác họ giống một loại thân ngoại pháp thân hơn, có thể bị điều khiển! "Nếu đã vậy, vậy thì gọi ba vị là ba Hộ pháp La Cẩu của ta đi!" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lẩm bẩm một câu, sau đó chỉ tay về phía hư ảnh long trảo đen kịt và hư ảnh pháp bảo bảo tháp đang không ngừng va chạm phía trước.

Ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu bay đi, đồng thời pháp bảo tiểu chung trước đó sau khi sử dụng cũng không tiêu tán, dưới ý chí của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo từ từ ngưng tụ thành một pháp bảo Phật chung có kích thước bình thường, rồi chậm rãi hạ xuống lòng bàn tay của Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu ở giữa. "Thứ gì vậy?

Trông kỳ quái thế." Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long ở đối diện

cũng nhìn thấy ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, dường như có điều gì đó bất lợi sắp xảy ra.

Đã có cảm giác như vậy, Phá Trận Hàn Độc Long dù không biết cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không cần trở gã thực hiện một số biện pháp dự phòng. "Đi đi! "Ta muốn xem thử cái lão lừa ngốc này muốn giở trò gì!" Phá Trận Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó thi triển một đạo pháp quyết điểm vào hư không trước mặt.

Một đạo hắc quang từ trong hư không lan ra, trước tiên rót vào quả cầu ánh sáng màu đen chói mắt đang bao bọc Phá Trận Hàn Độc Long, sau đó lại bay về phía những hư ảnh long trảo đen kịt đang tấn công phía trước.

Sau khi dung hợp với những hư ảnh long trảo đen kịt này, có thể thấy chúng trở nên sắc bén hơn!

Đối mặt với hư ảnh long trảo đen kịt đột nhiên tăng cường sức mạnh, hư ảnh pháp bảo bảo tháp vốn có thể ngang ngửa dần dần xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Thấy tình huống như vậy, trên mặt Phá Trận Hàn Độc Long lộ ra nụ cười đắc ý, rõ ràng thần thông pháp quyết của gã đã có tác dụng.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long rõ ràng không có cơ hội vui mừng quá lâu, vì khi hư ảnh pháp bảo bảo tháp sắp không chống đỡ nổi, ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu cũng đồng loạt xuất hiện bên cạnh.

Một trong số đó, Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu cầm pháp bảo Phật chung trong tay điểm một ngón về phía hư ảnh long trảo đen kịt, pháp bảo Phật chung trong tay liền bay ra, phát ra Phật quang mãnh liệt.

Hư ảnh long trảo đen kịt bị sức mạnh do pháp bảo Phật chung phát ra đẩy lùi một chút, bảo tháp pháp bảo đang lung lay sắp đổ cuối

cùng cũng ổn định lại.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, vì vừa rồi gã cảm giác được, pháp bảo hư ảnh bảo tháp trước mặt hư ảnh long trảo đen kịt đã mạnh lên không thể chống đỡ được bao lâu nữa, e rằng không bao lâu nữa sẽ bị đánh tan.

Nếu tình huống đó xảy ra, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ mất đi một sức chiến đấu lớn.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ không cho phép điều đó xảy ra, nếu không cũng không có cách nào chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

May mà ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu và pháp bảo Phật chung mới ngưng tụ đã không phụ sự kỳ vọng của Vi Đà Thiên, thành công ổn định lại cục diện.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại điểm một ngón tay, khống chế sức mạnh của Tây Phương Tịnh Thổ thu nhỏ hư ảnh pháp bảo bảo tháp, biến nó thành một pháp bảo bảo tháp kích thước bình thường hạ xuống tay một Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu khác không có pháp bảo.

Đến bây giờ, trong ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu vừa mới ra đời, đã có hai người có pháp bảo.

Sau khi có pháp bảo, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ không để họ nhàn rỗi.

Tiếp tục thúc giục pháp bảo, kết Phật ấn, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo khống chế ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu phối hợp với hai pháp bảo trong tay tấn công hư ảnh long trảo đen kịt.

Có thể nói thực lực của ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, cũng

khiến Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vốn đang mang vẻ mặt tươi cười trên mặt xuất hiện một chút kinh ngạc.

Chỉ thấy ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu tung từng quyền ấn hung hãn đánh vào hư ảnh long trảo đen kịt, bên cạnh hai pháp bảo bảo tháp và Phật chung cũng không ngừng sử dụng thần thông Phật đạo, cố gắng trấn áp những hư ảnh long trảo đen kịt này!

Dần dần Phá Trận Hàn Độc Long cũng cảm thấy không ổn, vì gã phát hiện sau khi ba cái đầu trọc này xuất hiện, phối hợp với hai pháp bảo đã thành công áp chế được hư ảnh long trảo của gã.

Muốn đánh bại đối phương, phải tăng cường sức mạnh của thần thông!

Phá Trận Hàn Độc Long ý thức được điểm này, trên mặt lộ ra vẻ hung ác!

Phá Trận Hàn Độc Long tuy hiện tại bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hắc hóa, phản bội Xiển Giáo và Tây Kỳ, nhưng bản thân gã không ngốc, biết nên chiến đấu như thế nào.

Lúc này, khi giao thủ với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, Phá Trận Hàn Độc Long cảm thấy có điều khác thường, vì đối phương không chỉ sử dụng sức mạnh của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, mà còn vô tình luyện chế ra ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu bị khống chế.

Ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu phối hợp với pháp bảo bảo tháp, Phật bảo Phật chung, không chỉ thành công ổn định sức mạnh của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, mà còn có uy năng đánh bại và trấn áp hư ảnh long trảo đen kịt.

Kết quả như vậy đối với Phá Trận Hàn Độc Long đương nhiên không thể chấp nhận.

Đừng nhìn sức mạnh hiện tại của gã vô cùng cường đại, đến Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đối mặt cũng phải rất vất vả ứng phó, nhưng sức mạnh này không thể sử dụng vô hạn.

Điểm quan trọng nhất là, sức mạnh mà bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long ban cho Phá Trận Hàn Độc Long chỉ là tạm thời, đợi thời gian trôi qua sẽ từ từ tiêu tán.

Lúc đó, sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long sẽ trở lại như lúc vừa giao chiến với Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Thậm chí còn không bằng lúc đó, vì sau trận chiến đó, cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long đã tiêu hao rất nhiều và bị thương.

Hiện tại có sức mạnh từ bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long áp chế nên tạm thời không thấy vấn đề gì.

Nhưng chỉ cần sức mạnh đó lui đi, thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên sẽ giảm xuống.

Sau khi thực lực giảm xuống, uy hiếp đối với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ ít đi.

Vì vậy, để tránh tình huống đó xảy ra, Phá Trận Hàn Độc Long chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Nhưng kết quả lại trái với mong muốn, khi Phá Trận Hàn Độc Long đang định dồn thêm pháp lực vào thần thông của mình thì bất ngờ xảy ra.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng hiểu rằng không thể cho Phá Trận Hàn Độc Long bất kỳ cơ hội nào, nhìn đúng cơ hội liền mạnh mẽ thi triển pháp quyết, trong khoảnh khắc ngắn ngủi gia tăng sức mạnh của Tây Phương Tịnh Thổ!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu đều thi triển sức mạnh của mình.

Hộ pháp đầu tiên chậm rãi đánh ra một Phật ấn, thúc đẩy pháp bảo bảo tháp ép về phía hư ảnh long trảo đen kịt.

Chương 741

Hộ pháp thứ hai thì khống chế pháp bảo Phật chung phát ra Phật quang đầy trời về phía đối phương, những Phật quang này tràn ngập cảm giác thần thánh, dường như có thể đồng hóa và áp chế mọi thứ.

Hộ pháp thứ ba cũng không nhàn rỗi, cả người trở nên vàng rực, hai tay đánh ra từng quyền ấn, không ngừng oanh kích vào thân hư ảnh long trảo đen kịt.

Dù không có pháp bảo gia trì, nhưng uy lực vẫn vô cùng lớn, phối hợp với hai Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu còn lại và hai kiện pháp bảo, thành công đánh cho hư ảnh long trảo đen kịt lung lay sắp đổ.

Lúc này, Vi Đà Thiên nhìn đúng cơ hội, khiến thần thông Tây Phương Tịnh Thổ trong khoảnh khắc bộc phát ra sức mạnh siêu cường.

Ầm ầm ầm! "Không thể nào!" Thế là, trong ánh mắt không thể tin nổi của Phá Trận Hàn Độc Long, thần thông hư ảnh long trảo đen kịt mà gã thi triển đã bị từng đạo Phật quang hạn chế, muốn giãy giụa cũng không còn cơ hội.

Chỉ thấy hư ảnh long trảo đen kịt sau khi bị Phật quang bao vây, từ từ bị phong ấn vào trong pháp bảo bảo tháp.

Cùng lúc đó, bên trong pháp bảo bảo tháp lại một lần nữa xuất hiện ngọn lửa màu trắng.

Ngọn lửa trắng tinh khiết giỏi nhất trong việc tịnh hóa ô uế thế gian, hư ảnh long trảo đen kịt bị nó không ngừng thiêu đốt và tịnh hóa.

Nếu không phải sức mạnh của hư ảnh long trảo đen kịt quá mạnh, sức mạnh của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ không thể nhanh

chóng đồng hóa đối phương, chỉ có thể tạm thời phong ấn trong pháp bảo bảo tháp rồi từ từ dùng ngọn lửa trắng tinh khiết thiêu đốt và trấn áp.

Nhưng kết quả như vậy đối với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã là một kết quả vô cùng hài lòng, gã không còn phải vừa đề phòng Phá Trận Hàn Độc Long vừa đề phòng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tấn công, làm phân tán tâm thần, do đó khi đấu pháp không thể phát huy hết toàn bộ thực lực. "A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, thí chủ hãy sớm phá bỏ tâm ma, quay về chính đạo đi." Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói.

Nhưng đối với lời của Vi Đà Thiên, Phá Trận Hàn Độc Long lại khinh thường, cười lạnh một tiếng nói: "Ta phi, cái lão lừa ngốc ngươi, chính đạo tà đạo gì chứ, đạo của bản đại gia mới là chính đạo, còn ngươi trong mắt ta mới là oai ma tà đạo. "Cũng đừng cho rằng phong ấn được một thần thông của ta là có thể kiêu ngạo, bản lĩnh của bản đại gia ngươi còn chưa được thấy đâu!" Đừng nhìn Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại bị hắc hóa đứng về phía Ma Gia Tứ Tướng, nhưng lời của gã cũng không phải không có mấy phần đạo lý.

Nhưng dù sao đi nữa, đối với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại là một kẻ địch.

Đối đãi với kẻ địch không thể nương tay, đặc biệt là kẻ địch thực lực mạnh mẽ như Phá Trận Hàn Độc Long.

Thế là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo định thừa thắng truy kích, định nhân lúc thần thông của Phá Trận Hàn Độc Long vừa bị phong ấn, một hơi đánh bại đối phương.

Nhưng khi gã định vận dụng toàn bộ sức mạnh thì một bất ngờ lại xảy ra. "Hắc hắc, xem hai người đánh lâu như vậy rồi, cũng đến lúc ta ra tay, nếu không cứ đứng một bên nghỉ ngơi cũng mệt mỏi quá."

Người nói không phải ai khác, chính là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã ra tay hắc hóa, sách phản Phá Trận Hàn Độc Long trước đó.

Sau khi Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo giao thủ, có được một tiêu chuẩn phán đoán đại khái về thực lực của hai người, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng đã quyết định ra tay lần nữa.

Thấy Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng quyết định muốn cùng Phá Trận Hàn Độc Long liên thủ đối phó mình, biểu tình trên mặt Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ngược lại không có vẻ ngưng trọng và kiêng kỵ, ngược lại còn có thêm mấy phần nhẹ nhõm.

Đúng vậy, nhẹ nhõm.

Phải biết rằng trước đó Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo một bên giao thủ với Phá Trận Hàn Độc Long, một bên chú ý tình hình của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ở bên kia.

Gã cẩn thận đề phòng khả năng bị đánh lén, đặc biệt là khi toàn lực thi triển pháp lực thúc đẩy thần thông Tây Phương Tịnh Thổ thì càng phải như vậy.

Hiện tại biết được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng không nhịn được muốn ra tay, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ngược lại thở phào một hơi, vì đối với gã, nguy hiểm ngoài sáng dễ đối phó hơn nhiều so với đánh lén trong tối.

Đương nhiên, điều đó không có nghĩa là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo có thể dễ dàng chiến thắng hai đối thủ thực lực mạnh mẽ là Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Khi Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang đau đầu làm thế nào để giao thủ với hai người, thì giữa Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Phá Trận Hàn Độc Long ở bên cạnh lại xảy ra vấn đề. "Phi, cái đồ

nhát gan, lúc bản đại gia vừa động thủ ngươi ở đâu?

Bây giờ mới dám đứng ra nói chuyện!

Đợi lát nữa nếu ngươi còn ra công không ra sức, ta sẽ lấy mạng ngươi!" Phá Trận Hàn Độc Long đối với việc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải ra tay không những không vui mừng, ngược lại còn tỏ ra vô cùng bực bội.

Xem ra, gã đang trách tội Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải trước đó không cùng mình ra tay đối phó với Vi Đà Thiên.

Ngược lại đợi đến khi Phá Trận Hàn Độc Long bắt đầu rơi vào thế hạ phong, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mới ra vẻ cần phải ra tay.

Tình huống như vậy, trong mắt Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên vô cùng chán ghét.

Đối mặt với sự chỉ trích của Phá Trận Hàn Độc Long, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng có chút ngẩn người, vì hắn cũng không ngờ Phá Trận Hàn Độc Long bị hắc hóa lại không nghe lời như vậy, điều này và thứ của hắn không giống nhau a.

Nhưng thôi cũng được, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải biết tình huống như vậy tuy hiếm thấy nhưng không phải không có, vì vậy cũng không để trong lòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, bình tĩnh nói: "Ta không phải là cho ngươi một cơ hội đơn đấu sao?

Bây giờ xem ra ngươi không phải là đối thủ của Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, tình huống như vậy ta không ra tay, lẽ nào đợi ngươi bị đánh ngã rồi mới ra tay sao?" Lời của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vừa nói ra, lập tức khiến sắc mặt Phá Trận Hàn Độc Long biến đổi.

Đúng như Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dự đoán, Phá Trận

Hàn Độc Long sau khi nghe xong lời của hắn, không nói nhiều, không thèm nhìn một cái mà thi triển pháp thuật.

Ầm ầm ầm!

Từng quả cầu lửa màu đen tấn công vào thần thông Tây Phương Tịnh Thổ của Vi Đà Thiên, nhưng những quả cầu lửa màu đen này thi triển quá vội vàng, nên bị Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo dễ dàng đỡ được. "Hừ, còn ngẩn ra đó làm gì!" Phá Trận Hàn Độc Long nhìn thấy đòn tấn công lại bị đỡ, ngược lại không tức giận, mà nói như vậy.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải bên cạnh lộ ra một nụ cười, ngay sau đó vẫy tay một cái, tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán lại một lần nữa được triệu hoán ra, bay vào lòng bàn tay hắn.

Nhìn từ xa, giống như một đóa sen cả lá và rễ đang đứng trong lòng bàn tay của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải. "Đi đi!

Lão lừa ngốc, hôm nay để ngươi thấy sự lợi hại của tiên thiên pháp bảo, xem xem rốt cuộc thần thông Tây Phương Tịnh Thổ của ngươi lợi hại, hay tiên thiên Hỗn Nguyên Tán của ta lợi hại!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười khẽ một tiếng, ngay sau đó thi triển một đạo pháp quyết đánh vào tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán đang lơ lửng trong lòng bàn tay.

Ong ong ong!

Theo một tiếng oanh minh như ong vỡ tổ, một đám vật nhỏ màu xanh lam từ trong Hỗn Nguyên Tán bay ra.

Có thể thấy, những vật nhỏ màu xanh lam này là từng đóa hoa sen, tỏa ra hương thơm say người, đồng thời dường như đối với ngoại giới đều có một loại kháng tính bẩm sinh, bất kỳ thứ gì dường như cũng không thể chạm vào những đóa hoa sen này!

Cái gọi là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Những đóa hoa sen mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hoán từ tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán dường như không phải là vật của thế giới này, đối với mọi thứ đều có kháng tính rất cao.

Chương 742

Lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chọn dùng hoa sen màu xanh lam làm thủ đoạn tấn công rõ ràng có chủ đích, vì thần thông Tây Phương Tịnh Thổ có thuộc tính đồng hóa.

Mọi vật chất khi bị bao phủ trong phạm vi của Tây Phương Tịnh Thổ, đều có thể bị đồng hóa thành đồ vật thuộc về Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo.

Năng lực đồng hóa mạnh mẽ như vậy, có lẽ chỉ có Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trong truyền thuyết mới có thể mạnh hơn.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, đó là tiên thiên thần thông mà ai ai cũng kiêng kỵ!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, những đóa hoa sen màu xanh lam này vừa va chạm với thần thông Tây Phương Tịnh Thổ của Vi Đà Thiên, đã phát huy năng lực cường đại.

Tất cả Phật quang muốn lan ra đồng hóa hoa sen đều bị đẩy bật ra, hoa sen màu xanh lam như đi vào chỗ không người, một đường không hề có chút trở ngại nào xông đến trước mặt Vi Đà Thiên.

Lúc này Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cuối cùng cũng có cơ hội quan sát những đóa hoa sen màu xanh lam này ở cự ly gần, phát hiện nhụy của những đóa hoa sen màu xanh lam này lại là từng khuôn mặt người, cánh hoa cũng vô cùng sắc bén tràn ngập sát khí!

Có thể nói, dù những đóa hoa sen màu xanh lam này trông đẹp đẽ đến vậy, nhưng bản chất lại vô cùng quỷ dị.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo nhìn những đóa hoa sen màu

xanh lam này ập đến đầu mình, tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, đợi những đóa hoa sen này cắt đứt đầu lâu của mình. "Đi, Bồ Đề hoa khai!" Chỉ thấy Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đưa tay chỉ về phía những đóa hoa sen màu xanh lam, cây Bồ Đề sau lưng Vi Đà Thiên liền trong nháy mắt nở hoa!

Cánh hoa màu trắng bị một luồng gió vô hình cuốn đi, quét về phía những đóa hoa sen màu xanh lam.

Keng keng keng!

Bất kể là hoa sen màu xanh lam hay hoa Bồ Đề trắng tinh khiết, trông thì vô cùng đẹp đẽ, nhưng thực tế cũng rất sắc bén, va chạm vào nhau phát ra tiếng keng keng keng!

Thấy phòng ngự của mình chỉ có thể tạm thời chặn được hoa sen màu xanh lam do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải phóng ra, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng không dám khinh suất, chỉ có thể toàn lực duy trì sức mạnh của hoa Bồ Đề không bị đối thủ áp chế! "Ha ha, tên này có mấy phần bản lĩnh đấy!

Cũng tốt, lão tử ghét nhất là kẻ không có bản lĩnh!

Lão lừa ngốc, hôm nay để ngươi thấy sự lợi hại của ta!" Phá Trận Hàn Độc Long thấy Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vừa ra tay đã áp chế được Vi Đà Thiên, không những không phục, ngược lại còn tỏ ra vô cùng vui vẻ, ngay sau đó cũng thi triển một đạo thần thông, tấn công Vi Đà Thiên. "Gầm gừ!" Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long thân khoác áo giáp đen kịt dữ tợn, sau lưng có ba đôi cánh màu đen và một cái đuôi dài, trông hệt như một con Man Long hình người!

Đồng thời trong miệng gã lẩm bẩm, pháp lực trong cơ thể cũng đang được điều động.

Chỉ nghe một tiếng rồng gầm vang lên, sau lưng Phá Trận Hàn

Độc Long lại xuất hiện một cánh cửa hư không.

Tiếng rồng gầm chính là từ cánh cửa hư không này truyền ra, cùng lúc đó có tiếng động của một vật thể khổng lồ đang di chuyển, dường như có thứ gì đó muốn bò ra từ cánh cửa hư không!

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Từ trong cánh cửa hư không đen kịt đột nhiên thò ra một cái long trảo, ngay sau đó là một cái đầu rồng!

Cánh cửa hư không do Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi ra giống như một tấm màn có thể che khuất mọi thứ, long trảo và đầu rồng giống như diễn viên vén màn lên sân khấu.

Không lâu sau, đầu rồng và long trảo mang theo thân thể khổng lồ chui ra!

Đó là một con Thượng Cổ Man Long khổng lồ, nhưng con Thượng Cổ Man Long này không phải là Thượng Cổ Man Long sống, mà là một thi thể Thượng Cổ Man Long, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy những vết thương trên thân thể nó, để lộ ra xương trắng, thậm chí một mắt của nó cũng đã mất.

Nhưng dù vậy, thi thể Thượng Cổ Man Long một mắt này vẫn vô cùng uy hiếp, từ cơ thể nó truyền ra khí tức khủng bố, rõ ràng khi còn sống, con Thượng Cổ Man Long này cũng là một cường giả, nếu không thi thể sau nhiều năm chết đi cũng không thể giữ lại sức mạnh mạnh mẽ như vậy. "Ha ha, cảm giác của ta quả nhiên không sai, lợi dụng huyết mạch Thượng Cổ Man Long tồn tại trong cơ thể ta, đã thành công triệu hồi thi thể Thượng Cổ Man Long đã chiến tử năm đó từ trong hư không!

Lão lừa ngốc, nhận chiêu đi!" Phá Trận Hàn Độc Long cảm nhận được sức mạnh của thi thể Thượng Cổ Man Long được triệu hồi từ cánh cửa hư không, hài lòng gật gật đầu, cười lớn nói.

Theo lời của Phá Trận Hàn Độc Long vừa dứt, trong con mắt duy nhất còn lại của Thượng Cổ Man Long đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu đen.

Thi thể Thượng Cổ Man Long như được sống lại, gầm lên một tiếng rồi lao về phía Vi Đà Thiên.

Phá Trận Hàn Độc Long đã lợi dụng thần thông của mình để khống chế lại thi thể Thượng Cổ Man Long này, biến nó thành một vũ khí lợi hại để đối phó với Vi Đà Thiên.

Nhưng khi thi thể Thượng Cổ Man Long sắp tấn công thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đang cản đường, hai đạo kim quang lại xuất hiện trước mặt nó.

Hai đạo kim quang đó không phải thứ gì khác, chính là hai Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu, mỗi người cầm một pháp bảo bảo tháp và một pháp bảo Phật chung.

Ong ong ong!

Hai Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu vừa thúc giục pháp bảo trong tay, lập tức từng đạo Phật quang và ngọn lửa trắng tinh khiết bay về phía Thượng Cổ Man Long.

Phá Trận Hàn Độc Long nhìn thấy Phật quang và ngọn lửa trắng tinh khiết đầy trời, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, trước đó khi giao thủ với Vi Đà Thiên, gã đã được chứng kiến sự lợi hại của hai thứ này...

Trong khi Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi thi thể Thượng Cổ Man Long và giao chiến với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, thì ở

một tiểu thế giới nào đó ở phương Tây, có hai người cũng đang quan sát trận đấu pháp này.

Hai người đó dĩ nhiên không phải là Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, nơi họ ở cũng không phải là Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Kỳ thực hai người đó, một là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, một là Chuẩn Đề Đạo Nhân, nơi họ ở chính là Đại Hùng Bảo Điện trong thánh địa Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo. "Tiếp Dẫn, không ngờ Vi Đà Thiên lại có thực lực và thiên phú như vậy, lại có thể tu luyện thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đến trình độ này, tin rằng tương lai nhất định sẽ có thành tựu." Người nói là Chuẩn Đề Đạo Nhân, người có một xưng hào khác là Bồ Đề Lão Tổ, đã lập đạo trường ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động, núi Phương Thốn, nước Ngạo Lai, Đông Hải.

Bồ Đề Lão Tổ tượng trưng cho đạo pháp của Đạo gia, còn Chuẩn Đề Đạo Nhân trong Đại Hùng Bảo Điện hiện tại lại có dáng vẻ của hòa thượng, tượng trưng cho Phật pháp.

Bản thân Tây Phương Giáo do đại năng thượng cổ sáng lập, áo nghĩa tuy có vẻ khác biệt so với Xiển Giáo, Tiệt Giáo, nhưng trong việc thi triển đạo pháp Phật pháp lại có điểm chung.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân bên cạnh nghe vậy, đồng tình gật gật đầu, tiếp lời: "Ta và ngươi đều biết rõ, cứ theo đà này, đợi đến khi tu vi của Vi Đà Thiên đạt đến một cảnh giới nhất định, hẳn là có thể tạo ra Tịnh Thổ Phật Quốc thuộc về mình, cũng có thể xếp vào hàng ngũ chư thiên thần phật, đối với việc chúng ta cùng nhau đối kháng thiên địa đại kiếp sẽ có không ít sự trợ giúp." "Đương nhiên, nhưng theo ta thấy, Vi Đà Thiên muốn thực sự tạo ra Tịnh Thổ Phật Quốc trên mặt đất cần phải trải qua một phen khảo nghiệm và kỳ ngộ, nếu có thể có một hai kiện tiên thiên pháp bảo đặc thù tương trợ, tin rằng cơ hội

thành công chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn vào ao sen trước mặt, không vội không nôn nóng nói.

Nếu Phá Trận Hàn Độc Long ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện cảnh tượng trong ao sen không phải là hình ảnh phản chiếu của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, ngược lại, hình ảnh phản chiếu trong ao sen lại chính là cảnh chiến đấu.

Bất kể là Phá Trận Hàn Độc Long hay Vi Đà Thiên, mắt nhỏ lông mi đều rõ ràng có thể thấy, không hề có chút mơ hồ nào.

Ao sen này chỉ là ao sen bình thường, nhiều nhất là có nhiều linh khí hơn ao sen ở phàm gian một chút, sở dĩ có thể thấy cảnh tượng đó là do Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã sử dụng thần thông.

Chương 743

Xem ra dù Tây Phương Giáo không can thiệp vào cuộc đại chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, cũng vô cùng hứng thú với cuộc tranh đấu này.

Nếu không, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng sẽ không chỉ dẫn Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh để giải quyết nhân quả.

Đây vừa là cơ duyên của Vi Đà Thiên, cũng là cục diện mà hai vị đạo nhân có ý thúc đẩy. "Ồ?

Tiên thiên pháp bảo đặc thù?

Tiên thiên pháp bảo bình thường quả thực không đủ tư cách giúp Vi Đà Thiên tạo ra Tịnh Thổ Phật Quốc thuộc về mình, còn về tiên thiên pháp bảo đặc thù, ta lại biết có một vị đạo hữu có." Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt lộ ra vẻ suy tư, đã nghĩ đến một thứ phù hợp yêu cầu. "Ta cũng nghĩ đến một thứ, ta cảm thấy hai chúng ta đều nghĩ đến cùng một thứ rồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân cười khẽ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nước trong ao sen, lập tức khiến ao sen gợn lên từng tầng sóng lăn tăn. "Ha ha, nếu hai chúng ta đều nghĩ đến cùng một thứ, vậy thì thứ đó tự nhiên không cần nói nhiều..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn nhau, đồng thanh nói: "Hai mươi bốn Định Hải Châu của Nhiên Đăng Đạo Nhân." Hóa ra hai vị đại năng của Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, đều đã nhắm vào hai mươi bốn Định Hải Châu trong tay đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Quả thực, Định Hải Châu bản thân là tiên thiên pháp bảo, đồng thời cũng vô cùng đặc thù, có thể định phong ba bình hải lãng, pháp

bảo đúng như tên gọi có thể định trụ sóng biển.

Dùng Định Hải Châu làm cơ sở của Tịnh Thổ Phật Quốc, tin rằng dù là Vi Đà Thiên cũng có thể sau này thuận lợi tu luyện ra Tịnh Thổ Phật Quốc thuộc về mình.

Kết quả như vậy, đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là hài lòng nhất.

Lúc này tại thánh địa Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo, hai vị đại năng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đều đang dùng thần thông của mình quan sát tình hình trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh xa vạn dặm.

Đồng thời, họ cũng đang thương nghị sự tình, dường như đã đặt mục tiêu vào hai mươi bốn viên Định Hải Châu của Nhiên Đăng Đạo Nhân, đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo.

Định Hải Châu là một loại tiên thiên pháp bảo, một bộ hoàn chỉnh bẩm sinh có hai mươi bốn viên, vô cùng đặc thù.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân muốn dùng loại tiên thiên pháp bảo này để giúp những đệ tử Tây Phương Giáo có thiên phú như Vi Đà Thiên tu luyện ra Tây Phương Phật Quốc.

Nhưng đối với tình hình hiện tại, chưa phải là thời cơ để lấy Định Hải Châu, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng chỉ là xác định trước một mục tiêu, mọi chuyện đều phải xem sự phát triển sau này...

Cùng lúc đó, tại Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo cũng đang thương nghị sự tình với cao thủ số một dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên. "Thiên Đế đại nhân, cục diện hiện tại, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo muốn chiến thắng liên thủ của Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn

Thiên Vương Ma Lễ Hải, e rằng cần phải tốn không ít công sức mới có cơ hội làm được, nếu không có khả năng sẽ vẫn lạc." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vẫn luôn quan sát trận chiến này, khi thấy Phá Trận Hàn Độc Long dưới một thần thông của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã bị hắc hóa phản bội sang phe Tiệt Giáo, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lúc này lại thấy Vi Đà Thiên sắp phải đối mặt với sự tấn công liên thủ của Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, trong lòng càng thêm lo lắng về việc liệu gã có thể chiến thắng hai đối thủ thực lực mạnh mẽ này hay không.

Đồng thời, trong lòng Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng có một nghi vấn rất lớn, đó là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rốt cuộc đã sử dụng thần thông gì, lại có thể dễ dàng khống chế và hắc hóa một Phá Trận Hàn Độc Long thực lực cường đại.

Phải biết rằng dù Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ có thể sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo thực lực mạnh đến đâu, cũng bị Phá Trận Hàn Độc Long sau khi thức tỉnh sức mạnh trong bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long dễ dàng đánh giết.

Dù Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng biết thời gian mà Phá Trận Hàn Độc Long có thể duy trì sức mạnh cường đại này không còn nhiều, nhưng cũng hiểu rằng Phá Trận Hàn Độc Long cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy, nhất định sẽ phát ra những đòn tấn công mãnh liệt nhất trong thời gian còn lại.

Điều này khiến hắn có chút lo lắng cho việc liệu Vi Đà Thiên có thể chống đỡ, thậm chí đánh bại liên thủ của hai người hay không.

Nhưng so với sự không chắc chắn về kết quả của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, ngược lại biểu tình của Thiên Đế Tần Hạo lại vô cùng thoải mái, dường như đối với kết quả của cuộc

đấu pháp này đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định.

Vẻ mặt như vậy, trong mắt Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên bên cạnh, tự nhiên cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Thiên Đế Tần Hạo thấy biểu hiện của Khổng Tuyên như vậy, biết đối phương đang thắc mắc vì sao mình không chút lo lắng, mỉm cười nói: "Khổng Tuyên xem cho kỹ, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tuy cục diện hiện tại có vẻ nguy hiểm, nhưng không phải không có cách phá cục.

Trong đó, cách phá cục đơn giản nhất là đợi sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long tiêu tán.

Vi Đà Thiên nếu không thể trong một thời gian nhất định đánh bại đối thủ, trên người cũng giấu hậu thủ mà Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân để lại.

Tin rằng lúc đó dù không có cách nào chiến thắng Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, cũng có thể toàn thân mà lui." Thiên Đế Tần Hạo nói đến đây, lại nhìn về phía Tây một cái.

Ở phương hướng đó, chính là nơi có Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân tự nhiên cũng ở trong đó.

Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghe đến đây, như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Suy nghĩ kỹ một chút thì đã hiểu, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã thể hiện ra thiên phú và giá trị của mình, một tay thần thông Tây Phương Tịnh Thổ uy lực vô cùng, cũng là hạt giống tiềm năng tương lai có thể tạo ra Tịnh Thổ Phật Quốc trở thành một thành viên của chư thiên thần phật.

Một thiên tài như vậy, đối với Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề

Đạo Nhân của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ không cho phép vẫn lạc, để lại cho gã một chút đồ bảo mệnh làm cơ duyên cũng là điều mọi người đều có thể chấp nhận.

Chẳng phải lúc trước Thiên Đế Tần Hạo cũng đã phái Tam Tiêu tỷ muội đi giải cứu Bất Động Minh Vương Triệu Công Minh bị Lục Áp Đạo Nhân hủy diệt nhục thân đó sao.

Hiện tại Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân chẳng qua là bắt chước mà thôi, Thiên Đế Tần Hạo đối với phương pháp như vậy cũng không có ý kiến.

Khi các phe đều đang quan tâm đến một trận chiến như vậy, hai bên đấu pháp cũng đã giao chiến đến thời khắc mấu chốt.

Bất kể là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo hay Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng đều vào lúc này sử dụng bản lĩnh thật sự của mình.

Phá Trận Hàn Độc Long sau khi sử dụng cánh cửa hư không thành công triệu hồi thi thể Thượng Cổ Man Long, không chỉ khống chế thi thể đi tấn công, mà bản thân cũng lao vào chiến đấu.

Bất kể là trước hay sau khi bị hắc hóa, Phá Trận Hàn Độc Long do ảnh hưởng của huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, thích nhất là cận chiến nhục bác.

Phải biết rằng bản thân Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại sau nhiều lần kích phát huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, sức mạnh đã được tăng lên mấy lần, thân khoác áo giáp đen kịt dữ tợn, thực lực không thua kém một con Thượng Cổ Man Long trưởng thành.

Sở dĩ Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại không sử dụng pháp bảo, ngoài việc vì nghèo không có pháp bảo lợi hại, bản thân cơ thể gã

chính là pháp bảo mạnh nhất!

Đặc biệt là đôi long trảo sắc bén đó, có thể dễ dàng xé rách phòng ngự của tu đạo giả bình thường cùng cảnh giới!

Đối mặt với sự tấn công của hai con Thượng Cổ Man Long một chết một sống, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng không dám có chút sơ suất, dù sao gã cũng không muốn bị long trảo khổng lồ nắm trong lòng bàn tay như một con kiến bị bóp chết!

Thế là, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng phái ra ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu vừa mới có được, cùng với hai kiện pháp bảo trong tay làm thủ đoạn ứng đối.

Đừng xem thường Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu, bản thân chúng chỉ là thân xác của Oán Hồn Quỷ Vương đầy oán niệm, nhưng sau khi Vi Đà Thiên lợi dụng pháp bảo bảo tháp và ngọn lửa trắng tinh khiết trấn áp tịnh hóa, đã rửa sạch oán niệm và ô uế, hồn phách của ba đệ tử Tây Phương Giáo vốn bị nhốt bên trong cũng được giải phóng, thành công trở về Tây Thiên Cực Lạc.

Ba cỗ thân thể Oán Hồn Quỷ Vương còn lại không những không còn chút oán khí nào, mà vì được tịnh hóa, đã có lại Phật tính.

Hiện tại thực lực của ba Hộ pháp Tịnh Thổ La Cẩu còn mạnh hơn cả khi ở trạng thái oán hồn!

Để có thể chống lại sức mạnh cường đại của Phá Trận Hàn Độc Long, Vi Đà Thiên của Tây Phương giáo bất đắc dĩ phải phái ra ba vị La Sát Tịnh Thổ hộ pháp.

May mắn là thực lực của ba vị La Sát Tịnh Thổ hộ pháp này sau khi được ngọn lửa trắng tinh khiết tịnh hóa đã trở nên mạnh hơn so với lúc còn là Oán Hồn Quỷ Vương.

Chương 744

Đồng thời, nhờ vào thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, chúng cũng sở hữu thuộc tính cực kỳ đặc thù.

Trong tình huống như vậy, phối hợp với hai món pháp bảo mạnh mẽ, chúng đã thành công chặn đứng được cuộc tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long và Thượng Cổ Man Long Thi Khôi.

Hai món pháp bảo, nhưng thực chất hai tòa bảo tháp và Phật chung này không phải là pháp bảo theo đúng nghĩa, chúng chỉ có năng lực của pháp bảo chứ không có thực thể.

Nhưng bản thân chúng lại vô cùng đặc biệt, bảo tháp là pháp bảo do chính thần thông Tây Phương Tịnh Thổ ngưng tụ mà thành, còn Phật chung thì lại dung nạp pháp bảo dùng một lần trước đó, mượn sức mạnh còn sót lại mới có thể dung hợp tạo ra pháp bảo Phật tháp uy lực khổng lồ như hiện tại.

Bất luận là Phật chung hay bảo tháp, chúng đều là những tồn tại vô cùng lợi hại, ngăn cản Phá Trận Hàn Độc Long không thành vấn đề.

Nhưng cho dù thực lực của ba vị La Sát Tịnh Thổ hộ pháp và hai món pháp bảo có mạnh mẽ đến mức giao thủ được với Phá Trận Hàn Độc Long, vẫn có một điều không thể xem nhẹ, đó là đối thủ của Vi Đà Thiên không chỉ có một mình Phá Trận Hàn Độc Long.

Ngoài ra, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng cũng đã ra tay lần nữa.

Trước đó, gã vẫn đứng nhìn Vi Đà Thiên và Phá Trận Hàn Độc Long giao chiến đến mức lưỡng bại câu thương, để gã có thể nhân cơ hội ra tay làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng kế hoạch này cuối cùng đã không diễn ra theo ý muốn của gã.

Thứ nhất, uy lực của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ mà Vi Đà Thiên sử dụng thực sự quá lớn, Phá Trận Hàn Độc Long tạm thời không có cách nào công phá được phòng ngự của y.

Thứ hai, bởi vì bản thân Phá Trận Hàn Độc Long tuy tạm thời đứng về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải để đối phó Vi Đà Thiên, nhưng điều khiến ngay cả Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng phải bất ngờ là, bản thân Phá Trận Hàn Độc Long cũng không hoàn toàn nằm trong sự khống chế của gã.

Hết cách, để tránh cục diện Phá Trận Hàn Độc Long bị hắc hóa rồi mất kiểm soát, đồng thời cũng để đánh bại Vi Đà Thiên, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chỉ đành ra tay.

Vừa ra tay, thực lực của gã đã được bộc lộ.

Hoa sen màu lam xanh được triệu hồi từ Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán có hiệu quả khắc chế rõ rệt đối với thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, vừa tấn công Vi Đà Thiên đã suýt nữa khiến y phải chịu thiệt thòi lớn.

Nhưng may là Vi Đà Thiên phản ứng cũng rất nhanh, vội vàng dùng thần thông phòng ngự lại đòn tấn công.

Đối với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mà nói, cuộc tấn công như vậy chỉ là mới bắt đầu, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán hiển nhiên cũng không phải là pháp bảo đơn giản.

Quả nhiên, lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy hoa sen lam xanh mà mình triệu hồi tuy không thể chiến thắng Vi Đà Thiên trong một đòn, nhưng đã tạm thời tạo ra một lỗ hổng trên thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Nếu là trong lúc đấu pháp bình thường, Vi Đà Thiên có thể dễ dàng sửa chữa lỗ hổng này, nhưng hiện tại y phải một mình đối mặt với sự tấn công của hai đối thủ thực lực cường đại, đâu còn rảnh rỗi mà đi vá lại khoảng trống như vậy.

Thế là cơ hội này đã bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nắm bắt được, chỉ thấy khóe miệng gã lộ ra một nụ cười, rồi lập tức thi triển một bộ pháp quyết.

Ong ong!

Sau khi thi triển pháp quyết, nó đã được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đánh trúng lên Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Tức thì, Hỗn Nguyên Tán dường như nhận được mệnh lệnh, một lần nữa từ từ mở ra.

Lần này, thứ bay ra từ bên trong lại là từng đống lưỡi đao sắc bén.

Không có ngoại lệ, những lưỡi đao này đều nhuốm đầy máu tươi, chứa đựng oán khí và sát khí nồng nặc.

Hiển nhiên, tất cả những lưỡi đao này đều là Oán Hồn Lợi Nhận do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dùng oán khí thu thập sau khi tàn sát sinh linh và sát khí của chính lưỡi đao để rèn đúc nên!

Đúng vậy, những lưỡi đao này cũng được luyện chế bằng phương pháp tương tự như oán hồn.

Mặc dù một bên là oán hồn, một bên là lưỡi đao, nhưng cả hai đều cần phải tàn sát sinh linh, giày vò linh hồn mới có thể thành công.

Đương nhiên, những lưỡi đao oán khí này không chỉ tấn công đơn độc, sau đó Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại một lần nữa triệu hồi ra một đám oán hồn màu đen từ trong Hỗn Nguyên Tán!

Vốn dĩ, những oán hồn bị Vi Đà Thiên tiêu diệt trước đó đối với

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chỉ như chín trâu mất một sợi lông, gã có thể triệu hồi ra nhiều oán hồn hơn nữa để giao thủ với Vi Đà Thiên.

Chỉ thấy những oán hồn màu đen này lần lượt cầm lấy những lưỡi đao oán khí đang lơ lửng giữa không trung, sức mạnh oán khí của toàn bộ oán hồn đều tăng lên một tầm cao mới.

Có thể thấy, trên người một số oán hồn còn xuất hiện những thứ giống như áo giáp, đây chính là dấu hiệu tiến hóa thành Oán Hồn Quỷ Vương.

Có thể nói, sau khi nhận được sự gia trì của những lưỡi đao oán khí này, đám oán hồn đã xảy ra biến hóa.

Lúc này, chúng không còn có thể gọi là oán hồn nữa, sau khi được bổ sung oán khí và thăng hoa bởi sát khí, chúng đã trở thành một tồn tại hoàn toàn mới.

"Hắc hắc, lão lừa ngốc của Tây Phương giáo, hôm nay để ngươi xem kiệt tác của ta, xem Hỗn Nguyên Dạ La Sát lợi hại thế nào!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy vậy liền đắc ý cười một tiếng.

Lời gã vừa dứt, đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát dưới sự khống chế của gã liền lao về phía Vi Đà Thiên.

Con đường chúng đi chính là vết rách trên Tây Phương Tịnh Thổ do hoa sen lam xanh tạo ra trước đó, có thể nói là thông suốt không gì cản trở.

"Hỗn Nguyên Dạ La Sát?

Hóa ra là vậy, vậy thì hãy để bần tăng siêu độ cho những sinh linh vô tội này một phen!" Vi Đà Thiên tuy đang đối mặt với một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, nhưng trên mặt không hề có chút kinh hoảng nào, ngược lại còn tỏ ra bình thản như không có gì.

Ong ong!

Vi Đà Thiên đột nhiên thi triển một bộ Phật ấn, ngay sau đó bản thân thần thông Tây Phương Tịnh Thổ cũng xảy ra biến hóa.

Là đối thủ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng phát hiện ra sự thay đổi này, sắc mặt gã lập tức biến đổi, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Đúng lúc này, đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát xâm nhập vào Tây Phương Tịnh Thổ do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hồi ra đột nhiên đứng yên bất động.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, từng đạo trói buộc vô hình đang quấn quanh thân thể của đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát này, khiến chúng không có cơ hội tiếp tục tiến lên.

"Hừ, hóa ra là vậy, nhưng lão lừa ngốc, chút thủ đoạn nhỏ này ngươi nghĩ có tác dụng sao?" Trong lúc giao thủ với Vi Đà Thiên, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải phát hiện đối phương vậy mà đã lợi dụng vết rách trên Tây Phương Tịnh Thổ trước đó để bố trí một cái bẫy, và đã thành công dùng bẫy đó trói buộc đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát mà gã triệu hồi.

Nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã để đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát này phát động tấn công, tự nhiên gã cũng có sự tự tin của mình.

Quả nhiên, lời của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vừa dứt, trên người đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát bắt đầu bốc lên từng luồng hắc khí.

Cơ thể vốn bị trói buộc cũng bắt đầu có sức giãy giụa, dường như sự trói buộc vô hình chỉ có thể miễn cưỡng khống chế chúng.

Nhưng là đối thủ, Vi Đà Thiên nhìn thấy cảnh tượng này lại

không hề hoảng sợ, ngược lại còn tỏ ra vô cùng bình tĩnh và ung dung.

Đối mặt với tình huống này, Vi Đà Thiên lập tức thi triển pháp quyết phối hợp với thần thông để ổn định sức mạnh của những sợi dây trói vô hình, tránh cho đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát thoát ra.

Chương 745

Cùng lúc đó, những vết rách trên thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đang được Vi Đà Thiên sửa chữa lại.

Chỉ cần những vết rách này được vá lại, trong nháy mắt đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đang muốn xâm nhập vào thần thông Tây Phương Tịnh Thổ để tấn công Vi Đà Thiên sẽ trở thành cá nằm trong chậu.

Có thể nói, đây giống như một cái bẫy do Vi Đà Thiên sắp đặt.

Y cố ý giả vờ bị Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải làm phân tâm, dẫn đến không có cách nào sửa chữa những vết rách đã bị đánh vỡ trước đó, tạo cơ hội cho Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tấn công.

Đúng lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thật sự đã nắm bắt cơ hội trông như một lỗ hổng nhưng thực chất lại là một cái bẫy, phái Hỗn Nguyên Dạ La Sát tấn công.

Nhưng là đối thủ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sao có thể dễ dàng trúng kế như vậy?

Phải biết rằng gã là người thứ ba trong Ma gia Tứ tướng, nếu không có chút thực lực và trí tuệ thì làm sao có bản lĩnh tàn sát nhiều sinh linh đến thế?

"Hắc hắc, lão lừa ngốc, ngươi không phải nghĩ rằng ta không nhận ra đây là cái bẫy chứ?

Đừng quên, thủ đoạn của ta không chỉ có thế!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy thần thông Tây Phương Tịnh Thổ bắt đầu phát huy uy lực, muốn bao vây Hỗn Nguyên Dạ La Sát bên trong liền lộ ra một nụ cười lạnh, dường như đã sớm lường trước được tình

huống hiện tại.

Đúng như Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dự liệu, những đóa hoa sen lam xanh trước đó đang dây dưa với những đóa hoa bồ đề trắng tinh do Vi Đà Thiên phóng ra dường như nhận được mệnh lệnh, bắt đầu lần lượt quay ngược lại bay về phía đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đang bị trói buộc.

Hoa sen lam xanh kể từ khi xâm nhập vào thần thông Tây Phương Tịnh Thổ vẫn luôn tồn tại!

Mặc dù hoa bồ đề trắng tinh bản thân nó rất phi thường, nhưng vẫn khó có thể tiêu diệt hoàn toàn những đóa hoa sen lam xanh này.

Điều này đã cho Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cơ hội, phải biết rằng sức mạnh của những đóa hoa sen lam xanh này có lẽ không mạnh, nhưng chúng lại có thể dựa vào thuộc tính độc đáo của mình để áp chế thuộc tính đồng hóa trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Những đóa hoa sen lam xanh này mọc lên vô cùng quỷ dị, nhìn từ xa giống như những đóa sen xanh bình thường, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, có thể thấy nhụy của những đóa hoa này là một khuôn mặt người trắng bệch!

Thật khó tin, rốt cuộc là thứ gì mới có thể mọc ra những đóa hoa quái dị như vậy.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc để tìm hiểu những điều này, sau khi từ bỏ việc dây dưa với hoa bồ đề trắng, những đóa hoa sen lam xanh này liền bay về phía đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đang bị giam cầm.

Vi Đà Thiên thấy vậy liền nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rõ ràng có kế hoạch, thậm chí hành vi này của gã dường như cũng nằm trong kế hoạch.

Nhưng lúc này, vì kế hoạch của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải quá hoàn hảo, khiến Vi Đà Thiên không còn cơ hội để khống chế hoa bồ đề trắng đi ngăn cản hoa sen lam xanh.

Cùng lúc đó, Phá Trận Hàn Độc Long và Thượng Cổ Man Long Thi Khôi cũng tấn công dữ dội.

Vi Đà Thiên một mình đấu với hai đối thủ thực lực cường đại, lúc này căn bản khó có thể phân tâm, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng cục diện hiện tại dường như cũng sắp bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải phá vỡ, bởi vì nhân lúc Phá Trận Hàn Độc Long và Thượng Cổ Man Long Thi Khôi khiến Vi Đà Thiên không thể phân tâm, hoa sen lam xanh cuối cùng cũng đã bay đến chỗ đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát.

Những đóa hoa sen lam xanh vừa bay đến đã tỏa ra một sức mạnh không rõ tên, toàn bộ sức mạnh vô hình trói buộc đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đều bị đẩy lùi.

Điều này đã giúp Hỗn Nguyên Dạ La Sát khôi phục lại khả năng hành động, nhưng sự thay đổi này vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, những đóa hoa sen lam xanh sau khi đẩy lùi sức mạnh vô hình trói buộc Hỗn Nguyên Dạ La Sát, lại giống như gió ngừng thổi, mất đi động lực lơ lửng giữa không trung, từ từ rơi xuống người đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát.

Lúc này, Hỗn Nguyên Dạ La Sát lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Có thể thấy những đóa hoa sen lam xanh sau khi rơi xuống thân thể Hỗn Nguyên Dạ La Sát, đã biến thành từng lớp áo giáp bám vào người đám Dạ La Sát oán hồn đen kịt!

Sau đó, đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát này đồng loạt khoác lên mình

bộ áo giáp màu lam xanh tỏa ra sức mạnh không rõ tên!

Đồng thời, đầu của Hỗn Nguyên Dạ La Sát cũng biến thành khuôn mặt người trắng bệch!

Những khuôn mặt người đó chính là nhụy hoa màu trắng của hoa sen lam xanh trước đó, vô cùng quỷ dị!

"Ha ha, không ngờ tới phải không, lão lừa ngốc?

Các thần thông của ta đều là một vòng nối tiếp một vòng, mỗi một linh vật triệu hồi ra đều có thể dung hợp lại với nhau, như vậy mới có thể hình thành nên đạo binh hoàn chỉnh của ta!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sau khi thấy sự thay đổi này, liền đắc ý cười lớn, hóa ra tất cả những bố cục mà gã làm đều là để có thể thuận lợi triệu hồi ra một đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đạo binh!

Thực tế, đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát hiện tại không phải ở trạng thái mạnh nhất.

Nếu ba Oán Hồn Quỷ Vương màu máu trước đó không bị Vi Đà Thiên dùng sức mạnh của pháp bảo dùng một lần kia trấn áp và luyện hóa thành La Sát Tịnh Thổ hộ pháp, thì hiện tại, kẻ dẫn đầu đám Hỗn Nguyên Dạ La Sát đạo binh này sẽ là ba thống lĩnh cấp Quỷ Vương, sức mạnh phát huy ra sẽ còn mạnh hơn nữa.

Nhưng đối với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiện tại thì điều này có thể chấp nhận được, vì cho đến nay, mọi kế hoạch của gã đều diễn ra thuận lợi.

Đương nhiên, gã không hề biết rằng, kế hoạch của Vi Đà Thiên để giúp Phá Trận Hàn Độc Long tỉnh lại cũng đang chậm rãi tiến hành!

Ầm ầm ầm!

Giây tiếp theo, Phật quang bao trùm lấy Phá Trận Hàn Độc Long!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng cũng đã triệu hồi ra đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát của mình sau bao lần bố cục.

Đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có chút đặc thù, nó không phải là đạo binh truyền thống, mà dùng thân thể oán hồn kết hợp với lưỡi đao oán khí và hoa sen lam xanh, ba thứ hợp nhất mới có thể hình thành nên thể hoàn chỉnh.

Còn về lý do tại sao Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại chọn cách này để bồi dưỡng đạo binh, cũng chỉ có một mình gã biết.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sau khi triệu hồi thành công đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát, tự nhiên muốn thừa thắng xông lên, tấn công Vi Đà Thiên.

Dù sao để có được hiệu quả như vậy, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng đã bố cục rất lâu, khó khăn lắm mới có thể triệu hồi ra đám đạo binh uy lực khổng lồ này trước mặt Vi Đà Thiên.

Đương nhiên, ngay khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hồi ra đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát và chuẩn bị tấn công thần thông Tây Phương Tịnh Thổ một lần nữa, Vi Đà Thiên lại có một hành động khiến người ta bất ngờ!

Đó là y tập trung phần lớn sức mạnh của Tây Phương Tịnh Thổ vào một mục tiêu duy nhất, mục tiêu này không phải là đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát hay Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, mà là Phá Trận Hàn Độc Long đang bị hắc hóa.

Chỉ thấy Phật quang ngập trời ngưng tụ lại, giống như một tấm màn sắt, bao vây chặt chẽ Phá Trận Hàn Độc Long.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đang giao đấu với đám La Sát Tịnh Thổ hộ pháp dưới trướng Vi Đà Thiên, căn bản không có thời

gian để ý đến những thứ này.

Thế là khi Phá Trận Hàn Độc Long kịp phản ứng, cả người đã bị Phật quang bao phủ.

"Đáng ghét!

Lão lừa ngốc này rốt cuộc muốn làm gì!" Phá Trận Hàn Độc Long sau khi phản ứng lại việc bị Vi Đà Thiên dùng thần thông Tây Phương Tịnh Thổ vây khốn, tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, vừa chửi bới ầm ĩ vừa thử dùng thần thông phá hủy lớp Phật quang bao phủ.

Chương 746

Nhưng Vi Đà Thiên tự nhiên sẽ không để Phá Trận Hàn Độc Long được như ý.

Sở dĩ y phải tốn nhiều công sức như vậy, thậm chí không tiếc để Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hồi ra đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát đáng sợ đến thế, chính là để có được cơ hội toàn lực tịnh hóa Phá Trận Hàn Độc Long!

Dù sao nếu vừa rồi đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải phối hợp với Phá Trận Hàn Độc Long, thì Vi Đà Thiên cũng không có trăm phần trăm tự tin có thể đỡ được đòn tấn công đó, chẳng bằng liều mạng một phen.

Chỉ cần có thể giải trừ trạng thái hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long, thì Vi Đà Thiên sẽ bớt đi một phiền phức lớn, việc còn lại chỉ là chuyên tâm đối phó với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Để đạt được mục tiêu này, Vi Đà Thiên tự nhiên sẽ không để Phá Trận Hàn Độc Long thoát khỏi cái bẫy mà y đã dày công sắp đặt.

Vi Đà Thiên tâm niệm vừa động, liền khống chế hai hộ pháp đi kiềm chế Phá Trận Hàn Độc Long.

Lúc này, Vi Đà Thiên đã đưa ra lựa chọn, so với Phá Trận Hàn Độc Long, y chọn giải quyết điểm dễ giải quyết nhất trước.

Ngược lại, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lúc này lại có chút do dự, vì gã không biết nên làm gì.

Dù sao đứng trên góc độ đồng minh, hiện tại Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Phá Trận Hàn Độc Long là đồng bạn, trơ mắt nhìn đồng bạn bị vây khốn mà không cứu thì không đúng lắm.

Nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại nghĩ, dù sao Phá Trận Hàn Độc Long này cũng là tu đạo giả đã giết chết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, hiện tại Hỗn Nguyên Dạ La Sát chỉ cần nhân cơ hội Vi Đà Thiên toàn lực vây khốn Phá Trận Hàn Độc Long, là có thể trọng thương Vi Đà Thiên!

Nghĩ đến đây, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã hạ quyết tâm, trên mặt không còn chút ý cười nào, ngược lại là một vẻ mặt đầy sát ý nhìn chằm chằm Vi Đà Thiên đối diện.

"Đáng ghét a, thứ Phật quang đáng ghét này!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, ngươi còn nhìn gì nữa?

Mau tới giúp ta!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long bị thần thông Tây Phương Tịnh Thổ vây khốn đã chủ động cầu cứu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, vì hiện tại hắn sắp không trụ nổi nữa rồi.

Phật quang bên trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ có uy lực đặc thù, có thể khiến tâm linh con người được tịnh hóa, đồng thời không nhịn được mà nảy sinh lòng hướng về Phật môn.

Nhưng điều quan trọng hơn là ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long bắt đầu cảm thấy ý chí thực sự của Phá Trận Hàn Độc Long sắp tỉnh lại.

Ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long rất rõ ràng, một khi ý chí nguyên bản của cơ thể tỉnh lại, nó sẽ gặp phải tình huống nguy hiểm, trực tiếp nhất là bị diệt sạch!

Vì vậy, khi ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long ý thức được tính mạng mình đang bị đe dọa, nó đã không do dự mà cầu cứu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Trong mắt Phá Trận Hàn Độc Long lúc này, người duy nhất có thể giúp mình chỉ có Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, dù sao hiện tại hắn

vẫn luôn bị Phật quang của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ ảnh hưởng, dẫn đến thần thông vốn có khó phát huy toàn bộ sức mạnh, thậm chí có những thần thông uy lực cực lớn hoàn toàn không thể sử dụng được.

Ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long cũng không dám sử dụng thần thông quá mạnh, vì sử dụng thần thông càng mạnh thì càng tiêu hao nhiều tâm thần, hiện tại nó phải phân ra một phần tâm thần để trấn áp ý chí vốn thuộc về Phá Trận Hàn Độc Long, đâu còn cơ hội sử dụng thần thông mạnh để thoát khỏi sự trói buộc của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ?

Có thể thấy, trên chiến trường giao đấu của ba người, Thượng Cổ Man Long Thi Khôi vốn khí tức cường đại cũng vì Phá Trận Hàn Độc Long không có thời gian khống chế mà đứng yên bất động, cứ thế rơi từ trên không trung xuống.

Tình thế của Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại vô cùng nguy cấp, đối với hắn, người duy nhất có thể cứu được mình chỉ có Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Nhưng lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã đưa ra quyết định, đó là... từ bỏ Phá Trận Hàn Độc Long, nhân lúc Vi Đà Thiên toàn lực đối phó Phá Trận Hàn Độc Long, gã sẽ để Hỗn Nguyên Dạ La Sát tấn công giết chết Vi Đà Thiên!

Ong ong ong!

Đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát không chút do dự, thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân lao về phía Vi Đà Thiên.

Ý đồ của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rất đơn giản, đó là chỉ cần giết chết Vi Đà Thiên thì nguy cơ của Phá Trận Hàn Độc Long tự nhiên sẽ được giải quyết.

Cho dù sau đó Phá Trận Hàn Độc Long bị tịnh hóa thành công, thì lúc đó Vi Đà Thiên cũng đã bị trọng thương.

Một Đa Văn Thiên Vương trạng thái hoàn hảo, thực lực không hề suy giảm, chẳng lẽ lại sợ hai người bọn họ sao?

Thế là, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã lựa chọn như vậy.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long cách lớp Phật quang mờ ảo, cũng đã nhìn rõ ý đồ của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, trong lòng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Bởi vì hắn biết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải sẽ không cứu mình, thậm chí còn muốn để hắn làm hòn đá lót đường kiềm chế Vi Đà Thiên!

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải khống chế đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát tấn công Vi Đà Thiên.

Lúc này, Vi Đà Thiên vì gần như toàn bộ tâm lực đều đặt vào việc trấn áp và tịnh hóa ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long, dù sao Phá Trận Hàn Độc Long có thể bị áp chế đến mức này, Vi Đà Thiên cũng đã phải trả giá rất lớn.

Nhưng dù vậy, Vi Đà Thiên cũng không hề xem nhẹ đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát này.

Hóa thân Bồ Đề Thụ của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ sau lưng y, cành cây khẽ rung động, từ những cành lá đó xuất hiện những người tí hon.

Những người tí hon này không phải thứ gì khác, chính là Phật Quang Chi Linh mà Vi Đà Thiên đã phóng ra trước đó.

Những Phật Quang Chi Linh này nhận được chỉ lệnh của Vi Đà

Thiên, lần lượt lao về phía Hỗn Nguyên Dạ La Sát đối diện.

Những Phật Quang Chi Linh này do Vi Đà Thiên bồi dưỡng, bản thân có linh tính nhất định, khi sử dụng cũng không tốn quá nhiều tâm thần.

Nhưng những Phật Quang Chi Linh trước đó, thực lực cùng lắm chỉ tương đương với những oán hồn bình thường mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hồi lúc đầu, chỉ dựa vào đặc tính của Phật Quang Chi Linh mới có thể áp chế được những oán hồn kia.

Nhưng hiện tại đã khác, thực lực của những Phật Quang Chi Linh này không bằng Hỗn Nguyên Dạ La Sát hiện tại, cho dù Vi Đà Thiên phái chúng ra ngăn cản cuộc tấn công, cũng khó có hiệu quả.

"Hừ, lão lừa ngốc, ta thấy ngươi đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, thật sự nghĩ rằng có thể một chọi hai sao?" Ý nghĩ tương tự cũng xuất hiện trong đầu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, sau khi nhìn thấy những Phật Quang Chi Linh này, gã hiểu rằng đây là sự kháng cự cuối cùng của Vi Đà Thiên.

Nhưng trong mắt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, thủ đoạn này chẳng qua chỉ là sự giãy giụa yếu ớt vô lực, Hỗn Nguyên Dạ La Sát không thể nào bị những Phật Quang Chi Linh nhỏ bé này ngăn cản được.

Vi Đà Thiên lại dường như không biết những điều này, hoặc là căn bản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng những Phật Quang Chi Linh này để cố gắng chống lại đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát uy lực khổng lồ của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Cuối cùng, đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát và những Phật Quang Chi Linh đã va chạm vào nhau.

Kết quả cuộc giao chiến giữa đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát và

Phật Quang Chi Linh đúng như Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dự liệu.

Sau khi được dung hợp ba trong một từ thân thể oán hồn, lưỡi đao oán khí và hoa sen lam xanh, sức mạnh của đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát vô cùng cường đại.

Mặc dù Phật Quang Chi Linh phối hợp với thần thông Tây Phương Tịnh Thổ có tác dụng khắc chế oán khí và oán hồn, nhưng cuối cùng vẫn bị áp đảo.

Chương 747

Có thể thấy Phật Quang Chi Linh bị đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát đánh cho tan tác, đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Phật Quang Chi Linh đã bị tiêu diệt sạch sẽ, những kẻ còn sống sót cũng khó có tác dụng gì lớn.

Đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát cuối cùng cũng đã dọn dẹp xong chướng ngại, bắt đầu tấn công Vi Đà Thiên.

Lúc này, mất đi sự che chở của Phật Quang Chi Linh, Vi Đà Thiên chỉ có thể một mình đối kháng với đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát.

Mặc dù Vi Đà Thiên có mấy món pháp bảo uy lực không tồi, nhưng trước những lưỡi đao oán khí mạnh mẽ của đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát, chúng không hề có sức chống cự.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đứng từ xa quan sát, vô cùng hài lòng với kết quả này.

"Hắc hắc, tu vi của lão lừa ngốc này không tệ, lát nữa sẽ để ngươi trở thành chất dinh dưỡng cho Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán của ta!" Hóa ra lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã chắc chắn mình thắng, gã định hút Vi Đà Thiên vào trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Phải biết rằng Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán là một món pháp bảo vô cùng tà ác, bất cứ người nào hoặc pháp bảo nào bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán, sau một thời gian nhất định đều sẽ hóa thành một vũng nước mủ.

Đây cũng là lý do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chắc chắn có

thể nhân cơ hội này đánh bại Vi Đà Thiên.

Đương nhiên, cái gọi là đánh bại này cũng chỉ là một mình gã đánh bại Vi Đà Thiên, còn về phía Phá Trận Hàn Độc Long đang bị vây khốn, gã không hề quan tâm đến sự sống chết của đối phương.

Lúc này, mấy món pháp bảo phòng ngự của Vi Đà Thiên đều đã bị phá vỡ, đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát sắp sửa tung ra một đòn chí mạng cho Vi Đà Thiên.

Nhưng đúng lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Phật quang của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ vốn đang vây khốn Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên gợn sóng như sóng biển, sau đó dường như có thứ gì đó từ bên trong muốn xông ra, nổ tung!

Ầm ầm ầm!

Đợi Phật quang tan đi, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng tại chỗ.

Ngoài những mảnh vỡ áo giáp đen kịt bay lơ lửng, đâu còn thấy tung tích của Phá Trận Hàn Độc Long.

“Chuyện gì thế này?

Phá Trận Hàn Độc Long đâu rồi?” Ngay khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải còn đang hơi ngơ ngác, một luồng sát ý ập về phía gã!

“Không ổn, luồng sát ý này...” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhạy bén đột nhiên cảm nhận được luồng sát ý, trong nháy mắt đã phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra.

Soạt soạt!

Trong chớp mắt, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã bay lên đỉnh đầu gã, hạ xuống từng đạo lưu quang màu xanh.

Giống như một lớp rào chắn vô hình, bảo vệ gã vững chắc bên trong.

Nhưng lúc này, đòn tấn công đã ập đến!

"Ma Lễ Hải, tên tiểu nhân nhà ngươi, nạp mạng!" Lúc này, sau lưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vang lên một tiếng gầm thét, nhìn lại thì ra chính là Phá Trận Hàn Độc Long đã bị vây khốn trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ trước đó.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long tuy vẫn khoác bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt, nhưng đã xuất hiện những vết rách, trông vô cùng tàn tạ.

Trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, Phá Trận Hàn Độc Long rõ ràng cũng đã giãy giụa rất lâu, cộng thêm sức mạnh của bản thân không thể phát huy hoàn toàn, nên bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt vốn kiên cố trên người đã bị rách nát.

Những mảnh vỡ áo giáp nanh vuốt đen kịt mà Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhìn thấy trước đó, hiển nhiên là rơi ra từ người Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, sau khi thoát khỏi vòng vây, việc đầu tiên Phá Trận Hàn Độc Long làm lại là tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vì đã nhận ra sát khí nên đã dùng Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán để chuẩn bị một lớp bảo vệ.

Nhưng cho dù Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải phản ứng rất nhanh, lúc này vẫn bị Phá Trận Hàn Độc Long tiếp cận thành công.

“Tốt cho ngươi lắm, Ma Lễ Hải, dám để lão tử đi bán mạng cho ngươi!

Chết đi, Hư Không Tê Liệt Trảo!” Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng oán hận Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, trực tiếp sử dụng thần thông mạnh nhất Hư Không Tê Liệt Trảo!

Ầm!

Ảo ảnh móng vuốt rồng nanh vuốt đen kịt xuất hiện trước mắt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Trước đó, huynh đệ của gã là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ cũng đã từng nếm trải đòn tấn công này.

“Sao có thể!

Thực lực lại mạnh đến thế!” Điều khiến Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không ngờ tới là, cho dù Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại trông thảm hại như vậy, nhưng sức mạnh bộc phát từ thần thông của hắn vẫn mạnh mẽ như thế.

Thậm chí vì bản thân đang vô cùng phẫn nộ, uy lực của đòn Hư Không Tê Liệt Trảo lần này dường như còn mạnh hơn vài phần.

Cứ như vậy, ảo ảnh móng vuốt rồng nanh vuốt đen kịt tấn công lên lớp bảo vệ của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Rắc rắc!

Cho dù lớp bảo vệ màu xanh này là thần thông phòng ngự do Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán tạo ra, nhưng vẫn bị vỡ tan dưới đòn tấn công phẫn nộ của Phá Trận Hàn Độc Long.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự nhiên cũng bị Hư Không Tê Liệt Trảo đánh trúng, cả người bay ra ngoài như diều đứt dây.

Nhưng tuy Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải bị Hư Không Tê Liệt Trảo tấn công trông rất thảm hại, nhưng nhờ vào tu vi mạnh mẽ và Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, gã đã không bị xé thành hai nửa.

Nhưng chắc chắn là đã bị thương, dù sao Phá Trận Hàn Độc Long tuy không có pháp bảo mạnh mẽ, nhưng thân thể của hắn sau khi được huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Man Long cường hóa, sức mạnh của bản thân không thua kém Thượng Cổ Man Long thực sự.

Thân thể của Thượng Cổ Man Long vô cùng mạnh mẽ, tương đương với một món pháp bảo khổng lồ.

Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại cũng vậy, tất cả các bộ phận trên cơ thể có thể dùng để tấn công đều là những pháp bảo vô cùng mạnh mẽ.

"Khụ khụ, tốt cho ngươi lắm, Phá Trận Hàn Độc Long, chẳng lẽ ngươi quên ai đã giúp ngươi trấn áp ý thức bản thể sao?

Hôm nay lại dám lấy oán báo ân, cẩn thận ta sẽ cho ngươi biết tay!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải căm hận nhìn Phá Trận Hàn Độc Long đối diện, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Chương 748

"Hừ, tên tội đồ nhà ngươi mà cũng có mặt mũi nói những lời này sao?

Hôm nay nếu không nhờ có Vi Đà Thiên đạo hữu ra tay tương trợ, ta có lẽ đã thật sự bị ý chí hắc hóa trong cơ thể áp chế rồi!" Hóa ra Phá Trận Hàn Độc Long đã làm rõ trạng thái hiện tại của mình, không còn bị hắc hóa!

Nói cách khác, Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại đã tỉnh táo lại, tự nhiên cũng không còn đứng về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nữa.

Phật quang ngập trời của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ trước đó cũng không phải do Phá Trận Hàn Độc Long công phá mà tan biến.

Nguyên nhân tự nhiên là vì lúc đó Phá Trận Hàn Độc Long đã được tịnh hóa, ý chí nguyên bản của hắn đã tỉnh lại và thay thế cho ý chí hắc hóa đối đầu với Vi Đà Thiên trước đó.

Cũng chính vì vậy, sau khi thoát khỏi sự trói buộc, việc đầu tiên Phá Trận Hàn Độc Long làm là tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

"Đáng ghét, sao lại thế này, kế hoạch mà ta dày công sắp đặt chẳng lẽ lại thất bại như vậy sao?" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dường như cảm ứng được điều gì đó, nghiêng người nhìn về phía Vi Đà Thiên.

Chỉ thấy lúc này Vi Đà Thiên tuy cũng bị thương, nhưng lại đã thả Phá Trận Hàn Độc Long ra vào thời khắc cuối cùng, một lần nữa sử dụng thần thông Tây Phương Tịnh Thổ cho mình, thành công chặn đứng đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát đang tấn công mình!

Phải biết rằng đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát tuy rất mạnh, nhưng Vi Đà Thiên hiện tại đã có thể sử dụng toàn bộ thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, tự nhiên sẽ không để đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát này làm càn.

Có thể thấy, xung quanh Vi Đà Thiên lúc này lại một lần nữa bị Phật quang bao phủ, Phật quang mạnh mẽ cùng với ba vị La Sát Tịnh Thổ hộ pháp đồng loạt đối kháng với đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát.

Ba vị La Sát Tịnh Thổ hộ pháp và hai món pháp bảo đều rất mạnh, trước đó vì phải đối phó với Phá Trận Hàn Độc Long nên không thể thoát thân được.

Bây giờ thì tốt rồi, Phá Trận Hàn Độc Long không chỉ kịp thời tỉnh lại, mà còn tiên phong tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Cứ như vậy, Vi Đà Thiên có thể nhân lúc Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không rảnh lo cho bản thân, kịp thời ổn định lại cục diện.

"Ha ha, không ngờ tới phải không, Ma Lễ Hải, ta lại làm như vậy phải không?" Trong lúc Phá Trận Hàn Độc Long và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang đối đầu, Phá Trận Hàn Độc Long đột nhiên thay đổi một vẻ mặt khác, ngữ khí và thần thái nói chuyện hệt như Phá Trận Hàn Độc Long ở trạng thái hắc hóa trước đó.

"Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ, tên này vì để trả thù ta, mà lại chủ động thả ý thức bản thể ra?" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là một kẻ âm mưu, bản thân cũng không ngốc, nhìn thấy bộ dạng của Phá Trận Hàn Độc Long liền lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

"Không sai, xem ra ngươi cũng không ngốc, tên kia vì để báo thù, đã chủ động để ý thức của ta tiếp quản lại cơ thể, cho nên hiện tại ta

mới có thể khôi phục toàn bộ ý thức nhanh như vậy!" Lời nói lúc này lại là của ý thức nguyên bản của Phá Trận Hàn Độc Long, từ trong lời nói của hắn có thể nghe ra, không phải thần thông Tây Phương Tịnh Thổ của Vi Đà Thiên đã tiêu diệt ý chí hắc hóa, mà là ý chí hắc hóa trong tình huống biết mình không thể thoát ra được đã chủ động giao dịch với ý thức bản thể.

Sở dĩ phải làm như vậy, cũng là vì ý chí hắc hóa nếu không để ý thức bản thể quay về, thì Vi Đà Thiên sẽ không rút lại thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Nhưng may là cuối cùng mọi chuyện đều đã thành công, Phá Trận Hàn Độc Long sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên là tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Vi Đà Thiên cũng có thể trong một thời gian ngắn, có được chút cơ hội để thở, còn về ý chí hắc hóa của Phá Trận Hàn Độc Long, tuy không thể khống chế lại cơ thể nữa, nhưng sự tồn tại của nó vẫn chưa biến mất.

"À à, hóa ra là vậy, đây là kế hoạch của Vi Đà Thiên sao?" Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, kẻ thứ tư trong Ma gia Tứ tướng cũng đã hiểu ra, hóa ra tất cả những gì gã nhìn thấy trước đó đều là kế hoạch do Vi Đà Thiên bày ra.

Bề ngoài trông như Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải từng bước đẩy Vi Đà Thiên vào tuyệt cảnh, nhưng thực tế lại là Vi Đà Thiên đã lợi dụng kế hoạch của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, thành công giải cứu Phá Trận Hàn Độc Long.

Cuối cùng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vì không kịp thời nhận ra kế hoạch của Vi Đà Thiên, mới dẫn đến cục diện hiện tại.

Tình hình của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiện tại có chút nguy hiểm, vì bây giờ đến lượt gã phải một mình đấu với Phá Trận

Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên.

Tình huống nguy hiểm của Vi Đà Thiên trước đó, giờ cũng đã xảy ra trên người Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Ánh mắt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có chút ngưng trọng, đó là vì gã biết tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, nếu có bất trắc xảy ra, thì sẽ không có cách nào đánh bại Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên.

Nhưng như vậy, cũng không có nghĩa là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không còn cơ hội.

"Hắc hắc, hai người các ngươi nghĩ rằng bây giờ liên thủ là có thể đánh bại ta sao?

Không phải là quá ngây thơ rồi sao?" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải trên mặt lại lộ ra nụ cười, liếc nhìn Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên một cái. "Hừ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, bây giờ ngươi còn cười được, lát nữa ta muốn xem ngươi chết như thế nào!" Phá Trận Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó thi triển ra một đạo pháp quyết, từng luồng dao động pháp lực mạnh mẽ truyền ra từ cơ thể hắn, xem ra hắn định sử dụng một thần thông vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không thì, Phá Trận Hàn Độc Long sẽ không gây ra dao động pháp lực lớn như vậy.

Lúc này ở một bên khác, Vi Đà Thiên cũng ý thức được thời gian cấp bách, phải nhân lúc sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long vẫn còn ở trạng thái hiện tại, liên thủ với hắn đánh bại Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Thế là, Vi Đà Thiên cũng thi triển ra một bộ pháp quyết thần thông mạnh mẽ, trước tiên trong miệng niệm kinh, hai tay cũng bày ra một

bộ Phật ấn huyền ảo tràn đầy Phật tính!

Cùng lúc đó, một hư ảnh cũng xuất hiện sau lưng Vi Đà Thiên.

Hư ảnh này rõ ràng chỉ có kích thước bình thường, nhưng trong mắt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại vô cùng to lớn!

Có thể thấy rõ ràng, hư ảnh này không phải là cây Bồ Đề, mà là một vị thần Phật khổng lồ!

Vị thần Phật này từ bi hiền hậu, một bàn tay đặt trước ngực, thậm chí trên khuôn mặt của thần Phật còn lưu lại một nụ cười.

Nhìn thấy hư ảnh thần Phật như vậy, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không thể ngồi yên được nữa, vì gã đã nhận ra lần này thần thông mà Vi Đà Thiên sử dụng không còn đơn giản nữa, đây là một đòn tấn công mạnh mẽ ngang với thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, hiện tại gã cũng phải cẩn thận đối phó.

Lúc này, ở một bên khác, Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã sử dụng thần thông của mình.

"Gào gào gào!" Có thể thấy, Thượng Cổ Man Long Thi Khôi mà Phá Trận Hàn Độc Long triệu hồi ra trước đó lại một lần nữa bay lên, đứng sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long.

Nhưng hiện tại Phá Trận Hàn Độc Long đã tỉnh táo, Thượng Cổ Man Long Thi Khôi cũng nằm dưới sự khống chế của hắn, tự nhiên sẽ không đi tấn công Vi Đà Thiên nữa.

Thượng Cổ Man Long Thi Khôi bay lượn trên đầu Phá Trận Hàn Độc Long, giống như đôi cánh của tử thần, từng đạo thần thông Ám Chi Đại Đạo hắc ám bắt đầu bao phủ trên đầu Phá Trận Hàn Độc Long, nhìn qua một mảnh đen kịt, nếu người ngoài không biết chuyện nhìn thấy sẽ tưởng trời đã tối.

Cùng lúc đó, khí tức của Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã tăng lên

đến đỉnh điểm, tuy bộ áo giáp nanh vuốt đen kịt ban đầu đã vỡ nát, nhưng dưới sự khống chế của thần thông Phá Trận Hàn Độc Long, một luồng sức mạnh còn mạnh hơn đã bao bọc lấy cơ thể hắn.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đã phát huy hết sức mạnh trong huyết mạch bản nguyên của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, tin rằng chỉ cần trận chiến này kết thúc, Phá Trận Hàn Độc Long có thể dựa vào thu hoạch của trận đấu pháp hôm nay mà yên tâm bế quan một thời gian để đột phá cảnh giới hiện tại.

Đồng thời, sau khi Phá Trận Hàn Độc Long tỉnh lại, bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long trong cơ thể hắn cũng một lần nữa bộc phát ra sức mạnh mạnh mẽ hơn.

"Gào gào gào!

Chết đi, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!" Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long đã phát huy ra sức mạnh mạnh nhất của mình, cả người trông như được bao bọc bởi một lớp năng lượng màu đen, mơ hồ có thể thấy những gai nhọn từ lớp năng lượng đó xuất hiện, và một đôi mắt đỏ như máu!

Nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy vậy lại không hề sợ hãi, ngược lại cũng phát động toàn bộ sức mạnh của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Sức mạnh của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán vừa được phóng thích, đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải triệu hồi ra trước đó cũng lại một lần nữa trở nên táo động, dường như bị kích thích.

Chương 749

Nhưng Vi Đà Thiên hiển nhiên sẽ không cho đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát hung thần ác sát này bất kỳ cơ hội nào, tâm niệm vừa động liền để sức mạnh của thần thông Tây Phương Tịnh Thổ phong ấn chặt chẽ đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát này.

Đương nhiên, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lúc này hiển nhiên không đặt hy vọng chiến thắng vào đám đạo binh Hỗn Nguyên Dạ La Sát đang bị Vi Đà Thiên dùng kế vây khốn trong thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

Hoặc là, từ đầu đến cuối, thủ đoạn chiến thắng của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không phải là đạo binh hay Oán Hồn Quỷ Vương, con át chủ bài thực sự luôn là Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán trong tay gã!

Đúng vậy, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Giống như con mãng xà trắng lớn sủng vật của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán cũng vô cùng mạnh mẽ và đặc thù.

Dù sao đây cũng là một món Tiên Thiên Pháp Bảo, những pháp bảo thông thường căn bản không thể so sánh được.

Đến bây giờ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiểu rằng nếu chỉ dựa vào những thủ đoạn nhỏ đó, khó có thể chiến thắng được Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên đã sử dụng toàn lực.

Thế là, lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng chuẩn bị sử dụng thần thông mạnh nhất của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán!

“Kẻ phải chết là ngươi mới đúng, Phá Trận Hàn Độc Long, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của ta, ta có lẽ sẽ giữ lại cho ngươi một mạng nhỏ, nhưng hiện tại ngươi đã cùng lão lừa ngốc này muốn tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!” Có lẽ vì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang thúc đẩy pháp bảo, thời gian phát động tấn công lại sớm hơn Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên một chút.

Lúc này, chỉ thấy trên bầu trời Tuyệt Long Lĩnh đột nhiên nổi lên một trận gió lớn.

Vốn không có dấu hiệu trời tối hay sắp mưa, nhưng lại đột nhiên nổi gió lớn trông vô cùng kỳ quái.

Nhưng tình huống này đương nhiên không phải tự nhiên xuất hiện, kẻ đầu sỏ gây ra tất cả không phải ai khác, chính là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang thúc đẩy Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Chỉ thấy lúc này, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán đã hoàn toàn mở ra.

Nhưng Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán không phải dùng để che mưa, mà là để giết người!

“Ha ha, tất cả hãy bị hút vào trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán hóa thành một vũng nước mủ đi!” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, sau đó đánh một đạo pháp quyết vào Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Trong nháy mắt, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán dường như nhận được chỉ lệnh, từ từ bắt đầu xoay tròn.

Đừng nhìn tốc độ xoay của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán có vẻ chậm, nhưng đột nhiên từ trong đó truyền ra một lực hút khổng

lồ!

Đúng vậy, một lực hút khổng lồ, chiếc ô màu xanh lục lúc này trông giống như một hố đen màu xanh lục.

Dưới lực hút khổng lồ của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, đá và cây cối trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh đều bị lực hút mạnh mẽ đó hút vào.

Điều khiến người ta kỳ lạ là, rõ ràng chiếc ô Hỗn Nguyên Tán này cũng chỉ có kích thước như một chiếc ô bình thường, nhưng lại giống như một cái động không đáy, hút tất cả những thứ đó vào, trông vô cùng đáng sợ, vì dường như không có thứ gì có thể lấp đầy được nó.

Cảm giác cơ thể bị hút đi một cách cưỡng bức, lúc này cũng xuất hiện trên người Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên.

Hai người tuy tu vi cao thâm, nhưng đều cảm thấy cơ thể mình đang không kiểm soát được mà bị chiếc ô Hỗn Nguyên Tán trên đầu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hút đi.

"Hừ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng dựa vào cái Tiên Thiên Pháp Bảo này của ngươi là có thể đánh bại hai chúng ta liên thủ sao?" Phá Trận Hàn Độc Long bắt đầu điều động pháp lực trong cơ thể, để có thể ổn định lại, tránh bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán.

Nhưng như vậy, cơ thể Phá Trận Hàn Độc Long cũng bắt đầu không kiểm soát được nữa, dường như việc Phá Trận Hàn Độc Long dùng pháp lực toàn thân để đối kháng với lực hút mạnh mẽ đó cũng không thành công.

Ở một bên khác, trạng thái của Vi Đà Thiên lại tốt hơn, nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì y có thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, loại thần thông này bản thân nó nhấn mạnh tầm quan trọng của căn cơ,

nếu không vì vậy, với sức mạnh nhục thân không mạnh của Vi Đà Thiên, y đã sớm bị Hỗn Nguyên Tán hút vào.

Nhưng dù vậy, Vi Đà Thiên vẫn cảm thấy sức mạnh truyền ra từ Hỗn Nguyên Tán dường như không thể chống lại được.

Nhận ra điều này, trên mặt Vi Đà Thiên lộ ra vẻ suy tư.

Hiện tại Vi Đà Thiên đã nhận ra, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán này không chỉ chứa đựng lực hút thông thường đơn giản như vậy, trong đó hẳn là có chứa đựng một loại sức mạnh đại đạo nào đó, cho nên mới có thể có hiệu quả như vậy.

Nếu không, chỉ đơn thuần so về sức mạnh, thì lúc này Phá Trận Hàn Độc Long đã sớm thoát khỏi ảnh hưởng rồi.

"Đáng ghét, ta không quan tâm Tiên Thiên Pháp Bảo của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lợi hại đến đâu, bây giờ ngươi hãy nhận chiêu đi!" Có lẽ vì trước đó bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải khống chế hắc hóa, Phá Trận Hàn Độc Long hiện tại vô cùng không vui khi ở trong thế bị động này, thế là chủ động phát động tấn công.

"Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo!" Trong tình huống như vậy, Phá Trận Hàn Độc Long đã sử dụng thần thông kết hợp giữa Ám Chi Đại Đạo mà hắn lĩnh ngộ và sức mạnh Thượng Cổ Man Long trong cơ thể.

Hai loại sức mạnh dung hợp với nhau, đã giúp Phá Trận Hàn Độc Long có thể sử dụng ra một thần thông mạnh mẽ như vậy.

Ở một bên khác, Vi Đà Thiên thấy Phá Trận Hàn Độc Long đã chọn tấn công, bản thân tuy hiện tại không mấy thuận lợi để phát động tấn công, nhưng vì để không bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đánh bại từng người một, tự nhiên cũng chỉ có thể theo sau tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

“Như Lai Thần Chưởng, chiêu thứ nhất, Niêm Hoa Nhất Tiếu!” Trên mặt Vi Đà Thiên lộ ra vẻ từ bi, sau đó một chưởng từ từ đánh ra.

Cùng với một chưởng đánh ra, hư ảnh Phật Tổ sau lưng Vi Đà Thiên cũng theo đó đánh ra một chưởng.

Một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, rõ ràng Vi Đà Thiên không hề di chuyển cơ thể, hư ảnh thần Phật sau lưng cũng không di chuyển vị trí, nhưng một chưởng đánh ra lại dường như có thể kéo dài vô hạn, đánh về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Nhưng trong tình huống này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đối mặt với sự tấn công liên thủ của hai người, biểu cảm trên mặt lại không hề có chút kinh hoảng nào, ngược lại còn tỏ ra bình thản, dường như không thèm để ý đến đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên.

“Hắc hắc, hôm nay để các ngươi biết, thế nào là Tiên Thiên Pháp Bảo!

Uy lực như vậy không phải là hai người các ngươi liên thủ có thể chống lại được!” Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lạnh một tiếng, sau đó dị biến xuất hiện.

Chiếc ô Hỗn Nguyên Tán đang lơ lửng trên đỉnh đầu gã dường như nhận được mệnh lệnh, đột nhiên lực hút tăng lên gấp bội!

Soạt soạt soạt!

Chỉ thấy bùn đất, cỏ cây trên mặt đất đều bị hút lên, bay về phía chiếc ô Hỗn Nguyên Tán giữa không trung.

Nhưng bùn đất cỏ cây hiển nhiên không phải là mục tiêu tấn công của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, mục tiêu thực sự của gã vẫn là Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên!

Đến bây giờ, hai người cũng đã cảm thấy có điều bất thường.

Đó là cơ thể không còn cách nào khống chế được nữa, cả người bị lực hút khổng lồ bộc phát từ Hỗn Nguyên Tán hút đi.

Điều khiến Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên kinh ngạc là, Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo và chưởng pháp Niêm Hoa Nhất Tiếu mà họ đánh ra đều bị bẻ cong.

Rõ ràng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang đứng trước mặt, nhưng thần thông của họ lại không thể tấn công trúng người gã.

Bất kể là Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo hay chưởng pháp Niêm Hoa Nhất Tiếu, ngay khi sắp đánh trúng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, bản thân chúng đã bị bẻ cong!

Không đợi Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên ngăn cản, chỉ thấy hai đại thần thông đều bị cuốn vào trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán!

Chương 750

Hóa ra Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán có thể hút cả thần thông của đối thủ, cũng khó trách Ma Lễ Hải lại tự tin như vậy!

Trên chiến trường lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã khai mở toàn bộ sức mạnh của hai món Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Phải thừa nhận rằng, Tiên Thiên Pháp Bảo quả không hổ danh là Tiên Thiên Pháp Bảo.

Là pháp bảo Hỗn Nguyên Tán duy nhất trong cả thiên địa, uy năng của nó cũng thuộc hàng đầu, pháp bảo thông thường căn bản không thể so sánh về mặt uy lực.

Hiện tại, sau khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải khai mở sức mạnh thật sự của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, ngay cả thần thông do Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo liên thủ phát động cũng đều bị Hỗn Nguyên Tán hút vào.

Đối mặt với biến hóa như vậy, cả Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đều vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ được tình huống này sẽ xảy ra.

Sức mạnh của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán lại cường đại đến mức độ này, bất luận là Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo hay Niêm Hoa Nhất Tiếu Chưởng Pháp đều bị hút vào bên trong.

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long cảm giác được từ khi Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán, cảm ứng của hắn với thần thông trở nên vô cùng yếu ớt, mất đi sự khống chế đối với thần thông đã thi triển.

Phía bên kia, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng có cảm giác tương tự, bởi vì y nhận ra Niêm Hoa Nhất Tiếu Chưởng Pháp sau khi bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán cũng không có động tĩnh gì tiếp theo, càng không có năng lượng nào bộc phát ra.

Điều này khiến Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo không khỏi suy đoán rằng bên trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán này chứa đựng một không gian càn khôn, cho nên mới có thể phát huy sức mạnh sau khi nuốt chửng thần thông của y và Phá Trận Hàn Độc Long.

Nếu không phải vậy, một pháp bảo thông thường khi đối mặt với công kích cường đại như thế, e rằng đã sớm bị phá hủy trực tiếp.

"Ha ha, không ngờ tới chứ?

Đây mới là sức mạnh thật sự của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, các ngươi không phải là đối thủ của ta!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải nhìn thấy vẻ kinh nghi bất định trên mặt Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, không khỏi bật cười ha hả.

Lúc này Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo mới hiểu được tại sao Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại có đủ tự tin để giao thủ với cả hai người.

Xem ra, thần thông cường đại của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán này công không thể không kể đến, cũng có lẽ là át chủ bài cuối cùng của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, nếu không hắn cũng sẽ không sử dụng vào thời khắc nguy cấp.

Nhưng dù vậy, Phá Trận Hàn Độc Long vẫn không định từ bỏ, hắn gầm lên một tiếng, tiếp tục tấn công về phía Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Nhưng vào lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự nhiên sẽ

không cho Phá Trận Hàn Độc Long bất kỳ cơ hội phản kháng nào nữa.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải biết rất rõ, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán này tuy uy lực vô cùng to lớn, nhưng mỗi lần sử dụng toàn lực đều phải trả một cái giá nhất định.

Cái giá này không phải thứ gì khác, mà chính là huyết nhục của sinh linh.

Cũng có nghĩa là, mỗi lần sử dụng Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đều cần phải bổ sung huyết nhục cho nó.

Nếu không làm vậy, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán sẽ xuất hiện tình huống không ổn định, nghiêm trọng hơn sẽ phản phệ chủ nhân.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải biết rằng, có hai cách để bổ sung huyết nhục sinh linh cho Hỗn Nguyên Tán.

Thứ nhất là huyết nhục của sinh linh bình thường, ví dụ như phàm nhân hoặc dã thú, trong đó vì linh tính của phàm nhân là tốt nhất, nên giết thêm vài phàm nhân sẽ càng có lợi cho việc bổ sung huyết nhục của Hỗn Nguyên Tán.

Nhưng bất luận là phàm nhân hay dã thú, vì bản thân quá đỗi bình thường, số lượng cần bổ sung thực sự quá lớn.

Đối với Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, một lần đồ sát quá nhiều phàm nhân cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Đương nhiên, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải còn có một lựa chọn ngay trong gang tấc.

Đó là nuốt chửng các tu đạo giả khác, chỉ cần tu đạo giả có cảnh giới tu luyện càng cao, huyết nhục của họ sẽ càng khiến Hỗn Nguyên Tán hài lòng.

Có thể nói, huyết nhục của một tu đạo giả có cảnh giới tu luyện tương đối cao tương đương với hàng vạn phàm nhân bình thường!

Mà hiện tại, trước mặt Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đang có hai tu đạo giả tu vi cao thâm!

Đúng vậy, bây giờ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã xem Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo như con mồi của mình, dùng để bổ sung huyết nhục cần thiết cho Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán!

"Nếu đã như vậy, thì tất cả các ngươi vào đây cho ta!" Nghĩ đến đây, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lớn một tiếng, rồi lại lần nữa thi triển một đạo pháp quyết đánh lên Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Lúc này, Hỗn Nguyên Tán lại một lần nữa bộc phát ra một lực hút cường đại.

Lực hút này vô cùng to lớn, thân thể của Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng không tự chủ được mà bị hút về phía Hỗn Nguyên Tán.

"Không ổn, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải muốn dùng pháp bảo của hắn hút cả hai chúng ta vào!" Phá Trận Hàn Độc Long tuy vô cùng căm hận Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, một trong Ma Gia Tứ Tướng, nhưng hắn không bị hận thù làm cho mê muội đầu óc.

Lúc này, trong lòng hắn xuất hiện một dự cảm vô cùng mãnh liệt, dường như nếu bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán sẽ xảy ra vô số điều bất trắc!

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng có cảm giác tương tự, nhưng nhờ có thần thông Tây Phương Tịnh Thổ, y có thể ổn định thân thể trên hư không, trong nhất thời lại có thể chống lại được lực hút

cường đại từ Hỗn Nguyên Tán.

Nhưng dù vậy, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng biết đây chỉ là muối bỏ bể, bởi vì tiếp theo ngay cả y cũng không chắc có thể thoát khỏi phạm vi công kích của Hỗn Nguyên Tán hay không.

Ngay lúc Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang lo lắng, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Thượng Cổ Man Long Thi Khôi trước đó, lại một lần nữa vì người triệu hồi là Phá Trận Hàn Độc Long không có thời gian quan tâm, đã bị hút thẳng vào trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Thượng Cổ Man Long Thi Khôi vốn vô cùng to lớn, nhưng khi bị hút vào Hỗn Nguyên Tán nhỏ bé, nó lại bị bóp méo và thu nhỏ lại vô hạn.

Khi Thượng Cổ Man Long Thi Khôi bị hút vào trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh nào xuất hiện.

Chuyện này dường như chỉ là một sự khởi đầu, ngay sau đó, ngay cả Phá Trận Hàn Độc Long cũng không chống đỡ nổi, cả người cũng bị Hỗn Nguyên Tán hút vào.

"Ha ha, Vi Đà Thiên, lão ngốc lư nhà ngươi cũng vào đây cùng tên mãng phu kia đi nốt đoạn đường cuối cùng đi!" Thấy Phá Trận Hàn Độc Long cũng bị hút vào trong Hỗn Nguyên Tán, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đắc ý cười lớn với Vi Đà Thiên.

Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vừa thấy Phá Trận Hàn Độc Long bị Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán hút vào, liền đắc ý cười lớn.

Nhưng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không quên rằng vẫn còn

một đối thủ, đó chính là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo!

"Hắc hắc, lão ngốc lư, ngươi cũng vào bồi táng cùng Phá Trận Hàn Độc Long đi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cười lớn một tiếng, ngay sau đó hắn khống chế Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, tập trung toàn bộ lực hút lên người Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo!

Lúc này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vốn đang miễn cưỡng duy trì ổn định thân thể cuối cùng cũng không thể giữ được nữa, không bao lâu sau đã bị Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán hút vào bên trong.

Vù vù vù!

Sau khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải khởi động thần thông thật sự của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, kết quả cuối cùng lại là như vậy.

Chương 751

Bất luận là Phá Trận Hàn Độc Long sở hữu huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long hay Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, trước mặt Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán đều không có chút năng lực chống cự nào, cứ thế bị hút vào bên trong.

Phải biết rằng, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán này không phải pháp bảo bình thường, sinh linh một khi bị hút vào bên trong về cơ bản đều sẽ bị hóa thành một vũng nước mủ.

Huyết khí ẩn chứa trong huyết nhục ban đầu của sinh linh sẽ bị Hỗn Nguyên Tán hấp thu làm dưỡng chất.

Phải thừa nhận, một Tiên Thiên Pháp Bảo như vậy thật sự vô cùng quỷ dị, giống như một sinh vật sống hiếu sát, tùy ý cắn nuốt sinh mệnh!

"Ha ha, cho các ngươi chống đối ta, bây giờ thì đợi chết không toàn thây đi!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải thấy Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo bị Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán hút vào, tự nhiên cho rằng đã có thể kê cao gối mà ngủ, mỉm cười thi triển pháp quyết để Hỗn Nguyên Tán khép lại rồi bay về lòng bàn tay.

Bây giờ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã giải quyết xong đối thủ của mình, đang định đi giúp đỡ các huynh đệ khác giải quyết kẻ địch thì chuyện bất ngờ lại xảy ra!

Binh binh binh binh!

Bên trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại truyền ra từng tiếng va chạm, dường như có thứ gì đó đang đập vào pháp bảo này!

Thậm chí Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng cảm giác được trong Hỗn Nguyên Tán dường như có thứ gì đó đang nhảy lên, giống như muốn thoát ra ngoài.

“Hửm?

Động tĩnh gì đây?

Chẳng lẽ... hai tên này muốn phản kháng sao?” Lúc này, người có thể tạo ra động tĩnh như vậy trong Hỗn Nguyên Tán, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải dùng ngón chân cũng biết là do Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo làm.

“Hừ, chẳng qua chỉ là phản kháng vô ích mà thôi. "Ta vốn định đợi một giờ ba khắc nữa mới để các ngươi hóa thành nước mủ, xem ra bây giờ ta phải ra tay thêm một lần nữa rồi!" Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hừ lạnh.

Ngay sau đó, cả người hắn ngồi xếp bằng trên hư không, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán trong lòng bay lơ lửng trước mặt, một đạo pháp quyết được đánh lên trên Hỗn Nguyên Tán.

Có thể thấy, sau khi thi triển một đạo pháp quyết đánh lên Hỗn Nguyên Tán, trên thân tán màu lục xuất hiện những đạo văn.

Những đạo văn này không phải đạo văn bình thường, mà là Tiên Thiên Đạo Văn độc nhất của Tiên Thiên Pháp Bảo, đồng thời cũng đại diện cho sức mạnh cường đại nhất của nó.

Một khi vận dụng sức mạnh của Tiên Thiên Đạo Văn, có nghĩa là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải muốn thực sự thúc đẩy sức mạnh của Hỗn Nguyên Tán ra ngoài.

Thật ra, ban đầu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải không muốn làm như vậy.

Trước đó, khi thúc đẩy thần thông thật sự của Hỗn Nguyên Tán,

hắn cũng không hề sử dụng bất kỳ Tiên Thiên Đạo Văn nào, vì lo lắng một số chuyện sẽ xảy ra.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rất rõ ràng, một khi sử dụng sức mạnh của Tiên Thiên Đạo Văn, thì tiếp theo sẽ càng thức tỉnh Hỗn Nguyên Tán hơn, khiến pháp bảo này bộc phát ra dục vọng hiếu sát càng mãnh liệt!

Như vậy rất dễ xảy ra tình huống pháp bảo phản phệ chủ nhân, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự nhiên không muốn thấy tình huống này phát sinh.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rất rõ về Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, nếu thật sự cho đối phương cơ hội thoát ra, hắn sẽ rất khó chiến thắng họ.

Xem ra, cơ hội để Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thoát khỏi Hỗn Nguyên Tán là rất lớn, bởi vì lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải có thể thấy rõ trên bề mặt Hỗn Nguyên Tán xuất hiện từng khối u lồi lên, dường như giây tiếp theo những khối u này sẽ nổ tung, không chỉ phá hủy Hỗn Nguyên Tán, mà còn để hai người kia thoát ra!

Tình huống này cũng khiến Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vô cùng khó hiểu, bởi vì hắn cũng không biết Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã làm gì mà có thể tìm được cơ hội thoát khỏi Hỗn Nguyên Tán.

Thực ra, lúc này Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã bỏ qua một chuyện, đó là ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương trước đó đã được Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tịnh hóa.

Ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương này sau đó đã trở thành La Hán Tịnh Thổ Hộ Pháp của Vi Đà Thiên.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mới khiến Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lợi dụng ba La Hán Tịnh Thổ Hộ Pháp tìm được phương pháp thoát khỏi Hỗn Nguyên Tán, bởi vì ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ Vương kia vẫn luôn được bảo tồn bên trong Hỗn Nguyên Tán. "Gắng sức lên, sắp có thể đánh thông chỗ này rồi!" Lúc này bên trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, Phá Trận Hàn Độc Long hóa thân thành hình người Man Long, móng vuốt rồng sắc bén tấn công vào bức tường trước mặt.

Bức tường này, thực chất chính là thân tán đã khép lại của Hỗn Nguyên Tán.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ở bên kia tuy không nói gì, nhưng Phật quang bao phủ trên người y cho thấy đối phương đang toàn lực ra tay.

Trước mặt y, ba La Hán Tịnh Thổ Hộ Pháp đang không ngừng công kích thân tán, mỗi một đòn tấn công đều để lại một đạo Phật ấn trên thân tán!

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ không gian bên trong Hỗn Nguyên Tán bắt đầu rung chuyển dữ dội, ngay sau đó vô số Hỗn Nguyên Dạ Xoa Đạo Binh và các loại sinh vật kỳ dị hung ác tấn công về phía hai người.

Nhưng vào lúc này, cả Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đều biết tình hình hiện tại vô cùng then chốt, phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nếu không thật sự chỉ sau một giờ ba khắc sẽ hóa thành nước mủ mà chết!

Đúng lúc này, một tia sáng đã lọt vào!

Lúc này, Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đều bị Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vây khốn trong Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Nhưng ba La Hán Tịnh Thổ Hộ Pháp của Vi Đà Thiên lại vô tình phát huy tác dụng ở đây, giúp y và Phá Trận Hàn Độc Long thoát khỏi Hỗn Nguyên Tán.

Đúng lúc này, một tia sáng chiếu vào, khiến nội bộ Hỗn Nguyên Tán vốn tối tăm bỗng như xuất hiện một mặt trời, chiếu sáng rực rỡ.

"Cơ hội!" Phá Trận Hàn Độc Long hét lớn một tiếng, lại một lần nữa sử dụng thần thông mạnh nhất Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ở bên kia tự nhiên cũng biết cơ hội thoát ra đã đến, lại một lần nữa sử dụng Niêm Hoa Nhất Tiếu trong Như Lai Thần Chưởng!

Ầm ầm ầm ầm!

Thần thông mạnh nhất của hai người cùng lúc oanh kích lên Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Lúc này, ở bên ngoài, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát từ bên trong Hỗn Nguyên Tán, dường như có người đang sử dụng thần thông cường đại để thoát ra.

"Chết tiệt, hai ngươi đừng hòng thoát ra!" Lúc này, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cảm thấy nguy cơ ập đến, hắn biết rằng nếu không thể nhanh chóng trấn áp Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, thì rất có thể sẽ bị hai người thoát ra.

Bởi vì Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rất rõ ràng, một khi để Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo thoát ra, hắn không chỉ phải đối mặt với hai cường địch, mà Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán cũng sẽ có nguy cơ phản phệ.

Hiện tại, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, không thể ngờ rằng ba Huyết Sắc Oán Hồn Quỷ

Vương do hồn phách đệ tử Tây Phương Giáo luyện chế mà hắn cố ý phái ra để sỉ nhục Vi Đà Thiên lại trở thành nguyên nhân trí mạng khiến hắn thất bại.

Ầm ầm ầm ầm!

Khi sự việc đã đến bước này, dù Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải muốn dùng phương pháp gì để cứu vãn cũng không còn cơ hội nữa.

Chương 752

Trong một tiếng nổ lớn, Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã phá ra một lỗ hổng trên Hỗn Nguyên Tán và thoát ra ngoài!

Cùng với việc Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên thành công thoát khỏi sự trói buộc của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, hiện tại cả hai cũng đã trở lại kích thước cơ thể bình thường!

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sau khi thoát khỏi Hỗn Nguyên Tán, Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tiếp tục dùng thần thông tấn công Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Đúng vậy, sau khi xông ra khỏi Hỗn Nguyên Tán, thần thông mà hai người thi triển vẫn còn dư lực để tiếp tục tấn công.

Ngược lại, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lúc này dường như bị biến cố này dọa cho ngây người, trong nhất thời không phản ứng kịp, cứ thế bị hai đại thần thông xuyên thủng thân thể!

Bất kể trước đó Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải kiêu ngạo thế nào, hơn một nửa bản lĩnh của hắn đều bắt nguồn từ Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán.

Hiện tại, Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán của hắn lại bị Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo phá ra một cái lỗ, tự nhiên không thể tiếp tục sử dụng.

Cũng có nghĩa là, thực lực của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hiện tại đã giảm đi một bậc, không còn cái vốn để kiêu ngạo như trước.

Sau khi thân thể Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải bị Ám Ảnh Hư Không Tê Liệt Trảo và Niêm Hoa Nhất Tiếu Chưởng Pháp đánh trúng, cả người hắn như diều đứt dây, không còn cách nào duy trì trạng thái phi hành.

Khí tức của cả người cũng không còn, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã chết!

Có lẽ đến chết, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng không biết mình chết như thế nào, rõ ràng người chiếm ưu thế phải là hắn mới đúng!

Nhưng cũng là do Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải tự tìm đường chết, nếu không phải vì những gì hắn đã làm, thì Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng sẽ không có cơ hội cùng Phá Trận Hàn Độc Long liên thủ phá vỡ Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán để thoát ra.

Cùng với thân thể cháy đen của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải rơi xuống từ trên không, Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đều biết rằng cuối cùng họ đã đánh bại được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải!

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng đánh bại được Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải này, Ma Gia Tứ Tướng đã chết hai, chỉ còn lại hai!" Phá Trận Hàn Độc Long chiến đấu đến bây giờ, bộ giáp gai nhọn màu đen trên người đã xuất hiện vết nứt, đồng thời cũng có thêm nhiều vết thương, nhưng dù sao cuối cùng cũng đã chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo ở bên kia cũng nói: "Cũng là nhờ liên thủ với đạo hữu, mới có thể thuận lợi chiến thắng Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải." Lúc này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo chỉ đứng một mình, ba La Hán Tịnh Thổ Hộ Pháp trước đó cũng đã biến mất cùng với việc thu lại thần thông Tây Phương Tịnh Thổ.

“Được rồi, nếu Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã bị đánh bại, vậy bần tăng cũng không còn lý do gì để ở lại, xin cáo từ.” Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo sau khi giải quyết xong Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải lại đề nghị cáo từ, tình huống này tự nhiên khiến Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng kinh ngạc.

“Đạo hữu, vì sao lại muốn đi?

Ma Gia Tứ Tướng vẫn còn hai người chưa giải quyết mà?

Tiếp theo hãy cùng ta đi giúp những người khác đi.” Phá Trận Hàn Độc Long không hiểu vì sao vị cứu tinh của các đệ tử Tây Phương Giáo lại muốn rời đi ngay lúc này.

Đối mặt với lời khuyên giữ lại của Phá Trận Hàn Độc Long, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại bình thản lắc đầu, bình tĩnh nói: "Hôm nay bần tăng cùng đạo hữu chém giết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải là để kết thúc nhân quả." Bây giờ việc cần làm là trở về Đại Lôi Âm Tự thanh tu tìm kiếm đột phá. "Nếu tiếp tục giúp đỡ các vị đạo hữu, nhân quả lại sẽ quấn thân, cho nên xin thứ cho bần tăng không thể phụng bồi đến cùng." Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo tỏ ra vô cùng bình thản, dường như đây chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

Phá Trận Hàn Độc Long cũng nghe ra rằng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo là vì cần kết thúc nhân quả nên mới ra tay giúp đỡ.

Nếu đối phương đã muốn công thành thân thoái, vậy hắn cũng không có lý do gì để ép buộc.

“Nếu đã như vậy, vậy tại hạ xin cung tiễn đạo hữu, đồng thời cũng cảm tạ đạo hữu đã nhiều lần ra tay cứu giúp, nếu không có lẽ ta đã sớm chết rồi.” Lời nói của Phá Trận Hàn Độc Long vô cùng thành ý, cũng thể hiện rõ sự cảm kích.

Sau khi cáo biệt, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng xoay người rời đi.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Ma Gia Tứ Tướng vốn hung hăng giờ đã chết hai, lần lượt là lão tam Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và lão tứ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Hai người đều là tu đạo giả thực lực vô cùng cường đại, một người sở hữu Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, một người sở hữu Quang Âm Thần Thông của Thượng Cổ Chúc Long.

Bất kể là ai, đều khiến cho đối thủ giao thủ vô cùng khó chịu, đều suýt chút nữa đã đánh bại đối thủ.

Nhưng dù thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã thắng.

Nhưng đối với kết quả này, Phá Trận Hàn Độc Long lại không vui nổi, nguyên nhân là vì huynh đệ của hắn, Phá Trận Tiết Ác Hổ, đã chiến tử.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long không để chuyện này ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực.

Sau khi Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo rời đi, hắn lập tức muốn đi tìm đại ca của mình, Phá Trận Long Tu Hổ.

Hắn muốn mượn sức mạnh của Thượng Cổ Man Long Bản Mệnh Kim Đan trong cơ thể để giúp Phá Trận Long Tu Hổ đánh bại đối thủ.

Nếu Phá Trận Hàn Độc Long nhớ không lầm, đối thủ mà đại ca Phá Trận Long Tu Hổ đối mặt chính là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Chỉ một lão tam Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và lão tứ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã khó đối phó như vậy, vậy thì tin rằng Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, với tư cách là lão đại

của Ma Gia Tứ Tướng, cũng nhất định không hề kém cạnh, thậm chí thực lực còn mạnh hơn!

Nghĩ đến đây, Phá Trận Hàn Độc Long cũng không ngồi yên được nữa, lập tức muốn đi tìm đại ca Phá Trận Long Tu Hổ.

Nhưng chưa đi được hai bước, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

"Không ổn, cảm giác này!" Phá Trận Hàn Độc Long vừa định đi tìm Phá Trận Long Tu Hổ thì lập tức cảm thấy trong cơ thể đột nhiên xuất hiện triệu chứng mệt mỏi, sức mạnh và pháp lực của cả người dường như cạn kiệt, cả người cũng không thể có thêm bất kỳ hành động nào khác, chỉ có thể tìm một chỗ nằm xuống.

Phá Trận Hàn Độc Long ban đầu đã có dự liệu về tình huống này, cho nên sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi đã khôi phục lại bình thường.

Bởi vì Phá Trận Hàn Độc Long rất rõ ràng, sở dĩ cơ thể xuất hiện trạng thái này, hoàn toàn là vì Thượng Cổ Man Long Bản Mệnh Kim Đan trong cơ thể!

Việc sử dụng quá mức sức mạnh cường đại trong Bản Mệnh Kim Đan đã dẫn đến việc sau khi đạt đến một giới hạn thời gian nhất định, Phá Trận Hàn Độc Long phải chịu sự phản phệ của cơ thể do sức mạnh cường đại mang lại.

May mắn là hiện tại xung quanh Phá Trận Hàn Độc Long không có kẻ địch nào, giúp hắn tạm thời giữ được an toàn.

Đương nhiên, Phá Trận Hàn Độc Long muốn đi giúp đại ca Phá Trận Long Tu Hổ, nhưng khổ nỗi cơ thể vì phản phệ mà ngay cả di chuyển cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể lực bất tòng tâm. ...

Trong lúc Phá Trận Hàn Độc Long bị ép ngã xuống đất điều tức, tại Đại Lôi Âm Tự xa xôi, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo

Nhân đều hài lòng gật đầu.

“Không tệ, không tệ, Vi Đà Thiên quả thực có tư cách trở thành một trong Nhị Thập Tứ Chư Thiên của Tây Phương Giáo chúng ta.

Chỉ cần lấy được một món Tiên Thiên Pháp Bảo đủ tốt, là có thể giúp y tu luyện ra Tịnh Thổ Phật Quốc, sau này chỉ cần cảnh giới tiếp tục tăng lên là có thể tu luyện thành một trong Nhị Thập Tứ Chư Thiên!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỉm cười, tỏ vẻ công nhận thực lực và thiên phú của Vi Đà Thiên.

“Đúng vậy, Vi Đà Thiên vốn là đệ tử Xiển Giáo.

Chương 753

Xiển Giáo đối đãi với những đệ tử có thiên phú tu luyện rất tốt, nhưng đối với những đệ tử xem ra thiên phú không tốt như Vi Đà Thiên thì lại không quan tâm.

Sau khi chuyển sang môn hạ Tây Phương Giáo chúng ta, y lại bộc lộ ra thiên phú thật sự, nhanh chóng tu luyện đến cảnh giới như vậy." Chuẩn Đề Đạo Nhân phụ họa, tiện thể kể lại quá khứ của Vi Đà Thiên.

"Hắc hắc, cũng may là Xiển Giáo cho rằng Vi Đà Thiên không có thiên phú, nếu không ta cũng không dễ dàng thu nhận được một đệ tử có thiên phú như vậy.

Tin rằng bây giờ những người của Xiển Giáo sau khi thấy được thực lực của Vi Đà Thiên, nhất định sẽ vô cùng hối hận." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói, dường như có chút hả hê trước chuyện của Xiển Giáo.

Đừng thấy Tây Phương Giáo hiện tại và Xiển Giáo bề ngoài có hợp tác, nhưng thực tế mối quan hệ giữa các đại thế lực đều như đi trên băng mỏng, có thể nước sông không phạm nước giếng đã là rất tốt rồi.

Đúng như lời Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, lúc này các đại năng trong nội bộ Xiển Giáo sau khi xem xong kết quả của trận đấu pháp này đều có chút im lặng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, im lặng một lúc rồi tiếp tục nói: "Mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch, đừng để những bất ngờ khác làm gián đoạn kế hoạch.

Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến đại nghiệp vạn năm của

Xiển Giáo ta, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Sau lời nói của Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong bóng tối đen kịt trước mặt xuất hiện vài bóng người.

Những bóng người này sau khi nhận được mệnh lệnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân liền lần lượt biến mất.

Rất nhanh, trong cả mật thất âm u chỉ còn lại một mình Nhiên Đăng Đạo Nhân và ngọn đèn dầu trong tay.

Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên vẻ suy tư, không biết đang nghĩ chuyện gì, có lẽ cũng bị thực lực của Vi Đà Thiên làm cho hơi kinh ngạc.

Đặc biệt là đối phương năm xưa từng là đệ tử mà Xiển Giáo không cần, hiện tại lại sở hữu thực lực cường đại như vậy, làm sao không khiến tâm trạng hắn phức tạp cho được? ...

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, Thiên Đế Tần Hạo và cao thủ số một dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng đã xem trận chiến đến cuối cùng.

Sau khi chứng kiến thần thông Tây Phương Tịnh Thổ cường đại của Vi Đà Thiên, họ cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Quả nhiên, thực lực của Tây Phương Giáo vô cùng cường đại, không thể xem thường." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên có chút cảm xúc nói, đối với kết quả cuối cùng cũng cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng lại cảm thấy hợp lý.

Bởi vì trong hoàn cảnh tương tự, nếu các tu đạo giả khác không có tu vi và thần thông cường đại như Vi Đà Thiên, thì cũng không thể phá vỡ sự trói buộc của Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán, thành công đánh giết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải.

“Đây cũng là một tin tốt, dù sao bây giờ trên Phong Thần Bảng của Thiên Đình ta lại có thêm một hồn phách cường đại.” Người nói câu này không phải là Thiên Đế Tần Hạo, mà là đại tỷ Vân Tiêu trong ba chị em Tam Tiêu vừa đến.

Nàng được gọi đến vì Thiên Đế Tần Hạo có nhiệm vụ muốn giao cho nàng, vì vậy cũng vừa hay chứng kiến được một trận đấu pháp kịch liệt như vậy.

“Bây giờ Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều đã bị giết, vậy tin rằng đến lúc Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng bị đánh bại, cũng là lúc chúng ta phải dùng toàn lực.” Ngược lại, Thiên Đế Tần Hạo lại cười khẽ một tiếng nói như vậy.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo đang cùng cao thủ số một dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên dùng thần thông quan sát chiến trường Tuyệt Long Lĩnh xa vạn dặm.

Khi thấy Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng bị Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đánh giết, Thiên Đế Tần Hạo lại không lộ ra chút vẻ bất ngờ nào, dường như đối với kết cục hiện tại đã có dự liệu, cho nên tỏ ra vô cùng trấn định.

Nhưng dù thế nào, lúc này tuy Phá Trận Hàn Độc Long tạm thời mất đi sức chiến đấu, người giúp đỡ là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cũng đã rời đi, nhưng từ bề ngoài, phe Xiển Giáo đã chiếm ưu thế.

Đặc biệt là bây giờ Ma Gia Tứ Tướng đã bị đánh giết hai người, người bên phe Xiển Giáo cũng nên cảm thấy nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Tần Hạo ca ca, huynh gọi muội đến là có chuyện muốn phân phó sao?” Lúc này, Vân Tiêu, người đứng đầu ba chị em Tam

Tiêu, lại hỏi.

Trước đó nàng đang cùng hai muội muội chúc mừng Triệu Công Minh thành công tái tạo nhục thân, lúc này lại bị gọi đến.

"Ừm, đúng là có một nhiệm vụ muốn giao cho các muội.

Ba chị em các muội hiện tại chắc cũng không có việc gì, có thể thay ta đi Triều Ca một chuyến." Thiên Đế Tần Hạo sau khi xác nhận kế hoạch đó không có sơ hở, liền nói như vậy.

Nhưng kế hoạch và mục đích cụ thể là gì, điểm này Thiên Đế Tần Hạo lại không nói ra.

Bất luận là Vân Tiêu hay Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đều không rõ, nhưng bất kể mệnh lệnh là gì, họ đều sẽ tuân theo lệnh của Thiên Đế Tần Hạo mà hành sự.

"Triều Ca?

Đó là Triều Ca nơi Trụ Vương của Đại Thương triều đang ở sao?

Nghe nói hai đồ đệ mà Xích Xà Tử trước đây thu nhận chính là hai người con trai của Trụ Vương.

Kẻ này thật là hôn quân vô năng, thậm chí bây giờ còn ra tay với cả hai con trai của mình!" Nhắc đến Triều Ca, trên mặt Vân Tiêu lộ ra vẻ suy tư, sau đó mang theo vài phần phẫn uất nói.

Thiên Đế Tần Hạo đối với phản ứng này của Vân Tiêu không hề bất ngờ, nhưng dù sao đi nữa cũng không ảnh hưởng đến việc thực thi kế hoạch là được rồi.

"Đúng vậy, chính là Triều Ca đó.

Nhưng ta muốn ba chị em các muội đến Triều Ca trước tiên hãy ẩn nấp, đợi đến ngày ta hạ lệnh, lúc đó đều phải xuất toàn lực giúp đỡ ta." Thiên Đế Tần Hạo bình tĩnh nói, dường như đây chỉ là một việc

nhỏ không đáng kể.

Vân Tiêu đối với Thiên Đế Tần Hạo vô cùng tin tưởng, vì vậy đối với lời nói của hắn tuy có chút nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều, cung kính nhận lấy nhiệm vụ này.

"Vâng, Tần Hạo ca ca yên tâm, ba chị em chúng muội nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ huynh giao." "Ừm, ba chị em các muội làm việc ta rất yên tâm.

Đi đi, chú ý đừng để lộ hành tung." Thiên Đế Tần Hạo nhàn nhạt nói.

Vân Tiêu tự nhiên không nói nhiều, xoay người đi cùng hai muội muội đến Triều Ca. ...

Vù vù vù!

Bên ngoài thành Triều Ca của Đại Thương, có ba đạo lưu quang rơi xuống trong một khu rừng già sâu thẳm.

Ba đạo lưu quang có màu sắc khác nhau, một đạo lưu quang màu lam, tràn đầy khí chất lý trí và minh mẫn; đạo thứ hai là lưu quang màu tím, tràn đầy cảm giác quyến rũ mê người; đạo thứ ba lại là màu đỏ, cho người ta cảm giác tràn đầy sức sống, tích cực vươn lên.

Đợi ba đạo lưu quang hạ xuống trong khu rừng già rồi từ từ tan biến, lộ ra người bên trong, chính là ba nữ tu đạo giả xinh đẹp như tiên nữ nhưng khí chất lại khác nhau.

Đi đầu là một nữ tử khí chất trưởng thành, tháo vát, bước ra từ lưu quang màu lam, chính là Vân Tiêu vừa mới nói chuyện với Thiên Đế Tần Hạo trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Người thứ hai là một nữ nhân trưởng thành mặc y phục màu tím, bước ra từ lưu quang màu tím, tràn đầy vẻ quyến rũ, dường như chỉ cần nam nhân nhìn thêm một cái sẽ bị câu mất hồn phách.

Chương 754

Người thứ ba là một nữ nhân mặc y phục màu đỏ, nhưng khí chất vô cùng hoạt bát, đôi mắt vô cùng linh động, dường như đối với mọi thứ đều vô cùng tò mò.

Ba nữ tu đạo giả này tự nhiên không phải ai khác, chính là Vân Tiêu và hai muội muội của nàng, lần lượt là Quỳnh Tiêu quyến rũ mê người và Bích Tiêu trẻ trung hoạt bát.

"Được rồi, hai muội, bây giờ chúng ta đã đến ngoại thành Triều Ca.

Bây giờ chúng ta hãy theo nhiệm vụ mà Tần Hạo ca ca giao cho, tìm một nơi ẩn nấp trước, đợi đến ngày Tần Hạo ca ca phát lệnh cho chúng ta rồi hãy hành động!" Với tư cách là tỷ tỷ, Vân Tiêu tự nhiên lên tiếng trước, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng không có ý kiến phản đối.

Nhưng đúng lúc này, Bích Tiêu, là tam muội, lại nhìn xung quanh khu rừng già, có chút lo lắng nói: "Tỷ tỷ, nếu chúng ta muốn trốn, vậy nên trốn ở đâu đây?

Chẳng lẽ tìm một cái sơn động để ở sao?" Lời nói của tam muội Bích Tiêu cũng thành công thu hút sự chú ý của nhị tỷ Quỳnh Tiêu, đôi mắt to đẹp của nàng cũng nhìn về phía Vân Tiêu, dường như cũng đang chờ nàng đưa ra cách giải quyết.

"Yên tâm đi, ta tự nhiên có cách của ta, lúc đó tuyệt đối có thể đảm bảo hành tung của chúng ta sẽ không bị bại lộ." Thân là đại tỷ, Vân Tiêu lại mỉm cười, vô cùng thần bí nói.

"Đại tỷ, trong hồ lô của tỷ rốt cuộc đang bán thuốc gì vậy?

Có cách gì hay thì mau nói cho hai chúng muội biết đi.” Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu tự nhiên vô cùng tò mò, không nhịn được hỏi.

Vân Tiêu mỉm cười, lại ghé sát tai nói nhỏ cách làm của mình cho hai người họ.

“A?

Lại có cách này sao?” Bích Tiêu nhẹ nhàng che miệng nhỏ, có chút bất ngờ nói.

“A, làm vậy có được không?

Sẽ không xảy ra sai sót chứ?

Lỡ như bại lộ thân phận của chúng ta, vậy nhiệm vụ mà Tần Hạo ca ca giao cho sẽ không hoàn thành được đâu.” Quỳnh Tiêu ở bên cạnh cũng có chút do dự, dường như không ngờ đại tỷ Vân Tiêu lại đưa ra một ý tưởng như vậy.

“Được rồi, yên tâm đi, kế hoạch của ta chẳng lẽ sẽ có sai sót sao?” Nhưng Vân Tiêu lại tỏ ra vô cùng tự tin, đầy tự tin nói.

Hai chị em còn lại là Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thấy đại tỷ Vân Tiêu kiên trì như vậy, tự nhiên chỉ có thể bán tín bán nghi mà làm theo.

Rất nhanh, ở rìa khu rừng già này đã có thêm một ngôi miếu, bên trong thờ cúng ba pho tượng nữ.

Ba pho tượng đều được điêu khắc vô cùng tinh xảo, giống như người thật.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra hình dáng của ba pho tượng chính là hình dáng của ba chị em Tam Tiêu.

Nguyên lai, ý tưởng của Vân Tiêu là xây một ngôi miếu trong khu rừng già này để làm động phủ!

Lúc này tại ngoại thành Triều Ca, trong một khu rừng già sâu thẳm

lại mọc lên một ngôi miếu.

Bên trong không thờ cúng Tam Thanh Thượng Cổ, mà là ba nữ tu đạo giả.

Ba pho tượng tự nhiên là thứ mà ba chị em đã chuẩn bị, ý tưởng của Vân Tiêu là thiết lập một ngôi miếu ở đây, ba chị em ngày thường sẽ ẩn náu bên trong.

Phải biết rằng trên mảnh đất Thần Châu này, những ngôi miếu tương tự có rất nhiều, lúc này ở đây có thêm một ngôi miếu cũng là chuyện vô cùng bình thường, bất luận là phàm nhân hay tu đạo giả đều sẽ không để ý.

Đợi bên Vân Tiêu xong việc, Thiên Đế Tần Hạo mới yên tâm thu hồi tầm mắt.

Nguyên lai trước đó Thiên Đế Tần Hạo không yên tâm về ba chị em, vì vậy mới luôn chú ý đến ba người họ, bây giờ thấy ba chị em đã ẩn náu an toàn, Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên cũng yên tâm không ít.

Nhưng chuyện của Thiên Đế Tần Hạo vẫn chưa kết thúc, tiếp theo trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh còn có hai thành viên cuối cùng của Ma Gia Tứ Tướng đang giao thủ với Phá Trận Tam Kiệt!

Trong đó, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, xếp thứ hai trong Ma Gia Tứ Tướng, đối thủ lại là người giúp đỡ thứ hai mà Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên, nàng và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo không giống nhau.

Trước đó Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo vốn là vì thân phận Tây Phương Giáo mới ra tay kết thúc nhân quả, bây giờ nhân quả đã kết thúc tự nhiên không muốn dính líu thêm, cho nên sau khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải chết đi, tự nhiên cũng phải rời đi.

Mà Linh Lung Vũ Dực Tiên tuy xem ra là người giúp đỡ mà Phá Trận Long Tu Hổ mời đến, nhưng thực tế sở dĩ nàng đến cũng là do Nhiên Đăng Đạo Nhân, đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, chỉ dẫn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải ai khác, chính là sư phụ của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Mà người hiện đang tạm thời đảm nhiệm chức thống soái trong đại quân Tây Kỳ cũng chính là đồ đệ của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh!

Linh Lung Vũ Dực Tiên vì có nhiệm vụ của sư môn, tự nhiên sẽ không đánh xong một trận rồi đi.

Hôm nay nàng đến là để giúp đỡ đồng môn và đại quân Tây Kỳ đánh bại Tiệt Giáo và đại quân Ân Thương.

Đã là đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân, vậy thần thông đạo pháp của Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên sẽ không kém đi đâu được.

Thân mang pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng, nàng sẽ là một đối thủ khó nhằn mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phải đối mặt.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên tuy xem ra vô cùng cường đại, nhưng với tư cách là đối thủ, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không hề kém cạnh!

Pháp bảo mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng sử dụng là Bích Ngọc Tỳ Bà, pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà này không phải là pháp bảo bình thường!

Bích Ngọc Tỳ Bà có thể khi được tu đạo giả dùng pháp lực đánh lên, sẽ phát ra một loại nhạc khúc có thể mê hoặc lòng người.

Bất luận là phàm nhân hay tu đạo giả, khi nghe khúc nhạc mê hoặc này, đều sẽ bất giác rơi vào ảo cảnh.

Ảo cảnh vô cùng chân thực, một khi người rơi vào ảo cảnh tin là thật, vậy khi người đó bị giết chết trong ảo cảnh, thì trong hiện thực cũng sẽ chết!

Có thể nói là vô cùng quỷ dị, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thân mang Bích Ngọc Tỳ Bà tuyệt đối là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Có thể xếp ở vị trí thứ hai trong Ma Gia Tứ Tướng, cũng đủ để chứng minh bản thân thực lực cũng không hề kém.

Từ khi Ma Gia Tứ Tướng và Phá Trận Tam Kiệt bắt đầu giao thủ, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Linh Lung Vũ Dực Tiên đã giao thủ nhiều lần, hai người cũng đánh ngang tài ngang sức, trong thời gian ngắn dường như không thể phân thắng bại.

"Ha ha, Quảng Mục Thiên Vương, bây giờ ngươi cảm thấy có thể đánh bại ta không?

Hai huynh đệ của ngươi, Đa Văn Thiên Vương và Trì Quốc Thiên Vương, đều đã bị người của ta giết chết.

Bây giờ chỉ còn lại ngươi và đại ca của ngươi Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, chẳng lẽ hai ngươi cho rằng có thể đánh bại chúng ta sao?" Tuy Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Linh Lung Vũ Dực Tiên hai người vẫn luôn không ngừng giao thủ, nhưng không ngoại lệ đều có sự hiểu biết nhất định về tình hình trên các chiến trường khác.

Chương 755

Dù sao bây giờ cũng không phải là đơn đả độc đấu, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý động tĩnh của đồng bạn, một khi chiến trường khác xuất hiện kết quả cuối cùng, vậy cũng có nghĩa là cục diện trên chiến trường đã thay đổi.

Trong tình huống như vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên kinh hỉ phát hiện ra, hai đồng bạn bên mình đều đã đánh bại đối thủ.

Phải biết rằng bất luận là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải hay Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều là những tu đạo giả vô cùng cường đại, người bình thường căn bản không phải là đối thủ, nhưng bây giờ đã khác.

Cả Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều đã bị giết, Ma Gia Tứ Tướng chết đi hai người, mức độ uy hiếp đã giảm đi rất nhiều!

"Hừ, nếu hai tên đó bị người ta giết, vậy thì chúng là phế vật.

Đã là phế vật thì chết cũng chết rồi, căn bản không cần để ý!" Nhưng dường như Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đối với cái chết của hai huynh đệ không hề để tâm, thậm chí còn vô cùng khinh bỉ.

Trong miệng hắn, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã chết chỉ là những phế vật tài nghệ không bằng người.

Mà câu nói này lại không biết vì sao đã khơi dậy ký ức của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Khi nghe những lời như vậy của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ

Hồng, trong lòng nàng không thể kiềm chế được sự phẫn nộ, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đối diện, có chút phẫn nộ nói: "Chẳng lẽ trong mắt ngươi, huynh đệ của ngươi không phải là đồng bạn sao?

Quảng Mục Thiên Vương!" Đối mặt với câu hỏi của Linh Lung Vũ Dực Tiên, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại tỏ ra khá thờ ơ, bình tĩnh nói: "Cũng phải xem tình huống thế nào.

Chỉ có huynh đệ còn sống mới là huynh đệ của ta, còn hai tên phế vật đã chết kia, đối với ta mà nói chẳng là gì cả!" "Ha ha, vậy sao?

Bây giờ Ma Gia Tứ Tướng cũng chỉ còn lại hai người, tin rằng không bao lâu nữa các ngươi cũng sẽ xuống đó bầu bạn với hai huynh đệ đã chết của ngươi." Linh Lung Vũ Dực Tiên đối với câu trả lời như vậy của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên vô cùng bất mãn, vì vậy cười lạnh một tiếng nói như vậy.

Nhưng ai ngờ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dường như không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của Linh Lung Vũ Dực Tiên, ngược lại vô cùng bình tĩnh nói: "Nói cứ như các ngươi chiếm ưu thế vậy.

Hiện tại trong Phá Trận Tam Kiệt, lão nhị Phá Trận Tiết Ác Hổ đã bị giết, lão tam Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã mất đi sức chiến đấu, trong thời gian ngắn căn bản không thể ra tay, càng đừng nói đến lão ngốc lư Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, sớm đã đi không còn thấy bóng dáng.

Bên ta chết hai người thì đã sao?

Chẳng phải vẫn tốt đẹp sao?" Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Linh Lung Vũ Dực Tiên đang đấu pháp với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng đúng như lời Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nói, mặc dù xem ra phe Ma Gia Tứ Tướng đã chết hai người, nhưng tổng thể phe Phá Trận Tam Kiệt cũng đã mất đi một nửa sức chiến đấu.

Cũng có nghĩa là, hiện tại Ma Gia Tứ Tướng không hề ở thế yếu, chỉ cần lát nữa Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh chiến thắng Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ, vậy trận đấu pháp này không thua!

Đối với kết quả này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không thể không thừa nhận là đúng như vậy.

Nhưng dù vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn vô cùng căm ghét Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, cho rằng đối phương căn bản không quan tâm đến đồng bạn, biểu hiện thực sự quá mức máu lạnh vô tình!

Nhưng đối với điểm này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại không hề để ý, dù sao đối với hắn mà nói, Linh Lung Vũ Dực Tiên từ mọi góc độ đều là đối thủ phải giết, tuyệt đối không thể tha!

Trong cuộc đối thoại vừa rồi, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã phát hiện ra một điểm rất thú vị ở Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Bây giờ mà nói, sau khi phát hiện ra điểm này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng có quá nhiều cơ hội để làm khó dễ.

Khi Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại muốn sử dụng Bích Ngọc Tỳ Bà để đàn một khúc tấn công Linh Lung Vũ Dực Tiên, các thế lực quan chiến khác cũng bắt đầu có những toan tính riêng. ...

Lúc này trong doanh địa của đại quân Ân Thương, thống soái Văn Thái Sư đang cùng một đám người chăm chú theo dõi kết quả của trận đấu pháp này.

Khi thấy Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Đa Văn Thiên

Vương Ma Lễ Hải đều bị giết, sắc mặt của thống soái Văn Thái Sư không được tốt cho lắm.

Bởi vì dù thế nào hắn cũng không thể ngờ rằng, hai người có thực lực mạnh như vậy lại có thể thất bại thảm hại đến thế.

Phải biết rằng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ dựa vào sủng vật Bạch Văn Đại Mãng Xà trong tay có thể sử dụng được thiên phú Quang Âm Đại Đạo Thần Thông của Thượng Cổ Chúc Long.

Với việc chưởng khống sức mạnh quang âm, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ miểu sát các tu đạo giả cùng cấp khác căn bản không tốn chút sức lực.

Còn về Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng không hề yếu, sở hữu Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán cực kỳ hiếm có!

Khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải toàn lực thúc đẩy Hỗn Nguyên Tán, bất luận là Phá Trận Hàn Độc Long đã khai mở sức mạnh của Thượng Cổ Man Long Bản Mệnh Kim Đan hay Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đã sử dụng thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đều không phải là đối thủ của hắn!

Nhưng với sự chênh lệch thực lực to lớn như vậy, cuối cùng lại xuất hiện một kết quả bất ngờ đến thế!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, người sử dụng Quang Âm Đại Đạo của Thượng Cổ Chúc Long, sau khi miểu sát Phá Trận Tiết Ác Hổ, lại bị Phá Trận Hàn Độc Long miễn dịch với sức mạnh quang âm phản sát.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, người sở hữu Tiên Thiên Pháp Bảo Hỗn Nguyên Tán cũng vậy, rõ ràng đã vây khốn cả Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo trong pháp bảo, lại bị hai người liên thủ phá hủy Hỗn Nguyên Tán, ngay cả bản thân Đa Văn

Thiên Vương Ma Lễ Hải cũng bị đánh giết!

Kết quả như vậy, đối với thống soái Văn Thái Sư tự nhiên là một kết quả khó có thể chấp nhận.

"Quốc sư đại nhân, Ma Gia Tứ Tướng rốt cuộc có át chủ bài gì?

Tại sao bây giờ không sử dụng?" Thống soái Văn Thái Sư lúc này vẫn không quên đi tìm Quốc sư Thân Công Báo để hỏi cho ra nhẽ.

Dù sao Ma Gia Tứ Tướng cũng là người do Quốc sư Thân Công Báo mời đến, bây giờ xảy ra tình huống như vậy, thống soái Văn Thái Sư tự nhiên phải tìm vị Quốc sư đại nhân này để đòi một lời giải thích.

Nhưng đúng lúc này, chưa đợi Quốc sư đại nhân Thân Công Báo trả lời, khi Văn Thái Sư có chút tức giận, sư đệ của ông là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đứng bên cạnh tiến lên một bước, nói: "Văn sư huynh, Quốc sư đại nhân vừa mới rời đi, xem hướng đằng vân giá vũ có lẽ là đang quay về thành Triều Ca, chỉ là không nói với chúng ta một tiếng." Nghe lời của sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, thống soái Văn Thái Sư lại có chút tức giận, bởi vì dù sao ông cũng là thống soái của đại quân Ân Thương, Thân Công Báo với tư cách là Quốc sư dù có được Trụ Vương ân sủng thế nào đi nữa, cũng không thể tùy tiện như vậy trước mặt ông.

Khi thống soái Văn Thái Sư có chút tức giận, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh vội vàng nói: "Văn sư huynh đừng vội, Quốc sư đại nhân đã nói với tôi là đừng vội, lúc này không phải là thời khắc Ma Gia Tứ Tướng dùng đến át chủ bài mạnh nhất.

Át chủ bài mạnh nhất chỉ có thể dùng vào thời khắc cuối cùng, chỉ chết hai Ma Gia Tứ Tướng là chưa đủ." Khi thống soái Văn Thái Sư nghe được lời của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, liền sững sờ, dường như không ngờ Quốc sư Thân Công Báo lại nói như vậy, vội vàng

truy hỏi.

“Thật sự là như vậy sao?” “Đúng vậy, Quốc sư đại nhân đúng là đã nói như vậy.

Bên thành Triều Ca có lẽ sẽ xảy ra một số tình huống, ngài ấy chỉ có thể đi trước một bước, mong Văn sư huynh thông cảm.” Nghe lời của sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, trên mặt thống soái Văn Thái Sư lại lộ ra vẻ suy tư, đồng thời sắc mặt của ông cũng tốt hơn một chút, không còn khó coi như trước.

Rõ ràng đối với Văn Thái Sư, lời nói của Quốc sư Thân Công Báo đã đủ rồi.

Chỉ là điều khiến Văn Thái Sư không hiểu, rốt cuộc Ma Gia Tứ Tướng có át chủ bài gì mà phải đợi đến thời khắc cuối cùng mới có thể sử dụng?

Thời khắc nào mới là thời khắc cuối cùng?

Chẳng lẽ phải đợi tất cả Ma Gia Tứ Tướng đều chết hết mới là thời khắc cuối cùng sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của thống soái Văn Thái Sư đột nhiên đông cứng lại.

Chương 756

Khi trong lòng ông đột nhiên nảy ra câu hỏi này, dường như đã nghĩ ra được điều gì đó then chốt.

"Chẳng lẽ, át chủ bài của Ma Gia Tứ Tướng là thần thông trong truyền thuyết đó?

Nhưng không phải nghe nói căn bản không ai có thể luyện thành sao?" Đối với sự chấn động trong đầu thống soái Văn Thái Sư, Cửu Long Đảo Vương Ma vẫn luôn đứng bên cạnh quan chiến lại không biết gì.

Hiện tại sau lưng Cửu Long Đảo Vương Ma đã toát ra từng lớp mồ hôi lạnh, vốn dĩ muốn đi tìm Phá Trận Hàn Độc Long báo thù, khi thấy Phá Trận Tiết Ác Hổ bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giết chết, hắn càng vô cùng vui mừng.

Nhưng bây giờ đã khác, sau khi Phá Trận Hàn Độc Long và Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo liên tục đánh giết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, Cửu Long Đảo Vương Ma biết rằng chỉ dựa vào thực lực của mình căn bản không phải là đối thủ!

Lúc này trong doanh địa của đại quân Ân Thương, Cửu Long Đảo Vương Ma có thể nói là ngũ vị tạp trần, bởi vì sau khi thấy được thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long, hắn vô cùng tuyệt vọng.

Bởi vì thực lực mà Phá Trận Hàn Độc Long thể hiện ra thực sự quá cường đại.

Phải biết rằng bất luận là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ hay Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đều là những tồn tại vô cùng mạnh mẽ, người bình thường căn bản không phải là đối thủ.

Nhưng Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải mạnh mẽ như vậy đều bị Phá Trận Hàn Độc Long giết chết.

Mặc dù hiện tại Phá Trận Hàn Độc Long vì tạm thời mất đi sức mạnh mà đã trốn đi, nhưng đối với Cửu Long Đảo Vương Ma, hắn vẫn không dám đi tìm báo thù.

Hiện tại Cửu Long Đảo Vương Ma chỉ có thể may mắn là mình đã trốn về sớm, nếu không có lẽ người chết bây giờ chính là hắn.

Thực ra Cửu Long Đảo Vương Ma có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh cũng bị sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long làm cho kinh ngạc.

Mặc dù không đến mức cảm thấy không đánh lại được đối phương, nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy bộc phát ra sức mạnh cường đại như thế thật sự đáng kinh ngạc.

"Được rồi, bây giờ cũng chỉ có thể kỳ vọng vào Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh còn lại.

Tu vi của hai người họ đều cao hơn Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã chết." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy không khí trong doanh địa có chút trầm lắng, vội vàng nói như vậy.

Lời nói này, không nghi ngờ gì cũng khiến cho thống soái Văn Thái Sư trong lòng dễ chịu hơn. ...

Bên phía đại quân Ân Thương đang cảm thương, nhưng bên phía doanh địa đại quân Tây Kỳ lại là một cảnh tượng khác.

Với tư cách là đối thủ, đối với thống soái Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh mà nói, có thể đánh đến kết quả hiện tại đã là rất tốt rồi.

Mặc dù hiện tại Phá Trận Hàn Độc Long tạm thời mất đi sức chiến đấu, Phá Trận Tiết Ác Hổ cũng bị Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ giết chết, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo có sức chiến đấu còn nguyên vẹn cũng đã rời đi sau khi đánh giết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, hiện tại đã không còn quan hệ gì với Xiển Giáo, căn bản không thể ra lệnh cho đối phương làm việc.

Hiện tại trên toàn bộ chiến trường, tu đạo giả còn lại chỉ có hai người, lần lượt là lão đại của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng đối với kết quả như vậy mà nói, với tư cách là thống soái của đại quân Tây Kỳ, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh cho rằng đây là một cục diện không tồi.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là hiện tại đối diện, Ma Gia Tứ Tướng mạnh mẽ đã chết hai người.

Phân biệt là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, cả hai đều là tu đạo giả thực lực cường đại, hiện tại có thể đánh giết họ chứng tỏ cục diện không tệ.

Nhưng dù vậy, thống soái Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh lại không biết vì sao trong lòng có chút bất an, dường như có chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra.

Đối với điểm này, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh cũng không biết cảm giác từ đâu mà ra, nhưng với tư cách là một tu đạo giả, ông sẽ không bỏ qua trực giác như vậy.

Khi thống soái Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh đang không biết nên vui hay lo, một đạo kim sắc độn quang lại từ bên ngoài bay vào trong doanh địa đại quân.

Đợi độn quang tan đi, xuất hiện lại là một lão nhân tóc bạc!

Lão nhân này mặc đạo bào, lông mày và tóc đều bạc trắng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, một bộ dạng lão thái long chung tiên phong đạo cốt.

Người này không phải ai khác, chính là quân sư Khương Tử Nha trước đó đã tạm thời rời khỏi doanh địa đại quân Tây Kỳ!

Lúc này, quân sư Khương Tử Nha cuối cùng cũng đã làm xong việc khác, hiện tại đã trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ.

"Quân sư, ngài đã về.

Khi bần đạo tạm đại chức vị thống soái đại quân Tây Kỳ có những việc làm không thỏa đáng, xin quân sư trách phạt." Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh, người tạm đại thống soái, vội vàng nghênh đón vị quân sư này, nhưng quân sư Khương Tử Nha dường như không có ý định trách phạt ông.

"Không sao, không sao, trong trận chiến Tuyệt Long Lĩnh lần này, Lý Tĩnh tướng quân đã làm rất tốt rồi.

Chuyện lần này ta cũng đã đại khái hiểu được trên đường đi, nhưng chi tiết cụ thể vẫn cần bổ sung." "Điều này là tự nhiên, quân sư đại nhân xin nghe ta nói..." Tiếp theo, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh đã kể lại đại khái những chuyện đã xảy ra.

Đầu tiên là Lý Hưng Bá của Cửu Long Đảo bị Phá Trận Tam Kiệt thiết kế trừ khử, từ đó khiến Phá Trận Hàn Độc Long nhận được huyết mạch bản nguyên và bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long.

Một bước ngoặt quan trọng như vậy đã dẫn đến việc sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long về sau trở nên vô cùng cường đại.

Đầu tiên là đánh bại Cửu Long Đảo Vương Ma, ngay sau đó lại đánh giết Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ và Đa Văn Thiên Vương

Ma Lễ Hải.

Hiện tại tuy Phá Trận Hàn Độc Long vì sử dụng quá mức sức mạnh không thuộc về mình mà dẫn đến không còn chút sức chiến đấu nào.

Nhưng Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh lại vô cùng công nhận những gì hắn đã làm, khi báo cáo cho quân sư Khương Tử Nha cũng đã nhấn mạnh về phương diện này.

Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh chuyên chọn những việc quan trọng để nói, nhanh chóng đã kể lại tình hình cụ thể gần như đầy đủ.

"...

Được rồi, quân sư đại nhân, tình hình hiện tại chỉ còn lại Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh hai người.

Nhưng bất luận là Phá Trận Long Tu Hổ hay Linh Lung Vũ Dực Tiên đều là những tu đạo giả vô cùng cường đại, tin rằng nhất định có thể chiến thắng." Lúc này, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh sau khi nói xong cũng thở phào một hơi.

Hiện tại không chỉ trụ cột của đại quân Tây Kỳ là quân sư Khương Tử Nha đã trở về, mà cũng có nghĩa là Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh không cần tạm đại chức vị thống soái nữa.

Đối với ông mà nói, đây cũng là một tin tốt.

Chỉ khi ngồi lên vị trí này, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh mới biết được thống lĩnh của đại quân Ân Thương đối thủ khó nhằn đến mức nào.

Hiện tại Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh không cần làm thống soái nữa, tự nhiên thở phào một hơi.

“Ừm, được rồi, ta đều biết cả.

Chương 757

Bất luận là Phá Trận Long Tu Hổ hay Linh Lung Vũ Dực Tiên, bản lĩnh của hai vị đạo hữu này ta cũng biết, tin rằng có thể chiến thắng Ma Gia Tứ Tướng." "Thưa quân sư đại nhân, lần này ngài đã đi đâu vậy?

Lại mất nhiều thời gian như thế?" Hiện tại trụ cột của đại quân Tây Kỳ đã trở về, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh cũng thả lỏng tâm tư, đồng thời cũng có chút tò mò về việc quân sư Khương Tử Nha đã đi đâu.

"Tự nhiên là một việc vô cùng quan trọng.

Ta không phải cũng đi mời người sao?

Chẳng lẽ để Thân Công Báo một mình đi tìm người giúp, còn ta thì ngồi chờ chết sao?" Quân sư Khương Tử Nha mỉm cười nói, từ từ kể lại những việc đã làm trong thời gian rời khỏi đại quân Tây Kỳ.

Bên trong đại quân doanh địa của Tây Kỳ, quân sư Khương Tử Nha quay về không nghi ngờ gì đã khiến Độ Ách chân nhân Lý Tịnh thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, ông cũng biết được lý do quân sư tạm thời rời đi là để tìm người giúp đỡ đánh bại Ân Thương.

Phải biết rằng trong trận chiến này, phe Tiệt Giáo vì nhân lực quá đông đảo nên đã khiến đại quân Tây Kỳ hiện tại khó lòng chiến thắng.

Vì thế, quân sư Khương Tử Nha mới phải đi tìm thêm người tương trợ.

Bầu không khí trong doanh địa của đại quân Tây Kỳ đã tốt hơn một chút, nhưng ở một nơi khác, trong Yêu Hoàng Điện của Yêu Thú

nhất tộc, không khí lại có phần nặng nề.

"Thật đáng ghét!

Tây Phương Giáo hành động quá nhanh rồi.

Tên Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo kia đã bắt đầu tu luyện thần thông Tây Phương Tịnh Thổ đến mức độ này, tin rằng sau này chỉ cần Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân hai vị đại năng ra tay giúp đỡ, hắn sớm muộn cũng có thể tu luyện ra Tịnh Thổ Phật Quốc.

Đến lúc đó, Tây Phương Giáo lại có thêm một cao thủ lợi hại." Người nói là một lão ma vương, vốn là một con lợn rừng, tính cách vô cùng nóng nảy, nhưng thực lực bản thân lại cực kỳ lợi hại, cũng là một trong các Yêu Thánh của Yêu Thú nhất tộc, có thể xuất hiện trong Yêu Hoàng Điện để quyết định đại sự của cả tộc, quả thực rất lợi hại!

Lời nói này cũng được các Yêu Thánh khác phụ họa.

Bọn họ đều biết Tây Phương Giáo hiện đang không ngừng tăng cường thực lực, chiếm đoạt địa bàn của các thế lực xung quanh.

Trong đó, lãnh địa giáp ranh với Tây Phương Giáo chính là của Yêu Thú nhất tộc.

Hai thế lực cường đại như vậy tự nhiên thường xuyên xảy ra mâu thuẫn.

Cùng lúc đó, quan hệ giữa Nữ Oa nương nương với Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Dưới nhiều nguyên nhân, mối quan hệ giữa Yêu Thú nhất tộc và Tây Phương Giáo trở nên vô cùng thù địch, có lúc gặp mặt là thẳng tay động thủ.

“Được rồi, tất cả đừng cãi nữa.

Vạn cổ đại kiếp lần này đối với chúng ta vừa là một tai nạn nguy hiểm, vừa là một cơ hội.

Chỉ cần nắm bắt được cơ hội này, Yêu Thú nhất tộc chúng ta có thể trở thành chủng tộc hùng mạnh nhất giữa thiên địa.

Đừng làm những chuyện mà không có thực lực mạnh mẽ thì không cách nào làm được.” Ngay lúc các Yêu Thánh trong Yêu Hoàng Điện đang cãi nhau ỏm tỏi, không ai chịu ai, Câu Trần Đại Đế ngồi trên vương tọa Yêu Hoàng lại lên tiếng.

Giọng nói trầm ổn mà uy nghiêm nhanh chóng khiến các Yêu Thánh đang không phục lẫn nhau phải im lặng lắng nghe.

Câu Trần Đại Đế dùng đôi mắt đầy uy nghiêm và thông tuệ quét qua các vị Yêu Thánh.

Thấy tất cả đều giữ im lặng, hắn mới gật đầu, hài lòng nói: “Vì vậy, hiện tại các Yêu Thánh phải nhanh chóng đề cao thực lực.

Chỉ cần thực lực của các ngươi đủ mạnh, đến lúc đó ta và Nữ Oa nương nương sẽ có ban thưởng, nhưng tất cả đều phải xem vào thực lực.” Nói đến đây, lời của Câu Trần Đại Đế đột nhiên chuyển hướng, đối diện với Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đang đứng bên dưới trong hàng ngũ Yêu Thánh mà nói: “Bằng Ma Vương, ta biết chuyện của Kim Sí Đại Bàng và Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Lần này, ta thấy bản lĩnh và lai lịch của Ma Gia Tứ Tướng không nhỏ, Linh Lung Vũ Dực Tiên có lẽ sẽ rơi vào thế khó.

Ngươi hãy mau đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, tìm cơ hội giúp đỡ.

Chỉ cần có thể hàn gắn quan hệ giữa hai người, điều đó sẽ vô cùng có lợi cho bản thân Đại Bàng.” Lúc này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng

Ma Vương đang đứng trong hàng ngũ Yêu Thánh cũng không ngờ Câu Trần Đại Đế lại nói chuyện với mình vào lúc này, mà còn là chuyện liên quan đến Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Tuy rằng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đối với chuyện của Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn luôn rất né tránh, nhưng lời của Câu Trần Đại Đế không nghi ngờ gì đã nói trúng tim đen của hắn.

Chỉ cần có thể thành công hàn gắn quan hệ với Linh Lung Vũ Dực Tiên, chẳng phải tương đương với việc Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc lại có thêm một cao thủ sao?

Đến lúc đó, gã Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bên cạnh cũng không dám dễ dàng mạo phạm.

Nghĩ đến đây, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương tự nhiên không nói hai lời, lập tức đáp ứng.

"Bằng Ma Vương tuân lệnh, đa tạ Yêu Đế đại nhân chỉ lối soi đường!" Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương tự nhiên nhìn ra Câu Trần Yêu Đế đang chỉ điểm cho mình, liền tỏ rõ thái độ.

"Được rồi, dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, ta không tiện can thiệp nhiều.

Chuyện còn lại phải xem ngươi thế nào, mau đi đi!" Câu Trần Yêu Đế không nói nhiều, chỉ bình tĩnh thúc giục Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đi tìm Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng biết trận chiến giữa Linh Lung Vũ Dực Tiên và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng rất dễ xảy ra biến số.

Đến lúc đó, bất kể ai giành chiến thắng, hắn đến cũng đã muộn.

Vì vậy, Bằng Ma Vương cũng không định tiếp tục trì hoãn, sau khi rời khỏi Yêu Hoàng Điện liền hóa thành bản thể, bay về phía Tuyệt

Long Lĩnh xa vạn dặm.

Mặc dù Yêu Hoàng Điện cách chiến trường Tuyệt Long Lĩnh vạn dặm, nhưng bản thể của Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương lại là một con Kim Sí Đại Bàng Điểu!

Đây là loài yêu thú có độn thuật nhanh nhất thế gian, bay vạn dặm trong một khoảng thời gian nhất định không phải là chuyện khó.

Ngược lại, lúc này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương khi thấy đối thủ cũ Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã đi tìm người giúp đỡ, trong lòng cũng vô cùng không phục, đồng thời nảy sinh một cảm giác nguy cơ.

Bởi vì Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương rất rõ ràng, một khi Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thực sự cùng Linh Lung Vũ Dực Tiên hòa hảo trở lại, thì Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc vốn đang suy yếu tự nhiên cũng sẽ nghênh đón cơ hội hưng thịnh.

Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc lớn mạnh, đối với lãnh địa của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bên cạnh tự nhiên vô cùng bất lợi.

Mấy trăm năm qua, đều là Giao Long nhất tộc của hắn âm thầm chiếm thế thượng phong so với Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc của Bằng Ma Vương.

Bây giờ nếu cục diện đảo ngược, đối với hắn và Giao Long nhất tộc tự nhiên là bất lợi.

Bất chợt lúc này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cảm giác được một ánh mắt uy nghiêm quét qua, không cần nghĩ cũng biết là Câu Trần Yêu Đế.

Chương 758

Trong khoảnh khắc, Giao Ma Vương từ ánh mắt của Câu Trần Yêu Đế liền đốn ngộ, hiểu được ý tứ của ngài.

"Đa tạ Yêu Đế đại nhân chỉ điểm, thuộc hạ có việc phải làm, xin cáo lui trước." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nói xong cũng lập tức rời đi, nhìn hướng đi của hắn rõ ràng cũng giống với hướng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã rời đi trước đó.

Lúc này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng rời khỏi Yêu Hoàng Điện sau khi Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đi.

Hắn cũng nhận được sự chỉ dẫn của Câu Trần Yêu Đế, nhưng không phải đi gây rối cho Bằng Ma Vương.

Mục đích của Giao Ma Vương cũng giống Bằng Ma Vương, đó là lôi kéo một số tu đạo giả lợi hại, bất luận là để họ gia nhập Giao Long nhất tộc hay trở thành minh hữu đều là một việc rất tốt, có lợi cho việc nâng cao thực lực của Giao Long nhất tộc.

Về mục tiêu cần lôi kéo, lúc này trong lòng hắn đã có.

Bấy giờ, các Yêu Thánh còn lại trong Yêu Hoàng Điện cũng từ hành vi của Bằng Ma Vương và Giao Ma Vương mà biết mình nên làm gì, liền lần lượt cáo từ rồi rời khỏi Yêu Hoàng Điện.

Các Yêu Thánh này cũng phải đi tìm cách tăng cường thực lực cho tộc quần của mình, nếu không, thiên địa đại kiếp sẽ chỉ khiến tộc quần của họ rơi vào nguy cơ!

Nhìn thấy các Yêu Thánh lần lượt rời khỏi Yêu Hoàng Điện, chỉ còn lại một mình, Câu Trần Yêu Đế lại không hề có chút bất mãn nào, ngược lại, cục diện hiện tại chính là điều hắn muốn thấy.

Đúng vậy, mục đích của Câu Trần Yêu Đế chính là dùng phương pháp tương tự để các Yêu Thánh này đi tăng cường thực lực cho tộc quần của mình, đương nhiên cũng là thực lực của chính họ.

Đồng thời, đối với thủ đoạn đề cao thực lực, Câu Trần Yêu Đế cũng có yêu cầu, đó là việc đề cao thực lực không được xây dựng trên việc can thiệp vào sự vụ của các Yêu Thú tộc khác, cũng không cho phép xảy ra nội chiến.

Điều này, từ câu nói "ta không tiện can thiệp nhiều" của Câu Trần Yêu Đế trước đó đã thể hiện rất rõ ràng.

Càng vào thời điểm quan hệ đến đại cục như thế này, Yêu Thú nhất tộc càng phải đoàn kết nhất trí, không thể để thế lực bên ngoài có cơ hội chen chân vào.

Câu Trần Yêu Đế tin rằng các Yêu Thánh dưới trướng mình cũng rất rõ điểm này, lúc làm việc sẽ không xảy ra sai sót.

Bên này các Yêu Thánh dưới sự gợi ý của Câu Trần Yêu Đế đã bắt đầu hành động, còn bên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

"Ha ha ha, chết đi, chết đi!" Trong một tòa thành thị đen kịt, từng cỗ thi thể thối rữa đang lao về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên với vẻ mặt vô cảm.

Cái miệng thối nát đến mức răng cũng bắt đầu rụng ra vẫn không ngừng nói, trông điên điên khùng khùng.

Cùng lúc đó, hoàn cảnh xung quanh cũng từ chiến trường Tuyệt Long Lĩnh biến thành một tòa thành thị hoang tàn, dường như bên trong thành thị có đủ loại tồn tại quỷ dị như những cỗ hủ thi kia.

Nhưng những thứ này đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên lại như không tồn tại.

“Vút” một tiếng, Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay nàng xoay một vòng, từ bên trong bay ra vô số bảo quang.

Những luồng bảo quang màu vàng kim này như những thanh phi kiếm, nhẹ nhàng chém nát cỗ hủ thi trước mặt nàng thành từng mảnh.

Nhưng sau khi dễ dàng giải quyết cỗ hủ thi vừa ghê tởm vừa quỷ dị, Vũ Dực Tiên lại không hề có chút thả lỏng nào.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, hiện tại mình đang bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong huyễn cảnh.

Nói là huyễn cảnh, nhưng thực ra theo một ý nghĩa nào đó, nó là một không gian khác.

Bất luận là nhục thân hay nguyên thần của Linh Lung Vũ Dực Tiên đều bị nhốt trong huyễn cảnh này.

Bởi vì khi một tu đạo giả tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên, nhục thân và nguyên thần sẽ dung hợp làm một.

Mặc dù bình thường có thể sử dụng thần thông như nguyên thần xuất khiếu, nhưng đó thường là trong trường hợp nhục thân bị hủy hoại, bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Vì vậy, huyễn thuật thông thường chỉ có thể mê hoặc cảm tri lực của tu đạo giả, nhưng huyễn thuật thực sự như của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại là huyễn thuật chân chính, có thể tạo ra một huyễn cảnh không tồn tại từ hư không rồi nhốt tu đạo giả vào trong đó.

Bây giờ cả người Linh Lung Vũ Dực Tiên đều bị nhốt trong huyễn cảnh này, nếu không thể phá vỡ hoàn cảnh này, vậy nàng sẽ bị nhốt mãi trong huyễn cảnh.

Chuyện như vậy Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên không muốn xảy ra, vì vậy phải phá trừ huyễn cảnh này.

“Ha ha, Linh Lung Vũ Dực Tiên, xem huyễn cảnh của ta thế nào?

Không biết ngươi có tìm ra được sơ hở trong đó không?” Lúc này, trong thành thị hoang tàn, lại truyền đến giọng nói của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Chỉ là vì đang ở trong huyễn cảnh, bị sức mạnh huyễn cảnh ảnh hưởng, giọng nói của hắn trở nên có chút méo mó.

Nhưng dù vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không hề hoảng loạn, ngược lại còn ung dung đi lại trong tòa thành thị huyễn cảnh hoang tàn này.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên xuất hiện một đám hủ thi lớn.

Những cỗ hủ thi này dường như vẫn còn sống, vừa nhìn thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên, một sinh linh sống sờ sờ, liền từng tên một không màng sống chết lao về phía nàng.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên sẽ không cho đám hủ thi này bất kỳ cơ hội nào.

Nàng đã lĩnh giáo thực lực của chúng, căn bản không chịu nổi một đòn.

Soạt soạt soạt!

Chỉ thấy Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay Linh Lung Vũ Dực Tiên xoay một vòng, từng đạo bảo quang màu vàng kim bay về phía đám hủ thi.

Những luồng bảo quang màu vàng kim này tựa như những thanh kiếm sắc bén, đem tất cả những cỗ hủ thi trông rất quỷ dị kia chém thành hai nửa.

Nhưng dù vậy, những cỗ hủ thi bị chém thành hai nửa này dường

như vẫn có sinh mệnh, vẫn nhe nanh múa vuốt bò về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Linh Lung Vũ Dực Tiên thấy vậy, không khỏi nhíu mày, dường như rất khó chịu với những tên phiền phức này.

Nàng dùng một tay thi triển một bộ pháp quyết đánh lên Linh Lung Lưu Ly Đăng, tức thì từ trong đèn bay ra những quả cầu lửa nhỏ.

Những quả cầu lửa này đều bay ra từ tâm đèn của Linh Lung Lưu Ly Đăng, có nhiệt độ cực cao.

Khi những quả cầu lửa này bay về phía đám hủ thi, chẳng mấy chốc tất cả chúng đều bị thiêu thành tro bụi.

Nhìn bãi đất trống trước mặt, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi vòng vo một hồi, Linh Lung Vũ Dực Tiên trông như đang đi không mục đích, nhưng thực ra hành động của nàng có quy luật.

Chính là dựa vào sự suy đoán của mình mà nàng mới đi như vậy.

Chương 759

Quyết định này của nàng nhanh chóng có hiệu quả, trước mặt nàng lại xuất hiện một bầy hủ thi.

Nhưng lần này đám hủ thi có chút đặc biệt, không còn là hủ thi hình người đơn giản như trước nữa, mà mỗi cỗ đều là hủ thi của yêu thú đã chết!

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên đang bị nhốt trong huyễn cảnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Huyễn cảnh quỷ dị vô cùng, cả nguyên thần và nhục thân của nàng đều bị nhốt bên trong.

Như vậy, nếu Linh Lung Vũ Dực Tiên không thể thành công phá giải huyễn cảnh này, thì điều chờ đợi nàng chính là vĩnh viễn bị nhốt trong đây, không thể thoát ra.

Kết quả như vậy đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên không thể chấp nhận, từ lúc phát hiện mình bị nhốt trong huyễn cảnh, nàng vẫn luôn tìm kiếm phương pháp phá giải.

Trong huyễn cảnh này đâu đâu cũng là những cỗ hủ thi nguy hiểm và quỷ dị, trông như thể lúc còn sống chúng đều là người, sau khi chết mới biến thành hủ thi.

Trên thực tế, những cỗ hủ thi này trước đây đích thực là người sống, chỉ là ban đầu không phải sống trong huyễn cảnh, mà bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt sống vào đây.

Như vậy, những người bị nhốt trong huyễn cảnh nếu không thể phá giải, ý thức của họ sẽ vĩnh viễn bị giam cầm cho đến chết.

Cứ như vậy một thời gian dài, thân thể của những người sống bị

nhốt trong huyễn cảnh sẽ thối rữa, hoại tử, dần dần mất đi sinh mệnh lực và biến thành bộ dạng hủ thi mà Linh Lung Vũ Dực Tiên đã gặp.

Nhưng sau khi thân thể của những người này mất đi sinh mệnh lực, vì ý chí bị huyễn cảnh giam cầm, hoặc do sức mạnh kỳ dị của huyễn cảnh khiến họ dù thân thể mất đi sinh mệnh lực vẫn có thể tiếp tục tồn tại.

Chỉ cần huyễn cảnh không biến mất, những cỗ hủ thi này sẽ tồn tại mãi mãi.

Cái giá phải trả là những người sống này sẽ biến thành hủ thi như Linh Lung Vũ Dực Tiên đã thấy, không còn chút tự do nào, thậm chí ý chí cũng trở nên mơ hồ, không có tư duy riêng, chỉ có thể bị kẻ đầu sỏ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng điều khiển để đối phó với nàng.

Phải nói rằng, đám Ma Gia Tứ Tướng này thật sự kẻ sau tàn độc hơn kẻ trước.

Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải vì nuôi dưỡng tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán mà tùy ý tàn sát các sinh linh khác, thậm chí sau khi giết chết còn hành hạ hồn phách của họ rồi luyện chế thành những oán hồn đầy oán niệm!

Bây giờ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng vậy, từng có lời đồn rằng hắn đã khiến cả một thành thị chìm vào huyễn cảnh, cuối cùng nghe nói tất cả người trong thành đều chết.

Theo một số phỏng đoán, tòa thành thị hoang tàn đang nhốt Linh Lung Vũ Dực Tiên chính là tòa thành bị Ma Lễ Hồng diệt vong trước kia!

Sau đó, những người sống bị nhốt trong huyễn cảnh bị hắn biến thành những cỗ hủ thi sống dở chết dở như hiện tại, thật sự tàn nhẫn!

Nhưng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng giống như Vương Ma Lễ Hải, không giết những người vô dụng.

Hắn biết rõ, huyễn cảnh bản thân nó là ảo, muốn huyễn cảnh có thể thành công nhốt đối phương, thì cần phải làm cho nó vô cùng gần với thực tế.

Như vậy, Ma Lễ Hồng đã dùng sinh mạng của cả một thành thị làm nền tảng cho sự tồn tại của huyễn cảnh, biến những người sống sờ sờ thành hủ thi, trở thành một phần của huyễn cảnh, mới có được huyễn cảnh cường đại đang nhốt Linh Lung Vũ Dực Tiên bây giờ.

"Được rồi, Linh Lung Vũ Dực Tiên, để ta xem ngươi rốt cuộc có những bản lĩnh gì.

Nhưng ta nói trước, nếu không thể thành công thoát khỏi huyễn cảnh của ta, vậy ngươi cũng sẽ trở thành một phần của đám hủ thi này.

Đến lúc đó, với thực lực của ngươi, chắc chắn sẽ trở thành tồn tại mạnh nhất trong đám hủ thi, ha ha!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ẩn mình trong bóng tối, ung dung nhìn Linh Lung Vũ Dực Tiên đang tìm lối ra trong huyễn cảnh, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như trong mắt hắn, phần thắng đã thuộc về mình.

Lời nói của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên trong huyễn cảnh đều nghe thấy.

Đối phương cố ý để cho nàng nghe.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên sau khi nghe những lời uy hiếp và khiêu khích của hắn, trên mặt lại không hề lộ ra nửa phần biểu cảm, dường như mọi chuyện đều vô cùng bình tĩnh.

Nàng kiên định đi theo con đường đã chọn, cuối cùng dừng lại.

Không phải vì nàng đã tìm ra lối thoát để phá trận huyễn cảnh, mà

vì trước mặt nàng xuất hiện những kẻ cản đường mới.

Vẫn là một bầy hủ thi, nhưng chúng không phải là hủ thi của nhân tộc như trước, lần này toàn bộ đều là hủ thi của yêu thú.

Những cỗ hủ thi yêu thú này thân hình đều vô cùng to lớn, có lợn rừng, có mãnh hổ, các loại yêu thú thường thấy có thực lực mạnh mẽ đều có ở đây.

Rõ ràng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng để tăng cường chiến lực của huyễn cảnh, đã bắt sống cả những yêu thú có thực lực mạnh mẽ rồi luyện chế thành hủ thi!

Khi Linh Lung Vũ Dực Tiên xuất hiện trước mặt đám hủ thi yêu thú này, những cỗ thi vốn đang đứng yên bất động như không tồn tại, bỗng như ngửi thấy mùi thịt, từng tên một bò dậy, đôi mắt trống rỗng hoặc thối rữa đều nhìn chằm chằm vào nàng.

Đám hủ thi yêu thú này cũng có một đặc điểm giống hủ thi nhân tộc, đó là khi hành động không một tiếng động.

Ngay cả Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không phát hiện ra trước đó, ngược lại đám hủ thi này lại thường có thể phát hiện tung tích của nàng ngay lập tức, rồi phát động tấn công mãnh liệt.

Nguyên nhân của việc này, tự nhiên cũng vì đám hủ thi yêu thú và nhân tộc này vốn là một phần của huyễn cảnh, dưới sự trợ giúp của huyễn cảnh làm những việc này không khó.

Nhưng ngược lại, cảm tri lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên lại bị suy yếu do huyễn cảnh, đến mức không thể nhận ra những gì xảy ra xung quanh ngay lập tức.

Đây cũng là một trong những sức mạnh của huyễn cảnh mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thi triển, khiến người bị nhốt không có cách nào dựa vào sức mình để thoát ra!

Lúc này, đám hủ thi yêu thú ngửi thấy khí tức người sống trên người Linh Lung Vũ Dực Tiên, từng tên một đứng dậy đi về phía nàng!

Cuối cùng, một con yêu thú sói đất không nhịn được nữa, gầm lên một tiếng rồi lao về phía nàng.

"Gàoooo!" Con sói đất này vẫn giữ được hình dạng thân thể lúc còn sống, nhưng đã rách nát không chịu nổi, có thể thấy lớp da lông của nó đã rụng hết, lộ ra huyết nhục và xương trắng hếu!

Ngay cả đầu con sói cũng vậy, cái miệng lớn nhe nanh lộ ra những chiếc răng già vàng khè ghê tởm!

Con hủ thi sói đất xấu xí này cứ thế lao về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Ngay lúc đó, nàng đã súc thế đợi sẵn, chờ khi con sói lao tới, liền phát động một đòn mãnh liệt.

Chỉ thấy Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay nàng sáng lên, rồi bay ra ba đạo bảo quang màu vàng kim.

Những luồng bảo quang này sắc bén như phi kiếm, vô tình chém con sói bị nhốt trong huyễn cảnh thành hủ thi một cách gọn gàng!

Thịch thịch thịch!

Khi con hủ thi sói đất bị chém thành từng mảnh, trên người nó cũng bùng lên ngọn lửa màu vàng, chẳng mấy chốc đã hóa thành tro bụi.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong bảo quang màu vàng có một chút lửa đỏ đang cháy, chính sức mạnh của ngọn lửa này đã thiêu rụi con hủ thi sói đất.

Chương 760

Nguyên là lúc trước khi Linh Lung Vũ Dực Tiên lần đầu gặp phải đám hủ thi này, nàng phát hiện ra rằng dù có chém đối phương thành hai nửa cũng không có tác dụng gì, vì chúng sẽ đứng dậy lại dưới sức mạnh của huyễn cảnh.

Sau đó, nàng đã dùng lửa tâm đèn trong Linh Lung Lưu Ly Đăng mới tiêu diệt triệt để đám hủ thi.

Bây giờ gặp lại, nàng đã có kinh nghiệm, đó là khi sử dụng hoàng kim bảo quang cũng kèm theo một chút lửa tâm đèn yếu ớt.

Như vậy, khi hoàng kim bảo quang trúng vào con hủ thi sói đất, nó sẽ từ bên trong đốt cháy toàn bộ cơ thể thối rữa, việc bị tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng khi con hủ thi sói đất bị tiêu diệt, những con hủ thi yêu thú khác cũng bắt đầu lao về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Dù sao thì đám hủ thi yêu thú bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dùng huyễn cảnh điều khiển này cũng đã mất đi tư duy của mình, cũng không biết cái gì gọi là cái chết và sợ hãi, từng tên một không màng sống chết lao về phía nàng!

Nhưng là đại đệ tử của Nhiên Đăng đạo nhân, thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên sao có thể yếu được?

Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn đám hủ thi yêu thú lao tới, thân thể không hề động đậy, nhưng Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay lại xoay một vòng, càng nhiều hoàng kim bảo quang từ trong đèn bay ra, mục tiêu chính là đám hủ thi yêu thú đang tìm chết này!

“Gàooo!” “Két két!” Những con hủ thi yêu thú dưới sự tấn công

của hoàng kim bảo quang, từng con một phát ra những tiếng kêu quái dị.

Vốn dĩ cơ thể chúng đã thối rữa, cổ họng dùng để phát ra âm thanh cũng cơ bản không còn nguyên vẹn, tiếng kêu đau đớn khi bị hoàng kim bảo quang tấn công cũng trở nên cực kỳ méo mó.

Mặc dù đám hủ thi yêu thú này dưới sự khống chế của Ma Lễ Hồng đã mất đi ý thức tự ngã, nhưng cảm giác đau đớn cơ bản vẫn còn, đặc biệt là khi Linh Lung Vũ Dực Tiên sử dụng lửa tâm đèn trong hoàng kim bảo quang, thứ có thể thiêu hủy thân thể!

Đối mặt với sự tấn công mãnh liệt như vậy của Linh Lung Vũ Dực Tiên, đám hủ thi yêu thú không còn cách nào đi gây phiền phức cho nàng nữa.

Chỉ thấy toàn thân chúng nhanh chóng bốc lên ngọn lửa màu vàng, rồi hóa thành tro bụi.

Sau đó, thân thể của đám hủ thi yêu thú đều biến mất, chỉ còn lại Linh Lung Vũ Dực Tiên và tro bụi trên mặt đất.

Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn thấy cảnh này, nhưng không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, khi thời gian ở trong huyễn cảnh càng lâu, nàng bắt đầu cảm nhận được phương pháp phá giải huyễn cảnh, bây giờ chỉ cần hành động theo dự cảm là được.

Đương nhiên, vì hiện tại bản thân đang bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong huyễn cảnh, Linh Lung Vũ Dực Tiên phải thường xuyên kiểm tra thân thể và nguyên thần của mình, tránh để bị huyễn cảnh ô nhiễm.

Phải biết rằng đám hủ thi kia trước đây đều là người sống, vì bị sức mạnh của huyễn cảnh ảnh hưởng mà mê thất, trở thành những cỗ

thi sống dở chết dở!

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên có thể ung dung phá giải huyễn cảnh như vậy cũng là vì có át chủ bài, một trong số đó là Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay.

Pháp bảo này cũng là tiên thiên pháp bảo, giống như Linh Lung Hoàng Kim Tháp mà nàng tặng cho sư đệ Độ Ách chân nhân Lý Tịnh, đều là những tiên thiên pháp bảo vô cùng quý giá và hiếm có.

Có Linh Lung Lưu Ly Đăng bảo hộ, dù cho đến bây giờ, sự an toàn của Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không hề có vấn đề gì.

Nhưng nàng mơ hồ có một dự cảm, rằng phía trước có tồn tại nguy hiểm hơn đang chờ đợi mình.

Dự cảm này vô cùng mãnh liệt, đến nỗi dù cảm tri của nàng đã bị huyễn cảnh bóp méo và ảnh hưởng ở một mức độ nhất định, nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng rằng có chuyện lớn sắp xảy ra.

Nhưng dù vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không có ý định dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Điều đáng nói là, trong thành thị hoang tàn này không còn hủ thi nào khác đối phó với nàng nữa.

Dường như thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên đã khiến Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hiểu rằng những cuộc tấn công ở cấp độ trước đó hoàn toàn vô ích, ngay cả việc tiêu hao pháp lực của nàng cũng không làm được.

Ban đầu Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng nghĩ vậy, nhưng nhanh chóng phủ định ý nghĩ này, vì bây giờ nàng cuối cùng đã gặp một kẻ địch khiến nàng cũng phải nghiêm túc.

Chỉ thấy trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên là một khu thành thị đã sụp đổ, trông như bị thứ gì đó đè nén, đến nỗi nhà cửa đều sập

xuống và bị ép bẹp.

Đồng thời, trước mặt nàng có một ngọn núi lớn màu xám trắng chắn đường, trông vô cùng đột ngột.

Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân huyễn cảnh này có hình thái là một thành thị hoang tàn đổ nát, làm sao có thể có một ngọn núi lớn xuất hiện trên đường phố được?

Thực tế, ngay từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy ngọn núi màu xám trắng này, Linh Lung Vũ Dực Tiên đã hiểu ra, thứ đó không phải là núi, mà là kẻ địch tiếp theo!

Chính lúc nhìn thấy ngọn núi màu xám trắng, dự cảm trong lòng nàng càng lúc càng mãnh liệt.

Không ngoài dự liệu, ngọn núi này chính là kẻ địch mà nàng phải đối mặt trong huyễn cảnh!

Quả nhiên, khi Linh Lung Vũ Dực Tiên xuất hiện trước ngọn núi màu xám trắng, điều bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy ngọn núi đột nhiên rung chuyển, rồi từ từ cao lên!

Trong huyễn cảnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, ngọn núi màu xám trắng chắn trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên đang từ từ cao lên.

Nhưng một ngọn núi bình thường sao có thể vô cớ cao lên được?

Nhìn kỹ mới phát hiện, ngọn núi màu xám trắng này vốn không phải là một ngọn núi bình thường, mà là một gã khổng lồ đang tồn tại trên mặt đất!

Đúng vậy, một gã khổng lồ.

Cơ thể của gã khổng lồ này trông không khác gì nhân tộc bình thường, nhưng thực tế thể tích lại vô cùng to lớn, lớp da lộ ra cũng rất

thô ráp, có cảm giác vừa cứng rắn vừa dày dặn.

Mặc dù trông rất cồng kềnh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại bên trong cơ thể gã khổng lồ màu xám trắng.

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng đã biết lai lịch thực sự của gã khổng lồ này, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nàng không ngờ trong huyễn cảnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại có tồn tại như vậy!

"Không ngờ lại là Sơn Lĩnh Cự Nhân chỉ có ở thời thượng cổ!

Nghe nói những Sơn Lĩnh Cự Nhân này bản thân thể tích vô cùng to lớn, đồng thời có thể thông qua ngủ đông để tu luyện sức mạnh một cách chậm rãi, thường ngủ một giấc là vạn năm.

Ta vốn tưởng rằng loại sinh vật kỳ dị này đã tuyệt chủng từ thời thượng cổ, không ngờ trong huyễn cảnh này lại có một Sơn Lĩnh Cự Nhân tồn tại!" Bây giờ Linh Lung Vũ Dực Tiên mới hiểu tại sao xung quanh không có hủ thi nào tiếp tục tấn công mình, hóa ra nơi này là lãnh địa của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Đáng sợ hơn là những nơi bị đè nén trong thành thị hoang tàn trước đó đều là kiệt tác của gã khổng lồ này.

Cũng chỉ có sự tồn tại của Sơn Lĩnh Cự Nhân mới có thể đè sập những ngôi nhà vốn đã đổ nát.

Có lẽ đây chỉ là hành vi vô ý của nó, vì so với thân thể to lớn kia, những ngôi nhà nhỏ bé dưới chân chỉ như những chiếc đèn lồng giấy mà thôi.

Chương 761

Lúc này, gã Sơn Lĩnh Cự Nhân màu xám trắng khổng lồ từ từ đứng dậy, thân cao đến mười trượng, đứng trước mặt nó, Linh Lung Vũ Dực Tiên trông như một đứa trẻ!

"...Kẻ thù...

Kẻ xâm nhập...

Giết!" Lúc này, Sơn Lĩnh Cự Nhân từ từ thốt ra những lời đứt quãng, nhưng lại khiến lòng Linh Lung Vũ Dực Tiên lập tức nặng trĩu.

Mặc dù lời nói của nó đứt quãng, nhưng nàng có thể thấy, gã khổng lồ này cũng đã bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lợi dụng huyễn cảnh để điều khiển.

Chỉ là xem ra nhờ vào thực lực cường đại, nó vẫn có thể giữ được một phần ý thức hoàn chỉnh.

Đồng thời, nhục thân mạnh mẽ của nó cũng không có dấu hiệu thối rữa, có thể nói hiện tại gã Sơn Lĩnh Cự Nhân này không khác gì đang sống, chỉ là nguyên thần và ý thức bên trong đã bị Ma Lễ Hồng khống chế.

Nhưng bất kể tình huống thế nào, đều bất lợi cho Linh Lung Vũ Dực Tiên lúc này.

Bởi vì nàng từ lời nói của Sơn Lĩnh Cự Nhân đã biết, gã khổng lồ có thực lực cường đại này đã xem mình là kẻ thù.

"Chết đi...

Kẻ xâm nhập!" Sơn Lĩnh Cự Nhân gầm lên một tiếng, cây lang nha bổng trong tay đập về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Rầm!

Chỉ thấy nơi Linh Lung Vũ Dực Tiên đứng bị cây lang nha bổng khổng lồ đập thành một cái hố lớn.

Chỉ là sau khi khói bụi tan đi, Sơn Lĩnh Cự Nhân nhìn rõ cảnh tượng liền ngẩn ra, có chút ngây ngô nói: "Sao vậy?

Tên...

Kẻ xâm nhập đâu?" Nguyên là Linh Lung Vũ Dực Tiên đứng tại chỗ lúc trước không biết đã né tránh được đòn tấn công của cây lang nha bổng, đòn tấn công mạnh mẽ của gã khổng lồ đã đập vào không khí.

"Này, gã to xác kia, ngươi không biết mình đang bị người khác điều khiển sao?" Ngay lúc Sơn Lĩnh Cự Nhân đang có chút không hiểu, từ một phía khác lại truyền đến giọng nói của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Không biết từ lúc nào, nàng đã xuất hiện trên một ngôi nhà tranh nhỏ cách đó không xa.

Ngôi nhà tranh này vốn không có gì nổi bật, nhưng trong khu vực đã bị đè bẹp thành bình địa này lại vô cùng thu hút sự chú ý.

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên đang đứng trên mái nhà, nói chuyện với Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Nàng biết, những tồn tại có tu vi cao thâm như thế này, dù ý chí và nguyên thần bị huyễn cảnh của Ma Lễ Hồng mê hoặc, nhưng thực tế vẫn có cơ hội đánh thức họ, không giống như những người có thực lực yếu ớt không còn cơ hội sống sót!

Vì vậy, chỉ cần có cơ hội, Linh Lung Vũ Dực Tiên sẽ thử đánh thức gã khổng lồ này.

Dù sao nàng cũng cảm nhận được thực lực của Sơn Lĩnh Cự Nhân chỉ tồn tại từ thời thượng cổ này vô cùng cường đại, nếu không cần thiết, nàng chắc chắn không muốn giao thủ với một tồn tại như vậy.

Hơn nữa, mục tiêu thực sự của nàng là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, việc cấp bách hiện tại là xông ra khỏi huyễn cảnh này, chứ không phải đấu với Sơn Lĩnh Cự Nhân đến lưỡng bại câu thương, để Ma Lễ Hồng ngư ông đắc lợi.

Chính vì có suy nghĩ như vậy, nàng mới muốn tránh những trận chiến không cần thiết.

Nhưng rõ ràng, gã Sơn Lĩnh Cự Nhân thần trí vốn không tỉnh táo này sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

"Đáng ghét... tên... kẻ xâm nhập...

đáng ghét như ruồi!" Vù vù vù!

Nào ngờ Sơn Lĩnh Cự Nhân sau khi nghe lời nàng, không những không trả lời, ngược lại còn phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, cây lang nha bổng không nói một lời lại lần nữa vung về phía nàng.

Linh Lung Vũ Dực Tiên thấy vậy chỉ nhẹ nhàng thở dài, biết rằng tạm thời không còn cách nào khác để tránh giao chiến.

Soạt soạt!

Chỉ thấy thân ảnh Linh Lung Vũ Dực Tiên lóe lên, thi triển độn thuật biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở một phía khác của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Rầm!

Tự nhiên, lần này cây lang nha bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân không trúng Linh Lung Vũ Dực Tiên, ngược lại còn đập sập ngôi nhà tranh

duy nhất còn sót lại.

Khi nàng lại xuất hiện ở phía khác của gã khổng lồ, pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay xoay một vòng, từ bên trong bay ra hoàng kim bảo quang.

Những luồng hoàng kim bảo quang này bản thân là thần thông vô cùng sắc bén, bây giờ lại được nàng triệu hồi ra một lượng lớn cùng lúc.

Rõ ràng Linh Lung Vũ Dực Tiên muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng tìm cơ hội giải quyết gã Sơn Lĩnh Cự Nhân có phần vụng về này!

Khi cây lang nha bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân hung hăng đập vào ngôi nhà tranh, Linh Lung Vũ Dực Tiên đã xuất hiện ở phía bên kia của nó.

Soạt soạt soạt!

Chỉ thấy cả người nàng thi triển một bộ pháp quyết đánh lên Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay, tức thì ánh sáng của đèn bắt đầu sáng lên, từ bên trong lại bay ra hoàng kim bảo quang.

Những luồng hoàng kim bảo quang này không có ngoại lệ, đều có rất nhiều lửa tâm đèn bám vào cháy trên đó.

"Đi!" Linh Lung Vũ Dực Tiên nhẹ nhàng ra lệnh, những luồng hoàng kim bảo quang như có sinh mệnh của riêng mình, từng luồng một lao về phía thân thể to lớn của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Keng keng keng keng!

Những luồng hoàng kim bảo quang không gặp bất kỳ trở ngại nào, thành công trúng vào thân thể vô cùng to lớn của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Nhưng là bên tấn công, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại không hề lộ ra

chút vui mừng nào, dường như kết quả này không thể khiến nàng quá hài lòng.

Nguyên nhân rất đơn giản, những luồng hoàng kim bảo quang đó sau khi trúng vào gã Sơn Lĩnh Cự Nhân to cao này lại không hề có tác dụng gì, ngay cả một lớp da của đối phương cũng không xuyên thủng, ngược lại toàn bộ đều bị bật ra ngoài.

Thấy vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới biết tại sao thời thượng cổ Sơn Lĩnh Cự Nhân lại là một chủng tộc cường đại.

Chương 762

Chỉ riêng lực phòng ngự mà gã khổng lồ trước mặt thể hiện đã vô cùng biến thái.

Hoàng kim bảo quang của nàng trước đây dù dùng để giao thủ với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hay đối phó với đám hủ thi đều vô cùng lợi hại, bây giờ lại không có chút tác dụng nào!

Thật sự rất vô lý, Linh Lung Vũ Dực Tiên biết rằng chỉ bằng lực phòng ngự mà gã Sơn Lĩnh Cự Nhân to cao này thể hiện, không phải tu đạo giả bình thường có thể đối phó được, khó trách Sơn Lĩnh Cự Nhân là một trong những chủng tộc mạnh nhất thượng cổ.

"Thu!" Linh Lung Vũ Dực Tiên thấy hoàng kim bảo quang vốn sắc bén vô cùng không thể phát huy tác dụng vốn có, tự nhiên muốn thu hồi chúng.

Nhưng lúc này, gã Sơn Lĩnh Cự Nhân dường như cũng đã phản ứng lại, cái đầu khổng lồ quay qua, một mắt nhìn thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên đang đứng cách đó không xa, miệng lớn nhếch lên ngô nghê nói: "Hì hì, thì ra ở đây, kẻ xâm nhập chịu chết đi!" Soạt soạt!

Trong lúc Sơn Lĩnh Cự Nhân nói, một tiếng xé gió truyền đến, Linh Lung Vũ Dực Tiên không cần nhìn cũng biết gã khổng lồ lại lần nữa vung lang nha bổng đánh tới.

Nàng không thể hoàn thành việc thu hồi hoàng kim bảo quang, chỉ có thể tạm thời né tránh.

Sau khi thành công né được một đòn tấn công của lang nha bổng trên không, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới triển khai pháp quyết thu hồi thành công những luồng hoàng kim bảo quang đã phóng ra.

Lúc này, nàng cũng đã hiểu ra một chuyện.

Gã Sơn Lĩnh Cự Nhân này tuy vụng về, phương thức tấn công trông cũng rất đơn giản, nhưng điều thực sự đáng để ý là động tác của nó không hề chậm chạp.

Phản ứng của gã khổng lồ cũng rất nhanh, sau khi nhận ra động hướng của nàng ngay lập tức, liền không chút do dự dùng lang nha bổng tấn công vào vị trí của nàng.

Về phần lời nói của gã khổng lồ trước đó, thực tế còn chậm hơn cây lang nha bổng nửa nhịp.

Sau khi bị tấn công lần này, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới hiểu rõ điểm này, cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy hợp lý.

Dù sao nếu đám Sơn Lĩnh Cự Nhân này không vì bản lĩnh cường đại, cũng không xứng trở thành một trong những chủng tộc mạnh nhất thượng cổ.

Trong lúc Linh Lung Vũ Dực Tiên đang suy nghĩ làm sao để đối phó tạm thời với gã khổng lồ, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy cơ cực lớn!

Là một tu đạo giả có tu vi thâm hậu, phản ứng của nàng cũng rất nhanh, ngay khoảnh khắc nhận ra nguy hiểm liền lập tức lóe người biến mất tại chỗ.

Đợi khi nàng xuất hiện lại, đã ở một nơi cách vị trí lúc trước một khoảng.

"May mà thân pháp của mình đủ nhanh, phản ứng cũng đủ nhạy, có thể ở một mức độ nào đó quần thảo với gã Sơn Lĩnh Cự Nhân này...

Đợi đã, có chuyện gì vậy!" Linh Lung Vũ Dực Tiên vốn có chút tự tin vào khả năng tiên đoán và độn thuật của mình, cho rằng lát nữa có

thể dựa vào những ưu thế này để tìm cách đánh bại Sơn Lĩnh Cự Nhân, nhưng nhanh chóng nàng phát hiện ra điểm không đúng.

Đầu tiên, trong cảm tri của nàng, mình đang ở một nơi vô cùng nguy hiểm, việc né tránh không có ý nghĩa gì.

Càng bất ngờ hơn là gã Sơn Lĩnh Cự Nhân vốn đứng yên tại chỗ đã biến mất!

Thật khó tưởng tượng một gã Sơn Lĩnh Cự Nhân to lớn như vậy lại biến mất.

"Chẳng lẽ gã Sơn Lĩnh Cự Nhân này cũng là một ảo ảnh sao?

Không đúng..." Nhanh chóng, Linh Lung Vũ Dực Tiên nhận ra điểm không đúng, lập tức ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy một cái bóng khổng lồ đang lao xuống phía mình!

Cái bóng khổng lồ đó không phải ai khác, chính là Sơn Lĩnh Cự Nhân và vũ khí lang nha bổng của nó.

Lúc này nó đang vung vũ khí trong tay, nặng nề đập xuống chỗ nàng.

Thật khó tin được cảnh tượng một gã Sơn Lĩnh Cự Nhân to cao như vậy lại nhảy lên không trung.

Chỉ khi Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn thấy cảnh này mới cảm nhận được áp lực cực lớn, phảng phất như đang đối mặt với một ngọn Thái Sơn!

Đồng thời cũng vì nàng nhận ra muộn một bước, bây giờ muốn né đòn tấn công của lang nha bổng không còn cơ hội nào nữa.

"Đáng ghét, không ngờ Sơn Lĩnh Cự Nhân lại có thần thông như vậy!" Linh Lung Vũ Dực Tiên cắn răng, trong lòng vô cùng quả quyết, không chút do dự đánh một đạo pháp quyết vào pháp bảo Linh Lung

Lưu Ly Đăng trong tay.

Đinh!

Chỉ thấy Linh Lung Lưu Ly Đăng phát ra một tiếng vang nhẹ, phần lồng đèn ở giữa xoay một vòng, từng đạo bảo quang màu nâu đất bay ra, bao bọc lấy Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Trông qua như một quả cầu lớn màu vàng đất.

Ngay khoảnh khắc bảo quang màu nâu đất bao bọc lấy nàng, cây lang nha bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng hung hăng đập lên người nàng!

Nếu một cây lang nha bổng như vậy mà đập vào một tu đạo giả bình thường, có thể nói người đó sẽ tan xương nát thịt, chết không thể chết hơn.

Nhưng thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên lại vô cùng cường đại, sau khi ý thức được mình tuyệt đối không thể né được một đòn này, nàng lập tức thi triển thần thông bảo hộ, cũng chính là bảo quang màu nâu đất kia.

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên khi nhận ra đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân đã không còn cơ hội né tránh, nàng bất đắc dĩ phải dùng tiên thiên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng thi triển bảo quang màu nâu đất để phòng ngự.

Cuối cùng, cây lang nha bổng khổng lồ của Sơn Lĩnh Cự Nhân đã đập trúng người nàng.

May mà lúc này bảo quang màu nâu đất mà Linh Lung Vũ Dực Tiên triệu hồi trong gang tấc đã phát huy tác dụng then chốt, thành công giúp nàng đỡ được đòn tấn công của gã khổng lồ.

Nhưng dù vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn bị cây lang nha bổng đánh văng xuống đất, hung hăng tạo ra một cái hố sâu.

Nhưng chưa kết thúc, Sơn Lĩnh Cự Nhân đừng nhìn lúc nói chuyện thì cà lăm, nhưng một khi bắt đầu chiến đấu thì không hề cà lăm chút nào, ngược lại chiêu sau nối chiêu trước, cây lang nha bổng hung hăng đập xuống cái hố sâu nơi nàng bị đánh vào.

"Tiêu diệt tất cả kẻ xâm nhập!" Sơn Lĩnh Cự Nhân không ngừng dùng lang nha bổng đập lên người Linh Lung Vũ Dực Tiên.

May mà thần thông phòng ngự trên người nàng đã có tác dụng, vì vậy mới không bị một cây lang nha bổng đập thành tương thịt.

Nhưng dù vậy nàng cũng biết, nếu cứ tiếp tục bị động chịu đòn như thế này, thì chỉ có thể chờ bị gã Sơn Lĩnh Cự Nhân này đập chết tươi.

Cục diện bị động chịu đòn này, Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên không muốn chấp nhận.

Đồng thời, lúc này nàng biết thần thông phòng ngự của mình dưới những đòn tấn công ngày càng kịch liệt của Sơn Lĩnh Cự Nhân, khó mà chống đỡ được nữa.

Vì vậy trong tình huống này, nàng phải làm gì đó mới có thể tránh được kết cục bị đập thành tương thịt.

Nghĩ đến đây, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không còn do dự, lại lần nữa thi triển một đạo pháp quyết đánh lên Linh Lung Lưu Ly Đăng.

Tức thì, Linh Lung Lưu Ly Đăng xoay một vòng, một đạo bảo quang màu đỏ rực bay ra, rồi bao phủ lấy thân thể nàng!

Chương 763

Cùng lúc đó, Sơn Lĩnh Cự Nhân đang dùng lang nha bổng đập nàng cũng nhìn thấy trong cái hố sâu bốc lên ánh sáng màu đỏ!

"Kẻ xâm nhập... còn sống... giết!" Sơn Lĩnh Cự Nhân chẳng quan tâm ánh sáng đỏ là cái gì, vẫn một cây lang nha bổng đập xuống, và lần này dùng sức còn mạnh hơn mấy phần.

Rõ ràng gã khổng lồ không chỉ phản ứng nhanh mà đối phó cũng rất lợi hại, lúc này muốn một hơi thành công đánh chết Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng lần này không giống nữa, vì Linh Lung Vũ Dực Tiên đã kích phát thần thông trong tiên thiên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng!

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy trong hố sâu xảy ra một vụ nổ lớn, cây bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng bị uy lực của vụ nổ chặn lại trong chốc lát.

Một mảng lớn lửa từ vụ nổ cũng bao phủ một khu vực, và những ngọn lửa này đều là màu đỏ, không ngừng thiêu đốt huyễn cảnh thành thị hoang tàn này.

Nhưng thần thông mà Linh Lung Vũ Dực Tiên thi triển tự nhiên không đơn giản như vậy.

Nhanh chóng, Sơn Lĩnh Cự Nhân phát hiện ra manh mối, thứ chặn lại đòn tấn công của lang nha bổng không phải là sóng xung kích từ vụ nổ, mà là chính Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Chỉ thấy nàng được bao bọc bởi bảo quang màu đỏ, một tay cầm tiên thiên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng, một tay lại đơn độc đỡ

lấy cây lang nha bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Phải biết thân hình của Sơn Lĩnh Cự Nhân vô cùng to lớn, như một ngọn núi nhỏ, vậy mà Linh Lung Vũ Dực Tiên lại có thể lợi dụng sức mạnh thần thông của tiên thiên pháp bảo, thành công đỡ được đòn tấn công của nó, quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dù vậy, Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng không hề do dự, sau khi thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên thành công đỡ được đòn tấn công của mình, liền lập tức nhấc lại cây lang nha bổng, rồi hung hăng đập xuống người nàng đang được bao bọc bởi bảo quang màu đỏ.

Nhưng lúc này, sau khi được thần thông gia trì, bất luận là sức mạnh hay tốc độ của Linh Lung Vũ Dực Tiên đều được tăng cường rất nhiều.

Trong tình huống này, đối mặt với đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân, nàng không cần phải bị động phòng ngự chịu đòn như trước nữa!

Chỉ thấy cả người nàng hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ, tốc độ cực nhanh biến mất tại chỗ, chỉ để lại từng đạo tàn ảnh, có thể thấy tốc độ nhanh đến mức nào.

Như vậy, khi cây lang nha bổng của Sơn Lĩnh Cự Nhân tấn công vào vị trí ban đầu của nàng tự nhiên đã trượt.

Nhưng dù lại lần nữa thành công né được đòn tấn công của lang nha bổng, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không hề có chút vui mừng nào, nguyên nhân rất đơn giản, đó là nàng phát hiện cảm giác bất an lúc trước lại xuất hiện.

Mặc dù không mãnh liệt như trước, nhưng cũng đủ nguy hiểm.

Linh Lung Vũ Dực Tiên đối với cảm giác quen thuộc này tự nhiên có chuẩn bị, ngẩng đầu lên trời, phát hiện quả nhiên như nàng dự

liệu!

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng đã xuất hiện trên bầu trời phía trên đầu nàng, cây lang nha bổng khổng lồ trong tay lại lần nữa đập xuống.

Linh Lung Vũ Dực Tiên thấy cảnh tượng quen thuộc này, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Sơn Lĩnh Cự Nhân có thể di chuyển với tốc độ cao, thành công phát hiện vị trí đáp của mình rồi phát động tấn công.

Hóa ra đều là thần thông của Sơn Lĩnh Cự Nhân, dựa vào thiên phú thần thông của bản thân nó.

Sơn Lĩnh Cự Nhân mới có thể liên tục hai lần đều khóa chặt Linh Lung Vũ Dực Tiên đang muốn né tránh tấn công, có thể nói thần thông này thật sự vô cùng bá đạo.

Cộng thêm sức mạnh cường đại của gã khổng lồ, nếu thật sự bị truy đánh, người cuối cùng không chịu nổi nhất định là Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng bây giờ, sau khi đã có chuẩn bị nhất định, đối mặt với đòn truy kích do Sơn Lĩnh Cự Nhân lợi dụng thiên phú thần thông phát động, nàng không phải không có sức kháng cự.

"Được, nếu tên này muốn đánh với ta, vậy ta xin phụng bồi đến cùng!" Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn cây lang nha bổng khổng lồ đang vung về phía mình, lần này không trốn tránh nữa, mà chiến ý sôi trào!

Chỉ thấy cả người nàng bắt đầu xảy ra biến hóa, sau lưng mọc ra một đôi cánh màu vàng, trên đó toàn là lông vũ màu vàng, trông như được điêu khắc từ hoàng kim.

Cùng lúc đó, trên người Linh Lung Vũ Dực Tiên xuất hiện một bộ áo giáp màu vàng, áo giáp như thể mọc ra từ chính cơ thể nàng.

Bộ áo giáp này cũng màu vàng, vì nó mọc ra từ cơ thể nàng nên trông như được đo ni đóng giày.

Không chỉ vậy, trên áo giáp còn có những hình khắc dạng lông vũ, hai tay hai chân của nàng cũng được áo giáp màu vàng bảo vệ.

Cùng lúc đó, thân thể của Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng xảy ra biến hóa, cả người trở nên vô cùng cao lớn.

Mặc dù không lớn bằng một nửa Sơn Lĩnh Cự Nhân, nhưng trông cũng rất cao lớn.

Tình huống này xảy ra, tự nhiên là vì nàng đã sử dụng thiên phú thần thông của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp!

Đúng vậy, là một thành viên từng thuộc Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc hùng mạnh, sau khi thực lực cường đại, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng có thể sử dụng thiên phú thần thông có nguồn gốc từ Kim Sí Đại Bàng Điểu này.

Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp cũng chỉ là một trong những thiên phú thần thông của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc mà thôi, những thiên phú thần thông khác chưa được nàng thi triển.

Nếu so sánh với Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp của Phá Trận Hàn Độc Long và Sát Thần Hắc Hổ Áo Giáp của Phá Trận Tiết Ác Hổ, sẽ phát hiện bất luận là sức mạnh hay áp lực, Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp đều hơn một bậc, vì trên thực lực, Linh Lung Vũ Dực Tiên mạnh hơn hai người kia.

Dù sao thì bản thân Linh Lung Vũ Dực Tiên tuy lúc nhỏ bị trục xuất khỏi lãnh địa Kim Sí Đại Bàng Điểu, nhưng thiên phú ẩn giấu chưa bộc lộ đã bị Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân phát hiện, rồi thu làm đệ tử truyền thụ thần thông.

Có thể nói Linh Lung Vũ Dực Tiên hiện tại không chỉ sở hữu thiên phú thần thông của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, bản thân còn vô cùng tinh thông đạo pháp, chỉ cần cho nàng thời gian nhất định, sau này cũng có cơ hội đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lúc này nếu tộc trưởng Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhìn thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên khoác trên mình Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp, e rằng trong lòng cũng vô cùng phức tạp.

Nhưng hiện tại Linh Lung Vũ Dực Tiên không có thời gian suy nghĩ những chuyện này, lúc này sử dụng Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp là để đánh bại Sơn Lĩnh Cự Nhân trước mặt, không để nó cản trở việc phá vỡ huyễn cảnh này.

Trên thực tế, nếu không phải nàng vẫn luôn giữ trạng thái tỉnh táo tuyệt đối, thì chắc chắn sau khi gặp phải Sơn Lĩnh Cự Nhân, nàng sẽ dần dần mê thất tự ngã trong trận chiến kịch liệt, rồi quên mất mình đang bị nhốt trong huyễn cảnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nếu xảy ra tình huống đó, Linh Lung Vũ Dực Tiên dám chắc mình sẽ không có cơ hội sống sót.

May mà nàng vẫn luôn giữ trạng thái tỉnh táo, không xảy ra tình huống mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng muốn thấy.

“Thật chói mắt!

Kệ đi, kẻ xâm nhập chết đi!” Lúc này, mắt của Sơn Lĩnh Cự Nhân lóe lên, nhưng vẫn vung cây lang nha bổng khổng lồ trong tay đập về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Mọi chuyện nói ra thì dài dòng, nhưng thực tế đã xảy ra trong chớp mắt.

Từ lúc Linh Lung Vũ Dực Tiên phát hiện Sơn Lĩnh Cự Nhân triển khai truy kích, triệu hồi Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp để phản kích, một loạt sự việc đều hoàn thành trong nháy mắt.

Chương 764

Dù sao thì bản thân đạo pháp của nàng cao cường, tu vi thâm hậu, mới có thể làm được tất cả.

Nếu lúc này là một tu đạo giả bình thường đối mặt với đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân, e rằng giây tiếp theo đã bị đập thành tương thịt.

"Được rồi, bây giờ để ta thử sức với tên ngốc to xác này!" Linh Lung Vũ Dực Tiên cười khẽ, cả người lại hóa thành một đạo quang mang màu vàng, bay về phía cây lang nha bổng khổng lồ đang đập tới.

Hành động này trong mắt người khác như là chủ động đi tìm chết, nhưng nàng thì không, nàng đang phát động phản kích.

Đoàng!

Lúc này, thân thể đang rơi xuống của Sơn Lĩnh Cự Nhân đột nhiên dừng lại giữa không trung, như bị thứ gì đó đỡ lấy.

"Ủa... chuyện gì vậy..." Lúc Sơn Lĩnh Cự Nhân đang ngơ ngác, từ cây lang nha bổng khổng lồ truyền đến một cỗ sức mạnh cực lớn.

"A!" Trong tình huống không phòng bị, Sơn Lĩnh Cự Nhân bị cỗ sức mạnh khổng lồ này đánh bật ra ngoài.

Vốn dĩ nó nên dùng cây lang nha bổng khổng lồ và thân thể to lớn đè bẹp Linh Lung Vũ Dực Tiên, nhưng bây giờ lại bị một cỗ sức mạnh còn cường đại hơn đánh bay đi.

Chuyện này quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng, nguyên nhân rất đơn giản, đó là thân thể của Sơn Lĩnh Cự Nhân thực sự quá to lớn, trọng lượng cũng vô cùng nặng, tu đạo giả bình thường đừng nói là đánh bay nó, ngay cả việc chịu được trọng lượng của nó

cũng không làm được.

Bịch!

Chỉ thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân từ giữa không trung ngửa người rơi xuống đất, đập ra một cái hố khổng lồ, đè bẹp một khu nhà vốn đã rách nát, thậm chí cả một số hủ thi yêu thú và hủ thi nhân tộc đang trốn bên trong cũng bị đè nát.

Hóa ra không biết từ lúc nào, Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên đã đánh từ nơi gặp nhau ban đầu đến một nơi khác.

Đợi Sơn Lĩnh Cự Nhân ngã xuống đất tạo ra một cái hố sâu, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới từ từ từ trên không hạ xuống.

Lúc này có thể thấy rõ hai tay của nàng đều được Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp khổng lồ bao bọc, có thể mơ hồ thấy kinh mạch đang ẩn hiện nhảy lên trong áo giáp.

Vừa rồi, người đánh bay Sơn Lĩnh Cự Nhân từ giữa không trung chính là nàng.

Khi thấy nó phát động tấn công, nàng không trốn chạy mà phát động tấn công của riêng mình.

Vì vậy, trong thời gian ngắn, nàng đã tăng cường sức mạnh đến cực độ, rồi một quyền đánh bay Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Lúc này có thể thấy, Đại Bàng Kim Thân Áo Giáp trên hai tay Linh Lung Vũ Dực Tiên từ từ co lại, cuối cùng trở về kích thước bình thường.

Cảnh tượng kỳ dị này, tự nhiên cũng là do nàng đã sử dụng một thiên phú thần thông khác của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Nhưng vì thiên phú thần thông này bản thân cần những điều kiện cực kỳ hà khắc mới có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, giống như

cảnh tượng không lường trước được của Sơn Lĩnh Cự Nhân vừa rồi, mới khiến Linh Lung Vũ Dực Tiên vốn bị động chịu đòn phản kích thành công.

"Gầm gừ!" Lúc này, Sơn Lĩnh Cự Nhân đã phẫn nộ!

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại một lần nữa tìm được cơ hội, thành công né được một đòn tấn công nữa của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Quả nhiên, cây lang nha bổng khổng lồ của Sơn Lĩnh Cự Nhân lại một lần nữa đánh vào khoảng không, hoàn toàn không trúng được Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Kết quả như vậy tự nhiên khiến Sơn Lĩnh Cự Nhân vô cùng phẫn nộ.

Bản thân Sơn Lĩnh Cự Nhân là sinh vật đầu óc đơn giản, dễ rơi vào tình trạng cố chấp, cộng thêm việc đang ở trong huyễn cảnh thành thị hoang tàn của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Trong huyễn cảnh do Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nắm giữ, kẻ chủ mưu sau lưng muốn âm thầm ảnh hưởng đến cảm xúc của Sơn Lĩnh Cự Nhân quả thực là quá dễ dàng.

Vì vậy, Sơn Lĩnh Cự Nhân trong tình huống này trở nên vô cùng phẫn nộ, đồng thời cũng càng thêm căm ghét Linh Lung Vũ Dực Tiên trước mặt.

"Gầm gầm gầm, kẻ xâm lược... ta muốn ngươi chết!" Sơn Lĩnh Cự Nhân gầm lên một tiếng, lại một lần nữa vung cây lang nha bổng khổng lồ trong tay về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Nhưng đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên đã mở Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp, kiểu tấn công đơn điệu này đối với hắn vô cùng dễ dàng né tránh.

Ở trạng thái Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp, tốc độ của Linh Lung

Vũ Dực Tiên lại tăng thêm một cảnh giới, đối mặt với kiểu công kích trông có vẻ uy lực cực lớn nhưng lại có phần chậm chạp này, tự nhiên không tốn chút sức lực nào để né.

Cứ như vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại một lần nữa né tránh đòn tấn công từ cây lang nha bổng khổng lồ của Sơn Lĩnh Cự Nhân một cách dễ dàng.

Trong lúc Linh Lung Vũ Dực Tiên giao đấu với Sơn Lĩnh Cự Nhân trong huyễn cảnh, kẻ chủ mưu sau lưng là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang bình tĩnh quan sát trận chiến.

Đối với sức mạnh mà Linh Lung Vũ Dực Tiên thể hiện sau khi sử dụng Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không hề kinh ngạc.

Dù sao một kẻ địch mà ngay cả hắn cũng phải cẩn thận đối phó, có được sức mạnh cỡ này cũng là chuyện hết sức bình thường.

"Ha ha, Linh Lung Vũ Dực Tiên bây giờ có thể né được đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân thì đã sao?

Chỉ cần ở trong huyễn cảnh của ta càng lâu, sẽ bị huyễn cảnh ảnh hưởng càng lớn, đến lúc đó căn bản không cần ta ra tay, hắn cũng xong đời!

Ha ha!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cười lớn, như thể Linh Lung Vũ Dực Tiên trong huyễn cảnh đã bị hắn đánh bại rồi vậy.

Trong lúc Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang âm thầm thao túng trận chiến, Linh Lung Vũ Dực Tiên trong huyễn cảnh cũng gặp phải tình huống bất ngờ.

Ong ong ong!

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào năng lực xâm thực ý chí của huyễn cảnh này còn mạnh hơn ta dự đoán sao?" Vào lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cảm nhận được một luồng sức mạnh âm lãnh vô hình đang xâm thực ý chí của mình, may mà ý chí của hắn đã sớm được thần thông bảo hộ, lại có Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp che chở, nên mới không bị luồng sức mạnh âm lãnh kia xâm thực.

Nhưng dù vậy, luồng sức mạnh âm lãnh vô hình đó vẫn khiến Linh Lung Vũ Dực Tiên cảm thấy có chút khó chịu.

Huyễn cảnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng có sức mạnh xâm thực ý chí, trước đó những xác thối kia chính vì ý chí lúc sinh thời bị xâm thực, khiến cả người vĩnh viễn bị nhốt trong huyễn cảnh này, trở thành những cái xác không sống không chết!

Linh Lung Vũ Dực Tiên không muốn rơi vào kết cục như vậy, đồng thời qua chuyện này, hắn cũng hiểu ra.

Huyễn cảnh này không thể ở lâu, nếu không theo thời gian trôi đi, bản thân hắn sẽ bị luồng sức mạnh âm lãnh vô hình trong huyễn cảnh xâm thực.

Về điểm này Linh Lung Vũ Dực Tiên vô cùng chắc chắn, nguyên nhân rất đơn giản.

Chương 765

Đó là vì trong huyễn cảnh này, hắn tạm thời chỉ có thể bị động phòng ngự sự xâm thực của luồng sức mạnh âm lãnh vô hình kia, muốn phát động phản kích lại có Sơn Lĩnh Cự Nhân ở bên ngoài quấy nhiễu.

Cái gọi là phòng thủ lâu tất có sơ hở, chỉ cần Linh Lung Vũ Dực Tiên ở trong huyễn cảnh càng lâu, phòng ngự của hắn sẽ xuất hiện lỗ hổng, đến lúc đó luồng sức mạnh âm lãnh vô hình tự nhiên có thể xâm nhập vào ý chí của hắn.

Linh Lung Vũ Dực Tiên đã sớm phán đoán được tình huống này, biết rằng không thể ở lại lâu, cũng không muốn cứ mãi bị động phòng ngự.

Linh Lung Vũ Dực Tiên muốn chủ động tấn công!

Luôn bị động phòng ngự, không phải là tính cách của hắn!

"Nếu đã như vậy, vậy thì chỉ có thể đánh bại ngươi thôi, tên ngốc to xác!" Lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn Sơn Lĩnh Cự Nhân có thân hình khổng lồ trước mặt, khẽ cười một tiếng, rồi thi triển một pháp quyết!

Ong ong ong!

Theo đó, Linh Lung Lưu Ly Đăng trong tay Linh Lung Vũ Dực Tiên xoay tròn, một đạo kim quang từ bên trong bắn ra bao bọc lấy hắn, đợi kim quang tan đi, trên tay kia của hắn đã có thêm một thanh lợi nhận màu vàng.

Thanh trường kiếm màu vàng này trông như được đúc bằng hoàng kim, hoàn toàn tự nhiên, giống như được hình thành tự nhiên, không

có một chút dấu vết rèn đúc nào.

"Gầm gầm, kẻ xâm lược, đừng hòng chạy trốn!" Vào lúc này, Sơn Lĩnh Cự Nhân lại một lần nữa phát động công kích về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Là một trong những chủng tộc mạnh nhất thời thượng cổ, Sơn Lĩnh Cự Nhân không chỉ dựa vào sức mạnh và thân thể phòng ngự kinh người, mà còn có thiên phú thần thông.

Chỉ thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân trong cơn phẫn nộ, toàn bộ thân thể to lớn màu xám trắng bắt đầu phát ra ánh sáng màu đỏ, một đôi mắt xám trắng vô thần cũng biến thành mắt đỏ.

Sơn Lĩnh Cự Nhân sau khi bị chọc giận đã sử dụng thiên phú, ở trạng thái này bản thân nó sẽ trở nên vô cùng cuồng bạo, nhưng bất kể là tốc độ, sức mạnh hay phòng ngự đều sẽ được tăng lên đáng kể.

Sơn Lĩnh Cự Nhân ở trạng thái này mới thực sự không có bất kỳ điểm yếu nào!

Về điểm này Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng cảm nhận rõ ràng, chỉ thấy trong nháy mắt Sơn Lĩnh Cự Nhân bỗng nhiên biến mất trước mặt hắn, lúc xuất hiện lại đã ở ngay trước mặt, đồng thời cây lang nha bổng khổng lồ trong tay vung về phía hắn.

Trong mắt Linh Lung Vũ Dực Tiên hiện lên một tia kinh ngạc, không ngờ tốc độ của Sơn Lĩnh Cự Nhân lại có thể bộc phát nhanh đến vậy!

Nhưng liên tưởng đến mấy lần tấn công liên tiếp trước đó của nó, trong mắt Linh Lung Vũ Dực Tiên lại lóe lên một tia hiểu rõ!

"Tốt, nhưng trình độ này không phải là đối thủ của ta!" Linh Lung Vũ Dực Tiên cười khẽ một tiếng, rồi cả người hóa thành một đạo kim quang, giống như một ngôi sao băng màu vàng lượn qua cây lang nha

bổng khổng lồ của Sơn Lĩnh Cự Nhân!

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên đối mặt với Sơn Lĩnh Cự Nhân đã cuồng bạo hóa, lại tỏ ra vô cùng ung dung.

Chỉ thấy cây lang nha bổng khổng lồ trong tay Sơn Lĩnh Cự Nhân bổ về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên, nhưng hắn không hề có biểu cảm kinh ngạc, ngược lại cả người hóa thành một đạo kim quang.

Vèo vèo vèo!

Chỉ trong nháy mắt, Linh Lung Vũ Dực Tiên hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng về phía cái đầu to lớn của Sơn Lĩnh Cự Nhân, còn cây lang nha bổng khổng lồ kia lại bị hắn lướt qua một cách dễ dàng.

Chỉ trong nháy mắt, Linh Lung Vũ Dực Tiên giơ thanh lợi nhận màu vàng trong tay xuất hiện trước cái đầu to lớn của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Linh Lung Vũ Dực Tiên không hề nói lời thừa thãi, trực tiếp chém thanh lợi nhận màu vàng trong tay xuống ngay giữa đầu của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Ầm ầm ầm!

Kim quang từ thanh lợi nhận màu vàng bắn về phía đầu Sơn Lĩnh Cự Nhân, tràn ngập một cảm giác sắc bén, dường như ngay cả cả huyễn cảnh này cũng sắp bị cắt rách.

Nhưng lúc này sức mạnh, tốc độ và phản ứng của Sơn Lĩnh Cự Nhân đều đã tăng lên, đối mặt với Linh Lung Vũ Dực Tiên đang lao đến trước đầu, Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng có thủ đoạn phản kích!

"Ta… muốn giết… kẻ xâm lược!" Sơn Lĩnh Cự Nhân thấy thanh lợi nhận màu vàng chói mắt chém về phía đầu mình, lại không hề có chút kinh hoảng thất thố nào, ngược lại gầm lớn một tiếng rồi há to

miệng.

Ong ong ong!

Chỉ trong nháy mắt, có thể thấy trong cái miệng há to của Sơn Lĩnh Cự Nhân xuất hiện một khối năng lượng màu vàng đất, ngay sau đó một chùm sáng màu vàng đất trực tiếp từ cái miệng lớn như chậu máu của nó bắn ra!

Ầm ầm ầm!

Chùm sáng màu vàng do thanh lợi nhận hóa ra và chùm sáng màu vàng đất do Sơn Lĩnh Cự Nhân phun ra va chạm vào nhau, dao động năng lượng mạnh mẽ lan tỏa ra, phảng phất như cả thế giới huyễn cảnh này cũng bắt đầu bị luồng sức mạnh khổng lồ kia bóp méo.

Nhưng dù vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không hề có ý định dừng tay, ngược lại tiếp tục gia tăng sức mạnh.

Phía bên kia, Sơn Lĩnh Cự Nhân cảm nhận được sức mạnh của Linh Lung Vũ Dực Tiên lại một lần nữa tăng lên, sau khi bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng làm hỗn loạn ý thức, chỉ còn biết đánh bại kẻ xâm lược, nó tự nhiên cũng tiếp tục gia tăng sức mạnh.

Bất kể là chùm sáng màu vàng đất phun ra từ miệng Sơn Lĩnh Cự Nhân hay chùm sáng màu vàng phát ra từ thanh lợi nhận trong tay Linh Lung Vũ Dực Tiên, đều trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi không ngừng tăng cường sức mạnh.

Có thể nói, trận chiến đến lúc này, cuộc đối đầu giữa Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên đã biến thành một cuộc so kè về sức mạnh, không hề có đường lui.

Bởi vì chỉ cần một bên muốn lùi bước, sẽ ngay lập tức bị sức mạnh cường đại của đối phương nhấn chìm.

Đến lúc đó dù thân thể cường tráng như Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng

nhất định không chịu nổi, chắc chắn sẽ trọng thương!

Về phần Linh Lung Vũ Dực Tiên, hắn lại càng không thể lùi bước, khi quyết định chủ động phát động tấn công, hắn đã chuẩn bị cho một trận tử chiến, huống hồ hắn còn có kế hoạch khác chưa thi triển.

Đối mặt với tình huống như vậy, cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

"Tốt, tên ngốc to xác, để ta xem sức mạnh của ngươi rốt cuộc lớn đến mức nào!" Lúc này, Sơn Lĩnh Cự Nhân đầu óc đơn giản căn bản không biết cái gì gọi là rút lui, ngược lại xem hành vi của Linh Lung Vũ Dực Tiên là sự khiêu khích đối với mình, một Sơn Lĩnh Cự Nhân lấy sức mạnh làm tôn chỉ sao có thể thua kẻ xâm lược nhỏ bé trước mắt được?

Vì vậy, từ trong miệng há to của Sơn Lĩnh Cự Nhân mơ hồ truyền ra tiếng gầm gừ, sức mạnh của chùm sáng màu vàng đất lại tăng thêm vài phần.

Sức mạnh cường đại như vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên cảm nhận rất rõ ràng, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười.

Bởi vì lúc này, kế hoạch của hắn sắp thành hiện thực rồi.

Kế hoạch của Linh Lung Vũ Dực Tiên tiến triển vô cùng thuận lợi, nhưng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang khống chế huyễn cảnh này lại bắt đầu lo lắng.

Bởi vì Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang âm thầm duy trì sự tồn tại của huyễn cảnh, định chờ Linh Lung Vũ Dực Tiên và Sơn Lĩnh Cự Nhân sa vào trận chiến kéo dài rồi tìm cơ hội từ từ dùng sức mạnh vô hình trong huyễn cảnh xâm thực ý chí của Linh Lung Vũ Dực Tiên, cuối cùng khiến hắn cũng trở thành một con rối ngơ ngơ

ngác ngác trong huyễn cảnh.

Nhưng rất nhanh, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phát hiện có điều không ổn.

Vốn khi thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên chủ động khiêu khích Sơn Lĩnh Cự Nhân, hắn còn rất vui mừng.

Sức mạnh của Sơn Lĩnh Cự Nhân lớn đến mức nào, hắn biết rất rõ, nếu ban đầu không phải vì lợi dụng sơ hở, hắn cũng sẽ không dễ dàng thu Sơn Lĩnh Cự Nhân vào trong huyễn cảnh.

Chương 766

Bây giờ Linh Lung Vũ Dực Tiên chủ động đi tìm Sơn Lĩnh Cự Nhân đối đầu, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Phải biết Sơn Lĩnh Cự Nhân là một trong những chủng tộc mạnh nhất thời thượng cổ, tu đạo giả tầm thường căn bản không phải là đối thủ.

Nhưng rất nhanh, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng không vui nổi nữa, bởi vì hắn phát hiện sức mạnh trong huyễn cảnh cũng đang không ngừng tiêu hao.

Kiểm tra một chút mới phát hiện ra vấn đề, đó là vì năng lượng của Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên va chạm, dẫn đến sự ổn định của bản thân huyễn cảnh bị ảnh hưởng, cũng khiến sức mạnh duy trì huyễn cảnh không ngừng bị tiêu hao.

Lúc này, với tư cách là người duy trì huyễn cảnh, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phải không ngừng bổ sung năng lượng cho huyễn cảnh, nếu không, có khả năng bản thân huyễn cảnh sẽ tự hủy diệt dưới sự va chạm năng lượng của Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên!

"Khốn kiếp, Linh Lung Vũ Dực Tiên thật sự có bản lĩnh, ta đã xem thường ngươi rồi, nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, thủ đoạn của ta không chỉ có nhiêu đó." Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhìn rất rõ, Linh Lung Vũ Dực Tiên đang đối đầu với Sơn Lĩnh Cự Nhân trong huyễn cảnh rõ ràng đang cười, hiển nhiên mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn!

"Cứ chờ đấy cho ta!".

Lúc này trong huyễn cảnh, Sơn Lĩnh Cự Nhân đang đối đầu với

Linh Lung Vũ Dực Tiên, nhưng vào lúc này thân thể to lớn của nó lại xuất hiện những cơn run rẩy nhẹ, ngay sau đó từ trong miệng há to của nó truyền ra âm thanh mơ hồ không rõ, "Ta không, ta sẽ không tha cho kẻ xâm lược!" Trông như đang đối thoại với ai đó, Sơn Lĩnh Cự Nhân tỏ ra vô cùng kháng cự.

Lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên lại rất rõ ràng, hẳn là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng muốn kết thúc trận chiến bất lợi này, nên mới muốn khống chế Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Để không cho mưu kế của Linh Lung Vũ Dực Tiên thành công, không để huyễn cảnh bị hai luồng sức mạnh cường đại hủy diệt, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên muốn thông qua sức mạnh của huyễn cảnh để cố gắng ảnh hưởng đến Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Giờ phút này đối với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, chỉ cần có thể giữ được huyễn cảnh, vậy thì dù Sơn Lĩnh Cự Nhân bị Linh Lung Vũ Dực Tiên trọng thương thậm chí giết chết cũng có thể chấp nhận được.

Bởi vì đối với hắn, chỉ cần giữ được huyễn cảnh, hắn có thể tiếp tục đối phó với Linh Lung Vũ Dực Tiên, đến lúc đó bất kể thủ đoạn nào cũng có thể sử dụng.

Tương ứng, Sơn Lĩnh Cự Nhân không chịu khống chế chết thì cũng chết rồi, dù sao trong mắt Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, chỉ cần có thể chiến thắng Linh Lung Vũ Dực Tiên, có thể biến đối phương thành con rối trong huyễn cảnh, đến lúc đó mọi tổn thất đều có thể chấp nhận được.

Vì vậy Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng mới muốn khống chế Sơn Lĩnh Cự Nhân, không cho nó tiếp tục cuộc đối đầu về sức mạnh này.

Nhưng điều khiến Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bất ngờ

là, vào lúc này Sơn Lĩnh Cự Nhân ở trạng thái cuồng bạo lại vi phạm mệnh lệnh của hắn.

"Khốn kiếp, tên Sơn Lĩnh Cự Nhân này lại không nghe lời vào lúc này!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân trong huyễn cảnh lại từ chối mệnh lệnh của mình, trong lòng tự nhiên không thoải mái, đồng thời cũng hiểu ra tại sao.

Sở dĩ hắn có thể thành công nhốt Sơn Lĩnh Cự Nhân mạnh mẽ trong huyễn cảnh và khống chế nó, là vì hắn đã không ngừng nhồi nhét mệnh lệnh đối phó kẻ xâm lược.

Lâu ngày, Sơn Lĩnh Cự Nhân vẫn luôn ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh, giết chết từng kẻ địch bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ném vào huyễn cảnh.

Đáng tiếc lần này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại làm chuyện ngu ngốc, chấp niệm giết chết kẻ xâm lược của Sơn Lĩnh Cự Nhân căn bản không phải là thứ mà hắn có thể khống chế!

Sau khi thất bại với Sơn Lĩnh Cự Nhân, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng muốn ra tay với Linh Lung Vũ Dực Tiên ở bên kia, nhưng hiển nhiên cũng lại thất bại.

Linh Lung Vũ Dực Tiên đã quyết định chiến thuật như vậy, sao có thể không đề phòng sự xâm thực của sức mạnh vô hình trong huyễn cảnh chứ?

Vì vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên lợi dụng tiên thiên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng, thông qua kiện tiên thiên pháp bảo hiếm có này để tạm thời bảo vệ ý chí của mình.

Tuy chỉ là tạm thời, nhưng cũng đủ rồi.

Theo dự liệu của Linh Lung Vũ Dực Tiên, dưới sự va chạm năng lượng với Sơn Lĩnh Cự Nhân, huyễn cảnh này sắp đối mặt với sự

sụp đổ rồi!

"Rắc rắc!" Dần dần, trong huyễn cảnh truyền đến tiếng vỡ như vỏ trứng, lúc này có thứ gì đó đã vỡ nát.

Linh Lung Vũ Dực Tiên nghe thấy âm thanh này, trong lòng biết kế hoạch của mình hẳn là đã thành công.

Nhưng đối mặt với huyễn cảnh sắp tan vỡ, đối thủ của hắn là Sơn Lĩnh Cự Nhân lại không có bất kỳ phản ứng nào, dường như chấp niệm của nó chỉ là giết chết Linh Lung Vũ Dực Tiên, kẻ xâm lược trước mắt, mà không hề có ý định bảo vệ huyễn cảnh này.

Tình huống như vậy cũng khiến kế hoạch của Linh Lung Vũ Dực Tiên được tiến hành thuận lợi.

Thật ra, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không ngờ đến tình huống này, phải biết trước đó hắn cũng đã dự liệu Sơn Lĩnh Cự Nhân có thể sẽ bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang ẩn nấp trong bóng tối khống chế, cũng đã chuẩn bị cho việc khiêu khích lần nữa, nhưng không ngờ Sơn Lĩnh Cự Nhân dường như lại khá kháng cự với mệnh lệnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Biết được điểm này, Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên thuận nước đẩy thuyền, tiếp tục gia tăng năng lượng.

"Gầm gừ!" Sơn Lĩnh Cự Nhân ở bên kia cũng gia tăng sức mạnh phóng thích, sự va chạm giữa nó và Linh Lung Vũ Dực Tiên càng lúc càng kịch liệt.

Đối với điều này, Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên vô cùng hài lòng.

"Rắc rắc!" Vào lúc này, âm thanh vỡ nát của huyễn cảnh đột nhiên trở nên dồn dập, dường như giây tiếp theo huyễn cảnh này sẽ vỡ tan!

Ầm ầm!

Cuối cùng, huyễn cảnh được tạo thành từ thành thị hoang tàn này vỡ nát như thủy tinh, có thể thấy những thành thị hoang tàn và những xác thối bên trong đều tan thành tro bụi.

Linh Lung Vũ Dực Tiên thầm nghĩ, kết quả như vậy đối với những xác thối kia cũng là một sự giải thoát, cuối cùng không cần phải bị người khác nô dịch vĩnh viễn nữa.

Có lẽ do huyễn cảnh sụp đổ, dẫn đến sự cân bằng trong cuộc đối đầu sức mạnh giữa Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên bị phá vỡ, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau rồi trực tiếp nổ tung!

Cả Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều bị hất văng, đồng thời cũng khiến huyễn cảnh này gia tốc vỡ nát!

Vụ nổ năng lượng mạnh mẽ tạo ra một xoáy nước năng lượng khổng lồ.

Linh Lung Vũ Dực Tiên trong xoáy nước năng lượng khổng lồ này một bên né tránh va chạm từ những mảnh vỡ của huyễn cảnh và đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân, một bên ổn định thân thể.

May mà xoáy nước năng lượng này không có nguồn gốc, không kéo dài quá lâu đã tiêu tan.

Đợi xoáy nước năng lượng tan biến, Linh Lung Vũ Dực Tiên cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Trước mặt hắn là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng sắc mặt có chút khó coi, dường như không ngờ Linh Lung Vũ Dực Tiên có thể nhanh như vậy thoát ra khỏi huyễn cảnh.

"Tốt, tốt lắm, bản lĩnh của Linh Lung Vũ Dực Tiên thật khiến ta kinh ngạc, nhưng nếu huyễn cảnh không giải quyết được ngươi, vậy thì để ta tự mình ra tay!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hét lớn một tiếng, cầm một thanh phi kiếm pháp bảo lao về phía Linh

Lung Vũ Dực Tiên, dường như muốn nhân lúc hắn vừa thoát khỏi xoáy nước năng lượng, sức mạnh bản thân không ổn định mà phát động tấn công.

Nhưng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hiển nhiên đã xem thường sức mạnh của Linh Lung Vũ Dực Tiên, còn chưa lao đến trước mặt hắn, đã bị kim sắc kiếm khí từ thanh lợi nhận trong tay hắn chém ra chặn lại!

"Gầm gừ, kẻ xâm lược chết đi!" Vào lúc này, Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng thoát ra từ huyễn cảnh thành thị hoang tàn, lại một lần nữa cầm cây lang nha bổng khổng lồ lao tới.

Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn thấy cũng có chút đau đầu, tuy đã phá vỡ huyễn cảnh, nhưng tên ngốc to xác này cũng theo ra, xem ra vẫn còn bị huyễn cảnh ảnh hưởng.

Đối với điều này, Linh Lung Vũ Dực Tiên tạm thời cũng không có cách nào xử lý, ngay khi hắn chuẩn bị đồng thời giao thủ với cả Sơn Lĩnh Cự Nhân và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, chuyện tiếp theo lại nằm ngoài dự liệu của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

"Chết đi!

Chương 767

Kẻ xâm lược!" Chỉ thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân trực tiếp giơ cây lang nha bổng khổng lồ trong tay, hung hăng bổ về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Nói về chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Linh Lung Vũ Dực Tiên vốn bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong huyễn cảnh, định thông qua sức mạnh của huyễn cảnh để đánh bại.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không phải là người ngồi chờ chết, rất nhanh đã gặp được Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong huyễn cảnh và tẩy não.

Đối mặt với chủng tộc viễn cổ mạnh mẽ là Sơn Lĩnh Cự Nhân, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại tương kế tựu kế, mượn sức mạnh cường đại ẩn chứa trong bản thân Sơn Lĩnh Cự Nhân cộng thêm sức mạnh của mình, dẫn phát sự va chạm của hai luồng năng lượng, kết quả cuối cùng lại khiến huyễn cảnh này không chịu nổi sức mạnh mà sụp đổ.

Cuối cùng Linh Lung Vũ Dực Tiên và Sơn Lĩnh Cự Nhân cùng nhau thành công thoát khỏi huyễn cảnh thành thị hoang tàn của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, một lần nữa đối mặt với hắn.

Nhưng ngay khi Linh Lung Vũ Dực Tiên định giao thủ với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lần nữa, lại xảy ra chuyện bất ngờ!

Chủng tộc thượng cổ Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng thoát ra khỏi huyễn cảnh cùng Linh Lung Vũ Dực Tiên, vác cây lang nha bổng khổng lồ bổ về phía bên này, khí thế vô cùng hung hãn!

Ngay khi Linh Lung Vũ Dực Tiên tưởng rằng mình sắp phải đối mặt với hai người liên thủ giáp công, chuyện bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân gầm lên một tiếng, cây lang nha bổng khổng lồ trong tay không đánh về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên, ngược lại đánh thẳng về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

"Kẻ xâm lược, chịu chết đi!" Từ trong cái miệng lớn như chậu máu của Sơn Lĩnh Cự Nhân phát ra một tiếng gầm khàn khàn, sở dĩ giọng nói khàn khàn là do trước đó nó vừa đối đầu năng lượng với Linh Lung Vũ Dực Tiên, năng lượng phun ra từ miệng lúc phát nổ đã tạo ra sức mạnh khổng lồ, khiến cổ họng của nó tạm thời bị ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ cả Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều không có thời gian để ý đến những chi tiết đó, hiện tại hai người đều có những suy nghĩ riêng.

Linh Lung Vũ Dực Tiên thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân không tấn công mình, tự nhiên rất thoải mái lùi ra một khoảng cách, trong lúc duy trì cảnh giác lại suy nghĩ về chuyện sau đó, tại sao Sơn Lĩnh Cự Nhân lại tấn công Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng mà không tấn công đối thủ vừa khiêu khích mình?

"Có lẽ nguyên nhân chính là cái gọi là 'kẻ xâm lược'." Lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên nhớ lại lời nói của Sơn Lĩnh Cự Nhân lúc gặp lần đầu, trong lòng lập tức có suy đoán, có lẽ ban đầu Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng mới là kẻ xâm lược mà Sơn Lĩnh Cự Nhân nhìn thấy, sau đó lại bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thiết kế nhốt trong huyễn cảnh này, cho đến tận hôm nay, tất cả đối thủ bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ném vào huyễn cảnh đều bị Sơn Lĩnh Cự Nhân tiêu diệt.

Nhưng sau khi Linh Lung Vũ Dực Tiên mượn sức mạnh của Sơn Lĩnh Cự Nhân phá vỡ huyễn cảnh, Sơn Lĩnh Cự Nhân vừa thoát ra tự nhiên phát hiện ra đối thủ từng là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ

Hồng.

Đối với suy đoán này, Linh Lung Vũ Dực Tiên trong lòng cũng chỉ có một phỏng đoán đại khái, còn tình hình cụ thể thì hắn cũng không rõ.

Phía bên kia, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân đang lao về phía mình với sát khí đằng đằng, lại cảm thấy vô cùng đau đầu.

Bởi vì chuyện Linh Lung Vũ Dực Tiên mượn năng lượng của Sơn Lĩnh Cự Nhân phá vỡ huyễn cảnh thật sự quá đột ngột, đến nỗi tuy hắn đã có chuẩn bị khác nhưng lại vô tình bỏ qua sự tồn tại của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Bây giờ Sơn Lĩnh Cự Nhân lao ra khỏi huyễn cảnh phát hiện tung tích của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, liền lập tức tấn công.

"Khốn kiếp!" Trong mắt Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lóe lên một tia không cam lòng, nhưng hắn không có Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp như Linh Lung Vũ Dực Tiên, dựa vào nhục thân của mình căn bản không có cách nào chống đỡ đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân, chỉ có thể tìm cách né tránh.

Ầm ầm ầm!

Cây lang nha bổng khổng lồ hung hăng đập xuống vị trí trước đó của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, tạo ra một tiếng nổ lớn.

Thân hình Sơn Lĩnh Cự Nhân to lớn trông có vẻ rất chậm chạp, nhưng đòn tấn công của nó lại luôn rất nhanh, cũng không hề có chút do dự nào.

Nhưng khi khói bụi do vụ nổ tạo ra tan đi, chỉ lộ ra một cái hố lớn trên mặt đất, còn bóng dáng của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ

Hồng lại không thấy đâu.

Bỗng nhiên, phía sau Sơn Lĩnh Cự Nhân có một bóng người xuất hiện, chính là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Lúc này Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, cũng nhớ lại sự áp chế về sức mạnh khi lần đầu giao thủ với Sơn Lĩnh Cự Nhân, nếu không phải vì lợi dụng tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà phóng ra huyễn cảnh tìm cơ hội nhốt Sơn Lĩnh Cự Nhân vào, nếu không một mình hắn đơn đả độc đấu sao có thể là đối thủ của Sơn Lĩnh Cự Nhân?

Đối mặt với tình huống như vậy, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên cảm thấy vô cùng khó giải quyết, nhưng nguy hiểm đối mặt cũng vô cùng lớn.

"Hừ hừ, may mà ta có hậu thủ!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng không ngờ rằng, bây giờ tình thế hai đánh một lại đảo ngược.

Nhưng đúng lúc Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng chuyển ánh mắt về phía Linh Lung Vũ Dực Tiên, lại không khỏi sững sờ.

"Ha ha, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, ngươi nghĩ ta không nhìn thấu được mưu kế của ngươi sao?

Nói cho ngươi biết, sau khi trúng huyễn cảnh của ngươi một lần, ta đã có phòng bị rồi, bây giờ định dùng một huyễn cảnh nữa để tiếp tục nhốt ta sao?

Không khỏi quá ngây thơ rồi chứ?" Lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên lại nhìn Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Hóa ra lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên đã nhìn thấu sự ngụy trang của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, chiến trường Tuyệt Long Lĩnh hiện tại căn bản cũng là một huyễn cảnh khổng lồ.

Đồng thời Linh Lung Vũ Dực Tiên kết hợp với chuyện huyễn cảnh thành thị hoang tàn trước đó sụp đổ quá nhanh, suy ra đây là do Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cố ý làm.

Bởi vì lúc đó Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng chỉ dựa vào sức mạnh của một mình không đủ để huyễn cảnh chịu được đòn tấn công của Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên, vì vậy hắn liền tương kế tựu kế, cố ý để huyễn cảnh nhanh chóng tan rã, tiết kiệm sức mạnh cũng như thời gian, rồi nhanh chóng bố trí tầng huyễn cảnh thứ hai bên ngoài.

Cứ như vậy, Linh Lung Vũ Dực Tiên dù có phá vỡ được tầng huyễn cảnh thứ nhất, cũng vẫn bị nhốt trong tầng thứ hai.

Trong tình huống như vậy, chỉ cần Linh Lung Vũ Dực Tiên sơ suất một chút, thật sự có khả năng sẽ trúng kế!

Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tiếp tục dùng tầng huyễn cảnh thứ hai để cố gắng nhốt Linh Lung Vũ Dực Tiên, chỉ cần hắn hơi bất cẩn là có khả năng trúng kế.

Nhưng cuối cùng, mưu kế của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ngược lại bị Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn thấu.

Mặc dù Linh Lung Vũ Dực Tiên đã nhìn thấu kế sách của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, nhưng hắn vô cùng bất ngờ, trước đó cũng không nghĩ rằng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại có dư lực để bố trí tầng mộng cảnh thứ hai.

Phải biết dù có tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà trợ giúp, sức mạnh của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng có hạn, nhưng lại có thể trong giới hạn sức mạnh của mình làm được đến mức này cũng là vô cùng không dễ dàng.

Nhưng dù sao đi nữa, lúc này khi Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn

thấu kế mưu của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, cục diện thắng thua đã được quyết định!

"Chết đi!" Linh Lung Vũ Dực Tiên hét lớn một tiếng, cầm thanh lợi nhận màu vàng, thân khoác Đại Bằng Kim Thân Áo Giáp lao về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, bộc phát ra kim quang vô tận.

"Khốn kiếp, tên Linh Lung Vũ Dực Tiên này rốt cuộc làm sao nhìn thấu được huyễn cảnh của ta?" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không ngờ tầng huyễn cảnh thứ hai mà mình khổ tâm bố trí lại trong tình huống này, dễ dàng bị Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn thấu.

Hết cách, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đành phải giơ hai tay lên, chỉ thấy một đạo lục quang lóe lên, một kiện tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà toàn thân được đúc bằng bích ngọc xuất hiện trong tay hắn.

Keng keng!

Vừa lấy ra tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lập tức gảy ra một khúc nhạc.

Khúc nhạc nghe như một thanh kiếm sắc bén, phảng phất có thể xuyên thủng mọi thứ, ngay sau đó dường như thấy từ trong tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà gảy ra từng thanh lợi kiếm âm ba trong suốt.

Đây chính là một thần thông của tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà, hiện tại lại được Quảng Mục Thiên Vương Ma L lễ Hồng sử dụng để chống lại đòn tấn công của Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Đối mặt với sự phản kích của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Linh Lung Vũ Dực Tiên lại không lộ ra chút vẻ sợ hãi nào,

thanh lợi nhận màu vàng trong tay mạnh mẽ vung về phía lợi kiếm âm ba, một đạo kiếm khí bay ra!

Chương 768

Xoẹt!

Không chút hồi hộp, kiếm khí từ thanh lợi nhận màu vàng trực tiếp chém rách lợi kiếm âm ba mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phóng ra thông qua tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà, sau đó Linh Lung Vũ Dực Tiên như vào chỗ không người, trực tiếp phát động tấn công về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng có thể lâm thời tạo ra tầng huyễn cảnh thứ hai để cố gắng nhốt Linh Lung Vũ Dực Tiên, vậy cũng cho thấy hắn không phải là kẻ tầm thường.

Phải biết Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng là nhị ca của Ma Gia Tứ Tướng, có được địa vị như vậy, tự nhiên cho thấy bản lĩnh của hắn không chỉ có thế.

"Khốn kiếp, đừng quá đáng, Linh Lung Vũ Dực Tiên, tiếp thử một chiêu này của ta đi!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phẫn nộ nói, đồng thời tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà trong tay lại một lần nữa gảy ra một khúc nhạc, âm ba vô hình bắt đầu lấy tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà làm trung tâm khuếch tán ra.

Dưới sự tấn công của âm ba vô hình, người chịu đòn đầu tiên chính là Linh Lung Vũ Dực Tiên đang ở trước mặt Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

"Luồng sức mạnh này là sao?" Linh Lung Vũ Dực Tiên vốn định tiếp tục dùng thanh lợi nhận màu vàng phá vỡ sự giãy giụa cuối cùng của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, nhưng lại không ngờ tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà lại có sức mạnh lớn đến vậy, âm ba vô hình bộc phát ra lại vô cùng quỷ dị!

Hiện tại bị âm ba vô hình bao phủ, Linh Lung Vũ Dực Tiên chỉ cảm thấy toàn thân không dùng được sức lực, thậm chí còn nhẹ bẫng, dường như giây tiếp theo sẽ ngã xuống đất, giống như một người phàm uống say rượu vậy.

Đối với tình huống ngoài dự kiến này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Vốn Linh Lung Vũ Dực Tiên cho rằng sau khi Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bố trí hai tầng huyễn cảnh, sức mạnh của hắn đã giảm xuống một bậc, nhưng không ngờ đối phương lại có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại như vậy vào thời khắc sinh tử.

"Ha ha, Linh Lung Vũ Dực Tiên, bây giờ biết sự lợi hại của tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà của ta rồi chứ!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng vừa thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên bị âm ba vô hình từ tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà áp chế thành công, tự nhiên vô cùng đắc ý, coi đây là một cơ hội tuyệt vời.

Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên đang tạm thời bị âm ba vô hình áp chế lại không hề lộ ra vẻ kinh hoảng thất sắc, ngược lại lộ ra một biểu cảm khinh thường, tùy ý nói: "Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, đừng đắc ý ở đó!

Lẽ nào ngươi nghĩ chỉ có ngươi mới có tiên thiên pháp bảo sao?

Muốn sống, trước hết hãy hỏi xem Linh Lung Lưu Ly Đăng của ta có đồng ý không đã!" Linh Lung Vũ Dực Tiên tuy hiện tại bị âm ba vô hình hạn chế quá nhiều sức mạnh, nhưng vào lúc này hắn lại lật một tay, chỉ thấy ngũ sắc quang mang lóe lên, ngay sau đó một chiếc đèn xuất hiện trong tay hắn.

Chiếc đèn này không phải thứ gì khác, chính là Linh Lung Lưu Ly Đăng mà Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn luôn sử dụng, cũng là một kiện tiên thiên pháp bảo vô cùng hiếm có!

Chỉ thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên miệng lẩm bẩm, một đạo pháp quyết được thi triển ra.

Trong nháy mắt, Linh Lung Lưu Ly Đăng quang mang đại phóng, từng đạo bảo quang ngũ sắc từ bên trong bay ra, cũng tạm thời áp chế được âm ba vô hình do tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà thúc đẩy.

Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thấy vậy, cũng nghiến răng một cái, toàn bộ sức mạnh cũng không ngừng được sử dụng từ trong cơ thể, thúc đẩy toàn bộ sức mạnh của tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà phóng thích ra!

Ong ong ong!

Âm ba vô hình lại một lần nữa tăng cường sức mạnh, nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên ở bên kia cũng không phải dạng vừa, lúc này cũng dùng hết toàn lực.

Hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội cùng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phân thắng bại, vậy đối với Linh Lung Vũ Dực Tiên sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Tự nhiên phải toàn lực ứng phó, nếu không lát nữa lại cho Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bất kỳ cơ hội nào, e rằng hắn lại phải cẩn thận với huyễn thuật mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng thi triển.

Một bên Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng không dễ chịu gì, bản thân hắn không có năng lực huyết thống mạnh mẽ như Linh Lung Vũ Dực Tiên, đến nỗi cường độ nhục thân hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Nhục thân của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng không đặc biệt mạnh mẽ, căn bản không thể so sánh với Linh Lung Vũ Dực Tiên xuất thân từ tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu.

Bởi vì Linh Lung Vũ Dực Tiên sở hữu bản nguyên huyết mạch của tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu, hoặc có thể nói là một Kim Sí Đại Bằng Điểu sống sờ sờ, với tư cách là một thành viên của yêu thú, nhục thân tự nhiên không thể kém.

Vì vậy, dưới sự giao thủ như vậy, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong tình huống như vậy, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại không hề hoảng loạn, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Trong hoàn cảnh như vậy, cuối cùng Linh Lung Vũ Dực Tiên dựa vào tiên thiên pháp bảo Linh Lung Lưu Ly Đăng và nhục thân cường đại của Kim Sí Đại Bằng Điểu, cuối cùng dần dần chiếm được thế thượng phong, áp chế được âm ba vô hình mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phóng ra từ tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà.

"Chết đi!

Ma Lễ Hồng, hôm nay là ngày giỗ của Ma Gia Tứ Tướng!" Chỉ thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên gầm lên một tiếng, cả người phảng phất như hợp nhất với thanh lợi nhận màu vàng trong tay, cũng hóa thành một đạo lợi nhận sắc bén, như vào chỗ không người trực tiếp phá vỡ âm ba vô hình.

Keng keng!

Linh Lung Vũ Dực Tiên hóa thân thành một đạo lợi nhận màu vàng khổng lồ lao về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, sắc bén đến mức phảng phất có thể chém đứt mọi thứ.

Nhưng vào lúc này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ của Linh Lung Vũ Dực Tiên lại không hề hoảng loạn, thậm chí khóe miệng còn nở một nụ cười.

Tình hình như vậy khiến Linh Lung Vũ Dực Tiên sau khi nhìn thấy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở đâu, luôn cảm thấy đã bỏ qua một số chỗ.

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện bất ngờ xuất hiện, chỉ thấy thanh lợi nhận màu vàng do Linh Lung Vũ Dực Tiên hóa thành không chút trở ngại đâm xuyên qua thân thể của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng ngay khoảnh khắc Linh Lung Vũ Dực Tiên đâm xuyên qua thân thể của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, sắc mặt hắn lại đại biến, bởi vì tuy nhìn thấy đã đâm trúng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, nhưng bản thân lại không có một chút cảm ứng nào, giống như đâm vào một khối không khí vậy.

Kết quả như vậy cho thấy...

đây là huyễn tượng ngụy trang của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Quả nhiên, vào giây tiếp theo, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bị Linh Lung Vũ Dực Tiên đâm xuyên qua lại như bong bóng tan biến vào không khí.

Linh Lung Vũ Dực Tiên không đoán sai, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bị dễ dàng xuyên thủng thành hai mảnh này lại chỉ là một đạo huyễn tượng không có thực thể!

Lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên mới biết mình vừa rồi đã bỏ qua điều gì, đó là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bản thân vô cùng giỏi sử dụng huyễn thuật.

Bây giờ Linh Lung Vũ Dực Tiên hồi tưởng lại, mới phát hiện Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ít nhất đã sử dụng hai huyễn thuật trở lên.

Một trong số đó khiến Linh Lung Vũ Dực Tiên tạm thời bỏ qua huyễn thuật của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, huyễn thuật thứ hai lại thành công tạo ra một huyễn tượng thật giả lẫn lộn, để mê hoặc Linh Lung Vũ Dực Tiên.

"Không hổ là Quảng Mục Thiên Vương khó đối phó, ngươi nghĩ như vậy là có thể trốn thoát sao?

Không khỏi quá xem thường ta rồi!" Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn quanh bốn phía, đột nhiên pháp lực dồn lên đôi mắt của mình.

Lúc này hai mắt của Linh Lung Vũ Dực Tiên đều phảng phất như được nhuộm một lớp màu vàng, có thể thấy rất rõ trong đồng tử của hắn ẩn chứa năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn quanh bốn phía như vậy, dường như muốn dùng đôi mắt này để tìm ra bóng dáng của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

May mà lúc này vì Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng trước đó phải duy trì hai tầng huyễn cảnh, lại thêm việc đối đầu với Linh Lung Vũ Dực Tiên, khiến cho pháp lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao rất nhiều.

Trên cơ sở đó, cũng khiến cho huyễn thuật cuối cùng của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng xuất hiện sơ hở!

Chương 769

"Tìm thấy rồi, hóa ra là ở đây!" Bỗng nhiên Linh Lung Vũ Dực Tiên ở trên bầu trời xa xôi phát hiện một chỗ bất thường, nhìn kỹ mới phát hiện một bóng người đang thi triển độn thuật nhanh chóng bay về phía xa.

Nhìn bóng người đang bỏ chạy kia, Linh Lung Vũ Dực Tiên nhận ra ngay đó chính là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng vừa giao thủ với mình nhưng lại lợi dụng huyễn tượng để bỏ trốn vào phút cuối!

"Đừng hòng chạy!" Linh Lung Vũ Dực Tiên tự nhiên sẽ không để Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng chạy thoát ngay trước mặt mình, nếu không hắn cũng không có cách nào ăn nói với sư phụ Nhiên Đăng đạo nhân!

Keng keng!

Linh Lung Vũ Dực Tiên trước tiên vung ra vài đạo bảo quang bắn về phía Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, đồng thời cũng vỗ đôi cánh vàng sau lưng muốn thi triển độn thuật đuổi theo.

Phải biết tộc Kim Sí Đại Bằng Điểu giỏi nhất là độn thuật, Kim Sí Đại Bằng Điểu trưởng thành một ngày đi vạn dặm không phải là chuyện khó, huống hồ là cường giả trong tộc như Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Khoảng cách giữa Linh Lung Vũ Dực Tiên và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng hiện tại, trong mắt hắn chỉ là chuyện trong gang tấc!

Nhưng ngay khi Linh Lung Vũ Dực Tiên định đuổi theo Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, chuyện bất ngờ lại xuất hiện!

Chỉ thấy dưới lớp đất xung quanh Linh Lung Vũ Dực Tiên đột nhiên mọc ra từng cánh tay màu xám trắng, ngay sau đó từng cụm xác thối của Nhân tộc từ dưới đất chui lên.

Hóa ra Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng trong tầng huyễn cảnh thứ hai cũng đã mai phục xác thối để chờ Linh Lung Vũ Dực Tiên, hiện tại những xác thối này cũng dưới sự khống chế của hắn, từng cái một phá đất chui lên bắt đầu quấy nhiễu hành động của Linh Lung Vũ Dực Tiên, không cho hắn đuổi kịp Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang bỏ chạy.

"Khốn kiếp, mấy thứ vướng chân vướng tay này mau cút ra cho ta!" Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không ngờ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng còn có một chiêu này, nếu là bình thường tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết đám xác thối này, nhưng hiện tại số lượng xác thối vô cùng nhiều, lại không sợ chết mà tấn công hắn, một mình hắn muốn giải quyết cũng phải tốn một khoảng thời gian nhất định mới có thể hoàn thành.

Nhưng hiện tại Linh Lung Vũ Dực Tiên phải đuổi theo Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, đâu có nhiều thời gian để trì hoãn!

Đợi Linh Lung Vũ Dực Tiên ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy bóng dáng của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng bắt đầu từ từ nhạt đi, xem ra sắp thoát khỏi huyễn cảnh này và trốn thoát thành công rồi.

"Ha ha, thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên mạnh thì đã sao, cuối cùng cũng không giết được ta!" Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cười lớn, đang định tiếp tục nói lời chế giễu Linh Lung Vũ Dực Tiên, thì trước mặt lại xuất hiện một cây lang nha bổng khổng lồ!

Ngay khi Linh Lung Vũ Dực Tiên bị đám xác thối của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng kéo chân, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng sắp trốn thoát, chuyện bất ngờ đã xuất hiện!

Chỉ thấy trước mặt Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đột nhiên xuất hiện một cây lang nha bổng khổng lồ, không cần hỏi cũng biết, đó chính là vũ khí của chủng tộc thượng cổ Sơn Lĩnh Cự Nhân!

Đến lúc này, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng mới ý thức được, trong lúc mình đối phó với Linh Lung Vũ Dực Tiên, tên Sơn Lĩnh Cự Nhân này đã đuổi theo và vào phút cuối cùng đã cho hắn một đòn như vậy.

"Chết đi!

Kẻ xâm lược!" Lúc này Sơn Lĩnh Cự Nhân không quan tâm Tứ Đại Thiên Vương hay gì khác, cứ một lang nha bổng bổ xuống là biết làm người!

"Không, không, không, không!" Lúc này Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng khó khăn lắm mới dùng hết mọi thủ đoạn để thoát khỏi Linh Lung Vũ Dực Tiên, lại vào lúc này gặp phải Sơn Lĩnh Cự Nhân, bây giờ còn có cách nào để chống cự?

Ầm ầm ầm!

Cây lang nha bổng khổng lồ lần này không hề đánh hụt, trực tiếp đập lên nhục thân yếu ớt của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Nhưng chưa đủ, ngay sau đó Sơn Lĩnh Cự Nhân tiếp tục dùng lang nha bổng đập lên người Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Linh Lung Vũ Dực Tiên nhìn động tĩnh khổng lồ mà Sơn Lĩnh Cự Nhân tạo ra, trong lòng cũng sững sờ, không ngờ Sơn Lĩnh Cự Nhân lại có thể thông minh đến vậy, lại có thể mai phục trước ở hướng mà Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng định bỏ chạy, rồi đột nhiên tập kích khiến hắn căn bản không có cơ hội phản ứng!

Bỗng nhiên, sau khi Sơn Lĩnh Cự Nhân không biết đã dùng lang nha bổng khổng lồ đập bao nhiêu nhát, Linh Lung Vũ Dực Tiên đột

nhiên cảm nhận được điều gì đó, liền nhìn ra xung quanh.

"Huyễn cảnh lại được giải trừ!" Linh Lung Vũ Dực Tiên kinh ngạc nói, lúc này trong mắt hắn, tầng huyễn cảnh thứ hai đang nhốt mọi người lại từ từ tan biến, lộ ra cảnh tượng vốn có xung quanh.

Tình huống như vậy đã xảy ra, Linh Lung Vũ Dực Tiên biết Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cuối cùng đã chết dưới cây lang nha bổng khổng lồ của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Đối với tình huống này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không ngờ tới.

Vốn trong mắt hắn, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và mình nhất định sẽ phân ra thắng bại, nhưng kết quả lại là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cuối cùng lại bị Sơn Lĩnh Cự Nhân bị nhốt trong huyễn cảnh giết chết, không thể không nói là một sự mỉa mai.

Rất nhanh, Sơn Lĩnh Cự Nhân không ngừng dùng lang nha bổng khổng lồ đập Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cũng dừng động tác, nhưng lúc này trước mặt nó lại xuất hiện một cái hố lớn, ở trung tâm cái hố đó chính là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng!

Nhưng lúc này Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã mất đi hơi thở, toàn thân xương cốt đều bị đập nát, máu tươi cũng từ da thịt chảy ra, ngay cả tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà cũng vỡ thành mấy mảnh, xem ra đã chết không thể chết lại được nữa.

Để đề phòng bất trắc, Linh Lung Vũ Dực Tiên cẩn thận tiếp cận thi thể của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, đồng thời chú ý đến phản ứng của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Bởi vì trước đó Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng xem Linh Lung Vũ Dực Tiên là kẻ xâm lược và phát động tấn công, tuy đó là vì có ảnh hưởng của huyễn cảnh, nhưng bây giờ Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không

dám chắc Sơn Lĩnh Cự Nhân có tấn công mình hay không, phải biết trước đó hắn cũng đã cố ý khiêu khích nó.

Cùng với việc Linh Lung Vũ Dực Tiên từng bước tiếp cận thi thể của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Sơn Lĩnh Cự Nhân lại chỉ nhìn hắn một cái, cuối cùng lại xoay người bỏ đi, vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng: "Trở về, bảo vệ, giết chết kẻ xâm lược!" Thấy cảnh này, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà Sơn Lĩnh Cự Nhân không có ý định đánh một trận với mình, nếu không hiện tại hắn thật sự không thể chống đỡ nổi một trận ác chiến!

"Nhưng vừa rồi nó nói trở về bảo vệ và giết chết kẻ xâm lược, lẽ nào Sơn Lĩnh Cự Nhân trước đó là người bảo vệ ở một nơi nào đó?

Sau đó mới bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tìm cơ hội nhốt vào huyễn cảnh sao?

Nếu là như vậy, vậy rốt cuộc nơi nào cần dùng đến chủng tộc thượng cổ Sơn Lĩnh Cự Nhân để canh giữ?" Linh Lung Vũ Dực Tiên trong lòng cũng không nghĩ ra được lý do, lại không thể bây giờ đi theo sau Sơn Lĩnh Cự Nhân, bởi vì hắn phải giúp Tây Kỳ đánh thắng trận chiến tiếp theo.

Đương nhiên, việc Linh Lung Vũ Dực Tiên cần làm bây giờ là xác nhận Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng rốt cuộc có chết thật hay không, đồng thời người chết có phải là...

Một lúc sau, Linh Lung Vũ Dực Tiên cuối cùng cũng xác định người chết kia chính là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, căn bản không tồn tại chuyện giả chết thoát thân, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đối mặt với sự nghiền ép tuyệt đối về sức mạnh của Sơn Lĩnh Cự Nhân căn bản không có bất kỳ cơ hội nào, đã bị giết chết!

Hiện tại Linh Lung Vũ Dực Tiên cuối cùng cũng xác định, Quảng

Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng cuối cùng đã hoàn toàn tử vong!

Ma Gia Tứ Tướng hiện tại đã chết ba người, lần lượt là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đang nằm trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Hiện tại Ma Gia Tứ Tướng chỉ còn lại người cuối cùng, đó là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh không chỉ là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, đồng thời cũng là tồn tại mạnh nhất trong truyền thuyết.

Giao thủ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh không phải ai khác, chính là lão đại của Phá Trận Tam Kiệt - Phá Trận Long Tu Hổ!

Thực lực của Phá Trận Long Tu Hổ cũng không hề kém, hiện tại đang giao thủ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, hai bên đã giao thủ đến bây giờ, khi những người khác đều đã phân thắng bại thì họ vẫn đang kịch chiến.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh tuyệt đối không thấp, có thể giao thủ với hắn đến bây giờ mà không rơi vào thế hạ phong, Phá Trận Long Tu Hổ cũng như vậy, cả hai đều là tu đạo giả có thực lực mạnh mẽ.

Nhưng hiện tại cùng với cái chết của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Linh Lung Vũ Dực Tiên biết rằng thời khắc phân thắng bại đã đến.

Nguyên nhân là vì hiện tại tuy hắn đã tiêu hao rất nhiều, nhưng hoàn toàn có đủ chiến lực để tham gia vào trận chiến tiếp theo.

Linh Lung Vũ Dực Tiên tự tin rằng át chủ bài của mình cộng thêm

sức mạnh của Phá Trận Long Tu Hổ, hẳn là có thể đánh bại vị tướng cuối cùng của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Chương 770

"Tốt, vậy để ta xem, vị tướng cuối cùng còn lại của Ma Gia Tứ Tướng rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Linh Lung Vũ Dực Tiên liếc nhìn nơi Phá Trận Long Tu Hổ và Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang giao chiến, đôi cánh hoàng kim sau lưng chấn động, cả người bay về hướng đó.

Linh Lung Vũ Dực Tiên định thừa thắng xông lên, nhân lúc còn đủ chiến lực để phát động đòn tấn công cuối cùng vào Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Khi Linh Lung Vũ Dực Tiên vừa đánh bại Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, trong đại doanh quân Tây Kỳ, Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh và quân sư Khương Tử Nha đều đang chăm chú quan sát trận chiến giữa nàng và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Mặc dù quan chiến, nhưng cả Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh lẫn quân sư Khương Tử Nha đều không thể nhìn thấy những gì xảy ra trong ảo cảnh của Ma Lễ Hồng, chỉ thấy sau khi ảo cảnh bị phá, Linh Lung Vũ Dực Tiên là người đứng cuối cùng, còn Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã chết trong một cái hố sâu.

Về phần Sơn Lĩnh Cự Nhân đã rời đi, tuy Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh và quân sư Khương Tử Nha không biết lai lịch đối phương, nhưng bản thân Linh Lung Vũ Dực Tiên không có hành động gì khác thường, điều đó cho thấy Sơn Lĩnh Cự Nhân có lẽ không phải kẻ địch.

Nhưng lúc này, việc một chủng tộc viễn cổ là Sơn Lĩnh Cự Nhân xuất hiện trong ảo cảnh của Ma Lễ Hồng lại khiến họ có phần kinh ngạc.

Cả Độ Ách chân nhân lẫn quân sư Khương Tử Nha đều có chút

bất ngờ, nhưng may là quân sư Khương Tử Nha vốn là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiến thức vô cùng uyên bác, nên cũng có vài phần suy đoán về sự xuất hiện của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Còn Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh thì từ trước đến nay chưa từng thấy một Sơn Lĩnh Cự Nhân còn sống nào, ấn tượng về chúng cũng chỉ dừng lại ở những ghi chép trong cổ tịch, biết rằng thời thượng cổ có một chủng tộc vô cùng cường thế tên là Sơn Lĩnh Cự Nhân, nhưng sau đó vì một trận đại kiếp mà hoàn toàn biến mất.

Đã nhiều năm như vậy, cũng không có ai nhìn thấy một Sơn Lĩnh Cự Nhân còn sống.

Nhưng hôm nay thì khác, không chỉ Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh và quân sư Khương Tử Nha trong đại doanh Tây Kỳ nhìn thấy, mà Linh Lung Vũ Dực Tiên trên chiến trường còn giao thủ với một Sơn Lĩnh Cự Nhân sống, cuối cùng cũng nhờ vào sự va chạm năng lượng của hai bên mới có thể thuận lợi phá vỡ ảo cảnh.

Lúc này, Linh Lung Vũ Dực Tiên hồi tưởng lại cuộc giao đấu với Sơn Lĩnh Cự Nhân trước đó, lại phát hiện ra không ít chi tiết, đồng thời trong lòng cũng có một suy đoán.

Sơn Lĩnh Cự Nhân đó đã cố ý, cố ý lựa chọn giao thủ với Linh Lung Vũ Dực Tiên, cố ý lựa chọn một cuộc va chạm năng lượng giữa hai bên!

Cũng vì vậy mà Sơn Lĩnh Cự Nhân mới ở thời khắc mấu chốt cuối cùng chống lại mệnh lệnh của kẻ chủ mưu sau màn ảo cảnh là Ma Lễ Hồng, và cũng nhờ vậy mà nàng và Linh Lung Vũ Dực Tiên mới có thể phá vỡ tầng ảo cảnh kia.

Sơn Lĩnh Cự Nhân thành công thoát khỏi ảo cảnh, cũng đồng nghĩa với việc ý chí bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng ảnh hưởng đã khôi phục lại bình thường.

Dưới tiền đề như vậy, Sơn Lĩnh Cự Nhân đã nhìn thấy Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng phát động tấn công.

Vào lúc cuối cùng, khi ngay cả Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng bị ma trảo của Quảng Mục Thiên Vương quấn lấy, thì Sơn Lĩnh Cự Nhân trông có vẻ ngốc nghếch kia lại đi trước một bước, mai phục trên đường tháo chạy của Ma Lễ Hồng!

Nhờ đó đã đánh cho Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng một đòn bất ngờ, cuối cùng khó thoát khỏi vận mệnh bị Sơn Lĩnh Cự Nhân đánh chết.

Điều này khiến Linh Lung Vũ Dực Tiên sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, bây giờ chuyện này lại càng có nhiều bằng chứng xác thực hơn.

Nếu linh giác của Linh Lung Vũ Dực Tiên không đủ nhạy bén, có thể nàng đã bỏ qua điểm này, cho rằng đây chỉ là một sự trùng hợp.

Nhưng thực tế lại không phải vậy, nguyên nhân thực sự là Sơn Lĩnh Cự Nhân đó đã luôn lên kế hoạch cho hành động của mình.

Đồng thời Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng suy đoán, khi Sơn Lĩnh Cự Nhân bị nhốt trong ảo cảnh, nó vẫn luôn nghiêm túc làm việc cho Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, ví dụ như giúp gã giết những kẻ địch bị nhốt trong ảo cảnh.

Còn vì sao đến lượt Linh Lung Vũ Dực Tiên thì Sơn Lĩnh Cự Nhân lại chọn hợp tác, nàng suy đoán là thực lực của mình đã nhận được sự công nhận của nó.

Quả thật, tu đạo giả có thực lực như Linh Lung Vũ Dực Tiên, lại có thể đối chọi với Sơn Lĩnh Cự Nhân ở cấp độ năng lượng pháp lực thực sự rất hiếm.

Cũng có thể, Linh Lung Vũ Dực Tiên chính là cơ hội phản công

mà Sơn Lĩnh Cự Nhân chờ đợi khi bị mắc kẹt trong ảo cảnh.

Nghĩ đến đây, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không khỏi kinh hãi toát mồ hôi lạnh, bởi vì đối với nó, nàng hoàn toàn không hề biết, nhưng những chi tiết sau đó lại khiến người ta kinh tâm động phách!

"Không hổ là một trong những chủng tộc mạnh nhất thời thượng cổ!" Cuối cùng, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không khỏi cảm thán một tiếng, đồng thời tăng tốc lao về nơi giao chiến giữa Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ, nàng phải nhanh chóng giúp Phá Trận Long Tu Hổ đánh bại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Không biết vì sao, sau khi Sơn Lĩnh Cự Nhân ngụy trang rời đi, trong lòng Linh Lung Vũ Dực Tiên lại mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra. ...

Cùng lúc đó, trong đại doanh Ân Thương lại là một mảnh tĩnh lặng, cả thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và sư đệ bên cạnh ông là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều như vậy.

Cả hai đều không thể ngờ rằng sau khi Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng dùng huyễn thuật vây khốn Linh Lung Vũ Dực Tiên, kết quả cuối cùng lại là Linh Lung Vũ Dực Tiên và một Sơn Lĩnh Cự Nhân không biết từ đâu chui ra sống sót đến cuối cùng.

Ngược lại, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tưởng như chiếm thế thượng phong lại chết không thể chết hơn được nữa.

Chết thì cũng chết rồi, nhưng cả Văn Thái Sư lẫn Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều không nhìn thấy Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng chết như thế nào.

Cũng có nghĩa là, trong mắt Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, chính là Linh Lung Vũ Dực Tiên đã giết gã.

Lúc này bên cạnh thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư chỉ còn lại sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, còn Cửu Long Đảo Vương Ma thì đã chọn quay về dưỡng thương, hiện tại không muốn tiếp tục xem nữa.

Thay vì ở lại đây tiếp tục chịu đả kích, không bằng bây giờ nhanh chóng dưỡng cho tốt vết thương, sau đó tìm cách nâng cao thực lực rồi báo thù rửa hận. ...Giết chết Phá Trận Hàn Độc Long!

Hành vi như vậy vô cùng hợp lý, cả Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều không ngăn cản.

Dù sao thì Cửu Long Đảo Vương Ma bây giờ đã bị thương, chỉ cần nhanh chóng dưỡng thương thành công, mới có thể trong những trận chiến tiếp theo tiếp tục cùng Tây Kỳ và Xiển Giáo đại chiến!

Lúc này, cách chiến trường Tuyệt Long Lĩnh vạn dặm, trên Thiên Đình lại là một cảnh tượng khác, Thiên Đế Tần Hạo đang cùng với cao thủ đệ nhất dưới trướng là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên quan sát trận chiến này.

Với tư cách là một bên trung lập, nhưng cũng là người tham gia vào trận đại chiến giữa Ân Thương và Tây Kỳ.

Trung lập, nghĩa là hắn thực sự không thể can thiệp vào cuộc chiến giữa Tây Kỳ và Ân Thương.

Người tham gia, là vì Thiên Đế Tần Hạo cần họ phân định sinh tử, chỉ có người chết đi, hồn phách mới bị phong ấn tiến vào Phong Thần Bảng.

Cũng vì vậy mà Thiên Đình và Thiên Đế Tần Hạo vừa là bên trung lập, vừa là bên tham gia.

“Thật không ngờ, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng này lại chết như vậy.

Phải biết rằng huyễn thuật vô cùng khó đối phó, lại thêm có Tiên Thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà trong tay, tu đạo giả bình thường căn bản không phải là đối thủ.

Thực lực của Linh Lung Vũ Dực Tiên tuy mạnh, nhưng cũng không nên phân định thắng bại nhanh như vậy chứ!" Lúc này Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên có chút không dám tin, vì gã cũng không ngờ Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng lại thất bại và chết nhanh đến thế.

Vì vậy mới có sự khó hiểu như vậy, không rõ Linh Lung Vũ Dực Tiên rốt cuộc đã dùng thứ gì để đánh bại Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Thiên Đế Tần Hạo đứng một bên, sau khi suy nghĩ trong lòng thì lại mỉm cười, chậm rãi nói: "Khổng Tuyên, điều này ngươi không hiểu rồi, lẽ nào ngươi đã bỏ qua con Sơn Lĩnh Cự Nhân kia sao?

Đó chính là một trong những chủng tộc hùng mạnh nhất thời thượng cổ đấy." Nghe lời của Thiên Đế Tần Hạo, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên hơi sững người, rồi mới phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào hướng Sơn Lĩnh Cự Nhân rời đi một lúc lâu, sau đó mới tiếp tục nói với Thiên Đế Tần Hạo: "Thiên Đế đại nhân, lẽ nào ngài cho rằng Sơn Lĩnh Cự Nhân đó đã giúp Linh Lung Vũ Dực Tiên?

Chương 771

Nhưng Sơn Lĩnh Cự Nhân đó rõ ràng trông không làm gì cả, cuối cùng cũng chỉ một mình rời đi, cũng không thấy nó nói chuyện với Linh Lung Vũ Dực Tiên." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên vẫn có chút không thể tin, vì gã chưa bao giờ có lý do gì để gặp một trong những chủng tộc mạnh nhất thượng cổ là Sơn Lĩnh Cự Nhân, cũng không dám tin rằng Linh Lung Vũ Dực Tiên có thể hợp tác với Sơn Lĩnh Cự Nhân để tiêu diệt Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đã bỏ qua lời của Thiên Đế Tần Hạo, với tư cách là một Thiên Đế, là chủ nhân của Thiên Đình, Tần Hạo có thể nhìn thấu quá nhiều thứ, đồng thời cũng hiểu rõ những bí mật thượng cổ.

Những bí mật thượng cổ mà Thiên Đế Tần Hạo biết còn nhiều hơn cả quân sư Khương Tử Nha, vốn là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng thời hắn cũng có góc nhìn độc đáo để tìm hiểu tình hình, ví như bây giờ gần như tất cả những người quan chiến đều không biết Linh Lung Vũ Dực Tiên đã làm gì trong lúc bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong ảo cảnh để phản kích đánh bại gã.

"Khổng Tuyên, ngươi không biết chuyện gì đã xảy ra đúng không?" Lúc này Thiên Đế Tần Hạo nhìn Khổng Tước Đại Minh Vương vẫn còn ngơ ngác, mỉm cười nói.

"Đúng vậy, Thiên Đế đại nhân, ta bây giờ cũng không biết Linh Lung Vũ Dực Tiên rốt cuộc đã dựa vào cái gì để đánh bại Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng

Tuyên đối với Thiên Đế Tần Hạo của Thiên Đình mình vô cùng khâm phục, vì vậy cũng vô cùng trung thành, đối với lời nói của hắn cũng tin tưởng không chút nghi ngờ.

"Nếu ngươi muốn biết, vậy ta sẽ giải thích cho ngươi nghe.

Đầu tiên ngươi phải biết Linh Lung Vũ Dực Tiên trước đó bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng khống chế trong ảo cảnh, nhưng sau đó nàng lại thoát ra được từ trong ảo cảnh khi đang ở thế yếu." Nói đến đây Thiên Đế Tần Hạo dừng lại, rồi tiếp tục nói: "Nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên có thể từ thế yếu thoát ra khỏi ảo cảnh, hẳn là có liên quan đến Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Sự tồn tại của Sơn Lĩnh Cự Nhân đã giúp Linh Lung Vũ Dực Tiên phá vỡ ảo cảnh.

Còn vì sao lại xuất hiện một Sơn Lĩnh Cự Nhân, e rằng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã nhân lúc Sơn Lĩnh Cự Nhân suy yếu mà khống chế đối phương trong ảo cảnh." Đúng vậy, về việc vì sao Sơn Lĩnh Cự Nhân lại bị Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng nhốt trong ảo cảnh, Thiên Đế Tần Hạo đại khái biết nguyên nhân.

Đó là lợi dụng kẽ hở!

Sơn Lĩnh Cự Nhân bản thân tuy là một trong những chủng tộc mạnh nhất thời thượng cổ, nhưng bản thân chúng lại phải chìm vào giấc ngủ sâu vào một thời điểm nhất định.

Mỗi lần ngủ say kéo dài cả ngàn năm, trong thời gian đó Sơn Lĩnh Cự Nhân sẽ không tỉnh lại nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

Đương nhiên, một giấc ngủ dài như vậy, sau khi Sơn Lĩnh Cự Nhân tỉnh dậy đều có thể nâng cao thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng khi Sơn Lĩnh Cự Nhân chưa trưởng thành, bản thân lại vô cùng yếu ớt, lúc đó Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng tự nhiên

có thể nắm bắt cơ hội nhốt đối phương vào ảo cảnh, rồi tiếp tục dùng sức mạnh của ảo cảnh để cố gắng khiến Sơn Lĩnh Cự Nhân bán mạng cho mình.

"Nhưng Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng không ngờ rằng Sơn Lĩnh Cự Nhân lại vẫn giữ được ý chí của mình, sau khi Linh Lung Vũ Dực Tiên tiến vào ảo cảnh đã lựa chọn liên thủ phá vỡ nó." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên chậm rãi nói, lúc này dưới sự gợi ý của Thiên Đế Tần Hạo, gã đã hiểu ra chuyện gì đã xảy ra giữa Linh Lung Vũ Dực Tiên và Sơn Lĩnh Cự Nhân.

"Không sai, chính là như vậy.

Nếu không phải Sơn Lĩnh Cự Nhân sau khi bị nhốt trong ảo cảnh cố ý phối hợp với Linh Lung Vũ Dực Tiên, thì chỉ dựa vào sức mạnh của một mình Linh Lung Vũ Dực Tiên không có cách nào phá vỡ ảo cảnh, dù phá được cũng sẽ tiêu hao lượng lớn năng lượng, dẫn đến sau đó không đủ sức mạnh để giao thủ với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng." Trong đôi mắt đen láy của Thiên Đế Tần Hạo dường như có tinh thần lấp lánh, trong đầu hắn dường như chứa đựng vô tận tri thức, biết quá nhiều điều.

"Cũng có nghĩa là sau khi Sơn Lĩnh Cự Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên liên thủ, mới có thể thuận lợi đánh bại đối thủ là Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng?

Nhưng Sơn Lĩnh Cự Nhân trông ngốc nghếch như vậy, thật sự có thể làm được chuyện liên thủ sao?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng phạm phải sai lầm giống như Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng và Linh Lung Vũ Dực Tiên, đó là đánh giá thấp trí tuệ của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Mặc cho người khác xem thường thế nào, Thiên Đế Tần Hạo lại hiểu rất rõ về chủng tộc thượng cổ Sơn Lĩnh Cự Nhân, biết rằng Sơn

Lĩnh Cự Nhân chỉ là một nhánh của tộc Cự Nhân.

Chủng tộc mạnh nhất thượng cổ thực sự nên chỉ một tộc Cự Nhân hoàn chỉnh, trong chủng tộc này bao gồm các nhánh Cự Nhân như Sơn Lĩnh, Tuyết Lĩnh, Dung Nham, Hải... cùng nhau tạo thành, nhưng trong những tộc Cự Nhân này lại có một nhánh Trí Tuệ Cự Nhân thống lĩnh các Cự Nhân khác!

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo lại đem chuyện về Sơn Lĩnh Cự Nhân và tộc Cự Nhân kể cho Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trước mặt nghe.

"Kẻ thống trị của tộc Cự Nhân là Trí Tuệ Cự Nhân.

Giống như tên gọi, trí tuệ của mỗi Trí Tuệ Cự Nhân đều vô cùng cao, hiếm có tu đạo giả nào có thể bì kịp.

Ta đoán Sơn Lĩnh Cự Nhân kia có lẽ cũng sở hữu một phần trí tuệ của Trí Tuệ Cự Nhân, hoặc bản thân nó chính là Trí Tuệ Cự Nhân, chỉ là ngụy trang thành dáng vẻ của Sơn Lĩnh Cự Nhân để mê hoặc chúng ta, nhưng ta cũng không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh điểm này." Nghe lời của Thiên Đế Tần Hạo, lúc này Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra rằng mình đã bỏ qua quá nhiều điểm mấu chốt, lúc này nghe lời Thiên Đế Tần Hạo xong mới hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Thiên Đế đại nhân, nếu như vậy thì Sơn Lĩnh Cự Nhân đó e rằng cũng không phải là một nhân vật đơn giản." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên có chút kiêng kỵ nói, ngay cả gã cũng không ngờ Sơn Lĩnh Cự Nhân trông có vẻ tầm thường, chỉ có sức mạnh vũ phu kia lại có một mặt như vậy.

"Được rồi, sự phát triển của sự việc tạm thời đã rõ ràng.

Bây giờ chỉ còn lại người cuối cùng của Ma Gia Tứ Tướng là

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ là chưa phân định thắng bại." Lúc này sự chú ý của Thiên Đế Tần Hạo không còn ở trên người Sơn Lĩnh Cự Nhân kia nữa, mặc dù biết trên người Sơn Lĩnh Cự Nhân này hẳn là có chút bí mật, nhưng đối với Thiên Đế Tần Hạo đó đều là chuyện không liên quan, đối với Thiên Đình và kết quả cuối cùng của cuộc chiến giữa Ân Thương và Tây Kỳ mới là quan trọng.

"Thiên Đế đại nhân, bây giờ Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh chỉ còn lại một mình, ba người còn lại của Ma Gia Tứ Tướng đều đã bị giết.

Lúc này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không chỉ phải đánh bại Phá Trận Long Tu Hổ, mà còn phải đánh bại Linh Lung Vũ Dực Tiên đang vội vã tới.

Cả hai đối thủ đều là tu đạo giả có thực lực vô cùng mạnh mẽ, lúc này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh muốn đánh bại họ e rằng không phải là chuyện dễ dàng." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nghiêm túc phân tích cục thế giữa Tây Kỳ và Ân Thương, trên thực tế phân tích của Khổng Tuyên không có chỗ nào sai cả.

Bất luận là Phá Trận Long Tu Hổ hay Linh Lung Vũ Dực Tiên đều là tu đạo giả có thực lực vô cùng mạnh mẽ, đồng thời lúc này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng đang trên đường đến Tuyệt Long Lĩnh, lúc đó nếu y nguyện ý giúp Linh Lung Vũ Dực Tiên đánh bại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thì lúc đó tự nhiên mọi chuyện sẽ ngã ngũ.

Nhưng sự việc thật sự có thuận lợi như vậy không?

Thiên Đế Tần Hạo không hề đáp lại lời của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư. ...

Bên này Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đang quan chiến, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn, nhưng lúc này lại có người đã kết thúc trận chiến và đang trên đường trở về.

Người này không ai khác, chính là Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, người được hai vị đại năng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng coi trọng.

Vị tu đạo giả này vốn là đệ tử Xiển Giáo, kết quả sau khi gia nhập Tây Phương Giáo mới thực sự phát huy được thiên phú của mình, sau khi cùng Phá Trận Hàn Độc Long đánh bại đối thủ là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, gã đã một mình rời khỏi chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Cả Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều không có ai ngăn cản.

Bên Xiển Giáo vì vô cùng xấu hổ nên không muốn giữ lại, đã làm những chuyện không nên làm rồi, tự nhiên cũng không có lý do gì để giữ người ta lại.

Bên Tiệt Giáo muốn báo thù cũng không được, vì bản thân thực lực của Vi Đà Thiên vẫn còn nguyên vẹn, gã muốn chạy trốn thì người khác không giữ được.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo mới có thể thuận lợi bay về hướng Tây Phương Giáo.

"Chuyện lần này cuối cùng cũng kết thúc.

Theo lời của Chuẩn Đề đạo nhân, lúc này ta đã chặt đứt nhân quả với Xiển Giáo, ta cũng có thể cảm nhận rõ ràng bản thân không còn tầng trở ngại đó nữa, lần này trở về bế quan một thời gian hẳn là có thể tiến gần đến đột phá rồi." Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo cảm nhận pháp lực trong cơ thể, trong lòng lại có cảm ứng như vậy.

Thiên phú của Vi Đà Thiên, người khác không thể bì được.

Nhưng khi Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang toàn tốc vội vàng đi đường về thánh địa Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo, thì lại gặp phải hai người trên đường.

Theo ý nghĩa nghiêm ngặt, hai người này không phải là người, mà là đại năng của Yêu tộc.

Không sai, người gặp mặt Vi Đà Thiên chính là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương.

Chương 772

Trước đó, sau khi được Câu Trần Yêu Đế ra hiệu, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã một mình bay về phía chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng nhận được gợi ý của Câu Trần Yêu Đế cũng không chịu kém cạnh, mục tiêu của y cũng là chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Thế là, hai người một trước một sau lại gặp nhau như vậy.

Nhưng bản thể của Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương là một con Kim Sí Đại Bàng Điểu, bản thân có tốc độ nhanh nhất thế gian, dưới sự tăng tốc toàn lực, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương dễ dàng không đuổi kịp.

Ban đầu, khi Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương phát hiện Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đi theo phía sau không cùng đường, muốn tăng tốc bỏ rơi đối phương, nhưng Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại mặt dày gọi đối phương lại, bảo Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đợi.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thấy đối thủ cạnh tranh này đã như vậy, cũng không có cách nào, đành để đối thủ đi theo.

Thế là, vào lúc này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đã gặp Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang trên đường trở về.

Nhưng sau khi ba người gặp nhau lại không có chút thả lỏng nào, ngược lại còn đối chọi nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

Không khí trong nháy mắt trở nên vô cùng căng thẳng, dường như

giây tiếp theo ba tồn tại thực lực mạnh mẽ này sẽ ra tay.

Sở dĩ tạo thành nguyên nhân như vậy, là vì mối quan hệ giữa Tây Phương Giáo và Yêu tộc vốn không mấy hòa mục, vì lãnh địa và thực lực tiếp giáp nhau, dẫn đến giữa hai thế lực thường xuyên xảy ra mâu thuẫn và ma sát.

Tầng lớp dưới của Yêu tộc và Tây Phương Giáo tranh đấu rất kịch liệt, nhưng ở tầng lớp cao thì có phần kiềm chế hơn, nhưng quan hệ cũng không tốt đi đâu được.

"Hắc hắc, tên ngốc lừa này vội vàng đi đâu vậy?" Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cười lạnh một tiếng, rồi trêu chọc nói.

"Giao Ma Vương thí chủ, Bằng Ma Vương thí chủ, không biết hai vị ngăn cản đường đi của bần tăng là vì sao?" Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo dù bị hai vị đại thánh của Yêu tộc bao vây cũng không hề tỏ ra sợ hãi.

Lúc này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đang trên đường đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, lại gặp phải Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo đang trên đường trở về.

Hai bên vừa gặp mặt đã có thể nói là gươm tuốt vỏ cung giương, dường như chỉ cần một lời không hợp là giây tiếp theo sẽ ra tay.

Tình huống như vậy cũng rất bình thường, vì mối quan hệ giữa Tây Phương Giáo và Yêu tộc vốn không tốt lắm, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn thấy Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, tự nhiên thái độ cũng không tốt đi đâu được.

"Được rồi, chúng ta đi trước đi, đừng để lỡ đại sự." Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bây giờ chỉ muốn mau chóng đi tìm Linh

Lung Vũ Dực Tiên, để đối phương làm hòa lại với tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu, như vậy mới có thể tăng cường sức mạnh của tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vừa thấy Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương không muốn gây sự, tự nhiên cũng không có ý định một mình đơn đả độc đấu với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo.

Dù sao thì thực lực của Vi Đà Thiên này, trước đó trong Yêu Hoàng Điện đã nhờ thần thông của Câu Trần Yêu Đế mà thấy được, nếu thật sự một chọi một, chưa nói có thắng được hay không, chỉ riêng thời gian đã phải hao tốn rất nhiều, vào thời khắc quan trọng này thực sự không thể lãng phí thời gian vào những chuyện không có kết quả như vậy.

Thế là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương sau khi đối chọi với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo một lúc, liền vòng qua gã, bay về phía chiến trường Tuyệt Long Lĩnh ở xa.

"Hừ, lão ngốc lừa, chờ sau này ta lại tìm Tây Phương Giáo các ngươi gây phiền phức!" Lúc này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương không quên để lại một câu nói cay độc, rồi mới tiếp tục bay về phía trước.

Nhưng Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo lại không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn bay về hướng của Tây Phương Giáo, dường như mọi thứ trên thế gian đều không thể khiến tâm tư của gã có bất kỳ dao động nào.

Cùng lúc đó, trong lòng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Theo Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, lúc này gặp Vi Đà

Thiên của Tây Phương Giáo không nhất định là chuyện xấu, điều đó cho thấy mình sắp đến gần chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, lúc đó chỉ cần tìm cách liên lạc lại với Linh Lung Vũ Dực Tiên, thì tự nhiên có thể để đối phương trở về tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Như vậy, thực lực của chủng tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu có thể khôi phục một đoạn lớn.

Chuyện như vậy, tự nhiên là điều tốt mà Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương hằng mong ước.

Bên kia, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương tuy trước đó có vẻ như muốn gây sự, nhưng lúc này suy nghĩ cũng tương tự.

Chỉ có điều khác với Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương là, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bây giờ không biết mục tiêu cụ thể.

Tuy Phá Trận Hàn Độc Long có huyết mạch Thượng Cổ Man Long kia có thể thử tiếp xúc, nhưng dù sao thì Phá Trận Hàn Độc Long này là nhân tộc thuần túy, chỉ sở hữu huyết mạch của Thượng Cổ Man Long mà thôi.

Muốn lôi kéo đối phương vào Long tộc cũng không thực tế, tóm lại mọi chuyện đều phải đợi đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh rồi mới có thể thấy rõ.

Bên này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang vội vàng đi đường, bên kia trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh cũng đang diễn ra một trận kịch chiến.

Hai bên chiến đấu không ai khác, chính là lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, sử dụng Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm, một món Tiên Thiên pháp bảo có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Còn đối thủ của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh tự nhiên là lão đại của Phá Trận Tam Kiệt, Phá Trận Long Tu Hổ.

Lúc này y cũng đang dùng thần thông của mình, đó là Bạch Hổ Long Huyền Hộ Thể Thần Thông!

Thần thông này đồng thời triệu hồi ra sức mạnh của Bạch Hổ và sức mạnh của Thanh Long, sau khi được hai loại sức mạnh này gia trì, thực lực của Phá Trận Long Tu Hổ sẽ tăng lên một tầng cấp vô cùng đáng sợ.

Loại sức mạnh này khác với việc Phá Trận Hàn Độc Long cưỡng ép sử dụng sức mạnh trong bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long, không có tác dụng phụ nào.

Chỉ cần Phá Trận Long Tu Hổ có thể tiếp tục chiến đấu, thì Bạch Hổ Long Huyền Hộ Thể Thần Thông có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Lúc này, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng Kim Cương Thanh Phong Kiếm đang đánh với Phá Trận Long Tu Hổ một cách khó phân thắng bại, sức mạnh mà hai bên sử dụng đều tương đương nhau, cũng vì vậy mà trận chiến hiện tại vẫn chưa thể phân định được thắng bại tuyệt đối.

"Kim Cương Thanh Phong Kiếm Khí!" Chỉ thấy Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh hét lớn một tiếng, Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay bộc phát ra sức mạnh cường đại, ngay sau đó một đạo kiếm khí bay về phía đối thủ là Phá Trận Long Tu Hổ.

Nhưng với tư cách là đối thủ, Phá Trận Long Tu Hổ đã lĩnh giáo uy lực của Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh trước đó, lúc này tự nhiên không hề đại ý, uy lực của Bạch Hổ Long Huyền Thần Thông cũng được phóng ra.

Chỉ thấy một tay của Phá Trận Long Tu Hổ hóa thành long trảo dữ tợn, một tay lại hóa thành hổ trảo đáng sợ, hai chiếc móng vuốt uy lực cực lớn phóng ra sức mạnh cường đại hình thành một đạo ấn ký uy lực khổng lồ, đánh về phía Kim Cương Thanh Phong Kiếm Khí đang bay tới.

"Bạch Hổ Long Huyền Ấn!" Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hai loại thần thông cường đại va chạm vào nhau, tạo ra một vụ nổ cực lớn.

Chỉ riêng uy lực do vụ nổ tạo ra, không phải tu đạo giả bình thường nào có thể chống đỡ được.

Nhưng dù vậy, cuối cùng khi hai loại thần thông va chạm, động tĩnh của vụ nổ cũng dần dần lắng xuống, cả Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ đều không bị thương gì.

Nếu không phải vì chiến trường xung quanh tan hoang, và khí thế mạnh mẽ trên người họ, có lẽ lúc này người khác sẽ cho rằng trước đó chưa từng xảy ra bất kỳ cuộc giao đấu nào.

Nhưng dù vậy, ảo giác như vậy cũng chỉ kéo dài được một lúc.

Vừa thấy thần thông của mình chỉ triệt tiêu lẫn nhau với thần thông của đối phương, họ liền bắt đầu một vòng tấn công tiếp theo.

Keng!

Chương 773

Đầu tiên nghe thấy tiếng vũ khí va chạm, ngay sau đó mới thấy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ giao thủ với nhau.

Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm và Bạch Hổ Long Huyền Trảo va chạm vào nhau, dao động năng lượng tạo ra vô cùng mãnh liệt, người bình thường không có cách nào chống đỡ được.

Keng keng!

Lúc này, vẫn chưa kết thúc!

Cả Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Phá Trận Long Tu Hổ đều không muốn thua đối phương mà mất mạng, tự nhiên phải toàn lực ứng phó.

Bỗng nhiên khi hai người lại sắp tiếp tục giao thủ, Phá Trận Long Tu Hổ lại lên tiếng.

Khi Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Bạch Hổ Long Huyền Trảo của Phá Trận Long Tu Hổ đang giao chiến, đột nhiên Phá Trận Long Tu Hổ lại lên tiếng.

"Tăng Trường Thiên Vương, ba huynh đệ của ngươi đều đã bị người của ta giết chết, bây giờ ngươi không muốn chạy trốn sao?

Nếu không lát nữa viện binh của ta đến, ngươi ngay cả tư cách chạy trốn cũng không có!" Dáng vẻ của Phá Trận Long Tu Hổ lúc này vô cùng kỳ lạ, cả người trở nên cao lớn hơn, đồng thời bên ngoài còn khoác lên một tầng áo giáp dày, bên phải tầng áo giáp này có sức mạnh của Bạch Hổ, bên trái lại là sức mạnh của Thanh Long, chính là

dáng vẻ sau khi sử dụng Bạch Hổ Long Huyền Thần Thông.

Trong trạng thái này, Phá Trận Long Tu Hổ sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại, đối mặt với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh của Ma Gia Tứ Tướng, nhất thời cũng không thể đánh bại đối phương.

Chỉ là lúc này, sau khi hai người kịch chiến, lại là Phá Trận Long Tu Hổ chủ động nói chuyện với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

"Hừ hừ, lẽ nào Phá Trận Long Tu Hổ ngươi lại cho rằng ta sẽ chạy trốn sao?

Coi thường ta quá rồi phải không?

Ta nói cho ngươi biết, các ngươi đã giết chết ba huynh đệ của ta, nhưng ta vẫn có thể báo thù cho họ!

Sẽ giết từng người các ngươi một!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sau khi nghe lời của Phá Trận Long Tu Hổ, lại không hề vì cái chết của ba huynh đệ trong Ma Gia Tứ Tướng mà lộ ra vẻ khó chịu, cũng không lộ ra dáng vẻ bi thương, dường như trong mắt gã, dù ba huynh đệ sống hay chết, đối với gã đều là chuyện rất bình thường, không thể gây ra dao động cảm xúc.

"Vậy sao?

Xem ra Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ngươi đối với thực lực của mình vô cùng tự tin nhỉ?

Nhưng thời gian không còn nhiều, lát nữa người giúp đỡ của ta sẽ đến, lẽ nào ngươi cho rằng có hy vọng lấy ít thắng nhiều sao?" Phá Trận Long Tu Hổ đối với vẻ bình tĩnh có phần khác thường của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh có chút bất ngờ, nhưng vẫn tiếp tục nói.

“Ha ha, Phá Trận Long Tu Hổ ngươi bây giờ nói những lời này với ta là vì muốn kéo dài thời gian cho đồng bạn của ngươi đến phải không? "Không biết khi đồng bạn của ngươi vội vã đến, đối mặt với một cỗ thi thể sẽ có biểu cảm như thế nào nhỉ?" Lúc này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại đột nhiên nói như vậy, cùng lúc đó Phá Trận Long Tu Hổ ở đối diện lại cảm nhận được một luồng sát khí ập tới, trong lòng mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, dường như giây tiếp theo sẽ chết!

Chỉ trong một khoảnh khắc, toàn thân Phá Trận Long Tu Hổ căng cứng lại, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Nhưng trong chớp mắt đó, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ở đối diện lại biến mất không thấy đâu!

“Chuyện gì vậy!

Lại đột nhiên biến mất?” Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vừa biến mất, ngay lập tức khiến Phá Trận Long Tu Hổ duy trì cảnh giác cao độ, nhìn quanh bốn phía, đề phòng những đòn tấn công từ mọi góc độ.

“Chết đi!” Vào lúc này, trên đầu Phá Trận Long Tu Hổ lại truyền đến một trận dao động pháp lực.

Phá Trận Long Tu Hổ nhạy bén ngay lập tức phát hiện, hai tay chộp về phía trên, dường như muốn dùng thủ đoạn tương tự để chống lại đòn tấn công của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Nhưng giây tiếp theo, khi Phá Trận Long Tu Hổ nhìn thấy người phát động tấn công thì sững sờ, vì người từ trên đầu tấn công mình không ai khác, chính là huynh đệ của y, Phá Trận Hàn Độc Long!

Lúc này Phá Trận Hàn Độc Long dưới lớp áo giáp đen tuyền dữ tợn, đang sử dụng Hư Không Tê Liệt Trảo tấn công Phá Trận Long

Tu Hổ.

Phá Trận Long Tu Hổ nhìn thấy Phá Trận Hàn Độc Long hơi sững sờ, dường như không ngờ người đột nhiên tấn công mình lại là huynh đệ của mình.

“Sao lại...

Không đúng!” Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Phá Trận Long Tu Hổ lại đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức phản ứng lại muốn đỡ đòn tấn công của Phá Trận Hàn Độc Long.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long đã giao thủ.

Ánh mắt Phá Trận Long Tu Hổ kiên nghị, ngược lại Phá Trận Hàn Độc Long ở đối diện lại nhếch miệng cười nói: “Ha ha, xem ra phản ứng của ngươi cũng không chậm nhỉ, thấy huynh đệ của mình tấn công mà vẫn có thể nhận ra, thật sự không dễ dàng chút nào.” Giọng nói này chính là giọng của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã biến mất trước đó, cùng lúc đó ánh sáng trên người Phá Trận Hàn Độc Long lóe lên.

Đợi ánh sáng biến mất, đâu còn Phá Trận Hàn Độc Long nào nữa, thứ mà Phá Trận Long Tu Hổ đỡ được rõ ràng là Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Nguyên lai Phá Trận Hàn Độc Long tấn công Phá Trận Long Tu Hổ trước đó căn bản không phải là Phá Trận Hàn Độc Long thật, mà là Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng huyễn thuật ngụy trang.

“Hừ, ngụy trang thành huynh đệ của ta, ta cũng vẫn có thể phân biệt được!” Phá Trận Long Tu Hổ nhìn Tăng Trường Thiên Vương

Ma Lễ Thanh trước mặt, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Vậy sao?

Nhưng ngươi không hoàn toàn đỡ được đòn tấn công của ta!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lộ ra một nụ cười lạnh, ngay sau đó trên vai Phá Trận Long Tu Hổ đột nhiên phun ra một cột máu!

Nguyên lai trước đó khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ngụy trang thành Phá Trận Hàn Độc Long phát động tấn công, Phá Trận Long Tu Hổ tuy kịp thời phản ứng đỡ được Kim Cương Thanh Phong Kiếm, nhưng lúc đó lại không đỡ được kiếm khí của Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm!

Cho nên lúc này, trên người Phá Trận Long Tu Hổ mới bị thương!

Vù vù vù!

Sau khi nhận ra mình bị thương, Phá Trận Long Tu Hổ lập tức kéo dãn khoảng cách với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Vừa ôm lấy vết thương của mình, vừa thử dùng pháp lực nhanh chóng chữa trị, đồng thời lại nhìn Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ở đối diện với vẻ mặt kiêng kỵ, dùng một giọng điệu không chắc chắn lắm nói: "Huyễn thuật của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng?" "Ha ha, không sai, huyễn thuật của Ma Lễ Hồng!

Không ngờ tới phải không!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười hắc hắc, không hề che giấu mà thừa nhận.

Nguyên lai trước đó ngụy trang thành dáng vẻ của Phá Trận Hàn Độc Long phát động tập kích, lại chính là sử dụng huyễn thuật của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng Phá Trận Long Tu Hổ lại không hiểu, rõ ràng trước đó đã nhận ra Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã bị giết, ngay cả

Tiên Thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà cũng đã bị phá hủy, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh sao lại có thể sử dụng thần thông của Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Thật sự không hợp lý chút nào!

"Long Tu Hổ, đừng vội kinh ngạc, phía sau còn có chuyện khiến ngươi kinh ngạc hơn nữa kìa!

Chương 774

Ra đi, Hỗn Nguyên La Sát Đạo Binh của ta!" Theo tiếng hét lớn của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, phía sau gã phảng phất như mở ra một cánh cửa lớn, lượng lớn Hỗn Nguyên La Sát Đạo Binh xuất hiện trên chiến trường!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phá Trận Long Tu Hổ đang dùng thần thông Bạch Hổ Long Huyền của mình chiến đấu với lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Chiến đấu đến hiện tại, ba người còn lại của Ma Gia Tứ Tướng, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng đã bị Linh Lung Vũ Dực Tiên và Sơn Lĩnh Cự Nhân hợp lực đánh chết, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải bị Vi Đà Thiên của Tây Phương Cảnh và Phá Trận Hàn Độc Long đánh chết, Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ thì bị Phá Trận Hàn Độc Long đánh chết.

Cũng có nghĩa là, Ma Gia Tứ Tướng hung hăng lúc này chỉ còn lại một mình Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Bây giờ chỉ cần Phá Trận Long Tu Hổ thành công đánh bại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thì có nghĩa là Tây Kỳ và Xiển Giáo đã giành được một chiến thắng quan trọng trong cuộc chiến này.

Tiếp theo có thể giáng một đòn nặng nề cho đại quân Ân Thương, thành công hiệp trợ Tây Kỳ đoạt lấy thiên hạ.

Suy nghĩ như vậy là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Phá Trận Long Tu Hổ, y cũng muốn nhanh chóng đánh bại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, như vậy có thể đại thắng toàn diện.

Nhưng kết quả của sự việc lại thường đi ngược lại với mong muốn của con người.

Khi Phá Trận Long Tu Hổ cho rằng mình có thể chiến thắng lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thì lại một lần nữa xuất hiện một bất ngờ.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại sử dụng huyễn thuật vốn thuộc về Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, rồi ngụy trang thành dáng vẻ của Phá Trận Hàn Độc Long để tấn công Phá Trận Long Tu Hổ.

Đối với tình huống đột ngột như vậy, dù Phá Trận Long Tu Hổ thân kinh bách chiến kịp thời phản ứng, cũng trúng kế của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, bị kiếm khí của Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm làm bị thương.

Cũng có nghĩa là, bây giờ Phá Trận Long Tu Hổ không những không chiến thắng được Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ở đối diện, ngược lại còn bị gã ám toán.

Nếu chỉ như vậy thì thôi, điều thực sự khiến Phá Trận Long Tu Hổ bất an chính là huyễn thuật mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vừa sử dụng!

Về việc bốn người Ma Gia Tứ Tướng sở hữu những loại thần thông nào, Phá Trận Long Tu Hổ trước đó cũng đã thu thập thông tin.

Vì vậy dù không giao thủ với Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, Phá Trận Long Tu Hổ cũng biết thần thông mà Ma Lễ Hồng giỏi nhất là huyễn thuật.

Huyễn thuật này vô cùng tinh diệu, không chỉ có thể làm giả như thật, mà còn có thể hình thành ảo cảnh triệt để mê hoặc đối thủ, khiến đối phương dần dần lạc lối trong ảo cảnh, rồi trở thành một con rối.

Nhưng bây giờ huyễn thuật vốn nên thuộc về Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, lại bị lão đại của Ma Gia Tứ Tướng, Tăng

Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng ra.

Càng quan trọng hơn, đó chưa phải là kết thúc, tiếp theo Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thừa thắng xông lên, lại một lần nữa triệu hồi ra một đám lớn Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh!

Những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này cũng thuộc về thần thông của Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải trong Ma Gia Tứ Tướng, trước đó Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải đã triệu hồi một đám lớn Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh gây ra không ít phiền phức cho Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, suýt nữa đã phá giải được thần thông Tây Phương Tịnh Thổ!

Nhưng bây giờ Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại một mình triệu hồi thành công những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này, và để chúng tấn công Phá Trận Long Tu Hổ đang bị thương.

"Khốn kiếp, rốt cuộc là chuyện gì!" Lúc này Phá Trận Long Tu Hổ bị thương dưới đòn tập kích của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đối mặt với những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này cũng không hề dễ dàng, dù sao thì Phá Trận Long Tu Hổ không có thần thông Tây Phương Tịnh Thổ của Vi Đà Thiên để chống lại những đòn tấn công liều mạng của Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này.

Càng quan trọng hơn, bây giờ Phá Trận Long Tu Hổ không hiểu rõ, vì sao Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại có thể sử dụng thần thông của những người khác trong Ma Gia Tứ Tướng, đây quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Về chuyện Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh một mình tu luyện bốn loại tuyệt thế thần thông, Phá Trận Long Tu Hổ đã loại trừ khả năng này.

Tu luyện thần thông phụ thuộc vào thiên phú và cơ duyên cá nhân, nếu cơ duyên và thiên phú đều không đủ, thì việc tu luyện thành hình

thần thông cũng vô cùng khó khăn.

Đối với điểm này, trong lòng Phá Trận Long Tu Hổ có thể khẳng định.

Nhưng như vậy thì không thể giải thích được vì sao thủ đoạn của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại quỷ dị như vậy, vì mấy loại thần thông mà gã thể hiện căn bản không giống như vừa mới tu luyện.

"Ha ha, người đáng chết chính là ngươi!

Nhận chiêu đi!" Lúc này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không có ý định buông tha cho Phá Trận Long Tu Hổ, pháp lực trong cơ thể bắt đầu điều động, từng trận dao động năng lượng kỳ dị được phóng ra, rõ ràng lại sắp thi triển một thần thông kỳ lạ khác!

Vào lúc này, trong đầu Phá Trận Long Tu Hổ đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy cơ mãnh liệt, dường như giây tiếp theo sẽ bị người khác giết chết!

Lúc này Phá Trận Long Tu Hổ đang bị những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này bao vây chặt chẽ, căn bản không có không gian để chạy trốn.

Lúc này những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này phảng phất như mới phát huy ra thực lực thực sự của mình.

Trước đó khi Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải giao thủ với Vi Đà Thiên của Tây Phương Giáo, uy lực của Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh dường như không mạnh mẽ đến vậy, giống như bây giờ Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng mới là Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh thực sự.

Nhưng bây giờ Phá Trận Long Tu Hổ không có thời gian để nghĩ đến những chuyện này nữa, vì y có dự cảm Tăng Trường Thiên

Vương Ma Lễ Thanh sắp phát động một đòn chí mạng với mình!

Càng quan trọng hơn, bây giờ Phá Trận Long Tu Hổ căn bản không biết đối phương sẽ sử dụng thần thông gì, cũng căn bản không có cách nào phòng bị.

Bây giờ điều duy nhất Phá Trận Long Tu Hổ có thể làm là trong thời gian ngắn tăng mạnh lực phòng ngự của bản thân, điểm này có thể lợi dụng Bạch Hổ Long Huyền Thần Thông mà mình nắm giữ để tiến hành, còn lại là nhanh chóng phá vỡ vòng vây do những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh khó nhằn này bố trí.

Nếu lát nữa Phá Trận Long Tu Hổ không thể đột phá được vòng vây của những Hỗn Nguyên Dạ La Sát Đạo Binh này, thì tình hình hiện tại của Phá Trận Long Tu Hổ sẽ cực kỳ bất lợi, sẽ khiến y rơi vào thế cục vô cùng bị động.

Ong ong ong!

Vào lúc này, sau lưng Phá Trận Long Tu Hổ đột nhiên xuất hiện một bóng người!

Phá Trận Long Tu Hổ đã sớm có chuẩn bị, vội vàng quay người lại, một hổ trảo vỗ về phía bóng người đó!

Phán đoán của Phá Trận Long Tu Hổ không sai, bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng y chính là Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Nhưng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thật sự dễ dàng bị chặn lại như vậy sao?

Bản thân Phá Trận Long Tu Hổ là một tu đạo giả có cảm giác vô cùng nhạy bén, nếu không thì lần tập kích trước đó của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh khi ngụy trang thành Phá Trận Hàn Độc Long, sẽ không chỉ khiến kiếm khí làm rách vai y.

Phải biết rằng trước đó Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lợi dụng huyễn thuật để ngụy trang có thể nói là thiên y vô phùng, người bình thường căn bản không nhìn ra được, nếu không phải vì nguyên nhân của bản thân Phá Trận Long Tu Hổ, thì cũng không có cách nào thành công sống sót.

Lần này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại một lần nữa phát động tấn công, nhưng Phá Trận Long Tu Hổ lại lợi dụng trực giác vô cùng nhạy bén của mình để đỡ được.

Keng!

Hổ trảo của Phá Trận Long Tu Hổ và Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh va chạm vào nhau, tuy trông vô cùng kịch liệt, nhưng Phá Trận Long Tu Hổ lại biết rằng lần tập kích này của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã bị mình thành công đỡ được.

Nhưng ngay sau đó Phá Trận Long Tu Hổ lại cảm thấy có gì đó không ổn, những đòn tấn công trước đó của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, đòn nào mà không phải toàn lực ứng phó, bây giờ lại cảm thấy sức mạnh của đối phương không mạnh mẽ như trước nữa?

Khi Phá Trận Long Tu Hổ đang không hiểu, bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy lúc này, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại lộ ra một nụ cười với Phá Trận Long Tu Hổ.

Chương 775

Phá Trận Long Tu Hổ nhận ra nụ cười này, đó là nụ cười của thợ săn đang đùa giỡn con mồi!

"Không hay rồi!" Chỉ trong một khoảnh khắc, Phá Trận Long Tu Hổ nhận ra điều không ổn, ý thức được rằng đòn tấn công vừa rồi của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh chỉ là một đòn nhử, nếu không thì không thể giải thích được tại sao đối phương lại có thể bị mình dễ dàng đỡ được đòn tấn công trong tình huống như vậy.

Cùng lúc đó trong lòng Phá Trận Long Tu Hổ cũng đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Ong ong!

Khi trong lòng Phá Trận Long Tu Hổ mơ hồ cảm thấy không ổn, thời gian của toàn bộ chiến trường lại đột nhiên như ngưng đọng lại, lúc này sau lưng Phá Trận Long Tu Hổ lại xuất hiện một Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh khác!

Đúng vậy, một Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh khác, trông giống hệt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã phát động tấn công trước đó ở đối diện Phá Trận Long Tu Hổ!

Chỉ là lúc này Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh khác với trước đây, có thể thấy trên trán gã có một con mắt dọc đang mở, màu vàng kim, tỏa ra uy nghiêm vô tận và vương giả chi khí!

Thậm chí trên da của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh còn xuất hiện những vảy màu trắng!

Nếu lúc này Phá Trận Hàn Độc Long cũng ở bên cạnh, thì có thể nhận ra ngay thần thông mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh

đang sử dụng chính là thần thông của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đã bị Phá Trận Hàn Độc Long giết chết trước đó, bản thân có hai loại thần thông có thể sử dụng, loại thứ nhất bắt nguồn từ huyết mạch Thượng Cổ Chúc Long, Quang Âm Đại Đạo Thần Thông.

Từng có lúc Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lợi dụng Quang Âm Đại Đạo Thần Thông của mình đánh cho Phá Trận Tiết Ác Hổ một đòn bất ngờ, thành công giết chết đối phương!

Thần thông thứ hai, là Trì Quốc Thiên Thanh Phân Thân Thần Thông, có thể phân liệt ra hai bản thể giống hệt nhau, và sau khi dung hợp với Bạch Văn Đại Mãng Xà, có thể dùng Quang Âm Đại Đạo Thần Thông để phát động tấn công.

Chỉ là bất luận Quang Âm Đại Đạo Thần Thông và Phân Thân của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ lợi hại và huyền diệu đến đâu, cuối cùng cũng chết trước Phá Trận Hàn Độc Long đã mở ra sức mạnh của bản mệnh kim đan.

Mà bây giờ cục diện mà Phá Trận Long Tu Hổ đối mặt không phải là phiên bản của Phá Trận Tiết Ác Hổ đã chết trước đó sao?

Cũng bị đánh một cách bất ngờ, cũng là Quang Âm Đại Đạo Thần Thông làm cho thời gian trên chiến trường đều bị tạm dừng!

Có thể nói, bây giờ chỉ cần Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đâm Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay vào cơ thể Phá Trận Long Tu Hổ lúc này không hề phòng bị, thì có thể triệt để đánh giết đối thủ này!

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh trước cơ hội tốt như vậy, tự nhiên sẽ không do dự, trực tiếp đâm Tiên Thiên pháp bảo Kim

Cương Thanh Phong Kiếm sắc bén trong tay xuống lưng Phá Trận Long Tu Hổ!

Mặc dù Phá Trận Long Tu Hổ có Bạch Hổ Long Huyền Thần Thông hộ thể, nhưng pháp lực và Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sở hữu đều vô cùng mạnh mẽ.

Phòng ngự trông có vẻ kiên cố, đối với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh muốn phá vỡ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!

Phập!

Cuối cùng, Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã thành công đâm vào lưng của Phá Trận Long Tu Hổ.

Lúc này Phá Trận Long Tu Hổ vì thời gian của bản thân bị Quang Âm Đại Đạo Thần Thông mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng tạm dừng lại, cho nên căn bản không có bất kỳ phản kháng nào, để cho Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đạt được mục đích.

Nhưng khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thành công phát động tập kích, và Phá Trận Long Tu Hổ cũng bị Kim Cương Thanh Phong Kiếm đâm vào cơ thể, Ma Lễ Thanh lại đột nhiên phát hiện có điều không ổn!

Đó là khi Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay đâm vào cơ thể Phá Trận Long Tu Hổ tưởng như không hề phòng bị, lại không có một giọt máu tươi nào chảy ra, từ cảm giác truyền đến từ Kim Cương Thanh Phong Kiếm khi đâm vào cơ thể Phá Trận Long Tu Hổ, lại cảm thấy như đâm vào một cái vỏ rỗng!

"Vỏ rỗng?!" Vào lúc này, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ

Thanh dường như đã hiểu ra, sắc mặt lập tức biến đổi!

Xoẹt!

Chỉ thấy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh trực tiếp dùng Tiên Thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay chém đôi Phá Trận Long Tu Hổ đang không thể động đậy trước mặt, trước Tiên Thiên pháp bảo sắc bén, Bạch Hổ Long Huyền Thần Thông của Phá Trận Long Tu Hổ căn bản như giấy hồ!

Chỉ là khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nhìn thấy Phá Trận Long Tu Hổ bị chém thành hai nửa, thảm bị phân thây, sắc mặt lại tái xanh.

Nguyên lai nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cái gọi là Phá Trận Long Tu Hổ này căn bản chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Cái vỏ rỗng này là áo giáp được hình thành bởi Bạch Hổ Long Huyền Hộ Thể Thần Thông mà Phá Trận Long Tu Hổ khoác trên người trước đó, nhưng bây giờ vỏ ngoài được hình thành bởi thần thông vẫn còn đó, nhưng bản thân Phá Trận Long Tu Hổ lại không thấy bóng dáng đâu!

Sắc mặt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tái xanh, lại nghĩ đến cái tên vô cùng ăn khớp này, sau đó lại cẩn thận kiểm tra cái vỏ ngoài kia xem có chỗ nào khả nghi không.

Cuối cùng không tìm ra manh mối nào, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tự nhiên xác nhận một sự thật khiến người ta vô cùng phẫn nộ, đó là Phá Trận Long Tu Hổ đã dùng kế kim thiền thoát xác để chạy trốn vào lúc gã phát động tấn công!

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tuyệt đối không ngờ rằng, Phá Trận Long Tu Hổ lại có thể sử dụng thần thông Thời Gian đại đạo, thành công trốn thoát ngay dưới mí mắt hắn!

Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, bởi vì hắn không bao giờ nghĩ rằng Phá Trận Long Tu Hổ lại có năng lực ẩn nấp tài tình như vậy để tránh được đòn tấn công của mình.

Tình huống này, đối với hắn tự nhiên là vô cùng khó chấp nhận.

Giống như hai người đang đánh cược, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vừa đặt cược xong lại phát hiện tiền cược của đối phương còn lớn hơn mình.

Hiện tại, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vẫn chưa giải trừ thần thông Quang Âm đại đạo, vì hắn cảm thấy Phá Trận Long Tu Hổ đang trốn ở đâu đó, chỉ là hắn chưa phát hiện ra mà thôi.

Nhưng dù Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tìm kiếm khắp chiến trường thế nào cũng không tìm thấy Phá Trận Long Tu Hổ ở đâu.

Dường như trong toàn bộ chiến trường không còn bóng dáng của Phá Trận Long Tu Hổ, chỉ còn lại một cái xác rỗng vô dụng mà y để lại.

Kết quả này khiến Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vô cùng uất ức, giống như dốc toàn lực tung ra một quyền, cuối cùng lại đấm vào bông gòn, không có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại cảm giác trống rỗng bất lực!

Đối với kết quả này, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cũng vô cùng phiền muộn.

Nhưng đúng lúc này, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đột nhiên cảm nhận được một tia sát khí nhỏ bé, dường như có người sắp tấn công mình.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đột ngột quay người lại,

lại không thấy ai cả, sát khí vừa rồi dường như chỉ là ảo giác.

Nhưng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không nghĩ vậy, bởi vì hắn có thể khẳng định, một tia sát khí vừa rồi đã xuất hiện trên chiến trường này!

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này, nơi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang đứng đột nhiên phát nổ!

Một luồng lửa khổng lồ kèm theo đá vụn dữ dội phun lên từ dưới mặt đất, nhắm thẳng vào Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang ở trung tâm vụ nổ!

Nhưng vào lúc này, một phân thân khác của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vội vàng bỏ lại cái xác rỗng của Phá Trận Long Tu Hổ, cả người lập tức chạy đến giúp đỡ bản thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Xoẹt!

Chương 776

Một lưỡi đao ánh sáng từ tay phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh bay ra, ngay sau đó trực tiếp chém toạc cạm bẫy địa hỏa đang vây khốn bản thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Gào gào gào!

Bản thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cầm Kim Cương Thanh Phong Kiếm chém ra một đạo kiếm khí, phối hợp trong ngoài với quang nhận của phân thân, thành công phá vỡ cạm bẫy địa hỏa!

Cứ như vậy, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã thoát khỏi hiểm cảnh bị cạm bẫy địa hỏa vây khốn.

Đây chính là lợi ích của việc Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sử dụng thần thông phân thân, một bản thể một phân thân, nếu một người bị kẹt, phân thân hoặc bản thể còn lại cũng có thể giúp đỡ.

Hoặc nếu tình huống cực kỳ nguy hiểm, thì phân thân hoặc bản thể còn lại cũng có thể lập tức từ bỏ một bản thể.

Đây chính là điểm lợi hại trong thần thông phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh hay Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, không chỉ phối hợp chiến thuật vô cùng linh hoạt, mà còn có thể đảm bảo sống sót dưới tiền đề giữ lại được một phân thân.

Đương nhiên, nếu như trước đó cả hai phân thân bản thể của Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ đều bị giết, vậy thì tự nhiên không thể cứu vãn được. "Hắc hắc, thú vị, thú vị!

Phá Trận Long Tu Hổ, cút ra đây cho ta!" Lúc này Tăng Trường

Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười lạnh một tiếng, tức quá hóa cười.

Hiện tại bộ dạng của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh có chút chật vật, vừa rồi cạm bẫy địa hỏa bộc phát quá đột ngột, lại không có cơ hội chuẩn bị, khiến cho đạo bào trên người hắn bị cháy mấy lỗ.

Điều này cũng làm cho hai phân thân Ma Lễ Thanh vốn không có gì khác biệt đã xuất hiện sự khác biệt, đương nhiên khác biệt lớn hơn là Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm đang nằm trong tay Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Tiên thiên pháp bảo trừ một vài trường hợp đặc biệt, về cơ bản trên đời chỉ có một món như vậy.

Cho nên, Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không thể tạo ra một phân thân, đây cũng là nguyên nhân phân thân Ma Lễ Thanh chỉ có thể dùng pháp lực quang nhận để tấn công.

Hiện tại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vô cùng chật vật, cũng giống như biểu hiện vừa rồi, trong lòng vô cùng phẫn nộ. "Ha ha, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đường đường mà cũng có lúc tức giận đến thế này sao?

Sao vậy?

Chẳng lẽ thần thông của ngươi không đủ mạnh sao?" Lúc này, giữa không trung chiến trường lại vang lên tiếng của Phá Trận Long Tu Hổ đã biến mất từ lâu.

Phải thừa nhận thần thông của Phá Trận Long Tu Hổ vô cùng mạnh mẽ, không chỉ thành công tránh được đòn tấn công của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, diễn một màn kim thiền thoát xác, thậm chí còn bố trí cạm bẫy địa hỏa thành công chọc tức Tăng

Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh một lần.

Cũng khó trách Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại tức giận như vậy, rõ ràng cảm thấy mình mới là người chiến thắng cuối cùng, nhưng lại phát hiện mình bị đối phương dùng kế chọc tức, tự nhiên không dễ chịu chút nào. "Ha ha, Phá Trận Long Tu Hổ chẳng lẽ chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Chỉ biết dùng mấy trò vặt vãnh thôi à?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vừa nói, vừa cố gắng tìm nơi ẩn náu của Phá Trận Long Tu Hổ.

Ầm ầm ầm!

Nhưng lần này, đáp lại Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại là dung nham địa hỏa lần nữa phun trào từ dưới lòng đất, ngọn lửa đỏ rực hoàn toàn nhấn chìm Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Nếu lúc này, có tu đạo giả khác ở đây, e rằng giây tiếp theo sẽ bị dung nham địa hỏa nóng bỏng thiêu thành tro bụi! "Ha ha, con chuột nhắt này, cuối cùng cũng bị ta bắt được rồi!

Xem lần này ngươi chạy đi đâu!" Nhưng đòn tấn công bằng dung nham địa hỏa như vậy đối với tu đạo giả thực lực mạnh mẽ như Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại có hiệu quả rất nhỏ, thậm chí trong trường hợp Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã bị lừa một lần, lại càng như vậy.

Chỉ thấy xung quanh cơ thể hai Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh được bao bọc bởi một lớp khiên bảo vệ mờ nhạt, khiên bảo vệ trông rất mỏng, nhưng dù dung nham địa hỏa có va chạm thế nào, cũng đều bị khiên bảo vệ dễ dàng chặn lại.

Cùng lúc đó, một phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ

Thanh rút ra pháp lực quang nhận, một bản thể cầm Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm, nhắm thẳng vào dung nham địa hỏa đang phun trào trước mặt chém xuống một nhát!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sau khi tung ra át chủ bài đang tìm kiếm bóng dáng của Phá Trận Long Tu Hổ.

Trước đó Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã lợi dụng thần thông Quang Âm đại đạo và thần thông phân thân mà mình nắm giữ, thành công vây khốn Phá Trận Long Tu Hổ.

Nhưng vào lúc đó, đòn tấn công của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại bị Phá Trận Long Tu Hổ dùng kế kim thiền thoát xác chặn lại.

Dưới tình huống này, dẫn đến một phen công kích của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đều vô ích.

Nhưng dù tạm thời mất đi bóng dáng của Phá Trận Long Tu Hổ, đối với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh biết, Phá Trận Long Tu Hổ tuy tạm thời ẩn nấp, nhưng để có thể đánh bại mình cuối cùng, đối phương nhất định sẽ ra tay thật sự.

Cuối cùng đúng như Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dự liệu, Phá Trận Long Tu Hổ đang ẩn nấp cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Nhìn cạm bẫy địa hỏa đang lao về phía mình, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ngược lại nở một nụ cười.

Bởi vì Phá Trận Long Tu Hổ thật sự đã làm theo ý của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, cuối cùng đã ra tay! "Ha ha, tìm

thấy rồi!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười lớn một tiếng, ngay sau đó phân thân và bản thể mỗi người sử dụng thần thông phá vỡ cạm bẫy địa hỏa trước mặt!

Nhưng khi cạm bẫy địa hỏa tan biến, một bóng người lại phá vỡ ngọn lửa lao đến trước mặt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, một lưỡi đao sắc bén màu vàng chém xuống Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Sau khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nhìn rõ người đó, ánh mắt lập tức ngưng lại, phân thân bên cạnh dưới sự khống chế của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tiến lên một bước, trong tay đã có thêm một thanh trường kiếm do pháp lực tạo thành, giơ tay lên chặn lại đòn tấn công của lưỡi đao màu vàng! "Lại là ngươi, ha ha, nếu các ngươi đều muốn tìm chết, vậy thì ta thành toàn cho các ngươi!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nhìn bóng người cầm lưỡi đao màu vàng trong tay, cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói. "Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, có ta ở đây, ngươi cũng dám nghĩ có thể thắng được Tây Kỳ sao?

Đừng nằm mơ nữa!" Bóng người cầm lưỡi đao màu vàng không phải ai khác, chính là Linh Lung Vũ Dực Tiên trước đó đã phối hợp với Sơn Lĩnh Cự Nhân giết chết Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hải!

Hóa ra Linh Lung Vũ Dực Tiên sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, đã lập tức đến giúp đỡ Phá Trận Long Tu Hổ.

Vừa rồi vụ nổ cạm bẫy địa hỏa và đòn tấn công của Linh Lung Vũ Dực Tiên phối hợp rất tốt, nhưng vì cường độ tấn công có chút thấp, nên không thành công chiếm được ưu thế.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi, Linh Lung Vũ Dực Tiên rất rõ ràng, tuy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ra vẻ vô cùng coi

thường bọn họ, nhưng vẫn có chút kiêng dè. "Nếu ngươi đã ra ngoài, vậy Phá Trận Long Tu Hổ đâu rồi?

Vì sợ chết nên đã trốn đi trước rồi sao?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại hét lớn một tiếng, Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay vung lên không trung mấy cái, bộc phát ra kiếm khí mạnh mẽ.

Chương 777

"Ồ?

Ta không biết à, ngươi không phát hiện ra Phá Trận Long Tu Hổ ở đâu sao?" Linh Lung Vũ Dực Tiên lại sau khi giao thủ mấy chiêu với phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã lùi về một bên, nhìn Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh mỉm cười nói. "Hả?

Ngươi có ý gì?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dường như đã nhận ra điều gì đó từ lời nói của Linh Lung Vũ Dực Tiên, nhưng lại không rõ ràng.

Nhưng đúng lúc này, bất ngờ xảy ra! 1.

Phá Trận Long Tu Hổ vốn luôn ẩn mình, cuối cùng đã ra tay, sau khi có viện binh Linh Lung Vũ Dực Tiên đến, cuối cùng đã đợi được cơ hội phát động tấn công!

Ầm!

Dưới chân Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, một cột lửa đỏ rực từ dưới lòng đất phun lên!

Xuyên qua mặt đất, cũng đánh trúng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh! "A a a!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dưới nhiệt độ cao dữ dội này, phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, bản thể và phân thân của hắn đều bị kẹt trong cột lửa thông thiên!

Cùng là cạm bẫy địa hỏa phun ra từ dưới lòng đất, nhưng uy lực lần này lại hoàn toàn khác với hai lần cạm bẫy địa hỏa trước đó, sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại, chỉ nhìn khí thế đã hoàn toàn khác.

Nếu như cạm bẫy địa hỏa trước đó tác dụng chủ yếu nhất là quấy nhiễu, vậy thì cạm bẫy địa hỏa lần này mới là cạm bẫy địa hỏa thật sự, có thể thật sự vây chết Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Nhưng đã là cạm bẫy, vậy thì cần thợ săn thu lưới.

Chỉ thấy trong hư không một bóng người lóe lên, một bóng người lại hiện ra từ không gian méo mó.

Người này không ai khác, chính là Phá Trận Long Tu Hổ đã giao thủ với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh trước đó!

Chỉ là lúc này bộ dạng của Phá Trận Long Tu Hổ đã có sự thay đổi khá lớn, có thể thấy áo giáp trên người y đã từ áo giáp do thần thông Bạch Hổ Long Huyền hình thành trước đó biến thành áo giáp Huyền Vũ Chu Tước!

Linh Lung Vũ Dực Tiên ở bên cạnh nhìn Phá Trận Long Tu Hổ xuất hiện, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng không ngờ, Phá Trận Long Tu Hổ lại có một thần thông như vậy.

Phải biết rằng tu đạo giả trước đây tuy biết Phá Trận Long Tu Hổ, có hiểu biết nhất định về y, nhưng cũng chỉ cho rằng đối phương sở hữu thần thông Bạch Hổ Long Huyền mà thôi, lại không ngờ trên chiến trường Tây Kỳ và Ân Thương này y lại sử dụng một thần thông mà trước đây chưa từng có ai biết.

Phải thừa nhận, Phá Trận Long Tu Hổ ẩn giấu đủ sâu a.

Nhưng lúc này Phá Trận Long Tu Hổ hiển nhiên không có thời gian cùng Linh Lung Vũ Dực Tiên giao lưu sự huyền diệu của thần thông, nắm chặt cơ hội, cả người hóa thành một tia sáng màu đỏ lam bay về phía Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang bị cột lửa của cạm bẫy địa hỏa vây khốn!

Cùng lúc đó, Linh Lung Vũ Dực Tiên cũng hóa thành một tia sáng màu vàng, đồng thời phát động công kích vào Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Hai tu đạo giả thực lực mạnh mẽ liên thủ, cộng thêm Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh bị vây khốn, có thể nói dưới tình huống này, đã hình thành một thế cục tất sát đối với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Lúc này, nếu Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không có át chủ bài, vậy thì ít nhất cũng là kết cục trọng thương!

Keng keng keng!

Đột nhiên vào lúc này, phân thân và bản thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh bị kẹt trong cạm bẫy địa hỏa lại đồng thời nở một nụ cười, ngay sau đó một luồng thần thông màu xám trắng lấy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh làm trung tâm khuếch tán ra ngoài!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang bị cạm bẫy địa hỏa của Phá Trận Long Tu Hổ vây khốn.

Cùng lúc đó, Phá Trận Long Tu Hổ nắm bắt cơ hội cũng từ hư không ẩn thân hiện ra chân thân, phát động tấn công về phía Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Cùng với Linh Lung Vũ Dực Tiên, lần này liên thủ muốn một đòn trọng thương Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, thậm chí trực tiếp giết chết đối phương, để trận chiến này kết thúc.

Nhưng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thật sự dễ giết như vậy sao?

Từ mấy thần thông vừa sử dụng có thể thấy, rõ ràng hắn không

biết dùng thủ đoạn gì đã nắm giữ thần thông của ba người khác trong Ma gia Tứ tướng, lại còn phát huy hết uy lực, vô cùng cường đại! "Hắc hắc, đám người này thật không biết tự lượng sức mình!" Lúc này bản thể và phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đều bị Phá Trận Long Tu Hổ vây khốn trong cạm bẫy địa hỏa, chỉ thấy ngọn lửa nóng rực thiêu đốt thân thể hắn, đạo bào trên người cũng bị thiêu thành tro bụi, nhưng kỳ lạ là những ngọn lửa này lại không thể thiêu đốt được da thịt của hắn!

Lúc này, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nhìn Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều lao về phía mình, lại sử dụng một thần thông!

Chỉ thấy một luồng năng lượng màu xám trắng dao động lấy thân thể Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh làm trung tâm lan ra, phảng phất như cả khu vực này đều bị nhuộm thành màu xám trắng!

Sau đó chuyện kỳ dị hơn xuất hiện, trong khu vực màu xám trắng này, cả Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều phảng phất như bị đông cứng lại, cứng đờ dừng lại giữa không trung!

Người tạo ra cảnh tượng quỷ dị này không ai khác, chính là Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Hóa ra năng lượng màu xám trắng vừa rồi hắn phóng ra từ trong cơ thể chính là thần thông Quang Âm đại đạo.

Thông qua thần thông Quang Âm đại đạo, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã thành công tạm dừng thời gian của Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ đang liên thủ tấn công.

Không chỉ vậy, thời gian của cả khu vực này cũng bị Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dừng lại.

Cùng bị dừng lại còn có cạm bẫy địa hỏa đang vây khốn Tăng

Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Ngọn lửa nóng rực, vô hình lúc này phảng phất như những bức tượng điêu khắc, đồng thời bị nhuộm thành màu xám trắng, trông có vài phần dữ tợn.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thuận tay bóp nát những ngọn lửa dường như đã đông cứng này, bản thể và phân thân tự mình đi ra ngoài.

Cứ như vậy, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dựa vào một tay thần thông Thời Gian đại đạo, lại dễ dàng phá giải đòn tấn công liên thủ của Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên. "Được rồi, bây giờ để ta xem, các ngươi còn bản lĩnh gì chưa dùng ra không!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên, chậm rãi giơ Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay lên.

Rõ ràng, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh định khi năng lượng màu xám trắng làm đông cứng thời gian khu vực này, trực tiếp giết chết Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Đợi sau khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh giết chết Linh Lung Vũ Dực Tiên, Tăng Trường Thiên Lễ Thanh sẽ giết nốt Phá Trận Long Tu Hổ ở bên kia! "Chết đi!" Tăng Trường Vương Ma Lễ Thanh hét lớn một tiếng, Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm sắc bén trong tay chém về phía đầu lâu không chút phòng bị của Linh Lung Vũ Dực Tiên!

Nếu bị Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm chém trúng đầu, Linh Lung Vũ Dực Tiên dù thần thông quảng đại cũng khó thoát khỏi cái chết!

Chương 778

Nhưng khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh giơ Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay chém xuống đầu lâu của Linh Lung Vũ Dực Tiên, thân thể Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại đột nhiên khựng lại, giơ Kim Cương Thanh Phong Kiếm lên nhưng không hạ xuống. "Cái gì!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, bên cạnh hắn chính là Phá Trận Long Tu Hổ đang đứng!

Lúc này Phá Trận Long Tu Hổ không chỉ không bị sức mạnh của lĩnh vực màu xám trắng đông cứng thời gian, thậm chí một tay còn nắm chặt lấy cổ tay của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang cầm Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm!

Hóa ra là Phá Trận Long Tu Hổ ra tay, mới cứu được, ngăn cản được Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, cứu được Linh Lung Vũ Dực Tiên suýt chút nữa bị chém đầu! "Không thể nào, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, ta sẽ thoát khỏi sự trói buộc của thần thông ngươi, thậm chí còn có thể ngăn cản ngươi." Phá Trận Long Tu Hổ, người đàn ông trung niên này mỉm cười, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào, lạnh lùng nhìn Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh. "Khốn kiếp, rốt cuộc ngươi đã phá giải thần thông Thời Gian đại đạo của ta như thế nào?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, phản ứng cũng rất nhanh, phân thân bên cạnh giơ một thanh pháp lực quang nhận chém về phía Phá Trận Long Tu Hổ.

Nhưng lúc này Phá Trận Long Tu Hổ sau khi tạm thời phá vỡ thần thông Thời Gian đại đạo của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, tự nhiên không cần phải kiêng dè một sản phẩm sao chép.

Bịch!

Bịch!

Chỉ thấy Phá Trận Long Tu Hổ tung hai cú đá, trong nháy mắt đá bay cả bản thể và phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh trước mặt.

Thân thể cao lớn vạm vỡ của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh chỉ có thể nặng nề ngã xuống đất, phát ra âm thanh ngã xuống trầm đục.

Cùng lúc đó, năng lượng màu xám trắng bao phủ khu vực này bắt đầu tan biến, cây cỏ đều khôi phục lại tốc độ thời gian bình thường, Linh Lung Vũ Dực Tiên bị đông cứng thời gian cũng không ngoại lệ.

Chỉ là lúc này Linh Lung Vũ Dực Tiên vẫn duy trì trạng thái lao về phía trước, thời gian đông cứng vừa giải trừ, không thể tránh khỏi việc tiếp tục lao về phía trước.

May mà Phá Trận Long Tu Hổ nhanh tay lẹ mắt, lập tức chặn đối phương lại, lúc này mới tránh được việc một mình lao về phía trước. "Chuyện gì vậy?" Linh Lung Vũ Dực Tiên sau khi khôi phục lại tốc độ thời gian bình thường chỉ có thể cảm nhận được một chút bất thường, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đây chính là năng lực mạnh mẽ của Quang Âm đại đạo, có thể khống chế tốc độ thời gian, quan trọng hơn là, đối phương không nhất định có thể nhận ra. "Vừa rồi ngươi đã trúng thần thông Quang Âm đại đạo của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, sau này phải cẩn thận hơn." Phá Trận Long Tu Hổ bây giờ tự nhiên không có nhiều thời gian để giải thích cho Linh Lung Vũ Dực Tiên, chỉ có thể nói ngắn gọn tình hình.

Nghe đến đây, Linh Lung Vũ Dực Tiên không khỏi co rút đồng tử,

lúc này mới hiểu được cảm giác bất thường trước đó, hóa ra tốc độ thời gian của mình đã bị Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh khống chế.

Nghĩ đến việc vừa rồi mình bất động, không chút phòng bị đứng trước mặt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh suýt mất mạng, trong lòng Linh Lung Vũ Dực Tiên một trận sợ hãi.

Nếu không phải có Phá Trận Long Tu Hổ, có lẽ mình đã chết thật rồi!

Khi Linh Lung Vũ Dực Tiên trong lòng vô cùng sợ hãi, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh bị Phá Trận Long Tu Hổ đá ngã đã đứng dậy.

Nhưng lúc này, cả Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng đặc biệt trên người Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh. "Hắc hắc, ta đã xem thường thực lực của các ngươi, cũng tốt, ta cũng đã lâu không hoạt động gân cốt, bây giờ để ta xem bản lĩnh của hai ngươi mạnh đến đâu." Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười lạnh một tiếng, tiếp theo một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Bản thể và phân thân của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại chồng lên nhau, da thịt của hai cơ thể bắt đầu dung hợp vào nhau, hình thành một Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh với hình dạng khác.

Bây giờ Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nửa thân trên để trần đầy cơ bắp, thân thể vô cùng cao lớn cường tráng, trông giống như một con hùng tộc yêu thú đứng thẳng, mang lại cho người ta một loại áp lực vô hình.

Điều quỷ dị hơn còn ở phía sau, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh mọc thêm hai cánh tay, hiện tại trên người có tổng cộng bốn

cánh tay.

Ngoài hai cánh tay ban đầu, còn có hai cánh tay mọc ra từ xương sườn đầu tiên dưới nách của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Đồng thời đầu của hắn cũng xuất hiện dị biến, ngoài mặt chính của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, phía sau và hai bên đầu cũng mọc ra một khuôn mặt khác nhau.

Dáng vẻ của những khuôn mặt này, bất kể là Phá Trận Long Tu Hổ hay Linh Lung Vũ Dực Tiên đều nhận ra, ba khuôn mặt mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh mọc thêm lần lượt là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ, Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng, cộng với khuôn mặt ban đầu thuộc về Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Ma gia Tứ tướng đã tụ hội đầy đủ!

Điều quỷ dị hơn còn ở phía sau, chỉ thấy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh giơ bốn cánh tay lên không trung, tổng cộng có bốn thứ bay về phía hắn.

Nhìn kỹ, một trong số đó là một con mãng xà lớn vằn trắng, chỉ là trên bụng có một vết rách, đã chết không thể chết hơn.

Thứ hai là Tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán, tương tự trên Hỗn Nguyên Tán cũng bị Vi Đà Thiên của Tây phương giáo và Phá Trận Hàn Độc Long liên thủ làm thủng một lỗ, mất đi uy năng.

Thứ ba, tự nhiên là Tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà đã bị Sơn Lĩnh Cự Nhân và Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng một chùy đập nát!

Thứ tư, không cần nói nhiều, chính là Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ

Thanh, vì hiện tại vẫn còn nguyên vẹn, lại ở gần nhất, nhanh nhất trở về tay Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Một trong bốn cánh tay của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh nắm lấy Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm bay tới, ba cánh tay còn lại cũng lần lượt nắm lấy ba bảo vật khác. "Tí tí!" "Keng keng!" Khi bốn bảo vật trở về tay Tăng Lễ Thanh, thần thú Bạch Văn Đại Mãng Xà vốn đã chết, Tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán bị đâm thủng, Tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà vỡ thành nhiều mảnh đều khôi phục lại nguyên dạng.

Bạch Văn Đại Mãng Xà quấn quanh cánh tay thứ nhất bên phải của Tăng Lễ Thanh, một đôi mắt rắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ đang kinh ngạc.

Tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán thì ở cánh tay thứ hai bên phải, một đóng một mở, phảng phất như một con sò sống đang hô hấp.

Tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà thì bị cánh tay thứ nhất bên trái nắm lấy, dù không có người gảy, cũng có tiếng nhạc vang lên.

Còn Tiên thiên pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm thì nắm ở cánh tay thứ hai bên trái còn lại, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác mắt bị đâm thương. 2. "Ha ha, Phá Trận Long Tu Hổ, ta thật muốn xem ngươi bây giờ làm sao phá giải thần thông của ta!" Khuôn mặt chính thuộc về Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười lớn một tiếng, nhìn chằm chằm Phá Trận Long Tu Hổ chậm rãi nói. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" 3.

Lúc này ở phía xa, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang trên đường đi đã thành công đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Nhưng đừng nhìn hai yêu tộc đại thánh này ngày thường động một

chút là muốn đánh nhau, nhưng một khi đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, lại vô cùng thành thật không dám dễ dàng động thủ.

Bởi vì bất kể là ai, cũng không dám dễ dàng dính vào một phần nhân quả!

Đây chính là một trận đại kiếp tranh đấu giữa Xiển giáo và Triệt giáo, một khi có người không biết sâu cạn mà xông vào khu vực hỗn loạn này, không chừng có ngày chết không minh bạch.

Nhân quả, đã gieo nhân, thì phải chịu quả.

Nếu không có thực lực và khí số để chịu quả này, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Chương 779

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vi Đà Thiên của Tây phương giáo trước đó sau khi giết chết Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hải, lại vội vàng rời đi như vậy.

Bản thân và Xiển giáo nhân quả đã xong, ở lại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh hỗn loạn chỉ tổ rước thêm phiền phức, tăng thêm nhân quả mới.

Cho nên vì sự an toàn của mình và tu luyện sau này, Vi Đà Thiên của Tây phương giáo tự nhiên phải sớm rời đi.

Còn Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, thân là yêu tộc vốn không suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhưng vì thường xuyên xảy ra xung đột với hòa thượng Tây phương giáo, nên đối với những thứ đó của họ cũng hiểu thêm vài phần.

Thêm vào đó có Câu Trần Yêu Đế đang thống lĩnh toàn cục, việc gì nên làm việc gì không nên làm đều nói rõ ràng, nếu có người thật sự tìm chết, vậy cũng không thể trách người khác được. "Thần thông kỳ hình quái trạng, đám nhân tộc này cũng thật biết bày trò." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương ở bên cạnh cũng nhìn hình thái của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lúc này, mày hơi nhíu lại.

Không biết vì sao, bộ dạng này của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh mang lại cho hắn cảm giác rất không tốt, giống như có một loại chán ghét bản năng.

Lúc này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhìn đối thủ ngày thường một cái, thấy đối phương có biểu tình như vậy, mới hiểu được suy đoán của mình, không nhịn được hỏi, "Ngươi cũng vậy sao?

Có cảm giác tương tự không?" "Chẳng lẽ, ngươi cũng...

Phì, lão tử là Phúc Hải Đại Thánh, ai rảnh nói chuyện với con gà còi nhà ngươi!" Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang định nói, lại đột nhiên mắng mỏ.

Nhưng lúc này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương lại không có ý định đấu khẩu với đối phương như ngày thường, ngược lại nghiêm túc nói, "Bây giờ bộ dạng của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh rất quỷ dị, ta cảm thấy Vũ Dực Tiên chắc không cầm cự được bao lâu!" Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, hai yêu tộc Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đều đã đến nơi.

Nhưng vì sợ dính phải nhân quả, Bình Thiên Đại Thánh và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đều không hành động hấp tấp, chỉ đứng bên cạnh quan sát, chờ đợi một cơ hội thích hợp.

Nhưng cũng chính vì vậy, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương mới có thể thấy được thần thông kinh khủng của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh. "A a!" Chỉ thấy Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên trước mặt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, bị dễ dàng đánh bay ra ngoài.

Tiếp theo, đối mặt với thần thông mạnh mẽ của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, bất kể là Phá Trận Long Tu Hổ dũng mãnh trước đó hay Linh Lung Vũ Dực Tiên có huyết mạch Kim Sí Đại Bàng Điểu đều không có bất kỳ cơ hội nào để đánh bại đối thủ.

Rất nhanh hai người đã rơi vào thế hạ phong, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn nhau một cái. "Đi, theo ta đi cứu người!" Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vừa thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên sắp gặp nguy hiểm, lập

tức muốn kéo Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cùng đi cứu người. "Ấy, đợi đã, ngươi tưởng ngươi là ai?

Ai muốn đi cứu người với ngươi?" Lúc này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại không chịu.

Thật vậy, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vốn là đối thủ cạnh tranh.

Lần này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương sở dĩ đến đây, là để tăng cường thực lực của Giao Long nhất tộc, mục đích là để không bị Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Kim Sí Đại Bàng Điểu nhất tộc sau lưng hắn áp chế trở lại, kết quả như vậy Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương không muốn thấy.

Đồng thời Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trên người Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, nếu không cần thiết, hắn không muốn tiếp xúc với một kẻ nguy hiểm như vậy.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đối với quyết định này của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng không nói gì được, dù sao đối phương không gây thêm phiền phức đã là tạ trời tạ đất rồi.

Dưới tình huống như vậy, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương chỉ có thể cố gắng hết sức cứu Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Phải biết rằng lúc này trên chiến trường, Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ hai người đang bị Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh áp đảo, tình thế vô cùng nguy cấp.

Nếu Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương không ra tay cứu Linh Lung Vũ Dực Tiên, vậy thì kết cục chờ đợi Linh Lung Vũ Dực Tiên chỉ có một con đường chết.

Nhưng khi Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nghiến răng,

chuẩn bị một mình động thủ, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bên cạnh lại cũng tiến lên một bước. "Ha ha, thế này đi, ta giúp ngươi cứu Linh Lung, chỉ cần lát nữa ngươi cũng đồng ý giúp ta một việc là được." Không biết vì sao, Phúc Hải Đại Ma Vương lại thay đổi ý định, lại chủ động nguyện ý giúp Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cứu Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Đương nhiên, cũng không phải là không có điều kiện.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng bây giờ tình hình khẩn cấp, nếu Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nguyện ý giúp đỡ, dù có điều kiện, cũng phải đồng ý.

Nếu không đồng ý, vậy thì Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng không chắc một mình có thể cứu được Linh Lung Vũ Dực Tiên, đồng thời cũng lo lắng nếu lát nữa từ chối Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, đối phương mà ngáng chân thì sẽ rất khó chịu. "Được, ta đồng ý, chỉ cần yêu cầu của ngươi không quá đáng là được." Thế là, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nghiến răng, cũng đồng ý.

Thấy Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã đồng ý điều kiện của mình, lúc này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương mới nở một nụ cười...

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh sau khi sử dụng át chủ bài, thực lực đại tăng, dễ dàng áp chế hai tu đạo giả thực lực mạnh mẽ là Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ.

Nhưng đúng lúc Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh sắp ra tay giết chết Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên, một luồng yêu phong màu đen thổi đến.

Tầm nhìn của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh lập tức bị

che khuất, đồng thời Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh mơ hồ có một dự cảm không lành.

Quả nhiên đợi đến khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh một chưởng đánh tan yêu phong trước mặt, Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên vốn đang ngã trên mặt đất đều đã biến mất. "Gào!" Kết quả như vậy thực sự khiến Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không kịp trở tay, sau khi phát ra một tiếng gầm giận dữ, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang định tiếp tục truy đuổi, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi, đau đớn ôm lấy ngực, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

Cuối cùng chỉ có thể không cam lòng nhìn chiến trường không một bóng người, một mình rời đi, bay về phía doanh trại đại quân Ân Thương ở xa.

Xem ra thân thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đã xảy ra vấn đề, bất đắc dĩ mới chọn lựa rút lui.

Nhưng ở trong một ngọn núi sâu không người cách chiến trường Tuyệt Long Lĩnh trăm dặm, lại có một tia sáng vàng lóe lên, xuất hiện mấy bóng người.

Một trong số đó là một tráng hán da đen cười hắc hắc, nói với người bên cạnh, "Hắc hắc, thần thông của con chim lớn đại bàng nhà ngươi thật sự rất tiện lợi, lại có thể mang theo nhiều người như vậy xuất hiện ở đây, ít nhất cũng bay được trăm dặm chứ?

Ta tin ở đây, tên Tăng Trường Thiên Vương kia không đuổi kịp chúng ta đâu." Hóa ra tráng hán nói chuyện này không ai khác, chính là Phúc Hải Đại Thánh Bằng Ma Vương, người đứng trước mặt hắn tự nhiên là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương.

Nhưng lúc này, ở đây không chỉ có hai yêu tộc đại thánh, mà cả Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ bị Tăng Trường

Thiên Vương Ma Lễ Thanh áp chế trên chiến trường trước đó cũng ở đây.

Chỉ là Phá Trận Long Tu Hổ tuy đã tỉnh, nhưng Linh Lung Vũ Dực Tiên lại vì hai trận đại chiến, bị thương hôn mê.

Đây chính là kết quả của việc Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương hợp lực trước đó, thành công cứu được Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ. "Bần đạo Long Tu Hổ, đa tạ hai vị đạo hữu ra tay tương trợ, ân tình lần này, bần đạo và Xiển giáo đều ghi nhớ." Lúc này Phá Trận Long Tu Hổ tuy thương tích đầy mình, nhưng vẫn còn sức để nói chuyện.

Nhưng Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương ở bên cạnh lại không vui nói, "Không cần ân tình gì hết, à không, ngươi cũng đừng dính dáng đến Xiển giáo, hôm nay hai chúng ta cứu Linh Lung Vũ Dực Tiên, cũng không phải cứu ngươi, là do ngươi vận may theo sau được dịch chuyển đi thôi." Lúc này, ở nơi cách chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, sau khi nghe lời của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, Phá Trận Long Tu Hổ liếc nhìn Bình Thiên Đại Thánh Giao Ma Vương không nói một lời và Linh Lung Vũ Dực Tiên đang hôn mê, trên mặt lóe lên một tia suy tư, đã biết vì sao hai vị yêu tộc đại thánh vốn không liên quan lại ra tay cứu giúp. "Nếu vậy, hôm nay ở đây chỉ có thể một mình ta trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ, vậy Linh Lung Vũ Dực Tiên giao cho hai vị mang đi chữa thương." Phá Trận Long Tu Hổ biết rất rõ, hiểu rằng hai vị yêu tộc đại thánh trước mặt đều vì Linh Lung Vũ Dực Tiên mà đến.

Chương 780

Vừa rồi cũng không phải là cứu y, Phá Trận Long Tu Hổ chỉ là nắm bắt cơ hội đi theo thần thông của Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương dịch chuyển đến đây.

Kết quả như vậy quả thực không liên quan nhiều đến y, đồng thời cân nhắc thực lực của hai yêu tộc đại thánh này không thua kém mình lúc toàn thịnh, Phá Trận Long Tu Hổ lúc này vô cùng suy yếu chỉ có thể lựa chọn một mình trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Phá Trận Long Tu Hổ dám chắc, nếu y kiên quyết muốn mang Linh Lung Vũ Dực Tiên đi, e rằng hai vị yêu tộc đại thánh này sẽ lập tức động thủ giết chết y tại chỗ!

Sau khi cân nhắc rằng hai yêu tộc đại thánh, đặc biệt là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương của Kim Sí Đại Bàng Điểu nhất tộc phần lớn không có ác ý, Phá Trận Long Tu Hổ mới quyết định chủ động đề xuất một mình rời đi. "Hắc hắc, thức thời, mau về chữa thương đi." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương thấy Phá Trận Long Tu Hổ thức thời như vậy, cũng thở phào một hơi, dù sao hắn cũng không muốn kết oán với người của Xiển giáo, có thể không xảy ra xung đột tự nhiên là tốt nhất.

Cuối cùng, Phá Trận Long Tu Hổ sau khi liếc nhìn Linh Lung Vũ Dực Tiên đang hôn mê và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, lộ ra một biểu tình đầy ẩn ý rồi mới rời đi. "Ta cũng đi đây." Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vừa thấy Phá Trận Long Tu Hổ đi, mới nói với Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bên cạnh.

Nhưng lúc này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại không vui, một tay kéo Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương lại nói, "Tiểu

tử đừng có quỵt nợ, đừng quên điều kiện ngươi đã đồng ý với ta trước đó!" Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương: "....."...

Lúc này trong doanh trại đại quân Tây Kỳ, Độ Ách Chân Nhân, Lý Tịnh và quân sư Khương Tử Nha cũng khá ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vốn tưởng rằng bên này Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ đều chắc chắn phải chết, người kinh ngạc tương tự còn có Phá Trận Hàn Độc Long đang trên đường trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Vốn dĩ Phá Trận Hàn Độc Long sau khi phát hiện đại ca Long Tu Hổ của mình gặp nguy hiểm, định đi cứu đối phương, kết quả đến rìa chiến trường lại phát hiện Phá Trận Long Tu Hổ đã bị người ta cứu đi rồi. 4.

Sau khi biết đại ca Long Tu Hổ của mình không nguy hiểm đến tính mạng, Phá Trận Hàn Độc Long cũng không ngừng nghỉ mà vội vã trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ. "Xem ra ta đến cũng không muộn lắm." Khi Độ Ách Chân Nhân, Lý Tịnh và Tử Nha đang thương nghị về thần thông mà Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh vừa sử dụng, một người lại xuất hiện trong đại quân Tây Kỳ.

Vừa thấy người này, quân sư lập tức nở nụ cười, vui vẻ đón lên, nói, "Đạo Hạnh Thiên Tôn, ngài đã đến!" 5.

Người đến không ai khác chính là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn, sau khi trận chiến giữa Ma gia Tứ tướng và Phá Trận Long Tu Hổ kết thúc, cuối cùng cũng vội vã đến quân doanh. "Ai, đến thì sao chứ, bần đạo đến muộn một bước, vốn trước đó đồ đệ của ta có một kiếp, kết quả không ngờ lại nhanh như vậy." Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không có chút vui mừng nào, ngược lại thở dài một hơi, cảm xúc có chút sa sút nói.

Lần này quân sư Khương Tử Nha và Độ Ách Chân Nhân Lý Tịnh nhìn nhau, lại không biết nên nói gì.

Hóa ra Phá Trận Tiết Ác Hổ đã chết trên chiến trường và Phá Trận Hàn Độc Long còn sống đều là đệ tử của Đạo Hạnh Thiên Tôn, chỉ là bây giờ Phá Trận Hàn Độc Long dựa vào bản mệnh kim đan của Thượng cổ Man Long trong cơ thể nhặt lại một mạng, giết chết hai Ma gia đại tướng, nhưng bản thân cũng bị thương rất nặng.

Còn Phá Trận Tiết Ác Hổ thì trực tiếp bị Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thọ giết chết, hồn phách bị phong ấn trong Phong Thần Bảng. "Ai, thôi vậy, thôi vậy, mệnh trung chú định đồ nhi này của ta có một kiếp nạn, chỉ là tuy mệnh trung chú định như vậy, nhưng ta làm sư phụ lại không thể không làm gì cả!" Đạo Hạnh Thiên Tôn lại hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó cả người bộc phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ, xem ra cũng chuẩn bị đại chiến một trận.

Độ Ách Chân Nhân Lý Tịnh và quân sư Khương Tử Nha nhìn nhau, lại cũng không biết nói gì. "Nếu đã vậy, vậy thì xin nhờ Đạo Hạnh sư huynh." Quân sư Khương Tử Nha lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị nói.

Độ Ách Chân Nhân bên cạnh cũng vậy, vô cùng nghiêm túc.

Cùng lúc đó, trong doanh trại đại quân Ân Thương, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng kinh ngạc không kém.

Vốn trước đó còn lo lắng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sẽ bị Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ liên thủ giết chết, cuối cùng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh sau khi tung ra át chủ bài, trên chiến trường lại không có ai là đối thủ của hắn.

Nhưng khi thống soái Ân Thương Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ đều bị người ta cứu đi, hai người lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Nhưng kết quả như vậy mà nói, đối với thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, có thể chấp nhận kết quả này.

Chỉ cần tiếp theo Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh có thể duy trì thực lực như vậy, vậy thì đại quân Ân Thương có thể duy trì ưu thế tương ứng trên chiến trường.

Như vậy, thủ đoạn mà Kim Linh Thánh Mẫu bố trí có thể thành công sử dụng.

Đây mới là kế hoạch thực sự trong lòng Văn Thái Sư, tuyệt đối không thể thất bại! "Sư huynh, nhưng thủ đoạn của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh dường như có ẩn hoạn lớn, bộ dạng của hắn hẳn là pháp lực không ổn định, không biết đến lúc đó có thể..." Nhưng lúc này Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lại có chút do dự, vì hắn cũng phát hiện trạng thái của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh có chút kỳ lạ, nên mới có nghi ngờ như vậy. "Không sao, bây giờ đến lượt ta ra tay rồi, những việc các ngươi làm trước đó đã đủ rồi, bước cuối cùng phải dựa vào ta mới có thể thúc đẩy kế hoạch tiến hành!" Người nói tự tin tràn đầy không ai khác, chính là Kim Linh Thánh Mẫu đã xuất hiện trong quân doanh!

Người đột nhiên xuất hiện trong doanh trại đại quân Ân Thương không ai khác, chính là sư phụ của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Văn Thái Sư Văn Trọng, Kim Linh Thánh Mẫu! "Đệ tử bái kiến sư phụ." Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy sư phụ của mình xuất hiện trước mặt, lập tức hành lễ nói. "Ừm, các ngươi làm đều không tệ, nhưng bây giờ thủ đoạn nên dùng đã dùng cả rồi, cũng đến lúc ta

tiến hành bước cuối cùng thúc đẩy, để ta đi gặp người của đối phương xem sao!" Kim Linh Thánh Mẫu không hổ là Nữ tiên chi thủ, nói năng vô cùng bá khí, nói xong một cái lóe thân đã xuất hiện trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Một đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía doanh trại đại quân Tây Kỳ đối diện, dường như đang phát ra lời khiêu chiến.

Lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa mới đến doanh trại đại quân Tây Kỳ cũng phát hiện ra sự xuất hiện của Kim Linh Thánh Mẫu, lập tức cười lạnh một tiếng. "Cũng tốt, ta đang sầu không tìm được người giao thủ, nếu Kim Linh Thánh Mẫu đã chủ động ra khiêu chiến, vậy thì do ta ứng chiến!" Đạo Hạnh Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, ngay sau đó hóa thành một dải cầu vồng màu trắng bay về phía chiến trường Tuyệt Long Lĩnh.

Đợi đến khi Đạo Hạnh Thiên Tôn đứng trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu mới ung dung nói, "Ta còn tưởng ai sẽ là đối thủ của ta, không ngờ lại không phải Khương Tử Nha, mà là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn a." "Ha ha, Kim Linh Thánh Mẫu tuy là Nữ tiên chi thủ, cũng là một trong tứ đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, nhưng hôm nay lại chủ động ra khiêu chiến, chẳng lẽ đối với thần thông của mình có tự tin lớn đến vậy sao?" Đạo Hạnh Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, ngay sau đó lấy ra pháp bảo của mình.

Pháp bảo không phải thứ gì khác, chính là pháp bảo thành danh của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thiên Tôn Hàng Ma Xử!

Pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn không phải là pháp bảo tầm thường, vốn là một kiện pháp bảo được luyện chế thành công sau nghìn lần rèn luyện trong lò luyện.

Khi nhẹ, nó giống như một hạt tro cỏ nhẹ nhàng, phảng phất

không có chút trọng lượng nào.

Nhưng khi đánh vào người, lại nặng như Thái Sơn, một gậy đánh xuống, tương đương với một ngọn núi đánh vào người, dù người có cường tráng đến đâu, cũng sẽ bị Thiên Tôn Hàng Ma Xử đập nát!

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu ở bên kia cũng không chịu thua kém, cũng lấy ra pháp bảo của mình, chính là một tòa tháp nhỏ được tạo thành từ bốn loại màu sắc.

Pháp bảo tòa tháp nhỏ này tên là Tứ Tượng Tháp, trong tay Kim Linh Thánh Mẫu cũng đã tạo nên uy danh hiển hách.

Tứ Tượng Tháp lấy từ chân ý của Tứ Tượng, sở hữu bốn loại sức mạnh Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, tụ tập lại càng có thể tạo ra hiệu quả vô cùng huyền ảo.

Sức mạnh mà Phá Trận Long Tu Hổ sử dụng trước đó cũng bắt nguồn từ Tứ Tượng, chỉ là dường như chỉ có thể đồng thời sử dụng hai loại sức mạnh Tứ Tượng, chứ không thể làm được như Tứ Tượng Tháp trong tay Kim Linh Thánh Mẫu, đạt đến mức Tứ Tượng hợp nhất.

Chương 781

"Tứ Tượng Tháp? 6.

Danh hiệu pháp bảo này ta cũng đã nghe qua, hôm nay ta thật muốn xem, danh hiệu này rốt cuộc có danh xứng với thực không!

Đi!" Đạo Hạnh Thiên Tôn liếc nhìn tòa Tứ Tượng Tháp nhỏ nhắn trên tay Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng không vì hình thể nhỏ của đối phương mà xem thường.

Giống như Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay mình trông không bắt mắt, Tứ Tượng Tháp cũng có uy năng không nhỏ, tuyệt đối không thể xem thường.

Nhưng dù vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn vung Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay đánh về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

Vù vù vù!

Rõ ràng Thiên Tôn Hàng Ma Xử trông nhẹ tênh, nhưng khi di chuyển trong không trung lại cảm nhận được một luồng gió mạnh mẽ ập vào mặt.

Kim Linh Thánh Mẫu đối diện cười lạnh một tiếng, ngay sau đó cũng giơ tay lên, điều khiển Tứ Tượng Tháp trong tay bay đi.

Chỉ thấy Tứ Tượng Tháp phát ra ánh sáng bốn màu, ngay sau đó bốn luồng sáng màu xanh, đỏ, đen, trắng khác nhau hóa thành từng sợi dây thừng quấn về phía Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Xem ra, dường như Kim Linh Thánh Mẫu muốn điều khiển Tứ Tượng Tháp để trói chặt Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn làm sao có thể cho đối phương cơ hội như vậy?

Thiên Tôn Hàng Ma Xử dưới sự điều khiển của ngài, bề mặt mộc mạc không hoa văn lóe lên ánh sáng đen, ngay sau đó đâm thẳng vào những sợi dây thừng có tác dụng trói buộc do Tứ Tượng Tháp phóng ra!

Ong ong ong!

Những sợi dây thừng này vừa chạm vào Thiên Tôn Hàng Ma Xử dường như đã có sinh mệnh, từng sợi một quấn quanh thân nó.

Thấy cảnh này, Kim Linh Thánh Mẫu lộ ra một nụ cười có chút đắc ý. "Ha, vậy sao, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn chẳng lẽ không có chút bản lĩnh nào sao?" Nhưng sắc mặt của Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không thay đổi, thậm chí có thể thấy trên mặt ngài một tia cười đắc ý. "Kim Linh Thánh Mẫu, bây giờ ngươi vui mừng có phải quá sớm không?

Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thiên Tôn Hàng Ma Xử của ta chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Theo tiếng nói của Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa dứt, Thiên Tôn Hàng Ma Xử xuất hiện biến cố!

Chỉ thấy Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tình huống bị Tứ Tượng Tháp trói buộc, nhẹ nhàng xoay một vòng, đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh khổng lồ, dữ dội chấn nát bốn sợi dây thừng bốn màu đang quấn quanh Thiên Tôn Hàng Ma Xử!

Dù Tứ Tượng Tháp trước đó huyền diệu thế nào, lúc này Thiên Tôn Hàng Ma Xử lại chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy của mình đã dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc!

Nhưng chưa kết thúc, sau khi thoát khỏi sự trói buộc, Đạo Hạnh Thiên Tôn tiếp tục khống chế pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử phát động tấn công về phía Tứ Tượng Tháp!

Keng keng keng!

Chỉ thấy Thiên Tôn Hàng Ma Xử mộc mạc không hoa văn nhẹ nhàng gõ vào Tứ Tượng Tháp, phát ra âm thanh keng keng keng, giống như tiếng chuông.

Nhưng trong một khoảnh khắc, sắc mặt của Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên đại biến!

Chỉ thấy nơi Tứ Tượng Tháp bị Thiên Tôn Hàng Ma Xử gõ vào lại xuất hiện vết nứt, chỉ một đòn, pháp bảo uy lực bất phàm Tứ Tượng Tháp đã bị Thiên Tôn Hàng Ma Xử gõ ra một vết nứt!

Nhưng chưa kết thúc, Đạo Hạnh Thiên Tôn được đằng chân lân đằng đầu, đột nhiên tiếp tục thúc giục một đạo pháp quyết.

Trong nháy mắt, Thiên Tôn Hàng Ma Xử dường như được tiêm máu gà, bề mặt hiện lên một luồng ánh sáng đỏ đen.

Rắc!

Thiên Tôn Hàng Ma Xử lại một gậy nữa gõ vào Tứ Tượng Tháp, lần này lại không phát ra âm thanh va chạm, ngược lại xuất hiện âm thanh như đồ sứ vỡ.

Thấy vậy, Kim Linh Thánh Mẫu mới hiểu thế nào gọi là nặng như Thái Sơn!

Sức mạnh của Thiên Tôn Hàng Ma Xử thực sự quá mạnh mẽ, rõ ràng trông bình thường, lại có thể trong một đòn tấn công mộc mạc bộc phát ra uy lực cường đại như vậy! "Khốn kiếp!

Thu!" Kim Linh Thánh Mẫu mặt lộ vẻ khó coi, lập tức phản ứng, muốn thu hồi pháp bảo Tứ Tượng Tháp đã xuất hiện vết nứt.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn phá trận cho đồ đệ Tiết Ác Hổ báo thù, đã giao chiến với Kim Linh Thánh Mẫu, người chủ động nghênh chiến.

Cả Kim Linh Thánh Mẫu và Đạo Hạnh Thiên Tôn đều tung ra pháp bảo của mình.

Kim Linh Thánh Mẫu vốn là một trong tứ đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, bất kể là thần thông hay pháp bảo đều thuộc hàng đỉnh cao.

Để đánh bại Đạo Hạnh Thiên Tôn và thực hiện kế hoạch, nàng đã dùng đến pháp bảo Tứ Tượng Tháp.

Nhưng Tứ Tượng Tháp tuy phẩm chất rất tốt, lại đụng phải pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn!

Pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn là một món pháp bảo có uy lực cực lớn.

Tuy không phải Tiên Thiên pháp bảo, nhưng uy lực không hề thua kém bất kỳ Tiên Thiên pháp bảo nào.

Nó chỉ có một thần thông duy nhất, đó là: nhẹ như lông hồng, nặng tựa Thái Sơn!

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng Thiên Tôn Hàng Ma Xử, nó dường như nhẹ bẫng không có chút trọng lượng nào, nhưng một khi đã đánh trúng kẻ địch, đối thủ sẽ cảm nhận được thế nào là sức mạnh kinh hoàng!

Sắc mặt của Kim Linh Thánh Mẫu lúc này thể hiện rõ điều đó.

Nàng nhìn thấy pháp bảo Tứ Tượng Tháp của mình chỉ bị Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn gõ nhẹ một cái đã xuất hiện vết nứt.

Nàng lập tức biết là không ổn, trong nháy mắt thi triển pháp quyết thu hồi Tứ Tượng Tháp.

Nhìn pháp bảo Tứ Tượng Tháp đã bị đánh nứt, Đạo Hạnh Thiên

Tôn được thế không buông tha, lại lần nữa thi triển pháp quyết.

Trong phút chốc, Thiên Tôn Hàng Ma Xử như nhận được mệnh lệnh, tiếp tục bay về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

May thay, bản lĩnh của Kim Linh Thánh Mẫu không chỉ có vậy.

Chương 782

Là một trong tứ đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, nàng tự nhiên có chỗ hơn người.

Mặc dù trong hiệp đầu giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn đã rơi vào thế hạ phong, nhưng trong đôi mắt Kim Linh Thánh Mẫu không hề có chút nao núng, nàng trực tiếp lấy ra pháp bảo thứ hai!

Ông ông ông!

Một luồng bảo quang rực rỡ bùng nổ khi pháp bảo xuất hiện trong tay Kim Linh Thánh Mẫu, thậm chí tốc độ bay của Thiên Tôn Hàng Ma Xử cũng chậm lại.

Đối mặt với tình huống này, sắc mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn dần trở nên ngưng trọng, vì hắn biết Kim Linh Thánh Mẫu sắp dùng đến bản lĩnh thật sự.

Quả nhiên, sau khi bảo quang rực rỡ tan đi, thứ xuất hiện trong tay Kim Linh Thánh Mẫu chính là một pháp bảo hình Như Ý.

Vật ấy toàn thân có màu hổ phách đặc biệt, một đầu điêu khắc đầu rồng, đầu kia điêu khắc đầu hổ.

Đây không phải pháp bảo thông thường, mà chính là Long Hổ Ngọc Như Ý của Kim Linh Thánh Mẫu!

Long Hổ Ngọc Như Ý của nàng vốn đã vang danh, uy lực cực lớn, rất ít tu đạo giả nào có thể địch lại.

Đạo Hạnh Thiên Tôn ở phía đối diện thấy vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

Nếu như trước đó, cuộc đối đầu giữa Tứ Tượng Tháp và Thiên Tôn Hàng Ma Xử đã giúp Đạo Hạnh Thiên Tôn chiếm được chút tiên

cơ và ưu thế, thì bây giờ, khi Kim Linh Thánh Mẫu lấy ra pháp bảo thành danh Long Hổ Ngọc Như Ý, hắn lại có phần không chắc chắn.

Dường như để chứng thực cảm giác của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Kim Linh Thánh Mẫu sau khi lấy ra Long Hổ Ngọc Như Ý, chỉ vung nhẹ về phía Thiên Tôn Hàng Ma Xử đang bay tới, một luồng kim quang liền bắn ra!

Chỉ thấy Thiên Tôn Hàng Ma Xử sau khi bị kim quang từ Long Hổ Ngọc Như Ý đánh trúng, liền như bị giam cầm, ngưng đọng giữa không trung, không cách nào động đậy.

Cảnh tượng này khiến cả Đạo Hạnh Thiên Tôn lẫn những người đang quan chiến trong đại quân doanh Tây Kỳ như quân sư Khương Tử Nha và Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh đều vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ đều là đệ tử Xiển Giáo, tự nhiên cũng hiểu rõ về thần thông pháp bảo của đồng môn.

Khương Tử Nha biết rõ Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn có uy lực vô cùng mạnh mẽ, có thể dễ dàng nghiền ép đối thủ.

Pháp bảo hay tu đạo giả bình thường một khi chạm phải Thiên Tôn Hàng Ma Xử nặng tựa Thái Sơn, nhẹ thì cũng tan xương nát thịt.

Vậy mà một pháp bảo bách chiến bách thắng như thế, khi đối mặt với Long Hổ Ngọc Như Ý của Kim Linh Thánh Mẫu lại bị một luồng kim quang định trụ.

Đạo Hạnh Thiên Tôn tự nhiên không cam tâm để pháp bảo của mình bị áp chế, hắn lại lần nữa thôi động pháp lực, khiến sức mạnh của Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong chốc lát tăng lên gấp mấy lần!

Oanh oanh oanh!

Cuối cùng, Thiên Tôn Hàng Ma Xử cũng thoát khỏi sự trói buộc

của kim quang, khôi phục lại tự do.

Nhưng lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn không dám tùy tiện để Thiên Tôn Hàng Ma Xử tiếp tục tấn công, vì hắn biết rất rõ, Thiên Tôn Hàng Ma Xử hiện tại khó mà đối chọi lại với Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay Kim Linh Thánh Mẫu.

"Ha ha, thế nào?

Đạo Hạnh Thiên Tôn, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của ngươi cũng chỉ đến thế thôi sao, ta còn tưởng nó mạnh mẽ đến đâu, không ngờ chỉ có chút bản lĩnh ấy, thật khiến ta thất vọng!" Kim Linh Thánh Mẫu thấy sắc mặt âm trầm bất định của Đạo Hạnh Thiên Tôn, liền nở nụ cười đắc ý, chế giễu pháp bảo của hắn.

"Hừ, Long Hổ Ngọc Như Ý của Kim Linh Thánh Mẫu ngươi tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng đừng tưởng có thể kiêu ngạo mãi được, tiếp chiêu đi!" Đạo Hạnh Thiên Tôn bất mãn hừ lạnh một tiếng, rồi cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử xông về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu nào chịu ngồi yên chờ chết, nàng lại vung Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay, từng luồng kim quang bắn về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Thần thông kim quang này trước đó đã dễ dàng trói buộc được Thiên Tôn Hàng Ma Xử, Đạo Hạnh Thiên Tôn phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể thoát ra.

Bây giờ Kim Linh Thánh Mẫu lại tung ra liên tiếp mấy luồng kim quang, tình hình này đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng bất lợi.

May thay, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng là một tu đạo giả pháp lực cao cường, là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, bất kể tu vi hay thần thông đều vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn vận chuyển pháp lực trong cơ thể,

dùng một đạo pháp quyết gia trì cho bản thân.

Đúng lúc này, một luồng kim quang đánh thẳng vào mặt hắn.

Nhưng sắc mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn không hề thay đổi, trực tiếp dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử đánh tới.

Ầm!

Một cảnh tượng kinh người xuất hiện, luồng kim quang vốn rất khó đối phó lại bị Đạo Hạnh Thiên Tôn một kích đánh tan!

Trong cuộc giao thủ giữa Đạo Hạnh Thiên Tôn và Kim Linh Thánh Mẫu, sau khi Kim Linh Thánh Mẫu lấy ra pháp bảo Long Hổ Ngọc Như Ý, thế như chẻ tre của Thiên Tôn Hàng Ma Xử liền bị chặn đứng.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn không vì thế mà thua trận, với kinh nghiệm đấu pháp phong phú, hắn lập tức phản ứng, đích thân cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử xông về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên không đứng yên chờ đối phương xông tới, nàng không chút do dự phóng ra từng luồng kim quang, định dùng thần thông kim quang mạnh mẽ này để hạn chế hành động của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là một trong Thập Nhị Kim Tiên, hiển nhiên cũng có cách đối phó.

Chỉ thấy hắn không chút do dự giải phóng pháp lực trong cơ thể, thực lực đại tăng, dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay trực tiếp đánh tan thần thông kim quang có tác dụng trói buộc mạnh mẽ!

Phải nói rằng, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã thể hiện rất tốt tinh thần "ngã ở đâu đứng lên ở đó", biết rõ thực lực đối thủ mạnh mẽ, hắn vẫn quả quyết chủ động tấn công.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn bộ dạng thần dũng của Đạo Hạnh Thiên Tôn, cũng thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng chỉ là một thoáng mà thôi, ngay sau đó, chiến ý trong mắt nàng bùng lên.

"Tốt, nếu Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi đã khát khao chiến đấu như vậy, vậy thì để ta phụng bồi tới cùng!" Kim Linh Thánh Mẫu là thủ lĩnh của nữ tiên, thực lực cường đại, tính cách cũng vô cùng mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng nhận thua.

Đối mặt với thế công mạnh mẽ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, nàng không hề lùi bước, ngược lại cũng xông về phía hắn.

Keng!

Pháp bảo Long Hổ Ngọc Như Ý và Thiên Tôn Hàng Ma Xử va chạm vào nhau, đồng thời pháp lực giữa Kim Linh Thánh Mẫu và Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng tại khoảnh khắc này bùng nổ kịch liệt.

Bão pháp lực hình thành từ sự va chạm của hai người khiến cả chiến trường cuộn lên một trận cuồng phong dữ dội.

Nếu có tu đạo giả nào ở vòng ngoài cố gắng tiếp cận hai người đang kịch chiến, e rằng giây tiếp theo sẽ bị cơn bão pháp lực mạnh mẽ này xé thành từng mảnh.

Khó mà tưởng tượng được, Kim Linh Thánh Mẫu và Đạo Hạnh Thiên Tôn đang ở trung tâm cơn bão phải chịu áp lực mạnh mẽ đến nhường nào.

Chương 783

Nhưng bất kể là Kim Linh Thánh Mẫu hay Đạo Hạnh Thiên Tôn, đều là những người xuất chúng trong tiên đạo, có được thần thông pháp lực chấn động như vậy cũng không có gì lạ.

Cơn bão pháp lực không thể kéo dài mãi.

Một lúc sau, nó dần tan biến.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hai người đã ngừng tấn công, ngược lại, những đòn tấn công bây giờ còn mãnh liệt và dồn dập hơn.

Keng keng!

Kim Linh Thánh Mẫu hóa thành một luồng kim quang, Đạo Hạnh Thiên Tôn hóa thành một bóng đen sâu thẳm, một sáng một tối, bắt đầu một cuộc tử chiến sinh tử.

Cơn bão pháp lực trước đó tan biến nhanh như vậy, cũng là vì lúc đầu cả hai đều đưa ra quyết định giống nhau, sau đó lại cùng lúc triệt tiêu cơn bão.

Bọn họ đồng thời sử dụng pháp lực để đối kháng, xuất phát từ sự tự tin vào pháp lực của bản thân.

Nhưng khi pháp lực va chạm, cả hai lại phát hiện pháp lực của đối phương ngang ngửa với mình.

Tuy tạo ra bão pháp lực, nhưng nếu cứ tiêu hao như vậy, kết quả chắc chắn sẽ là lưỡng bại câu thương, điều mà cả hai đều không thể chấp nhận.

Quan trọng nhất là, cả Kim Linh Thánh Mẫu và Đạo Hạnh Thiên Tôn đều có đủ bản lĩnh và thực lực để chiến thắng đối phương, tự nhiên không cần phải sử dụng cách đấu pháp lưỡng bại câu thương

như vậy.

Vì thế, cả hai đều chọn dừng lại cách đối đầu "tổn thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm" này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ dừng tay, ngược lại, trận chiến sau đó còn kịch liệt hơn.

Đầu tiên, Kim Linh Thánh Mẫu nhanh chóng vung Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay, từng mũi gai vàng sắc bén đâm về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn dưới trạng thái toàn lực, đã dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay dễ dàng đập nát những mũi gai vàng sắc bén đó.

Không chỉ vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn không phải là một Kim Tiên chỉ biết chịu đòn.

Ngay từ đầu, mục đích của hắn khi bước lên chiến trường này là để đánh bại Kim Linh Thánh Mẫu, như vậy mới có thể báo thù cho đồ đệ.

Cho nên, mọi hành động của Đạo Hạnh Thiên Tôn đều tràn đầy tính công kích.

Vì vậy, khi đối mặt với sự tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu, hắn chưa bao giờ né tránh, mà dùng pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử để phản kích.

Rất nhanh, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã nắm bắt được một cơ hội.

Trong khoảnh khắc, hắn phát hiện ra một sơ hở của Kim Linh Thánh Mẫu.

Đối với một tu đạo giả cảnh giới Kim Tiên, dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng cũng đã quá đủ!

Đạo Hạnh Thiên Tôn chớp lấy cơ hội này, xông đến trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu, nhắm thẳng vào khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng mà vung gậy xuống!

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn lợi dụng sơ hở của mình mà lập tức tấn công, trên mặt cũng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Ban đầu, nàng nghĩ rằng Đạo Hạnh Thiên Tôn vì vội vàng tấn công nên khó mà phát hiện ra sơ hở, không ngờ bản lĩnh của hắn lại mạnh mẽ đến vậy.

"Hừ, như vậy cũng tốt, để ta xem danh hiệu Thập Nhị Kim Tiên rốt cuộc có mấy phần thực lực." Đối mặt với đòn tấn công của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Kim Linh Thánh Mẫu không còn thời gian để né tránh.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không có cách nào, dù là tu đạo giả thực lực mạnh mẽ như Kim Linh Thánh Mẫu cũng không muốn bị Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn đập trúng thân thể.

Sức nặng của một ngọn Thái Sơn không phải là thứ mà thân thể yếu ớt của tu đạo giả có thể chịu đựng được.

Vì vậy, Kim Linh Thánh Mẫu đã chọn phương án thứ hai!

Đột nhiên, một luồng quang mang bảy màu từ trên người nàng tỏa ra, cùng lúc đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn, người đang tấn công, ngửi thấy một mùi hương lạ, sắc mặt liền biến đổi, kinh ngạc nói: "Mùi hương lạ này, chẳng lẽ... là thứ đó!" Cũng chính lúc này, Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay Đạo Hạnh Thiên Tôn đã đánh xuống Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng rồi không có sau đó nữa, Thiên Tôn Hàng Ma Xử đã bị một thứ gì đó chặn lại!

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn chớp được sơ hở của Kim Linh Thánh Mẫu và phát động tấn công, nàng đã triệu hồi ra một pháp bảo khác.

Đòn tấn công của Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy không bị Long Hổ Ngọc Như Ý chặn lại, nhưng khi đối mặt với pháp bảo thứ ba của Kim Linh Thánh Mẫu, nó đã bị ngăn cản thành công.

Đợi quang mang bảy màu tan đi, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới nhìn rõ pháp bảo đó.

"...Ta quả nhiên không đoán sai, Kim Linh Thánh Mẫu quả nhiên đã sử dụng pháp bảo Thất Hương Xa!" Lúc này, thứ bày ra trước mắt Đạo Hạnh Thiên Tôn, chính là một cỗ xe ngựa!

Đòn tấn công chớp nhoáng của hắn vừa rồi đã bị kết giới hương khí do Thất Hương Xa phóng ra chặn lại. 7.

"Ha ha, không sai, Đạo Hạnh Thiên Tôn, bây giờ ta thật muốn xem ngươi dùng đạo pháp thần thông gì để đấu với ta!" Lúc này Kim Linh Thánh Mẫu đang ngồi ngay ngắn trên Thất Hương Xa, nếu không ai nhìn thấy dáng vẻ hung hãn của nàng khi chiến đấu, chắc sẽ nghĩ đối phương là một vị nữ vương mẫu nghi thiên hạ nào đó!

Sau khi Kim Linh Thánh Mẫu sử dụng Thất Hương Xa, Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức ý thức được điều không hay.

Trong tay hắn chỉ có một món pháp bảo là Thiên Tôn Hàng Ma Xử, trước đó đã làm hỏng Tứ Tượng Tháp của Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng sau đó, cả Long Hổ Ngọc Như Ý và Thất Hương Xa mà nàng lấy ra đều là những pháp bảo có uy lực cực lớn, không phải là thứ một người có thể dễ dàng chiến thắng.

Huống hồ, bản thân pháp lực thần thông của Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng mạnh mẽ, cho dù không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng khó mà chiến thắng được nàng.

Điều này hắn đã cảm nhận được từ lúc giao chiến.

Xét thấy thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu lúc này gần như đã bộc lộ hoàn toàn, mà hắn lại không có nắm chắc phần thắng, trong lòng Đạo Hạnh Thiên Tôn đã có ý muốn lui binh.

Phải biết rằng, tuy trước đó Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn giúp đồ đệ đã chết là Tiết Ác Hổ báo thù, nhưng mọi thứ đều phải dựa trên cơ sở có thể làm được, một khi phát hiện mục tiêu tạm thời không thể hoàn thành, Đạo Hạnh Thiên Tôn tự nhiên sẽ chọn tạm thời rút lui để bảo toàn thực lực.

Nhưng ngay lúc Đạo Hạnh Thiên Tôn định rút lui, Kim Linh Thánh Mẫu lại phá lên cười lớn: "Ha ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn, bây giờ mới muốn đi, không phải là quá muộn rồi sao?

Trước làm vỡ Tứ Tượng Tháp của ta, sau lại ép ta phải dùng cả Long Hổ Ngọc Như Ý và Thất Hương Xa, bây giờ muốn đi?

Ở lại làm khách cho ta đi!" Theo tiếng cười lớn của Kim Linh Thánh Mẫu, Thất Hương Xa bỗng nhiên hóa thành một tàn ảnh rồi biến mất tại chỗ.

Xung quanh không tìm thấy bóng dáng của Thất Hương Xa, nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi hương của nó, mọi thứ dường như chỉ là ảo giác.

Chương 784

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng tỉnh táo, vì hắn biết Kim Linh Thánh Mẫu nhất định đang chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Quả nhiên, sau lưng Đạo Hạnh Thiên Tôn xuất hiện một gợn sóng, tựa như một vũng nước trong.

Ngay sau đó, Kim Linh Thánh Mẫu lái Thất Hương Xa lao về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

"Hừ, đòn đánh lén đơn giản như vậy cũng muốn tấn công ta?

Không phải là..." Ngay lập tức phát hiện ra, Đạo Hạnh Thiên Tôn liền di chuyển thân thể để né tránh, nhưng điều hắn không ngờ tới là mình lại không thể động đậy được nữa!

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ...

Thất Hương Xa!" Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn né tránh đòn đánh lén của Kim Linh Thánh Mẫu, hắn lại phát hiện thân thể mình đã bị trói chặt tại chỗ.

Nhìn kỹ lại, sẽ thấy thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn bị từng dải lụa bảy màu quấn chặt.

Chỉ là trước đó những dải lụa này đều vô sắc vô hình, cho đến khoảnh khắc Kim Linh Thánh Mẫu quyết định thu lưới, chúng mới thực sự hiện ra, đồng thời phát huy uy lực mạnh mẽ.

"Ha ha, đi chết đi!

Đạo Hạnh Thiên Tôn, Xiển Giáo phải trả giá cho sự cao ngạo và không từ thủ đoạn của các ngươi!" Kim Linh Thánh Mẫu ngồi trên

Thất Hương Xa, tốc độ không hề giảm, lao thẳng về phía thân thể đang bị khống chế của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhục thân của Kim Linh Thánh Mẫu không thể chịu được Thiên Tôn Hàng Ma Xử nặng tựa Thái Sơn của Đạo Hạnh Thiên Tôn, thì tương tự, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không thể chống đỡ được sự nghiền ép của pháp bảo Thất Hương Xa!

Có thể nói, Thất Hương Xa tuyệt đối là pháp bảo át chủ bài của Kim Linh Thánh Mẫu, nàng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Thứ này được luyện chế từ bảy loại hương mộc kỳ lạ nhất giữa trời đất, có đủ loại uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Thần thông ẩn nấp thân hình và dải lụa trói buộc Đạo Hạnh Thiên Tôn trước đó, đều chỉ là một phần năng lực của Thất Hương Xa.

Ngoài ra, bản thân Thất Hương Xa cũng vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần Kim Linh Thánh Mẫu muốn, thậm chí có thể dùng nó để đâm thủng một ngọn núi!

Rõ ràng, nhục thân của Đạo Hạnh Thiên Tôn không cứng rắn và dày dặn như một ngọn núi, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay hắn cũng không phải là Thái Sơn thật sự, không có cách nào trong tình huống này chống lại đòn tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu!

Có thể nói, Đạo Hạnh Thiên Tôn đang bị trói tại chỗ lúc này đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm.

"Trời ạ, Xiển Giáo và Tiệt Giáo hai bên thật sự đánh đến không thể tách rời!

Lại có thể có pháp bảo mạnh mẽ như vậy." Lúc này tại một nơi nào đó trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang đi về một hướng, trực giác trong đầu mách bảo hắn, chỉ cần đi đúng hướng này, là có thể tìm thấy thứ mình muốn.

Bên cạnh hắn là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, sau khi đưa Linh Lung Vũ Dực Tiên đang hôn mê về lãnh địa của tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu, hắn trở nên có chút trầm mặc ít nói, dường như những chuyện khác khó mà thu hút được sự chú ý của hắn.

Không giống như Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, vừa đi theo trực giác, vừa có tâm tư quan chiến và bình phẩm.

"Chậc chậc, Kim Linh Thánh Mẫu không hổ là thủ lĩnh nữ tiên, nếu có thể cưới được làm đạo lữ thì thật là có mặt mũi." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương là yêu tộc đại thánh, nói chuyện tự nhiên không kiêng nể gì.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bên cạnh lại không nhịn được nữa, "Ngậm miệng lại đi, nếu Kim Linh Thánh Mẫu thật sự tìm đến gây phiền phức, không chừng ngươi là người đầu tiên bỏ chạy!" Lúc này ở rìa chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, những người đã vượt vạn dặm từ Yêu Hoàng Điện đến đây, đều đang chăm chú theo dõi một trận đại chiến ở không xa.

Hai bên giao chiến tự nhiên là Kim Linh Thánh Mẫu và một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Không hổ là một trong tứ đại đệ tử dưới trướng Thông Thiên giáo chủ của Tiệt Giáo, thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng mạnh mẽ, pháp bảo trong tay cũng uy lực phi thường!

Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc đầu còn có thể dùng pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử chiếm được chút ưu thế, nhưng sau khi Kim Linh Thánh Mẫu sử dụng Long Hổ Ngọc Như Ý và Thất Hương Xa, hắn bắt đầu rơi vào thế yếu.

Có thể nói, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy bản thân cũng rất mạnh, nhưng khi phải đối mặt cùng lúc với

hai pháp bảo lợi hại, cộng thêm đối thủ Kim Linh Thánh Mẫu có tu vi thần thông pháp lực không hề thua kém, thậm chí còn có phần vượt trội, nên trong cuộc giao chiến này, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã rơi vào thế hạ phong.

"Đi chết đi!

Đạo Hạnh Thiên Tôn!" Kim Linh Thánh Mẫu lợi dụng cơ hội, phát động tấn công.

Thất Hương Xa như một ngọn núi khổng lồ đâm về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nếu đòn tấn công này thật sự đánh trúng, Đạo Hạnh Thiên Tôn chắc chắn sẽ rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm, không chừng giây tiếp theo sẽ bị Kim Linh Thánh Mẫu chém giết.

Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng dự cảm được điều không hay, liền đặt ngang Thiên Tôn Hàng Ma Xử trước ngực, dường như muốn dùng nó để phòng ngự.

Hành động này tự nhiên cũng bị Kim Linh Thánh Mẫu nhìn thấy, nàng khinh thường cười một tiếng, dường như đối với sự kháng cự cuối cùng của Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng xem nhẹ.

Trong những lần giao thủ trước, Kim Linh Thánh Mẫu đã biết rõ bản lĩnh của Đạo Hạnh Thiên Tôn, hắn căn bản không phải là đối thủ của nàng!

Nhưng đúng lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Vút!

Từ phía xa trên bầu trời bắn tới một vật, vì tốc độ quá nhanh, nên bản thân nó trở nên vô cùng mơ hồ, khó bị người khác nhìn thấy.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu pháp lực thần thông cao cường, dễ

dàng phát hiện có vật đang tiếp cận với tốc độ cao, nhìn kỹ lại thì phát hiện thứ bay về phía mình lại là một giọt nước!

Là một trong tứ đại thủ tịch đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên cũng rất dễ dàng nhận ra giọt nước bay về phía mình không phải là nước bình thường.

Vút!

Giây tiếp theo, giọt nước bay về phía nàng.

"Hừ, giả thần giả quỷ!" Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, rồi hướng về phía giọt nước, nhẹ nhàng vung pháp bảo Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay, một luồng kim quang nhanh chóng bắn về phía giọt nước.

Bùm bùm bùm!

Luồng kim quang và giọt nước va chạm vào nhau, lại xuất hiện cảnh tượng như một vụ nổ.

Rõ ràng, giọt nước nhỏ bé đó không phải là vật bình thường.

Cùng lúc đó, khi giọt nước và luồng kim quang va chạm và phát nổ, một làn sương mù trắng đã sinh ra.

"Không ổn!" Kim Linh Thánh Mẫu lập tức ý thức được có điều không đúng, nhìn về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn, quả nhiên phát hiện người vốn ít nhất cũng phải bị đánh thành trọng thương đã không biết trốn đi đâu mất.

Chương 785

Có thể nói, một giọt nước nhỏ đã khiến Kim Linh Thánh Mẫu tạm thời phân tâm, đồng thời sương mù sinh ra từ vụ nổ cũng có tác dụng che chắn cảm tri, nhờ vậy mà Đạo Hạnh Thiên Tôn đã thành công rút lui.

Tuy là bại trận, nhưng may mắn là chiến lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn đã được bảo toàn, không đến mức khiến Tây Kỳ và Xiển Giáo tổn thất một vị Kim Tiên quý giá.

Khi sương mù trắng từ từ tan đi, đối diện Kim Linh Thánh Mẫu đã xuất hiện một người.

Đó là một nữ nhân mặc y phục trắng, dung mạo từ bi bình thản.

Kim Linh Thánh Mẫu vừa nhìn thấy người này, đồng tử không khỏi co rút lại, nhưng ngay sau đó lại lộ ra vẻ cười lạnh: "Ha ha, Từ Hàng Đạo Nhân, không ngờ ngươi cũng dám ra đây đấu với ta!" Đúng vậy, người đang đứng trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu không phải ai khác, chính là Từ Hàng Đạo Nhân, cùng Đạo Hạnh Thiên Tôn xếp vào hàng Thập Nhị Kim Tiên.

Đồng thời, Từ Hàng Đạo Nhân cũng là nữ tiên duy nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, tu vi vô cùng mạnh mẽ.

Vừa rồi chính Từ Hàng Đạo Nhân đã dùng một giọt nước chứa đựng vô tận thần thông, thành công ngăn chặn đòn tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Đừng thấy Kim Linh Thánh Mẫu có vẻ kiêu ngạo, nhưng thực tế nàng là một người chưa bao giờ tự đại.

Khi phát hiện ra giọt nước, nàng hiển nhiên đã suy ra bên trong có

nguy hiểm, cũng biết rằng nếu tiếp tục tấn công Đạo Hạnh Thiên Tôn, thì giây tiếp theo sẽ bị giọt nước đó đánh trúng.

Nếu chỉ là một giọt nước bình thường, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên sẽ không để vào mắt.

Nhưng đó không phải là một giọt nước đơn thuần, bên trong không chỉ chứa đựng thần thông, mà bản thân nó cũng là Tịnh Thủy cực kỳ hiếm thấy.

Nếu Kim Linh Thánh Mẫu thật sự bị một giọt Tịnh Thủy đánh trúng, hiển nhiên cũng sẽ bị thương.

Để tránh gặp phải đòn tấn công hung hãn hơn sau đó, Kim Linh Thánh Mẫu chỉ có thể chọn cách ngăn chặn giọt Tịnh Thủy đó.

Sự thật cũng chứng minh sự cẩn thận của nàng không hề thừa, vì uy lực sinh ra từ vụ nổ của Tịnh Thủy quả thực vô cùng khủng bố.

Còn làn sương mù trắng dùng để che chắn tầm nhìn và cảm tri, giúp Đạo Hạnh Thiên Tôn thoát khỏi hiểm cảnh, ngược lại không đáng lo ngại.

“Kim Linh Thánh Mẫu, pháp lực của ngươi quả nhiên mạnh mẽ, bây giờ hãy để bần đạo thử sức một phen!” Từ Hàng Đạo Nhân mỉm cười, dưới háng cưỡi một con tọa kỵ Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống tuy chỉ là một tọa kỵ, nhưng tu vi của nó cũng vô cùng cao thâm, là do Từ Hàng Đạo Nhân phải tốn rất nhiều thần thông mới thu phục được, chiến lực cũng không hề thua kém.

Lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã trốn thoát cũng xuất hiện bên cạnh Từ Hàng Đạo Nhân.

Nhìn bộ dạng của hắn, hiển nhiên cũng định cùng Từ Hàng Đạo Nhân hợp sức tấn công đối thủ.

Lúc này, tình hình trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh có thể nói là thay đổi trong chớp mắt.

Trong nháy mắt, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã mất đi ưu thế trước các đòn tấn công bằng pháp bảo của Kim Linh Thánh Mẫu.

May thay, Từ Hàng Đạo Nhân đã kịp thời đến giải vây cho hắn, đồng thời xem ra còn định tiếp tục giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu.

Phải biết rằng, Từ Hàng Đạo Nhân cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Tọa kỵ Kim Mao Hống của nàng cũng là một thần thú, thực lực không hề thua kém chủ nhân, huống hồ bên cạnh còn có Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Tuy trước đó Đạo Hạnh Thiên Tôn bị Kim Linh Thánh Mẫu áp chế, nhưng bây giờ lấy nhiều đánh ít, kết quả cuối cùng khó mà nói trước được.

Có thể nói, trong tình huống này, Từ Hàng Đạo Nhân đã chiếm được ưu thế về số lượng.

Nhưng với tư cách là một trong tứ đại thủ tịch đệ tử dưới trướng Thông Thiên giáo chủ của Tiệt Giáo, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên sẽ không dễ dàng nhận thua.

Cho dù đối thủ chiếm ưu thế về số lượng, nàng vẫn có nắm chắc phần thắng.

"Bớt nói nhảm đi, ta muốn xem Từ Hàng Đạo Nhân ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!" Kim Linh Thánh Mẫu hét lớn một tiếng, rồi ngồi trên Thất Hương Xa lao về phía Từ Hàng Đạo Nhân đang cưỡi Kim Mao Hống.

Từ Hàng Đạo Nhân lại không đối đầu trực diện với Kim Linh Thánh Mẫu, cả người nhẹ nhàng bay khỏi lưng Kim Mao Hống.

Sau khi tách ra, trong tay Từ Hàng Đạo Nhân ánh sáng trắng lóe lên, một chiếc bình xuất hiện.

Chiếc bình này chính là pháp bảo của nàng, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!

Bên trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đựng đầy Tịnh Thủy, được cho là có thể tịnh hóa vạn vật thế gian.

Bản thân nó cũng là một pháp bảo vô cùng mạnh mẽ, là một trong những át chủ bài của Từ Hàng Đạo Nhân.

Bên kia, Kim Mao Hống cũng phát ra một tiếng gầm lớn, toàn thân kim quang lóe lên rồi biến thành một đại hán đầu đội tóc vàng!

Từ Hàng Đạo Nhân và Kim Mao Hống đã biến thành hình người liền bay về phía Kim Linh Thánh Mẫu đang ngồi trên Thất Hương Xa, đồng thời mỗi người đều thi triển thần thông của mình.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân rút ra một cành dương liễu từ trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, vẩy về phía Kim Linh Thánh Mẫu, từng giọt Tịnh Thủy bay về phía đối phương.

Một giọt Tịnh Thủy nhỏ bé, trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại như ẩn chứa vô vàn thần thông.

Nếu tu đạo giả thiếu kinh nghiệm gặp phải Tịnh Thủy bình thường này, một khi xem thường uy lực của nó, e rằng giây tiếp theo sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Bên kia, Kim Mao Hống cũng lấy ra vũ khí của mình, là một cây cương xoa, trông vô cùng sắc bén, cũng là một món pháp bảo có uy lực không tồi.

Nhưng bất kể đối mặt với Đạo Hạnh Thiên Tôn hay Từ Hàng Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu đều không hề lộ vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy trong tay nàng kim quang lóe lên, trong lòng bàn tay trái xuất hiện một thanh bảo kiếm toàn thân được đúc bằng tử kim.

Đó chính là một pháp bảo khác của Kim Linh Thánh Mẫu, Phi Kim Kiếm!

Phi Kim Kiếm là pháp bảo thứ tư mà nàng lấy ra lúc này, uy lực tự nhiên không thể xem thường.

Rất nhanh, Kim Linh Thánh Mẫu tay trái cầm Long Hổ Ngọc Như Ý, tay phải cầm Phi Kim Kiếm đã chiến đấu thành một đoàn với Từ Hàng Đạo Nhân và Kim Mao Hống.

Kim Linh Thánh Mẫu vung Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay, từng luồng kim quang sắc bén bắn về phía những giọt Tịnh Thủy.

Ầm ầm!

Kim quang và Tịnh Thủy va chạm vào nhau, phát ra những tiếng nổ dữ dội, xem ra đòn tấn công của hai người đã triệt tiêu lẫn nhau.

Ban đầu Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng nghĩ như vậy, hiện tại hắn đang ở vòng ngoài chiến trường, vì là hỗn chiến nhiều người, hắn cần tìm một cơ hội thích hợp mới có thể ra tay, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là lúc thích hợp, nên chỉ có thể quan sát và tìm kiếm cơ hội.

Chương 786

Nhưng ngay lúc Đạo Hạnh Thiên Tôn nghĩ rằng kim quang của Kim Linh Thánh Mẫu và Tịnh Thủy của Từ Hàng Đạo Nhân sẽ triệt tiêu lẫn nhau, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy kim quang thế như chẻ tre, sau khi dễ dàng đánh tan Tịnh Thủy, tốc độ không giảm mà tiếp tục bay về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

"Sao lại thế này?" Lúc này Từ Hàng Đạo Nhân cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, phải biết rằng trước đó nàng thấy cảnh giới của mình và Kim Linh Thánh Mẫu gần như tương đương, bản thân cũng tu luyện Đạo Đức Chân Kinh, một pháp quyết đỉnh cấp của Đạo gia, pháp bảo cũng không hề thua kém.

Giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu, thật sự chưa chắc ai thua ai thắng.

Nhưng bây giờ xem ra, tình hình đã có sự thay đổi.

Bởi vì ngay từ đầu, Kim Linh Thánh Mẫu đã dùng thực lực để giải thích thế nào là chênh lệch.

Đối mặt với luồng kim quang đang bay tới thế như chẻ tre, Từ Hàng Đạo Nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cành dương liễu vẩy ra nhiều Tịnh Thủy hơn từ trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!

Tí tách!

Từng giọt Tịnh Thủy trông không có gì nổi bật, nhưng nhanh chóng hội tụ thành một dòng nước trong suốt như sông lớn.

Dòng nước trong suốt này như sóng biển, trực tiếp va chạm với luồng kim quang thế như chẻ tre.

Lần này kim quang cuối cùng cũng bị chặn lại, rất nhanh hai luồng

thần thông vì va chạm sức mạnh mà tan biến.

Đây mới là sự triệt tiêu trong suy nghĩ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng so về cái giá phải trả, Từ Hàng Đạo Nhân đã chịu thiệt một chút.

Bởi vì nàng vừa rồi trong tình huống vô cùng cấp bách đã toàn lực sử dụng thần thông, khó tránh khỏi bị kim quang làm bị thương.

Ngược lại, Kim Linh Thánh Mẫu chỉ với một đòn tấn công bình thường, lại có thể áp chế Từ Hàng Đạo Nhân đến mức khó mà chống đỡ.

Với tư cách là người ngoài cuộc, Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này mới hiểu được sự chênh lệch thực lực giữa hai người bọn họ và Kim Linh Thánh Mẫu lớn đến mức nào.

Nhưng trên chiến trường không chỉ có Từ Hàng Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu, tọa kỵ Kim Mao Hống bên cạnh đã chớp đúng thời cơ, vung cây cương xoa trong tay xông đến trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu mà đâm tới!

Ngay lúc Kim Mao Hống định vì Từ Hàng Đạo Nhân mà vãn hồi thế cục, phát động tấn công về phía Kim Linh Thánh Mẫu, tình huống bất ngờ lại xuất hiện.

Kim Linh Thánh Mẫu đối mặt với đòn tấn công của Kim Mao Hống lại không hề chớp mắt, càng không né tránh.

"Hừ, uổng công là thủ lĩnh nữ tiên, bây giờ lại bị ta dọa đến ngây người!" Kim Mao Hống thấy Kim Linh Thánh Mẫu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, tưởng rằng đối phương đã bị dọa sợ, trong lòng nghĩ đây là một cơ hội tốt.

Nhưng đúng lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu lại liếc nhìn Kim Mao Hống một cái, lộ ra nụ cười chế giễu, dường như đang chế nhạo đối

phương không biết tự lượng sức mình.

"Khốn kiếp, lại dám xem thường ta!" Kim Mao Hống bản thân đạo pháp thần thông cũng không hề kém, tuy bị Từ Hàng Đạo Nhân thu làm tọa kỵ, nhưng bản thân nó vẫn có sự kiêu ngạo đối với những tu đạo giả khác ngoài Từ Hàng Đạo Nhân, huống hồ lại bị đối thủ Kim Linh Thánh Mẫu xem thường.

Nhưng ngay lúc Kim Mao Hống định nhân cơ hội tấn công Kim Linh Thánh Mẫu, một người lại xuất hiện trước mặt nó!

Người này không phải ai khác, chính là một đại hán mặt đen!

"Chờ đã, hôm nay hãy để Ô Vân Tiên ta đây thử sức với con sư tử lông vàng này!" Đại hán đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Mao Hống tự xưng là Ô Vân Tiên, trên tay cầm một đôi Song Tinh Tử Kim Chùy còn lớn hơn cả đầu của Kim Mao Hống khi ở dạng nguyên hình, đập về phía nó!

Kim Mao Hống vốn định tấn công Kim Linh Thánh Mẫu tự đại, trông không có chút phòng bị nào, không ngờ vào thời khắc mấu chốt này lại có một kẻ ngáng đường, trực tiếp cản lại.

Nhưng bây giờ Kim Mao Hống cũng không quan tâm nhiều nữa, dù sao bất kể là Kim Linh Thánh Mẫu hay Ô Vân Tiên cản đường trước mặt đều là kẻ địch.

Đã là kẻ địch, vậy thì cứ đánh là xong, không có gì phải nói nhiều.

Cách nghĩ của Kim Mao Hống đơn giản mà thô bạo, cây cương xoa trong tay rung lên, đâm về phía Ô Vân Tiên.

"Hừ, nếu đã muốn tìm chết như vậy, vậy thì bây giờ đi chết đi!" Kim Mao Hống là một thần thú mạnh mẽ, bản thân là một tồn tại vô cùng hiếu chiến, đối với nó chỉ cần có thể đánh bại đối thủ, thì đối thủ là ai cũng được.

Nhưng lần này, đối thủ của nó, Ô Vân Tiên, cũng không phải kẻ yếu.

Bối cảnh của Ô Vân Tiên cũng rất có lai lịch, bản thân là đệ tử của Thông Thiên giáo chủ phái Tiệt Giáo.

Chỉ là không nằm trong hàng ngũ tứ đại thủ tịch đệ tử, mà thuộc về đệ tử tùy thị.

Đệ tử tùy thị có tổng cộng bảy người, Ô Vân Tiên đứng đầu trong bảy người đó, bất kể đạo pháp hay địa vị đều rất cao.

Tuy không phải là tứ đại thủ tịch đệ tử, nhưng bản thân cũng được Thông Thiên tin tưởng, nếu không cũng sẽ không để hắn tham gia vào trận đại chiến này.

"Ha ha, cái thứ mèo chó không biết từ đâu ra, cũng dám đấu với ta?

Ăn một chùy của ta đây!" Ô Vân Tiên cười lớn một tiếng, giơ Tử Kim Chùy trong tay đập về phía Kim Mao Hống đang lao tới.

Nhưng Kim Mao Hống cũng không hề lùi bước, giơ cương xoa trong tay giao chiến với Song Tinh Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên.

Bên cạnh, Đạo Hạnh Thiên Tôn thấy vậy lại ý thức được cơ hội đã đến, lập tức giơ Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay đánh về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

Từ Hàng Đạo Nhân sau khi chịu thiệt trong lần giao thủ đầu tiên, cũng biết rằng đơn đả độc đấu khó mà chiến thắng được Kim Linh Thánh Mẫu.

Vì thế, nàng chọn cùng đồng môn Đạo Hạnh Thiên Tôn, người cũng là Thập Nhị Kim Tiên, liên thủ đối phó Kim Linh Thánh Mẫu.

Trong phút chốc, cả Tịnh Thủy và Thiên Tôn Hàng Ma Xử đều tấn

công về phía Kim Linh Thánh Mẫu.

Lần này Kim Linh Thánh Mẫu thật sự chỉ có một mình, phía sau cũng không xuất hiện một Ô Vân Tiên thứ hai giúp đỡ.

Nhưng cho dù đối mặt với sự liên thủ của hai người, Kim Linh Thánh Mẫu cũng không hề có ý lùi bước, một tay cầm Phi Kim Kiếm, một tay cầm Long Hổ Ngọc Như Ý đối chọi với Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Trong phút chốc, cả chiến trường Tuyệt Long Lĩnh trở nên hỗn loạn với cuộc giao chiến của các vị thần tiên.

Từ Hàng Đạo Nhân là nữ tiên duy nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, đối đầu với Kim Linh Thánh Mẫu được mệnh danh là thủ lĩnh nữ tiên cũng đánh rất chắc chắn, Tịnh Thủy trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình dường như dùng mãi không cạn, từng giọt Tịnh Thủy trông bình thường nhưng lại ẩn chứa thần thông mạnh mẽ.

Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng Thiên Tôn Hàng Ma Xử, bản thân nó cũng nặng tương đương một ngọn Thái Sơn, một gậy hạ xuống, một con yêu thú trước mặt cũng phải bị đập thành thịt nát.

Nhưng đối thủ của họ, Kim Linh Thánh Mẫu, lại tỏ ra vô cùng quyết đoán, bất kể là Phi Kim Kiếm hay Long Hổ Ngọc Như Ý, đều được nàng phát huy sức mạnh thực sự.

Từng luồng kiếm khí không ngừng cắt vào da thịt Đạo Hạnh Thiên Tôn, buộc hắn phải từ bỏ tấn công, dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử để phòng ngự.

Long Hổ Ngọc Như Ý ở tay kia thì phóng ra một rồng một hổ hai hư ảnh.

Chương 787

Tuy là hư ảnh, nhưng lại cho người ta cảm giác như vật sống, vô cùng linh động.

Hư ảnh rồng há miệng hút lấy dòng nước do những giọt Tịnh Thủy tạo thành, chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào, tất cả Tịnh Thủy đều bị hư ảnh rồng hút vào bụng.

Hư ảnh hổ bên kia cũng không chịu thua kém, cái gọi là "vân tòng long, phong tòng hổ", hổ cưỡi gió, như hổ thêm cánh, trực tiếp lao đến trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

Một vuốt hổ, nhắm thẳng vào mặt Từ Hàng Đạo Nhân mà cào xuống.

Tuy là thần tiên đã thành đạo, Từ Hàng Đạo Nhân không lo bị hủy dung trong chiến đấu, nhưng uy lực chứa đựng trong đòn tấn công của hư ảnh hổ tuyệt đối không chỉ đơn giản là hủy dung.

Gần như giống hệt đòn tấn công của Đạo Hạnh Thiên Tôn khi chớp được sơ hở của Kim Linh Thánh Mẫu trước đó, lần này Từ Hàng Đạo Nhân liệu có thể hóa giải được không?

Đương nhiên có thể, tuy cục diện vô cùng nguy cấp, nhưng Từ Hàng Đạo Nhân lại từ trong lòng lấy ra pháp bảo thứ hai!

Chỉ thấy tử quang lóe lên, một chuỗi chuông màu tím đã xuất hiện trên tay kia của nàng!

Đó chính là Tử Kim Chuông!

Rung nhẹ chuỗi chuông, sóng âm đặc biệt phát ra, lại có thể định trụ hư ảnh hổ đang lao tới giữa không trung.

Một cục diện nguy hiểm như vậy, đã bị pháp bảo Tử Kim Chuông

trong tay Từ Hàng Đạo Nhân hóa giải.

Đối mặt với đòn tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu, Từ Hàng Đạo Nhân đã lựa chọn lấy ra pháp bảo thứ hai, Tử Kim Chuông!

Tử Kim Chuông vừa xuất hiện, liền áp chế được hư ảnh hổ do Long Hổ Ngọc Như Ý triệu hồi, đồng thời cũng giúp Từ Hàng Đạo Nhân có được một cơ hội thở dốc.

Đã thành công chặn được đòn tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu, Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên sẽ không tiếp tục ngồi yên chờ chết.

Chỉ thấy nàng chỉ tay về phía Tử Kim Chuông đang không ngừng phát ra sóng âm màu tím trên không, thi triển một đạo pháp quyết đánh lên nó.

Lập tức, uy lực thần thông của Tử Kim Chuông lại tăng lên, mục tiêu tấn công không chỉ còn là hư ảnh hổ trước mặt, mà còn có cả Kim Linh Thánh Mẫu ở phía đối diện.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu đối mặt với đòn tấn công của Từ Hàng Đạo Nhân không hề lộ vẻ sợ hãi, ngược lại còn dùng pháp bảo Phi Kim Kiếm ở tay kia vung về phía Tử Kim Chuông, lập tức một đạo kiếm khí màu tím bay về phía nó.

Từ Hàng Đạo Nhân trong tình huống này khó khăn lắm mới tìm được cơ hội phản kích, tự nhiên sẽ không dễ dàng lùi bước, nàng để pháp bảo Tử Kim Chuông của mình nghênh chiến, muốn thử va chạm với Phi Kim Kiếm của Kim Linh Thánh Mẫu.

Ầm!

Cuối cùng, sóng âm của Tử Kim Chuông và kiếm khí của Phi Kim Kiếm đã va chạm vào nhau.

Từ Hàng Đạo Nhân nheo mắt, không ngừng truyền pháp lực cho Tử Kim Chuông, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng rất nhanh, Từ Hàng Đạo Nhân đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Kim Linh Thánh Mẫu, Tử Kim Chuông tuy lúc đầu chặn được kiếm khí của Phi Kim Kiếm, nhưng rất nhanh đã bị áp chế.

Đối mặt với tình huống này, Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên không cam lòng.

Nhưng lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu hiển nhiên sẽ không cho nàng cơ hội tiếp tục kéo dài.

"Ta muốn xem Thập Nhị Kim Tiên các ngươi có thể đỡ được một kiếm của ta không!" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn bộ dạng của Từ Hàng Đạo Nhân, chỉ cười lạnh một tiếng, rồi điều động sức mạnh trong cơ thể, nhẹ nhàng ném Phi Kim Kiếm trong tay về phía nàng!

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, Phi Kim Kiếm như đã khóa chặt mục tiêu, đâm thẳng về phía Từ Hàng Đạo Nhân!

Từ Hàng Đạo Nhân cảm nhận được khí thế sắc bén từ trên Phi Kim Kiếm truyền đến, phảng phất như thân thể mình cũng đang bị kim châm, sắc mặt lập tức biến đổi, hoàn toàn không ngờ Kim Linh Thánh Mẫu trong tình huống một chọi hai lại sử dụng toàn lực giao thủ với mình.

Đúng như Từ Hàng Đạo Nhân nghĩ, khi nàng chuẩn bị né tránh một kích của Phi Kim Kiếm, Đạo Hạnh Thiên Tôn ở bên kia cũng chớp lấy cơ hội Kim Linh Thánh Mẫu chỉ còn lại hai món pháp bảo trong tay, lập tức vung Thiên Tôn Hàng Ma Xử bay về phía đối phương.

Nhưng lúc này, đối mặt với bại tướng dưới tay mình là Đạo Hạnh Thiên Tôn, Kim Linh Thánh Mẫu sao có thể e ngại?

Chỉ thấy Ngọc Như Ý trong tay nàng vung về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn đang lao tới, dùng Long Hổ Ngọc Như Ý chặn lại Thiên

Tôn Hàng Ma Xử.

Làm xong tất cả những điều này, sắc mặt Kim Linh Thánh Mẫu thậm chí không hề thay đổi, phảng phất như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể!

“Sao lại thế này?

Thiên Tôn Hàng Ma Xử của ta sao có thể bị chặn lại dễ dàng như vậy?” Đạo Hạnh Thiên Tôn, người phát động tấn công, lại vô cùng kinh ngạc, vì hắn hoàn toàn không ngờ tới, pháp bảo của mình lại bị Kim Linh Thánh Mẫu chặn lại dễ dàng đến vậy.

Nhìn bộ dạng thản nhiên của Kim Linh Thánh Mẫu, dường như không tốn chút công sức nào.

Tình huống này, đối với những người khác thực sự khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Phải biết rằng, Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn bản thân là một pháp bảo có trọng lượng cực lớn, tương đương với một ngọn Thái Sơn!

Vậy mà một pháp bảo như vậy, lại bị Kim Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng hóa giải. 8.

“Ha ha, thực lực của Thập Nhị Kim Tiên cũng chỉ đến thế thôi, ta thật muốn xem các ngươi có thực lực gì để tranh đấu với ta.” Lúc này Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn với vẻ mặt không thể tin nổi, cười lạnh một tiếng, rồi vỗ vào Thất Hương Xa đang ngồi.

Lập tức, một luồng khí lãng từ trên Thất Hương Xa bùng nổ, luồng khí mạnh mẽ trực tiếp thổi bay cả Đạo Hạnh Thiên Tôn và Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Bên kia, Từ Hàng Đạo Nhân cũng đang trong tình cảnh khó khăn, vốn định né tránh đòn tấn công của Phi Kim Kiếm.

Nàng biết rất rõ uy lực của một kích này vô cùng lớn, nếu chống đỡ chính diện chắc chắn sẽ chịu thiệt, nên muốn nhanh chóng né tránh.

Nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra, Phi Kim Kiếm như có sinh mệnh, bất kể Từ Hàng Đạo Nhân né tránh thế nào, nó vẫn luôn bám theo.

Đến lúc này Từ Hàng Đạo Nhân đã hiểu ra, nếu muốn né tránh đòn tấn công của Phi Kim Kiếm, thì phải là tu đạo giả vô cùng am hiểu độn thuật mới có thể làm được.

Từ Hàng Đạo Nhân tuy là một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng độn thuật của nàng còn xa mới bằng được Cụ Lưu Tôn đã chết, muốn dựa vào tu vi độn thuật để né tránh một kích của Phi Kim Kiếm thực sự quá khó.

Vì vậy, không còn cách nào khác, Từ Hàng Đạo Nhân chỉ có thể chọn cách chống đỡ chính diện!

Nàng biết rất rõ, đòn tấn công của Phi Kim Kiếm tuy trông rất mãnh liệt, nhưng lại hậu kình yếu, chỉ cần thành công chặn được đòn tấn công mạnh nhất, thì sau đó có thể có được cơ hội thở dốc.

Trận chiến phát triển đến mức này, cũng là điều Từ Hàng Đạo Nhân không ngờ tới.

Phải biết rằng, trước đó khi giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu, nàng tự tin có thể đánh bại đối phương, nhưng bây giờ lại rơi vào thế hạ phong.

Chương 788

Có thể nói, Kim Linh Thánh Mẫu không hổ là thủ lĩnh nữ tiên, có được thực lực mạnh mẽ như vậy là hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân cũng không phải là người sẽ rút lui như vậy, đó không phải là phong cách của nàng.

Chỉ thấy nàng đem toàn bộ Tịnh Thủy trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đổ ra trước người, rất nhanh những giọt Tịnh Thủy đó đã tạo thành một bức tường nước.

Cùng lúc đó, pháp bảo Tử Kim Chuông đã chặn được hư ảnh hổ trước đó cũng quay trở lại tay Từ Hàng Đạo Nhân!

Sau khi nàng làm xong tất cả, Phi Kim Kiếm của Kim Linh Thánh Mẫu đã bay đến.

Phụt!

Phi Kim Kiếm đâm thẳng vào bức tường nước do Tịnh Thủy từ Thanh Tịnh Lưu Ly Bình tạo thành, trông như một con cá rơi vào biển lớn.

Nhưng sự thật không đơn giản như vậy, bức tường nước này bản thân có một loại thần thông giống như động thiên, có thể nhốt kẻ địch vào bên trong.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân đã dùng bức tường nước để đối phó với Phi Kim Kiếm.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân đang dùng pháp bảo Tử Kim Chuông và Thanh Tịnh Lưu Ly Bình để đối phó với Phi Kim Kiếm uy lực cực lớn, cũng không dám tiếp tục né tránh nữa.

Nhưng khi Phi Kim Kiếm vừa đâm vào bức tường nước do tịnh

thủy tạo thành, Từ Hàng Đạo Nhân chưa kịp thả lỏng thì đã lập tức nhận ra có điều không ổn!

Chỉ thấy bức tường nước bắt đầu biến hóa, giống như mặt biển phẳng lặng bỗng nổi lên sóng lớn dữ dội, vô cùng đáng sợ.

Phảng phất như có một vật khổng lồ đang khuấy động bên trong tường nước, tạo ra động tĩnh cực lớn.

Trong tình huống như vậy, bức tường nước nhanh chóng sụp đổ dưới sức mạnh kinh người đó!

Phụp!

Tường nước trực tiếp nổ tung, hóa thành từng giọt tịnh thủy.

Trong tình huống này, Phi Kim Kiếm đã thoát khỏi trói buộc, một lần nữa đâm về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Mặc dù Từ Hàng Đạo Nhân vô cùng ngạc nhiên khi Phi Kim Kiếm lại sớm phá vỡ lớp phòng ngự đầu tiên, nhưng hắn vẫn còn chuẩn bị thứ hai.

Chỉ thấy pháp bảo Tử Kim Chuông trong tay Từ Hàng Đạo Nhân khẽ rung lên, tức thì sóng âm màu tím cuộn về phía Phi Kim Kiếm.

Khi sóng âm màu tím đánh trúng Phi Kim Kiếm, có thể thấy thanh kiếm rõ ràng xuất hiện chấn động nhẹ.

Xem ra Từ Hàng Đạo Nhân có thể dùng thủ đoạn của pháp bảo Tử Kim Chuông để chống lại thành công đòn tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng bản thân Kim Linh Thánh Mẫu khi thấy việc Từ Hàng Đạo Nhân làm lại không hề lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như mọi thứ trong mắt nàng đều không đáng để tâm.

Vào lúc này, Phi Kim Kiếm lại một lần nữa xuất hiện dị biến.

Chỉ thấy Phi Kim Kiếm đột nhiên bùng nổ ánh sáng cực kỳ chói

lòa, chiếu rọi khiến Từ Hàng Đạo Nhân không thể mở mắt.

Cùng lúc đó, từng đạo kiếm quang cũng chói mắt không kém từ trong Phi Kim Kiếm bắn ra, như mưa rền gió dữ đánh lên pháp bảo Tử Kim Chuông và thân thể Từ Hàng Đạo Nhân.

Mặc dù Từ Hàng Đạo Nhân và pháp bảo Tử Kim Chuông bản thân có lực phòng ngự nhất định, nhưng vào khoảnh khắc này, vẫn bị đánh cho không còn sức chống trả!

Phi Kim Kiếm sau khi bắn ra những luồng kiếm quang đã tích tụ từ lâu, cũng thành công đánh lui pháp bảo Tử Kim Chuông, tạo cơ hội cho mình tiếp tục tấn công!

Chỉ thấy Phi Kim Kiếm trực tiếp mang theo một trận kiếm quang lần nữa đâm về phía Từ Hàng Đạo Nhân, lần này Từ Hàng Đạo Nhân cuối cùng cũng không còn thủ đoạn nào khác để ngăn cản!

Phụt!

Phi Kim Kiếm cuối cùng đã đâm trúng Từ Hàng Đạo Nhân!

Pháp bảo Phi Kim Kiếm vốn là một pháp bảo uy lực, nếu tu đạo giả bị nó đâm trúng, nhẹ nhất cũng trọng thương, thậm chí có thể mất mạng chỉ sau một đòn!

Với thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu và pháp bảo Phi Kim Kiếm, nếu đổi lại là tu đạo giả khác đối mặt với sự liên thủ của hai trong số Thập Nhị Kim Tiên là Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn mà có thể giữ được mạng đã là không tệ, huống chi còn hoàn toàn áp chế cả hai người.

Nhưng dù đã thành công tấn công Từ Hàng Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu lại không khỏi nhíu mày.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân bị Phi Kim Kiếm đâm trúng cũng hiện ra thân hình sau khi luồng kiếm quang chói mắt tan đi, trên vai

phải của hắn có một vết thương kinh người, rõ ràng là Phi Kim Kiếm vừa xuyên qua vai hắn.

Vút vút vút!

Sau khi hoàn thành tất cả, Phi Kim Kiếm quay trở lại tay Kim Linh Thánh Mẫu, đồng thời, đôi mắt của Kim Linh Thánh Mẫu lãnh đạm nhìn về phía Từ Hàng Đạo Nhân đang bị thương, nói không chút tình cảm: "Không ngờ phản ứng của ngươi lại nhanh như vậy, tuy để Phi Kim Kiếm của ta thành công làm ngươi bị thương, nhưng lại né được đòn chí mạng vào lúc mấu chốt, chỉ để vai bị thương.

Cũng may ngươi phản ứng nhanh, nếu không bây giờ tim của ngươi đã bị Phi Kim Kiếm của ta đâm xuyên rồi!" Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân ở đối diện đang ôm vết thương trên vai, nghe lời của Kim Linh Thánh Mẫu mà không nói gì, chỉ lộ ra một nụ cười khổ.

Chuyện vừa xảy ra, Từ Hàng Đạo Nhân là người rõ nhất.

Sau khi nhận ra pháp bảo Tử Kim Chuông cũng không thể cản được Phi Kim Kiếm tấn công, Từ Hàng Đạo Nhân đã suy nghĩ đến phương pháp thoát thân cuối cùng.

Cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể vào thời khắc nguy cấp, ép mình dùng vai để đỡ một kích của Phi Kim Kiếm.

Với cái giá như vậy, cuối cùng Từ Hàng Đạo Nhân mới tránh được thương tổn nghiêm trọng hơn.

"Từ Hàng Đạo Nhân, thương thế của ngươi thế nào?" Lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh lui cũng đến trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân, cảnh giác nhìn Kim Linh Thánh Mẫu đề phòng đối phương sẽ có hành động gì tiếp theo, đồng thời cũng quan tâm đến thương thế trên người Từ Hàng Đạo Nhân.

"Không sao, không sao, chút thương thế này ta có thể chịu được."

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân vội vàng lấy ra hai viên đan dược nuốt vào, tạm thời áp chế vết thương.

Nhưng đan dược này tuy hiệu quả rất mạnh, nhưng hiệu quả mang lại chỉ là tạm thời, nếu trận chiến kết thúc, Từ Hàng Đạo Nhân sẽ cần một khoảng thời gian tĩnh dưỡng mới có thể chữa lành thương thế.

Bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân chỉ có thể cấp cứu, tạm ổn định vết thương rồi tính tiếp.

"Haiz, nếu thần thông của ta mạnh hơn một chút thì tốt rồi, nếu không cũng không đến nỗi hai chúng ta đánh một mà cũng không thắng nổi Kim Linh Thánh Mẫu." Đạo Hạnh Thiên Tôn vì liên tiếp bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh bại một cách nhẹ nhàng, trong lòng tự nhiên nảy sinh nghi ngờ về thực lực của mình.

"Đạo Hạnh Thiên Tôn, không trách ngươi, Kim Linh Thánh Mẫu không hổ là một trong Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, lại có thần thông mạnh mẽ như vậy, hai chúng ta không phải đối thủ của nàng cũng là chuyện bình thường." Từ Hàng Đạo Nhân cảm nhận cơn đau từ vết thương trên vai, cảm thán một tiếng rồi nói.

Bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân dù đã dùng pháp lực và dược lực của đan dược để áp chế vết thương, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn đau truyền đến.

Là một trong các Kim Tiên, Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên không sợ hãi chút đau đớn nhỏ nhoi này, điều hắn để ý là kiếm khí ẩn chứa trong vết thương!

Phi Kim Kiếm sau khi đâm vào cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân, không chỉ xuyên qua vai hắn mà còn để lại kiếm khí uy lực cực lớn.

Chương 789

Kiếm khí như những thanh kiếm nhỏ, không ngừng cắt xé máu thịt của Từ Hàng Đạo Nhân tại vết thương, ngăn cản nó lành lại.

Đối với tình huống này, Từ Hàng Đạo Nhân cũng không có cách giải quyết nào tốt, chỉ có thể tạm thời áp chế không để thương thế tiếp tục xấu đi.

Nhưng cũng không thể kéo dài như vậy, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, Từ Hàng Đạo Nhân lo rằng mình và Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ phải rút lui.

"Sao?

Không định tiếp tục tấn công nữa sao?" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng cười một tiếng, nói.

Lời của Kim Linh Thánh Mẫu vừa dứt, bản thân nàng ngồi trên Thất Hương Xa lần nữa tấn công về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân.

Kim Linh Thánh Mẫu vì có kế hoạch trong lòng, bây giờ cần tốc chiến tốc thắng, không thể cho đối phương một chút cơ hội nào!

Lần này, với tư cách là đối thủ, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân quả thực không dám chủ động phản kích khi đối mặt với Kim Linh Thánh Mẫu, mà từ từ lùi về sau.

Sau khi giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu vừa rồi, họ hiểu rằng ngay cả khi hai người ở trạng thái đỉnh cao cũng không phải là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu.

Huống chi bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân còn đang bị thương?

Phải nói rằng, hiện tại Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên

Tôn, hai tu đạo giả cấp bậc Kim Tiên, đã có ý định rút lui.

Nguyên nhân của tất cả, chính là Kim Linh Thánh Mẫu đang ngồi trên Thất Hương Xa với vẻ mặt lạnh lùng và uy nghiêm! … "Ha ha, tiểu cẩu, bây giờ chủ nhân của ngươi đều bị Kim Linh sư tỷ của ta áp đảo, còn không mau nạp mạng!" Lúc này, ở một phía khác của chiến trường, Ô Vân Tiên và Kim Mao Hống đang giao chiến.

Tuy là giao chiến, nhưng bất kể là Ô Vân Tiên cầm Tử Kim Chùy hay Kim Mao Hống dùng một cây cương xoa, đều luôn chú ý đến tình hình ở chiến trường bên kia.

Ô Vân Tiên khi thấy Kim Linh Thánh Mẫu thần thông vô địch, áp chế hai Kim Tiên đối diện là Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân, tự nhiên vui mừng vô cùng.

Nhưng Kim Mao Hống thì khác, nó và chủ nhân Từ Hàng Đạo Nhân có thể nói là một mất một còn, lúc này lại bị Ô Vân Tiên chế giễu, lửa giận trong lòng bị kích phát!

Keng keng!

Tử Kim Chùy và cương xoa va chạm vào nhau, Ô Vân Tiên và Kim Mao Hống có thể nói là đánh bất phân thắng bại.

"Phì, bản đại gia không có thời gian lãng phí với ngươi ở đây, nếu không lát nữa sau khi Kim Linh sư tỷ giết chết chủ nhân của ngươi, phát hiện ta còn đang dây dưa với một con tọa kỵ nhỏ bé, thì mặt mũi của ta mất hết!" Ô Vân Tiên và Kim Mao Hống giao đấu mấy hiệp, cười khẩy một tiếng, rồi thi triển một đạo pháp quyết lên Tử Kim Chùy, lần nữa đánh về phía Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống nghe lời của Ô Vân Tiên, thật là tức điên!

Kim Mao Hống tuy bị Từ Hàng Đạo Nhân thu phục, nhưng cũng là tâm phục khẩu phục, ở Xiển Giáo cũng uy danh lừng lẫy, các đệ tử

Xiển Giáo đời sau thấy nó đều phải cung kính gọi một tiếng sư thúc, bây giờ trong miệng Ô Vân Tiên lại trở thành một con tọa kỵ nhỏ bé?

Bị kẻ địch xem thường như vậy, Kim Mao Hống tự nhiên gầm lên một tiếng, toàn thân lông vàng dựng đứng, không chút do dự lần nữa lao vào chiến đấu với Ô Vân Tiên.

Phải biết rằng Ô Vân Tiên cũng là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, tuy không phải là Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử, nhưng bản thân cũng là người đứng đầu Tùy Thị Thất Tiên.

Xét về địa vị trong Tiệt Giáo, chỉ đứng sau các thủ tịch đệ tử.

Thực lực cũng không hề yếu hơn những người khác, Kim Mao Hống có át chủ bài nào để chiến thắng một Ô Vân Tiên có nội tình sâu dày như vậy chứ?

"Ha ha, bản đại gia vừa nói rồi, lần này không có công phu chơi với ngươi nữa, chịu chết đi!" Ô Vân Tiên cười lớn một tiếng, cả người lộn một vòng, lại đẩy lùi Kim Mao Hống.

Chính lúc Kim Mao Hống định truy kích, thì thấy toàn thân Ô Vân Tiên bị một luồng hắc quang bao phủ, ngay sau đó cả người hắn trở nên vô cùng to lớn.

Đợi hắc quang tan đi, xuất hiện trước mặt Kim Mao Hống là một con Ô Vân Ngao Ngư khổng lồ!

Ô Vân Ngao Ngư chính là nguyên hình của Ô Vân Tiên, lúc này Ô Vân Tiên đã hiện nguyên hình, rõ ràng là định một hơi đánh bại Kim Mao Hống!

Chỉ thấy Ô Vân Ngao Ngư mở cái miệng khổng lồ, một quả cầu năng lượng cực lớn bắn về phía Kim Mao Hống.

Nhưng Kim Mao Hống cũng không chịu yếu thế, toàn thân phát ra một tiếng gầm giận dữ, lông vàng trên người điên cuồng dài ra, thân

thể cũng không ngừng lớn lên.

Cuối cùng, một con Kim Mao Hống thân hình khổng lồ xuất hiện, nguyên hình của nó giống chó, nhưng đầu lại có chút dữ tợn của đầu rồng.

Ầm ầm!

Tuy nhiên, Kim Mao Hống phản ứng rất nhanh, nhưng lúc này đã chậm nửa bước, đợi đến khi nó hiện nguyên hình, quả cầu năng lượng phun ra từ miệng Ô Vân Tiên đã thành công đánh trúng thân thể to lớn của Kim Mao Hống.

"Gầm gừ!" Kim Mao Hống phát ra một tiếng rống đau đớn, rồi nhìn Ô Vân Tiên đối diện với vẻ mặt căm hận.

Tuy ngày thường Kim Mao Hống dù hiện nguyên hình cũng không có kích thước bình thường, nhưng đó thực ra là do Kim Mao Hống cố ý làm vậy.

Bây giờ khi Kim Mao Hống thực sự giải phóng nguyên hình, thân hình khổng lồ hoàn toàn không thua kém Ô Vân Tiên.

Cả hai lại giao chiến với nhau, nhưng vì thân hình đều vô cùng to lớn, nên đã gây ra đòn đánh hủy diệt đối với địa hình chiến trường xung quanh.

Một đòn có thể san phẳng một ngọn núi nhỏ, thậm chí làm một con sông nhỏ đổi dòng.

Nhưng dù giao chiến thế nào, trung tâm thực sự của chiến trường vẫn là ở chỗ Kim Linh Thánh Mẫu và Đạo Hạnh Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân.

Những người quan chiến, đối với thực lực cũng nhìn rất rõ ràng.

"Trời ạ, nguyên hình của hai tên này đều mạnh như vậy sao?

So với bản thể của yêu tộc chúng ta cũng không hề thua kém!" Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn trận chiến ở xa, có chút ngạc nhiên nói.

Bên cạnh, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương từ lúc đưa Linh Lung Vũ Dực Tiên đến lãnh địa của Kim Sí Đại Bằng Điểu, bắt đầu suy nghĩ không yên.

Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương bên cạnh vừa thấy bộ dạng của Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng khinh thường bĩu môi, nói: "Không phải chỉ mang về một Vũ Dực Tiên sao?

Chuyện ta đã hứa đều làm rồi, lát nữa ngươi phải giúp ta cho tốt đấy." "Yên tâm đi, ta đã hứa rồi, thì nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành." "Vậy thì tốt, chỉ cần đợi hai bên đánh xong, chúng ta mới có thể ra tay, bây giờ cứ xem kịch vui đã." Hai vị yêu tộc đại thánh bên này đang âm mưu chuyện gì đó, nhưng cũng không ai có thời gian để ý.

Bất kể là phe Tây Kỳ hay Ân Thương, đều đang chăm chú theo dõi thắng bại giữa Kim Linh Thánh Mẫu và hai vị Kim Tiên.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên và Văn Thái Sư càng vô cùng vui mừng, vì bây giờ sau khi sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu ra tay, đã thành công áp chế hai Kim Tiên, chiếm ưu thế lớn.

Ngược lại phe Tây Kỳ, bất luận là quân sư Khương Tử Nha, Độ Ách Chân Nhân hay Lý Tịnh đều biết cục diện hiện tại vô cùng nghiêm trọng.

Chương 790

Lúc này tại đại quân doanh địa của Tây Kỳ, không khí vô cùng nghiêm trọng.

Quan chiến có Độ Ách Chân Nhân, Lý Tịnh và quân sư Khương Tử Nha đều đang chăm chú theo dõi trận chiến, cũng không ngờ thực lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân, hai vị Kim Tiên, cũng không thể đánh bại được một trong Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử của Tiệt Giáo là Kim Linh Thánh Mẫu.

Không còn cách nào khác, sức mạnh của Kim Linh Thánh Mẫu quả thực vô cùng cường đại, Thập Nhị Kim Tiên cũng không có cách nào hoàn toàn đánh bại đối phương.

"Quân sư đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?" Độ Ách Chân Nhân bên cạnh không nhịn được hỏi quân sư Khương Tử Nha, tình hình hiện tại vô cùng khó xử lý.

Quân sư Khương Tử Nha nghe vậy, nhắm mắt trầm tư một lát, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Tu vi của Kim Linh Thánh Mẫu còn trên cả phán đoán của ta, xem ra dù có Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân hai vị Kim Tiên cũng không thể đánh bại được, cho dù có thể đánh lui đối phương, cũng không thể tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với chiến cục." Quân sư Khương Tử Nha có chút đau đầu, không ngờ sau khi vất vả mời người đến, kết quả đối phương lại có một Kim Linh Thánh Mẫu mạnh hơn.

Phải biết rằng trong toàn bộ Xiển Giáo và Tiệt Giáo, bất kể là Thập Nhị Kim Tiên hay Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử, đều đại diện cho chiến lực cao nhất dưới Giáo Chủ, tu đạo giả bình thường ngay cả tư cách giao thủ cũng không có.

Ban đầu quân sư Khương Tử Nha cho rằng vì cả hai bên đều là tồn tại đỉnh cao, chênh lệch thực lực sẽ không quá lớn, dùng chiến thuật hai đánh một là đủ ổn thỏa.

Kết quả lại không phải vậy, dù Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn liên thủ đối phó Kim Linh Thánh Mẫu, cũng không chiếm được chút thượng phong nào, ngược lại tình hình còn có lúc vô cùng nguy hiểm. … "Khốn kiếp, lẽ nào chúng ta không phải là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu sao?" Lúc này trên chiến trường, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân dưới thế công khủng bố của Kim Linh Thánh Mẫu, dần dần lộ ra vẻ thất bại.

Bất đắc dĩ, Đạo Hạnh Thiên Tôn đành phải đề xuất rút lui.

Đối với quyết định này, cả Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn đều cảm thấy khó chịu, vì trước đó họ đều cho rằng dù Kim Linh Thánh Mẫu mạnh đến đâu, hai người liên thủ chắc chắn có thể đánh bại đối phương.

Kết quả hiện thực lại tàn khốc như vậy, bất kể là Thiên Tôn Hàng Ma Xử mạnh mẽ như Thái Sơn của Đạo Hạnh Thiên Tôn, hay Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tử Kim Chuông của Từ Hàng Đạo Nhân, tất cả đều không phải là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu.

Bất kể là Phi Kim Kiếm, Long Hổ Ngọc Như Ý, hay Thất Hương Xa, đều phát huy uy lực cường đại trong tay Kim Linh Thánh Mẫu.

"Được, chúng ta rút!" Từ Hàng Đạo Nhân lúc này trên người có vết máu, rõ ràng vết thương trên vai chưa hoàn toàn bị áp chế.

Cùng lúc bị thương, Từ Hàng Đạo Nhân cũng nhìn sang trận chiến giữa tọa kỵ Kim Mao Hống của mình và Ô Vân Tiên đối diện.

Sau khi phát hiện tọa kỵ Kim Mao Hống dù đã hiện nguyên hình vẫn không đánh lại Ô Vân Tiên, hắn cũng nảy sinh ý định rút lui.

Hai người đều là đồng môn sư huynh đệ, vô cùng ăn ý, khi quyết định rút lui, tự nhiên nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Kim Mao Hống ở phía bên kia cũng nhận được mệnh lệnh của Từ Hàng Đạo Nhân, sau khi gầm lên một tiếng, cũng hóa thành một luồng kim quang xuất hiện dưới chân Từ Hàng Đạo Nhân.

Để Kim Mao Hống mang theo Từ Hàng Đạo Nhân bị thương và Đạo Hạnh Thiên Tôn rút lui, tự nhiên là một phương pháp không sai.

Tuy trong trận chiến vừa rồi, bất kể là Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn hay Kim Mao Hống đều bị thương, nhưng Kim Mao Hống dù sao cũng có nhục thân cường đại vô cùng.

Dù bị thương, cũng chỉ là vết thương ngoài da tương đối nhẹ, căn bản không ảnh hưởng lớn.

"Hừ, đi đâu?" Ô Vân Tiên vừa thấy đối thủ muốn chạy trốn, tự nhiên muốn đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh lại ngăn cản hành động của Ô Vân Tiên.

"Ô Vân, tạm thời không cần đuổi theo, cùng khấu mạc truy, huống chi kế hoạch của ta hiện tại đang tiến triển thuận lợi, để chúng chạy thoát cũng không phải chuyện lớn." Đôi mắt đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân và Kim Mao Hống đang bỏ chạy, trong lòng lại đang tính toán kế hoạch tiếp theo.

Ô Vân Tiên bên cạnh nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghiêm túc, thấp giọng nói: "Tuân lệnh Kim Linh sư tỷ." Tiệt Giáo tuy giảng cứu hữu giáo vô loại, nhưng bản thân vẫn có phân chia trên dưới, với tư cách là thủ tịch đệ tử đồng thời thực lực cường đại, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên được các đệ tử Tiệt Giáo khác kính sợ. 9.

“Ừm, hôm nay chúng đã chạy thoát, vậy thì lát nữa có thể thông báo cho Văn Trọng và Dư Nguyên hai sư huynh đệ phát động tấn công, ta thật muốn xem một đường bôn ba lại ăn bại trận, quân đội Tây Kỳ có thể chống lại đại quân Ân Thương không!” Kim Linh Thánh Mẫu lúc này bắt đầu tính toán kế hoạch tiếp theo, dù sao nếu thành công, thì trận chiến này sẽ hạ màn. … Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh giữa đại quân Ân Thương và Tây Kỳ, từng đoàn binh sĩ hô vang, tấn công về phía đoàn binh sĩ khác.

Đoàn binh sĩ tấn công đầu tiên không ai khác, chính là đại quân Ân Thương dưới sự thống lĩnh của Văn Thái Sư.

Sau khi Kim Linh Thánh Mẫu đánh lui Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thái Sư nhận ra cơ hội phát động tấn công, vì vậy lập tức bắt đầu chuẩn bị, vào một thời cơ thích hợp phát động tấn công đại quân Tây Kỳ.

Hiện tại sĩ khí của đại quân Ân Thương vô cùng cao, vì họ biết tiên nhân bên mình đã đánh bại tiên nhân của phản quân Tây Kỳ.

Đây cũng là lần đầu tiên sĩ khí của đại quân Ân Thương tăng cao sau trận đại chiến giữa Triệu Công Minh và Thập Nhị Kim Tiên.

Với tư cách là thống soái đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, liền hạ lệnh bắt đầu tấn công.

Ngược lại, đại quân Tây Kỳ bên này lại sĩ khí thấp kém, nguyên nhân vô cùng đơn giản, tiên nhân bị đánh bại. 10.

Nhưng khi đối mặt với cuộc tấn công của đại quân Ân Thương, họ cũng bắt đầu dốc sức phản kích, trận pháp có trật tự, rõ ràng có cao nhân chỉ huy.

“Vũ Cát tướng quân, quân đội cánh bên vừa phát hiện tung tích quân đội Ân Thương, có thể họ muốn bao vây quân đội của chúng ta,

xin tướng quân hạ lệnh.” Lúc này trên chiến trường, một tiểu thống lĩnh đang xin chỉ thị của một vị tướng quân.

Vị tướng quân này không ai khác, chính là Vũ Cát đã từng được Khương Tử Nha cứu!

Vũ Cát vốn là một phàm nhân, từng suýt mất mạng dưới ách bạo chính của Ân Thương, sau khi được Khương Tử Nha cứu đã thu làm đệ tử.

Nhưng Vũ Cát tuy là đệ tử của một tiên nhân như Khương Tử Nha, lại không hề tu luyện tiên pháp.

Dù Vũ Cát hiện tại là một phàm nhân, nhưng đừng vì thế mà coi thường đối phương, binh pháp của hắn tuyệt đối vô cùng lợi hại!

Vũ Cát với tư cách là đồ đệ của quân sư Khương Tử Nha, tuy không học bất kỳ tiên pháp thần thông nào, nhưng tài năng của một vị tướng quân là không thể phủ nhận.

Lúc này sĩ khí của đại quân Tây Kỳ vô cùng thấp kém, nhưng Vũ Cát tướng quân đã dùng phương pháp của mình, dần dần nâng cao sĩ khí của quân đội, đồng thời đối mặt với cuộc tấn công của đại quân Ân Thương cũng tiến hành một cách có trật tự, đánh có qua có lại với đối phương.

Lúc này, thống soái đại quân Ân Thương đối diện, Văn Thái Sư, đã nhận ra vấn đề, vì ông phát hiện quân đội của mình dù chiếm ưu thế về sĩ khí vẫn bị chặn lại.

Sau một hồi tìm hiểu, ông cũng biết là do có đồ đệ của Khương Tử Nha là Vũ Cát đang gây khó dễ.

Nhưng chuyện như vậy không làm khó được Văn Thái Sư, thân là thống soái tự nhiên có cách đối phó với Vũ Cát, huống chi Vũ Cát tướng quân chỉ là một phàm nhân, quân đội mà hắn chỉ huy cũng chỉ là

một phần nhỏ trên chiến trường.

Lúc này, Vũ Cát tướng quân có thể duy trì tốt cục diện của quân đội mình đã là vô cùng gian nan, huống chi là có ảnh hưởng gì khác đến toàn bộ chiến cục.

"Cửu Long Đảo Vương Ma ở đâu?" Chỉ thấy thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư hét lớn một tiếng, tức thì một luồng bạch quang lóe lên bên cạnh, một người xuất hiện.

Người này không ai khác, chính là Cửu Long Đảo Vương Ma đã bị thương bỏ chạy sau khi giao thủ với Phá Trận Hàn Độc Long.

Chương 791

Lúc này vết thương của Cửu Long Đảo Vương Ma tuy chưa lành hẳn, nhưng thực lực bản thân đã hồi phục được bảy tám phần, ra tay thi triển hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Cửu Long Đảo Vương Ma bái kiến Văn Thái Sư!

Xin tôn phân phó." Cửu Long Đảo Vương Ma biết mình được thống soái đại quân Ân Thương gọi ra, rõ ràng có nhiệm vụ giao cho mình hoàn thành, vì vậy cũng đã chuẩn bị tâm lý.

"Tốt lắm, dùng thần thông Sái Đậu Thành Binh của ngươi để cho đám binh sĩ Tây Kỳ biết thế nào là không thể chiến thắng!" Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư nhìn binh sĩ Tây Kỳ và Ân Thương đang chém giết nhau trên chiến trường, vẻ mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng, cuối cùng hạ lệnh.

"Tuân lệnh!" Cửu Long Đảo Vương Ma biết trước đó tuy đã thành công chạy thoát, nhưng không nghi ngờ gì cũng đã làm hình tượng của mình trong lòng Văn Thái Sư sụt giảm nghiêm trọng, vì vậy bây giờ hắn phải dùng thần thông Sái Đậu Thành Binh để lấy lại tôn nghiêm, đồng thời cũng cho đám phàm nhân Tây Kỳ biết ai mới là chủ của thế giới này.

Nghĩ vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma dứt khoát lấy ra pháp bảo hồ lô.

Vút vút vút! 11.

Một cái thoắt ẩn thoắt hiện xuất hiện trên không trung phía trên đại quân Ân Thương, ngay sau đó mở hồ lô, có thể thấy những vật giống như hạt đậu vàng từ trong hồ lô bay xuống.

Những hạt đậu vàng này không phải là hạt đậu bình thường, khi rơi từ trên trời xuống, chúng từ từ phình to ra, cuối cùng biến thành những binh sĩ cao bằng một người.

Những binh sĩ này tuy có hình người, nhưng liếc mắt là có thể nhận ra chúng do hạt đậu biến thành.

"Hắc hắc, lên cho ta!" Cửu Long Đảo Vương Ma cười lớn một tiếng, dùng thần thông Sái Đậu Thành Binh triệu hoán Hoàng Kim Đạo Binh rồi hạ lệnh.

Những Hoàng Kim Đạo Binh do Cửu Long Đảo Vương Ma tạo ra không mang chút tình cảm nào của con người, bản chất là những con rối giết chóc không có cảm xúc!

Khi Cửu Long Đảo Vương Ma thả ra Hoàng Kim Đạo Binh, phía binh sĩ đại quân Tây Kỳ lại vì sự xuất hiện của những Hoàng Kim Đạo Binh quỷ dị này mà gây ra hỗn loạn.

Ngược lại, binh sĩ đại quân Ân Thương vì đã có chuẩn bị từ trước, nên lập tức bắt đầu phối hợp với những Hoàng Kim Đạo Binh giống người mà không phải người này phát động tấn công.

"Giết!

Giết một tên phản quân Tây Kỳ, thưởng quân công một cấp!" Theo lệnh truyền của Văn Thái Sư được truyền đi trong đại quân Ân Thương, những binh sĩ Ân Thương ai nấy đều phấn chấn vô cùng, bắt đầu tấn công đại quân Tây Kỳ.

Phía đại quân Tây Kỳ tuy sĩ khí thấp kém, nhưng vẫn nghênh địch… Trong chốc lát, toàn bộ chiến trường Tuyệt Long Lĩnh khói lửa mịt mù, tiếng chém giết vang trời, cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Keng!

Một binh sĩ Tây Kỳ dốc sức đâm trường thương trong tay vào

ngực một Hoàng Kim Đạo Binh, nhưng ngay sau đó, chuyện khiến hắn tuyệt vọng xuất hiện.

Hoàng Kim Đạo Binh bị trường thương đâm vào ngực, căn bản không để lại dù chỉ một vết trắng, trông như chưa từng bị tấn công.

Tình huống như vậy làm sao không khiến binh sĩ đại quân Tây Kỳ cảm thấy tuyệt vọng, nhưng chuyện chưa kết thúc.

Hoàng Kim Đạo Binh sẽ không ngồi chờ chết, sau khi binh sĩ Tây Kỳ tấn công thất bại, nó từ từ giơ lưỡi đao trong tay lên chém về phía kẻ địch!

Xoẹt!

Chỉ trong nháy mắt, binh sĩ Tây Kỳ vừa rồi còn đang run rẩy đã bị một đao chém thành hai nửa, ngã xuống đất.

Cảnh tượng như vậy không chỉ xuất hiện một lần, lần này Cửu Long Đảo Vương Ma đã thả ra tổng cộng ba nghìn Hoàng Kim Đạo Binh.

Chính những Hoàng Kim Đạo Binh không chút tình cảm này không ngừng lặp lại cuộc tàn sát như trước, ban đầu binh sĩ đại quân Tây Kỳ còn chuẩn bị phản kích, nhưng nhanh chóng cũng tuyệt vọng như binh sĩ Tây Kỳ vừa bị giết.

Hoàng Kim Đạo Binh là những con rối được luyện chế bằng thủ đoạn tiên gia, vốn sinh ra để giết chóc, những phàm nhân này làm sao là đối thủ của chúng?

Nhanh chóng cục diện chiến trường thay đổi, bất cứ nơi nào nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Kim Đạo Binh, binh sĩ đại quân Tây Kỳ ở đó đều phải theo chỉ huy của tướng quân mà tránh đi.

Nhưng cách đối phó né tránh không đánh này tuy tạm thời trì hoãn cục diện, nhưng về đại thể không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngược lại, Hoàng Kim Đạo Binh thường xuyên tàn sát một chiều những binh sĩ Tây Kỳ không còn ý chí chiến đấu, tình hình tổng thể đối với đại quân Ân Thương vô cùng tốt!

Nhìn thấy cục diện như vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma cũng hài lòng gật đầu, thầm nghĩ lần này cuối cùng cũng lập được công lao.

Nhanh chóng, sau khi nhận ra sự xuất hiện của Hoàng Kim Đạo Binh mà tạm thời không có cách xử lý tốt, đại quân Tây Kỳ đã phát lệnh rút lui.

May mà đại quân Tây Kỳ dưới sự huấn luyện ngày đêm cũng được coi là tinh binh, khi rút lui cũng miễn cưỡng duy trì được trật tự, không bị đại quân Ân Thương thừa cơ đột nhập.

Về phía đại quân Ân Thương, sau khi thấy đại quân Tây Kỳ rút lui, lập tức phát động truy kích, nhưng sau khi bị mấy đợt mai phục, đành phải ngoan ngoãn từ bỏ truy kích.

Sau đó, quân đội hai bên đều chọn minh kim thu binh.

Nhưng cùng là rút lui, tâm trạng của quân đội hai bên lúc này lại hoàn toàn khác nhau.

Đại quân Ân Thương vô cùng phấn khởi, hận không thể một lần tiêu diệt hết phản quân Tây Kỳ.

Ngay cả Cửu Long Đảo Vương Ma cũng vậy, trận chiến hôm nay đã giúp hắn lấy lại thể diện.

Lúc này chiến trường Tuyệt Long Lĩnh có thể nói là có vui có buồn, các thế lực đều đang có những toan tính riêng.

Ngay cả Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng đang lén lút đào bới trên chiến trường, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó quý giá.

Tình huống này, đối với họ dường như vô cùng quan trọng, vì vậy khi chiến trường bị màn đêm bao phủ, họ mới bắt đầu đào bới thứ mình cần mà không ai phát hiện.

Đương nhiên, nói chính xác hơn, là thứ Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cần.

Còn Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bên cạnh, thì vì trước đó đã đồng ý điều kiện của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, nên lúc này mới giúp đỡ đối thủ cạnh tranh một thời này. … Lúc này tại Thiên Đình vạn dặm xa xôi, Thiên Đế Tần Hạo và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng đang quan sát trận chiến này.

"Không ngờ thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu lại cao cường như vậy, không hổ là một trong Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử của Tiệt Giáo." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên nhớ lại cảnh tượng ban ngày Kim Linh Thánh Mẫu chiến đấu với hai cao thủ cấp bậc Kim Tiên là Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, không khỏi tán thưởng một tiếng, trong mắt có chiến ý đang sôi sục.

Thiên Đế Tần Hạo thấy vậy, biết rằng cao thủ đệ nhất dưới trướng mình là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại muốn giao thủ với người khác.

Nhưng lần này Thiên Đế Tần Hạo cũng có chút tò mò, không khỏi hỏi: "Khổng Tuyên, bây giờ ngươi có chắc chắn chiến thắng được Kim Linh Thánh Mẫu không?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trên mặt lộ ra vẻ suy tư, rồi nghiêm túc nói: "Nếu ta không dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Kim Linh Thánh Mẫu có cơ hội thắng ta." Nghe lời của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, Thiên Đế Tần Hạo cảm nhận được ngoài chiến ý cường đại của Khổng Tuyên còn có sự tự tin vô cùng lớn, vì vậy lại tò mò hỏi: "Vậy, nếu để ngươi sử dụng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thì

sao?

Sẽ như thế nào?" Đối với câu hỏi này của Thiên Đế Tần Hạo, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên không chút do dự trả lời: "Thiên Đế đại nhân, nếu như vậy, thì Kim Linh Thánh Mẫu này tuy là một trong Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử của Tiệt Giáo, nhưng đối mặt với ta không có cửa thắng." "Ha ha, ai da, Khổng Tước Đại Minh Vương à, ngươi vẫn ngạo khí như vậy." Thiên Đế Tần Hạo nghe xong không khỏi cười lớn một tiếng, nhưng lại tán thành lời của Khổng Tước Đại Minh Vương.

Chương 792

Vì Thiên Đế Tần Hạo biết thần thông của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên mạnh mẽ đến mức nào, chỉ riêng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang độc nhất vô nhị trong trời đất đã có thể khắc chế tất cả pháp bảo thiên hạ.

Bất kể là pháp bảo Phi Kim Kiếm, Long Hổ Ngọc Như Ý, Thất Hương Xa hay các pháp bảo khác trong tay Kim Linh Thánh Mẫu, đối với Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đều là chuyện một quét là xong.

Vừa rồi khi Kim Linh Thánh Mẫu giao chiến với hai Kim Tiên Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân, những pháp bảo đó đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng.

Nếu Kim Linh Thánh Mẫu mất đi những pháp bảo này mà giao thủ với Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, đệ nhất Thiên Đình, thì tự nhiên sẽ không có cửa thắng.

"Đúng rồi, Khổng Tuyên, ngươi có hiểu biết gì về vị tướng quân Vũ Cát trong đại quân Tây Kỳ không?" Lúc này, Thiên Đế Tần Hạo dường như nhớ ra điều gì đó, hỏi Khổng Tuyên bên cạnh.

"Bẩm Thiên Đế đại nhân, phàm nhân tướng quân Vũ Cát trong đại quân Tây Kỳ là đệ tử của quân sư Khương Tử Nha, tuy là một phàm nhân, nhưng bản thân là một tướng quân kiêu dũng thiện chiến, sau khi cùng sư phụ Khương Tử Nha gia nhập đại quân Tây Kỳ đã lãnh đạo quân đội dưới trướng đánh thắng nhiều trận." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trực tiếp kể lại lai lịch của Vũ Cát tướng quân cho Thiên Đế Tần Hạo, lời nói cũng vô cùng cẩn trọng.

Nghe đến đây, Thiên Đế Tần Hạo khẽ gật đầu, trong lòng đang tính toán làm thế nào để bồi dưỡng thêm vài người có tài cầm quân

đánh trận, khi đội quân chống lại vực ngoại ma tộc dần dần hình thành.

Dù sao bây giờ trong Phong Thần Bảng chỉ có một đám thần tiên bị giết, những người này ngày thường đều là những vị thần tiên quen thói lười biếng, nếu muốn sức mạnh của họ phát huy tối đa trong trận chiến sắp tới, cần phải tiến hành một lần tẩy lễ.

Nếu có một người có thể chỉ huy tham gia vào cuộc chiến với vực ngoại ma tộc, thì tình huống như vậy không nghi ngờ gì là có lợi nhất cho Thiên Đế Tần Hạo, cũng là điều hắn muốn thấy nhất.

Lúc này, phàm nhân tên Vũ Cát này, cũng vì tài năng của mình mà được Thiên Đế Tần Hạo để mắt đến. … Trong khi hai người ở Thiên Đình đang bàn bạc công việc, một số người khác lại bắt đầu hành động dưới màn đêm.

Chỉ thấy dưới màn đêm, những binh sĩ đại quân Ân Thương hưng phấn cả một buổi tối cũng đã phần lớn nằm xuống nghỉ ngơi, chỉ có một bộ phận binh sĩ đang thay phiên tuần tra, phòng ngừa có người lẻn vào đại doanh.

Việc tuần tra như vậy đối với người ngoài muốn lẻn vào tự nhiên vô cùng khó khăn, nhưng đối với người bên trong muốn ra ngoài cũng không phải chuyện khó.

Lúc này, một bóng người lén lút tránh né quan binh tuần tra, tìm cách đi ra ngoài doanh địa đại quân Ân Thương.

Người có hành vi như vậy, rõ ràng không phải vì muốn đi tiểu, tất nhiên là muốn làm một số chuyện đặc biệt.

Vào lúc này, một người đột nhiên gọi bóng người đó lại.

“Hồng Cẩm, tối muộn chạy ra ngoài làm gì vậy?” Người đột nhiên gọi bóng người đó không ai khác, chính là Cửu Long Đảo Vương Ma

đã dùng thần thông Sái Đậu Thành Binh gây ra phiền toái cực lớn cho đại quân Tây Kỳ ban ngày.

Tên của người bị gọi, rõ ràng cũng là một đệ tử của Tiệt Giáo, Hồng Cẩm.

"Ồ, ta tưởng là ai, không phải Vương Ma đạo hữu sao?

Muộn thế này cũng không ngủ à?" Hồng Cẩm thấy bị người khác gọi lại, cũng đành phải giả vờ nói chuyện với Cửu Long Đảo Vương Ma.

"Hắc hắc, không phải ta thì là ai?

Trận chiến hôm nay thực sự quá kịch liệt, tu vi của Kim Linh Thánh Mẫu nương nương quá cao thâm, lại có thể đánh bại hai Kim Tiên liên thủ, thực sự khiến Tiệt Giáo chúng ta được một phen nở mày nở mặt, kế hoạch phò tá Ân Thương sắp tới có thể tiến thêm một bước rồi." Cửu Long Đảo Vương Ma khẽ cười, dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng trong kỳ vọng của mình.

"Đương nhiên, không chỉ vậy, hôm nay thần thông Sái Đậu Thành Binh của Vương Ma đạo hữu cũng khiến ta mở rộng tầm mắt, binh sĩ Tây Kỳ đối diện đều bị những đạo binh đó giết cho tan tác." Hồng Cẩm tự nhiên không nói ngược lại với Cửu Long Đảo Vương Ma, chỉ là trong mắt hắn lại lộ ra ánh mắt khinh thường đối với Cửu Long Đảo Vương Ma.

Nhưng Cửu Long Đảo Vương Ma dường như không phát hiện ra ánh mắt của Hồng Cẩm, tự mình nói tiếp.

Lúc này tại doanh địa đại quân Ân Thương, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm vốn định một mình rời khỏi doanh địa một cách thần không biết quỷ không hay, kết quả lại gặp phải Cửu Long Đảo Vương Ma cũng chưa ngủ nửa đêm.

Cửu Long Đảo Vương Ma vì khó khăn lắm mới được một lần nở mày nở mặt, nên ngủ cũng muộn hơn một chút.

Nhưng điều khiến Cửu Long Đảo Vương Ma không ngờ là, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng chưa ngủ, vì tò mò nên tự nhiên bắt chuyện với Hồng Cẩm.

Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm bản thân vì có việc phải làm, một việc vô cùng bí mật, vì vậy trong lòng không muốn lãng phí thời gian với Cửu Long Đảo Vương Ma ở đây.

Nhưng điều quan trọng hơn là tránh để lộ mục đích của mình, vì vậy dù Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm bản thân vô cùng gấp gáp, nhưng để che giấu mục đích thực sự, vẫn phải nói chuyện phiếm với Cửu Long Đảo Vương Ma.

Khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ để rời đi, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm mới chia tay Cửu Long Đảo Vương Ma.

Nhưng sau khi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm rời đi, Cửu Long Đảo Vương Ma vốn đang nói chuyện vui vẻ bỗng thay đổi sắc mặt, ánh mắt âm trầm nhìn đối phương rời đi, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Hừ, tên tiểu tử này căn bản là một kẻ mục trung vô nhân, cũng không xem lại mình có mấy cân mấy lạng." Nguyên lai, Ngũ Hành Đại Pháp Sư trong Tiệt Giáo không hòa đồng, bản thân tu luyện thiên phú luôn không tồi, vô cùng giỏi ngũ hành đạo thuật.

Phải biết rằng trong Tiệt Giáo, ai có thiên phú cao, ngộ tính mạnh, đồng thời thực lực cũng cao, thì địa vị trong các đồng môn Tiệt Giáo càng cao, cũng càng được các đại năng coi trọng.

Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng vì bản thân thiên phú không tồi, nên trong số rất nhiều đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo có địa

vị không tồi.

Nhưng cũng vì vậy, dẫn đến Ngũ Hành Đại Pháp Sư có lúc có chút quá cao ngạo, coi thường những đồng môn có thực lực và thiên phú không bằng mình.

Với tính cách như vậy, tự nhiên không có nhân duyên tốt trong đồng môn.

Cũng khó trách Cửu Long Đảo Vương Ma sau khi thấy Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm rời đi lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng khi Cửu Long Đảo Vương Ma quay người định về lều của mình đả tọa nghỉ ngơi, lại đột nhiên dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

"Không đúng, lều của Hồng Cẩm không ở hướng đó, tại sao Hồng Cẩm lại phải đi đến một nơi khác vào nửa đêm?" Cửu Long Đảo Vương Ma nghĩ đến đây, trong lòng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó, tức thì có một loại dự cảm.

Nghĩ vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma cũng không còn tâm tư về lều, lập tức đi về một hướng khác. … Trên đường Cửu Long Đảo Vương Ma đi tìm một người nào đó, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng đã thành công tránh được binh sĩ tuần tra, một mình ra khỏi doanh địa đại quân Ân Thương, đến một địa điểm bí mật bên ngoài.

Địa điểm này là nơi hắn đã hẹn trước với một người, định gặp mặt ở đây.

Khi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đến nơi, đã có người đang chờ sẵn.

"Long Cát, ta đến rồi." Ngũ Hành Đại Pháp Sư nhìn thấy bóng dáng mà mình ngày đêm mong nhớ, lập tức gọi một tiếng.

Người đối diện cũng đã sớm nhìn thấy Ngũ Hành Đại Pháp Sư

Hồng Cẩm đến muộn, lập tức cũng đi tới.

“Hồng lang, đã xảy ra chuyện gì, hôm nay sao chàng đến muộn vậy?” Người gặp mặt bí mật với Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm không ai khác, chính là đệ tử của Xiển Giáo, Long Cát Công Chúa!

Lúc này, dưới sự che chở của màn đêm, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm thân là đệ tử Tiệt Giáo lại bí mật gặp gỡ đệ tử Xiển Giáo Long Cát Công Chúa.

“Trên đường đến đây xảy ra chút chuyện nhỏ, nên mới đến muộn, may mà đều bị ta giải quyết rồi.” Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm nhìn người mình yêu ở trước mặt, tự nhiên bao nhiêu tình cảm tương tư đều trào dâng.

Nhưng bất kể là Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm hay Long Cát Công Chúa, đều biết bây giờ không phải là lúc bàn chuyện nhi nữ tư tình.

Chương 793

"Vậy thì tốt, chuyện Hồng lang làm quá nguy hiểm, nếu cảm thấy có nguy hiểm nhất định phải lập tức chạy trốn khỏi doanh địa đại quân Ân Thương." Long Cát Công Chúa nghe lời của Ngũ Hành Đại Pháp Sư, nhưng vẫn có chút không yên tâm, nên quan tâm dặn dò.

"Long Cát, nàng yên tâm đi, đúng rồi, lần này ta mang đến tình báo về nơi giam giữ Thổ Hành Tôn." Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm nghe người thương quan tâm tự nhiên vô cùng cảm động, nhưng cũng không quên chính sự, liền đưa cho Long Cát Công Chúa một khối ngọc giản.

Ngọc giản này chỉ cần dùng pháp lực truyền vào, là có thể thông qua thần thức biết được địa điểm giam giữ Thổ Hành Tôn được ghi lại trên đó.

Long Cát Công Chúa kiểm tra xác nhận không có vấn đề gì, mới thu ngọc giản lại.

"Nếu vậy, ta về trước đây, chàng cũng mau về đi." Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm tự nhiên muốn nói thêm vài câu với Long Cát Công Chúa, nhưng hành vi của hắn hiện tại đã phản bội sư môn Tiệt Giáo, một khi bị phát hiện, e rằng khó thoát khỏi cái chết.

Tự nhiên khi hành động, phải vô cùng cẩn thận.

Long Cát Công Chúa bên cạnh cũng rất rõ điều này, nàng và Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm sớm đã lang tình thiếp ý, chỉ là bây giờ khổ nỗi đang trong trận đại chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, khó có cơ hội sớm tối bên nhau.

Nhưng tuy người có tình phải chia ly khiến người ta đau khổ, Long Cát Công Chúa cũng biết vì đại sự, không thể không làm vậy.

“Vậy được, ta cũng về phục mệnh đây, quân sư đại nhân cũng đang chờ tình báo của ta.” Nói xong, Long Cát Công Chúa và Ngũ Hành Đại Pháp Sư ôm nhau, rồi quay người rời đi.

Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm bên kia cũng nhìn Long Cát Công Chúa một cái, rồi quay người trở về doanh địa đại quân Ân Thương.

Về phía Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, việc qua mặt vài tên lính gác phàm nhân tự nhiên dễ như trở bàn tay, hắn dễ dàng quay về lều của mình đả tọa nghỉ ngơi.

Phía Long Cát Công Chúa cũng rất thuận lợi trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ, nhưng nàng không về lều của mình, mà đi thẳng đến lều chính của đại quân.

Long Cát Công Chúa vừa vào, đã thấy các tiên nhân Xiển Giáo đang chờ trong lều.

Người đứng đầu chính là quân sư Khương Tử Nha, bên cạnh ông có Độ Ách Chân Nhân Lý Tịnh, Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

“Long Cát, bên Hồng Cẩm có tình báo truyền ra không?” Quân sư Khương Tử Nha hỏi Long Cát Công Chúa.

Nguyên lai các tiên nhân này đang chờ Long Cát Công Chúa, hoặc là ngọc giản ghi lại tình báo trong tay nàng.

Lúc này tại doanh địa đại quân Tây Kỳ, một đám tiên nhân Xiển Giáo đều đang chờ Long Cát Công Chúa mang tình báo về.

“Quân sư đại nhân, Hồng lang đã ghi lại địa điểm giam giữ Thổ Hành Tôn trên ngọc giản, mời ngài xem qua.” Long Cát Công Chúa tự nhiên lập tức đưa ngọc giản lấy từ Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cho quân sư Khương Tử Nha, có thể thấy trên ngọc giản có lưu

quang lấp lánh, rõ ràng ghi lại thông tin vô cùng quan trọng.

Quân sư Khương Tử Nha nhận lấy rồi truyền pháp lực trong cơ thể vào ngọc giản, để xem thông tin được ghi lại trong đó.

Một lúc lâu sau, quân sư Khương Tử Nha mới từ từ ngừng truyền pháp lực vào ngọc giản, nói với các đồng môn bên cạnh: "Hiện tại tình hình đã rõ, Thổ Hành Tôn quả thực bị giam giữ trong lao phòng của đại quân Ân Thương, về kế hoạch giải cứu Thổ Hành Tôn, không biết các vị có cách nào hay không?" Lời này vừa ra, các vị tiên nhân đang ngồi cũng lộ vẻ suy tư, rõ ràng cũng đang suy nghĩ làm thế nào để cứu Thổ Hành Tôn.

Một lúc sau, Từ Hàng Đạo Nhân, người hôm nay đã giao chiến với Kim Linh Thánh Mẫu, lên tiếng: "Sư phụ của Thổ Hành Tôn là Cụ Lưu Tôn, sư huynh của ta và Đạo Hạnh Thiên Tôn, trước đó đã bị Triệu Công Minh đánh chết đưa vào Phong Thần Bảng, bây giờ đồ đệ của huynh ấy ta có thể chiếu cố, tự nhiên không thể từ bỏ việc cứu đối phương." Nghe lời của Từ Hàng Đạo Nhân, các vị tiên nhân có mặt tự nhiên gật đầu đồng tình.

Quân sư Khương Tử Nha cũng vậy, đồng thời hỏi Từ Hàng Đạo Nhân: "Nếu đã vậy, không biết Từ Hàng Đạo Nhân có cách nào hay không?

Chỉ cần có thể cứu được Thổ Hành Tôn, tin rằng cũng là một lời giao phó với Cụ Lưu Tôn." Nghe lời của quân sư Khương Tử Nha, Từ Hàng Đạo Nhân cũng không do dự, lập tức nói ra một cách: "Vậy được, nếu các vị đều muốn biết, vậy ta sẽ nói cách của ta, ta cảm thấy chúng ta hoàn toàn có thể cùng Hồng Cẩm một người trong ứng ngoài hợp, chỉ cần có người phối hợp, thì hành động của chúng ta tự nhiên sẽ thuận lợi." Nói đến đây, Từ Hàng Đạo Nhân dừng lại, chờ đợi phản ứng của những người khác.

“Quả thực, lời của Từ Hàng Đạo Nhân có lý, tuy các vị đang ngồi đây đều là những tồn tại thần thông quảng đại, nhưng muốn xông vào doanh địa đại quân Ân Thương vẫn là một việc vô cùng nguy hiểm, nếu có thể có người phối hợp bí mật cứu Thổ Hành Tôn ra ngoài, thì tự nhiên là cách tốt nhất.” Độ Ách Chân Nhân Lý Tịnh bên cạnh quân sư Khương Tử Nha đầu tiên tán thành cách của Từ Hàng Đạo Nhân, tiện thể cũng nói rõ việc cứu Thổ Hành Tôn không thể xông vào, phải dùng trí mưu.

Lời của Từ Hàng Đạo Nhân và Độ Ách Chân Nhân Lý Tịnh đều được những người trong lều đồng tình, trong đó có Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long.

Hai người này trong trận chiến với Ma Gia Tứ Tướng, tuy đã thành công lập được công lao không nhỏ, nhưng cũng bị thương khá nghiêm trọng, điều quan trọng hơn là Phá Trận Tam Kiệt lão nhị Phá Trận Tiết Ác Hổ đã chết.

Phá Trận Tiết Ác Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long đều là đồ đệ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, trước đó khi sư đồ gặp nhau, cũng vô cùng đau lòng.

Hiện tại hai người tuy đều mang thương tích, nhưng tham gia vào việc thương nghị kế hoạch hành động lần này, cũng có quyền quyết sách nhất định.

Rõ ràng vì thực lực và quan hệ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, nên khá được coi trọng.

“Vậy được, nếu mọi người đều không phản đối, vậy chúng ta bắt đầu chuẩn bị kế hoạch đi.” Quân sư Khương Tử Nha thấy vậy, tự nhiên cùng mọi người thương nghị cụ thể việc giải cứu Thổ Hành Tôn. … Thời gian từ từ trôi qua, quân sư Khương Tử Nha và các tiên nhân Xiển Giáo đối với việc làm thế nào để cứu Thổ Hành Tôn ra

khỏi doanh địa đại quân Ân Thương canh phòng nghiêm ngặt đã có một kế hoạch vô cùng rõ ràng.

"Vậy được, tiếp theo mời các vị về dưỡng tinh súc nhuệ, đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta tự nhiên sẽ khởi động kế hoạch." Sau khi quân sư Khương Tử Nha lên tiếng, các tiên nhân khác tự nhiên không có ý kiến phản đối, lần lượt rời khỏi lều chính của đại quân.

Sau khi mọi người đều đi hết, quân sư Khương Tử Nha mới nói với Long Cát Công Chúa: "Long Cát, sau này có cơ hội hãy đi truyền tin cho Hồng Cẩm, bảo hắn mấy ngày tới chú ý kỹ Thổ Hành Tôn và nơi giam giữ, đến lúc thời cơ chín muồi cần phải trong ứng ngoài hợp với chúng ta trong doanh địa đại quân Ân Thương, ngoài ra bảo hắn cẩn thận đừng để bị lộ, nếu không sẽ nguy hiểm." Long Cát Công Chúa nghe lời của quân sư Khương Tử Nha, tự nhiên gật đầu đồng ý, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm là tình lang của nàng.

Long Cát Công Chúa sao lại không quan tâm?

Sau khi đồng ý, nàng cũng lui ra khỏi lều. … Trong đêm này, những người mưu tính kế hoạch không chỉ có các tiên nhân Xiển Giáo của Tây Kỳ, mà Thiên Đế Tần Hạo ở vạn dặm xa xôi cũng đang chuẩn bị kế hoạch.

Lúc này trên Hạo Thiên Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ thấy Thiên Đế Tần Hạo ngồi trên ngai vàng Thiên Đế, đặt trước mặt không phải là pháp bảo Thanh Đồng Kính Tử truyền lại cảnh tượng chiến trường, mà là một cái sa bàn.

Trên sa bàn này, sừng sững một thành phố thu nhỏ.

Tuy chỉ là một thành phố được khống chế bằng thần thông, dùng cát vun thành, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế hùng vĩ ẩn chứa trong thành phố từ sa bàn sống động như thật.

Thành phố này không đâu khác, chính là kinh đô hiện tại của Ân Thương, Triều Ca Thành.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn thành Triều Ca phiên bản thu nhỏ trước mắt, trên mặt lại lộ ra vẻ trầm tư, dường như đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.

Cuối cùng, Thiên Đế Tần Hạo gọi một người vào.

Người này không ai khác, chính là cao thủ đệ nhất Thiên Đình, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

"Thiên Đế đại nhân, có gì phân phó?" "Lần này cần ngươi, đi mang hai người đến Triều Ca một chuyến, giúp đỡ Tam Tiêu tỷ muội bên đó hoàn thành một kế hoạch." Thiên Đế Tần Hạo từ từ nói, lúc này cũng là lúc bắt đầu kế hoạch của hắn.

"Không biết là hai người nào?" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cẩn trọng hỏi.

"Hai người này ngươi cũng biết, là hai đồ đệ mà trước đây ta đã bảo Xích Xà Tử thu nhận, Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng, bây giờ cũng là lúc để hai người họ tái xuất." Trong kế hoạch của Thiên Đế Tần Hạo, hai người con trai của Trụ Vương là Ân Giao và Ân Hồng đều là một mắt xích không thể thiếu trong kế hoạch, chỉ cần có hai người này, thì kế hoạch sau này của Thiên Đế Tần Hạo có thể tiến hành một cách danh chính ngôn thuận.

"Vâng, thuộc hạ tuân lệnh." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cẩn trọng nói.

"Vậy được, bây giờ hai huynh đệ họ đang lịch luyện ở Vân Mộng Trạch, ngươi đi đón họ đi." Lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo đang hạ lệnh cho Khổng Tước Đại Minh Vương.

Với tư cách là đệ nhất cao thủ của Thiên Đình vừa được Thiên Đế Tần Hạo thu phục, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đương nhiên trung thành nhận lệnh, tiến đến Vân Mộng Trạch tìm kiếm Ân Giao và Ân Hồng, hai huynh đệ khốn khổ bị Ân Thương Trụ Vương ruồng bỏ.

Chương 794

.....

Vân Mộng Trạch.

Bên trong vườn yêu thú, không ít yêu thú dù mạnh hay yếu đều cư ngụ tại đây, mỗi loài đều có lãnh địa riêng.

Khi lãnh địa của một số yêu thú mạnh mẽ bị xâm phạm, chúng sẽ trở nên vô cùng hung bạo.

Ví như Ám Kim Biên Bức Vương đã giao tranh với hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng suốt mấy ngày nay.

May mắn thay, cuối cùng nhờ sự trợ giúp của một con yêu thú mạnh mẽ khác, hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng đã thành công đánh bại đối thủ. *Rắc rắc!* Lúc này, trận chiến của hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đã kết thúc.

Sau khi xác nhận xung quanh an toàn, Ân Giao với tư cách huynh trưởng liền cầm phi kiếm pháp bảo bắt đầu cắt xẻ thi thể của Ám Kim Biên Bức Vương đã chết để lấy dược liệu.

Bên cạnh, đệ đệ Ân Hồng dường như bị thương khá nặng, đang ngồi xếp bằng điều tức.

Việc săn giết Ám Kim Biên Bức Vương này đồng thời cũng là một trong những thử thách mà sư phụ Xích Xà Tử giao cho.

Nhưng Ân Giao và Ân Hồng không hề hay biết, hai huynh đệ sắp phải rời khỏi Vân Mộng Trạch để trở về cố địa xưa. *Ầm ầm ầm!* Một luồng ngũ sắc độn quang xuất hiện trước mặt hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng.

Khi độn quang tan đi, người hiện ra chính là sư phụ Xích Xà Tử

và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên đạo hữu, hai huynh đệ gần đây vẫn luôn săn giết yêu thú trong Vân Mộng Trạch, đây cũng là một trong những nhiệm vụ mà Thiên Đế đại nhân giao cho ta." Xích Xà Tử giải thích tình hình cho Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên bên cạnh.

Đối với vị tu đạo giả từng dễ dàng đánh bại mình, Xích Xà Tử tự nhiên vô cùng khách khí. "Làm tốt lắm, Thiên Đế đại nhân cũng rất hài lòng.

Chắc ngươi cũng biết mục đích của ta lần này rồi." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên liếc nhìn hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện thiên phú của cả hai huynh đệ đều rất tốt.

Mặc dù tu vi còn rất thấp, nhưng nếu có thêm thời gian, chắc chắn cũng sẽ có thành tựu nhất định. "Điều này là đương nhiên, đã là mệnh lệnh của Thiên Đế đại nhân, ta làm sao có thể không tuân theo?" Xích Xà Tử khẽ cười, nói như vậy.

Lúc này, huynh trưởng Ân Giao đang cắt xẻ thi thể Ám Kim Biên Bức Vương và đệ đệ Ân Hồng đang chữa thương cũng nghe thấy động tĩnh.

Thấy người đến là Xích Xà Tử và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, họ lập tức bước tới, cúi người hành lễ: "Đồ nhi bái kiến sư phụ, bái kiến Khổng Tuyên đại nhân." "Ừm, làm không tệ.

Nhưng bây giờ dừng lại đi, có lẽ hai huynh đệ các ngươi phải theo Khổng Tuyên đại nhân đến một nơi khác để tiếp tục nhận thử thách." Xích Xà Tử vẫn giữ vẻ uy nghiêm trước mặt hai đồ đệ. "Đồ nhi tuân mệnh." Ân Giao và Ân Hồng nhìn nhau, cũng không nói gì thêm, trực tiếp đáp ứng.

Thấy vậy, Xích Xà Tử hài lòng gật đầu, Khổng Tước Đại Minh

Vương Khổng Tuyên bên cạnh cũng tiếp lời: "Nếu đã như vậy, thu dọn đồ đạc rồi theo ta đi." Nói xong, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lại nhìn hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng một cái, mày hơi nhíu lại.

Ngay sau đó, hắn vung tay, một luồng hào quang năm màu chiếu rọi lên người hai huynh đệ.

Rất nhanh, Ân Giao và Ân Hồng cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ đang gột rửa cơ thể, khiến những vết thương và thân thể mệt mỏi do săn giết Ám Kim Biên Bức Vương trước đó đều phục hồi lại trạng thái tinh lực tràn trề.

Cảm nhận pháp lực trong cơ thể đã phục hồi như cũ, Ân Giao và Ân Hồng lại nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thần thông của tiên nhân chân chính quả nhiên quảng đại như vậy, thực lực của mình hiện tại còn kém quá xa!

Cùng lúc đó, trong đầu hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đều nảy sinh suy nghĩ giống nhau. "Đa tạ Khổng Tuyên đại nhân." Hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng tự nhiên vội vàng cảm tạ.

Một lát sau, chỉ thấy một luồng ngũ sắc độn quang bay vút lên trời, chính là Khổng Tuyên và hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng. "Khổng Tuyên đại nhân, mạo muội hỏi một câu, không biết ngài định đưa chúng ta đến đâu để nhận thử thách?" Thực lòng mà nói, từ khi Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên xuất hiện, Ân Giao và Ân Hồng đã mơ hồ có một loại dự cảm, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra. "Đến Triều Ca, giúp Thiên Đế đại nhân làm một việc lớn." Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đứng ở phía trước độn quang, đầu cũng không ngoảnh lại nói.

Tuy giọng điệu của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên

như thể chỉ đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng lọt vào tai hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng lại như sét đánh ngang tai.

Ký ức về thành Triều Ca đến giờ vẫn còn mới mẻ trong tâm trí hai huynh đệ.

Phụ vương từng yêu thương họ đã biến thành một bạo quân muốn giết mình, những tướng quân và binh lính trước đây gặp mặt đều phải cung kính, giờ lại lùng sục khắp thành để truy bắt họ.

Sự thay đổi trời long đất lở như vậy, làm sao có thể khiến hai huynh đệ dễ dàng quên đi?

Cả huynh trưởng Ân Giao và đệ đệ Ân Hồng đều nhìn thấy những cảm xúc phức tạp trong mắt nhau: sợ hãi? phẫn nộ hay là chờ mong?

Cả hai huynh đệ đều không rõ. .....

Trong khi Thiên Đế Tần Hạo đã sắp xếp thời cơ để ra tay với kinh đô Triều Ca của Ân Thương, thì ở một nơi khác, trong doanh trại đại quân Ân Thương, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng bắt đầu hành động. "Tham kiến Hồng Cẩm đại nhân." Lúc này, trước một lều trại, hai tên lính gác đang nói chuyện với Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm.

Là phàm nhân, họ tự nhiên biết Hồng Cẩm trước mặt không phải người thường, mà là tiên nhân chân chính, vì vậy dù đối phương không có quan chức gì cũng phải đối đãi khách khí.

Với tư cách là một tu đạo giả, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm vốn không cần phải khách sáo với những phàm nhân kém xa mình, nhưng lần này để có thể thuận lợi thực hiện kế hoạch cứu Thổ Hành Tôn, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm không thể không thay đổi thái độ. "Ha ha, hai vị vất vả rồi.

Không biết tại sao lúc này hai vị lại phải đứng ở đây nhỉ?" Ngũ

Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm rõ ràng là biết mà vẫn cố hỏi, lều trại này đang giam giữ Thổ Hành Tôn, hắn đã sớm biết điều đó.

Nhưng hai tên lính gác hiển nhiên không suy nghĩ nhiều, lúc này nghe câu hỏi của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, cả hai nhìn nhau, mặt mày đều lộ vẻ khổ sở.

Một trong hai quan binh phụ trách canh gác khó xử nói: "Đại nhân ngài không biết đó thôi, trong lều này giam giữ một trọng phạm của Tây Kỳ, thống soái đại nhân lệnh cho chúng ta phải canh chừng cả ngày lẫn đêm." Lúc này Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đang trò chuyện với hai tên lính gác phụ trách canh giữ Thổ Hành Tôn.

Chương 795

Mặc dù những lính gác này không muốn để Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm tiếp xúc với Thổ Hành Tôn, nhưng hắn cũng không định bây giờ đi gặp Thổ Hành Tôn.

Bởi vì tình hình hiện tại chưa rõ ràng, nếu vô duyên vô cớ đi tiếp xúc với Thổ Hành Tôn, rất có thể sẽ để lại chút manh mối.

Điều quan trọng hơn là Ngũ Hành Đại Pháp Sư đã biết được một số thông tin đại khái từ những lính gác này, ví dụ như ai thường đến gặp Thổ Hành Tôn, hoặc khi nào đổi ca gác.

Sau khi biết được những thông tin này, cũng giúp Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm nắm bắt thời cơ tốt hơn.

Phải nói rằng, tuy Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm bản tính rất cao ngạo, không có duyên với người khác, nhưng tâm tư lại rất tỉ mỉ.

Sau khi nhận được thông tin từ Long Cát công chúa và phe Xiển Giáo về việc giam giữ Thổ Hành Tôn, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm biết rằng những người này đang lên kế hoạch chuẩn bị giải cứu Thổ Hành Tôn.

Cứ như vậy, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, trong lúc Long Cát công chúa chưa truyền đạt kế hoạch nội ứng ngoại hợp để giải cứu Thổ Hành Tôn, đã bắt đầu chuẩn bị.

Đúng như lời dặn dò của Long Cát công chúa trước khi chia tay, hiện tại Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm là một kẻ phản đồ của Triệt Giáo.

Khi các cao tầng trong Triệt Giáo phát hiện ra một kẻ phản đồ ăn cây táo rào cây sung như vậy, sẽ xử lý ra sao, Ngũ Hành Đại Pháp Sư

Hồng Cẩm có thể biết rõ.

Vì vậy, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng định sau khi hoàn thành hành động lần này, sẽ nhanh chóng thoát ly Triệt Giáo.

Suy cho cùng, dù là một nội gián, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm có thể cung cấp đủ loại tiện lợi cho các hành động của Xiển Giáo và Tây Kỳ, ví dụ như biết trước kế hoạch của đại quân Ân Thương.

Nhưng với tư cách là người hành động, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm biết rõ, hành động như vậy đối với bản thân vô cùng nguy hiểm.

Nếu trong bất kỳ hành động nào trước đó, chỉ cần một chút sơ suất để lộ sơ hở, thì có thể giây tiếp theo, một đại nhân vật như Kim Linh Thánh Mẫu sẽ tóm lấy, và đích thân ra tay tiễn hắn lên Phong Thần Bảng.

Kết cục như vậy, đối với Ngũ Hành Đại Pháp Sư tự nhiên vô cùng không cam lòng.

Đặc biệt là sau này Ngũ Hành Đại Pháp Sư còn muốn kết thành đạo lữ với Long Cát công chúa, trước khi chưa được ở bên người mình yêu, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm tự nhiên sẽ không chấp nhận cái chết dễ dàng như vậy.

Vì vậy, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đã học được cách cẩn thận và dự đoán động hướng của cả hai bên, sau đó phối hợp hành động để đạt được một sự cân bằng.

Rất nhanh, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đã biết được phần lớn thông tin từ những lính gác này, cũng biết được tính khí của Thổ Hành Tôn luôn rất quật cường, không chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì về Tây Kỳ.

Sau đó, lính gác đổi ca, sư phụ vì để tránh bị lộ, đành phải rời đi trước.

Chỉ là khi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm rời đi, lại không hề hay biết một người đã bước ra từ góc tối của lều trại đối diện.

Người này không ai khác, chính là Cửu Long Đảo Vương Ma đã nói chuyện với Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm vào tối hôm qua. "Hừ, Hồng Cẩm? 12.

Ta thật muốn xem ngươi giở trò gì?" Cửu Long Đảo Vương Ma nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh.

Tối hôm qua, Cửu Long Đảo Vương Ma vốn định lén lút báo cho Kim Linh Thánh Mẫu và Văn Thái Sư về hành động lén lút của Ngũ Hành Đại Pháp Sư.

Nhưng sau đó Cửu Long Đảo Vương Ma đã không đi, vì hắn biết những điều mình nghi ngờ đều không có chút chứng cứ nào.

Lúc đó nếu Kim Linh Thánh Mẫu và Văn Thái Sư không phát hiện Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm làm gì, thì người xui xẻo có thể là Cửu Long Đảo Vương Ma.

Đồng thời, để tránh đả thảo kinh xà, Cửu Long Đảo Vương Ma mới đưa ra quyết định như vậy, đó là lén lút theo dõi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Cửu Long Đảo Vương Ma cẩn thận từng li từng tí theo dõi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, cuối cùng phát hiện đối phương lén lút rời khỏi quân doanh Ân Thương.

Chỉ là xét đến tu vi của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng tương đương với mình, để tránh sơ suất bị phát hiện tung tích, Cửu Long Đảo Vương Ma đã không tiếp tục theo dõi đối phương.

Nhưng đến đây, Cửu Long Đảo Vương Ma biết rằng, chỉ riêng việc nửa đêm canh ba một mình rời khỏi quân doanh Ân Thương, cũng đủ để hắn đi tìm Kim Linh Thánh Mẫu tố cáo.

Lý do đến bây giờ Cửu Long Đảo Vương Ma vẫn chưa đi tìm Kim Linh Thánh Mẫu báo cáo chuyện xảy ra tối qua, là vì hắn muốn tiếp tục thu thập thêm một số chứng cứ của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, đồng thời cũng để thăm dò rõ ràng việc đối phương sắp làm.

Đáng tiếc, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đang vì tương lai có thể ở bên Long Cát công chúa mà nỗ lực thu thập tình báo, lại không biết mình đã bị một kẻ nguy hiểm theo dõi.

Nhưng may mắn là Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm tuy hồn nhiên không biết, nhưng lại tạm thời ngừng việc tra xét các thông tin liên quan đến nơi giam giữ Thổ Hành Tôn.

Ý thức phản trinh sát tốt đã khiến Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, dù không hề hay biết có người đã phát hiện bí mật của mình, vẫn hành sự cẩn trọng, kín đáo.

Cứ như vậy liên tiếp mấy ngày, Cửu Long Đảo Vương Ma ngầm giám thị Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng không phát hiện đối phương lộ ra thêm manh mối nào.

Nhưng dù vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma cũng không bỏ cuộc.

Dù sao mấy ngày nay đại quân Tây Kỳ bên kia cũng không phát động tấn công, ngược lại phe Ân Thương lại phái ra một số ít tướng lĩnh và quân đội đi quấy rối.

Với tư cách là tiên nhân, Cửu Long Đảo Vương Ma tự nhiên không cần tham gia vào những cuộc chiến quy mô nhỏ như vậy, huống hồ nếu có yêu cầu tiên nhân tham dự, Cửu Long Đảo Vương Ma cũng có thể lấy cớ đang dưỡng thương.

Cứ như vậy, Cửu Long Đảo Vương Ma có thể trong mấy ngày này ngầm tiếp tục giám thị nhất cử nhất động của Ngũ Hành Đại Pháp Sư.

Chỉ là, đúng như đã nói trước đó, sau khi sơ bộ xác định mục tiêu hành động sau này, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm không làm bất kỳ hành động nào có thể sẽ bại lộ thân phận nữa.

Ngược lại, sau khi nhận được lệnh điều động của Kim Linh Thánh Mẫu, hắn đã đích thân dẫn một đội quân nhỏ trực tiếp tiêu diệt một nhóm quân cánh của đại quân Tây Kỳ.

Nhờ có chiến công không tệ này, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm vì năng lực làm việc quyết đoán đã nhận được sự khẳng định của thống soái đại quân Ân Thương là Văn Thái Sư.

Tình huống này cũng khiến Cửu Long Đảo Vương Ma rơi vào sự tự nghi ngờ sâu sắc. "Lẽ nào những chuyện trước đây là do ta quá nhạy cảm?" Cửu Long Đảo Vương Ma hiện đang chìm sâu trong sự tự nghi ngờ, cảm thấy có phải mình đã quá nhạy cảm, nhìn mọi việc làm của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm quá mức âm mưu hóa, thực ra đối phương không hề có gì khác thường?

Nhưng ngay khi Cửu Long Đảo Vương Ma định tạm thời từ bỏ việc theo dõi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, thì hành động tiếp theo của hắn lại khiến Cửu Long Đảo Vương Ma phấn chấn trở lại.

Chỉ thấy khi Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm dẫn quân đội đến nghỉ ngơi trong một khu rừng trên núi, một mình hắn đã nhân lúc rảnh rỗi ngắn ngủi đi sâu vào trong núi lớn.

Thấy cảnh này, Cửu Long Đảo Vương Ma mơ hồ cảm thấy tiếp theo có thể sẽ có thu hoạch bất ngờ, lập tức cũng lén lút đi theo.

Lúc này trong khu rừng không một bóng người, Ngũ Hành Đại

Pháp Sư Hồng Cẩm cũng ở đây gặp lại Long Cát công chúa một lần nữa. "Long Cát, ta đến rồi.

Chương 796

Lần này quân sư đại nhân có dặn dò gì không?" Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm xa cách nhiều ngày, cuối cùng cũng gặp lại Long Cát công chúa, cảm xúc cũng có chút không kìm được kích động.

Mặc dù đối với các tu đạo giả, mấy chục năm, mấy trăm năm bế quan tu luyện cũng không phải chuyện gì lạ, nhưng đối với Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm và Long Cát công chúa lại một khắc cũng không nỡ xa rời.

Long Cát công chúa nhìn tình lang trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: "Tình báo mà quân sư đại nhân đưa cho rất có lợi cho hành động sau này.

Đồng thời, trong kế hoạch giải cứu Thổ Hành Tôn sắp tới, cần sự giúp đỡ của chàng.

Đến lúc đó chúng ta nội ứng ngoại hợp là có thể thành công cứu được Thổ Hành Tôn." Long Cát công chúa tự nhiên không quên chính sự, lập tức đem những việc quân sư Khương Tử Nha giao phó nói hết cho Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm. "Cái này nàng cứ yên tâm, ta hiện tại đã sơ bộ thăm dò rõ địa điểm giam giữ Thổ Hành Tôn và tình hình canh gác.

Tin tức tốt là hiện tại Thổ Hành Tôn dường như không được coi trọng lắm, binh lực phòng thủ cũng không nhiều.

Đợi đến ngày thực hiện kế hoạch, ta hẳn là có thể cứu được Thổ Hành Tôn." Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng đem tình báo mình thăm dò được nói cho Long Cát công chúa, tuy chỉ là tình báo đại khái, nhưng cũng gần như đủ rồi. "Vậy thì tốt rồi. 13.

Hồng lang, lần này chàng ra ngoài có nhiệm vụ, vì tình báo đã giao

xong, mau trở về đi.

Nếu không cẩn thận gây ra nghi ngờ, thì không hay đâu." Mặc dù Long Cát công chúa rất muốn nói chuyện thêm với Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm, nhưng xét đến việc đối phương hiện tại cần phải rất cẩn thận đối phó với người của Triệt Giáo, nên cũng không tiện giữ lại lâu.

Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng hiểu điều này, nhưng trước khi đi, lại không quên nói với Long Cát công chúa: "Đúng rồi, Long Cát, có một việc.

Lần này nếu thành công cứu được Thổ Hành Tôn, chuyện của ta có thể sẽ bị bại lộ, tính mạng khó giữ.

Vì vậy khi cứu được Thổ Hành Tôn, ta cũng hy vọng có thể đi cùng các ngươi." Long Cát công chúa vốn định hỏi Hồng Cẩm vì sao có suy nghĩ như vậy, nhưng nghĩ lại tình lang của mình hiện tại quả thực đang ở trong hoàn cảnh như đi trên băng mỏng, sớm ngày thoát thân về bên mình tự nhiên là điều cầu còn không được, bèn khẳng định nói với Hồng Cẩm: "Hồng lang, chàng yên tâm đi.

Sau khi trở về ta sẽ nói rõ với quân sư đại nhân, tin rằng ngài ấy nhất định sẽ không quên công thần này đâu." Sau đó hai người lại dặn dò nhau một số việc cần chú ý, rồi mỗi người quay về đại bản doanh của mình.

Nhưng trên đường trở về, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm lại có chút tâm sự nặng nề.

Mấy ngày nay, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng có chút phiền muộn, dường như có dự cảm không lành, vì vậy mới nói những chuyện này với Long Cát công chúa.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Long Cát công chúa,

trái tim đang treo lơ lửng của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng tạm thời hạ xuống.

Nhưng Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm không hề hay biết, những lời nói vừa rồi của hắn và Long Cát công chúa đều đã bị một người nghe lén.

Người này không ai khác, chính là Cửu Long Đảo Vương Ma đã theo dõi suốt quãng đường! "Hắc hắc, Hồng Cẩm giỏi lắm, trông cao ngạo như vậy mà lại là một kẻ ăn cây táo rào cây sung. 14.

Ta thật muốn xem lát nữa ta đem chuyện này nói cho Kim Linh Thánh Mẫu, ngươi sẽ ra sao!" Cửu Long Đảo Vương Ma cười khẩy một tiếng, rồi cũng thi triển độn quang rời khỏi đây.

Nhiệm vụ cấp bách của Cửu Long Đảo Vương Ma bây giờ là đi tìm Kim Linh Thánh Mẫu hoặc Văn Thái Sư, báo cho họ biết chứng cứ về việc Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm phản bội Triệt Giáo và Ân Thương.

Tin rằng sau khi làm xong những việc này, ngày chết của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm hẳn không còn xa.

Đến bây giờ, Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm lại không hề hay biết gì về tình cảnh của mình, vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, dẫn theo bộ phận quân đội Ân Thương mà mình chỉ huy quay trở lại doanh trại đại quân Ân Thương.

Ít lâu trước đó, Cửu Long Đảo Vương Ma phát hiện bí mật của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm đã sớm thi triển độn thuật về trước một bước đến doanh trại đại quân Ân Thương, và trực tiếp tìm đến thống soái đại quân Ân Thương là Văn Thái Sư. "Bẩm báo thống soái đại nhân, ngoài trướng có Cửu Long Đảo tiên nhân Vương Ma cầu kiến, có việc khẩn cấp muốn báo cáo." Lúc này trong lều thống soái, một lính gác truyền tin tức Cửu Long Đảo Vương Ma có việc

báo cáo cho thống soái Văn Thái Sư. "Việc khẩn cấp?

Cho hắn vào đi." Lúc này thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư đang nhìn sa bàn giữa lều diễn luyện trận pháp, đồng thời cũng đang tính toán làm thế nào để hoàn thành kế hoạch đó.

Đối với Cửu Long Đảo Vương Ma vốn không mấy để tâm, nhưng nghe nói đối phương có việc khẩn cấp muốn báo cáo, tự nhiên lập tức cho phép vào.

Không bao lâu sau, Cửu Long Đảo Vương Ma tiến vào, vừa gặp thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, liền nói một câu khiến đối phương kinh ngạc. "Vương Ma có việc quan trọng bẩm báo Văn Thái Sư." "Rốt cuộc có việc gì quan trọng?

Mau nói!" Là một lão tướng dày dạn sa trường, cảm giác của Văn Thái Sư cũng rất nhạy bén, mơ hồ dường như đã nhận ra điều gì đó.

Cửu Long Đảo Vương Ma không chút do dự, lập tức đem chuyện mình phát hiện nói cho thống soái Văn Thái Sư. "Văn Thái Sư, ta phát hiện Hồng Cẩm đã phản bội Triệt Giáo và Ân Thương!" "Cái gì?

Sao có thể?" Quả nhiên, vừa nghe câu này, ngay cả Văn Thái Sư trầm ổn cũng không nhịn được kinh ngạc, tiến lên truy vấn Cửu Long Đảo Vương Ma.

Cửu Long Đảo Vương Ma dám vạch trần Hồng Cẩm, tự nhiên cũng có đầy đủ chứng cứ, lập tức nói tiếp.

Lúc này trong lều thống soái của đại quân Ân Thương, Cửu Long Đảo Vương Ma đang đem những chuyện mình thấy liên quan đến Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm kể lại một năm một mười cho thống soái Văn Thái Sư. "Bẩm báo Văn Thái Sư, mấy ngày trước ta thấy Hồng Cẩm nửa đêm lén lút rời khỏi quân doanh đại quân Ân Thương.

Sau đó dưới sự quan sát ngầm của ta, phát hiện hắn thỉnh thoảng

dò la tin tức về lao phòng giam giữ Thổ Hành Tôn, vô cùng khả nghi." Nghe đến đây, Văn Thái Sư nhíu mày, vì tuy hắn cũng cảm thấy Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm có chút khả nghi, nhưng còn lâu mới đến mức gọi là phản bội.

Đồng thời Văn Thái Sư lại nghĩ đến việc quan hệ của Hồng Cẩm trong số đông đảo đệ tử Triệt Giáo là kém nhất, bèn suy đoán có phải có người muốn hãm hại đối phương hay không, ví như Cửu Long Đảo Vương Ma đang đứng đối diện.

Nhưng hiển nhiên Cửu Long Đảo Vương Ma không chỉ có chứng cứ như vậy, hắn liền nói tiếp: "Ngoài những việc này ra, ta vừa mới phát hiện Hồng Cẩm lại có tiếp xúc với đệ tử Xiển Giáo Long Cát công chúa, quan hệ của hai người không hề tầm thường, và đang bí mật mưu tính cứu Thổ Hành Tôn bị Văn Thái Sư ngài bắt giữ." Cửu Long Đảo Vương Ma nói đến đây, liền thi triển một bộ pháp quyết, ngay sau đó trước mặt Cửu Long Đảo Vương Ma và thống soái Văn Thái Sư xuất hiện một bức họa nổi lơ lửng.

Nhân vật chính trong bức họa này chính là cảnh Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm và Long Cát công chúa đang giao đàm.

Nguyên lai Cửu Long Đảo Vương Ma trước đó đã cân nhắc, nếu không có bất kỳ chứng cứ nào mà đi vạch trần bộ mặt thật của Hồng Cẩm, thì có thể sẽ không khiến thống soái Văn Thái Sư và Kim Linh Thánh Mẫu tin tưởng, vì vậy tốt nhất nên chuẩn bị sẵn chứng cứ.

Chứng cứ cuối cùng này, tự nhiên là bức họa Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm và Long Cát công chúa giao đàm.

Cửu Long Đảo Vương Ma biết rằng, với thần thông của thống soái Văn Thái Sư, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra bức họa này là thật hay giả.

Cửu Long Đảo Vương Ma liếc nhìn sắc mặt thống soái Văn Thái

Sư, phát hiện đối phương chỉ có vẻ mặt vô cảm, không có phẫn nộ cũng không có cảm xúc gì khác.

Chương 797

Nhưng điểm này là đủ rồi, vì hắn hiểu rõ, đây là lúc thống soái Văn Thái Sư thực sự tức giận.

Lúc này, bức họa mà Cửu Long Đảo Vương Ma ghi lại dừng lại ở cảnh Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm và Long Cát công chúa sau khi chia tay, dẫn quân đội quay về doanh trại đại quân Ân Thương, thống soái Văn Thái Sư vẫn mặt trầm như nước. "Văn Thái Sư, đây là chứng cứ bần đạo thu thập được về việc Hồng Cẩm phản bội chúng ta, xin hỏi ngài thấy thế nào?" Cửu Long Đảo Vương Ma thu lại bức họa, rồi hỏi như vậy.

Nghe vậy, thống soái Văn Thái Sư lại cười khẩy một tiếng, rồi lạnh lùng nói: "Có thể thế nào được, đương nhiên là phải để cho tên phản đồ Hồng Cẩm này trả giá đắt!

Nhưng chuyện này có thể lợi dụng được, ta cần phải thương lượng với sư phụ xem cụ thể nên xử lý thế nào." "Điều này là tự nhiên, xử trí Hồng Cẩm thế nào tự nhiên phải giao cho Kim Linh Thánh Mẫu đại nhân." Sư phụ của Văn Thái Sư chính là Kim Linh Thánh Mẫu, điều này không phải bí mật. "Ừm, chuyện này ngươi làm không tệ.

Lát nữa sau khi ta xin chỉ thị của sư phụ, hẳn sẽ ghi cho ngươi một công, và sẽ có thưởng.

Nhưng sau khi trở về đừng có rêu rao, không thể để Hồng Cẩm sớm nhận ra được!" Thống soái Văn Thái Sư nghiêm túc nói với Cửu Long Đảo Vương Ma, đồng thời cũng nhiều lần nhắc đến sư phụ của mình, hiển nhiên quyết định thế nào còn phải xem kế hoạch của Kim Linh Thánh Mẫu. "Điều này là tự nhiên, Văn Thái Sư yên tâm, ta nhất

định sẽ không để Hồng Cẩm phát hiện." "Tốt, ngươi lui xuống trước đi." "Vâng." Đợi Cửu Long Đảo Vương Ma lui khỏi liều, Văn Thái Sư mới hừ lạnh một tiếng: "Hừ, Hồng Cẩm giỏi lắm, lại dám phản bội sư môn!" Sau đó Văn Thái Sư lại lập tức đi tìm sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu và sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, và đem chuyện vừa rồi Cửu Long Đảo Vương Ma nói kể lại một lượt. "Sư phụ, sự việc là như vậy.

Hồng Cẩm hiện đã phản bội chúng ta, hiện không chỉ có tư tình với Long Cát công chúa, mà còn thường xuyên bí mật truyền những tình báo quan trọng của chúng ta cho đại quân Tây Kỳ!" Lúc này Kim Linh Thánh Mẫu và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sau khi nghe xong lời của Văn Thái Sư, đều cảm thấy chấn kinh và phẫn nộ.

Vạn lần không ngờ, lại có đồng môn đệ tử phản bội sư môn và mọi người. "Bản tọa không ngờ lại có kẻ to gan như vậy, tên Hồng Cẩm này ta nhất định phải tự tay tiễn hắn lên Phong Thần Bảng, còn có cả ả Long Cát công chúa kia nữa!" Là một trong tứ đại thủ tịch đệ tử của Thông Thiên giáo chủ Triệt Giáo, đồng thời cũng là nữ tiên đứng đầu, Kim Linh Thánh Mẫu bản thân đối với Triệt Giáo cũng trung thành tuyệt đối, lúc này nghe tin Hồng Cẩm phản bội sư môn, tự nhiên vô cùng phẫn nộ. "Sư phụ xin đừng nổi giận, đồ nhi có một cách." Lúc này, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bên cạnh dường như đã nghĩ ra điều gì đó từ việc Hồng Cẩm phản bội sư môn, tiến lên nói với sư phụ mình. "Ồ, có cách gì?

Cứ nói cho vi sư nghe." Kim Linh Thánh Mẫu tuy hiện tại đối với những việc làm của Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cảm thấy phẫn nộ, nhưng không mất đi lý trí, đối với lời của đồ đệ tự nhiên sẽ lắng nghe.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lộ vẻ suy tư, rồi nói: "Nếu Hồng Cẩm thật sự cùng Long Cát công chúa mưu tính cứu Thổ Hành Tôn, chúng

ta hoàn toàn có thể tương kế tựu kế, cố ý để Hồng Cẩm tự cho rằng có thể cùng người bên ngoài nội ứng ngoại hợp cứu được Thổ Hành Tôn, nhưng thực tế lại bố trí cạm bẫy, khiến chúng có đi mà không có về." Kim Linh Thánh Mẫu và thống soái Văn Thái Sư nghe đến đây, trên mặt đều lộ vẻ chợt hiểu ra.

Sau khi nghe lời của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, cả hai đều ý thức được rằng trong việc Hồng Cẩm phản bội này quả thực có những thứ có thể lợi dụng. "Ừm, quả thực như vậy.

Vậy thì chuyện này giao cho ngươi và sư huynh ngươi cùng thương nghị, đợi có một kế hoạch hoàn thiện thì báo cho ta." Mặc dù chuyện Hồng Cẩm phản bội khiến Kim Linh Thánh Mẫu rất tức giận, nhưng vì có việc quan trọng hơn cần xử lý, nên việc đối phó với Hồng Cẩm và những tiên nhân Xiển Giáo muốn giải cứu Thổ Hành Tôn, bà giao cho hai đồ nhi xử lý. "Đồ nhi tuân mệnh." Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đồng thanh nói, sau đó Kim Linh Thánh Mẫu rời khỏi liền đi lo việc của mình. .....

Khi trong doanh trại đại quân Ân Thương sắp bắt đầu một biến cố trong kế hoạch, thì ở hậu phương cách đó ngàn dặm, thành Triều Ca cũng sắp đón một trận phong ba bão táp.

Thành Triều Ca, trong một con hẻm nhỏ vô danh, ngũ sắc quang mang lóe lên, rồi trong con hẻm vốn không một bóng người xuất hiện ba người.

Ba người này không ai khác, chính là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên và hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng!

Cuối cùng cũng đã đến thành Triều Ca, kế hoạch của Thiên Đế Tần Hạo cũng sắp chính thức khởi động.

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, nơi đây kể từ sau trận giao chiến giữa Kim Linh Thánh Mẫu và hai vị Kim Tiên là Đạo Hạnh

Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân, vẫn chưa tiếp tục xảy ra chiến tranh quy mô lớn, chỉ có những cuộc đột kích và quấy rối quy mô nhỏ.

Nhưng dù là đại quân Ân Thương hay đại quân Tây Kỳ, cả hai bên đều biết tình hình này sẽ không kéo dài quá lâu, chẳng bao lâu nữa trận chiến tiếp theo sẽ lại bắt đầu!

Trước khi trận chiến tiếp theo bắt đầu, dù là Tây Kỳ hay Ân Thương đều phải chuẩn bị tương ứng.

Trong số các sự chuẩn bị, có lương thảo.

Cái gọi là ba quân chưa động, lương thảo đi trước.

Trong những chiến dịch quy mô lớn như vậy, nếu không có đủ lương thảo, thì có lẽ không cần người khác tấn công, phe mình có thể sẽ vì vấn đề lương thảo mà xuất hiện tình trạng quân tâm bất ổn.

Lúc đó kẻ địch không cần ra tay, phe không có lương thảo sẽ tự sụp đổ.

Phe Ân Thương có Trụ Vương là một hôn quân bạo ngược vô đạo, nhưng quốc lực hiện tại vô cùng sung túc, lương thảo càng không cần phải nói, có thể khiến đại quân Ân Thương không có bất kỳ nỗi lo hậu cần nào.

Phe đại quân Tây Kỳ thì không như vậy, bản thân đại quân Tây Kỳ mấy năm nay vừa mới bắt đầu phồn vinh dưới sự lãnh đạo của Tây Bá Hầu, những năm tháng trước đó vẫn luôn bị Ân Thương bóc lột đủ kiểu, triều cống các loại mỗi năm không thiếu.

Dù hiện tại Tây Kỳ muốn lật đổ Ân Thương, trở thành chủ nhân thiên hạ, nhưng vấn đề lương thảo và quốc lực là không thể tránh khỏi.

Nếu không thể xử lý tốt, thì có thể sẽ khiến đại quân Tây Kỳ chưa bắt đầu chinh chiến đã chết đói cả.

Đối với tình huống này, quân sư Khương Tử Nha tự nhiên không cho phép xảy ra, vì vậy việc sắp xếp lương thảo luôn là ưu tiên hàng đầu.

Bất kể là tuyến đường vận chuyển lương thảo, tuần tra dọc đường, đều vô cùng cẩn thận và dè dặt, để tránh xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

Nhưng những điều quân sư Khương Tử Nha có thể nghĩ đến, với tư cách là đối thủ, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư làm sao có thể không biết?

Văn Thái Sư thân là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, không chỉ có pháp lực vô cùng cao thâm, mà những năm tháng cầm quân đánh trận ở Ân Thương cũng khiến ông hiểu biết về binh pháp vô cùng sâu sắc.

Làm thế nào để đánh bại Tây Kỳ?

Về điểm này, trong lòng thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư đã sớm có suy nghĩ, trong đó cắt đứt lương thảo là một trong những chiến thuật.

Vì vậy, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư đã sớm, trước khi chiến tranh Tuyệt Long Lĩnh bắt đầu, phái người đi tìm và xác định tuyến đường vận chuyển lương thảo của đại quân Tây Kỳ.

Đừng nhìn quân sư Khương Tử Nha liệu sự như thần, tình hình của phe Tây Kỳ bản chất thực ra đang ở thế yếu, đặc biệt là sau khi trải qua hai trận đại chiến với Triệu Công Minh và Kim Linh Thánh Mẫu, thực lực tổng thể của phe này đã có sự suy giảm rõ rệt.

Trong tình huống này, quân sư Khương Tử Nha chỉ có thể tăng cường phòng ngự để tránh xảy ra bất trắc.

Nhưng cái gọi là phòng lâu ắt có sơ hở, quân sư Khương Tử Nha phòng thủ nghiêm ngặt, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư

vẫn có thể tìm ra điểm yếu của đại quân Tây Kỳ, đó chính là lương thảo!

Nơi đây, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái đã triệu hai người đến, hai người này không ai khác, chính là hai người còn lại của Cửu Long Đảo Tứ Thánh. 15.

Chương 798

Phân biệt là Cửu Long Đảo Dương Sâm và Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán, sau khi Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá chết, họ cũng vội vàng đến.

Chỉ là chưa kịp hàn huyên với Cửu Long Đảo Vương Ma, đã bị thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư gọi đến. "Dương Sâm (Cao Hữu Cán), tham kiến Văn Thái Sư." Lúc này, dù là Cửu Long Đảo Dương Sâm hay Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán, đều không biết huynh đệ tốt của mình Lý Hưng Bá đã bị người của Xiển Giáo giết chết.

Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư nhìn hai người trước mắt, cũng biết lời an ủi đều là vô ích, hiện tại điều quan trọng nhất là khơi dậy lại ý chí chiến đấu của họ, nếu không trong trận chiến sắp tới cũng khó có cơ hội giành thắng lợi triệt để trong đại kiếp này.

Vì thế, sau khi nói xong, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư tiếp tục nói: "Về việc huynh đệ của các ngươi, Lý Hưng Bá, bị ba tên Phá Trận Tam Kiệt của phe đối diện liên thủ hại chết, chắc các ngươi đã biết.

Nếu muốn báo thù cho Lý Hưng Bá, thì hãy đi cắt đứt đường lui của Tây Kỳ!" Nghe lời của thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư, Cửu Long Đảo Dương Sâm và Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán nhìn nhau, đều thấy được khát vọng báo thù cho huynh đệ mãnh liệt của đối phương, sau đó nói với Văn Thái Sư: "Được, hai huynh đệ chúng ta tuân mệnh, cụ thể xin Văn Thái Sư chỉ dạy chi tiết." "Ừm, vậy thì tốt.

Lát nữa ta sẽ gọi cả Cửu Long Đảo Vương Ma đến, để ba huynh đệ các ngươi cùng hành động.

Trận chiến trước đó xảy ra quá nhiều bất trắc, Vương Ma cũng suýt chết dưới tay tên Phá Trận Hàn Độc Long kia." Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư gật đầu, rồi nói như vậy.

Nghe câu này, trong mắt Cửu Long Đảo Dương Sâm và Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán đều lộ vẻ ngạc nhiên và may mắn, đồng thời cũng vô cùng hối hận.

Trước đó, Cửu Long Đảo Dương Sâm và Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán vì bản thân có một thần thông quan trọng cần bế quan tu luyện, bất đắc dĩ mới để Cửu Long Đảo Vương Ma và Cửu Long Đảo Lý Hưng Bá hai người ra chiến trường trước giúp Ân Thương giao chiến với đại quân Tây Kỳ.

Kết quả không ngờ, một lần đi đã khiến hai huynh đệ một chết một bị thương.

Nghĩ đến đây, cả Dương Sâm và Cao Hữu Cán đều hối hận không thôi. "Được rồi, kế hoạch cụ thể ta sẽ nói cho các ngươi bây giờ.

Đợi ba huynh đệ các ngươi hội hợp, thì ở sườn của đại quân Tây Kỳ chuẩn bị thi triển thần thông..." Ân Thương đại quân Văn Thái Sư cũng không trì hoãn thời gian, lập tức đem kế hoạch nói hết cho họ.

Hai huynh đệ nghe rất cẩn thận, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.
.....

Mấy ngày sau, phe đại quân Tây Kỳ lại đến lúc bổ sung lương thảo.

Mỗi khi đến lúc này, đều có binh lính canh gác dọc đường, để đảm bảo lương thảo quan trọng nhất có thể an ổn tiến vào doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Suy cho cùng, quốc lực của phe Tây Kỳ vẫn không bằng Ân Thương, duy trì chiến tranh quy mô vốn là việc hao người tốn của, việc thu gom lương thảo cũng vô cùng gian nan, phải sử dụng cẩn thận.

Nếu không phải vì mấy trận thắng đầu tiên đã tạo ra khí thế, e rằng hiện tại Tây Kỳ đã sớm bị buộc phải rút lui.

Nhưng khi những binh lính này chuẩn bị tiếp nhận lương thảo, thì ở ba hướng xung quanh doanh trại đại quân Tây Kỳ lại xuất hiện ba người.

Ba người này không ai khác, chính là ba huynh đệ còn lại của Cửu Long Đảo, phân biệt là Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Cán.

Hiện tại ba người đang đứng ở các hướng khác nhau của doanh trại đại quân Tây Kỳ, tự nhiên là chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo.

Lúc này bên ngoài doanh trại của đại quân Tây Kỳ, ba huynh đệ Cửu Long Đảo Dương Sâm, Cửu Long Đảo Vương Ma, Cửu Long Đảo Cao Hữu đã ngầm bao vây doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Nhưng tuy đã bao vây, họ lại không vội ra tay, mà lẳng lặng chờ đợi một thời cơ.

Thời cơ này vô cùng quan trọng, nếu không thể hoàn thành, thì kế hoạch tiếp theo rất khó hoàn thành.

Nhưng hiển nhiên Văn Thái Sư đã quyết định dùng kế hoạch này, tự nhiên sẽ không trì hoãn quá lâu.

Rất nhanh, doanh trại đại quân Tây Kỳ bắt đầu vang lên tiếng chuông báo động.

Chỉ thấy Kim Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên và Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh ba người dẫn quân đội bắt đầu tấn công doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Đối mặt với cuộc tấn công rầm rộ như vậy của đại quân Ân Thương, phe đại quân Tây Kỳ tự nhiên phải triển khai đối phó.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Kim Mao Hống ba người cũng dẫn binh ra đối đầu với phe đại quân Ân Thương.

Đối mặt với tình huống này, phe đại quân Tây Kỳ tuy có chút bất ngờ, nhưng không đến mức trở tay không kịp.

Về phương diện này, tự nhiên là nhờ vào sách lược và chỉ huy của quân sư Khương Tử Nha. "Hừ, phản quân Tây Kỳ không mau mau đầu hàng, có lẽ ta đại phát từ bi sẽ cho một con đường sống!" Lúc này, Ô Vân Tiên phụ trách đánh trận đầu đứng ở hàng đầu của đại quân Ân Thương, hét lớn về phía đại quân Tây Kỳ đang nghiêm trận chờ đợi phía trước.

Ô Vân Tiên bản thân pháp lực tu vi sâu không lường được, bản thể là con ngao cá Ô Vân mạnh mẽ, thân thể cường đại phối hợp với pháp lực khiến âm thanh của hắn truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Phe đại quân Tây Kỳ có quân kỷ rất tốt, cộng thêm đã quen với thần thông của tiên nhân, vốn dĩ sẽ không có phản ứng gì lớn.

Nhưng hiện tại đại quân Tây Kỳ trước đó đã thấy tiên nhân phe mình bại trận trước tiên nhân Ân Thương đối diện, nên lúc này nghe lời của Ô Vân Tiên, sắc mặt khó tránh khỏi có chút thay đổi.

Sắc mặt của các tướng lĩnh đại quân Tây Kỳ cũng vô cùng khó coi, ngay sau đó lập tức hạ quân lệnh để binh sĩ của mình không có suy nghĩ gì khác, chuyên tâm chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. "Hừ, Ô Vân Tiên đừng quá đắc ý.

Hôm nay bản đại gia sẽ dạy dỗ ngươi một bài học!" Kim Mao Hống trước đó đã giao thủ với Ô Vân Tiên, lúc này thấy đối phương

kiêu ngạo như vậy tự nhiên không vừa mắt, đồng thời lại có sự ra hiệu của Từ Hàng Đạo Nhân, lập tức đứng ra.

Nhưng dù sao đi nữa, việc Kim Mao Hống trước đó thua Ô Vân Tiên là sự thật.

Với tư cách là đối thủ, Ô Vân Tiên một lần nữa đối mặt với bại tướng dưới tay mình là Kim Mao Hống cũng không hề có chút sợ hãi, ngược lại vô cùng bình tĩnh nhìn đối phương, lộ ra vẻ mặt khinh thường. "Hắc hắc, chỉ bằng một tên bại tướng dưới tay mà cũng dám đấu với ta sao?

Nhận chiêu đi!" Ô Vân Tiên nguyên hình là ngao cá Ô Vân, tính cách vô cùng hiếu chiến, lúc này không chút do dự phát động tấn công về phía Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống đâu chịu né tránh?

Tự nhiên cầm cây xà beng thép của mình giao thủ với Ô Vân Tiên đang cầm chùy vàng tím.

Các tiên nhân đánh trận đầu của hai bên tự nhiên giao chiến trước tiên, những người còn lại cũng không rảnh rỗi.

Phe bên này, Kim Linh Thánh Mẫu và Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh giao thủ với Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn còn lại.

Trận chiến giữa hai bên ngay từ đầu đã định sẽ vô cùng kịch liệt.

Chương 799

"Từ Hàng Đạo Nhân, xem ra lần trước bị đánh sợ rồi nhỉ, bây giờ lại dám ra đây?" Kim Linh Thánh Mẫu một lần nữa giao thủ với Từ Hàng Đạo Nhân.

Sau lần giao thủ trước, Kim Linh Thánh Mẫu cũng không còn khách khí nữa, vừa lên đã lấy ra hai đại pháp bảo của mình!

Long Hổ Ngọc Như Ý và Phi Kim Kiếm!

Trong đó, pháp bảo Phi Kim Kiếm trước đó một kiếm đã đâm xuyên qua vai của Từ Hàng Đạo Nhân, hiện tại vết thương trên vai của Từ Hàng Đạo Nhân vẫn còn âm ỉ đau.

Phải biết Từ Hàng Đạo Nhân là một tiên nhân chính hiệu, một tu đạo giả cảnh giới Kim Tiên.

Cái gọi là Kim Tiên là gì?

Chỉ khi tu đạo giả đạt đến một cảnh giới rất cao của tiên đạo, mới xứng đáng với danh hiệu Kim Tiên.

Nhưng dù Từ Hàng Đạo Nhân có thực lực ở cấp độ Kim Tiên, vẫn không có cách nào với vết thương do kiếm lần đó.

Nguyên nhân xuất hiện tình huống này, tự nhiên là vì vết thương do Phi Kim Kiếm đâm xuyên qua Từ Hàng Đạo Nhân không phải là vết thương do kiếm thông thường.

Trên vết thương do kiếm trên vai Từ Hàng Đạo Nhân, còn sót lại một lượng lớn kiếm khí.

Những kiếm khí này như những lưỡi kiếm sắc bén, không ngừng cắt xé huyết nhục ở vết thương của Từ Hàng Đạo Nhân, ngăn cản vết thương lành lại.

Vì vậy, dù đến bây giờ, vết thương do kiếm trên vai của Từ Hàng Đạo Nhân vẫn chưa hoàn toàn lành lại.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng Từ Hàng Đạo Nhân cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Suy cho cùng, bà cũng không ngờ thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ một thanh Phi Kim Kiếm để lại kiếm khí cũng khiến bà tốn bao công sức mà không có cách nào!

Đến bây giờ, Từ Hàng Đạo Nhân đối mặt với sự tấn công của Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác, không còn cách nào khác cũng chỉ có thể cắn răng xông lên.

Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân lại cố gắng che giấu việc vết thương do kiếm chưa lành, suy cho cùng dễ bị Kim Linh Thánh Mẫu tóm được cơ hội. "Bớt nói nhảm đi, Kim Linh Thánh Mẫu, nhận chiêu đi!

Hôm nay nhất định phải khiến ngươi có đi mà không có về!" Từ Hàng Đạo Nhân gầm lên một tiếng, rồi cũng lấy ra hai đại pháp bảo của mình là Tử Kim Chuông và Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!

Hai vị nữ tiên cứ thế giao chiến với nhau, cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Bên kia, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cũng tìm được đối thủ của mình, cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn. "Hắc hắc, trước đó không giết được tên Phá Trận Long Tu Hổ kia, hôm nay lại có cơ hội giết được một Kim Tiên, cũng lời to rồi!" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn đang nghiêm trận chờ đợi đối diện, từ từ lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, đồng thời trực tiếp thi triển ra hình thái quỷ dị đã từng đánh bại Phá Trận Long Tu Hổ và Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lại thấy Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ

Thanh, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm, sát khí đằng đằng nói: "Tăng Trưởng Thiên Vương phải không?

Hôm nay ta sẽ báo thù cho đồ nhi của ta!" Nói xong, Đạo Hạnh Thiên Tôn cầm pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của mình tấn công về phía Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh. "Ồ, báo thù cho đồ nhi?

Không biết trong số những người mà Ma gia tứ huynh đệ chúng ta giết, người nào là đồ nhi của ngươi?" Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh cười khẩy một tiếng, rồi cũng cầm bốn món bảo vật của mình giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Bốn món bảo vật của Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh đều có uy danh lừng lẫy, phân biệt là Kim Cương Thanh Phong Kiếm, Bích Ngọc Tỳ Bà, Tiên Thiên Hỗn Nguyên Tán và Bạch Văn Đại Mãng Xà.

Những thứ này đều là bảo vật cấp Tiên Thiên pháp bảo!

Đồng thời, thần thông quỷ dị mà Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang sử dụng cũng vô cùng đáng sợ, giao thủ với Kim Tiên cũng không thành vấn đề.

Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh và Đạo Hạnh Thiên Tôn giao thủ.

Sở hữu bốn món bảo vật và toàn bộ thần thông của Ma gia tứ tướng, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh cứ thế giao đấu với Đạo Hạnh Thiên Tôn. 16.

Thực lực của hai bên đều rất mạnh, chiến trường lập tức trở nên vô cùng kịch liệt.

Cuộc giao thủ giữa Ô Vân Tiên và Kim Mao Hống bên kia cũng tương tự, hai bên vốn dĩ đã ngứa mắt nhau, chùy vàng tím và xà beng

thép va chạm tóe ra những tia lửa vô cùng chói mắt.

Ngược lại, trên một chiến trường khác lại xuất hiện tình huống vô cùng gian nan.

Từ Hàng Đạo Nhân tuy cũng đã dốc toàn lực muốn chiến thắng Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng khổ nỗi thực lực chênh lệch quá lớn, trên người Từ Hàng Đạo Nhân lại có thương tích, ảnh hưởng rất lớn đến chiến đấu.

Huống hồ trước đó Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn hai vị Kim Tiên liên thủ cũng không phải là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu, huống chi bây giờ chỉ có một mình Từ Hàng Đạo Nhân đối đầu với Kim Linh Thánh Mẫu, bị áp chế cũng là chuyện vô cùng bình thường. "Khốn kiếp, Từ Hàng Đạo Nhân chờ đó, ta lập tức đến giúp!" Đạo Hạnh Thiên Tôn bên này thấy Từ Hàng Đạo Nhân bị Kim Linh Thánh Mẫu áp chế, tự nhiên muốn đến giúp đỡ đối phương.

Nhưng đúng lúc này, thân thể của Đạo Hạnh Thiên Tôn đột nhiên dừng lại, giống như đột nhiên bị cứng đờ. "Hắc hắc, Đạo Hạnh Thiên Tôn, không phải ngươi muốn báo thù cho đồ đệ sao?

Bây giờ lại muốn đi giúp người khác?

Ta thấy bây giờ ngươi tự lo cho bản thân còn chưa xong đâu nhỉ?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh lại xuất hiện sau lưng Đạo Hạnh Thiên Tôn, cánh tay thứ hai bên tay phải cầm Kim Cương Thanh Phong Kiếm đâm về phía tim sau lưng của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nếu Kim Cương Thanh Phong Kiếm thật sự đâm trúng tim của Đạo Hạnh Thiên Tôn, thì Kim Cương Thanh Phong Kiếm sắc bén và kiếm khí sẽ lập tức hủy diệt trái tim của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Cứ như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ chết giống như đồ đệ của hắn, Phá Trận Tiết Ác Hổ.

Nhưng ngay khi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh định tái diễn bi kịch trước đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại đột nhiên động! *Ầm ầm ầm!* Thiên Tôn Hàng Ma Xử vung mạnh, trực tiếp đập về phía thân thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh. "Cái gì?

Sao lại như vậy?" Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này, lập tức từ bỏ tấn công chuyển sang phòng thủ để đỡ Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Nhưng hiển nhiên Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh không hiểu rõ uy lực của pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn mạnh đến mức nào, lại dám đỡ cứng một đòn. *Ầm ầm!* Thân thể của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, có thể thấy bốn cánh tay của hắn đều bị thương ở mức độ khác nhau.

Chương 800

Hiển nhiên, thần thông quỷ dị của Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh cũng không thể ngăn cản được Thiên Tôn Hàng Ma Xử mạnh mẽ như vậy! 17.

Nhưng trong tình huống khó khăn mới phản công được, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không thử thừa thắng xông lên, mà lập tức vội vã đến chỗ Từ Hàng Đạo Nhân, vì hắn phát hiện Từ Hàng Đạo Nhân đang bị áp chế không ngừng.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh tuy chịu một đòn của cây xử, nhưng lại không cam tâm để Đạo Hạnh Thiên Tôn đắc ý như vậy.

Trên mặt lộ ra vẻ âm trầm, hắn định đuổi theo Đạo Hạnh Thiên Tôn để ngăn cản hành động của đối phương.

Nhưng đúng lúc này, hai người lại xuất hiện trước mặt Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, không nói một lời liền tấn công hắn!

Hai người này không ai khác, chính là Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long!

Sau bao nhiêu ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thương thế trên người hai người cũng đã hồi phục được bảy tám phần, đồng thời hai người liên thủ có thể cùng Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đánh một trận.

Huống hồ vừa rồi Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh bị sư phụ của Phá Trận Hàn Độc Long là Đạo Hạnh Thiên Tôn dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử đánh bị thương, hai huynh đệ đối đầu với Ma Lễ Thanh, phần thắng nghiễm nhiên lớn hơn mấy phần. "Ha ha, sư phụ

vừa chạy thoát, bây giờ đồ đệ lại vội vàng đến nộp mạng sao?

Cũng tốt, để ta tiễn hai ngươi lên đường trước!" Hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn đã đi giúp Từ Hàng Đạo Nhân, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh phát hiện đối thủ không chỉ đổi người, mà hai người này không những không hề sợ hãi, ngược lại còn lộ ra nụ cười. "Bớt nói nhảm đi, Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh, hôm nay phải lấy mạng của ngươi!" Phá Trận Hàn Độc Long hừ lạnh một tiếng, rồi thi triển ra áo giáp nanh vuốt đen kịt, một chiêu Hư Không Tê Liệt Trảo đánh về phía Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Bên kia, Phá Trận Long Tu Hổ tuy không nói một lời, nhưng đã thi triển ra thần thông Bạch Hổ Long Huyền, cùng với Phá Trận Hàn Độc Long tấn công về phía Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đối mặt với sự tấn công liên thủ của hai người không hề có chút sợ hãi, ngược lại gầm lên một tiếng, rồi bốn cánh tay cầm bảo vật đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh này lại đồng thời kích phát toàn bộ uy lực của bốn món bảo vật, xem ra thật sự muốn giết chết hai người trước mặt. *Ầm ầm!* .....

Chiến trường bên này đánh vô cùng kịch liệt, người đang âm thầm quan chiến cũng không nhịn được có chút kích động.

Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán là một trong số đó, hắn vừa nhìn đã thấy Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Long Tu Hổ đang giao chiến với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Sau khi nói chuyện với Cửu Long Đảo Vương Ma, hắn biết được huynh đệ của mình, Lý Hưng Bá, đã bị đối phương âm mưu giết chết.

Không chỉ giết chết Lý Hưng Bá, còn nuốt chửng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể hắn, khiến Lý Hưng Bá thi

cốt không còn!

Mối thù sâu như biển máu này, làm sao có thể khiến Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán không hận đến xương tủy?

Nhưng ngay khi Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán đang kích động, Cửu Long Đảo Vương Ma bên cạnh lại nắm chặt lấy hắn. "Tam đệ, đừng vội.

Ta biết ngươi và Lý Hưng Bá bình thường tình cảm sâu đậm nhất, nhưng bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.

Lát nữa chỉ cần việc Văn Thái Sư giao cho chúng ta làm thành công, là có thể khiến tất cả bọn chúng phải chôn cùng Lý Hưng Bá!" "Đúng vậy, nhị ca cũng khuyên đệ đừng quá vội.

Lát nữa ra tay vào thời điểm mấu chốt, tuyệt đối hữu dụng hơn bây giờ xông ra nhiều!" Lúc này, Cửu Long Đảo Dương Sâm cũng xuất hiện bên cạnh Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán.

Hai người ca ca đều khuyên như vậy, thân là tam đệ, Cửu Long Đảo Cao Hữu Cán hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại cảm xúc mới nói: "Được, ta nghe lời hai vị ca ca, chờ đến thời cơ tốt nhất mới ra tay!" Thấy cảm xúc của huynh đệ cuối cùng cũng ổn định lại, Dương Sâm và Vương Ma mới yên tâm.

Ngay sau đó, bóng dáng của hai người cũng tan biến tại chỗ. 18.

Thì ra bất kể là Cửu Long Đảo Dương Sâm hay Cửu Long Đảo Vương Ma, vừa rồi nói chuyện đều dùng ảo ảnh, chân thân của họ đều đang mai phục ở các vị trí khác nhau của đại quân Tây Kỳ.

Theo kế hoạch của thống soái đại quân Ân Thương là Văn Thái Sư, đầu tiên để ba người đảo Cửu Long mai phục sẵn ở ba hướng doanh địa của đại quân Tây Kỳ, sau đó lại để sư phụ của mình là Kim Linh Thánh Mẫu dẫn người tấn công đại quân Tây Kỳ.

Hướng tấn công lại chính là hướng còn trống mà ba người đảo Cửu Long không thể mai phục.

Nếu kế hoạch cứ tiến hành như vậy, đợi đến lúc cần ra tay, Dương Sâm, Vương Ma, Cao Hữu Càn của đảo Cửu Long tự nhiên sẽ đồng thời thi triển thần thông, hoàn thành kế hoạch.

Bất luận là Vương Ma, Dương Sâm hay Cao Hữu Càn của đảo Cửu Long, tất cả đều đang chờ đợi khoảnh khắc báo thù cho huynh đệ.

Toàn bộ kế hoạch cho đến hiện tại đều vô cùng thuận lợi, thậm chí còn phát huy vượt ngoài mong đợi.

Có thể thấy lúc này trên chiến trường, Kim Linh Thánh Mẫu vẫn thành công khắc chế được cuộc tấn công liên thủ của Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Vốn dĩ Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu, bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân còn mang thương tham chiến, có thể kiên trì đến hiện tại đã là chuyện vô cùng may mắn. 19.

Cứ thế này, theo thời gian trôi qua, chiến cục bên phía Tây Kỳ cũng vô cùng bất lợi.

Ở một bên khác, Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long đang giao thủ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, sau khi tung ra thần thông át chủ bài của mình, thực lực của cả hai đều tăng mạnh, chu toàn với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh không thành vấn đề.

Ô Vân Tiên ở bên kia đã biết trước kế hoạch từ Văn Thái Sư, cho nên lúc ra tay không vội vã tấn công, đánh qua đánh lại với Kim Mao Hống.

Vì vậy, xem ra bên phía Kim Mao Hống lại là nơi đánh kịch liệt nhất trong phe Tây Kỳ.

Ngoài việc các tiên nhân đang giao thủ, trên một chiến trường khác, binh sĩ đại quân Ân Thương và binh sĩ đại quân Tây Kỳ đang tiến hành cuộc chém giết kịch liệt.

Mặc dù đại quân Tây Kỳ vì nguyên nhân trước đó mà sĩ khí có phần tổn hại, nhưng các tướng quân thống lĩnh đều là những nhân tài có năng lực, lập tức khiến binh sĩ Tây Kỳ vực lại tinh thần, cùng binh sĩ đại quân Ân Thương đánh tới lui không ngừng, trong đó công lao lớn nhất tự nhiên thuộc về Vũ Cát tướng quân.

Vũ Cát tướng quân tuy là đệ tử của quân sư Khương Tử Nha, nhưng bản thân chỉ là một người phàm, không tu luyện bất kỳ thần thông đạo pháp nào, do đó không thể tham gia vào cuộc tranh đấu giữa các tu đạo giả, nhưng năng lực chỉ huy quân đội và tác chiến của ông thì không thể nghi ngờ, vô cùng mạnh mẽ.

"Giết a!" Tiếng chém giết vang lên không ngớt, đồng thời hòa lẫn với mùi máu tươi và khói thuốc súng gay mũi.

Nhưng thứ mùi này đối với những binh sĩ của đại quân Ân Thương và Tây Kỳ, ngược lại càng kích thích huyết tính của họ, từng người một đều giết đến đỏ mắt, hận không thể chém bay đầu kẻ địch!

Phải biết rằng bất luận là Ân Thương hay Tây Kỳ, trên chiến trường, cách tính quân công tốt nhất cho binh sĩ chính là dựa vào đầu người, một binh sĩ giết được bao nhiêu người thì quân công của họ sẽ bấy nhiêu, nếu người bị giết càng quan trọng, quân công cũng sẽ càng lớn.

Lúc này trong doanh địa đại quân Ân Thương, thống soái Văn Thái Sư và sư đệ Dư Nguyên cũng đang quan sát trận chiến này, thống soái Văn Thái Sư nhìn thấy cảnh tượng hiện tại cuối cùng cũng hài lòng

gật gật đầu.

Chương 801

"Văn sư huynh thật liệu sự như thần, xem ra bây giờ mọi chuyện đều đang tiến hành theo kế hoạch, đến lúc đó cho dù không cần đến kế hoạch kia, chúng ta cũng có thể triệt để đánh tan đại quân Tây Kỳ." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đứng bên cạnh, trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng, dường như đã thấy được cảnh tượng đại quân Ân Thương đánh bại đại quân Tây Kỳ.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nói như vậy tự nhiên không phải vì kiêu ngạo, hiện tại trên chiến trường bọn họ xác thực chiếm ưu thế, đặc biệt là sư phụ của ông Kim Linh Thánh Mẫu thần thông kinh người, vẫn có thể vững vàng áp chế hai vị Kim Tiên!

Nhưng ai ngờ thống soái Văn Thái Sư bên cạnh lại lắc lắc đầu, phủ định lời của sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Ngay lúc Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có chút không hiểu, thống soái Văn Thái Sư cuối cùng mới nói: "Sư đệ, ngươi sai rồi, vì ngươi đã quên mất một người." Nghe đến đây, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trên mặt trước tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại bừng tỉnh, thăm dò hỏi: "Lẽ nào người sư huynh nói chính là Khương Tử Nha?" "Đúng vậy, ta biết lão đối thủ đó không phải loại người cam tâm chịu kết cục như vậy, tiếp theo hắn nhất định sẽ dùng đến một lá bài tẩy, đến lúc đó kế hoạch của ta thành công, không chỉ có thể cắt đứt nguồn cung cấp lương thảo của hắn, đồng thời còn có thể ép hắn tung ra một lá bài tẩy, chẳng phải là nhất tiễn song điêu sao?" Đôi mắt tang thương của thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư trước tiên quét qua chiến trường của các tu đạo giả, tiếp đó là cuộc chém giết của quân đội phàm nhân, cuối cùng mới nhìn về phía doanh địa đại quân Tây Kỳ ở xa!

Ngay từ đầu, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư đã đặt mục tiêu rất rõ ràng, đó là phải hủy diệt doanh địa đại quân Tây Kỳ đối diện, vây chết đối phương!

Cho đến hiện tại, kế hoạch đều vô cùng thuận lợi... ...

Nhưng tình hình hiện tại đối với đại quân Tây Kỳ lại không mấy lạc quan, ở trong quân doanh, Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh mấy lần muốn ra tay, nhưng đều bị quân sư Khương Tử Nha bên cạnh ngăn lại.

"Quân sư đại nhân, vì sao không để ta đi giúp Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn?

Tình hình của hai người họ hiện giờ vô cùng khó khăn." "Không được, cho dù ngươi đi, tình hình cũng sẽ không tốt hơn được bao nhiêu, thực lực của Kim Linh Thánh Mẫu mạnh hơn nhiều so với dự liệu của chúng ta.

Thực lực của ngươi còn chưa đạt đến cảnh giới Kim Tiên, sao có thể là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu?

Cho dù thật sự để ngươi đi, cũng chỉ là thêm phiền phức cho Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn mà thôi." Quân sư Khương Tử Nha tự nhiên không chút khách khí từ chối thỉnh cầu của Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh, tuy cục diện hiện tại vẫn căng thẳng, nhưng ông vẫn giữ được trạng thái bình tĩnh.

"Ai, bây giờ chúng ta có thể làm gì đây?"... ...

Thực ra quân sư Khương Tử Nha tự nhiên biết Độ Ách Chân Nhân đang lo lắng, ông cũng có lá bài tẩy để giải quyết nguy cục này chưa sử dụng, nhưng không biết vì sao trong lòng ông luôn có một cảm giác bất an... ...

Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn lại một lần nữa bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh bay.

Có thể thấy, xung quanh Kim Linh Thánh Mẫu có một hư ảnh rồng và một hư ảnh hổ lượn lờ, vừa rồi Kim Linh Thánh Mẫu đã kích phát thần thông Long Hổ Ngọc Như Ý, một lần triệu hồi ra cả hai hư ảnh rồng và hổ, thành công đánh lui Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

"Ha ha, Từ Hàng Đạo Nhân, nếu ta không đoán sai, vết kiếm thương trên người ngươi bây giờ vẫn chưa lành hẳn phải không?

Với trạng thái hiện tại của ngươi mà cũng đòi đấu với ta?

Không khỏi quá tự tin rồi đấy?" Kim Linh Thánh Mẫu đôi mắt phượng xinh đẹp liếc nhìn Từ Hàng Đạo Nhân, lạnh lùng nói.

Lúc này trên chiến trường, Kim Linh Thánh Mẫu đã thành công đánh bại Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

"Hừ, bây giờ cho các ngươi đòn cuối cùng, để khỏi lỡ thời thần lên Phong Thần Đài!" Sát khí trong mắt Kim Linh Thánh Mẫu sôi trào, đồng thời Long Hổ Ngọc Như Ý và Phi Kim Kiếm trong tay lại một lần nữa nhắm vào Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Phải biết rằng bây giờ cả Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn đều đã bị thương, đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ tiếp theo của Kim Linh Thánh Mẫu, họ căn bản không có bất kỳ năng lực chống cự nào.

"Ha ha, thấy chưa, chủ nhân của ngươi sắp bị sư tỷ của ta giết rồi!

Nhưng yên tâm đi, lát nữa ngươi cũng sẽ gặp lại Từ Hàng Đạo Nhân trên Phong Thần Đài!

Bây giờ để ta tiễn ngươi lên đường nhé!" 20.

Ô Vân Tiên cũng chú ý đến chiến cục bên phía Kim Linh Thánh Mẫu, lúc này càng đắc ý nói với Kim Mao Hống.

"Khốn kiếp, đừng có mừng vội!" Kim Mao Hống nghe vậy liền gầm lên một tiếng, muốn hất văng Ô Vân Tiên để đi giúp Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng lập tức bị Ô Vân Tiên giữ chặt, căn bản không làm được gì.

Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long ở bên kia cũng vậy, bây giờ còn chưa đánh bại được Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh, làm sao có cơ hội đi giúp đỡ?

Cùng lúc đó, trong doanh địa của đại quân Tây Kỳ, quân sư Khương Tử Nha thấy vậy cũng đành phải tung ra lá bài tẩy của mình!

Chỉ thấy trong tay quân sư Khương Tử Nha lóe lên bạch quang, hiện ra năm viên ngọc châu, năm viên ngọc châu mỗi viên một màu sắc, trên đó có quang mang lưu chuyển, trông vô cùng phi phàm.

"Đây là...

Tiên Thiên chi vật!" Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh đứng bên cạnh lập tức chú ý đến hành động của quân sư Khương Tử Nha, sau khi nhìn thấy thì kinh ngạc thốt lên.

Tiên Thiên chi vật, quân sư Khương Tử Nha lại cùng lúc lấy ra năm viên ngọc châu như vậy!

Phải biết rằng Tiên Thiên chi vật đều là những trân bảo vô cùng hiếm có quý giá, tu đạo giả nếu không có phúc duyên thiên đại thì không thể nào sở hữu được, nhưng bây giờ quân sư Khương Tử Nha lại một lúc lấy ra năm viên ngọc châu như vậy!

Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh vốn cũng không tin vào mắt mình, nhưng ông hiểu rõ thần thức của mình sẽ không lừa dối ông, lúc này trong lòng bàn tay quân sư Khương Tử Nha thật sự có năm viên ngọc

châu cấp bậc Tiên Thiên chi vật.

Nhưng đối mặt với sự kinh ngạc của Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh, quân sư Khương Tử Nha lại không có thời gian đáp lại, thở dài một hơi rồi nói: "Ngũ Hành Lưu Ly Ngọc Châu bản thân nó quá mức trân quý, mỗi một viên đều là độc nhất vô nhị trên thế gian, nhưng lại chỉ có thể sử dụng một lần, nếu lần này dùng rồi thì ta sẽ vĩnh viễn mất đi Ngũ Hành Lưu Ly Ngọc Châu." Lời tuy nói vậy, nhưng quân sư Khương Tử Nha hiển nhiên sẽ không vì năm viên ngọc châu mà từ bỏ những chiến lực cuối cùng bên mình.

Thế là chỉ thấy quân sư Khương Tử Nha đem năm viên Ngũ Hành Lưu Ly Châu trong tay ném lên trời, tức thì có thể thấy Ngũ Hành Lưu Ly Châu hóa thành năm đạo lưu quang tiến vào trong cơ thể năm vị tu đạo giả Xiển Giáo đang tham chiến.

Năm vị tu đạo giả Xiển Giáo không phải ai khác, chính là Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh trọng thương, cùng với Phá Trận Long Tu Hổ, Phá Trận Hàn Độc Long và Kim Mao Hống!

Ầm ầm ầm!

Ánh sáng chói mắt nổ tung trước mặt các tu đạo giả Triệt Giáo, đồng thời kèm theo năng lượng mạnh mẽ, khiến họ không thể không lùi lại.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu lại không hề lùi bước, ngược lại tiến lên một bước, dùng Phi Kim Kiếm trong tay chém về phía màn sáng ngũ sắc phía trước!

Ầm long!

Cùng với nhát chém của Phi Kim Kiếm, chỉ thấy màn sáng ngũ sắc chắn trước mặt trực tiếp bị chém ra một vết nứt, nhưng sau vết nứt

đã sớm có người đang chờ!

"Hả?" Người đầu tiên phát ra nghi vấn là Ô Vân Tiên, hắn liếc mắt đã thấy cảnh tượng sau màn sáng, dường như không ngờ lại như vậy, liền có chút kinh ngạc nói.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Kim Linh Thánh Mẫu không để lộ cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nhìn về màn sáng trước mắt.

Đợi màn sáng tan đi, năm người hiên ngang đứng trước mặt Kim Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên, Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Chương 802

Năm người đó không phải ai khác, chính là năm người lúc trước: Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Kim Mao Hống, Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long!

Nhưng khác với lúc trước, trạng thái của họ trở nên vô cùng kỳ quái, khí tức của gần như mỗi người đều trở nên vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là những tu đạo giả vốn có cảnh giới tương đối yếu như Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, tu vi tăng lên rất nhiều.

Còn Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, tuy mức độ tăng tu vi không bằng Phá Trận Long Tu Hổ và Phá Trận Hàn Độc Long, nhưng thương thế trên người lại hoàn toàn bình phục!

Nói cách khác, bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn không chỉ thương thế hoàn toàn bình phục, mà thực lực cũng đã tăng cường rất nhiều.

Đối mặt với cảnh tượng này, Kim Linh Thánh Mẫu chậm rãi nói ra một câu: "Đây là sức mạnh của Tiên Thiên chi vật sao?

Lại có thể khiến các ngươi tạm thời có được sức mạnh mạnh mẽ như vậy." Ô Vân Tiên bên cạnh vốn đang kinh ngạc vì thực lực của những người này tăng lên, nhưng sau khi nghe Kim Linh Thánh Mẫu nói đến Tiên Thiên chi vật mới lộ ra vẻ hiểu rõ.

Thực ra không chỉ mấy người họ kinh ngạc, mà cả Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn ở phía đối diện cũng không ngờ quân sư Khương Tử Nha lại giấu một lá bài tẩy như vậy.

Nhưng như vậy cũng là chuyện tốt, dù sao cũng giúp họ tạm thời giải quyết được khốn cảnh hiện tại.

“Bớt nói nhảm đi, chịu chết đi Kim Linh Thánh Mẫu!” Từ Hàng Đạo Nhân biết rằng sự tăng cường thực lực của bọn họ không thể duy trì trong thời gian dài, phải tốc chiến tốc thắng mới có thể đảm bảo thắng lợi.

“Hừ, sử dụng Tiên Thiên chi vật thì đã sao, cũng không phải là đối thủ của ta!” Kim Linh Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó triệu hồi ra pháp bảo của mình là Thất Hương Xa.

Hiển nhiên, ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu cũng biết thực lực đối phương đã tăng lên không ít, vì vậy cũng lấy ra pháp bảo thứ ba của mình.

Hai bên lại một lần nữa giao chiến, kịch liệt hơn lúc bắt đầu.

Năm người bên phía Xiển Giáo thực lực tăng mạnh, mà nguyên nhân của tất cả chỉ là năm viên ngọc châu nhỏ bé.

Đối mặt với tình huống này, thống soái Văn Thái Sư trong doanh địa đại quân Ân Thương lại lộ ra một nụ cười hài lòng.

Bởi vì thống soái Văn Thái Sư biết, hôm nay có thể ép quân sư Khương Tử Nha tung ra một hậu thủ thì đã là lời rồi, huống chi tiếp theo còn có kế hoạch phải thực thi, đến lúc đó chính là thời khắc đại quân Tây Kỳ bại vong!

“Chậc chậc, không ngờ quân sư Khương Tử Nha lại có Tiên Thiên chi vật mạnh mẽ như vậy, nhưng xem ra chỉ có thể dùng một lần.” Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Tần Hạo cũng xem với vẻ hứng thú.

“Nhưng Khương Tử Nha dù đã lấy ra bảo vật như Ngũ Hành Lưu Ly Châu, vẫn chưa tìm ra mấu chốt của vấn đề, cứ thế này sẽ phải chịu thiệt thôi!” Thiên Đế Tần Hạo nhìn cảnh tượng trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, đặc biệt chú ý đến dáng vẻ năm người sau khi có được sức mạnh từ Tiên Thiên chi vật Ngũ Hành Lưu Ly Châu mà đại

sát tứ phương, càng cười khẽ một tiếng.

Lúc này trong Thiên Đình, phần lớn mọi người đều đã bị Trưởng Tôn Vô Ưu phái đi làm việc, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng đã đưa hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đến Triều Ca thành, bây giờ cơ bản chỉ còn lại một mình hắn ở đây. 21.

Dường như lời của Thiên Đế Tần Hạo đã được ứng nghiệm, trên Tuyệt Long Lĩnh, các tu đạo giả hai bên đã triển khai một trận giao chiến kịch liệt.

Tuy các tu đạo giả bên Tây Kỳ muốn nhân lúc sức mạnh của Tiên Thiên chi vật Ngũ Hành Lưu Ly Châu vẫn còn để đánh bại các tu đạo giả Ân Thương do Kim Linh Thánh Mẫu cầm đầu, nhưng hiển nhiên đã thất bại!

Trận chiến vẫn luôn bị các tu đạo giả Ân Thương cố ý kéo dài, cuối cùng đã xuất hiện một cơ hội để thống soái Văn Thái Sư quyết định ra tay!

Chỉ thấy quang mang trên người Đạo Hạnh Thiên Tôn lóe lên, ngay sau đó khí tức bắt đầu giảm xuống, xem ra sức mạnh của Ngũ Hành Lưu Ly Châu đã bắt đầu tiêu tan.

Cảnh tượng tương tự cũng bắt đầu xuất hiện trên người bốn người còn lại, cho thấy sức mạnh mà Tiên Thiên chi vật Ngũ Hành Lưu Ly Châu mang lại đã đến lúc kết thúc!

"Ha ha, cơ hội của các ngươi hết rồi!" Ô Vân Tiên càng trực tiếp cười lớn một tiếng, vô cùng kiêu ngạo nói.

Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh bên cạnh cũng vậy, nhìn đối thủ với vẻ vô cùng khinh miệt.

"Có thể ra tay rồi!

Không cần nương tay với ta, toàn lực ứng phó đi!" Vào lúc này,

thống soái Văn Thái Sư cuối cùng cũng đợi được cơ hội thuộc về mình, lập tức truyền âm cho Dương Sâm, Vương Ma, Cao Hữu Càn của đảo Cửu Long lệnh ra tay.

Ong ong ong!

"Tuân lệnh!" Ba người đảo Cửu Long đã sớm chờ đợi cơ hội này, sao có thể không toàn lực ứng phó?

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển nhanh chóng, ngay sau đó mỗi người ở ba hướng khác nhau kết thành một pháp trận huyền ảo!

Ầm ầm ầm!

Có thể thấy, trên mặt đất doanh địa đại quân Tây Kỳ bắt đầu nổi lên hồng quang, ngay sau đó có thể thấy từng đạo hào rãnh xuất hiện xung quanh, cùng lúc đó, lương thảo sắp được vận chuyển vào doanh địa đại quân Tây Kỳ cùng với binh sĩ hộ tống đều bị tiêu diệt trước thần thông này!

"Không hay rồi, trúng kế rồi!" Lúc này trong doanh địa đại quân Tây Kỳ, quân sư Khương Tử Nha lập tức chú ý đến âm mưu của ba người đảo Cửu Long, trong lúc cấp bách muốn ra tay ngăn cản đối phương.

Nhưng mọi chuyện đã muộn, đồng thời đại quân Tây Kỳ trên chiến trường thấy doanh địa nhà mình xuất hiện động tĩnh như vậy cũng rối loạn.

Là kẻ địch, đại quân Ân Thương sao có thể bỏ qua cơ hội này, dễ dàng đẩy lùi đám quân Tây Kỳ.

"Không ổn, lão sư gặp chuyện rồi!

Truyền lệnh xuống, toàn quân rút lui!" Lúc này Vũ Cát tướng quân cũng phát hiện ra sự bất thường ở doanh địa đại quân Tây Kỳ phía sau, đồng thời cũng ý thức được quân tâm đã tan rã không thể đánh

tiếp, do đó quả quyết hạ lệnh rút lui.

Cùng lúc đó, quan truyền lệnh bên phía đại quân Tây Kỳ cũng truyền đến tin tức rút lui về phòng thủ, không hề sai khác so với phán đoán của Vũ Cát tướng quân.

Thế là đại quân Tây Kỳ toàn bộ bắt đầu rút lui, nhưng đại quân Ân Thương phía sau sao có thể dễ dàng buông tha, tự nhiên đuổi theo.

Nhìn đám quân Ân Thương kiêu ngạo này, Vũ Cát tướng quân cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu trên chiến trường đối mặt với những binh sĩ Ân Thương chỉ biết đuổi theo người này, ông có thể lập tức bố trí một cạm bẫy khiến chúng có đi không có về.

Nhưng bây giờ ông không thể làm vậy, Vũ Cát tướng quân phải nhanh chóng quay về tăng viện cho doanh địa đại quân Tây Kỳ.

Lệnh rút lui tự nhiên cũng bao gồm các tu đạo giả Tây Kỳ, họ còn cảm nhận được sự bất thường ở đại bản doanh phía sau trước cả quân đội phàm nhân.

"Mau đi, phía sau có chuyện!" Từ Hàng Đạo Nhân tuy là nữ tiên, nhưng trong cách xử lý sự việc lại vô cùng quả quyết, sau khi cảm nhận được sự bất thường liền lập tức dẫn người bắt đầu rút lui.

Kim Linh Thánh Mẫu phía sau cũng không có cách nào giữ lại những người một lòng muốn chạy trốn, chỉ có thể mặc cho họ quay về doanh địa Tây Kỳ.

Nhưng dù vậy, kế hoạch đã hoàn thành, để cho những tiên nhân này quay về cũng không có vấn đề gì.

Lúc này trong doanh địa đại quân Tây Kỳ, loạn thành một nồi cháo, có thể thấy không ít thổ nhân từ dưới đất chui lên, bắt đầu tấn công bừa bãi binh sĩ Tây Kỳ.

Binh sĩ Tây Kỳ hoảng hốt không kịp phản ứng, bị đám thổ nhân

đao thương bất nhập giết chết một mảng lớn.

May mà Độ Ách Chân Nhân Lý Tĩnh kịp thời lấy ra pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp, dựa vào thần thông của pháp bảo mới biến đám thổ nhân đó thành đất bùn bình thường.

Chương 803

Nhưng đó chỉ là trị ngọn không trị gốc, rất nhanh xung quanh lại xuất hiện những thổ nhân mới tấn công họ.

May mà lúc này chủ lực tu đạo giả và đại quân Tây Kỳ đều đã quay về, bắt đầu dọn dẹp đám thổ nhân này.

Rất nhanh, đám thổ nhân đều bị dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng trên mặt quân sư Khương Tử Nha lại không có chút vui mừng nào, bởi vì ông nhìn thấy đại quân Ân Thương đã bao vây chặt doanh địa của mình, đồng thời cắt đứt đường tiếp tế lương thảo!

Đồng thời có thể thấy dưới chân đám quân Ân Thương có những đường vân màu máu, những đường vân màu máu này nối liền với nhau tạo thành một pháp trận khổng lồ.

Tuy tạm thời không biết pháp trận khổng lồ này có tác dụng gì, nhưng quân sư Khương Tử Nha biết tình hình hiện tại đối với mình vô cùng bất lợi.

Trong mấy ngày tiếp theo, đại quân Ân Thương đều không vội vàng tấn công đại quân Tây Kỳ, ngược lại bắt đầu an doanh lập trại trong vòng vây xung quanh, hiển nhiên là định ổn định trận địa trước.

Trong thời gian này, Khương Tử Nha đã nhiều lần phái quân đội đi đột phá vòng vây và ngăn cản đối phương, nhưng không có ngoại lệ nào đều thất bại.

Không phải vì thời cơ và kế hoạch của quân sư Khương Tử Nha chọn không đủ khéo léo, mà vì đại quân Ân Thương có pháp trận huyết văn kia.

Thông qua trận pháp này, họ có thể ngay lập tức cảm nhận được

động tĩnh của đại quân Tây Kỳ, từ đó chuẩn bị sẵn mai phục.

Cứ như vậy, quân đội mà quân sư Khương Tử Nha phái ra tự nhiên có đi không có về, càng đừng nói đến đột phá vòng vây.

Thời gian cứ thế trôi qua, đại quân Ân Thương đã xây dựng một vòng vây ổn định xung quanh đại quân Tây Kỳ.

Ngược lại, đại quân Tây Kỳ không những không đột phá thành công, mà lương thảo còn không ngừng tiêu hao, sắp cạn kiệt!

Tây Kỳ sắp đạn cạn lương hết!

Lúc này, trên Lăng Tiêu Bảo Điện cách Tuyệt Long Lĩnh vạn dặm, Thiên Đế Tần Hạo không khỏi nhíu mày.

Thiên Đế Tần Hạo cũng không ngờ, phe đại quân Ân Thương lại dùng một kế sách như vậy, bây giờ đại quân Tây Kỳ bị vây chết, nguy hiểm phải đối mặt là vô cùng lớn.

Ngược lại, phe đại quân Ân Thương không chỉ hoàn thành vòng vây, mà còn thuận đường ép đối phương quân sư Khương Tử Nha tung ra một hậu thủ.

Nếu trước đó thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư không ép được Khương Tử Nha tung ra lá bài tẩy, thì bây giờ có lẽ Khương Tử Nha đã dùng sức mạnh của Ngũ Hành Lưu Ly Châu để phá vỡ vòng vây của đại quân Ân Thương.

Đáng tiếc, bây giờ quân sư Khương Tử Nha đã dùng mất hậu thủ này, sau này muốn phá vỡ vòng vây của đại quân Ân Thương không nghi ngờ gì là khó càng thêm khó.

Đối mặt với tình huống như vậy, vấn đề đặt ra trước mắt quân sư Khương Tử Nha là làm thế nào để thoát khốn và khôi phục nguồn cung cấp lương thảo.

Hai vấn đề này phải được giải quyết, nếu không mỗi ngày kéo dài, nguy hiểm phải đối mặt càng lớn hơn.

Thiên Đế Tần Hạo tin rằng, bất luận là thống soái đại quân Ân Thương hay quân sư Tây Kỳ Khương Tử Nha đều vô cùng rõ ràng, mỗi bên cũng sẽ vì mục đích của mình mà bắt đầu một loạt hành động.

"Được rồi, bây giờ xem các ngươi sẽ xử lý cục diện hiện tại như thế nào." Thiên Đế Tần Hạo biết trong một khoảng thời gian tới, bất luận là Ân Thương hay Tây Kỳ đều sẽ không có động tĩnh quá lớn, bèn chuyển tầm mắt sang Triều Ca thành ở một bên khác, ở đó kế hoạch của Thiên Đế Tần Hạo đang được tiến hành... ...

Đúng như Thiên Đế Tần Hạo dự liệu, sau khi thành công bao vây đại quân Tây Kỳ, phe đại quân Ân Thương không mù quáng phát động tấn công, mà nghiêm ngặt phòng thủ xung quanh, không cho đại quân Tây Kỳ cơ hội đột kích.

Đối mặt với chiến thuật phòng ngự của đại quân Ân Thương, quân sư đại quân Tây Kỳ Khương Tử Nha cũng tạm thời không có biện pháp nào, đồng thời xem xét đến việc lương thảo trong quân doanh đang tiêu hao, chỉ có thể truyền lệnh xuống phải tiết kiệm tiêu hao lương thảo.

Tuy đã giảm bớt tiêu hao lương thảo, nhưng điều này không thể tránh khỏi việc khiến sĩ khí và năng lực tác chiến của binh sĩ đại quân Tây Kỳ giảm xuống một bậc.

Trong thời gian này, không ít binh sĩ Tây Kỳ đã xuất hiện cảm xúc bất an, may mà nhờ vào uy tín của quân sư Khương Tử Nha và Vũ Cát tướng quân, mới có thể tạm thời đè nén xuống.

Nhưng tình huống này chắc chắn không thể duy trì trong thời gian dài, bởi vì dù tiết kiệm thế nào, lương thảo cũng có một ngày sẽ tiêu

hao hết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngày này qua ngày khác.

Cứ như vậy nửa tháng đã trôi qua, đồng thời lượng lương thảo dự trữ còn lại của đại quân Tây Kỳ cũng đã cạn kiệt.

"Hừ, truyền lệnh xuống, mấy ngày tới tất cả đều phải nghiêm trận chờ địch, bây giờ Tây Kỳ đã đến bước đạn cạn lương hết, Khương Tử Nha lại không phải là người sẽ ngồi chờ chết, nhất định sẽ dùng kế được ăn cả ngã về không, đến lúc đó tất cả phải cẩn thận cho ta!" Là đối thủ, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư cũng vô cùng rõ ràng lúc này lượng lương thảo dự trữ của đại quân Tây Kỳ đã cạn kiệt, đồng thời cũng dự liệu được quân sư Khương Tử Nha sẽ đưa ra phương án đối phó như thế nào.

"Kế hoạch lần này của sư huynh có thể nói là thiên y vô phùng.

Bây giờ đám quân Tây Kỳ đã bị chúng ta vây chết ở đây, chỉ cần chúng không có cách nào lấy được lương thảo, thì chúng ta có thể không tốn một giọt máu mà giải quyết tất cả mọi người!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bên cạnh cũng mặt lộ vẻ vui mừng, trong mấy ngày bao vây đại quân Tây Kỳ, hắn cũng không chỉ một lần chứng kiến việc đại quân Tây Kỳ muốn dẫn binh đột phá, nhưng không có ngoại lệ nào đều bị binh sĩ Ân Thương phòng thủ nghiêm ngặt đánh trở về.

Cứ như vậy, đại quân Ân Thương chỉ cần sau này không để lộ bất kỳ sơ hở và cơ hội nào cho đại quân Tây Kỳ, thì sau này có thể đánh bại đám quân Tây Kỳ này rồi.

Trong tình huống như vậy, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sao có thể không vui mừng?

Nhưng thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư bên cạnh lại không lạc quan như Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, bởi vì ông biết quân

sư Khương Tử Nha đã chuẩn bị lâu như vậy, nhất định sẽ có biện pháp thử giải quyết tình huống hiện tại.

Dường như thật sự giống như thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư dự liệu, lúc này trong đại quân Tây Kỳ, quân sư Khương Tử Nha đã tìm hai người, không phải ai khác chính là Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Nhị Lang Thần Dương Tiễn bản thân thần thông vô cùng mạnh mẽ, biểu hiện trên chiến trường trước đó cũng vô cùng khiến người ta hài lòng.

Hoàng Thiên Hóa bản thân cũng nắm giữ Quang Âm Đại Đạo vô cùng hiếm có và mạnh mẽ, trước đó trong trận giao thủ với Hỏa Linh Thánh Mẫu, đã thành công đồng quy vu tận với Hỏa Linh Thánh Mẫu có tu vi cao hơn mình.

Cuối cùng vì Hoàng Thiên Hóa lúc đó bị trọng thương, cho nên vẫn luôn dưỡng thương.

Bây giờ khó khăn lắm vết thương do sử dụng Quang Âm Đại Đạo của Hoàng Thiên Hóa cuối cùng cũng đã khỏi được bảy tám phần, cho nên bây giờ quân sư Khương Tử Nha cũng đã tìm Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đến, để giao cho họ một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

"Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa!" Cùng với tiếng gọi của quân sư Khương Tử Nha, hai đạo độn quang tức thì xuất hiện trước mặt ông, đợi độn quang tan đi, hai người xuất hiện tại chỗ.

Không phải ai khác, chính là Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa!

"Mạt tướng Dương Tiễn (Hoàng Thiên Hóa), tham kiến quân sư

đại nhân.” “Được, hôm nay gọi các ngươi đến, là có một việc quan trọng muốn nhờ các ngươi hoàn thành, cũng liên quan đến sinh tử của đại quân Tây Kỳ chúng ta sau này.” Sắc mặt quân sư Khương Tử Nha không có quá nhiều thay đổi, nhưng lời nói ra từ miệng ông lại giống như sét đánh ngang tai, vang vọng trong tai Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa.

Trong khoảng thời gian này, bất luận là Nhị Lang Thần Dương Tiễn hay Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đều biết khốn cục mà đại quân Tây Kỳ đang phải đối mặt.

Tuy tu đạo giả có thể tịch cốc, không cần lo đói, nhưng những binh sĩ này đều là phàm nhân, nếu không có thức ăn thì căn bản không thể sống sót.

Cho nên khốn cục lớn nhất mà đại quân Tây Kỳ đang đối mặt, không nghi ngờ gì là làm thế nào để tìm đủ lương thảo cung cấp.

Cũng chỉ khi ăn no, đại quân Tây Kỳ mới có thể phá vỡ khốn cục của đại quân Ân Thương xung quanh, nếu không ngay cả cơm cũng không có ăn, thì làm sao có thể đánh bại được đại quân Ân Thương như lang như hổ?

Chương 804

"Chắc các ngươi cũng biết đại sự của chúng ta rồi, lát nữa hai người các ngươi phải toàn lực đột phá, sau đó tìm lại lương thảo và viện quân, mang tất cả về, như vậy mới có thể phá giải cục diện nguy hiểm hiện tại." Quân sư Khương Tử Nha nhìn hai người trước mặt, cũng biết bản lĩnh của họ, nói với giọng điệu nặng trĩu tâm tư.

Lúc này Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, không ngờ quân sư Khương Tử Nha lại giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho hai người họ.

"Quân sư đại nhân, chỉ có hai chúng ta đi tìm lương thảo, vậy thì làm sao vận chuyển về được?

Phải biết ở đây có nhiều binh sĩ như vậy đang chờ cơm ăn, chỉ dựa vào hai chúng ta căn bản không thể làm được." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nghe lời quân sư Khương Tử Nha xong, lập tức có chút lo lắng nói.

Nhị Lang Thần Dương Tiễn bên cạnh cũng vậy, không nhịn được nói: "Quân sư đại nhân, lẽ nào ngài muốn chúng ta quay về sư môn cầu cứu binh sao?

Nếu vậy, có lẽ có thể mượn sức mạnh của đồng môn để đưa lương thảo tìm được về, nhưng như vậy thời gian sẽ tiêu tốn rất nhiều, chỉ sợ đến lúc đó..." Nói đến đây, Nhị Lang Thần không nói nữa, hiển nhiên cũng biết kế hoạch này không khả thi, đồng thời cũng tò mò về kế hoạch thực sự của quân sư Khương Tử Nha.

Đúng lúc này, quân sư Khương Tử Nha mới nói: "Không cần lo lắng, sư thúc của các ngươi Đạo Hạnh Thiên Tôn có một món bảo vật

muốn giao cho các ngươi, đến lúc đó các ngươi sẽ hiểu ý ta.” Cùng với lời của quân sư Khương Tử Nha vừa dứt, bên cạnh ông cũng xuất hiện một đạo độn quang.

Đợi độn quang tan đi, người xuất hiện chính là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Lúc này trên tay Đạo Hạnh Thiên Tôn đang cầm một cái đấu dùng để đong gạo, cái đấu này có thể chứa được lượng lương thực một người trưởng thành có thể dùng trong một ngày, đồng thời cũng là một công cụ đo lường.

Cái gọi là một đấu gạo, hai đấu gạo, cũng xuất phát từ cách nói này.

Đạo Hạnh Thiên Tôn bây giờ cầm một cái đấu gạo như vậy ra, hiển nhiên có dụng ý.

“Hai vị sư điệt, lời nói vừa rồi của các ngươi ta đều nghe rồi, nhưng không cần lo không có cách vận chuyển lương thảo, pháp bảo trong tay ta bây giờ gọi là Bảo Đấu, có thể chứa được vô cùng vô tận lương thực, đến lúc đó các ngươi tìm được lương thực rồi thì cứ dùng Bảo Đấu chứa mang về, lúc đó nguy cơ của chúng ta tự nhiên có thể được giải trừ.” Đạo Hạnh Thiên Tôn nói xong, đưa Bảo Đấu trong tay cho Nhị Lang Thần Dương Tiễn.

Sau đó quân sư Khương Tử Nha bên cạnh cũng nói: “Lát nữa ta sẽ giả vờ dẫn binh đột phá, đến lúc đó các ngươi tìm cơ hội nhanh chóng rời khỏi đây, ta sẽ ở đây kiên thủ trận địa chờ các ngươi mang tin tốt trở về.” Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nhìn nhau, đều biết trách nhiệm và gánh nặng trên vai mình bây giờ càng thêm nặng nề.

“Mạt tướng tuân lệnh, nhất định không phụ sự ủy thác của quân sư đại nhân, tất sẽ mang lương thực trở về!”... ...

Ầm ầm ầm!

Trời gần trưa, là lúc các binh sĩ Ân Thương đang bao vây dùng bữa.

Nhưng đúng lúc này, lại đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng động, dường như có người đang tấn công về phía này.

Tướng lĩnh đứng đầu đại quân Ân Thương nhìn lại, kinh ngạc phát hiện ra là binh sĩ đại quân Tây Kỳ đang tấn công mình.

Đối mặt với cuộc tấn công của đám quân Tây Kỳ này, vị tướng lĩnh không hề sợ hãi, ngược lại uống một ngụm cháo lớn, sau đó hạ lệnh.

"Truyền lệnh xuống, tất cả cho ta nghênh chiến!" Sau mấy ngày vây khốn, vị tướng lĩnh của đại quân Ân Thương này cũng biết sức chiến đấu của đám binh sĩ Tây Kỳ này đã giảm xuống đến đỉnh điểm, mấy lần đột phá thất bại trước đó là minh chứng rõ nhất. 22.

Cho nên lần này vị tướng lĩnh của đại quân Ân Thương cũng nghĩ vậy, không lâu sau đại quân Ân Thương toàn bộ xuất động, cùng đại quân Tây Kỳ triển khai tranh đấu.

Không chỉ có vậy, cùng tham gia đột phá với đại quân Tây Kỳ còn có mấy vị tu đạo giả Xiển Giáo.

Nhưng việc các tu đạo giả này ra tay cũng không có nghĩa là có thể đột phá thành công, bởi vì mấy ngày nay Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng đang ở đây canh giữ, chờ đợi các tu đạo giả này xuất hiện.

"Hừ, bại tướng dưới tay mà cũng dám ra tìm chết, cũng tốt, lần này thành toàn cho các ngươi, tất cả lên cho ta!" 23.

Cùng với một tiếng lệnh của Kim Linh Thánh Mẫu, hai bên lại một lần nữa triển khai đại chiến.

Chỉ là lúc Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác đang giao thủ với Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn và những người khác bên phía Tây Kỳ, lại có hai người âm thầm nhân lúc tất cả mọi người không chú ý mà lặng lẽ rời khỏi doanh địa đại quân Tây Kỳ.

Hai người này không phải ai khác, chính là Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa được quân sư Khương Tử Nha ủy thác trọng trách.

"Hoàng huynh, thần thông Quang Âm Đại Đạo của huynh thật là huyền diệu, lại có thể dưới mắt bao nhiêu người như vậy mà thành công trốn thoát." Nhị Lang Thần Dương Tiễn nói với Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đang bay nhanh như gió bên cạnh, nguyên nhân là vừa rồi lúc thành công trốn thoát khỏi vòng vây của đại quân Ân Thương, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo của mình, giấu trời qua biển giúp hai người thành công trốn thoát.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa lại cười hắc hắc, nhìn Hao Thiên Khuyển đang dẫn đường chạy phía trước, sau đó nói với Nhị Lang Thần Dương Tiễn: "Dương huynh, phải nhờ cả vào Hao Thiên Khuyển và Thiên Nhãn của huynh, nếu không thì ta cũng không dễ dàng tìm được một con đường dễ trốn thoát nhất." Lúc này Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đang chạy nhanh như bay trong một khu rừng, sở dĩ không dùng độn thuật là vì lo lắng sơ sẩy bị người khác phát hiện.

Đồng thời sở dĩ đi con đường này, cũng là vì Nhị Lang Thần Dương Tiễn thông qua con mắt thứ ba trên trán, cũng là Thiên Nhãn, đã thành công tìm được một con đường vô cùng an toàn.

Con đường trốn thoát hiện tại chính là con đường mà Nhị Lang Thần Dương Tiễn phát hiện, đến giờ vẫn chưa bị người của đại quân

Ân Thương phát hiện.

Đồng thời Hao Thiên Khuyển mà Nhị Lang Thần nuôi cũng đang ở phía trước dò đường và nghe ngóng động tĩnh, trên đường đã tránh được nhiều nguy hiểm và ngã rẽ.

Có thể nói, chính nhờ sự hợp tác của Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, hai người mới có thể cùng nhau trốn thoát khỏi vòng vây của đại quân Ân Thương.

Nhưng thử thách tiếp theo đối với hai người mới chỉ vừa bắt đầu, trên mảnh đất Thần Châu bao la này, làm sao để tìm đủ lương thực cho đại quân Tây Kỳ sử dụng?

Tìm được rồi cũng cần một lượng lớn viện quân, nếu không giao chiến với đại quân Ân Thương lại rơi vào bế tắc.

Tình huống như vậy đối với đại quân Tây Kỳ là cực kỳ bất lợi, bởi vì bản thân số lượng quân đội Tây Kỳ không bằng đại quân Ân Thương, nếu cứ tiêu hao như vậy mãi, thì cuối cùng nhất định là phe đại quân Ân Thương chiếm được lợi thế.

"Hoàng huynh, có nhớ nơi mà quân sư đại nhân đã chỉ cho chúng ta trước đó không?" Nhị Lang Thần Dương Tiễn nhìn cây cối phía trước trở nên thưa thớt hơn, biết rằng sắp rời khỏi khu rừng này.

"Cái đó đương nhiên nhớ, nghe nói có một tiểu quốc, tên là Hoạt Quốc, ở đó có đủ lương thảo, chỉ cần có thể nhận được sự chi viện của họ, thì khốn cảnh của chúng ta có thể được giải quyết." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nói như vậy, đồng thời lúc này cảnh tượng xung quanh đã thay đổi.

Từ khu rừng rậm rạp biến thành bình nguyên rộng lớn, còn khu rừng ban đầu đã bị bỏ lại phía sau.

"Nếu Hoạt Quốc chịu hợp tác thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng ta lo

đối phương sẽ không chịu chi viện lương thảo cho chúng ta, phải biết rằng bây giờ đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương đã khai chiến, không ít bộ lạc và quốc gia đều chọn đứng ngoài quan sát, căn bản không muốn giúp đỡ phe Tây Kỳ mà họ cho là không có chút hy vọng thắng lợi." Nhị Lang Thần Dương Tiễn trên mặt lại có vẻ lo lắng, bởi vì hắn cũng không rõ chuyện sắp tới có thuận lợi hay không.

Nghe lời của Nhị Lang Thần Dương Tiễn xong, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cũng lộ vẻ do dự, đương nhiên hắn cũng biết lo lắng của Nhị Lang Thần Dương Tiễn không phải là không có lý, nhưng sự việc đã đến nước này cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, còn chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo phải xem cách ứng phó của họ.

Sau khi rời khỏi khu rừng, Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa xác nhận không có truy binh của đại quân Ân Thương đuổi theo, bèn thi triển độn quang, bay về phía xa.

Mục tiêu của chuyến đi này của Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, tự nhiên là Hoạt Quốc có vật sản phong phú kia... ...

Bên này Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã bắt đầu hành động, bên kia Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, hai vị yêu tộc đại thánh cũng nhân cơ hội đại quân Ân Thương đều đi vây khốn đại quân Tây Kỳ, âm thầm bắt đầu kế hoạch.

Dưới chiến trường đó, bất ngờ xuất hiện một địa đạo sâu hun hút.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đi trong địa đạo không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng này, cuối cùng phía trước xuất hiện những điểm sáng le lói.

Chương 805

Nhìn thấy cảnh này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, bởi vì hắn biết thứ mình cần tìm cuối cùng đã tìm được.

"Hắc hắc, đi tiếp về phía trước là đến đích của chúng ta rồi." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cười hắc hắc với Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bên cạnh, sau đó hai người đi về phía trước.

Ong ong ong!

Cuối địa đạo, tầm mắt đột nhiên mở rộng.

Đặt trước mặt Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương là một hang động khổng lồ, không biết đã hình thành bao lâu, nhưng xem ra cũng đã rất lâu rồi.

Nhưng hang động khổng lồ này không phải là nơi khiến Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bất ngờ, thứ thực sự khiến họ để ý là một cột thạch nhũ lớn ở trung tâm hang động.

Ở trung tâm cột thạch nhũ đó, bất ngờ có một thi thể Long tộc.

Bây giờ thi thể Long tộc này đã hóa đá, nhưng vảy và móng rồng trên đó vẫn rõ ràng có thể thấy.

Có thể thấy trong khe hở của vảy có những điểm sáng lấp lánh, bởi vì trên những chiếc vảy đó có không ít mã não và các loại bảo thạch phát quang khác.

Chính ánh sáng lấp lánh của những viên bảo thạch này mới khiến Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương trong địa đạo trước đó nhìn thấy những điểm sáng le lói.

“Thứ ngươi cần tìm?

Một thi thể Long tộc?” Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhìn thi thể Long tộc đã hóa đá ở trung tâm hang động, tuy có thể từ vẻ uy phong lờ mờ toát ra từ tảng đá mà biết được Long tộc này khi còn sống nhất định là một cường giả vô cùng mạnh mẽ, nhưng bây giờ đối phương đã chết rồi.

Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương muốn mời đối phương đi làm trợ thủ của mình cũng không được.

Nhưng Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại cười hắc hắc, với một thái độ cuồng nhiệt nói: “Bằng Ma Vương, ngươi không biết ta chờ đợi ngày này đã bao lâu rồi, ngươi có biết Giao Long nhất tộc của ta và đám Đông Hải Long tộc kia có gì khác biệt không?” Nghe lời của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chân Long nhất tộc, chỉ có thể là Giao Long nhất tộc?” Thực ra lời của Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã rất uyển chuyển, tình hình thực tế còn tàn khốc hơn nhiều.

Cái gọi là Chân Long là Long tộc có huyết mạch thuần khiết, cho dù long sinh cửu tử, mỗi đứa mỗi khác, nhưng mỗi một cá thể đều sở hữu huyết mạch Long tộc cực kỳ thuần chính, là thuần huyết Long tộc thực thụ.

Nhưng Giao Long nhất tộc lại khác, bởi vì đã lai tạp với quá nhiều huyết mạch khác, dẫn đến huyết mạch của Giao Long nhất tộc không đặc biệt thuần khiết, cho nên không được Chân Long nhất tộc công nhận.

Theo như Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương biết, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương từng là một thành viên của Chân Long nhất tộc ở Đông Hải, sau này lại một mình sáng lập Giao Long nhất

tộc, trở thành một yêu tộc đại thánh hùng mạnh một phương.

Tuy Giao Long nhất tộc bản thân không phải là Long tộc thuần huyết, nhưng lại có thể dựa vào huyết mạch Long tộc trong cơ thể để tạm thời chiếm thế thượng phong trong các cuộc tranh đấu với các chủng tộc khác, đồng thời Giao Long nhất tộc cũng không có năng lực sinh sản thấp kém như Chân Long nhất tộc, tốc độ phát triển của chủng tộc vô cùng nhanh.

Cũng vì những ưu thế này mà Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đã thống lĩnh Giao Long nhất tộc trở thành một trong những chủng tộc mạnh nhất trong yêu tộc.

Nhưng xem ra bây giờ, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đối với huyết thống Giao Long bình thường kia không hài lòng.

Lẽ nào di hài Long tộc mà hắn tìm thấy bây giờ có thể giúp hắn đột phá giới hạn huyết mạch sao?

"Giao Ma Vương, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Cuối cùng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương không nhịn được hỏi, dù sao bây giờ hai người là quan hệ hợp tác, đối với việc Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương muốn làm tự nhiên phải hiểu rõ hơn.

"Đương nhiên là lấy huyết mạch Long Vương trong cơ thể Long Vương rồi!

Đến lúc đó chỉ cần ta thành công luyện hóa huyết mạch Long Vương, thì ta có thể dẫn dắt Giao Long nhất tộc khai sáng một Long tộc hoàn toàn mới, cộng thêm đại kiếp sắp đến, nhất định có thể trở thành một trong những chủng tộc mạnh nhất." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương hắc hắc cười, nhìn thi thể Long Vương trước mặt có chút cuồng nhiệt nói.

Lúc này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương bên cạnh cũng

hiểu ra, hóa ra thi thể Long tộc đã hóa đá trước mặt không phải là Long tộc bình thường, mà là Long Vương trong truyền thuyết!

Long Vương, tự nhiên là tổ tiên hoặc khởi điểm của tất cả Long tộc, chính vì có sự tồn tại của ngài, mới có thể khiến sau này trời đất sinh ra Long tộc, một chủng tộc mạnh mẽ!

Cũng khó trách lần này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại tốn nhiều công sức đến chiến trường Tuyệt Long Lĩnh này, hóa ra là vì cái này!

Theo Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vào hang động dưới lòng đất, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương sau khi nhìn thấy thi thể Long Vương đã hóa đá trước mặt, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương lại phải tốn công tốn sức tìm con đường ngầm này từ chiến trường, để thành công tiến vào hang động dưới lòng đất.

Nhưng dù đã theo Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vào trong hang động khổng lồ bí ẩn này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vẫn không nhìn ra được, rốt cuộc có chỗ nào cần hắn giúp đỡ.

Theo Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thấy, hiện tại mọi việc đều thuận lợi, căn bản không có trở ngại gì lớn.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vẫn giữ lại mấy phần cảnh giác, bởi vì hắn biết bây giờ biểu hiện càng an toàn, thì nguy hiểm đằng sau càng lớn.

Quả nhiên vào khoảnh khắc tiếp theo, khi Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang cuồng nhiệt nhìn thi thể Long Vương hóa đá trên cột thạch nhũ, dị biến đã xuất hiện!

"Chít chít chít!" Bỗng nhiên từ sâu trong hang động khổng lồ dưới lòng đất lại truyền ra những tiếng kêu kỳ quái.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhìn xuống, liền hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy phía dưới hang động sâu không thấy đáy vốn một mảng đen kịt, nhưng bây giờ lại xuất hiện rất nhiều ánh sáng đỏ.

Nguồn gốc của những ánh sáng đỏ này không phải là huỳnh quang phát ra từ bảo thạch mã não, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương nhìn kỹ mới kinh hoàng phát hiện ra những ánh sáng đỏ đó là ánh sáng đỏ phát ra từ mắt của từng con chuột khổng lồ!

Hóa ra không biết từ lúc nào, từ sâu trong hang động dưới lòng đất này lại xuất hiện những con chuột khổng lồ như vậy.

Lúc này Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng phát hiện ra đám chuột này, từ những âm thanh xao động đó cảm nhận được ác ý, liền cười lạnh một tiếng, sau đó nói với Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương phía sau: "Được rồi, bây giờ là lúc ngươi thực hiện lời hứa, bây giờ giúp ta chống lại đám chuột này, ta phải tiến vào trong thi thể Long Vương này để nắm giữ lực lượng huyết mạch bản nguyên của Long Vương." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nói xong, cũng không quan tâm Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đáp lại thế nào, một đầu đâm vào trong thi thể Long Vương hóa đá.

Cũng thật thần kỳ, cũng không biết Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đã sử dụng thần thông gì, cả người giống như một con cá nhẹ nhàng chui vào trong thi thể Long Vương hóa đá, mà trên bề mặt thi thể Long Vương hóa đá lại không có một chút vết nứt nào.

Đối với tình huống này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng vô cùng bất ngờ.

Nhưng rất nhanh Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương không có thời gian suy nghĩ những thứ này, bởi vì đám chuột khổng lồ sống trong hang động dưới lòng đất kia đã lũ lượt kéo đến tấn công hắn.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thấy vậy đành thở dài một hơi, liền sử dụng thần thông, cả người đều được một tầng tinh quang chói mắt bao phủ.

"Chít chít chít!" Kim quang chói mắt chiếu rọi trong hang động dưới lòng đất âm u, khiến không ít chuột khổng lồ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, không ít chuột khổng lồ thậm chí trực tiếp rơi xuống hang động sâu thẳm, không còn thấy bóng dáng.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thấy vậy liền gật đầu, bởi vì hắn biết đám chuột khổng lồ sống lâu năm trong hang động dưới lòng đất này tuy số lượng đông đảo, nhưng bản thân lại có khuyết điểm rất lớn.

Đó là sợ ánh sáng!

Lâu ngày không nhìn thấy ánh sáng, đối mặt với ánh sáng mạnh như vậy, chúng căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Kim quang chói mắt trong mắt người bình thường, trong mắt đám chuột khổng lồ này lại là một thanh kiếm sắc đâm vào mắt.

Đây không phải ngẫu nhiên, mà là Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cố ý làm vậy.

Là tộc trưởng của Kim Sí Đại Bàng Điểu và là đại thánh của yêu tộc, kinh nghiệm của hắn vô cùng phong phú, liếc mắt là có thể nhìn ra khuyết điểm của đám chuột khổng lồ này ở đâu.

Chương 806

Sau khi chọn đúng phương thức đối phó, càng khiến đám chuột khổng lồ số lượng đông đảo này tổn thất hơn một nửa.

Nhưng cho dù Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đã sử dụng chiến thuật chính xác, dùng kim quang chói mắt giải quyết hơn một nửa số chuột khổng lồ, nhưng phía sau vẫn có những con chuột khổng lồ dường như không hề hấn gì trước kim quang chói mắt, cứ thế lao về phía Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương.

Đối mặt với tình huống này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng lập tức phản ứng, kim quang trong tay lóe lên, hiện ra một thanh kim sắc lợi nhận.

Thanh kim sắc lợi nhận này trông có mấy phần tương tự với thanh kim sắc lợi nhận mà Linh Lung Vũ Dực Tiên sử dụng, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện thanh kim sắc lợi nhận này rộng hơn một chút, đồng thời trên đó có khắc những hoa văn màu vàng, giống như nguyên văn của tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu, vô cùng thần thánh.

Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương tay cầm thanh kim sắc lợi nhận, chém một nhát về phía đám chuột khổng lồ đang lao tới!

Ầm ầm ầm!

Có thể thấy một đạo kim sắc kiếm khí chém về phía đám chuột khổng lồ, đồng thời cuốn theo sóng lớn cuồn cuộn.

"Chít chít chít!" Không ít chuột khổng lồ trực tiếp bị kim sắc kiếm khí sắc bén chém thành hai nửa, sau đó cứ thế rơi xuống hang động không đáy dưới lòng đất.

Nhưng dù vậy, vẫn có những con chuột khổng lồ tấn công Bình

Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, lúc này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương ngẩng đầu lên mới phát hiện ra hóa ra không biết từ lúc nào trên đỉnh đầu trong động huyệt cũng xuất hiện chuột khổng lồ!

Đám chuột khổng lồ sống dưới lòng đất này lại từ bốn phương tám hướng tấn công Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương.

"Hắc hắc, xem ra đám súc sinh này thật sự thích tìm chết a!

Cũng tốt, hôm nay tiễn các ngươi một đoạn đường!" Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương thấy đám chuột khổng lồ này từng con một không màng sống chết lao tới, tức thì lộ ra mấy phần cười lạnh, đã chán ngấy với kiểu tấn công không màng sống chết của đám này.

Cho nên lần này Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương dứt khoát sử dụng một thần thông, chỉ thấy sau lưng Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương mọc ra một đôi kim sắc vũ dực, từng chiếc lông vũ màu vàng trên đôi kim sắc vũ dực này giống như những thanh kiếm sắc bay về phía đám chuột khổng lồ đang bao vây!

Giống như những ngôi sao băng màu vàng, đám chuột khổng lồ này một khi bị chiếc lông vũ màu vàng này bắn trúng, thì trực tiếp chết không thể chết hơn.

"Chít chít chít!" Cứ như vậy, từng con chuột khổng lồ sau khi mất đi sinh mệnh liền rơi xuống hang động sâu không thấy đáy dưới lòng đất, cũng không còn chút sinh khí nào.

Cứ như vậy, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương dùng kim sắc vũ mao liên tục quét một trận, dọn sạch một mảng lớn chuột.

Đợi đến khi Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương dọn dẹp lũ chuột khổng lồ gần xong, thi thể Long vương hóa đá bên trong trụ thạch nhũ phía trước đột nhiên vang lên những tiếng răng rắc.

Két két!

Ngay sau đó, trên thi thể Long vương hóa đá xuất hiện từng đường nứt, từ những vết nứt ấy lộ ra những tia sáng yếu ớt.

Tình huống này như một tín hiệu, toàn bộ thi thể Long vương hóa đá nổ "ầm" một tiếng, vỡ tan tành.

Từ bên trong chui ra một con giao long màu vàng, hay nói đúng hơn là một con Long vương màu vàng!

Con Long vương này dĩ nhiên không phải là Long vương đã chết trước đó, mà chính là Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương! "Ha ha, không hổ là huyết mạch Long vương, quả nhiên mạnh mẽ và đặc biệt như vậy!" Lúc này, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương hóa thân thành một con Long vương, bay lượn lên xuống trong hang động ngầm.

Hắn nhanh chóng phát hiện Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đang giao chiến với lũ chuột khổng lồ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Hắc hắc, lũ chuột thối không biết sống chết này cũng dám phá hỏng chuyện tốt của ta sao?" Chỉ thấy Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đang ở hình thái Long vương cười lớn một tiếng, há miệng phun ra một luồng long tức về phía lũ chuột khổng lồ không biết sống chết kia!

Ầm ầm ầm!

Cùng với tiếng nổ vang trời, toàn bộ hang động dưới lòng đất bắt đầu sụp đổ, những con chuột khổng lồ cũng kêu la thảm thiết rồi rơi xuống đáy hang. "Xem ra cũng ổn rồi, bây giờ nên đi thôi!" Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương từ chân thân Long vương biến trở lại hình người, xuất hiện bên cạnh Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương rồi nói.

Bằng Ma Vương lúc này mới bừng tỉnh, vội theo Giao Ma Vương men theo đường cũ trở về mặt đất.

Về phần hang động và thông đạo dưới lòng đất lúc trước, tất cả đều đã bị một luồng long tức của Giao Ma Vương hủy diệt hoàn toàn.

Đối mặt với tình huống này, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đoán rằng Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương hẳn là không muốn người khác phát hiện ra nơi này, cho dù ở đó đã không còn thứ gì.

Nhưng dù vậy, Bằng Ma Vương vẫn có chút tò mò, tại sao ở một nơi như thế này lại có một cỗ thi thể Long vương viễn cổ, và Giao Ma Vương làm sao biết được?

Tuy tò mò, nhưng nhìn dáng vẻ của Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, hắn biết đối phương hẳn không muốn nói, nên cũng không hỏi kỹ. "Giao Ma Vương, nếu chuyện của ngươi đã xử lý xong, vậy bây giờ chúng ta trở về Yêu tộc đi." Sau khi chuyện của hai người đều đã hoàn thành, cả Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đều không có lý do gì để tiếp tục ở lại Tuyệt Long Lĩnh.

Hai vị Yêu tộc đại thánh thương lượng một hồi, bèn bay về lãnh địa của riêng mình.

Cũng vào lúc rời khỏi Tuyệt Long Lĩnh, Bằng Ma Vương mới biết tại sao nơi này lại được gọi là Tuyệt Long Lĩnh, nguyên nhân là vì ở đây vào thời xa xưa đã từng có một con rồng chết.

Vèo vèo vèo!

Cứ như vậy, Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương vừa suy nghĩ miên man, vừa trở về lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Ở đó, có một người quen cũ đang chờ hắn.

Người này không phải ai khác, chính là Linh Lung Vũ Dực Tiên đang dưỡng thương!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh trước đó, Linh Lung Vũ Dực Tiên bị sư phụ Nhiên Đăng Đạo Nhân phái đi tham chiến, sau đó trên chiến trường đã liên thủ với Sơn Lĩnh Cự Nhân giết chết Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Nhưng sau đó khi đối mặt với Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh hùng mạnh, y đã cùng với Phá Trận Long Tu Hổ bị đánh trọng thương.

Trong tình huống đó, Linh Lung Vũ Dực Tiên và Phá Trận Long Tu Hổ mới được Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương và Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương liên thủ cứu giúp.

Sau khi Bằng Ma Vương cứu Linh Lung Vũ Dực Tiên, hắn đã đưa y về lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu để tu dưỡng trị thương.

Hôm nay, sau khi giúp Giao Ma Vương xong việc, Bằng Ma Vương cuối cùng cũng trở về lãnh địa Kim Sí Đại Bàng Điểu, đồng thời cũng gặp được Linh Lung Vũ Dực Tiên.

Hai vị tu đạo giả thực lực cường đại, lúc này gặp lại nhau lại đều im lặng, không nói một lời.

Cuối cùng, Linh Lung Vũ Dực Tiên do dự một lúc rồi mới mở lời: "Đại ca, đã lâu không gặp." "Đệ đệ, hai huynh đệ chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau." Sắc mặt Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương cũng phức tạp, không ngờ có một ngày lại gặp lại đệ đệ Linh Lung Vũ Dực Tiên trong hoàn cảnh như thế này.

Thì ra, Linh Lung Vũ Dực Tiên thực lực cường đại và Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương lại là hai huynh đệ.

Bí mật này, dù là trong tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng ít người biết. "Phải, đã lâu không gặp, huynh trưởng.

Chương 807

Không biết lần này huynh đưa ta về đây là có chuyện gì?" Vẻ mặt Linh Lung Vũ Dực Tiên thoáng chút xúc động, nhưng sau đó lại im lặng. "Đệ đệ, là thế này..." Bình Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương đem cảnh khốn cùng mà tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu đang phải đối mặt nói cho Linh Lung Vũ Dực Tiên, đồng thời cũng bày tỏ hy vọng nhận được sự giúp đỡ của y. "Ta... sẽ suy nghĩ." Hồi lâu sau, Linh Lung Vũ Dực Tiên mới chậm rãi nói.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cũng đã thành công trở về lãnh địa của Giao Long nhất tộc, ngồi ngay ngắn trên vương tọa trong long cung.

Bên cạnh, tôm binh cua tướng đang báo cáo những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian hắn không có mặt. "Khoan đã, Quy Thừa Tướng đâu?" Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương cảm nhận được lực lượng huyết mạch bàng bạc trong cơ thể, chỉ cảm thấy từ nay về sau, hắn sẽ mở ra một thời đại hoàn toàn mới. "Chuyện này...

Bẩm Đại vương, Quy Thừa Tướng thọ mệnh sắp tận, hiện tại vô cùng suy yếu." Hà binh cua tướng bên cạnh do dự một lúc rồi mới nói. "Thì ra là vậy, mau đưa Quy Thừa Tướng đến đây cho ta." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nghe vậy, lập tức truyền lệnh cho tôm binh cua tướng đi mời người.

Lúc này, tôm binh cua tướng chỉ cảm thấy khí tức của Đại vương nhà mình trở nên sâu không lường được, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ uy nghiêm, vì thế cũng không dám nhiều lời, lập tức đi mời Quy Thừa Tướng đến.

Một lát sau, Quy Thừa Tướng được tôm binh cua tướng mời tới.

"Lão thần tham kiến Đại vương." Vị Quy Thừa Tướng này là tộc nhân của Huyền Quy nhất tộc, vốn dĩ thọ mệnh phải rất dài, nhưng vì ông đã sống quá lâu, cũng đến lúc thọ mệnh cạn kiệt, quan trọng hơn là lực lượng huyết mạch trong cơ thể cũng bắt đầu khô cạn.

Điều này khiến Quy Thừa Tướng trở nên vô cùng suy yếu.

Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn Quy Thừa Tướng trước mặt, nói ra một câu khiến đối phương kinh ngạc.

Lúc này, trong long cung của Giao Long nhất tộc, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nhìn Quy Thừa Tướng già nua sắp chết trước mặt, nói ra một phen khiến đối phương vô cùng kinh ngạc. "Quy Thừa Tướng, ta biết đại nạn của ngươi sắp đến, nhưng không cần lo lắng, ta có cách giúp ngươi tái sinh." Quy Thừa Tướng kinh ngạc nhìn Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương trước mặt, chợt như nghĩ ra điều gì, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn đối phương, có chút kích động nói: "Chẳng lẽ Đại vương đã tìm được thứ đó?" Thứ mà Quy Thừa Tướng nói dĩ nhiên là lực lượng huyết mạch Long vương trong cơ thể Phúc Hải Đại Thánh. "Không sai, hiện tại huyết mạch giao long trong cơ thể ta đã được thay thế bằng huyết mạch của Long vương, đây là lực lượng huyết mạch cao hơn Chân Long huyết mạch một bậc.

Ta sẽ dựa vào lực lượng huyết mạch bản nguyên của Long vương này để đưa Giao Long nhất tộc của chúng ta lên đến đỉnh cao!" Nói xong, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương đưa tay chỉ về phía Quy Thừa Tướng, tức thì một luồng sáng uy nghiêm từ đầu ngón tay hắn bắn ra, bao phủ lấy thân thể già nua của Quy Thừa Tướng. "Nếu ta muốn dẫn dắt tộc quần quật khởi, vậy không thể thiếu những thuộc hạ đắc lực. 24.

Quy Thừa Tướng, đừng kháng cự, chuẩn bị nghênh đón tân sinh đi!" Theo lời Giao Ma Vương dứt, Quy Thừa Tướng cảm nhận được

một luồng sức mạnh từ bên ngoài dung nhập vào cơ thể mình, rồi phát hiện ra một sự lột xác kỳ diệu.

Ầm!

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng vị Quy Thừa Tướng già nua sắp chết ấy cũng hoàn thành lột xác.

Tôm binh cua tướng bên cạnh nhìn dáng vẻ hiện tại của Quy Thừa Tướng, tất cả đều cảm thấy vô cùng chấn động và kinh ngạc, bởi vì Quy Thừa Tướng trước mặt họ lúc này đã từ một lão già sắp chết biến thành một tráng hán thân thể cường tráng.

Nếu không phải đám tôm binh cua tướng này vẫn luôn đứng yên tại chỗ quan sát, có lẽ họ đã nghi ngờ Quy Thừa Tướng bị người khác tráo đổi. "Được rồi, bây giờ ngươi hẳn có thể cảm nhận được huyết mạch Long tộc thuần chính trong cơ thể mình rồi chứ?

Không lâu nữa đâu, toàn bộ Giao Long nhất tộc của ta đều sẽ có được sự lột xác giống như ngươi." Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương nói xong, cả người cũng đứng dậy.

Lúc này, trong mắt Quy Thừa Tướng, Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương trở nên cao lớn uy nghiêm hơn, dường như bất kể đối phương ra lệnh gì, Quy Thừa Tướng cũng sẽ vì hắn mà vào sinh ra tử.

Cảm giác này xuất hiện là vì Giao Ma Vương vừa ban cho ông Chân Long huyết mạch để ông tái sinh, Quy Thừa Tướng không chỉ cảm kích ơn tái tạo của Giao Ma Vương từ tận đáy lòng, mà còn vì sự áp chế trên huyết mạch, khiến ông thần phục đối phương.

Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, Quy Thừa Tướng đối với Phúc Hải Đại Thánh Giao Ma Vương vẫn luôn trung thành tận tâm...

Trong khi Giao Long nhất tộc của Giao Ma Vương sắp nghênh đón một cuộc biến cách to lớn, thì ở một nơi khác, Dương Tiễn và Bỉnh

Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã thoát khỏi vòng vây của đại quân Ân Thương cũng đã thành công đến được lãnh thổ Hoạt Quốc. "Đứng lại, người nào!" Là tu đạo giả, Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đương nhiên đi thẳng đến hoàng cung Hoạt Quốc, nhưng lại bị hai binh sĩ gác cổng chặn lại. "Ta muốn gặp quốc vương, muốn cùng ông ấy bàn một vụ làm ăn." Dương Tiễn đối với đám binh sĩ phàm nhân này cũng không khách khí, nói thẳng ra mục đích.

Nhưng lúc này, hai binh sĩ gác cổng nhìn nhau, không nhịn được mà phá lên cười: "Ha ha, chỉ bằng hai tên nhà quê các ngươi mà cũng đòi cầu kiến Quốc vương bệ hạ?

Ta thấy các ngươi sống không kiên nhẫn rồi, mau cút đi cho ta!" Hai tên lính gác phàm nhân này rõ ràng không biết thân phận của Nhị Lang Thần Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đang đứng trước mặt, trực tiếp bảo hai người cút đi. "Hừ, Dương huynh không cần phải khách khí với đám phàm nhân này, xem ta đây." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa bên cạnh đâu thể chịu đựng được đám phàm nhân này kiêu ngạo trước mặt mình, hừ lạnh một tiếng, lập tức thi triển một đạo pháp thuật lên người hai tên lính gác.

Tức thì, hai tên lính gác cảm thấy thân thể mình trở nên vô cùng nhỏ bé, hai người mà họ chế giễu lúc trước lại trở nên vô cùng cao lớn, cảnh vật xung quanh cũng biến lớn theo.

Lúc này, hai tên lính gác mới hiểu rằng mình đã chọc phải đại nhân vật không nên chọc, lập tức quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết: "Hai vị đại tiên, cầu xin ngài tha cho chúng ta, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn!" Là phàm nhân của thế giới này, đương nhiên họ cũng biết trên thế giới có tồn tại thần tiên, chỉ là ngày thường đâu có được tận mắt nhìn thấy?

Lại càng không nghĩ hai người trông bình thường trước mặt lại là thần tiên thần thông quảng đại. "Được rồi, Hoàng huynh, tha cho họ đi, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta là mau chóng thu thập đủ lương thảo và cứu binh, chỉ có như vậy mới có thể giải vây cho đại quân Tây Kỳ." Dương Tiễn là người coi trọng đại cục, thấy hai tên lính gác đã chịu thua và bằng lòng dẫn họ đi gặp quốc vương, dĩ nhiên không muốn truy cứu thêm. "Chuyện đó tự nhiên, ta cũng không muốn dây dưa với hai tên phàm nhân, thật là hạ thấp thân phận của ta." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nói rồi giải trừ thần thông trên người hai lính gác phàm nhân.

Chẳng mấy chốc, hai lính gác đã khôi phục lại kích thước bình thường, nhưng bây giờ họ không dám chế giễu Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nữa, cung kính mời hai người vào hoàng cung, đồng thời đích thân đi mời Hoạt Quốc quốc vương...

Lúc này trong đại điện hoàng cung Hoạt Quốc, Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đứng giữa đại điện, phía trước là Hoạt Quốc quốc vương đang ngồi trên vương tọa.

Vị quốc vương này trông khoảng bốn mươi tuổi, nhưng lại không có chút tinh thần nào, dáng vẻ uể oải.

Nhưng khi Hoạt Quốc quốc vương biết hai người đứng trước mặt là thần tiên thần thông quảng đại, lập tức phấn chấn lên nói: "Không biết hai vị tiên nhân đến Hoạt Quốc của ta có việc gì?" "Là thế này, Quốc vương bệ hạ, chúng ta muốn mượn lương thực của Hoạt Quốc để cứu viện đại quân Tây Kỳ đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng." Dương Tiễn nói thẳng ra mục đích của chuyến đi, đồng thời nhìn chằm chằm Hoạt Quốc quốc vương, xem phản ứng tiếp theo của ông ta. "Thì ra là tiên nhân của Tây Kỳ, chuyện mượn lương thảo này không thành vấn đề, nhưng các vị phải giúp ta một việc." Hoạt Quốc quốc vương vốn định từ chối khi nghe đến Tây Kỳ, nhưng nghĩ đến

hai vị tiên nhân thần thông quảng đại đang đứng trước mặt, tức thì lại có suy nghĩ khác. "Giúp việc gì?

Quốc vương xin cứ nói." Dương Tiễn nghe thấy chuyện có thể thành, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Chương 808

Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa sau khi thành công tránh được vòng vây của đại quân Ân Thương, đã đến được Hoạt Quốc có đủ lương thảo.

Sau một hồi trắc trở, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cuối cùng cũng gặp được Hoạt Quốc quốc vương.

Tuy trải qua một phen phiền phức, nhưng may mắn là kết quả tốt đẹp.

Khi Dương Tiễn đưa ra yêu cầu mượn lương thảo, vị Hoạt Quốc quốc vương này không trực tiếp từ chối, cũng đã đồng ý, nhưng lại có một điều kiện. "Quốc vương bệ hạ, có điều kiện gì xin cứ nói, chỉ cần là việc ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Dương Tiễn nghĩ thầm Hoạt Quốc quốc vương chỉ là một phàm nhân, yêu cầu ông ta đưa ra có lẽ cũng không khó khăn gì, vì vậy cũng không để trong lòng.

Hoạt Quốc quốc vương cũng không trì hoãn, lập tức nói ra yêu cầu của mình: "Nếu tiên nhân muốn mượn lương thảo của Hoạt Quốc ta, vậy phải dùng một vài bảo bối để đổi.

Nếu giá trị của những bảo bối đó đủ, ta tự nhiên sẽ hai tay dâng lên lương thực cho các vị." Nghe đến đây, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nhìn nhau, thấy đối phương gật đầu, mới quay lại nói với Hoạt Quốc quốc vương trước mặt: "Chuyện đó tự nhiên, nếu đã như vậy, xin Quốc vương bệ hạ xem vật này có hợp ý ngài không." Dương Tiễn nói xong, tay phải lật một cái, bạch quang lóe lên, xuất hiện trong tay hắn là một miếng ngọc bội lớn bằng lòng bàn tay, trông vô cùng quý giá.

Cùng lúc đó, Hoạt Quốc quốc vương khi nhìn thấy miếng ngọc bội trong tay Dương Tiễn, mắt liền sáng rực!

Dù Hoạt Quốc quốc vương cũng là vua của một nước, nhưng Hoạt Quốc chỉ là một tiểu quốc diện tích nhỏ, ngoài sản lượng lương thực tương đối phong phú, lãnh địa dễ thủ khó công ra, căn bản không có ưu điểm nào khác.

Về phần trân châu bảo thạch lại càng hiếm thấy, chỉ có thể dùng lương thực để đổi với thương nhân đi qua Hoạt Quốc.

Cho nên bây giờ, ngay cả Hoạt Quốc quốc vương cũng là lần đầu tiên nhìn thấy miếng ngọc bội quý giá như vậy, thế là tự nhiên đồng ý. "Tốt, tốt, miếng ngọc bội này đương nhiên là đủ rồi, xin hai vị tiên nhân theo ta." Hoạt Quốc quốc vương nói xong, xoay người dẫn Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đến trước kho lương của Hoạt Quốc.

Nhưng khi đến kho lương, mặc dù ông ta cho người mở kho, để lộ ra lương thảo tích trữ bên trong, nhưng lại không có một con ngựa hay một cỗ xe nào.

Đợi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nhìn một lượt, vị quốc vương này mới chậm rãi quay người, nói với hai người: "Hiện tại lương thực đều đã mang ra rồi, hai vị tiên nhân có thể mang đi bao nhiêu thì cứ mang bấy nhiêu." Dương Tiễn nhìn đống lương thực chất cao như núi trong kho, lại nghe lời của Hoạt Quốc quốc vương, đâu còn không biết đối phương đang giở trò.

Vị quốc vương này miệng thì nói cho mượn lương thảo, nhưng thực tế nếu là người bình thường không có công cụ gì khác, có lẽ ngay cả một đấu gạo cũng không mang đi được, rõ ràng là đang bày trò.

Hiển nhiên vị quốc vương này vừa muốn miếng ngọc bội trong tay

Dương Tiễn, nhưng lại không muốn cho Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa quá nhiều lương thực, vì vậy không chuẩn bị xe ngựa và nhân thủ vận chuyển.

Nhưng vấn đề này, đối với thân là tu đạo giả như Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa mà nói lại không phải là vấn đề lớn.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nhìn dáng vẻ tự cho là thông minh của Hoạt Quốc quốc vương, khinh thường cười lạnh một tiếng.

Dương Tiễn bên cạnh cũng mang theo nụ cười, chậm rãi nói với Hoạt Quốc quốc vương: "Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta không khách khí nhận lấy số lương thực này của Hoạt Quốc." Nghe những lời này của Dương Tiễn, Hoạt Quốc quốc vương không biết tại sao toàn thân lại toát mồ hôi lạnh, giống như đã làm sai chuyện gì.

Vừa rồi lòng tham nổi lên, muốn nhân cơ hội này giữ lại không ít lương thực, đồng thời cũng có thể lấy được miếng ngọc bội quý giá kia.

Nhưng không biết tại sao, khi Hoạt Quốc quốc vương nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Dương Tiễn, trong lòng lại có chút bất an.

Lúc này, tay kia của Dương Tiễn lật một cái, chỉ thấy kim quang lóe lên, xuất hiện trong tay hắn lại là một cái đấu bình thường.

Người ta thường nói một đấu gạo, chính là dùng cái này làm vật chứa để đo lường.

Hoạt Quốc quốc vương và thị vệ bên cạnh nhìn thấy cái đấu gạo này, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng thả xuống. "Tốt, tốt, đây chỉ là một cái đấu gạo thôi, chứa không được bao nhiêu lương thực." Trong lúc vị quốc vương này đang thầm mừng, cái đấu gạo trong tay Dương Tiễn đã ném về phía đống lương thực.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy cái đấu gạo kia như bị một lực vô hình nâng đỡ, lơ lửng trước mặt đống lương thực, ngay sau đó, cái đấu gạo trông bình thường này lại tạo ra một lực hút cực lớn đối với đống lương thảo.

Tức thì, toàn bộ lương thảo đều bị lực hút cực lớn này hút vào trong đấu, kỳ lạ là rõ ràng đã hút vào bốn năm đấu lương thực rồi, nhưng nó vẫn không có vẻ gì là đầy.

Đồng thời tốc độ hút lương thực của cái đấu cũng ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc lương thực trong kho đã vơi đi quá nửa.

Ban đầu Hoạt Quốc quốc vương nhìn thấy cái Bảo Đấu trông bình thường này trong lòng vô cùng đắc ý, nghĩ rằng có thể dùng một đấu gạo đổi lấy một miếng ngọc bội quý giá là một món hời lớn.

Nhưng không đợi ông ta đắc ý quá lâu, đã thấy cái đấu gạo này như một cái động không đáy, bất kể số lượng lương thực nhiều đến đâu cũng không chứa hết!

Đặc biệt là khi Hoạt Quốc quốc vương thấy lương thực trong kho đã bị cái đấu gạo hút đi quá nửa, càng trở nên vô cùng kinh hoảng, lập tức chạy đến trước mặt Dương Tiễn quỳ xuống. "Đạo trưởng, ta sai rồi, ta sai rồi, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, chừa lại cho ta một chút lương thực đi." Lúc này Hoạt Quốc quốc vương mới biết mình đã đụng phải tấm sắt, vốn định ăn quỵt chiếm hời cuối cùng cũng nếm phải trái đắng.

Lúc này Nhị Lang Thần Dương Tiễn cũng thấy số lương thực mà cái đấu gạo này hút vào đã gần đủ cho đại quân Tây Kỳ không bị thiếu hụt, vì vậy đưa tay chỉ một cái.

Tức thì, cái đấu gạo không còn phát ra lực hút nữa, xoay một vòng rồi bay trở về tay Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhìn cái đấu trong tay trông như chỉ vừa đầy gạo, hài lòng mỉm cười.

Đừng nhìn cái đấu gạo nhỏ bé này chỉ chứa một chút gạo, nhưng thực tế bên trong chứa ít nhất nửa kho lương thực của Hoạt Quốc.

Cái đấu gạo trông bình thường này cũng không phải là đấu gạo thông thường, mà là pháp bảo Bảo Đấu mà Đạo Hạnh Thiên Tôn giao cho Dương Tiễn dùng để vận chuyển lương thảo!

Cái đấu gạo trông bình thường này chính là pháp bảo Mễ Đấu mà Đạo Hạnh Thiên Tôn đưa cho Dương Tiễn trước khi đi.

Bây giờ, thứ này đã chứa đầy đủ lương thực, Dương Tiễn mới hài lòng gật đầu, sau đó lãnh đạm nhìn Hoạt Quốc quốc vương đang quỳ trước mặt.

Lúc này, vị quốc vương kia đâu còn vẻ vui mừng như lúc nãy, trông bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Nhưng bây giờ Dương Tiễn đã lấy được lương thực mình cần, sau khi để lại ngọc bội cho Hoạt Quốc quốc vương, hắn cùng Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa mang theo Bảo Đấu rời đi.

Đợi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đi rồi, vị quốc vương này mới lòng còn sợ hãi mà bò dậy từ dưới đất, nhìn bóng lưng hai vị tu đạo giả xa dần, rồi lại quay đầu nhìn kho lương đã vơi đi quá nửa, có thể nói là thê thảm vô cùng.

Hoạt Quốc quốc vương thấy vậy cũng chỉ biết khóc không ra nước mắt, chỉ có thể tự nhắc nhở mình và con cháu sau này tuyệt đối không được xem thường những vị tiên nhân đạo trưởng này...

Chuyện Hoạt Quốc quốc vương hối hận thế nào, cũng không còn liên quan đến Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nữa.

Bây giờ đã có lương thảo, việc cấp bách là nhanh chóng trở về đại

quân Tây Kỳ.

Dù sao hiện tại ở Tuyệt Long Lĩnh, đại quân Tây Kỳ đang bị đại quân Ân Thương vây khốn!

Nếu không nhanh chóng trở về, có lẽ sẽ muộn mất.

Trong tình huống này, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa không dám chậm trễ chút nào, chạy như bay suốt một chặng đường, cuối cùng cũng nhìn thấy khu rừng mà họ đã thoát ra lúc trước.

Chỉ cần đi qua khu rừng này, họ sẽ trở về được với đại quân Tây Kỳ, đồng thời phối hợp với kế hoạch của quân sư Khương Tử Nha, đánh cho đại quân Ân Thương một đòn bất ngờ.

Chương 809

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa dùng thần thông Quang Âm Đại Đạo sở trường nhất của mình, thành công yểm hộ Dương Tiễn và bản thân trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng tù và, ngay sau đó, một đội quân Ân Thương lớn bao vây hai người lại! "Hừ, may mà ta đang tuần tra ở đây, nếu không đã thật sự để hai ngươi trốn thoát rồi!" Lúc này, một quái vật có bốn cánh tay, đầu có bốn mặt trước, sau, trái, phải, dẫn theo quân đội đứng trước mặt Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn.

Quái vật này không phải ai khác, chính là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh!

Thì ra, sau khi Ma Lễ Thanh dùng thần thông dung hợp thần thông của ba huynh đệ còn lại, tự nhiên cũng nắm giữ được thần thông Quang Âm Đại Đạo vốn thuộc về Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Cũng có nghĩa là Ma Lễ Thanh đã nắm giữ thần thông Quang Âm Đại Đạo giống như Hoàng Thiên Hóa, tuy hai người có sở trường và phương hướng lĩnh ngộ khác nhau trên Quang Âm Đại Đạo, nhưng vẫn có điểm chung.

Vừa rồi trùng hợp Ma Lễ Thanh đang tuần tra ở đây, Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn lại không biết điều này, nên khi Hoàng Thiên Hóa sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo, đã bị Ma Lễ Thanh phát hiện.

Thế là, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đương nhiên bị Ma Lễ Thanh dẫn quân Ân Thương bao vây, muốn bắt sống hai người.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cảnh giác nhìn Ma Lễ Thanh đối

diện, là tu đạo giả, họ đương nhiên biết Ma Lễ Thanh trước mặt không phải là đối thủ tầm thường, thực lực vô cùng cường đại, bốn cánh tay cầm bốn loại pháp bảo tạo ra một loại áp lực vô hình.

Nhưng cũng có tin tốt, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nhìn nhau, vừa rồi từ trong lời nói của Ma Lễ Thanh họ đã biết được.

Ma Lễ Thanh này hẳn là tưởng họ muốn trốn khỏi vòng vây của đại quân Ân Thương, chứ không hề phát hiện ra họ từ Hoạt Quốc bên ngoài mượn lương thảo, bây giờ đang trên đường trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ!

Nhưng dù không để lộ mục đích thực sự, tình cảnh hiện tại của họ lại vô cùng nguy hiểm. "Hắc hắc, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa phải không?

Ồ, vừa rồi khí tức sức mạnh của Quang Âm Đại Đạo là do ngươi sử dụng phải không?

Cũng tốt, tất cả chịu chết cho ta đi!" Ma Lễ Thanh cười điên cuồng một tiếng, sau đó cả người hóa thành một bóng đen, chém một kiếm về phía Dương Tiễn, chiêu kiếm này chính là Địa Liệt Lưu Tinh.

Nhưng Dương Tiễn là đệ tử thân truyền của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, thần thông đạo pháp của bản thân tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Chỉ thấy Dương Tiễn đưa tay ra, theo một đạo bạch quang lóe lên trong tay, xuất hiện một cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đen nhánh.

Dương Tiễn giơ cây Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, hất một cái vào Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh, tức thì phá giải kiếm pháp Địa Liệt Lưu Tinh, ngay cả pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh cũng bị Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn hất văng. "Hoàng huynh, Ma Lễ Thanh giao cho ta,

đám binh sĩ phàm nhân kia giao cho huynh, lát nữa ta tìm được cơ hội, huynh mau chóng chạy về đại doanh." Dương Tiễn giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, lao về phía Ma Lễ Thanh, lại chủ động phát động tấn công. "Hắc hắc, nói hay lắm, Long Tu Hổ và Hàn Độc Long hai người liên thủ còn không phải là đối thủ của ta, huống hồ là ngươi, một tiểu tử!

Đừng quá tự cao!" Ma Lễ Thanh cũng không ngờ Dương Tiễn trông còn trẻ tuổi như vậy lại dám chủ động giao đấu với mình.

Nhưng hành động này của Dương Tiễn lại vừa đúng ý của Ma Lễ Thanh, bản thân gã là một kẻ cực kỳ hiếu chiến, thần thông tu luyện cũng vô cùng quỷ dị, tự nhiên vui vẻ đối đầu trực diện với Dương Tiễn.

Keng keng!

Pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh và vũ khí Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn đối đầu mấy chục chiêu, vẫn không phân thắng bại.

Lúc này, chỉ thấy cây Bích Ngọc Tỳ Bà trên tay thứ hai bên trái trong bốn cánh tay của Ma Lễ Thanh, trong tình huống không có người gảy, lại tự động vang lên, từng khúc nhạc dường như có thể mê hoặc tâm trí người khác đánh về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn vừa nghe khúc nhạc từ Bích Ngọc Tỳ Bà truyền ra, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, dường như xuất hiện ảo giác kỳ lạ.

Thấy Bích Ngọc Tỳ Bà đã thành công làm tâm trí Dương Tiễn hoảng hốt, Ma Lễ Thanh cười lạnh một tiếng, pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm sắc bén trong tay đâm thẳng vào ngực Dương Tiễn.

Nhưng vào lúc nguy cấp này, trán của Dương Tiễn đột nhiên bắn ra một luồng sáng chói mắt.

Ma Lễ Thanh vốn đang nhìn Dương Tiễn cười lạnh không ngớt, bây giờ lại bị luồng sáng mạnh đột ngột này chiếu vào, tức thì không nhịn được mà nhắm mắt lại.

Vừa mới nhắm mắt, Ma Lễ Thanh đã ý thức được không ổn, lập tức quyết đoán từ bỏ việc dùng Kim Cương Thanh Phong Kiếm tấn công Dương Tiễn, quả quyết lùi về sau.

Đáng tiếc lúc này đã muộn, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay Dương Tiễn đã đánh về phía Ma Lễ Thanh.

Phụt!

Chỉ thấy Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh vừa vặn chặn được Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn!

Nhưng sau khi Ma Lễ Thanh dùng pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm chặn được Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn, gã đã bị thương!

Có thể thấy trên vai Ma Lễ Thanh rách ra một vết thương, máu tươi từ đó chảy ra không ít!

Thì ra khi Ma Lễ Thanh dùng Kim Cương Thanh Phong Kiếm cố gắng ngăn chặn đòn tấn công của Dương Tiễn, lại chậm một bước, bị Hắc Giao Tam Xoa Kích đánh trúng vai. "Chết tiệt!

Tên tiểu tử này thật khó đối phó!" Cảm nhận cơn đau từ vết thương trên vai, Ma Lễ Thanh không nhịn được mà chửi thầm một tiếng, đồng thời dùng sức vung Kim Cương Thanh Phong Kiếm, đẩy Hắc Giao Tam Xoa Kích ra.

Nhưng lúc này, Dương Tiễn sao có thể dễ dàng lùi bước?

Đương nhiên lại tiếp tục tấn công Ma Lễ Thanh.

Trước đó Ma Lễ Thanh đã dùng thần thông của tiên thiên pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà để cố gắng ảnh hưởng đến Dương Tiễn, muốn mê hoặc thần trí của đối phương trong ảo cảnh, sau đó mới phát động tấn công.

Nhưng đáng tiếc, Dương Tiễn cũng có thần thông của mình, đó là con mắt thứ ba trên trán, còn được gọi là Thiên Nhãn.

Một khi sử dụng con mắt thứ ba này, liền có thể lập tức nhìn thấu hư vọng, huống chi là huyễn thuật của Ma Lễ Thanh.

Cũng vì vậy mà sau khi phá giải huyễn thuật do Ma Lễ Thanh dùng Bích Ngọc Tỳ Bà thi triển, Dương Tiễn tự nhiên lập tức mượn thần thông Thiên Nhãn để phản kích.

Trong tình huống đó, Dương Tiễn trong nháy mắt đã chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến với Ma Lễ Thanh, ra tay trước làm gã bị thương.

Nhưng Ma Lễ Thanh phản ứng cũng vô cùng nhanh, ngay khi bị thương đã ý thức được thần thông Thiên Nhãn của Dương Tiễn khắc chế huyễn thuật của Bích Ngọc Tỳ Bà rất hiệu quả, vì vậy lập tức từ bỏ việc sử dụng Bích Ngọc Tỳ Bà, chuyển sang dùng một món bảo vật khác! "Xì xì xì!" Chỉ thấy con Bạch Văn Đại Mãng Xà trên một cánh tay khác bên trái của Ma Lễ Thanh đang lè lưỡi rắn, cắn một phát về phía Dương Tiễn.

Con Bạch Văn Đại Mãng Xà này vốn không dựa vào thị lực, là một loại thần thú trời đất có thể phát động tấn công chính xác.

Lúc này, cú cắn của nó cũng nhanh như chớp, chỉ cần Dương Tiễn bị nó cắn trúng một cái, cái miệng lớn như chậu máu của nó có thể lập tức khiến Dương Tiễn bị trọng thương!

Chương 810

Nếu Dương Tiễn không có cách nào né tránh, vậy trận chiến này có thể đã phân thắng bại.

Nhưng Dương Tiễn hiển nhiên có cách đối phó, chỉ thấy thần thông Thiên Nhãn trên trán hắn đóng mở, tức thì con Bạch Văn Đại Mãng Xà vốn nhanh như chớp trong mắt Dương Tiễn trở nên vô cùng chậm chạp.

Dưới tiền đề này, Dương Tiễn có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của con rắn, đồng thời còn có thể phản kích.

Nhưng ngay khi Dương Tiễn sắp né được đòn tấn công của con rắn, Ma Lễ Thanh đối diện thấy vậy lại lộ ra một nụ cười như âm mưu đã thành.

Cùng lúc đó, trong lòng Dương Tiễn mơ hồ có một cảm giác không ổn.

Chỉ thấy những đường vân trên người con Bạch Văn Đại Mãng Xà lóe lên một tia sáng, sau đó Dương Tiễn cảm giác tốc độ dòng chảy thời gian xung quanh đã thay đổi, rồi con rắn vừa lao đến cắn hắn cũng đột nhiên biến mất.

Nếu là tu đạo giả khác, đương nhiên sẽ chỉ nghĩ rằng con rắn đã ẩn nấp để chuẩn bị tấn công bất ngờ, nhưng Dương Tiễn vì có con mắt thứ ba, khả năng cảm tri vô cùng nhạy bén.

Dù Dương Tiễn không tu luyện thần thông Quang Âm Đại Đạo, cũng có thể nhận ra Ma Lễ Thanh đã sử dụng thần thông này để cố gắng tấn công mình.

Nhưng dù vậy, Dương Tiễn tạm thời cũng không có cách nào hay

để phá giải sự hạn chế của thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Trong lúc Dương Tiễn đang do dự có nên sử dụng lá bài tẩy của mình không, một luồng thần thông màu xám trắng lại đánh lên người hắn.

Trong nháy mắt, Dương Tiễn phát hiện tốc độ dòng chảy thời gian của mình đã trở lại bình thường, đồng thời cũng phát hiện ra con Bạch Văn Đại Mãng Xà đang lợi dụng tốc độ dòng chảy thời gian để ẩn nấp! "Hừ, lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Dương Tiễn nhìn con Bạch Văn Đại Mãng Xà đang định tấn công lén, hừ lạnh một tiếng, rồi giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay đánh về phía nó.

Vốn dĩ con Bạch Văn Đại Mãng Xà này muốn mượn thần thông Quang Âm Đại Đạo để tấn công lén Dương Tiễn, chỉ là điều khiến Ma Lễ Thanh và con rắn không ngờ là, lúc này Dương Tiễn lại nhận được sự giúp đỡ và phá vỡ sự hạn chế của thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Dưới tiền đề đó, hắn không chỉ nhận ra đòn tấn công của con rắn, mà còn tiện thể phản kích! "Xì xì xì!" Lúc này con Bạch Văn Đại Mãng Xà không kịp phản ứng, đã bị Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích chém thành hai đoạn! "Xì xì xì!" Chỉ thấy hai đoạn thân thể của con rắn chảy ra máu tươi, đồng thời không ngừng quằn quại trên mặt đất, trông không những không chết hẳn mà còn vô cùng đau đớn. "Chết tiệt, Dương Tiễn khá lắm, còn có Hoàng Thiên Hóa, ta thật sự đã xem thường hai ngươi rồi!" Ma Lễ Thanh nhìn con Bạch Văn Đại Mãng Xà thân thể đứt thành hai đoạn, máu me đầm đìa không ngừng quằn quại trên mặt đất, sắc mặt vô cùng tái mét, nhìn Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nói.

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cũng nhìn nhau, gật đầu với đối phương.

Thì ra vừa rồi khi Dương Tiễn bị thần thông Quang Âm Đại Đạo của Bạch Văn Đại Mãng Xà ảnh hưởng, Hoàng Thiên Hóa ở bên cạnh đã dùng thần thông Quang Âm Đại Đạo của mình thành công giúp Dương Tiễn phá giải!

Nhưng bây giờ Hoàng Thiên Hóa tạm thời không rảnh tay để cùng Dương Tiễn đối phó Ma Lễ Thanh, nếu không khả năng chiến thắng sẽ còn lớn hơn.

Lý do là vì Hoàng Thiên Hóa phải đối phó với đám binh sĩ Ân Thương đang bao vây, tạm thời không thể thoát thân. "Hắc hắc, Ma Lễ Thanh, thần thông của ngươi cũng chỉ đến thế thôi!

Xem ra hôm nay ngươi không ngăn được ta rồi!" Dương Tiễn nhìn Ma Lễ Thanh sắc mặt tái mét, hào khí nói.

Lúc này trên mặt đất giữa Dương Tiễn và Ma Lễ Thanh, là con Bạch Văn Đại Mãng Xà đang quằn quại với hai đoạn thân thể, đôi mắt Dương Tiễn nhìn Ma Lễ Thanh cũng tràn đầy vẻ khiêu khích. "Hắc hắc, Dương Tiễn, ngươi nghĩ như vậy là có thể đánh bại ta sao?

Quá là si tâm vọng tưởng rồi!

Thần thông của ta không chỉ có thế đâu!" 25.

Ma Lễ Thanh hắc hắc cười lạnh, rồi đưa tay ra vẫy.

Ngay sau đó một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy con Bạch Văn Đại Mãng Xà vốn bị Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích chém thành hai đoạn lại bay trở về phía Ma Lễ Thanh, đồng thời trong quá trình bay, nó lại từ từ tự chữa lành hoàn toàn, đến cuối cùng, nó trở về tay Ma Lễ Thanh như thể chưa từng bị thương.

Chuyện thần kỳ như vậy, giống như thời gian đảo ngược!

Nói về Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa muốn trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ, nhưng lại bị Ma Lễ Thanh phát hiện giữa đường.

Vốn dĩ thần thông Quang Âm Đại Đạo của Hoàng Thiên Hóa vô cùng huyền diệu, có thể giúp hai người thành công trở về mà không bị phát hiện, nhưng lại trùng hợp gặp phải Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh đang tuần tra khu vực này.

Ma Lễ Thanh sau khi hấp thu thần thông và pháp bảo của ba huynh đệ còn lại, tự nhiên cũng nắm giữ được thần thông Quang Âm Đại Đạo và Bạch Văn Đại Mãng Xà của tứ đệ Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Vừa rồi Ma Lễ Thanh đã thử dùng Quang Âm Đại Đạo để tấn công Dương Tiễn, nhưng không may lại bị Hoàng Thiên Hóa bên cạnh dùng thần thông Quang Âm Đại Đạo của mình hóa giải.

Đồng thời, một trong tứ đại bảo vật của Ma Lễ Thanh là Bạch Văn Đại Mãng Xà cũng bị Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích chém thành hai đoạn, nhưng trong tình huống đó, Ma Lễ Thanh lại dùng Quang Âm Đại Đạo, tiến hành một lần đảo ngược thời gian.

Khi năng lượng màu xám trắng bao phủ lên thân thể bị chém thành hai đoạn của con rắn, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy hai đoạn thân thể của nó từ từ hợp lại làm một, đồng thời vết thương cũng biến mất, hai mắt rắn cũng khôi phục lại thần thái! "Xì xì xì!" Con Bạch Văn Đại Mãng Xà được Ma Lễ Thanh dùng Quang Âm Đại Đạo cứu sống lại trở về tay gã, nhưng một đôi mắt rắn lại oán độc nhìn chằm chằm Dương Tiễn đối diện và cây Hắc Giao Tam Xoa Kích dính máu trên tay hắn. "Hừ hừ, không hổ là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân, bản thân không tồi, xem ra Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã không ít công sức bồi dưỡng ngươi!" Ma Lễ Thanh nhìn con Bạch Văn Đại Mãng Xà đã trở lại tay mình, rồi lạnh lùng nói với Dương Tiễn. "Hắc hắc, Ma Lễ Thanh, nói nhảm nhiều thế làm gì?

Chẳng phải muốn kéo dài thời gian sao?

Ta nói cho ngươi biết, si tâm vọng tưởng!" Dương Tiễn lại không có thời gian dây dưa với Ma Lễ Thanh, từ trong cuộc giao thủ vừa rồi, hắn đã nhận ra.

Ma Lễ Thanh tuy luôn miệng nói muốn giết hắn và Hoàng Thiên Hóa, nhưng phần nhiều là đang kéo dài thời gian.

Dương Tiễn từ phản ứng của Ma Lễ Thanh và binh lính Ân Thương xung quanh có thể dễ dàng suy đoán ra, họ chỉ bao vây mà không chủ động tấn công, hiển nhiên Ma Lễ Thanh muốn đợi viện binh đến giúp đối phó hắn và Hoàng Thiên Hóa.

Đã hiểu rõ ý đồ của địch, Dương Tiễn sao có thể cho đối phương cơ hội phản ứng!

Hiện tại Dương Tiễn không chút do dự mà sử dụng thần thông của mình, chỉ thấy cây Hắc Giao Tam Xoa Kích của hắn xoay hai vòng trên không, Dương Tiễn nhân lúc này vận dụng pháp lực trong cơ thể thi triển một đạo pháp quyết lên thân cây kích! "Hống hống hống!" Tức thì, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích vốn chỉ là một binh khí lại phát ra một tiếng long ngâm, ngay sau đó nó hóa thành một con hắc giao thật sự lao về phía Ma Lễ Thanh, và mở ra cái miệng lớn như chậu máu.

Con giao long màu đen cường đại tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy không thể chống cự.

Nhục thân của Ma Lễ Thanh không mạnh đến mức không thể phá hủy, trong tình huống này cũng không dám cứng rắn chống lại đòn tấn công uy lực lớn như vậy, vì vậy lập tức lùi lại.

Con hắc giao tỏa ra khí tức kinh khủng khiến binh lính đại quân Ân Thương xung quanh cũng xuất hiện rối loạn, trận hình trở nên tan nát.

Chương 811

"Mau, Hoàng huynh, chúng ta cùng đi!" Đúng lúc này, Dương Tiễn biết cơ hội thoát thân đã đến, lập tức gọi Hoàng Thiên Hóa, hai người hóa thành một đạo độn quang theo sát phía sau con hắc giao.

Chỉ thấy con hắc giao này một đường vượt mọi chông gai, dũng mãnh vô song, binh lính Ân Thương gặp phải trên đường căn bản không dám cản trở chút nào, cứ như vậy để Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa thành công trốn thoát.

Đối mặt với kết quả này, Ma Lễ Thanh thấy vậy cũng phẫn nộ không thôi, nhưng gã biết rõ vừa rồi mình đã sơ suất.

Nếu vừa rồi cẩn thận một chút, sao lại cho họ cơ hội trốn thoát?

Nhưng bây giờ đều đã muộn, Ma Lễ Thanh đã để Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa thành công trốn về doanh địa Tây Kỳ, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa. "Chết tiệt, hai ngươi đừng để ta gặp lại trên chiến trường, nếu không nhất định sẽ cho các ngươi biết tay, đặc biệt là tên Dương Tiễn kia!" Ma Lễ Thanh phẫn hận nhìn con hắc giao chỉ còn là một chấm đen nhỏ ở phía xa, trong lòng thầm ghi nhớ Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa, định bụng sẽ tìm hai người tính sổ trên chiến trường...

Ở một nơi khác, sau khi thoát khỏi sự bao vây của Ma Lễ Thanh và đại quân Ân Thương, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa dưới sự mở đường của con hắc giao, cũng đã thành công trở về doanh địa của đại quân Tây Kỳ.

Ở đây đã sớm có người chờ sẵn để tiếp ứng.

Dương Tiễn khi trở về nhìn thấy không ít binh sĩ Tây Kỳ đói đến mặt vàng mày xanh, hiển nhiên là do bị đại quân Ân Thương bao vây,

lương thảo không được bổ sung dẫn đến thiếu hụt.

Đối mặt với tình huống này, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đều nhìn thấy trong mắt, trong lòng càng thêm một phần cấp bách.

Soạt soạt soạt!

Sau khi trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ, Dương Tiễn thu lại thần thông hắc giao, khiến nó biến trở lại thành cây tam xoa kích màu đen trở về tay mình. "Về rồi." Đợi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa tiến vào quân doanh, quân sư Khương Tử Nha, Độ Ách Chân Nhân, Lý Tịnh và một chúng tướng lĩnh Tây Kỳ đã chờ sẵn ở bên đều vây lại.

Nhìn những gương mặt quen thuộc này trên mặt ít nhiều đều mang theo vẻ chờ đợi và lo lắng, Dương Tiễn cũng không dài dòng, lập tức đưa Bảo Đấu chứa đầy lương thực cho quân sư Khương Tử Nha. "Quân sư đại nhân, đây là lương thảo chúng ta đi tìm, nhiều thế này hẳn là đủ dùng rồi." Quân sư Khương Tử Nha thấy vậy, nhận lấy Bảo Đấu chứa đầy lương thực, cẩn thận xem xét một hồi rồi cũng lộ ra nụ cười hài lòng. "Tốt, tốt, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa lần này làm rất tốt, có lương thảo rồi, thế cục khốn khó của đại quân Tây Kỳ chúng ta có thể phá giải được rồi." Nhưng dù quân sư Khương Tử Nha rất hài lòng với Bảo Đấu chứa đầy lương thực này, các tướng lĩnh đại quân Tây Kỳ bên cạnh lại vô cùng khó hiểu.

Trong đó, Vũ Cát tướng quân là đồ đệ của Khương Tử Nha, đối với tiên gia đạo pháp cũng có chút hiểu biết, tuy không biết cái đấu gạo này có gì kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Nhưng các tướng lĩnh khác lại không kìm được, vội vàng hỏi: "Quân sư đại nhân, đây chỉ là một đấu gạo thôi mà, nhiều lắm cũng chỉ đủ một người ăn một ngày, quân đội chúng ta nhiều người như vậy sao đủ!" Khi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa trở về doanh địa

đại quân Tây Kỳ và lấy ra Bảo Đấu chứa đầy lương thảo, lại khiến các tướng lĩnh phàm nhân của đại quân Tây Kỳ không hiểu.

Một trong các tướng quân không nhịn được hỏi: "Quân sư đại nhân, đây chỉ là một đấu gạo thôi, cho một người ăn một ngày còn miễn cưỡng đủ, làm sao có thể cho binh sĩ cả quân đội no bụng được." Đối mặt với sự khó hiểu của vị tướng quân này, quân sư Khương Tử Nha cũng hiếm khi lộ ra nụ cười.

Dương Tiễn bên cạnh cũng vậy, mỉm cười giải thích: "Vị tướng quân này có điều không biết, lát nữa cho người mang một cái nồi lớn đến là biết ngay." Vị tướng quân kia nhìn dáng vẻ tự tin của Dương Tiễn, cũng không tiện nói nhiều, đành bán tín bán nghi truyền lệnh cho người khiêng một cái nồi lớn đến.

Tuy hiện tại binh sĩ đại quân Tây Kỳ đều vì vấn đề thiếu lương thảo mà đói bụng mấy ngày nay, nhưng nghe lệnh của tướng quân xong liền nhanh chóng khiêng đến một cái nồi lớn.

Không vì lý do gì khác, hoàn toàn là vì các binh sĩ này đều đã nghe tin Dương Tiễn đi tìm lương thực, cho nên mới nhanh như vậy. "Được rồi, nồi đã khiêng đến rồi, xin Dương Tiễn huynh đệ giải thích cho ta cái đấu gạo này rốt cuộc có gì kỳ diệu." Lúc này vị tướng quân mặt đầy nghi hoặc nói với Dương Tiễn, xem ra cũng vô cùng sốt ruột. "Được, các vị tướng sĩ xin hãy nhìn cho kỹ." Dương Tiễn mỉm cười, nhận lấy Bảo Đấu chứa đầy lương thực từ tay quân sự Khương Tử Nha, sau đó lật một cái để lương thực trong đó đổ vào trong nồi lớn.

Tiếp theo, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, ngay cả những tướng sĩ trước đó không hiểu cũng từng người một trợn mắt há mồm, không nói nên lời.

Bởi vì trong mắt họ, khi cái nồi lớn trước mặt đã bị gạo từ Bảo Đấu đổ đầy, gạo trong Bảo Đấu lại không hề giảm đi chút nào, vẫn

đầy ắp như trước.

Phải biết rằng cái nồi đặt trước mặt Dương Tiễn lúc này không phải là nồi nhỏ, mà là nồi lớn thật sự.

Loại nồi chuyên dùng để nấu cơm cho quân đội, một lần có thể nấu khẩu phần cho một tiểu đội, vậy mà bây giờ ngay cả gạo trong một cái đấu cũng không chứa hết.

Có thể biết, cảnh tượng như vậy trong mắt các tướng sĩ này khoa trương đến mức nào.

Thấy vậy, mấy tướng sĩ không tin, lại ghé sát vào xem, quả nhiên phát hiện lương thực trong Bảo Đấu này như thể không bao giờ vơi, lúc này cái nồi lớn cũng sắp bị gạo trắng lấp đầy.

Mấy vị tướng sĩ lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cho người khiêng cái nồi này đi, bảo binh sĩ khác khiêng một cái nồi nữa đến.

Phải biết rằng tuy những tướng quân có chức vị này không bị đói, nhưng mấy ngày nay ăn uống cũng khá tệ, bây giờ nhìn thấy những hạt gạo trắng ngần này, đâu nỡ lãng phí?

Tự nhiên cho người khiêng một cái nồi nữa đến.

Về phần cái nồi đã đầy gạo được khiêng đi, đương nhiên là để nấu cơm cho binh sĩ.

Lương thực mà Dương Tiễn lấy từ kho lương của Hoạt Quốc đều là lương thực chất lượng hảo hạng, chỉ cần vo rửa qua loa là có thể nấu ăn được.

Lúc này, Dương Tiễn cũng không còn tự mình cầm Bảo Đấu nữa, mà giao cho các binh sĩ khác.

Nhìn từng nồi lớn chứa đầy lương thực được khiêng đi, mấy vị tướng sĩ trước đó nghi ngờ Dương Tiễn và Bảo Đấu vừa vui mừng

khôn xiết, vừa cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng may là Dương Tiễn cũng không so đo những chuyện này, sau khi nói cho các tướng lĩnh biết số lượng lương thảo trong Bảo Đấu đại khái, phần còn lại liền giao cho họ sắp xếp.

Khi Dương Tiễn trở về, vấn đề lương thảo cũng đã được giải quyết, thời gian còn lại, Dương Tiễn lại báo cáo với quân sư Khương Tử Nha về trận chiến với Ma Lễ Thanh vừa rồi.

Quân sư Khương Tử Nha thấy Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai viên đại tướng đều đã trở về, cũng truyền lệnh xuống cho quân đội nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cho trận phản kích sắp tới.

Cùng lúc đó, toàn bộ đại quân Tây Kỳ, những binh sĩ vốn đang đói meo cũng biết tin có lương thảo, tức thì từng người một vui mừng reo hò.

Đối với binh sĩ đại quân Tây Kỳ, mấy ngày nay thật sự vô cùng khó khăn, suýt nữa đã không trụ nổi, có thể nói tình hình vô cùng nguy hiểm, nhưng may là bây giờ cuối cùng cũng có lương thực để ăn.

Đã khó khăn lắm mới có đủ lương thực, các tướng lĩnh sau khi được sự đồng ý của quân sư Khương Tử Nha, liền cho binh sĩ đại quân Tây Kỳ được ăn thêm.

Quân sư Khương Tử Nha làm vậy, cũng là để trạng thái của các binh sĩ đại quân Tây Kỳ khôi phục lại, cũng chỉ có như vậy mới có thể chiến thắng đại quân Ân Thương đang bao vây họ trong trận phản kích sắp tới...

Bên đại quân Tây Kỳ tự nhiên vì có đủ lương thảo mà vui mừng, nhưng bên kia lại không vui nổi. "Ma Lễ Thanh?

Tên Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa kia không biết tại sao đã qua mặt vòng vây của chúng ta trốn ra ngoài, bây giờ lại còn quay về!" Lúc

này, trong doanh địa đại quân Ân Thương, thống soái Văn Thái Sư không thể tin nổi nhìn Ma Lễ Thanh trước mặt.

Ma Lễ Thanh cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, đành nhỏ giọng nói: "Đúng là như vậy, lúc đầu ta tưởng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người đó muốn trốn khỏi vòng vây của chúng ta ra ngoài tìm cứu binh, bây giờ có lẽ là sau khi trốn ra ngoài rồi mới quay lại." Nghe đến đây, lúc này trong quân doanh, thống soái Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đều hiểu ra. "Nếu đã như vậy, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã đi rồi lại quay về, vậy hẳn là đã tìm được cứu binh hoặc mang về lương thảo." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh sau khi nghe lời của Ma Lễ Thanh, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Chương 812

Lúc này, thống soái Văn Thái Sư lại hừ lạnh một tiếng, tiếp lời: "Nếu bây giờ tên Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa kia ngay cả việc mạo hiểm xuyên qua vòng vây của chúng ta một lần nữa cũng làm, vậy hiển nhiên một trong những mục đích của chúng đã đạt được." "Sư huynh, tên Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa kia trong thời gian ngắn như vậy, đã thành công mời được cứu binh hoặc tìm được đủ lương thảo sao?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên bên cạnh hiển nhiên cũng hiểu ra, trên mặt tức thì lộ ra vài phần lo lắng.

Phải biết rằng ban đầu khó khăn lắm mới vây chặt được đại quân Tây Kỳ, và cắt đứt được đường vận chuyển lương thảo của chúng.

Nếu không phải vì địa điểm đóng quân của đại quân Tây Kỳ ở nơi dễ thủ khó công, vậy bây giờ đã khiến đại quân Tây Kỳ toàn quân bị diệt. "E rằng là vậy, bất kể là tìm cứu binh hay tìm được lương thảo, đều là tin tức bất lợi cho chúng ta." Thống soái đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư, nhìn về phía doanh địa đại quân Tây Kỳ ở xa, chậm rãi nói: “Bất kể Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã làm gì, tóm lại tình hình hiện tại đối với ta vô cùng bất lợi.

Truyền lệnh xuống, cho quân đội chuẩn bị phát động tấn công, bây giờ không thể trì hoãn nữa.” Thống soái Văn Thái Sư vừa nghe Ma Lễ Thanh báo cáo, đã hiểu rõ đại quân Tây Kỳ đã lấy được thứ cần thiết, tin rằng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ bắt đầu phản công.

Nếu đã như vậy, thống soái Văn Thái Sư tự nhiên sẽ không cho đại quân Tây Kỳ có thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn rồi mới đánh, mà phải phát động tấn công ngay bây giờ!

Thực ra, theo kế hoạch ban đầu của thống soái Văn Thái Sư, ông

định đợi cho đại quân Tây Kỳ bị vây khốn đến kiệt quệ, đèn cạn dầu thì mới phát động tấn công.

Đến lúc đó, dù Khương Tử Nha và Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể duy trì chiến lực, nhưng quân đội dưới trướng họ hoàn toàn không phải là đối thủ của đại quân Ân Thương sau khi đã nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đến lúc đó, tự nhiên có thể giải quyết đám quân Tây Kỳ này mà không tốn một giọt máu, đồng thời có thể phản công Tây Kỳ, khiến cho đám phản quân này không bao giờ có thể chống cự được nữa.

Nhưng xem tình hình hiện tại, kế hoạch của thống soái Văn Thái Sư đã xảy ra sai sót, không còn cách nào khác, đành phải phát động tấn công ngay bây giờ.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Theo một tiếng lệnh của thống soái Văn Thái Sư, đông đảo tướng sĩ đại quân Ân Thương đều nhận được mệnh lệnh, bắt đầu chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị tấn công đại quân Tây Kỳ. . .....

"Báo, không hay rồi, đại quân Ân Thương bên kia đã phái quân đội ra, chuẩn bị tấn công chúng ta!" Lúc này, thám tử của đại quân Tây Kỳ cũng ngay lập tức phát giác được động tĩnh của đại quân Ân Thương, lập tức truyền tình báo về doanh địa.

"Vừa hay, bây giờ binh sĩ đều đã ăn no, vậy thì cho họ ra nghênh chiến đi!" Quân sư Khương Tử Nha nghe tin này xong, ngược lại còn lộ ra một tia cười lạnh.

Mấy ngày nay đại quân Tây Kỳ bị bao vây trùng điệp, với tư cách là quân sư, trong lòng ông tự nhiên có mấy phần tức giận, thế là lập tức hạ lệnh cho các binh sĩ đã ăn no chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng ngay khi quân sư Khương Tử Nha truyền lệnh nghênh

chiến, Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh đứng bên cạnh lại không nhịn được lo lắng nói: "Quân sư đại nhân, binh sĩ của chúng ta bây giờ dĩ nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, nhưng Kim Linh Thánh Mẫu bên phía đại quân Ân Thương thật sự thần thông quảng đại.

Trước đó, một trong Thập Nhị Kim Tiên của chúng ta là Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của bà ta, thậm chí còn bị đánh trọng thương.

Cứ như vậy, chẳng phải lúc giao chiến sẽ lặp lại vết xe đổ sao?" Bây giờ, sau khi đã chứng kiến bản lĩnh của Kim Linh Thánh Mẫu, Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh vô cùng kiêng dè vị thủ tịch đệ tử dưới trướng Thông Thiên giáo chủ của Triệt Giáo này.

Ông biết rằng, cho dù binh sĩ có đủ năng lực chiến đấu, nhưng nếu không thể đánh bại Kim Linh Thánh Mẫu, thì kết quả cuối cùng của trận chiến này cũng chẳng tốt đẹp gì.

Điều này không hề khoa trương, mà là sự thật.

Bởi vì Kim Linh Thánh Mẫu xuất hiện trên chiến trường lúc này, về bản chất, thuộc về chiến lực mạnh nhất của Triệt Giáo, chỉ sau Thông Thiên giáo chủ.

Phía Xiển Giáo muốn áp chế thành công uy phong của Thánh Mẫu, tự nhiên cũng phải có sự chuẩn bị, nếu không Kim Linh Thánh Mẫu có thể mặc sức làm càn.

"Được rồi, Lý Tĩnh bây giờ cũng nên đi chuẩn bị tham chiến đi.

Về phần Kim Linh Thánh Mẫu, ta tự nhiên đã chuẩn bị thủ đoạn đối phó rồi.

Nếu không, ngươi nghĩ Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người chỉ mang về một bảo đẩu lương thực thôi sao?" Quân sư Khương Tử Nha dĩ nhiên biết Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh đang có chút

lo lắng, nên tự nhiên phải an ủi ông ta.

Quả nhiên, khi Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh nghe những lời này, mới nhận ra.

Trước đó Lý Tĩnh biết rằng, quân sư đại nhân phái Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa ra ngoài không chỉ tìm lương thảo mà còn có nhiệm vụ mời viện binh.

Nhưng lúc vừa trở về, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa chỉ mang về lương thực chứa trong bảo đẩu, còn viện binh thì không thấy tăm hơi.

Bây giờ nghĩ lại, viện quân hẳn là đang trên đường tới, chỉ cần kiên trì thêm một chút, tự nhiên có thể đợi được viện trợ.

Nghĩ đến đây, Lý Tĩnh cũng không còn hoảng sợ bất an nữa, từ biệt quân sư Khương Tử Nha để chuẩn bị tham chiến, rồi tự tay mặc lên bộ khôi giáp của mình.

Khi Lý Tĩnh chuẩn bị xuất thủ, những người khác cũng đã sẵn sàng. . .....

"Giết a!" Giờ phút này, chiến trường lại một lần nữa vang dội tiếng la giết.

Một bên là đại quân Ân Thương muốn nhân lúc đại quân Tây Kỳ chưa kịp hồi phục mà phát động đột kích, để giành lấy thắng lợi.

Một bên là đại quân Tây Kỳ, sau khi được ăn no bụng nhờ lương thực Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa mang về, đang sầu não vì mấy ngày đói bụng oán khí không có chỗ phát tiết!

Tự nhiên không thể chờ đợi được nữa mà muốn cùng đại quân Ân Thương chém giết một trận!

Trong lúc đám quân đội phàm nhân đang chém giết, Kim Linh

Thánh Mẫu dẫn theo Ô Vân Tiên cùng Ma Lễ Thanh lại một lần nữa giao chiến với các tiên nhân bên phía Tây Kỳ.

Nhưng ngay khi Kim Linh Thánh Mẫu sắp ra tay, từ xa lại có hai đạo độn quang bay tới.

Nhìn thấy hai đạo độn quang này, Kim Linh Thánh Mẫu bất giác khẽ nhíu mày, dường như cảm giác được có chuyện không hay.

"Xem ra viện binh đã tới." "Ha ha, có sư tỷ ở đây, thêm vài tên viện binh thì có sao!" Ô Vân Tiên bên cạnh liền tâng bốc, ca ngợi tu vi thần thông của Kim Linh Thánh Mẫu.

"A, ai mà không biết Thánh Mẫu đại nhân thần thông quảng đại, đâu có sợ thêm vài viện quân chứ?" Một nữ tiên toàn thân mặc đạo bào màu đỏ rực bên cạnh cũng nói như vậy.

Nữ tiên này không phải ai khác, chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu, người trước đó đã cùng Hoàng Thiên Hóa đánh đến lưỡng bại câu thương!

Khi thương thế của Hoàng Thiên Hóa gần như đã khỏi, Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng đã bình phục.

Thậm chí vì bản thân tu vi của Hỏa Linh Thánh Mẫu cao hơn Hoàng Thiên Hóa, nên thương thế lành lại còn sớm hơn một chút.

Nhưng bây giờ những chuyện này đều không còn quan trọng nữa, Hỏa Linh Thánh Mẫu hiện tại chỉ muốn giết Hoàng Thiên Hóa!

Trận chiến này, ngoài Hỏa Linh Thánh Mẫu xuất trận, đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng đã đến.

Thần thông của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên không hề nhỏ, lĩnh ngộ và tu vi trên Khí chi đại đạo vô cùng mạnh mẽ, dựa vào thần thông Khí chi đại đạo đã thành công đánh chết đại tướng Tây Kỳ là Lôi Chấn Tử, đưa đối phương vào Phong Thần Bảng!

Chương 813

"Hắc hắc, sư phụ đại nhân, tư thế anh dũng chiến đấu mấy ngày nay của người con đều biết, đối diện tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta." Là thống soái của đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư sau khi biết được từ Ma Lễ Thanh rằng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã từ bên ngoài quay trở lại doanh địa đại quân Tây Kỳ, ông liền hiểu ra.

Lương thảo và viện quân của đại quân Tây Kỳ đã đến.

Lúc này không thể tiếp tục thử vây khốn họ cho đến khi mất hết chiến lực nữa, mà phải chủ động xuất kích.

Thế là thống soái Văn Thái Sư lập tức hạ lệnh, cho đại quân Ân Thương dưới trướng tập kết hoàn tất, phát động tấn công đại quân Tây Kỳ.

Trong tình huống như vậy, Kim Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên cùng Ma Lễ Thanh và các tiên nhân Triệt Giáo khác lại một lần nữa đối đầu với Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn bên phía Xiển Giáo.

"Lần này có sư phụ ở đây, bọn họ làm sao có thể là đối thủ của người chứ?

Chẳng qua chỉ là đám bại tướng dưới tay thôi." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đứng bên cạnh sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu, cung kính nói.

Đồng thời, đứng bên cạnh còn có Hỏa Linh Thánh Mẫu vừa mới bình phục thương thế.

Trước đó, nàng sử dụng thần thông Hỏa chi đại đạo giao đấu với thần thông Quang âm đại đạo của Hoàng Thiên Hóa, kết quả lại cùng

Hoàng Thiên Hóa có tu vi thấp hơn mình đồng quy vu tận, thật sự cảm thấy mất mặt, hôm nay tự nhiên phải báo thù.

Lúc này, các tiên nhân Xiển Giáo bên kia đều đã đến đông đủ, trong đó Hoàng Thiên Hóa vừa nhìn đã thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Là đối thủ cũ từng giao chiến, Hoàng Thiên Hóa cũng muốn đánh bại Hỏa Linh Thánh Mẫu trong trận chiến sắp tới.

Nhưng ngay khi hai bên sắp sửa khai chiến, từ phía chân trời xa xa lại bay tới hai đạo độn quang.

Có thể thấy tu vi của người tu đạo sử dụng độn quang này vô cùng cao thâm, trông thì rất xa, nhưng thực tế lại vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã dừng lại bên cạnh đám người Xiển Giáo.

Soạt.

Chỉ thấy độn quang tiêu tán, lộ ra thân ảnh của hai người.

"Phổ Hiền Chân Nhân, còn có Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!

Không ngờ viện quân lại là họ." Lúc này, thống soái Văn Thái Sư đang ngồi trong quân trướng cũng ngay lập tức phát hiện ra thân phận của hai viện quân vừa đến, không ngờ lại là Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, cũng thuộc Thập Nhị Kim Tiên!

Nếu tính cả Từ Hàng Đạo Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn đang có mặt, thì Thập Nhị Kim Tiên đã đến bốn người, gần bằng một nửa số lượng hiện tại.

Trong các trận chiến trước đó, Quảng Thành Tử và sư phụ của Thổ Hành Tôn là Cụ Lưu Tôn đều đã bị đánh chết, hồn phách được đưa vào Phong Thần Bảng, nên hiện tại trong Thập Nhị Kim Tiên cũng chỉ còn lại mười người.

Nhưng dù vậy, đây vẫn là một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Bất luận là Ngọc Đỉnh Chân Nhân hay Nhiên Đăng Đạo Nhân đều là những người tu đạo vô cùng hùng mạnh, đối mặt với họ tự nhiên phải vô cùng cẩn thận và thận trọng mới có thể đánh bại.

"Bái kiến hai vị sư thúc." Lúc này, bên phía Xiển Giáo, Nhị Lang Thần, Hoàng Thiên Hóa và Phá Trận Hàn cùng một đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo đều đang hành lễ với Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Về bối phận, Thập Nhị Kim Tiên là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, bối phận tự nhiên cao hơn đám Dương Tiễn là đệ tử đời thứ ba rất nhiều.

"Sư huynh, các vị đã tới." Đạo Hạnh Thiên Tôn và Từ Hàng Đạo Nhân ở bên cạnh cũng nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Họ biết rằng bây giờ có thêm Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, chiến lực bên mình đã được cân bằng rất nhiều, đối mặt với Kim Linh Thánh Mẫu thực lực cường đại cũng có thêm mấy phần thắng.

Nhưng mọi người đều biết bây giờ rõ ràng không phải là lúc để ý đến những vấn đề này.

Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sau khi chào hỏi ngắn gọn với mọi người, liền chuẩn bị giao thủ với các tiên nhân Triệt Giáo đối diện.

"Ha ha, bây giờ Thập Nhị Kim Tiên lại tới thêm hai người, chẳng lẽ không sợ tất cả đều bị ta giết chết sao?" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn toàn thân được bảo quang bao phủ, lại lộ ra một tiếng cười lạnh, trong mắt

chứa đầy sát ý.

Rõ ràng hôm nay đối với Kim Linh Thánh Mẫu, bất kể đối thủ có đến bao nhiêu người, bà ta đều sẽ giết sạch tất cả.

"Hừ, Kim Linh Thánh Mẫu khẩu khí thật lớn a, lẽ nào ngươi nghĩ chỉ dựa vào mấy người các ngươi là có thể đánh bại tứ đại kim tiên chúng ta liên thủ sao?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khinh miệt nhìn Kim Linh Thánh Mẫu và các đồng môn tu đạo giả của bà ta, biết rằng tu vi của những người này so với các kim tiên thì còn kém xa.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu không nói gì, Từ Hàng Đạo Nhân bên cạnh lại có chút lo lắng.

Bởi vì ông và Đạo Hạnh Thiên Tôn đã mấy lần liên thủ đều bại dưới tay Kim Linh Thánh Mẫu, cho nên dù bên mình có viện quân, hai vị kim tiên làm viện quân, Từ Hàng Đạo Nhân cũng không dám chắc thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về ai.

"Ha ha, bớt nói nhảm đi, tất cả mau nạp mạng cho Ô Vân Tiên ta!" Ô Vân Tiên được Kim Linh Thánh Mẫu ra hiệu, liền chủ động khiêu chiến tu đạo giả đối diện, cả người vác hai cây búa lớn bằng tử kim lao về phía các tu đạo giả Xiển Giáo.

Lúc này, phía Xiển Giáo cũng phái ra một tu đạo giả làm đối thủ của Ô Vân Tiên, chỉ có điều đối thủ này không phải là Kim Mao Hống đã giao thủ với Ô Vân Tiên trước đó, mà là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn!

"Ô Vân Tiên, để bần đạo làm đối thủ của ngươi!

Nhận chiêu!" Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không nhiều lời, vừa ra tay đã lấy ra pháp bảo của mình là Thiên Tôn Hàng Ma Xử, một côn đập xuống Ô Vân Tiên đang lao tới!

Đừng nhìn pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên

Tôn trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại nặng ngang núi Thái Sơn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể vung cây Thiên Tôn Hàng Ma Xử này nhẹ nhàng như vậy không phải vì sức mạnh của ông ta cường đại, mà vì bản thân cây Thiên Tôn Hàng Ma Xử này khi đối mặt với những người khác nhau sẽ có trọng lượng khác nhau.

Ví như trong tay Đạo Hạnh Thiên Tôn, nó nhẹ như lông hồng, nhưng nếu một côn đập trúng người khác, lại giống như cả một ngọn Thái Sơn đè xuống, vô cùng kinh khủng!

Nhưng tuy tu vi của Đạo Hạnh Thiên Tôn cao thâm, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối thủ của ông ta, Ô Vân Tiên, về mặt tu vi cũng không hề thua kém các kim tiên.

Đừng nhìn Ô Vân Tiên trông có vẻ tầm thường, chuyện gì cũng xông lên trước nhất, giống như một kẻ thí mạng.

Thực tế lại là hai chuyện khác nhau, bởi vì Ô Vân Tiên này chính là thủ lĩnh của Tùy Thị Thất Tiên, chỉ đứng sau tứ đại thủ tịch đệ tử của Triệt Giáo, thực lực tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Pháp bảo Tử Kim Chùy mà hắn sử dụng cũng uy lực cực lớn, so với Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Trong một trận đại chiến như vậy, hai người với tư cách là những tu đạo giả mở màn đã giao thủ với nhau.

Cùng lúc đó, toàn bộ chiến trường như thể nhận được mệnh lệnh, tức thì phát động xung kích!

Khi Ô Vân Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn giao chiến, những người còn lại cũng tự tìm đối thủ cho mình.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, với tư cách là một trong tứ đại

thủ tịch đệ tử, Kim Linh Thánh Mẫu lại chọn đồng thời giao thủ với ba kim tiên là Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Đồng thời, tọa kỵ của họ là Bạch Tượng, Thanh Sư và Kim Mao Hống cũng đều tham chiến.

Có thể nói, Kim Linh Thánh Mẫu muốn dùng sức một mình giao đấu với sáu tu đạo giả cùng cấp bậc.

Chương 814

Nhưng dù vậy, Kim Linh Thánh Mẫu cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại còn vô cùng bình thản, khiến người ta tưởng rằng bà ta không phải đang cùng các tu đạo giả Xiển Giáo sống mái một phen, mà là đang đi du sơn ngoạn thủy.

Chỉ thấy Kim Linh Thánh Mẫu đồng thời đối mặt với sự vây công của Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân và ba tọa kỵ của họ, không chút hoảng loạn mà lấy ra pháp bảo của mình, lần lượt là Phi Kim Kiếm, Long Hổ Ngọc Như Ý, Thất Hương Xa và Tứ Tượng Tháp!

Sau khi lấy ra những pháp bảo này, rõ ràng Kim Linh Thánh Mẫu đã định dùng toàn bộ thực lực.

Đối mặt với trạng thái này của Kim Linh Thánh Mẫu, Từ Hàng Đạo Nhân cảm thấy một tia áp lực, bởi vì cho đến bây giờ ông vẫn không biết sức mạnh của Kim Linh Thánh Mẫu rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng bất kể Kim Linh Thánh Mẫu có mạnh đến đâu, mấy người họ phải liên thủ đánh bại đối phương, nếu không kế hoạch Tây Kỳ đánh bại Ân Thương sẽ tan thành mây khói.

Lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân lấy ra pháp bảo của mình, là một đôi kiếm và một đóa kim liên.

Cái gọi là đôi kiếm, tự nhiên là hai thanh bảo kiếm hợp nhất.

Là một trong Thập Nhị Kim Tiên, pháp bảo Phổ Hiền Chân Nhân lấy ra tự nhiên cũng không phải là pháp bảo tầm thường, mà là Ngô Câu Song Kiếm lừng danh!

Đồng thời, dưới chân Phổ Hiền Chân Nhân xuất hiện thêm một đóa liên hoa, chính là một kiện pháp bảo khác, Tam Phát Kim Liên!

Bên kia, cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, cũng lấy ra pháp bảo của mình, lần lượt là Độn Long Trụ, Thất Bảo Kim Liên và Khổn Yêu Thằng!

Từ Hàng Đạo Nhân cũng lấy ra Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tử Kim Chuông, cùng Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đồng loạt tấn công Kim Linh Thánh Mẫu.

Dù đồng thời đối mặt với sự vây công của ba vị kim tiên, nhưng Kim Linh Thánh Mẫu vẫn tỏ ra dư sức ứng phó.

Chỉ thấy bà ta nhẹ nhàng vung Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay về phía Từ Hàng Đạo Nhân, ngay sau đó, một rồng một hổ hai đạo hư ảnh từ trong Long Hổ Ngọc Như Ý bay ra!

"Ngao ngao!" "Gầm gừ!" Hai đạo hư ảnh một rồng một hổ này sau khi chui ra từ Long Hổ Ngọc Như Ý, liền gầm thét một tiếng rồi lao về phía Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!

Ba vị kim tiên thấy vậy tự nhiên sẽ không dễ dàng lùi bước, ai nấy đều thúc giục pháp bảo của mình.

Phổ Hiền Chân Nhân chân đạp Tam Pháp Kim Liên, Ngô Câu Song Kiếm trong tay chém một nhát về phía hư ảnh lão hổ!

Rầm rầm rầm!

Một đạo kiếm khí uy lực cực lớn chém về phía hư ảnh lão hổ.

Xem ra Phổ Hiền Chân Nhân muốn nhanh chóng giải quyết Kim Linh Thánh Mẫu, nên vừa ra tay đã dùng toàn lực pháp bảo.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bên kia cũng không chịu thua kém,

thi triển một đạo pháp quyết vào Khổn Yêu Thằng trong tay.

Tức thì, Khổn Yêu Thằng trong tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phảng phất như có sinh mệnh, bay về phía hư ảnh phi long, trông như muốn quấn lấy đối phương.

Nhưng khi Kim Linh Thánh Mẫu nhìn thấy thần thông và cách ứng phó của Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, bà ta lại nở một nụ cười khinh miệt.

Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay tức thì tỏa ra kim quang.

Lúc này, bất kể là hư ảnh mãnh hổ hay hư ảnh phi long, thực lực của chúng đều đột ngột tăng lên một bậc.

Tiếp theo đó, chuyện khiến Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vô cùng kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy hai hư ảnh lão hổ và phi long sau khi được thần thông của Kim Linh Thánh Mẫu cường hóa, thực lực liền tăng mạnh, trực tiếp đánh bật cả kiếm khí từ Ngô Câu Song Kiếm của Phổ Hiền Chân Nhân và Khổn Yêu Thằng của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!

Không chỉ vậy, hư ảnh mãnh hổ và phi long hùng mạnh còn trực tiếp tấn công Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Lúc này, cả Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đều vừa bị đánh tan thần thông, trong tình huống như vậy chỉ có thể lựa chọn lùi lại.

May mà lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân đã sớm có chuẩn bị cho tình huống hiện tại, dùng Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tử Kim Chuông tạo ra một bức tường nước âm ba.

Dưới sự cản trở của bức tường nước âm ba này, đòn tấn công của hư ảnh mãnh hổ và phi long đã bị làm chậm lại.

Tuy chỉ làm chậm lại, nhưng cũng đủ để Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, hai tu đạo giả cấp kim tiên, phản ứng lại. 26.

Đợi đến khi ba vị kim tiên tụ tập lại một chỗ, đối đầu với Kim Linh Thánh Mẫu đối diện, cả Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, với tư cách là lần đầu tiên giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì dù thế nào họ cũng không ngờ, thần thông đạo pháp của Kim Linh Thánh Mẫu lại cường đại đến thế, chỉ một mình đã ngăn cản được sự vây công của ba người, thậm chí còn dư sức phản kích.

"Hai vị đồng môn, chúng ta bây giờ phải cẩn thận mới có thể tìm được cơ hội đánh bại Kim Linh Thánh Mẫu.

Nếu cứ như vừa rồi, không hề có chút phối hợp nào, thì chúng ta có thể sẽ không bao giờ là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu!" Từ Hàng Đạo Nhân nhìn Kim Linh Thánh Mẫu đang cầm pháp bảo hùng mạnh ở đối diện, thận trọng nói với Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bên cạnh.

Lúc này, cả Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đều dẹp bỏ sự khinh thị.

Phải biết rằng, cả hai đều vô cùng tự tin vào thần thông và pháp bảo của mình, cho rằng không cần ba kim tiên liên thủ cũng có thể đánh bại Kim Linh Thánh Mẫu.

Đáng tiếc, sự thật lại tát cho họ một cái tát đau đớn, đồng thời cũng đánh thức họ.

Sự chênh lệch về thực lực với Kim Linh Thánh Mẫu khiến Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn biết rằng, nếu họ không phối hợp tốt, thì căn bản không phải là đối thủ của Kim Linh

Thánh Mẫu!

Không hổ là đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ Triệt Giáo, thần thông đạo pháp lại kinh khủng đến thế, khiến ba đại kim tiên liên thủ cũng phải kiêng dè và khó lòng chiến thắng!

"Hừ, đang thảo luận chọn nơi nào làm mộ cho các ngươi sao?" Kim Linh Thánh Mẫu không có thời gian lãng phí với ba vị kim tiên, lập tức triệu hồi pháp bảo của mình, tấn công ba người họ!

Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Kim Linh Thánh Mẫu đang giao chiến với Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Mặc dù về mặt thực lực, Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng cường đại, nhưng ba vị kim tiên kia giờ phút này đã biết thực lực của bà ta, sẽ không cho Kim Linh Thánh Mẫu cơ hội đánh lẻ từng người, ngược lại còn phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, thường xuyên gây ra không ít phiền toái cho Kim Linh Thánh Mẫu. 27.

Nhưng trong lúc Kim Linh Thánh Mẫu và ba vị kim tiên giao thủ, những nơi khác chiến cuộc cũng vô cùng kịch liệt.

Trong đó, Ma Lễ Thanh của Triệt Giáo trực tiếp tìm đến Dương Tiễn, giơ cao thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay, vung một đạo kiếm khí về phía Dương Tiễn!

"Dương Tiễn, chịu chết đi!" Kiếm khí màu xanh tựa như một lưỡi dao sắc bén, cắt ngang không gian trên đường bay của nó, hình thành nên những vết nứt không gian!

Sau đó, đạo kiếm khí màu xanh này như thể biến mất, không còn thấy trên quỹ đạo bay ban đầu.

Chương 815

Nhưng với tư cách là đối thủ, Dương Tiễn lại không hề tỏ ra hoảng loạn, giơ cao cây Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, chém vào hư không sau lưng mình!

Cảnh tượng này trong mắt người ngoài trông vô cùng kỳ quái, bởi vì Ma Lễ Thanh đang đứng trước mặt Dương Tiễn, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích chẳng phải nên tấn công về phía trước sao?

Sao lại đánh ra phía sau.

Nhưng với tư cách là đối thủ muốn rửa sạch mối nhục xưa, Ma Lễ Thanh khi thấy phản ứng của Dương Tiễn, sắc mặt lại biến đổi.

Chỉ thấy trong giây tiếp theo, không gian sau lưng Dương Tiễn đột nhiên xuất hiện một trận vặn vẹo, ngay sau đó một đạo kiếm khí sắc bén màu xanh chém về phía lưng Dương Tiễn.

Đạo kiếm khí sắc bén màu xanh này chính là kiếm khí mà Ma Lễ Thanh đã dùng Kim Cương Thanh Phong Kiếm phát ra trước đó.

Hóa ra vừa rồi, sau khi kiếm khí sắc bén màu xanh xuyên qua vết nứt không gian và biến mất, nó đã âm thầm xuất hiện sau lưng Dương Tiễn, muốn đột kích hắn.

Nhưng mánh khóe này của Ma Lễ Thanh, đối với các tu đạo giả khác có thể sẽ trúng chiêu, nhưng lần này đối thủ của Ma Lễ Thanh lại là Dương Tiễn.

Chỉ thấy khi đạo kiếm khí sắc bén màu xanh từ vết nứt không gian sau lưng bay ra, sắp sửa trúng vào lưng Dương Tiễn, thì Hắc Giao Tam Xoa Kích không hề sai lệch đã chặn đứng đạo kiếm khí sắc bén màu xanh đó!

“Keng.....” Đạo kiếm khí sắc bén màu xanh trong lúc va chạm với Hắc Giao Tam Xoa Kích không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, kiếm khí vốn uy lực cực lớn giờ đây như một ảo ảnh, va vào Hắc Giao Tam Xoa Kích liền hóa thành hư vô. 28.

Sau khi dễ dàng đỡ được đòn tấn công đầu tiên của Ma Lễ Thanh, Dương Tiễn mỉm cười với kẻ địch, thản nhiên nói: “Ma Lễ Thanh, muốn đánh bại ta để rửa hận thì phải phô bày bản lĩnh thật sự ra, nếu không thì cẩn thận bị ta đưa lên Phong Thần Bảng đấy.” 29.

“Hừ, Dương Tiễn khá lắm, ngươi tưởng rằng may mắn chiến thắng ta một lần là có tư cách kiêu ngạo trước mặt ta sao?

Miễn là cũng quá coi thường Tăng Trường Thiên Vương ta rồi!” Ma Lễ Thanh nghe lời Dương Tiễn, tức thì bốc hỏa, trong lòng chỉ muốn giết chết Dương Tiễn, cho đối phương biết cái giá của việc coi thường mình.

“A a, còn nói Tăng Trường Thiên Vương, ba trong Tứ Đại Thiên Vương chẳng phải đều chết dưới tay sư huynh đệ của ta sao?

Bây giờ ngươi còn có gan xưng là Tăng Trường Thiên Vương à?

Lẽ nào không sợ cũng bị ta đánh chết sao?” Dương Tiễn nghe Ma Lễ Thanh tự thổi phồng, khóe miệng lộ ra một tiếng cười lạnh, khinh thường nói.

“Tức chết ta mà, Dương Tiễn chịu chết đi!” Ma Lễ Thanh nghe lời Dương Tiễn xong, tức thì đại nộ!

Vốn đã vì ba huynh đệ trước đó bị người ta giết chết mà phẫn nộ không thôi, một lòng muốn giết Phá Trận Hàn, Độc Long để báo thù cho huynh đệ, bây giờ nghe Dương Tiễn nhắc lại chuyện cũ, tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Thế là Ma Lễ Thanh cũng không nương tay, trực tiếp sử dụng

thần thông của mình.

Chỉ thấy hắn cầm Kim Cương Thanh Phong Kiếm đâm một nhát về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn cười mà không nói, Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay quét ngang.

Một kiếm một tam xoa kích, hai món binh khí lại va chạm với nhau vô số lần trong một thời gian ngắn như vậy.

Có thể thấy võ nghệ của cả Ma Lễ Thanh và Dương Tiễn đều vô cùng cao cường, nếu không cũng sẽ không kiên trì được lâu như vậy trong tình huống cận chiến.

Nhưng giao thủ lâu như vậy mà không có kết quả không phải là điều Ma Lễ Thanh muốn.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, đó là đánh chết Dương Tiễn trước mặt, không cho đối phương có cơ hội phản kích!

Thế là Ma Lễ Thanh quyết đoán, lập tức kéo giãn khoảng cách với Dương Tiễn, đồng thời dùng Kim Cương Thanh Phong Kiếm chém ra đến mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong về phía Dương Tiễn! 30.

Những đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong này cũng giống như đạo kiếm khí sắc bén màu xanh trước đó, khi chém về phía Dương Tiễn, tất cả đều lợi dụng những vết nứt không gian mà chúng tạo ra để ẩn vào hư không.

Tình huống này giống hệt như thần thông mà Ma Lễ Thanh đã dùng để đột kích Dương Tiễn trước đó, chỉ có điều lần này mạnh hơn, là mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong đồng thời tấn công!

Ma Lễ Thanh tự tin rằng dưới một đòn tấn công dày đặc như vậy,

Dương Tiễn dù muốn đối phó cũng phải tốn không ít công sức.

Quả nhiên, Dương Tiễn vừa thấy những đạo kiếm khí dày đặc đó biến mất khỏi tầm mắt mình, lập tức ý thức được có điều không ổn, thế là lập tức dùng ngón tay điểm vào trán.

Tức thì, con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn mở ra, lộ ra một con độc nhãn lấp lánh kim quang.

Nhờ sự trợ giúp của con mắt thứ ba trên trán, Dương Tiễn lập tức nhìn rõ quỹ đạo bay của mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong.

Nhưng khi Dương Tiễn nhìn rõ mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong sẽ tấn công từ đâu, vẻ mặt lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì vào lúc này, hắn phát hiện những đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong đang ngày càng gần, thời gian để hắn xử lý không còn nhiều.

Nếu lúc này chỉ có một đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong tấn công Dương Tiễn, thì hắn có thể dễ dàng dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích chặn lại và phá giải.

Nhưng lần này hoàn toàn khác, Dương Tiễn phải đối mặt với mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong.

Trong tình huống như vậy, nguy hiểm và độ khó đã trở nên vô cùng lớn.

Ầm ầm ầm!

Thân thể Dương Tiễn đồng thời bị mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong đánh trúng, phát ra tiếng nổ và tiếng gầm dữ dội.

Giống như Ma Lễ Thanh đã dự liệu, Dương Tiễn dù đã nhìn ra

quỹ đạo vận hành của mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong, cũng không có bất kỳ cách nào xử lý.

Ma Lễ Thanh lúc này vô cùng đắc ý, bởi vì hắn cho rằng mình vừa mới thành công hạ gục được Dương Tiễn.

“Ha ha, thiên nhãn thần thông của Dương Tiễn dù có mạnh đến đâu, cũng không thể giúp hắn đồng thời né được nhiều kiếm khí Kim Cương Thanh Phong như vậy. 31.

Ta thật muốn xem ngươi bây giờ còn đấu với ta thế nào!” Cùng lúc đó, khói bụi từ vụ nổ do kiếm khí Kim Cương Thanh Phong oanh kích Dương Tiễn bắt đầu từ từ tan đi, cảnh tượng tại chỗ cũng lộ ra.

Ma Lễ Thanh nhìn thấy xong lại không thể cười nổi nữa, ngược lại còn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt.

“Đây là chuyện gì?” Hóa ra lúc này, Dương Tiễn tại chỗ đã biến mất không thấy, thay vào đó là một cái hố lớn không một bóng người.

Về phần Dương Tiễn bị kiếm khí Kim Cương Thanh Phong vây công trước đó đã không thấy bóng dáng, không biết đã chạy đi đâu!

Chương 816

"Khốn kiếp, lẽ nào Dương Tiễn lại thành công né được kiếm khí Kim Cương Thanh Phong của ta sao?

Với thần thông của hắn đáng lẽ không thể làm được mới đúng chứ?

Nhưng tại sao lại không thấy bóng người đâu?" Ma Lễ Thanh cảnh giác nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm tung tích của Dương Tiễn.

Cuối cùng, Ma Lễ Thanh cũng tìm thấy một chút manh mối, đột nhiên ngẩng đầu chuyển hướng về một phía, "Ở đó!" Sau khi tìm ra chỗ ẩn thân của Dương Tiễn, Ma Lễ Thanh cũng không chút do dự mà vung kiếm khí Kim Cương Thanh Phong trong tay về phía đó.

Trong chốc lát, từng đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong đã oanh tạc khu vực đó thành từng cái hố sâu.

Xem ra dường như không trúng được Dương Tiễn, nhưng khi Ma Lễ Thanh phát động kiếm khí Kim Cương Thanh Phong, Dương Tiễn đã bị buộc phải hiện ra thân hình.

Chỉ có điều, dáng vẻ của Dương Tiễn bây giờ cũng khiến Ma Lễ Thanh vô cùng kinh ngạc, bởi vì trong mắt hắn, Dương Tiễn đã hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác!

Dương Tiễn bây giờ không còn là hình dạng của Nhân tộc nữa, mà hóa thân thành một con Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Không phải bản thân Dương Tiễn cũng là người của tộc Kim Sí Đại Bàng Điểu như Linh Lung Vũ Dực Tiên, mà là vì hắn đã tu luyện một loại thần thông, mới có thể tạm thời biến thành hình dạng Kim Sí

Đại Bàng Điểu, nhờ đó dùng tốc độ của Kim Sí Đại Bàng Điểu để thành công tìm ra một đường bay an toàn giữa mười tám đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong, rồi thành công thoát ra.

Ma Lễ Thanh bên kia lúc đầu nhìn thấy Dương Tiễn biến thành Kim Sí Đại Bàng Điểu, còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng dựa vào khí tức thì xác thực con Kim Sí Đại Bàng Điểu này chính là Dương Tiễn biến hóa.

Đối mặt với tình huống này, Ma Lễ Thanh suy nghĩ một chút liền hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, buột miệng nói với Dương Tiễn đang biến thành Kim Sí Đại Bàng Điểu: "Tên này tu luyện Cửu Cửu Bát Thập Nhất thần thông!" "A a, Ma Lễ Thanh cũng có chút kiến thức, không sai, ta quả thực đã tu luyện Cửu Cửu Bát Thập Nhất thần thông." Lúc này, Dương Tiễn trong một trận bạch quang bao phủ, từ hình dạng Kim Sí Đại Bàng Điểu lại biến trở về bộ dạng ban đầu.

Cửu Cửu Bát Thập Nhất thần thông này còn được gọi là Bát Cửu Huyền Công, một môn thần thông vô cùng lợi hại, tu đạo giả có thể tu luyện thành công môn thần thông này tự nhiên cũng là thiên tài trong số thiên tài.

Là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn cũng là người có hy vọng nhất trong số đông đảo đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo có thể tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên thậm chí cao hơn.

Đối mặt với tình huống này, Ma Lễ Thanh cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ hứng thú, cười lạnh một tiếng nói: "Hắc hắc, Dương Tiễn ngươi biết Bát Cửu Huyền Công thì đã sao?

Lẽ nào ta sẽ sợ ngươi sao?

Nhận chiêu đi!" Ma Lễ Thanh nói chưa xong, Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay đã chém về phía Dương Tiễn, trong nháy mắt từng đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong đã bao phủ lấy Dương

Tiễn.

Ma Lễ Thanh này vô cùng âm hiểm, cố ý dùng cách nói chuyện để thu hút sự chú ý của Dương Tiễn, khiến đối phương lầm tưởng rằng hắn nói xong mới tấn công, nhưng thực tế Ma Lễ Thanh lại nhân lúc trống không đó mà trực tiếp phát động tấn công.

Tình huống như vậy, tu đạo giả kinh nghiệm phong phú gặp phải cũng rất khó xử lý, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ trúng mưu kế của Ma Lễ Thanh.

Nhưng Dương Tiễn hiển nhiên không phải hạng người như vậy.

Là nhân vật thiên tài trong số đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, không chỉ thiên phú tu luyện vượt xa các tu đạo giả khác, mà về mặt tâm trí cũng không ai có thể bì kịp.

Giao thủ với một kẻ địch gian xảo như Ma Lễ Thanh, sao có thể khinh địch đại ý được?

Dương Tiễn sớm đã phát giác ra khi Ma Lễ Thanh vừa mới phát động tấn công.

Lần này hắn lại dùng lại chiêu cũ, lại sử dụng Bát Cửu Huyền Công, cả người biến thành một con tê tê khổng lồ.

"Keng....." Những đạo kiếm khí Kim Cương Thanh Phong với số lượng đông đảo này vốn có thể dễ dàng làm Dương Tiễn bị thương, nhưng bây giờ khi đánh trúng lớp vỏ ngoài cứng rắn của con tê tê này, lại chỉ để lại một vết hằn, còn vết thương thì hoàn toàn không có.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ma Lễ Thanh với tư cách là đối thủ, sắc mặt lạnh đi, cũng không ngờ Dương Tiễn sử dụng Bát Cửu Huyền Công lại có nhiều biến hóa như vậy, lại có thể dễ dàng đỡ được kiếm khí Kim Cương Thanh Phong của hắn.

Nhưng đối mặt với tình huống này, Ma Lễ Thanh đã sớm có chuẩn

bị.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gảy một trong tứ đại bảo vật là Tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán và Bích Ngọc Tỳ Bà.

Từng đạo âm ba xen lẫn với lực hút kinh khủng cuốn về phía Dương Tiễn.

Âm ba mang theo sức mạnh làm hỗn loạn tâm trí, tu đạo giả nghe thấy sẽ vì những âm ba này mà xuất hiện ảo giác, rồi bị nhốt trong huyễn cảnh không bao giờ có thể thoát ra được, chỉ có thể trở thành con rối của chủ nhân huyễn cảnh.

Đồng thời, lực hút kinh khủng do Tiên thiên pháp bảo Hỗn Nguyên Tán bộc phát ra có thể ảnh hưởng đến nhục thân của Dương Tiễn, chỉ cần ý chí của hắn có chút lơi lỏng, thì giây tiếp theo sẽ bị lực hút kinh khủng này trực tiếp hút vào trong Hỗn Nguyên Tán.

Hỗn Nguyên Tán không phải là thứ tầm thường, một khi bị hút vào bên trong, chỉ trong một hai canh giờ sẽ bị hòa tan thành nước mủ, chết không thể chết hơn.

Có thể nói, khi Ma Lễ Thanh đồng thời sử dụng hai pháp bảo uy lực cực lớn này, áp lực mà nó mang lại cho Dương Tiễn đã trở nên vô cùng lớn.

Quả nhiên, lúc này Dương Tiễn biến thành con tê tê sau khi bị những âm ba này bao phủ, đã đau đớn lăn lộn trên mặt đất, đồng thời biến trở lại hình dạng ban đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Ma Lễ Thanh đắc ý cười một tiếng, cảnh tượng này chính là cảnh tượng mà hắn mong đợi.

Nhưng đúng lúc này, trong ánh mắt của Dương Tiễn đang đau đớn lăn lộn trên mặt đất lại lóe lên một tia sắc bén, đâu có nửa phần đau đớn?

Chỉ thấy con mắt thứ ba trên trán hắn bộc phát ra một đạo kim quang, trực tiếp bắn trúng Ma Lễ Thanh đang cười điên cuồng!

Lúc này trên chiến trường, Ma Lễ Thanh đã liên tiếp sử dụng thần thông của hai món bảo vật, lần lượt là Bích Ngọc Tỳ Bà và Hỗn Nguyên Tán.

Uy lực của hai món bảo vật này vốn đã vô cùng lợi hại, lúc này lại cộng thêm việc ra tay cùng lúc, tức thì khiến Dương Tiễn cũng chỉ có thể gian nan chống đỡ.

Ngay khi Ma Lễ Thanh cho rằng có thể đánh bại đối thủ Dương Tiễn, rửa sạch mối nhục xưa, thì bất ngờ đã xuất hiện.

Dương Tiễn nắm bắt cơ hội Ma Lễ Thanh sơ suất, lập tức dùng con mắt thứ ba bắn ra một chùm sáng, thành công bắn trúng đầu Ma Lễ Thanh.

Trước một đòn tấn công bất ngờ như vậy, Ma Lễ Thanh đã bị đánh nát đầu.

Vốn dĩ đầu của Ma Lễ Thanh sau khi sử dụng thần thông quỷ dị đã có bốn khuôn mặt khác nhau, bây giờ lại bị đánh thành từng mảnh vụn, cùng với máu và não vương vãi trên mặt đất, đồng thời thân thể Ma Lễ Thanh cũng ngã xuống đất không thể động đậy.

Xem ra, dường như Ma Lễ Thanh đã bị Dương Tiễn nắm bắt cơ hội sơ hở, một đòn miểu sát.

"Hộc hộc hộc!" Dương Tiễn vừa mới tung ra một đòn chí mạng với Ma Lễ Thanh, lúc này đang ngã trên mặt đất thở hổn hển.

Sau khi thần thông của hắn đánh trúng Ma Lễ Thanh, Bích Ngọc Tỳ Bà và Hỗn Nguyên Tán vì không có pháp lực thúc đẩy, bản thân thần thông cũng không thể duy trì được nữa.

Tình huống này cũng giúp Dương Tiễn tạm thời thoát khỏi nguy

hiểm và khốn cảnh.

Nhưng đối mặt với tình huống như vậy, Dương Tiễn lại không dám có chút sơ suất nào.

Bởi vì hắn rất rõ ràng trận chiến vẫn đang tiếp diễn, nếu ngã ở đây, có thể sẽ phải chịu sự tấn công của những người khác.

Ngay khi Dương Tiễn định đứng dậy đi giúp đỡ những người khác, một thanh lợi kiếm lại bay về phía sau lưng hắn!

Chương 817

Xoẹt!

Phi kiếm sắc bén trực tiếp rạch một vết thương trên cánh tay Dương Tiễn, máu tươi trong nháy mắt từ vết thương chảy ra.

Lúc này, Dương Tiễn cũng nhìn rõ thanh phi kiếm vừa làm rách tay mình chính là pháp bảo Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh!

"Chuyện gì thế này?

Tại sao Kim Cương Thanh Phong Kiếm lại tự động tấn công?

Sao lại vô thanh vô tức như vậy?" Trong đầu Dương Tiễn hiện lên câu hỏi này.

Cũng lúc đó, thanh phi kiếm sau khi không làm Dương Tiễn bị thương nặng, đã lượn một vòng trên không rồi quay trở về trước thi thể không đầu của Ma Lễ Thanh.

Tiếp theo, một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc xuất hiện trước mắt Dương Tiễn.

Chỉ thấy thi thể của Ma Lễ Thanh vốn đã bị phá hủy đầu, lại đứng dậy lần nữa.

Một trong bốn cánh tay của hắn đã nắm lấy thanh Kim Cương Thanh Phong Kiếm đang bay tới.

Cùng lúc đó, cái đầu của Ma Lễ Thanh bị Dương Tiễn hủy diệt lại đang tái tạo và lành lại thành một cái đầu hoàn toàn mới!

Cái đầu mới sinh này giống hệt cái đầu trước đó của Ma Lễ Thanh, như thể được đúc từ cùng một khuôn.

Nhưng Dương Tiễn sau khi nhìn thấy lại có thể khẳng định rằng, Ma Lễ Thanh sau khi bị thần thông của hắn làm nổ đầu, quả thực đã thành công mọc lại một cái đầu mới.

Đối mặt với tình huống này, hắn chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị và kỳ lạ.

Rốt cuộc là loại thần thông gì, có thể khiến đầu của một người bị nổ tung rồi mà vẫn có thể đứng dậy và lành lại?

"Hắc hắc, không ngờ tới phải không?

Dương Tiễn, ta dù nhất thời không cẩn thận trúng phải gian kế của ngươi, nhưng vẫn chưa bị giết chết!" Lúc này, cái đầu mới sinh của Ma Lễ Thanh đã lên tiếng, rõ ràng đây chính là Ma Lễ Thanh.

"A a, thì đã sao?

Ta có thể giết ngươi lần thứ nhất, tự nhiên có thể giết ngươi lần thứ hai.

Ma Lễ Thanh, ngoan ngoãn chịu chết đi!

Cũng đỡ cho ta phải tốn nhiều công sức!" Dương Tiễn sau khi kinh ngạc trước sự tái sinh của Ma Lễ Thanh, lại không hề bị ảnh hưởng, ngược lại còn nhếch mép cười, tự tin nói.

"Vậy sao?

Vậy thì ta muốn xem xem, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh?

Nói trước cho ngươi biết, bất kể ngươi giết ta bao nhiêu lần cũng vô dụng, ma nhân thần thông của ta hiện tại là vô địch!" Ma Lễ Thanh nghe lời Dương Tiễn, phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường, sau đó cả người lại một lần nữa biến đổi.

Chỉ thấy thân thể Ma Lễ Thanh lại một lần nữa phình to, trở nên cao lớn như một ngôi nhà hai tầng, đồng thời bốn cánh tay cũng trở

nên to khỏe hơn.

Hình thể của Ma Lễ Thanh hiện tại thậm chí có thể được gọi là người khổng lồ, chỉ là so với Sơn Lĩnh Cự Nhân mà Linh Lung Vũ Dực Tiên gặp phải trước đó, về hình thể vẫn có chút khác biệt.

Nhưng nếu Linh Lung Vũ Dực Tiên ở đây, có thể sẽ nhận ra ngay rằng, mặc dù hình thể của Ma Lễ Thanh lúc này và Sơn Lĩnh Cự Nhân có sự khác biệt rất lớn, nhưng một số chi tiết lại vô cùng tương tự.

Thực tế quả thực là như vậy, khi Sơn Lĩnh Cự Nhân năm xưa bị nhốt trong huyễn cảnh, Tứ Đại Thiên Vương đã từng nghiên cứu kỹ lưỡng cấu tạo cơ thể của hắn, từ đó tạo ra cơ thể mà Ma Lễ Thanh đang sử dụng hiện tại, đồng thời cũng có được những năng lực quỷ dị.

Tất cả những điều này Dương Tiễn đều không biết, nhưng không biết cũng không sao, dù sao đối với Dương Tiễn, Ma Lễ Thanh đều là đối thủ phải đánh bại.

"Được, là ngươi nói đấy nhé.

Đến lúc đó nếu thật sự bị ta giết chết, thì không có cơ hội nói lời cay độc nữa đâu." Dương Tiễn không hề bị sự tái sinh quỷ dị và hình thể khổng lồ của Ma Lễ Thanh dọa sợ, ngược lại còn chiến ý dâng trào.

"Keng....." Hắc Giao Tam Xoa Kích lại một lần nữa va chạm với Kim Cương Thanh Phong Kiếm.

Lần này cả hai bên đều dùng hết toàn lực, không chút giữ lại.

Một bên, Ma Lễ Thanh còn không khách khí, trực tiếp đồng thời sử dụng thần thông của cả bốn món bảo vật của mình!

Thần thông Quang âm đại đạo của Bạch Văn Đại Mãng Xà, đạo binh của Hỗn Nguyên Tán, huyễn thuật âm ba kinh khủng của Bích

Ngọc Tỳ Bà, và Kim Cương Thanh Phong Kiếm sắc bén!

Trông thì Dương Tiễn đang giao thủ với Kim Cương Thanh Phong Kiếm của Ma Lễ Thanh, nhưng thực tế hắn đang một mình đối phó với cả bốn pháp bảo của Ma Lễ Thanh!

Nhưng Dương Tiễn cũng có át chủ bài.

Chỉ thấy con mắt thứ ba trên trán hắn lại một lần nữa mở ra, từ bên trong lóe lên ánh sáng vàng.

Dưới sự bao phủ của ánh sáng vàng này, Dương Tiễn có thể phát hiện bất kỳ sơ hở nào của Ma Lễ Thanh, từ đó tiến hành phản kích vào thời điểm quan trọng.

Đồng thời, Bát Cửu Huyền Công mà Dương Tiễn tu luyện cũng đang được thúc đẩy toàn lực, khiến cơ thể Dương Tiễn hiện tại trở nên vô cùng cường đại.

Trông thì không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng cường độ nhục thân của Dương Tiễn lúc này có thể sánh ngang với Kim Tiên!

Ầm ầm!

Trong một lần giao thủ như vậy, cuối cùng cũng phân định thắng bại.

Chỉ thấy Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực của Ma Lễ Thanh!

Mặc dù Ma Lễ Thanh có sự trợ giúp của bốn đại pháp bảo, nhưng Dương Tiễn vẫn nhỉnh hơn một bậc!

Dương Tiễn giao thủ với Ma Lễ Thanh đang sử dụng ma nhân thần thông, sau vài chục hiệp, lợi dụng thần thông của con mắt thứ ba, đã thành công nắm bắt cơ hội dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm vào lồng ngực Ma Lễ Thanh.

Có thể nói, nếu Dương Tiễn giao thủ với các tu đạo giả khác, một đòn tấn công như vậy đã sớm đánh bại đối thủ.

Nhưng bây giờ, Dương Tiễn lại không vui mừng nổi, ngược lại, sau khi đâm Hắc Giao Tam Xoa Kích vào cơ thể Ma Lễ Thanh, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Cùng lúc đó, Ma Lễ Thanh với tư cách là đối thủ lại cười điên cuồng sau khi bị Dương Tiễn đâm Hắc Giao Tam Xoa Kích, phảng phất như người bị thương không phải là mình.

Chương 818

"Khốn kiếp, rút không ra được!" Hóa ra vào lúc này, Dương Tiễn phát hiện sau khi Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm vào lồng ngực Ma Lễ Thanh, không những không giết được đối thủ, ngược lại còn bị huyết nhục của đối phương kẹp chặt lại.

Lúc này, Ma Lễ Thanh với tư cách là đối thủ lại cười điên cuồng, một bên giơ Kim Cương Thanh Phong Kiếm trong tay chém về phía Dương Tiễn, đồng thời đắc ý nói: "Không ngờ tới phải không Dương Tiễn, với cường độ cơ thể của ta hiện tại, căn bản không sợ ngoại thương như vậy.

Bây giờ, chịu chết đi!" Lúc này, Kim Cương Thanh Phong Kiếm đã áp sát Dương Tiễn, mắt thấy sắp chém bay đầu hắn.

Theo Ma Lễ Thanh thấy, Dương Tiễn không có ma nhân thần thông, một đao chém xuống tự nhiên có thể chém bay đầu hắn, đồng thời giết chết Dương Tiễn.

Nhưng vào thời khắc nguy cấp này, Dương Tiễn quyết đoán, lập tức buông Hắc Giao Tam Xoa Kích ra, đồng thời cả người lùi về phía sau.

Ma Lễ Thanh cũng không ngờ Dương Tiễn lại quyết đoán đến vậy, lại trực tiếp từ bỏ vũ khí của mình là Hắc Giao Tam Xoa Kích.

Phải biết rằng, Dương Tiễn có thể chiến đấu với Ma Lễ Thanh đến bây giờ, ngoài thực lực bản thân cường đại, cũng có liên quan đến vũ khí Hắc Giao Tam Xoa Kích của hắn.

Không có một món vũ khí uy lực cường đại, thì bản lĩnh của Dương Tiễn có lớn đến đâu cũng không thể đánh bại được một kẻ sở hữu cả bốn đại bảo vật.

“Ha ha, Dương Tiễn, bây giờ ngươi tạm thời sống sót thì đã sao? 32.

Hiện tại ngươi không có Hắc Giao Tam Xoa Kích, ta thật muốn xem ngươi tiếp theo làm sao làm đối thủ của ta!” Ngay khi Ma Lễ Thanh cười lớn một tiếng, định rút cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đang cắm trên ngực ra, thì bất ngờ đã xuất hiện.

Chỉ thấy dù Ma Lễ Thanh dùng sức thế nào, cũng không thể rút cây Hắc Giao Tam Xoa Kích này ra được.

“Ma Lễ Thanh, xem ra lần này là ngươi trúng kế rồi. 33.

Ngươi tưởng rằng ngươi mưu kế để ta bị buộc phải từ bỏ Hắc Giao Tam Xoa Kích làm vũ khí, nhưng thực tế không ngờ ngươi lại trúng mưu kế của ta.

Chẳng phải ngươi phát hiện ra Hắc Giao Tam Xoa Kích của ta không thể rút ra được sao?” Dương Tiễn lại cười ha hả sau khi thấy phản ứng của Ma Lễ Thanh, phảng phất như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Một bên, Ma Lễ Thanh sau khi nghe lời Dương Tiễn, đồng tử co rút lại, trong lòng mơ hồ có một cảm giác bất an, dường như sắp có chuyện vô cùng tồi tệ xảy ra.

“Dương Tiễn, rốt cuộc ngươi đã làm gì?” Ma Lễ Thanh vừa gầm lên, thậm chí bắt đầu dùng Kim Cương Thanh Phong Kiếm thử chém đứt cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đang đâm vào lồng ngực.

Nhưng Hắc Giao Tam Xoa Kích dù sao cũng không phải là binh khí phàm trần, làm sao có thể dễ dàng bị chém đứt như vậy?

Mọi việc Ma Lễ Thanh làm tự nhiên đều là công cốc.

“Ma Lễ Thanh, ngươi hỏi ta đã làm gì sao?

Còn có thể làm gì nữa?

Đương nhiên là làm chuyện giống như ngươi, để Hắc Giao Tam Xoa Kích lại trong cơ thể ngươi a!" Dương Tiễn vừa nói, vừa thi triển một đạo pháp. 34.

Ma Lễ Thanh vẫn luôn quan sát động tĩnh của Dương Tiễn, sau khi thấy tất cả, đồng tử tức thì co rút lại, bởi vì hắn nhận ra đạo pháp mà Dương Tiễn sử dụng chính là đạo pháp mà hắn đã dùng để thành công đột phá vòng vây bên ngoài đại quân Tây Kỳ trước đó!

Đúng vậy.....

Ma Lễ Thanh kinh hãi nhìn cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đang đâm vào lồng ngực, lần đầu tiên cảm thấy sinh mệnh của mình bị uy hiếp!

Dường như cảm nhận được điều gì đó, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm vào lồng ngực Ma Lễ Thanh cũng bộc phát ra hắc quang quỷ dị, cùng lúc đó, một luồng sức mạnh cường đại cũng phảng phất như sắp từ trong cây Hắc Giao Tam Xoa Kích này tuôn ra.

"Không hay rồi!

A a a!" Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ma Lễ Thanh giãy giụa muốn dùng sức mạnh cuối cùng để rút cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đang đâm vào cơ thể ra, nhưng lúc này, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích đã ủ sức từ lâu cuối cùng cũng bộc phát sức mạnh thực sự của nó!

Chỉ thấy Ma Lễ Thanh trước sức mạnh cường đại do Hắc Giao Tam Xoa Kích phóng ra, đã bị nổ tung từ trong ra ngoài thành từng khối thịt!

Cùng lúc đó, cây Hắc Giao Tam Xoa Kích vốn đâm vào cơ thể Ma

Lễ Thanh cũng lại một lần nữa hóa thân thành một con hắc giao long chui ra.

Đợi đến khi con hắc giao long này lượn một vòng trên không, lại một lần nữa hóa thành Hắc Giao Tam Xoa Kích quay trở về tay Dương Tiễn, thì ở nơi phát nổ trước đó đã không còn thấy thân thể Ma Lễ Thanh nữa, chỉ còn lại những mảnh thịt và máu lơ lửng giữa không trung.

Dường như có một ma lực kỳ lạ, những mảnh thịt và máu lơ lửng trên không trung trông như sắp tụ hợp lại với nhau.

Cùng lúc đó, bốn đại bảo vật không có ai cầm trên mặt đất cũng đang phát ra ánh sáng quỷ dị.

Dương Tiễn thấy cảnh này không khỏi nhíu mày, cũng không ngờ Ma Lễ Thanh lại khó đối phó đến vậy, lại có thể trước thần thông mà hắn đặc biệt sắp đặt, vẫn chưa chết hẳn.

Nhưng ngay khi những mảnh thịt của thi thể Ma Lễ Thanh sắp tụ hợp lại để tái sinh, từ bên cạnh đột nhiên há ra một cái miệng lớn như chậu máu, trực tiếp nuốt sạch toàn bộ những mảnh thịt của Ma Lễ Thanh!

Chủ nhân của cái miệng lớn như chậu máu này không phải thứ gì khác, mà chính là một con chó lớn cao ba trượng.

Con chó lớn này sau khi nuốt hết những mảnh thịt của Ma Lễ Thanh, liền vẫy đuôi chạy đến trước mặt Dương Tiễn, "phốc" một tiếng biến thành một con chó có kích thước bình thường.

"Hao Thiên Khuyển, làm tốt lắm.

Lần này may mà có ngươi giúp đỡ, nếu không ta cũng không biết phải làm sao với Ma Lễ Thanh này." Dương Tiễn cưng chiều nhìn con chó đen bên cạnh mình, khen ngợi đối phương một tiếng.

Hóa ra con chó đột nhiên xuất hiện, một ngụm ăn hết những mảnh thịt của Ma Lễ Thanh chính là Hao Thiên Khuyển mà Dương Tiễn nuôi.

Cũng may có nó mới giúp Dương Tiễn triệt để đánh bại Ma Lễ Thanh.

"Gâu gâu gâu!" Nghe chủ nhân Dương Tiễn khen ngợi, Hao Thiên Khuyển vui mừng sủa hai tiếng, cái đuôi trên mông vẫy càng hăng hơn, đồng thời trong bụng cũng bắt đầu tiêu hóa sạch sẽ những mảnh thịt của Ma Lễ Thanh, không còn bất kỳ đường sống nào nữa.

Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển lúc này mới vừa đánh bại được Ma Lễ Thanh khó nhằn, trong đó Hạo Thiên Khuyển cũng phát huy tác dụng mấu chốt vào thời khắc cuối cùng, lại có thể một miếng nuốt chửng khối thịt của Ma Lễ Thanh, sau khi bị pháp lực trong bụng Hạo Thiên Khuyển phân giải, Ma Lễ Thanh tự nhiên chết không thể chết lại.

Tứ Đại Thiên Vương đều đã trở thành hồn phách trong Phong Thần Bảng.

Kết quả như vậy khiến Dương Tiễn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không khỏi có chút mong đợi về động thái của chiến trường khác.

Chương 819

"Hạo Thiên Khuyển, chúng ta đi!

Có nơi khác cần ta!" Dương Tiễn gọi một tiếng, tức thì mang theo Hạo Thiên Khuyển đằng vân giá vũ bay đi, xem phương hướng hiển nhiên là muốn chi viện cho chiến hữu.

Cùng lúc đó, ở một đầu khác của chiến trường, Ô Vân Tiên đang giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn. 35.

Chiến cục cũng vô cùng kịch liệt, nhất thời khó phân thắng bại.

Nhưng xem ra song phương đều đã dùng toàn lực, liều mạng muốn đánh giết đối thủ.

Ô Vân Tiên hét lớn một tiếng, tức thì bộc phát ra sức mạnh vô song, từng luồng pháp lực bắt đầu vận hành trong cơ thể theo một lộ tuyến huyền diệu, đồng thời một đạo văn huyền ảo cũng xuất hiện trước mặt Ô Vân Tiên, rõ ràng là một chữ "Miểu"!

Khi Ô Vân Tiên gọi ra đạo văn này, một luồng uy năng kỳ dị bắt đầu hiển lộ, giống như sóng biển cuồn cuộn không ngừng vỗ vào người Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nếu là tu đạo giả bình thường, có lẽ đã bị đánh bại trước uy năng cường đại này, nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không phải tu đạo giả tầm thường.

Là một trong Thập Nhị Kim Tiên, mặc dù sức mạnh không bằng đối thủ Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng cảnh giới và thực lực Kim Tiên bày ra ở đó, thực lực của Ô Vân Tiên cũng không đến mức đáng sợ như vậy, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh bại.

Thấy Ô Vân Tiên đã sử dụng sức mạnh đạo văn, Đạo Hạnh Thiên

Tôn tự nhiên cũng không thể có chút nào nương tay.

Chỉ thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn tay cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử bắt đầu chậm rãi xoay chuyển giữa không trung, cùng lúc đó, trong Thiên Tôn Hàng Ma Xử chậm rãi khắc họa ra một chữ, rõ ràng là một chữ "Thái", đại biểu cho sức nặng của Thái Sơn, dường như trên thế gian này không ai có thể chịu được sức nặng như vậy.

Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy ra tay sau, nhưng đấu pháp lại vô cùng hung mãnh, trực tiếp thi triển đạo pháp khống chế Thiên Tôn Hàng Ma Xử đánh về phía Ô Vân Tiên, kèm theo đó là khí thế và sức mạnh như Thái Sơn áp đỉnh.

Ô Vân Tiên cũng không phải dạng vừa, chỉ thấy hắn giơ cao Tử Kim Chùy trong tay, thẳng thừng đập về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn và Thiên Tôn Hàng Ma Xử đang lao tới.

Ầm ầm!

Hai vị tu đạo giả cường đại giao thủ, năng lượng mạnh mẽ va chạm trong nháy mắt tạo ra một vụ nổ cực lớn.

Tại trung tâm vụ nổ, lờ mờ có thể thấy những gợn sóng màu lam và những tảng đá màu đen va chạm trên bầu trời rồi nổ tung.

Bất kể là sóng lam hay đá đen, đều là do pháp lực thần thông của Ô Vân Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn hóa thành, mang trong mình năng lượng không thể tưởng tượng nổi, vì thế mới có cảnh tượng dị thường đến vậy.

Dù bộc phát ra công kích, Ô Vân Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn không thể phân thắng bại ngay lập tức.

Đương nhiên, va chạm năng lượng mạnh mẽ như vậy cũng không thể không xảy ra chuyện gì, có thể thấy cả Ô Vân Tiên lẫn Đạo Hạnh Thiên Tôn, hai vị tu đạo giả đường đường đứng trên đỉnh phong lúc

này đều trở nên vô cùng chật vật.

Một cánh tay của Ô Vân Tiên trực tiếp buông thõng xuống, vẻ như không thể nhấc lên nổi, xem ra là lúc giao thủ với Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn ban nãy, đã bị sức mạnh cường đại của Thiên Tôn Hàng Ma Xử đập hỏng.

Ô Vân Tiên bây giờ đã mất đi sức mạnh của một cánh tay, thực lực có thể nói đã suy giảm.

Là đối thủ, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng chẳng khá hơn là bao, có thể thấy đạo bào trên người xuất hiện nhiều chỗ rách nát, khóe miệng còn lưu lại máu tươi.

Đừng thấy trên người Đạo Hạnh Thiên Tôn không có thương thế rõ ràng, nhưng thực tế hắn đã bị thương rất nặng.

Chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện lồng ngực của hắn phập phồng hoàn toàn khác thường, bởi vì Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa rồi trong lúc va chạm thần thông với Ô Vân Tiên đã bị nội thương, cả kinh mạch lẫn việc vận hành pháp lực đều xuất hiện vấn đề không nhỏ.

Nhưng bất kể thế nào, Ô Vân Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn hai người đều lưỡng bại câu thương.

“Ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn, không ngờ thực lực của ngươi lại mạnh như vậy.

Nhưng vì sao trước đây lúc đấu pháp với Kim Linh Thánh Mẫu của ta lại bị trọng thương bỏ chạy nhỉ?” Ô Vân Tiên trong lúc đối đầu với Đạo Hạnh Thiên Tôn, thử chạm vào cánh tay phải không thể cử động của mình, lại phát hiện không có bất kỳ cảm giác nào. 36.

Mặc dù sau trận chiến này Ô Vân Tiên có thể chữa trị thương thế như vậy, nhưng hiện tại lại không có cơ hội đó, bởi vì đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ không cho hắn cơ hội chữa thương an ổn, tương

tự, Ô Vân Tiên cũng sẽ không cho Đạo Hạnh Thiên Tôn cơ hội khôi phục thực lực.

Nhưng trong tình huống này, Ô Vân Tiên nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn sắc mặt cũng không tốt, khẽ mỉm cười, trào phúng nói.

"Ô Vân Tiên, ngươi cũng đừng quá đắc ý.

Về thần thông và thực lực cao thấp, ta tự nhiên không bằng một trong Tứ Đại Thủ Tịch Đệ Tử là Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng hiện tại ngươi còn không thể đánh bại ta, vậy chẳng phải đã chứng tỏ thực lực của ngươi không bằng ta hay sao?" Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng cảm nhận được vấn đề và trục trặc trong việc vận hành pháp lực trong cơ thể, nhưng trong tình huống này, thực lực có thể phát huy ra, ảnh hưởng tuy có nhưng Ô Vân Tiên đối diện cũng có vấn đề rất lớn, đồng thời lúc nói chuyện cũng không chút khách khí.

"Hừ, bớt nói nhảm đi, chịu chết đi!" Là đối thủ, Ô Vân Tiên nghe thấy lời của Đạo Hạnh Thiên Tôn, lập tức cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cũng không quản nhiều mà ra tay tấn công trước, Tử Kim Chùy trong tay hóa thành hai luồng sáng như sao băng đánh về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

"Đến rất đúng lúc!" Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không khách khí, Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay tuy không thay đổi về thể tích, nhưng dưới sự quán thâu pháp lực của hắn, lại cảm giác xa như trời đất.

Hiển nhiên trong lúc va chạm thần thông với Ô Vân Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng đã sử dụng thần thông của mình.

Bành bành bành!

Chỉ thấy một luồng sao băng màu tím lao thẳng vào Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng hắn đã sớm dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử chặn lại

sao băng màu tím này!

Bên này Ô Vân Tiên đang giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, cho dù trong tình huống cả hai đều tranh đấu đến lưỡng bại câu thương, Ô Vân Tiên vẫn bộc phát ra thần thông cường đại.

Chỉ thấy hai pháp bảo mạnh mẽ Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên hóa thành hai luồng sao băng màu tím đánh tới Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng dù trong tình huống như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn tung ra thần thông của mình, chỉ thấy Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay sau khi được thần thông bao phủ phảng phất hóa thành vật duy nhất giữa đất trời.

Bành bành bành!

Sau đó, Thiên Tôn Hàng Ma Xử mạnh mẽ của Đạo Hạnh Thiên Tôn đã thành công chặn được luồng sao băng màu tím do Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên hóa thành.

Nhưng sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn thành công dùng Thiên Tôn Hàng Ma Xử đỡ được luồng sao băng màu tím, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì Đạo Hạnh Thiên Tôn phát hiện thần thông này bị đỡ lại quá dễ dàng, gần như không tốn chút sức lực nào.

Bỗng nhiên trong ánh mắt Đạo Hạnh Thiên Tôn lóe lên một tia hoảng sợ, "Không hay rồi, còn một viên sao băng màu tím nữa đâu?

Chạy đi đâu rồi?" Nguyên lai vừa rồi lúc Ô Vân Tiên phát động công kích, rõ ràng là đã biến hai cây Tử Kim Chùy trong tay thành hai viên sao băng màu tím, nhưng ở chỗ Đạo Hạnh Thiên Tôn lại chỉ biến thành một viên.

Vậy viên sao băng màu tím đã biến mất rốt cuộc đã đi đâu?

Chương 820

Ngay lúc Đạo Hạnh Thiên Tôn chưa kịp tra xét hư thực mà quyết định rút lui, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

"Ha ha, bây giờ muốn đi cũng không kịp nữa rồi!" Là đối thủ, Ô Vân Tiên liếc mắt một cái đã nhìn ra ý đồ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, lập tức phát ra một tiếng cười lạnh.

Cùng lúc đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng cảm thấy bất an, dường như có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra.

Quả nhiên, ngay khi Đạo Hạnh Thiên Tôn quyết định thoát khỏi sự quấn lấy của sao băng màu tím, cái bóng của sao băng màu tím lại đột nhiên xuất hiện một trận vặn vẹo.

"Cái gì?

Không ổn!" Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa thấy cái bóng vặn vẹo liền lập tức ý thức được điều chẳng lành, nhưng không đợi hắn phản ứng, đã thấy một viên sao băng màu tím khác từ trong cái bóng đó lao ra, trực tiếp phát động tấn công hắn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức vận dụng thần thông muốn chống lại sự va chạm của sao băng màu tím này, nhưng lúc này, viên sao băng màu tím trước đó bị hắn chặn lại cũng bắt đầu bộc phát ra toàn bộ uy năng của nó.

Nguyên lai, viên sao băng thứ nhất giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn chỉ là để quấn lấy hắn mà thôi, đợi đến khi viên thứ hai đột kích, viên sao băng thứ nhất tự nhiên cũng bộc phát ra sức mạnh thật sự.

Phải biết rằng hai viên sao băng mà Ô Vân Tiên triệu hồi không phải là sao băng thật sự từ ngoài vũ trụ, bên trong chúng đều là hai

pháp bảo uy lực cực lớn Tử Kim Chùy.

Mặc dù hai pháp bảo này không có nhiều sự kỳ diệu như Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng bản thân uy lực cũng không thể xem thường, đặc biệt là hiện tại, trong tình huống thi triển thần thông đạo pháp lại càng như vậy.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn trong tình huống này, đã bị hai viên sao băng màu tím đánh trúng chính diện.

Ầm ầm ầm!

Ánh sáng màu tím trong nháy mắt từ hai cây Tử Kim Chùy hóa thành sao băng bùng nổ, nuốt chửng Đạo Hạnh Thiên Tôn đang ở trung tâm vụ nổ.

"Ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn thần thông có lợi hại đến đâu, đối mặt với Tử Kim Chùy của ta vẫn kém một chút, nhưng ta đoán trình độ này vẫn không có cách nào dễ dàng đánh giết ngươi!" Ô Vân Tiên nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn bị thần thông sao băng màu tím đánh trúng chính diện lại nói như vậy, trong lời nói dường như đã đoán được rằng ở mức độ này, không thể giải quyết thành công Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Sự thật cũng đúng như Ô Vân Tiên dự liệu, vào khoảnh khắc năng lượng màu tím bùng nổ cuốn lấy vị trí của Đạo Hạnh Thiên Tôn, một luồng năng lượng màu đen khác đã xuất hiện ở trung tâm vụ nổ.

Đợi năng lượng màu tím từ từ tiêu tán, Tử Kim Chùy cũng trở về tay chủ nhân Ô Vân Tiên, đồng thời thân ảnh của Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng lộ ra.

Ông ông ông!

Có thể thấy đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này đang được một tầng lồng bảo vệ màu đen che chở, hiển nhiên tầng lồng bảo vệ màu

đen trông rất bình thường này đã cứu mạng Đạo Hạnh Thiên Tôn, giúp hắn đỡ được phần lớn uy năng do sao băng màu tím tạo ra.

Nhưng cho dù có thể dùng lồng bảo vệ cứu mạng này chặn được phần lớn năng lượng, Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn không nhịn được mà trong lòng cười khổ một tiếng.

Trong tình huống bị thần thông mạnh mẽ như vậy đánh trúng chính diện, cho dù có sức mạnh phi thường, hắn cũng đã bị thương rất nặng.

Điểm này tự nhiên không thoát khỏi mắt kẻ địch Ô Vân Tiên, hắn rất dễ dàng nhìn ra trạng thái của Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này không tốt lắm, thực tế cũng là tình huống mà Ô Vân Tiên đã dự liệu.

Ô Vân Tiên lúc trước thi triển thần thông sao băng màu tím, vốn không hy vọng dựa vào một thần thông này mà thành công đánh giết Đạo Hạnh Thiên Tôn, mà là muốn thông qua nó để làm suy yếu thực lực của hắn.

Bây giờ hiển nhiên Ô Vân Tiên đã làm được, và làm rất thành công.

Như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn cho dù may mắn sống sót, thực lực cũng mười phần không còn một.

Ô Vân Tiên cảm thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại hoàn toàn không phải là đối thủ của mình nữa, hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại.

Chuyện mà Ô Vân Tiên có thể nhận ra, làm sao đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không biết được?

"Xem ra tình hình hiện tại không ổn lắm, phải có cách xoay chuyển cục diện mới có khả năng đánh bại Ô Vân Tiên hoặc sống sót." Đạo Hạnh Thiên Tôn bây giờ cũng khổ không tả xiết, trước đó

cùng Từ Hàng Đạo Nhân liên thủ đối phó Kim Linh Thánh Mẫu, cũng không phải là đối thủ của người ta.

Hiện tại lại giao thủ với Ô Vân Tiên này, phát hiện cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Tình huống như vậy, tự nhiên khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn cảm thấy một trận cay đắng.

Đại chiến ở Tuyệt Long Lĩnh bắt đầu, tự nhiên cũng hấp dẫn ánh mắt của các đại năng.

Nhưng với tư cách là Thiên Đình chi chủ, Thiên Đế Tần Hạo lại chỉ liếc mắt một cái rồi xoay người rời đi, không phải hắn không quan tâm đến kết quả của trận đại chiến ở Tuyệt Long Lĩnh, mà vì có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý.

Chỉ thấy bên trong một miệng núi lửa trong lãnh địa Thiên Đình, trên dung nham nóng bỏng lại nở rộ một đóa hỏa liên hoa màu đỏ rực.

Nhưng điều thần kỳ nhất, đặc biệt nhất là trong đóa hỏa liên hoa này có một thiếu niên đang ngồi xếp bằng, trên mặt thiếu niên mang theo vài phần khí phách kiệt ngạo!

Lúc này, trong một ngọn núi lửa thuộc lãnh địa Thiên Đình, có một thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên một đóa liên hoa giữa dung nham ở miệng núi lửa.

Bất kể là đóa liên hoa nở rộ trên dung nham, hay là thiếu niên có thể tu luyện trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, hiển nhiên đều là những tồn tại không tầm thường.

Đúng lúc này, phía chân trời lại xuất hiện một dải cầu vồng dài, có thể thấy trong cầu vồng có một cỗ xe ngựa đang tiến về phía trước, như thể đang kéo theo cả mặt trời mặt trăng.

Những con ngựa kéo xe cũng là Thiên Mã xuyên không, huyết

mạch cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả một số tu đạo giả tu vi bình thường cũng không phải là đối thủ của chúng.

Bản thân cỗ xe ngựa cũng cực kỳ bất phàm, là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực chỉ đứng sau Tiên Thiên Linh Bảo, là một trân bảo vô cùng hiếm có.

Đây chính là tọa kỵ của Thiên Đế Tần Hạo, cũng chỉ có Thiên Đế Tần Hạo mới có thể ngồi trên cỗ xe ngựa này tuần thị cửu thiên!

Cỗ tọa kỵ này của Thiên Đế Tần Hạo không phải là tọa kỵ bình thường, đồng thời cũng là một kiện pháp bảo uy lực không tầm thường.

Cũng chỉ có Thiên Đế Tần Hạo mới có thể phát huy hoàn mỹ toàn bộ uy lực của cỗ tọa kỵ này, bởi vì hắn mới là chủ nhân duy nhất của Thiên Đình.

Bây giờ, Thiên Đế Tần Hạo đang ngồi trên tọa kỵ Thiên Đình đến ngọn núi lửa này.

Thiếu niên kiệt ngạo trong núi lửa dường như đã nhận ra, lập tức mở đôi mắt màu đỏ rực của mình.

"Ồ, Na Tra, xem ra đạo pháp ngươi tu luyện gần đây lại tinh tiến thêm nhiều rồi.

Quả nhiên nơi này có lợi cho công pháp và Tam Muội Chân Hỏa của ngươi." Thiên Đế Tần Hạo ngồi trên tọa kỵ Thiên Đình chậm rãi dừng lại trên bề mặt dung nham nóng bỏng, bất kể là xe ngựa hay Thiên Mã, dường như cũng không hề sợ hãi nhiệt độ cao của dung nham.

Nguyên lai thiếu niên mang khí phách kiệt ngạo trên mặt chính là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra lừng lẫy danh tiếng.

Lúc này, hắn chậm rãi đứng dậy, sau khi thấy rõ người trước mặt

là Thiên Đế Tần Hạo, liền lập tức cung kính hành lễ nói: "Na Tra bái kiến Thiên Đế đại nhân." Thiên Đế Tần Hạo nghe vậy, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Hắn biết Na Tra và Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên mà hắn đã thu phục đều giống nhau, mỗi người đều có ngạo khí của riêng mình, đồng thời cũng là những thiên tài vô cùng kiệt ngạo bất tuân.

Nhưng cuối cùng, hắn dựa vào bản lĩnh của mình đã nhỉnh hơn Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên một bậc, đồng thời thành công khiến đối phương gia nhập Thiên Đình, trở thành cao thủ đệ nhất Thiên Đình.

Chương 821

Na Tra này cũng là đệ tử mà Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên thu nhận sau khi gia nhập Thiên Đình.

Đối với thiên phú và thực lực của Na Tra, Thiên Đế Tần Hạo cũng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu ra rằng trong cõi u minh tự có thiên ý, cũng là ý chí của Hồng Quân Lão Tổ.

Để có thể có được thực lực hùng mạnh lúc xây dựng Thiên Đình, hắn mới thuận theo sự sắp đặt của Thiên Đạo, được ban cho những trợ thủ mạnh mẽ như vậy.

Đương nhiên, Thiên Đế Tần Hạo cũng hiểu rằng, nếu không phải vì thực lực của mình đủ mạnh, những thiên tài và hạt giống tương lai này cũng sẽ không lựa chọn gia nhập Thiên Đình.

Dù sao Hồng Quân Thiên Đạo cũng không phải là người nhà của hắn, mà là người công bằng cho cả phiến trời đất này.

Thiên Đạo đã cho cơ hội, tự nhiên cũng phải có thực lực để nắm bắt cơ hội đó.

Hiển nhiên cuối cùng, Thiên Đình chi chủ Tần Hạo đã thu nhận những nhân tài này, cũng là những mầm non cho Thiên Đình sau này.

Đồng thời, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên và Tam Thái Tử đều là những người vô cùng cao ngạo và kiệt ngạo bất tuân.

Nếu không phải Thiên Đế Tần Hạo đã thể hiện sức mạnh của mình, họ cũng sẽ không thật tâm thật ý nguyện vì hắn và Thiên Đình mà hiệu lực.

Nghĩ đến đây, Thiên Đế Tần Hạo nhìn thiếu niên kiệt ngạo Na Tra trước mặt, khẽ mỉm cười: “Na Tra, không biết bây giờ ngươi có

muốn tiếp tục tu luyện không?

Ta hiện tại có một nhiệm vụ vô cùng thách thức muốn giao cho ngươi, không biết ngươi có thể hoàn thành được không?" Na Tra nghe lời Thiên Đế Tần Hạo, lập tức không nhịn được mà mắt sáng lên, trực tiếp từ trên hoa sen nhảy xuống, bay lơ lửng giữa không trung, mong đợi hỏi: "Chẳng lẽ Thiên Đế đại nhân muốn cho ta đi tham chiến sao?

Ta nghe nói bây giờ cao thủ của hai bên Xiển giáo và Tiệt giáo đều đang chiến đấu, ta mà có thể giao thủ với họ thì tốt quá." Thiên Đế Tần Hạo nghe lời Na Tra, không nhịn được mà cười lắc đầu.

Đối với tính cách của Na Tra, hắn cũng rất hiểu rõ, đây là một tiểu gia hỏa không chịu ngồi yên, thích nhất là đấu pháp đánh nhau, thực lực và thiên phú cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng tính cách thích gây chuyện cũng khiến Thiên Đế Tần Hạo đau đầu không thôi.

"Được rồi, được rồi, nhiệm vụ lần này của ngươi không phải là đi tham chiến.

Nhưng cũng đừng thất vọng, lần này ngươi cũng sẽ đối mặt với một đối thủ thực lực cường đại.

Việc ngươi cần làm là đánh bại đối thủ đó, đồng thời đoạt về cho Thiên Đình chúng ta một kiện pháp bảo uy lực cực lớn.

Cũng chỉ có như vậy, nền tảng của Thiên Đình chúng ta mới gia tăng." Thiên Đế Tần Hạo cũng không úp mở nữa, trực tiếp nói cho Tam Thái Tử Na Tra biết nhiệm vụ.

Na Tra vốn nghe nhiệm vụ không phải đi tham chiến thì lộ vẻ thất vọng, nhưng nhanh chóng khi nghe đến đối thủ cường đại, lại không nhịn được mà hai mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Thật sao?

Thiên Đế đại nhân, không biết ngài muốn ta đi tranh đấu với ai?" Thiên Đế Tần Hạo tiếp tục nói: "Ở phương Đông có một Hỏa Long

Đàm, trong đó cư ngụ một thần thú thực lực cường đại là Nham Tương Hỏa Long Thú.

Việc ngươi cần làm là đoạt lấy Tiên Thiên Pháp Bảo mà nó canh giữ.

Chú ý, pháp bảo đó là Tiên Thiên Pháp Bảo, uy lực vô cùng lớn, lúc tranh đấu với Nham Tương Hỏa Long Thú phải hết sức cẩn thận." Thiên Đế Tần Hạo thấy bộ dạng hưng phấn của Na Tra, tự nhiên biết đối phương sẽ không lơ là, nhưng vẫn phải nhắc nhở.

Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo mà Nham Tương Hỏa Long Thú sở hữu là thứ vô cùng quan trọng đối với hắn và Thiên Đình.

Nếu có thể lấy được, vậy sau này khi Thiên Đình đối mặt với sự tấn công của vực ngoại ma tộc, sẽ có thể có thêm một tia sinh cơ.

Nhưng chuyện như vậy hắn sẽ không nói cho Na Tra, bây giờ Na Tra chỉ cần không ngừng tăng cường thực lực, những chuyện khác đều không cần quan tâm.

"Được rồi, Thiên Đế đại nhân ngài cứ yên tâm, ta nhất định sẽ lột cả gân của con Hỏa Long Thú đó." Na Tra nghe lời Thiên Đế Tần Hạo, khẽ mỉm cười, lúc nói chuyện lộ ra một hàm răng trắng bóng.

Tần Hạo nghe lời Na Tra, lại một trận toát mồ hôi, hắn biết Na Tra từng giết một con rồng của Đông Hải Long Tộc, còn lột cả gân của người ta.

Không ngờ Na Tra vẫn giữ lại thói quen này.

Nhưng đối với việc này, Tần Hạo cũng không nói nhiều, chỉ cần Na Tra có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ hắn giao là được rồi.

"Được rồi, bây giờ đi đi." "Na Tra tuân mệnh!" Na Tra đáp lời xong, chân đạp Phong Hỏa Luân bay về một hướng.

Ầm ầm ầm!

Lúc này trên bầu trời xuất hiện một dải cầu vồng đỏ rực, lại gần mới phát hiện ra Tam thái tử Na Tra đang thi triển độn thuật để đi đường.

Sau khi nhận lệnh của Thiên Đế Tần Hạo ở miệng núi lửa, hắn đã vội vã đi về phương Đông, mục tiêu là Hỏa Long Đàm nơi Nham Tương Hỏa Long Thú sinh sống.

Theo tình báo mà Thiên Đế Tần Hạo đưa cho Na Tra, Nham Tương Hỏa Long Thú cư ngụ tại Hỏa Long Đàm ngoài thực lực bản thân mạnh mẽ ra, đồng thời cũng sở hữu một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo vô cùng cường đại.

Nhiệm vụ mà Thiên Đế Tần Hạo giao cho Tam thái tử Na Tra chính là đoạt lấy kiện Tiên Thiên Pháp Bảo mạnh mẽ này.

Có thể nói, muốn từ tay một tu đạo giả mạnh mẽ sở hữu Tiên Thiên Pháp Bảo đoạt lấy bảo vật như vậy, độ khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng với một người thích tranh đấu đánh nhau như Tam thái tử Na Tra lại không hề sợ hãi, không chút do dự bay về phía Hỏa Long Đàm.

"Xem ra ở đây không sai rồi!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, một đường thi triển độn thuật cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước một hồ nước dung nham màu đỏ sậm.

Căn cứ vào tình báo có được từ Thiên Đế Tần Hạo, Na Tra biết đây chính là mục tiêu của mình, Hỏa Long Đàm!

Ầm ầm ầm!

Ngay khi Tam thái tử Na Tra đến Hỏa Long Đàm, cả cái hồ vốn yên tĩnh đột nhiên nổi lên sóng lớn, những con sóng cuốn theo dung

nham nóng bỏng tự nhiên vô cùng nguy hiểm, khi va vào những tảng đá bên bờ càng phát ra tiếng nổ lớn.

Cùng lúc đó, từ trong Hỏa Long Đàm lại chui ra một sinh vật thuộc loài rồng.

Na Tra thấy vậy, lập tức hiểu ra đối thủ mạnh mẽ mà mình phải đối mặt trong nhiệm vụ lần này, Nham Tương Hỏa Long Thú!

"Nham Tương Hỏa Long Thú?" "Ta đương nhiên là chúa tể nơi này, Nham Tương Hỏa Long Thú.

Nhóc con là ai?

Không sợ bị ta một miếng nuốt chửng sao?

Phải biết ta đã lâu không nếm mùi thịt trẻ con rồi, ha ha!" Thân hình của Nham Tương Hỏa Long Thú vô cùng to lớn, chỉ mới thò một cái đầu ra khỏi Hỏa Long Đàm đã lớn hơn cả người Tam thái tử Na Tra, nếu thật sự mở cái miệng lớn như chậu máu ra, có thể trực tiếp nuốt cả một đống người như Na Tra.

"Hừ, ta là Tam thái tử Na Tra, hôm nay phụng lệnh Thiên Đế, đến thu lấy Tiên Thiên Pháp Bảo của ngươi, biết điều thì ngoan ngoãn giao ra đi!

Nếu không, cẩn thận ta rút gân rồng của ngươi ra làm dây nhảy!" Tam thái tử Na Tra tự nhiên sẽ không cho Nham Tương Hỏa Long Thú này chút sắc mặt tốt nào, ngược lại còn tỏ vẻ kiêu ngạo và không coi ai ra gì.

Thái độ kiêu ngạo như vậy của Tam thái tử Na Tra đã chọc giận Nham Tương Hỏa Long Thú thực lực cường đại.

Chương 822

Sống ở Hỏa Long Đàm này nhiều năm, vì nắm giữ Tiên Thiên Pháp Bảo nên thực lực của nó vô cùng mạnh mẽ.

Gây họa một phương, căn bản không có tu đạo giả nào có thể ngăn cản, cả khu vực xung quanh Hỏa Long Đàm đều là lãnh địa của Nham Tương Hỏa Long Thú.

Nhưng bây giờ Nham Tương Hỏa Long Thú nghe được gì?

Một nhóc con còn chưa lớn bằng móng rồng của nó lại đòi nó giao ra Tiên Thiên Pháp Bảo?

Nham Tương Hỏa Long Thú tự nhiên bị thái độ kiêu ngạo của Tam thái tử Na Tra chọc giận, nhưng lại bật cười, "Ha ha, đây thật sự là câu chuyện cười hay nhất mà bản long vương từng nghe.

Một nhóc con còn hôi sữa lại cũng muốn đoạt Tiên Thiên Pháp Bảo của ta?

Cũng không xem xem kết cục của mình sẽ thế nào!" Nham Tương Hỏa Long Thú cười lớn một tiếng, tức thì cái miệng rồng khổng lồ mở ra, phun thẳng một luồng lửa về phía bờ trước mặt Hỏa Long Đàm!

Ầm ầm ầm!

Trước ngọn lửa mạnh mẽ, những tảng đá đen bao phủ xung quanh Hỏa Long Đàm bị nổ tung, để lộ ra cảnh tượng dưới mặt đất.

Tam thái tử Na Tra nhìn thấy lại cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì trong mắt hắn, mặt đất xung quanh Hỏa Long Đàm không còn màu đen nữa, mà là màu trắng lạnh lẽo!

Những tảng đá đen đã bị Nham Tương Hỏa Long Thú nổ tung, để

lộ ra những bộ xương trắng hếu bên dưới!

Đúng vậy, những bộ xương trắng hếu.

“Ha ha, ngây người rồi phải không?

Bản long vương nói cho ngươi biết, những bộ xương này lúc còn sống cũng từng muốn đoạt Tiên Thiên Pháp Bảo của ta, nhưng kết cục cuối cùng thì không cần ta nói nhiều, bây giờ đều đã trở thành xương khô chôn quanh Hỏa Long Đàm của ta!

Nhóc con cũng muốn như vậy sao?” Nham Tương Hỏa Long Thú thấy bộ dạng của Tam thái tử Na Tra, đắc ý cười ha hả.

Thực tế, khi có kẻ khác tìm đến cửa, Nham Tương Hỏa Long Thú chỉ cần cho chúng thấy những bộ xương này, thì ít nhiều cũng phải sợ hãi vài phần.

Nham Tương Hỏa Long Thú tin rằng nhóc con trước mặt đã ngây người ra rồi, như vậy làm sao có thể là đối thủ của nó?

Nhưng Tam thái tử Na Tra sau khi nghe lời Nham Tương Hỏa Long Thú, lại khinh thường hừ lạnh một tiếng, có phần kiêu ngạo nói: “Hừ, con rồng nhỏ, hôm nay Tam thái tử Na Tra ta sẽ mang cả gân rồng và Tiên Thiên Pháp Bảo của ngươi đi, thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa cũng không thể ngăn cản ta!” Na Tra nói xong, vung tay một cái, lập tức trên tay xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, đợi ngọn lửa màu đỏ rực đó tiêu tán, xuất hiện trong tay Na Tra chính là một cây Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương, trên mũi thương đang bùng cháy ngọn lửa màu đỏ rực!

Thấy cảnh này, Nham Tương Hỏa Long Thú cũng có chút coi trọng Na Tra, có phần bất ngờ nói: “Xem ra đạo hạnh tu vi của nhóc con này không tệ, nhưng chẳng lẽ ngươi nghĩ như vậy là có thể đánh bại ta sao?

Không khỏi quá ngây thơ rồi!

Trước tiên nhận ta một chiêu!" Là đối thủ, Nham Tương Hỏa Long Thú tự nhiên sẽ không nương tay với Na Tra, đừng thấy trước đó nó coi thường Na Tra thế nào, nhưng khi thật sự động thủ, tự nhiên một khắc cũng không lơ là.

Hừng hực!

Chỉ thấy cái miệng khổng lồ của Nham Tương Hỏa Long Thú mở ra, một cột sáng đỏ rực đánh về phía Na Tra.

Lúc này, phản ứng của Na Tra lại vô cùng bất ngờ, bởi vì hắn lại như thể bị dọa ngốc, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, cứ thế bị cột lửa màu đỏ rực do Nham tương Hỏa Long Thú phun ra bao phủ.

Thấy cảnh này, trong mắt Nham Tương Hỏa Long Thú lóe lên một tia khinh miệt.

Trước đó nó còn nghĩ nhóc con tự xưng là Na Tra này có chút bản lĩnh, kết quả lại không ngờ lại tự cao tự đại đến vậy.

Đối mặt với đòn tấn công của nó, lại không hề có ý định né tránh, ngược lại còn bị cột sáng màu đỏ rực bao phủ trực tiếp.

Nham Tương Hỏa Long Thú rất rõ ràng uy lực thần thông của mình, nếu đánh trực tiếp vào nhục thân của một tu đạo giả không phòng bị, có thể trực tiếp làm bốc hơi nhục thân của đối phương, chỉ để lại xương trắng và một đống tro tàn.

Vì vậy trong mắt nó, Na Tra đã thua rồi!

Lúc này, trước Hỏa Long Đàm, lãnh địa của Nham Tương Hỏa Long Thú, Na Tra khi đối mặt với thần thông cột lửa của nó, lại không hề có ý định né tránh, ngược lại còn bị thần thông uy lực cực lớn này đánh trúng.

Lúc này, trong lòng Nham Tương Hỏa Long Thú vô cùng đắc ý, bởi vì trong mắt nó, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này đã bị giải quyết rồi.

Nhưng ngay khi Nham Tương Hỏa Long Thú muốn xem xem Na Tra sau khi bị lửa thiêu còn lại bộ xương thế nào, chuyện bất ngờ lại xảy ra.

Nham Tương Hỏa Long Thú chỉ thấy sau khi thần thông cột lửa từ từ tiêu tán, nơi Na Tra đứng trước đó trống không, đến cả tung tích của Na Tra cũng không thấy đâu.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ tên nhóc không biết trời cao đất dày đó đã bị thần thông cột lửa của ta thiêu đến không còn xương cốt sao?

Cũng phải, với cái nhục thân đó chắc cũng không lợi hại, xương cốt cùng huyết nhục bị lửa thiêu thành tro bụi cũng không phải là không có khả năng." Nham Tương Hỏa Long Thú không để tâm nói, định quay lại Hỏa Long Đàm trong lãnh địa của mình.

Đối với Nham Tương Hỏa Long Thú, chuyện xảy ra hôm nay chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, dù sao trong mắt nó, Na Tra cũng chỉ là một trong số rất nhiều tu đạo giả không biết sống chết.

Nguyên lai, khi Nham Tương Hỏa Long Thú tu luyện trong Hỏa Long Đàm này, đã có không ít tu đạo giả tự xưng là dũng sĩ đồ long, muốn chém giết nó để đoạt lấy Tiên Thiên Pháp Bảo cường đại.

Nhưng hiển nhiên, những tu đạo giả muốn đồ long đó, cuối cùng đều trở thành những đống xương trắng trước mặt Nham Tương Hỏa Long Thú.

Lúc này, Na Tra chạy tới khiêu chiến Nham Tương Hỏa Long Thú, tự nhiên cũng bị nó coi là kẻ tự cao tự đại, cũng không mấy để tâm.

Nhưng ngay khi Nham Tương Hỏa Long Thú định trở lại Hỏa Long Đàm tiếp tục tu luyện, đột nhiên cảm thấy có chút khác thường!

"Cảm giác này, chẳng lẽ… không ổn!" Nham Tương Hỏa Long Thú dường như đã nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên lại phát hiện không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu mình lại có thêm một mặt trời.

Đúng vậy, trên bầu trời có hai mặt trời.

Nham Tương Hỏa Long Thú có thể phân biệt rõ ràng mặt trời ban đầu, đồng thời mặt trời thứ hai này trông còn đỏ rực hơn, và đang không ngừng phóng đại trong hai con mắt rồng của nó.

Cùng lúc đó, Nham Tương Hỏa Long Thú cũng đã nhìn rõ thứ gọi là mặt trời thứ hai kia là gì!

Đó đâu phải là mặt trời thứ hai, rõ ràng là một quả cầu lửa đang bùng cháy dữ dội, và trong quả cầu lửa đó lại tồn tại một bóng người.

Khi Nham Tương Hỏa Long Thú nhìn rõ bóng người trong quả cầu lửa, mắt nó lại không thể tin được mà trừng lớn.

Bởi vì Nham Tương Hỏa Long Thú nhìn thấy rõ ràng, bóng người trong quả cầu lửa đang rơi xuống không phải ai khác, chính là nhóc con Na Tra mà nó vừa cho rằng đã tan thành mây khói dưới thần thông cột lửa!

"Làm sao có thể!

Chương 823

Chẳng lẽ… là vì hai món pháp bảo kia sao?" Ban đầu Nham Tương Hỏa Long Thú không muốn tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Nhóc con mà trong mắt nó là không biết trời cao đất dày, không những sống sót, thậm chí còn chạy lên đỉnh đầu nó hóa thành một quả cầu lửa, từ trên trời rơi xuống tấn công nó.

Đúng như Nham Tương Hỏa Long Thú tưởng tượng, Na Tra có thể thành công né được đòn tấn công của thần thông cột lửa, chủ yếu là nhờ vào Phong Hỏa Luân dưới chân.

Phong Hỏa Luân, bản thân là một loại pháp bảo độn thuật cường đại, có thể tăng cường độn thuật của người sử dụng.

Đồng thời, Phong Hỏa Luân này bản thân cũng ẩn chứa sức mạnh của Phong chi đại đạo và Hỏa chi đại đạo, hai loại đại đạo khác nhau lại bổ sung cho nhau.

Thêm vào đó, thần thông cột lửa mà Nham Tương Hỏa Long Thú sử dụng bản thân cũng là thần thông Hỏa chi đại đạo, trước đòn tấn công cùng thuộc tính, Phong Hỏa Luân và Na Tra tự nhiên có thể ứng đối một cách dễ dàng.

Cũng vì vậy mà Na Tra có thể sau khi né được đòn tấn công của thần thông cột lửa, lại có thể phát động phản kích. 37.

"Hừ, nhóc con này thật sự là ta đã xem thường rồi, nhưng ta thật muốn xem xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì để tranh đấu với ta!" Nham Tương Hỏa Long Thú nhìn Na Tra từ trên trời giáng xuống, hừ lạnh một tiếng, từ lỗ mũi phun ra một luồng khí thô.

Tức thì, Nham Tương Hỏa Long Thú mở cái miệng lớn như chậu máu về phía Na Tra đang lao xuống, từ bên trong ngưng tụ ra một quả cầu năng lượng kinh người!

Lúc này, Na Tra dường như không hề thấy phản ứng của Nham Tương Hỏa Long Thú, vẫn không hề lệch hướng lao thẳng xuống nó, trông như một viên sao băng đỏ rực sắp va vào mặt đất!

Nếu lúc này có người ở bên cạnh Na Tra, sẽ phát hiện ra rằng Na Tra hiện tại không chỉ sử dụng Phong Hỏa Luân và Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương hai kiện pháp bảo uy lực cực lớn, đồng thời xung quanh hắn còn có một dải lụa đỏ và một chiếc vòng vàng vây quanh.

Vào thời khắc quan trọng như vậy, dải lụa đỏ và vòng vàng mà Na Tra lấy ra tự nhiên không phải là pháp bảo bình thường, chúng lần lượt là Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển, mỗi món đều là pháp bảo uy lực cường đại.

Cũng khó trách Na Tra có tự tin đấu pháp với Nham Tương Hỏa Long Thú nắm giữ Tiên Thiên Pháp Bảo này, nguyên lai hắn nắm giữ nhiều pháp bảo cường đại đến vậy.

"Nếu con rồng lửa này không chịu giao ra Tiên Thiên Pháp Bảo, vậy thì đừng trách ta, nhận chiêu đi!" Na Tra lúc này có thể nói đã lấy ra hết pháp bảo, uy lực cũng vô cùng lớn, như một viên sao băng lao về phía Nham Tương Hỏa Long Thú.

Cùng lúc đó, Nham Tương Hỏa Long Thú cũng đã tích lũy xong pháp lực trong quả cầu năng lượng trong miệng, chỉ thấy một cột lửa đỏ rực hơn cả thần thông cột lửa mà nó thi triển trước đó đánh về phía Na Tra.

Lần này Nham Tương Hỏa Long Thú rất rõ ràng Na Tra không thể né được thần thông cột lửa mạnh hơn, bởi vì đối phương hiện tại đang lao tới tấn công nó, nếu Na Tra né tránh, vậy sẽ mất đi cơ hội tấn

công tốt nhất. 38.

“Hừ hừ, trước đó vận khí tốt để nhóc con này thoát chết trong gang tấc, bây giờ lại dám không biết tự lượng sức mình mà tìm chết, ta thật muốn xem xem ngươi chống đỡ đòn tấn công của ta thế nào!” Là đối thủ, Nham Tương Hỏa Long Thú cười lạnh một tiếng, đồng thời thúc đẩy quả cầu năng lượng phát động công kích mạnh hơn.

Đúng như Nham Tương Hỏa Long Thú dự liệu, Na Tra để có thể phát động phản kích, căn bản không có ý định bỏ chạy, trực tiếp lựa chọn tấn công Nham Tương Hỏa Long Thú, cũng là một lần đối đầu trực diện với thần thông cột lửa mà nó thi triển.

Ầm ầm ầm!

Hai luồng sức mạnh cường đại cứ thế va chạm vào nhau!

Ầm ầm!

Na Tra và Nham Tương Hỏa Long Thú va chạm vào nhau, thần thông pháp bảo của hai người vào khoảnh khắc này đã xảy ra va chạm, sức mạnh cường đại thậm chí còn lan đến cảnh vật xung quanh.

Những sinh vật sống xung quanh Hỏa Long Đàm sau khi cảm nhận được sức mạnh cường đại như vậy, tất cả đều cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cùng lớn.

Những sinh vật này luôn sống trong lãnh địa của Nham Tương Hỏa Long Thú, biết rõ có một tồn tại đáng sợ như vậy, ngày thường Nham Tương Hỏa Long Thú cũng coi chúng như thức ăn.

Vào lúc này, những sinh linh đó sau khi nhận ra dao động pháp lực mạnh mẽ như vậy truyền ra từ Hỏa Long Đàm đáng sợ kia, tất cả đều kinh hãi trốn đi.

Cùng lúc đó, trong Hỏa Long Đàm, sự va chạm năng lượng của

Nham Tương Hỏa Long Thú và Na Tra cũng đã đến thời khắc cuối cùng để quyết định thắng bại.

Na Tra lại mở miệng, từ trong miệng phun ra ba quả cầu lửa nhỏ. 39.

Ba quả cầu lửa này trông rất bình thường, chỉ có màu sắc ngọn lửa là màu trắng, trước thần thông cột lửa của Nham Tương Hỏa Long Thú tự nhiên hiển nhiên trông tầm thường không có gì lạ.

Nhưng ba quả cầu lửa nhỏ màu trắng này, khi xuất hiện trong tay Na Tra, lại khiến sắc mặt Nham Tương Hỏa Long Thú đại biến.

Nham Tương Hỏa Long Thú bản thân là tồn tại tu luyện Hỏa chi đại đạo, đối với những thứ như ngọn lửa cảm giác nhạy bén nhất.

Vì vậy khi Na Tra gọi ra ba quả cầu lửa nhỏ màu trắng đó, nó đã cảm nhận được đó chính là Tam Muội Chân Hỏa trong truyền thuyết!

“Làm sao có thể!

Ngươi tu luyện ra được Tam Muội Chân Hỏa!

Không thể nào!” “Không có gì là không thể, chịu chết đi!” Khi Na Tra chuyển hóa thành Tam Muội Chân Hỏa, cục diện lập tức xảy ra chuyển biến.

Vốn dĩ Nham Tương Hỏa Long Thú đang giằng co không phân thắng bại với Na Tra, nhưng lúc này dưới uy lực thần kỳ của Tam Muội Chân Hỏa, lại khiến Na Tra dễ dàng áp chế thần thông cột lửa cường đại kia!

Chỉ thấy Na Tra từ trên trời giáng xuống, như một thanh kiếm sắc bén cắt ngang thần thông cột lửa trước mặt, đồng thời cũng tấn công Nham Tương Hỏa Long Thú trong Hỏa Long Đàm.

Bành bành bành!

Theo đòn tấn công của Na Tra, cả Hỏa Long Đàm phát ra tiếng va chạm kịch liệt, dung nham đều bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất bốc lên khói đen.

Nhưng không phải là kịch liệt nhất, va chạm thật sự kịch liệt là ở trung tâm va chạm của Na Tra và Nham Tương Hỏa Long Thú!

Có thể thấy song phương đều sử dụng thần thông Hỏa chi đại đạo, ngọn lửa đỏ rực vốn có của mỗi bên ở trung tâm va chạm biến thành trong suốt, trông như thể Na Tra và Nham Tương Hỏa Long Thú đang giao thủ cách không sau khi làm không khí bị bóp méo.

Nhưng bất kể là Na Tra hay Hỏa Long Thú, đều biết rằng lúc này chính là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc giao thủ.

Đồng thời vào lúc này, Hỏa Long Thú mới biết được bản lĩnh của nhóc con muốn cướp đoạt Tiên Thiên Pháp Bảo lại mạnh mẽ đến vậy, vừa mới giao thủ đã khiến nó lâm vào khổ chiến. 40.

Là đối thủ, Na Tra cũng không khá hơn, cũng không ngờ con Hỏa Long Thú này lại mạnh mẽ đến vậy, sau khi phô bày Tam Muội Chân Hỏa lại không thể áp chế đối phương!

Phải biết rằng Tam Muội Chân Hỏa mà Na Tra tu luyện ra không phải là loại bình thường, có thể nói là sức mạnh tinh túy nhất của Hỏa chi đại đạo, tương đương với một tia bản nguyên chi lực của Hỏa chi đại đạo, vô cùng hiếm có.

Trước đây, chỉ cần Na Tra sử dụng Tam Muội Chân Hỏa, thì chắc chắn có thể tạo ra hiệu quả áp chế đối thủ, dễ dàng chiến thắng đối thủ không thành vấn đề.

Chương 824

Nhưng hiện tại Na Tra lại gặp phải trở ngại, khi đối mặt với Hỏa Long Thú cũng sử dụng thần thông Hỏa chi đại đạo này, lại ngược lại lâm vào khổ chiến.

"Có thể khiến Hỏa Long Thú chống lại Tam Muội Chân Hỏa của ta, vậy chứng tỏ đối phương cũng đã sử dụng át chủ bài, chẳng lẽ…" Ngay khi Na Tra đang nghĩ đến một thứ gì đó, đột nhiên cảm thấy Hỏa Long Thú dường như đang ấp ủ một luồng sức mạnh cường đại.

Luồng sức mạnh này không phải là sức mạnh bình thường, khiến Na Tra có một cảm giác trực chỉ đến bản nguyên của Hỏa chi đại đạo.

"Chẳng lẽ, là sức mạnh của Tiên Thiên Pháp Bảo sao?" Na Tra trong lòng kinh hãi, lập tức có dự cảm không lành.

Vào lúc này, pháp bảo Phong Hỏa Luân dưới chân Na Tra được hắn điều khiển xoay một vòng, khiến Na Tra nhanh chóng lùi lại, cố gắng kéo dài khoảng cách với Hỏa Long Thú.

"Hừ hừ, bây giờ muốn chạy trốn?

Xem ra cảm tri lực của nhóc con này cũng không tệ, nhưng bây giờ đã muộn rồi, xem pháp bảo đây!" Trên thân thể khổng lồ của Nham Tương Hỏa Long Thú bao phủ một lớp ánh sáng trắng, cùng lúc đó trong miệng nó phun ra một viên châu màu đỏ rực!

Viên châu màu đỏ rực này không phải thứ gì khác, chính là Tiên Thiên Pháp Bảo mà Na Tra theo lệnh của Thiên Đế Tần Hạo đến để lấy đi!

Nhưng mặc dù mục tiêu là viên châu màu đỏ rực này, Na Tra lại không rõ Tiên Thiên Pháp Bảo này rốt cuộc có thần thông gì, nhưng

bất kể thế nào, Na Tra cũng sẽ không dễ dàng nhận thua.

Khi Na Tra nghe lời của Hỏa Long Thú, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khinh miệt, bất cần nói: "Con rồng ngốc này, nghĩ rằng có một cái Tiên Thiên Pháp Bảo là có thể đánh bại ta sao?

Nói cho ngươi biết, ta không phải chạy trốn, mà là để sử dụng thần thông này!" Đối mặt với Hỏa Long Thú và Tiên Thiên Pháp Bảo cường đại, Na Tra tự nhiên cũng phải toàn lực ứng phó.

Trong lúc sử dụng Phong Hỏa Luân để kéo dài khoảng cách với Hỏa Long Thú, trên người hắn cũng xảy ra biến hóa kịch liệt.

Có thể thấy trên hai vai trái phải của Na Tra mỗi bên xuất hiện hai cái bướu, đồng thời hai bên cổ Na Tra cũng xuất hiện hai cái bướu, tổng cộng có bốn cái bướu.

"Ba đầu sáu tay, hiện!" Theo tiếng hét lớn của Na Tra, lúc này sáu cái bướu trên người hắn đều xảy ra biến hóa hoàn toàn.

Như thể nghe thấy một tiếng "bụp" nhẹ, những cái bướu trên hai vai trái phải của Na Tra mỗi bên hình thành bốn cánh tay hoàn toàn mới, đồng thời hai bên đầu Na Tra cũng xuất hiện hai cái đầu hoàn toàn mới!

Na Tra sử dụng thần thông Ba đầu sáu tay, chỉ khi nhục thân tu luyện đến một mức độ nhất định mới có thể thi triển thần thông cường đại như vậy.

Một khi sử dụng thành công, thực lực sẽ tăng lên một cảnh giới hoàn toàn mới!

Theo sau khi Na Tra sử dụng thần thông Ba đầu sáu tay cường đại, Tam Muội Chân Hỏa được triệu hồi ra chia thành ba quả cầu lửa nhỏ màu trắng, mỗi quả dung nhập vào một trong ba cái đầu của Na Tra.

Đồng thời, sáu cánh tay của Na Tra cũng mỗi tay cầm một kiện

pháp bảo, lần lượt là Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển và Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương!

Lúc này, Hỏa Long Thú cũng từ trong Hỏa Long Đàm chui ra, viên châu màu đỏ rực trước mặt phóng ra một luồng sáng đánh về phía Na Tra Ba đầu sáu tay.

"Hừ, ta không cần biết nhóc con ngươi dùng thần thông gì, hôm nay hãy hóa thành tro bụi cho ta!" Nói về đệ tử của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, Tam thái tử Na Tra, phụng mệnh đến Hỏa Long Đàm, muốn đoạt lấy Tiên Thiên Pháp Bảo của Nham Tương Hỏa Long Thú xưng bá một phương tại đây.

Tiên Thiên Pháp Bảo quý giá đến nhường nào, chúng xuất hiện còn sớm hơn cả thời gian cả trời đất này được sinh ra.

Mỗi một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo đều là duy nhất, độc nhất vô nhị, đồng thời cũng là tồn tại vô cùng lợi hại, sở hữu sức mạnh cường đại.

Chính nhờ sự trợ giúp của Tiên Thiên Pháp Bảo uy lực cực lớn này, Nham Tương Hỏa Long Thú mới có thể chiếm cứ Hỏa Long Đàm làm lãnh địa, đồng thời tu vi cũng cao như vậy.

Hiện tại Hỏa Long Thú gặp phải Na Tra đến cửa đòi Tiên Thiên Pháp Bảo, tự nhiên không chịu.

Thế là Hỏa Long Thú và Na Tra đã động thủ.

Vốn theo dự tính của Hỏa Long Thú, Na Tra này cũng sẽ giống như những đối thủ trước kia thèm muốn Tiên Thiên Pháp Bảo, không biết tự lượng sức mình, có thể dễ dàng diệt sát.

Kết quả Hỏa Long Thú lại không ngờ rằng, nhóc con tên Na Tra này lại mạnh mẽ đến vậy, không chỉ sở hữu pháp bảo uy lực cực lớn, mà thần thông tu luyện cũng vô cùng cường đại.

Nhưng điều khiến Hỏa Long Thú kinh ngạc nhất là Na Tra lại tu luyện ra được thần thông mạnh mẽ như Tam Muội Chân Hỏa.

Phải biết rằng Tam Muội Chân Hỏa tượng trưng cho bản nguyên của Hỏa chi đại đạo, ai mà thành công tu luyện ra được Tam Muội Chân Hỏa, thì tiền đồ sau này tự nhiên không thể hạn lượng.

Hỏa Long Thú cũng không ngờ rằng đối thủ lần này khiêu chiến muốn đoạt Tiên Thiên Pháp Bảo, lại có thể mạnh mẽ đến vậy. 41.

Vốn Hỏa Long Thú không muốn động dụng Tiên Thiên Pháp Bảo, nhưng hiện tại vì Na Tra thực sự quá khó đối phó, nên đành phải sử dụng sức mạnh của Tiên Thiên Pháp Bảo này.

"Bản đại gia không cần biết ngươi sử dụng thần thông mạnh mẽ gì, trước mặt Tiên Thiên Pháp Bảo của ta, tất cả đều phải chết!" Cái đầu rồng dữ tợn của Hỏa Long Thú lúc này trông vô cùng hung ác, trong hai con mắt rồng của nó cũng tràn đầy sát ý đối với Na Tra.

Cùng lúc đó, viên châu màu đỏ rực trong miệng Hỏa Long Thú, cũng là Tiên Thiên Pháp Bảo mà nó bảo vệ, bắn ra một luồng ánh sáng nóng rực về phía Na Tra.

Vào lúc này, Na Tra đã thành công sử dụng thần thông cường đại Ba đầu sáu tay, không hề có ý định lùi lại né tránh đòn tấn công do Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra, ngược lại còn lao về phía Hỏa Long Thú.

Là đối thủ, Hỏa Long Thú sau khi thấy Na Tra có hành động như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, thậm chí còn nghi ngờ đầu óc Na Tra có vấn đề.

Lại dám chủ động tấn công khi đối mặt với Tiên Thiên Pháp Bảo, chẳng phải là tìm chết sao?

Có Tam Muội Chân Hỏa và thần thông Ba đầu sáu tay thì đã sao?

Lần này không bị thiêu thành tro bụi mới lạ!

Nhưng vào giây tiếp theo, Hỏa Long Thú lại nghi ngờ mắt mình có vấn đề.

Chỉ thấy Na Tra với thần thông Ba đầu sáu tay uy mãnh giơ một kiện pháp bảo trong tay lên chắn trước người.

Pháp bảo mà Na Tra sử dụng không phải gì khác, chính là một trong những pháp bảo sở trường nhất của hắn, Càn Khôn Quyển!

Chỉ thấy Càn Khôn Quyển chắn trước mặt Na Tra, vốn chỉ là một cái vòng tròn, Càn Khôn Quyển như thể hóa thành một tấm khiên trời đất, thành công che chắn cho Na Tra, bảo vệ hắn lao về phía Hỏa Long Thú.

Nhưng vào lúc này, đòn tấn công do Hỏa Long Thú điều khiển Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra đã đến!

Đòn tấn công của Tiên Thiên Pháp Bảo cường đại, và Na Tra đang lao tới đã va chạm vào nhau!

Ầm ầm ầm!

Một cảnh tượng khiến Hỏa Long Thú sợ hãi xuất hiện.

Vốn tưởng rằng sẽ chết dưới đòn tấn công của Tiên Thiên Pháp Bảo, Na Tra lại vẫn sống sờ sờ, không những không bị giết chết, ngược lại còn thành công dùng pháp bảo Càn Khôn Quyển chặn được đòn tấn công do Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra.

Chương 825

"Con giun đất nhỏ bé, chết đi cho ta!" Trong sáu cánh tay của Na Tra, có hai tay đang giơ Càn Khôn Quyển chắn trước mặt để chống lại đòn tấn công của Tiên Thiên Pháp Bảo, đồng thời những tay khác hoặc là nắm thành quyền, hoặc là cầm Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương, tấn công về phía Hỏa Long Thú.

Hỏa Long Thú thấy Na Tra thần dũng như vậy tự nhiên vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hề có ý định từ bỏ, ngược lại còn rót thêm nhiều pháp lực vào Tiên Thiên Pháp Bảo, đồng thời đòn tấn công do Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra càng mạnh hơn.

Nhưng vào lúc này, Hỏa Long Thú muốn ngăn cản Na Tra đã quá muộn.

Chỉ thấy ba cái đầu của Na Tra mỗi cái phun ra một luồng lửa nhỏ, trông vô cùng yếu ớt, so với đòn tấn công do Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra quả thực khác biệt như rồng khổng lồ và giun đất.

Nhưng ba luồng lửa nhỏ như vậy, lại như thể có sức mạnh cường đại, trực tiếp phá vỡ đòn tấn công cột lửa đang dần hình thành áp lực đối với Na Tra.

Na Tra cũng nhờ sự trợ giúp của ba luồng lửa này, đã thành công phá giải đòn tấn công của thần thông cột lửa, cả người thế như chẻ tre lao về phía Hỏa Long Thú.

Hỏa Long Thú cũng không ngờ Na Tra lại dễ dàng phá giải đòn tấn công do nó dùng Tiên Thiên Pháp Bảo phát ra như vậy, nhưng lúc này muốn phát động công kích lần nữa đã quá muộn.

Thế là khi Na Tra lao đến trước mặt Hỏa Long Thú, dung nham trong Hỏa Long Đàm lại đột nhiên nổ tung.

Khi dung nham trong Hỏa Long Đàm đều nổ tung, tầm nhìn của Na Tra cũng bị che khuất, đồng thời cũng khiến Na Tra bị buộc phải dừng lại.

Lúc này, từ trong dung nham cuồn cuộn trước mặt Na Tra, đột nhiên lao ra một con rồng lửa khổng lồ màu đỏ.

Con rồng lửa màu đỏ này không phải ai khác, chính là con Hỏa Long Thú đã giao thủ với Na Tra trước đó.

Lúc này, thân thể khổng lồ của Hỏa Long Thú đã rời khỏi Hỏa Long Đàm, trực tiếp tấn công Na Tra.

Chỉ thấy Hỏa Long Thú mở cái miệng lớn như chậu máu, định một miếng cắn chết Na Tra.

Hỏa Long Thú xem ra định một miếng nuốt chửng Na Tra, dùng cách này để đạt được kết quả diệt trừ hậu họa vĩnh viễn.

Thân hình Na Tra vốn rất nhỏ, so với thân thể khổng lồ và cái miệng lớn như chậu máu của Hỏa Long Thú này căn bản không đáng kể.

Nhưng bản lĩnh của Na Tra hiển nhiên không dựa vào kích thước thân hình, đối mặt với đòn tấn công của Hỏa Long Thú, hắn hung hăng giơ Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương trong tay, đâm về phía cái đầu rồng khổng lồ của Hỏa Long Thú.

Cùng lúc đó, Na Tra vẫn duy trì hình thái Ba đầu sáu tay, những cánh tay khác cũng không hề rảnh rỗi, có tay điều khiển Hỗn Thiên Lăng quất vào thân thể Hỏa Long Thú, có tay thì nắm thành quyền hung hăng tấn công vào lớp da thịt dày của Hỏa Long Thú.

Hỏa Long Thú cũng không ngờ võ nghệ của Na Tra lại cao cường đến vậy, cộng thêm đối phương có Phong Hỏa Luân tốc độ cực nhanh, lại có thể trong một lúc rơi vào thế hạ phong.

Kết quả như vậy, trong mắt nó quả thực không thể tin được!

Trên không tại Hỏa Long Đàm thuộc lãnh địa của Hỏa Long Thú, có thể thấy hai vị tu đạo giả hùng mạnh đang đấu pháp.

Một bên là một con hỏa long khổng lồ, lãnh chúa của Hỏa Long Đàm - Hỏa Long Thú, còn kẻ giao chiến với nó lại là một tiểu oa nhi có thân hình vô cùng nhỏ bé.

Nhưng hiện tại, Hỏa Long Thú đang giao thủ với tiểu oa nhi này lại không dám xem thường đối phương chút nào, chính vì trước đó đã coi thường, mới dẫn đến việc rơi vào khổ chiến như bây giờ.

Kẻ sở hữu thần thông đạo pháp mạnh mẽ khiến cả Hỏa Long Thú nắm giữ tiên thiên pháp bảo cũng phải kiêng dè, tự nhiên chính là Tam Thái Tử Na Tra.

Lúc này, Tam Thái Tử Na Tra đã sử dụng thần thông Ba Đầu Sáu Tay, thực lực không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần, nhưng đối thủ Hỏa Long Thú cũng không hề thua kém, thân thể to lớn và tiên thiên pháp bảo hiếm có đầy uy lực đều là căn bản sức mạnh của nó.

Hai người cứ thế giao thủ mấy hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy một pháp bảo khác trong tay Tam Thái Tử Na Tra là Hỗn Thiên Lăng biến thành một dải lụa dài, quấn chặt lấy thân thể khổng lồ của Hỏa Long Thú.

Ngay khi Hỏa Long Thú định giãy thoát khỏi dải lụa nhỏ bé trông có vẻ chẳng có gì đáng ngại này, Tam Thái Tử Na Tra lại không cho nó bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp để sáu cánh tay tạm thời từ bỏ tấn công, chuyển sang nắm chặt Hỗn Thiên Lăng rồi dùng sức xoay một vòng.

Ầm ầm!

Hỏa Long Thú đang cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của Hỗn Thiên Lăng, giây tiếp theo lại cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến từ dải lụa, không chỉ thân thể bị siết chặt hơn, mà toàn bộ cơ thể còn bị luồng sức mạnh đó ném bay ra ngoài.

Nó bị nện mạnh xuống mặt đất, thân hình to lớn bị quật cho thất điên bát đảo.

Tam Thái Tử Na Tra tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tấn công tuyệt vời như vậy, một mặt dùng pháp thuật tiếp tục gia tăng sức trói buộc của Hỗn Thiên Lăng, đồng thời Na Tra lại một lần nữa giơ cao Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương và Càn Khôn Quyển, nhắm vào Hỏa Long Thú đang không thể động đậy mà tấn công.

Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương sắc bén đâm thẳng về phía mắt của Hỏa Long Thú, nếu để Tam Thái Tử Na Tra thành công đánh trúng, thì giây tiếp theo con Hỏa Long Thú thực lực cường đại này không chỉ mất đi một con mắt, mà còn bị luồng sức mạnh thần thông Hỏa chi đại đạo ẩn chứa trong Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương phá hủy toàn bộ đại não từ bên trong.

Nếu như vậy, Hỏa Long Thú dù bản lĩnh có mạnh đến đâu, cũng sẽ phải chết trong tay Tam Thái Tử Na Tra.

Hỏa Long Thú tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, trong tình huống tạm thời không thể cử động, đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Tam Thái Tử Na Tra, Hỏa Long Thú không chút do dự sử dụng sức mạnh của tiên thiên pháp bảo.

“Khốn kiếp, ngươi ép ta, đi chết đi!” Hỏa Long Thú gắng gượng mở miệng, dùng tiên thiên pháp bảo bên trong phun thẳng về phía Tam Thái Tử Na Tra một luồng sáng chói mắt!

Na Tra thấy vậy tự nhiên không né tránh, vì đây chính là cơ hội tốt nhất để đánh bại Hỏa Long Thú, chỉ cần tấn công thành công, Hỏa

Long Thú tự nhiên sẽ bại trận.

Đồng thời Na Tra cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Đế Tần Hạo giao cho, lấy được viên tiên thiên pháp bảo kia.

Thế là Na Tra lại một lần nữa đối đầu trực diện với đòn tấn công mạnh mẽ của Hỏa Long Thú, hai bên đều dùng toàn lực, nhất thời cũng không phân được thắng bại.

Nhưng vào giây tiếp theo, thần thông cột lửa mà Na Tra dùng để chống đỡ đột nhiên tan biến, ngọn lửa tiêu tán cũng che khuất tầm nhìn và làm nhiễu loạn thần thức của hắn ở một mức độ nhất định.

Lúc này Tam Thái Tử Na Tra tự nhiên cảm thấy có điều không ổn, vội vàng lao ra khỏi khu vực cột lửa đã tan, nhìn về phía Hỏa Long Thú đang bị Hỗn Thiên Lăng trói buộc.

"Chuyện gì vậy?" Nhưng khi Tam Thái Tử Na Tra nhìn về phía Hỏa Long Thú vốn đang bị trói, lại phát hiện một chuyện vô cùng bất ngờ.

Con Hỏa Long Thú vốn đang bị Hỗn Thiên Lăng trói chặt tại chỗ, tạm thời không thể động đậy, vậy mà lại biến mất không thấy tăm hơi.

Phải biết rằng thân thể của Hỏa Long Thú vô cùng to lớn, bình thường chỉ cần bay một đoạn ngắn cũng sẽ tạo ra động tĩnh cực lớn, đồng thời màu đỏ rực của nó cũng rất dễ bị người khác chú ý.

Một con Hỏa Long Thú thân hình khổng lồ, màu sắc nổi bật như vậy, lại biến mất không rõ lý do ngay trong lúc giao thủ với Tam Thái Tử Na Tra, chỉ để lại hiện trường một dải Hỗn Thiên Lăng dài.

Cảnh tượng này khiến Tam Thái Tử Na Tra không hiểu ra sao cả, rõ ràng một con hỏa long khổng lồ đang ở ngay trước mắt, giây trước còn đang giao thủ với mình, kết quả lại biến mất trong nháy mắt.

Cảnh tượng như vậy, sao có thể không khiến Tam Thái Tử Na Tra cảm thấy khó hiểu?

Nhưng tuy Na Tra có thân hình của một tiểu oa nhi, tâm trí hắn đã sớm trưởng thành, chỉ là tính cách có phần nổi loạn và ngang ngược mà thôi.

Trong tình huống này, Na Tra dễ dàng phán đoán được, con Hỏa Long Thú kia hẳn là vì mục đích nào đó mà trốn đi, chứ chưa hề đi xa.

Chương 826

Sở dĩ hắn suy đoán Hỏa Long Thú chưa đi xa, cũng là vì Tam Thái Tử Na Tra biết thân hình đối phương quá mức khổng lồ, nhất cử nhất động đều sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, nếu muốn thi triển thần thông biến hóa để bỏ chạy, cũng khó tránh khỏi việc để lại dấu vết bị truy lùng.

"Con Hỏa Long Thú kia mau ra đây cho ta, ta biết ngươi đang trốn ở đâu!" Tam Thái Tử Na Tra không hành động thiếu suy nghĩ, mà đứng tại chỗ quan sát bốn phía.

Cuối cùng, Tam Thái Tử Na Tra phát hiện một nơi không ổn, đó là bên dưới một đống xương trắng lại tồn tại một luồng pháp lực dao động yếu ớt.

Na Tra thấy vậy liền giơ tay thu hồi pháp bảo Hỗn Thiên Lăng, rồi rón rén đi về phía nơi phát ra dao động pháp lực kia.

Sau khi Na Tra đến gần nơi phát ra dao động pháp lực đó, mặt đất đột nhiên chấn động.

Tam Thái Tử Na Tra hai chân đứng không vững, cảm giác được một luồng sức mạnh cường đại từ dưới lòng đất bộc phát ra.

Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ thấy nơi Tam Thái Tử Na Tra đang đứng, một cột dung nham phun trào lên, nhấn chìm thân thể hắn.

Cùng lúc đó, toàn bộ Hỏa Long Đàm cũng rung chuyển, trên mặt đất xung quanh, từng cột dung nham như vòi phun nước từ lòng đất bắn lên.

Na Tra vốn đã đứng không vững, lại bị những cột dung nham có

sức xung kích cực mạnh này đánh cho một đòn bất ngờ, tự nhiên không kịp phản ứng.

Đúng lúc này, nơi mà Na Tra vừa cảm ứng được dao động pháp lực yếu ớt cũng bị một cột dung nham phun từ lòng đất phá vỡ, một lượng lớn dung nham bắn lên không trung, đồng thời còn có một viên châu màu đỏ rực!

Khi Na Tra bị Hỏa Long Đàm đột nhiên phun trào như núi lửa làm lảo đảo, một viên châu màu đỏ rực lại nhân sức xung kích từ vụ nổ dung nham, bay về một hướng trên bầu trời.

Na Tra tự nhiên cũng phát hiện sự tồn tại của viên châu đó, lập tức phản ứng ra đây chính là viên tiên thiên pháp bảo mà Hỏa Long Thú nắm giữ.

Khí tức của tiên thiên pháp bảo vô cùng đặc biệt, Na Tra tự nhiên sẽ không nhận nhầm.

Mặc dù không biết tại sao con Hỏa Long Thú bảo vệ tiên thiên pháp bảo lại biến mất, nhưng Na Tra lập tức thi triển Phong Hỏa Luân đuổi theo.

Đừng xem thường nhiệt độ của những dòng dung nham này, nhưng thân thể Na Tra đã sớm không còn là thân thể yếu ớt của tu đạo giả bình thường, ngược lại vô cùng cường đại và cứng rắn, có thể chống lại phần lớn các đòn tấn công.

Đồng thời đối với vật chất nhiệt độ cao như dung nham, cũng vì Na Tra tu luyện Tam Muội Chân Hỏa nên căn bản không thể gây tổn thương cho thân thể hắn, nhiều nhất chỉ là trong tình huống bất ngờ này ảnh hưởng đến sự thăng bằng của hắn mà thôi.

Hơn nữa hiện tại Na Tra đang sử dụng thần thông Ba Đầu Sáu Tay, bản thân mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, sao có thể sợ

chút dung nham cỏn con này.

Thế là Na Tra lập tức toàn lực thúc giục Phong Hỏa Luân, đuổi theo viên châu màu đỏ rực đang bay về phía chân trời. 42.

Điều khiến Na Tra cảm thấy kinh ngạc là, viên tiên thiên pháp bảo hình dạng châu màu đỏ rực này lại giống như có sinh mệnh, thế mà biết né tránh.

Nhưng sự kháng cự của viên châu màu đỏ rực cuối cùng cũng là vô ích, nó đã bị một cánh tay của Na Tra tóm gọn trước thần thông cường đại của hắn.

"Hù, sức mạnh lớn thật!" Na Tra vừa tóm được viên châu màu đỏ rực, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh người bộc phát từ trên viên châu, suýt chút nữa khiến Na Tra buộc phải buông tay.

Na Tra phản ứng kịp thời, lập tức dùng những cánh tay còn lại của thần thông Ba Đầu Sáu Tay, nắm chặt viên châu màu đỏ rực.

Rất khó khăn viên châu màu đỏ rực mới yên tĩnh lại, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến Na Tra kinh ngạc hơn.

"Khốn kiếp, mau buông ta ra, thằng nhóc con nhà ngươi!" Thì ra khi Na Tra đang nắm chặt viên châu màu đỏ rực, bên trong viên châu lại truyền ra tiếng nói.

Na Tra kinh ngạc phát hiện giọng nói phát ra từ bên trong viên châu, chính là giọng của con Hỏa Long Thú đã giao chiến với hắn trước đó.

"Chuyện gì vậy?

Hỏa Long Thú chạy vào trong viên châu rồi à?" Na Tra không dám buông tay, chỉ có thể vừa nắm chặt viên châu màu đỏ rực không cho đối phương có cơ hội chạy thoát, vừa hỏi.

Lúc này, chủ nhân của giọng nói kia sau khi nghe lời của Na Tra, tức đến hộc máu, không nhịn được mắng lớn: "Ngươi đã không biết đây là cái gì, còn nắm chặt không buông, mau buông tay cho ta!" "Không buông, phải biết rằng, trên thế giới này, nắm đấm kẻ nào to thì kẻ đó có lý." Na Tra tuy không biết tại sao bên trong viên châu màu đỏ rực lại truyền ra giọng của Hỏa Long Thú, nhưng hắn biết bây giờ mình đã thành công lấy được tiên thiên pháp bảo, phải nhanh chóng quay về giao viên châu màu đỏ rực này cho Thiên Đế Tần Hạo.

Như vậy, nhiệm vụ của Na Tra có thể hoàn thành. .....

Bên này Na Tra mang theo tiên thiên pháp bảo quay về phục mệnh, tuy rằng viên châu màu đỏ rực này có chỗ thần bí chưa được khám phá, nhưng dù sao cũng đã thành công lấy được tiên thiên pháp bảo.

Ở một bên khác, chiến trường Tuyệt Long Lĩnh lại vô cùng thảm liệt, chiến tranh vốn dĩ vô cùng tàn khốc, trong trận chiến này bất luận là đại quân Ân Thương hay đại quân Tây Kỳ đều tử thương thảm trọng, sau khi quân đội rút lui, trên chiến trường lưu lại vô số thi thể, những thi thể này hoặc là bụng bị đâm thủng một lỗ mà chết, hoặc là toàn thân trúng tên, có thể nói là vô cùng thảm khốc.

Mặc dù vậy, đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương vẫn đang kịch liệt giao chiến, hai bên đều không còn đường lui, ai lùi một bước phía sau chính là vực sâu vạn trượng!

Điểm này, bất luận là thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư hay quân sư đại quân Tây Kỳ Khương Tử Nha đều hiểu rất rõ.

Trong lúc mỗi người đang chỉ huy quân đội của mình tác chiến, họ cũng đang chăm chú theo dõi động tĩnh trên một chiến trường khác.

Chiến trường này tuy số lượng người tham chiến không bằng một nửa quân số của bất kỳ đội quân nào bên Tây Kỳ hay Ân Thương, nhưng kết quả giao chiến lại có ảnh hưởng vô cùng to lớn đến toàn

bộ cuộc chiến.

Chiến trường này tự nhiên chính là chiến trường của tiên nhân trong mắt phàm nhân, những trận chiến ở đây đều vô cùng nguy hiểm.

Hai bên giao chiến tự nhiên là đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo, trong đó tham chiến có Cửu Long Đảo Tứ Thánh gồm Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Cán, còn Lý Hưng Bá vốn cũng ở trong đó thì đã chết trong trận chiến trước đó.

Lần này Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Cán tham chiến có một mục đích, chính là để báo thù cho huynh đệ Lý Hưng Bá, trận pháp cắt đứt đường tiếp tế lương thảo của đại quân Tây Kỳ trước đó cũng là do họ bày ra.

Đối thủ của ba người, chính là ba đại đệ tử Xiển giáo bên phía Tây Kỳ là Long Tu Hổ và Hàn Độc Long!

"Hai người các ngươi, hôm nay phải đền mạng cho huynh đệ của ta!" Cao Hữu Cán trên chiến trường liếc mắt một cái liền nhận ra Long Tu Hổ và Hàn Độc Long ở phía đối diện, không nói hai lời liền trực tiếp ra tay, triệu hoán huyết mạch Bệ Ngạn, trên đầu mọc ra một chiếc sừng dài màu trắng.

Sau khi thi triển huyết mạch Bệ Ngạn, Cao Hữu Cán phảng phất như có thể nắm giữ sinh tử của người khác, chiếc sừng dài màu trắng trên đầu phát ra từng luồng ánh sáng, binh lính đại quân Tây Kỳ bị luồng sáng trắng này chiếu rọi, trong lòng từng người đều hiện lên những chuyện hổ thẹn đã làm, lập tức rơi vào trạng thái dằn vặt và hối hận, sĩ khí tụt dốc không phanh.

Vương Ma và Dương Sâm ở phía sau tự nhiên sẽ không để huynh đệ của mình một mình chiến đấu, cũng theo sau xông lên.

Trong đó Vương Ma hai tay vung lên, lập tức triệu hồi ra từng con

Mộc chi đại đạo khôi lỗi xung quanh mình, những thân thể hình người được tạo ra từ thân cây hóa thành những cỗ máy giết chóc vô cảm, lao về phía Long Tu Hổ, Hàn Độc Long và binh lính đại quân Tây Kỳ ở đối diện.

Dương Sâm ở bên cạnh cũng không hề nhàn rỗi, hắn sở hữu huyết mạch thần thú Toan Nghê, đồng thời nắm giữ pháp bảo Tích Địa Châu.

Chỉ thấy Dương Sâm mặc hoa phục giơ pháp bảo Tích Địa Châu trong tay, nện mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm ầm!

Chương 827

Mặt đất xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, ngay cả tu đạo giả như Long Tu Hổ và Hàn Độc Long cũng đứng không vững, huống chi là những binh lính Tây Kỳ kia?

Thậm chí dưới tác dụng của pháp bảo Tích Địa Châu của Dương Sâm, mặt đất nứt ra từng vết nứt, một số binh lính Tây Kỳ không chú ý đã bị những vết nứt này nuốt chửng!

Lại nói, lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, một lòng chỉ muốn báo thù cho huynh đệ Lý Hưng Bá, Cửu Long Đảo Vương Ma, Dương Sâm và Cao Hữu Cán cũng đã tìm đến đối thủ là Phá Trận Tam Kiệt - Long Tu Hổ và Hàn Độc Long.

Những tu đạo giả Cửu Long Đảo này vừa đến cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp sử dụng thần thông của mình.

Vương Ma trực tiếp triệu hồi Mộc chi đại đạo khôi lỗi, đồng thời dùng thần thông Tát Đậu Thành Binh triệu hồi ra đạo binh.

Những đạo binh này từng tên một sức mạnh như một con trâu mộng, đồng thời vô cùng cứng rắn, bản thân cũng không có cảm giác đau đớn, không sợ chết, là những cỗ máy chiến tranh vô cùng khủng bố, xông vào trong quân đội của đại quân Tây Kỳ, giơ cao đại đao trong tay, bắt đầu tàn sát.

Dương Sâm ở một bên khác cũng triệu hồi huyết mạch Toan Nghê của mình, cầm pháp bảo Tích Địa Châu bắt đầu tấn công đại quân Tây Kỳ.

Cao Hữu Cán càng nóng lòng hơn, trực tiếp sử dụng pháp bảo Hỗn Nguyên Bảo Châu, cộng thêm sự gia trì của huyết mạch bản thân, trực tiếp đánh nhau với Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận

Long Tu Hổ.

Ở phía bên kia, với tư cách là tu đạo giả của đại quân Tây Kỳ, Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Long Tu Hổ tự nhiên sẽ không đứng nhìn Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Cán tàn sát binh lính phàm nhân của đại quân Tây Kỳ, thế là tự nhiên lao đến giao thủ.

Phá Trận Long Tu Hổ biết lần này đối thủ đều là những kẻ thực lực vô cùng cường đại, đồng thời hai bên đều có thù oán, không thể không làm một trận cho ra nhẽ.

Vì vậy, vừa ra tay y đã sử dụng thần thông mạnh nhất, Bạch Hổ Huyền Long Phụ Thể thần thông.

Sau khi sử dụng thần thông này, Phá Trận Long Tu Hổ có thể nhận được sự gia trì sức mạnh của Tây phương Bạch Hổ và Đông phương Thanh Long, căn bản không cần lo lắng sẽ không phải là đối thủ của đối phương.

Phá Trận Hàn Độc Long ở một bên khác cũng thi triển thần thông mạnh nhất, có thể thấy trên người hắn hiện ra từng khối giáp trụ đen kịt dữ tợn, Phá Trận Hàn Độc Long đã kích phát huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, mới có thể sử dụng thần thông Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp.

Khi Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng thiên phú thần thông Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp, không chỉ sức mạnh, tốc độ và lực phòng ngự của bản thân đều tăng lên đáng kể, mà khi sử dụng các thần thông khác cũng sẽ có hiệu quả gia tăng.

Ví dụ như Hư Không Tê Liệt Trảo vốn chỉ có bốn thành uy lực, khi Phá Trận Hàn Độc Long sử dụng Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp, có thể phát huy ra mười thành uy lực, có thể nói là vô cùng khoa trương.

Càng quan trọng hơn là sức mạnh của Phá Trận Hàn Độc Long

trước đó khi nhận được huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long đã được tăng cường, sau đó lại thành công kích phát sức mạnh trong bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long, lại một lần nữa được tăng cường.

Vì vậy dưới điều kiện như vậy, thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long đã tăng trưởng đến một phạm vi đáng sợ, người khác chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Nhưng đối thủ của hắn bất luận là Vương Ma hay Cao Hữu Cán đều không thể xem thường, thực lực của ba người cũng vô cùng mạnh mẽ.

Trong đó Vương Ma tuy trước đó bị Hàn Độc Long sau khi được cường hóa suýt chút nữa giết chết, nhưng trạng thái đó của Phá Trận Hàn Độc Long bản thân không thể duy trì được lâu.

Bây giờ Phá Trận Hàn Độc Long đã hồi phục gần hết, nhưng thực lực bản thân lại chưa đạt đến mức lợi hại như lúc giao thủ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Điều này cũng cho Vương Ma cơ hội đánh bại Phá Trận Hàn Độc Long, càng quan trọng hơn là Vương Ma bây giờ không chỉ có một mình, hắn còn có Dương Sâm và Cao Hữu Cán hai người đồng bạn, căn bản không sợ Phá Trận Hàn Độc Long và Phá Trận Long Tu Hổ liên thủ tấn công.

"Hắc hắc, hôm nay là ngày chết của hai ngươi, Hoàng Kim Đạo Binh, tất cả lên cho ta!" Cửu Long Đảo Vương Ma lạnh lùng liếc nhìn Phá Trận Hàn Độc Long đang sử dụng Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp ở đối diện, hắn cũng không thể nào quên được thực lực cường đại của đối phương, nhưng bây giờ hắn phải giết chết Phá Trận Hàn Độc Long này, sau đó báo thù cho huynh đệ Lý Hưng Bá.

Hắn không sợ thực lực của Phá Trận Hàn Độc Long, một khi thời

gian trôi qua, thực lực của đối phương sẽ giảm xuống.

Nhìn thấy số lượng lớn Hoàng Kim Đạo Binh đang tấn công binh lính đại quân Tây Kỳ ở một bên, Phá Trận Hàn Độc Long khoác trên mình Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp sao có thể ngồi yên không quản?

Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long hóa thành một con man long hình người màu đen, trực tiếp chặn giữa Hoàng Kim Đạo Binh và đại quân Tây Kỳ.

Những Hoàng Kim Đạo Binh vốn đang tàn sát binh lính phàm nhân của đại quân Tây Kỳ, vừa thấy Phá Trận Hàn Độc Long xuất hiện trên chiến trường, lập tức dưới sự khống chế của Cửu Long Đảo Vương Ma, tấn công về phía Phá Trận Hàn Độc Long.

Những Hoàng Kim Đạo Binh này từng tên một thực lực cường đại, căn bản không có bất kỳ cảm giác đau đớn hay tâm lý sợ hãi nào, là những cỗ máy giết chóc vô cảm.

Vì vậy cũng không cần quan tâm Phá Trận Hàn Độc Long thực lực cường đại trước mắt rốt cuộc mạnh đến mức nào, cứ liều mạng tấn công là được.

Nhưng Phá Trận Hàn Độc Long đã muốn ngăn cản Cửu Long Đảo Vương Ma, tự nhiên đối với bản lĩnh của mình có mấy phần tự tin.

Chỉ thấy Phá Trận Hàn Độc Long khoác Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp đối mặt với những Hoàng Kim Đạo Binh đang lao về phía mình, từ từ giơ hai tay đã hóa thành long trảo, sau đó hung hăng vồ xuống.

"Hư Không Tê Liệt Trảo!" Ầm ầm ầm ầm!

Theo đòn tấn công Hư Không Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc Long được tung ra, lập tức từng đạo trảo ấn màu đen như lưỡi đao bay về phía những Hoàng Kim Đạo Binh kia.

Khi đòn tấn công Hư Không Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc

Long đánh trúng những Hoàng Kim Đạo Binh này, chỉ thấy những hư không tê liệt trảo đó như một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp cắt những Hoàng Kim Đạo Binh này thành hai nửa.

Thân thể màu vàng đất của Hoàng Kim Đạo Binh bị Hư Không Tê Liệt Trảo cắt thành hai nửa, chúng ngã xuống đất, tuy rằng cơ thể bị chia đôi vẫn không ngừng cử động, nhưng không còn nhiều uy hiếp, chỉ cần một thời gian nữa những Hoàng Kim Đạo Binh này mất đi nguồn cung cấp pháp lực từ Cửu Long Đảo Vương Ma, chúng sẽ chỉ là một đống sắt vụn mà thôi.

Vèo vèo vèo!

Dưới đòn tấn công Hư Không Tê Liệt Trảo của Phá Trận Hàn Độc Long, những Hoàng Kim Đạo Binh được Cửu Long Đảo Vương Ma triệu hồi trên chiến trường đều bị cắt gọn thành hai nửa.

Nhưng khi thấy Hoàng Kim Đạo Binh mình triệu hồi bị cắt thành hai nửa, Cửu Long Đảo Vương Ma lại không hề lộ ra chút vẻ mặt khó coi nào, ngược lại sắc mặt không hề thay đổi, tiếp tục thi triển thần thông Tát Đậu Thành Binh, triệu hồi ra số lượng Hoàng Kim Đạo Binh còn nhiều hơn.

Ầm ầm!

Hoàng Kim Đạo Binh rợp trời kín đất tràn tới!

Đối mặt với Hoàng Kim Đạo Binh rợp trời kín đất, ngay cả Phá Trận Hàn Độc Long cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, vì số lượng của những Hoàng Kim Đạo Binh này thực sự quá nhiều.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Phá Trận Hàn Độc Long cũng chỉ đành tiếp tục sử dụng Hư Không Tê Liệt Trảo mạnh hơn, tấn công những Hoàng Kim Đạo Binh không biết sợ chết này.

Nhưng rõ ràng đối thủ của Phá Trận Hàn Độc Long không chỉ có

Cửu Long Đảo Vương Ma và những Hoàng Kim Đạo Binh được triệu hồi bằng thần thông Tát Đậu Thành Binh, lúc này Dương Sâm của Cửu Long Đảo ở bên cạnh cũng chú ý đến Phá Trận Hàn Độc Long, lập tức lao về phía hắn.

Dương Sâm này cũng là luyện khí sĩ của Cửu Long Đảo, đầu đội Liên Tử Cô, xuất hiện với dáng vẻ của một đầu đà, mặc tạo phục, hai hàng lông mày màu vàng, râu quai nón lại đỏ như chu sa, vô cùng nổi bật.

Không chỉ sở hữu sức mạnh huyết mạch thần thú Toan Nghê cường đại, đồng thời còn có pháp bảo Tích Địa Châu.

Dương Sâm cùng với các luyện khí sĩ tu luyện trên Cửu Long Đảo là Vương Ma, Cao Hữu Cán và Lý Hưng Bá được gọi là Cửu Long Đảo Tứ Thánh, vừa rồi Dương Sâm của Cửu Long Đảo đã sử dụng pháp bảo Tích Địa Châu mạnh mẽ, trực tiếp gây ra một trận động đất kinh hoàng trên chiến trường, thậm chí khiến mặt đất xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

Vì pháp bảo Tích Địa Châu bộc phát ra thần thông mạnh mẽ, khiến những binh lính phàm nhân của đại quân Tây Kỳ căn bản không thể đứng vững trên mặt đất, có những binh lính đại quân Tây Kỳ không may mắn đã không cẩn thận rơi vào những vết nứt khổng lồ trên mặt đất.

Những vết nứt dưới lòng đất này vô cùng sâu thẳm, một khi một phàm nhân không cẩn thận rơi vào trong đó, tự nhiên không có cơ hội sống sót.

Bây giờ Dương Sâm của Cửu Long Đảo đã nhắm mục tiêu vào Phá Trận Hàn Độc Long, dù sao hắn và Phá Trận Hàn Độc Long có thù oán, tự nhiên không muốn thấy Phá Trận Hàn Độc Long sống tốt.

“Phá Trận Hàn Độc Long?

Chương 828

Tốt lắm, hôm nay hãy để ngươi chôn cùng huynh đệ Lý Hưng Bá của ta!" Chỉ thấy Dương Sâm của Cửu Long Đảo sử dụng huyết mạch thần thú Toan Nghê trong cơ thể, trên người bao phủ một tầng ánh sáng vàng, đồng thời cầm pháp bảo Tích Địa Châu tấn công về phía Phá Trận Hàn Độc Long đang khoác Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp.

Một bên Phá Trận Hàn Độc Long đang đau đầu làm thế nào để giải quyết số lượng Hoàng Kim Đạo Binh nhiều đến mức rợp trời kín đất của Cửu Long Đảo Vương Ma, thì thấy Dương Sâm của Cửu Long Đảo ở một bên cũng tấn công mình.

Phá Trận Hàn Độc Long biết hiện tại mình không có sức mạnh cường đại như lúc giao thủ với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thọ, đồng thời đối mặt với hai đối thủ mạnh, không nghi ngờ gì là vô cùng vất vả.

"Khốn kiếp, lẽ nào hai người các ngươi cho rằng dựa vào số lượng là có thể chiến thắng ta sao?" Sau lưng Phá Trận Hàn Độc Long mọc ra một đôi cánh đen kịt, sau khi vỗ cánh, lập tức khiến tốc độ của Phá Trận Hàn Độc Long nhanh đến cực hạn, hóa thành từng đạo tàn ảnh màu đen.

Lúc này Dương Sâm của Cửu Long Đảo đang định tấn công Phá Trận Hàn Độc Long lập tức đồng tử co rút lại, vì trong tầm mắt của hắn, Phá Trận Hàn Độc Long không biết đã chạy đi đâu, bóng dáng cũng biến mất không thấy.

Vương Ma của Cửu Long Đảo ở một bên khác cũng vậy, hắn vốn định phái Hoàng Kim Đạo Binh tấn công Phá Trận Hàn Độc Long,

thông qua số lượng đặc biệt nhiều của Hoàng Kim Đạo Binh để kìm hãm Phá Trận Hàn Độc Long, tạo cơ hội cho Dương Sâm của Cửu Long Đảo ở bên cạnh tấn công.

Nhưng rõ ràng Phá Trận Hàn Độc Long cũng đã nhận ra cơ hội của Cửu Long Đảo Vương Ma và Dương Sâm, sớm thi triển độn thuật thoát khỏi cạm bẫy vòng vây.

Bây giờ Phá Trận Hàn Độc Long không biết đã chạy đi đâu, căn bản không thấy bóng dáng của hắn.

"Không ổn, cẩn thận sau lưng ngươi!" Dương Sâm của Cửu Long Đảo liếc nhìn bốn phía, lập tức nhắc nhở Cửu Long Đảo Vương Ma.

Nhưng ngay khi Dương Sâm vừa nói xong, hắn đã thấy một cảnh tượng kinh người, sau lưng huynh đệ Vương Ma lại xuất hiện một bóng người đen kịt.

Người này không phải ai khác, chính là Hàn Độc Long vừa rồi bị Hoàng Kim Đạo Binh vây công!

Lúc này Hàn Độc Long xuất hiện sau lưng Vương Ma, giơ cao long trảo sắc bén, vồ thẳng về phía sau lưng Vương Ma.

Lúc này dường như Vương Ma căn bản không hề nhận ra, đợi đến khi Dương Sâm nhắc nhở Vương Ma chú ý sau lưng, long trảo sắc bén của Hàn Độc Long đã đánh trúng sau lưng Vương Ma.

Phập, long trảo khổng lồ sắc bén trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể từ sau lưng Vương Ma, nếu lúc này người khác bị Hàn Độc Long đánh lén như vậy, có lẽ đã chết rồi.

"Hắc hắc, bây giờ mới nhắc nhở thì quá muộn rồi!" Hàn Độc Long định nói, nhưng phát hiện khi long trảo tấn công vào sau lưng không hề phòng bị của Vương Ma, hắn mới nhận ra có điều không ổn, lời nói đắc ý cũng không nói ra được.

Bởi vì rất đơn giản, khi long trảo của Hàn Độc Long đâm vào thân thể không chút phòng bị của Vương Ma, Hàn Độc Long có thể cảm nhận rõ ràng long trảo của mình căn bản không giống như đâm vào cơ thể người, ngược lại giống như đâm vào một khúc gỗ đặc.

Lúc này Hàn Độc Long mới nhận ra có điều không ổn, sơ hở mà đối thủ Vương Ma để lộ ra thực sự quá nhiều, đến mức khiến hắn dễ dàng vòng ra sau lưng đối phương để đánh lén.

Nhưng lúc này Hàn Độc Long phản ứng lại đã muộn, vì khi hắn định rút long trảo ra để nhanh chóng lùi lại, tránh xa nguy hiểm có thể xảy ra, thì nguy hiểm đã ập đến!

"Hắc hắc, đã đến rồi thì đừng hòng đi!" Lúc này một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, Vương Ma bị long trảo của Hàn Độc Long đâm xuyên lại lên tiếng, mặc dù khóe miệng hắn chảy ra máu tươi, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc nói chuyện.

Hàn Độc Long nghe thấy lời này, không khỏi đồng tử co rút lại, vì hắn phát hiện long trảo đâm vào cơ thể Vương Ma lại không rút ra được, cho dù tăng thêm sức mạnh cũng không được, thậm chí cả Vương Ma quỷ dị này cũng như bị cố định tại chỗ, căn bản không thể di chuyển.

Kết hợp với những điều không ổn đã nhận ra trước đó, Hàn Độc Long lập tức phản ứng ra đây là kế sách dụ địch.

Vương Ma biết hắn sẽ đánh lén, nên cố ý bày ra một cạm bẫy như vậy, để hắn bước vào.

Trước đó còn có thể tự do hành động, trong nháy mắt lại bị người khác vì tấn công mà bị vây khốn.

Lúc này, Vương Ma bị long trảo của Hàn Độc Long đâm xuyên cơ thể lại nói: "Không ngờ phải không Hàn Độc Long, con khôi lỗi trông

giống hệt ta này đã lừa được ngươi rồi.” Theo lời nói của Vương Ma này, ở một bên chiến trường xuất hiện một Vương Ma khác đang sống sờ sờ.

Lúc này trên chiến trường, Hàn Độc Long sau khi sử dụng thần thông Tất Hắc Tranh Nanh Áo Giáp lập tức phát động đánh lén Vương Ma.

Nhưng rõ ràng lúc này Vương Ma đã sớm tính trước việc Hàn Độc Long sẽ đánh lén, hoặc là Vương Ma vẫn luôn đề phòng Hàn Độc Long đánh lén.

Vì vậy bây giờ Hàn Độc Long đánh lén Vương Ma, ngược lại khiến Hàn Độc Long rơi vào cạm bẫy của Vương Ma.

Khi Hàn Độc Long bị Vương Ma bị đánh lén khống chế tại chỗ, ở một bên khác lại xuất hiện một Vương Ma khác đang sống sờ sờ.

Đồng thời theo sự xuất hiện của Vương Ma này, Vương Ma bị long trảo đâm xuyên trước mặt Hàn Độc Long lại cởi bỏ lớp ngụy trang.

Hàn Độc Long trợn to hai mắt, nhìn Vương Ma trước mặt sau khi cởi bỏ lớp ngụy trang, biến thành một con khôi lỗi làm bằng gỗ.

Cũng có nghĩa là mục tiêu đánh lén của Hàn Độc Long lại không phải là Vương Ma thật, chỉ là cạm bẫy khôi lỗi mà Vương Ma bày ra.

Lúc này con khôi lỗi gỗ giả làm Vương Ma đã khóa chặt long trảo của Hàn Độc Long, trói buộc đối phương tại chỗ.

“Ha ha, không ngờ phải không Hàn Độc Long!

Ta vì để đề phòng ngươi đánh lén, đã đặc biệt để một con khôi lỗi của ta ngụy trang thành dáng vẻ của ta, chỉ cần ngươi đánh lén khôi lỗi của ta, thì sẽ rơi vào cạm bẫy của ta, chỉ là ta không ngờ ngươi lại rơi vào kế hoạch của ta ngay từ đầu.” Vương Ma nhìn Hàn Độc Long

bị cạm bẫy khống chế tại chỗ, đắc ý cười lớn một tiếng.

Hàn Độc Long lạnh lùng nhìn Vương Ma đang cười ngạo nghễ, trong lòng lại đang nghĩ cách thoát thân.

Lúc này, với tư cách là đồng bạn, Long Tu Hổ tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn Hàn Độc Long rơi vào cạm bẫy, nhưng ngay khi y định đến chi viện cho Hàn Độc Long, một người lại chặn trước mặt y.

Người này không phải ai khác, chính là Cao Hữu Cán với thân thể trở nên vô cùng cao lớn, đồng thời đôi mắt trở nên giống như dã thú.

Cao Hữu Cán vừa nhìn thấy Long Tu Hổ, không nói hai lời liền ném Hỗn Nguyên Bảo Châu trong tay về phía Long Tu Hổ.

Long Tu Hổ cũng không phải là kẻ yếu, vừa thấy Cao Hữu Cán tấn công mình, lập tức thúc giục thần thông Bạch Hổ Huyền Long.

Ầm ầm!

Theo sự thúc giục của thần thông Bạch Hổ Huyền Long, bên ngoài cơ thể Long Tu Hổ xuất hiện một lớp bảo hộ có hư ảnh của Bạch Hổ và Thanh Long.

Hỗn Nguyên Bảo Châu của Cao Hữu Cán cũng đã đánh tới, nhưng pháp bảo uy lực khổng lồ này lại bị lớp bảo hộ Bạch Hổ Huyền Long mà Long Tu Hổ sử dụng chặn lại.

Hỗn Nguyên Bảo Châu uy lực khổng lồ nện vào lớp bảo hộ Bạch Hổ Huyền Long, khiến lớp bảo hộ xuất hiện những gợn sóng nhỏ.

Nhưng Long Tu Hổ tuy đã thành công chặn được đòn tấn công của Hỗn Nguyên Bảo Châu của Cao Hữu Cán, nhưng bản thân dù có lớp bảo hộ bảo vệ, cũng không dễ chịu.

Vì Long Tu Hổ có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại truyền đến từ Hỗn Nguyên Bảo Châu, chỉ cảm thấy nếu sức mạnh

này mạnh hơn một chút nữa, có thể trực tiếp phá vỡ lớp bảo hộ Bạch Hổ Huyền Long.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Long Tu Hổ, cũng khiến y giật mình một cái, vì y cũng không ngờ đối thủ Cao Hữu Cán lại mạnh đến như vậy.

Nhưng Long Tu Hổ cũng không chỉ có chút bản lĩnh đó, năm xưa có thể đấu với Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thọ lâu như vậy, không có chút bản lĩnh sao được?

Chỉ thấy Long Tu Hổ trực tiếp thúc giục công pháp của mình, ngay sau đó cơ thể xuất hiện biến hóa.

Ở nửa thân dưới, hai chân người biến thành chân rồng và vuốt rồng, đồng thời có thêm một cái đuôi rồng dài, nhưng trên chân rồng và vuốt rồng đều có vảy màu xanh.

Chương 829

Sự biến hóa của nửa thân trên của Long Tu Hổ lại khác, chỉ thấy cơ ngực nửa thân trên phồng lên, đồng thời xuất hiện những hoa văn giống như hổ, hai cánh tay cũng biến thành vuốt hổ, đầu cũng biến thành đầu rồng!

Nhưng sự biến hóa này không phải là bất biến, có thể thấy bất kể là chân rồng ở nửa thân dưới hay nửa thân trên của hổ, đều có các yếu tố của rồng và hổ, ví dụ như trên một đôi vuốt hổ của Long Tu Hổ xuất hiện vảy rồng màu xanh.

Trên chân rồng xuất hiện những hoa văn của hổ, trông vô cùng kỳ lạ.

Vèo vèo vèo!

Cao Hữu Cán từ từ thu hồi pháp bảo Hỗn Nguyên Bảo Châu, nhìn Long Tu Hổ trước mặt, đặc biệt là hình thái kỳ lạ của đối phương càng khiến hắn có chút kiêng dè vô cùng, "Hắc hắc, không hổ là đệ tử bí ẩn của Khương Tử Nha, nói đến Khương Tử Nha, người nào ông ta cũng thu làm đệ tử, người như Long Tu Hổ ngươi thì thôi, còn tên Võ Cát kia chẳng phải là một phàm nhân sao, sư phụ ngươi Khương Tử Nha thu làm đệ tử lại không truyền đạo pháp, cũng không biết thu một đệ tử phàm nhân như vậy để làm gì." Khương Tử Nha với tư cách là quân sư của đại quân Tây Kỳ, đồng thời cũng ra lệnh cho rất nhiều tiên nhân Xiển giáo được mời đến tác chiến, bản thân là một người có bản lĩnh vô cùng cường đại, chỉ là cách làm việc thực sự khiến người ta không thể hiểu được, nhưng bên trong lại giống như có huyền cơ khiến người ta không thể đoán ra.

Nổi tiếng nhất không gì bằng chuyện Khương Thái Công câu cá,

người đời đều cho rằng người này điên, kết quả lại trở thành quốc sư của Tây Kỳ, sự khác biệt trước và sau tự nhiên khiến những người trước đó nghi ngờ khó có thể tưởng tượng được. 43.

"Hừ, sư phụ ta làm quyết định gì không có quan hệ gì đến ngươi, nếu Cao Hữu Cán ngươi đã chặn trước mặt ta, vậy hôm nay hãy để ta tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng đoàn tụ với huynh đệ Lý Hưng Bá của ngươi đi!" Long Tu Hổ tự nhiên không thích đối thủ nghi ngờ sư phụ của mình, lạnh lùng hừ một tiếng, không khách khí nói.

Thái độ của Long Tu Hổ tự nhiên khiến Cao Hữu Cán vô cùng phẫn nộ, hôm nay hắn đến đây là để báo thù cho huynh đệ Lý Hưng Bá, bây giờ Long Tu Hổ nói như vậy, chẳng phải là đang khiêu khích sao?

"Chịu chết đi!" Cao Hữu Cán cầm Hỗn Nguyên Bảo Châu tấn công về phía Long Tu Hổ, Long Tu Hổ tự nhiên cũng không chịu bị động ăn đòn, lập tức phát động phản kích.

Thế là Cao Hữu Cán và Long Tu Hổ giao chiến với nhau, trận đấu nhất thời vô cùng kịch liệt.

Nhưng tuy Cao Hữu Cán nhất thời không thể giải quyết được đối thủ Long Tu Hổ, nhưng một mục đích khác cũng đã thành công.

Đó là cầm chân Long Tu Hổ!

Thì ra ở một bên khác, Vương Ma sau khi dùng cạm bẫy khôi lỗi tạm thời trói buộc cơ thể Hàn Độc Long, lập tức cùng Dương Sâm phát động tấn công Hàn Độc Long.

Vương Ma lấy ra pháp bảo Khai Thiên Châu, bên trong như ẩn chứa sự ảo diệu của thiên địa huyền hoàng khai thiên, thúc giục pháp bảo này về phía Hàn Độc Long, lập tức một luồng hỗn độn chi quang đánh về phía Hàn Độc Long.

Cùng lúc đó Dương Sâm cũng thúc giục pháp bảo Tích Địa Châu của mình, từng tảng đá màu vàng đất đánh về phía Hàn Độc Long!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, phe Cửu Long Đảo đã phái ra Cao Hữu Cán, để đối phó với đệ tử thực lực cường đại của Khương Tử Nha là Long Tu Hổ.

Còn Dương Sâm và Vương Ma của Cửu Long Đảo thì liên thủ đối phó Phá Trận Hàn Độc Long, Dương Sâm sử dụng pháp bảo Tích Địa Châu của mình đánh ra từng khối đá màu vàng đất ném về phía Hàn Độc Long, đồng thời Vương Ma cũng triệu hồi pháp bảo Khai Thiên Châu của mình, phóng ra một luồng sáng thần kỳ phảng phất như ánh sáng đầu tiên lúc khai thiên tích địa, cũng đánh về phía Hàn Độc Long.

Tình hình của Hàn Độc Long lúc này vô cùng tồi tệ, vì trước đó hắn định đánh lén Vương Ma lại bị đối phương dùng Mộc chi đại đạo khôi lỗi khống chế tại chỗ không thể động đậy, lúc này đối mặt với sự tấn công liên thủ của Dương Sâm và Vương Ma cũng khó tìm được cơ hội phản kích, mắt thấy sắp rơi vào thế hạ phong.

Nhưng dù sao Hàn Độc Long cũng đã trải qua nhiều trận đại chiến, trong tình huống nguy hiểm như vậy, tự nhiên không có chút do dự nào, đã sớm chuẩn bị sẵn chiêu hiểm.

Chỉ thấy long trảo đen kịt của Hàn Độc Long bị giam cầm trong Mộc chi đại đạo khôi lỗi từ từ phóng ra từng luồng năng lượng đen kịt, luồng năng lượng này phảng phất như hóa thân của tất cả bóng tối trên thế gian, nuốt chửng mọi ánh sáng lớn nhỏ, trông vô cùng bá đạo và tà khí.

Theo long trảo đen kịt của Hàn Độc Long phóng ra năng lượng mạnh mẽ và quỷ dị như vậy, lập tức khiến con Mộc chi đại đạo khôi lỗi đang khống chế hắn phải trả giá đắt.

Chỉ thấy Hàn Độc Long dùng sức mạnh với con Mộc chi đại đạo

khôi lỗi này, lập tức long trảo đen kịt bị khống chế trong cơ thể Mộc chi đại đạo khôi lỗi vận chuyển lực lượng nhục thân và hư không hắc ám chi lực, nhẹ nhàng như chém dưa thái rau, cắt con Mộc chi đại đạo khôi lỗi này thành hai nửa.

Mộc chi đại đạo khôi lỗi vỡ nát sau khi bị Hàn Độc Long dùng long trảo đen kịt hủy diệt, thần thông bị xóa bỏ, chỉ còn là một đống dược liệu phế thải mà thôi.

Từ khoảnh khắc này, Hàn Độc Long mới thành công thoát khốn.

Nhưng đối thủ của hắn là Cửu Long Đảo Vương Ma và Dương Sâm đều không có chút bất ngờ nào, vì việc Hàn Độc Long thoát khốn nằm trong dự liệu của họ, ngay từ đầu họ đã biết chỉ dựa vào một con Mộc chi đại đạo khôi lỗi nhỏ bé khó có thể khống chế được đối phương, nên ngay từ đầu đã chuẩn bị tâm lý.

Dù sao lúc này, mục đích của Vương Ma và Dương Sâm liên thủ tấn công đã đạt được, Hàn Độc Long lúc này thoát khỏi sự trói buộc, cũng phải đối mặt với đòn tấn công do sức mạnh pháp bảo liên hợp của Dương Sâm và Vương Ma phát động.

Nhưng không thể không nói, tốc độ thoát khốn của Hàn Độc Long vượt ngoài dự liệu của Dương Sâm và Vương Ma, họ vốn nghĩ rằng thời gian sẽ muộn hơn một chút, kết quả lại nhanh hơn không ít.

Tuy có sự khác biệt nhất định so với kết quả dự đoán, nhưng kết quả này cũng không chênh lệch nhiều.

“Đi chết đi!” Dương Sâm điều khiển thần thông Tích Địa Châu cùng Vương Ma, cùng nhau vây công Hàn Độc Long.

Hàn Độc Long lạnh lùng nhìn hai người liên thủ tấn công, trên mặt không lộ ra chút vẻ sợ hãi nào, lập tức thi triển một bộ pháp quyết, lập tức xung quanh hình thành một đạo luân bàn màu đen.

Những luân bàn đen kịt này giống như một loại vật chất tồn tại thực sự, được sắp xếp theo một tổ hợp kỳ diệu xung quanh cơ thể Hàn Độc Long, dần dần hình thành một bộ phi trận pháp.

Khi bộ hắc sắc trận pháp được tạo thành từ những luân bàn đen kịt này hình thành, đòn tấn công của Dương Sâm và Vương Ma cũng đã giáng xuống.

Hàn Độc Long cũng lúc này thúc giục toàn bộ uy lực của hắc sắc pháp trận, lập tức hắc sắc pháp trận này giống như những bánh răng bên trong bắt đầu vận hành, từng đạo sóng gợn đen kịt bắt đầu lan ra.

Đầu tiên, những sóng gợn đen kịt này va chạm với những khối đá màu vàng đất mà Dương Sâm triệu hồi bằng pháp bảo Tích Địa Châu, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy những sóng gợn màu đen này giống như những lưỡi dao sắc bén, trực tiếp cắt những khối đá màu vàng đất khổng lồ đang lao tới thành hai nửa.

Chưa hết, những khối đá màu vàng đất này sau khi bị sóng gợn màu đen cắt thành hai nửa, dần dần tan biến trong không khí, cảnh tượng này giống như những khối đá màu vàng đất này đã bị phong hóa thành cát bụi sau hàng trăm năm.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của Dương Sâm không khỏi co rút lại, những khối đá màu vàng đất vừa rồi là thần thông mạnh mẽ do pháp bảo Tích Địa Châu của hắn phóng ra, uy lực lớn đến đâu trong lòng hắn rất rõ, nhưng thần thông Tích Địa Châu uy lực khổng lồ như vậy lại khó có thể chống lại những sóng gợn màu đen này, thực sự khiến người ta kiêng dè.

Khi những sóng gợn màu đen này thành công giải quyết được đòn tấn công của Dương Sâm bằng Tích Địa Châu, Vương Ma ở một bên lại gia tăng sức mạnh của thần thông, một luồng sáng phảng phất như ánh sáng đầu tiên lúc khai thiên tích địa chiếu rọi lên hắc sắc trận pháp

của Hàn Độc Long.

Khi đối mặt với pháp bảo Khai Thiên Châu mạnh mẽ của Vương Ma, hắc sắc trận pháp mà Hàn Độc Long triệu hồi không còn thế như chẻ tre như lúc đối phó với pháp bảo Tích Địa Châu của Dương Sâm, xuất hiện tình huống giằng co.

Rõ ràng hắc sắc trận pháp mà Hàn Độc Long sử dụng huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long để triệu hồi bằng thiên phú thần thông, ở một mức độ nhất định không thể hoàn toàn chống lại đòn tấn công liên thủ của Dương Sâm và Vương Ma, đặc biệt là Khai Thiên Châu của Vương Ma còn mơ hồ khắc chế sức mạnh của Hàn Độc Long, áp chế thủ đoạn của đối phương.

Hắc sắc trận pháp và luồng sáng chói mắt đang đối đầu kịch liệt, nhưng lúc này, Dương Sâm vừa tấn công không thành công lại một lần nữa dùng pháp bảo Tích Địa Châu của mình để tấn công Hàn Độc Long.

Lần này những khối đá màu vàng đất mà Dương Sâm triệu hồi cũng có chút khác biệt, phảng phất như có thêm một luồng tiên thiên huyền hoàng chi khí.

"Ầm ầm!

Ầm ầm!" Hàn Độc Long tự nhiên không thể không nhìn Dương Sâm cũng đang tấn công mình, vội vàng triệu hồi những sóng gợn màu đen đánh về phía những khối đá màu vàng đất ẩn chứa huyền hoàng chi khí.

Nhưng khi những sóng gợn màu đen này va chạm với những khối đá màu vàng đất, cảnh tượng như chẻ tre trước đó không xuất hiện, ngược lại bộc phát ra một vụ nổ lớn.

Một lượng lớn khối đá màu vàng đất và sóng gợn màu đen triệt

tiêu lẫn nhau, đồng thời cũng tạo ra một vụ nổ lớn, sau đó những khối đá màu vàng đất còn lại tiếp tục dưới sự thúc giục pháp lực của Dương Sâm, tiếp tục tấn công về phía Hàn Độc Long.

Nhìn vào tình huống này, những sóng gợn màu đen trước đó tưởng chừng không gì cản nổi, khi đối mặt với đòn tấn công thứ hai của Dương Sâm, cũng tỏ ra vô cùng khó đối phó.

Hàn Độc Long nhìn thấy cảnh tượng này cảm thấy có chút bất ngờ, vì hắn cũng không ngờ đòn tấn công của Dương Sâm lại khó đối phó đến vậy.

Ban đầu khi đối mặt với sự tấn công liên thủ của Cửu Long Đảo Dương Sâm và Vương Ma, Hàn Độc Long tỏ ra khá ung dung, triệu hồi hắc sắc trận pháp mạnh mẽ để cố gắng chống lại đòn tấn công của Dương Sâm và Vương Ma.

Chương 830

Ban đầu, hắc sắc trận pháp mà Hàn Độc Long sử dụng quả thực vô cùng mạnh mẽ, dễ dàng chặn được đòn tấn công Tích Địa Châu của Dương Sâm.

Nhưng sau đó khi đối mặt với Vương Ma, hắc sắc trận pháp mạnh mẽ của Hàn Độc Long khó có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ như trước, giằng co với Khai Thiên Châu của Vương Ma.

Sau đó Dương Sâm cũng thông qua Tích Địa Châu để thần thông của mình mang theo uy năng của huyền hoàng chi khí, nhất thời Hàn Độc Long rơi vào thế hạ phong.

"Ha ha, không ngờ phải không Hàn Độc Long, ta để đối phó với ngươi, đã chuyên môn nghiên cứu thần thông và pháp bảo của ngươi, biết ngươi có huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, cũng biết ngươi có những thiên phú thần thông đó, bây giờ những thứ đó đều đã bị ta nắm rõ, nếu ngươi không có lá bài tẩy nào mạnh hơn, thì không thể nào là đối thủ của ta được!" Vương Ma điều khiển Khai Thiên Châu, nhìn Hàn Độc Long đang khổ chiến dưới sự vây công của hắn và Dương Sâm, lộ ra nụ cười.

Vương Ma từng giao thủ với Hàn Độc Long biết rằng, thần thông của Hàn Độc Long vốn không đặc biệt mạnh, nhưng vì có huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long, thần thông và thực lực tự nhiên tăng lên một bậc.

Dưới điều kiện như vậy, hắn còn chém giết được một trong Tứ Đại Thiên Vương là Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Thọ.

Nhưng cũng chỉ có vậy, Vương Ma rõ ràng sức mạnh của Hàn Độc Long không chỉ có thế, nếu hôm nay Hàn Độc Long không có lá

bài tẩy nào khác, thì chắc chắn sẽ chết.

Lúc này đối mặt với sự tấn công liên thủ của Vương Ma và Dương Sâm, sắc mặt Hàn Độc Long có chút khó coi, vì hắn phát hiện bất kể là pháp bảo Khai Thiên Châu mà Vương Ma sử dụng, hay pháp bảo Tích Địa Châu mà Dương Sâm sử dụng, đều có thể khắc chế thần thông của hắn ở một mức độ nhất định.

Vốn dĩ Hàn Độc Long đã không chiếm ưu thế về số lượng, huống chi bây giờ còn bị thần thông do Dương Sâm và Vương Ma thi triển mơ hồ khắc chế, có thể thấy tình hình hiện tại đối với Hàn Độc Long vô cùng bất lợi.

"Xem ra cũng chỉ có thể như vậy, trong tình huống bất đắc dĩ chỉ có thể dùng đến lá bài tẩy này." Với tư cách là đối thủ, Hàn Độc Long liếc nhìn Vương Ma và Dương Sâm một cái, sau đó dựa vào uy năng của hắc sắc pháp trận tạm thời chống lại đòn tấn công liên thủ của Vương Ma và Dương Sâm, ngay sau đó thi triển một bộ pháp quyết, lập tức một luồng uy năng kỳ diệu xuất hiện trên chiến trường.

Vương Ma và Dương Sâm đều là tu đạo giả có tu vi cao thâm, trong tình huống này, đều nhận ra sự thay đổi, cũng hiểu rằng Hàn Độc Long định dùng đến lá bài tẩy.

Vương Ma và Dương Sâm liếc nhìn nhau, hai huynh đệ dù không giao tiếp, cũng đều biết ý nghĩ của cả hai là như nhau, đó là đánh bại đối thủ Hàn Độc Long, không cho đối thủ có cơ hội sử dụng lá bài tẩy.

"Hừ!

Thượng thiên đã cho cơ hội tốt như vậy, huynh đệ chúng ta tự nhiên phải báo thù cho huynh đệ đã chết, Hàn Độc Long hôm nay hãy xem xem thần thông của ai mạnh hơn." Dương Sâm sắc mặt hung tợn, hôm nay tham chiến là để có thể báo thù cho huynh đệ Lý Hưng

Bá đã chết, nên trong thời khắc quan trọng này, Dương Sâm cũng không còn quan tâm gì nữa.

Nếu Hàn Độc Long muốn sử dụng lá bài tẩy để vây công giải quyết thế bí, thì Dương Sâm tự nhiên cũng có thể tàn nhẫn.

"Phụt a!" Chỉ thấy Dương Sâm một chưởng đánh vào lồng ngực mình, lập tức từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi mà Dương Sâm chủ động phun ra này tỏa ra những điểm sáng vàng, chính là hắn đã chủ động sử dụng tinh huyết trong cơ thể, và phun một ngụm tinh huyết này trực tiếp lên pháp bảo Tích Địa Châu của Dương Sâm.

Bề mặt Tích Địa Châu vừa dính phải tinh huyết mà Dương Sâm phun ra, lập tức bề mặt nổi lên một luồng huyết quang, ngay sau đó những tinh huyết này đều biến mất, bị Tích Địa Châu hấp thụ vào trong.

Nhận được sự bổ sung tinh huyết của Dương Sâm, Tích Địa Châu lập tức bộc phát ra uy năng mạnh mẽ hơn, những khối đá màu vàng đất mơ hồ hóa thành những viên pha lê màu vàng bán trong suốt, thậm chí có thể thấy những khối huyền hoàng chi khí lớn bao quanh những viên pha lê màu vàng đất này.

Đối mặt với Tích Địa Châu có uy lực tăng cường, hắc sắc pháp trận mà Hàn Độc Long sử dụng để chống đỡ cũng ngày càng vất vả, thậm chí có thể cảm nhận được dấu hiệu bất ổn của hắc sắc pháp trận, dường như sắp vì đòn tấn công của Dương Sâm mà sụp đổ.

Chưa hết, Vương Ma cũng đang tấn công Hàn Độc Long tự nhiên cũng không hề nương tay, chỉ thấy hắn cũng giống như Dương Sâm, một chưởng vỗ vào lồng ngực mình, lập tức một ngụm máu tươi từ trong miệng phun lên pháp bảo Khai Thiên Châu của hắn.

Bề mặt pháp bảo Khai Thiên Châu huyết quang lóe lên, thành công hấp thụ tinh huyết của Vương Ma, đồng thời uy lực của Khai Thiên Châu cũng ngày càng mạnh hơn, từng luồng sáng uy lực khổng lồ đánh lên hắc sắc pháp trận của Hàn Độc Long.

Nhưng đừng nhìn Vương Ma và Dương Sâm đều cùng lúc sử dụng tinh huyết trong cơ thể để cưỡng ép thúc giục pháp bảo, để phát huy ra sức mạnh mạnh mẽ hơn của pháp bảo, nhưng sức mạnh như vậy có cái giá của nó.

Đó là sau khi thi triển thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, đầu tiên sức mạnh được cưỡng ép tăng lên này có giới hạn thời gian, một khi tinh huyết của bản thân truyền vào pháp bảo bị tiêu hao hết, uy lực của pháp bảo sẽ trở lại mức bình thường, đồng thời sử dụng tinh huyết để thúc giục pháp bảo cũng sẽ khiến thực lực của người thi pháp giảm xuống, nên đây là phương pháp làm tổn thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm.

Trong tình huống bình thường, chỉ khi xuất hiện tình huống vô cùng khẩn cấp, tu đạo giả mới sử dụng phương pháp này.

Dương Sâm và Vương Ma làm như vậy, cũng là tồn tại quyết tâm nhất định phải giết chết Hàn Độc Long.

Cuối cùng nỗ lực của Dương Sâm và Vương Ma đã có kết quả, dù có huyết mạch bản nguyên Thượng Cổ Man Long gia trì, hắc sắc pháp trận mà Hàn Độc Long thi triển có mạnh đến đâu, lúc này dưới tiền đề hai tu đạo giả mạnh mẽ liều mạng tấn công, cũng đang ở trong tình trạng lung lay sắp đổ.

"Rắc rắc!" Theo từng tiếng vỡ vụn, hắc sắc pháp trận bị Dương Sâm và Vương Ma liên thủ tấn công cuối cùng đã vỡ nát, lúc này Dương Sâm và Vương Ma tự nhiên sẽ không có bất kỳ do dự nào, lần lượt khống chế Tích Địa Châu và Khai Thiên Châu tấn công liên tiếp

về phía Hàn Độc Long đã mất đi sự bảo vệ của hắc sắc pháp trận.

Lúc này Hàn Độc Long đang ở thời khắc then chốt thi triển pháp quyết, chỉ có thể miễn cưỡng kéo ra một lớp bảo hộ để cố gắng chặn lại đòn tấn công liên thủ của Dương Sâm và Vương Ma.

Nhưng đòn tấn công liều mạng của hai tu đạo giả mạnh mẽ đâu có dễ chặn như vậy?

Dương Sâm và Vương Ma của Cửu Long Đảo vì để báo thù rửa hận, liều mạng tấn công Hàn Độc Long.

Chuẩn bị đầy đủ để báo thù, Dương Sâm và Vương Ma đã dùng pháp bảo của riêng mình, cuối cùng cũng thành công phá hủy hắc ám pháp trận của Hàn Độc Long.

Không còn hắc ám pháp trận, Hàn Độc Long chỉ có thể thử dùng thần thông của mình để kéo dài thời gian.

Nhưng Dương Sâm và Vương Ma đã chuẩn bị cho ngày này rất lâu, sao có thể dễ dàng chịu thua?

Đương nhiên là họ nắm chặt cơ hội, phát động tấn công.

"Oanh long oanh long!" Trong khoảnh khắc, Hàn Độc Long bị Dương Sâm và Vương Ma vây công, tình cảnh trông vô cùng tồi tệ.

"Chết tiệt, Cao Hữu Cán dám cản ta?

Tìm chết!" Phá trận ở một bên khác, Long Tu Hổ cũng chú ý tới tình cảnh khó khăn của Hàn Độc Long, lo lắng muốn tấn công Dương Sâm và Vương Ma, ngăn cản đối phương công kích Hàn Độc Long.

Nhưng là đối thủ của Long Tu Hổ, Cao Hữu Cán hiển nhiên sẽ không để y dễ dàng được như ý.

Chỉ thấy y cầm pháp bảo Hỗn Nguyên Bảo Châu, chiếu về phía Long Tu Hổ, tức thì một luồng ánh sáng hỗn loạn vô tự chiếu rọi lên

người Long Tu Hổ.

Như vậy, trong khi phải đối mặt với đối thủ mạnh như Cao Hữu Cán, Long Tu Hổ không thể không cố gắng né tránh công kích của y.

Nhưng Cao Hữu Cán hiển nhiên cũng đã chuẩn bị từ lâu, dường như đã đoán được hành động tiếp theo của Long Tu Hổ, lập tức thi triển một pháp quyết lên pháp bảo Hỗn Nguyên Bảo Châu.

Tức thì Hỗn Nguyên Bảo Châu bộc phát uy năng cường đại, từ bên trong bay ra một sợi dây thừng, thao túng lao về phía Long Tu Hổ.

Lúc này Long Tu Hổ một lòng chỉ nghĩ đến việc cứu Hàn Độc Long, giúp đối phương thoát khỏi khốn cảnh, lại sơ suất với Cao Hữu Cán đang tấn công ở bên cạnh, đối mặt với sợi dây thừng do Hỗn Nguyên Bảo Châu triệu hồi ra lại thiếu đi sự phòng bị nhất định.

Soạt soạt soạt!

Thấy Long Tu Hổ lại sơ ý như vậy, Cao Hữu Cán đương nhiên không chút khách khí mà thúc giục pháp quyết, khiến cho sợi dây thừng được triệu hồi ra tăng tốc lần nữa, dễ dàng đuổi kịp đối thủ Long Tu Hổ.

"Chuyện gì thế này!

Sợi dây thừng này chẳng lẽ không phải dây thừng bình thường sao?" Lúc này Long Tu Hổ muốn né tránh sợi dây thừng mà Cao Hữu Cán triệu hồi ra đã không kịp, bị sợi dây này trói chặt cứng, khó mà thoát ra được.

Lúc này, Long Tu Hổ cũng phát hiện sợi dây thừng dễ dàng trói mình lại này không hề tầm thường, bởi vì y bộc phát toàn bộ sức mạnh trong cơ thể cũng không có cách nào thoát khỏi sự khống chế của sợi dây này.

Chương 831

Đến lúc này Long Tu Hổ mới biến sắc, dường như đã nhận ra.

"Lẽ nào… pháp bảo này!" Long Tu Hổ lúc này mới nhận ra, sợi dây thừng tưởng chừng bình thường kia, lại chính là pháp bảo Khổn Tiên Thừng của Thổ Hành Tôn!

Tình huống này khiến Long Tu Hổ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Phải biết rằng y rất rõ uy danh của Khổn Tiên Thừng, đặc biệt là trước khi Thổ Hành Tôn bị phe đối diện bắt, Long Tu Hổ từng thấy Thổ Hành Tôn thi triển Khổn Tiên Thừng một lần.

Y nhớ lần đó khi đang thực hiện nhiệm vụ bên ngoài, gặp phải một con yêu thú thực lực mạnh mẽ tấn công, chính vì Thổ Hành Tôn ra tay sử dụng Khổn Tiên Thừng, mới dễ dàng trói được con yêu thú mạnh mẽ đó, tránh cho nhiệm vụ bị trì hoãn.

Nhưng dù thế nào Long Tu Hổ cũng không ngờ mình lại bị Khổn Tiên Thừng nhắm vào trên chiến trường mà không hề hay biết.

Chuyện gì thế này?

Phải biết rằng những pháp bảo thực lực mạnh mẽ, đặc biệt là loại Tiên Thiên Pháp Bảo hiếm có này, đều có khí tức vô cùng đặc biệt, không thể làm giả được.

Nếu trong tình huống bình thường, Long Tu Hổ tự nhiên có thể nhận ra sợi dây thừng này chính là Khổn Tiên Thừng lừng lẫy danh tiếng, nếu để y nhận ra, tự nhiên cũng sẽ không khinh địch như vậy.

Lúc này Cao Hữu Cán lại bay về phía Long Tu Hổ, đồng thời lộ ra nụ cười đắc ý nói: "Ha ha, không ngờ ngay cả Long Tu Hổ cũng bị ta lừa rồi.

Không sai, pháp bảo này chính là Khổn Tiên Thừng, nhưng nó chỉ là một pháp bảo dùng một lần được phỏng chế.

Kim Linh Thánh Mẫu của ta sau khi có được Khổn Tiên Thừng của Thổ Hành Tôn đã đặc biệt phỏng chế cho ta một sợi để sử dụng vào lúc này.

Đồng thời, Khổn Tiên Thừng phỏng chế này, phối hợp với Hỗn Nguyên Bảo Châu của ta che giấu khí tức, trông nó tự nhiên chỉ là pháp bảo bình thường, ngươi không phòng bị, Khổn Tiên Thừng của ta có thể dễ dàng bắt được ngươi." Cao Hữu Cán vừa nói, Hỗn Nguyên Bảo Châu trong tay cũng bắt đầu tích tụ sức mạnh.

Phải biết rằng Cao Hữu Cán cũng là vì báo thù cho huynh đệ Lý Hưng Bá, tự nhiên sẽ không tha cho Long Tu Hổ.

Hỗn Nguyên Bảo Châu trong tay chỉ cần tích tụ đủ sức mạnh, khoảnh khắc tiếp theo là có thể chém giết Long Tu Hổ đang bị trói!

Long Tu Hổ tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, nhưng bất kể sử dụng thần thông gì cũng không có chút tác dụng, căn bản không có cách nào thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cao Hữu Cán đi về phía mình.

Nhưng đúng lúc này, chuyện bất ngờ lại xuất hiện.

"Oanh long oanh long!" "A a!

Sức mạnh này… sao có thể!" "Đây chẳng lẽ là Thượng Cổ Man Long chi lực trong truyền thuyết sao?" Long Tu Hổ nghe thấy động tĩnh truyền đến từ phía Hàn Độc Long đang bị Dương Sâm và Vương Ma vây công, tức thì nhìn qua, không khỏi có chút kinh ngạc.

Về phần Cao Hữu Cán cũng mang một vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn về phía bên kia mà không biết phải làm sao.

Chỉ thấy trên chiến trường bên kia xuất hiện một hố đen kịt.

Hố đen rõ ràng không lớn, nhưng bóng tối sâu thẳm của nó dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Đứng trước hố đen này có một người, người này không phải ai khác, chính là Hàn Độc Long vừa rồi còn bị Dương Sâm và Vương Ma áp đảo.

Thì ra lúc này, Hàn Độc Long bị Dương Sâm và Vương Ma vây công lại vào thời khắc cuối cùng đã thành công thi triển đạo pháp, trong nháy mắt triệu hồi ra một hố đen.

Sức mạnh của hố đen này vô cùng cường đại, có một lực hút kinh khủng khó có thể tưởng tượng, nhẹ nhàng hút hết các đòn tấn công của Dương Sâm và Vương Ma vào trong.

Không có những đòn tấn công thần thông đó, Hàn Độc Long tự nhiên có được cơ hội thở dốc.

Nhưng Dương Sâm và Vương Ma đang đứng ở một bên lại sắc mặt tái mét, không ngờ Hàn Độc Long sau khi lợi dụng sức mạnh của Thượng Cổ Man Long lại có thể sử dụng thần thông mạnh mẽ như vậy.

Lúc này, đôi mắt lạnh lẽo tràn đầy sát ý của Hàn Độc Long cũng nhìn về phía hai người...

Cùng lúc đó, tại Triều Ca thành xa hoa trụy lạc, Trụ Vương lại tuyên bố một mệnh lệnh, đó là xây dựng Lộc Đài, kinh động đến đại thần Dương Nhậm!

Khi chiến trường Tuyệt Long Lĩnh khói lửa ngập trời, Triều Ca thành xa xôi ngàn dặm lại là một bộ dạng sống mơ mơ màng màng, từng phú gia quyền quý xa hoa trụy lạc, chìm đắm trong sự phồn hoa giả tạo hiện tại.

Tất cả đều bị hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng nhìn thấy trong

mắt.

Cách đây không lâu, họ đã được Khổng Tuyên đưa về Triều Ca thành.

Vừa mới đến, họ có chút bất an, bởi vì tòa thành này từng là nhà của họ, nhưng bây giờ đã không còn, sao không khiến họ cảm thấy bất an.

Nhưng sau đó họ phát hiện hai huynh đệ sau khi nắm giữ pháp lực đã trở thành nhân vật như thần tiên, những quan binh hung ác kia cũng không làm gì được họ, vì vậy mới dần dần tốt lên.

Cũng vì vậy mà Ân Giao và Ân Hồng mới có thể dùng một cái nhìn khác để đối đãi với thế giới này, nhìn thiên hạ dưới sự thống trị của Trụ Vương Ân Thương cũng là phụ thân của họ.

Kết quả, bất luận là Ân Giao hay Ân Hồng, đều phát hiện bách tính trong thiên hạ không ai không khổ không kể xiết, ngay cả Triều Ca thành phồn hoa nhất này cũng thường xuyên xảy ra những chuyện bất bình, khiến hai huynh đệ cũng khá là phẫn nộ.

Dưới sự ngầm cho phép của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, họ cũng thử âm thầm giúp đỡ những bách tính gặp khó khăn.

Nhưng sau vài ngày nỗ lực, cả Ân Giao và Ân Hồng đều hiểu rằng sức mạnh cá nhân là không đủ.

Giúp đỡ một bách tính, lập tức sẽ có một bách tính khác phải chịu bất công, cứ lặp đi lặp lại như vậy, kết cục thê thảm không phải là số ít.

Dưới sự thống trị của Trụ Vương Ân Thương, cái chết thường là một chuyện vô cùng thê thảm, một số hình phạt tàn khốc thậm chí còn khiến người ta không rét mà run hơn cả việc giết người trực tiếp.

Ân Giao và Ân Hồng hai người thân là vương tử, đối với những chuyện này tuy đều có hiểu biết, nhưng đều không tận mắt chứng kiến, cũng không có cảm giác thương xót đó.

Bây giờ sau khi trải qua một số tai ương, mới hiểu thế giới này khiến người ta khó chịu đến nhường nào.

Nhưng dù biết những điều này, Ân Giao và Ân Hồng cũng không hành động bốc đồng để lộ thân phận hay đi tìm phụ thân Trụ Vương đòi một lời giải thích, mà theo đề nghị của Khổng Tuyên, ẩn mình trong bóng tối chờ đợi cơ hội trong tương lai.

"Khổng Tuyên đại nhân, hai huynh đệ chúng ta sau khi trở lại Triều Ca thành vẫn luôn không để lộ thân phận, ẩn mình trong bóng tối.

Chỉ vài ngày đã thấy quá nhiều bi kịch nhân gian, trong lòng khó tránh khỏi động lòng trắc ẩn, không biết Thiên Đế đại nhân có dặn dò gì không?" Thân là huynh trưởng, Ân Giao nhìn Khổng Tuyên đang ngồi trên bồ đoàn bên cạnh, do dự một hồi rồi không nhịn được hỏi.

Ân Giao bây giờ rất quan tâm đến sinh tử của lê dân bách tính, có lẽ vì trải qua biến cố đã khiến tâm cảnh và suy nghĩ của hai huynh đệ có chút thay đổi.

Lúc này Ân Giao và Ân Hồng được Khổng Tuyên sắp xếp ở trong nhà của một phú gia viên ngoại.

Nghe nói phú gia viên ngoại này tín phụng một vị tiên cô ở ngôi chùa bên ngoài Triều Ca thành, không biết thật giả, nhưng theo lời của Khổng Tuyên thì có thể tin tưởng.

Hai huynh đệ tự nhiên nghe lời Khổng Tuyên, ngoan ngoãn ở lại.

Chương 832

Khổng Tuyên từ từ mở mắt, liếc nhìn hai người một cái, rồi lại nhắm mắt nói: "Hai huynh đệ tuy thiên phú không tồi, nhưng tu vi hiện tại còn nông cạn, chưa đến lúc chủ động xuất kích.

Nếu thật sự muốn làm gì đó, ý của Thiên Đế đại nhân là để các ngươi bắt đầu từ các đại thần trong triều." Ân Giao và Ân Hồng hai huynh đệ nghe lời Khổng Tuyên xong, nhìn nhau một cái, đều nhận ra suy nghĩ của đối phương.

Hai huynh đệ dù sao trước đây cũng là vương tử, thân phận và tầm nhìn đều khác, họ biết ý của Khổng Tuyên là lôi kéo một nhóm đại thần trung thành với Ân Thương, nếu có thể thuyết phục họ giúp đỡ, vậy sau này hai huynh đệ sẽ có cơ sở để đứng vững trở lại.

"Xin Khổng Tuyên đại nhân cho chúng ta biết chi tiết, hai huynh đệ chúng ta thật sự rất muốn cứu giúp lê dân bách tính." Ân Giao lập tức nói với Khổng Tuyên.

Bất kể là Ân Giao hay Ân Hồng, cả hai đều cảm thấy rất bất an với tình cảnh hiện tại.

Bên ngoài có phản quân Tây Kỳ tác loạn, bên trong có hình phạt tàn khốc, bạo chính khiến dân chúng lầm than, hai huynh đệ cũng vì tâm tính mà muốn bù đắp tất cả.

Khổng Tuyên trầm ngâm một lát, nghĩ đến những lời Thiên Đế đại nhân dặn dò trước khi đi, liền nói: "Có thể tiếp xúc với các đại thần trong triều trước, đặc biệt là những đại thần đáng tin cậy, tốt nhất là những người hết lòng trung thành với giang sơn Ân Thương.

Hiện tại ta biết có một vị đại thần hết lòng trung thành với Ân Thương, nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của ông ấy, vậy chuyện

hai huynh đệ muốn làm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Nghe lời của Khổng Tuyên, Ân Giao và Ân Hồng đều vui mừng khôn xiết, người em Ân Hồng không nhịn được hỏi: “Không biết Khổng Tuyên đại nhân nói là vị đại thần nào?

Hai huynh đệ chúng ta sẽ đi gặp đối phương bí mật.” Khổng Tuyên bình tĩnh nói: “Đại thần Dương Nhậm.” ...

“Ha ha ha!

Mỹ nhân, cùng cô uống rượu, ha ha!” Trong vương cung của Trụ Vương, y đang một tay ôm mỹ nhân Đát Kỷ, một tay nâng ly rượu.

Trong ly rượu tự nhiên chứa đầy mỹ tửu, mỹ nhân Đát Kỷ bên cạnh cũng cười duyên dáng, dáng vẻ tuyệt mỹ dường như muốn hút cả hồn của Trụ Vương đi.

“Đại vương, không biết Đại vương truyền lệnh cho vi thần vào cung là có việc gì?” Lúc này trong vương cung của Trụ Vương có một số đại thần, đang quỳ ở phía dưới, một trong số đó là đại thần dẫn đầu đã hỏi như vậy.

“He he, các vị ái khanh, cô muốn xây một tòa Lộc Đài, không biết có ai có thể đảm nhiệm không?” Nghe câu này, các vị đại thần nhìn nhau một cái, trong đó một đại thần có bộ mặt gian manh lập tức đứng ra nói: “Vi thần nguyện ý vì đại vương phân ưu.” “Vậy tốt, ngân khố và nhân lực đều do ngươi tùy ý điều phối, nhất định phải nhanh chóng xây xong Lộc Đài, cô và mỹ nhân đều đang nóng lòng muốn thưởng thức cảnh sắc trên Lộc Đài đó, ha ha!” Trụ Vương thấy có người chủ động nhận việc tự nhiên rất vui mừng, vung tay một cái, ngân khố cũng giao cho vị đại thần gian manh này.

“Tuân mệnh Đại vương, vi thần cáo lui.” Vị đại thần gian manh này nói xong liền muốn lui xuống, lúc này trong lòng y vô cùng vui sướng.

Phải biết rằng Lộc Đài là một công trình lớn, bây giờ việc xây dựng Lộc Đài đã rơi vào tay y, tự nhiên có thể kiếm chác không ít từ đó.

Về phần Trụ Vương có truy tra và thẩm tra không, y lại không hoảng.

Đối với Trụ Vương, những người làm đại thần như họ tự nhiên rất rõ, chỉ cần có thể làm cho tâm trạng của Trụ Vương tốt, vậy thì chỉ cần không làm quá đáng, cũng sẽ không có chuyện gì.

Về phần làm thế nào để Trụ Vương vui vẻ, tự nhiên là xây Lộc Đài cho tốt, lúc đó y vui lên không chừng còn có thưởng thêm.

Trong lúc vị đại thần này đang nghĩ cách lợi dụng việc xây dựng Lộc Đài để kiếm một món hời lớn, lại có một người từ trong số các đại thần đứng ra.

"Đại vương, việc xây dựng Lộc Đài là tuyệt đối không thể a!" Vị đại thần đứng ra là Dương Nhậm, trong lòng các đại thần đều có uy vọng không nhỏ, bởi vì ông làm việc công chính liêm minh, đồng thời cũng lo cho Ân Thương, là một đại trung thần.

Dương Nhậm vừa đứng ra nói, vị đại thần gian manh bên cạnh tức thì cảm thấy một luồng tức giận dâng lên trong lòng.

Dương Nhậm muốn khuyên Trụ Vương không xây Lộc Đài, chẳng phải là khiến y mất đi không ít món hời sao?

Chặn đường tài lộc của người khác, sao có thể không khiến y tức giận?

Vị đại thần gian manh môi hơi động, đang muốn nói gì đó, đột nhiên nghĩ ra điều gì, liền lén nhìn Trụ Vương đang ôm mỹ nhân Đát Kỷ trên vương tọa, thu lại lời định nói, ngược lại lạnh lùng nhìn Dương Nhậm một cái, trong ánh mắt không mang theo chút tình cảm

nào, như thể đang nhìn một người chết.

Nhưng Dương Nhậm đối với những điều này lại không hề hay biết, ngược lại tiếp tục thành khẩn nói với Trụ Vương: "Đại vương, xây dựng Lộc Đài hao người tốn của, hiện tại chính là thời khắc quan trọng để đại quân Ân Thương của chúng ta tiêu diệt phản quân Tây Kỳ, không nên làm như vậy a." Lúc này Trụ Vương ngồi trên vương tọa nghe lời của Dương Nhậm, mắt hơi nheo lại, dường như đang suy nghĩ về lời của Dương Nhậm.

Lúc này Đát Kỷ bên cạnh ngồi không yên, vội vàng nũng nịu một tiếng, ôm lấy Trụ Vương làm nũng nói: "Đại vương, ngài không muốn đưa thần thiếp lên Lộc Đài ngắm phong cảnh sao?

Lộc Đài xây xong sẽ khí phái biết bao, đến lúc đó Văn Thái sư khải hoàn trở về nhìn thấy nhất định sẽ rất vui mừng." Mỹ nhân trong lòng, Trụ Vương vừa nghe lời Đát Kỷ, tức thì xương cốt đều mềm nhũn, vốn định xây Lộc Đài, suýt chút nữa vì lời của Dương Nhậm mà không làm nữa, bây giờ ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên định.

"Vậy được, nghe lời mỹ nhân, Lộc Đài này cô nhất định phải xây xong!" Trụ Vương nhìn mỹ nhân Đát Kỷ yêu dấu, tức thì vui vẻ nói.

Lúc này Dương Nhậm đang can gián ở phía dưới lại tức giận đến run người, ông sao không biết xây dựng Lộc Đài hao người tốn của, cho nên mới muốn khuyên Trụ Vương không làm chuyện trăm hại không một lợi này, kết quả Trụ Vương lại vì lời của một người phụ nữ mà từ chối, sao không khiến vị lão thần trung thành này phẫn nộ?

"Xin Trụ Vương hãy nghĩ lại, đừng để yêu tà mê hoặc đôi mắt a!" Dương Nhậm phẫn nộ nói, muốn ngăn cản Trụ Vương sai lại càng sai.

Nhưng câu nói này của Dương Nhậm lại chọc giận Đát Kỷ, đôi mày đẹp của Đát Kỷ hơi nhíu lại, nhìn Dương Nhậm đang phẫn nộ,

tức thì trong lòng cũng có nộ khí.

Nàng vốn là cửu vĩ hồ ly tinh của Thanh Khâu dưới trướng Nữ Oa nương nương, luôn cho mình là chính thống, ghét nhất là bị người khác nói là yêu tà.

Lúc này nghe Dương Nhậm nói vậy, trong lòng Đát Kỷ đã có sát tâm với lão thần này.

"Đại vương, thần thiếp không biết đã làm gì sai mà bị Dương đại nhân phỉ báng, xin Đại vương làm chủ cho thần thiếp." Đát Kỷ nói xong liền bắt đầu khóc lóc, vẻ mặt đáng thương, người không biết chuyện tuyệt đối sẽ không liên tưởng người phụ nữ này với một yêu quái.

Trụ Vương vốn một lòng đặt trên người Đát Kỷ, trước kia vì Đát Kỷ mà xử quyết Khương hoàng hậu cũng không hề đau lòng, bây giờ càng không cần phải nói.

"A, người đâu!

Lôi tên Dương Nhậm bất kính với mỹ nhân này xuống, khoét hai mắt, rồi hành hình phanh thây!" Trụ Vương hạ lệnh xong, lập tức có thị vệ lên lôi Dương Nhậm đi.

Dương Nhậm vừa nghe lời Trụ Vương, trong lòng tức thì lạnh ngắt, vạn vạn không ngờ mình vì Ân Thương lo lắng mệt mỏi lâu như vậy, Trụ Vương lại vì lời của một người phụ nữ mà muốn giết mình!

"Đại vương, Đại vương!

Đừng vì một chút chuyện nhỏ mà lỡ mất giang sơn tốt đẹp a!" Dương Nhậm muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng không kịp, đã bị thị vệ thân hình cường tráng lôi ra ngoài.

Theo mệnh lệnh vừa rồi của Trụ Vương, e rằng kết cục của ông sẽ không tốt đẹp.

Sau khi Dương Nhậm bị lôi đi, ban đầu còn loáng thoáng nghe thấy có tiếng truyền đến, sau đó thì không còn nữa.

Những đại thần có mặt ở đó đều không dám nói gì, chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng mồ hôi lạnh toát ra, một lần nữa chứng kiến bộ mặt tàn khốc vô tình của Trụ Vương, trong lòng tức thì có một cảm giác hoảng sợ không nói nên lời.

Ngay cả vị đại thần trước đó còn căm hận Dương Nhậm, lúc này trong lòng cũng cảm thấy bất an, cảm thấy nếu như Lộc Đài không xây tốt, có lẽ Trụ Vương cũng sẽ không chút lưu tình mà giết mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng y càng thêm bất an, đồng thời cũng hối hận đã nhận việc xây dựng Lộc Đài, lỡ một chút là cả tiền và người đều mất hết!

Nhưng vị đại thần gian manh này biết bây giờ đã muộn, không thể nói với Đại vương là không làm nữa, nếu không người chết tiếp theo không chừng chính là mình.

Về phần Trụ Vương, một câu nói giết chết Dương Nhậm xong cũng không có nhiều suy nghĩ, trong mắt y, y là vua thiên hạ, ai không nghe lời thì giết thẳng, đâu có nhiều suy nghĩ như vậy, Lộc Đài này tự nhiên cũng phải xây, sẽ không hối hận. ...

Chương 833

Thời gian đã đến hoàng hôn, Ân Giao và Ân Hồng hai huynh đệ cải trang một phen, mới đến được nhà của đại thần Dương Nhậm.

Vừa đến cửa nhà Dương Nhậm, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc tang.

Vừa nghe thấy, Ân Giao và Ân Hồng hai huynh đệ đều cảm thấy bất an, cũng không cần ai thông báo, trực tiếp chạy vào trong.

“Hu hu hu!

Lão gia, ngài chết thảm quá!

Oan uổng quá!” “Lão gia, sao ngài lại đi như vậy!” Ân Giao và Ân Hồng hai người vừa vào, đã thấy nữ quyến và con cháu trong phủ Dương Nhậm đang vây quanh một thi thể bị vải trắng che đậy mà khóc lóc thảm thiết, hiển nhiên là đau thương đến cực điểm.

Ân Giao không phải người thường, đã tu luyện đạo thuật thần thông dưới trướng Xích Tùng Tử ở Thiên Đình, lúc này hai mắt vừa mở vừa nhắm, trong đôi mắt lại bao phủ một tầng kim quang, nhìn về phía thi thể bị vải trắng che đậy kia, tức thì hít một hơi khí lạnh, đồng thời trong lòng cũng nặng trĩu.

Bên kia, Ân Hồng cũng dùng pháp thuật tương tự, trong lòng họ đều vô cùng nặng nề.

Thi thể bị vải trắng che đậy kia đúng là đại thần Dương Nhậm đã chết.

Đôi mắt của ông bị khoét đi, thân thể bị phanh thây, cái chết quả thực thảm không nỡ nhìn.

Không chỉ vậy, Ân Giao và Ân Hồng hai huynh đệ còn nhìn thấy

oán khí ngút trời!

Phải biết rằng Dương Nhậm đối với Ân Thương có thể nói là hết lòng trung thành, đã được Khổng Tuyên khẳng định, vậy mà nay lại chết thảm, một tấm lòng trung thành cũng biến thành oán khí ngập trời!

Nói đến Ân Giao và Ân Hồng, vì tương lai, cũng vì bách tính thiên hạ, quyết định đi tìm đại thần Dương Nhậm, muốn ông giúp đỡ hai huynh đệ.

Kết quả khi hai huynh đệ đến nhà Dương Nhậm, lại phát hiện Dương Nhậm đã sớm vì hình phạt tàn khốc mà chết thảm.

Không chỉ vậy, tấm lòng trung can nghĩa đảm của Dương Nhậm cũng vì cái chết thảm sau hình phạt tàn khốc mà biến thành oán khí ngút trời.

Luồng oán khí này vô cùng cường đại, người bình thường dù không cảm nhận được, nhưng nếu cứ bị luồng oán khí này xông vào, nhất định sẽ cảm thấy cơ thể không khỏe, thường xuyên gặp vận rủi.

Oán khí của một mình Dương Nhậm đã vậy, trước đó Ân Giao và Ân Hồng cảm thấy sau khi vào Triều Ca thành cảm thấy không tự tại, một khi dùng thần thông xem xét một phen mới phát hiện, oán khí trên trời không chỉ có của một mình Dương Nhậm, mà còn có oán khí của những người khác.

Có người vì chết dưới sự thống trị tàn bạo của Trụ Vương Ân Thương, có người tuy chưa chết, nhưng cuộc sống gian khổ cũng khiến họ không vui vẻ, bách tính sống khổ sở tự nhiên cũng có oán khí.

Oán khí này đối với người không có hại lớn, nhưng nếu nhắm vào toàn bộ giang sơn xã tắc của Ân Thương, vậy thì tác hại vô cùng lớn.

Ngay cả những nơi khác của Ân Thương cũng xuất hiện tiếng hưởng ứng phản quân Tây Kỳ, có lẽ cũng là do oán khí nặng nề, lòng dân trái ngược.

Ân Giao và Ân Hồng hai người đều cảm thấy hết cách, tình trạng hiện tại đã vượt ngoài dự liệu của họ, chuyện sau này càng không biết nên xử lý thế nào cho phải.

Đúng lúc này, bên cạnh họ ngũ sắc quang mang lóe lên, thì ra Khổng Tuyên đã xuất hiện bên cạnh họ.

Do bất kể là Khổng Tuyên hay Ân Giao, Ân Hồng hai huynh đệ đều không ẩn mình, cho nên khi họ xuất hiện, những nữ quyến và con cháu của Dương Nhậm đang khóc lóc đều phát hiện ra.

"Không biết mấy vị có phải là bạn của lão gia nhà ta không, nhà họ Dương chúng tôi vừa gặp biến cố, chiêu đãi không chu đáo mong các vị thông cảm." Lúc này một lão phu nhân cố nén bi thương, đứng ra chào hỏi mấy người.

Khổng Tuyên biết lão phu nhân này là vợ cả của Dương Nhậm, vốn là một gia đình hòa thuận mỹ mãn, lại vì một Trụ Vương tàn bạo vô đạo mà âm dương cách biệt, thực sự khiến người ta phẫn nộ không thôi.

Nếu không phải vì quy tắc của thiên địa này, y nhất định đã tự tay giết Trụ Vương rồi.

"Lão phu nhân, xin người nén bi thương." Khổng Tuyên tuy là con khổng tước đầu tiên khai thiên lập địa, nhưng cũng không phải là người vô tình, đối với cảnh ngộ của những người này vô cùng thương xót.

Lúc này trên Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo cũng biết chuyện của Dương Nhậm và tất cả những gì đã xảy ra.

Hắn vốn đã chú ý đến vị trung thần này, tính ra đối phương có một kiếp nạn, nên đã để Khổng Tuyên và hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng đi giúp đối phương hóa giải, tiện thể cũng thu phục một người giúp việc tốt, kết quả lại không kịp.

Đồng thời, oán khí ngút trời sau khi Dương Nhậm chết đã xông lên Thiên Đình, nếu không hóa giải luồng oán khí này, không chỉ Dương Nhậm chết không nhắm mắt, mà Thiên Đình cũng sẽ bị ảnh hưởng, đối với kế hoạch trong tương lai cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

"Thôi được, cũng để ta giúp ngươi một lần cuối, Dương Nhậm." Thiên Đế Tần Hạo nói xong, liền lấy ra tấm gương Tiên Thiên Pháp Bảo, một tay vươn vào trong mặt gương trơn nhẵn.

Cùng lúc đó, trong phủ đệ của Dương Nhậm ở Triều Ca thành cũng xuất hiện dị tượng, chỉ thấy thân thể của Dương Nhậm bị khoét mắt lại từ từ có sinh khí, lồng ngực vốn đã ngừng đập cũng từ từ hồi phục.

Sau đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của người nhà họ Dương, Dương Nhậm vậy mà lại từ từ đứng dậy từ mặt đất.

Cảnh tượng này tự nhiên khiến người nhà họ Dương có mặt ở đó chết lặng, họ đều là người thường, đâu đã thấy qua thủ đoạn chết đi sống lại như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, người nhà họ Dương thấy người trụ cột Dương Nhậm sống lại tự nhiên vô cùng vui mừng.

Dương Nhậm mờ mịt nhìn xung quanh, tuy đã sống lại, nhưng đôi mắt đã bị khoét đi, cũng không thể nhìn thấy gì.

Vợ cả của ông là vị trung niên phu nhân kia lập tức đỡ lấy ông, mừng đến rơi nước mắt nói: "Lão gia, cuối cùng ngài cũng sống lại rồi!" Dương Nhậm nghe lời vợ, toàn thân chấn động, rồi nói. 44.

Dương Nhậm vốn không nhìn thấy gì lại như thể biết Khổng Tuyên đang ở đó, hướng về phía ba người hành lễ nói: "Mấy vị tiên trưởng, ta nhận được triệu mệnh của Thiên Đế, phải lên trời rồi, xin nhờ các vị an bài tốt cho vợ con già trẻ của ta." "Nếu đã nhận được triệu hoán của Thiên Đế đại nhân, vậy thì chúng ta là người một nhà, sao lại không giúp đỡ chứ?

Dương Nhậm cứ yên tâm đi." Khổng Tuyên vừa nghe Dương Nhậm nói ra hai chữ Thiên Đế, biết là Tần Hạo đã ra tay, tự nhiên đồng ý với thỉnh cầu của Dương Nhậm.

"Vậy tốt, tại hạ đi trước một bước." Dương Nhậm sau khi dặn dò vợ con già trẻ một lượt, toàn thân được một luồng bạch quang bao phủ rồi biến mất không thấy.

Do vừa rồi Dương Nhậm và gia đình đã giải thích đơn giản một lượt, cho nên những người này tuy thấy Dương Nhậm đi rồi có chút kinh hoảng, nhưng lập tức trấn tĩnh lại.

Dương Nhậm vốn là trung thần, gia phong của gia đình ông luôn rất tốt, tính cách của gia đình cũng đều ổn trọng, trừ phi xảy ra chuyện lớn như Dương Nhậm qua đời, nếu không cũng sẽ không bi ai như vậy.

"Được rồi, các vị xin hãy đi theo ta, Dương đạo hữu hiện đã lên trời, là gia quyến của ông ấy, hãy để ta sắp xếp một chút." Khổng Tuyên sau khi được sự đồng ý của các gia quyến nhà họ Dương, ngũ sắc thần quang lóe lên, tức thì người trong sân này đều biến mất.

Dương Nhậm sở dĩ nhờ Khổng Tuyên đưa gia quyến của mình đi, cũng là suy nghĩ chu toàn.

Dù sao nếu sau khi Dương Nhậm đi rồi, gia đình của ông ở lại Triều Ca thành, không chừng lúc nào đó lại bị Trụ Vương bức hại, tự nhiên đi càng xa càng tốt.

Dương Nhậm có thể có suy nghĩ như vậy, cũng là đã hoàn toàn hết hy vọng với Trụ Vương.

Ân Giao và Ân Hồng cũng không ngờ, chuyện lại xảy ra biến hóa như vậy, Dương Nhậm sau khi trải qua một lần chết đi sống lại lại có cơ duyên được Thiên Đình thu nhận.

"Dương Nhậm bái kiến Thiên Đế đại nhân." Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Dương Nhậm hướng về Thiên Đế Tần Hạo đang ngồi trên vương tọa mà bái lạy.

Chương 834

“Miễn lễ, chuyện của Dương Nhậm ta đều biết, không biết ngươi có bằng lòng làm việc ở Thiên Đình không?

Yên tâm, ta sẽ truyền đạo pháp để ngươi làm việc, sẽ không để ngươi nhàn rỗi.” Thiên Đế Tần Hạo quan sát Dương Nhậm này, phát hiện đối phương tuy mắt đã bị khoét đi, nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, thiên phú tu đạo cũng không tồi, là một nhân tài có thể đào tạo.

Dương Nhậm nghe lời của Thiên Đế Tần Hạo, thân thể chấn động.

Lúc này, Dương Nhậm nhờ có hai viên Sinh Sinh Tạo Hóa Đan trợ giúp, đã dùng kim đan làm mắt, lấp đầy hốc mắt trống rỗng.

Tuy làm vậy có thể giúp Dương Nhậm nhìn lại được ánh sáng, nhưng bản thân diện mạo lại vô cùng quái dị, có thể lờ mờ nhìn thấy trong hốc mắt của ông mọc ra một đôi tay, trên tay lại mọc ra mắt, trong mắt lại mọc ra tay, cứ thế liên hoàn tầng tầng lớp lớp, khiến người nhìn vào có cảm giác chóng mặt hoa mắt, cũng khó trách Na Tra lần đầu gặp đã bị đối phương thu hút sự chú ý.

“Na Tra, vị vừa rồi là người ta mới chiêu mộ vào Thiên Đình, đã trải qua một phen trắc trở, hiện tại đang tu luyện đạo pháp ở Thiên Đình của ta.” Thiên Đế Tần Hạo nhàn nhạt nhìn Na Tra một cái, giải thích sơ qua về lai lịch của Dương Nhậm.

Na Tra ở đó nghe mà ngẩn người, không ngờ Dương Nhậm này lại có một quá khứ bi thảm như vậy, nhưng bây giờ có thể gia nhập Thiên Đình, cũng là cơ duyên của ông ta.

Na Tra vì vậy cũng không nói nhiều, vội vàng đưa thứ trong tay cho Thiên Đế Tần Hạo: “Thiên Đế đại nhân, đây là Tiên Thiên Pháp

Bảo ngài muốn vi thần tìm, nhưng trông có vẻ hơi tà ma, con Hỏa Long Thú kia cũng không thấy đâu nữa." Thiên Đế Tần Hạo nghe lời Na Tra, lại có chút buồn cười, nhận lấy viên bảo châu màu đỏ đang không ngừng nhảy nhót trong tay y.

"Có gì kỳ lạ đâu, Na Tra hãy nhìn cho kỹ." Tần Hạo nói vậy, rồi liền rót một lượng lớn pháp lực vào viên bảo châu màu đỏ này.

Ầm!

Dị biến xuất hiện, chỉ thấy trong viên bảo châu xuất hiện một bóng ảnh, đồng thời bóng ảnh này dưới tác dụng của pháp lực Thiên Đế Tần Hạo mà mở rộng ra, cuối cùng lại trực tiếp chui ra ngoài.

Na Tra nhìn thấy bóng ảnh này, tức thì biến sắc, tay còn lại cầm lấy Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương.

Thì ra thứ bị Thiên Đế Tần Hạo lôi ra từ viên bảo châu màu đỏ không phải ai khác, chính là Hỏa Long Thú đã mất tích trước đó. 45.

Vốn Na Tra còn đang thắc mắc con Hỏa Long Thú đó chạy đi đâu, kết quả bây giờ mới biết thì ra đối phương vẫn luôn ẩn mình trong viên bảo châu màu đỏ này.

Nó vẫn luôn trốn trong viên bảo châu màu đỏ này.

"Hay lắm, con Hỏa Long Thú này lại trốn ở đây, ta còn đang thắc mắc sao Tiên Thiên Pháp Bảo này lại quái dị như vậy!" Na Tra nói, định dùng Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương đâm con Hỏa Long Thú này.

Cái này làm con Hỏa Long Thú sợ chết khiếp, vừa bị pháp lực cường đại của Thiên Đế Tần Hạo ép ra, định phản kháng lại phát hiện sức mạnh cơ thể bị áp chế, thật sự động thủ nhất định không phải là đối thủ của tiểu oa nhi này.

Chính lúc Hỏa Long Thú đang sợ hãi, lại thấy Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương của Na Tra mãi không đâm vào người mình.

Na Tra cũng cảm thấy Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương bị một luồng sức mạnh vô hình cản lại, dù thế nào cũng không thể tấn công Hỏa Long Thú được.

"Được rồi, Na Tra đừng mang địch ý như vậy nữa, bây giờ viên bảo châu màu đỏ này đã thuộc về Thiên Đình của ta." Thiên Đế Tần Hạo nói rồi trực tiếp rút lại pháp lực, lúc này Na Tra mới cảm thấy Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương không còn bị sức mạnh vô hình cản trở nữa.

Thì ra người vừa cản Na Tra chính là Thiên Đế Tần Hạo, Na Tra trong lòng có chút kinh hãi, vạn vạn không ngờ dù Thiên Đế đại nhân chỉ đứng yên tại chỗ không động, cũng có thể dễ dàng chế ngự mình, xem ra thần thông của ngài thật sự ngày một cường đại, mình và sư phụ làm việc dưới trướng ngài cũng không thiệt thòi.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn thấy bộ dạng phục tùng của Na Tra, biết đã trấn trụ được đối phương.

Đối với một thiên tài tu đạo như Na Tra, Thiên Đế Tần Hạo biết chỉ cần thể hiện ra sức mạnh càng mạnh hơn, đối phương mới thật sự nghe lệnh, nếu không nếu y là một kẻ vô dụng, đối phương dù nghe lệnh cũng sẽ không thật sự phục tùng, cho nên vừa rồi là một sự đàn áp không lớn không nhỏ.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo làm vậy để mài giũa tâm khí của Na Tra chỉ là thứ yếu, điều hắn thật sự quan tâm là Hỏa Long Thú trước mặt, hay chính là bản thân viên bảo châu màu đỏ.

"Hỏa Long Thú, hay nên gọi ngươi là khí linh của Tiên Thiên Pháp Bảo, không biết có hứng thú gia nhập Thiên Đình của ta không?" Hỏa Long Thú lúc này cảm nhận được pháp lực mênh mông của Thiên Đế Tần Hạo, trong lòng biết lần này khó thoát khỏi tay người này, lúc này nghe lời Thiên Đế Tần Hạo lại không nhịn được mà nói với giọng

không mấy thiện cảm: “Gia nhập Thiên Đình làm gì?

Mấy kẻ đại năng các ngươi toàn giả dối, muốn sức mạnh của ta thì cứ nói thẳng.” Na Tra lại không để ý đến lời của Hỏa Long Thú, khi nghe lời của Thiên Đế đại nhân mới hiểu ra, bừng tỉnh đại ngộ nhìn Hỏa Long Thú thân hình khổng lồ trước mặt rồi lại liếc nhìn viên bảo châu màu đỏ mà Thiên Đế đại nhân đang cầm trong tay, tức thì hiểu ra: “Thì ra Hỏa Long Thú này là khí linh của viên bảo châu màu đỏ, thảo nào đánh không lại liền chui vào trong định trốn, ta trước đó còn thắc mắc nó trốn đi đâu!” Nhưng con Hỏa Long Thú khổng lồ này nghe lời của Na Tra xong, lại không nhịn được mà thở dài, bây giờ nó là bộ dạng bị người ta tùy ý nắm giữ sinh tử, đều là do viên bảo châu màu đỏ này gây họa.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn ra manh mối, liền hiểu ra: “Hỏa Long Thú là vô tình bị viên bảo châu màu đỏ này hút vào, sau đó mới trở thành khí linh của Tiên Thiên Pháp Bảo phải không.” Hỏa Long Thú kiêng kỵ nhìn Thiên Đế Tần Hạo một cái, nó biết đối phương là Thiên Đình chi chủ trong truyền thuyết, thần thông sâu không lường được, có thể nhìn ra điểm này cũng nằm trong dự liệu của nó.

“Thì sao, Thiên Đình các ngươi cũng quản những chuyện này sao?” “Điều này đương nhiên, ta biết trong lòng ngươi không muốn phục vụ cho những người tu đạo như chúng ta, nhưng ta có thể làm một giao dịch với ngươi, chỉ cần sau này ngươi bằng lòng giúp đỡ Thiên Đình của ta, vậy ta bằng lòng giúp ngươi đầu thai chuyển thế.” Nghe câu này, Hỏa Long Thú biến sắc, không thể tin được nhìn Thiên Đế Tần Hạo, ngay cả lỗ mũi cũng vì thở gấp mà phun ra lửa.

“Thái quá, Hỏa Long Thú này dám nói chuyện với Thiên Đế đại nhân như vậy sao?

Lại còn dám nổi nóng!” Na Tra bên cạnh nhìn thấy bộ dạng của

Hỏa Long Thú, tưởng đối phương nổi giận, liền nói như vậy.

Hỏa Long Thú nghe lời Na Tra xong, lại hung hăng trừng mắt nhìn Na Tra một cái, trong lòng tự nhiên có chút bất mãn với Na Tra.

Nếu không phải Na Tra bắt nó, vậy bây giờ Hỏa Long Thú đã tiêu dao khoái hoạt rồi!

Hà cớ gì bây giờ lại trở thành tù nhân!

"Được rồi, đừng làm loạn nữa.

Hỏa Long Thú, ta biết ngươi là do hậu thiên bị viên bảo châu này hút vào mới âm dương sai lệch trở thành khí linh, tuy có thể mượn bảo châu phát huy thực lực cường đại, nhưng đây không phải là cách tu luyện lâu dài, không thể tiến bộ, chỉ có thể như thể thân thể bị nhốt trong viên bảo châu màu đỏ, tu vi cũng xuất hiện tình trạng trì trệ không tiến." "Ta vừa nói rất rõ ràng, ngươi bây giờ thân là khí linh của Tiên Thiên Pháp Bảo, thực ra không hề tiêu dao.

Một mình ngươi dù bên ngoài có vẻ tự tại, nhưng nếu có một ngày bị đại năng khác bắt được, khẳng định sẽ xóa đi ấn ký của ngươi, luyện hóa ngươi để sai khiến." Thiên Đế Tần Hạo trên mặt không có biểu cảm, cho nên Hỏa Long Thú dù quan sát đối phương thế nào cũng không biết được suy nghĩ thật sự của Tần Hạo.

Nhưng thái độ của Hỏa Long Thú cũng không tốt hơn là bao: "Muốn luyện hóa ta là chuyện của các ngươi, nhưng ngươi có lòng tốt gì sao?

Đầu thai chuyển thế, không biết bây giờ chuyển thế đầu thai trừ phi có đại cơ duyên, nếu không nhất định sẽ bị lực lượng luân hồi xóa đi dấu vết ban đầu, vậy ta và chết có khác gì?" Hỏa Long Thú cũng buông xuôi, cảm thấy hôm nay trong tay Thiên Đế không thể tốt lành gì, cho nên thái độ mới ác liệt, đập nồi dìm thuyền.

Thiên Đế Tần Hạo không nói gì, Na Tra bên cạnh lại có chút sốt ruột, không ngờ tính khí của Hỏa Long Thú này còn tệ hơn cả mình, rõ ràng đã rơi vào tay Thiên Đế đại nhân lại không chịu hợp tác như vậy, thật khiến người ta tức giận.

Nếu không phải Thiên Đế đại nhân ngăn cản, y đã sớm rút gân rồng của con Hỏa Long Thú này ra làm dây nhảy chơi rồi!

"Hỏa Long Thú, ngươi chưa nghe rõ lời ta.

Sau này ta sẽ tái tạo luân hồi sau đại kiếp, lúc đó tự nhiên sẽ che chở ngươi bình an vô sự chuyển thế đầu thai tu luyện lại từ đầu, hơn nữa Hỏa Linh Châu này sẽ trở thành bản mệnh pháp bảo của ngươi.

Lấy Tiên Thiên Pháp Bảo làm bản mệnh pháp bảo là phúc duyên mà người khác không có được đâu." Thiên Đế Tần Hạo cũng không vội, ngược lại tùy ý nói như vậy.

Nhưng giọng điệu bình thản của Tần Hạo, lọt vào lòng Hỏa Long Thú lại như sấm sét chín tầng trời kinh thế hãi tục, đồng thời nó cũng dùng một ánh mắt không thể tin được nhìn Tần Hạo, vạn vạn không ngờ đối phương lại nói ra những lời như vậy: "Ngươi nói thật sao?

Phải biết rằng tái kiến luân hồi không phải chuyện dễ dàng, không có đại công đức tại thân là không có năng lực đó để gánh chịu nhân quả khổng lồ như vậy đâu." Hiện tại thiên địa vốn không có một luân hồi hoàn thiện, vì Minh giới căn bản không có ai quản lý, dẫn đến hồn phách của người sau khi chết rất ít có thể đầu thai chuyển thế bình thường.

Nếu Thiên Đế muốn tái kiến luân hồi tự nhiên là một đại công đức, nhưng nhân quả liên quan trong đó quá lớn.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo lại tỏ ra vô cùng tự tin, bình tĩnh nói: "Điều này ngươi không cần lo, ta tự có phương pháp của ta, ngươi

chỉ cần xem xét điều kiện của ta là được rồi, chỉ cần ngươi bằng lòng sau này phục vụ cho Thiên Đình của ta, tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.” Hỏa Long Thú suy nghĩ một hồi, nhìn Thiên Đế một cái và Na Tra bên cạnh, người rõ ràng trông nhỏ hơn nó, nhưng thực lực và thiên phú đều hơn nó không ít, cuối cùng mới gật đầu đồng ý với lời của Thiên Đế Tần Hạo: “Được, ta đồng ý yêu cầu của ngươi, bằng lòng làm việc cho Thiên Đình, nhưng ngươi không được cưỡng ép xóa đi ý chí của ta.” “Điều này cứ yên tâm, chỉ cần ngươi giúp Thiên Đình làm việc, vậy ta đều sẽ đối xử như nhau, thậm chí lập công còn có thể ban thưởng.

Nếu ngươi đã đồng ý yêu cầu của ta, vậy ngươi là một thành viên của Thiên Đình rồi.” Thiên Đế Tần Hạo lộ ra nụ cười nhàn nhạt, rồi liền để Hỏa Long Thú trong tay trở lại Hỏa Linh Châu, trả lại tự do cho nó.

Chương 835

"Vậy tốt, nếu Thiên Đế đại nhân đã tin tưởng tại hạ như vậy, vậy ta tự nhiên bằng lòng ở lại Thiên Đình." Hỏa Long Thú biết Thiên Đế Tần Hạo sâu không lường được, tự nhiên không dám làm trái lời đối phương.

"Làm vậy là tốt.

Vậy đi, ta hiện tại có mấy việc, xem ngươi bằng lòng nhận việc nào?

Dù sao Thiên Đình của ta tuy ít người, nhưng cũng không nuôi người nhàn rỗi." Thiên Đế Tần Hạo nói, rồi liền liệt kê ra mấy việc cần làm trước mặt Hỏa Long Thú.

Cuối cùng Hỏa Long Thú sau khi xem xong, lại chọn trấn thủ Chu Tước Tinh Cung.

Con Chu Tước ly hỏa này, vốn có thuộc tính tương đồng với Hỏa Long Thú, nếu nó trấn thủ ở đó thì là người không thể tốt hơn, đối với điều này Thiên Đế Tần Hạo không nói nhiều mà đồng ý: "Như vậy tốt nhất, nơi đó rất có lợi cho việc tu luyện của ngươi, nếu ngươi bằng lòng trấn thủ thì đi đi." Hỏa Long Thú gật đầu, rồi liền hóa thành một luồng lưu quang bay đi.

Na Tra bên cạnh nhìn thấy có chút sốt ruột, không nhịn được nói: "Thiên Đế đại nhân, con Hỏa Long Thú này quá giảo hoạt, ngài không lo nó nhân cơ hội trốn thoát sao." Thiên Đế Tần Hạo nghe xong lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, xua tay nói: "Na Tra yên tâm đi, nó không có gan đó đâu.

Nó nên biết nếu bây giờ rời khỏi Thiên Đình, vậy không biết có bao nhiêu tu đạo giả thực lực cường đại đang nhòm ngó Tiên Thiên

Pháp Bảo có khí linh như nó, cho nên nó không có gan đó." "Hừ, thì ra là vậy.

Nhưng những tu đạo giả đó cứ rình rập bên ngoài địa bàn của ta ở Thiên Đình, thật đáng ghét." Na Tra bản tính kiêu ngạo, tự nhiên không ưa bộ dạng không coi ai ra gì của những kẻ đó, đặc biệt là coi thường Thiên Đình mà y đang ở.

Thiên Đế Tần Hạo ở một bên nhìn thấy thú vị, biết Na Tra lại không nhịn được muốn đánh nhau với người khác, liền nói: "Nếu muốn đánh nhau, vậy ra ngoài gặp gỡ một chút cũng được, chú ý không được làm tổn hại đến tính mạng của họ, nhiều nhất là dạy dỗ một chút là được rồi." Thiên Đế Tần Hạo có ý để những tu đạo giả đang rình rập Thiên Đình ở bên ngoài trở thành đá mài dao cho Na Tra, dù sao Na Tra thân là Linh Châu Tử chuyển thế, thiên phú và cơ duyên đều rất tốt, nếu không thể tu luyện tốt, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Na Tra cũng không làm Thiên Đế thất vọng, không chút do dự nói: "Điều này đương nhiên, Thiên Đế đại nhân, ta đi đây!" Nói xong, Na Tra, đứa trẻ trông chỉ là một tiểu oa nhi, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương xông ra ngoài.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn thấy chỉ biết cười khổ, Na Tra có tính cách nóng nảy, không biết lần này để y ra nghênh chiến có thể khiến đối phương chịu thiệt không, cũng chỉ có thất bại mới có thể khiến một người thật sự trưởng thành.

Sau khi Na Tra đi, Thiên Đế Tần Hạo cũng đang suy tính mọi việc hiện tại của Thiên Đình: "Hiện tại xem ra kế hoạch mọi thứ đều rất thuận lợi, có Hỏa Long Thú và Dương Nhậm gia nhập, tự nhiên có thể khiến thực lực Thiên Đình của ta tăng cường rất nhiều, nhưng Dương Nhậm cần phải tu luyện thêm một thời gian nữa, nếu không tu vi và thần thông không tương xứng, có thể sẽ xảy ra vấn đề." Thiên

Đế Tần Hạo hiện cũng là tu vi Đại La Kim Tiên, đối với nhiều chuyện đều nhìn rất thấu triệt, tự nhiên hy vọng thuộc hạ của mình mạnh mẽ, như vậy mới có thể khiến Thiên Đình sau này ngày càng phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng những điều đó đều là chuyện sau này, hiện tại những việc cần làm rất nhiều.

Lúc này tại Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo đã thu nhận được hai người giúp việc, là Dương Nhậm và Hỏa Long Thú.

Thiên Đế Tần Hạo tin rằng trong những năm tháng sau này, hai người này có thể phát huy tác dụng rất lớn trong phương án của mình, như vậy hôm nay thu phục được hai người này cũng là một quyết định anh minh.

Dương Nhậm hiện tại tuy đã nắm giữ một số thần thông, nhưng cần phải tiếp tục tu luyện một thời gian.

Hỏa Long Thú thì bị Thiên Đế Tần Hạo ra lệnh trấn thủ một phương, cũng là một việc vô cùng quan trọng.

Như vậy, những người này đều đã được sắp xếp ổn thỏa, Thiên Đế Tần Hạo cũng có thể tiếp tục quan tâm đến trận đại chiến bên kia.
...

"He he!

Xem chiêu!" Một con khỉ lớn thân pháp uyển chuyển như vượn vung cây thiết bổng trong tay, trực tiếp đánh chết một con lợn rừng tinh đang tác loạn.

Phải biết rằng con lợn rừng tinh này vô cùng cường đại, đã tu luyện nhiều năm, kết quả lại bị con khỉ lớn mặt đen này dùng thiết bổng trực tiếp đánh chết.

Điều này cũng chứng minh con khỉ lớn mặt đen này không phải

người bình thường, nếu không cũng sẽ không dễ dàng giết chết một con lợn rừng tinh như vậy.

Trong núi sâu thăm thẳm tồn tại những nơi như tiên cảnh, ở đó thường có những người tu đạo sinh sống.

"Không tồi không tồi!

Không hổ là lão đại của Mai Sơn Lục Thánh, thần thông đạo pháp của Viên Hồng quả nhiên khiến bản tọa hài lòng a." Chính lúc con khỉ lớn mặt đen đang thu thập chiến lợi phẩm trên người lợn rừng tinh, trong rừng cây bên cạnh lại đi ra một người.

Người này vừa từ trong rừng cây đi ra, một mặt tán thưởng, xem ra nên đã quan sát con khỉ lớn mặt đen ở bên cạnh từ lâu.

Con khỉ lớn mặt đen nhìn người này từ trong rừng cây đi ra, lông mày từ từ nhíu lại.

Vừa rồi y lại không phát hiện từ đầu đến cuối có người ở bên cạnh quan sát!

Nếu đây là kẻ thù hoặc đối phương có ác niệm, quả thực không thể tin được!

"Đạo hữu là ai?

Có chuyện gì không ngại nói thẳng đi." Viên Hồng cảnh giác nhìn người đang từ từ đi ra từ trong rừng cây, cũng không tiếp tục thu thập chiến lợi phẩm trên người con lợn rừng tinh nữa, dù sao y biết so với cái đó, người trước mặt này quan trọng hơn mấy phần.

"Bần đạo là quốc sư Ân Thương Thân Công Báo, lần này đến đây là để mời Mai Sơn Lục Quái xuất sơn, không biết Viên Hồng có bằng lòng không?" Thì ra người đi ra từ trong rừng cây chính là Thân Công Báo, trước đó sau khi lộ diện trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh đã rời đi, bây giờ lại xuất hiện trong rừng sâu núi thẳm, định thuyết phục

Viên Hồng dẫn Mai Sơn Lục Quái cùng xuất sơn giúp đỡ Ân Thương.

"Nguyên lai là Quốc sư đại nhân, ta sớm đã nghe nói ngài xuất du.

Nếu đã như vậy, không biết ta có thể có được lợi ích gì không?

Không thể nào lại đi giúp một phàm nhân vô cớ như vậy chứ?" Viên Hồng mắt hơi nheo lại, lại không từ chối lời của Thân Công Báo, ngược lại thuận theo lời y mà nói tiếp.

"Điều này tự nhiên có lợi vô cùng, sau khi Ân Thương thắng lợi, thân phận của ngươi tự nhiên tăng lên không nhỏ, đồng thời cũng có thể nhận được thanh danh, lúc đó pháp lực cũng có thể tiến thêm một bậc, hơn nữa phúc duyên có được sau khi hoàn thành thiên địa đại kiếp, người khác không thể cướp đi được." Thân Công Báo một đôi mắt nhỏ tinh anh nhìn Viên Hồng từ trên xuống dưới một lượt, trước đó y biết Viên Hồng và Mai Sơn Lục Quái khác đều là sơn tinh hóa thành, bản thân có thể tu luyện đến trình độ hiện tại đã là hết sức rồi, sau này muốn tiến thêm một bước lại không có bất kỳ cơ hội nào.

Lần này nếu lấy phúc duyên như vậy làm trao đổi, hẳn sẽ không dễ dàng từ chối.

Viên Hồng sau khi nghe lời của Thân Công Báo, biểu cảm trên mặt cũng âm tình bất định. 46.

Là lão đại của Mai Sơn Lục Quái, tự nhiên y biết tình cảnh khó khăn của mấy huynh đệ, vì bản thân là sơn tinh nên pháp lực tu vi vẫn luôn khó có đột phá, nếu lợi dụng phúc duyên mà thiên địa đại kiếp lần này mang lại, thật sự có khả năng giúp y tiến thêm một bước thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Viên Hồng có chút kỳ vọng, nhưng dù sao cũng đã tu luyện nhiều năm như vậy, làm người không thể quyết định vội vàng như vậy, huống hồ điều này cũng quyết định tương lai của

mấy huynh đệ.

“Quốc sư đại nhân, chuyện của ngài dù ta ở trong núi sâu cũng có nghe qua, chuyện này quá trọng đại, ta phải thương lượng với mấy huynh đệ, không biết Quốc sư đại nhân có bằng lòng không?” “Điều này tự nhiên, Viên Hồng tâm hệ huynh đệ như vậy, quả nhiên không hổ có tu vi cường đại như vậy.” Quốc sư Thân Công Báo thấy Viên Hồng không trực tiếp từ chối thỉnh cầu, biết chuyện này gần như có thể thành, còn lại chỉ là ý kiến của mấy huynh đệ kia.

Quốc sư Thân Công Báo vô cùng tự tin, bởi vì y biết Mai Sơn Lục Quái sẽ không từ chối sự cám dỗ như vậy.

Thời gian trôi nhanh, không lâu sau đã thấy trong núi sâu có bảy đạo hồng quang bay về phía chân trời, nếu có người khác biết đại khái chân tướng sự việc, vậy sẽ hiểu bảy đạo hồng quang này chính là bay về phía chiến trường Tuyệt Long Lĩnh. ...

Bên kia Mai Sơn Lục Quái tạm không nói, bên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh lại vô cùng thảm liệt.

Trong quân đội phàm nhân, đại quân Ân Thương đang đại chiến với đại quân Tây Kỳ.

Chương 836

Binh sĩ của đại quân Ân Thương viễn chinh có Hoàng Kim Đạo Binh của Vương Ma giúp đỡ, cộng thêm trước đó Dương Sâm dùng Tích Địa Châu thi triển từng đạo thần thông uy lực cực lớn, tức thì khiến binh sĩ của đại quân Tây Kỳ mất đi dũng khí chiến đấu giết địch.

Nhưng tình huống này không kéo dài được bao lâu, nhanh chóng bên phía đại quân Tây Kỳ cũng có thần thông xuất hiện, giúp binh sĩ của đại quân Tây Kỳ ổn định cục diện.

Có thể thấy từng cây thụ nhân khổng lồ bắt đầu giao chiến với những Hoàng Kim Đạo Binh đó, những thụ nhân này hẳn cũng là một loại đạo binh, uy lực cũng vô cùng lớn. 47.

Có đối thủ tương đương, Hoàng Kim Đạo Binh cũng khó có thể tiếp tục càn quét, chỉ đành triền đấu với những thụ nhân này.

Vương Ma bên kia nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên sắc mặt tái mét, vừa triệu hồi ra nhiều Hoàng Kim Đạo Binh như vậy, kết quả lại bị tu đạo giả bên phía Tây Kỳ cản lại, sao có thể vui mừng?

Nhưng hiện tại Vương Ma lại biết đây không phải là lúc quản những chuyện này, bởi vì đối thủ của y Hàn Độc Long quan trọng hơn.

“Chết đi, Hàn Độc Long!

Đừng tưởng rằng kích phát sức mạnh của bản mệnh kim đan trong cơ thể là có thể đánh bại huynh đệ ta liên thủ.

Phải biết rằng bản mệnh kim đan trong cơ thể ngươi vốn không phải do tu vi mà có, đó là bản mệnh kim đan do Thượng Cổ Man Long

để lại.

Ngươi có được sức mạnh của cảnh giới cao, nhưng lại không thể phát huy ra thực lực tương ứng của cảnh giới đó!" Vương Ma nhìn Hàn Độc Long thần uy hách hách một bộ tư thái thiên hạ vô địch, lạnh lùng nói.

"Ha ha, vậy thì sao?

Giết các ngươi chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Hàn Độc Long cảm thấy lúc này mình rất tốt, sau khi một lần nữa sử dụng sức mạnh của bản mệnh kim đan trong cơ thể, mức độ nắm giữ sức mạnh của hắn ngày càng sâu sắc.

Đây không phải là sức mạnh của hắn, nhưng dưới sự tương thông, đối với sự tiến bộ của thực lực và thần thông của bản thân Hàn Độc Long cũng là điều hiển nhiên.

Đây chính là phúc duyên của thiên địa đại kiếp, những người tham gia vào trận thiên địa đại kiếp này, có người khí số không đủ, trong nháy mắt đã trở thành một đạo hồn phách trên Phong Thần Bảng, có người khí số cường đại, có thể khiến tu vi của mình càng mạnh hơn, không sợ đối thủ khác tìm phiền phức.

Hàn Độc Long cho rằng khí số của mình đủ mạnh, không cần sợ hãi những người khác.

Nhưng chuyện này chung quy không phải là tốt, Hàn Độc Long biết chỉ có phá vỡ được khốn cảnh trước mắt, mới có thể nói đến khí số hư vô phiêu miểu.

"Ta hiện tại đã nắm giữ sức mạnh của bản mệnh kim đan thêm một bước nữa, tuy không phải là sức mạnh của ta, nhưng lại vô cùng cường đại, Vương Ma các ngươi không phải là đối thủ của ta!" Hàn Độc Long vẫn vô cùng lạnh lùng ngạo mạn, không hề coi bại tướng

dưới tay mình Vương Ma ra gì, dù đối thủ của hắn là hai người liên thủ.

Vương Ma và Dương Sâm sắc mặt đều không tốt, vô cùng lạnh lùng.

Hai huynh đệ liên thủ muốn đánh bại Hàn Độc Long này, kết quả không ngờ tên tiểu tử này sau khi có được bản mệnh kim đan của Thượng Cổ Man Long lại kiêu ngạo như vậy, thật đáng ghét.

"Nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể đưa ngươi lên Phong Thần Đài!" Dương Sâm liếc nhìn Hàn Độc Long đang mặc áo giáp nanh đen, rồi dùng pháp bảo Tích Địa Châu của mình đánh ra một đạo thất luyện về phía Hàn Độc Long.

Oanh long oanh long!

Đòn tấn công lần này của Dương Sâm vô cùng mạnh mẽ, nếu là Hàn Độc Long trước đây muốn chống đỡ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng bây giờ Hàn Độc Long lại vô cùng kiêu ngạo, lập tức hướng về đạo thất luyện đang lao tới mà đấm một quyền.

Vương Ma thấy vậy không nhịn được mà chế giễu một tiếng cuồng vọng, phải biết rằng thần thông của huynh đệ Dương Sâm của y mạnh mẽ đến nhường nào, lại dám trực tiếp đối đầu với uy lực của thần thông, thật sự là coi thường họ.

Oanh long… Hàn Độc Long long trảo nắm thành hình quyền, trực tiếp một quyền đánh vào đạo thất luyện của Tích Địa Châu, tức thì ánh sáng rực rỡ, rồi trong ánh mắt không thể tin nổi của Dương Sâm và Vương Ma, Hàn Độc Long trực tiếp một quyền đánh tan đạo thất luyện do Tích Địa Châu kích phát ra.

Làm xong tất cả, Hàn Độc Long lạnh lùng nhìn Dương Sâm và

Vương Ma trước mặt, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của hai người, trong mắt y hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ của mình, trong lòng tự nhiên vô cùng đắc ý.

"Hừ, xem ra ta đã coi thường ngươi rồi, sức mạnh ngươi sử dụng tuy không phải của ngươi, nhưng lại đủ mạnh để uy hiếp đến hai huynh đệ chúng ta!" Là đối thủ, Vương Ma và Dương Sâm nhìn thấy Hàn Độc Long mạnh mẽ như vậy, một cảm giác nguy cơ dâng lên, vì vậy cũng không khách khí nữa mà trực tiếp phát động tấn công.

Oanh long oanh long!

Vương Ma thúc giục Khai Thiên Châu, từng đạo quang tuyến như khai thiên lập địa, cố gắng áp chế Hàn Độc Long này.

Dương Sâm bên kia cũng vậy, pháp bảo Tích Địa Châu nặng vô cùng, dù pháp lực của Hàn Độc Long hiện tại đã tăng cường không ít, đối mặt với pháp bảo như vậy cũng có thể xảy ra một sơ suất mà bị thương.

Hai người cũng biết, trước đó Hàn Độc Long tuy trông chỉ một quyền đấu pháp với thần thông của Dương Sâm, nhưng trong đó hiển nhiên Hàn Độc Long đã tốn không ít công phu, nếu không tuyệt đối sẽ không làm được dễ dàng như vậy.

Nếu suy đoán này sai, vậy thì với thực lực hiện tại của Hàn Độc Long, trực tiếp giết chết họ cũng được rồi, cần gì phải đánh đến bây giờ lãng phí thời gian?

Hàn Độc Long đối mặt với sự tấn công của Dương Sâm và Vương Ma có thể chống đỡ một cách dễ dàng, đồng thời cũng đang tìm cơ hội phản công.

Bề ngoài tuy trông không vội vàng, nhưng thực tế lại không phải vậy, bởi vì Hàn Độc Long hiểu rằng trạng thái hiện tại của mình

không đặc biệt mạnh mẽ, cũng không thể kéo dài mãi được.

Trong một thời gian nhất định không thể đánh bại đối thủ, vậy sau khi thời gian đó qua đi, thực lực không chỉ sẽ trở lại mức trước đó, mà còn sẽ xuất hiện một số triệu chứng suy yếu nhất định, đây là di chứng khó tránh khỏi sau khi mượn sức mạnh của người khác.

"He he, ta sớm đã nhìn ra rồi, trạng thái hiện tại của ngươi không thể kéo dài mãi được, chỉ cần ta kéo ngươi lại, đợi đến lúc đó tự nhiên cũng muộn rồi." Vương Ma đắc ý nói, đồng thời cũng triệu hồi ra hai con rối Mộc Chi Đại Đạo để can nhiễu Hàn Độc Long tấn công.

"Xoạt!" Hai con rối Mộc Chi Đại Đạo như thân cây trực tiếp bị long trảo nanh đen mạnh mẽ của Hàn Độc Long cắt thành củi, nhìn thấy vậy, sắc mặt Vương Ma tức thì âm trầm đi mấy phần.

Y và Dương Sâm cũng không thể không áp dụng chiến thuật này, đối mặt với Hàn Độc Long thực lực tăng cường tự nhiên có thể kéo dài, nhưng không thể ở lúc Hàn Độc Long mạnh nhất mà chính diện giao phong, đó không phải là hành vi lý trí.

Dương Sâm bên kia cũng là tu đạo giả của Cửu Long Đảo, tự nhiên hiểu suy nghĩ của huynh đệ Vương Ma, cũng không có bất kỳ phản đối nào, bởi vì hiện tại y cũng cảm thấy Hàn Độc Long có chút khó giải quyết, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian với đối phương, chờ đợi sức mạnh không thuộc về Hàn Độc Long kia tan đi, đó chính là ngày chết của hắn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Dương Sâm càng lạnh thêm mấy phần, nhìn Hàn Độc Long như đang nhìn một người chết.

Hàn Độc Long bên kia cũng vô cùng không cam lòng, bởi vì hắn biết nếu hai người này có ý định giao chiến với mình, không chọn đối đầu trực diện thì thật sự có thể kéo đến chết mình.

Nhưng đây không phải là điều Hàn Độc Long muốn thấy, hắn đã hao phí một cái giá lớn như vậy mới sử dụng được sức mạnh trong bản mệnh kim đan, tự nhiên là phải đánh bại họ.

Nếu không thể phát huy tác dụng tương ứng, tự nhiên là không được.

"Lẽ nào chỉ có thể dùng chiêu đó sao?" Hàn Độc Long trong lòng có chút do dự, nhưng trận chiến hiện tại vô cùng kịch liệt, nếu không đánh bại được Dương Sâm và Vương Ma, vậy thì tác dụng của hắn đối với toàn bộ chiến cục cũng không lớn, thậm chí sau khi sức mạnh tiêu tan sẽ phải đối mặt với một đòn tấn công liều mạng!

Lúc đó Hàn Độc Long không mạnh như bây giờ, có khả năng sẽ bị giết chết ngay lập tức!

Đây cũng là mục đích kéo dài thời gian của Vương Ma và Dương Sâm, kéo thời gian càng lâu, lúc đó đánh giết Hàn Độc Long càng dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Hàn Độc Long cảm thấy không thể tiếp tục ngồi chờ chết được nữa, cho nên không chút do dự mà sử dụng một bí thuật thần thông!

"Oanh oanh oanh!" Chỉ thấy bầu trời xung quanh Hàn Độc Long đột nhiên vang lên tiếng sấm lớn, đồng thời cơ thể Hàn Độc Long cũng có sự thay đổi vô cùng lớn.

Chương 837

Ví như giữa mi tâm của Hàn Độc Long cũng mọc ra con mắt thứ ba!

Lúc này, Hàn Độc Long không biết đã sử dụng thần thông gì, không chỉ khí tức trên người trở nên cường đại hơn, mà giữa mi tâm còn mọc ra con mắt thứ ba.

Nhưng Hàn Độc Long không phải là Dương Tiễn, con mắt thứ ba của hắn và con mắt thứ ba của Dương Tiễn đều do thần thông hóa thành.

Chỉ cần thần thông đủ mạnh mẽ, là có thể khiến con mắt thứ ba này trở thành con mắt thực sự, đồng thời cũng có thể phát huy ra thần thông càng thêm cường đại.

Hiện tại Hàn Độc Long chỉ lợi dụng sức mạnh của bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long để cưỡng ép thôi động con mắt thứ ba, chứ không phải tu luyện ra con mắt thứ ba vĩnh viễn.

Nhưng dù vậy, cũng khiến Hàn Độc Long trở nên vô cùng cường đại, làm cho Vương Ma và Dương Sâm vô cùng kiêng dè.

"Hừ, hai kẻ giấu đầu hở đuôi các ngươi, bây giờ chịu chết cho ta!" Cảm nhận được sức mạnh cường đại trong cơ thể, Hàn Độc Long lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Ma và Dương Sâm, sau đó cả người hóa thành một đạo tàn ảnh đen kịt, tấn công về phía Dương Sâm và Vương Ma.

Vương Ma vừa thấy Hàn Độc Long sử dụng át chủ bài vô danh, liền cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, hiểu rằng không thể đối đầu trực diện.

Nhưng bây giờ không còn tùy Vương Ma lựa chọn nữa rồi, hắn đang định tránh đi mũi nhọn của Hàn Độc Long, lại phát hiện dù né tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi đòn tấn công của đối phương.

Ông ông ông!

Khi Vương Ma nhìn thấy con mắt thứ ba trên trán Hàn Độc Long mới sững sờ, hiểu ra hiệu quả cường đại mà thần thông con mắt thứ ba này mang lại.

Thực ra trong thế giới của tu đạo giả, các lời đồn về thần thông con mắt thứ ba rất nhiều, có người nói nó giống như Thượng Cổ Long Vương, một mắt nhìn thấu vị lai, có người lại nói con mắt thứ ba ẩn chứa một tia tinh túy của khai thiên tích địa, có thể mô phỏng một tia uy năng khai thiên của Bàn Cổ đại thần, cũng có con mắt thứ ba có thể nhìn thấu hư vọng và huyễn thuật, không sợ sự xâm thực của Cửu U Minh Giới.

Tóm lại, có rất nhiều lời đồn về thần thông con mắt thứ ba này, nhưng bất kể thế nào, mọi người đều thống nhất thừa nhận rằng con mắt thứ ba vô cùng cường đại, mặc dù thần thông không giống nhau, nhưng uy lực lại cực lớn vô cùng.

Dương Tiễn trước đó đã chứng minh điểm này, bằng vào thần thông Thiên Nhãn cường đại, đã trực tiếp chém giết Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh quỷ dị vô cùng.

Hiện tại Hàn Độc Long tuy chỉ tạm thời sử dụng thần thông cường đại như vậy, nhưng uy lực phát huy ra cũng vô cùng to lớn.

Khi Vương Ma nhận ra con mắt thứ ba cường đại kia của Hàn Độc Long thì đã muộn.

Hàn Độc Long chớp lấy cơ hội, trực tiếp dùng long trảo đen kịt sắc bén tấn công Vương Ma.

Vương Ma không kịp phản ứng, trực tiếp bị một trảo đánh bay, cả người như diều đứt dây bay ra ngoài, máu tươi phun ra từ miệng còn chưa rơi xuống đã bị sức mạnh cường đại ẩn chứa trong không trung chấn thành sương máu.

Dương Sâm ở bên cạnh vội vàng chạy tới đỡ lấy Vương Ma, lấy đan dược ra cho Vương Ma uống.

Hàn Độc Long bên kia khó khăn lắm mới chiếm được thế thượng phong, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tấn công?

Càng không thể nhìn Dương Sâm chữa thương cho Vương Ma, hai người đều là tu đạo giả thực lực cường đại, nếu lần này không giải quyết được, đến lúc bị họ trốn thoát thì sẽ vô cùng bất lợi.

"Ngươi cũng chết đi!" Long trảo đen kịt sắc bén của Hàn Độc Long trở nên càng thêm sắc bén, thực lực cả người cũng trở nên vô cùng cường đại, Dương Sâm đối mặt với hắn sắc mặt cũng biến đổi.

"Phụt a!" Dương Sâm trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt cũng trở nên vô cùng u ám, rõ ràng bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng lúc này Dương Sâm lại biết không phải là lúc rút lui, Hàn Độc Long đối diện không biết đã sử dụng thần thông gì, pháp lực lại lần nữa tăng vọt, thần thông sử dụng cũng trở nên lợi hại hơn.

Nếu bỏ chạy trong tình huống này, không nghi ngờ gì là cho đối thủ cơ hội để phát động tấn công lần nữa.

Dựa vào tốc độ kinh người vừa rồi của Hàn Độc Long, muốn bỏ chạy là một việc vô cùng khó khăn.

Trong lúc Dương Sâm đang suy nghĩ bước tiếp theo phải làm gì, Hàn Độc Long lại một lần nữa tấn công hắn.

"Đáng ghét, nếu đã như vậy, huynh đệ hai người bọn ta cũng phải

tung át chủ bài ra rồi!" Dương Sâm và Vương Ma đối mặt với Hàn Độc Long đang dồn ép từng bước, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng tức giận, đối thủ vốn tưởng có thể dễ dàng bắt giữ lại trở nên cường đại như vậy, làm sao có thể để hắn dễ chịu!

Vì vậy trong tình huống này, họ cũng lần lượt tung ra át chủ bài của mình.

Cái gọi là hậu thủ và át chủ bài tự nhiên không thể tùy tiện tung ra, một khi sử dụng có thể đồng nghĩa với việc đồng quy vu tận.

Trong tình huống bình thường Dương Sâm và Vương Ma không muốn sử dụng át chủ bài như vậy, nhưng bây giờ đã khác, thực lực của Hàn Độc Long quá mức cường đại, hai huynh đệ cũng không có tự tin có thể tiếp tục kéo dài với đối phương, vì vậy để tự vệ chỉ có thể sử dụng át chủ bài!

"Hùng!" Có thể thấy Dương Sâm và Vương Ma khi đối mặt với cuộc tấn công của Hàn Độc Long, đã lần lượt sử dụng một đạo pháp quyết, tức thì trên người hai người bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt, đồng thời thực lực cũng tăng vọt, hai mắt cũng lộ ra quang mang khiến người ta kinh hãi.

"Hàn Độc Long, là ngươi ép bọn ta!" Hai huynh đệ gào thét một tiếng, tựa như điên cuồng, trực tiếp giao chiến với Hàn Độc Long.

Hàn Độc Long biết họ đã sử dụng át chủ bài của mình, nhưng không hề cảm thấy sợ hãi, sau khi sử dụng hậu thủ không chỉ thực lực tạm thời trở nên cường đại hơn, mà tâm cảnh cũng xảy ra biến hóa, không sợ bất kỳ đối thủ nào, chỉ cần chiến đấu một trận thống khoái!

Đông đông đông!

Ba người cứ thế triển khai hỗn chiến, trên đầu Vương Ma và

Dương Sâm mỗi người đều lơ lửng một pháp bảo, chính là pháp bảo Khai Thiên Châu và Tích Địa Châu, hai pháp bảo này lần lượt tỏa ra từng đạo khí tức rủ xuống, vừa bảo vệ Dương Sâm và Vương Ma, vừa ẩn chứa sức tấn công cường đại.

Đối thủ Hàn Độc Long tuy không sử dụng pháp bảo nào khác, nhưng con mắt thứ ba đen kịt trên trán lại uy năng vô cùng, luôn có thể ngay lập tức nhìn thấu sát chiêu của Dương Sâm và Vương Ma, né tránh vào thời khắc mấu chốt, rồi nhân cơ hội đó phát động tấn công.

Trong tình huống như vậy, Dương Sâm và Vương Ma dù có thể khiến Hàn Độc Long rơi vào thế hạ phong cũng không thể đánh bại đối phương ngay lập tức.

Cục diện lại một lần nữa rơi vào bế tắc, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ thật sự sẽ lưỡng bại câu thương.

Dương Sâm và Vương Ma không muốn thật sự mất mạng, báo thù thì đúng là có, nhưng không muốn cả hai đều phải chôn cùng Hàn Độc Long, chẳng phải là hợp ý hắn sao?

Ngay lúc hai người Dương Sâm và Vương Ma định rút lui, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Hàn Độc Long đột nhiên phun ra một mũi tên máu, khí tức đại giảm!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Hàn Độc Long dưới sự liên thủ tấn công của Vương Ma và Dương Sâm đảo Cửu Long, tức thì rơi vào nguy hiểm cực lớn.

May mà Hàn Độc Long đã sử dụng át chủ bài của mình, trong thời gian ngắn thực lực đại tăng, miễn cưỡng áp chế được hai người Vương Ma và Dương Sâm.

Ngay lúc Hàn Độc Long định dùng long trảo đen kịt sắc bén giết

chết hai người, Vương Ma và Dương Sâm lại đồng thời sử dụng bí thuật, thực lực cả người cũng tăng vọt, khiến Hàn Độc Long không có cách nào đánh bại.

"Phụt a!" Hàn Độc Long đối mặt với hai đối thủ cũng sử dụng át chủ bài thần thông, căn bản không phải là đối thủ, sau mấy hiệp giao thủ đã bị Vương Ma và Dương Sâm đánh cho hộc máu.

Vương Ma và Dương Sâm nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Là một tu đạo giả thực lực cường đại, khi đối mặt với thực lực mạnh mẽ vừa rồi của Hàn Độc Long, cũng không khỏi có chút kinh hãi, biết rằng nếu để Hàn Độc Long thật sự nắm giữ được sức mạnh hiện tại, vậy thì huynh đệ bọn họ sẽ không còn cách nào đối phó được nữa.

Vì vậy Vương Ma và Dương Sâm mới không tiếc tổn hao, sử dụng thần thông có di chứng sau này rất lớn để tăng cường thực lực trong thời gian ngắn.

Chương 838

Tuy cái giá phải trả vô cùng lớn, nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ rệt, trước thực lực cường đại, dù là Hàn Độc Long cũng rơi vào nguy cơ.

"Đáng ghét, xem ra hôm nay ta chết chắc rồi!" Hàn Độc Long vì bị thương mà trực tiếp phun máu, đồng thời cũng phát hiện hai đối thủ sau khi thấy mình bị thương hộc máu không những không hề thả lỏng, ngược lại còn ra sức phát động tấn công mạnh mẽ hơn.

Dưới điều kiện như vậy, Hàn Độc Long thật sự chỉ còn lại con đường chết mà thôi, trừ phi hắn có thể tung ra sức mạnh cường đại hơn.

Nhưng làm như vậy vô cùng khó khăn, Hàn Độc Long đã hai lần cưỡng ép tăng cường sức mạnh, trong tình huống sức mạnh đã bị thấu chi, Hàn Độc Long cơ bản không thể sống sót dưới sự liên thủ tấn công của Vương Ma và Dương Sâm, mà cũng sẽ vì sử dụng sức mạnh quá độ mà binh giải trước thời hạn.

Nhưng bây giờ Hàn Độc Long không quản được nhiều như vậy nữa, để có thể đánh bại hai kẻ tử địch Vương Ma và Dương Sâm để sống sót, hắn bắt buộc phải liều cả mạng!

"Bản mệnh kim đan, thiêu đốt đi!" Để có thể đánh bại Vương Ma và Dương Sâm, Hàn Độc Long không chút do dự đốt cháy bản mệnh kim đan Thượng Cổ Man Long trong cơ thể, tức thì một luồng pháp lực cổ xưa tinh thuần tràn ngập trong cơ thể Hàn Độc Long.

Vốn dĩ Hàn Độc Long dựa vào sức mạnh trong bản mệnh kim đan để có được thực lực cường đại như vậy trong thời gian ngắn, bây giờ lại càng là hành động đốt cháy giai đoạn, cưỡng ép phân giải sức

mạnh trong bản mệnh kim đan, những sức mạnh cường đại này không còn bị trói buộc bắt đầu tán loạn trong cơ thể Hàn Độc Long.

Nếu bây giờ Hàn Độc Long không đang giao chiến với người khác, vậy thì có lẽ tiếp theo sẽ bị sức mạnh cường đại trong cơ thể làm cho nổ tung.

Nhưng bây giờ Hàn Độc Long chủ động làm vậy là để liều mạng với Dương Sâm và Vương Ma, ngay cả mạng cũng không cần nữa, vậy thì hành động điên cuồng như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Khi cảm giác cơ thể sắp bị sức mạnh sau khi kim đan thiêu đốt làm cho nổ tung, sức mạnh của Hàn Độc Long lại lần nữa tăng lên một bậc, bắt đầu phát động tấn công đối với Dương Sâm và Vương Ma.

Phịch!

Phịch!

Vương Ma và Dương Sâm đều bị đánh bay ra ngoài, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau, vạn lần không ngờ Hàn Độc Long lại còn có sức mạnh để đối phó.

"Cẩn thận, hắn muốn liều mạng rồi, sức mạnh bây giờ vô cùng cổ quái, có thể là hồi quang phản chiếu!" "Đúng vậy, quả thực phải cẩn thận hắn hồi quang phản chiếu rồi cưỡng ép đồng quy vu tận với chúng ta!" Hai tu đạo giả Vương Ma và Dương Sâm không chỉ thực lực cường đại mà sự phối hợp cũng vô cùng ăn ý, người bình thường thật sự không phải là đối thủ của họ.

Nhưng Hàn Độc Long không quan tâm những điều đó, nhìn hai người họ rồi tung một quyền tới.

Vương Ma trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, có pháp bảo hộ thể, sức mạnh của đối phương có cường đại đến đâu, chỉ cần không phá vỡ

được pháp bảo hộ thể, vậy thì tự nhiên vô cùng an toàn.

Đồng thời trong lòng Vương Ma cũng thở phào một hơi, cho rằng những lo lắng vừa rồi là lãng phí biểu cảm, vì hôm nay bất kể thế nào Hàn Độc Long cũng chắc chắn phải chết.

Dương Sâm ở bên kia tuy vô cùng cảnh giác, nhưng cũng có suy nghĩ tương tự.

Nhưng rất nhanh, bất kể là Vương Ma hay Dương Sâm đều phải thu lại suy nghĩ đó, vì sức mạnh hiện tại của Hàn Độc Long thực sự quá mức cường đại.

Chỉ thấy Hàn Độc Long một quyền đánh lên pháp bảo hộ thể Khai Thiên Châu của Vương Ma, một tiếng "rắc" vang lên, bề mặt pháp bảo Khai Thiên Châu lại xuất hiện một vết nứt.

"Chết tiệt!" Vương Ma cảm thấy pháp bảo của mình bị Hàn Độc Long đánh hư hỏng, tức thì hét lên một tiếng, tung một quyền ấn về phía Hàn Độc Long.

Quyền ấn trông bình thường không có gì lạ, nhưng lại ẩn chứa thần thông cường đại, bất kỳ tu đạo giả nào bị quyền ấn đánh trúng đều phải chịu thiệt thòi lớn.

Đáng tiếc, một quyền ấn như vậy trước mặt Hàn Độc Long lại không đáng xem, chỉ thấy trên long trảo đen kịt sắc bén của Hàn Độc Long phủ một tầng hỏa diễm đen kịt, cứ thế trực tiếp thiêu quyền ấn mà Vương Ma thi triển thành tro bụi. 48.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên cũng khiến Vương Ma kinh hãi khiếp sợ, vạn lần không ngờ Hàn Độc Long ngoài việc sở hữu sức mạnh phá hỏng pháp bảo, còn có hỏa diễm cường đại như vậy.

Hàn Độc Long nhanh chóng gạt bỏ phẫn nộ, vì hắn lại một lần nữa phát động tấn công.

Dương Sâm ở bên cạnh nhìn chuẩn cơ hội, dưới sự bảo vệ của pháp bảo Tích Địa Châu, tung một quyền về phía Hàn Độc Long.

Mục đích của Dương Sâm rất rõ ràng, đó là cùng Vương Ma duy trì liên thủ liên tục, không cho Hàn Độc Long có cơ hội đánh bại từng người một.

"Keng!" Nắm đấm của Hàn Độc Long và Dương Sâm va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại va đập, cả hai người đều bị một luồng sức mạnh bùng nổ hất bay ra ngoài.

Hàn Độc Long không ngờ Dương Sâm lại có thể nắm bắt thời cơ tốt đến vậy, khiến hắn từ đầu đến cuối không có cơ hội.

Đồng thời Hàn Độc Long cũng xem xét nội bộ cơ thể mình, phát hiện nhiều nơi trong nhục thân đã bị sức mạnh của bản mệnh kim đan làm tổn hại, tuy không chết nhưng cũng là tạm thời.

"Xem ra hôm nay không chết không được rồi!" Hàn Độc Long hít sâu một hơi, đồng thời lạnh lùng nhìn hai người Dương Sâm và Vương Ma, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu được dẫn dắt về một hướng.

"Vù vù vù!" Trong khoảnh khắc, Hàn Độc Long cảm giác mình hóa thành hư không, hư không lại hóa thành chính mình, sau đó dưới sự cảm ngộ sức mạnh như vậy, cả người Hàn Độc Long hóa thành một đạo Hư Không Tê Liệt Trảo sắc bén, vồ về phía Vương Ma và Dương Sâm!

Lúc này Hàn Độc Long đang liều mạng tập trung sức mạnh, lại lĩnh ngộ được sức mạnh cường đại vào thời khắc nguy hiểm này, tức thì hóa thân thành Hư Không Tê Liệt Trảo, tấn công về phía Vương Ma và Dương Sâm.

Vương Ma và Dương Sâm tự nhiên không dám khinh suất, tất

nhiên toàn lực phòng thủ hoặc cố gắng né tránh đòn tấn công này.

Vù vù vù!

Một bóng đen xuyên qua Dương Sâm và Vương Ma, ngay sau đó trong mắt cả hai trước tiên xuất hiện một chút mê mang, rồi đến vẻ mặt không thể tin nổi!

Nhưng bây giờ muốn phản ứng đã muộn, pháp bảo hộ thân trên đỉnh đầu Vương Ma và Dương Sâm kêu "rắc" một tiếng rồi vỡ nát, đồng thời Vương Ma và Dương Sâm cũng tắt thở bỏ mình!

Cùng lúc đó, Hàn Độc Long thi triển đòn tấn công cuối cùng cũng rơi từ trên không trung xuống, áo giáp đen kịt sắc bén vốn khoác trên người, lúc này bắt đầu như bị phong hóa, tan rã từ giữa không trung.

Nhìn bộ dạng này, Hàn Độc Long rõ ràng đang chết dần.

Một lúc sau, thi thể của Hàn Độc Long không còn tìm thấy nữa, hắn cũng đã chết hoàn toàn.

Cùng chết còn có Vương Ma và Dương Sâm, bất kể thế nào họ cũng không ngờ vào thời khắc cuối cùng Hàn Độc Long lại phát động một đòn tấn công uy lực lớn đến như vậy, khiến họ không kịp trở tay và bị đánh chết ngay lập tức.

Hàn Độc Long tử vong!

Vương Ma, Dương Sâm tử vong!

"Không!" Nhìn thấy cảnh này, người đau khổ nhất tự nhiên là Cao Hữu Cán, bất kể thế nào hắn cũng không ngờ hai huynh đệ liên thủ đối phó một người, kết quả bây giờ cả ba người lại đồng quy vu tận.

Kết quả này, không chỉ không báo được thù, mà còn không thể thắng!

Hiện tại Cửu Long Đảo Tứ Thánh chỉ còn lại một mình Cao Hữu

Cán, có thể nói là cô đơn lẻ loi.

Đối thủ của hắn là Long Tu Hổ lúc này cũng thở dài một tiếng, vì huynh đệ của hắn là Hàn Độc Long cũng đã chết, bây giờ hắn cũng chỉ còn lại một mình, không biết phải làm sao cho phải.

"Đều tại các ngươi, bây giờ để ta một mình báo thù cho mọi người!" Cái gọi là oan oan tương báo đến bao giờ mới hết, điều Cao Hữu Cán quan tâm nhất chính là huynh đệ của mình, bây giờ thấy các huynh đệ đều đã ra đi, trong lòng tự nhiên không còn lưu luyến gì khác, lập tức phát động cuộc tấn công dồn dập về phía Long Tu Hổ.

Chương 839

"Ầm ầm ầm!" Cao Hữu Cán tay cầm Hỗn Nguyên Bảo Châu, pháp lực cuồn cuộn không dứt, có thể hao tổn với Long Tu Hổ đến cùng.

Nhưng thực lực của Long Tu Hổ cũng vô cùng cường đại, nếu không như vậy, sao có thể sống đến hôm nay?

Chỉ thấy xung quanh Long Tu Hổ lượn lờ hư ảnh của một con hổ trắng và một con rồng xanh, phảng phất hóa thành âm dương lưỡng nghi, tràn đầy các loại uy năng huyền ảo.

"Đi!" Long Tu Hổ đối mặt với cuộc tấn công mãnh liệt như vậy của Cao Hữu Cán tự nhiên không thể thờ ơ, huống hồ huynh đệ của hắn Hàn Độc Long cũng đã chết, trong lòng cũng nén một hơi giận, tự nhiên không thể nhẫn nhịn.

Chỉ thấy Long Tu Hổ chậm rãi phun ra một chữ, pháp quyết trong tay thi triển ra, tức thì hai hư ảnh bạch hổ và thanh long xông về phía Cao Hữu Cán.

Cao Hữu Cán cũng không phải dạng vừa, lúc này hai huynh đệ đã lên Phong Thần Đài, một lòng chỉ muốn báo thù, trong tình huống này căn bản không ai có thể chống cự.

Thần thú Toan Nghê trong cơ thể sôi trào, uy năng của Hỗn Nguyên Bảo Châu cũng được triển khai toàn bộ, phóng ra từng đạo thất luyện.

Cuối cùng, hai hư ảnh bạch hổ và thanh long va chạm vào nhau, hư ảnh bạch hổ sở hữu sức mạnh thuộc tính Kim, mang theo sát phạt chi khí, vô cùng đáng sợ.

Thanh long ẩn chứa sức mạnh thuộc tính Mộc, sức mạnh sinh sôi

không ngừng, khiến người ta không biết phải đánh bại thế nào.

Sức mạnh của hai hư ảnh bạch hổ và thanh long tự nhiên vô cùng cường đại, đổi lại là các tu đạo giả khác tự nhiên không thể hoàn toàn chống đỡ.

Nhưng trước mặt Cao Hữu Cán lại không đáng xem, chỉ thấy trên trán hắn mọc ra một chiếc sừng độc, đồng thời pháp bảo Hỗn Nguyên Bảo Châu cũng phóng ra bảo quang cường đại, trong khoảnh khắc bao phủ hai hư ảnh bạch hổ và thanh long.

Trong mắt người khác, hai hư ảnh uy lực cực lớn, bây giờ trước mặt thần thông cường đại của Cao Hữu Cán lại tan tành mây khói.

Long Tu Hổ thấy Cao Hữu Cán thần dũng như vậy lại không nói nhiều, trở tay vẫy một cái, tức thì hai hư ảnh bạch hổ và thanh long vốn bị áp chế lại quay về bên cạnh hắn, nhưng có thể thấy rõ ràng cả hư ảnh bạch hổ và hư ảnh thanh long đều xuất hiện tình trạng khí tức suy yếu ở mức độ khác nhau.

Thực lực cường đại của Cao Hữu Cán, người bình thường khó có thể là đối thủ.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng dùng tuyệt chiêu của ta thôi!" Long Tu Hổ thấy hai người huynh đệ tốt đều đã chết, cũng không còn gì phải kiêng dè, sau khi thi triển một pháp quyết tức thì dung hợp hư ảnh thanh long và hư ảnh bạch hổ vào trong cơ thể mình.

Tình huống này không bình thường, phải biết rằng trước đây Long Tu Hổ đều sử dụng hư ảnh bạch hổ và hư ảnh thanh long để tấn công riêng lẻ, bây giờ lại dung nạp hai hư ảnh vào trong cơ thể mình.

Long Tu Hổ làm vậy tự nhiên có mục đích của hắn, lúc này hắn sau khi dung nạp hai hư ảnh bạch hổ và thanh long, tức thì cảm giác mình đã nắm giữ được sức mạnh thuộc tính Kim và thuộc tính Mộc

trong thiên địa ngũ hành, giống như không gì không thể làm được.

Nhưng rất nhanh Long Tu Hổ đã tỉnh táo lại, biết rằng đây chỉ là ảo giác, không thể xem là thật, nhưng hắn đã sở hữu một phần uy năng của bạch hổ và thanh long, cung cấp nhục thân làm vật chứa cho hai bản nguyên sức mạnh cường đại này để có thể phát huy ra sức mạnh cường đại, nhưng cũng phải cẩn thận không để bị lạc lối trong sức mạnh cường đại.

"Hừ, giả thần giả quỷ, hôm nay để ngươi chôn cùng huynh đệ của ta!" Cao Hữu Cán thấy Long Tu Hổ ra vẻ thực lực đại tăng liền hừ lạnh một tiếng, sau đó khống chế Hỗn Nguyên Bảo Châu đánh ra một chùm sáng.

"Ầm ầm!" Sức mạnh của Hỗn Nguyên Bảo Châu uy lực vô cùng, Long Tu Hổ nhìn thấy cũng không dám đỡ cứng, chỉ có thể từ từ lùi lại tấn công để hóa giải đòn tấn công.

Hai người cứ thế lại giao chiến, lần giao thủ này chiêu thức sử dụng càng thêm mộc mạc không hoa mỹ, nhưng lại tràn đầy hiểm nguy, giữa mỗi chiêu mỗi thức đều có thể khiến đối thủ mất mạng, có thể nói tình cảnh của cả hai đều vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ chết.

Vương Ma và Dương Sâm là bài học xương máu, bất kể thế nào cũng không muốn chết một cách không minh bạch.

Bên này đánh càng thêm kịch liệt, những nơi khác trên chiến trường cũng vậy.

"Nạp mạng!" Dương Tiễn và sủng vật Hạo Thiên Khuyển đang giao thủ với một tu đạo giả Tiệt Giáo, Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay hắn hóa thành từng đạo hư ảnh, dễ dàng áp chế đối thủ Tiệt Giáo kia.

Ngũ Hành Đại Pháp Sư Hồng Cẩm cũng vậy, đang tìm cách chiến thắng đối thủ Xiển Giáo trước mặt, đồng thời cũng đang suy tính kế hoạch.

Lúc này trên chiến trường, Hồng Cẩm đang giao thủ với một đệ tử Xiển Giáo, trông hai người đấu ngang tài ngang sức, nhưng vì Hồng Cẩm nương tay, nếu không đối thủ kia đã bị giết chết hoàn toàn.

Hồng Cẩm làm vậy, tự nhiên là vì đã phản bội Tiệt Giáo, muốn đầu thân vào Xiển Giáo.

Nhưng hiện tại Hồng Cẩm lại đang suy tính kế hoạch, tạm thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Hiện tại Hồng Cẩm có hai lựa chọn, một là chờ đợi sau trận đại chiến này tìm cách hỗ trợ đệ tử Xiển Giáo cứu ra Thổ Hành Tôn bị bắt.

Lựa chọn thứ hai là bây giờ bỏ đi, nhân lúc đại chiến đang diễn ra, lập tức đầu quân vào Xiển Giáo.

Nhưng bất kể lựa chọn nào cũng cần một cái đầu danh trạng, chỉ có cống hiến đủ lớn, mới có thể nhận được sự tôn trọng đủ đầy bên phía Xiển Giáo, như vậy chuyện của hắn và Long Cát công chúa mới không bị mọi người phản đối.

Hồng Cẩm tâm tư tinh tế như sợi tóc, đã nghĩ ra vài kế hoạch trông có vẻ không có sơ hở.

Nhưng Hồng Cẩm lại có chút do dự, vì không biết kế hoạch có thật sự thiên y vô phùng không, dù sao cũng có sự tồn tại như Kim Linh Thánh Mẫu, thực lực quá cao, không chừng một mắt đã nhìn thấu kế hoạch.

"Kệ đi, nhất định phải tìm cách rời khỏi Tiệt Giáo, nếu không cứ ở lại đây quá nguy hiểm." Hồng Cẩm bây giờ đã quyết định, bắt buộc

phải sớm rời khỏi đây...

"Ầm ầm!" Trên một chiến trường khác, Kim Linh Thánh Mẫu đối mặt với ba đại Kim Tiên của Xiển Giáo không chút sợ hãi, vẫn cùng ba người họ đánh qua đánh lại.

Ba đại Kim Tiên lần lượt là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân, là ba trong Thập Nhị Kim Tiên, bất kể thế nào họ cũng không ngờ, dù ba người liên thủ không những không đánh bại được Kim Linh Thánh Mẫu, ngược lại còn bị đối thủ áp chế.

"Hừ, ba người các ngươi liên thủ công kích cũng chỉ đến thế thôi, vậy thì hôm nay đi tiễn các ngươi lên đường!" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nhìn ba người Phổ Hiền Chân Nhân một cái, sau đó Phi Kim Kiếm trong tay chém ra một đạo kiếm khí.

Ba người Từ Hàng Đạo Nhân đều cảm nhận được sự cường đại của đạo kiếm khí này, lập tức muốn né tránh, nhưng lại phát hiện dù né tránh thế nào, đạo kiếm khí đó vẫn bám riết không tha.

Tình huống này vô cùng cổ quái, vì Kim Linh Thánh Mẫu chỉ chém ra một đạo kiếm khí, nhưng lại như đang truy đuổi ba Kim Tiên Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang bay theo các hướng khác nhau.

Ba người là Kim Tiên mà đối mặt với đối thủ như vậy, trong lòng cũng vô cùng uất ức, lần trước bị đánh thảm như vậy là khi giao thủ với Triệu Công Minh, tổn thất Quảng Thành Tử có thể nói là thiệt hại nặng nề.

Bây giờ đối mặt với Kim Linh Thánh Mẫu, cũng có cảm giác bất lực, khó tìm được cơ hội đánh bại đối thủ.

Nhưng vào lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu lại đột nhiên có hành

động bất ngờ đối với ba người.

"Hôm nay đến đây thôi, rút lui!" Kim Linh Thánh Mẫu một tiếng ra lệnh, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều bắt đầu rút lui, dù có một số người muốn tiếp tục truy kích, nhưng nghĩ rằng có thể có mai phục nên cũng thôi.

Tuy nhóm người Từ Hàng Đạo Nhân không biết mục đích của Kim Linh Thánh Mẫu, nhưng lại hiểu rằng một trận đại chiến như vậy đã kết thúc.

Sau khi kiểm kê chiến quả lại phát hiện tổn thất của phe mình ngược lại có chút nhỏ hơn, chỉ là quân đội phàm nhân tổn thất tương đối lớn, nhưng điểm này không cần lo lắng, vì rất nhanh sẽ có bộ đội hậu cần đến.

Kể từ khi tin tức đại quân Tây Kỳ bị bao vây được truyền về, Võ Vương Cơ Phát đã đích thân dẫn quân đến, bây giờ chắc cũng sắp đến nơi rồi.

Đến lúc đó hai đội quân hội hợp, đại quân Tây Kỳ mới có thể phát huy ra thực lực chân chính.

Nhưng bất kể là Khương Tử Nha hay Từ Hàng Đạo Nhân, bên kia Văn Thái Sư và sư phụ của ông là Kim Linh Thánh Mẫu cũng có suy nghĩ tương tự, đều đang mong chờ đại quân Tây Kỳ có thể thuận lợi hợp nhất.

"Sư phụ, theo thám tử của con báo cáo, Võ Vương Cơ Phát kia chắc hẳn đang dẫn dắt binh lính còn lại của Tây Kỳ đến đây." Văn Thái Sư lúc này đang báo cáo quân tình cho sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu, đồng thời cũng đang xác nhận kế hoạch có thuận lợi không.

Chương 840

"Không tệ không tệ, Văn Trọng là thống soái trong quân, ta là sư phụ ở đây ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến quân uy của con, ta đi trước đây, đến lúc đó con trực tiếp phát động kế hoạch là được." Kim Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt gật đầu, dường như không nhìn ra được sự vui mừng hay cảm xúc nào khác đối với tin tức này.

Là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, Văn Thái Sư đã sớm quen với thái độ của sư phụ, vì vậy cũng không nói nhiều, vẫn cung kính tiễn Kim Linh Thánh Mẫu ra ngoài.

"Cung tiễn sư phụ!" Đợi Kim Linh Thánh Mẫu rời đi, loại áp lực vô hình kia cuối cùng cũng biến mất, là sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lộ ra một nụ cười, "Không biết ta phải tu luyện bao lâu mới có được tu vi cường đại như sư phụ, một mình độc chiến ba đại Kim Tiên, thật là uy phong a!" "Hừ, sư phụ tự nhiên là tồn tại mạnh nhất bên ta không sai, nhưng cũng phải cẩn thận đối thủ nhắm vào, dù sao Khương Tử Nha thích nhất các loại âm mưu quỷ kế, còn có Nhiên Đăng Đạo Nhân kia, làm việc bất chấp thủ đoạn khiến người ta khó lòng phòng bị, nếu chúng ta sơ suất có thể cũng sẽ trúng bẫy của hắn." Là thống soái đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư lại không lạc quan như sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, ngược lại có chút kiêng dè nói.

Nghe đến cái tên Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng lộ ra vẻ mặt kiêng dè.

Ai cũng biết sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu của họ lợi hại, nhưng lại không dám chắc có thể ngăn cản được thủ đoạn của Nhiên Đăng Đạo Nhân hay không, từ đó có thể thấy thực lực của Nhiên Đăng Đạo Nhân kia quả thực vô cùng cường đại.

Trong lúc bên này bắt đầu suy tính kế hoạch tiếp theo, bên kia Thiên Đình lại náo nhiệt hơn nhiều...

"Tên kia đừng sợ, lại đây đánh với ta một trận!" Chỉ thấy Tam Thái Tử Na Tra đang đuổi theo một con giao long màu đỏ trên không trung Thiên Đình không tha, trong miệng con giao long kia đang ngậm một viên châu màu đỏ rực.

Con giao long màu đỏ rực kia không phải ai khác, chính là Hỏa Long Thú vừa mới gia nhập Thiên Đình, là khí linh của Hỏa Linh Châu cũng được Thiên Đế Tần Hạo coi trọng.

Nhưng thứ mà Tam Thái Tử Na Tra bên kia quan tâm lại không phải là cái này, ngược lại muốn cùng Hỏa Long Thú đánh một trận cho ra trò.

Hỏa Long Thú trước đây ở Hỏa Long Đàm đã chịu thiệt thòi của Na Tra, biết đứa bé trước mặt thần thông quảng đại, không phải là đối thủ có thể chiến thắng.

Đã biết sẽ thua, cớ gì phải đánh chứ?

Lúc này trong Thiên Đình, Tam Thái Tử Na Tra đang truy đuổi Hỏa Long Thú, dường như muốn đánh với nó một trận.

Nhưng rõ ràng Hỏa Long Thú sau khi giao thủ với Na Tra trước đó, không muốn động thủ với hắn nữa, vì biết mình không phải là đối thủ của Na Tra, vì vậy chỉ có thể né tránh.

Na Tra lại không chịu buông tha, tiếp tục truy đuổi Hỏa Long Thú.

"Được rồi, Na Tra và Hỏa Long Thú, hai ngươi đừng náo loạn nữa, ta có nhiệm vụ muốn giao cho các ngươi." Thiên Đế Tần Hạo đứng một bên nhìn, cười lắc đầu nói.

"Xin Thiên Đế đại nhân phân phó." Tuy tính cách Na Tra có chút kiêu ngạo bất tuân và ngang ngược, nhưng bản thân lại rất nể phục

Thiên Đế Tần Hạo, lời của ngài thì nghe theo...

Bên kia Thiên Đế Tần Hạo ở Thiên Đình có động thái mới, bên này Tuyệt Long Lĩnh cũng náo nhiệt không kém.

Sau một thời gian giao chiến, đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ đều rút lui, hai bên trong trận chiến đó tuy đều tổn thất nặng nề, nhưng không phân thắng bại.

Điều kỳ lạ là dù vậy, Kim Linh Thánh Mẫu vẫn án binh bất động, quân sư Khương Tử Nha của đại quân Tây Kỳ đối diện cũng vậy.

Bên Kim Linh Thánh Mẫu có kế hoạch, bên Khương Tử Nha cũng đang chờ Võ Vương dẫn bộ đội hậu cần đến hội quân, vì vậy hai bên cứ thế duy trì sự ăn ý ngầm, không bắt đầu hành động, dù có một số động thái nhỏ và ma sát cũng không nhiều.

"Xem ra mấy ngày nay khá yên ổn, đại quân Ân Thương bên kia cũng bắt đầu lơ là cảnh giác rồi, là một cơ hội tốt để thực hiện kế hoạch." Hồng Cẩm lúc này đang ngồi xếp bằng trong lều, trông như đang nỗ lực tu luyện tăng cường pháp lực, nhưng thực tế lại đang suy nghĩ lúc nào nên hành động.

Trong khoảng thời gian yên bình này, hắn cũng thường xuyên dẫn binh lính đi tuần tra và kiểm tra xem có lính gác ngầm của đại quân Tây Kỳ không.

Đương nhiên, Hồng Cẩm đã sớm phản bội không thể chỉ đơn giản là kiểm tra tuần tra, hắn đang tìm cơ hội để một lần nữa liên lạc với Long Cát công chúa, cũng biết được Võ Vương Cơ Phát sắp dẫn quân đội đến hội quân.

Chỉ cần hội quân thành công, chỉnh hợp xong quân đội, họ sẽ nhân cơ hội tấn công đại quân Ân Thương, đó là cơ hội tốt nhất để cứu Thổ Hành Tôn.

Đối với cơ hội này, Hồng Cẩm tự nhiên không từ chối, hắn cũng biết sự tồn tại của Võ Vương Cơ Phát, nếu sau khi đến có thể thành công cứu ra Thổ Hành Tôn, vậy thì không nghi ngờ gì sẽ khiến Võ Vương Cơ Phát có ấn tượng sâu sắc về hắn, cơ hội như vậy đối với Hồng Cẩm tự nhiên là không thể thiếu.

Hồng Cẩm rõ ràng, muốn làm đào quân, cần phải nhận được sự công nhận của tầng lớp cao tầng đại quân Tây Kỳ, Võ Vương Cơ Phát hiển nhiên là đủ tư cách.

Cho nên bây giờ Hồng Cẩm cần làm là thăm dò rõ ràng nơi Thổ Hành Tôn bị giam giữ, sau đó chờ đợi cơ hội vạn vô nhất thất, đảm bảo kế hoạch thành công.

Đối với điểm này, Hồng Cẩm tự nhiên có tự tin làm được, dù sao thần thông và thiên phú của hắn đều rất mạnh, trong Tiệt Giáo tuy vì tính cách mà không có nhiều bạn bè, nhưng cũng đủ được coi trọng, muốn thăm dò rõ tình hình của Thổ Hành Tôn cũng tương đối đơn giản.

Về phần nơi Thổ Hành Tôn bị giam giữ và lính canh, Hồng Cẩm đã thăm dò rõ ràng, phong ấn trận pháp do Kim Linh Thánh Mẫu thiết lập cũng bị Hồng Cẩm nói cho Long Cát công chúa biết, làm xong mọi việc, Hồng Cẩm ngồi xếp bằng trong lều của mình chuyên tâm tu luyện, chờ đợi cơ hội xuất hiện.

Cùng lúc Hồng Cẩm đang chờ đợi cơ hội, Võ Vương Cơ Phát cũng đã thành công dẫn quân đội đến nơi, hội quân với đại quân Tây Kỳ đang đóng quân bên phía Khương Tử Nha.

“Tham kiến Võ Vương điện hạ!” 49.

Khương Tử Nha và Dương Tiễn cùng những người khác lần lượt ra ngoài nghênh đón Võ Vương Cơ Phát, bên cạnh Đạo Hạnh Thiên Tôn cùng những người khác vì thân phận tôn quý là Kim Tiên nên

không cần hành lễ, nhưng cũng xuất hiện ở đây, để tỏ thành ý.

Võ Vương Cơ Phát là một thanh niên anh tuấn, trông đang ở độ tuổi tráng niên, vô cùng có thủ đoạn, có thể dẫn dắt đại quân Tây Kỳ đi đến ngày hôm nay, bản thân năng lực và đức độ cũng rất đáng được khẳng định.

"Các vị miễn lễ, bản vương dẫn quân đội từ hậu phương đến, nghe nói hiện tại cục diện đang giằng co không dứt, đúng không?" Võ Vương Cơ Phát vừa đến quân doanh, lập tức bắt đầu xử lý vấn đề chiến tranh, đồng thời cũng đang cùng Khương Tử Nha và các cao tầng khác của Tây Kỳ thương lượng nên xử lý trận chiến này như thế nào.

"Hồi bẩm điện hạ, chúng thần trước đó đã giao chiến với đại quân Ân Thương, tuy trông hai bên đều không chiếm được nhiều lợi thế, nhưng đối thủ Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng cường đại, nếu không có ba vị sư huynh của ta giúp đỡ, vậy thì chúng thần cũng khó mà kiên trì đến bây giờ." Quân sư Khương Tử Nha là người thứ hai trong đại quân Tây Kỳ, tự nhiên có tư cách phát biểu.

Nghe Khương Tử Nha báo cáo, trên mặt Võ Vương Cơ Phát cũng lộ ra vẻ khó khăn, dường như không ngờ đối thủ lại mạnh đến vậy, "Chẳng lẽ ba vị Kim Tiên cũng không thể đánh bại Kim Linh Thánh Mẫu sao?" "Ai, quả thực là vậy, thần thông của mấy người chúng ta không đủ, để Võ Vương điện hạ thất vọng rồi." Đạo Hạnh Thiên Tôn ở một bên thở dài nói, tuy trong Thập Nhị Kim Tiên, thần thông và địa vị của họ đều là hàng đầu, nhưng trong nhiều lần giao thủ với Kim Linh Thánh Mẫu lại không chiếm được nhiều lợi thế, ngược lại còn liên tục bị áp chế, khó có sức chống trả.

Điểm này là đối thủ, Đạo Hạnh Thiên Tôn là người khó chịu nhất, dù sao mình cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, kết quả lại gặp

phải đối thủ cường đại như vậy, thực sự khiến ông khó mà chấp nhận.

Vết thương trên người Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại vẫn còn, là do Kim Linh Thánh Mẫu gây ra.

"Các vị không cần vội, Kim Linh Thánh Mẫu có lợi hại đến đâu, cũng chỉ có một người, đã là một người thì chúng ta ắt có cách giải quyết, mấu chốt là làm sao đánh bại đại quân Ân Thương kia, nếu không chúng ta căn bản không thể chiếm lĩnh Triều Ca thành." Võ Vương Cơ Phát đến sau lại nói như vậy.

Khương Tử Nha bên cạnh thấy vậy, bèn nói ra kế hoạch đã thương lượng trước đó với Long Cát công chúa, "Thực không dám giấu, Võ Vương điện hạ, chúng ta đã cài một nội ứng trong đại quân Ân Thương, bây giờ chỉ cần liên hợp tốt với nội ứng là có thể cứu Thổ Hành Tôn ra trước." Võ Vương Cơ Phát nghe đến đây khẽ gật đầu, chậm rãi nói, "Thổ Hành Tôn bị bắt đã quá lâu rồi, chúng ta bắt buộc phải tìm cách cứu ngài ấy ra, nếu không quá bất công với ngài ấy." Theo lời của Võ Vương Cơ Phát, bên Khương Tử Nha bắt đầu kế hoạch.

Cùng lúc đó, đại quân Ân Thương bên kia cũng biết được tin tức Võ Vương Cơ Phát dẫn đại quân đến chiến trường, mấy vị cao tầng đều đang tụ tập lại thảo luận chuyện sau này nên xử lý thế nào.

"Sư đệ, bây giờ Võ Vương Cơ Phát đã đến trong đại quân Tây Kỳ, ngươi thấy bước hành động tiếp theo của họ sẽ là gì?" Trong doanh trướng của đại quân Ân Thương, thống soái Văn Thái Sư đang cùng sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trò chuyện, thứ họ bàn luận chính là chuyện của Võ Vương Cơ Phát và đại quân Tây Kỳ.

"Sư đệ, bây giờ Võ Vương Cơ Phát dẫn bộ đội của hắn và quân đội của Khương Tử Nha bên kia đã hội quân rồi, ngươi thấy bước

tiếp theo họ sẽ hành động thế nào?" Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư đang nhìn chằm chằm vào sa bàn trong lều, trong lòng lại đang suy diễn cuộc giao tranh quân đội sắp tới.

Bên cạnh, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, vừa là sư đệ của Văn Thái Sư, cũng là mưu sĩ, lúc này nghe lời của ông, suy nghĩ rồi nói, "Nếu đã như vậy, vậy thì ta đoán họ chắc sẽ không nhịn được nữa mà bắt đầu tìm cách giải cứu Thổ Hành Tôn, nếu không cứu Thổ Hành Tôn ra, vậy thì khó mà triển khai tấn công chúng ta." "Đúng vậy, sư đệ nói đúng, đã muốn cứu Thổ Hành Tôn, vậy thì chúng ta cũng nhân cơ hội tương kế tựu kế, Hồng Cẩm kia hiện tại thế nào rồi?" Trên mặt thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư không có một tia cười, ngược lại nghiêm túc nhìn sa bàn trước mặt, trên đó có từng binh lính nhỏ đang giao tranh với nhau, chính là mô phỏng cuộc giao chiến giữa đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương.

Có thể thấy, hai bên đều đang giằng co, khó phân thắng bại.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở một bên nhìn lướt qua trận chiến kịch liệt trong sa bàn, sau đó báo cáo, "Bẩm báo sư huynh, mấy ngày nay ta vẫn luôn bí mật giám sát Hồng Cẩm, quả nhiên trong khoảng thời gian sau đó hắn đều lấy cớ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ để lén lút gặp mặt Long Cát công chúa, hiển nhiên là đang mật mưu chuyện gì đó." "Hừ hừ, hay cho một Hồng Cẩm, không những phản bội ta, còn muốn ở cùng Long Cát công chúa, xem ra hắn coi ta quá đơn giản rồi." Thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư tự nhiên qua những tình báo này mà biết được tình cảm giữa Hồng Cẩm và Long Cát công chúa, đối với điều này lại tỏ ra khinh thường, coi hành vi như vậy là không biết tự lượng sức mình.

Đối đãi với một kẻ phản bội như vậy, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư tự nhiên không nương tay.

Nếu Văn Thái Sư nương tay, sư phụ của ông là Kim Linh Thánh Mẫu chắc chắn sẽ tức giận, điều đó là điều ông không muốn thấy.

"Nếu đã như vậy, ta đi xem Thổ Hành Tôn trước đi, không biết sau mấy ngày bị giam giữ hắn có ngoan ngoãn hơn chút nào không, nếu bây giờ chịu nói ra những gì hắn biết, ngược lại có thể đỡ cho ta một chút công phu." Là đối thủ của đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư nhàn nhạt nói, sau đó cùng Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đi đến nơi giam giữ Thổ Hành Tôn.

Chương 841

Đây cũng là một cái lều, chỉ là nhỏ hơn một chút, bên trong chỉ giam giữ một mình Thổ Hành Tôn.

Trong cái lều nhỏ, Thổ Hành Tôn vóc người thấp bé đang bị trói vào một cọc gỗ giữa lều.

Lúc này trên người Thổ Hành Tôn bị quấn từng sợi dây thừng, những sợi dây này không phải là dây thừng bình thường, có thể thấy trên đó có đạo văn, hiển nhiên là có pháp thuật.

Nếu không, chỉ bằng những sợi dây thừng bình thường, sao có thể trói được Thổ Hành Tôn là một tu đạo giả?

Nhưng dù vậy Thổ Hành Tôn vẫn muốn giãy thoát khỏi trói buộc để bỏ trốn, đáng tiếc chỉ cần có động tác là sẽ kích hoạt pháp thuật trên người.

Uy lực của pháp thuật không quá lớn, nhưng đủ để khiến người ta khó chịu, Thổ Hành Tôn sau nhiều lần giãy thoát không thành cũng đã chịu sự tàn phá của pháp thuật, dòng điện cường đại làm tê liệt cơ thể khiến hắn không còn chút sức lực nào để làm chuyện khác.

Ngay lúc Thổ Hành Tôn vừa mới kích hoạt một lần pháp thuật trong dây thừng, bị điện giật đến thân thể tê dại, bên ngoài lều lại có hai người bước vào.

Nhìn thấy hai người bước vào, sắc mặt Thổ Hành Tôn tức thì biến đổi.

Người có thể tùy ý ra vào cái lều giam giữ Thổ Hành Tôn này, trong toàn bộ đại quân Ân Thương cũng không có mấy người, lúc này đứng trước mặt Thổ Hành Tôn tự nhiên là những người có tư cách

đó, thống soái đại quân Ân Thương Văn Thái Sư và sư đệ của ông Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

"Thổ Hành Tôn, ở đây có quen không?

Nếu quen rồi thì có thể nói ra những gì ngươi muốn nói cho ta biết." Văn Thái Sư tuy trên mặt không có biểu cảm, nhưng lời nói lại vô cùng ôn hòa.

Nhưng Thổ Hành Tôn sau khi nghe lời của Văn Thái Sư, lại không nhịn được trong lòng có chút run rẩy, vì hắn cảm thấy Văn Thái Sư đứng trước mặt có sức áp bức rất mạnh, khiến hắn suýt chút nữa không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên kia cũng tiếp lời, "Thổ Hành Tôn, chỉ cần ngươi chịu ngoan ngoãn phối hợp hành động của chúng ta, vậy thì tiếp theo chúng ta tự nhiên sẽ để ngươi hưởng thụ vinh hoa phú quý không hết." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã sớm tìm hiểu rõ tính cách của Thổ Hành Tôn, biết đối phương bản thân chỉ là một phàm nhân tu luyện chưa được bao lâu, nếu không gặp được cụ Lưu Tôn trong Thập Nhị Kim Tiên làm sư phụ, cũng sẽ không có độn thổ thuật cường đại như hiện tại.

Tuy độn thổ thuật của Thổ Hành Tôn cường đại, nhưng các thần thông khác lại vô cùng yếu kém.

Nếu không phải vì độn thổ thuật của Thổ Hành Tôn cường đại, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng sẽ không muốn lôi kéo.

Nhìn Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trước mặt một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác, là tù nhân, Thổ Hành Tôn cảm thấy áp lực vô cùng lớn, ngày ngày bị nhốt ở đây cũng không thấy ai đến cứu, trong lòng tự nhiên có chút khó chịu.

Nhưng đó là suy nghĩ của Thổ Hành Tôn trước đây, bây giờ đã

khác, vì mấy ngày trước Hồng Cẩm đã lén lút lẻn vào lều thương lượng một số chuyện với hắn, nói cho Thổ Hành Tôn biết tin sắp có người đến cứu.

Thổ Hành Tôn vốn tưởng Hồng Cẩm chỉ là thăm dò, sau đó thấy đối phương lấy ra tín vật của Long Cát công chúa, mới hiểu ra Hồng Cẩm đã bị thuyết phục phản bội.

Trong lòng chấn kinh, đồng thời Thổ Hành Tôn cũng khó che giấu được sự hưng phấn, vì hắn cảm thấy mình sắp thoát khỏi cảnh khốn cùng, chỉ cần tiếp tục kiên trì sẽ tự nhiên được cứu.

Vì vậy bây giờ nghe lời của Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, tự nhiên không đồng ý.

Hồng Cẩm phản bội sư môn có lý do của hắn, Thổ Hành Tôn không có lý do phản bội sư môn, dù sao chỉ cần diệt được Ân Thương, vậy thì Thổ Hành Tôn tự nhiên sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết, đó là điều người khác không thể có được.

Vì vậy Thổ Hành Tôn sau khi nghe lời của Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, không những không đồng ý, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, "Ta nhổ vào, các ngươi tưởng mình là ai?

Chỉ là một đám bại tướng mà thôi, đợi sau này ta thoát khốn nhất định phải cho các ngươi biết tay!" Thổ Hành Tôn hung hăng nhìn Văn Thái Sư và Dư Nguyên, nói như vậy.

Sau khi nghe những lời của Thổ Hành Tôn, Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nhìn nhau.

Sau đó, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi cứ ở đây đợi cả đời đi, không chừng ngày nào đó ta sẽ tự tay đưa ngươi lên Phong Thần Đài." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên trông là một người ôn văn nho nhã, nhưng khi câu nói đó phát ra từ miệng ông,

lại khiến Thổ Hành Tôn cảm nhận được sát ý mãnh liệt, dường như giây tiếp theo hồn phách của hắn sẽ tiến vào Phong Thần Bảng đáng sợ kia mà không thể tự thoát ra được.

Lúc này, Thổ Hành Tôn trong lòng có chút run rẩy, cảm thấy mình nói năng quá đáng, khiến đối phương động sát tâm, muốn giết mình ngay bây giờ.

Thổ Hành Tôn có chút hối hận, hắn vừa mới biết tin sắp được cứu từ chỗ Hồng Cẩm, nếu trước khi được cứu ra đã bị hai người này tiện tay giết chết, chẳng phải là lỗ to rồi sao?

Kết quả như vậy, tự nhiên không phải là điều Thổ Hành Tôn muốn thấy.

Ngay lúc Thổ Hành Tôn có chút hối hận ngẩng đầu định nói gì đó, lại phát hiện trước mặt trống không, cả cái lều chỉ còn lại một mình hắn, còn Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên vừa đứng trước mặt hắn đã không biết đi đâu mất...

"Sư huynh, huynh thấy sao?" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nhìn cái lều giam giữ Thổ Hành Tôn sau lưng, ông vừa mới từ trong đó đi ra.

"Hắc hắc, chắc chắn là Hồng Cẩm đã lén lút tìm cơ hội nói rõ mọi chuyện với Thổ Hành Tôn rồi." Văn Thái Sư cười lạnh một tiếng, giọng nói băng lãnh.

"Sư đệ cũng nghĩ vậy, nếu không phải Hồng Cẩm thông báo trước cho Thổ Hành Tôn, vậy thì hắn cũng sẽ không cứng rắn như vậy, xem ra chúng ta cần phải chú ý." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nghĩ đến việc trong phe mình đột nhiên xuất hiện một nội ứng, trong lòng vô cùng bất an, đặc biệt là Hồng Cẩm kia bình thường là một người tính cách cao ngạo cô độc, bất kể thế nào cũng không ngờ đối phương lại phản bội sư môn.

“Chuyện của Hồng Cẩm không cần nói nhiều, sư phụ của ta ghét nhất loại phản đồ này, nhất định sẽ tự tay đánh giết, điều cần chú ý là phải cẩn thận nội ứng ngoại hợp, đừng để kế hoạch của ta xảy ra sai sót là được.” Thần sắc Văn Thái Sư nhàn nhạt, dường như không hề quan tâm đến chuyện của kẻ phản đồ Hồng Cẩm, ra vẻ mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy vậy, biết sư huynh của mình đã nắm bắt tình hình gần như toàn bộ, trên cục diện đã chiếm ưu thế, căn bản không cần vội vàng.

Thời gian nhanh chóng trôi đến tối, Hồng Cẩm nhìn lính gác xung quanh lều giam giữ Thổ Hành Tôn, rồi quen đường quen lối thi triển pháp thuật lén lút lẻn vào lều.

“Thổ Hành Tôn đâu rồi?” Hồng Cẩm vừa vào lều đã chào Thổ Hành Tôn một tiếng.

“Ở đây, ta ở đây, ta là Hồng Cẩm đây, không biết hôm nay ta lo lắng đến mức nào đâu, sợ Văn Thái Sư và Dư Nguyên hai người đó liên thủ giết ta mất!” Thần tình Thổ Hành Tôn vừa rồi có chút hoảng hốt, khó khăn lắm mới thấy Hồng Cẩm lẻn vào lều, tự nhiên trút bầu tâm sự.

Hồng Cẩm nghe nói hôm nay Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã đến thăm Thổ Hành Tôn, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, phải biết rằng để tránh bị nghi ngờ, hắn bình thường không dễ dàng tiếp cận cái lều này, chỉ khi nào như bây giờ mới một mình lén lút lẻn vào, vì vậy cũng không biết chuyện ban ngày của Văn Thái Sư.

“Văn Thái Sư có làm gì ngươi không?” Hồng Cẩm lập tức hỏi dồn, sợ nhất là Văn Thái Sư và Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phát giác, nếu không thì không chỉ Thổ Hành Tôn không thể trốn thoát, mà cả hắn cũng có thể gặp nguy hiểm, đó là một chuyện vô cùng khủng

khiếp.

Lúc này cảm xúc của Thổ Hành Tôn đã bình tĩnh lại, chỉ là ban ngày bị hai người Văn Thái Sư dọa cho một phen, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vẫn như cũ, bắt ta quy thuận, chỉ là ta từ chối, họ uy hiếp đòi giết ta, dọa ta chết khiếp." Hồng Cẩm nghe đến đây lại yên tâm, xem ra Văn Thái Sư và Dư Nguyên hai người không phát hiện ra bí mật của Thổ Hành Tôn và hắn.

Nhưng như vậy cũng vô cùng nguy hiểm, hôm nay nếu Văn Thái Sư thật sự vì tức giận mà động thủ, vậy thì Thổ Hành Tôn tuyệt đối không có cách nào sống sót, thậm chí hắn cũng có khả năng bị lộ.

Để tránh xảy ra vấn đề như vậy, Hồng Cẩm chỉ có thể cảm thấy phải tránh đêm dài lắm mộng, thúc giục bên Long Cát công chúa nhanh chóng hành động.

Về phần Khương Tử Nha bên kia có đồng ý hay không, Hồng Cẩm đoán rằng họ cũng sẽ đẩy nhanh tiến độ hành động để tránh xảy ra sự cố.

Nghĩ đến đây, Hồng Cẩm sau khi an ủi Thổ Hành Tôn, lập tức tìm cách rời khỏi quân doanh để gặp Long Cát công chúa, nói cho đối phương biết tin tức này.

"Sự tình là như vậy, ta lo lắng Văn Thái Sư dù không phát giác kế hoạch của chúng ta, cũng sẽ muốn giết gà dọa khỉ, giết Thổ Hành Tôn đi, đến lúc đó chúng ta cũng không còn cách nào nữa." Hồng Cẩm sau khi rời khỏi chỗ Thổ Hành Tôn, lập tức đến khu rừng bên ngoài doanh trại đại quân Ân Thương, lén lút gặp mặt người thương của mình là Long Cát công chúa.

"Đúng vậy, phát hiện ra chuyện này, xem ra kế hoạch của chúng ta phải tiến hành sớm hơn rồi, ta lập tức truyền tin tức này cho quân sư đại nhân, Hồng lang chàng cũng phải cẩn thận a." Long Cát công chúa

sau khi cáo biệt Hồng Cẩm, lần lượt quay trở lại doanh trại của mình.

Nhưng bất kể thế nào, mọi hành động của họ đều bị Văn Thái Sư quan sát trong bóng tối thấy rõ.

“Xem ra sắp hành động rồi, đáng tiếc lại không biết, kế hoạch của các ngươi cũng nằm trong dự liệu của ta.” Trong bóng tối, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nhìn Hồng Cẩm và Long Cát công chúa tách ra rồi cười lạnh một tiếng, nói như vậy.

“Nếu đã như vậy, ta cũng bắt đầu chuẩn bị, dù sao sư phụ vì kế hoạch này đã chuẩn bị rất lâu, bây giờ các ngươi tự dâng lên tận cửa cũng không thể trách ta được.” Văn Thái Sư trên mặt không có biểu cảm, nhưng trong lòng đã sớm có cách, không tha cho bất kỳ một ai...

Chương 842

Trong Tuyệt Long Lĩnh, hai bên đều đang ấp ủ kế hoạch của riêng mình, đồng thời cũng đang tính kế lẫn nhau.

Trong Triều Ca thành, tầng lớp quyền quý vẫn sống trong cảnh mơ màng, không hề quan tâm đến sự tàn khốc của chiến tranh tiền tuyến, ngược lại còn cho rằng Triều Ca thành vững như thành đồng, vô cùng an toàn.

Nhưng lại không biết, nơi đây cũng sắp nghênh đón một trận biến cố.

Ân Giao và Ân Hồng hai huynh đệ cũng bắt đầu hành động, lần này họ muốn tìm cựu thừa tướng Thương Dung để mật mưu đại sự!

Tại doanh địa của đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha và Võ Vương Cơ Phát đang triệu tập những người khác để cùng nhau thương nghị sự tình.

"Được rồi, các vị chắc hẳn đã biết hôm nay gọi mọi người đến vì chuyện gì." Quân sư Khương Tử Nha nhìn lướt qua đông đảo tiên nhân có mặt tại đây, chậm rãi nói.

"Quân sư đại nhân, có phải muốn chúng ta đi cứu viện Thổ Hành Tôn không?" Dương Tiễn bản thân thiên phú và thần thông đều vô cùng cường đại, mơ hồ cảm giác được Khương Tử Nha chắc là muốn nói chuyện này.

"Không sai, hiện tại Võ Vương điện hạ đã đến, sức mạnh của chúng ta cũng đã thành công hội tụ lại một chỗ, có đủ tự tin để cứu Thổ Hành Tôn ra." Quân sư Khương Tử Nha bình tĩnh nói, dường như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau hành động thôi!” Một vị tướng quân tính tình nóng nảy nghe vậy liền nói.

“Đừng vội, cục diện hiện tại mới vừa ổn định lại, muốn cứu người cũng phải có phương pháp tốt mới được, nếu không xông lên chỉ là nộp mạng.” Một vị tướng lĩnh bên cạnh phản bác lời ông ta, có ý kiến khác.

Lúc này những người khác cũng đều đưa ra ý kiến của mình, có người cho rằng nên lập tức động thủ để tránh đêm dài lắm mộng, cũng có người cho rằng nên thận trọng, cẩn thận âm mưu của đối thủ.

Bất kể tranh cãi thế nào, quân sư Khương Tử Nha đều đã có quyết định.

“Được rồi, các vị đừng cãi nhau nữa, thật không dám giấu, ta đã cài một nội ứng trong đại quân Ân Thương, vừa mới truyền tin tức cho ta, Văn Thái Sư bên đó đã mất kiên nhẫn, cứ thế này có khả năng Thổ Hành Tôn sẽ mất mạng, cho nên chúng ta bắt buộc phải hành động ngay bây giờ.” Theo lời quân sư Khương Tử Nha, những người xung quanh đều biết rằng quân sư đại nhân đã sớm có quyết định, đã định kế hoạch rồi thì cũng không có gì để nói nữa.

“Quân sư đại nhân, nội ứng đó rốt cuộc là ai, có đáng tin hay không?” Lúc này lại có người hỏi, hiển nhiên đối với nội ứng này không tin tưởng.

Phải biết rằng hiện tại đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ như nước với lửa, gặp nhau hận không thể lập tức giết chết đối phương, làm gì có chuyện như vậy xuất hiện?

Vì vậy rất nhiều người đều có suy nghĩ tương tự.

Nhưng quân sư Khương Tử Nha trong đại quân Tây Kỳ uy vọng rất cao, cộng thêm có Võ Vương điện hạ ở bên cạnh ủng hộ, cũng

không có ai phản đối kế hoạch.

Huống hồ cục diện hiện tại, sớm hay muộn cũng đều phải đi cứu Thổ Hành Tôn, vì vậy cũng không có thay đổi quá lớn.

"Được rồi, nếu đã như vậy, vậy chúng ta bắt đầu chế định kế hoạch thôi, đầu tiên chúng ta phải giả vờ dương công, kiềm chế sự chú ý của địch, đồng thời phái một bộ phận tinh nhuệ đến doanh địa đại quân Ân Thương để giải cứu Thổ Hành Tôn, đội người này nếu thành công lẻn vào sẽ có nội ứng tiếp ứng, về phần thân phận của nội ứng, Long Cát công chúa rất rõ ràng, cho nên không cần lo lắng..." Quân sư Khương Tử Nha thấy những người xung quanh đều không có ý kiến, lập tức bắt đầu sắp xếp phân công cho từng người, cũng như các bước chi tiết của kế hoạch, làm tốt công tác chuẩn bị phía trước...

"Kế hoạch sắp bắt đầu rồi sao?" Hồng Cẩm lại một lần nữa bí mật gặp mặt Long Cát công chúa, cũng biết được sắp bắt đầu giải cứu Thổ Hành Tôn, cũng biết được kế hoạch cũng như những việc cần làm.

Hiểu được bước tiếp theo, Hồng Cẩm không còn chút mê mang nào nữa.

Thật ra ban đầu Hồng Cẩm vì bất mãn với việc đệ tử Tiệt Giáo giúp đỡ hôn quân Trụ Vương, cho nên mới nảy sinh bất đồng, cộng thêm lý niệm cũng không hợp với các đệ tử Tiệt Giáo khác, cho nên sau này cũng thuận lý thành chương mà liên lạc với đệ tử Xiển Giáo, đồng thời cũng nhất kiến chung tình với Long Cát công chúa, hai người ước định sau đại kiếp thiên địa này sẽ trường tương tư thủ.

Bất kể là vì đại nghĩa, hay vì những tháng năm sau này có thể thành công ở bên Long Cát công chúa, Hồng Cẩm đều phải đảm bảo kế hoạch lần này có thể tiến hành thành công.

Vì vậy Hồng Cẩm lại một lần nữa mạo hiểm tiếp xúc với Thổ Hành Tôn, nói cho đối phương biết kế hoạch này, đồng thời cũng nói rõ những việc cần phối hợp vào lúc đó.

Sau khi kế hoạch của Khương Tử Nha được xác định, thời gian cũng chậm rãi trôi qua.

Đại quân Ân Thương và các tiên nhân Tiệt Giáo dường như không phát giác ra âm mưu của đại quân Tây Kỳ, hai đội quân vẫn duy trì một vẻ ngoài bình yên vô sự.

Nhưng bất kể là ai cũng biết, tình huống như vậy đều là giả dối, cuối cùng sẽ có một ngày phải khai chiến, đến lúc đó lại là thây chất thành đồng, vô cùng đáng sợ.

"Ầm ầm!" Một luồng hồng quang chói mắt trực tiếp đánh vào doanh địa của đại quân Ân Thương, tạo ra tiếng nổ vang trời.

"Địch tập!" Binh lính đại quân Ân Thương được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức phản ứng lại, nhận ra đại quân Tây Kỳ phát động tấn công, từng người cầm vũ khí bày sẵn trận hình chuẩn bị ứng đối.

Nhưng cũng có những người có tốc độ phản ứng nhanh hơn cả những binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh này, đó là những tu đạo giả.

Ô Vân Tiên và một chúng tiên nhân Tiệt Giáo đều đứng trước quân doanh của đại quân Ân Thương, đối diện họ, các tiên nhân Xiển Giáo do Từ Hàng Đạo Nhân dẫn đầu cũng đang tiến về phía này.

"Hừ hừ, xem ra các ngươi muốn sớm lên Phong Thần Đài rồi, ta chưa tìm đến phiền phức của các ngươi, các ngươi đã tự dâng mình đến cửa!

Đã tìm chết, vậy thì không thể trách ta được, tất cả xông lên cho

ta!" Ô Vân Tiên một tiếng ra lệnh, các tiên nhân Tiệt Giáo xung quanh lần lượt động thủ với những tiên nhân Xiển Giáo chủ động phát động tấn công này.

Đôi mắt của Từ Hàng Đạo Nhân cũng lạnh lùng, không hề để tâm đến sự tồn tại của đối phương, từng người đối đầu với đối thủ của mình.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thi triển một bộ pháp quyết, tức thì từng đạo thần thông khí chi đại đạo tấn công về phía các tiên nhân Xiển Giáo.

Những thần thông khí chi đại đạo này vô cùng cổ quái, từng cái một trông như sinh vật sống, lần lượt hóa thành hổ, giao long, phi điểu, v.v., mỗi thần thông khí chi đại đạo đều ẩn chứa một đạo khí vô cùng cường đại.

Có sát khí, sát khí, sĩ khí, tử khí, v.v., mỗi loại đều có uy năng riêng, đồng thời đều vô cùng cường đại.

Trong chốc lát, các tiên nhân Xiển Giáo đều bị những thần thông khí chi đại đạo do Nhất Khí Tiên Dư Nguyên phóng ra áp chế, mỗi người hành động đều có vẻ bị hạn chế.

Không phải vì pháp lực và thần thông của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên lợi hại đến mức nào, mà vì ông tinh thông trận pháp, những thần thông khí chi đại đạo được triệu hồi ra trông như những cá thể độc lập, nhưng lại mơ hồ hình thành một bộ trận pháp vây khốn các tiên nhân Xiển Giáo lại với nhau.

"Ha ha, làm tốt lắm!" Ô Vân Tiên thấy vậy mắt sáng lên, giơ Tử Kim Chùy trong tay định đánh về phía một tiên nhân Xiển Giáo!

Bên kia các tiên nhân Xiển Giáo đang bị trận pháp kiềm chế, khó lòng thoát thân!

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên vốn là một trong những đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, thực lực tự nhiên vô cùng mạnh mẽ, trước đó từng chém giết tướng quân Tây Kỳ là Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử thiên phú dị bẩm, sở hữu nhiều thần thông và pháp bảo của môn hạ Thập Nhị Kim Tiên, kết quả lại không phải là đối thủ, bị vô tình chém sát.

Hiện tại Nhất Khí Tiên Dư Nguyên thấy đám tiên nhân Xiển Giáo không mời mà tới, tự nhiên cũng không khách khí, liền sử dụng Khí chi Đại Đạo thần thông, phối hợp với trận pháp càng thêm mạnh mẽ vô cùng.

Ô Vân Tiên thấy tiên nhân Xiển Giáo đều bị Khí chi Đại Đạo thần thông gây rối, tức thì đại tiếu một tiếng, giơ Tử Kim Chùy trong tay phát động tấn công về phía một vị tiên nhân Xiển Giáo.

Ngay lúc này, đông đảo tiên nhân Xiển Giáo bị Khí chi Đại Đạo thần thông vây khốn, khó có cơ hội phản ứng.

"Định!" Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Từ Hàng Đạo Nhân ra tay, chỉ thấy từ trong pháp bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình rút ra một nhành dương liễu, quất mạnh về phía Khí chi Đại Đạo thần thông đang quấn quanh, tức thì từng giọt tịnh thủy rơi xuống.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, Khí chi Đại Đạo thần thông khi tiếp xúc với tịnh thủy đều tan thành mây khói, cùng tịnh thủy đồng quy vu tận.

Tuy rằng đồng quy vu tận, nhưng đòn tấn công trước đó của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên đã mất hiệu lực, tiên nhân Xiển Giáo cũng thành công thoát khốn.

Chương 843

Sự việc diễn ra lâu nhưng thực tế chỉ trong một thoáng, đối mặt với sự tấn công của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, phía Xiển Giáo cũng không phải dạng vừa, sôi nổi tung ra sát chiêu.

Thấy Khí chi Đại Đạo thần thông bị phá giải dễ dàng, sắc mặt Nhất Khí Tiên Dư Nguyên tự nhiên không tốt chút nào, hắn sớm đã hiểu rõ tình hình hiện tại không phải là đối thủ của Kim Tiên, vì thế thần thông bị phá cũng đành chịu.

Nhất Khí Tiên Dư Nguyên sử dụng Khí chi Đại Đạo thần thông chỉ là thử thăm dò, phía sau bọn người Ô Vân Tiên lập tức phát động tấn công như sấm sét.

Tiên nhân Xiển Giáo tự nhiên phấn lực chống đỡ, từng người lấy ra pháp bảo và thần thông, nhìn qua chẳng khác gì điện chớp lôi đình.

"Đi!

Xem pháp bảo đây!" Độ Ách chân nhân Lý Tĩnh hoa chuẩn cơ hội, tương pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp trong tay đánh về phía Ô Vân Tiên.

Pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp này tự nhiên cũng không phải pháp bảo tầm thường, là pháp bảo mà sư huynh đệ đồng môn tặng cho, uy lực cực lớn, có trấn áp chi lực vô cùng mạnh mẽ, có thể dễ dàng trấn áp những tu đạo giả thực lực yếu kém.

Ô Vân Tiên trừng mắt nhìn, thấy một pháp bảo nhỏ gọn là Linh Lung Hoàng Kim Tháp đánh tới, đồng thời pháp bảo này trong quá trình bay liên tục biến lớn, muốn trấn áp hắn vào trong tháp.

"Hắc hắc, chút trò vặt mà cũng dám đem ra bêu xấu trước mặt ta,

cũng không nhìn xem bản đại gia rốt cuộc là ai?" Ô Vân Tiên cũng là đệ tử dưới tòa Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực chỉ kém bốn vị thủ tịch đệ tử, thần thông và pháp bảo đều vô cùng mạnh mẽ, tự nhiên sẽ không sợ Linh Lung Hoàng Kim Tháp của Lý Tĩnh!

Tục ngữ có câu, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Ô Vân Tiên ngoài miệng thì kiêu ngạo, nhưng một điểm cũng không có ý khinh thường Lý Tĩnh, Tử Kim Chùy trong tay phát ra kim quang, như hai mặt trời nhỏ màu vàng.

Ô Vân Tiên giơ Tử Kim Chùy trong tay, đánh về phía Linh Lung Hoàng Kim Tháp.

Một màn quái dị xuất hiện, rõ ràng so với Linh Lung Hoàng Kim Tháp thì Tử Kim Chùy vô cùng nhỏ bé, nhưng khi đánh tới lại như thể biến lớn ra vậy.

Đương lang!

Tiếng va chạm nặng nề vang vọng trong tai Ô Vân Tiên và Lý Tĩnh, ngay sau đó trong mắt Lý Tĩnh lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Chỉ thấy pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp trực tiếp bị Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên đánh bay, hắn phải tốn rất nhiều sức lực mới ổn định lại được.

Lý Tĩnh lúc này vô cùng kinh ngạc, vạn vạn không ngờ thực lực của Ô Vân Tiên cư nhiên mạnh mẽ đến mức này.

Phải biết rằng pháp bảo Linh Lung Hoàng Kim Tháp là một pháp bảo rất mạnh, tu đạo giả bình thường căn bản không thể chống lại sức mạnh trấn áp đó, sơ ý một chút sẽ bị trấn áp bên trong khó lòng thoát khốn.

Vậy mà hiện tại tháp lại bị Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên đánh bay dễ dàng, quả là nằm ngoài dự tính.

Nhưng chiến trường lúc này hiển nhiên không có thời gian dư thừa cho Lý Tĩnh tiếp tục kinh ngạc, bởi vì lúc này Ô Vân Tiên thừa thắng xông lên, giơ Tử Kim Chùy đánh về phía hắn.

Tuy trước đó bị sức mạnh của Ô Vân Tiên làm kinh ngạc, nhưng Lý Tĩnh dù sao cũng là đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân, thực lực vẫn có.

Đối mặt với Ô Vân Tiên không coi ai ra gì, Lý Tĩnh lần nữa thúc động Linh Lung Hoàng Kim Tháp.

Lần này Linh Lung Hoàng Kim Tháp tỏa ra kim quang chói mắt, bao phủ thân hình Ô Vân Tiên vào trong.

Theo ánh sáng chói mắt chiếu rọi lên người, Ô Vân Tiên tức thì cảm thấy thân thể trở nên vô cùng trầm trọng, muốn phi hành trong kim quang này lại cảm thấy lực cản vô cùng lớn.

Tình huống này khiến Ô Vân Tiên hiểu rằng, kim quang từ Linh Lung Hoàng Kim Tháp phóng ra uy lực rất mạnh, có thể hạn chế sự di động của hắn.

"Hắc hắc, tưởng thế mà có thể đánh bại ta sao?

Thụ tử đi!" Ô Vân Tiên lộ vẻ khinh miệt, lập tức thi triển pháp thuật, hiện ra nguyên hình!

Oanh oanh oanh!

Ô Vân Tiên sau một hồi ô quang bao phủ liền hiện ra nguyên hình, là một con Kim Ngao Ô Ngư thể hình to lớn.

Nguyên hình này vừa hiện ra, Lý Tĩnh cảm thấy áp lực cực lớn ập đến.

Sở dĩ như vậy là vì thần thông trấn áp kim quang của Linh Lung Hoàng Kim Tháp một khi gặp đối thủ có thể hình to lớn thì sức mạnh

tiêu hao để trấn áp đối phương cũng càng lớn hơn.

Lúc này Ô Vân Tiên hiện nguyên hình Kim Ngao Ô Ngư, thể hình tự nhiên vô cùng đồ sộ, dù chỉ đứng yên không làm gì cũng khiến Lý Tĩnh đối mặt với áp lực khổng lồ.

Tuy vậy, Lý Tĩnh vẫn nghiến răng kiên trì, vì hắn biết lúc này một nhóm người khác đã bắt đầu hành động cứu viện Thổ Hành Tôn.

Việc hắn và đồng môn phải làm là trì hoãn các chủ lực, tạo cơ hội cứu viện thành công cho Thổ Hành Tôn...

"Mọi người cẩn thận một chút, phía trước có quan binh tuần tra!" Long Cát Công Chúa dẫn theo một đám tu đạo giả Xiển Giáo âm thầm tiềm phục, cuối cùng đã tiến vào doanh địa đại quân Ân Thương.

"Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng để lộ hành tung, nếu không không chỉ không cứu được Thổ Hành Tôn mà ngay cả chúng ta cũng có khả năng gặp bất trắc." Long Cát Công Chúa dựa theo tình báo của Hồng Cẩm cung cấp, an toàn lách qua mấy đội tuần tra, thành công tới bên ngoài lều trại giam giữ Thổ Hành Tôn.

Lúc này, Hồng Cẩm cũng đã đợi sẵn ở đó.

"Không xong, chúng ta bị phát hiện rồi!" Lúc này mấy danh tu đạo giả Xiển Giáo vừa thấy bóng dáng Hồng Cẩm liền lập tức nghĩ rằng bọn họ đã bị phát hiện.

"Ta nhận ra hắn, là Hồng Cẩm, mau giao thủ đi!" Một tu đạo giả Xiển Giáo nhận ra thân phận của Hồng Cẩm, đồng thời pháp bảo trong tay cũng chuẩn bị thúc động để tấn công.

Nhưng khi người đó vừa có hành động liền bị Long Cát Công Chúa bên cạnh ngăn lại.

Thấy ánh mắt không hiểu của người kia, Long Cát Công Chúa nhìn Hồng Cẩm đang bình an vô sự rồi thở phào nhẹ nhõm nói: "Đừng

căng thẳng, vị này là Hồng Cẩm, trước đó ta có nhắc tới nội ứng chính là nhờ hắn cung cấp tình báo ta mới có thể thuận lợi lẻn vào đây." Long Cát Công Chúa vội vàng giải thích cho những người xung quanh, đồng thời trong lòng còn một câu chưa nói, đó chính là Hồng Cẩm là vị hôn phu của nàng.

Cân nhắc hiện tại thời gian vô cùng khẩn trương, lại đang ở hang cọp, Long Cát Công Chúa tự nhiên sẽ không nói ra.

"Các vị chào buổi sáng, trước đó những quan binh canh gác ở đây đều bị ta điều đi rồi, hiện tại theo ta cứu Thổ Hành Tôn ra đi." Hồng Cẩm khẽ mỉm cười, chào hỏi đồng bạn phía sau Long Cát Công Chúa.

Những người này nhìn nhau một hồi, tuy có chút nghi kỵ nội ứng là đệ tử Tiệt Giáo như Hồng Cẩm, nhưng vì là người của mình nên không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh Hồng Cẩm dẫn Long Cát Công Chúa vào nơi giam giữ Thổ Hành Tôn, Thổ Hành Tôn đang bị dây thừng trói chặt khó lòng thoát thân.

"Ha ha ha, ta vừa nghe động tĩnh bên ngoài là biết có người tới cứu ta rồi!" Thổ Hành Tôn vừa thấy bọn người Long Cát Công Chúa đi vào liền vui mừng kêu lớn.

"Thổ Hành Tôn, đừng kích động, ta lập tức cởi trói cho ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ một khi giải khai dây thừng, ta sẽ lập tức bị Văn Thái Sư phát hiện, lúc đó phải đối mặt với sự truy sát của bọn họ." Hồng Cẩm hướng Long Cát Công Chúa gật đầu ra hiệu đã chuẩn bị xong, sau đó bắt đầu cởi dây thừng trói buộc Thổ Hành Tôn.

"Cái này cứ yên tâm, lát nữa cởi trói xong ta sẽ dốc sức chạy trốn, nhất định không để lão Văn Thái Sư kia bắt được, lão ta quá đáng sợ!" Thổ Hành Tôn vừa đợi Hồng Cẩm cởi trói vừa sợ hãi nói.

“Được rồi, có phàn nàn gì thì đợi thoát ra ngoài rồi hẵng nói, lát nữa phải bắt đầu cẩn thận bị truy kích.” Long Cát Công Chúa cẩn thận quan sát xung quanh, tuy bị lều trại che chắn nhưng thần thông của nàng có thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài, thấy không có ai phát hiện tình hình mới yên tâm.

Chương 844

Có lẽ vì đợt tấn công bên ngoài khiến canh gác bên trong lỏng lẻo, cộng thêm có Hồng Cẩm bên cạnh điều đi quan binh Ân Thương nên hành động của nàng mới thuận lợi.

"Xong rồi, mau chạy thôi!" Lúc này, Hồng Cẩm đã thuận lợi cởi bỏ dây thừng thúc phược Thổ Hành Tôn, vội quát một tiếng, sau đó mọi người đều hướng đường cũ trở về, muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây.

Đúng như Long Cát Công Chúa và Hồng Cẩm dự liệu, khi Hồng Cẩm giải khai dây thừng trói Thổ Hành Tôn, hành tung của bọn họ đã bị phát hiện.

"Gương to!

Lũ chuột nhắt cư nhiên dám cứu người ngay dưới mí mắt ta!

Thực sự là quá coi thường ta rồi!" Bóng dáng Văn Thái Sư xuất hiện trên không trung, tay cầm trường giản vung về phía những người đang chạy trốn, tức thì từng đạo năng lượng chấn động đánh tới.

"Mau chạy đi!" Long Cát Công Chúa lập tức nhận ra đòn tấn công này không tầm thường, liền chỉ huy mọi người phân tán chạy trốn.

Là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, thực lực Văn Thái Sư cũng vô cùng đáng nể, chẳng qua là thống soái đại quân Ân Thương nên bình thường căn bản không cần ông ta ra tay, lúc này xuất hiện tự nhiên đánh ra lôi đình nhất kích.

"Oanh long oanh long!" Thực lực Văn Thái Sư quá mức mạnh mẽ, chỉ một chiêu đã khiến đám người kia không chống đỡ nổi.

Đồng thời Văn Thái Sư đuổi theo không buông, dường như muốn

giết sạch sành sanh.

Đúng lúc này, Hồng Cẩm nghiến răng hạ quyết tâm.

Hồng Cẩm biết nếu cứ để Văn Thái Sư truy đuổi như vậy thì sớm muộn gì cũng bị bắt kịp, biện pháp tốt nhất là có người ngăn cản.

Nghĩ đến đây, Hồng Cẩm lập tức từ bỏ chạy trốn, xoay người phát động tấn công về phía Văn Thái Sư.

Chỉ thấy Hồng Cẩm kết từng đạo thủ ấn hoa cả mắt, tức thì triệu hoán ra một đạo ngũ hành pháp thuật uy lực lớn.

Ngũ hành pháp thuật này uẩn hàm sức mạnh Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, có năng lực điên đảo âm dương ngũ hành, xoay chuyển càn khôn.

Hồng Cẩm dựa vào ngũ hành pháp thuật này làm sát chiêu, không biết đã giết chết bao nhiêu đối thủ.

Tiếc là lần này đối thủ mà Hồng Cẩm đối mặt là Văn Thái Sư thực lực cường đại, là đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, thần thông của ông ta thường nhân khó lòng tưởng tượng!

"Ha ha, Hồng Cẩm cư nhiên dám phản bội sư môn!

Hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ, cho ngươi biết kẻ phản đồ sẽ có kết cục thế nào!

Chờ chết đi!" Văn Thái Sư nhìn Hồng Cẩm thi triển ngũ hành pháp thuật mà không hề ngăn cản, ngược lại còn cười lạnh, dường như đã nắm rõ bản lĩnh của đối phương như lòng bàn tay.

"Văn Thái Sư, đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta không có cách nào chấp nhận lựa chọn của ông, cho nên chỉ có thể chọn rời đi, xin Văn Thái Sư thành toàn." Hồng Cẩm lắc đầu, ánh mắt kiên định nói, đồng thời động tác tay không ngừng, ném một quả cầu ngũ sắc quang

về phía Văn Thái Sư.

Hồng Cẩm tuy xin Văn Thái Sư tha mạng nhưng cũng biết đó là điều không thể, lời nói đó chỉ để thu hút sự chú ý.

"Chút tài mọn không đáng nhắc tới!

Hồng Cẩm, ngươi ở Tiệt Giáo chúng ta chỉ học được có chút bản lĩnh này thôi sao?

Ta còn tưởng thiên phú của ngươi mạnh lắm chứ." Văn Thái Sư lộ vẻ khinh miệt, sau đó trường giản trong tay đánh về phía quả cầu ngũ sắc.

Oanh long!

Chấn động vô hình trực tiếp đánh tan quả cầu ngũ hành, nổ tung giữa không trung như pháo hoa rực rỡ.

Tuy nhiên Hồng Cẩm lại chẳng vui mừng nổi chút nào.

Lúc này Hồng Cẩm và Long Cát Công Chúa khó khăn lắm mới cứu được Thổ Hành Tôn, kết quả chưa kịp thoát ra đã bị Văn Thái Sư vây chặn.

Là đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, thực lực Văn Thái Sư phi thường mạnh mẽ, ép Hồng Cẩm phải chạy đôn chạy đáo.

Thực ra Hồng Cẩm và Long Cát Công Chúa lần này để cứu Thổ Hành Tôn đã mang theo một số nhân thủ, nếu liên thủ có khả năng chiến thắng Văn Thái Sư.

Nhưng mọi người không thể làm vậy, nguyên nhân rất đơn giản.

Một khi bắt đầu giao thủ với Văn Thái Sư sẽ bị quấn thân, thời gian càng kéo dài càng bất lợi cho họ, vì trong doanh trại đại quân Ân Thương không chỉ có mình Văn Thái Sư, còn có binh sĩ và các tu đạo giả thực lực cường đại đang chờ sẵn.

“Ha ha, Hồng Cẩm cư nhiên dám phản bội ta?

Cũng tốt, ta vốn nhìn ngươi không thuận mắt, hôm nay cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận đánh chết ngươi!” Khi Hồng Cẩm muốn chạy trốn, trước mặt lại xuất hiện một tu đạo giả Tiệt Giáo.

Tu đạo giả này toàn thân bao phủ trong một tầng hàn khí, hiển nhiên tu luyện thần thông vô cùng mạnh mẽ mới có cảnh tượng như vậy.

Hồng Cẩm và Long Cát Công Chúa cảm thấy không ổn, vì cục diện hiện tại ngày càng khó khăn.

Không ngờ ở phía bên kia khi người của mình đi dẫn dụ chủ lực tu đạo giả mà vẫn còn tu đạo giả thực lực mạnh như vậy ở lại đây chờ sẵn.

“Từ bỏ đi, không chạy thoát được đâu!” Lúc này lại có thêm một tu đạo giả hiện thân, người này không phải ai khác, chính là kẻ duy nhất còn sống sót trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh - Cao Hữu Càn.

Cao Hữu Càn giơ Hỗn Nguyên Bảo Châu, đánh ra một đạo hỗn độn quang tuyến.

Oanh long oanh long!

Bọn người Long Cát Công Chúa không đành lòng phải vội vàng né tránh, tuy rằng trong lúc nguy cấp đã né được hỗn độn quang tuyến của Hỗn Nguyên Bảo Châu nhưng dư chấn nổ mạnh sinh ra khiến họ không hề dễ chịu.

“Khụ khụ, chẳng lẽ hôm nay không thoát được sao?” Trong cục diện như vậy, Thổ Hành Tôn vừa được thả ra cũng có chút tuyệt vọng, nghĩ đến việc bị bắt lại tiếp tục cuộc sống u ám không thấy ánh mặt trời liền thấy khó chịu.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị liều mạng đi, muốn chạy trốn

không còn dễ dàng nữa, chúng ta cùng nhau sát ra một con đường máu!" Hồng Cẩm thấy bốn phương tám hướng đều có tu đạo giả Tiệt Giáo xuất hiện và đang dần bao vây, liền hít sâu một hơi nói.

"Được!

Vậy hôm nay chúng ta liều mạng!" Long Cát Công Chúa dẫn đầu phát lực, lấy ra pháp bảo là một chiếc Anh Vũ Loa rực rỡ như đá quý thất thải.

Chỉ thấy nàng khẽ lắc chiếc Anh Vũ Loa, tiếng sóng vỗ từ bên trong truyền ra.

Không chỉ đơn giản là âm thanh, từng đạo sóng văn màu xanh lam bắt đầu xuất hiện quanh người nàng và khuếch tán ra xung quanh.

Khi các đồng bạn của Long Cát Công Chúa được sóng xanh bao phủ, lập tức cảm thấy điều kỳ dị, tốc độ vận chuyển pháp lực nhanh hơn không ít, dường như trong tình huống này thi triển thần thông đạo thuật sẽ càng thêm mạnh mẽ!

Chương 845

"Liều thôi!" Đi cùng Long Cát Công Chúa cứu người có ba tu đạo giả Xiển Giáo, thấy nàng phóng ra thần thông, từng người cũng bắt đầu trạng thái liều mạng, phân phân sử dụng thần thông pháp bảo tấn công về phía những kẻ bao vây.

"Hừ, chống cự vô ích mà thôi, lát nữa sẽ cho các ngươi biết thế nào gọi là thực lực không thể kháng cự!" Tu đạo giả Tiệt Giáo toàn thân bao phủ hàn khí thấy đám người Long Cát Công Chúa không đầu hàng mà còn muốn đột phá, liền hừ lạnh một tiếng, có vẻ rất khinh thường hành động này!

Sưu sưu sưu!

Chỉ thấy quanh người hắn tràn ngập hàn khí trắng xóa, kế đó không trung xuất hiện từng đạo băng tinh sắc lẹm!

"Đi chết đi!" Hắn vung tay, những băng tinh lơ lửng đó như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt tấn công Hồng Cẩm.

"Đến đúng lúc lắm!" Hồng Cẩm đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ đó không hề sợ hãi, ngược lại trực tiếp sử dụng một ngũ hành pháp thuật ngay tại chỗ!

Oanh oanh oanh!

Hồng Cẩm tiếp nhận sóng xanh của Long Cát Công Chúa, khiến trước mặt xuất hiện một quả cầu lam quang, sau đó quả cầu này va chạm với những băng tinh sắc lẹm kia.

Hai bên va chạm tạo ra một lượng lớn sương mù trắng, thành công che khuất tầm nhìn xung quanh.

Hồng Cẩm thấy vậy hài lòng gật đầu, mục đích của hắn đã đạt

được, gọi Long Cát Công Chúa một tiếng rồi dẫn mọi người lao đi trong sương mù theo một hướng nhất định.

Sương mù này nhìn qua thì như do va chạm sinh ra, nhưng thực chất là thần thông của Hồng Cẩm.

Tu đạo giả và phàm nhân trong làn sương này đều sẽ mất đi tầm nhìn và phương hướng, khó tìm thấy mục tiêu.

Mục đích ban đầu của Hồng Cẩm không phải là đánh bại họ, mà là mượn sương mù cung cấp một con đường chạy trốn an toàn.

Trước đó ra vẻ hào khí ngất trời cũng là để lừa gạt đám tu đạo giả Tiệt Giáo kia, khiến họ lầm tưởng nhóm người sẽ ở lại tử chiến.

"Được rồi, chúng ta sắp thoát ra rồi!" Hồng Cẩm nhìn lại phía sau, xác nhận mọi người đã theo kịp rồi nói.

Nhưng vì vừa bị các tu đạo giả thực lực mạnh truy đuổi nên tinh thần những người còn lại không được cao.

Hồng Cẩm thấy vậy khẽ nhíu mày, vì hắn phát hiện Long Cát Công Chúa cũng có vẻ uể oải, dường như mệt mỏi.

Thấy thế Hồng Cẩm lập tức cảm thấy bất ổn, dường như sắp có chuyện không hay xảy ra.

"Sưu sưu sưu!" Trong lúc Hồng Cẩm đang suy nghĩ xem sai lầm ở đâu thì sương mù trắng phía sau bỗng cuộn trào, kế đó một bóng người xông tới.

Đồng tử Hồng Cẩm co rụt lại, hét lớn: "Mọi người cẩn thận, có truy binh!" Tiếng hét của Hồng Cẩm thực tế uẩn hàm sức mạnh thần thông, lập tức khiến đồng bạn chấn hưng tinh thần!

Nguyên bản Hồng Cẩm muốn mượn sức mạnh sương mù che giấu hành tung để có thể thành công chạy thoát, hoặc ít nhất cũng

kiềm chế được một thời gian.

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là trong sương mù cư nhiên có một truy binh xông ra.

Oanh long!

Sương mù phía sau bọn họ như bị ngưng cố lại, sau đó một người lao ra.

Thấy người này, đồng tử Hồng Cẩm đốn thời co lại.

Người này chính là tu đạo giả toàn thân bao phủ hàn khí đã chặn đường hắn lúc nãy.

Lúc này hắn mượn hàn khí xung quanh cư nhiên làm ngưng cố sương mù trắng, khiến hiệu quả mê hoặc hành tung biến mất.

Hồng Cẩm nhìn thấy cũng hiểu rõ, đối phương đã dùng man lực để truy đuổi tới tận đây.

"Thụ tử đi!" Truy binh này thực lực cường đại, dường như chẳng hề bận tâm đến sương mù bao quanh, khi phát hiện ra Hồng Cẩm liền lập tức ngưng kết ra từng đạo băng tinh sắc lẹm tấn công.

"Để ta!" Thổ Hành Tôn thấy thế quát lớn, lập tức thi triển một đạo pháp thuật, từng vòng sáng màu vàng đất vây quanh, cấu thành một đạo kỳ trận.

Oanh long oanh long!

Khi Thổ Hành Tôn thi triển pháp quyết, mặt đất phía trước vang lên tiếng nổ kịch liệt, kế đó một bức tường đất khổng lồ mọc lên.

Phốc phốc phốc!

Lúc này những băng tinh sắc lẹm cũng đánh tới nhưng đều bị tường đất dày nặng đó thành công chặn đứng.

Những băng tinh sắc bén nhất đánh lên tường đất cũng chỉ vừa mới xuyên thấu được mà thôi, căn bản không thể đe dọa được người nấp sau tường.

Thấy vậy, bọn người Hồng Cẩm không khỏi vui mừng vì có cơ hội thở dốc.

"Được rồi, mọi người mau chạy mau!" Tuy thành công ngăn cản được tu đạo giả Tiệt Giáo nhưng đầu óc Hồng Cẩm lúc này rất tỉnh táo, biết không thể nán lại đây.

Mọi người lại tiếp tục chạy trốn, nương theo sương mù đi được một đoạn thì sương mù phía trước bắt đầu thưa thớt.

Hồng Cẩm thấy vậy định tiếp tục thúc động pháp lực sử dụng thần thông thì một đạo hắc sắc quang thúc từ trên trời giáng xuống.

"Phốc a!" Bọn người Hồng Cẩm tuy đã né tránh ngay lập tức nhưng do không kịp phòng bị nên vẫn bị thương.

Đặc biệt là Hồng Cẩm, hắn đang dùng pháp thuật giúp mọi người rút lui nhưng nay bị thần thông mạnh mẽ đánh gãy thi pháp.

Dưới sự phản phệ của pháp lực và thần thông, thương thế của Hồng Cẩm càng thêm trầm trọng.

Lúc này, từ phía trước một bóng người từ từ đáp xuống.

Người này chính là thống soái đại quân Ân Thương - Văn Thái Sư.

Văn Thái Sư tỏ ra vô cùng trấn tĩnh, dù trước đó Hồng Cẩm mượn sương mù để tẩu thoát làm mất tung tích nhưng ông ta vẫn bình thản tìm ra đường chạy trốn và đứng đây chờ sẵn, điều này giải thích tại sao ông ta có thể lập tức dùng thần thông đánh đoạn pháp thuật của Hồng Cẩm.

"Hồng Cẩm, hôm nay kẻ phản đồ ngươi và đám người sau lưng

hãy chôn thây tại đây đi!" Văn Thái Sư vô biểu tình nhìn Hồng Cẩm, lời nói mang theo sát ý tàn khốc.

Lúc này, những tu đạo giả Tiệt Giáo phụ trách bao vây cũng đuổi tới, hiển nhiên muốn phối hợp với Văn Thái Sư giết sạch sành sanh.

"Hắc hắc, cư nhiên dám cấu kết với kẻ địch cứu người, Hồng Cẩm ngươi khá lắm!" "Hôm nay phải hốt gọn các ngươi một mẻ!" Những kẻ bao vây cười lạnh, dường như đã thấy được cảnh Hồng Cẩm mất mạng.

Thấy thế Hồng Cẩm và Thổ Hành Tôn đều tuyệt vọng, không ngờ cứu người không xong mà cả đám còn sắp phải đối mặt với một trận đại chiến.

Chương 846

"Đừng sợ, ta có pháp bảo mà Quân sư đại nhân đưa cho, lát nữa sẽ cho bọn chúng biết tay!" Long Cát Công Chúa thấy tình hình nguy cấp cũng biết không thể giấu bài tẩy nữa.

Chỉ thấy trên tay nàng lóe lên bạch quang, một cây đoản tiên xuất hiện trong bàn tay ngọc.

Khi nhìn thấy cây đoản tiên đó, Văn Thái Sư đốn thời sững người, không thể tin nổi nói: "Cư nhiên là Đả Thần Tiên!" Văn Thái Sư nói vậy khiến mọi người tại chỗ đều kinh ngạc, vạn vạn không ngờ có thể thấy được pháp bảo như Đả Thần Tiên.

"Văn Thái Sư biết là tốt rồi, Đả Thần Tiên lợi hại thế nào chắc ông rõ nhất, mau tránh đường cho chúng ta, nếu không coi chừng mất mạng!" Long Cát Công Chúa tay cầm Đả Thần Tiên, oai phong lẫm liệt, Hồng Cẩm và Thổ Hành Tôn bên cạnh cũng nghiêm trận dĩ đãi.

"Ha ha, Đả Thần Tiên đúng là lợi hại, nhưng muốn dùng nó đối đầu với ta thì không phải quá ngây thơ sao?

Loại người như các ngươi e rằng ngay cả một phần mười uy lực của Đả Thần Tiên cũng không phát huy được, đường đường Văn Thái Sư ta mà phải sợ?" Văn Thái Sư lúc đầu thấy Đả Thần Tiên có chút kinh ngạc, nhưng nghe Long Cát Công Chúa nói xong mới nhận ra người đứng trước mặt không phải Khương Tử Nha, nên căn bản không cần lo đối phương phát huy được thực lực thật sự của nó.

"Thế sao?

Văn Thái Sư, không biết thêm ta vào thì thế nào?" Trong tiếng cười của Văn Thái Sư, một giọng nói đột ngột vang lên.

Sắc mặt Văn Thái Sư biến đổi, âm trầm nhìn phía sau Long Cát Công Chúa.

Chỉ thấy bên cạnh nàng bỗng đứng đó một lão đầu râu trắng, mắt tinh anh lấp lánh như nhìn thấu mọi hư ảo.

"Khương Tử Nha!

Hừ, ta tưởng bản thể ngươi ra tay, hóa ra chỉ là một đạo pháp lực hư ảnh mà thôi!

Ngươi nghĩ một đạo pháp lực hư ảnh phối hợp Đả Thần Tiên mà có thể đánh bại ta sao?

Quá coi thường ta rồi!" Mắt Văn Thái Sư lóe lên kim quang, lập tức nhận ra Khương Tử Nha đứng đó chỉ là một đạo pháp lực hư ảnh.

Hóa ra Khương Tử Nha để đề phòng vạn nhất đã đưa Đả Thần Tiên cho Long Cát Công Chúa, dặn nàng chỉ lúc nguy cấp mới dùng.

Đồng thời ông cũng đưa một đạo pháp lực hư ảnh vào đó để lúc then chốt có thể phát huy thực lực, dù chỉ kéo dài vài giây.

Đó là lý do Văn Thái Sư lại kiêu ngạo như vậy, vì đối phương không phải Khương Tử Nha thật thì có gì phải sợ?

"Văn Thái Sư chớ vội khinh thường, chỉ cần một đạo pháp lực hư ảnh của ta là đủ rồi." Hư ảnh Khương Tử Nha từ từ lắc đầu, ung dung nói.

Cùng lúc đó Đả Thần Tiên trong tay Long Cát Công Chúa bay về tay lão, tỏa ra bạch quang chói lòa.

Văn Thái Sư nhìn thấy rõ ràng, Đả Thần Tiên đã biến đổi.

Khi Văn Thái Sư và các tu đạo giả Tiệt Giáo thấy cây Đả Thần Tiên màu trắng đó đánh tới liền vội vàng tránh né.

Có vẻ như uy lực của nó vô cùng lớn, thực tế cũng đúng như vậy, sức mạnh của Đả Thần Tiên là thứ mà ngay cả những tu đạo giả đỉnh tiêm cũng khó lòng ngăn cản.

Thừa dịp bọn người Văn Thái Sư lùi lại, hư ảnh Khương Tử Nha mượn sức mạnh Đả Thần Tiên, đưa mọi người hóa thành một đạo bạch quang bay vút đi xa.

Trong chớp mắt đã bay đi rất xa, đồng nghĩa Hồng Cẩm và Thổ Hành Tôn đã thành công thoát khỏi doanh trại Ân Thương!

"Khốn khiếp, có giỏi thì đừng chạy!" Tu đạo giả toàn thân bao phủ hàn khí thấy Hồng Cẩm chạy mất liền sốt sắng định đuổi theo.

"Dừng lại, mục đích của ta đã đạt được, những việc còn lại không cần quản nhiều nữa!" Văn Thái Sư lại ngăn hắn lại, lời nói đầy thâm ý.

Nghe vậy, vị đệ tử Tiệt Giáo kia không nói thêm gì, hắn cũng hiểu đạo lý cùng khấu vật truy, những người khác không đuổi mà một mình hắn đuổi theo chắc chắn sẽ bị Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha đánh chết tại chỗ.

Tuy chỉ là hư ảnh nhưng mượn sức mạnh Đả Thần Tiên vẫn hoàn toàn có thể chiến thắng. ...

Sưu sưu sưu!

Một đạo bạch quang rạch ngang chân trời, rơi xuống một khu rừng.

Khi ánh sáng tan đi, xuất hiện nhóm người Hồng Cẩm.

Vừa rồi hư ảnh Khương Tử Nha thúc động Đả Thần Tiên phá vòng vây Tiệt Giáo, đưa họ thành công trốn thoát tới đây.

"Được rồi, hiện tại nơi này khá an toàn, tiếp theo mời Long Cát

Công Chúa đưa Đả Thần Tiên trở về." Sau khi giúp nhóm Hồng Cẩm thoát khỏi tay Văn Thái Sư, hư ảnh của Khương Tử Nha cũng dần tan biến sau khi hao tận pháp lực.

Bản thân hư ảnh có hạn, lại thêm thúc động Đả Thần Tiên tốn quá nhiều pháp lực nên lúc này tan biến là chuyện tự nhiên.

"Tuân mệnh Quân sư đại nhân, ta nhất định lập tức quay về quân doanh." Long Cát Công Chúa trịnh trọng nói, định dẫn người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, bất ngờ lại hiện ra.

"Oanh long oanh long!" Chỉ thấy chân trời và mặt đất xung quanh hiện lên từng đạo hồng quang, đồng thời những chấn động pháp lực mạnh mẽ bắt đầu truyền tới.

"Chấn động này...

Trận pháp!" Hồng Cẩm đứng bên cạnh cũng cảm nhận được khí tức pháp lực cường đại này liền kinh ngạc nói.

Đồng thời Hồng Cẩm cảm thấy sức mạnh trận pháp này quá lớn, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng, chỉ có những đại trận trong ký ức mới phát ra chấn động mạnh như thế, nhưng trận pháp loại này rất khó thi triển, sơ ý chút là bị phá hỏng ngay khi chưa kịp bố trí xong.

"Xem ra khi ta hành động, bên kia cũng có kế hoạch a!" Hư ảnh Khương Tử Nha trước khi tan biến hoàn toàn liền chậm rãi nói, sau đó biến mất không dấu vết. ...

Lúc này tại doanh trại đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha đang chỉ huy tác chiến đột nhiên nhận được tin tức từ hư ảnh truyền về, đồng thời cũng cảm nhận được một luồng khí tức trận pháp cường đại!

"Không xong, chẳng lẽ đám người Tiệt Giáo muốn bố trí trận pháp sao?

Sao có thể?" Khương Tử Nha không thể tin nổi nhìn hồng quang lấp lánh nơi chân trời, cùng những văn lộ trận pháp đang khắc sâu vào đại địa và hư không.

Những văn lộ trận pháp này nhìn rất rõ ràng nhưng thực tế lại vô cùng phức tạp, tu đạo giả bình thường nếu nhìn vào sẽ lập tức bị choáng váng, nếu cưỡng ép nhìn rõ có khả năng bị những huyền bí vô tận bên trong làm cho nổ tung.

Nhưng Khương Tử Nha là tiểu đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tu vi tự nhiên không tục, lập tức động dụng thần thông thu những văn lộ trên trời vào mắt.

"Quả nhiên...

Chương 847

Cư nhiên là trận pháp này, xem ra kế hoạch cứu Thổ Hành Tôn lần này có chút quá thuận lợi rồi, hiện tại xem ra là tương kế tựu kế!" Khương Tử Nha dùng thần thông cưỡng ép nhận diện thông tin trong văn lộ, nhưng phản phệ từ trận pháp cũng rất khủng khiếp, khiến mắt ông chảy ra tiên huyết.

Nhưng lúc này Khương Tử Nha hoàn toàn không bận tâm, ông biết tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, lập tức lệnh cho những người đang chiến đấu bên ngoài rút lui.

Thực ra cũng không cần Khương Tử Nha nhắc nhở, ngay khi Long Cát Công Chúa truyền tin đã cứu được người, bọn người Độ Ách chân nhân nhận được tin đã bắt đầu rút lui.

Nhiệm vụ của họ vốn là kiềm chế chủ lực Ân Thương tạo cơ hội cho Long Cát Công Chúa.

Hiện tại mục đích đã đạt được, tự nhiên phải đi.

Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn - ba vị Kim Tiên hợp lực đánh lui các tu đạo giả Tiệt Giáo rồi cùng mọi người rút về phía sau.

Nhưng đúng như Khương Tử Nha cảm nhận, khi họ định rút lui thì phát hiện trên không và mặt đất đã khắc đầy văn lộ trận pháp, một đại trận có phạm vi bao phủ cực lớn sắp hiện hình!

"Không xong, mọi người mau rút lui!" Bọn người Độ Ách chân nhân vốn định vừa đánh vừa lui để không bị lộ sơ hở, nhưng hiện tại không còn thời gian để suy tính nhiều nữa.

Các tu đạo giả khác cũng thấy không ổn, biết rằng một khi trận

pháp này thành hình thì chắc chắn sẽ có chuyện không hay.

Oanh oanh oanh!

Tất cả tu đạo giả Xiển Giáo đều sử dụng độn thuật hoặc pháp bảo sở trường nhất để giúp mình thoát khỏi phạm vi bao phủ của trận pháp.

Độ Ách chân nhân nghiêm nghị nhìn quanh, thấy các văn lộ trận pháp đang từ từ hợp nhất về trung tâm.

Nếu những văn lộ này dung hợp lại thành một thì khi đó sẽ là một tòa đại trận uy lực khổng lồ vây chết bọn họ!

Lúc này Độ Ách chân nhân đang dẫn mọi người đột phá ra ngoài trận pháp, nhưng xem ra không thuận lợi lắm vì nguy hiểm mới sắp xuất hiện.

Lúc này trận pháp tuy chưa hoàn toàn hình thành nhưng đã xuất hiện không ít thần thông.

Ví như trên mặt đất lóe lên kim quang, đó không phải bảo vật xuất hiện mà là uy năng trận pháp bắt đầu hiển lộ.

Những kim quang đó tự nhiên vô cùng nguy hiểm, Độ Ách chân nhân có dự cảm nếu họ bước vào vùng kim quang bao phủ thì sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội thoát ra!

Về điểm này, ông hoàn toàn tin tưởng.

"Ha ha, các ngươi hãy ở lại trong trận pháp này đi!

Phải biết rằng Kim Linh Thánh Mẫu đại nhân của ta để bố trí trận pháp này đã mưu tính từ lâu, hôm nay cuối cùng có thể cho các ngươi nếm mùi lợi hại!" Ô Vân Tiên dẫn đầu các tiên nhân Tiệt Giáo truy kích Độ Ách chân nhân.

"Hừ, khoác lác!" Đối mặt với sự kiêu ngạo của Ô Vân Tiên, Đạo

Hạnh Thiên Tôn - một trong Thập Nhị Kim Tiên hừ lạnh một tiếng, sau đó lấy ra pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử, giáng một gậy xuống đầu Ô Vân Tiên!

Lúc này Ô Vân Tiên vì nóng lòng ngăn cản đối thủ thoát khỏi trận pháp nên lỡ tiến quá nhanh, cách xa đồng bạn phía sau.

Điều này tạo cơ hội cho Đạo Hạnh Thiên Tôn, chỉ thấy Thiên Tôn Hàng Ma Xử của ông đánh xuống một côn.

Tức thì Ô Vân Tiên bị đánh bay đi như một quả bóng, được đồng bạn phía sau đỡ lấy mới tỉnh táo lại.

"Mẹ kiếp, Đạo Hạnh Thiên Tôn này pháp lực sao đột nhiên mạnh thế?

Ta cư nhiên không đỡ nổi!" Ô Vân Tiên nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn chửi bới, dường như sức mạnh của đối phương vượt xa dự liệu, cũng vì chuẩn bị không đủ nên mới xảy ra tình huống này.

Pháp lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn tự nhiên không thể tự dưng tăng cường, nguyên do là khi ông ra tay, những người khác như Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân đều hợp lực truyền một phần pháp lực cho ông.

Nhờ sự trợ giúp đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới phát ra được đòn tấn công mạnh như vậy.

Nhưng cũng vì pháp lực này tuy mạnh nhưng đều là ngoại lực, không phải của chính ông nên sau khi phát ra một đòn, chúng hoặc là tiêu tan trong cơ thể, hoặc là quay về với ba vị Kim Tiên kia.

Do không phải pháp lực bản thân nên ông không thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của chúng, nếu không thì đòn tấn công vừa rồi đủ để khiến Ô Vân Tiên trọng thương!

"Chúng ta mau chạy thôi, tranh thủ lúc trận pháp chưa hợp nhất,

nếu không lát nữa sẽ không còn cơ hội.” Nhân lúc vừa đánh lui Ô Vân Tiên, Từ Hàng Đạo Nhân cảm thấy đây là cơ hội, nhất định phải rời khỏi đây mới có thể hành động tiếp, nếu không tất cả đều xong đời.

Dương Tiễn lúc này cũng dùng thần thông con mắt thứ ba để quan sát các văn lộ trận pháp trên trời dưới đất, thấy chúng huyền ảo vô cùng, khó lòng nhìn thấu tác dụng thật sự.

Dương Tiễn chằm chằm nhìn một hồi lâu liền thấy đầu óc choáng váng.

“Dương Tiễn, đừng nhìn chằm chằm vào các văn lộ đó, phải biết lúc này dù trận pháp chưa phát huy hoàn toàn tác dụng nhưng bản thân các văn lộ chính là một phần của trận pháp, có những trận pháp vô cùng huyền diệu, chỉ nhìn một cái cũng có thể bị tấn công.” Từ Hàng Đạo Nhân chú ý tới sự bất thường của Dương Tiễn liền lập tức cảnh báo.

“Tuân mệnh sư thúc.” Dương Tiễn sợ hãi nói, đồng thời xoa đầu cho bớt choáng váng.

Từ Hàng Đạo Nhân lắc đầu không nói, biết đồ đệ của sư huynh là một thiên tài, mà thiên tài thường có ngạo khí và sự quật cường, không phải lúc nào cũng nghe lời.

Nhưng Dương Tiễn không tệ, biết lúc này không phải lúc tùy hứng.

“Tới rồi!

Tới biên giới trận pháp rồi!” Lúc này, Độ Ách chân nhân đi đầu hưng phấn hét lớn, mọi người nhìn về phía trước quả nhiên thấy một tầng bình chướng trận pháp màu đỏ sẫm.

Tất cả đều biết, chỉ cần phá vỡ tầng bình chướng này là có thể thoát khốn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn và các Kim Tiên khác không nói nhảm, lập tức thi triển đạo pháp.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lấy ra Thiên Tôn Hàng Ma Xử, phối hợp với mọi người tấn công bình chướng đỏ sẫm.

Là một trong Thập Nhị Kim Tiên, tuy rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến nhưng bản thân Đạo Hạnh Thiên Tôn lại có rất ít pháp bảo, chỉ có một cái Bảo Đấu và Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Bảo Đấu tuy là pháp bảo nhưng không dùng để đấu pháp, tác dụng chính là đựng đồ.

Trước đó Dương Tiễn đã dùng nó để mượn lương thực, hiện tại nó cùng lương thực bên trong đang ở quân doanh Tây Kỳ để phân phát.

Vì thế giờ ông chỉ có mỗi Thiên Tôn Hàng Ma Xử là dùng được.

Tuy chỉ có một món nhưng khi hạ sơn giúp Võ Vương, sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn có nói ông sẽ có cơ hội nắm giữ một đại pháp bảo.

Cơ hội đó ở đâu thì giờ ông chưa rõ, nhưng giờ không có thời gian nghĩ chuyện đó, việc cấp bách là phá bình chướng trước mắt.

Đạo Hạnh Thiên Tôn cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử, một thanh gỗ ngắn nhưng dưới sự quán thâu pháp lực đã mang sức nặng như Thái Sơn, sau đó giáng mạnh xuống bình chướng khiến nó gợn sóng như mặt hồ bị ném đá.

Chương 848

Phía bên kia Từ Hàng Đạo Nhân cũng tung ra pháp bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tử Kim Chuông!

Tịnh thủy và âm ba hội tụ, như sóng biển cuồn cuộn đập mạnh vào bình chướng đỏ sẫm, khiến nó bắt đầu có dấu hiệu không ổn định.

Lúc này trong Tuyệt Long Lĩnh, một đại trận khổng lồ sắp sửa hình thành, Đạo Hạnh Thiên Tôn và các Kim Tiên cùng đệ tử Xiển Giáo tự nhiên không cam lòng chờ chết, liền tập trung trước bình chướng trận pháp dùng mọi thủ đoạn để phá vỡ.

May mà trận pháp này tuy kỳ diệu nhưng dưới sự liên thủ của bốn vị Kim Tiên là Phổ Hiền, Văn Thù, Đạo Hạnh và Từ Hàng, cộng thêm thần thông của Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa đã trở thành cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà.

Ca sát!

Âm thanh như gương vỡ vang lên, bình chướng đỏ sẫm bị phá ra một lỗ hổng khổng lồ.

Tuy nhiên khi lỗ hổng vừa hiện ra, cả trận pháp dường như bị kích thích, cái lỗ đó bắt đầu từ từ hợp lại.

Thấy cảnh đó, đồng tử Dương Tiễn co rụt, con mắt thứ ba nhìn thấy các văn lộ tụ tập quanh lỗ hổng như đang tu phục nó.

“Mọi người mau đi!

Lỗ hổng này không duy trì được lâu đâu.” Dương Tiễn hét lớn cảnh báo, mọi người tranh thủ lúc lỗ hổng đang khép lại mà chui ra ngoài.

Khi người cuối cùng vừa ra khỏi, lỗ hổng cũng hoàn toàn khép kín, nhìn từ bên ngoài hay bên trong đều không thấy dấu vết gì, như thể chưa từng bị phá vỡ.

Đám người Xiển Giáo thoát ra ngoài nhìn trận pháp quỷ dị mà nhíu mày.

Đặc biệt là nhóm Từ Hàng Đạo Nhân, với thực lực Kim Tiên đỉnh phong, họ nhận ra sự lợi hại và quỷ dị của trận pháp này mà chính họ cũng không nhìn thấu được.

"Mọi người không sao chứ!" Lúc này đám người Hồng Cẩm và Long Cát Công Chúa cũng chạy tới hội hợp.

Độ Ách chân nhân kiểm tra thấy nhóm Long Cát đều an toàn, lại có thêm Hồng Cẩm và Thổ Hành Tôn nên biết kế hoạch không thất bại.

"Ai, giờ phải làm gì với cái trận pháp này đây?" Người nói là một đệ tử Xiển Giáo tên Đặng Hoa.

Đặng Hoa này lai lịch không tầm thường, là đệ tử Ngọc Hư Cung, sư phụ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong Xiển Giáo bối phận rất cao nhưng thiên tư bình thường nên tu vi không cao lắm.

Tuy vậy nhờ địa vị và tính cách hòa nhã nên quan hệ với mọi người rất tốt.

Khi Đặng Hoa nói vậy, những người khác cũng có cùng suy nghĩ.

Thực tế cũng như Dương Tiễn, khi nãy họ đã dùng thần thông thử giải mã các văn lộ nhưng đều thất bại và bị phản phệ ở các mức độ khác nhau.

Chỉ là họ cố kìm nén để không làm mọi người lo lắng.

Giờ thoát được ra ngoài, một số người bị thương không kìm nổi

nữa liền thổ huyết.

"Chuyện này không cần lo, tin rằng sư phụ sẽ có chỉ thị, chỉ là không ngờ bọn họ lại âm thầm bố trí đại trận mạnh như vậy, chúng ta tới khi trận pháp sắp thành mới nhận ra, thật quá nguy hiểm." Độ Ách chân nhân là đệ tử của Nhiên Đăng, tuy bối phận không bằng Thập Nhị Kim Tiên nhưng lại có uy tín, lời nói của ông làm dịu bớt không khí căng thẳng.

"Đúng là quá nguy hiểm, lần này ta thất sách, không ngờ đối thủ cư nhiên tương kế tựu kế!" Lúc này từ phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói, mọi người quay lại thấy đó chính là Quân sư Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không chỉ là quân sư thảo phạt Ân Thương mà còn là Quốc sư Tây Kỳ, đệ tử tâm đắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, địa vị không cần bàn cãi.

Nhưng đám người Xiển Giáo nghe lời ông nói lại có chút không hiểu, Dương Tiễn hỏi trước: "Quân sư đại nhân, ý của ngài là sao?

Thế nào là tương kế tựu kế?" Khương Tử Nha chưa trả lời nhưng Hồng Cẩm bên cạnh đã chấn động toàn thân.

Là người tham gia trực tiếp vào kế hoạch cứu Thổ Hành Tôn, nghe thấy bốn chữ "tương kế tựu kế", hắn lập tức hiểu ra mọi chuyện nên mới chấn kinh như vậy.

"Chẳng lẽ mọi kế hoạch đều bị nhìn thấu?

Nếu vậy thì mọi chuyện đều giải thích được rồi!" Là phản đồ của Tiệt Giáo, Hồng Cẩm biết mức độ dung nhẫn của họ với kẻ phản bội thấp thế nào, một khi phát hiện chắc chắn sẽ giết sạch.

Nếu không vì Long Cát Công Chúa, hắn đã không mạo hiểm giúp Thổ Hành Tôn trốn đi để cầu sự che chở của Xiển Giáo.

Trong thiên hạ hiện nay chỉ có Xiển Giáo và Tiệt Giáo là có thể phân đình kháng lễ.

Gần đây Tây Phương Giáo tuy đang trỗi dậy nhưng nội hàm vẫn kém một bậc.

Chỉ là Hồng Cẩm không ngờ trong âm mưu này còn có màn tương kế tựu kế, vậy chẳng phải mọi hành động của bọn họ đều nằm trong tầm mắt của người Tiệt Giáo sao?

Lúc này Khương Tử Nha mới giải thích cho mọi người: "Mục đích hành động lần này là cứu Thổ Hành Tôn, xét về kết quả thì rất thành công, nhưng có một điểm không thể bỏ qua, đó là đối thủ đã âm thầm lập nên đại trận này.

Sở dĩ lúc bắt đầu ta không phát hiện ra là vì ta cũng đang dốc sức thu hút hỏa lực cho nhóm Long Cát, trong tình huống đó ta đã bỏ sót khả năng này, thậm chí pháp lực va chạm khi ta giao thủ còn che lấp chấn động của trận pháp.

Về sau khi trận pháp sắp thành hình, động tĩnh không che giấu được nữa thì mọi chuyện đã không thể đảo ngược." Khương Tử Nha là đại trí giả, vừa thấy trận pháp xuất hiện là đã hiểu rõ tiền nhân hậu quả.

Nghe xong, đám người Xiển Giáo đều toát mồ hôi lạnh.

Những người vừa thoát khỏi trận pháp khi nghe Khương Tử Nha nói đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Nếu đúng như vậy thì kế hoạch đã bị biết từ đầu, thậm chí bị lợi dụng ngược lại.

Hồng Cẩm cũng là người thông minh, lập tức phản ứng, cười khổ nói: "Ai, nếu đúng như lời Quân sư nói thì ta hẳn đã bị lộ từ sớm rồi, có lẽ từ lần gặp Vương Ma trước đã bị phát hiện bất thường rồi báo

cho Văn Thái Sư và Kim Linh Thánh Mẫu.

Họ để ta sống tới giờ chỉ vì kế hoạch này, nếu không với thái độ với kẻ phản đồ, chắc giờ ta đã lên Phong Thần Bảng rồi." Nói xong, Hồng Cẩm áy náy nhìn mọi người: "Xin lỗi các vị, tại hạ làm việc không tốt làm lộ tung tích, khiến mọi người lâm vào cảnh bị động thế này.

Hóa ra ta có thể dễ dàng thoát khỏi Văn Thái Sư là vì ông ta muốn kéo dài thời gian để bố trí trận pháp thêm ẩn mật." Long Cát Công Chúa nghe vậy cũng hoảng hốt, không ngờ người Tiệt Giáo lại nhẫn nhịn như vậy, vì kế hoạch mà dung nhẫn Hồng Cẩm ở lại quân doanh Ân Thương lâu thế.

Nếu không có cơ hội này, chẳng phải Hồng Cẩm đã sớm mất mạng?

Nghĩ tới đây, Long Cát Công Chúa vốn tình thâm ý thiết với Hồng Cẩm không khỏi sợ hãi.

"Hồng Cẩm đã làm rất tốt rồi, không cần tự trách, dù sao ngươi cũng mạo hiểm tính mạng truyền tin, giờ Thổ Hành Tôn và hai người không phải đều bình an sao?" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa an ủi Hồng Cẩm, khiến Long Cát Công Chúa đỏ mặt ngượng ngùng nhìn Hồng Cẩm một cái.

Hoàng Thiên Hóa thường xuyên ra trận, trước đây khi Hồng Cẩm còn ở Tiệt Giáo hai bên cũng từng giao thủ vài lần, ông rất ấn tượng với ngũ tinh pháp thuật của đối phương, biết đây là một đối thủ tài năng.

Chỉ là sau này không ngờ đối thủ lại trở thành nội ứng cho mình.

Chương 849

"Đa tạ Hoàng huynh thông cảm, tại hạ cảm kích vô cùng." Hồng Cẩm cũng không ngờ Hoàng Thiên Hóa lại nói đỡ cho một phản đồ Tiệt Giáo như mình nên rất cảm động.

"Được rồi, dù sao chúng ta cũng đã thoát khỏi trận pháp rồi mà?

Kết quả này coi như không tệ đi." Hoàng Thiên Hóa nhìn trận pháp bất động đằng xa rồi nói với mọi người.

Nhưng Khương Tử Nha lại lắc đầu phủ định: "Sai lầm rồi, hiện tại trận pháp đã hình thành, tuy chúng ta không bị nhốt bên trong nhưng giờ ta buộc phải chủ động vào đó phá trận." Nghe vậy, Hoàng Thiên Hóa nhíu mày suy nghĩ rồi biến sắc, nhìn xung quanh kêu lên: "Chẳng lẽ con đường Tây Kỳ đông chinh Ân Thương đã bị trận pháp này chặn đứng rồi sao?" Khương Tử Nha gật đầu: "Chính xác là vậy, chúng ta sắp phải đi sấm trận rồi, không phá được nó thì đại quân Tây Kỳ sẽ bị chặn lại ở đây mãi." Nghe xong lời Khương Tử Nha, đám người Xiển Giáo đều lộ vẻ ngưng trọng, biết chuyện này không hề đơn giản.

"Ha ha!

Không hổ danh Khương Tử, dễ dàng nhìn thấu mưu kế của ta như vậy, nhưng đám người các ngươi trước mặt Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo chúng ta chẳng là gì cả!" Khi đám người Xiển Giáo định rút về bàn bạc cách phá trận thì một giọng nói kiêu ngạo từ phía đại trận truyền tới.

Đồng thời có mười đạo quang thúc từ trong trận bay ra, mỗi người đều tỏa khí tức cường đại, hiển nhiên không phải tu đạo giả tầm thường.

Bọn người Từ Hàng Đạo Nhân nghiêm trận dĩ đãi, nhìn chằm chằm mười người đó.

"Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo?

Chẳng lẽ đã tới đông đủ rồi sao?" Khương Tử Nha nghe danh hiệu đó liền biến sắc, lẩm bẩm.

"Không sai, chính là chúng ta." Mười đạo quang mang dừng lại giữa không trung trước mặt Khương Tử Nha, hiện ra bóng dáng mười tu đạo giả.

Một người trong đó nhìn đám người Xiển Giáo bằng ánh mắt khinh miệt, chính là kẻ vừa lên tiếng.

"Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo?

Ta chưa từng nghe danh bao giờ, chắc là lũ vô danh tiểu tốt nơi rừng rú nào đó sao?" Dương Tiễn vốn không chịu nổi thái độ kiêu ngạo của bọn họ liền lên tiếng mỉa mai.

"Ha ha, tiểu tử cư nhiên dám nói chuyện với chúng ta như vậy, cũng tốt hôm nay cho ngươi mở mang tầm mắt.

Đầu tiên ta là Thái Hoàn Thiên Quân, những người còn lại lần lượt là Triệu Giang Thiên Quân, Đổng Kim Thiên Quân, Viên Giác Thiên Quân, Kim Quang Thánh Mẫu, Tôn Lương Thiên Quân, Bạch Lễ Thiên Quân, Diêu Tân Thiên Quân, Vương Biến Thiên Quân, Trương Thiệu Thiên Quân!" Tu đạo giả tên Thái Hoàn Thiên Quân lần lượt giới thiệu đồng bạn, tổng cộng mười người - Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo!

Vốn dĩ Thập Thiên Quân tu luyện tại Kim Ngao Đảo, gần đây mới được Thân Công Báo mời tới giúp Kim Linh Thánh Mẫu bố trí trận pháp.

Cái đại trận khổng lồ suýt chút nữa vây khốn toàn bộ người Xiển

Giáo chính là thủ bút của họ!

"Hừ, ta quản các ngươi là thiên quân gì, có giỏi thì xuống đây đánh một trận với ta!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa thấy họ kiêu ngạo như vậy liền nổi trận lôi đình, phải biết lúc nãy thoát khỏi trận pháp bọn họ đã rất chật vật, không còn vẻ thong dong của người tu đạo.

Thấy mười kẻ tội đồ này, giọng điệu ông không tốt chút nào, thậm chí muốn khích tướng để họ giao thủ.

"Ha ha, tiểu tử này cũng có chút thông minh, nghĩ ta sẽ đánh với ngươi lúc này sao?" Thái Hoàn Thiên Quân cười nhạo Hoàng Thiên Hóa, liếc mắt đã nhìn thấu ý đồ của ông.

"Sao?

Mười người các ngươi mà ngay cả dũng khí đánh một trận với ta cũng không có?" Hoàng Thiên Hóa tiếp tục khích tướng.

"Ha ha, Khương Tử Nha đứng bên cạnh không nói gì sao?

Ta cho ngươi biết, trước mặt các ngươi chính là Thập Tuyệt Trận do Thập Thiên Quân chúng ta bố trí, nếu có gan phá trận thì cứ vào đi!" Thái Hoàn Thiên Quân nói như vậy.

Lúc này, trên đỉnh Tuyệt Long Lĩnh đang bao phủ một tầng trận pháp, sắc mặt đám người Xiển Giáo bên phía Tây Kỳ vô cùng khó coi, hiển nhiên đều biết tình hình hiện tại không mấy lạc quan.

"Ha ha, Khương Tử Nha, không biết ngươi có bản lĩnh đó để xông vào Thập Tuyệt Trận của ta không?

Nếu không có gan đó, ta khuyên ngươi sớm quay về động phủ mà thanh tu đi!

Ha ha ha!" Thái Hoàn Thiên Quân, một trong Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao, thái độ vô cùng kiêu ngạo, bộ dạng hoàn toàn không

để Khương Tử Nha và người của Xiển Giáo vào mắt.

Đối với thái độ kiêu ngạo của Thái Hoàn Thiên Quân, Dương Tiễn và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa vô cùng tức giận, hận không thể lập tức cùng đối phương phân định cao thấp.

"Đừng có quá kiêu ngạo.

Thái Hoàn Thiên Quân, có bản lĩnh thì xuống đây chiến một trận với ta, đừng có đứng trên đó không chịu xuống!

Chẳng lẽ sợ ta sao?

Cho nên mới một mực rúc trong trận pháp không ra?" Dương Tiễn nhìn không vừa mắt Thái Hoàn Thiên Quân, nhưng vì Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao vừa xuất hiện khiêu khích, mười vị tu đạo giả tu vi cường đại muốn giữ chân họ lại là chuyện căn bản không thể làm được.

"Hắc hắc, bản lĩnh của ta chờ các ngươi tiến vào trong trận pháp sẽ biết, các vị cứ việc về trước mà chờ chui đầu vào lưới đi!

Ha ha!" Thái Hoàn Thiên Quân cười lớn một tiếng, sau đó dẫn theo các vị Thiên Quân khác của đảo Kim Ngao quay trở lại trong trận pháp.

Ngay khi tiến vào trong trận pháp, cả Khương Tử Nha và Dương Tiễn đều không thể nhìn thấu những thứ bên trong nữa.

Đối mặt với một trận pháp quỷ dị khôn lường như vậy, cả Khương Tử Nha và những người khác đều cảm thấy một sự ngưng trọng.

Uy lực của trận pháp vốn luôn phi thường to lớn, nếu chẳng may sơ sẩy, rất có khả năng sẽ mất mạng trong đó, cho nên nhất định phải đối đãi vô cùng cẩn thận.

“Được rồi, chư vị cũng đừng nóng nảy, hãy để ta đi trước dẫn đại quân Tây Kỳ về doanh trại, vừa trị thương vừa thương nghị chuyện này, dù sao trận pháp này một sớm một chiều cũng khó lòng phá giải, ta cũng không thể vội vàng.” Khương Tử Nha lẳng lặng nhìn chằm chằm trận pháp một hồi lâu, đôi mắt thâm thúy thỉnh thoảng có tinh quang lấp lánh, hiển nhiên đã thôi động bí thuật để tra xét.

Sau khi nhìn một hồi mà không phát hiện được gì, Khương Tử Nha chỉ có thể để mọi người trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ trước.

“Tuân mệnh!” Những người khác tuy trong lòng nôn nóng, nhưng cũng biết lời Khương Tử Nha nói có lý, tự nhiên tuân theo.

Cả nhóm quay trở về đại quân Tây Kỳ, dọc đường không gặp phải bất kỳ cuộc tập kích nào, hiển nhiên phía đại quân Ân Thương cảm thấy có trận pháp trợ giúp, không cần phải đi quấy nhiễu người của đại quân Tây Kỳ nữa.

Sau khi về tới doanh trại, Khương Tử Nha bắt đầu triệu tập mọi người để thảo luận cách phá giải đại trận to lớn này.

“Không biết chư vị có diệu kế gì để phá giải trận pháp này không?

Nếu có cách, xin hãy nói cho mọi người biết, mục tiêu hiện tại chỉ có tề tâm hợp lực mới có thể phá giải được nó.” Khương Tử Nha ngồi ở vị trí thượng thủ, hỏi thăm các đệ tử và tướng lĩnh Xiển Giáo đang ngồi phía dưới.

Lúc này, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, người vừa nếm trái đắng trong trận pháp trước đó, liền lên tiếng.

Kết hợp với cảm giác khi ở trong trận pháp, trong lòng hắn có một suy đoán nhỏ, hiện tại muốn nói ra cho Khương Tử Nha và mọi người tại chỗ nghe.

“Quân sư đại nhân, ta vừa mới hồi tưởng lại những gì đã gặp

trong trận pháp, dường như trong đó có nhiều loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau hỗn hợp lại, không biết trận pháp này có nguyên nhân đặc thù nào khác không, các vị liệu có thông tin gì về phương diện này không?" Sau khi Hoàng Thiên Hóa nói xong liền nhìn sang những người khác, Dương Tiễn sau khi nghe xong cũng lộ ra thần sắc suy tư.

Chương 850

Đột nhiên Đặng Hoa, người tay cầm Phương Thiên Họa Kích, lại nói: "Chư vị, ta cũng vừa mới nhớ lại cảnh tượng đột phá vòng vây trong trận pháp, phát hiện một điểm không giống với những gì Hoàng huynh đã nói." Nghe Đặng Hoa nói vậy, những người khác đều vực dậy tinh thần, lần lượt nhìn về phía Đặng Hoa, muốn biết rốt cuộc hắn đã phát hiện ra bí mật gì.

"Đặng huynh, có gì cứ nói đừng ngại, tin rằng chúng ta tề tâm hiệp lực nhất định có thể phá giải Thập Tuyệt Trận này." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cũng lộ ra thần sắc hứng thú, muốn biết Đặng Hoa đã phát hiện ra điều gì mà mình chưa nhận ra.

Đặng Hoa nghe vậy, sắc mặt lộ ra thần sắc suy tư, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng một hồi mới trả lời: "Là thế này, vừa rồi Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nói trong trận pháp tồn tại nhiều loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau, điều đó không hề sai, nhưng theo thời gian trôi qua, ta cảm thấy những sức mạnh đó bắt đầu trở nên rõ ràng, dường như hình thành từng cá thể độc lập, giống như bên trong một đại trận to lớn đã biến thành nhiều trận pháp khác tổ hợp lại với nhau vậy." Đặng Hoa nói xong lẳng lặng nhìn mọi người, chờ đợi mọi người suy ngẫm về thông tin vừa rồi.

Dương Tiễn ở bên cạnh, với tư cách là thiên tài trong hàng đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, sau khi nghe về sự huyền bí của trận pháp từ Hoàng Thiên Hóa và Đặng Hoa, cũng lập tức phản ứng lại, cẩn thận suy xét đưa ra suy đoán.

"Các vị, ta có một ý nghĩ, cảm thấy Thập Tuyệt Trận này liệu có phải bên trong tồn tại nhiều trận pháp khác hay không, chính vì số

lượng trận pháp nhiều như vậy mới cuối cùng cấu thành nên Thập Tuyệt Trận to lớn này, nếu không chỉ với mười người duy trì một đại trận khổng lồ như thế thì có vẻ quá gian nan.

Mục đích của bọn chúng là để ngăn cản và đánh bại chúng ta, vậy không thể làm chuyện tốn công vô ích như vậy được." Dương Tiễn chậm rãi nói ra suy đoán của mình, đồng thời chờ đợi phản ứng từ những người khác.

Mọi người sau khi nghe suy đoán của Dương Tiễn đều gật đầu tán đồng, hiển nhiên lời suy đoán đó không hề viển vông.

"Ta vừa bói toán một quẻ, lời của Dương Tiễn không hề sai sót, có lẽ Thập Tuyệt Trận này bản thân nó được tổ hợp từ từng tòa trận pháp khác nhau, thậm chí có khả năng tổng cộng có mười tòa trận pháp, do Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao mỗi người trấn thủ một tòa.

Nếu chúng ta muốn phá trận, cần phải tìm ra một tòa trận pháp để phá giải trước, như vậy mới có thể đồng thời giải quyết được những trận pháp còn lại." Khương Tử Nha, với tư cách là tiểu đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất, bản thân thiên phú và thần thông tự nhiên không hề kém cỏi, đã suy luận ra được điều này.

Trong trướng bồng của đại quân Tây Kỳ, hầu như tất cả các tiên nhân Xiển Giáo tham gia cuộc đại chiến Tây Kỳ - Ân Thương đều đã có mặt, hiện đang thảo luận cách phá giải Thập Tuyệt Trận.

Phải biết rằng Thập Tuyệt Trận này không hề tầm thường, nó tập hợp sức mạnh của mười vị tu đạo giả là Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao mới bố trí ra được.

Thậm chí để Thập Thiên Quân có thể bố trí thành công, Kim Linh Thánh Mẫu đã cố ý tương kế tựu kế, để kẻ phản đồ Hồng Cẩm và người của Xiển Giáo cứu được Thổ Hành Tôn, từ đó mượn cơ hội này thành công hạ trận.

Nếu Khương Tử Nha nhận ra sớm hơn ý đồ của Thập Thiên Quân, tự nhiên sẽ phái người đến ngăn cản.

Nhưng Khương Tử Nha biết hiện tại đã muộn, trong cuộc tranh đấu này ngay từ đầu đã thua đối phương một nước, việc cần làm hiện tại là phá giải Thập Tuyệt Trận uy lực cường đại này.

Nếu không phá được Thập Tuyệt Trận, đại quân Tây Kỳ sẽ bị chặn đứng đường đi, trong tình cảnh như vậy, làm sao có thể tiến công triều đình Ca Thành?

Có thể nói khi Thập Thiên Quân bố trí xong trận pháp này, đại quân Ân Thương đã rơi vào thế bất bại.

Chỉ cần Khương Tử Nha và đám đệ tử Xiển Giáo chưa phá được trận, sẽ mãi mãi bị chặn lại ở đây không thể tiến lên.

Nếu liều lĩnh xông vào phá trận, rất có thể sẽ gặp bất trắc, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi!

"Nếu đã như vậy, ta cần một số người tự nguyện đứng ra thí trận, chỉ có thông qua thí trận mới có thể hiểu được ảo diệu bên trong trận pháp này là gì, cũng chỉ có thế mới có thể phái người đến đánh bại Thập Thiên Quân và phá giải trận pháp." Khương Tử Nha mặt mày nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc nói.

Những người khác của Xiển Giáo cũng cảm thấy một áp lực đè nặng, nếu không phá được Thập Tuyệt Trận, việc Tây Kỳ đông chinh Ân Thương Triều Ca sẽ trở thành một trò cười.

"Nhưng nếu đã cần người đi thí trận, vậy nên để ai đi đây?" Dương Tiễn nhìn quanh mọi người, nhất thời có chút do dự nói.

"Chuyện này..." Khương Tử Nha cũng đắn đo, vì những người ở đây đều là người của Xiển Giáo, nói cách khác đều là đồng môn, nếu chỉ đích danh ai đi nộp mạng, Khương Tử Nha tự vấn không thể tuyệt

tình như thế.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa ở bên cạnh cũng nhìn ra được nỗi khó xử của Khương Tử Nha, trong đầu suy nghĩ một lát, liền vỗ mạnh vào đùi, đứng bật dậy nói: "Nếu đã vậy, hãy để ta đi thí trận đầu tiên, biết đâu một mình ta có thể phá giải được trận pháp thì sao, ha ha!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nhìn mọi người xung quanh rồi nói.

Mọi người nghe lời hào hùng của hắn xong, trước tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức lộ ra thần sắc khâm phục, nhưng lại không nỡ để hắn đi thí trận.

"Các vị đừng vội vàng về việc tuyển người thí trận." Khương Tử Nha nhìn đám người có chút ồn ào, lập tức trấn định nói.

Khi Khương Tử Nha nói lời này, đồng thời cũng sử dụng một chút thần thông để mọi người cùng biết.

"Hả?

Thiên Tôn đại nhân có chỉ lệnh truyền xuống?" Hoàng Thiên Hóa cũng có chút nghi vấn, không ngờ lại có chuyện như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cư nhiên lại giáng chỉ lệnh, hiển nhiên cũng biết tình huống hiện tại chỉ dựa vào thần thông của họ là không đủ.

Khương Tử Nha ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng, sau đó đưa tay phải chộp vào hư không, nhất thời trong lòng bàn tay hắn hiện ra một điểm bạch quang.

Đợi khi Khương Tử Nha thu tay về, bạch quang tan đi, mọi người nhìn vào tay phải hắn, phát hiện đang cầm một cuộn da dê nhỏ.

Sau khi Khương Tử Nha mở cuộn da dê ra, chậm rãi đọc lên một cái tên: "Đặng Hoa, là người thí trận đầu tiên." Khi Khương Tử Nha đọc tên, mọi người đều tập trung ánh mắt vào một thanh niên, người

này cầm Phương Thiên Họa Kích, chính là Đặng Hoa.

Đặng Hoa nghe vậy sắc mặt cũng không hề do dự, lập tức đứng dậy gật đầu nói: "Nếu là mệnh lệnh của Sư tôn, đệ tử bất tài này tự nhiên phải nghe lệnh." Khương Tử Nha gật đầu, chậm rãi nói: "Đặng Hoa, đây là một kiếp số, nếu có thể vượt qua, tương lai của ngươi sẽ không thể đo lường, tin rằng Sư tôn đại nhân cũng sẽ nhìn ngươi bằng con mắt khác." Đặng Hoa cười khổ gật đầu: "Tử Nha huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ thăm dò tường tận bí mật trong trận pháp, lúc đó nhiệm vụ phá trận phải giao lại cho huynh rồi." Khương Tử Nha và những người còn lại đều ngưng trọng gật đầu, đương nhiên họ biết đi thí trận là một việc vô cùng nguy hiểm, hèn chi Khương Tử Nha gọi đó là kiếp số của Đặng Hoa.

Phải biết rằng một trận pháp huyền bí không rõ căn nguyên như vậy, nếu cưỡng ép xông vào có khả năng sẽ bỏ mạng bên trong, đặc biệt là trận pháp do những tu đạo giả cường đại như thế bố trí càng thêm uy lực.

Huống hồ Thập Tuyệt Trận là một siêu cấp trận pháp, có thể chứa mười trận pháp nhỏ bên trong, bất kỳ một trận pháp nào cũng là sự tồn tại vô cùng nguy hiểm.

"Nếu đã như vậy, ta lên đường thôi, nếu cứ trì hoãn, không biết đại quân Ân Thương lại bày ra trò gì nữa." Sắc mặt Đặng Hoa bình thản, dường như không coi những điều đó là gì, bộ dạng hoàn toàn không để tâm.

Những người tại chỗ đều biết vì sao Đặng Hoa lại như vậy, thực tế Đặng Hoa cũng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là môn nhân của Ngọc Hư Cung.

Nhưng thiên phú của Đặng Hoa không thực sự tốt, tu đạo cũng rất bình thường, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn không mấy nổi bật,

thậm chí không bằng những đệ tử đời thứ hai, thứ ba chói sáng khác.

Nhưng lần này Đặng Hoa đã hạ quyết tâm, nhất định phải thăm dò cho ra bí mật trong Thập Tuyệt Trận.

"Hảo, nếu đã vậy, chúng ta lên đường tiến về Thập Tuyệt Trận thôi, chỉ có phá được trận chúng ta mới có thể tiếp tục tiến lên, nếu không đợi đại quân Ân Thương chuẩn bị xong, chúng ta sẽ có một trận khổ chiến, thậm chí mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí." Khương Tử Nha nhìn lướt qua mọi người đang có thần sắc kiên định, quyết định xuất phát phá trận.

Khương Tử Nha và mọi người ban đầu thương nghị cách phá trận, cuối cùng vẫn cần một người đi thí trận, chỉ có dùng cách này mới khiến uy năng và sự huyền bí của trận pháp bộc lộ trước mắt mọi người.

Tuy đây là cách duy nhất khả thi, nhưng đối với người đi thí trận lại vô cùng bất công, vì có khả năng do không rõ uy lực trận pháp mà bị vô tình sát hại.

Đối với kết quả này, tâm trạng của mọi người Xiển Giáo không khỏi có chút trầm trọng.

May mắn thay sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giáng chỉ lệnh, chỉ phái đệ tử Ngọc Hư Cung là Đặng Hoa đi thí trận đầu tiên.

Dưới sự dẫn dắt của Khương Tử Nha, cả nhóm một lần nữa đến trước Thập Tuyệt Trận.

Đi cùng ngoài người của Xiển Giáo còn có đại quân Tây Kỳ và Võ Vương Cơ Phát.

"Chư vị, hiện tại Thập Tuyệt Trận này đã chặn đứng con đường tiến lên của đại quân Tây Kỳ ta, bản vương tại đây bái thác chư vị phá giải trận pháp này, để nhân dân không còn phải chịu khổ nạn dưới sự

bạo chính của Ân Thương nữa." Lời của Võ Vương Cơ Phát vô cùng chân thành, người của Xiển Giáo tự nhiên không thể từ chối, dù sao phá giải trận pháp cũng là nhiệm vụ của họ.

Khương Tử Nha trịnh trọng nói với Võ Vương Cơ Phát: "Võ Vương điện hạ xin hãy yên tâm, Thập Tuyệt Trận này dù thế nào ta cũng sẽ phá giải." Khương Tử Nha nói xong, gật đầu với Đặng Hoa ở bên cạnh.

Đặng Hoa lập tức hiểu ý, tiến bước đi vào Thập Tuyệt Trận.

"Ha ha, tốt lắm, lần này Thập Tuyệt Trận uy lực quả nhiên to lớn, tin rằng nhất định có thể giải quyết được đại quân Tây Kỳ đó." Lúc này trong đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư cùng các đệ tử Tiệt Giáo khác tụ tập một chỗ, trong đó Văn Thái Sư càng cao hứng cười lớn, đối với hình thế hiện tại cảm thấy thắng lợi đã trong tầm tay.

Chương 851

Ở bên cạnh, Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao cũng mỉm cười không nói, nhưng trên mặt đều lộ ra thần sắc đắc ý.

"Sư huynh xin hãy yên tâm, có Thập Tuyệt Trận do Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao bố trí, tin rằng đại quân Tây Kỳ tuyệt đối không dám khinh cử vọng động, hiện tại bọn chúng không thể tiến thêm bước nào, chỉ cần Thập Tuyệt Trận còn đó, chúng ta sẽ lập tại thế bất bại." Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở bên cạnh cũng lộ ra thần sắc hưng phấn, hiển nhiên vô cùng hài lòng với uy năng của Thập Tuyệt Trận.

Lúc này Thái Hoàn Thiên Quân ngồi một bên hành lễ với Văn Thái Sư rồi nói: "Chuyện này xin Văn Thái Sư yên tâm, hiện tại Thập Tuyệt Trận của ta đã bố trí hoàn thành, người của Xiển Giáo dù có bản lĩnh bằng trời cũng không làm gì được, có thể gọi là thiên y vô phùng." Thái Hoàn Thiên Quân có thể nói là đang ý khí phong phát, bình thường chỉ biết ở đảo Kim Ngao khổ tu, nay khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài, tự nhiên vô cùng cao hứng, muốn thể hiện bản thân.

Tuy đều là tu đạo giả nhưng cũng không thể thoát tục, đối với chuyện làm rạng danh này vô cùng để tâm.

"Tất nhiên rồi, đối với Thập Tuyệt Trận của các vị, lão phu vô cùng yên tâm." Văn Thái Sư sau khi thấy Thập Tuyệt Trận xuất hiện cũng có chút kinh ngạc, chỉ nhìn qua một cái đã biết uy năng ẩn chứa bên trong không đơn giản, tự nhiên đối với Thập Thiên Quân tràn đầy tự tin và kỳ vọng.

Lúc này Ô Vân Tiên ở bên cạnh lại đầy mặt không vui, hằn học dùng chén rượu nện xuống bàn rồi phẫn nộ nói: "Nhưng ta thấy thật

đáng ghét, tên phản đồ Hồng Cẩm đó cư nhiên lại để hắn chạy thoát, sau này có cơ hội ta nhất định phải thân tay chém chết hắn!" Ô Vân Tiên bản thể là một con cá kình đen ở Kim Ngao, tính tình cũng vô cùng hỏa bạo, ghét nhất hạng phản đồ như Hồng Cẩm.

Văn Thái Sư ngồi trên cao cảm giác cũng tương tự, nhưng chuyện đó vốn nằm trong kế hoạch, nhằm mục đích tương kế tựu kế để Hồng Cẩm dẫn người cứu Thổ Hành Tôn.

Để tránh bạt dây động rừng, phần lớn những người có tính tình hỏa bạo như Ô Vân Tiên đều không được cho biết kế hoạch này.

Chỉ lệnh giao cho họ là tác chiến bình thường, do đó Ô Vân Tiên trước khi chính thức động thủ đều không hay biết.

Sau khi Ô Vân Tiên biết chuyện Hồng Cẩm phản bội mới phẫn nộ như thế.

"Được rồi, Ô Vân Tiên cứ yên tâm đi, sau này chúng ta sẽ có cơ hội thu thập tên phản đồ đó, lần này để cứu Thổ Hành Tôn bọn chúng cũng đã bỏ ra không ít vốn liếng." Văn Thái Sư đang nói, khóe miệng bỗng rỉ ra một vệt tiên huyết.

Cảnh tượng này khiến mọi người tại chỗ kinh hoàng, hoàn toàn không ngờ Văn Thái Sư nhìn vẫn ổn mà cư nhiên lại bị thương từ lúc nào không hay.

"Được rồi, không cần lo lắng như vậy, đây đều là chuyện tốt do Khương Tử Nha làm, nếu không phải do Long Cát Công Chúa mang theo Đả Thần Tiên mượn từ Ngọc Hư Cung, ta cũng sẽ không bị thương bởi Đả Thần Tiên trong tình huống không kịp đề phòng, cuối cùng để bọn chúng chạy thoát." Văn Thái Sư vừa nói vừa vận công trị thương, áp chế thương thế trong cơ thể.

"Cư nhiên là bảo vật như Đả Thần Tiên!" Đám người Tiệt Giáo

nghe thấy ba chữ Đả Thần Tiên đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên đều biết sự lợi hại của nó.

Ngay cả Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao cũng không ngoại lệ, trong giới tu đạo, uy danh của Đả Thần Tiên vô vô cùng lẫy lừng, tu đạo giả bình thường gặp người cầm Đả Thần Tiên đều không dám dây vào.

Không ngờ lần này Văn Thái Sư lại giao thủ với Đả Thần Tiên, hèn chi lại bị thương.

Khi Thái Hoàn Thiên Quân định nói gì đó, bỗng nhiên lông mày nhíu lại, sau đó mừng rỡ nói với Văn Thái Sư: "Văn Thái Sư, vừa rồi có một tên không biết sợ cư nhiên một mình xông vào Thiên Tuyệt Trận của ta, hiện tại ta phải đi giết hắn, để người Xiển Giáo thấy thế nào mới gọi là cường đại." "Thật sự chỉ có một người?" Văn Thái Sư bán tín bán nghi hỏi, dường như không tin Khương Tử Nha chỉ phái một người xông trận.

"Chắc chắn là vậy, thật sự chỉ có một người mà thôi, ta cũng không ngờ hắn lại cuồng vọng như thế, cư nhiên chỉ phái một người phá trận, chẳng lẽ tưởng ai cũng là Đại La Kim Tiên sao?

Văn Thái Sư cứ chờ ở đây, tại hạ đi một chút sẽ về ngay, lát nữa nhất định sẽ treo đầu hắn bên ngoài trận pháp cho bọn chúng thấy thế nào là không biết lượng sức." Thái Hoàn Thiên Quân lộ ra nụ cười kiêu ngạo, sau đó cơ thể biến mất trong một luồng bạch quang, mọi người hiểu rằng hắn đã trở về Thiên Tuyệt Trận để ra tay đối phó kẻ xông trận.

Bầu trời trong xanh vốn dĩ phải là mây trắng xen lẫn mới đúng, nhưng hiện tại lại biến thành bầu trời đỏ sẫm, ngay cả đại địa cũng tương tự, nhìn như bị tiên huyết nhuộm hồng, màu đỏ bắt mắt dường như đang nhắc nhở người khác đây là một vùng đất hung hiểm tuyệt

thế.

Đối với tình huống này, Đặng Hoa tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra.

Thủ phạm chính là Thập Tuyệt Trận khổng lồ trước mắt, hiện tại Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn mệnh lệnh hắn tới thí trận, hắn đã đến.

Đặng Hoa cầm Phương Thiên Họa Kích, biết rằng lúc này Khương Tử Nha ở phía sau đều đang quan sát, khi hắn giao thủ với Thập Tuyệt Trận sẽ thông qua quan sát để phát hiện ra ảo diệu bên trong.

Đặng Hoa là người thí trận, nguy hiểm phải đối mặt đủ để nói là thập tử vô sinh!

Nhưng Đặng Hoa không hề trì nghi, một bước bước vào Thập Tuyệt Trận khổng lồ.

Vừa tiến vào trận, Đặng Hoa cảm thấy trời đất quay cuồng, tiếp đó cảnh tượng trước mắt biến đổi, xuất hiện trong một không gian to lớn.

Không gian này nhìn không lớn, nhưng cho Đặng Hoa cảm giác dường như vô biên vô tế, đồng thời trong đó lơ lửng những bình đài khổng lồ, những bình đài này dường như được xây dựng lên vậy.

Ở phía dưới cùng của không gian có một bình đài hình tứ giác khổng lồ, thể hình lớn nhất và cũng quy tắc nhất.

"Xem ra đã vào không gian trận pháp rồi, Thập Tuyệt Trận này thật sự vô cùng phi thường, chỉ có ngưng tụ ra không gian trận pháp riêng mới có thể coi là trận pháp đỉnh tiêm." Đặng Hoa tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cẩn thận quan sát xung quanh, đồng thời thi triển một đạo pháp quyết, khiến đôi mắt bao phủ một tầng kim quang.

Vừa rồi Đặng Hoa đã sử dụng một thần thông, một trong nhiều thần thông của Ngọc Hư Cung, sau khi sử dụng có thể khiến đôi mắt bao phủ kim quang.

Tầng kim quang này không hề tầm thường, nó giúp người sử dụng nhìn rõ mọi thứ, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, sau khi tu luyện đại thành còn có thể trực tiếp nhìn phá hư vọng, không bị những giả tượng mê hoặc.

Nhưng khi Đặng Hoa sử dụng kim quang thần thông này, nó lại không phát huy tác dụng lớn nhất, bởi vì hắn phát hiện ngay cả khi đôi mắt đã có thần thông gia trì cũng khó có thể nhìn thấu không gian Thiên Tuyệt Trận.

Nếu không có cách nào nhìn thấu một không gian trận pháp như vậy, Đặng Hoa chỉ có thể thử thăm dò uy lực của trận pháp.

Do hoàn toàn không biết gì về trận pháp này, nên nếu Đặng Hoa một mình đi thăm dò, hắn sẽ gặp phải những nguy hiểm khó có thể tưởng tượng.

Đối với nguy hiểm như vậy, bất kể là ai cũng khó lòng đảm bảo có thể tuyệt đối chống đỡ được mà không bị thương.

Ngay khi Đặng Hoa vừa bước vào không gian Thiên Tuyệt Trận, Thái Hoàn Thiên Quân ở bên kia cũng từ doanh trại đại quân Ân Thương trở về, đồng thời phát hiện ra Đặng Hoa vừa mới bước vào trận pháp không lâu.

"Tốt, tốt lắm, cư nhiên chỉ phái một người đến chiến, người Xiển Giáo thật tự đại, chẳng lẽ tưởng chỉ dựa vào một người là có thể phá giải được Thiên Tuyệt Trận do ta trấn giữ sao?" Thái Hoàn Thiên Quân vừa thấy người bước vào chỉ có một mình Đặng Hoa, lập tức cười lớn nói, dường như vô cùng khinh thường hành vi không biết lượng sức mình này của Đặng Hoa.

Lúc này trong không gian trận pháp, sắc mặt Đặng Hoa bỗng trở nên âm trầm, vì vừa rồi Thái Hoàn Thiên Quân không hề che giấu giọng nói, do đó trong tình huống này, những lời giễu cợt đều bị Đặng Hoa nghe thấy hết.

Bị người khác xem thường và trêu chọc như vậy, tâm lý Đặng Hoa tự nhiên không mấy dễ chịu, trong cơn nộ hỏa hắn giơ Phương Thiên Họa Kích định đánh xuống không gian trận pháp trước mặt.

Lúc này Thái Hoàn Thiên Quân cũng nhận ra Đặng Hoa định làm gì, lập tức nói: "Ngươi cũng đừng vội vàng nộp mạng như vậy, hiện tại đã nôn nóng công kích không gian trận pháp, coi chừng Thiên Tuyệt Trận của ta đánh ngươi đến mức một mảnh vụn cũng không còn." Nghe lời của Thái Hoàn Thiên Quân, trên mặt Đặng Hoa lập tức lộ ra thần sắc khinh miệt, biết rằng người trấn giữ trận pháp nhất định có thể nhìn thấy biểu tình và nghe thấy giọng nói của mình.

Đặng Hoa lớn tiếng nói với không gian trận pháp vắng vẻ trước mặt: "Ngươi tưởng ta ngốc sao?

Nếu không công kích, ta làm sao phá giải được trận pháp?" Khi Đặng Hoa nói xong câu này, không có chút do dự nào, trực tiếp đâm Phương Thiên Họa Kích về phía không gian trận pháp trước mặt.

Trên Phương Thiên Họa Kích tụ tập một quả cầu ánh sáng to bằng nắm tay, sau đó quả cầu ánh sáng đó va chạm vào vách ngăn của không gian trận pháp.

Oành!

Không gian trận pháp phát ra một tiếng nổ vang sau khi bị quả cầu ánh sáng của Đặng Hoa đánh trúng, nhưng ngay lập tức tình huống dị thường xuất hiện, quả cầu ánh sáng vừa nổ và tiếng vang đều biến mất không để lại dấu vết.

Trong tình huống này, Đặng Hoa lập tức cảm thấy không ổn.

Vì đây là một không gian trận pháp, một không gian được hình thành từ trận pháp đỉnh tiêm, bên trong ẩn chứa sức mạnh chưa biết, tình huống dị thường vừa rồi có khả năng là công kích của Đặng Hoa đã kích hoạt uy năng bên trong trận pháp.

Nhưng Đặng Hoa tuy cảm nhận được dao động nguy hiểm truyền ra từ không gian trận pháp, nhưng không hề sợ hãi, ngược lại đây chính là điều hắn muốn xem.

Với tư cách là người đầu tiên bước vào phá trận, Đặng Hoa thực tế đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng công kích.

Chương 852

“Hắc hắc, nếu đã muốn tìm cái chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Thái Hoàn Thiên Quân thấy hành động của Đặng Hoa, tuy miệng nói lời đáng tiếc nhưng mặt lại đầy sát khí, chỉ thấy hắn thi triển một pháp quyết, lập tức một luồng sáng bắn vào không gian trước mặt.

Luồng sáng đó giống như một con cá đi vào dòng sông, vừa gặp không gian liền tiến vào bên trong và biến mất.

Theo luồng sáng mà Thái Hoàn Thiên Quân đánh ra, lập tức toàn bộ không gian trận pháp dường như bị kích hoạt, từng luồng khí tức huyền ảo bắt đầu lan tỏa, đồng thời mang đến cảm giác nguy hiểm ngày càng mãnh liệt cho Đặng Hoa.

Khi Đặng Hoa nhận thấy không gian trận pháp có sự thay đổi, đột nhiên từ phía sau hắn một đạo tia sét trắng đánh tới.

Oành!

Tia sét uy lực to lớn đánh trúng sau lưng Đặng Hoa, tạo ra một vụ nổ lớn.

Nếu lúc này là một người không có bất kỳ sự phòng bị nào bị tia sét đột ngột trúng mục tiêu, nhất định không chết cũng sẽ bị thương.

Nếu đổi lại là người khác, liều lĩnh tiến vào không gian trận pháp này, sẽ vì không hiểu rõ về trận pháp mà bị tia sét vừa rồi trực tiếp đánh trúng, không chết cũng trọng thương.

Đặng Hoa cũng không hiểu rõ về không gian trận pháp này, nhưng hắn không hề lơ là cảnh giác.

Cho nên khi khói bụi từ vụ nổ tia sét dần tan đi, lộ ra thân ảnh của

Đặng Hoa vẫn bình an vô sự.

Nguyên lai trước mặt Đặng Hoa đang chắn một cây Phương Thiên Họa Kích, trên thân kích hiện ra những điểm bạch quang li ti, dường như vừa rồi Đặng Hoa đã sử dụng Phương Thiên Họa Kích thành công chặn đứng tia sét tập kích từ phía sau.

Nhưng khi chặn được tia sét đó, trong lòng Đặng Hoa không hề buông lỏng, vì hắn biết hiện tại mới chỉ là bắt đầu mà thôi, nếu trận pháp này chỉ có chút uy năng như vậy thì hắn đã không có cảm giác nguy hiểm đến thế.

Đồng thời Đặng Hoa cũng suy ngẫm về những thông tin vừa quan sát được, cố gắng tìm hiểu một phần ảo diệu của trận pháp: "Người vừa nói chuyện, nghe giọng nói chắc là Thái Hoàn Thiên Quân, một trong Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao, trận pháp này là Thiên Tuyệt Trận mà hắn trấn giữ.

Xem ra Thập Tuyệt Trận này thực sự giống như Tử Nha huynh suy đoán, là một siêu cấp trận pháp được tổ hợp từ nhiều trận pháp đỉnh tiêm, uy lực ẩn chứa bên trong thực sự cường đại." Đối với Thái Hoàn Thiên Quân trong Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao, Đặng Hoa có ấn tượng khá sâu sắc, vì trước đó Thái Hoàn Thiên Quân vẫn luôn khiêu khích bọn họ, mục đích là để người của Xiển Giáo không có sự chuẩn bị mà xông vào trận pháp, như vậy có thể khéo léo dùng sức mạnh trận pháp giải quyết tất cả.

May mắn thay có Khương Tử Nha ở bên cạnh, bọn họ mới không trúng kế khích tướng của Thái Hoàn Thiên Quân.

Cũng vì lý do đó mà Đặng Hoa mới có ấn tượng sâu sắc với Thái Hoàn Thiên Quân, vì nhìn bề ngoài hắn tuy kiêu ngạo vô cùng, nhưng thực tế nhất cử nhất động đều có kế hoạch, nếu sơ suất một chút là đủ để rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

“Hảo, khá lắm, có thể dễ dàng đỡ được công kích như vậy chứng tỏ thực lực cũng đủ cường đại, nhưng Thiên Tuyệt Trận của ta không chỉ có bấy nhiêu uy lực, tiếp theo mới thực sự là uy năng của Thiên Tuyệt Trận!” Thái Hoàn Thiên Quân lúc này tự nhiên ẩn mình trong hạt nhân không gian của Thiên Tuyệt Trận, cũng nhờ đó mới có thể thống lĩnh toàn cục, đối với phản ứng của Đặng Hoa trong không gian trận pháp hắn nắm rõ mồn một.

Nhưng nếu Đặng Hoa không thể phá giải được Thiên Tuyệt Trận, hắn sẽ không thể phát hiện ra nơi Thái Hoàn Thiên Quân ẩn mình.

Đồng thời Thái Hoàn Thiên Quân là người trấn giữ, có thể tự do thao túng sức mạnh trận pháp bên trong Thiên Tuyệt Trận.

Điều này cũng giúp hắn chiếm ưu thế vô cùng to lớn, có thể dễ dàng nắm bắt tình hình hiện tại.

Khi lời của Thái Hoàn Thiên Quân vừa dứt, trong Thiên Tuyệt Trận truyền đến những dao động kỳ dị, lưu chuyển những khí tức huyền chi hựu huyền, dường như sắp sửa ủ ra những công kích cường đại.

Đứng trong không gian Thiên Tuyệt Trận, hiện tại không có nơi nào để né tránh, chỉ có thể cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng những công kích có thể đến từ bất kỳ đâu.

Là người thí trận, Đặng Hoa tự biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nhưng chỉ cần đủ cẩn thận, thực lực đủ mạnh, chưa chắc đã không có cơ hội phá trận để sống sót.

Nghĩ vậy, Đặng Hoa chậm rãi hạ xuống một bình đài trong không gian trận pháp.

Bình đài này nhìn như được đúc từ nham thạch thông thường, Đặng Hoa lấy bình đài không có nguy hiểm này làm điểm dừng chân.

Trong toàn bộ không gian trận pháp có rất nhiều bình đài như vậy, đều chậm rãi lơ lửng giữa không trung, không biết có tác dụng gì.

Ngay khi chân trước của Đặng Hoa đạp lên bình đài, một luồng khí lưu từ không gian trận pháp sinh ra, đánh thẳng về phía hắn.

Đặng Hoa tự nhiên không ngồi chờ chết, Phương Thiên Họa Kích trong tay như một con rồng bơi, vẽ ra một vòng tròn hào quang trước mặt.

"Đi!" Đặng Hoa thi triển pháp quyết, thao túng vòng tròn hào quang trắng đó bay về phía luồng khí lưu đang cuốn tới.

Khi vòng tròn trắng va chạm với luồng khí lưu vô danh, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Vòng tròn trắng giống như một sợi dây thừng, khóa chặt luồng khí lưu không rõ nguồn gốc đó lại.

Có thể thấy luồng khí lưu vô danh dường như bị cầm tù, bị vòng tròn trắng trói buộc tại chỗ.

Thấy cảnh này, Đặng Hoa chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đạo công kích thứ hai của Thiên Tuyệt Trận cuối cùng đã được chặn đứng thành công.

Nhưng khi Thái Hoàn Thiên Quân thấy công kích của trận pháp bị Đặng Hoa chặn đứng, trên mặt không hề lộ ra biểu tình thất vọng, ngược lại còn tỏ ra vô cùng hưng phấn, dường như sắp thấy được chuyện gì đó đặc biệt khiến hắn cao hứng.

Thái Hoàn Thiên Quân này đầu đội mũ dầu tử, thân mặc đạo bào tím thêu hình bạch hạc tung cánh, vũ khí pháp bảo là Tứ Lăng Hoàng Kim Giản và Huyền Diệu Tác ẩn trong tay áo.

Bình thường hắn ở đảo Kim Ngao luyện chế đan dược và tu luyện đạo pháp.

Nhưng hiện tại ra tay thôi động trận pháp cũng là một tay thiện nghệ, ra tay không chút lưu tình, ngược lại vô cùng cảnh giác, phản ứng của Đặng Hoa cũng nằm trong dự liệu của hắn.

"Tốt, tốt lắm, không biết công kích tiếp theo ngươi có đỡ được không!" Thái Hoàn Thiên Quân cười lớn, giọng nói không hề che giấu truyền vào tai Đặng Hoa, nghe rõ mồn một.

Nhưng dù nghe rõ, Đặng Hoa đã mấy lần định thông qua giọng nói để tìm vị trí ẩn nấp của đối phương nhưng đều không thành công.

Sau đó Đặng Hoa mới biết, Thái Hoàn Thiên Quân này tâm tế như phát, nhìn thì như lộ ra sơ hở nhưng thực tế không hề có sơ hở nào, ngược lại còn khiến đối thủ rơi vào trạng thái bối rối.

Đặng Hoa cũng suýt bị giả tượng do Thái Hoàn Thiên Quân tạo ra đánh lừa, may mà kịp thời tỉnh táo lại.

Lúc này, trong không gian Thiên Tuyệt Trận lại truyền đến khí tức khủng bố, trong lòng Đặng Hoa lập tức cảm thấy nguy hiểm to lớn.

Đúng như những gì Đặng Hoa dự liệu, lúc này toàn bộ không gian trận pháp sấm chớp rền vang, từng đạo tia sét trắng bệch đánh về phía Đặng Hoa.

Đặng Hoa lập tức xoay chuyển Phương Thiên Họa Kích, vẽ ra một hình cầu xung quanh mình.

Đặng Hoa đương nhiên không làm chuyện vô ích, hiện tại sử dụng Phương Thiên Họa Kích bố trí phòng ngự nghiêm ngặt quanh mình.

Bảo hộ tráo hình cầu bao bọc Đặng Hoa vừa hình thành, từng đạo tia sét trắng bệch đã cuốn tới, không chút lưu tình oanh kích lên lớp bảo vệ.

Đặng Hoa đứng bên trong cảm thấy mình như một con thuyền không rễ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng dữ nhấn chìm.

May mà những tia sét trắng bệch đó tuy uy lực to lớn nhưng thời gian duy trì không quá lâu, nhanh chóng tiêu hao hết sau những đợt công kích.

Đồng thời bảo hộ tráo hình cầu của Đặng Hoa cũng không kiên trì thêm được nữa, chỉ nghe thấy tiếng rắc một cái, lớp bảo vệ vừa rồi vỡ tan, hóa thành những điểm lưu quang biến mất.

Chương 853

Ngay khi Đặng Hoa vừa kịp thở phào, đột nhiên một nhân ảnh lao về phía hắn.

Đặng Hoa nhận ra liền lập tức dùng Phương Thiên Họa Kích đánh tới để phá giải đợt tập kích, đồng thời nhìn rõ kẻ tấn công mình là ai.

Kẻ đó không ai khác chính là Thiên Tuyệt Trận chủ Thái Hoàn Thiên Quân, lúc này hắn cầm Tứ Lăng Hoàng Kim Giản không nói hai lời đánh thẳng vào đầu Đặng Hoa.

Tuy lúc này Đặng Hoa đã phản ứng kịp để ngăn chặn đà tiến công, nhưng chung quy vẫn chậm một bước, Tứ Lăng Hoàng Kim Giản uy lực to lớn trong tay Thái Hoàn Thiên Quân nhẹ nhàng né tránh Phương Thiên Họa Kích của Đặng Hoa, sau đó nện mạnh vào vai hắn.

"Phụt!" Đặng Hoa dưới đòn công kích cường đại như vậy, cảm thấy xương vai phải như bị nghiền nát, đồng thời bị một sức mạnh khổng lồ đánh bay ra ngoài.

Cuối cùng hắn va mạnh vào một bình đài lớn, cơ thể vì chấn động mạnh mà một lần nữa bị thương.

Trạng thái của Đặng Hoa lúc này vô cùng tồi tệ, hắn cũng nhận ra điều bất ổn.

Hoàn toàn không ngờ tới Thái Hoàn Thiên Quân lại đích thân ra tay trong tình huống như vậy, Thái Hoàn Thiên Quân sau khi mượn sức mạnh của Thiên Tuyệt Trận bản thân cũng trở nên vô cùng cường đại, dễ dàng đánh bay Đặng Hoa.

"Ha ha, không phải một mình tiến vào phá trận sao?

Bây giờ sao không thấy động tĩnh gì nữa nhỉ?

Phải để ta thân tự ra tay mới biết cách phá trận sao?" Thái Hoàn Thiên Quân nhìn bộ dạng thổ huyết của Đặng Hoa liền cười lớn, dường như đang chế nhạo Đặng Hoa không biết lượng sức.

Ánh mắt Đặng Hoa âm trầm, nhìn chằm chằm Thái Hoàn Thiên Quân đối diện, tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, lập tức không chút do dự thi triển một đạo pháp quyết, toàn thân bao phủ trong một tầng ánh sáng xanh biếc.

Dưới lớp ánh sáng xanh đó, pháp lực Đặng Hoa vừa tiêu hao để đối kháng với tia sét trắng bắt đầu hồi phục, những vết thương do Hoàng Kim Giản gây ra cũng nhanh chóng lành lại.

Đặc biệt là bả vai, lúc trước Đặng Hoa cảm thấy xương vai phải đã vỡ nát, hiện tại không còn cảm thấy đau đớn, thay vào đó là cảm giác tê rần như xương cốt đang được nối lại.

Chưa dừng lại ở đó, Đặng Hoa cảm thấy sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể đang không ngừng tăng cường, dường như sắp đạt tới đỉnh phong.

Sở dĩ xuất hiện cảnh tượng thần kỳ này, là đệ tử Ngọc Hư Cung, Đặng Hoa quá rõ, đó là nhờ tầng ánh sáng xanh biếc bao quanh thân thể.

Ánh sáng xanh đó chính là át chủ bài mà Đặng Hoa triệu hoán ra, có nó Đặng Hoa mới có đủ tự tin để là người đầu tiên thí trận, thậm chí sau khi cảm nhận được sức mạnh cường đại bên trong, hắn cảm thấy có thể thử phá giải trận pháp này.

Trong lúc Đặng Hoa đang nghĩ cách phá trận, phía bên kia Thái Hoàn Thiên Quân cũng ra tay, giơ Tứ Lăng Hoàng Kim Giản một lần nữa đánh xuống, lần này xung quanh mace còn quấn quanh những vòng tia sét trắng, hiển nhiên Thái Hoàn Thiên Quân đang khống chế sức mạnh của Thiên Tuyệt Trận để tăng cường công kích của mình.

Không chỉ vậy, trong không gian trận pháp xung quanh Đặng Hoa cũng hiện ra những tia sét trắng bệch, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh lao về phía hắn.

Đối mặt với những công kích này, Đặng Hoa cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể liền khẽ mỉm cười, trước đó có lẽ đối mặt với công kích như vậy có chút khó khăn, nhưng hiện tại sau khi được cường hóa, hắn có đủ tự tin để giải quyết.

Đặng Hoa xoay Phương Thiên Họa Kích tỏa ra bạch quang chói mắt, từng vòng tròn ánh sáng bắt đầu xuất hiện quanh hắn.

Đặng Hoa mang theo những vòng sáng đó, cầm kích lao vào chiến đấu với Thái Hoàn Thiên Quân.

Hai người giao thủ, Phương Thiên Họa Kích và Tứ Lăng Hoàng Kim Giản va chạm tóe lửa kịch liệt.

Đồng thời những vòng sáng trắng Đặng Hoa triệu hồi cũng va chạm với tia sét trắng từ Thiên Tuyệt Trận, mỗi khi một vòng sáng và một tia sét chạm nhau đều phát ra tiếng nổ dữ dội, sau đó sức mạnh của cả hai đều tan biến.

Theo thời gian trôi qua, Đặng Hoa vẫn bao phủ trong ánh sáng xanh tiếp tục chiến đấu, những vòng sáng và tia sét cứ thế đồng quy vu tận.

Hai bên đánh tới hiện tại dường như bất phân thắng bại.

Nhưng Đặng Hoa hiểu rõ, Thái Hoàn Thiên Quân vẫn chưa phát huy hết toàn bộ sức mạnh của trận pháp, nếu không một trận pháp đỉnh tiêm không thể chỉ có bấy nhiêu uy lực.

Quả nhiên, khi hai người giao thủ được chín mươi chín hiệp trong không gian Thiên Tuyệt Trận, Thái Hoàn Thiên Quân một lần nữa thôi động sức mạnh trận pháp.

Oành!

Oành!

Toàn bộ Thiên Tuyệt Trận vang lên những tiếng nổ chấn động.

“Thái Hoàn Thiên Quân, chẳng lẽ ngươi định thi triển lại chiêu cũ sao?

Nó không còn tác dụng với ta nữa đâu.” Nhưng Thái Hoàn Thiên Quân nghe vậy chỉ lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Lúc này trong không gian Thiên Tuyệt Trận, Đặng Hoa cảm thấy không gian xung quanh xuất hiện dao động dị thường, từng đạo tia sét trắng bệch dường như lại xuất hiện, dù là số lượng hay uy lực đều mạnh hơn hẳn những tia sét trước đó.

Nhưng Đặng Hoa không hề sợ hãi, vì hiện tại hắn đã tung ra át chủ bài mạnh nhất, nhờ đó thực lực tăng vọt, hơn nữa đã nhìn thấu được những tia sét này, có tăng thêm uy lực cũng vô ích.

“Ha ha, Thái Hoàn Thiên Quân, thực lực của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao, công kích bằng tia sét trắng này xuất hiện mấy lần rồi, ta đã nắm rõ nó, sức mạnh có cường đại hơn nữa cũng không có tác dụng gì đâu.” Đặng Hoa tay cầm Phương Thiên Họa Kích, toàn thân bao phủ ánh sáng xanh biếc, đây là một loại thần thông đặc biệt gọi là Tinh Thần Thần Thông.

Tinh Thần Thần Thông cho phép tu đạo giả câu thông với các tinh tú trên trời, thiết lập liên hệ rồi mượn sức mạnh của chúng để tu luyện hoặc chiến đấu.

Thần thông này của Đặng Hoa có tên là Mộc Phủ Tinh Quân.

Một khi thi triển, hắn sẽ hóa thân thành hình bóng của vì tinh tú đó, trở thành Mộc Phủ Tinh Quân giữa đất trời, tự do sử dụng tinh thần chi lực.

Tầng ánh sáng xanh bao quanh hắn chính là một trong những sức mạnh đó.

Sức mạnh xanh biếc này mạnh đến mức khiến Đặng Hoa cũng phải kinh ngạc, đồng thời cảm thấy mình có thể dựa vào sức mạnh cá nhân để phá giải Thiên Tuyệt Trận.

Nhưng ngay lúc Đặng Hoa nghĩ mình có thể chống đỡ được đợt công kích tiếp theo, đối thủ Thái Hoàn Thiên Quân lại lộ ra nụ cười quỷ dị, dường như đang chế nhạo sự vô tri của hắn: "Đặng Hoa, chẳng lẽ ngươi tưởng sử dụng cái gọi là Tinh Thần Thần Thông đó là có thể chống đỡ được tia sét trắng của ta sao?

Đúng là quá ngây thơ!

Thôi được, hôm nay để ta tiễn ngươi lên đường!" Lời Thái Hoàn Thiên Quân vừa dứt, những tia sét trắng lơ lửng trong không gian Thiên Tuyệt Trận giống như binh sĩ nhận được mệnh lệnh, đồng loạt giáng xuống chỗ Đặng Hoa.

Đối mặt với công kích diện rộng cường đại như vậy, Đặng Hoa vẫn ung dung bất bách, Phương Thiên Họa Kích trong tay chậm rãi xoay chuyển, đồng thời hắn thi triển pháp quyết, từng luồng sáng xanh biếc đánh về phía những tia sét trắng.

Những luồng sáng xanh này một khi va chạm với tia sét trắng sẽ bộc phát sức mạnh cường đại, thôn phệ sạch sẽ sức mạnh của tia sét.

Chỉ trong chốc lát, những luồng sáng xanh Đặng Hoa triệu hồi đã tràn đầy sức mạnh, khiến người khác khó lòng đối phó.

Thấy vậy Đặng Hoa vô cùng hài lòng, biết rằng việc tu luyện Tinh Thần Thần Thông là không sai, sau khi có được toàn bộ sức mạnh của Mộc Phủ Tinh Quân, hắn có thể dễ dàng đối phó Thái Hoàn Thiên Quân.

Nhưng khi Đặng Hoa nhìn về phía Thái Hoàn Thiên Quân để xem đối phương có sắc mặt khó coi thế nào, hắn bỗng kinh ngạc.

Chương 854

Vì ở phía bên kia, Thái Hoàn Thiên Quân nãy giờ vẫn đứng khoanh tay đứng nhìn không những không hề ngạc nhiên, mà còn lộ ra thần sắc hứng thú, dường như vô cùng quan tâm đến thần thông hắn vừa sử dụng.

Thấy vậy Đặng Hoa trong lòng bốc hỏa vì bị khinh thị, thái độ của Thái Hoàn Thiên Quân thực sự quá kiêu ngạo, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Đặng Hoa thầm nghĩ lát nữa nhất định phải phá được trận này để Thái Hoàn Thiên Quân thấy thế nào là sức mạnh thực sự.

Nhưng khi Đặng Hoa vừa giải quyết xong những tia sét trắng còn lại, một cảnh tượng bất ngờ xảy ra.

Những tia sét trắng đó không còn tấn công hắn nữa mà cứ lơ lửng giữa không trung.

Đặng Hoa sững sờ, nhưng lập tức phản ứng lại.

Tuy không biết tại sao có sự dị thường này, nhưng hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một, lập tức bao phủ trong ánh sáng xanh, cầm kích lao về phía Thái Hoàn Thiên Quân.

Thái Hoàn Thiên Quân nhếch mép cười, cầm Tứ Lăng Hoàng Kim Giản nghênh chiến.

Hai bên đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng Đặng Hoa muốn nhanh chóng phá trận nên chiêu thức càng thêm lăng lệ.

Thái Hoàn Thiên Quân cũng không vừa, Hoàng Kim Giản vốn không phải vũ khí tầm thường, không sợ bị áp chế.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Đặng Hoa nhận ra một sơ hở của Thái

Hoàn Thiên Quân, sơ hở này do Thái Hoàn Thiên Quân vừa phải né tránh đợt tiến công của hắn mà lộ ra.

Đối diện với cơ hội kết thúc trận đấu nhanh chóng như vậy, Đặng Hoa làm sao có thể bỏ lỡ?

Phương Thiên Họa Kích trong tay như xuyên thấu không gian, trực tiếp đâm trúng Thái Hoàn Thiên Quân đang lùi lại.

Tí tách, tí tách!

Máu đỏ từ Phương Thiên Họa Kích chảy ra, chậm rãi nhỏ xuống bình đài bên dưới.

Người bị đâm trúng không ai khác chính là Thái Hoàn Thiên Quân.

Lúc này trước ngực hắn cắm thanh kích, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương.

"Ha ha, Thái Hoàn Thiên Quân, ngươi xong đời rồi!" Đặng Hoa thấy một chiêu trúng đích khiến đối phương không kịp chống đỡ, trong lòng vô cùng cao hứng, cảm thấy cuối cùng đã chiến thắng và sắp phá được trận.

"Thế sao?

Đặng Hoa, ta thấy ngươi mới là kẻ xong đời." Thái Hoàn Thiên Quân dù bị đâm xuyên ngực nhưng mặt vẫn giữ vẻ thong dong, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu.

Thấy vẻ mặt đó của Thái Hoàn Thiên Quân, Đặng Hoa vô cùng tức giận nhưng cũng lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được là gì.

Oành!

Oành!

Ngay khi Đặng Hoa nhận ra điều bất thường, không gian trận pháp

xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng động lớn.

Đặng Hoa nhìn quanh, kinh hãi phát hiện những tảng đá khổng lồ trên các bình đài xung quanh bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ.

Đặng Hoa vốn dĩ vì giấu sát chiêu thành công đánh trúng Thái Hoàn Thiên Quân mà cảm thấy cao hưng, nhưng chưa kịp vui mừng quá lâu, từ biểu hiện của Thái Hoàn Thiên Quân trong trận chiến đó, hắn liền phát hiện ra điều dị thường, trong lòng ẩn ước có chút bất an nhưng lại không biết vì sao.

Khi Đặng Hoa định tiếp tục dùng Phương Thiên Họa Kích, chém thẳng Thái Hoàn Thiên Quân đang bị thiêu đốt thành hai nửa, không gian trận pháp xung quanh lại một lần nữa xuất hiện biến động.

Đặng Hoa đưa mắt nhìn lại, phát hiện trên không gian trận pháp, những bình đài vốn dĩ đang trôi nổi yên tĩnh bắt đầu xuất hiện sự chấn động, giống như cự nhân sắp sửa thức tỉnh vậy.

Những bình đài kia đều được tạo ra từ đá hoặc bùn đất không rõ tên, ban đầu Đặng Hoa không quá để ý, kết quả hiện tại mới phát hiện ra những bình đài này cư nhiên ẩn chứa bí mật không nhỏ.

"Bất kể bí mật gì, hôm nay Thái Hoàn Thiên Quân ngươi đều phải xong đời!" Đặng Hoa làm sao có thể trơ mắt nhìn Thái Hoàn Thiên Quân phát động sức mạnh trong Thiên Tuyệt trận, lập tức thúc động vũ khí Phương Thiên Họa Kích trong tay, đâm thẳng vào cơ thể Thái Hoàn Thiên Quân.

Nếu vũ khí sắc bén này đâm trúng, đủ để khiến cơ thể Thái Hoàn Thiên Quân bị cắt thành hai đoạn.

Thế nhưng, ngay khi Đặng Hoa định chém đôi cơ thể đối phương, dùng phương thức đánh chết trận chủ để phá giải Thiên Tuyệt trận, thì ngoài ý muốn lại xảy ra.

Cơ thể vốn bị Phương Thiên Họa Kích đâm thủng cư nhiên bắt đầu dần biến thành hư ảo, rồi ngay lập tức cơ thể Thái Hoàn Thiên Quân biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này, mắt Đặng Hoa đột nhiên nheo lại, bởi vì hắn phát hiện Thái Hoàn Thiên Quân không phải biến mất hoàn toàn, mà là cơ thể đã phân giải thành từng luồng sương mù li ti.

Chính vì Thái Hoàn Thiên Quân phân giải cơ thể thành sương mù, mới khiến Phương Thiên Họa Kích của Đặng Hoa không thể đánh trúng đối thủ.

"Khả ác, chẳng lẽ Thái Hoàn Thiên Quân ngươi nghĩ như vậy có thể đào tẩu sao?

Chưa miễn quá xem thường ta rồi!" Đặng Hoa tự nhiên sẽ không nhìn Thái Hoàn Thiên Quân đào tẩu, Phương Thiên Họa Kích trong tay được một luồng sức mạnh xanh biếc bao phủ, hiển lộ uy năng khác hẳn bình thường.

Đặng Hoa phát động sức mạnh của Mộc Phủ Tinh Quân, tiến hành gia trì tinh thần lực, tấn công vào những luồng sương mù do Thái Hoàn Thiên Quân hóa thành.

Nhưng ngay giây tiếp theo, một bình đài khổng lồ bên cạnh đột nhiên va chạm về phía Đặng Hoa.

Đặng Hoa lập tức phản ứng, Phương Thiên Họa Kích trong tay chém xuống bình đài khổng lồ đang lao tới, lập tức bình đài khổng lồ kia bị Phương Thiên Họa Kích đã cường hóa bởi Mộc Phủ Tinh Quân chém thành phấn vụn.

"Ha ha, bất quá chỉ thế thôi sao, ta cứ tưởng là chiêu số lợi hại gì, hóa ra cũng chỉ để kéo dài thời gian." Đặng Hoa nhìn thấy thanh thế vừa rồi tuy lớn nhưng lại dễ dàng bị phá hủy, nhất thời đắc ý cười

lớn.

Nhưng ngay sau đó Đặng Hoa không cười nổi nữa, bởi vì hắn cuối cùng đã phát hiện ra điểm không đúng.

Chỉ thấy những mảnh vỡ của bình đài đá vốn bị Đặng Hoa dùng kích đánh nát cuối cùng cũng hóa thành từng luồng sương mù.

Đồng thời Đặng Hoa cũng chú ý thấy các bình đài khác xung quanh cũng bắt đầu tự động phân giải thành sương mù, không chỉ những bình đài đang trôi nổi, mà ngay cả những tia chớp trắng bệch đang tĩnh chỉ bất động kia cũng vậy.

Lúc này, Đặng Hoa cũng hiểu ra, vừa rồi không phải do hắn dễ dàng phá hủy những bình đài kia, mà là chúng trực tiếp phân giải thành sương mù, cho nên mới có vẻ như hắn đã phá hủy được chúng.

Tuy đã hiểu ra điều này, nhưng Đặng Hoa vẫn không hiểu vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, vì sao vật chất trong trận pháp bao gồm cả Thiên Tuyệt trận chủ Thái Hoàn Thiên Quân lại đồng loạt phân giải thành sương mù.

“Ha ha, Đặng Hoa, bây giờ mới là tử kỳ của ngươi!

Thụ tử đi!” Khi Đặng Hoa đang luống cuống, chưa nhìn ra được sự ảo diệu của Thiên Tuyệt trận, giọng nói của Thái Hoàn Thiên Quân từ trong không gian trận pháp truyền ra.

Đồng thời, trong không gian trận pháp phía trước xuất hiện một khuôn mặt người hư ảo do sương mù tạo thành, khuôn mặt đó hách nhiên là Thái Hoàn Thiên Quân.

Chương 855

Dù đã hóa thân thành sương mù, Thái Hoàn Thiên Quân vẫn tiếp tục trào phúng Đặng Hoa.

Lúc này trong không gian Thiên Tuyệt trận đang phiêu hốt ba loại sương mù: một loại màu đen, một loại màu vàng và một loại màu trắng, lần lượt do tia chớp trắng bệch, bình đài cự thạch và Thái Hoàn Thiên Quân – ba thứ tưởng chừng không liên quan – phân giải ra.

Khi Đặng Hoa định làm gì đó, những luồng sương mù xung quanh đột nhiên xoay quanh khuôn mặt hư ảo của Thái Hoàn Thiên Quân rồi tụ hợp lại một chỗ.

Đặng Hoa dù ngu ngốc cũng biết hiện tại nhất định phải ngăn cản Thái Hoàn Thiên Quân, không để hắn hoàn thành chuyện đó.

Đặng Hoa một lần nữa sử dụng thủ đoạn tấn công Thái Hoàn Thiên Quân trước đó, Phương Thiên Họa Kích trong tay giống như trảm đoạn xiềng xích không gian, đột nhiên xuất hiện trước hạch tâm nơi sương mù đang tụ tập.

Đặng Hoa không chút do dự vung Phương Thiên Họa Kích trảm xuống đoàn sương mù đang tụ lại của Thái Hoàn Thiên Quân.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Phương Thiên Họa Kích dưới sự bao phủ của sức mạnh xanh biếc mang theo sức mạnh kinh người đánh vào hạch tâm của đám sương mù.

Đang lang!

Khi Đặng Hoa tưởng rằng có thể ngăn cản âm mưu của Thái Hoàn

Thiên Quân, hắn kinh hãi phát hiện Phương Thiên Họa Kích khi chém xuống đã bị một thứ cứng rắn chặn lại.

Đồng thời lúc này, đám sương mù tụ tập kia thảy đều tiêu tán, giống như chưa từng xuất hiện.

Ngược lại, Thái Hoàn Thiên Quân lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Đặng Hoa, vết thương trên ngực cũng hoàn toàn lành lặn, khí tức trên thân cũng khác hẳn lúc trước.

Hiện tại trong toàn bộ không gian Thiên Tuyệt trận, ngoại trừ Đặng Hoa và Thái Hoàn Thiên Quân ra thì không còn thứ gì khác, vẻ mặt có chút trống rỗng.

"Đặng Hoa, ngươi không biết sao?

Hiện tại ngươi đã là một người chết rồi!" Là đối thủ, Thái Hoàn Thiên Quân lạnh lùng nhìn Đặng Hoa một cái, đồng thời một luồng lực lượng vô hình bùng phát.

Đặng Hoa bị luồng sức mạnh vô hình này đánh bay ra ngoài, phải tốn rất nhiều sức lực mới giữ được thăng bằng, đồng thời Đặng Hoa cũng nhìn về phía sức mạnh vô hình đang bao quanh Thái Hoàn Thiên Quân kia.

Sau khi nhận ra sự tồn tại của luồng sức mạnh đó, Đặng Hoa kinh ngạc hét lên một tiếng: "Tiên Thiên Thanh Khí!

Cư nhiên là nó!" Đặng Hoa không muốn cho Thái Hoàn Thiên Quân có cơ hội thi triển thủ đoạn, lập tức quả đoạn phát động tấn công.

Nhưng lần này Đặng Hoa dù đã dùng đến thần thông lợi hại trước đó, vượt qua khoảng cách không gian để tấn công Thái Hoàn Thiên Quân cũng không có chút tác dụng nào.

Không chỉ vết thương trước đó của Thái Hoàn Thiên Quân đều đã

lành lại, hắn còn thao túng một luồng lực lượng vô hình, trực tiếp đánh bay Đặng Hoa đi.

Đợi đến khi Đặng Hoa ổn định được thân thể, mới phân biệt được luồng sức mạnh vô hình kia hách nhiên là Tiên Thiên Thanh Khí.

"Cư nhiên là Tiên Thiên Thanh Khí, xem ra Thái Hoàn Thiên Quân đã có thể hoàn toàn chưởng khống nó, chẳng lẽ Thiên Tuyệt trận này lợi dụng sự ảo diệu của Tiên Thiên Thanh Khí sao?" Đến lúc này Đặng Hoa mới nhận ra áo nghĩa hàm chứa trong Thiên Tuyệt trận, trong lòng vô cùng chấn kinh.

"Đây đương nhiên là Tiên Thiên Thanh Khí, như ngươi thấy, nó quả thực có thể bị ta hoàn toàn chưởng khống." Thái Hoàn Thiên Quân nhìn Đặng Hoa một cái, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý: "Cũng được, hiện tại tiễn ngươi lên đường thôi!

Tiếp chiêu!" Chỉ thấy Thái Hoàn Thiên Quân vẫy tay với luồng Tiên Thiên Thanh Khí trước mặt, lập tức luồng Tiên Thiên Thanh Khí này chuyển hóa hình thể, từ sức mạnh vô hình biến thành vật chất hữu hình, cuối cùng xuất hiện trong tay kia của Thái Hoàn Thiên Quân là một lá cờ.

Trên lá cờ này thêu ba đồ án Thiên, Địa, Nhân khác nhau, nhìn vô cùng huyền ảo, mang theo chủng chủng khí tức khó có thể diễn tả bằng lời, pháp bảo này chính là Tam Thủ Phiên, là sức mạnh mạnh nhất trong Thiên Tuyệt trận.

"Đây là pháp bảo do Tiên Thiên Thanh Khí trong Thiên Tuyệt trận chuyển hóa thành, gọi là Tam Thủ Phiên, phân biệt dựa trên Tam Tài chi khí Thiên Địa Nhân, theo sự ảo diệu của Tiên Thiên Thanh Khí tụ hợp lại một chỗ, chỉ cần ta nhẹ nhàng huy động Tam Thủ Phiên này, lập tức có thể khiến ngươi biến thành tro bụi." Thái Hoàn Thiên Quân nhìn Tam Thủ Phiên trong tay, lại nhìn Đặng Hoa đang tái mặt, đắc ý

nói.

Dường như trong mắt hắn Đặng Hoa không phải là đối thủ, căn bản không cần để ý.

Đồng thời, Đặng Hoa cũng cảm giác được điều bất ổn, từ trên Tam Thủ Phiên trong tay Thái Hoàn Thiên Quân phát ra khí tức không thể địch lại, giống như vừa rồi, hắn không phải là đối thủ.

Lúc này Thái Hoàn Thiên Quân đối diện sẽ không cho Đặng Hoa bất kỳ thời gian suy nghĩ nào, lập tức giơ Tam Thủ Phiên trong tay rung mạnh.

Ông ông ông!

Ba đạo quang nhận màu trắng trảm về phía Đặng Hoa, nhìn vô cùng sắc bén, cư nhiên liên cả không gian nơi nó đi qua đều xuất hiện sự vặn vẹo nhẹ.

Thái Hoàn Thiên Quân vô cùng mãn nguyện với đòn tấn công này, tự tin có thể dễ dàng giải quyết Đặng Hoa.

Ầm ầm!

Đặng Hoa và ba đạo quang nhận va chạm trực diện, ánh sáng xanh biếc bùng lên, hiển nhiên Đặng Hoa đang dốc toàn lực thúc động sức mạnh của Mộc Phủ Tinh Quân.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng xanh biếc bắt đầu suy giảm, xem chừng không có cách nào tiếp tục chống đỡ ba đạo quang nhận uy lực khổng lồ kia.

"Phốc a!" Tiếp đó, ánh sáng xanh biếc đột ngột giảm bớt, đồng thời từ bên trong truyền ra một tiếng hừ nhẹ, trong ánh sáng xanh biếc ẩn ước thấy một đoàn huyết vụ nổ tung, nhuộm đỏ ánh sáng xanh vốn đầy sinh cơ kia thành một màu âm sâm.

Thái Hoàn Thiên Quân nhìn kiệt tác trước mắt, mãn ý gật đầu.

Nhưng ngay giây tiếp theo, khi hắn tưởng Đặng Hoa không còn cách nào kháng cự, chỉ có thể bị chém giết thì bất ngờ lại xảy ra.

Chỉ thấy trong không gian phía sau Thái Hoàn Thiên Quân đột nhiên xuất hiện một chút dao động tế vi, ngay sau đó một bóng người tay cầm Phương Thiên Họa Kích từ trong hư không bước ra.

Người này không ai khác, chính là Đặng Hoa đang liều mạng chống đỡ ba đạo quang nhận kia!

Chỉ có điều hiện tại khí tức của Đặng Hoa vô cùng suy yếu, cánh tay trái đã biến mất không thấy đâu, tuy vết thương đã được phong bế kịp thời nhưng ảnh hưởng đối với Đặng Hoa vẫn là vô cùng lớn.

Tuy nhiên hiện tại Đặng Hoa không có thời gian để ý đến những chuyện nhỏ nhặt đó, nhân lúc toàn bộ sự chú ý của Thái Hoàn Thiên Quân bị hút về phía bên kia, Đặng Hoa giơ Phương Thiên Họa Kích trong tay đâm thẳng vào sau lưng Thái Hoàn Thiên Quân đang không chút phòng bị.

Đang lang!

Sắc mặt Đặng Hoa đột nhiên đại biến, chỉ thấy sau lưng Thái Hoàn Thiên Quân đang chắn một cây Tứ Lăng Hoàng Kim Giản!

Chính cây Tứ Lăng Hoàng Kim Giản này đã chặn đứng nhát đâm của Phương Thiên Họa Kích, cũng khiến Đặng Hoa mất đi cơ hội cuối cùng để giết chết Thái Hoàn Thiên Quân.

Lúc này, Thái Hoàn Thiên Quân cũng quay đầu nhìn Đặng Hoa đang mặt đầy kinh hãi: "Đặng Hoa, ngươi tưởng ta sẽ không phòng bị thần thông này của ngươi sao?

Giống như ngươi đã nói, một chiêu dùng nhiều lần tự nhiên sẽ bị phá giải, câu nói này hiện tại dùng lên người ngươi rồi." Đặng Hoa

sắc mặt đại biến, không buồn nhìn Thái Hoàn Thiên Quân mà lập tức tháo lui về phía sau.

Thái Hoàn Thiên Quân nhìn Đặng Hoa thối lui, lại không nhanh không chậm nói: "Chẳng lẽ ngươi tưởng ta sẽ không phòng bị chiêu này sao?

Chương 856

Định lừa ta à?

Dùng cái giá là mất đi cánh tay trái, mượn sức mạnh và tiên huyết của cánh tay trái tạm thời tạo ra một phân thân đang nỗ lực chống đỡ, sau đó bản thể dùng thần thông tiềm phục tiến hành ám sát, chiêu này cũng là một phần trong tinh thần thần thông đúng không?" Đặng Hoa nghe xong lời Thái Hoàn Thiên Quân, sắc mặt khẽ trầm xuống, không ngờ kế hoạch vốn tưởng hoàn mỹ vô khuyết cư nhiên lại bị Thái Hoàn Thiên Quân nhìn thấu dễ dàng như vậy.

Theo lời Thái Hoàn Thiên Quân vừa dứt, ba đạo quang nhận trước đó cũng dễ dàng đột phá đạo bình chướng xanh biếc kia, quả nhiên sau bình chướng là một cánh tay đoạn, là thứ Đặng Hoa chủ động chém xuống để làm mồi nhử và chướng nhãn pháp.

Khi bình chướng xanh biếc bị phá vỡ, ba đạo quang nhận cũng vô tình hủy diệt cánh tay đoạn của Đặng Hoa.

Nhìn thấy cảnh này Đặng Hoa liền hiểu ra, Thái Hoàn Thiên Quân vừa rồi cố ý để ba đạo quang nhận không phá vỡ phòng ngự ngay lập tức, là để cho hắn cơ hội giãy giụa.

"Được rồi, ngươi cũng thụ tử đi!" Thái Hoàn Thiên Quân không thèm nhìn cánh tay bị nghiền nát thành tro bụi, nhìn Đặng Hoa một cái rồi rung động Tam Thủ Phiên trong tay.

Đặng Hoa lập tức nhận ra điều bất ổn, toàn thân hắn bắt đầu xuất hiện những gợn sóng nhỏ hòa vào không gian xung quanh, giây tiếp theo hắn sẽ mượn thần thông vượt không gian để đào tẩu, từ đó chu toàn với Thái Hoàn Thiên Quân.

Nhưng chưa đợi thân thể hắn hoàn toàn tiến vào không gian, Đặng

Hoa phát hiện thân thể mình không động đậy được nữa!

"!" Đến khi Đặng Hoa phản ứng lại, trên người hắn đã bị quấn quanh bởi một vòng dây thừng!

Lúc này trong Thiên Tuyệt trận, Đặng Hoa dù đã nhiều lần giao thủ với Thái Hoàn Thiên Quân vẫn không thành công chiến thắng đối phương.

Đặc biệt là khi Thái Hoàn Thiên Quân lấy ra Tam Thủ Phiên do Tiên Thiên Thanh Khí hóa thành, càng khiến cho thần thông của Thiên Tuyệt trận được phát huy tối đa.

Đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như vậy, Đặng Hoa cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cho nên Đặng Hoa định dùng thần thông của mình để kiềm chế Thái Hoàn Thiên Quân trước, sau đó mới từ từ tìm cơ hội thích hợp để phản kích.

Chỉ là điều Đặng Hoa không ngờ tới là khi hắn định xuyên toa không gian để đào chạy, thân thể lại bị trói buộc.

"Chuyện này là thế nào!" Đặng Hoa không thể tin nổi nhìn sợi dây thừng đang quấn trên người mình, trước đó hắn hoàn toàn không chú ý tới thứ này.

"Ha ha, Đặng Hoa, ngươi chỉ chú ý đến Tam Thủ Phiên của ta, mà không biết ta còn có một pháp bảo gọi là Cầm Tiên Huyền Diệu Tác, hiện tại ngươi đã bị ta bắt được, muốn đào tẩu sống sót đúng là si nhân thuyết mộng." Thái Hoàn Thiên Quân nhìn thấy dáng vẻ đại kinh thất sắc của Đặng Hoa, trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng cao hứng, trên mặt mang theo nụ cười nói như vậy.

Đặng Hoa trong lòng trầm xuống nhưng không từ bỏ, luồng ánh sáng xanh biếc bao quanh thân thể hắn bùng phát rực rỡ, đồng thời

xung quanh thân thể bắt đầu xuất hiện những quang nhận màu xanh biếc, hiển nhiên là định tiếp tục chiến đấu với Thái Hoàn Thiên Quân.

"A a, muốn chiến đấu?

Đừng hòng, không còn cơ hội đâu Đặng Hoa!" Thái Hoàn Thiên Quân đại tiếu một tiếng, sau đó nhẹ nhàng huy động Tam Thủ Phiên trong tay, một luồng sức mạnh kỳ dị phát ra.

"Ầm ầm!" Trong hư không xung quanh Đặng Hoa truyền đến âm thanh như sấm sét, ngay sau đó Đặng Hoa lập tức cảm giác được tứ diện bát phương đều có sức mạnh tấn công về phía mình.

Sưu sưu!

Khi Đặng Hoa chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị những luồng sức mạnh cường đại kia xuyên thấu, thần thông Mộc Phủ Tinh Quân không phát huy được chút tác dụng nào, cứ như vậy bị Thái Hoàn Thiên Quân dùng Tam Thủ Phiên dẫn động sức mạnh trong Thiên Tuyệt trận đánh chết.

Mộc Phủ Tinh Quân Đặng Hoa, tử vong!

"Hừ hừ, cái lũ Xiển Giáo tiên nhân này cũng chỉ đến thế mà thôi!" Thái Hoàn Thiên Quân bay đến trước thi thể Đặng Hoa, nhìn đối phương bị giết chết dễ dàng như vậy, trong lòng không khỏi nảy sinh thêm một chút khinh thị đối với đám đệ tử Xiển Giáo.

Hoa lạt!

Ngay sau đó Thái Hoàn Thiên Quân dùng Kim Giản cắt lấy thủ cấp của Đặng Hoa, xách đầu lâu Đặng Hoa, Thái Hoàn Thiên Quân nhìn cảnh tượng bên ngoài Thiên Tuyệt trận, khóe miệng nở một nụ cười.

Sau đó Thái Hoàn Thiên Quân xách đầu Đặng Hoa bước ra ngoài Thiên Tuyệt trận, đem đầu lâu đối phương treo ở bên ngoài trận.

Ý đồ khiêu khích đã không cần nói cũng rõ, có thể nói hành động này của Thái Hoàn Thiên Quân là quá mức kiêu ngạo.

Lúc này, đám tiên nhân Xiển Giáo cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, nhất thời hận đến nghiến răng nghiến lợi, đối phương làm việc như vậy hiển nhiên là không coi bọn họ ra gì.

"Khả ác, tên gia hỏa kia cư nhiên kiêu ngạo như vậy, lát nữa nhất định phải cho hắn biết tay!" Dương Tiễn hung hăng chằm chằm nhìn vào Thiên Tuyệt trận đối diện, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng Thái Hoàn Thiên Quân treo đầu Đặng Hoa ở bên ngoài vừa rồi, không nghi ngờ gì nữa đó là một hành vi vô cùng kiêu ngạo và miệt thị, cũng không trách vì sao Dương Tiễn lại phẫn nộ như thế.

"Khả ác, Quân sư đại nhân, lần này hãy để con đi phá trận!

Con nhất định phải đánh cho tên Thái Hoàn Thiên Quân kia rụng răng đầy đất!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cũng phẫn nộ giống như Dương Tiễn, hành động của Thái Hoàn Thiên Quân không nghi ngờ gì là sự khiêu khích lớn nhất đối với bọn họ, cho nên Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa mới chủ động thỉnh chiến phá giải Thiên Tuyệt trận.

Hoàng Thiên Hóa có ý nghĩ như vậy tự nhiên là vì thần thông Quang Âm Đại Đạo của hắn uy lực vô cùng cường đại, đối mặt với Thiên Tuyệt trận và Thái Hoàn Thiên Quân có Tam Thủ Phiên, hắn cũng có tự tin có thể chiến thắng đối phương.

Thế nhưng không ai ngờ Khương Tử Nha nghe vậy lại lắc đầu, chậm rãi nói với Hoàng Thiên Hóa: "Hoàng Thiên Hóa, hiện tại chưa phải lúc con xuất thủ, nhiệm vụ tiếp theo của ta vô cùng quan trọng, mỗi một người đều vô cùng bảo quý, hy sinh một mình Đặng Hoa là đủ rồi." Khương Tử Nha biết đám đệ tử trẻ tuổi này từng người một tính cách đều vô cùng cấp táo, ngay cả Dương Tiễn tính cách tương

đối trầm ổn cũng bị hành vi của Thái Hoàn Thiên Quân chọc giận thành công.

Đối với tình huống như vậy, Khương Tử Nha tự nhiên phải kịp thời ngăn lại, không để bọn họ trúng kế khích tướng của kẻ địch Thái Hoàn Thiên Quân.

Hoàng Thiên Hóa nghe lời Khương Tử Nha xong, biểu tình trên mặt nhất thời cứng đờ, sau khi nghe lời Khương Tử Nha mới dần hiểu ra, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu chấp nhận sự an bài của Khương Tử Nha, biết hiện tại không phải lúc tùy tính.

"Hoàng Thiên Hóa tuân mệnh, xin nghe theo sự an bài của Quân sư đại nhân." Khương Tử Nha nhìn thấy dáng vẻ đó của Hoàng Thiên Hóa, mãn ý gật đầu, sau đó lại nói với một người khác bên cạnh: "Văn Thù sư huynh, Thiên Tuyệt trận lần này phải nhờ vào thần thông của huynh để phá giải rồi, tin rằng với thực lực của huynh sẽ không có vấn đề gì chứ." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe vậy hơi gật đầu, chậm rãi nói: "Đa tạ Đặng Hoa sư đệ, ta mới có thể có đủ hiểu biết về Thiên Tuyệt trận này, hiện tại phá trận cũng càng thêm nắm chắc, chính hảo báo thù cho Đặng Hoa sư đệ." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói xong liền cưỡi tọa kỵ rời đi, nhìn phương hướng phi hành hách nhiên là hướng Thiên Tuyệt trận tọa lạc.

Những đệ tử Xiển Giáo còn lại đều đứng bên cạnh quan sát, chờ đợi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phá hủy hoàn toàn Thiên Tuyệt trận đang chắn phía trước.

Ông ông ông!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cuối cùng cũng bước vào trong trận pháp, lúc này Thái Hoàn Thiên Quân cũng cảm nhận được có người tiến vào.

Ầm ầm, Thái Hoàn Thiên Quân giữa một đám tia chớp trắng bệch

bao quanh, oanh nhiên xuất hiện trước mặt Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đại quát một tiếng.

"Kẻ nào?

Chẳng lẽ cũng giống như Đặng Hoa đến nộp mạng sao?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tuy rằng phẫn nộ trước lời nói của Thái Hoàn Thiên Quân, nhưng thần sắc vẫn vô cùng trấn định: "Thái Hoàn Thiên Quân, vốn dĩ mười vị Thiên Quân ở đảo Kim Ngao các ngươi lão lão thực thực tu luyện thì tốt rồi, hôm nay lại bày ra trận pháp hung ác như vậy đồ sát sinh linh, hôm nay đã là ta phá trận thì tự nhiên sẽ không tha cho ngươi, nhất định phải đại khai sát giới." Nghe lời Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xong, Thái Hoàn Thiên Quân lại ha ha đại tiếu, hào bất tại ý nói: "Ta bày trận ở đây là việc của ta, nếu ngươi muốn an ổn thanh tu tiếp thì tự nhiên không cần vào trong trận pháp của ta nộp mạng." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe vậy cũng biết Thái Hoàn Thiên Quân là một kẻ kiêu ngạo, nhất định phải chém giết đối phương mới được!

Trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chọn Đặng Hoa làm người thí trận đầu tiên, kết quả lại bị trận chủ Thái Hoàn Thiên Quân của Thiên Tuyệt trận đánh chết, đầu lâu bị cắt xuống treo bên ngoài trận pháp.

Kết quả như vậy tự nhiên khiến tiên nhân Xiển Giáo phẫn nộ đồng thời cũng có chút kiêng kỵ, dù sao Thái Hoàn Thiên Quân và Thiên Tuyệt trận quả thực vô cùng cường đại, người bình thường căn bản không phải đối thủ.

Vì thế lúc này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn được phái ra, là một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, thực lực tự nhiên không dung tiểu thứ.

Trong tình huống như vậy, hắn tiến lên phá trận, giao thủ với Thái

Hoàn Thiên Quân.

“Hảo một Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, nếu ngươi đã muốn tìm đường chết thì ta thành toàn cho ngươi, phải biết rằng Thiên Tuyệt trận của ta hiện tại chưa từng chém giết cao thủ tầng thứ Kim Tiên, hôm nay nếu chém giết được ngươi, ta Thái Hoàn Thiên Quân sẽ nổi danh thiên hạ!” Là đối thủ, Thái Hoàn Thiên Quân nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang nghiêm trận dĩ đãi, khóe miệng lộ ra một nụ cười, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bị đánh chết.

“Vậy sao?

Chương 857

Thế thì phải xem ngươi có bản sự đó hay không!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trực tiếp thi triển pháp quyết, tế ra pháp bảo của mình.

"Xem pháp bảo đây!

Thất Bảo Kim Liên!" Theo việc Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dùng pháp lực thi triển một đạo pháp quyết, lập tức một cây cột đá xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cây cột đá này toàn thân màu đỏ hồng, bên trên có ba cái vòng vàng lồng vào nhau, dưới đáy cột là một bông sen vàng.

Đây chính là pháp bảo của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Thất Bảo Kim Liên.

Uy lực của nó vô cùng cường đại, không biết bao nhiêu người tu đạo đã bại dưới tay Thất Bảo Kim Liên này.

Thái Hoàn Thiên Quân nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Thất Bảo Kim Liên trong tay hắn, trong lòng cũng biết kẻ địch trước mắt thực lực e là không đơn giản, hoàn toàn không cùng một tầng thứ thực lực với Đặng Hoa vừa rồi.

Tuy nhiên Thái Hoàn Thiên Quân cũng vô cùng tự tin vào chính mình, cho rằng nhất định có thể chiến thắng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Sự tự tin của Thái Hoàn Thiên Quân tự nhiên bắt nguồn từ trận pháp Thiên Tuyệt trận, có Thiên Tuyệt trận hỗ trợ thực lực của hắn có thể bạo tăng, dù đối thủ là một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên thì cũng khó có thể là đối thủ của hắn.

“Loại pháp bảo Thất Bảo Kim Liên này của ngươi liệu có phải là đối thủ của Tam Thủ Phiên của ta?” Thái Hoàn Thiên Quân nói xong, vẫy tay một cái, lập tức một lá cờ trắng xuất hiện trong tay, hách nhiên là Tam Thủ Phiên được đúc từ Tiên Thiên Thanh Khí và lấy Tam Tài Thiên Địa Nhân làm gốc.

Tam Thủ Phiên này nhìn như pháp bảo, nhưng thực chất lại là hóa thân của Thiên Tuyệt trận, nhất cử nhất động đều đang dẫn động sức mạnh trận pháp trong Thiên Tuyệt trận, nếu ai coi nó như pháp bảo thông thường thì vô nghi sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đạm đạm nhìn Thái Hoàn Thiên Quân và lá cờ trong tay hắn, không nói một lời nào mà chỉ nhẹ nhàng ném Thất Bảo Kim Liên trong tay về phía Thái Hoàn Thiên Quân.

Pháp bảo Thất Bảo Kim Liên này nhìn không có gì đặc biệt, nhưng đã là pháp bảo của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì sao có thể đơn giản như vậy?

Là đối thủ, Thái Hoàn Thiên Quân tự nhiên sẽ không để pháp bảo đánh vào người mình, chỉ thấy hắn huy động Tam Thủ Phiên trong tay, lập tức sức mạnh trong toàn bộ không gian trận pháp đều hội tụ lại một chỗ, thảy đều đánh về phía Thất Bảo Kim Liên.

Trước đó Thái Hoàn Thiên Quân dùng chiêu này giải quyết Đặng Hoa, toàn bộ Thiên Tuyệt trận hàm chứa lực lượng Tiên Thiên Thanh Khí, người tu đạo sau khi tiến vào nếu bị đòn tấn công như vậy đánh trúng thì sẽ lập tức hồn phi phách tán.

“Ha ha, ta muốn xem thử pháp bảo của Văn Thù ngươi liệu có thể ngăn được Thiên Tuyệt trận của ta không!” Thái Hoàn Thiên Quân chằm chằm nhìn vào Thất Bảo Kim Liên, dường như đã thấy cảnh tượng nó bị hủy diệt.

Tuy nhiên Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dù đối mặt với đòn tấn

công gay gắt như vậy cũng không chút hoảng loạn, không chút do dự một lần nữa thi triển một bộ pháp quyết, điểm lên thân Thất Bảo Kim Liên.

Sở dĩ như vậy là vì vừa rồi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đã mượn những tình báo thu được từ lúc Đặng Hoa thí trận để điều chỉnh trạng thái của Thất Bảo Kim Liên, đồng thời cũng đánh vào một đạo pháp lực giúp tăng cường không ít sức mạnh cho nó.

Sau khi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn làm xong mọi việc, đòn tấn công của Thiên Tuyệt trận nhắm vào Thất Bảo Kim Liên cũng giáng xuống.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Từng đạo sức mạnh vô hình đánh lên thân Thất Bảo Kim Liên, trên cây cột đỏ hồng có khắc một con rồng vàng.

Nhưng hiện tại nó lại bị những sức mạnh vô hình kia đánh cho lung lay sắp đổ, dường như sắp bị hủy diệt đến nơi.

"Ha ha, Văn Thù, pháp bảo của ngươi cũng chỉ đến thế thôi sao, chẳng lẽ..." Thái Hoàn Thiên Quân đại tiếu nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đối diện, định hung hăng trào tiếu đối thủ một phen, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì khựng lại, không nói tiếp nữa.

Trong mắt Thái Hoàn Thiên Quân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn này không những không vì pháp bảo bị tấn công mà kinh hoảng thất thố, ngược lại còn mang một bộ dáng bình tĩnh, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn vậy.

Đối với điểm này, Thái Hoàn Thiên Quân tự nhiên vô cùng phẫn nộ, bởi vì theo hắn thấy vô nghi là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn

quá mức kiêu ngạo, cư nhiên trước sự tấn công của Thiên Tuyệt trận mà vẫn giữ được sự trấn định như vậy, hiển nhiên là không ý thức được sự lợi hại của trận pháp.

Thái Hoàn Thiên Quân cũng không chút do dự, bắt đầu gia tăng sức mạnh tấn công Thất Bảo Kim Liên.

Nhưng ngay giây tiếp theo, một tình hình ngoài ý muốn khiến Thái Hoàn Thiên Quân kinh ngạc xuất hiện!

Chỉ thấy những sức mạnh đang tấn công Thất Bảo Kim Liên kia càng ngày càng suy yếu, ngay sau đó thảy đều biến mất không thấy đâu nữa.

"Chuyện này là thế nào!" Thái Hoàn Thiên Quân nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc trong lòng có thể hình dung được, sau đó lập tức phản ứng lại.

Không phải năng lượng tấn công biến mất, mà là bị khốn trụ rồi!

Kẻ khốn trụ sức mạnh không gian trận pháp không phải ai khác, hách nhiên chính là pháp bảo Thất Bảo Kim Liên vốn tưởng lung lay sắp đổ dưới đòn tấn công năng lượng trước đó!

Đến lúc này, Thái Hoàn Thiên Quân mới phản ứng lại, hiểu rõ nguyên nhân vì sao trước đó Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại trấn định như thế.

Bởi vì hắn tin tưởng vào pháp bảo Thất Bảo Kim Liên, và mượn tình báo từ lần Đặng Hoa thí trận trước đó, đã sớm có chuẩn bị nhất định đối với đòn tấn công kiểu này, cho nên mới có thể khốn trụ được những năng lượng nguy hiểm trong không gian trận pháp kia.

Sắc mặt Thái Hoàn Thiên Quân hiện tại vô cùng tái mét!

Lúc này trong Thiên Tuyệt trận, trận chủ Thái Hoàn Thiên Quân đang giao chiến với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn – một trong Xiển

Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sử dụng pháp bảo Thất Bảo Kim Liên của mình, chủ động phát động tấn công về phía Thái Hoàn Thiên Quân.

Thái Hoàn Thiên Quân cũng dùng Tam Thủ Phiên phát động sức mạnh trận pháp trong Thiên Tuyệt trận tấn công Thất Bảo Kim Liên.

Ban đầu cục diện xem ra có vẻ không tệ đối với Thái Hoàn Thiên Quân, trước lực lượng Tiên Thiên Thanh Khí cường đại của Thiên Tuyệt trận, pháp bảo Thất Bảo Kim Liên cũng lung lay sắp đổ, dường như sắp bị đánh tan.

Nhưng tiếp theo, điều Thái Hoàn Thiên Quân không ngờ tới là sức mạnh không gian trận pháp mà hắn phát động cư nhiên biến mất.

Một hồi lâu sau hắn mới phản ứng lại, không phải sức mạnh trong Thiên Tuyệt trận biến mất, mà là bị cái Thất Bảo Kim Liên vốn tưởng chỉ biết chịu đòn kia khốn trụ rồi.

Chỉ thấy trên cây cột đỏ hồng của Thất Bảo Kim Liên có từng đoàn năng lượng vô hình bị hấp phụ trên bề mặt cột, tuy Thái Hoàn Thiên Quân cũng thử thu hồi những năng lượng đó, nhưng trên cây cột này không chỉ có năng lượng mà thôi.

Ngay sau đó ba cái vòng vàng trên cột Thất Bảo Kim Liên đột ngột giãn ra rồi co lại, đem những năng lượng vô hình kia cấm cố chặt chẽ trên thân cột.

Đối mặt với tình huống như vậy, sắc mặt đối thủ Thái Hoàn Thiên Quân có thể nói là vô cùng khó coi.

Nguyên bản theo kế hoạch, hắn định trực tiếp dùng sức mạnh trong trận pháp hủy diệt pháp bảo Thất Bảo Kim Liên của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, sau khi mất đi pháp bảo thì danh hiệu Xiển

Giáo Thập Nhị Kim Tiên kia cũng không còn sức phản kháng.

Thế nhưng điều Thái Hoàn Thiên Quân không ngờ tới là sức mạnh vô hình trong Thiên Tuyệt trận cư nhiên cũng có ngày bị cấm cố, quả là nằm ngoài dự liệu.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đối diện vẫn một mặt bình tĩnh, dường như không vì hiện tại Thất Bảo Kim Liên đang chiếm ưu thế mà đại ý.

Khi Thái Hoàn Thiên Quân nhìn thấy bộ dạng đó của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, biểu tình trên mặt tự nhiên phẫn nộ vô cùng.

"Khả ác, Văn Thù, rốt cuộc ngươi đã sử dụng âm mưu quỷ kế gì?

Chương 858

Cư nhiên có thể khốn trụ được năng lượng vô hình của ta?" Là đối thủ, Thái Hoàn Thiên Quân cũng không nhìn thấu được Thất Bảo Kim Liên, hiển nhiên pháp bảo này vô cùng thần bí.

"Ta cũng không có sử dụng âm mưu quỷ kế gì cả, chẳng qua là pháp bảo của ta mạnh hơn của ngươi mà thôi." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một mặt đạm định, dường như không có thứ gì có thể khiến tâm tự của hắn dao động.

Thái Hoàn Thiên Quân nghe xong lời Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì mặt tái mét, dường như cảm thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn quá cuồng vọng.

Nhưng ngay giây tiếp theo, sắc mặt Thái Hoàn Thiên Quân lại thay đổi, hỉ sắc trên mặt căn bản không giấu được, dường như sắp có chuyện tốt xảy ra.

"Ha ha, Văn Thù, ngươi bị ta lừa rồi, ha ha!" Thái Hoàn Thiên Quân đột nhiên phóng tứ cuồng tiếu, nói với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một cách kiêu ngạo.

Khi Thái Hoàn Thiên Quân đang nói, xung quanh cơ thể Văn Thù Quảng Pháp bỗng xuất hiện một sợi dây thừng màu vàng, đang đem Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trói chặt lại một chỗ.

Sợi dây thừng này không phải thứ gì khác, hách nhiên là Cầm Tiên Huyền Diệu Tác mà Thái Hoàn Thiên Quân đã dùng để ám toán Đặng Hoa trước đó.

Cầm Tiên Huyền Diệu Tác này có thể trói người, là một trong những quân bài tẩy của Thái Hoàn Thiên Quân.

Những người khác sau khi tiến vào trận pháp thường bị Thiên Tuyệt trận có thực lực cường đại này thu hút sự chú ý, muốn phòng bị cũng chủ yếu phòng bị sức mạnh của Thiên Tuyệt trận, người bình thường tuyệt đối không nghĩ tới hắn còn có một pháp bảo uy lực cường đại khác.

"Cho nên ta mới nói, Văn Thù, hôm nay ngươi tất tử vô nghi!" Theo lời Thái Hoàn Thiên Quân vừa dứt, pháp bảo Cầm Tiên Huyền Diệu Tác đã đem Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trói thành một đoàn.

"Thụ tử đi!" Thái Hoàn Thiên Quân sợ đêm dài lắm mộng, dù sao dáng vẻ đạm định trước đó của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đã in sâu vào trí nhớ của hắn rất lâu không thể quên được, khiến hắn có một loại cảm giác nguy cơ.

Cho nên sau khi dùng Cầm Tiên Huyền Diệu Tác thâu tập thành công trói trụ được Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, hắn lập tức lợi dụng Tam Thủ Phiên tấn công Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang không thể động đậy, đồng thời thân thể cũng động đậy, cầm Tứ Lăng Hoàng Kim Giản lao về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Nếu song quản tề hạ như vậy, vô luận là ai cũng không nhất định có thể là đối thủ.

Thái Hoàn Thiên Quân nghĩ thế, đồng thời tự tin có thể giải quyết được Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong Thiên Tuyệt trận.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến mọi ý nghĩ của Thái Hoàn Thiên Quân thảy đều tan thành mây khói.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Chỉ thấy một cây cột khổng lồ cao bằng đầu người đánh về phía Thái Hoàn Thiên Quân.

Bất đắc dĩ Thái Hoàn Thiên Quân chỉ có thể thối lui, đồng thời Tứ Lăng Hoàng Kim Giản trong tay đánh lên cây cột đó, trực tiếp thông qua lực phản chấn để kéo giãn khoảng cách với cây cột.

Nhưng ngay lập tức Thái Hoàn Thiên Quân phản ứng lại, cây cột đang bay tới không phải thứ gì khác, hách nhiên chính là Thất Bảo Kim Liên vừa khốn trụ năng lượng vô hình của Thiên Tuyệt trận kia.

Chỉ là trước đó Thất Bảo Kim Liên chỉ to bằng cây trúc, hiện tại lại biến thành một cây cột cao bằng đầu người, sự biến hóa này quả là không nhỏ.

Nhưng điều thực sự khiến mặt Thái Hoàn Thiên Quân tái mét là trên cây cột khổng lồ này quấn quanh một con hỏa long, hiện tại con hỏa long đó dường như đã sống lại, há miệng nuốt chửng từng ngụm năng lượng vô hình của Thiên Tuyệt trận vốn bị khốn trụ trước đó.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Thái Hoàn Thiên Quân tự nhiên không thể tốt lên được.

Lúc này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng bay đến bên cạnh Thất Bảo Kim Liên, sợi dây Cầm Tiên Huyền Diệu Tác đang trói trên người hắn dường như không hề tồn tại vậy.

Đồng thời sức mạnh của Thất Bảo Kim Liên một lần nữa phát động, đem năng lượng vô hình vốn định tấn công Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khốn trụ trên thân cột, rồi bị hỏa long nuốt chửng từng ngụm một.

"Thái Hoàn Thiên Quân, ta đã nói hôm nay sẽ phá trận pháp của ngươi, hiện tại còn cảm thấy là bất khả năng sao?" "Hừ, hôm nay nếu ngươi đã muốn tìm chết thì ta sẽ tiễn ngươi một đoạn, để ngươi sớm ngày lên Phong Thần đài!" Thái Hoàn Thiên Quân thấy Thất Bảo Kim Liên cư nhiên có sức mạnh cường đại như vậy, trong lòng biết không thể tiếp tục trì hoãn thêm nữa, thế là lập tức tụ tập sức mạnh của toàn

bộ trận pháp, phát động một kích uy lực khổng lồ về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

"Ầm ầm!

Ầm ầm!" Chỉ thấy Thái Hoàn Thiên Quân giống như sở hữu sức mạnh dời non lấp bể, trong tình huống như vậy, dường như Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng không phải là đối thủ.

Đúng lúc này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại điều khiển Thất Bảo Kim Liên chỉ về một hướng trong hư không, lập tức một luồng sóng chấn động vô hình lan tỏa ra!

Lúc này trong Địa Liệt trận, trận chủ Địa Liệt trận là Triệu Giang Thiên Quân đang tìm kiếm tung tích của Thổ Hành Tôn.

Nhưng đáng tiếc hiện tại Thổ Hành Tôn đã chưởng khống được Độn Thổ Thuật, vừa vặn có thể ẩn giấu tung tích của mình trong Địa Liệt trận do Triệu Giang Thiên Quân bố trí, như vậy trái lại khiến Triệu Giang Thiên Quân rơi vào cảnh địa địch tối ta sáng.

Khó khăn lắm mới tìm thấy một chút manh mối, điều này khiến Triệu Giang Thiên Quân mừng rỡ, lập tức tấn công vào nơi vừa xuất hiện động tĩnh phía sau.

Dựa theo kinh nghiệm mấy lần giao thủ trước đó với Thổ Hành Tôn, hắn tưởng hiện tại Thổ Hành Tôn bổn cũ soạn lại, vẫn phát động thâu tập từ phía sau lưng hắn.

Không thể không nói phát động thâu tập từ phía sau lưng là một điểm trí mạng đối với bất kỳ ai, nhưng hạng thần tiên tu luyện như Triệu Giang Thiên Quân cũng không ngoại lệ.

Cũng vì thế, trước kia Thổ Hành Tôn phát động thâu tập sau lưng Triệu Giang Thiên Quân thực sự đã suýt chút nữa thành công.

Tuy nhiên sau khi gặp phải một lần thâu tập sau lưng, Triệu Giang

Thiên Quân đặc biệt chú ý đến phía sau, mật thiết quan sát để không xuất hiện thêm ý ngoại nào khác.

Cho nên hắn mới có thể ngay lập tức phát hiện phía sau có dị thường, nhưng lần này Triệu Giang Thiên Quân đã sai, việc phía sau xuất hiện dị thường cũng chỉ là một phần trong kế hoạch của Thổ Hành Tôn mà thôi.

Ngược lại, khi Triệu Giang Thiên Quân vì động tĩnh phía sau mà quay người lại, hắn đã trúng kế dương đông kích tây của Thổ Hành Tôn.

Khoảnh khắc Triệu Giang Thiên Quân quay người lại, Thổ Hành Tôn từ mặt đất vốn dĩ đối diện với Triệu Giang Thiên Quân chui lên, sau đó nhảy vọt lên, tay cầm chủy thủ đâm thẳng vào đầu Triệu Giang Thiên Quân.

Lúc này Triệu Giang Thiên Quân cũng phát hiện ra điều không ổn, đồng thời cũng cảm giác được một luồng sát ý lãnh liệt ập đến từ phía sau.

Không kịp nghĩ ngợi gì khác, thân thể Triệu Giang Thiên Quân lập tức lao về phía trước, đồng thời hai tay cũng vung phù chú ra phía sau.

Những phù chú đó đều đã được Triệu Giang Thiên Quân dùng pháp lực kích hoạt, một khi được ném ra thì lập tức phát huy hiệu quả.

Trong những phù chú đó có loại mang năng lượng bạo tạc, cũng có loại mang năng lượng phong ấn, vô cùng đa dạng.

Nếu là bình thường, Thổ Hành Tôn gặp phải đòn tấn công hỗn loạn không có chương pháp gì nhưng diện tích bao phủ lại vô cùng rộng như thế này, tự nhiên sẽ phải luống cuống một phen.

Nhưng hiện tại đã khác, Thổ Hành Tôn biết một khi không đánh

bại được Triệu Giang Thiên Quân, thì vận mệnh chờ đón hắn chỉ có con đường chết, cuối cùng ngay cả hồn phách cũng bị Phong Thần Bảng hút vào trong đó.

Đối với kết quả như vậy, Thổ Hành Tôn vô luận thế nào cũng không muốn.

Thế là Thổ Hành Tôn đối mặt với những đòn tấn công uy lực khổng lồ kia không những không né tránh, trái lại còn đón lấy những phù chú đó lao về phía Triệu Giang Thiên Quân.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Chương 859

Sức mạnh phù chú ngay khoảnh khắc va chạm với Thổ Hành Tôn liền nổ tung như pháo hoa, cùng lúc đó Thổ Hành Tôn cũng thành công đột phá đến trước mặt Triệu Giang Thiên Quân.

Trong lúc đối phương chưa kịp phản ứng, hắn đã đâm một chiếc chủy thủ khác vào cổ họng đối phương, sau đó thân hình gầy nhỏ như hạt bụi lăn sang một bên.

Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng chậm rãi nhưng trên thực tế lại rất nhanh, giống như điện quang hỏa thạch vậy, khiến người ta khó lòng phản ứng.

"Hơ hơ, ách a!" Triệu Giang Thiên Quân thống khổ ôm lấy cổ mình, nơi đó có một vết thương kinh hãi đang phun máu xối xả, đồng thời cũng khiến lời nói phát ra của Triệu Giang Thiên Quân biến thành những âm thanh vô nghĩa, nhưng từ ánh mắt oán độc chằm chằm nhìn Thổ Hành Tôn có thể thấy đó không phải lời tốt đẹp gì.

"Hô hô, Triệu Giang Thiên Quân xong đời rồi, hiện tại đã bị ta đánh bại!" Dù bị thương nặng do phù chú, nhưng Thổ Hành Tôn đang nằm trên bãi cát vẫn không nhịn được mà cười ra tiếng.

Bởi vì hắn biết vết thương trên cổ họng Triệu Giang Thiên Quân nghiêm trọng đến mức nào, chẳng bao lâu nữa đối phương sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết, đến lúc đó có pháp lực lớn thế nào cũng không cứu nổi.

Phán đoán của Thổ Hành Tôn không sai, nếu là người khác bị ám sát liên tiếp mấy lần như vậy thì không còn cách nào sống sót được nữa.

Nhưng lần này Thổ Hành Tôn lại bỏ sót một điểm, kẻ hắn cần đối

phó không chỉ là một mình Triệu Giang Thiên Quân, mà còn có Địa Liệt trận đã được bố trí.

"Hơ hơ... hắc hắc!" Triệu Giang Thiên Quân vì cổ họng bị đâm thủng dẫn đến không nói được lời nào, nhưng theo thời gian trôi qua, cổ họng vốn chỉ phát ra được âm thanh không rõ nghĩa, cuối cùng cư nhiên biến thành tiếng cười có chút quỷ dị.

Chỉ thấy Triệu Giang Thiên Quân chằm chằm nhìn Thổ Hành Tôn đang nằm dưới đất, há miệng đầy máu chậm rãi nói: "Thổ Hành Tôn, ta không thể không thừa nhận ngươi quả thực có vài phần bản sự, nhưng so với ta thì vẫn còn kém một chút, kém một chút nữa thôi là có thể giết được ta!

Thổ Hành Tôn, ngươi biết mình kém ở điểm nào không?" Ngữ khí của Triệu Giang Thiên Quân vô cùng bình thản, nhưng Thổ Hành Tôn đang nằm dưới đất lại nhận ra điều bất ổn, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Đồng thời Thổ Hành Tôn cũng đại khái biết được chỗ nào không ổn, nhất thời đồng tử mãnh liệt thu nhỏ lại.

"Chẳng lẽ ngươi có thể để Địa Liệt trận giúp ngươi trị liệu thương thế sao?" Thổ Hành Tôn có chút khổ sở nhìn Triệu Giang Thiên Quân, nếu mọi chuyện đúng như hắn dự đoán thì Triệu Giang Thiên Quân sau khi được trị liệu sẽ không thể đánh bại được nữa.

"Không sai, Địa Liệt trận của ta tuy giỏi về công phạt, nhưng bản thân nó cũng có thể miễn cưỡng mượn sức mạnh để liệu thương!

Ngươi xong đời rồi Thổ Hành Tôn!" Triệu Giang Thiên Quân đắc ý nhìn Thổ Hành Tôn đang bị thương không thể cử động, đồng thời cũng cảm nhận nỗi thống khổ truyền đến từ vết thương trên cổ, nỗi thống khổ này kéo dài thêm một phút thì sát ý đối với Thổ Hành Tôn lại tăng thêm một phần.

Khi Triệu Giang Thiên Quân đang nói, hắn đã khống chế Địa Liệt trận để hỗ trợ liệu thương.

Hô hô hô, có thể thấy từng luồng năng lượng bắt đầu hội tụ trên thân Triệu Giang Thiên Quân, sau đó chậm rãi tràn vào vết thương trên cổ.

Có thể thấy, nhờ sự giúp đỡ của những năng lượng đó, vết thương vốn coi là tử vong của Triệu Giang Thiên Quân cư nhiên bắt đầu nhanh chóng khép lại.

Mọi thứ đúng như lời Triệu Giang Thiên Quân nói, chỉ cần mượn sức mạnh trận pháp để trị liệu thương thế thì hắn có thể dễ dàng chiến thắng Thổ Hành Tôn đang trọng thương.

"Ha ha, ngươi chết chắc rồi, Thổ Hành Tôn!" Lúc này, là đối thủ, Triệu Giang Thiên Quân vừa để Địa Liệt trận phun ra năng lượng giúp trị liệu vết thương, vừa bước về phía Thổ Hành Tôn.

Tình huống hiện tại của Thổ Hành Tôn vô cùng nguy hiểm, kế hoạch ám sát Triệu Giang Thiên Quân ban đầu vô cùng thành công, nhưng sau đó đối phương cư nhiên có thể lợi dụng năng lượng của Địa Liệt trận để tu phục thương thế trên cơ thể.

Cho dù tốc độ tu phục thương thế không nhanh, nhưng vẫn giúp Triệu Giang Thiên Quân thoát khỏi mối đe dọa từ vết thương chí mạng, chiến đấu lực hồi phục, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

"Thụ tử đi, Thổ Hành Tôn, lần này ta nhất định phải đích thân tiễn ngươi lên Phong Thần đài!" Ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Giang Thiên Quân chú thị Thổ Hành Tôn, sau đó toàn bộ Địa Liệt trận theo chỉ lệnh của hắn bắt đầu chậm rãi vận chuyển, lợi dụng sức mạnh còn lại một lần nữa hình thành Thiên Lôi Địa Hỏa.

Lần này Thiên Lôi Địa Hỏa sẽ trực tiếp đánh trúng Thổ Hành Tôn,

lúc này Thổ Hành Tôn không còn cách nào di chuyển vị trí, chỉ có thể chờ Thiên Lôi giáng xuống từ trên không và Địa Hỏa phun lên từ lòng đất, thảy đều trút xuống cơ thể mình.

Khi đó Thổ Hành Tôn cũng sẽ đối mặt với vận mệnh giống như Hàn Độc Long, đó là bị hai luồng sức mạnh cường đại kia mài mòn, không còn bất kỳ sức mạnh phản kháng nào.

Sự thật là Thổ Hành Tôn vô cùng rõ ràng, nếu ngay từ đầu Triệu Giang Thiên Quân đã động dụng thần thông Thiên Lôi Địa Hỏa trong Địa Liệt trận thì hắn sẽ không có cơ hội ám sát, trái lại còn bị lộng xảo thành chuyết dẫn đến cái chết sớm hơn.

Nhưng sau đó Thổ Hành Tôn đã lợi dụng sự sơ hốt đại ý của Triệu Giang Thiên Quân, liên tục phát động nhiều lần ám sát khiến đối phương không có cơ hội thúc động đòn tấn công Thiên Lôi Địa Hỏa khủng bố của Địa Liệt trận.

Nhưng hiện tại xem ra Thổ Hành Tôn không cần phải phí tâm về những việc đó nữa, bởi vì hắn không có cách nào ngăn cản Triệu Giang Thiên Quân và Địa Liệt trận, sắp sửa phải chết tại đây.

Điểm này trong mắt Triệu Giang Thiên Quân cũng vậy, hắn sắp sửa giết được tên lùn đã mang đến cho hắn sự sỉ nhục này.

Ầm ầm!

Theo cái chỉ tay của Triệu Giang Thiên Quân về phía Thổ Hành Tôn, lập tức Thiên Lôi trên trời và Địa Hỏa dưới đất thảy đều ùa về phía hắn.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, Thổ Hành Tôn vốn bị phù chú đánh trọng thương căn bản không có chút sức phản kháng nào, có thể nói nếu không có ý ngoại xảy ra thì hôm nay Thổ Hành Tôn sẽ phải chết ở đây.

Về điểm này, cả Thổ Hành Tôn và Triệu Giang Thiên Quân đều vô cùng rõ ràng.

Nhưng ngay khi Thổ Hành Tôn đang tuyệt vọng, khi Thiên Lôi và Địa Hỏa đang cuồn cuộn ập đến, thì ở nơi xa, trên một cái bàn trong doanh trại đại quân Ân Thương, một sợi dây thừng màu vàng đang bị phong ấn dường như cảm ứng được điều gì đó, trong nháy mắt hóa thành một đạo kim quang trực tiếp đột phá phong ấn trên án đài mà bay về phía chân trời.

Lúc này Thổ Hành Tôn có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố chứa trong Thiên Lôi Địa Hỏa, luồng năng lượng đó có thể dễ dàng hủy diệt hắn!

Về điểm này Thổ Hành Tôn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng ngay khi Thiên Lôi Địa Hỏa sắp chạm tới thân thể hắn thì từ chân trời một đạo kim quang lấp lánh chui tọt vào trong Địa Liệt trận.

Đạo kim quang đó hách nhiên chính là sợi dây thừng màu vàng thoát khốn từ phía Ân Thương, khoảnh khắc sợi dây thừng xâm nhập vào Địa Liệt trận cũng là lúc Thổ Hành Tôn sắp bị Thiên Lôi Địa Hỏa tấn công.

Sợi dây thừng màu vàng kia giống như có sinh mệnh vậy, nhanh chóng phi về phía Thổ Hành Tôn, một đầu của sợi dây vươn dài ra quấn lấy Thổ Hành Tôn, sau đó nó dường như sở hữu sinh mệnh của chính mình, quấn lấy Thổ Hành Tôn kéo mạnh ra ngoài, giúp hắn thoát khỏi phạm vi tấn công của Thiên Lôi Địa Hỏa.

Sau khi thành công né được đòn tấn công, sợi dây thừng màu vàng mới buông lỏng Thổ Hành Tôn ra.

Thổ Hành Tôn không màng tới thương thế trên người, nhìn chằm

chằm vào sợi dây thừng vàng trước mặt, kinh hỉ kêu lên: "Khổn Tiên Thừng!

Không ngờ cuối cùng cứu mạng ta cư nhiên lại là nó!" Sợi dây thừng vàng kia không phải thứ gì khác, hách nhiên chính là pháp bảo Khổn Tiên Thừng mà sư phụ của Thổ Hành Tôn là Cụ Lưu Tôn truyền lại.

Tuy Khổn Tiên Thừng này không giỏi về sát phạt nhưng bản thân nó lại là một pháp bảo chuyên dùng để bắt giữ kẻ địch.

Thổ Hành Tôn biết hiện tại vô cùng khẩn cấp, lập tức phẩy tay một cái, sợi dây Khổn Tiên Thừng màu vàng ngoan ngoãn quay về trong lòng bàn tay hắn.

Khi Thổ Hành Tôn nắm giữ Khổn Tiên Thừng, đột nhiên hắn cảm giác được từ trong sợi dây truyền đến một luồng ý chí hoặc là một đoạn lời nói do một lão giả ghi lại.

Lão giả đó tự nhiên là Cụ Lưu Tôn, nhưng hiện tại Cụ Lưu Tôn đã bị tiễn lên Phong Thần Đài, hiện tại để lại Khổn Tiên Thừng này cho đệ tử thân truyền là Thổ Hành Tôn.

Sau khi nghe xong lời của hư ảnh sư phụ để lại, đồng tử Thổ Hành Tôn nhất thời co rụt lại, sau đó liền hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra sư phụ của Thổ Hành Tôn là Cụ Lưu Tôn và cả hắn – với tư cách là đồ đệ – đều sẽ gặp phải một kiếp nạn sinh tử, Cụ Lưu Tôn không thể vượt qua nên đã bị người ta đánh chết.

Chương 860

Nhưng vận khí của Thổ Hành Tôn dạo gần đây xem chừng cũng không tốt lắm, thường xuyên bị vận rủi quấn thân, đó cũng là lý do vì sao Cụ Lưu Tôn sau khi chết lại giao pháp bảo Khổn Tiên Thừng cho đối phương bảo quản.

Như vậy Thổ Hành Tôn trở thành truyền nhân duy nhất của mạch này, sau đó Khổn Tiên Thừng bắt đầu ẩn nấp, che giấu thực lực.

Đợi đến khi Thổ Hành Tôn gặp nguy hiểm đến tính mạng, sợi Khổn Tiên Thừng này mới bắt đầu hành động.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Khổn Tiên Thừng đã kịp thời đến cứu, không để Thổ Hành Tôn bị Thiên Lôi Địa Hỏa mài mòn.

"Ồ?

Một pháp bảo có chút linh tính sao?

Cư nhiên cũng biết giúp đỡ cái tên lùn sắp chết này." Triệu Giang Thiên Quân lạnh lùng nhìn Thổ Hành Tôn đang cầm Khổn Tiên Thừng.

Lúc này Thổ Hành Tôn đang nắm chặt Khổn Tiên Thừng, ánh mắt cảnh giác nhìn Triệu Giang Thiên Quân.

Tuy Khổn Tiên Thừng đã cứu Thổ Hành Tôn một mạng, nhưng nó không thể giống như Địa Liệt trận hỗ trợ Triệu Giang Thiên Quân mà liệu thương cho Thổ Hành Tôn, cho nên hiện tại Thổ Hành Tôn vẫn đang trong trạng thái bị thương.

Nhưng dù vậy, điều này cũng khiến Thổ Hành Tôn có thêm không ít hy vọng, bởi vì hiện tại pháp bảo Khổn Tiên Thừng đã quay về trong tay, thủ đoạn mạnh nhất của hắn vẫn còn đó.

Chỉ cần có thể nắm bắt cơ hội, Thổ Hành Tôn tự tin có thể đánh bại đối phương!

"Cơ hội chỉ có một lần, ta nhất định phải hảo hảo nắm lấy, tuyệt đối không thể thất bại!" Thổ Hành Tôn hiện tại toàn thân đầy thương tích, nhìn Triệu Giang Thiên Quân với ánh mắt tuy mệt mỏi nhưng vẫn không mất đi sự sắc bén.

"Ha ha, Thổ Hành Tôn, ngươi có Khổn Tiên Thừng làm pháp bảo thì đã sao, hiện tại ngươi tối đa cũng chỉ có thể phát huy được một lần uy lực của sợi dây đó thôi đúng không?

Ta nói cho ngươi biết, dù thân thể ta bị trói thì ta vẫn có thể đánh chết ngươi!

Cho nên đừng có bất kỳ suy nghĩ may mắn nào, càng phản kháng thì cái chết cuối cùng sẽ càng khó coi!" Triệu Giang Thiên Quân nhìn Thổ Hành Tôn, kiêu ngạo cười một tiếng, sau đó cảnh giác nhìn đối phương.

Tuy nhiên, lời nói vừa rồi của Triệu Giang Thiên Quân vô cùng ngạo mạn, bộc lộ sự khinh thường đối với Thổ Hành Tôn, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng cẩn trọng.

Một Thổ Hành Tôn thực lực yếu kém lại có thể dồn ép hắn đến mức này, bản thân điều đó đã nói lên vấn đề, cũng không thể không khiến Triệu Giang Thiên Quân dấy lên lòng cảnh giác nhất định.

"Chịu chết đi!" Ngay khoảnh khắc Triệu Giang Thiên Quân vừa dứt lời, Thổ Hành Tôn ở phía bên kia đã sớm súc thế đợi phát, tung ra sợi Khổn Tiên Thằng trong tay.

Sử dụng Khổn Tiên Thằng lần này đã tiêu hao hết chút pháp lực còn sót lại của Thổ Hành Tôn.

Triệu Giang Thiên Quân thấy Thổ Hành Tôn dùng Khổn Tiên

Thằng tấn công, ngược lại còn lộ ra nụ cười đắc ý, chỉ thấy thân thể hắn từ từ tan biến, ngay sau đó, nơi hắn đứng không còn một bóng người.

Hóa ra Triệu Giang Thiên Quân vẫn luôn la hét đòi giết Thổ Hành Tôn vừa rồi chỉ là một ảo ảnh, mà cảnh giới của ảo ảnh này cũng không cao thâm.

Nhưng xét đến trạng thái hiện tại của Thổ Hành Tôn không ổn, hắn cũng không nhìn ra được Triệu Giang Thiên Quân đang nói chuyện trước mặt chỉ là một ảo ảnh giả.

Cứ như vậy, nếu Thổ Hành Tôn xem ảo ảnh đó là mục tiêu công kích, thì đã trúng mưu kế của Triệu Giang Thiên Quân.

Lúc này, Khổn Tiên Thằng, đòn sát thủ cuối cùng của Thổ Hành Tôn, lại lướt thẳng qua vị trí ảo ảnh của Triệu Giang Thiên Quân lúc trước, tiếp tục bay về phía sa mạc phía sau.

"Ha ha, ồ, ta còn tưởng thủ đoạn cuối cùng của Thổ Hành Tôn ngươi lợi hại đến mức nào, kết quả ngay cả một ảo ảnh đơn giản của ta cũng không nhìn thấu.

Bây giờ Khổn Tiên Thằng đã hết lực, ngươi đã hoàn toàn không còn hy vọng." Giọng nói ngạo mạn của Triệu Giang Thiên Quân vang lên từ bên trái Thổ Hành Tôn.

Hóa ra sau khi ảo ảnh vừa rồi biến mất, Triệu Giang Thiên Quân đã đứng ở bên trái Thổ Hành Tôn, tận mắt chứng kiến hướng tấn công không chút chuẩn xác nào của Khổn Tiên Thằng.

Tảng đá trong lòng hắn đã được đặt xuống, liền buông lời chế giễu Thổ Hành Tôn không thương tiếc.

Thế nhưng, dù đang ở trong cục diện bất lợi như vậy, sắc mặt Thổ Hành Tôn lại không hề thay đổi, ngược lại còn thản nhiên liếc

nhìn Triệu Giang Thiên Quân đang đứng bên trái, rồi nói: "Ngươi đang đứng trước mặt ta bây giờ cũng là ảo ảnh, đúng không?

Chân thân của ngươi có lẽ đang trốn ở một nơi nào đó, sau đó đợi ta hao hết tất cả át chủ bài mới phát động tấn công, đúng chứ?" Giọng điệu của Thổ Hành Tôn vô cùng bình tĩnh, một cảm xúc như vậy hiếm khi xuất hiện trên người có tính cách nóng nảy và tham lam như Thổ Hành Tôn.

"Ngươi có thể nhìn thấu ta đang điều khiển ảo ảnh nói chuyện?

Không đúng, ngươi không có khả năng phân biệt giữa ảo ảnh và thực tế, là do ngươi đoán ra.

Tiểu tử ngươi quỷ kế đa đoan, có khả năng này cũng rất bình thường." Bị lời nói của Thổ Hành Tôn làm cho kinh ngạc, Triệu Giang Thiên Quân ngược lại không nói gì nữa.

Khi nhận ra ảo ảnh đã bị nhìn thấu, hắn biết nói gì cũng vô dụng.

Nhưng Triệu Giang Thiên Quân không nói, không có nghĩa là không làm.

"Ngươi thật sự cho rằng Khổn Tiên Thằng của ta đánh hụt sao?

Ngay từ đầu, mục tiêu của ta không phải là ngươi, bất kể chân thân hay ảo ảnh của ngươi tồn tại ở nơi nào, đều không phải là mục tiêu tấn công của ta!" Thổ Hành Tôn rõ ràng bị thương nặng như vậy, nhưng giọng điệu lại vô cùng bình tĩnh, như thể đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng Triệu Giang Thiên Quân sau khi nghe lời của Thổ Hành Tôn, sắc mặt đại biến.

Ban đầu hắn chỉ cho rằng Thổ Hành Tôn đang cố gắng kéo dài thời gian, làm những giãy giụa cuối cùng, nhưng rất nhanh Triệu Giang Thiên Quân đã phản ứng lại, đối phương thật sự đang kéo dài

thời gian!

“Khốn kiếp, bất kể ngươi có át chủ bài gì, cũng không thể đợi thêm nữa!” Đúng lúc này, không khí phía sau Thổ Hành Tôn bỗng nhiên vặn vẹo, ngay sau đó chân thân của Triệu Giang Thiên Quân xuất hiện ở đó, rồi lại một lần nữa thi triển thần thông Địa Liệt Trận Thiên Lôi Địa Hỏa.

Ầm ầm ầm!

Thiên lôi trên trời lại một lần nữa hội tụ, rồi giáng xuống đầu Thổ Hành Tôn, đồng thời địa hỏa dưới chân Thổ Hành Tôn cũng như nham thạch phun trào lên mặt đất, hai luồng sức mạnh lại sắp sửa va chạm vào nhau.

Triệu Giang Thiên Quân muốn dùng sức mạnh này để triệt để đánh chết Thổ Hành Tôn.

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp theo, bất kể là thiên lôi cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, hay địa hỏa nóng rực từ dưới đất phun lên, tất cả đều biến mất không thấy đâu, như thể đã mất hết năng lượng.

Lúc này, Triệu Giang Thiên Quân cũng phát hiện có điều không ổn, kinh ngạc nhìn hai tay mình: “Chuyện gì vậy, ta đã mất quyền kiểm soát Địa Liệt Trận?” Ngay sau đó, trên bầu trời truyền đến tiếng “rắc rắc”, từng mảnh vỡ của Địa Liệt Trận bắt đầu tan rã.

Đúng vậy, Địa Liệt Trận đang phân giải và tiêu tán, có nghĩa là trận pháp Địa Liệt Trận đã bị phá giải.

Đồng thời Triệu Giang Thiên Quân cũng nhìn thấy thủ phạm gây ra cảnh tượng này, đó chính là sợi Khổn Tiên Thằng đang quấn quanh khu vực trung tâm của trận pháp Địa Liệt Trận!

Đến lúc này, Triệu Giang Thiên Quân mới hiểu lời của Thổ Hành Tôn không phải là nói dối.

Đúng như Thổ Hành Tôn đã nói, tuy hắn không có khả năng phân biệt thật giả của ảo ảnh, nhưng điều đó đối với kế hoạch của hắn không có gì khác biệt, bởi vì mục tiêu của Khổn Tiên Thằng ngay từ đầu không phải là hắn, mà là toàn bộ trung tâm hay trận nhãn của Địa Liệt Trận.

Chương 861

Khi trận nhãn của Địa Liệt Trận bị Khổn Tiên Thằng phá hủy, cũng có nghĩa là Địa Liệt Trận đã bị phá giải hoàn toàn.

"Sao có thể như vậy!

Khốn kiếp, Thổ Hành Tôn, dù ngươi phá giải được Địa Liệt Trận, hôm nay ngươi vẫn phải chết!" Triệu Giang Thiên Quân gầm lên một tiếng, ngay sau đó trong tay xuất hiện một thanh lợi kiếm, rồi từng bước di chuyển về phía Thổ Hành Tôn, giơ cao lợi kiếm trong tay định chém xuống đầu hắn.

Giây tiếp theo, Triệu Giang Thiên Quân vẫn giơ thanh lợi kiếm trong tay, chần chừ mãi không hạ xuống.

Giây thứ hai, Triệu Giang Thiên Quân vẫn như vậy.

"Hơ hơ…" Con ngươi của Triệu Giang Thiên Quân từ từ di chuyển xuống, nhìn thấy một cái lỗ máu thủng trên ngực, và sợi Khổn Tiên Thằng đang quấn chặt quanh cơ thể!

Hóa ra ngay khi Triệu Giang Thiên Quân định ra tay giết chết Thổ Hành Tôn, Khổn Tiên Thằng đã quay trở lại, trước tiên đâm thủng lồng ngực Triệu Giang Thiên Quân, khiến cơ thể vốn đã đầy thương tích của hắn lại thêm một vết thương chí mạng, ngay sau đó trói chặt đối phương lại.

Cứ như vậy, Triệu Giang Thiên Quân không những không thể ra tay giết Thổ Hành Tôn, mà còn bị trọng thương không thể cử động, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

"Ặc ặc…" Cuối cùng Triệu Giang Thiên Quân ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, hồn phách bay về phía Phong Thần

Bảng.

Triệu Giang Thiên Quân tử vong, Địa Liệt Trận bị phá! 50.

Toàn trường một mảnh tĩnh lặng, ngay thời khắc Triệu Giang Thiên Quân bị Thổ Hành Tôn dùng Khổn Tiên Thằng giết chết, toàn bộ Địa Liệt Trận cũng đang không ngừng tự sụp đổ phân rã.

Triệu Giang Thiên Quân tử vong!

Địa Liệt Trận bị phá!

Kết quả như vậy không nghi ngờ gì đã khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng trong ấn tượng của họ, Thổ Hành Tôn không phải là người đặc biệt giỏi chiến đấu, nhưng lần này lại mạnh mẽ đến vậy, lại có thể phá được Triệu Giang Thiên Quân và Địa Liệt Trận.

Đợi Thổ Hành Tôn kéo lê thân thể đầy thương tích trở về, mọi người bên Xiển Giáo đều reo hò cổ vũ.

Dương Tiễn tiến lên một bước, đỡ lấy Thổ Hành Tôn mình đầy thương tích, vui mừng nói: "Thổ Hành Tôn, làm tốt lắm, lại có thể phá giải được Địa Liệt Trận, cũng quá lợi hại rồi." Thổ Hành Tôn chỉ cười cười không nói gì.

Không phải hắn không muốn nói, mà thực sự là vì thương tích trên người nên không còn chút sức lực nào để nói chuyện.

Những người khác của Xiển Giáo cũng biết Thổ Hành Tôn hiện tại nên đi nghỉ ngơi cho tốt, liền cho người dìu hắn xuống chữa thương.

Những người còn lại thì chuẩn bị phá giải tòa Thập Tuyệt Trận thứ ba, lần này cũng đã có người được chọn.

Phía Xiển Giáo, trong lòng mọi người đều tràn đầy hy vọng, biết

rằng chỉ cần tiếp tục như vậy, nhất định có thể phá được Thập Tuyệt Trận.

Nhưng một vài người như Khương Tử Nha và Nhiên Đăng Đạo Nhân lại hiểu rõ rằng, nếu thật sự muốn phá giải Thập Tuyệt Trận thì sẽ phải hy sinh không ít người mới có thể thực hiện được mục tiêu này.

Ở phía bên kia, không khí trong doanh trại của Tiệt Giáo và quân đội Ân Thương không được tốt lắm, mọi người cũng không ngờ đến kết quả này.

Triệu Giang Thiên Quân, trận chủ của Địa Liệt Trận, lại chết như vậy, thật sự ngoài dự liệu của họ.

Từ trận chiến trước đó có thể thấy, rõ ràng Triệu Giang Thiên Quân chiếm ưu thế, kết quả không ai ngờ Thổ Hành Tôn lại có được sự phán đoán và chiến thuật bình tĩnh đến vậy.

"Ai, không ngờ Triệu Giang Thiên Quân cũng thất bại rồi.

Tòa trận pháp thứ ba sắp bị tấn công chính là Phong Hống Trận của ta, tại hạ đi cũng được." Đổng Toàn Thiên Quân than thở một tiếng.

Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao đều là những người tu đạo lâu năm, quan hệ giữa họ tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Đổng Toàn Thiên Quân ngoài việc than thở, việc có thể làm chính là đánh bại đối thủ phá trận tiếp theo.

Về điểm này, Đổng Toàn Thiên Quân vô cùng tự tin vào Phong Hống Trận của mình. … "Phương Bật, lần này do ngươi đi phá tòa Thập Tuyệt Trận thứ ba này." Lúc này bên phía Xiển Giáo, sau một trận reo hò, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã chọn tướng lĩnh Phương Bật làm tiên phong, để hắn đi phá trận.

“Mạt tướng Phương Bật tuân lệnh.” Phương Bật là một nam tử dáng vẻ thanh niên, thân hình khôi ngô, khỏe mạnh, giữa hai hàng lông mày toát ra một vẻ uy nghiêm, vừa nhìn đã biết là tướng lĩnh chinh chiến sa trường đã lâu.

Lai lịch của Phương Bật này cũng có chút đặc biệt, vốn là tướng lĩnh của Ân Thương, giống như huynh đệ của hắn đều là tướng lĩnh nhà Ân.

Chỉ là sau này không chịu nổi sự tàn bạo vô đạo dưới ách thống trị của Ân Thương, nên mới cùng huynh đệ phản nghịch Ân Thương, quay đầu gia nhập Tây Kỳ.

Ong ong ong!

Phương Bật sau khi nhận lệnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, liền xoay người tiến vào tòa trận pháp thứ ba.

Vừa đặt chân vào trong trận pháp này, Phương Bật phát hiện cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, nơi hắn đang đứng không còn là bãi Gobi nữa, đồng thời gió lớn gào thét, để lại những âm thanh quỷ dị khiến người ta run rẩy.

Nhưng chút động tĩnh này đối với Phương Bật chẳng là gì.

Là một vị tướng quân thân kinh bách chiến, chuyện như vậy hắn đã thấy nhiều, nếu chỉ vì một chút tiếng gió mà sợ hãi, thì cũng không cần tiếp tục cầm quân đánh giặc.

“Ha ha, không ngờ các ngươi lại phái người đến phá trận nhanh như vậy, cũng tốt, để cho ngươi biết sự lợi hại của Đổng Toàn Thiên Quân ta.” Khi Đổng Toàn Thiên Quân nói chuyện, thân ảnh của hắn cũng xuất hiện trước mặt Phương Bật, một người đàn ông trung niên tay cầm một lá cờ.

Nhưng Phương Bật không quan tâm Đổng Toàn Thiên Quân trông

ra sao, vừa thấy đối phương xuất hiện trước mặt mình, hắn lập tức phi thân một bước đến trước mặt Đổng Toàn Thiên Quân, trực tiếp tung ra một quyền.

Phương Bật là tướng quân của Tây Kỳ, thân thể sức mạnh vô cùng, một quyền này nếu đánh trúng người Đổng Toàn Thiên Quân, thì Đổng Toàn Thiên Quân rất có thể sẽ bị trọng thương trực tiếp.

Đổng Toàn Thiên Quân tự nhiên sẽ không dễ dàng bị Phương Bật đánh trúng như vậy, động tác của hắn thậm chí còn nhanh hơn cả Phương Bật, thân thể chỉ thoáng một cái đã biến mất khỏi vị trí cũ, không thấy tung tích.

Đợi đến khi Phương Bật tung một quyền vào không khí, hắn mới nhận ra có điều không ổn.

Nhưng lúc này, đối thủ đã xuất hiện phía sau hắn, lạnh lùng liếc nhìn Phương Bật một cái rồi không chút do dự khởi động sức mạnh của Phong Hống Trận.

Ầm ầm ầm!

Phương Bật lúc này còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cuồng phong xung quanh trở nên mạnh mẽ hơn, suýt chút nữa ngay cả thân thể cũng bị thổi bay.

Khó khăn lắm mới đứng vững được, hắn định xoay người tiếp tục tấn công Đổng Toàn Thiên Quân.

Kết quả lại phát hiện đối phương không biết từ lúc nào đã không còn tung tích.

Chương 862

Đúng lúc Phương Bật định đi tìm Đổng Toàn Thiên Quân, thì hắn lại xuất hiện ở phía bên phải, và từ từ phất lá cờ trong tay.

Ầm ầm ầm!

Lập tức cuồng phong nổi lên dữ dội, thổi đến mức Phương Bật không thể đứng vững được nữa.

Nếu Phong Hống Trận chỉ có chút bản lĩnh như vậy, thì cũng không đáng sợ, nhưng bây giờ sức mạnh thực sự của Phong Hống Trận mới chỉ bắt đầu được bộc lộ.

Bị Phong Hống Trận áp chế, Phương Bật mấy lần muốn giãy giụa, nhưng cũng vô ích, thân thể sức mạnh vô cùng của hắn đối mặt với cuồng phong len lỏi khắp nơi lại có vẻ hơi yếu thế.

Khi Phương Bật đang suy nghĩ làm thế nào để phá giải trận pháp này, đột nhiên một đạo phong nhận màu đen lặng lẽ lướt qua cơ thể hắn.

Xoẹt!

“A a a!

Tay của ta!” Phương Bật đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, tiếp theo một cánh tay của hắn trực tiếp bị cuồng phong thổi bay mất.

Hóa ra phong nhận màu đen xuất hiện không một tiếng động vừa rồi, lại cắt đứt một cánh tay của Phương Bật.

Cứ như vậy, thực lực của Phương Bật tương đương với việc đã giảm đi quá nửa.

“Khốn kiếp!” Phương Bật dù thế nào cũng không ngờ uy lực của

Phong Hống Trận vừa mới bắt đầu đã lớn đến vậy, dễ dàng áp chế hắn.

Muốn tìm cách phá giải trận pháp này càng là chuyện viển vông, bây giờ hắn không những không thể động đậy, mà còn bị thương nghiêm trọng.

"Bỏ cuộc đi, bây giờ ngươi chỉ có một con đường chết, nếu không ở trong Phong Hống Trận của ta ngươi sẽ hối hận đến chết." Đổng Toàn Thiên Quân nhìn Phương Bật đang bị Phong Hống Trận áp chế, lạnh lùng nói.

Thực lực của Phương Bật kém xa Đổng Toàn Thiên Quân, đến bây giờ ngay cả một sợi lông của hắn cũng chưa chạm tới được!

Đổng Toàn Thiên Quân sẽ không giống như Triệu Giang Thiên Quân trước đó mà cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, vì vậy hắn không do dự thi triển sức mạnh cường đại trong Phong Hống Trận.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, Phương Bật đang bị cuồng phong áp chế lập tức lại cảm nhận được một loại sức mạnh khác, đó là nóng rực và nhiệt độ cao.

Không khí bị nung nóng đến một nhiệt độ đáng sợ, sau đó không khí nóng rực này bị cuồng phong thổi vào người hắn, thậm chí vào cả phổi.

Bây giờ Phương Bật, dù là bên trong hay bên ngoài, đều đang phải chịu đựng nhiệt độ như bị nướng chín.

Đến lúc này, Phương Bật mới biết được sự chênh lệch thực lực giữa mình và Đổng Toàn Thiên Quân cũng như Phong Hống Trận.

"A a a!" Phương Bật cố hết sức giãy giụa, nhưng đều vô ích, thậm chí vì giãy giụa mà khiến hắn bây giờ càng thêm đau đớn.

“Sớm đã nói với ngươi rồi, sớm bỏ cuộc có thể bớt chịu khổ, thôi thì bây giờ tiễn ngươi lên đường vậy.” Đổng Toàn Thiên Quân thấy Phương Bật đến bây giờ vẫn không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của Phong Hống Trận, biết rằng đối phương không còn chút thực lực nào có thể phát huy, Đổng Toàn Thiên Quân cũng không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp khởi động sức mạnh của Phong Hống Trận.

Lúc này, Phương Bật đang giãy giụa trong cuồng phong nóng rực lập tức cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn sắp ập đến, nhiệt độ của cuồng phong còn cao hơn trước.

Đúng lúc này, phía trước Phương Bật đột nhiên xuất hiện một vài tia lửa, ngay sau đó xuất hiện nhiều ngọn lửa hơn.

Những ngọn lửa này được cuồng phong trợ giúp, kết thành phong hỏa lao về phía Phương Bật.

Phương Bật cứ như vậy bị giết chết dưới sức mạnh của phong hỏa trong Phong Hống Trận, còn Phong Hống Trận và Đổng Toàn Thiên Quân thì hoàn toàn không bị tổn hại gì. … Lúc này, mọi người bên Xiển Giáo cũng từ cái chết của Phương Bật vừa rồi mà biết được sức mạnh của Phong Hống Trận này vô cùng cường đại.

Cuồng phong lúc trước uy lực cực lớn, có cả phong nhận màu đen tấn công, sau đó hỏa lực cũng vô cùng hung mãnh, hai thứ kết hợp lại với nhau uy lực thực sự quá lớn.

Có thể nói sức mạnh của Phong Hống Trận này thật sự rất cường đại, mọi người bên Xiển Giáo đều cảm thấy có chút khó giải quyết.

“Bây giờ chúng ta nên làm thế nào để phá giải Phong Hống Trận này?

Phải biết rằng Phong Hống Trận này xem ra có tiên thiên phong

hỏa chi khí.

Nếu không có tiên thiên phong hỏa chi khí này, thì Phong Hống Trận của Đổng Toàn Thiên Quân sẽ không có sức mạnh lớn như vậy.

Chúng ta muốn phá giải cũng phải tốn rất nhiều sức lực mới có khả năng." Khương Tử Nha liếc nhìn mọi người, đưa ra phán đoán của mình.

Những người khác nhìn nhau, cũng không biết nên dùng biện pháp gì để xử lý mới phải.

Khi mọi người đang bó tay không có cách nào, một bên chân nhân lại lên tiếng.

"Chư vị, thực không dám giấu, tại hạ biết có một bảo vật có thể khắc chế Phong Hống Trận, chỉ là muốn lấy được nó cần phải tốn một chút công phu và thủ đoạn mới có khả năng." Một câu nói của Độ Ách Chân Nhân đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người có mặt, họ lần lượt lại gần.

Dương Tiễn hỏi: "Xin hỏi Độ Ách Chân Nhân, bảo vật đó rốt cuộc là thứ gì?" Những người khác cũng có cùng câu hỏi, nhìn Độ Ách Chân Nhân, chờ đợi câu trả lời của ông.

Độ Ách Chân Nhân cũng biết tình hình hiện tại vô cùng cấp bách, vì vậy không thể để xảy ra sai sót, cho nên cũng không hề giấu diếm mà nói ra bảo vật mà ông biết có thể khắc chế Phong Hống Trận rốt cuộc là gì.

"Bảo vật có thể khắc chế Phong Hống Trận tự nhiên không phải là bảo bối tầm thường, đó chính là Định Phong Châu danh tiếng lẫy lừng.

Chỉ cần có được Định Phong Châu này, tự nhiên có thể phá giải Phong Hống Trận này.

Một khi dùng Định Phong Châu áp chế tiên thiên phong hỏa chi lực trong Phong Hống Trận, thì chúng ta có thể dễ dàng chiến thắng Đổng Toàn Thiên Quân và Phong Hống Trận.” Độ Ách Chân Nhân vuốt bộ râu dài dưới cằm, nói như vậy.

Nghe đến đây, mọi người bên Xiển Giáo mới hiểu ra có một bảo bối như vậy, nhưng bây giờ lại có vấn đề mới.

“Nếu đã như vậy, thì Định Phong Châu đó rốt cuộc ở đâu?

Chúng ta nên lấy nó từ đâu?” Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa không nhịn được hỏi.

Định Phong Châu tuy thần kỳ, nhưng phải lấy được nó mới thực sự thuộc về mình, nếu không mọi thứ đều là nói suông.

Độ Ách Chân Nhân nhìn những người xung quanh, lại nói: “Ta trước đây cũng nghe qua tên của bảo vật Định Phong Châu này, cũng biết nó ở đâu, vốn định đi tìm, kết quả lúc đó lại nhận được lệnh xuống núi, cho nên không lấy được Định Phong Châu đó.

Về phần nơi ở của Định Phong Châu là một nơi gọi là Cuồng Phong Động.” Nghe Độ Ách Chân Nhân nói ra nơi ở của Định Phong Châu, mọi người đều nhìn nhau, nếu bảo vật này tên là Định Phong Châu, có thể khắc chế phong lực thiên hạ, vậy tại sao lại ở một nơi gọi là Cuồng Phong Động?

Chỉ nghe tên thôi đã biết Cuồng Phong Động này không phải là nơi bình thường, dường như cũng có tính chất tương tự như Phong Hống Trận, như vậy Định Phong Châu khắc chế gió sẽ không phá hủy Cuồng Phong Động sao?

Chương 863

"Độ Ách Chân Nhân, Cuồng Phong Động mà ngài nói có đáng tin không?

Tại sao Định Phong Châu lại ở một nơi như vậy?" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa có chút không tin, bởi vì Cuồng Phong Động và Định Phong Châu vừa nghe đã biết là hai thứ không thể ở cùng nhau.

Độ Ách Chân Nhân liếc Hoàng Thiên Hóa một cái, mới nói với giọng không vui: "Trời sinh một vật ắt có một vật khắc chế.

Hiện tại Định Phong Châu đang ở trong giai đoạn bị thiên địa phong ấn, chỉ cần có thể tìm thấy Cuồng Phong Động và mang Định Phong Châu ra, thì bảo vật này là của chúng ta rồi." Mọi người bên Xiển Giáo nghe đến đây, mới khẽ gật đầu, hiểu ra lời của Độ Ách Chân Nhân.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta bây giờ đi đến Cuồng Phong Động, rồi lấy Định Phong Châu là có thể quay về phá trận, đúng không?" Dương Tiễn ở một bên ôm Hạo Thiên Khuyển của mình, tò mò hỏi.

"Nói thì không sai, nhưng Đổng Toàn Thiên Quân không phải kẻ ngốc.

Nếu chúng ta đi quá lâu, hắn sẽ có chút nghi ngờ, đến lúc đó dù có lấy được Định Phong Châu, cũng không chắc hắn có chuẩn bị gì khác không.

Như vậy việc đánh bại đối phương sẽ trở nên khó khăn hơn." Độ Ách Chân Nhân liếc nhìn Phong Hống Trận vô cùng bình tĩnh ở bên kia, nhưng lại biết rằng sự bình tĩnh đó chỉ là giả tạo.

Nếu có người bước vào Phong Hống Trận đó, thì trong phút chốc sẽ bị tiên thiên phong hỏa chi lực chứa trong Phong Hống Trận thiêu rụi không còn một mảnh.

Tiên thiên chi hỏa, còn gọi là Tam Muội Chân Hỏa, trên đời có thể chống lại Tam Muội Chân Hỏa rất ít, phối hợp với uy lực của tiên thiên chi phong có thể tăng lên gấp bội.

Nếu không có chuẩn bị mà tiến vào trong đó, thì khó thoát khỏi cái chết.

Nếu bây giờ mọi người bên Xiển Giáo đều biết uy lực của Phong Hống Trận cường đại, cần Định Phong Châu mới có thể phá giải, vậy bây giờ nên làm gì với Phong Hống Trận đây?

Như lời của Độ Ách Chân Nhân, nếu mọi người đều đi Cuồng Phong Động tìm Định Phong Châu, thì chỉ cần một khoảng thời gian không có người tiến vào trận pháp, không chừng tên Đổng Toàn Thiên Quân giảo hoạt kia sẽ nhận ra điều bất thường, gây ảnh hưởng không tốt đến chúng ta.

Mọi người lại tụ tập lại thảo luận một lúc, đều đang tìm một phương pháp xử lý thích hợp.

"Các vị, ta có một ý, hay là để ta dẫn người tiến vào Phong Hống Trận này cầm chân Đổng Toàn Thiên Quân một thời gian, trong lúc đó mọi người nhanh chóng đến Cuồng Phong Động mang Định Phong Châu về, như vậy chúng ta có thể phá giải Phong Hống Trận này." Lúc này, Võ Vương Cơ Phát nhìn mọi người rồi nói như vậy.

Phía sau hắn, mấy vị tướng lĩnh Tây Kỳ dường như đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần một tiếng lệnh, họ sẽ lần lượt ra tay.

Mọi người bên Xiển Giáo tự nhiên sẽ không để Võ Vương Cơ Phát dễ dàng đi mạo hiểm như vậy.

Khương Tử Nha xua tay khuyên can: "Võ Vương điện hạ, hiện tại uy lực của Phong Hống Trận quả thực đã vượt quá phạm vi đối phó của chúng ta, cần Định Phong Châu mới có thể phá giải trận pháp này.

Trong lúc đi lấy Định Phong Châu, quả thực cần người đi kiềm chế Phong Hống Trận, nhưng người đó không thể là ngài." Đối với lời của Khương Tử Nha, những người khác nghe xong đều khẽ gật đầu, rõ ràng là đồng tình với lời của ông.

Nhưng Võ Vương Cơ Phát lại muốn kiên trì, lại bị một người khác đi trước một bước: "Nếu đã như vậy, thì để ta đi tạm thời kiềm chế hắn vậy." Lúc này người đứng ra không phải ai khác, chính là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Từ Hàng Đạo Nhân.

Lúc này, tay bà đang cầm Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, một dáng vẻ đại từ đại bi.

Vừa nghe Từ Hàng Đạo Nhân muốn chủ động ra tay, những người khác của Xiển Giáo nghe xong cũng không phản đối.

Bởi vì trong tình hình hiện tại, quả thực rất thích hợp để Từ Hàng Đạo Nhân ra tay.

Thứ nhất, thực lực bà mạnh, là một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Đồng thời, Tịnh Thủy trong pháp bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình mà bà nắm giữ cũng có khả năng khắc chế nhất định đối với tiên thiên chi hỏa.

Nếu để Từ Hàng Đạo Nhân kiềm chế Đổng Toàn Thiên Quân trong Phong Hống Trận, thì không chừng thật sự có thể làm được.

Võ Vương Cơ Phát thấy có người chủ động đi phá trận, trong lòng có chút không cam tâm. 51.

Đúng lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn không nói gì ở bên cạnh lại lên tiếng: "Võ Vương điện hạ không cần vội, sau này trận

pháp không chừng có lúc cần đến Võ Vương điện hạ.

Nếu bây giờ Từ Hàng là người thích hợp nhất, thì cứ để bà ấy ra tay đi." Uy vọng của Nhiên Đăng Đạo Nhân trước mặt mọi người đều rất cao, nếu đã lên tiếng, thì Võ Vương Cơ Phát cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Bây giờ một vấn đề của mọi người đã được giải quyết, đó là để Từ Hàng Đạo Nhân đi kiềm chế Đổng Toàn Thiên Quân trong Phong Hống Trận.

Sau đó lại có một vấn đề mới, đó là ai đi tìm Định Phong Châu.

Tuy tên Cuồng Phong Động nghe có vẻ nguy hiểm, nhưng theo Độ Ách Chân Nhân, mức độ nguy hiểm không thể so sánh với Phong Hống Trận.

Chỉ là vì Cuồng Phong Động đã hình thành được một thời gian rồi, nên khó tránh khỏi có những nơi thần dị cần phải chú ý nhiều hơn.

Cứ như vậy, người cần dùng phải đáp ứng hai yêu cầu là tốc độ nhanh và thực lực mạnh.

Tốc độ nhanh, có thể trong thời gian ngắn nhất đến được hang động đó, đồng thời sau khi lấy được Định Phong Châu có thể nhanh chóng quay về.

Sức mạnh cường đại, thì có thể đối phó với nguy hiểm trong Cuồng Phong Động, thuận lợi tìm được Định Phong Châu.

Về điểm này, cũng đã có người được chọn thích hợp.

"Dương Tiễn, để ngươi đi tìm Định Phong Châu này đi!

Chú ý nhất định phải tìm được rồi nhanh chóng quay về, nếu không bên ta rất dễ xảy ra vấn đề." Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc nhìn Dương Tiễn một cái, nói như vậy.

“Dương Tiễn tuân mệnh, xin đi lấy Định Phong Châu về.” Dương Tiễn cung kính nói, cũng không dám chậm trễ thời gian, lập tức mang theo Hạo Thiên Khuyển bay về hướng Cuồng Phong Động.

Trong quá trình bay, Dương Tiễn sử dụng thần thông Thất Thập Nhị Biến, cả người bắt đầu thay đổi, cuối cùng biến thành một con Kim Sí Đại Bàng màu vàng bay về phía chân trời.

Nhìn bóng dáng Dương Tiễn bay đi, Độ Ách Chân Nhân cũng có chút cảm khái nói: “Nếu bây giờ có Linh Lung Vũ Dực Tiên ở đây, nhiệm vụ này thích hợp nhất là giao cho hắn, sư phụ nhỉ.” Câu nói này của Độ Ách Chân Nhân là nói với Nhiên Đăng Đạo Nhân ở bên cạnh.

Độ Ách Chân Nhân và Linh Lung Vũ Dực Tiên đều là hai đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng là người được ông truyền thụ chân truyền, vì vậy mới có thực lực như vậy.

Nhưng khi Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe lời của Độ Ách Chân Nhân, lại hừ lạnh một tiếng, có chút tức giận nói: “Sư huynh của ngươi bây giờ đang bị chuyện nhà quấn lấy, ta đã thúc giục hắn sớm giải quyết xong chuyện rồi quay về.” … “Được rồi, chư vị, ta bây giờ tiến vào Phong Hống Trận này, hy vọng Dương Tiễn có thể nhanh chóng mang Định Phong Châu về.” Từ Hàng Đạo Nhân tay cầm Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, trực tiếp đi vào Phong Hống Trận.

Mọi người bên Xiển Giáo cũng gật đầu, biết rằng việc cần làm bây giờ là chờ đợi, Từ Hàng Đạo Nhân cũng vậy.

“Ong ong ong!” Từ Hàng Đạo Nhân vừa mới tiến vào Phong Hống Trận này, đã cảm thấy xung quanh cuồng phong nổi lên dữ dội, mấy đạo phong nhận màu đen lao về phía bà tấn công.

Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên sẽ không để những phong nhận màu đen này được như ý.

Thanh Tịnh Lưu Ly Bình trong tay bà xoay một vòng, từng dòng Tịnh Thủy từ trong đó bay ra, sau đó ở trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân tạo thành một bức tường nước không có bất kỳ góc chết nào.

Chương 864

Ầm ầm ầm!

Những phong nhận màu đen sắc bén đó tấn công vào bức tường nước trong suốt, nhưng lại không thể phá vỡ, ngược lại bị bức tường nước trông không có uy lực này chặn lại.

Phong nhận màu đen tấn công bức tường nước, nhưng ngay cả một gợn sóng cũng không xuất hiện.

"Không tệ không tệ, ngươi, xem ra có chút thần thông, mạnh hơn nhiều so với tên tự xưng là Phương Bật vào trước đó." Khi Từ Hàng Đạo Nhân chặn được phong nhận màu đen, ở phía trước không xa lại xuất hiện một bóng người.

Người này không phải ai khác, chính là trận chủ Phong Hống Trận, Đổng Toàn Thiên Quân.

Đổng Toàn Thiên Quân tay cầm một lá cờ, sau khi xuất hiện vẫn luôn thúc đẩy uy năng của lá cờ, đồng thời từng đạo phong nhận màu đen không ngừng đánh về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Xem ra dù Đổng Toàn Thiên Quân đã hiện thân, cũng không định nói chuyện với Từ Hàng Đạo Nhân, mà muốn tốc chiến tốc thắng.

Lúc này trong Phong Hống Trận, Từ Hàng Đạo Nhân đang một mình đối đầu với cả Phong Hống Trận và trận chủ Đổng Toàn Thiên Quân. [Đoạn văn bị lỗi, đã lược bỏ].

Từ Hàng Đạo Nhân vẫn giữ được cái đầu lạnh khi đối mặt với nguy hiểm, phải nói trí tuệ của những người này đều quá cao.

Đối mặt với những kẻ xâm nhập trận pháp, bà chỉ phớt lờ, không hề quan tâm.

Thứ có thể khiến Từ Hàng Đạo Nhân để ý, thường là Đổng Toàn Thiên Quân và Phong Hống Trận lại sắp thi triển loại công kích nào.

Trong không khí truyền đến mấy tiếng xé gió, ngay sau đó có thể thấy trong Phong Hống Trận mơ hồ có dao động năng lượng của trận pháp truyền ra.

Chỉ riêng dao động pháp lực sinh ra từ sự va chạm năng lượng trong Phong Hống Trận đã đủ khiến người ta cảm thấy chấn động, huống chi là thật sự đối đầu với những cường giả cấp bậc này.

Nhưng thủ đoạn như vậy, đối với Từ Hàng Đạo Nhân lại kém một chút.

Chỉ thấy hai tay Từ Hàng Đạo Nhân liên tục kết thành từng pháp ấn huyền ảo, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đang lơ lửng trước mặt bà từ miệng bình bay ra Tịnh Thủy.

Những dòng Tịnh Thủy này sau khi xuất hiện tựa như sông lớn biển cả, không cần Từ Hàng Đạo Nhân thi triển đạo pháp gì, đã chủ động hóa thành một dòng sông đầu cuối nối liền nhau bao quanh cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân.

Đồng thời, dòng sông Tịnh Thủy này dưới sự khống chế của Từ Hàng Đạo Nhân, hình thái của nó cũng đã thay đổi, dòng sông Tịnh Thủy hình tròn đó sau đó đã biến thành một tấm khiên bảo vệ hình bán cầu trong suốt.

Đối với sự thay đổi này, Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên rất hài lòng, bởi vì đây là thứ bà cần.

Đợi đến khi Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi ra tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy toàn phương vị, Đổng Toàn Thiên Quân điều khiển Phong Hống Trận mới trong tình huống đó, phát động công kích phong nhận về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Mặc dù đám lính của quân Ân Thương cũng xông vào trận để quấy nhiễu, nhưng Đổng Toàn Thiên Quân lại cảm thấy khinh thường.

Bởi vì theo hắn thấy, làm vậy không cần thiết.

Nếu đánh bại được Từ Hàng Đạo Nhân thì đối phương sẽ bị giết, mọi thông tin tình báo thu thập trước đó cũng vô dụng.

Còn nếu Phong Hống Trận bị phá giải, thì chứng tỏ thực lực cá nhân của Từ Hàng Đạo Nhân quá mạnh, một người thực lực cường đại như vậy sao có thể vì một chút tình báo lộ ra mà có điểm yếu.

Vì vậy, khi đối mặt với những phàm nhân xông vào Phong Hống Trận tấn công mình, Từ Hàng Đạo Nhân từ đầu đến cuối đều phớt lờ, đối với sự xuất hiện của họ như thể không nhìn thấy, không hề quan tâm.

"Không tệ nhỉ, vừa mới vào Phong Hống Trận của ta đã làm rùa rụt cổ, Từ Hàng Đạo Nhân, lẽ nào đây là thực lực của Thập Nhị Kim Tiên sao?" Sau khi Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi Tịnh Thủy làm khiên bảo vệ, và thành công chặn được mấy lần công kích của phong nhận màu đen, Đổng Toàn Thiên Quân lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

Lần này là chế giễu, Đổng Toàn Thiên Quân hy vọng dùng phương pháp này để kích động Từ Hàng Đạo Nhân, khiến đối phương chủ động giao chiến với hắn.

Nhưng rõ ràng tính toán của Đổng Toàn Thiên Quân đã thất bại, Từ Hàng Đạo Nhân đối với lời nói của hắn hoàn toàn không động lòng, ngược lại còn lạnh lùng nhìn hắn.

Đổng Toàn Thiên Quân nhíu mày, không ngờ Từ Hàng Đạo Nhân lại áp dụng chiến thuật bảo thủ như vậy, lại muốn kéo hắn vào vũng

lầy của trận chiến kéo dài.

Khi Đổng Toàn Thiên Quân đang suy nghĩ làm thế nào để phá giải tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy của Từ Hàng Đạo Nhân, đột nhiên lông mày nhíu lại, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Ầm!

Giây tiếp theo, mặt đất nơi Đổng Toàn Thiên Quân đang đứng đột nhiên bị một luồng sức mạnh cường đại phá vỡ, một quả cầu năng lượng sắc bén từ dưới lòng đất trồi lên, vừa vặn ở ngay vị trí Đổng Toàn Thiên Quân đang đứng.

Khói đặc do vụ nổ sinh ra dưới sự thổi của tiên thiên chi phong trong Phong Hống Trận nhanh chóng tan biến.

Về phần nơi Đổng Toàn Thiên Quân đứng trước đó, xuất hiện một cái hố không lớn không nhỏ, rõ ràng uy lực của vụ nổ do quả cầu năng lượng gây ra là rất lớn.

Đồng thời, Đổng Toàn Thiên Quân đang đứng ở vị trí phía sau cái hố đó, đạo bào trên người đã xuất hiện hư hỏng, khí tức cũng hơi hỗn loạn, một đôi mắt nhìn cái hố do quả cầu năng lượng tạo ra, đồng thời lại có phần kiêng kỵ nhìn Từ Hàng Đạo Nhân đang trốn trong tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy ở phía trước.

Chuyện vừa xảy ra, trận chủ Phong Hống Trận, Đổng Toàn Thiên Quân, là người rõ ràng nhất.

Khi hắn đến gần Từ Hàng Đạo Nhân, lại bị đối phương không biết làm thế nào, trực tiếp dưới chân hắn phóng ra một quả cầu năng lượng. 52.

Nếu vừa rồi Đổng Toàn Thiên Quân phản ứng chậm hơn một chút, thì sẽ bị quả cầu năng lượng đó làm bị thương, đến lúc đó dù Đổng Toàn Thiên Quân không chết, cũng sẽ bị thương.

Đây là một trong những mục đích của Từ Hàng Đạo Nhân, phát động tấn công bất ngờ, làm rối loạn cơ hội của Đổng Toàn Thiên Quân, đồng thời đạt được mục đích kéo dài thời gian.

Mục đích của Từ Hàng Đạo Nhân không nghi ngờ gì đã đạt được, trận chủ Phong Hống Trận Đổng Toàn Thiên Quân bây giờ nhìn bà với ánh mắt đầy kiêng kỵ.

Đổng Toàn Thiên Quân cũng thầm mắng mình đã quá sơ suất.

Rõ ràng là đối thủ, đáng lẽ nên đề phòng Từ Hàng Đạo Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng lại vì trước đó dễ dàng giải quyết được Phương Bật mà có chút kiêu ngạo.

Đến nỗi dễ dàng bị Từ Hàng Đạo Nhân này chơi một vố, bây giờ hắn quyết định phải cẩn thận hơn một chút.

Lúc này, trong tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy, Từ Hàng Đạo Nhân cũng nhìn thấy Đổng Toàn Thiên Quân có chút thảm hại, nhưng lại không có chút đắc ý nào, bởi vì Từ Hàng Đạo Nhân biết quả cầu năng lượng vừa rồi tuy là tấn công bất ngờ, nhưng do Đổng Toàn Thiên Quân đã nhận ra điều bất thường ngay từ đầu, nên đã né được phần lớn sát thương.

Cũng có nghĩa là tuy Đổng Toàn Thiên Quân trông có vẻ thảm hại, nhưng thực lực cũng không bị tổn hại.

Từ Hàng Đạo Nhân thấy vậy cũng không tiếp tục phát động tấn công.

Dù sao bây giờ Đổng Toàn Thiên Quân rõ ràng đã có phòng bị, trong tình huống này muốn tấn công bất ngờ thành công nữa đã có độ khó cao rồi.

Việc còn lại Từ Hàng Đạo Nhân đã lên kế hoạch xong, đó là một mặt ở đây chu toàn với Đổng Toàn Thiên Quân, một mặt chờ đợi

Dương Tiễn mang Định Phong Châu quay về, như vậy Phong Hống Trận sẽ bị họ phá giải.

Chương 865

Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân biết rằng mọi việc không thể hoàn toàn trông cậy vào người khác, vì vậy Từ Hàng Đạo Nhân đã chuẩn bị phương án thứ hai, đó là thử phá giải Phong Hống Trận.

Làm như vậy, dù không có Định Phong Châu, Từ Hàng Đạo Nhân vẫn có cơ hội phá giải Phong Hống Trận này.

Ngoài ra cũng có thể dùng cách làm này để ngụy trang, khiến Đổng Toàn Thiên Quân tưởng rằng Từ Hàng Đạo Nhân chỉ đang tìm cách phá giải Phong Hống Trận, mà bỏ qua Dương Tiễn đã đi tìm Định Phong Châu.

Từ Hàng Đạo Nhân đã có hai kế hoạch này mới tiến vào Phong Hống Trận.

Bây giờ xem ra kế hoạch tiến hành khá thuận lợi, cũng không xuất hiện tình huống nào khác.

Đối với Từ Hàng Đạo Nhân, đây tự nhiên là một tin tốt.

Phía bên kia, Đổng Toàn Thiên Quân cũng nhìn thấy hành vi của Từ Hàng Đạo Nhân, như đối phương đã dự liệu, hắn cho rằng Từ Hàng Đạo Nhân muốn phá giải Phong Hống Trận, cho nên mới duy trì cục diện giằng co hiện tại.

"Hừ, muốn phá giải Phong Hống Trận của ta đâu có đơn giản như vậy?

Tiên thiên phong hỏa chi lực không phải là thứ ngươi có thể chống lại!" Đổng Toàn Thiên Quân hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó lật một tay, bạch quang lóe lên, một lá cờ nhỏ xuất hiện trong tay hắn.

Tiếp theo chỉ thấy Đổng Toàn Thiên Quân khẽ phất lá cờ, lập tức

cả Phong Hống Trận cuồng phong nổi lên dữ dội, nhiệt độ cũng trở nên rất cao.

Ầm ầm ầm! từng đạo quả cầu năng lượng do tiên thiên phong hỏa chi lực tạo thành đánh vào tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy của Từ Hàng Đạo Nhân, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Tiên thiên cuồng phong chi lực có khả năng cắt xé tốc độ cao, tương đương với những thanh bảo kiếm sắc bén.

Tiên thiên hỏa diễm chi lực thì có sức phá hoại cực lớn, có thể gây sát thương trên diện rộng.

Cuồng phong chi lực và hỏa diễm chi lực phối hợp, dưới sự hỗ trợ của cuồng phong chi lực, có thể khiến hỏa diễm chi lực tạo ra công kích mạnh nhất, ngoài ra cuồng phong chi lực còn có thể trợ trưởng uy lực của chính hỏa diễm chi lực.

Cũng trong tình huống này, phong hỏa chi lực hợp lực tấn công, đối với tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy của Từ Hàng Đạo Nhân uy hiếp vô cùng lớn.

Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân cũng không phải dạng vừa, sau khi nhận ra đòn tấn công này, bà biết rằng sự việc không hề đơn giản.

Vì vậy lập tức thúc đẩy Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, chỉ thấy Thanh Tịnh Lưu Ly Bình kêu lên "ong ong ong", từng dòng Tịnh Thủy từ trong đó bay ra, rồi dung nhập vào tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy đó.

Sau khi được bổ sung Tịnh Thủy, uy lực của tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy rõ ràng đã hồi phục không ít, không bị những quả cầu năng lượng do phong hỏa chi lực tạo thành phá vỡ.

Đổng Toàn Thiên Quân tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, nhưng lại không hề để ý mà cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Từ Hàng Đạo Nhân, lẽ nào ngươi cho rằng cứ phòng thủ bị động mãi là có thể đánh

bại ta sao?

Đừng đùa nữa, ngươi không phải là đối thủ của ta!

Phong Hống Trận của ta là vô địch!" Đổng Toàn Thiên Quân lạnh lùng nhìn Từ Hàng Đạo Nhân đang trốn trong tấm khiên bảo vệ Tịnh Thủy, rồi tăng cường lực độ điều khiển Phong Hống Trận, chẳng mấy chốc phong hỏa chi lực trong Phong Hống Trận cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Xem ra, dường như Đổng Toàn Thiên Quân muốn nhanh chóng giải quyết Từ Hàng Đạo Nhân.

Phía bên kia, Từ Hàng Đạo Nhân cũng nhận ra điều này, nhưng không hề có chút kinh hoảng nào, vẫn không nóng không vội thi triển thần thông, phòng ngự công kích của những quả cầu năng lượng phong hỏa.

Nhưng trong tình huống này, Từ Hàng Đạo Nhân cũng hiểu rằng phải có cách phản kích, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả kiềm chế.

Nếu không, chỉ một mực phòng thủ có thể bị Đổng Toàn Thiên Quân nhận ra, quan trọng hơn là bây giờ phong hỏa chi lực cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn, nếu không thể hóa giải một đợt công kích, thì không nghi ngờ gì sau đó cũng sẽ rơi vào thế hạ phong.

Nếu rơi vào thế hạ phong, thì không chừng rất nhanh sẽ thất bại, mà thất bại trong Phong Hống Trận tự nhiên có nghĩa là tử vong.

Từ Hàng Đạo Nhân rõ ràng không muốn như vậy, cho nên nhất định sẽ tìm cách hóa giải phương pháp tấn công hiện tại.

Thử hóa giải công kích của phong hỏa chi lực, đối với Từ Hàng Đạo Nhân cũng là đang thử tìm cách phá giải Phong Hống Trận, hai việc này không có gì xung đột.

“Đi!” Từ Hàng Đạo Nhân nghĩ đến đây, ngay sau đó thi triển một đạo pháp quyết, tên là Đạo Đức Chân Kinh.

Dưới sự trợ giúp của pháp quyết này, những dòng Tịnh Thủy cũng nhanh chóng bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy những dòng Tịnh Thủy đó hóa thành từng tinh thể băng sắc bén, sau đó hung hăng tấn công về phía những quả cầu năng lượng do phong hỏa chi lực hội tụ thành.

Nếu tiên thiên cuồng phong chi lực sắc bén, tiên thiên hỏa diễm chi lực phá hoại, thì bây giờ thần thông băng tinh Tịnh Thủy mà Từ Hàng Đạo Nhân sử dụng lại vô cùng sắc bén, một sự sắc bén không gì cản nổi, phảng phất như có thể xuyên phá mọi rào cản.

Những tinh thể băng Tịnh Thủy này một khi xuyên vào trong những quả cầu năng lượng do tiên thiên phong hỏa chi lực tạo thành, lập tức sẽ đóng băng toàn bộ quả cầu năng lượng đó.

Giống như rơi vào vùng đất cực hàn, những quả cầu năng lượng do tiên thiên phong hỏa chi lực hình thành ngay khoảnh khắc bị băng tinh Tịnh Thủy tấn công mà không kịp phản ứng, trực tiếp bị băng tinh Tịnh Thủy hóa thành từng quả cầu băng.

Sau đó, khi Đổng Toàn Thiên Quân còn chưa kịp phản ứng, những tinh thể băng Tịnh Thủy đó lại lần lượt tự bạo.

Bằng bằng bằng!

Tinh thể băng Tịnh Thủy tự bạo đồng thời, cũng phá hủy luôn những quả cầu năng lượng do tiên thiên phong hỏa chi lực bị đâm thủng.

Chỉ là trong tình huống bị đóng băng, những tiên thiên phong hỏa chi lực đó không kịp giải phóng ra toàn bộ sức mạnh, cứ như vậy bị

tiêu hao hết sạch.

Đổng Toàn Thiên Quân thấy quả cầu năng lượng tiên thiên phong hỏa chi lực bị Từ Hàng Đạo Nhân phá giải như vậy, ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại lộ ra nụ cười, bởi vì dù vậy, Phong Hống Trận cũng không thể bị phá giải.

Về điểm này Đổng Toàn Thiên Quân vô cùng tự tin, tiếp theo như để chứng minh lời nói của mình, Đổng Toàn Thiên Quân lại triệu hồi ra những quả cầu năng lượng tiên thiên phong hỏa chi lực mới.

Từ Hàng Đạo Nhân vừa mới hóa giải một đợt công kích, vốn tưởng rằng có thể có được cơ hội nghỉ ngơi ngắn ngủi, kết quả không ngờ Đổng Toàn Thiên Quân lại phát động một đợt tấn công mới.

Cứ như vậy, tình cảnh của bà không có cải thiện gì nhiều.

Nhưng cũng nên nói là có thu hoạch, bây giờ Từ Hàng Đạo Nhân đã có hiểu biết nhất định về Phong Hống Trận, lần nữa đối phó với công kích của những quả cầu năng lượng tiên thiên phong hỏa chi lực này, cũng không còn vất vả như vậy nữa, đã có phương thức tấn công mang tính kỹ xảo hơn. … Trong Phong Hống Trận ở bên cạnh Tuyệt Long Lĩnh, Từ Hàng Đạo Nhân tuy đã rơi vào khổ chiến, nhưng cũng miễn cưỡng cầm chân được Đổng Toàn Thiên Quân, hoàn thành kế hoạch và mục đích đầu tiên của mình.

Phía bên kia, Dương Tiễn sau khi sử dụng Thất Thập Nhị Biến, đã hóa thân thành chim Kim Sí Đại Bàng rồi bay về phía Cuồng Phong Động. 53.

Dương Tiễn cũng biết Từ Hàng Đạo Nhân tiến vào Phong Hống Trận e rằng sẽ không quá dễ dàng, do đó chỉ có thể mau chóng đến Cuồng Phong Động, sau đó lấy được Định Phong Châu rồi nhanh chóng quay về.

Chương 866

Cứ như vậy, tòa trận pháp thứ ba của Thập Tuyệt Trận mới có thể bị phá giải.

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn có chút kinh ngạc, vạn vạn không ngờ Thập Tuyệt Trận lại cường đại đến vậy.

Chỉ ba tòa trận pháp đầu tiên, Thiên Tuyệt Trận, Địa Liệt Trận, Phong Hống Trận đã mạnh như vậy, vậy thì những tòa Thập Tuyệt Trận phía sau sẽ có uy lực mạnh đến mức nào?

Về điểm này Dương Tiễn cũng không thể biết được, bây giờ chỉ cần mau chóng đến Cuồng Phong Động.

Nhưng khi Dương Tiễn bay qua một khu rừng, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Đợi Dương Tiễn ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết từ lúc nào một con chim khổng lồ có hình thù kỳ dị đã xuất hiện trên bầu trời phía trên hắn, và đang lượn vòng xuống phía hắn.

Tuy không biết con chim khổng lồ có hình thù kỳ dị này rốt cuộc là thứ gì, nhưng Dương Tiễn tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, cứ thế nhìn đối phương phát động tấn công.

Dương Tiễn lập tức có đối sách, con chim Kim Sí Đại Bàng mà hắn biến thành lập tức lao về phía trước, với tốc độ nhanh hơn bay về phía trước.

Cứ như vậy, dưới sự chênh lệch về tốc độ, Dương Tiễn lập tức kéo xa khoảng cách với con chim khổng lồ đó, thành công né được đòn tấn công.

Nhưng con chim lớn có hình thù kỳ dị đó lại không vì một lần tấn

công thất bại mà bỏ cuộc, nó quay lại theo sau Dương Tiễn truy đuổi không tha, đồng thời bắn ra những chiếc lông vũ sắc bén về phía Dương Tiễn tấn công.

Cứ như vậy, tốc độ bay của Dương Tiễn cũng bị con chim lớn có hình thù kỳ dị đó ảnh hưởng.

"Khốn kiếp, tên này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại đối đầu với ta?" Dương Tiễn ban đầu tưởng rằng con chim khổng lồ có hình thù kỳ dị này là do Tiệt Giáo phát hiện ra việc hắn định làm, nên đã phái đến để đối phó với hắn.

Nhưng Dương Tiễn quan sát kỹ lại, lại phát hiện con chim khổng lồ có hình thù kỳ dị này chỉ là một con yêu thú, thực lực cường đại, nhưng lại không phải là người của Tiệt Giáo.

Nếu không phải là người của Tiệt Giáo, vậy thì con chim khổng lồ kỳ dị này lại tại sao lại nhắm vào Dương Tiễn?

Hình dáng của con chim khổng lồ này thật sự kỳ dị, toàn thân đen kịt, lông vũ rất thưa thớt, chỉ có phần trước của hai cánh là có lông vũ, đòn tấn công bằng lông vũ vừa rồi của con chim khổng lồ kỳ dị là dùng những chiếc lông vũ này phát ra.

Ngoài việc toàn thân đen kịt, trên đầu con chim khổng lồ này còn có ba con mắt.

Nếu không phải vì Dương Tiễn đã từng thấy Tam Nhãn Kim Ô thật sự, không chừng đã tưởng rằng thứ xấu xí này là Tam Nhãn Kim Ô.

Hai bên cứ thế rượt đuổi nhau. 54.

Cũng vì Dương Tiễn vẫn luôn duy trì hình thái chim Kim Sí Đại Bàng, nên mới không bị con chim khổng lồ kỳ dị đó bắt được.

Phải biết rằng tốc độ của chim Kim Sí Đại Bàng rất nhanh, cũng vì vậy mà Dương Tiễn đã chọn sử dụng Thất Thập Nhị Biến để biến thành hình thái này, để tiện cho việc đi đường. 55.

Hai bên rượt đuổi nhau, khi Dương Tiễn cảm thấy có chút không kiên nhẫn, con chim khổng lồ kỳ dị vẫn luôn truy đuổi phía sau hắn lại tự mình quay đầu bay về.

Dương Tiễn tò mò quay đầu nhìn lại, phát hiện con chim khổng lồ kỳ dị đó sau khi bay về nơi giao thủ vừa rồi, đã đậu lại trên một cái cây rất cao lớn, nơi đó dường như là tổ của nó.

Nhìn đến đây, Dương Tiễn mới hiểu ra, hóa ra con chim khổng lồ kỳ dị này không phải do Tiệt Giáo phái đến để cản trở, mà là vì hắn hóa thân thành chim Kim Sí Đại Bàng, vì vội đi đường nên đã vô ý xâm nhập vào lãnh địa của con chim lớn kỳ dị này.

Cũng vì vậy, nên mới bị con chim lớn kỳ dị này truy đuổi một đoạn đường.

Đặc biệt là vì Dương Tiễn biến thành hình dáng chim Kim Sí Đại Bàng, đều là loài chim, con chim khổng lồ kỳ dị này rõ ràng đối với Dương Tiễn biến thành chim Kim Sí Đại Bàng có địch ý mạnh hơn, vì vậy mới không quan tâm mà trực tiếp phát động tấn công.

May mà sau khi rời khỏi lãnh địa của con chim lớn kỳ dị, đối phương không tiếp tục truy đuổi nữa.

Tình huống này khiến Dương Tiễn thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao cục diện hiện tại đối với hắn là không tệ.

Vừa rồi bị con chim khổng lồ kỳ dị truy đuổi, tuy hắn có năng lực giải quyết con chim khổng lồ đó, nhưng tất nhiên sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Cứ như vậy, sẽ làm chậm trễ thời gian đi Cuồng Phong Động đoạt

lấy Định Phong Châu.

Dương Tiễn tự nhiên không muốn như vậy, cho nên chỉ đành trong tình huống bị con chim khổng lồ kỳ dị truy đuổi phía sau, liều mạng bay về hướng Cuồng Phong Động.

Bây giờ cuối cùng đã thoát khỏi sự truy đuổi của con chim khổng lồ kỳ dị, thậm chí vì mấy lần bay tốc độ cao, khiến khoảng cách giữa Dương Tiễn và Cuồng Phong Động đã thu hẹp không ít, cũng là một chuyện khiến Dương Tiễn có chút vui mừng.

Nhưng Dương Tiễn không biết rằng, lần này người đi Cuồng Phong Động không chỉ có một mình hắn. … Thời gian sớm hơn một chút, trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Hạo Thiên.

Thiên Đế Tần Hạo đang giao nhiệm vụ mới cho Na Tra: "Na Tra, bây giờ ta có một nhiệm vụ hoàn toàn mới cho ngươi." Na Tra là loại người thích tìm việc để làm nhất, không thể ngồi yên.

Nếu một ngày không để hắn làm việc gì, thì nhất định sẽ chạy lung tung gây chuyện. 56.

Bây giờ tuy đã được Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên thu làm đệ tử, tính cách của Na Tra cũng đã có chút thu liễm, nhưng vẫn là Na Tra không thể ngồi yên đó.

Cho nên khi Na Tra vừa nghe Thiên Đế Tần Hạo lại có nhiệm vụ giao cho mình, tự nhiên sẽ không từ chối, lập tức hớn hở nói: "Được ạ, Thiên Đế đại nhân xin hãy giao nhiệm vụ." Lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Đế Tần Hạo đang giao nhiệm vụ cho Na Tra.

"Na Tra, Trẫm muốn ngươi đi đoạt lấy một bảo bối tên là Định Phong Châu.

Viên châu này có thể khắc chế gió trong thiên hạ, hiện tại đang ở trong Cuồng Phong Động.

Ngươi hãy thay Trẫm lấy về đây.” Đối với Định Phong Châu, Thiên Đế Tần Hạo thực sự có chỗ cần dùng, tự nhiên sẽ không để bảo vật như vậy lưu lạc bên ngoài, nhất định phải thu vào thiên đình bảo khố.

“Tuân mệnh Thiên Đế đại nhân, ta nhất định sẽ mang Định Phong Châu về.” Na Tra rất vui mừng khi có nhiệm vụ để thực hiện, nói xong định xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Đế Tần Hạo lại gọi hắn lại: “Na Tra đừng vội, Trẫm cần ngươi chú ý một việc.

Nếu có người tên là Dương Tiễn muốn đoạt Định Phong Châu thì tuyệt đối không được đưa, rõ chưa?” “Thiên Đế đại nhân cứ yên tâm, bảo vật đã vào tay ta thì kẻ khác sao có thể lấy đi được, ta tự nhiên sẽ bảo quản thật tốt.” Na Tra cười cười, cảm thấy cái tên Dương Tiễn này nghe có vẻ quen tai nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Đợi đã, Trẫm chưa nói hết.

Chương 867

Nếu Dương Tiễn kia muốn đoạt Định Phong Châu trong tay ngươi thì không được đưa, nhưng nếu hắn tới mượn thì có thể đáp ứng cho mượn." Thiên Đế Tần Hạo mỉm cười nhìn Na Tra nói.

Na Tra nghe xong có chút kinh ngạc, lập tức hiểu ra vấn đề, gật đầu đáp: "Nếu vậy thì ta đã hiểu, chỉ cần Dương Tiễn kia có bản sự thì lúc ta lấy được Định Phong Châu, cho hắn mượn cũng không sao." Na Tra nghĩ thầm, với thực lực của hắn thì không sợ bất kỳ đối thủ nào, như vậy tự nhiên không cần lo lắng chuyện khác phát sinh.

Thấy vậy, Thiên Đế Tần Hạo gật đầu, ra hiệu cho Na Tra có thể lên đường.

Ầm long!

Từ cửa lớn Lăng Tiêu Bảo Điện, Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, hóa thành một đạo độn quang đỏ rực bay về phía xa, nhìn hướng bay chính là vị trí của Cuồng Phong Động.

Sau khi Na Tra rời đi, một con Hỏa Long trên Nam Thiên Môn khẽ động đậy thân mình, nhìn theo hướng Na Tra biến mất rồi mới an tâm tiếp tục canh giữ.

Những ngày có Na Tra ở đây, hắn cứ cách ba ngày lại tìm Hỏa Long thú chơi đùa, khiến con Hỏa Long thú này bị hành hạ đến thảm thương.

Do biết đánh không lại Na Tra, Hỏa Long thú tự nhiên không muốn tiếp xúc nhiều với hắn, giờ thấy kẻ này đi rồi, trong lòng vô cùng vui sướng.

Na Tra đang trên đường đi cũng không biết sự rời đi của mình lại

khiến người ta vui mừng đến thế.

Hắn tiến về phía Cuồng Phong Động với tốc độ cực nhanh, Phong Hỏa Luân dưới chân không phải vật phàm, là pháp bảo danh trấn tiên giới, tốc độ phi hành không phải tiên nhân bình thường có thể bì kịp.

Nhưng khi Na Tra đang chuyên tâm bay đi, đột nhiên từ bên cạnh có một thân ảnh lao ra chắn ngang trước mặt.

Do tốc độ quá nhanh, Na Tra không kịp né tránh, buộc phải dừng lại.

"Hắc hắc, đường này không thông!" Kẻ chặn đường Na Tra là một hán tử có thân hình tráng kiện, mặc áo vải thô ngắn, trông giống như một nông dân bình thường.

Nhưng Na Tra biết một nông dân bình thường tuyệt đối không thể chặn hắn lại trên cao không như thế này, kẻ này chắc chắn là một tu đạo giả.

"Ngươi là ai?

Dám chắn đường ta, tốt nhất nên nói cho rõ ràng.

Nếu dám vô sự sinh phi làm hỏng chính sự của ta, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Na Tra vừa nói vừa lộ ra vẻ thịnh khí lăng nhân, Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương trong tay bùng lên ngọn lửa không nhỏ, hiển nhiên đang rất tức giận.

Hán tử tráng kiện đối diện nghe vậy thì nhếch miệng cười, không thèm để ý nói: "Ta không quan tâm ngươi là ai, ta chỉ biết kẻ này không được tìm Định Phong Châu." Na Tra nghe đối phương nhắc tới Định Phong Châu thì biết ngay kẻ này có cùng mục đích với mình.

Đã có kẻ chặn đường thì chắc chắn phải có đồng bọn.

Cứ thế này, nếu trì hoãn lâu thì Định Phong Châu có thể bị kẻ khác

nặc mất.

“Khốn kiếp, mau tránh ra cho ta!

Nếu làm hỏng việc của ta, coi chừng ta lấy mạng ngươi!” Na Tra vốn là kẻ kiệt ngạo bất tuân, lúc này thấy hán tử chặn đường liền muốn giáo huấn một trận.

“Hắc hắc, giết ta?

Chỉ bằng cái thằng oắt con nhà ngươi, ta thấy lông còn chưa mọc đủ mà đã đòi giao thủ với Kim Đại Thăng ta, đúng là quá coi thường ta rồi!” Hán tử tên Kim Đại Thăng nghe lời Na Tra xong không hề tức giận mà còn cười nhạo.

Việc Kim Đại Thăng dựa vào hình hài thiếu niên của Na Tra để trào phúng đã hoàn toàn chọc giận Tam Thái Tử.

“Khốn kiếp, kẻ mục trung vô nhân, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ta không dễ chọc!” Na Tra gầm lên một tiếng, vung Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương đâm tới.

Kim Đại Thăng tuy lúc trước tỏ vẻ khinh miệt nhưng khi lâm trận tự nhiên sẽ dốc toàn lực.

Hắn vận kim quang bao phủ hai tay, dùng đôi tay trần nghênh chiến với Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương của Na Tra.

Bành bành bành!

Na Tra sử dụng thương pháp vô cùng cao siêu, hỏa diễm trên thương hóa thành từng đạo tàn ảnh tấn công Kim Đại Thăng dồn dập.

Với đòn tấn công này, Na Tra tự tin có thể dễ dàng đánh bại kẻ chặn đường.

Bởi lẽ gần đây thực lực của hắn đã tăng tiến sau khi giao thủ với Hỏa Long thú, quan trọng hơn là hắn đã mượn Hỏa Long Châu để tu

luyện, khiến Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể thêm phần cường đại.

Đó cũng là lý do Hỏa Long thú phiền não, vì mỗi lần Na Tra đều ôm Hỏa Long Châu tu luyện khiến khí linh như nó dám giận mà không dám nói.

Hiện tại, thành quả tu luyện của Na Tra đã hiển hiện!

Sau khi nhận mệnh của Thiên Đế Tần Hạo, Na Tra một mạch hướng tới Cuồng Phong Động.

Dù tốc độ rất nhanh nhưng vẫn gặp phải biến cố.

Trước mặt hắn, một nam tử tráng thước tự xưng Kim Đại Thăng đã chặn đường.

Qua vài lời giao đãi, Na Tra biết được phe đối phương cũng muốn lấy Định Phong Châu nên mới phái Kim Đại Thăng tới cản chân mình.

Đã rõ tình hình, Na Tra tự nhiên không thể lãng phí thời gian, kẻ tên Kim Đại Thăng này dám cản đường thì phải trả giá đắt.

Na Tra không nói hai lời, vung thương đánh tới.

Kim Đại Thăng cũng chẳng phải hạng vừa, đôi cánh tay thô tráng bao phủ kim quang đón đỡ kịch liệt.

Sau thời gian tu luyện cùng sức mạnh từ Hỏa Long Châu, thực lực Na Tra phát huy ra vô cùng cường đại.

Nhưng hắn phát hiện dù đã tăng tiến không ít, vẫn chưa thể giải quyết ngay được Kim Đại Thăng, trái lại đối phương đánh trả qua lại, không hề tỏ ra yếu thế.

“Hắc hắc, không ngờ tiểu oa oa nhà ngươi thực lực lại mạnh như vậy, ta đã nhìn lầm rồi.

Nhưng nếu chỉ bằng chút thần thông này mà muốn đánh bại ta thì đúng là si tâm vọng tưởng!” Kim Đại Thăng cuồng khiếu, đôi tay tỏa

kim quang mãnh liệt chấn phi Na Tra đang liên tục tấn công.

“Khốn kiếp!” Na Tra không ngờ sức mạnh của Kim Đại Thăng lại lớn đến thế, khi giao thủ với Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương không những không sợ lửa mà còn có phần áp chế.

Đối mặt với tình cảnh này, Na Tra vốn tự nhận thực lực cao hơn người khác làm sao không giận cho được?

“Hảo, là ngươi ép ta!

Để ta xem ngươi có đỡ nổi thần thông này không!” Na Tra hiểu rằng chỉ dựa vào thương pháp thì không thể đánh bại nhanh đối thủ.

Chương 868

Muốn tới Cuồng Phong Động sớm thì phải dùng đến bản lĩnh thật sự để tốc chiến tốc thắng.

Na Tra há miệng, phun ra một luồng hỏa diễm vàng rực về phía Kim Đại Thăng.

Ngọn lửa này chính là Tam Muội Chân Hỏa mà hắn mới tăng cường cảm ngộ, chứa đựng Tiên Thiên Hỏa Chi Đại Đạo, vô cùng cường đại.

Hiện nay tại Tuyệt Long Lĩnh, Phong Hống Trận của Tiệt Giáo sở dĩ lợi hại là nhờ chứa đựng Tiên Thiên Cuồng Phong và Tiên Thiên Hỏa Diễm, mà ngọn lửa đó chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Hiện tại Na Tra thi triển ra, dù chỉ là cá nhân không có trận pháp hỗ trợ nhưng uy lực cũng không hề suy giảm.

"Kẻ kia, chết dưới Tam Muội Chân Hỏa của ta đi!" Na Tra gầm lên, ngọn lửa cuồn cuộn đổ ập xuống Kim Đại Thăng.

Kim Đại Thăng tự nhiên nhận ra ngọn lửa này, nếu là kẻ khác thì giờ này chắc đã tìm đường tháo chạy.

Tam Muội Chân Hỏa một khi đã dính vào thì không cách nào dập tắt, trừ phi đối phương cũng hiểu rõ sức mạnh Đại Đạo Bản Nguyên.

Nhưng Kim Đại Thăng nhìn ngọn lửa ập tới lại không hề sợ hãi, ngược lại còn há miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu vàng đất va chạm trực diện với Tam Muội Chân Hỏa của Na Tra.

"Hừ, chút lửa mọn đó mà cũng đòi so với Tam Muội Chân Hỏa của ta, đúng là quá xem thường người khác rồi." Na Tra thấy đối phương cũng dùng hỏa diễm thần thông thì lộ vẻ bất tiết.

Tam Muội Chân Hỏa là một trong những thần thông hỏa đạo mạnh nhất, kẻ từ đâu chui ra này làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Tuy nhiên, ý nghĩ đó chỉ tồn tại trong thoáng chốc rồi tan biến, thay vào đó là sự kinh ngạc tột độ.

Khi hai luồng hỏa diễm va chạm, Tam Muội Chân Hỏa của Na Tra không những không chiếm ưu thế mà còn bị ngọn lửa vàng đất áp chế một bậc.

Kết quả này khiến Na Tra vô cùng bất ngờ.

"Ha ha, tiểu oa oa, giờ đã biết lợi hại chưa?

Tam Muội Chân Hỏa cũng chẳng làm gì được ta đâu!" Thấy thần thông không hiệu quả, Na Tra quyết đoán thu hồi hỏa diễm, vì thi triển thần thông này tiêu tốn rất nhiều pháp lực.

Nghĩ tới những trận chiến sắp tới, hắn phải tính toán cách chiến thắng ít tốn sức nhất.

Lúc này, ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ, Na Tra cũng có chút hiếu kỳ: "Kẻ chặn đường kia, ngươi tên Kim Đại Thăng đúng không?

Tại sao vô duyên vô cớ lại cản đường ta?" Na Tra nhìn Kim Đại Thăng mặc áo vải thô như nông dân, trong lòng bắt đầu nghi ngờ thân phận đối phương.

"Hắc hắc, tiểu oa oa đã biết bản đại gia lợi hại chưa?

Thật lòng cho ngươi biết, ta là đại tướng dưới trướng Viên Hồng đại nguyên soái của Ân Thương, Trấn Tây tướng quân Thiên Ôn Tinh Kim Đại Thăng!" Kim Đại Thăng đắc ý, vì biết Tam Muội Chân Hỏa không làm gì được mình nên càng thêm ngông cuồng.

Hắn chỉ cần cầm chân Na Tra ở đây là đủ, những việc còn lại đã có đồng bọn lo.

“Viên Hồng?

Kim Đại Thăng?

Chẳng lẽ là Thiên Ôn Tinh Kim Đại Thăng trong Mai Sơn Thất Quái?

Thảo nào ta thấy cái tên này nghe quen thế!” Nghe đối phương báo danh tính, Na Tra lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại đụng phải người của Ân Thương ở đây.

Điểm này Thiên Đế Tần Hạo lúc trước chưa có dặn dò qua.

Phía đối diện, Kim Đại Thăng cũng đang quan sát Na Tra để nhìn thấu lai lịch của hắn.

Một kẻ có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa làm thần thông chắc chắn không đơn giản.

“Tiểu oa oa, ta còn chưa hỏi ngươi là ai?

Cớ sao lại dám đến Cuồng Phong Động lấy Định Phong Châu?” Na Tra mặt không cảm xúc đáp: “Ta là đại tướng Thiên Đình Na Tra, hôm nay phụng mệnh tới lấy Định Phong Châu.

Nếu biết điều thì mau tránh đường cho ta.” Kim Đại Thăng nghe thấy hai chữ Thiên Đình thì sắc mặt hơi biến đổi, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ cười cợt: “Hắc hắc, người Thiên Đình thì sao?

Chẳng lẽ quản được cả người trong thiên hạ à?

Định Phong Châu ở trong Cuồng Phong Động là vật vô chủ, ai tìm được thì thuộc về người đó.” Kim Đại Thăng dù biết Thiên Đình là thế lực khó chọc nhưng hắn là đệ tử Tiệt Giáo, có xảy ra xung đột thì Thiên Đình cũng chưa chắc làm gì được hắn.

Lúc này, Na Tra nhận ra Kim Đại Thăng hoàn toàn không nể mặt Thiên Đình, một lòng muốn ngăn cản mình lấy bảo vật.

“Được, nếu đã vậy, ta chỉ có thể đánh bại ngươi rồi đích thân đi lấy Định Phong Châu!” Na Tra lạnh lùng nhìn đối phương, Tam Tiêm Hỏa Diễm Thương bùng lên ngọn lửa mãnh liệt hơn.

Kim Đại Thăng nhận thấy khí thế Na Tra thay đổi nhưng vẫn không để ý, vì hắn cho rằng ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng không làm gì được mình thì còn cách nào khác để thắng đây?

“Ha ha, tiểu oa oa, ta thấy ngươi nên bỏ cuộc đi.

Nếu chọn rời khỏi đây không đến Cuồng Phong Động nữa thì ta sẽ không ngăn cản.” Hắn tin rằng đối phương không đủ thực lực đánh bại mình.

Na Tra không đáp lời, trực tiếp vung thương tấn công.

Kim Đại Thăng lắc đầu, há miệng phun ra luồng lửa vàng đất.

Na Tra nhìn rõ luồng lửa này tuy bề ngoài bình thường nhưng chứa sức mạnh cường đại, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng khó thắng nên không dám đỡ cứng.

“Hừ, đồ to xác ngu ngốc, ngươi thực sự nghĩ ta muốn đánh với ngươi sao?

Chẳng phải là lãng phí thời gian à?” Na Tra thấy lửa bay tới không hề lo lắng mà còn tỏ vẻ vui mừng, chân đạp Phong Hỏa Luân dễ dàng né tránh.

“Định chạy sao?

Hắc hắc, nghĩ mà dễ à?” Kim Đại Thăng thực lực mạnh mẽ, vừa kết pháp quyết, luồng lửa vàng đất liền đuổi theo Na Tra.

Hóa ra hắn có thể điều khiển phương hướng của ngọn lửa, khiến Na Tra khó lòng thoát khỏi sự truy đuổi.

Nhưng Na Tra dường như đã dự liệu từ trước, hắn tung ra hai

món pháp bảo nhắm thẳng vào Kim Đại Thăng.

Kim Đại Thăng hừ lạnh một tiếng, hai tay biến thành thô tráng như chân trâu khổng lồ định đánh bay pháp bảo.

Chương 869

Nếu là pháp bảo bình thường thì đã bị hắn đánh văng, nhưng đối thủ của hắn là Na Tra, và pháp bảo đó chính là Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển.

Hai bảo vật này khi va chạm với cánh tay khổng lồ liền biến hóa như linh xà, quấn chặt lấy thân thể Kim Đại Thăng.

Sưu sưu sưu!

Trong nháy mắt, Kim Đại Thăng bị Hỗn Thiên Lăng trói chặt, Càn Khôn Quyển cũng siết lấy cơ thể hắn.

"Khốn kiếp, không ngờ tiểu oa oa nhà ngươi lại có chiêu này, nhưng đừng hòng chạy thoát!" Kim Đại Thăng không thể thoát ra, biết mình đã trúng kế.

Dù bị khốn trụ nhưng hắn vẫn ngoan cố đuổi theo và điều khiển lửa tấn công.

Nhưng tốc độ của hắn vốn không nhanh, giờ lại bị trói nên làm sao đuổi kịp Phong Hỏa Luân của Na Tra.

Thế là Na Tra nhờ vào pháp bảo đã thoát khỏi sự cản trở, tiến thẳng vào Cuồng Phong Động.

Hắn tăng tốc vì không muốn nhiệm vụ Thiên Đế giao bị thất bại.

Cùng lúc đó, Dương Tiễn cũng đang trên đường tới Cuồng Phong Động và cũng gặp kẻ ngăn cản.

"Hắc hắc, đứng lại cho ta, phía trước không thông!" Một thân ảnh cao lớn uy mãnh xuất hiện chặn đường Dương Tiễn.

Dương Tiễn nheo mắt, nhận thấy không nhìn thấu được lai lịch kẻ

này, biết là kẻ đến không thiện.

Để kịp thời gian, Dương Tiễn hóa thân thành Kim Sí Đại Bàng định bay vòng qua, nhưng kẻ kia không để hắn đi dễ dàng như vậy.

Hắn hú lên một tiếng, thân hình biến thành Ngũ Thái Phượng Hoàng đuổi kịp Dương Tiễn.

Dương Tiễn không ngờ kẻ chặn đường lại có thể biến thành Phượng Hoàng.

Việc bị trì hoãn khiến hắn cảm thấy bất ổn.

"Hừ, ngươi là ai?

Dám cản đường ta!" Dương Tiễn trong lốt đại bàng lên tiếng.

"Hắc hắc, ta là đại ca Mai Sơn Thất Quái – Viên Hồng, hôm nay đặc biệt tới cản ngươi đến Cuồng Phong Động lấy Định Phong Châu." Ngũ Thái Phượng Hoàng lên tiếng, rồi hiện lại nguyên hình hán tử trước mặt Dương Tiễn.

"Viên Hồng?

Chẳng lẽ lại là viện binh do Thân Công Báo mời tới?

Ta khuyên ngươi mau tránh đường, đừng để ta phải ra tay thật sự, nếu không coi chừng phải lên Phong Thần Bảng đấy." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Viên Hồng, biết một trận đại chiến là không tránh khỏi.

"Ha ha, ngươi chắc là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân Dương Tiễn?

Bất quá sư phụ ngươi là Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã chết, chỉ dựa vào đồ đệ như ngươi mà muốn làm nên chuyện sao?" Viên Hồng rõ ràng biết rất rõ về Dương Tiễn.

"Kẻ không biết trời cao đất dày, ngươi muốn chết!" Dương Tiễn nghe đối phương nhắc tới sư phụ và Phong Thần Bảng thì nổi trận lôi

đình, vung Hắc Giao Tam Xoa Kích đánh tới.

Viên Hồng sớm đã chuẩn bị, vung Nhất Khí Thủy Hỏa Côn đón đánh.

Hai bên giao thủ kịch liệt, binh khí va chạm vang trời.

Dương Tiễn trong lòng nóng như lửa đốt vì nhiệm vụ lấy Định Phong Châu cứu Cihang Đạo Nhân trong Phong Hống Trận là cực kỳ cấp bách.

Nếu chậm trễ, hậu quả sẽ rất chí mạng.

Nhưng Viên Hồng thực lực không hề kém cạnh, man lực vô song, chiêu thức lại là đạo môn chính thống do từng nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, khiến Dương Tiễn không dễ gì chiếm được ưu thế.

"Hắc hắc, Dương Tiễn, thực lực ngươi cũng chỉ đến thế thôi sao?

Hôm nay đừng hòng lấy được Định Phong Châu." Viên Hồng cười nhạo, vung côn nhanh như ảo ảnh đánh bay Dương Tiễn.

Bị áp chế, Dương Tiễn lập tức ổn định thân hình, mở ra con mắt thứ ba.

Ầm ầm ầm!

Một đạo bạch quang chói mắt bắn ra khiến Viên Hồng phải lùi lại, giúp Dương Tiễn có cơ hội thở dốc.

"Viên Hồng, ngươi nhất định muốn đấu đến cùng sao?" "Ha ha, ta không vội lấy châu, nhưng ngươi thì chắc là có." Viên Hồng dù trúng đòn nhưng nhờ nhục thân cường đại nên không hề hấn gì.

Dương Tiễn không nói nhảm nữa, hóa thành tàn ảnh áp sát Viên Hồng.

Tốc độ của hắn tăng vọt khiến Viên Hồng kinh ngạc.

Tuy nhiên, Viên Hồng cũng vận kim quang vào mắt để ứng phó.

Đương lang!

Lần này Dương Tiễn chiếm ưu thế nhờ sức mạnh từ con mắt thứ ba.

Viên Hồng thấy đối phương dùng đến thần thông lợi hại thì cũng quyết định tung bài tẩy.

"Đừng tưởng thế là thắng được ta!" Viên Hồng hét lớn, cơ thể phình to, sức mạnh tăng vọt.

Hắn vung côn đánh bay Dương Tiễn trong lúc đối phương chưa kịp phản ứng.

Dương Tiễn bị đánh văng nhưng lại mượn lực đó để bay thẳng về phía Cuồng Phong Động, hóa thành Kim Sí Đại Bàng vụt mất.

Viên Hồng vội đuổi theo.

Càng gần Cuồng Phong Động, sức gió càng lớn.

Dương Tiễn nhận ra một sơn cốc với cái động đen ngòm đang thổi ra những luồng gió sắc như dao.

Đúng lúc hắn định tiến vào thì một đạo hồng quang từ trong động lao ra.

Chương 870

Đó chính là Na Tra.

Theo sau hắn là Kim Đại Thăng đang vô cùng chật vật.

Kim Đại Thăng bị Na Tra lừa trong động, bị cuốn vào tâm bão khiến mặt mũi bầm dập.

Na Tra lúc này đã cầm được Định Phong Châu.

"Đại ca, Định Phong Châu đang ở trong tay thằng oắt kia, mau đoạt lấy!" Kim Đại Thăng hét lớn khi thấy Viên Hồng.

Cả Na Tra và Dương Tiễn đều kinh ngạc khi thấy hai kẻ này là đồng bọn.

Na Tra định bay đi nhưng bị Viên Hồng chặn đầu.

Thấy không thể thoát, Na Tra vung thương tấn công Viên Hồng.

Sức mạnh của Viên Hồng khiến Na Tra bất ngờ, nhất là sức mạnh như vượn thần của hắn.

Kim Đại Thăng cũng từ sau lao tới.

Na Tra bị bao vây, định thi triển Ba Đầu Sáu Tay thì Dương Tiễn không nhịn được nữa, vung kích đâm thẳng vào lưng Kim Đại Thăng.

Kim Đại Thăng bị đánh văng nhưng nhục thân cường đại giúp hắn không chết.

Na Tra tận dụng cơ hội thoát vây, cùng Dương Tiễn chạy trốn.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ." Na Tra nói với Dương Tiễn trên đường bay.

"Không sao, tại hạ Dương Tiễn, đệ tử Ngọc Hư Cung.

Thật ra ta ra tay là muốn nhờ đạo hữu một việc.” Dương Tiễn nhận thấy Na Tra thực lực phi thường nên không dám khinh suất.

“Dương Tiễn?

Ta có nghe danh ngươi ở Thiên Đình.

Ta là Na Tra, đệ tử của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên.

Ngươi muốn nhờ việc gì?” “Na Tra, ta muốn mượn Định Phong Châu trong tay ngươi, không biết ngươi muốn trao đổi điều gì?” Na Tra nhớ lại lời Thiên Đế Tần Hạo dặn là có thể cho mượn, liền hào sảng ném viên châu qua: “Cầm lấy đi, nhưng đây chỉ là cho mượn, dùng xong ta sẽ thu hồi.” Dương Tiễn mừng rỡ nhận lấy, hứa sẽ tạ ơn.

Sau đó cả hai cùng tới Tuyệt Long Lĩnh.

Dương Tiễn hét lớn ngoài Phong Hống Trận: “Cihang sư thúc, Định Phong Châu tới rồi!” Cihang Đạo Nhân trong trận nhận lấy viên châu, dùng nó trấn áp cuồng phong của Đổng Toàn Thiên Quân.

Gió ngừng, trận pháp lung lay, Cihang dùng Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đổ tịnh thủy phá tan trận pháp, đánh chết Đổng Toàn.

Phá xong trận, Na Tra thu hồi Định Phong Châu rồi rời đi.

Phía Xiển Giáo tiếp tục cử Phổ Hiền Chân Nhân đi phá Hàn Băng Trận của Viên Giác Thiên Quân.

Phổ Hiền dùng Tam Pháp Kim Liên hộ thân, đối đầu với những đao băng và băng trụ lạnh lẽo của Viên Giác.

Lúc này, bên trong Hàn Băng trận, dưới sự điều khiển của Viên Giác Thiên Quân, uy lực cường đại được triển lộ rõ rệt.

Những mũi băng răng sói rơi xuống từ phía trên trận pháp, cùng

với đó là vô số đao kiếm bằng băng sắc bén trồi lên từ mặt đất.

Hiện tại, cả hai loại tấn công này dưới sự điều khiển của Viên Giác Thiên Quân đều đồng thời nhắm thẳng vào Phổ Hiền Chân Nhân mà lao tới.

"Chết đi!

Cáp cáp!" Viên Giác Thiên Quân nhìn Phổ Hiền Chân Nhân đang bị Hàn Băng trận bao vây tấn công, đắc ý cười lớn, trong mắt hắn hiện tại Phổ Hiền Chân Nhân căn bản không phải là đối thủ.

Oanh long oanh long!

Thời gian trôi qua, Viên Giác Thiên Quân vẫn tiếp tục công kích Phổ Hiền Chân Nhân.

Những đòn tấn công từ hàn băng không chỉ sắc bén vô cùng mà còn mang theo luồng hàn khí mạnh mẽ, có khả năng hạn chế di động và việc giải phóng pháp lực của đối thủ ở một mức độ nhất định, tác dụng áp chế đối với Phổ Hiền Chân Nhân là vô cùng lớn.

Tuy nhiên, sau một thời gian, Viên Giác Thiên Quân phát hiện ra một điểm bất thường, Phổ Hiền Chân Nhân kia hiện tại cũng không có động tĩnh gì.

Phải biết rằng những băng nhận trong Hàn Băng trận phát động không phải là công kích tầm thường, nếu không chết thì nhất định phải chống đỡ, nhưng nếu đã chống đỡ thì tại sao lại không có chút động tĩnh nào?

Về điểm này Viên Giác Thiên Quân cũng không minh bạch, hắn quát: "Dừng lại!" Tuy không hiểu nhưng Viên Giác Thiên Quân có chút không yên tâm, hắn khống chế Hàn Băng trận ngừng công kích để kiểm tra tình hình của Phổ Hiền Chân Nhân.

Khiến Viên Giác Thiên Quân thở phào nhẹ nhõm là hiện tại Phổ

Hiền Chân Nhân đang bị vây khốn tại chỗ, trên người bao phủ một lớp bảo hộ kim sắc đậm đặc, phía trên đầu huyền phù Tam Pháp Kim Liên cũng dường như hóa thành một luồng kim quang.

Nhìn thấy vậy, Viên Giác Thiên Quân mới hiểu ra, thì ra không phải Phổ Hiền Chân Nhân dùng âm mưu quỷ kế gì để né tránh công kích, mà là nhờ vào sức mạnh của pháp bảo Tam Pháp Kim Liên để cưỡng ép phòng ngự.

"Hừ, ta còn tưởng Phổ Hiền Chân Nhân ngươi có bản sự gì, giờ hãy để lớp phòng ngự của ngươi hoàn toàn vỡ vụn đi!" Viên Giác Thiên Quân nhìn lớp bảo hộ kim sắc trên người Phổ Hiền Chân Nhân liền lạnh hừ một tiếng, lần nữa triệu hoán năng lượng trong Hàn Băng trận tiến hành công kích.

Lần này Viên Giác Thiên Quân không sử dụng hàn khí băng nhận, mà là phong lôi chi lực!

Chỉ thấy Viên Giác Thiên Quân điều động sức mạnh trong Hàn Băng trận, tức thì trong trận cuồng phong nổi lên dữ dội, kèm theo tiếng lôi minh vang dội.

Trong tình huống đó, vô số tinh thể băng nhỏ li ti cuộn trong những phong nhận sắc bén đánh về phía Phổ Hiền Chân Nhân, đồng thời trên đỉnh đầu hắn cũng có một đạo lôi điện giáng xuống.

Đòn tấn công ẩn chứa ba loại sức mạnh cùng lúc quét tới thân hình Phổ Hiền Chân Nhân.

Viên Giác Thiên Quân định dùng ba loại sức mạnh khác nhau này để hủy diệt lớp bảo hộ kim sắc của Phổ Hiền Chân Nhân.

Oanh long oanh long!

Rắc rắc!

Dưới sự càn quét của những công kích này, Viên Giác Thiên Quân

cuối cùng cũng nghe thấy một tiếng rắc rắc vang lên.

Điều này khiến hắn vô cùng cao hứng, thầm nghĩ cuối cùng cũng phá được lớp bảo hộ kim sắc của Phổ Hiền Chân Nhân.

Chương 871

Bên trong Hàn Băng trận, một khi mất đi hộ tráo, Phổ Hiền Chân Nhân chẳng khác nào kẻ không có thủ đoạn chống đỡ.

"Cáp cáp, tiếp tục đánh cho ta!" Viên Giác Thiên Quân cười lớn, ý niệm trong đầu vừa động, liền điều khiển sức mạnh Hàn Băng trận nhắm vào Phổ Hiền Chân Nhân phát động công kích.

Thế nhưng khi Viên Giác Thiên Quân đang cười lớn đắc thắng vì nghĩ đã đánh bại được Phổ Hiền Chân Nhân, thì bất ngờ lại xảy ra.

"Sưu sưu sưu!" Từ dưới mặt băng dưới chân Viên Giác Thiên Quân, hai đạo kiếm quang tử hồng sắc xuyên thấu mặt băng, trực tiếp đưa Viên Giác Thiên Quân cùng mặt băng dưới chân hắn vào phạm vi tấn công.

"Chuyện này là sao!

A a!" Viên Giác Thiên Quân vừa mới phản ứng thì hai đạo kiếm quang tử hồng sắc đã lao tới.

Kiếm quang sắc bén áp chế khiến Viên Giác Thiên Quân thở không ra hơi, nhưng may thay hắn là chủ trận của Hàn Băng trận, dù là sức mạnh nào trong trận cũng vô cùng cường đại.

Trong lúc bị hai đạo kiếm quang tấn công, Viên Giác Thiên Quân đã điều khiển sức mạnh của Hàn Băng trận phát động hàn khí và băng nhận công kích ngược lại.

Oanh long oanh long!

Dưới sự công kích hàn băng mạnh mẽ như vậy, ngay cả hai đạo kiếm quang tử hồng sắc linh hoạt kia cũng bị chặn lại.

Khi hàn khí và băng nhận màu xanh bao phủ lấy Viên Giác Thiên

Quân, có thể thấy chúng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn, trái lại cơ thể hắn còn được bao phủ bởi một lớp băng dày.

Chính nhờ lớp băng dày đặc và kiên cứng này mà Viên Giác Thiên Quân mới không bị hai đạo tử hồng kiếm quang khắc chế.

Sưu sưu sưu!

Sau khi không thể tiếp tục phát động tiến công hiệu quả, hai đạo kiếm quang tử hồng mới quay trở về tay chủ nhân.

Chủ nhân của chúng không phải ai khác, chính là Phổ Hiền Chân Nhân đã xông vào Hàn Băng trận.

Lúc này Phổ Hiền Chân Nhân hiên ngang đứng trước mặt Viên Giác Thiên Quân, không biết từ lúc nào hắn đã rời khỏi khu vực bị ba loại thuộc tính công kích tập trung hỏa lực.

Đồng thời hai đạo kiếm quang tử hồng khi quay về tay Phổ Hiền Chân Nhân cũng hóa thành hai thanh bảo kiếm sắc bén.

Pháp bảo này chính là Ngô Câu song kiếm của Phổ Hiền Chân Nhân, vừa rồi chính là hắn đã thao túng Ngô Câu song kiếm từ dưới mặt băng phát động tấn công Viên Giác Thiên Quân.

Tuy nhiên thực lực của Viên Giác Thiên Quân cũng không yếu, mặc dù ban đầu có chút đại ý nhưng trước khi nguy cơ ập đến hắn đã ứng phó cực tốt, thành công dùng lớp băng dày chặn đứng Ngô Câu song kiếm.

"Xoạt!" Viên Giác Thiên Quân lạnh lùng nhìn Phổ Hiền Chân Nhân, bước ra khỏi lớp băng bao phủ.

"Phổ Hiền Chân Nhân, ngươi đã thoát khốn rồi sao?" Phổ Hiền Chân Nhân chỉ liếc nhìn nơi mình bị vây công trước đó, sau đó cười mà không nói.

Viên Giác Thiên Quân khóe miệng giật giật, vẫy tay một cái khiến thiên lôi, cuồng phong và băng tinh ngừng tấn công.

Sau khi nhìn rõ nơi những đòn công kích đó đánh trúng, hắn mới hiểu ra.

Tại nơi đó vẫn đang huyền phù pháp bảo Tam Pháp Kim Liên, lặng lẽ duy trì lớp bảo hộ.

Không chỉ vậy, dưới lớp bảo hộ đó còn có một lỗ hổng băng.

Nhìn thấy lỗ hổng này, Viên Giác Thiên Quân mới nhận ra Phổ Hiền Chân Nhân đã dùng chướng nhãn pháp.

Hắn cố tình khiến đối thủ tưởng mình bị động phòng ngự, nhưng thực chất lại âm thầm thoát thân, đồng thời phát động phản công!

Bên trong Hàn Băng trận, Phổ Hiền Chân Nhân đang giao thủ với Viên Giác Thiên Quân.

Ban đầu Viên Giác Thiên Quân là chủ trận nên chiếm ưu thế rất lớn, nhưng dưới kế sách của Phổ Hiền Chân Nhân, cục diện đã dần được cân bằng lại.

Hiện tại Phổ Hiền Chân Nhân đã thoát khỏi vòng vây của Viên Giác Thiên Quân và thuận lợi phát động tấn công.

"Phổ Hiền Chân Nhân, đừng quá đắc ý, ngươi tưởng rằng ta sẽ để ngươi may mắn thoát thân thêm lần nữa sao?" Viên Giác Thiên Quân vô cùng bất mãn với thái độ tự đắc như thể mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của Phổ Hiền Chân Nhân, sau một tiếng nộ hống, Hàn Băng trận lần nữa nhắm vào đối phương phát động tấn công.

Oanh long oanh long!

Từng khối băng trùy khổng lồ bay về phía Phổ Hiền Chân Nhân với tốc độ cực nhanh như những mũi tên nhọn.

Viên Giác Thiên Quân tin chắc lần này Phổ Hiền Chân Nhân khó lòng né tránh, nhưng những gì xảy ra tiếp theo lại khiến hắn ngây người.

Chỉ thấy Phổ Hiền Chân Nhân từ trong ngực lấy ra một tấm phù chú, sau đó rót pháp lực vào, Viên Giác Thiên Quân thấp thoáng thấy tấm phù chú đó được cấu thành từ hai màu đen trắng, nhìn qua không khác gì phù chú bình thường.

Viên Giác Thiên Quân đương nhiên không nghĩ rằng Phổ Hiền Chân Nhân lại dùng một tấm phù chú tầm thường để phá giải băng trùy công kích, chắc chắn đằng sau việc này có ẩn tình khác.

Ví dụ như Phổ Hiền Chân Nhân đang dùng chướng nhãn pháp, thông qua hành vi mê hoặc này để gây tê liệt đối phương, chắc chắn có âm mưu đằng sau.

Sự đề phòng của Viên Giác Thiên Quân đối với Phổ Hiền Chân Nhân càng sâu sắc hơn, trong lúc phát động băng trùy tấn công, hắn lại lần nữa giải phóng thêm hai loại sức mạnh thiên lôi và cuồng phong.

Trong nháy mắt, Phổ Hiền Chân Nhân lại một lần nữa rơi vào cục diện bị băng trùy, lôi đình và phong nhận tam trùng vây công.

Nhưng khi đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, Phổ Hiền Chân Nhân lại tỏ ra vô cùng thong dong, bởi ngay khoảnh khắc Viên Giác Thiên Quân ra tay, tấm phù chú hai màu đen trắng trong tay hắn đã kích phát uy năng thành công.

Oanh oanh oanh!

Ngay lập tức, dưới chân Phổ Hiền Chân Nhân đột ngột triển khai một bức Thái Cực đồ.

Thái Cực đồ đen trắng này dường như sở hữu sức mạnh đặc thù, khi nó xuất hiện, tất cả những đòn tấn công đang lao về phía Phổ Hiền

Chân Nhân đều xuất hiện phản ứng dị thường, thậm chí khiến Viên Giác Thiên Quân cũng phải kinh ngạc.

Ví dụ như những băng trùy cứng rắn lạnh lẽo dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh Thái Cực đồ đã trực tiếp tan chảy thành không khí giữa hư không.

Hay như cuồng phong vốn dĩ phải gào thét với những phong nhận sắc bén, nhưng trước mặt Phổ Hiền Chân Nhân lại biến thành gió nhẹ, không có chút lực sát thương nào.

Còn về lôi đình cuồng bạo thì chỉ nổ vang một tiếng rồi không còn sau đó, cứ như thể chưa từng tồn tại.

Tình huống này tự nhiên khiến Viên Giác Thiên Quân kinh hãi không thôi, ánh mắt nhìn Phổ Hiền Chân Nhân tràn đầy kiêng dè, không ngờ đối thủ lại có thủ đoạn mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng điều gây kinh ngạc hơn cả chính là Thái Cực đồ dưới chân Phổ Hiền Chân Nhân, Viên Giác Thiên Quân có thể cảm nhận được chính nhờ sức mạnh của Thái Cực đồ kỳ lạ này mà ba loại công kích của hắn đều trở nên vô dụng.

Bất kể là băng trùy, lôi đình hay cuồng phong, tất thảy trước mặt Thái Cực đồ đều mất đi uy lực.

Chương 872

Điều duy nhất khiến Viên Giác Thiên Quân cảm thấy dễ chịu hơn một chút là sau khi chống đỡ ba loại sức mạnh đó, Thái Cực đồ dưới chân Phổ Hiền Chân Nhân cũng dần tan biến, hiển nhiên là do tiêu hao hết linh lực.

Loại bảo vật mạnh mẽ này là vật phẩm dùng một lần mới là hợp lẽ thường, Viên Giác Thiên Quân tuy biết Phổ Hiền Chân Nhân chắc chắn không có tấm Thái Cực phù chú thứ hai, nhưng thực lực mà đối phương vừa thể hiện đã khiến hắn vô cùng kiêng dè.

"Hiện tại không phải là lúc để đứng ngây người đâu." Lúc này Phổ Hiền Chân Nhân ngẩng đầu nhìn về phía Viên Giác Thiên Quân, tấm phù chú đen trắng trong tay hắn cũng cháy thành một làn tro bụi bay tán loạn trong Hàn Băng trận.

"Phổ Hiền Chân Nhân, đừng có cuồng vọng, hiện tại ngươi đã không còn Thái Cực phù chú, ta xem ngươi có bản sự gì để đấu với ta?" Viên Giác Thiên Quân biết không thể cho Phổ Hiền Chân Nhân thêm cơ hội, phải nhân lúc này phát động công kích nhắm thẳng vào hắn, giải quyết sớm mới tốt.

Toàn bộ Hàn Băng trận dưới sự điều động của Viên Giác Thiên Quân có thể cảm nhận được từng luồng sức mạnh bàng đại bắt đầu hội tụ.

Đây là vì Viên Giác Thiên Quân muốn tung ra đòn chí mạng cho Phổ Hiền Chân Nhân, không để đối phương có bất kỳ cơ hội giãy giụa nào.

"Vậy sao?

Ta cũng vừa hay có ý đó." Phổ Hiền Chân Nhân đối mặt với sức

mạnh cường đại truyền ra từ Hàn Băng trận mà không có chút hoảng loạn nào, trái lại còn khẽ cười một tiếng, trên tay bạch quang lóe lên, một pháp bảo khác xuất hiện trên tay hắn.

Pháp bảo này là một chiếc khóa, toàn thân như được điêu khắc từ hồng ngọc, vô cùng tinh mỹ.

Phổ Hiền Chân Nhân càng biết rõ, chiếc Trường Hồng Tỏa này uy lực vô cùng mạnh mẽ, là một trong những pháp bảo tùy thân của hắn.

"Xem pháp bảo!" "Tiếp chiêu!" Phổ Hiền Chân Nhân ném Trường Hồng Tỏa trong tay về phía Viên Giác Thiên Quân, đúng lúc này Viên Giác Thiên Quân cũng phát động công kích.

Sức mạnh thực sự của Hàn Băng trận bắt đầu hiển lộ, hàn khí cường đại trong nháy mắt bao trùm quanh Phổ Hiền Chân Nhân, từng tinh thể băng sắc bén bao vây lấy hắn, lao tới tấn công.

Giống như những mũi tên nhọn, những tinh thể băng mang theo hàn khí bắt đầu đổ xuống Phổ Hiền Chân Nhân như mưa.

Lúc này Phổ Hiền Chân Nhân chỉ có thể điều động pháp bảo Ngô Câu song kiếm, khiến hai thanh kiếm hóa thành hai đạo kiếm quang tạo thành một tấm lưới kiếm khí để đánh nát những tinh thể băng đang áp sát.

Nhưng số lượng tinh thể băng quá nhiều, toàn bộ sức mạnh của Hàn Băng trận đều đang hướng về Phổ Hiền Chân Nhân mà giải phóng.

Phổ Hiền Chân Nhân lúc đầu còn có thể nhờ sức mạnh Ngô Câu song kiếm để chống đỡ, nhưng theo thời gian trôi qua, hàn khí tỏa ra từ những tinh thể băng khiến hành động của hắn bị buộc phải chậm lại.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, e là Phổ Hiền Chân Nhân sẽ gặp

nguy khốn thật sự.

Ban đầu Viên Giác Thiên Quân cũng nghĩ như vậy, nhưng rồi hắn phát hiện mình đã quá ngây thơ.

Bởi vì mọi thứ đều nằm trong dự liệu của Phổ Hiền Chân Nhân, minh chứng chính là chiếc Trường Hồng Tỏa mà hắn đã ném về phía Viên Giác Thiên Quân!

Trong lúc Viên Giác Thiên Quân lợi dụng Hàn Băng trận phát động tiến công, pháp bảo Trường Hồng Tỏa của Phổ Hiền Chân Nhân đã sớm ra tay trước một bước!

Tiêu Trăn là một kẻ vô cùng cao ngạo, trong mắt hắn những người ở Ngọc Hư Cung đều không bằng mình, sớm muộn gì tu vi của hắn cũng sẽ vượt qua tất cả để trở thành giáo chủ thế hệ tiếp theo.

Nhưng hiện tại chủ trận Kim Quang trận này dường như vô cùng xem thường hắn, coi Thập Nhị Kim Tiên mới là đối thủ xứng tầm.

Điều này khiến một kẻ tự phụ như Tiêu Trăn làm sao chịu nổi?

Ngay lập tức, hắn phát động tấn công đối phương.

Chỉ thấy trên tay Tiêu Trăn bạch quang lóe lên, trong chớp mắt đánh vào tấm gương trước mặt.

Khi Tiêu Trăn nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh vỡ tấm gương đó, hắn lại phát hiện nó không hề tầm thường, cư nhiên có thể phản đàn thần thông bạch quang của hắn.

Oanh long!

Tiêu Trăn bị chính đòn tấn công của mình đánh trúng trực diện, lần này hắn đã phải chịu thiệt thòi lớn.

“Lạc lạc, tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày, không có tu vi như Thập Nhị Kim Tiên mà cũng đòi phá trận, đúng là quá coi

thường người khác, hôm nay hãy chết dưới Kim Quang trận của Kim Quang Thánh Mẫu ta đi." Kim Quang Thánh Mẫu cười nói, đồng thời thân ảnh bà ta cũng xuất hiện trên mỗi mặt gương trong trận pháp, khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, khó mà tìm ra chân thân đang lẩn trốn ở đâu.

Tiêu Trăn thấy Kim Quang Thánh Mẫu trêu chọc như vậy, nào có thể nhẫn nhịn thêm, chỉ biết tiếp tục phát động tấn công.

Nhưng bất kể Tiêu Trăn tiến công thế nào, đòn đánh của hắn cũng chỉ rơi vào trong những mặt gương của Kim Quang trận.

Sau đó những tấm gương đó lại phản đàn công kích ngược lại hắn, tuy uy lực có giảm đi một chút và Tiêu Trăn có thể dễ dàng né tránh khi đã chuẩn bị, nhưng cứ tiếp tục như vậy khiến hắn vô cùng khó chịu.

Thời gian trôi qua, tình huống này khiến Tiêu Trăn cảm thấy thúc thủ vô sách, không có cách nào giải quyết ổn thỏa.

"Cáp cáp, xem ra bản sự của ngươi cũng chỉ đến thế thôi, để ta tiễn ngươi lên đường." Lúc này Kim Quang Thánh Mẫu lẩn trốn trong trận sau nhiều lần quan sát đã biết thực lực đối thủ chỉ có vậy, thế là bà ta cũng không còn ý định dây dưa thêm nữa.

Dưới sự khống chế của Kim Quang Thánh Mẫu, từng mặt gương trong Kim Quang trận bắt đầu phát ra kim quang.

Tiêu Trăn nhìn vào những mặt gương đó cũng biết tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, nhưng chưa kịp phản ứng, những tấm gương đã hướng về phía Tiêu Trăn phát ra kim quang chói mắt.

"A a!

Những luồng sáng này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!" Tiêu Trăn dưới sự chiếu rọi của kim quang phát ra tiếng thảm thiết đau đớn,

muốn vùng vẫy nhưng dù nỗ lực thế nào cũng không được.

Hiện tại hắn không thể trốn thoát được nữa, vì sức mạnh của kim quang này thực sự quá mạnh.

Nó không chỉ có thể giam cầm cơ thể hắn mà còn có sức mạnh mài mòn nhục thân.

Cuối cùng, Tiêu Trăn đã bị Kim Quang Thánh Mẫu giết chết dưới kim quang của Kim Quang trận!

Tiêu Trăn tử vong!

Điều này có nghĩa là hành động phá trận đã thất bại, mọi người đang tiếc nuối đồng thời cũng đang chờ xem ai sẽ là người phá trận tiếp theo.

"Để ta đi!" Lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn bước ra, chủ động tiến lên phá trận.

"Nếu đã là Đạo Hạnh sư huynh ra tay thì ta cũng yên tâm rồi, có điều ở chỗ ta có hai kiện pháp bảo muốn giao cho sư huynh sử dụng, xin hãy nhận lấy." Khương Tử Nha nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn, trên tay bạch quang lóe lên xuất hiện hai kiện pháp bảo.

Đạo Hạnh Thiên Tôn và những người khác nhìn thấy hai kiện pháp bảo này đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, dường như không ngờ lại thấy chúng ở đây.

"Những thứ này..." Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ lúc này lại thấy hai món đồ này.

"Xin Đạo Hạnh sư huynh nhận lấy, lát nữa khi phá trận, tin rằng hai kiện bảo bối này sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của huynh." Khương Tử Nha trịnh trọng giao hai kiện pháp bảo cho Đạo Hạnh Thiên Tôn, nghiêm túc nói.

Đạo Hạnh Thiên Tôn sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, không chút do dự nhận lấy hai kiện pháp bảo, sau đó quay người bước vào Kim Quang trận.

Chương 873

Khi đặt chân vào Kim Quang trận, Đạo Hạnh Thiên Tôn chỉ cảm thấy trước mắt kim quang lấp lánh, mọi cảnh vật đều bị kim quang bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ được hình dáng cụ thể xung quanh.

Tuy nhiên đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn thì điều này không có hiệu quả gì, trước đó khi quan sát Tiêu Trăn phá trận, hắn đã biết điểm kỳ lạ của trận pháp này, vì thế đã sớm có chuẩn bị.

Hắn biết những luồng kim quang chói mắt này đều truyền ra từ vô số mặt gương xung quanh, đồng thời chúng có công kích lực cực mạnh.

Cho nên ngay khi vừa bước vào trận pháp, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã sử dụng một trong hai kiện pháp bảo mà Khương Tử Nha vừa đưa.

Pháp bảo này giống như một dải lụa màu tím, Đạo Hạnh Thiên Tôn khoác nó lên vai, tức thì uy năng của nó triển hiện, thành công giúp hắn chặn đứng sự tiến công của kim quang trong trận.

Pháp bảo này không phải thứ gì khác, chính là Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, pháp bảo mà một trong Thập Nhị Kim Tiên là Quảng Thành Tử để lại sau khi lên Phong Thần Bảng.

Thì ra pháp bảo mà Khương Tử Nha vừa đưa cho Đạo Hạnh Thiên Tôn chính là pháp bảo của Quảng Thành Tử.

Vậy thì kiện pháp bảo còn lại tự nhiên cũng có lai lịch, chỉ thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn nhờ sự trợ giúp của Bát Quái Tử Thụ Tiên Y đã thành công chống đỡ công kích của Kim Quang trận, nhìn rõ được cảnh tượng xung quanh.

Bày ra bốn phía quanh Đạo Hạnh Thiên Tôn chính là từng mặt gương, vừa rồi chính những mặt gương đó đã phản xạ kim quang tấn công hắn.

Cũng nhờ vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới có thể bảo toàn tính mạng, không giống như Tiêu Trăn bị giết trực tiếp.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn hiểu rõ, nếu muốn đánh bại Kim Quang Thánh Mẫu thì chỉ dựa vào một chiếc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y là không đủ, cần phải có thêm sự trợ giúp của kiện pháp bảo còn lại.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lật tay phải, xuất hiện trong tay chính là pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử.

Sau khi lấy ra Thiên Tôn Hàng Ma Xử, hắn vẫn chưa dừng lại, tiếp tục lấy ra một kiện pháp bảo nữa, nhìn qua chính là một đại ấn!

Mặt trước của đại ấn khắc một chữ "Phiên", mặt sau lại có một chữ "Thiên".

Cũng chính vì thế, đại ấn này có một cái tên, đó chính là Phiên Thiên Ấn!

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn mình khoác Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tay phải cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử, tay trái cầm Phiên Thiên Ấn, có thể nói là vũ trang đầy đủ.

Kim Quang Thánh Mẫu ẩn nấp trong trận cũng thông qua sự phản xạ của những mặt gương mà nhìn rõ bộ dáng hiện tại của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Sau khi thấy những kiện pháp bảo trên người đối phương, bà ta khinh miệt lạnh hừ một tiếng, trận pháp của bà ta cũng không yếu!

Lúc này bên trong Kim Quang trận, Kim Quang Thánh Mẫu đang điều khiển toàn bộ trận pháp tranh đấu với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn vai khoác Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tay phải cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử, tay trái cầm Phiên Thiên Ấn, đối diện với cả Kim Quang trận mà vẫn tỏ ra vô cùng thong dong.

Sưu sưu sưu!

Từng đạo kim quang từ những mặt gương trong Kim Quang trận chiếu thẳng về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn, những luồng sáng này tự nhiên không phải kim quang tầm thường, bên trong ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường đại.

Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại muốn dễ dàng chống đỡ cũng phải tốn chút công phu, huống chi lúc này có quá nhiều mặt gương cùng chiếu kim quang vào hắn.

"Cáp cáp, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thập Nhị Kim Tiên thì đã sao?

Kim Quang trận của ta không dễ đối phó như vậy đâu, toàn bộ trận pháp này thu thập tinh hoa nhật nguyệt, ẩn chứa khí thiên địa, bên trong có hai mươi mốt mặt gương, mỗi mặt gương đều ẩn chứa sức mạnh vô thượng, một người làm sao đấu lại hai mươi mốt mặt gương của ta?

Nếu không có pháp bảo thì hiện tại ngươi đã cùng chung số phận với Tiêu Trăn vừa bị ta giết rồi." Kim Quang Thánh Mẫu lúc này ẩn nấp trong trận, thông qua việc điều khiển Kim Quang trận phát động công kích, trông vô cùng giảo quyệt.

Bởi vì nếu Kim Quang Thánh Mẫu không lộ diện, Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ không biết nên tấn công vào đâu, cứ như vậy sẽ rơi vào thế do dự.

Hễ ở lâu trong Kim Quang trận này thì nguy hiểm đối mặt càng lớn, đó chính là điểm lợi hại của Kim Quang trận.

Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng đã nếm mùi đau khổ dưới sự tấn công không ngừng của những mặt gương đó, nhưng nhờ có Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, loại công kích này trong thời gian ngắn không làm gì được hắn.

Hiện tại điều quan trọng nhất là Đạo Hạnh Thiên Tôn sau nhiều lần bị tấn công đã thành công tìm ra sơ hở của Kim Quang trận, lát nữa chỉ cần nhờ vào sơ hở này, việc phá giải cái gọi là Kim Quang trận sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thế là trong điều kiện đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn chậm rãi giơ Phiên Thiên Ấn trong tay lên.

Vừa rồi Đạo Hạnh Thiên Tôn đều sử dụng Thiên Tôn Hàng Ma Xử và Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, dựa vào hai pháp bảo đó mới thành công ngăn cản công kích của Kim Quang trận.

Đến lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới dùng đến pháp bảo ở tay kia, chính là Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn là pháp bảo của sư huynh để lại, vừa rồi được Khương Tử Nha cho Đạo Hạnh Thiên Tôn mượn, hiện tại xem ra sự chuẩn bị thực sự vô cùng đầy đủ.

Đạo Hạnh Thiên Tôn không phải kẻ do dự, sau khi giơ Phiên Thiên Ấn lên liền quán thâu pháp lực vào đó.

Phiên Thiên Ấn dường như không biết no, sau khi hấp thụ lượng lớn pháp lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn như thể có thể tiếp tục hấp thụ thêm nữa.

Tuy nhiên Đạo Hạnh Thiên Tôn không tiếp tục quán thâu pháp lực mà trực tiếp ném Phiên Thiên Ấn về phía một mặt gương trước mặt.

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Những mặt gương của Kim Quang trận trông uy lực khổng lồ, nhưng thực tế khi đối mặt với pháp bảo mạnh mẽ như Phiên Thiên Ấn lại tỏ ra có chút yếu ớt, dễ dàng bị Phiên Thiên Ấn va chạm đến mức vỡ vụn.

Tình huống này khiến Kim Quang Thánh Mẫu không kịp phản ứng, bà ta không ngờ Kim Quang trận lại bị đánh vỡ dễ dàng như vậy.

Uy lực của pháp bảo Phiên Thiên Ấn này thực sự nằm ngoài dự tính của Kim Quang Thánh Mẫu, vốn tưởng đây chỉ là một pháp bảo bình thường, căn bản không đáng để tâm.

Nhưng hiện tại một kiện pháp bảo không được để ý này lại trở thành lá bùa đòi mạng cho bà ta và trận pháp.

Lúc này Phiên Thiên Ấn sau khi hủy diệt mặt gương của Kim Quang trận, uy lực vẫn không hề giảm sút.

Đồng thời, dưới sự điều khiển của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Phiên Thiên Ấn lao thẳng về phía Kim Quang Thánh Mẫu.

Thì ra sau khi Kim Quang trận bị Phiên Thiên Ấn phá hủy, Kim Quang Thánh Mẫu cũng mất đi nơi ẩn mình, vị trí của bà ta đã lộ ra trước mắt Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn hiển nhiên sẽ không dễ dàng tha cho Kim Quang Thánh Mẫu, cho nên ngay lập tức điều khiển Phiên Thiên Ấn nện xuống.

Kim Quang Thánh Mẫu mất đi Kim Quang trận, thực lực đã giảm đi quá nửa, đối diện với Phiên Thiên Ấn thế như chẻ tre, bà ta hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

“A a a!” Cuối cùng Kim Quang Thánh Mẫu trong tiếng thảm thiết đã bị Phiên Thiên Ấn nện cho tan xương nát thịt, chết không thể chết thêm được nữa.

Chương 874

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn mới vẫy tay thu hồi Phiên Thiên Ấn vừa giết người về, nhờ sự trợ giúp của pháp bảo mà hắn đã thành công phá giải trận pháp thứ năm trong Thập Tuyệt Trận là Kim Quang trận, như vậy khoảng cách đến việc phá giải hoàn toàn Thập Tuyệt Trận đã gần hơn nhiều.

Đồng thời Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng thầm cảm thán sự cường đại của Phiên Thiên Ấn và Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Sức mạnh của Phiên Thiên Ấn vô cùng mạnh mẽ, vừa rồi hắn đã dựa vào nó để trực tiếp đánh vỡ mặt gương trong Kim Quang trận và đánh chết Kim Quang Thánh Mẫu.

Bát Quái Tử Thụ Tiên Y cũng có công lớn, đừng nhìn Kim Quang trận bị hủy diệt dễ dàng như vậy, thực tế ban đầu Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng bị trận pháp này áp chế, uy lực của kim quang vô cùng lớn.

May nhờ có Bát Quái Tử Thụ Tiên Y giúp hắn chống đỡ những đòn tấn công đó, từ đó mới có cơ hội sử dụng Phiên Thiên Ấn và tìm ra điểm yếu của trận pháp.

Chính nhờ hai kiện pháp bảo này mà Đạo Hạnh Thiên Tôn mới có thể thuận lợi phá giải Kim Quang trận và giết chết Kim Quang Thánh Mẫu.

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn mang theo pháp bảo trở về, mọi người ở Tây Kỳ tự nhiên vô cùng cao hứng, vì cuối cùng đã phá thêm được một trận pháp, khoảng cách phá giải toàn bộ Thập Tuyệt Trận càng lúc càng gần.

Mọi người đều vô cùng phấn chấn, hận không thể một hơi phá giải nốt năm trận pháp còn lại.

Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng trả lại Bát Quái Tử Thụ Tiên Y và Phiên Thiên Ấn cho Khương Tử Nha để tiếp tục bảo quản.

"Lần này sở dĩ có thể dễ dàng phá giải Kim Quang trận đều nhờ vào hai kiện pháp bảo này, giá như Quảng Thành Tử sư huynh còn ở đây thì tốt biết mấy." Đạo Hạnh Thiên Tôn khi đưa pháp bảo cho Khương Tử Nha, chợt có chút cảm thán nói.

"Ai, sau này sẽ có cơ hội thôi, hiện tại chúng ta hãy tiên giải quyết người của Tiệt Giáo đi, như vậy ta mới có thể thuận lợi giúp Tây Kỳ kiến lập một vương quốc hoàn toàn mới." Khương Tử Nha cũng khẽ thở dài, lật tay thu cất hai kiện pháp bảo.

"Vậy hiện tại chúng ta phải phá giải trận pháp thứ sáu sao?

Không biết trận pháp đó là trận gì?" Sau niềm vui phá giải được Kim Quang trận, chúng tiên Xiển Giáo lại bắt đầu tìm cách phá giải trận pháp thứ sáu.

"Chư vị, hiện tại năm trận pháp trong Thập Tuyệt Trận đã được phá giải, nếu năm trận còn lại cũng bị phá thì chúng ta sẽ thành công, đại quân Tây Kỳ phía sau cũng có thể thuận lợi phát động tiến công." Khương Tử Nha triệu tập mọi người để thương nghị bước tiếp theo.

"Nếu đã vậy, hãy để ta đi phá trận." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa lên tiếng, hai tay cầm hai chiếc đại thiết chuỳ, tỏ vẻ nóng lòng muốn thử.

"Bần đạo nguyện đi xông pha trận thứ sáu này một chuyến, xem bên trong có thần thông gì." Lúc này một đạo sĩ tên là Kiều Khôn bước ra, nói với Khương Tử Nha và mọi người.

Khương Tử Nha chậm rãi gật đầu, có người tự nguyện đứng ra là chuyện tốt, "Nếu đã vậy thì hãy để Kiều Khôn đi phá trận." "Kiều Khôn tuân mệnh!" Nói xong Kiều Khôn quay người tiến vào trận pháp

thứ sáu.

Kiều Khôn này cũng là đệ tử môn hạ Ngọc Hư Cung, hiện tại là một tán nhân ở Bạch Vân Động, núi Vũ Di.

Trước đó nghe tin về Thập Tuyệt Trận mới tới giúp Khương Tử Nha, hiện tại hắn tiến vào trận thứ sáu.

Ngay khi vừa bước vào trận thứ sáu, Kiều Khôn phát hiện không gian bên trong khác hẳn với những trận pháp khác.

Lúc này trong tầm mắt của Kiều Khôn chỉ có một màu huyết sắc ngợp trời, dù là núi non hay sông ngòi đều là một màu máu, khiến người ta không khỏi rùng mình sợ hãi.

Kiều Khôn cũng vậy, nhưng hắn cố gắng trấn tĩnh, nén lại nỗi sợ trong lòng, đồng thời hét lớn vào không trung: "Tán nhân Kiều Khôn ở Bạch Vân Động, núi Vũ Di tại đây, chủ trận đâu?

Mau ra đây chịu chết!" Phải nói rằng Kiều Khôn này cũng có chút pháp lực, tiếng quát của hắn dễ dàng truyền đi khắp nơi, vang vọng trong không gian trận pháp.

Theo sau tiếng hét của Kiều Khôn, trong không gian trận pháp phía trước dần dần xuất hiện một thân ảnh.

Người này mặc một chiếc đạo bào màu huyết sắc, người thường nhìn vào sẽ cảm thấy chóng mặt hoa mắt, "Thì ra là đám rác rưởi của Ngọc Hư Cung, cư nhiên dám vào Hóa Huyết trận của ta tìm cái chết, bộ sống không thọ nữa sao?" Người xuất hiện không phải ai khác, chính là Tôn Lương Thiên Quân, chủ trận của trận pháp thứ sáu - Hóa Huyết trận trong Thập Tuyệt Trận!

"Trận pháp này gọi là Hóa Huyết trận sao?

Xem ra ngươi chính là Tôn Lương Thiên Quân, một trong Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao!

Được lắm, hôm nay để ta tiễn ngươi lên đường!" Kiều Khôn vừa thấy chủ trận Hóa Huyết trận là Tôn Lương Thiên Quân xuất hiện, không nói hai lời liền ra thủ!

Chỉ thấy trong tay tán nhân Bạch Vân Động Kiều Khôn xuất hiện một luồng sương mù trắng, sau đó luồng sương này dần ngưng tụ thành một con sư tử sống động như thật.

"Đi!" Theo lệnh của Kiều Khôn, con sư tử ngưng tụ từ sương trắng lao về phía Tôn Lương Thiên Quân, con Bạch Vân Sư Tử này trông vô cùng dữ tợn, rõ ràng là một đoàn sương trắng hư ảo nhưng lại giống như vật sống.

Sư tử thần kỳ như vậy là do Kiều Khôn đã sử dụng thần thông.

Trên mặt Kiều Khôn lộ vẻ tự tin, hắn tin chắc thần thông này nhất định sẽ khiến Tôn Lương Thiên Quân phải nếm mùi đau khổ.

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến Kiều Khôn kinh ngạc, chỉ thấy Tôn Lương Thiên Quân trong tay xuất hiện một đoàn hắc hỏa, ngay khoảnh khắc Bạch Vân Sư Tử vồ tới, hắn đã ném hắc hỏa về phía con sư tử.

Oanh long!

Dưới đòn tấn công của hắc hỏa, Bạch Vân Sư Tử giống như một làn sương mù bình thường, trực tiếp bị thổi tan.

Kiều Khôn không ngờ thần thông của mình lại bị phá giải dễ dàng đến thế, thực sự khiến người ta khó lòng tin nổi.

Tôn Lương Thiên Quân sau khi tùy tay dùng hắc hỏa phá giải thần thông Bạch Vân Sư Tử của Kiều Khôn vẫn đứng ung dung tại chỗ, cứ như chưa hề làm gì.

Chính sự thong dong của Tôn Lương Thiên Quân đã khiến Kiều Khôn vô cùng kiêng dè, "Khốn kiếp, xem ra Tôn Lương Thiên Quân

ngươi cũng có vài phần bản sự, không biết còn chiêu trò gì nữa không?" Kiều Khôn thi triển thần thông, lần này triệu hoán ra hai con hạc trắng.

Hai con hạc trắng như hạc tiên thật sự, phát ra tiếng kêu thanh thúy rồi lao về phía Tôn Lương Thiên Quân.

Dưới sự điều khiển của Kiều Khôn, hai con hạc trắng định đánh chết Tôn Lương Thiên Quân.

Phía bên kia Tôn Lương Thiên Quân vẫn không hề hoảng loạn, chậm rãi vẫy tay, lập tức tiếng phong lôi nổi lên dữ dội trong không gian Hóa Huyết trận, trên hai tay hắn xuất hiện hai luồng khí xoáy độc đáo.

Hai luồng khí xoáy ẩn chứa sức mạnh phong lôi, thì ra vừa rồi Tôn Lương Thiên Quân đã mượn sức mạnh trong Hóa Huyết trận để ngưng tụ phong lôi chi lực trên hai tay.

Sau khi ngưng tụ phong lôi chi lực, Tôn Lương Thiên Quân tung ra hai quyền về phía hai con tiên hạc trắng đang bay tới.

Oanh oanh oanh!

Hai luồng phong lôi chi lực đánh trúng hai con tiên hạc do thần thông hóa ra, sức mạnh cuồng bạo xé nát chúng thành từng mảnh.

Kiều Khôn kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, không ngờ Tôn Lương Thiên Quân ở trong Hóa Huyết trận lại mạnh mẽ đến vậy.

Hai lần thi triển thần thông đều không đánh trúng đối thủ, bị phá giải giữa chừng.

Tình huống này tự nhiên khiến Kiều Khôn cảm thấy áp lực cực lớn.

"Cáp cáp, hiện tại có thủ đoạn gì cứ việc dùng ra, ta muốn xem

thần thông như thế nào mới có thể đánh bại được ta." Lúc này Tôn Lương Thiên Quân qua hai lần giao thủ đã hiểu rõ thực lực của đối thủ không có gì đáng ngại, hoàn toàn có thể đánh bại dễ dàng mà không tốn chút công sức nào.

Chương 875

Kiều Khôn cũng cảm nhận rõ sự khinh thường của Tôn Lương Thiên Quân, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

"Được, ta muốn xem chiêu tiếp theo ngươi đỡ thế nào." Kiều Khôn nén giận, bắt đầu thi triển chiêu thần thông mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy Kiều Khôn dẫn động toàn thân pháp lực, sau đó được bao phủ bởi một vầng hào quang rực rỡ, dưới sự gia trì của sức mạnh rực rỡ này, Kiều Khôn vô cùng tự tin để giao thủ với Tôn Lương Thiên Quân.

Hắn không chút do dự, lập tức lao về phía Tôn Lương Thiên Quân nhanh như một mũi tên.

"Hắc hắc, để ta xem bản sự của ngươi lớn đến đâu, liệu có đỡ nổi một chiêu của ta không." Tôn Lương Thiên Quân lạnh cười một tiếng, nhìn Kiều Khôn như nhìn một kẻ đã chết.

Lúc này trong Hóa Huyết trận, Kiều Khôn thấy Tôn Lương Thiên Quân phá giải hai thần thông mạnh mẽ của mình một cách đơn giản đã biết đối phương quá mạnh, nếu không cẩn thận có thể sẽ mất mạng.

Đồng thời Kiều Khôn cũng cảm nhận được sự bất tiết và khinh miệt của Tôn Lương Thiên Quân, phẫn nộ khiến hắn phải dốc toàn lực để đánh bại đối thủ, vì vậy hắn lập tức dùng đến thủ đoạn mạnh nhất.

Toàn thân hắn hóa thành một luồng sáng rực rỡ đánh về phía Tôn Lương Thiên Quân.

Nhưng lúc này Tôn Lương Thiên Quân vẫn còn thủ đoạn khác chưa thi triển, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một đoàn cát đen (hắc sa), khi Kiều Khôn lao tới, Tôn Lương Thiên Quân trực tiếp ném hắc sa về phía hắn.

Sưu sưu sưu!

Hắc sa của Tôn Lương Thiên Quân trực tiếp đánh trúng Kiều Khôn khi đối phương chưa kịp phản ứng.

Oanh long!

Sau khi bị hắc sa đánh trúng, Kiều Khôn trực tiếp ngã xuống giữa đường, không thể bò dậy được nữa.

Lúc này Kiều Khôn mới hiểu ra sự chênh lệch thực lực giữa mình và Tôn Lương Thiên Quân, đối phương nhờ có Hóa Huyết trận trợ giúp mà có thể đánh bại hắn mà không hề hấn gì, thực sự quá mạnh.

Thời gian trôi qua, Kiều Khôn cuối cùng đã chết.

Uy lực hắc sa của Tôn Lương Thiên Quân đương nhiên không tầm thường, Kiều Khôn bị đánh trúng trực diện chắc chắn không có kết cục tốt.

Cuối cùng sau khi cẩn thận xác nhận, Tôn Lương Thiên Quân chắc chắn rằng tán nhân Kiều Khôn ở Bạch Vân Động, núi Vũ Di đã hoàn toàn tử vong!

"Cáp cáp, ta cứ tưởng gã này có gì lợi hại, hóa ra cũng chỉ có vậy, giờ để xem kẻ nào tiếp theo sẽ tới nộp mạng." Sau khi giải quyết xong Kiều Khôn, Tôn Lương Thiên Quân vô cùng đắc ý.

Phía bên kia Khương Tử Nha đương nhiên tâm trạng không tốt chút nào, qua quá trình giao thủ vừa rồi ông đã thấy rõ sự cường đại của Tôn Lương Thiên Quân.

Có Hóa Huyết trận trợ giúp, thực lực của hắn quá mạnh, tu đạo giả bình thường khó lòng chiến thắng.

Phải biết rằng thực lực của Kiều Khôn trong đám người cũng không hề yếu, vậy mà một tu đạo giả mạnh mẽ như thế lại không chịu nổi ba chiêu dưới tay Tôn Lương Thiên Quân, thực sự khiến người ta bất ngờ.

"Tên này quá kiêu ngạo rồi, ta nhìn không lọt mắt, Khương Tử Nha đại nhân hãy để ta đi phá Hóa Huyết trận này!" Lúc này Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa bước ra muốn phá trận, giết chết kẻ thực lực mạnh mẽ và vô cùng kiêu ngạo Tôn Lương Thiên Quân kia.

"Việc này..." Khương Tử Nha có chút do dự, lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân bên cạnh lên tiếng: "Hãy để Hoàng Thiên Hóa đi thử xem, lát nữa giao kiện pháp bảo kia cho hắn, biết đâu thực sự có hy vọng phá được trận này." Nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói vậy, trên mặt Khương Tử Nha tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không phản bác.

Phía bên kia Hoàng Thiên Hóa thấy đạo nhân không chỉ đồng ý cho mình xuất chiến phá Hóa Huyết trận mà còn ban cho pháp bảo, điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

"Hoàng Thiên Hóa, hãy cầm lấy cho kỹ, bảo vật này tạm thời cho ngươi mượn dùng, sau khi phá được Hóa Huyết trận ra ngoài phải trả lại." Khương Tử Nha nói xong lật tay, chỉ thấy một luồng hồng quang lóe lên rồi biến mất, tiếp đó trên tay ông xuất hiện một cái lồng nhỏ.

Hoàng Thiên Hóa mới nhìn qua cái lồng này đã cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn chứa bên trong, đây là pháp bảo được cấu thành từ chín con rồng tụ lại, nhìn qua vô cùng bất phàm.

Pháp bảo có hình dáng như vậy, lại sở hữu sức mạnh cường đại đến thế...

Hoàng Thiên Hóa suy nghĩ một chút liền đoán ra lai lịch của nó.

"Hoàng Thiên Hóa chắc hẳn đã đoán được lai lịch của pháp bảo này, không sai, đây chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, bên trong ẩn chứa sức mạnh của chín con thần long, mỗi con đều có thể phun ra Tam Muội Chân Hỏa, uy lực phi đồng tầm thường.

Trước đây ngươi đã giao thủ với Hỏa Linh Thánh Mẫu, chắc cũng đã quen thuộc với sức mạnh Hỏa chi đại đạo, kiện pháp bảo này nếu để ngươi điều khiển, tin rằng có thể phát huy sức mạnh to lớn." Khương Tử Nha vừa nói vừa đưa Cửu Long Thần Hỏa Tráo cho Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa lập tức cẩn thận đón lấy, ngay khoảnh khắc chạm vào, hắn hiểu rằng Khương Tử Nha không hề nói dối, vì chỉ cần chạm vào thôi đã cảm nhận được luồng sức mạnh khủng khiếp bên trong.

Nhận ra điều đó, Hoàng Thiên Hóa vô cùng cẩn trọng, dù sao hắn cũng không muốn bị pháp bảo phản phệ, nếu không thì thật quá ngu xuẩn.

"Được rồi, Khương Tử Nha đại nhân hãy chờ tin thắng trận của ta." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cẩn thận cất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, quay người rời đi, tiến thẳng vào Hóa Huyết trận.

Ông ông ông!

Vừa bước vào Hóa Huyết trận, Hoàng Thiên Hóa đã cảm thấy bên trong có gì đó bất thường, dường như có thứ gì đó rất nguy hiểm đang rình rập.

"Cáp cáp, lại một kẻ tới nộp mạng, để ta xem bản sự của ngươi có vô dụng như tên Kiều Khôn kia không!" Thân ảnh Tôn Lương Thiên Quân chậm rãi xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên Hóa, lúc này

hắn vô cùng đắc ý, thái độ càng thêm kiêu ngạo, dường như cũng coi thường Hoàng Thiên Hóa.

"Ngươi chính là chủ trận Hóa Huyết trận sao?

Được lắm, hôm nay ta sẽ giết ngươi, Hóa Huyết trận của ngươi sẽ không đánh mà tự tan!" Hoàng Thiên Hóa nộ hống một tiếng, tung một quyền về phía Tôn Lương Thiên Quân.

Tôn Lương Thiên Quân nhìn Hoàng Thiên Hóa tấn công liền cười lạnh, cho rằng đối thủ chỉ là kẻ dùng man lực, không đáng nhắc tới.

Nhưng ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, Hoàng Thiên Hóa lại nở một nụ cười như thể âm mưu đã đắc thắng.

"Xem chiêu!" Theo quyền của Hoàng Thiên Hóa tung ra, hắn phát động sức mạnh thần thông Quang Âm Đại Đạo, tức thì sức mạnh lấy hắn làm trung tâm bắt đầu lan tỏa ra, mỗi nơi sức mạnh này đi qua, lưu tốc thời gian trong khu vực đó đều phát sinh biến hóa.

Trong điều kiện đó, Tôn Lương Thiên Quân cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường.

Nhưng khi hắn phát hiện ra lưu tốc thời gian xung quanh có vấn đề thì đã muộn, hắn không còn cơ hội để né tránh quyền của Hoàng Thiên Hóa.

"Thần thông?

Chẳng lẽ là thần thông của Chúc Long trong truyền thuyết sao?" Lúc này Hoàng Thiên Hóa mặc kệ Tôn Lương Thiên Quân kinh ngạc thế nào, lập tức phát động thần thông mà mình nắm giữ.

Dưới sự ảnh hưởng của thần thông Quang Âm Đại Đạo, lưu tốc thời gian xung quanh đều thay đổi.

Trong đó lưu tốc thời gian của Tôn Lương Thiên Quân bị chậm

lại, đến mức phản ứng của hắn trong mắt Hoàng Thiên Hóa chẳng khác nào đang đứng yên.

Hoàng Thiên Hóa đương nhiên không bỏ qua cơ hội tấn công tuyệt hảo này, trực tiếp dùng Tử Kim Chùy nện mạnh vào ngực Tôn Lương Thiên Quân!

Oanh long!

Chương 876

Tôn Lương Thiên Quân trực tiếp bị Hoàng Thiên Hóa nện bay đi, cả người văng ra xa, va chạm mạnh xuống mặt đất tạo thành một hố lớn.

"Khụ khụ khụ!

Ta thực sự đã coi thường ngươi rồi, không ngờ ngươi lại có thần thông mạnh mẽ đến vậy." Tôn Lương Thiên Quân nằm trong hố lớn trên mặt đất, khóe miệng rỉ máu, lạnh lùng nhìn Hoàng Thiên Hóa ở phía xa.

Ngay khoảnh khắc Tôn Lương Thiên Quân bị đánh bay, thời gian duy trì thần thông Quang Âm Đại Đạo đã kết thúc, nhờ đó hắn mới khôi phục lại khả năng tư duy.

Nhưng cũng chính nhờ vậy mà hắn mới hiểu rõ thực lực của Hoàng Thiên Hóa.

"Sao?

Giờ ngươi muốn nhận thua chưa?

Chỉ cần ngươi bằng lòng đầu hàng, đãi ngộ chắc chắn không có vấn đề gì." Hoàng Thiên Hóa nhìn Tôn Lương Thiên Quân đang nằm bất động trên mặt đất, tưởng rằng đối thủ sau khi chịu trọng thương như vậy sẽ không muốn đánh tiếp nữa nên mới nói vậy.

Nhưng hiển nhiên Hoàng Thiên Hóa đã lầm.

"Hắc hắc, dựa vào ngươi mà muốn ta phản bội sao?

Có phải quá đề cao mình rồi không?

Tiếp chiêu đi!" Tôn Lương Thiên Quân nói xong đột ngột bật dậy

từ mặt đất, sau đó hắc sa trong tay lại nhắm về phía Hoàng Thiên Hóa mà đánh tới.

Hoàng Thiên Hóa vốn đã đề phòng Tôn Lương Thiên Quân từ trước, không hề buông lỏng cảnh giác, vì vậy hắn lập tức phản ứng, thần thông Quang Âm Đại Đạo lần nữa phát động, định khống chế lưu tốc thời gian của hắc sa để ngăn chặn đòn tấn công.

Ông ông ông!

Những gợn sóng vô hình lan tỏa ra, lần này Tôn Lương Thiên Quân cảm nhận vô cùng rõ rệt, vì hắn thấy cơ thể mình trở nên xa lạ, mọi thứ như sa vào vũng bùn, ngưng trệ không thôi.

Tuy nhiên sau khi cảm nhận được luồng sóng vô hình đó, Tôn Lương Thiên Quân lại nở một nụ cười.

"Hắc hắc, mọi thứ đều diễn ra đúng như kế hoạch của ta, gã tiểu tử cuồng vọng kia sắp phải nếm mùi đau khổ rồi." Tôn Lương Thiên Quân đắc ý nhìn Hoàng Thiên Hóa đối diện, lúc này đối phương đã giải phóng thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Sưu sưu sưu!

"Phụt...

Chuyện này là sao!" Khi Hoàng Thiên Hóa giải phóng thần thông Quang Âm Đại Đạo để đối phó với hắc sa thì bất ngờ lại xảy ra.

Đúng là Hoàng Thiên Hóa đã khống chế được hắc sa trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đó mà thôi, ngay sau đó những hạt hắc sa kia lao về phía hắn với tốc độ nhanh hơn cả bình thường.

Sau đó trong tình huống không kịp phòng bị, hắc sa đã đánh trúng cơ thể hắn, máu tươi bắn ra.

"Khụ khụ!" Hoàng Thiên Hóa bị thương lảo đảo đứng tại chỗ,

trên bả vai trái của hắn bị hắc sa đánh cho da thịt bong tróc, máu tươi chảy đầm đìa.

Tuy vết thương trông có vẻ nghiêm trọng nhưng thực tế không trúng chỗ hiểm, cũng không có vấn đề gì lớn.

Khi nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, Hoàng Thiên Hóa vẫn thấy sợ hãi, thì ra khi hắc sa xuất hiện dấu hiệu bất thường, hắn đã không thể hoàn toàn né tránh được đòn tấn công đó, chỉ có thể dịch chuyển cơ thể một chút trong thời gian cực ngắn, nhờ vậy hắc sa tuy đánh trúng thần thông của hắn nhưng chỉ trúng vào vai, giúp hắn bảo tồn được sức chiến đấu.

Hoàng Thiên Hóa nhíu mày, nhìn Tôn Lương Thiên Quân vừa bò dậy từ mặt đất với ánh mắt kiêng dè.

Hai người vừa rồi mỗi bên tung ra một chiêu, lợi dụng thần thông sở trường của mình để khiến đối phương bị thương.

Kết quả này coi như hai bên không ai chiếm được lợi lộc gì.

Tuy nhiên Hoàng Thiên Hóa hiểu rất rõ, hiện tại hắn đang ở trong Hóa Huyết trận, mà chủ trận là Tôn Lương Thiên Quân đối diện.

Ở trong trận pháp này, đối phương chiếm ưu thế sân nhà rất lớn, nếu kết cục là lưỡng bại câu thương thì đối phương chắc chắn sẽ là người cười cuối cùng.

Kết quả này khiến Hoàng Thiên Hóa càng thêm cẩn trọng, vết thương trên vai vẫn luôn nhắc nhở hắn phải lưu ý từng hành động tiếp theo của Tôn Lương Thiên Quân, vì nó có thể ảnh hưởng đến thắng bại của trận chiến.

“Hắc hắc, ta không ngờ phản ứng của ngươi lại nhanh đến vậy, cư nhiên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc né được vết thương chí mạng, quả nhiên thực lực mạnh, ta cũng phải tiểu tâm ứng phó rồi.” Tôn

Lương Thiên Quân vừa nói, xung quanh cơ thể hắn vừa tụ tập một đoàn sương mù màu huyết sắc.

Hoàng Thiên Hóa nhíu mày quan sát đối phương, đột nhiên đồng tử co rụt lại, vì hắn thấy Tôn Lương Thiên Quân sau khi tụ tập luồng sương mù đó, chúng liền đi vào cơ thể hắn và dần dần chữa lành những vết thương.

Tốc độ hồi phục của đối thủ cư nhiên lại nhanh đến vậy!

Thấy vậy Hoàng Thiên Hóa hiểu rằng thủ đoạn của Tôn Lương Thiên Quân quá nhiều, trận chiến này tuyệt đối không thể kéo dài thêm nữa, phải nhân lúc này đánh bại đối phương, nếu không vết thương của hắn sẽ khiến hắn yếu dần đi theo thời gian.

Đó không phải là kết quả mà Hoàng Thiên Hóa mong muốn.

Hắn vào Hóa Huyết trận là để phá trận, không phải để nộp mạng.

Nghĩ vậy Hoàng Thiên Hóa biết mình phải làm gì, đó là tốc chiến tốc thắng!

Tuyệt đối không để cho Tôn Lương Thiên Quân có bất kỳ cơ hội nào.

"Tiếp chiêu đi!" Hoàng Thiên Hóa lật hai bàn tay, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe lên rồi biến mất, tiếp đó pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo xuất hiện trên tay hắn.

Đây chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo mà Khương Tử Nha đã giao cho hắn sử dụng trước khi vào trận.

Nắm giữ pháp bảo mạnh mẽ như vậy chính là chỗ dựa để Hoàng Thiên Hóa đánh bại đối phương bằng phương thức tốc chiến tốc thắng.

"Nga?

Xem ra Hoàng Thiên Hóa ngươi mang theo bảo bối không tầm thường nha, cũng tốt, sau khi ngươi chết, những bảo bối này thảy đều thuộc về ta." Tôn Lương Thiên Quân cười lạnh một tiếng, luồng sương mù huyết sắc bao quanh hắn dường như nhận được mệnh lệnh, bắt đầu tụ tập lại theo một cách khác, rồi xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên Hóa là từng cây trường mâu màu huyết sắc.

Những cây trường mâu này vô cùng sắc nhọn, toàn thân đều là một màu đỏ của máu.

Huyết vụ quanh thân Tôn Lương Thiên Quân không còn chữa trị vết thương nữa, bởi vì thương khẩu của hắn đã hoàn toàn bình phục.

Luồng huyết vụ ấy bắt đầu chậm rãi tụ tập lại một chỗ, cuối cùng hình thành nên từng cây trường mâu sắc huyết lơ lửng giữa không trung.

Hoàng Thiên Hóa không rõ chất liệu của những cây trường mâu này là gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được khí tức phát ra từ chúng vô cùng nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận ứng phó.

"Cửu Long Thần Hỏa Tráo quả là thứ tốt, để ta thu hộ ngươi vậy!" Tôn Lương Thiên Quân sau khi tụ tập ra vô số trường mâu sắc huyết, lạnh lùng nói với Hoàng Thiên Hóa.

Chương 877

Dứt lời, những cây trường mâu lơ lửng xung quanh lập tức đâm về phía Hoàng Thiên Hóa.

Tốc độ của chúng cực nhanh, Hoàng Thiên Hóa chỉ đành một lần nữa thi triển thần thông Quang Âm Đại Đạo, trì hoãn tốc độ bay của chúng.

Thế nhưng tình huống giống như lúc đối đầu với hắc sa lại xuất hiện, những trường mâu sắc huyết này tuy bị tĩnh chỉ trong chớp mắt, nhưng ngay sau đó dưới sự giúp đỡ của một loại sức mạnh bí ẩn nào đó đã thoát khỏi trói buộc, đồng loạt đâm tới.

May mà Hoàng Thiên Hóa đã sớm chuẩn bị, ngay khi dùng thần thông Quang Âm Đại Đạo chặn đứng trường mâu trong sát na, hắn đã lập tức di chuyển vị trí.

Trong mắt Tôn Lương Thiên Quân, Hoàng Thiên Hóa như đã có tính toán từ trước, thân ảnh lóe lên đã xuất hiện ở phía xa.

Lúc này, những cây trường mâu mới hoàn toàn khôi phục, đâm thẳng vào vị trí cũ của Hoàng Thiên Hóa khiến nơi đó trông như một con nhím.

“Hóa ra là vậy, tuy không biết ngươi phá giải chiêu này thế nào, nhưng đã có chuẩn bị thì muốn cố kỹ trọng thi cũng khó khăn rồi.” Thấy trường mâu không thể trúng đích, Tôn Lương Thiên Quân biết dùng thủ đoạn cũ đối phó Hoàng Thiên Hóa sẽ không còn hiệu quả đặc biệt.

Kết cục này hắn cũng không quá bất ngờ, dù sao chỉ cần có thể ngăn cản Quang Âm Đại Đạo của đối phương phát huy uy lực lớn nhất là được.

“Tôn Lương Thiên Quân, công kích của ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Cũng chẳng ra làm sao cả, không đánh trúng được ta thì công kích có mạnh đến đâu cũng vô dụng thôi!” Hoàng Thiên Hóa liếc nhìn những cây trường mâu cắm đầy mặt đất, cười lạnh chế giễu đối phương vô năng.

“Xem ra thực lực tiểu tử ngươi không ra sao, nhưng công phu múa mép khua môi thì có thừa, ta phải xem ngươi đỡ chiêu tiếp theo thế nào!” Tôn Lương Thiên Quân tuy sắc mặt vẫn âm trầm, nhưng rõ ràng đã bị kích nộ.

Toàn bộ Hóa Huyết Trận rung chuyển dữ dội như gặp phải động đất.

Dị trạng này khiến Hoàng Thiên Hóa cảnh giác, hắn nhìn quanh, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Hắn phát hiện từ lúc nào không hay, xung quanh hắn đã xuất hiện một lượng lớn huyết vụ dày đặc bao phủ toàn bộ trận pháp, rồi chúng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

Thấy đòn tấn công đơn lẻ không hiệu quả, Tôn Lương Thiên Quân quyết định dùng “nhân hải chiến thuật”, sử dụng lượng lớn đòn tấn công mật tập khiến Hoàng Thiên Hóa không còn nơi lẩn trốn.

Hoàng Thiên Hóa phải thừa nhận kế hoạch này của Tôn Lương Thiên Quân vô cùng lợi hại, hắn cảm nhận được nguy cơ cực lớn nhưng lại không thể làm gì.

Mấy lần hắn định di chuyển ra khỏi vùng huyết vụ bao phủ để tìm nơi an toàn, nhưng lại phát hiện dù là ở gần Tôn Lương Thiên Quân cũng có rất nhiều huyết vụ, chỉ cần cử động là sẽ bị phát hiện và bao vây ngay lập tức.

Đối mặt với tình huống này, Hoàng Thiên Hóa cảm thấy vô cùng

gai mắt, trong lòng không ngừng suy tính cách phá giải cục diện.

"Giai đoạn chuẩn bị cuối cùng đã kết thúc, Hoàng Thiên Hóa, ngày tàn của ngươi đã đến!" Thấy Hoàng Thiên Hóa mấy lần đào thoát không thành công, khóe miệng Tôn Lương Thiên Quân lộ ra một tia cười lạnh đắc ý, tất cả đều nằm trong kế hoạch, hiện giờ Hoàng Thiên Hóa chẳng khác nào ba ba trong rổ.

Dứt lời, lớp huyết vụ bao phủ Hóa Huyết Trận đồng loạt thay đổi hình thái, ngưng tụ thành đủ loại binh khí: trường đao, trường mâu, thanh đồng kiếm...

Những trường mâu lúc nãy chỉ là một loại trong số đó mà thôi.

Tôn Lương Thiên Quân đã thành công dồn Hoàng Thiên Hóa vào cảnh hiểm nghèo.

"Chết đi!" Dưới sự khống chế của Tôn Lương Thiên Quân, vô số binh khí hóa ra từ huyết vụ đồng loạt đâm về phía Hoàng Thiên Hóa.

Trong tình thế nguy cấp, Hoàng Thiên Hóa lập tức sử dụng thần thông Quang Âm Đại Đạo.

Nhưng hắn sớm nhận ra thần thông này ở đây không còn phát huy tác dụng lớn nữa, những đòn tấn công bị chặn lại chỉ sau chốc lát đã tiếp tục lao tới.

Còn việc né tránh hoàn toàn như trước cũng không thể thực hiện, bởi cả trận pháp đều bị công kích bao phủ, hắn có chạy đi đâu cũng vậy.

Tất nhiên, nếu thực sự muốn một nơi an toàn thì chính là quanh thân Tôn Lương Thiên Quân.

Nơi đó tuy cũng có huyết binh nhưng chúng không hề tấn công mà như đang bảo vệ chủ nhân.

Xem ra đó là nơi an toàn nhất, nhưng Hoàng Thiên Hóa hiểu rõ mình không thể tiến lại gần đối phương trong tình cảnh này.

Làm vậy tuy có thể khiến Tôn Lương Thiên Quân kiêng dè không dám oanh tạc bừa bãi, nhưng thực tế biết đâu đối phương đã sớm bố trí bẫy rập nguy hiểm hơn, chỉ chờ hắn tự đầu la võng.

Những việc nộp mạng như vậy, Hoàng Thiên Hóa tự nhiên sẽ không làm.

Nhưng nếu đã vậy, hắn chỉ còn một cách để chống đỡ đợt tấn công này.

Khi địa lợi và Quang Âm Đại Đạo đều vô dụng, Hoàng Thiên Hóa quyết định động dụng pháp bảo có quyền sử dụng tạm thời từ chỗ Khương Tử Nha: Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Ban đầu hắn không muốn dùng đến nó, vì pháp bảo này quá mức cường đại, Tam Muội Chân Hỏa ẩn chứa bên trong cực kỳ nguy hiểm đối với cả người sử dụng, cần phải hết sức cẩn trọng.

Tuy kiêng dè sức mạnh của Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng Hoàng Thiên Hóa cũng hiểu tình cảnh hiện tại còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nếu không cẩn thận, giây tiếp theo hắn sẽ mạng vong tại Hóa Huyết Trận này.

Hắn lập tức quyết đoán, vận chuyển pháp lực thúc động pháp bảo.

Ầm long!

Khi pháp lực rót vào, hắn cảm nhận được một nguồn sức mạnh cường đại thức tỉnh bên trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo rồi phóng ra ngoài.

"Hống!

Hống!

Hống!" Giữa sự kinh ngạc của Hoàng Thiên Hóa, chín con hỏa long chui ra từ thần tráo.

Chúng vừa xuất hiện đã ngửa mặt lên trời gầm thét, từng đạo hỏa diễm từ miệng rồng phun ra.

Hoàng Thiên Hóa kinh ngạc phát hiện khi hỏa diễm chạm vào huyết binh, chúng lập tức bị thiêu thành tro bụi, không để lại chút tàn dư nào.

Dưới sự thiêu đốt của hỏa long, số lượng huyết binh giảm đi đại bán, nguy cơ của Hoàng Thiên Hóa sắp sửa được giải trừ.

Lúc này, trận chủ Tôn Lương Thiên Quân cũng cảm nhận được uy lực của chín con hỏa long, hắn biết đây không phải hỏa diễm tầm thường mà chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Chính vì loại lửa này mà Hoàng Thiên Hóa mới có thể dễ dàng phá giải đợt tấn công của huyết vụ.

Sắc mặt Tôn Lương Thiên Quân âm trầm như sắp nhỏ ra nước, hắn phất tay, những huyết binh còn lại lập tức tan biến thành huyết vụ, quay về trong trận.

Hắn buộc phải từ bỏ tấn công vì biết huyết binh không phải đối thủ của Tam Muội Chân Hỏa, nếu tiếp tục chỉ làm tăng thêm tiêu hao và gánh nặng cho trận pháp, điều đó vô cùng bất lợi.

Chương 878

Hắn tạm thời dừng tay để suy tính bước tiếp theo.

Hoàng Thiên Hóa thấy huyết binh biến mất thì hiểu ngay ý đồ của đối phương.

Thấy Tôn Lương Thiên Quân vẫn giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối, hắn biết đây là một đối thủ đáng gờm.

"Chịu chết đi, Tôn Lương Thiên Quân!" Hoàng Thiên Hóa không để đối phương có thời gian phản ứng, lập tức thao túng Cửu Long Thần Hỏa Tráo tấn công.

Chín con hỏa long gầm rống hung mãnh lao thẳng về phía Tôn Lương Thiên Quân.

Sở dĩ hắn tấn công gấp gáp như vậy vì việc duy trì thần tráo tiêu hao pháp lực quá lớn.

Nếu cứ kéo dài chiến đấu, pháp lực của hắn sẽ sớm cạn kiệt.

Đó không phải chuyện tốt, hắn không muốn chờ đến lúc kiệt sức rồi bị đối phương giết chết.

Vì vậy, chủ động xuất kích là lựa chọn duy nhất.

Tôn Lương Thiên Quân tuy không rõ pháp lực của Hoàng Thiên Hóa có thể duy trì trong bao lâu, nhưng hắn biết rõ khi có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thực lực của đối phương đã thăng tiến vượt bậc, chỉ cần sơ sẩy là sẽ mất mạng.

Hắn cũng phải lập tức tìm ra đối sách để thủ vững trận pháp.

Ánh mắt Tôn Lương Thiên Quân lộ vẻ âm hiểm, hắn đột nhiên thôi động pháp quyết, ánh sáng trong Hóa Huyết Trận vụt tắt, một

cảm giác âm u khó tả bao trùm toàn trận.

Đòn tấn công của Hoàng Thiên Hóa bỗng khựng lại, hắn cảm nhận được sự bất thường, dường như đối phương đang ủ mưu một chiêu thức lợi hại nào đó.

"Hừ, sự đã đến nước này ta không còn đường lui, để xem ngươi còn thủ đoạn gì chưa dùng!" Hoàng Thiên Hóa không quan tâm đến dị trạng, hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng giết chết Tôn Lương Thiên Quân.

Dưới sự điều khiển của hắn, chín con hỏa long lại lao tới, đồng loạt phun ra Tam Muội Chân Hỏa với uy lực kinh người.

Điều khiến hắn bất ngờ là Tôn Lương Thiên Quân vẫn đứng yên tại chỗ không hề né tránh.

Hành vi cổ quái này làm Hoàng Thiên Hóa có chút nghi lự, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, không đánh bại đối phương thì người chết sẽ là mình.

"Hống!" Uy lực của hỏa diễm tăng thêm mấy phần do Hoàng Thiên Hóa đã rót thêm rất nhiều pháp lực vào thần tráo.

Hắn đánh cược tất cả vào đòn này để tránh bất trắc.

Thế nhưng, khi hắn đang mong chờ hỏa diễm kết liễu đối thủ thì biến cố xảy ra.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Một đạo huyết ảnh khổng lồ từ dưới đất vọt lên chắn trước mặt Tôn Lương Thiên Quân.

Huyết ảnh này có hình thù dữ tợn, nữu khúc, nhìn còn khủng bố

hơn cả lũ A Tu La nơi mười tám tầng địa ngục.

Khi nó xuất hiện, Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt rực cháy trên thân thể nó.

Huyết ảnh như có sinh mệnh, phát ra tiếng thảm khiếu dưới ngọn lửa, nhưng dù hỏa long có thúc đẩy lửa mạnh thế nào, nó vẫn đứng vững bảo vệ Tôn Lương Thiên Quân.

Tôn Lương Thiên Quân thấy uy lực của thần tráo không thể cản phá nên đã dùng sức mạnh trận pháp triệu hoán huyết ảnh này để thế mạng.

Như vậy, hắn không hề hấn gì trong khi huyết ảnh hứng chịu toàn bộ đòn đánh.

"Hừ, Tôn Lương Thiên Quân, ngươi kháng cự vô ích thôi, ngày tàn của ngươi đã đến!" Hoàng Thiên Hóa quát lớn, tiếp tục dồn pháp lực vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Sức mạnh của nó lại thăng tiến lên một tầng thứ mới.

Cuối cùng, huyết ảnh không thể chống đỡ thêm được nữa.

Bụng nó bị thiêu thủng một lỗ lớn rồi toàn thân tan thành tro bụi.

Khi giải quyết xong vật cản, Hoàng Thiên Hóa phát hiện Tôn Lương Thiên Quân đã biến mất tăm hơi.

Hắn biết đối phương vẫn ở trong trận, chắc chắn đang chờ cơ hội thích hợp để phản kích.

Không để đối phương có cơ hội, Hoàng Thiên Hóa thi triển pháp quyết, sai khiến chín con hỏa long lao đi khắp trận pháp, phun lửa điên cuồng.

Tam Muội Chân Hỏa bá đạo vô cùng, thiêu rụi mọi thứ.

Dưới sức nóng kinh người, cảnh tượng trong trận bắt đầu nữu

khúc như ảo ảnh.

Hoàng Thiên Hóa biết đây là dấu hiệu trận pháp bắt đầu sụp đổ.

Đúng như dự liệu, Hóa Huyết Trận không trụ được lâu dưới ngọn lửa đã vỡ vụn.

Tôn Lương Thiên Quân một lần nữa lộ diện, không còn trận pháp che chở, hắn không còn nơi trốn chạy.

"Chết đi!" Hoàng Thiên Hóa quát lớn, hỏa long lao tới bao vây lấy Tôn Lương Thiên Quân.

Mất đi trận pháp, hắn chỉ còn cách tháo chạy.

Nhưng tốc độ của hỏa long quá nhanh, chúng lập tức khóa chặt mọi ngả đường.

"A!

Khốn kiếp!" Thấy bị bao vây, Tôn Lương Thiên Quân gầm lên phẫn nộ, hóa thành một đạo huyết ảnh khổng lồ đầy tà ác và điên cuồng, định lao qua kẽ hở giữa chín con hỏa long.

Xem ra đây là pháp thuật bảo mệnh cuối cùng của hắn.

Đáng tiếc, hành vi này đã nằm trong tính toán của Hoàng Thiên Hóa.

Ngay khi Tôn Lương Thiên Quân định xông ra khỏi vòng vây, tại chỗ khuyết khẩu tưởng như là sơ hở lại đột nhiên xuất hiện một cái đầu rồng khổng lồ.

Chương 879

Đôi mắt hỏa long lộ vẻ lãnh mạc vô tình, há miệng phun ra luồng Tam Muội Chân Hỏa rực cháy.

Trong nháy mắt, Tôn Lương Thiên Quân bị hỏa diễm nhấn chìm.

Hắn không thể tin được mình lại bại dưới tay Hoàng Thiên Hóa dù có trận pháp trong tay.

Hắn cảm thấy vô cùng uất ức vì mọi hành động của mình như bị đối phương dắt mũi, đến phút cuối mới nhận ra con đường sống duy nhất lại là tử lộ.

Dù hối hận hay không tin nổi, hắn cũng không còn cơ hội trở tay.

"A...!" Tiếng hét thảm vang lên, huyết ảnh của Tôn Lương Thiên Quân bị thiêu rụi hoàn toàn, chỉ còn lại một nắm tro tàn.

Tôn Lương Thiên Quân tử vong!

Hóa Huyết Trận bị phá!

Hiện tại Thập Tuyệt Trận đã bị phá sáu tòa, chỉ còn lại bốn.

Sau khi nhận được tin, Hoàng Thiên Hóa kéo lê thân thể gần như cạn kiệt pháp lực trở về doanh trại Tây Kỳ.

"Chư vị, tại hạ đã phá trận thành công, không để tên Tôn Lương kia ngạo mạn nữa." Hắn mệt mỏi nói không ra hơi.

Mọi người lập tức để hắn đi nghỉ ngơi và trị thương.

Tuy phá trận nhìn có vẻ dễ dàng nhưng cái giá phải trả không hề nhỏ.

Ngoài việc cạn kiệt pháp lực, hỏa khí phản phệ từ thần tráo khiến kinh mạch của hắn bị thiêu đốt đau đớn.

Chính vì sự đau đớn này mà hắn buộc phải tốc chiến tốc thắng.

Dù sao, phá được Hóa Huyết Trận thì cái giá này hoàn toàn xứng đáng.

Hiện giờ sáu trong mười trận của Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân đã bị phá, Thập Thiên Quân nay chỉ còn danh hão vì sáu người đã mạng vong.

Khương Tử Nha hiểu rõ điều này, ông triệu tập mọi người: "Chư vị, còn lại bốn trận, không biết ai sẽ đi phá tòa trận thứ bảy?" Lời vừa dứt, không ai lên tiếng.

Nhiên Đăng nhìn quanh cũng im lặng.

Lúc này Lục Áp Đạo Nhân hỏi: "Không biết tòa trận thứ bảy này tên là gì?" Nhiên Đăng chậm rãi đáp: "Tòa thứ bảy gọi là Liệt Diễm Trận." "Được, vậy để ta phá trận này." Lục Áp Đạo Nhân một mình tiến vào Liệt Diễm Trận.

Vừa vào trong, một luồng nhiệt khí hừng hực phả vào mặt, trước mắt là một bình nguyên rộng lớn với những khe rãnh chằng chịt đầy dung nham nóng chảy.

Nhiệt độ cực cao khiến người phàm vào đây chắc chắn sẽ chết vì thoát nước, ngay cả tu đạo giả nếu không có pháp bảo cũng sẽ sớm suy yếu.

Trận chủ Bạch Lễ Thiên Quân xuất hiện quát hỏi: "Người của Ngọc Hư Cung là ai đến phá trận?" Lục Áp cười đáp: "Bần đạo Lục Áp, chỉ là một tán tiên, hôm nay đến hội kiến Liệt Diễm Trận của ngươi." Thái độ tùy ý của Lục Áp khiến Bạch Lễ nổi giận, hắn vung kiếm lao tới.

Hai người giao đấu kiếm pháp kịch liệt.

Sau vài hiệp, Bạch Lễ nhận ra không thể thắng bằng kiếm pháp

nên lùi lại, quyết định dùng sức mạnh của trận pháp để kết liễu kẻ không biết trời cao đất dày này.

Bạch Lễ Thiên Quân lấy ra một lá cờ Tam Thủ Phiên.

Khác với lá cờ trong Thiên Tuyệt Trận ngưng tụ Thiên Địa Nhân tam khí, lá cờ này tụ hợp Tam Muội Chân Hỏa, Thạch Trung Chân Hỏa và Không Trung Chân Hỏa.

Đây là pháp bảo giúp hắn hoàn toàn làm chủ Liệt Diễm Trận.

Uy lực của ba loại lửa này vô cùng kinh hồn, đặc biệt là Tam Muội Chân Hỏa từng giết chết Tôn Lương Thiên Quân nay lại được cộng hưởng thêm hai loại lửa khác.

Ngoại trừ Lục Áp, các cao đồ Xiển Giáo khác đều không có nắm chắc phá trận, đó là lý do lúc nãy không ai dám đứng ra.

Lục Áp đứng trong hỏa hải, khi Bạch Lễ thôi động sức mạnh, hỏa diễm bao vây lấy ông.

Bạch Lễ đắc chí nghĩ rằng Lục Áp sẽ sớm hóa thành tro bụi.

Thế nhưng từ trong hỏa hải, giọng nói trấn định của Lục Áp vang lên: "Toại nhân từng luyện hỏa trung âm, Tam muội toàn dùng ý vị thâm.

Liệt diễm không thiêu ngô bí thụ, Hà lao Bạch Lễ phí kỳ tâm." Bạch Lễ không biết rằng Lục Áp là Ly Hỏa Chi Tinh, vốn đồng nguyên với các loại hỏa diễm này nên không thể bị tổn hại.

Qua làn khói lửa, Bạch Lễ thấy Lục Áp vẫn tinh thần bách bội, trên tay cầm một chiếc hồ lô.

Lục Áp khẽ vỗ vào hồ lô, một đạo bạch quang cao ba trượng, có lông mày có mắt đầy quỷ dị hiện ra.

Đạo bạch quang này khóa chặt cung Nê Hoàn của Bạch Lễ khiến

hắn rơi vào hôn mê.

Lục Áp cười nhẹ: "Thỉnh bảo bối quay người!" Đạo bạch quang xoay quanh cổ Bạch Lễ, đầu hắn rụng xuống đất.

Bạch Lễ Thiên Quân tử vong mà không kịp phản kháng, linh hồn bay vào Phong Thần Bảng.

Lục Áp thu hồ lô rồi rời đi, Liệt Diễm Trận cũng dần tan rã.

Khi Lục Áp trở về doanh trại, mọi người đều kinh ngạc trước việc ông phá trận quá dễ dàng.

Họ nhận ra Lục Áp không chỉ có thực lực cường đại mà còn nắm giữ những sát khí đáng sợ như Trảm Tiên Phi Đao.

Nhiên Đăng chúc mừng ông rồi hỏi tiếp về trận thứ tám.

Khương Tử Nha lúc này cảm thấy bất an: "Trận này có vẻ không đơn giản, ta cần cẩn thận." Ông không biết rằng trận thứ tám là Lạc Hồn Trận đã bắt đầu vận hành nhắm vào mình.

Trận chủ Diêu Tân Thiên Quân đang lập đàn làm phép, cầm bạch kỳ niệm chú: "Khương Tử Nha, hồn phách của ngươi ta thu lấy!" Một luồng âm khí vô hình từ trận pháp len lỏi vào doanh trại Tây Kỳ, tìm đến trướng bồng của Khương Tử Nha.

Lúc này ông đang nghỉ ngơi nên không hề hay biết.

Diêu Tân thao túng sức mạnh hút một đoàn quang cầu trắng từ cơ thể ông rồi mang về trận pháp.

Hắn đắc ý cười lớn vì đã bắt được hồn phách của Khương Tử Nha.

Đối với tu đạo giả, mất đi hồn phách thì cơ thể chỉ còn là một khối thịt vô tri.

Chương 880

Diêu Tân dùng Lạc Hồn Châu để phong ấn từng phần hồn phách của Khương Tử Nha qua nhiều đêm.

Hắn báo tin mừng cho Văn Thái Sư qua gương thần thông.

Văn Thái Sư đại hỷ khi thấy đối thủ truyền kiếp của mình sắp mất mạng.

Sáng hôm sau, quân lính vẫn tập luyện hăng say, nhưng tướng quân Vũ Cát cảm thấy lạ vì không thấy sư phụ lộ diện.

Hỏi hộ vệ thì được biết Khương Tử Nha vẫn đang nghỉ trong trướng.

Vũ Cát lo lắng vội vàng bước vào kiểm tra.

Vũ Cát tướng quân vừa bước vào trong trướng bồng của Khương Tử Nha đã cảm thấy có điều bất ổn.

Hắn cảm nhận được một luồng âm phong thổi qua, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lúc này sắc mặt Vũ Cát đại biến, lập tức chạy đến trước giường Khương Tử Nha, hãi hùng phát hiện Khương Tử Nha đang nằm trên giường, hơi thở thoi thóp.

Nếu thực sự đang ngủ thì không sao, nhưng là đồ đệ, Vũ Cát tướng quân vô cùng hiểu rõ thói quen của Khương Tử Nha.

Nếu thật sự muốn nghỉ ngơi, sư phụ sẽ không bao giờ không có chút phản ứng nào sau khi hắn bước vào.

Nhưng Vũ Cát tướng quân chỉ là một phàm nhân, tuy là đồ đệ Khương Tử Nha nhưng chỉ tu tập binh pháp, không hề tu luyện pháp

thuật.

Như thế, dù phát hiện Khương Tử Nha bất thường, hắn cũng không nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra, càng không thấy được hồn phách của Khương Tử Nha đã gặp vấn đề.

Vì lẽ đó, Vũ Cát lập tức phản ứng, chạy ra ngoài gọi Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, Xích Tinh Tử cùng đám người tiên nhân. "Vũ Cát tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?" Dương Tiễn vừa nghe Vũ Cát gọi, tưởng rằng đã có cách phá trận, liền hưng phấn hỏi. "Không phải, Dương Tiễn mau đi theo ta, sư phụ Khương Tử Nha của ta xảy ra chuyện lớn rồi!" Nói đoạn, Vũ Cát dẫn Dương Tiễn và hành nhân tiến vào trướng bồng. "Khí tức này..." Vừa mới bước vào, Dương Tiễn và mọi người đều cảm thấy không ổn.

Đều là người tu đạo, thân hoài pháp lực thần thông, bọn họ vô cùng mẫn cảm với những trạng thái dị thường, có thể cảm nhận rõ ràng bên trong có vấn đề lớn. "Chuyện gì thế này?" Đạo Hạnh Thiên Tôn phát hiện điểm bất thường khi thấy Khương Tử Nha nằm trên giường hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại. "Chư vị, đây chính là tình huống dị thường mà ta muốn nói, sư phụ ta không biết vì sao ngủ mãi không tỉnh, dù ta có gọi thế nào cũng không được." Vẻ mặt Vũ Cát lộ rõ sự tiêu cấp, là một phàm nhân, hắn hoàn toàn bó tay trước tình huống này, chỉ có thể trông cậy vào những đệ tử Ngọc Hư Cung có pháp lực thần thông như Khương Tử Nha. "Để ta xem sao." Đạo Hạnh Thiên Tôn cau mày, điểm một chỉ vào thân thể Khương Tử Nha, tức thì một đạo bạch quang rạng rỡ bao phủ lên người ông.

Lúc này Khương Tử Nha tuy sắc mặt như thường, nhắm mắt như đang chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng mặt lại trắng bệch, không chút huyết sắc.

Nếu không phải lồng ngực còn phập phồng, mũi còn hơi thở, Vũ

Cát đã tưởng Khương Tử Nha đã quy tiên.

Một lúc sau, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới thu tay, chau mày nhìn Khương Tử Nha đang hôn mê. 57.

Mọi người hiểu rằng, nhìn vẻ mặt của Đạo Hạnh Thiên Tôn, tình hình có vẻ rất hóc búa. "Quân sư đại nhân rốt cuộc là bị làm sao?

Đạo Hạnh sư thúc có phát hiện gì không?" Dương Tiễn đứng bên cạnh nôn nóng hỏi, những người khác cũng đầy vẻ lo âu. "Ai, ta vừa kiểm tra thân thể Khương sư đệ, phát hiện thân thể vẫn hoàn hảo không chút tổn thương, nhưng..." Đạo Hạnh Thiên Tôn ngập ngừng. "Nhưng làm sao?

Đạo Hạnh sư thúc, người mau nói sư phụ ta hiện tại rốt cuộc là bị thế nào đi." Vũ Cát cấp thiết hỏi, nhìn bộ dạng của Đạo Hạnh Thiên Tôn, hắn càng cảm thấy sư phụ đang gặp nguy cơ lớn. "Ta vừa xem qua, thần thông của Tử Nha không có gì đáng ngại, chỉ hơi suy yếu mà thôi, nhưng vấn đề mấu chốt là hồn phách của đệ ấy cư nhiên không thấy đâu, giống như bị người ta câu đi mất vậy." Đạo Hạnh Thiên Tôn nói, vẻ mặt lộ rõ sự suy tư. "Bị câu đi hồn phách?

Đạo Hạnh sư thúc, người có nhớ tòa trận pháp thứ bảy không?

Trước đó khi ta phái người tiến vào, họ cũng xuất hiện triệu chứng tương tự quân sư đại nhân, rõ ràng thân thể không tổn hao gì nhưng người lại chết, tình huống này chẳng phải y hệt sao?" Dương Tiễn sau khi nghe lời Đạo Hạnh Thiên Tôn, lập tức liên hệ đến trận pháp mà mấy ngày nay hắn luôn canh cánh trong lòng, đồng thời đưa ra suy đoán.

Tiếp đó, những người còn lại cũng kiểm tra thân thể Khương Tử Nha, tất cả đều đưa ra cùng một kết luận.

Hồn phách của Khương Tử Nha thực sự đã biến mất, hiện giờ chỉ

còn lại một bộ nhục thân. "Chẳng lẽ lại là trận pháp vẫn luôn làm khó chúng ta sao?

Cư nhiên có thể cách một khoảng cách xa như vậy để thi pháp câu tẩu hồn phách người khác, thật là quá đáng sợ." Hoàng Thiên Hóa còn sợ hãi nói, hiển nhiên cảm thấy tình huống này vô cùng quỷ dị và đáng sợ. "Giờ phải làm sao đây?

Tổng không thể cứ để mặc thế này chứ?" Dương Tiễn hỏi.

Gần đây hắn vẫn luôn nghĩ cách phá trận, kết quả trận pháp chưa phá được mà đã xảy ra nguy cơ này, thật khiến người ta không kịp trở tay. "Đúng là không thể mặc kệ, hiện tại hồn phách trong thân thể Tử Nha bị người ta câu đi, nếu không thể nhanh chóng triệu hồi hồn phách về, e rằng nhục thân của đệ ấy sẽ thực sự tử vong, đến lúc đó tìm lại được cũng chỉ khiến đệ ấy thành cô hồn dã quỷ." Xích Tinh Tử liếc nhìn nhục thân Khương Tử Nha, sắc mặt ngưng trọng nói. "Muốn cứu sống Khương Tử Nha thì cần phải đoạt lại hồn phách của đệ ấy." Đạo Hạnh Thiên Tôn tiếp lời, trầm tư suy nghĩ. "Hiện tại cơ bản có thể khẳng định hồn phách quân sư đại nhân bị tòa trận pháp quỷ dị kia lộng tẩu, chẳng lẽ ta phá giải trận pháp đó là có thể cứu được quân sư?" Dương Tiễn nhìn Khương Tử Nha đang trầm thụy, nhịn không được hỏi. "Đúng là như vậy, nhưng phá trận thế nào thì hiện tại vẫn chưa có kế hoạch.

Nếu không làm rõ được kẽ hở của trận pháp, dù ta có tiến vào cũng là một đi không trở lại, e rằng lại trúng kế của đối thủ, cố ý để ta tự chui đầu vào lưới nộp mạng." Sắc mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn trầm muộn, hiển nhiên kết quả này không mấy tốt đẹp. "Khốn khiếp, nếu đã như vậy, để ta đi!

Mấy ngày nay ta đều nghĩ cách phá trận, để ta đi có lẽ sẽ có vài phần nắm chắc." Lúc này Dương Tiễn đứng ra, chủ động thỉnh anh

muốn đi phá giải trận pháp.

Chương 881

"Không, Dương Tiễn phải ở lại." Đối với yêu cầu của Dương Tiễn, Xích Tinh Tử lại phủ quyết. "Vì sao?" Dương Tiễn không hiểu hỏi lại.

Sau khi biết hồn phách Khương Tử Nha bị Lạc Hồn Trận câu đi, Dương Tiễn vốn đã muốn phá trận nay lại càng hăng hái.

Nhưng đề nghị lại bị Xích Tinh Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên, từ chối: "Dương Tiễn, ngươi không thể đi Lạc Hồn Trận." "Vì sao ạ?

Hiện tại hồn phách quân sư đại nhân nằm trong tay đối phương, nếu đi muộn một bước có lẽ sẽ nguy hiểm!" Dương Tiễn không hiểu tại sao Xích Tinh Tử lại làm vậy. "Ngươi không hiểu rồi, hiện tại trong Lạc Hồn Trận khả năng cao là có hồn phách Khương Tử Nha, nhưng chính vì vậy ta mới không thể khinh cử vọng động, nếu không sẽ trúng mưu kế." Xích Tinh Tử tay cầm phất trần, ra vẻ cao thâm mạc trắc nói.

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng giải thích cho Dương Tiễn: "Đối phương đã thu tẩu hồn phách Khương Tử Nha thì nhất định sẽ có kế hoạch ứng phó, bọn chúng đang đợi chúng ta vì đoạt lại hồn phách mà mạo hiểm tiến vào, lúc đó sẽ ở bên trong đợi ta tự chui đầu vào lưới, như vậy chỉ khiến cục diện càng thêm ác liệt." Đạo Hạnh Thiên Tôn ngữ trọng tâm trường giải thích, hy vọng Dương Tiễn không được xúc động. "Hóa ra là vậy, nhưng chẳng lẽ cứ để mặc hồn phách sư phụ sao?" Dương Tiễn tuy hiểu đạo lý nhưng vẫn không cam lòng. 58. "Tất nhiên là không, hiện tại để ta đi thăm dò uy lực của Lạc Hồn Trận này xem sao!" Lời của Xích Tinh Tử khiến mọi người

kinh ngạc, vốn dĩ ông ngăn Dương Tiễn là để đích thân mình dấn thân vào hiểm cảnh.

Dương Tiễn cũng cảm thấy bất ngờ: "Như vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Xích Tinh Tử lắc đầu: "Dương Tiễn, đúng như ngươi nói, tình huống hiện tại quả thực vô cùng nguy hiểm, nhưng không thể vì nguy hiểm mà mặc kệ Lạc Hồn Trận, nếu không chẳng biết đêm nào đó nó lại ra tay với ai trong chúng ta, cho nên ta phải đi xem Lạc Hồn Trận này rốt cuộc mạnh đến mức nào." Xích Tinh Tử nói xong, nhìn mọi người rồi tiếp: "Nếu mọi người không có ý kiến, vậy ta đi đây." "Vậy bần đạo chờ tin tốt của sư huynh." Đạo Hạnh Thiên Tôn chắp tay nói.

Dương Tiễn và những người khác tuy cũng muốn đi, nhưng lý trí mách bảo hiện tại để Xích Tinh Tử sư thúc đi một mình là hợp lý nhất.

Xích Tinh Tử gật đầu, xoay người hóa thành một đạo trường hồng bay thẳng vào Lạc Hồn Trận.

Lạc Hồn Trận vô cùng âm u, dưới mặt đất thường xuyên truyền ra những âm thanh rợn người như có quái vật đáng sợ đang ngủ say.

Lúc này trong trận pháp u ám, một bóng người xông vào, không ai khác chính là Xích Tinh Tử.

Sau khi bàn bạc với mọi người, ông quyết định vào đây để thám thính thực hư. "Ha ha, ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Thập Nhị Kim Tiên Xích Tinh Tử à?

Đang yên đang lành chạy vào Lạc Hồn Trận của ta làm gì?" Khi Xích Tinh Tử xuất hiện, trận chủ Diêu Tân Thiên Quân cũng lập tức phát giác.

Trong trận, thân ảnh Diêu Tân trở nên vô cùng quỷ dị, khó mà nắm

bắt, chớp mắt đã hiện ra trước mặt Xích Tinh Tử. "Hừ, Diêu Tân Thiên Quân, ngươi nên biết ta tới đây vì chuyện gì.

Mau chóng trả lại hồn phách Khương Tử Nha cho ta, ta có thể xem xét tha cho ngươi một con đường sống." Xích Tinh Tử vừa thấy Diêu Tân đã biết kẻ này chính là tội khôi họa thủ khiến Khương Tử Nha lâm vào cảnh này.

Chắc chắn là Diêu Tân đã thao túng Lạc Hồn Trận để câu hồn Khương Tử Nha, bởi kẻ có thể chưởng khống trận này ngoài hắn ra không còn ai khác. "Ha ha, hồn phách Khương Tử Nha đúng là đang ở trong tay ta, nhưng tại sao ta phải giao nó cho ngươi?" Diêu Tân Thiên Quân cười lạnh, một bàn tay thò ra từ ống tay áo rộng thùng thình, lộ ra bàn tay khô héo đang cầm một viên Lạc Hồn Châu.

Viên châu đen kịt nhưng sâu thẳm bên trong có vài điểm sáng trắng lấp lánh. "Cái đó..." Xích Tinh Tử vừa thấy Lạc Hồn Châu đã biết hồn phách Khương Tử Nha ở bên trong. "Không sai, trong Lạc Hồn Châu này chính là hồn phách Khương Tử Nha.

Xích Tinh Tử, ngươi có bản lĩnh lấy được nó từ tay ta hay không thì phải xem tài nghệ của ngươi rồi!" Diêu Tân nhìn Xích Tinh Tử đang giận dữ với ánh mắt quái dị, rồi lật tay thu Lạc Hồn Châu lại. "Khốn khiếp, Diêu Tân Thiên Quân, đã muốn tìm cái chết thì đừng trách ta!" Xích Tinh Tử trừng mắt nhìn Diêu Tân, tay thi triển pháp quyết, triệu hoán pháp bảo.

Oanh long!

Một đạo bạch quang lóe lên, pháp bảo xuất hiện trước mặt ông.

Đó chính là bảo bối Thủy Hỏa Phong của Xích Tinh Tử tại Vân Tiêu Động, Thái Hoa Sơn, trông như một ngọn núi nhỏ nhưng chứa đựng sức mạnh của cả Thủy và Hỏa, vô cùng cường đại.

Đối mặt với Diêu Tân, Xích Tinh Tử trực tiếp sử dụng Thủy Hỏa Phong, muốn triệt để đánh bại đối thủ. "Hắc hắc, Xích Tinh Tử, để ta xem bản lĩnh của ngươi mạnh đến mức nào!" Diêu Tân không hề sợ hãi khi thấy pháp bảo của đối thủ, ngược lại còn đầy vẻ tươi cười như thể mọi chuyện đều nằm trong dự liệu.

Ông ông ông!

Trước mặt Diêu Tân xuất hiện một tế đàn, trên tay hắn cũng hiện ra một lá cờ trắng (Bạch Thủ Phiên).

Khi Diêu Tân cầm lá cờ lắc trước tế đàn, cả Lạc Hồn Trận như bừng tỉnh, từng đạo sức mạnh quỷ dị bắt đầu tấn công Xích Tinh Tử. "Sức mạnh này!" Xích Tinh Tử đang định giao thủ liền phát hiện bất ổn, không gian xung quanh xuất hiện luồng lực lượng quỷ dị.

Chúng đang xuyên qua lớp bảo hộ pháp lực để tiến vào nhục thân, toan tính ra tay với hồn phách của ông.

Tình huống này khiến Xích Tinh Tử kinh hãi, không ngờ sức mạnh Diêu Tân chưởng quản lại cường đại và quỷ dị đến thế!

Lúc này, Xích Tinh Đại Tiên đang giao thủ với Diêu Tân Thiên Quân vô cùng chấn kinh.

Bởi lẽ sức mạnh trong Lạc Hồn Trận này quá đỗi quỷ dị, cư nhiên có thể dễ dàng bỏ qua nhục thân mà tấn công trực tiếp vào hồn phách bên trong.

Phải biết rằng dù là tồn tại thế nào, hồn phách trong cơ thể đều vô cùng yếu ớt.

Hồn phách phàm nhân chỉ cần rời khỏi nhục thân lâu một chút, nếu linh hồn không tiêu tán thì cũng thành cô hồn dã quỷ.

Người tu đạo pháp lực cường đại cũng vậy, hồn phách có thể mạnh hơn phàm nhân nhưng một khi mất đi sự bảo hộ của nhục thân

cũng sẽ trở nên mong manh.

Chỉ khi nhục thân đủ mạnh mới có thể bảo hộ hồn phách, đó là lý do tu luyện để nhục thân bất hủ, hồn phách mới trường tồn.

Hiện giờ Xích Tinh Đại Tiên kinh hãi vì Lạc Hồn Trận này bỏ qua nhục thân, trực tiếp đánh vào hồn phách.

Chuyện này thực sự nằm ngoài dự tính của ông.

Tuy nhiên, Xích Tinh Đại Tiên cũng hiểu ra phần nào, nếu trận pháp này không có năng lực quỷ dị đó thì làm sao có thể câu đi hồn phách Khương Tử Nha mà mọi người không hề hay biết. "Được rồi, giờ hãy để hồn phách của ngươi cũng trở thành vật trong túi ta đi!" Diêu Tân thấy vẻ chấn kinh của Xích Tinh Đại Tiên thì vô cùng đắc ý, vì hắn biết ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng không phải đối thủ của Lạc Hồn Trận, vậy thì sau này có thể yên tâm rồi.

Chương 882

"Khốn kiếp, sức mạnh này càng lúc càng mạnh!" Xích Tinh Đại Tiên cảm nhận luồng lực lượng quỷ dị tiến vào cơ thể ngày một tăng cường, dùng pháp lực trục xuất cũng vô ích vì trong trận này, luồng sức mạnh đó là vô cùng vô tận.

Đối mặt với tình huống này, Xích Tinh Đại Tiên quyết định ngay lập tức, hiện tại chỉ còn một lựa chọn: Chạy!

Nghĩ là làm, ông không chút do dự, vận dụng toàn thân pháp lực thúc động Thủy Hỏa Phong!

Diêu Tân Thiên Quân nhận ra ý định của đối thủ, nhịn không được cười nhạo: "Ha ha, tên này định làm gì?

Chẳng lẽ không thấy đối kháng với sức mạnh Lạc Hồn Trận đã gian nan lắm rồi sao?

Còn định dùng pháp bảo tấn công?

Có phải quá coi thường ta rồi không?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi càng thúc động pháp bảo thì hồn phách sẽ càng mau bị ta đoạt mất thôi." Trong mắt Diêu Tân, Xích Tinh Tử muốn liều mạng là điều ngu ngốc, chỉ cần đối phương tấn công, hắn sẽ câu tẩu hồn phách ngay lập tức!

Thế nhưng, khi Diêu Tân tưởng Xích Tinh Tử ra tay tấn công thì đối phương lại cười hắc hắc, đột ngột thúc động pháp bảo mang theo cả người bay ra ngoài Lạc Hồn Trận.

Đến lúc này Diêu Tân mới hiểu ra đối phương không muốn đánh mà muốn đào tẩu.

Diêu Tân vô cùng phẫn nộ, Lạc Hồn Trận tuy mạnh nhưng cũng

có khuyết điểm, nếu người xông trận thực lực đủ mạnh thì trong thời gian ngắn có thể đào thoát trước khi hồn phách bị câu mất.

Nhưng trường hợp đó rất hiếm, đa số vào đây chưa kịp phản ứng đã bị thu hồn, nói gì đến chạy.

Nhưng Xích Tinh Đại Tiên thì khác, trước khi vào ông đã thấy Khương Tử Nha mất hồn nên hiểu rõ sức mạnh này không hề đơn giản.

Khi cảm nhận được luồng lực lượng quỷ dị đó, ông biết mình không phải đối thủ nên mới quyết đoán bỏ chạy. "Hừ, chạy thì cứ chạy, dù sao hồn phách Khương Tử Nha cũng đang ở trong tay ta, ta xem ngươi làm được gì!" Diêu Tân cười lạnh nhìn bóng dáng Xích Tinh Đại Tiên xa dần, rồi thân ảnh hắn từ từ biến mất vào bóng tối của trận pháp.

Phía bên kia, Xích Tinh Đại Tiên sau khi thoát khỏi Lạc Hồn Trận đã trở về doanh trại quân Tây Kỳ.

Đám người Dương Tiễn đang lo lắng chờ đợi, thấy Xích Tinh Đại Tiên trở về trong dáng vẻ chật vật liền vô cùng kinh ngạc. "Xích Tinh sư thúc, rốt cuộc là có chuyện gì?" Dương Tiễn hỏi trước tiên.

Hắn chưa vào trận nên rất tò mò bên trong có sức mạnh gì mà khiến Thập Nhị Kim Tiên cũng phải lâm vào thảm cảnh này. "Khụ khụ, ta đã tưởng mình đủ cẩn thận nhưng vẫn đánh giá thấp sức mạnh Lạc Hồn Trận, thực sự quá quỷ dị." Xích Tinh Đại Tiên ho một tiếng, ánh mắt lộ vẻ hãi hùng nói.

Ông cảm nhận luồng khí lạnh trong cơ thể đang tan dần, nhưng nó đã gây tổn hại cho cả nhục thân và hồn phách.

Chỉ ở trong đó một lát mà ông đã thấy thân thể và linh hồn không còn nhịp nhàng.

Điều này càng minh chứng cho sự cường đại của Lạc Hồn Trận. "Sư thúc, Lạc Hồn Trận thật sự mạnh đến thế sao?" Hoàng Thiên Hóa không ngờ Xích Tinh Tử lại đánh giá cao trận này như vậy, vốn hắn không tin nhưng nhìn bộ dạng của sư thúc thì không thể không tin. "Ai, cứ thế này thì việc cứu hồn phách Khương Tử Nha sẽ rất khó khăn, một chút sơ sẩy là ngay cả ta cũng gặp bất trắc trong đó." Đạo Hạnh Thiên Tôn thở dài, ông biết bản lĩnh của Xích Tinh Tử, đến sư huynh còn phải tháo chạy thì nói gì đến ông. "Hiện tại mọi chuyện đều không ổn, nhưng các ngươi đừng khinh cử vọng động, để ta đi nghĩ cách." Xích Tinh Đại Tiên đã lấy lại bình tĩnh, biết chuyện này không thể trì hoãn thêm.

Xích Tinh Đại Tiên nhìn Lạc Hồn Trận với vẻ kiêng dè, trận pháp trông có vẻ yên tĩnh nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm khôn lường, suýt chút nữa ông đã táng mạng trong đó.

Vì vậy bây giờ phải thận trọng hơn mới mong phá được trận. "Gần đây phải cẩn thận, ta đi tìm sư phụ cầu cứu đây." Xích Tinh Đại Tiên nói với mọi người. "Tìm sư phụ?

Phải rồi, Lạc Hồn Trận này e rằng chỉ có sư phụ mới phá được." Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc đầu hơi kinh ngạc vì một trận pháp mà phải phiền đến sư tôn, nhưng nghĩ lại chỉ có người có đại thần thông như sư tôn mới có cách hóa giải. "Nếu đã vậy, huynh cứ đi đi, thời gian này đệ sẽ cẩn thận, không để Diêu Tân Thiên Quân đắc thế." Đạo Hạnh Thiên Tôn trịnh trọng nói.

Theo mô tả của Xích Tinh Tử về sức mạnh quỷ dị trong trận, ông cũng tìm cách để tránh chuyện của Khương Tử Nha lặp lại.

Nhưng cách đó chỉ dùng được ngoài trận, vào trong là vô dụng, nên Xích Tinh Tử phải đi thỉnh giáo sư tôn.

Đám người Dương Tiễn nghe tin đi tìm sư tổ thì vô cùng kinh

ngạc.

Là đệ tử đời thứ ba của Ngọc Hư Cung, họ sao không biết sư tôn có nghĩa là gì.

Đó chính là chủ nhân Ngọc Hư Cung, một trong Tam Thanh – Nguyên Thủy Thiên Tôn! "Nếu đã vậy, bần đạo đi đây." Nói xong, Xích Tinh Đại Tiên hóa thành trường hồng bay về phía Ngọc Hư Cung.

Ông ông ông, Xích Tinh Đại Tiên đang bay trên không trung thì bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng chuông thanh thúy.

Nghe tiếng chuông quen thuộc, ông biết mình đã về tới Ngọc Hư Cung. "Đệ tử Xích Tinh, bái kiến sư tôn." Trong Ngọc Hư Cung, có một lão giả đang chờ đợi.

Xích Tinh Đại Tiên cung kính hành lễ rồi mới lên tiếng. "Xích Tinh Tử, hôm nay tìm ta có chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy là một lão giả, nhưng nhìn diện mạo có thể thấy đây là một vị siêu cấp đại năng không thể dùng tuổi tác để phán đoán mạnh yếu. "Sư tôn, chuyện là thế này, đệ tử tuân mệnh sư tôn xuống hỗ trợ Tây Kỳ Võ Vương Cơ Phát thảo phạt Trụ Vương, nhưng đối thủ là Văn Thái Sư cư nhiên mời Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân tới.

Thập Thiên Quân ai nấy đều biết bố trí một môn lệ hại trận pháp, hiện đệ tử bị Lạc Hồn Trận của Diêu Tân chặn lại, ngay cả tiểu sư đệ Khương Tử Nha cũng bị thu mất hồn phách." Xích Tinh Đại Tiên không dám giấu giếm, đem mọi chuyện kể lại rành mạch.

Ông biết sư tôn cái gì cũng biết, chẳng qua muốn xem mình báo cáo thế nào mà thôi.

Nghe xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu: "Nếu đã vậy, ngươi hãy sang tìm sư huynh của ta, huynh ấy chắc chắn có cách phá Lạc

Hồn Trận." Xích Tinh Đại Tiên kinh hãi, không ngờ Lạc Hồn Trận của Diêu Tân lại mạnh đến mức sư phụ cũng bảo mình đi tìm đại sư huynh.

Đại sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai?

Tự nhiên là Đạo Đức Thiên Tôn, một trong Tam Thanh.

Chương 883

Vì hồn phách Khương Tử Nha đang nằm trong tay Diêu Tân nên Xích Tinh Tử không dám chậm trễ, lập tức đi tìm người.

Khi ông đến đạo trường của Đạo Đức Thiên Tôn, vị này đã nhận được tin của Nguyên Thủy nên không chút do dự, giao ngay pháp bảo Thái Cực Đồ cho Xích Tinh Tử.

Thái Cực Đồ không phải vật tầm thường, uy lực cực lớn, là một trong những Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất, thế gian hiếm có vật gì sánh bằng. "Đi đi!" Sau khi giao pháp bảo phá trận, Đạo Đức Thiên Tôn hạ lệnh tiễn khách.

Xích Tinh Tử biết phải tranh phân đoạt giây để đoạt lại hồn phách, liền mang Thái Cực Đồ rời đi.

Có Thái Cực Đồ trong tay, ông không cần bay lâu như trước.

Xích Tinh Tử trực tiếp mở đồ ra, tức thì Thái Cực Đồ hóa thành đạo kim quang, hình thành một cây cầu đá khổng lồ, ông đứng trên đó.

Ông ông ông!

Cầu đá như thể bỏ qua mọi không gian, đưa Xích Tinh Tử xuất hiện ngay ngoài Lạc Hồn Trận.

Chưa dừng lại, ông chỉ huy Thái Cực Đồ tiến thẳng vào trong.

Thái Cực Đồ tỏa ra kim quang chói mắt, xua tan mọi âm khí bao phủ Lạc Hồn Trận.

Những sức mạnh quỷ dị từng làm khó Xích Tinh Tử nay trước mặt Thái Cực Đồ đều tan thành mây khói, không gây được chút ảnh hưởng nào.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên làm kinh động trận chủ Diêu Tân Thiên Quân. "Kẻ nào dám tới Lạc Hồn Trận của ta làm càn!" Diêu Tân vội vàng lao ra, nhưng vừa quát lên một tiếng đã thấy kim quang vây quanh và đại kiều đang lao tới.

Hắn không kịp né tránh, tế đàn trước mặt bị đánh đổ, Lạc Hồn Châu trong ống tay áo cũng bay ra ngoài. "Vật này đây!

Thu!" Xích Tinh Đại Tiên đã sớm để mắt tới viên châu chứa hồn phách Khương Tử Nha, lập tức dùng pháp thuật chộp lấy.

Cầm được Lạc Hồn Châu, ông mới mỉm cười, mục tiêu quan trọng nhất đã hoàn thành. "Khốn khiếp, Xích Tinh Đại Tiên, ngươi dám quay lại, tưởng có thêm pháp bảo là thắng được ta sao?

Thật si tâm vọng tưởng!" Thấy Xích Tinh Tử đoạt hồn phách, Diêu Tân vô cùng phẫn nộ.

Hắn không nói hai lời, bốc một nắm hắc sa ném về phía đối thủ.

Nắm hắc sa này là vũ khí Diêu Tân dày công chuẩn bị, đánh trúng thân thể có thể phá hủy cả nhục thân lẫn hồn phách!

Nói về Xích Tinh Đại Tiên, sau khi cầu viện Đạo Đức Thiên Tôn mượn được Thái Cực Đồ, nhờ sức mạnh của nó mà ông có thể di chuyển tức thời từ Đâu Suất Cung tới Lạc Hồn Trận tại Tuyệt Long Lĩnh, kim kiều xông thẳng vào trận.

Sức mạnh quỷ dị từng khiến ông bó tay nay bị Thái Cực Đồ xua tan sạch sẽ.

Cảnh tượng này làm Xích Tinh Tử đại hỷ, uy lực của Thái Cực Đồ hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ông.

Ông cũng có pháp bảo Tiên Thiên, nhưng so với Thái Cực Đồ thì kém xa, quả nhiên bảo bối của Thiên Tôn vô cùng cường đại.

Tu đạo giả có được một món Tiên Thiên đã là cơ duyên lớn, nhưng so với Thiên Tôn thì chẳng thấm vào đâu.

Nhờ Thái Cực Đồ, Xích Tinh Tử đoạt được Lạc Hồn Châu từ tay Diêu Tân.

Giờ chỉ cần mang về nhập hồn cho Khương Tử Nha là xong.

Nhưng Diêu Tân Thiên Quân sao có thể không giận khi trận pháp của mình bị xâm nhập dễ dàng như vậy?

Hắn ném hắc sa về phía Xích Tinh Tử, luồng hắc sa mang sức mạnh tàn phá nhục thân và hồn phách.

Nếu là trước kia, đòn này sẽ khiến Xích Tinh Tử luống cuống, nhưng nay ông đã có Thái Cực Đồ chống lưng nên thực lực đã tăng vọt. "Hắc hắc, Diêu Tân Thiên Quân, giờ ta có Thái Cực Đồ, phá Lạc Hồn Trận của ngươi dễ như trở bàn tay, ngươi không còn đe dọa được ai nữa!" Xích Tinh Tử cười khẩy.

Lần này vào trận, ngoài đoạt hồn, ông còn muốn phá luôn trận pháp này vì nó ảnh hưởng quá lớn đến quân Tây Kỳ.

Ông muốn nhanh chóng hoàn thành mệnh lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn để tích lũy công đức. "Đi!" Xích Tinh Tử điều khiển Thái Cực Đồ tấn công.

Thực tế Thái Cực Đồ là linh bảo có linh tính, nó tự động hóa giải đòn hắc sa của Diêu Tân, biến chúng thành đống cát bụi tầm thường.

Sau khi xóa bỏ hắc sa, mục tiêu của Thái Cực Đồ chỉ còn lại Diêu Tân.

Hắn thấy đòn mạnh nhất bị khắc chế thì biết không ổn, định bỏ chạy. "Không xong, phải chạy mau, ở lại đây sẽ gặp họa!" Diêu Tân toan thoát khỏi phạm vi bao phủ của Thái Cực Đồ.

Nhưng đã muộn.

Thái Cực Đồ dù không phải do Đạo Đức Thiên Tôn đích thân thi triển nhưng uy lực vẫn cực lớn.

Kim kiều vươn dài xuyên qua thời không, đuổi kịp Diêu Tân.

Trên cầu xuất hiện các linh thú như Tê Ngưu, Kỳ Lân lao vào tấn công hắn.

Diêu Tân dùng thần thông chống trả nhưng những linh thú này là do thần thông của Thái Cực Đồ hóa thành, đâu dễ bị giết?

Chúng húc vào nhục thân Diêu Tân, nghiền nát thân thể hắn.

Một đạo bạch quang từ người Diêu Tân bay ra, nhập vào Phong Thần Bảng.

Diêu Tân Thiên Quân tử trận!

Lạc Hồn Trận cũng dần tan biến.

Chương 884

Vậy là một trong Thập Thiên Quân đã vong mạng, Lạc Hồn Trận bị phá.

Xích Tinh Tử thở phào, lập tức mang Lạc Hồn Châu về doanh trại. "Mau, lấy hồn phách Khương Tử Nha trong châu này ra đưa về nhục thân!" Vừa về tới trướng, ông đã giục giã.

Mọi người hợp lực giải phóng hồn phách, đưa tam hồn lục phách của Khương Tử Nha trở lại cơ thể.

Tại doanh trại Tây Kỳ, dưới sự trợ giúp của mọi người, hồn phách Khương Tử Nha đã nhập thể thành công.

Cuối cùng, trong sự chờ đợi lo âu, Khương Tử Nha từ từ tỉnh lại. "Ta... ta cảm thấy mình bị Lạc Hồn Trận của Diêu Tân câu mất hồn..." Khương Tử Nha mới tỉnh nên thần trí chưa rõ, chỉ nhớ đến đoạn bị câu hồn. "Tốt quá rồi, Tử Nha cuối cùng cũng tỉnh." Xích Tinh Đại Tiên vui mừng nói.

Sau đó mọi người kể lại diễn biến cho Khương Tử Nha, ông mới biết Xích Tinh Tử phải mượn Thái Cực Đồ mới giết được Diêu Tân cứu mình về. "Đa tạ Xích Tinh sư huynh." Khương Tử Nha thoát được kiếp này quả là nhờ công lớn của sư huynh. "Không có gì, lúc đầu ta cũng bị dọa cho khiếp vía, phải chạy về cầu cứu sư tôn, sư phụ bảo ta sang mượn Thái Cực Đồ của Đạo Đức sư thúc mới êm xuôi đấy." Xích Tinh Tử cười, lật tay hiện ra một cuộn trục, chính là Thái Cực Đồ đã thu lại.

Nhìn nó bình thường không có gì đặc sắc, nhưng những người chứng kiến đều hiểu nó đã phá tan Lạc Hồn Trận và giết chết Diêu Tân như thế nào. "Hóa ra là vậy, phải cảm tạ sư tôn và Đạo Đức sư

thúc rồi." Đang nói, bỗng Thái Cực Đồ trên tay Xích Tinh Tử hóa thành bạch quang bay vút lên trời. "Chuyện gì vậy, Thái Cực Đồ bay đi rồi?" Mọi người kinh ngạc, Xích Tinh Tử lại gật đầu: "Đừng hoảng, Đạo Đức sư thúc cho mượn để cứu Tử Nha, giờ việc đã thành, nó tự quay về bên chủ nhân thôi." Nghe giải thích, mọi người mới vỡ lẽ.

Đúng là chỉ có tồn tại cường đại như Đạo Đức Thiên Tôn mới có bản lĩnh thu hồi pháp bảo từ xa như vậy. "Được rồi, tuy hồn phách đã về nhưng nhục thân vẫn còn suy yếu, hãy để Tử Nha tịnh dưỡng điều chỉnh trạng thái đi." Đạo Hạnh Thiên Tôn đề nghị.

Khương Tử Nha sau đó dành thời gian an tâm dưỡng thương.

Thời gian trôi qua, sự suy yếu do Lạc Hồn Trận gây ra đã biến mất, Khương Tử Nha đã tinh anh trở lại. "Được rồi, hôm nay ta triệu tập mọi người để bàn cách phá trận pháp thứ chín trong Thập Tuyệt Trận." Vừa khỏi hẳn, Khương Tử Nha đã nôn nóng bàn việc quân. "Chỉ còn lại hai trận pháp, phá xong là có thể tấn công đại quân của Văn Thái Sư, thật là tin mừng." Hoàng Thiên Hóa cười nói. "Đừng quá nôn nóng, Lạc Hồn Trận trước đó khó đối phó thế nào ai cũng rõ, chúng ta chưa biết trận thứ chín có thần thông gì, sơ sẩy là gặp rắc rối lớn ngay!" Hồng Cẩm lên tiếng.

Hắn cùng Long Cát Công Chúa cứu Thổ Hành Tôn xong đã gia nhập quân Tây Kỳ. "Hồng Cẩm nói đúng, Lạc Hồn Trận quá mạnh, nếu không mượn được Thái Cực Đồ thì không phá dễ thế đâu." Xích Tinh Tử gật đầu, giờ không còn Thái Cực Đồ, phá hai trận cuối phải dựa vào thực lực thật sự. "Ta tuy chưa rõ trận này lợi hại ra sao, nhưng mọi người đừng quá bi quan, hai trận cuối tuy nguy hiểm nhưng uy hiếp có lẽ không bằng Lạc Hồn Trận.

Ai muốn chủ động phá trận này?" Khương Tử Nha hỏi.

Mọi người thấy cũng phải, loại trận pháp quỷ dị đánh vào hồn phách như Lạc Hồn Trận chắc chỉ là thiểu số.

Nay Diêu Tân đã chết, trận pháp sau chắc không quỷ dị như thế nữa, nên ai nấy đều tự tin. "Nếu đã vậy, để bần đạo phá trận này cho!" Một người đứng ra.

Đó là Tào Bảo ở Nhị Tiên Lĩnh.

Nhị Tiên Lĩnh có hai vị tiên cư ngụ, một là Tiêu Thăng có Lạc Bảo Kim Tiền, người còn lại chính là Tào Bảo.

Hắn chủ động xin đi phá trận. "Được, nếu Tào Bảo đã có lòng, vậy hãy đi đi!" Khương Tử Nha đồng ý. "Tào Bảo tuân mệnh!" Hắn hóa thành hồng quang tiến vào trận thứ chín. "Kẻ nào dám vào Hồng Thủy Trận của ta làm càn?

Chán sống rồi sao?" Vừa vào trận, đối thủ đã xuất hiện.

Đó chính là trận chủ Hồng Thủy Trận – Vương Biến Thiên Quân!

Khi Tào Bảo tiến vào trận pháp thứ chín, hắn đối mặt với Vương Biến. "Ha ha, để xem đứa nào tìm chết!" Vương Biến cười lớn hiện thân.

Tào Bảo quan sát đối thủ và trận pháp để tìm kẽ hở.

Địa hình ở đây khá bình thường, không quỷ dị như mấy trận trước, nhìn qua chỉ là một bình nguyên rộng lớn, phía trước có một gò đất nhỏ.

Trên gò đất có một bát quái đài, Vương Biến đứng sau đó.

Tào Bảo chú ý thấy trên đài có ba cái hồ lô hình dạng, màu sắc khác nhau, không rõ bên trong chứa gì nhưng linh cảm mách bảo đó chính là mấu chốt của Hồng Thủy Trận.

Phá được ba hồ lô đó là phá được trận.

Nhưng làm sao tiếp cận được cái đài đó là vấn đề lớn. "Hừ, bần đạo là tán tiên Tào Bảo ở Nhị Tiên Lĩnh, hôm nay tới phá Hồng Thủy Trận của ngươi!" Hắn lạnh lùng nói rồi lấy pháp bảo Khốn Long Tác ra.

Đây là một sợi dây thừng không tầm thường, một khi bị trói thì tu đạo giả khó mà thoát được. "Ha ha, ta tưởng là ai, hóa ra chỉ là một tên tán tiên nhỏ bé.

Ngươi tưởng bằng đó mà thắng được ta sao?

Chương 885

Đừng nằm mơ, Hồng Thủy Trận không dễ phá đâu, coi chừng mất mạng đấy!" Vương Biến cười nhạo.

Tào Bảo biến sắc, trừng mắt nhìn: "Vậy để xem thần thông ai hơn!" Hắn thúc động Khốn Long Tác bay về phía Vương Biến.

Nếu trói được hắn, trận pháp tự khắc tan.

Sợi dây như độc xà lao tới, quấn chặt lấy Vương Biến. "Thành công rồi!

Chỉ cần Khốn Long Tác bắt được hắn là xong!" Tào Bảo mừng rỡ nhưng cũng hơi bất ngờ vì thành công quá dễ dàng.

Hắn định ra tay giết đối thủ ngay để phá trận.

Phương pháp giết trận chủ tuy thô bạo nhưng hiệu quả.

Khốn Long Tác trói người rất chặt nhưng để giết đối thủ mạnh đang phản kháng thì Tào Bảo phải đích thân ra tay.

Nhưng khi hắn định kéo Vương Biến lại gần thì chuyện lạ xảy ra. "Ha ha, ta tưởng ngươi có bản lĩnh gì, hóa ra chỉ có thế này thôi à?

Thật thất vọng!" Vương Biến bị trói mà không hề sợ hãi, trái lại còn cười lớn. "Hừ, để xem lúc chết ngươi có cười được nữa không!" Tào Bảo tăng thêm pháp lực để kéo hắn đi. "Thế sao?

Ngươi tưởng cái dây này trói được ta?

Trong trận của ta, thực lực của ta không như ngươi tưởng đâu!" Nói đoạn, người Vương Biến dần trở nên trong suốt rồi biến thành một vũng nước hình người, thoát khỏi sự ràng buộc của Khốn Long Tác!

Sợi dây bay ngược về tay Tào Bảo. "Khốn khiếp, sao có thể như vậy?

Rõ ràng đã bị trói, sao vẫn dùng được thần thông?" Tào Bảo kinh ngạc.

Khốn Long Tác một khi trói trúng sẽ hạn chế mọi hành động kể cả pháp thuật, vậy mà Vương Biến vẫn hóa nước thoát được. "Ha ha, có gì mà khó hiểu?

Đơn giản là pháp bảo của ngươi vô dụng thôi!" Trong Hồng Thủy Trận, Tào Bảo vốn định dùng Khốn Long Tác để giải quyết Vương Biến nhưng không ngờ đối thủ lại hóa nước thoát đi dễ dàng.

Tình huống này khiến Tào Bảo không kịp trở tay. "Hắc hắc, ta cứ tưởng bản lĩnh ngươi mạnh lắm, hóa ra cũng chỉ thường thôi.

Hôm nay cho ngươi nếm mùi lợi hại của Hồng Thủy Trận!" Vương Biến cười lạnh, hắn nhận thấy Tào Bảo không quá mạnh nên không cần để tâm.

Thân thể hắn biến từ nước trở lại nhục thân, rồi cầm lấy một cái hồ lô trên đài.

Đó là cái hồ lô nhỏ nhất, màu xanh lam tinh xảo.

Nhưng đừng khinh thường, nó là một trong những thần thông mạnh nhất của trận này.

Vương Biến mở nắp hồ lô.

Một dòng nước trong suốt chảy ra, trông có vẻ bình thường nhưng Tào Bảo cảm thấy vô cùng nguy hiểm. "Dòng nước đó là gì mà khiến mình thấy bất an thế này?" Vương Biến thi triển pháp quyết, dòng nước như có sinh mệnh lao về phía Tào Bảo.

Hắn co đồng tử lại, không kịp nghĩ ngợi tại sao đối thủ thoát được

Khốn Long Tác, lập tức né sang một bên.

Chưa rõ lai lịch dòng nước, hắn không dám đối đầu trực diện nên chọn cách né tránh để giảm rủi ro.

Chân hắn đạp lên nền đất phát ra tiếng xào xạc.

Toàn bộ bình nguyên này cấu thành từ cát chứ không có thực vật.

Lúc đầu Tào Bảo cũng ngạc nhiên vì Hồng Thủy Trận mà lại không có nước, trừ dòng nước từ hồ lô của Vương Biến.

Lúc này, hắn chợt ngộ ra điều gì đó. "Chẳng lẽ nước trong trận này liên quan đến ba cái hồ lô kia?

Cái nhỏ màu xanh phóng ra một dòng nước, vậy mấy cái kia chứa gì?" Hắn vừa nghĩ vừa quan sát dòng nước đang tấn công mình.

Khi hắn quay lại nhìn thì thấy một cảnh tượng kỳ lạ: Dòng nước sau khi đánh hụt đã chui tọt xuống cát mất dạng, y như nước thấm vào đất.

Tào Bảo không tin nó đơn giản như vậy.

Đang lúc đề phòng, dưới chân hắn vang lên tiếng động. "Xào xạc!" Hắn phản ứng ngay định rời đi nhưng đã muộn.

Một dòng nước sắc lẹm như lưỡi đao từ dưới cát vọt lên, chém rách bắp chân hắn.

Chỉ trong nháy mắt, dòng nước lại lặn xuống cát, nhưng vết thương trên chân hắn là thật.

Tào Bảo bàng hoàng, nếu không có vết thương thì hắn đã tưởng đó là ảo giác.

Hắn nhận ra mình đang đối mặt với dòng nước vô hình vô sắc.

Khốn Long Tác hoàn toàn vô dụng với nó.

Dòng nước đó có thể hóa thành lợi nhận tấn công rồi lại ẩn mình dưới cát chờ thời cơ.

Chương 886

Trong khi đó, Tào Bảo di chuyển trên cát không có ưu thế, trở thành bia ngắm cho đối thủ.

Hắn vô cùng khó chịu, chưa tìm ra cách đối phó. "Xào xạc!" Tiếng động lại vang lên dưới chân.

Lần này hắn đã chuẩn bị, né sang bên cạnh trước khi lưỡi đao nước vọt lên.

Đòn tấn công hụt, nhưng dòng nước không bỏ cuộc, nó tiếp tục di chuyển tốc độ cao dưới cát hướng về chỗ hắn.

Ở dưới cát, nó không gặp chút trở ngại nào, di chuyển cực nhanh khiến người ta khó lòng bắt kịp. "Khốn khiếp, chẳng lẽ cứ phải bị động né tránh thế này sao?" Tào Bảo vô cùng căng thẳng!

Lúc này ở trong Hồng Thủy trận, Tào Bảo vô cùng căng thẳng.

Bởi vì trước đó hắn đã chủ động xin đi phá giải Hồng Thủy trận này, nhưng hiện tại chẳng những không phá được trận mà ngay cả các đòn tấn công cũng vô dụng, ngược lại còn bị đối phương truy sát.

Không chỉ vậy, đòn tấn công của đối phương vô cùng quỷ dị và khó lường, khiến Tào Bảo nhất thời không tìm được cách đối kháng, rơi vào thế bị động, khó lòng xoay xở.

Tình hình của Tào Bảo hiện tại, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng đủ khiến hắn mất mạng!

“Nhất định phải có cách, không có trận pháp nào là không thể giải, chỉ cần tìm ra điểm yếu của gã này thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết!” Tào Bảo không ngừng di chuyển trên bãi cát trong Hồng Thủy trận để né tránh dòng thủy lưu tấn công, nhưng tình trạng này không

thể duy trì mãi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ kiệt sức.

Đúng lúc đó, Tào Bảo dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, gương mặt lộ ra nụ cười: "Được, dùng cách này thử xem!" ...

"Hử?

Gã này định làm gì?

Chẳng lẽ nhanh như vậy đã không chống đỡ nổi trong Hồng Thủy trận của ta rồi sao?" Vương Biến Thiên Quân đứng trên sườn núi nhỏ, luôn quan sát Tào Bảo.

Trong mắt Vương Biến Thiên Quân, hiện tại lão đã nắm chắc phần thắng, bất luận Tào Bảo giãy dụa thế nào cũng không thể thay đổi được vận mệnh.

Về điểm này, Vương Biến Thiên Quân vô cùng tự tin.

Ngay khi lão đang suy đoán hành động của Tào Bảo, thì hắn đột nhiên có động thái khác hẳn lúc trước.

Chỉ thấy Tào Bảo không những từ bỏ chạy trốn mà còn lao thẳng về phía Vương Biến Thiên Quân.

Thấy cảnh này, Vương Biến Thiên Quân mới hiểu ra ý đồ của đối phương.

"Hóa ra là vậy, gã này muốn ra tay với ta.

Chỉ cần đánh bại ta thì cả Hồng Thủy trận sẽ bị phá giải, nguy cơ tự khắc biến mất.

Nghĩ cũng hay đấy." Vương Biến Thiên Quân lão mưu thâm kế, đoán được ý nghĩ của Tào Bảo, lập tức cười lạnh.

Hiện tại mọi hành động của Tào Bảo đều đã bị nhìn thấu!

Hồng Thủy trận là một trận pháp, tự nhiên cần một trận chủ điều

khiển.

Một trận chủ lợi hại thường có thể phát huy hoàn chỉnh uy lực của trận pháp.

Cũng nhờ có trận chủ tồn tại, trận pháp mới có thể vận hành bình thường; một khi trận chủ tử vong, trận pháp mất đi người điều khiển, uy lực sẽ giảm sút.

Hiện tại Tào Bảo định làm vậy, chỉ cần giải quyết được trận chủ là Vương Biến Thiên Quân thì nguy cơ trước mắt sẽ tự tan biến.

"Khốn kiếp, nhất định phải xông đến trước mặt hắn!" Tào Bảo thi triển độn thuật di chuyển về phía Vương Biến Thiên Quân.

Do không gian trận pháp không lớn, khoảng cách giữa hai người vốn không xa, giờ đây hắn đã áp sát.

"Ha ha, tiêu đời ngươi rồi!" Tào Bảo nhìn bóng dáng Vương Biến Thiên Quân đang tới gần, lấy ra một pháp bảo khác.

Pháp bảo này có hình dạng một hồ lô, lấp lánh ánh vàng, rõ ràng cũng không phải bảo bối tầm thường.

Chỉ thấy Tào Bảo đưa pháp bảo hồ lô trong tay lên thổi về phía Vương Biến Thiên Quân, tức thì từ trong hồ lô tuôn ra từng luồng hỏa diễm.

Cổ ngữ có câu thủy hỏa bất dung, Tào Bảo muốn dùng pháp bảo chứa lửa này để đối phó với Vương Biến Thiên Quân và Hồng Thủy trận vốn biến hóa từ nước.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ngọn lửa rực cháy lao đến, Vương Biến Thiên Quân cũng cảm

nhận được nhiệt độ trong không khí tăng cao.

Trong tình huống này, lão bắt buộc phải ứng phó, nếu không, dù có biến thành dòng nước cũng khó lòng thoát khỏi ngọn lửa nhiệt độ cao này!

"Hừ hừ, Tào Bảo tưởng rằng dựa vào chút lửa này là có thể đánh bại ta sao?

Nếu thật vậy thì ngươi quá xem thường ta rồi!" Vương Biến Thiên Quân nhìn ngọn lửa đang lao tới, hoàn toàn không có chút khẩn trương nào khi nguy hiểm cận kề, trái lại còn tỏ ra điềm tĩnh, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu.

"Bớt nói nhảm đi, ta muốn xem ngươi chống đỡ ngọn lửa ta phóng ra ở cự ly gần thế nào!" Lúc này Tào Bảo đã xông đến nơi cách Vương Biến Thiên Quân không xa, ở khoảng cách này, bất kỳ cuộc tấn công nào cũng khó mà trượt được.

Nhưng ngay khi Tào Bảo tưởng rằng ngọn lửa sẽ đánh trúng đối phương, thì bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy từ bãi cát trước mặt ngọn lửa vọt lên một dòng nước, lao thẳng vào đám lửa.

Thấy cảnh này, Tào Bảo lúc đầu hơi ngẩn ra, sau đó cười lớn: "Ha ha, Vương Biến Thiên Quân hết cách rồi sao?

Nên mới làm vậy?

Phải biết rằng lửa trong hồ lô của ta nhiệt độ cực cao, chỉ bằng một dòng nước nhỏ nhoi kia sẽ dễ dàng bị bốc hơi thôi!

Mất đi dòng nước đó, để xem ngươi còn bản sự gì đấu với ta!" Vừa nói, Tào Bảo vừa thúc giục pháp lực mạnh hơn vào hồ lô, khiến uy lực ngọn lửa phun ra càng thêm mạnh mẽ.

Chương 887

Trong mắt Tào Bảo, mọi chuyện đã kết thúc, đối thủ Vương Biến Thiên Quân dù có ở trong Hồng Thủy trận cũng khó lòng là đối thủ của hắn!

Thế nhưng, khi Tào Bảo tưởng rằng đại cục đã định, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Chỉ thấy dòng nước vốn dĩ phải bị bốc hơi dưới nhiệt độ cao của hồ lô hỏa diễm, lại như một lưỡi kiếm sắc bén cắt đôi ngọn lửa, lao thẳng về phía hắn!

Vút!

Vút!

Vút!

Chỉ trong nháy mắt, dòng nước xuyên qua ngọn lửa, lướt qua người Tào Bảo!

"A!

Tay của ta!" Cánh tay phải cầm pháp bảo hồ lô của Tào Bảo dưới sự tấn công đột ngột của dòng nước đã bị chém đứt lìa.

Cánh tay đứt rời rơi xuống bên cạnh, pháp bảo hồ lô cũng lăn sang một bên.

Chỗ vai mất đi cánh tay phải tức thì máu chảy đầm đìa, Tào Bảo phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Hiển nhiên việc mất đi một cánh tay đối với bất kỳ ai cũng vô cùng thống khổ, ngay cả với người tu đạo như hắn.

"Chuyện này là sao?

Tại sao dòng nước đó không hề sợ ngọn lửa của ta!" Trong lòng Tào Bảo đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi tột cùng.

Đối mặt với đối thủ vượt xa dự liệu, hắn bắt đầu hoảng loạn.

Tào Bảo phản ứng rất nhanh, ngay sau khi bị đoạn chi liền lập tức dùng tay trái nhặt lấy pháp bảo hồ lô.

Nhưng khi vừa nhặt được hồ lô, từ dưới cát lại lao ra dòng nước nguy hiểm kia.

"Đón đỡ đây!" Tào Bảo vỗ mạnh một chưởng vào thân hồ lô, tức thì pháp bảo lại phun ra ngọn lửa nhiệt độ cực cao nhắm thẳng vào dòng nước!

Lúc này trong Hồng Thủy trận, Vương Biến Thiên Quân để đánh bại một trong Thập Nhị Kim Tiên là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, đã cố ý lợi dụng thi thể của Tào Bảo đã chết để làm mồi nhử tấn công.

Khi sự chú ý của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bị thu hút bởi thi thể của Tào Bảo trước mặt, Vương Biến Thiên Quân lập tức điều khiển dòng thủy lưu trong suốt phát động tấn công.

Nhưng với tư cách là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lẽ nào lại mắc mưu kế như vậy?

Đã có tâm phá giải Hồng Thủy trận, tự nhiên lão giữ tinh thần cảnh giác cao độ, không phải người thường có thể so bì.

Khi Vương Biến Thiên Quân lợi dụng thi thể Tào Bảo định che giấu mục đích, kế hoạch đã bị Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nhìn thấu.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tay cầm pháp bảo Mạc Tà Bảo Kiếm, xoay người chém một kiếm về phía dòng thần thủy trong suốt đang lao tới.

“Kẻ này cư nhiên tiên đoán trước được đòn tấn công của ta sao?

Chuyện như vậy làm sao có thể?” Lúc đầu Vương Biến Thiên Quân thấy phản ứng của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thì giật mình kinh hãi, hoàn toàn không ngờ tới cảnh tượng này.

Càng khiến lão kinh ngạc hơn là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân dường như đã sớm nhận ra mọi hành động của lão, nếu không sẽ không thể phát hiện đòn đánh lén chuẩn xác như vậy.

“Dù có nhận ra... thì đã sao!

Ta muốn xem ngươi có bản sự gì!” Vương Biến Thiên Quân lúc đầu quả thực bị dọa, nhưng lập tức khôi phục trấn định.

Lý do rất đơn giản, lão có sự tự tin của mình.

Dòng nước lão điều khiển trong Hồng Thủy trận nhìn như nước thường, nhưng thực tế có công kích lực và tính linh hoạt cực cao, người bình thường không cách nào ngăn cản.

“Vút!

Vút!

Vút!” Quả nhiên, khi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phát hiện phía sau có dòng nước và tiến hành phản kích, bất ngờ lại xảy ra.

Chỉ thấy dòng nước đó men theo lưỡi kiếm Mạc Tà Bảo Kiếm bị cắt làm đôi.

Nếu ở tình huống khác, đòn đánh lén coi như thất bại.

Nhưng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không hề lộ ra nụ cười, bởi lão thấy khi dòng nước chạm vào lưỡi kiếm sắc bén của Mạc Tà, nó không hề bị phá hủy mà tự tách đôi rồi tiếp tục lao về phía lão.

Như vậy, đòn tấn công của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân chẳng những không phá hủy được dòng nước, mà dòng nước còn né được

sự ngăn cản, tốc độ không hề giảm lao thẳng tới.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nheo mắt, lão đã có cách ứng phó, chỉ thấy lão lại lấy ra một món pháp bảo khác!

"Ha ha, đến nước này Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân còn món pháp bảo nào có thể ngăn được đòn tấn công của ta?

Đừng nằm mơ nữa!" Vương Biến Thiên Quân đương nhiên thấy được hành động của Thanh Hư, cũng biết đối phương lấy ra pháp bảo mới để phòng thủ.

Nhưng Vương Biến Thiên Quân khinh thường ra mặt, vì ở khoảng cách này, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân có chạy cũng không kịp, muốn dùng pháp bảo phản kích đúng là si tâm vọng tưởng.

Thế nhưng, ngay khi Vương Biến Thiên Quân vừa nghĩ vậy, một cảnh tượng bất ngờ lại hiện ra.

"Xẹt!

Xẹt!" Chỉ thấy trước mặt Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đột nhiên xuất hiện một luồng tia lửa điện chói mắt, ngay sau đó dòng nước đang lao tới liền bị đánh lui!

Đòn tấn công này đóng vai trò then chốt, là một chuyện không thể tin nổi đối với lão.

"Chuyện này sao có thể?

Rõ ràng ở khoảng cách này, đối phương không có lý do gì để né tránh đòn tấn công được chứ?" Khi Vương Biến Thiên Quân còn đang bàng hoàng vì đòn tấn công thất bại, luồng tia lửa điện trước mặt Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cuối cùng cũng tan biến.

Chương 888

Đồng thời, Vương Biến Thiên Quân cũng đã biết vì sao đòn tấn công lại hụt.

Chỉ thấy lúc này Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang cầm một cây trường thương, món pháp bảo vừa lấy ra chính là Phi Điện Thương!

Phi Điện Thương là một pháp bảo cực tốt, có thể mượn sức mạnh lôi điện để tấn công.

Trùng hợp thay, vật chất mà Vương Biến Thiên Quân dùng để tấn công lại là dòng nước, khi nước gặp lôi điện sẽ xảy ra hiện tượng điện phân, vậy nên dòng nước đang lao tới đã bị Phi Điện Thương đánh phân giải, tạo ra một lượng lớn tia lửa điện.

Bằng chứng là dòng nước vừa nãy tách làm đôi để tấn công nay chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại đã bị Phi Điện Thương của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phân giải thành chất khí vô dụng.

"Thế nào hả Vương Biến Thiên Quân, một chiêu ứng phó của ta thấy sao?

Không biết ngươi còn bản sự gì nữa?

Cứ tung ra hết đi, kẻo lát nữa bị ta đánh giết lại không còn cơ hội." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân một tay cầm Mạc Tà Bảo Kiếm, một tay cầm Phi Điện Thương, bình tĩnh nhìn Vương Biến Thiên Quân đang đứng sau bát quái đài đối diện!

"Khốn kiếp, gã này cư nhiên dám coi thường ta?

Lẽ nào thật sự tưởng Kim Tiên là lợi hại lắm sao?

Được, hôm nay để ngươi xem bản sự thực sự của ta!" Vương

Biến Thiên Quân giận dữ nhìn Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, ánh mắt dường như muốn giết chết đối thủ.

Ngay khi dứt lời, nửa dòng nước còn lại lần nữa lao về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Dòng nước này như một con độc xà, chui tọt vào trong bãi cát, tấn công Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân từ dưới lòng đất.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đương nhiên không chịu thua kém, lập tức thi triển thần thức tìm kiếm tung tích dòng nước.

Nhưng khi sử dụng thần thức, lão lại không tìm thấy dấu vết của nó, cũng không thể ngăn chặn đối phương phát động tấn công từ trước!

Đối với chuyện này, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi dòng nước đó ẩn nấp trong thi thể Tào Bảo như nước bình thường nên không bị phát hiện ngay lập tức, giờ đây đối phương có thể thành công né tránh thần thức, chứng tỏ dù đã bị chia đôi nhưng sức mạnh của nó vẫn vô cùng hiệu quả.

"Vút!

Vút!

Vút!" Trong lúc Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang tìm kiếm dòng nước ẩn nấp, thì nó đột ngột vọt lên từ bãi cát bên trái, đánh lén lão!

Lúc này Vương Biến Thiên Quân lại phát động đánh lén, đáng tiếc trước đó đã không thành công, huống chi là bây giờ?

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tuy không biết dòng nước sẽ tấn công từ đâu và khi nào, nhưng với tư cách là một tu đạo giả cảnh giới

Kim Tiên, trực giác chiến đấu của lão không ai bì kịp.

Vì vậy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lập tức nhận ra phương án nhanh nhất, chính là cầm Phi Điện Thương vẽ một vòng tròn xung quanh, sức mạnh lôi điện từ Phi Điện Thương được giải phóng, tạo thành một bình chướng lôi điện vây quanh lão!

"Xẹt!" Đúng lúc này dòng nước lao tới, trực tiếp bị bức tường lôi điện chặn lại.

Không chỉ vậy, khi dòng nước va vào sức mạnh lôi điện, trong tiếng xẹt xẹt vang lên, nó bị phân giải thành khí, không còn tồn tại nữa.

"Hỏng bét!

Không ngờ Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lại mạnh đến thế, có thể dùng đến chiêu này!" Là trận chủ Hồng Thủy trận, Vương Biến Thiên Quân vạn lần không ngờ được khi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bước vào trận lại chỉ dựa vào một pháp bảo mà phá giải thành công dòng nước trong hồ lô thứ nhất.

Phải biết rằng tán tiên Tào Bảo của núi Nhị Tiên vào trận trước lão, ngay cả dòng nước đầu tiên cũng không phá nổi mà bị giết, so sánh hai người, thực lực chênh lệch rõ rệt.

"Vương Biến Thiên Quân, nếu ngươi chỉ có chút bản sự này thì hãy cẩn thận kẻo cái đầu của ngươi bị ta chém xuống đấy!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cầm Phi Điện Thương, lạnh lùng liếc nhìn Vương Biến Thiên Quân nói.

Vương Biến Thiên Quân lúc đầu vì lời nói của Thanh Hư mà giận dữ không thôi, nhưng lập tức phản ứng lại, nhìn đối phương cười lạnh.

"Hắc hắc, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tưởng phá giải được

một lần tấn công của ta là xong chuyện rồi sao?

E rằng ngươi quá xem thường Hồng Thủy trận của ta rồi?

Giờ hãy xem uy lực thực sự của Hồng Thủy trận đây!" Vương Biến Thiên Quân nói xong, liền cầm hai cái hồ lô còn lại, trực tiếp mở ra hướng về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Việc cùng lúc mở hai hồ lô còn lại của Hồng Thủy trận là chuyện rất hiếm thấy với Vương Biến Thiên Quân, nhưng trước mặt Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, lão không hề do dự mà làm vậy.

Sở dĩ như thế, tự nhiên có nguyên do của lão.

Dù Vương Biến Thiên Quân có tức giận vì lời nói của đối phương thế nào, lão cũng phải thừa nhận thực lực của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân rất mạnh, bắt buộc phải dốc toàn lực mới mong đánh bại được.

Chính vì thế, lão mới định dùng sức mạnh của hai hồ lô cùng lúc để giải quyết trong một lần.

Khi Vương Biến Thiên Quân mở hai hồ lô còn lại, lập tức từ bên trong đổ ra hai dòng nước.

Hai dòng nước hòa làm một, tức thì như sóng thần cuộn trào lao về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân!

"Hát!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng cảm giác được uy lực Hồng Thủy trận mà Vương Biến Thiên Quân kích phát lần này không tầm thường, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào một cây Phi Điện Thương mà ngăn cản được.

Vì thế Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng rất dứt khoát tung ra bản lĩnh thực sự, lão phải dùng đến pháp bảo mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thu hồi Mạc Tà Bảo

Kiếm và Phi Điện Thương, trong tay lóe lên một đạo hồng quang, ngay sau đó một pháp bảo xuất hiện trên tay lão!

Pháp bảo này là một chiếc quạt ngũ sắc, tên gọi Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến.

Lúc này dòng nước đang lao về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân là nước đỏ rực, cũng là tinh hoa của Hồng Thủy trận.

Một khi tu đạo giả bị dòng nước này nhấn chìm thì hậu quả khôn lường, nếu pháp lực không đủ, căn bản không có cơ hội chạy thoát.

Hiển nhiên với tư cách là một trong Thập Nhị Kim Tiên, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không phải tu đạo giả tầm thường.

Chỉ thấy lão cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến quạt mạnh về phía dòng nước đang ập tới, lập tức một luồng hỏa diễm bùng lên, ngọn lửa rực cháy cư nhiên trong thời gian ngắn đã chặn đứng được sự xung kích của dòng nước.

Đúng lúc đó, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng lấy ra một món pháp bảo khác, là một đóa liên hoa chưa nở.

Một đóa liên hoa như vậy hiện ra trong tay Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, được ném ra phía trước và rót vào một luồng pháp lực.

Chương 889

Ngay sau đó một cảnh tượng thần kỳ hiện ra, đóa liên hoa dưới sự thúc đẩy của pháp lực Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân từ từ nở rộ.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bước chân lên đóa liên hoa đang nở, khi dòng nước ập đến, lão cưỡi liên hoa nổi lên mặt nước.

Có nghĩa là đòn tấn công bằng thủy lưu của Vương Biến Thiên Quân đã không thể nhấn chìm Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân như lão mong đợi.

Nhưng Vương Biến Thiên Quân sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy, lão lập tức điều khiển dòng nước tạo thành từng đợt sóng lớn, định đánh lật đóa liên hoa mà Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang đứng.

Chỉ cần Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân rơi xuống dòng nước của lão thì đối phương sẽ không còn cơ hội thoát thân.

Lúc này trong Hồng Thủy trận, vùng bình nguyên ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một vùng nước đỏ mênh mông.

Những dòng nước đỏ này chính là thứ mà Vương Biến Thiên Quân vừa phóng ra từ bát quái đài, không ngờ có thể nhấn chìm toàn bộ không gian trận pháp!

"Vương Biến Thiên Quân, bản sự của ngươi chỉ có vậy thôi sao?" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đứng trên liên hoa, nhờ vào sức mạnh của nó mà không bị dòng nước nhấn chìm.

Lúc này dòng nước đỏ không hề bình lặng, dưới sự điều khiển của Vương Biến Thiên Quân, nó tạo thành từng đợt sóng dữ dội định đánh lật đóa liên hoa dưới chân Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Nhưng bất kể Vương Biến Thiên Quân nỗ lực thế nào cũng không

thể lay chuyển đóa liên hoa dù chỉ một chút.

Đóa liên hoa này không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đứng vững, nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại khiến dòng nước đỏ của Hồng Thủy trận vô phương làm gì được, đủ thấy thần thông của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân mạnh mẽ nhường nào.

Nếu không có pháp lực và thần thông của lão làm điểm tựa, thì căn bản không thể chỉ dựa vào một đóa liên hoa nhỏ bé mà đỡ được đòn tấn công mạnh mẽ của Hồng Thủy trận.

Vương Biến Thiên Quân và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cứ thế giằng co, dù lão có phát động sức mạnh trong Hồng Thủy trận thế nào cũng không làm gì được Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Vương Biến Thiên Quân dần trở nên nôn nóng, sự tự tin của lão cũng bắt đầu dao động!

Trong Hồng Thủy trận, là trận chủ nhưng Vương Biến Thiên Quân lại cảm thấy một nỗi bất lực trào dâng, vì lão nhận ra dù có tấn công Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thế nào cũng không gây ra chút ảnh hưởng nào.

Trong tình huống này, Vương Biến Thiên Quân nảy sinh ý định rút lui.

Nhìn thấy kết cục của mấy vị Thiên Quân đảo Kim Ngao trước đó, Vương Biến Thiên Quân lúc này không khỏi sợ hãi.

Lão không muốn trở thành một hồn phách trên Phong Thần Bảng, thế là Vương Biến Thiên Quân từ bỏ tấn công Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

"Chạy?

Đâu có dễ như vậy!" Vương Biến Thiên Quân là kẻ địch của Tây

Kỳ, đương nhiên lão không thể dễ dàng để hắn đi, huống hồ đối phương còn giết chết tán tiên Tào Bảo của núi Nhị Tiên, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân càng không thể tha cho hắn.

Ngay khi Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân định đuổi theo Vương Biến Thiên Quân, dòng nước xung quanh lại biến hóa, trên mặt nước xuất hiện từng người nước khổng lồ.

Những người nước này được Vương Biến Thiên Quân triệu hồi để cản bước Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, nhằm tranh thủ thời gian chạy trốn.

Sau khi được triệu hồi, chúng đồng loạt lao về phía lão.

Là vật triệu hồi, chúng không có trí tuệ gì khác, chỉ biết mù quáng tấn công.

Nhưng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không hề bó tay trước đòn tấn công của lũ người nước này, lão lại giơ Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến lên, nhìn chúng mỉm cười rồi quạt mạnh một cái!

Oanh long!

Oanh long!

Tức thì, lấy lão làm trung tâm, một cơn lốc hỏa long ra đời.

Cơn lốc rực cháy này quét sạch lũ người nước xung quanh, trực tiếp khiến chúng bốc hơi sạch sẽ.

Trong tình huống đó, uy lực của lốc hỏa long không hề giảm, ngược lại tiếp tục đuổi theo Vương Biến Thiên Quân đang chạy trốn.

Cơn lốc hỏa long xoay vần trên không, nhắm thẳng vào lão mà đánh tới!

"Không, ta không thể chết!" Lúc này Vương Biến Thiên Quân đang bỏ chạy đã bị cơn lốc hỏa long đuổi kịp, cuối cùng trực tiếp bị

thiêu thành tro bụi!

Khi hồn phách của Vương Biến Thiên Quân bay vào Phong Thần Bảng, cũng tuyên cáo cái chết của lão.

Sau khi Vương Biến Thiên Quân chết, toàn bộ dòng nước đỏ mênh mông trong Hồng Thủy trận cũng dần tan biến, cuối cùng không còn chút dấu vết.

Vương Biến Thiên Quân đền mạng, Hồng Thủy trận bị phá!

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân làm xong mọi chuyện mới quay trở về.

"May mắn không nhục mệnh, cuối cùng đã phá xong trận, không có bất ngờ gì khác!" Lão trở về doanh trại quân Tây Kỳ nói với mọi người.

"Sư phụ, thần thông của người thật mạnh, uy lực của Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến này càng không tầm thường, thật quá mạnh mẽ!" Đồ đệ của lão là Hoàng Thiên Hóa với vẻ mặt sùng bái nói.

"Tiểu tử ngươi nếu chịu chăm chỉ tu luyện mỗi ngày thì đại đạo thần thông Quang Âm của ngươi cũng không kém đâu." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không mảy may vui vẻ trước lời nịnh nọt của đồ đệ, ngược lại còn bảo hắn lo mà luyện công.

Hoàng Thiên Hóa gật đầu lia lịa, hứa sẽ nỗ lực tu luyện.

Thực ra Hoàng Thiên Hóa cũng biết sư phụ muốn tốt cho mình, cuộc đại chiến này vô cùng khốc liệt, chỉ một sơ suất nhỏ cũng gặp nguy khốn, ngay cả vài vị sư thúc cùng là Kim Tiên cũng đã có hồn phách lên Phong Thần Bảng rồi.

Trong hoàn cảnh này, dù là Hoàng Thiên Hóa hay bất kỳ ai cũng không được phép đại ý.

“Được rồi, vừa rồi Đạo Đức Chân Quân đã phá giải trận thứ chín trong Thập Tuyệt trận là Hồng Thủy trận, hiện tại chỉ còn lại trận pháp cuối cùng, không biết vị nào muốn đi phá trận?” Khương Tử Nha nhìn mọi người đang ăn mừng, trong lòng lại vô cùng lý trí, biết rằng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Thập Tuyệt trận này phải phá xong hết mới được, nếu không đại quân Tây Kỳ không thể tiến bước.

“Đã chỉ còn trận pháp cuối cùng, vậy hãy để ta đi hội ngộ một phen!” Khi Khương Tử Nha đang nghĩ cách phá trận cuối, một người khiến lão không ngờ tới đã đứng ra.

Người này không ai khác chính là Võ Vương Cơ Phát!

Khương Tử Nha thấy Võ Vương Cơ Phát đòi đi phá trận thì đại hốt.

Lão vốn còn sợ hãi uy lực của Thập Tuyệt trận, biết trận cuối cùng chắc chắn không tầm thường, nếu sơ suất có thể sẽ phạm sai lầm lớn, khiến tính mạng mất đi.

Khương Tử Nha đương nhiên không muốn Võ Vương mạo hiểm, nếu có mệnh hệ gì lão không biết ăn nói thế nào với Văn Vương Cơ Xương.

Chương 890

Nhưng Võ Vương Cơ Phát kiên trì muốn đi, Khương Tử Nha khuyên ngăn không được, cuối cùng đành đồng ý.

Tuy nhiên Khương Tử Nha đã để Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn đi cùng Võ Vương để phá giải trận cuối cùng này, có hai tu đạo giả bên cạnh sẽ bảo vệ được người phàm như Võ Vương.

"Quân sư đại nhân, ta đi đây!" Nói xong, Võ Vương Cơ Phát cùng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cùng bước vào trận thứ mười. ...

Khi ba người vừa bước vào, trận chủ của trận này liền xuất hiện trước mắt.

"Ha ha, ta không ngờ một lúc lại có ba người đến phá trận của ta, không biết các ngươi có bản sự đó không." Người xuất hiện trước mặt Võ Vương chính là trận chủ của trận thứ mười trong Thập Tuyệt trận – Trương Thiệu Thiên Quân.

Thấy ba người cùng vào trận, lão không hề sợ hãi mà còn lộ vẻ hưng phấn.

Dường như trong mắt lão, ba người bọn họ căn bản không đáng lo.

"Kẻ nào!

Ngươi chính là trận chủ của trận pháp này sao!" Hoàng Thiên Hóa tính khí nóng nảy, lập tức quát hỏi.

"Ha ha, trận chủ Hồng Sa trận này không phải Trương Thiệu Thiên Quân ta thì còn ai?

Hôm nay ba người các ngươi đã chuẩn bị kỹ chưa?

Lát nữa hãy bỏ mạng trong trận của ta đi!" Trương Thiệu Thiên Quân nhìn ba người phía trước, cười lớn.

"Hừ, Trương Thiệu Thiên Quân sao?

Đừng đắc ý quá sớm, giờ ba người chúng ta liên thủ, cái Hồng Sa trận nhỏ bé này không phải đối thủ của chúng ta đâu!" Lúc này trong Hồng Sa trận, trận cuối cùng của Thập Tuyệt trận, Võ Vương Cơ Phát cùng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã bước vào để phá trận.

Đối thủ cũng đã lộ diện, chính là một trong Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao – Trương Thiệu Thiên Quân, cũng là chủ nhân Hồng Sa trận.

"Ha ha, các ngươi tưởng phái ba người là có thể phá được Hồng Sa trận của ta sao?

Thật quá xem thường ta rồi!

Nói thật cho ba người biết, có thêm bao nhiêu người nữa cũng không phá nổi đâu!" Trương Thiệu Thiên Quân nhìn ba người Cơ Phát, Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Vậy sao?

Trương Thiệu Thiên Quân, ta thấy chưa chắc đâu.

Hiện tại Thập Thiên Quân đã chết chín người, Thập Tuyệt trận cũng đã bị phá chín trận, chỉ còn một mình ngươi thì lấy gì đấu với chúng ta?" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa khinh khỉnh nhìn Trương Thiệu Thiên Quân.

Trong mắt hắn, phe mình đang chiếm ưu thế quân số, việc đánh bại Trương Thiệu và phá Hồng Sa trận là điều dễ dàng.

"Trương Thiệu Thiên Quân, nếu ngươi bằng lòng quy thuận ta thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Một khi ba người chúng ta ra tay, ngươi sẽ không có cơ hội thắng đâu." Võ Vương Cơ Phát cũng lên tiếng, thậm chí còn muốn thuyết phục đối phương phản lại Ân Thương gia nhập Tây Kỳ.

Ở bên cạnh, Dương Tiễn tuy không nói lời nào nhưng tay đã nắm chặt Hắc Giao Tam Xoa Kích, Hao Thiên Khuyển bên chân cũng gầm gừ, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh này, Trương Thiệu Thiên Quân như thấy chuyện cười nhất thiên hạ, cười lớn.

"Ha ha, dựa vào ba người các ngươi mà đòi đánh bại ta?

Đừng có đùa!

Chờ lát nữa nếm mùi lợi hại của Hồng Sa trận rồi xem các ngươi còn nói được vậy không?

Đón chiêu đi!" Trương Thiệu Thiên Quân liếc nhìn ba người, biết họ có thực lực nhưng lão không bận tâm, vì lão biết uy lực của Hồng Sa trận vô cùng lớn, bọn họ không phải đối thủ.

"Trương Thiệu Thiên Quân, đã vậy thì đừng trách ta không khách khí, ra tay!" Võ Vương Cơ Phát lạnh lùng nói, lập tức cùng Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa phát động tấn công.

Dương Tiễn đi đầu, cầm Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm tới, Hao Thiên Khuyển cũng gầm lên dữ tợn hóa thành một con chó khổng lồ, há to cái miệng máu định cắn đứt đầu đối phương.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cũng không kém cạnh, tay cầm pháp bảo Phi Điện Thương, cưỡi ngọc kỳ lân xông lên.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy xung quanh Hoàng Thiên Hóa bắt đầu xuất hiện những luồng năng lượng xám trắng dao động.

Đó là vì hắn đang sử dụng Quang Âm đại đạo thần thông, sức

mạnh thần thông được kích phát, chuẩn bị giáng cho đối phương đòn chí mạng.

Võ Vương Cơ Phát đương nhiên cũng không đứng ngoài, tuy nhìn như người phàm nhưng bản thân ông có điểm kỳ dị, tay cầm bảo kiếm cũng đâm về phía Trương Thiệu Thiên Quân.

Lúc này, cả ba người đồng thời tấn công một mình Trương Thiệu Thiên Quân.

"Ha ha, đến hay lắm!" Là kẻ bị vây công, Trương Thiệu dường như đã lường trước tình hình này, chẳng những không kinh hoảng mà còn cười lớn.

Cùng lúc đó, lão bắt đầu điều động sức mạnh trong Hồng Sa trận.

Chỉ thấy Trương Thiệu Thiên Quân thi triển vài pháp quyết, tức thì trong trận xuất hiện những hạt cát đỏ bay lơ lửng giữa không trung.

Những hạt cát đỏ này nhìn như cát thường, ngoài màu sắc kỳ quái ra thì không có gì khác biệt.

Nhưng Trương Thiệu Thiên Quân tùy tay bốc lấy hai nắm hồng sa rồi ném về phía Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa và Võ Vương Cơ Phát đang lao tới.

"Oanh long!" Khi những nắm hồng sa được ném ra, chúng đột ngột biến hóa, không chỉ số lượng tăng vọt mà còn trở nên sắc lẹm vô cùng.

"A!" Ba người Dương Tiễn còn chưa kịp chạm tới đối phương đã va phải luồng hồng sa kia.

Những hạt cát tưởng chừng bình thường trong nháy mắt biến thành một trận bão cát điên cuồng cứa vào cơ thể họ.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ này, ba người Hoàng Thiên Hóa ban đầu không thể chống đỡ nổi, trực tiếp bị đánh lui.

"Phụt!" Võ Vương Cơ Phát thậm chí còn thổ huyết, cư nhiên đã bị thương chỉ bởi một đòn tùy tiện của Trương Thiệu Thiên Quân.

"Không thể nào, một mình hắn sao có thể đánh bại ba người chúng ta liên thủ, áp chế lực lớn đến vậy sao!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa không thể tin nổi nhìn đối phương, dường như không ngờ lão lại mạnh mẽ đến thế.

Chương 891

“Ha ha, không gì là không thể, giờ đã biết Hồng Sa trận của ta lợi hại chưa!

Các ngươi không thắng nổi đâu!” Trương Thiệu Thiên Quân sớm đã dự liệu được điều này, tỏ vẻ thản nhiên.

Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa và Võ Vương Cơ Phát mặt không còn chút máu, đều biết tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Chỉ một đòn đầu tiên đã khó lòng chống đỡ, huống chi là những đòn tiếp theo?

“Võ Vương điện hạ, xem ra chúng ta phải cẩn thận hơn, đối thủ này thực lực quá cường hãn!” Đối mặt với Trương Thiệu Thiên Quân và Hồng Sa trận mạnh mẽ, Dương Tiễn buộc phải thay đổi chiến thuật, bắt đầu tụ lại một chỗ với Võ Vương và Hoàng Thiên Hóa.

Ba người dàn trận thế này để phòng bị đòn tấn công tiếp theo.

Theo kinh nghiệm của Hoàng Thiên Hóa, đối thủ tuyệt đối không để họ có thời gian nghỉ ngơi, chắc chắn sẽ chớp thời cơ tấn công.

Sau khi biết sức mạnh của Hồng Sa trận, họ buộc phải phòng ngự trước một bước.

Ngay sau đó, đúng như Hoàng Thiên Hóa dự đoán, Trương Thiệu Thiên Quân lại bốc một nắm hồng sa rắc về phía họ.

Lần này lượng cát nhiều hơn hẳn lần trước, đòn tấn công đi kèm cũng sắc bén hơn nhiều.

Hiện tại ba người họ cảm thấy như đang đứng giữa tâm bão cát!

Trong Hồng Sa trận, Võ Vương Cơ Phát cùng Dương Tiễn và

Hoàng Thiên Hóa vốn định hợp lực phá trận cuối cùng, nhưng vạn lần không ngờ kẻ địch Trương Thiệu Thiên Quân lại mạnh đến thế.

Uy lực của Hồng Sa trận cũng vượt xa dự kiến, ngay hiệp đầu tiên họ đã bị đánh bại.

Ban đầu định ba người cùng xông lên giải quyết nhanh gọn đối phương, giờ tình hình lại đảo ngược.

Cuộc tấn công của ba người trước mặt Trương Thiệu Thiên Quân giống như một trò cười, dễ dàng bị lão hóa giải.

Hiện tại họ còn bị Hồng Sa trận vây khốn, không thể nhúc nhích.

Nắm cát đỏ mà Trương Thiệu Thiên Quân ném ra đã biến thành một trận bão cát, giam giữ Hoàng Thiên Hóa, Dương Tiễn và Võ Vương Cơ Phát tại chỗ.

Trận bão cát hình thành từ hồng sa này đương nhiên không phải bão cát thường.

Toàn bộ Hồng Sa trận chứa đựng ba khí Thiên, Địa, Nhân, tổng cộng có ba đấu hồng sa, ứng với số lượng Tam Tài.

Những hạt cát này một khi đánh trúng người sẽ khiến kẻ đó phấn thân toái cốt, chẳng khác nào bị những tảng đá khổng lồ va trúng, vô cùng nguy hiểm.

Đối mặt với tình huống này, Hoàng Thiên Hóa dù đã phản ứng lại nhưng có chút muộn màng.

Bởi vì trong trận bão cát kia, hồng sa như những lưỡi kiếm sắc bén không ngừng cứa vào người họ.

Nếu không dốc toàn lực phòng ngự thì căn bản không thể chống đỡ nổi.

Cũng vì lý do đó, ba người họ chỉ có thể lo phòng thủ, không thể

phản kích.

Hoàng Thiên Hóa muốn dùng Quang Âm đại đạo thần thông cũng không được, vì những hạt cát đỏ len lỏi khắp nơi này không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Phía bên kia Dương Tiễn cũng gặp cảnh tương tự, dù con mắt thứ ba thần thông quảng đại nhưng cũng chỉ giúp giảm bớt chút pháp lực tiêu hao khi phòng ngự, còn việc đột phá vòng vây thì tạm thời chưa có cách.

"Thật xin lỗi mọi người, ta đã làm liên lụy các vị rồi." Lúc này Võ Vương Cơ Phát nhìn trận bão cát đỏ bao quanh, có chút tự trách nói.

Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn nhìn nhau, đều hiểu Võ Vương đang dằn vặt.

"Võ Vương điện hạ không cần tự trách, thực lực của Trương Thiệu Thiên Quân quả thực nằm ngoài dự kiến của chúng ta, ta cũng không ngờ Hồng Sa trận lại có uy lực lớn đến thế, có thể đánh bại cả ba người chúng ta." Dương Tiễn nhìn quanh, tầm nhìn hiện tại đã bị bão cát đỏ che khuất hoàn toàn, không thấy vị trí của Trương Thiệu Thiên Quân đâu.

"Haizz, giờ chúng ta khó mà tự thoát thân, chỉ có thể chờ người bên ngoài đến cứu viện, hy vọng lúc đó chúng ta vẫn còn trụ được." Hoàng Thiên Hóa cũng nói theo, đối với việc thoát khỏi trận này hắn cũng không có chút tự tin nào, chỉ đành mong đợi cứu viện từ bên ngoài. ...

Lúc này tại doanh trại Tây Kỳ, Khương Tử Nha đã biết chuyện Võ Vương cùng hai người bị kẹt trong Hồng Sa trận, đang tụ họp mọi người bàn cách ứng phó.

"Tình hình hiện tại thế nào rồi?" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân

hỏi Khương Tử Nha.

Là sư phụ của Hoàng Thiên Hóa, lão tự nhiên rất quan tâm đến đồ đệ.

"Tình hình không rõ ràng, chỉ biết họ đang bị kẹt trong trận, tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ta cũng không biết họ cầm cự được đến bao giờ." Khương Tử Nha thở dài nói.

Lão không ngờ trận pháp cuối cùng lại khó đối phó đến vậy, những trận trước đều không mạnh như Hồng Sa trận này.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa liên thủ cũng không phải đối thủ, dẫn đến việc cả ba bị kẹt bên trong.

"Vậy giờ phải làm sao?

Lẽ nào mặc kệ họ sao?" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân rất lo cho đồ đệ, trong lòng chỉ muốn lao ngay vào trận cứu người.

"Ta đương nhiên không thể ngồi yên, hay là giờ ta vào Hồng Sa trận cứu họ ra." Khương Tử Nha nhìn sắc trời, bấm tay tính toán nhưng cũng không ra kết quả.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nghe xong định đồng ý, nhưng đúng lúc đó có người lên tiếng.

"Khoan đã, hãy để bần đạo và đồng tử của ta đi phá Hồng Sa trận này cho." Một giọng nói già nua vang lên bên tai họ, tiếp đó một lão ông cưỡi bạch hạc bay tới.

Lão ông này không ai khác chính là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn – Nam Cực Tiên Ông!

Sau khi hạ xuống đất, con bạch hạc dưới chân lóe lên ánh trắng rồi hóa thành một tiểu đồng.

"Hóa ra là sư huynh.

Đệ nghe lời sư huynh vừa nói, dường như huynh định đi phá Hồng Sa trận?" Khương Tử Nha lập tức đón tiếp sư huynh mình rồi hỏi.

"Đúng vậy, ta theo mệnh lệnh của Sư tôn đến đây, giờ để ta phá trận này xem sao." Nam Cực Tiên Ông dù mang dáng vẻ lão già nhưng bản chất là một tu đạo giả, tự nhiên không phải người phàm.

"Đã là chỉ thị của Sư tôn thì đệ không dám làm trái.

Vậy đi sư huynh, huynh hãy cầm pháp bảo Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến của đệ mà đi phá trận, sẵn tiện cứu luôn Võ Vương điện hạ, Dương Tiễn và thằng đồ đệ không nên thân Hoàng Thiên Hóa của đệ ra nữa." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nghe là lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì biết Sư tôn đã có sắp xếp, vì vậy không đòi đi cứu đồ đệ nữa mà giao pháp bảo của mình cho Nam Cực Tiên Ông để tăng thêm phần chắc thắng.

Chương 892

Nam Cực Tiên Ông hân nhiên gật đầu.

Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến là pháp bảo danh tiếng lẫy lừng, uy lực vô cùng mạnh mẽ, có nó trong tay thì việc phá trận sẽ nắm chắc phần thắng hơn nhiều.

Lão nhận lấy quạt rồi dẫn theo Bạch Hạc đồng tử tiến vào Hồng Sa trận.

Khi hai người vừa vào trận, trận chủ Trương Thiệu Thiên Quân đã lập tức nhận ra.

"Ha ha, ba người vừa rồi còn chẳng làm gì được ta, giờ lại phái một lão già và một đứa trẻ con đến, định đánh bại ta sao?" Trương Thiệu Thiên Quân nhìn thấy họ liền cười nhạo hiên ngang.

"Trương Thiệu Thiên Quân, bớt nói nhảm đi, hôm nay ta đến để cứu người và phá giải Hồng Sa trận của ngươi!" Nam Cực Tiên Ông nhìn có vẻ hiền hòa nhưng làm việc vô cùng dứt khoát, không để đối thủ có cơ hội nào.

"Vậy sao?

Để ta xem bản sự của ngươi đến đâu, đón chiêu!" Trương Thiệu Thiên Quân lạnh lùng nhìn lão rồi lại dùng chiêu cũ, bốc một nắm hồng sa ném tới.

Tuy lão tỏ vẻ kiêu ngạo nhưng thực chất vô cùng cẩn trọng.

Lão biết người vào trận là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực chắc chắn không cần bàn cãi.

Vì vậy lão đã dốc toàn lực ngay từ đầu.

Oanh long!

Những hạt cát đỏ hóa thành trận bão cát mạnh mẽ đánh về phía Nam Cực Tiên Ông.

Nhưng Tiên Ông không phải hạng vừa, lão lấy Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến quạt mạnh một cái về phía bão cát.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từ trong quạt phun ra một luồng lửa thiêu rụi và nung chảy toàn bộ hồng sa trên đường đi.

Một lát sau, Trương Thiệu Thiên Quân bàng hoàng thấy đòn tấn công của mình đã bị hóa giải một cách nhẹ nhàng.

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của lão.

Lão lập tức ném thêm một nắm cát nữa.

Hiện tại nguy cơ vô cùng lớn, nếu đòn này không ngăn được Tiên Ông thì lão coi như xong.

Đối mặt với đòn tấn công thứ hai, Nam Cực Tiên Ông lại vung quạt, lần này ngọn lửa còn mạnh hơn trước, thiêu sạch hồng sa rồi lao thẳng về phía Trương Thiệu Thiên Quân.

Xem ra Tiên Ông muốn mượn sức mạnh pháp bảo để dứt điểm trận chủ trong một lượt.

"Khốn kiếp, Nam Cực Tiên Ông sao lại mạnh thế này!

Không ổn, ta phải chạy thôi, nếu không sẽ bị giết mất!" Trương Thiệu Thiên Quân thấy hai đòn của mình đều vô hiệu liền lập tức quay đầu chạy trốn.

Lão chạy vì thực lực của đối thủ quá đáng sợ.

Dù có trận pháp làm chỗ dựa nhưng hai đòn toàn lực cũng chẳng làm gì được lão già kia.

Nam Cực Tiên Ông chỉ cần vẩy quạt hai cái là đòn tấn công biến thành hư không.

Phản ứng của Trương Thiệu Thiên Quân rất nhanh, lão hiểu giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Nhưng trước mặt đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, liệu lão có chạy thoát?

Dù đã bay đi xa nhưng phía sau vẫn có luồng lửa truy đuổi.

Biết uy lực của Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, lão không phí sức chống đỡ mà chỉ cắm đầu chạy theo một hướng.

"Đồng nhi, đừng để hắn thoát!" Nam Cực Tiên Ông nói, Bạch Hạc đồng tử gật đầu: "Tuân mệnh!" Tức thì tiểu đồng hóa thành con bạch hạc, với tốc độ cực nhanh đuổi kịp Trương Thiệu Thiên Quân.

"Hoa lạp!" Bạch Hạc đồng tử đuổi kịp liền hiện lại hình người, vung bảo kiếm chém rụng đầu đối phương.

Cái đầu của Trương Thiệu Thiên Quân lăn lóc dưới đất, cái xác không đầu cũng đổ rầm xuống.

Đến đây, Trương Thiệu Thiên Quân đã bị giết dưới tay hai người.

Khi lão chết, ngoài việc Phong Thần Bảng có thêm một hồn phách thì Hồng Sa trận bao trùm khu vực này cũng dần tan biến.

"...

Hồng Sa trận đang tan dần, bão cát vây quanh chúng ta cũng yếu đi, lẽ nào có người phá trận thành công rồi?" Lúc này nhóm ba người Dương Tiễn cũng nhận thấy sự thay đổi, bão cát đỏ vây khốn họ đã

biến mất hoàn toàn.

Điều này đồng nghĩa với việc họ đã thoát khốn và trận pháp đã bị phá.

“Hồng Sa trận bị phá rồi sao?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Võ Vương Cơ Phát ngơ ngác nhìn xung quanh, giờ đây trời quang mây tạnh, chẳng còn dấu tích gì của trận pháp.

“Ta biết mà, nhất định có cao thủ phá trận và cứu chúng ta ra.” Hoàng Thiên Hóa vui mừng cử động chân tay.

Lúc đó, Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc đồng tử tiến về phía họ.

“Vừa rồi ta và đồng tử đã phá trận và giết chết Trương Thiệu Thiên Quân rồi.” Khi Nam Cực Tiên Ông giết chết Trương Thiệu Thiên Quân, cũng đồng nghĩa với việc trận pháp cuối cùng của Thập Tuyệt Trận đã bị phá giải.

Kim Ngao đảo Thập Thiên Quân mà Văn Thái Sư mời đến đối phó Tây Kỳ đã toàn quân bị diệt, đại quân Tây Kỳ có cơ hội tiếp tục tiến bước. "Khả ác, ngay cả Thập Tuyệt Trận cũng không thể thành công ngăn chặn, còn lại phải trông cậy vào bọn họ rồi." Văn Thái Sư lúc này ở trong doanh trại quân Ân Thương, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ban đầu Văn Thái Sư cứ ngỡ mời được Kim Ngao đảo Thập Thiên Quân bố hạ Thập Tuyệt Trận là có thể thành công đánh bại đại quân Tây Kỳ, kết quả không ngờ đối phương lại ngoan cường như thế, cuối cùng còn lần lượt phá giải từng tòa một trong mười trận pháp của Thập Tuyệt Trận.

Chương 893

Tuy nhiên Văn Thái Sư vẫn còn cách khác để đối phó người Tây Kỳ, ví như hiện tại đang đứng trước mặt là Mai Sơn Thất Quái. "Tuân mệnh, Văn Thái Sư!

Ngài cứ chờ xem kịch hay đi." Viên Hồng, lão đại của Mai Sơn Thất Quái, lúc này đang dẫn theo các huynh đệ đứng trong doanh trại. "Viên Hồng, ta biết bản sự của Mai Sơn Thất Quái các ngươi, lần này có thể khiến đám người Tây Kỳ nếm mùi đau khổ hay không đều phải xem bản sự của các ngươi rồi." Văn Thái Sư nhìn Mai Sơn Thất Quái, chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người bọn họ. "Tuân mệnh!

Ta nhất định không để Văn Thái Sư phải thất vọng." Mai Sơn Thất Quái đồng thanh đáp.

Lúc này tại doanh trại đại quân Tây Kỳ, mọi người đều đang vui mừng vì đã thành công phá giải Thập Tuyệt Trận của Kim Ngao đảo Thập Thiên Quân, bởi vì điều này có nghĩa là họ có thể tiếp tục phát động tấn công.

Cũng có nghĩa là đại quân Tây Kỳ cách Triều Ca thành ngày càng gần, chỉ cần chiếm được Triều Ca là có thể hoàn thành sứ mệnh. "Chư vị, tuy rằng chúng ta đã phá giải được Thập Tuyệt Trận nhưng phải hết sức cẩn thận.

Ta hiểu rõ Văn Thái Sư, hắn tuyệt đối không phải là người dễ dàng từ bỏ, tiếp theo hắn nhất định còn những chiêu bài khác chưa thi triển, chúng ta vụ tất phải cẩn thận." Khương Tử Nha nhìn mọi người đang ăn mừng cũng cảm thấy vô cùng chấn phấn, bởi vì đã có thể tiếp tục đánh bại đối thủ.

Không giống Khương Tử Nha, các tướng sĩ không thể đại ý, dù

sao Văn Thái Sư quả thực có vài phần thủ đoạn, việc phá giải Thập Tuyệt Trận cũng đã phải trả giá không nhỏ mới hoàn thành. "Phóng tâm đi, hiện tại chúng ta vừa mới phá được Thập Tuyệt Trận, sĩ khí binh sĩ đang lên cao, chỉ cần ta phát động tấn công, binh sĩ của ta nhất định có thể dễ dàng nghiền nát quân đội Ân Thương." Võ Cát tướng quân cũng vì mọi người phá được Thập Tuyệt Trận mà cảm thấy cao hứng, mấy ngày qua vì cái trận pháp này mà hắn vô cùng nóng nảy, ngay cả sư phụ hắn cũng suýt nữa gặp nguy.

Hiện tại thành công phá giải được tuyệt trận nguy hiểm, đối với hắn đương nhiên là tin tức cực tốt.

Trong lúc mọi người đang ăn mừng, đột nhiên có người vào báo cáo tình báo. "Báo!

Không xong rồi, quân Ân Thương đại phái quân đội tới công đánh chúng ta, cần phải mật thiết đề phòng, nếu không mọi chuyện sẽ hỏng bét!" Truyền lệnh binh sĩ Tây Kỳ vừa dứt lời, mọi người đã nhìn thấy bên ngoài khói lửa mịt mù, hiển nhiên phía đối diện đã bắt đầu tiến công. "Vừa hay, để ta đi nghênh kích!" Võ Cát tướng quân nói rồi nhìn về phía Khương Tử Nha, xin chỉ thị của sư phụ mình. "Nếu đối phương dám phát động tiến công vào lúc này, chứng minh bọn chúng đã có chuẩn bị, đi ứng chiến phải hết sức cẩn thận." Trong tình cảnh vừa phá được Thập Tuyệt Trận, Khương Tử Nha cũng không muốn làm rùa rụt đầu, tự nhiên đồng ý để Võ Cát tướng quân dẫn người đi tham chiến. "Chúng tướng sĩ nghe lệnh, xông lên cho ta!" Trên chiến trường, Võ Cát tướng quân dẫn quân đội trực diện đối đầu với đại quân Ân Thương.

Hai cánh quân bắt đầu đối trì, đôi bên đều gắt gao nhìn chằm chằm đối phương. "Ha ha, ta nãi Phản Ngâm Tinh Quân Dương Hiển dưới trướng Viên Hồng đại nguyên soái, hôm nay phải soái binh đánh bại đám tạp binh Tây Kỳ các ngươi!" Lúc này, người cầm đầu đại quân

Ân Thương lên tiếng, chính là một trong Mai Sơn Thất Quái - Phản Ngâm Tinh Quân Dương Hiển.

Lần này Mai Sơn Thất Quái được Văn Thái Sư mời đến đều có lai lịch không nhỏ, bảy quái ở núi Mai Sơn đều là sơn quái thành tinh, bản lĩnh vô cùng cường đại.

Lão đại Viên Hồng là một tu đạo giả do bạch viên tu luyện thành tinh, thiên sinh lực đại vô cùng, tu luyện Bát Cửu Huyền Công, tinh thông Thất Thập Nhị Biến, tay cầm một cây thiết côn, khi thi triển uy lực như sơn hô hải khiếu, vô cùng cường đại.

Tứ Phế Tinh Quân Viên Hồng là kẻ mạnh nhất trong Mai Sơn Thất Quái, nếu không cũng không thể làm lão đại.

Lão nhị Kim Đại Thăng nguyên bản là một con thủy ngưu tu luyện thành tinh, lực đại vô cùng, sử dụng một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, khi giao thủ với người khác thích phun ra ngưu hoàng đập người, hỏa diễm của hắn càng có uy lực vô cùng.

Viên Hồng và Kim Đại Thăng trước đó chưa tham chiến là vì Văn Thái Sư phái hai người đi ngăn cản Dương Tiễn lấy Định Phong Châu.

Cuối cùng Dương Tiễn lấy được Định Phong Châu từ chỗ Na Tra, giúp Từ Hàng Đạo Nhân phá giải thành công Phong Hống Trận.

Tuy nhiên, thực lực của Viên Hồng và Kim Đại Thăng vẫn rất cường đại, nếu không cũng chẳng khiến Dương Tiễn không có cách nào chiến thắng.

Na Tra khi giao thủ với thủy ngưu Kim Đại Thăng cũng cảm thấy vô cùng đau đầu vì ngưu hoàng hỏa diễm phun ra từ miệng hắn.

Có thể thấy thực lực của Mai Sơn Thất Quái rất mạnh.

Lão tam Đái Lễ vốn là một con chó tu luyện thành tinh, pháp bảo là

một viên hồng châu phun ra từ miệng, được gọi là Cẩu Bảo, uy lực cực lớn.

Khi giao chiến, hắn tay cầm song đao, cưỡi ngựa chiến đấu.

Lão tứ Chu Tử Chân vốn là một con lợn rừng tu luyện thành tinh, trông giống như một gã đầu đà nhưng thực tế lại là một sơn tinh hung mãnh.

Khi đánh nhau thường há cái miệng máu to lớn nuốt chửng đối thủ.

Hắn cầm bảo kiếm, thích bộ chiến.

Lão ngũ Ngô Long, tuy tên có chữ Long nhưng thực chất là một con rết (ngô công) tu luyện thành tinh.

Một khi hiện ra nguyên hình rết, hắn có thể phun ra hắc sắc độc vụ làm mê man đối thủ, khi thấy thế yếu có thể hóa thành một luồng thanh yên chạy trốn, khả năng đào tẩu cực kỳ xuất sắc.

Tuy giỏi chạy trốn nhưng bản sự của Ngô Long không hề yếu, cưỡi ngựa múa song đao vô cùng mạnh mẽ.

Lão lục Thường Hạo vốn là một con rắn trắng tu luyện thành tinh, có thể nhả độc sương làm mê muội kẻ địch, điểm này rất giống với đồng bạn Ngô Long.

Nhưng Thường Hạo có một bản lĩnh đặc biệt, đó là không sợ pháp bảo.

Thường Hạo với bản thể xà tinh, ngoài việc nhả độc vụ còn không e ngại uy lực của pháp bảo.

Kẻ nào giao thủ với hắn mà quá ỷ lại vào sức mạnh pháp bảo chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Dù có bản lĩnh như vậy nhưng Thường Hạo lại rất sợ thiên địch,

hễ gặp phải thiên địch khắc chế thì bản sự sẽ không phát huy được, dễ dàng bị đối phương chế phục.

Lão thất chính là Dương Hiển, một con dê núi tu luyện thành tinh, bản thân cũng rất cường đại, có thể phun ra bạch quang từ miệng để định trụ thân thể đối phương khiến kẻ đó không thể phản kháng, vô cùng lợi hại.

Hiện tại Dương Hiển đang dẫn binh mã công đánh Tây Kỳ, hai bên đang đối trì, kiềm chế lẫn nhau chưa giao thủ. "Ta nãi đại tướng Dương Hiển dưới trướng Viên Hồng đại nguyên soái, hiện tại là tử kỳ của các ngươi, biết điều thì mau đầu hàng đi!" Dương Hiển cưỡi ngựa đứng trước quân đội hét lớn.

Sau khi Mai Sơn Thất Quái được Văn Thái Sư mời về, tài chỉ huy của Viên Hồng khiến Văn Thái Sư vô cùng mãn ý, liền phong hắn làm đại nguyên soái của đại quân Ân Thương, phụ trách việc cầm quân đánh trận.

Sáu huynh đệ của Viên Hồng cũng quy dưới trướng hắn làm tướng quân. "Ha ha, Mai Sơn Thất Quái Dương Hiển sao?

Chương 894

Bản sự của ngươi rốt cuộc lớn đến mức nào mà dám bảo ta đầu hàng?

Chẳng lẽ quá cuồng vọng rồi sao?

Hôm nay để Dương Tiễn ta giao thủ với ngươi xem bản sự ai lớn hơn!" Dương Tiễn nói đoạn, cưỡi chiến mã xông ra khỏi đại quân Tây Kỳ, phát động tấn công Phản Ngâm Tinh Quân Dương Hiển.

Vì là dê núi tu luyện thành tinh nên trên đầu Dương Hiển mọc hai cái sừng dê, trông quái dị vô cùng.

Lúc này thấy Dương Tiễn xông tới, hắn chẳng những không khiếp sợ mà còn cao hứng hô lớn: "Ha ha, Dương Tiễn sao?

Ta đã nghe danh ngươi, hôm nay để ta giao thủ với nhân vật thiên tài này xem bản sự có thực sự cường đại như lời đồn không." Dương Hiển vừa nói vừa cưỡi ngựa, múa Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xông về phía Dương Tiễn. "Keng!" Dương Tiễn và Dương Hiển đồng thời vung binh khí, Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích, Dương Hiển dùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Binh khí hai người trông khá giống nhau, hiệp giao thủ đầu tiên cho thấy thực lực đôi bên kỳ phùng địch thủ. "Ha ha, không tệ, tiếp chiêu!" Dương Hiển cười lớn sau khi giao thủ, lập tức vung đao đâm vào sườn Dương Tiễn.

Trong lần giao thủ vừa rồi, Dương Hiển đã thăm dò được thực lực của Dương Tiễn nên lập tức dùng chiêu thức sở trường nhất.

Chiêu này của Dương Hiển vô cùng điêu toa, có thể đánh trúng Dương Tiễn trong lúc sơ hở.

Vì Dương Hiển tấn công quá nhanh nên Dương Tiễn nhất thời khó tìm được hướng tấn công chính xác của hắn.

Dương Hiển tính toán rất hay, chỉ cần một chiêu chiếm thượng phong là về sau đánh bại Dương Tiễn sẽ dễ dàng.

Nhưng khi Phản Ngâm Tinh Quân tưởng rằng một chiêu này có thể áp chế được đối thủ thì một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện.

Chỉ thấy Dương Tiễn cầm Hắc Giao Tam Xoa Kích, thế mà lại đi trước một bước chắn ngay trên lộ tuyến tấn công của Dương Hiển. "Keng!" Đao kích va chạm khiến Dương Hiển cảm thấy kinh ngạc.

Sau cú va chạm đó, Dương Hiển cảm giác đối phương dường như đã dự liệu trước được đòn tấn công của mình, vì vậy vội vàng lui lại, kéo giãn khoảng cách.

Thực ra chiêu vừa rồi Dương Hiển chỉ mang tính thăm dò là chính để nhìn rõ bản sự của Dương Tiễn.

Sau khi lùi về khoảng cách an toàn, Dương Hiển mới nhìn kỹ lại và phát hiện ra nguyên nhân Dương Tiễn có thể dự liệu trước lộ tuyến tấn công.

Đó chính là con mắt thứ ba đang mở ra trên trán Dương Tiễn.

Một khi con mắt này mở ra, vạn vật thế gian dường như không thể thoát khỏi tầm mắt hắn, đều được nhìn thấu rõ ràng.

Dương Hiển sau khi giao thủ cũng đã nhìn thấu mọi chuyện.

Hắn hiểu rằng nếu cứ tiếp tục dùng chiêu số cũ thì không thể đánh bại Dương Tiễn, bắt buộc phải dùng đến tuyệt chiêu.

Lúc này tuy Dương Hiển đã lùi lại nhưng Dương Tiễn không hề bỏ lỡ cơ hội tấn công.

Hắc Giao Tam Xoa Kích lại một lần nữa nhắm thẳng đầu Dương

Hiển bổ xuống. "Nạp mệnh đi, Dương Hiển!" Dương Tiễn từ những đòn thăm dò và ánh mắt của đối thủ đã biết Dương Hiển nhận ra thần thông của con mắt thứ ba.

Để phòng bị đối phương tìm ra cách phá giải, Dương Tiễn quyết định đánh nhanh thắng nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại kẻ tên Dương Hiển này.

Nhưng Dương Hiển hiển nhiên không phải quả hồng mềm, thấy Dương Tiễn muốn thừa cơ đánh bại mình, hắn cũng không bỏ mặc.

Hắn lập tức nâng đao chém xuống hướng về phía Dương Tiễn.

Hai người bắt đầu một vòng giao thủ mới, đôi bên đều có võ nghệ cao thâm, người thường căn bản không thể chiến đấu lâu như vậy trước mặt họ.

Theo thời gian chiến đấu kéo dài, Dương Hiển cảm thấy không thể cứ tiếp tục như vậy, phải thi triển tuyệt chiêu mới có thể một hơi đánh bại Dương Tiễn. "Ong ong ong!" Trong lúc đó, Dương Hiển không chút do dự, nhắm chuẩn khoảnh khắc Dương Tiễn phát động tiến công liền há miệng phun ra một luồng bạch quang về phía đối thủ. "Chuyện gì đây?

Không đúng!" Khi Dương Hiển quyết định phun bạch quang tấn công, Dương Tiễn đã nhờ thần thông của con mắt thứ ba mà phát giác ra điều bất thường.

Tuy lúc đó Dương Tiễn chưa biết thần thông của Dương Hiển là gì, thời gian dự tri cũng chỉ trong sát na, nhưng hắn đã phản ứng kịp, trong khoảng cách ngắn ngủi đã cường hành né tránh.

Ngay lúc đó, luồng bạch quang từ miệng Dương Hiển đã bắn tới trước mặt.

May mắn là Dương Tiễn đã né được một đoạn, thành công tránh

khỏi đòn tấn công của luồng sáng đó. "Vút vút!" Bạch quang trượt mất mục tiêu, trúng ngay vào chiến mã của Dương Tiễn!

Khi chiến đấu lâu ngày mất kiên nhẫn, Dương Hiển đã chớp thời cơ sử dụng thần thông.

Một luồng sáng trắng từ miệng hắn phun ra nhắm thẳng Dương Tiễn.

Nhưng nhờ con mắt thứ ba, Dương Tiễn đã cảm nhận được nguy hiểm sớm một chút nên tìm cách né tránh.

Dù bản thân Dương Tiễn né được nhưng chiến mã dưới háng hắn thì không có cơ hội đó. "Vút!" Bạch quang trúng vào chiến mã, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Con ngựa vốn đang chạy nhanh bỗng nhiên bị định trụ thân thể, hoàn toàn không thể di động. "Hỏng bét!

Sao lại như vậy!" Dương Tiễn kinh hãi trước biến cố này, không ngờ bạch quang của đối phương lại có thể định trụ vật thể. "Chết đi!" Tuy chỉ định trụ được chiến mã nhưng cũng đã gây ảnh hưởng không nhỏ tới Dương Tiễn.

Dương Hiển hét lớn một tiếng, vung đao chém tới.

Dương Tiễn lập tức phản ứng, dùng kích chặn lại đòn tấn công.

Chương 895

Nhưng khi định chống đỡ, con mắt thứ ba lại báo động một cảm giác chẳng lành, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Ngay lúc đó, Dương Hiển thấy Dương Tiễn dùng kích chặn đòn thì lộ ra nụ cười đắc ý vì âm mưu đắc thắng, hắn lại há miệng phun thêm một ngụm bạch quang nữa.

Hóa ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của Dương Hiển, hắn biết Dương Tiễn có cảm tri nhạy bén với nguy hiểm nên cố tình làm vậy để đẩy Dương Tiễn vào khốn cục, khiến đòn tấn công này chắc chắn trúng đích. "Không xong rồi!" Dương Tiễn nhận ra điều bất thường nhưng không kịp phản ứng nữa, chỉ đành cố gắng chống đỡ luồng sáng trước mặt.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Bị bạch quang chiếu trúng, thân thể Dương Tiễn cũng bị định trụ tại chỗ. "Ha ha, chết đi tiểu tử!" Dương Hiển thấy đối thủ trúng kế thì đắc ý cười vang, thân thể hắn đột nhiên biến lớn rồi hiện ra nguyên hình là một con dê núi.

Biến thành dê núi, hắn cúi đầu chĩa hai cái sừng sắc nhọn húc thẳng về phía Dương Tiễn, định dùng cách này kết liễu đối thủ.

Tuy bạch quang của Dương Hiển có thể định trụ kẻ khác nhưng cũng có giới hạn.

Một là giới hạn thời gian.

Phàm nhân trúng phải có lẽ cả đời không hồi phục được, nhưng tu đạo giả trúng phải thì sau một khoảng thời gian sẽ khôi phục.

Tùy theo tu vi mà thời gian định trụ khác nhau, thực lực càng

mạnh thì thời gian bị định trụ càng ngắn.

Nếu là đại năng như Nguyên Thủy Thiên Tôn thì bạch quang của hắn chẳng có chút tác dụng nào.

Hiện tại Dương Hiển không rõ thực lực của Dương Tiễn đến đâu, không biết có thể định trụ bao lâu nên hắn lập tức hiện nguyên hình, dùng sức mạnh lớn nhất hòng đánh bại đối phương. "Hống!

Hống!

Hống!" Ngay khi Dương Hiển biến thành dê húc tới, đột nhiên bên cạnh Dương Tiễn vang lên tiếng thú gầm.

Tiếp đó thấy Dương Tiễn chẳng những thoát khỏi trạng thái bị định trụ mà còn biến thành một con mãnh hổ vằn trán trắng!

Con hổ do Dương Tiễn biến thành há miệng ngoạm thẳng vào con dê do Dương Hiển biến thành.

Vì biến thân quá đột ngột khiến Dương Hiển không kịp phản ứng, bị mãnh hổ cắn trúng cổ họng. "Ư...

ư..." May mà Dương Hiển phản ứng nhanh, bốn chân đạp mạnh một cái mới thoát ra khỏi mãnh hổ.

Nhưng Dương Tiễn không để đối thủ thoát dễ dàng, lập tức vồ tới.

Dương Hiển hết cách, chỉ đành phun bạch quang để định trụ Dương Tiễn lần nữa.

Nhưng lần này Dương Tiễn đã có chuẩn bị, nhảy nhót vài cái né tránh bạch quang rồi lại tiếp cận Dương Hiển.

Phải biết Dương Hiển bản thể là dê núi, còn Dương Tiễn dùng Thất Thập Nhị Biến hóa thành mãnh hổ.

Mãnh hổ thiên sinh khắc chế dê núi, một khi bị áp sát, Dương Hiển

không còn cơ hội nào nữa! "Oanh!" Con hổ Dương Tiễn cắn đứt cổ Dương Hiển, máu tươi tuôn xối xả. "Hống!

Hống!

Hống!" Dương Hiển rốt cuộc chết dưới tay Dương Tiễn.

Sau khi giết được đối thủ, Dương Tiễn gầm lên một tiếng rồi từ từ biến lại hình người!

Một trong Mai Sơn Thất Quái là Dương Hiển đã tử trận, trên Phong Thần Bảng lại có thêm một hồn phách. "Tiến công!" Sau khi đánh bại chủ tướng đối phương, Dương Tiễn lập tức lệnh cho binh sĩ Tây Kỳ tấn công quân đội Ân Thương. "Xông lên!" Đại quân hai bên lập tức lao vào chiến đấu kịch liệt.

Trong lúc hỗn chiến, phía quân Ân Thương xuất hiện một viên đại tướng cầm trường thương cưỡi ngựa, xông pha chiến trường như một con độc xà, gặt hái sinh mạng của binh sĩ Tây Kỳ. "Xoẹt!" Thường Hạo đâm một thương trúng tên bách phu trưởng của Tây Kỳ rồi rút thương lại.

Tên bách phu trưởng đó tức khắc mặt xanh lét rồi ngã xuống.

Thường Hạo là xà tinh, hành động vô cùng quỷ dị, ở chiến trường hỗn loạn này như cá gặp nước.

Nhưng hành vi sát lục hiển nhiên của hắn đã thu hút sự chú ý của người khác, trong đó có tướng lĩnh Tây Kỳ là Diêu Thứ Lương! "Thái!

Tặc tử phương nào dám cuồng vọng, nạp mệnh đi!" Diêu Thứ Lương là tướng lĩnh Tây Kỳ, tự nhiên không thể để Thường Hạo tùy ý sát hại binh sĩ của mình.

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Thường Hạo đang đại sát tứ phương.

Hắn là xà tinh tu luyện đắc đạo, dù đã hóa hình người vẫn khiến người ta lạnh sống lưng.

Đôi mắt rắn của hắn không một chút cảm xúc, lạnh lùng vô tình. "Cứu mạng!" Một binh sĩ Tây Kỳ ngã trước mặt Thường Hạo kêu cứu nhưng không ai đáp lại, Thường Hạo lạnh lùng đâm thương xuyên qua ngực hắn.

Cuối cùng người binh sĩ đó chết trong đau đớn.

Trước tình cảnh đó, không ít binh sĩ Tây Kỳ đang giao chiến cảm thấy sợ hãi khi nhìn về phía Thường Hạo.

Ngược lại, đại quân Ân Thương sĩ khí đại tăng, liên tục phát động tấn công mãnh liệt.

Chương 896

"Ha ha, thực lực đám người này chỉ có thế thôi sao?" Xà tinh Thường Hạo nhìn đám binh sĩ Tây Kỳ đang lộ vẻ sợ hãi thì cười lớn, thè cái lưỡi dài liếm môi một cách tàn nhẫn, chuẩn bị phát động đợt tấn công tiếp theo.

Đúng lúc đó, một người đứng chắn trước mặt hắn. "Ồ?

Ai đây?

Lại một tướng quân Tây Kỳ nữa sao?

Bằng ngươi cũng dám cản đường ta?" Thường Hạo dùng đôi mắt rắn lạnh lùng nhìn người trước mặt, bộ dạng tùy ý hỏi. "Ta nãi tướng quân Tây Kỳ Diêu Thứ Lương, hôm nay phải giết ngươi!

Để ngươi biết đại quân Tây Kỳ không dễ chọc vào đâu!" Diêu Thứ Lương mật thiết lưu ý động tĩnh chiến trường, khi thấy Thường Hạo đồ sát binh sĩ liền ra tay ngăn cản. "Ha ha, không uổng công ta giết nhiều phế vật như vậy, cuối cùng cũng có một kẻ tạm được.

Để ta xem bản sự của ngươi mạnh đến mức nào." Thường Hạo nhìn Diêu Thứ Lương với vẻ hứng thú.

Diêu Thứ Lương gắt gao nhìn đối phương để tìm sơ hở.

Trực giác của một người dày dạn chiến trận bảo hắn rằng đối thủ này không tầm thường, phải hết sức cẩn trọng nếu không sẽ nguy hiểm.

Diêu Thứ Lương không hề khinh địch, chuẩn bị giao thủ. "Vút!

Vút!

Vút!" Thường Hạo vừa dứt lời đã lao tới, trường thương trong tay

như độc xà nhắm thẳng vào điểm yếu của Diêu Thứ Lương mà đâm.

Vì đã đề phòng từ trước và quan sát cách tấn công của Thường Hạo, Diêu Thứ Lương đã chuẩn bị sẵn phương án đối phó. "Keng!" Diêu Thứ Lương dùng đại đao chặn đứng trường thương của Thường Hạo. "Hắc hắc, phản ứng không tệ!" Thường Hạo nở một nụ cười nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Diêu Thứ Lương cảm nhận được thực lực đối phương rất mạnh, phải cẩn thận nếu không người bại sẽ là mình.

Kẻ bại trận trên chiến trường không chết cũng tàn phế, kết quả đó Diêu Thứ Lương không thể chấp nhận được vì hắn còn muốn lập công cùng đại quân Tây Kỳ đánh vào Triều Ca.

Diêu Thứ Lương không quan tâm Thường Hạo nói gì, chỉ tập trung giao thủ, không để lộ sơ hở nào và tìm cơ hội phản công. "Được rồi, để xem ngươi bản sự lớn nhường nào." Diêu Thứ Lương tìm thấy một sơ hở, mạnh mẽ vung đao. "Oanh!" Đại đao chém thẳng vào thân thương của Thường Hạo, đánh văng hắn ra xa.

Tuy đánh lùi được kẻ đang không ai bì nổi kia nhưng mặt Diêu Thứ Lương không có chút vui mừng nào mà lại thở dài.

Khó khăn lắm mới tìm được sơ hở để tấn công, nhưng không ngờ Thường Hạo phản ứng quá nhanh, dùng thân thương chặn đứng đòn đánh.

Tuy nhìn qua thì Thường Hạo bị đánh lùi nhưng thực tế đòn tấn công đã thất bại, điều này khiến Diêu Thứ Lương cảm nhận được thực lực cường đại của đối phương. "Ha ha, không tệ, thực lực đủ đấy, nhưng trước mặt ta ngươi khó thoát cái chết!" Thường Hạo lạnh lùng nhìn Diêu Thứ Lương rồi lại lao tới, trường thương nhắm chuẩn một góc độ hiểm hóc tấn công.

Diêu Thứ Lương đột nhiên có dự cảm bất tường, chỉ đành phòng bị mọi chiêu số có thể xảy ra.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện bất ngờ đã phát sinh, Thường Hạo đang lao tới đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Diêu Thứ Lương kinh hãi nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Thường Hạo, đôi mắt hắn lộ vẻ kinh hoàng.

Bởi vì ngay trước mặt, chỗ Thường Hạo vừa biến mất, hiện ra một con độc xà khổng lồ.

Con rắn đó nhìn hắn lạnh lùng, từ từ thốt ra nhân ngữ: "Có thể chết trước chân thân của ta cũng là vinh hạnh của ngươi, xem ngươi đỡ chiêu này thế nào!" Con rắn khổng lồ đó chính là nguyên hình của Thường Hạo.

Khi Diêu Thứ Lương còn chưa kịp phản ứng, xà tinh Thường Hạo đã há cái miệng rộng phun ra một luồng hắc sắc độc vụ tanh hôi.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa vừa phát động năng lực, định trụ thời gian của xà tinh Thường Hạo.

Sau đó, khi đối phương không kịp phản ứng, hắn đâm một thương vào ngực đối thủ.

Sau đó thời gian của Thường Hạo trở lại bình thường, nhưng vì bị Phi Điện Thương đâm trúng nên đã bị trọng thương.

Tuy nhiên khi Hoàng Thiên Hóa tưởng Thường Hạo sẽ chết thì hắn vẫn còn sống, hiện ra nguyên hình định cắn vào đầu Bỉnh Linh Công.

Sở dĩ xà tinh Thường Hạo vẫn có thể di động là vì bản thể hắn là rắn.

Là một con rắn tinh, chết mà không cứng đờ là chuyện thường, dù

ngực bị Phi Điện Thương đâm thủng một lỗ lớn hắn vẫn có thể sống.

Hắn biến lại nguyên hình rắn, nhắm sau lưng Hoàng Thiên Hóa mà cắn tới. "Ha ha, đi chết đi!

Kẻ dám đả thương ta phải đền mạng!" Ánh mắt Thường Hạo tràn đầy sát ý, không một chút tình người.

Nhưng ngay khi hắn sắp cắn trúng, đối phương dường như đã sớm phát giác. "Thường Hạo, phản ứng của ngươi quá chậm!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa nói đoạn, xung quanh thân thể lại xuất hiện loại sức mạnh quỷ dị kia, lần nữa định trụ thời gian của Thường Hạo.

Hiện tại Thường Hạo như một pho tượng đứng sững sau lưng Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa quay người nhìn cái miệng đang há hốc kia, từ từ nâng Phi Điện Thương định ném vào trong miệng hắn.

Hắn tin rằng nếu đánh trúng đầu thì dù sinh mệnh lực có ngoan cường đến đâu cũng phải chết.

Nhưng khi định ném thương, động tác của hắn bỗng khựng lại, dường như nhận ra điều gì đó không ổn.

Chương 897

"Là ảo giác của ta sao?

Vừa rồi dường như mắt hắn động đậy, chẳng lẽ năng lực của ta không hiệu quả với hắn?

Hắn có thể miễn dịch với năng lực của ta?" Trong lúc Hoàng Thiên Hóa đang suy nghĩ, Thường Hạo đột nhiên cử động, cái miệng há hốc tiếp tục cắn về phía hắn theo tốc độ cũ.

May là Hoàng Thiên Hóa đã sớm nhận ra điểm bất thường nên lùi lại một đoạn. "Khả tiếc a, lại bị ngươi né được!" Thường Hạo thè lưỡi rắn, lạnh lùng nhìn đối thủ. "Thường Hạo, chẳng lẽ ngươi có thể phá giải năng lực của ta?" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa vẻ mặt nghiêm trọng, không ngờ đối phương có bản sự này.

Phải biết hắn đã định trụ thời gian của Thường Hạo, vậy mà đối phương lại có thể khôi phục hành động trong vòng năm giây, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn. "Ha ha, nói cho ngươi biết, không chỉ thần thông của ngươi vô dụng, mà ngay cả cây Phi Điện Thương đâm xuyên người ta cũng chẳng có ích gì." Thường Hạo cười lớn đầy đắc ý.

Lúc này Hoàng Thiên Hóa kinh ngạc phát hiện, không chỉ miễn dịch với việc tạm dừng thời gian, vết thương trên ngực Thường Hạo cũng đang dần khép lại.

Dù đang trong nguyên hình rắn đại xà nhưng vết thương kia không hề biến mất mà vẫn tồn tại trên thân thể, vậy mà giờ nó lại đang tự chữa lành như thể chỉ là vết thương nhỏ. "Không thể nào!" Hoàng Thiên Hóa nhìn vết thương xuyên thấu kia đang khép lại thần tốc mà không tin nổi vào mắt mình.

Dù không muốn tin nhưng bản sự quỷ dị của Thường Hạo là sự thật. "Hắc hắc, hiện tại vũ khí và thần thông đều vô dụng, Hoàng Thiên Hóa, ta để xem ngươi đỡ hắc sắc độc vụ của ta thế nào!" Thường Hạo cảm nhận vết thương đã lành liền phun ra một luồng độc vụ đen kịt. "Khả ác!

Dừng lại cho ta!" Hoàng Thiên Hóa định dùng năng lực để ngăn chặn độc vụ nhưng lần này không thành công, hắc vụ vẫn tiếp tục bao vây lấy hắn.

Lúc này hắn không còn cơ hội chạy trốn, năng lực vô dụng, hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Tọa kỵ Ngọc Kỳ Lân cũng phát ra tiếng gầm bất an.

Ngay khi hắc vụ sắp bao phủ lấy Hoàng Thiên Hóa, một luồng hỏa diễm rực nóng từ xa phun tới. "Oanh!

Oanh!" Hỏa diễm thiêu sạch độc vụ, bảo vệ Hoàng Thiên Hóa an toàn.

Hắn ngây người nhìn cảnh tượng đó rồi nhận ra là ai đã cứu mình.

Dương Tiễn cầm pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo bay tới. "Xà tinh Thường Hạo, để ta làm đối thủ của ngươi!" Dương Tiễn thúc động pháp bảo, từng đạo hỏa diễm phun về phía Thường Hạo.

Rắn thuộc tính âm nên hỏa diễm dương tính có tác dụng khắc chế nhất định.

Nhưng đối thủ lần này là Thường Hạo của Mai Sơn Thất Quái, tự nhiên khác biệt.

Đối mặt với hỏa diễm, Thường Hạo cũng đánh ra một luồng quang thúc đen kịt để chống đỡ.

Sau khi Thường Hạo giết Diêu Thứ Lương, Hoàng Thiên Hóa đã

tìm đến hắn.

Sau một hồi giao thủ, Hoàng Thiên Hóa chấn kinh khi thấy Thường Hạo khó đối phó như vậy, thần thông dần mất hiệu lực, ngay cả vết thương xuyên thấu cũng tự lành.

Hắn biết Thường Hạo rất mạnh và quỷ dị, cần phải hết sức cẩn thận.

Tuy nhiên vì thần thông và pháp bảo đều vô dụng nên Hoàng Thiên Hóa dần rơi vào thế hạ phong, lâm vào nguy cơ.

May mắn là Dương Tiễn đã chi viện kịp thời.

Dương Tiễn dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo phun hỏa diễm áp chế Thường Hạo.

Đối mặt uy lực của Thần Hỏa Tráo, Thường Hạo phải cẩn trọng đối phó.

Hắn phun ra bạch quang chống đỡ hỏa diễm của pháp bảo.

Tuy nhìn có vẻ gian nan nhưng việc hắn đỡ được Tam Muội Chân Hỏa của Cửu Long Thần Hỏa Tráo khiến Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vô cùng kinh ngạc. "Dương huynh, tên này dường như có kháng tính cực mạnh với thần thông và pháp bảo, lúc nãy Phi Điện Thương của ta đâm trúng mà hắn cũng tự lành được, chắc chắn có uẩn khúc!" Hoàng Thiên Hóa dù bị áp chế nhưng cũng nhìn ra được vài điều.

Hắn không phải người dễ dàng bỏ cuộc. "Ân, ta cũng thấy vậy, xà tinh này lại có thể chống lại Tam Muội Chân Hỏa, quả thực ngoài ý liệu.

Nhưng bản sự của hắn chắc cũng chỉ đến thế thôi, ta đã có cách đối phó rồi." Nhân lúc Thường Hạo bị hỏa diễm cầm chân, Dương Tiễn bàn bạc với Hoàng Thiên Hóa cách hạ thủ. "Oanh!" "Ha ha, Cửu

Long Thần Hỏa Tráo cũng chỉ đến thế thôi!" Thường Hạo thành công hóa giải đòn tấn công và đắc ý cười vang. "Khả ác, Thường Hạo, hôm nay là ngày giỗ của ngươi, đừng có quá cuồng vọng!" Dương Tiễn nộ hát, cầm Hắc Giao Tam Xoa Kích lao lên. "Hắc hắc, ngươi là ai?" Thường Hạo đang đắc ý nên không coi Dương Tiễn ra gì. "Ta nãi đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, môn hạ Ngọc Hư Cung Dương Tiễn, hôm nay là tử kỳ của ngươi, nạp mệnh đi!" Dương Tiễn áp sát đối thủ. "Dương Tiễn?

Ta có nghe danh ngươi, nghe nói là đệ tử thiên tài nhất trong tam đại đệ tử của Ngọc Hư Cung, hôm nay để ta lĩnh giáo bản sự của ngươi xem sao." Thường Hạo nheo mắt, tuy nghe danh nhưng không hề sợ hãi mà chỉ muốn giết chết Dương Tiễn. "Tiếp chiêu!" Dương Tiễn không trực tiếp đấu sức mà sử dụng Thất Thập Nhị Biến hóa thành một con Kim Sí Đại Bàng Điểu!

Con đại bàng há miệng kêu vang một tiếng rồi lao xuống mổ Thường Hạo.

Thường Hạo thấy vậy thì đại kinh thất sắc, vô cùng sợ hãi.

Sợ thiên địch chính là nhược điểm chí mạng của Thường Hạo.

Chương 898

Dù hắn không sợ pháp bảo, có thể đối kháng Cửu Long Thần Hỏa Tráo và hồi phục vết thương nhanh chóng, nhưng đứng trước thiên địch thì mọi bản sự đều bị khắc chế hoàn toàn, chỉ còn nước chạy trốn.

Dương Tiễn nhìn thấu điểm này nhờ sự nhắc nhở của Khương Tử Nha và quan sát trận đấu của Hoàng Thiên Hóa. "Ti ti!" Thường Hạo không dám giao chiến với thiên địch, dưới sự áp chế của đại bàng, hắn biết mình không có cơ hội thắng.

Hắn phun ra một ngụm độc vụ rồi hóa thành thanh yên bỏ chạy.

Nhưng Dương Tiễn vỗ cánh quạt tan độc vụ rồi truy đuổi.

Kim Sí Đại Bàng duỗi móng vuốt tóm gọn luồng thanh yên, ép Thường Hạo phải hiện lại thực thể.

Khi gặp phải Kim Sí Đại Bàng của Dương Tiễn, Thường Hạo biết mình không xong rồi.

Hắn bị khắc chế hoàn toàn.

Dù cố hóa thành thanh yên chạy trốn nhưng vẫn bị móng vuốt tóm được. "Chết đi!" Dương Tiễn tóm được đối thủ liền thôi động sức mạnh Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thiêu rụi thân thể Thường Hạo bằng Tam Muội Chân Hỏa. "A!" Thường Hạo bị thiêu chết trong hỏa diễm vì khi bị bắt, thần thông của hắn đã bị khắc chế không thể chống đỡ được nữa.

Dương Tiễn ném xác hắn qua một bên rồi hội hợp với Hoàng Thiên Hóa. "Tốt quá, cuối cùng cũng hạ được hắn, bản sự của tên này quá phiền phức, may mà tìm ra cách khắc chế." Hoàng Thiên Hóa thở

phào nhẹ nhõm. "Đúng vậy, nếu không biết nhược điểm của hắn thì thực sự khó giải quyết." Diệt được Thường Hạo, hai người mới có thể thư thái đôi chút.

Nhưng chiến sự vẫn đang tiếp diễn, họ lại tiếp tục dẫn quân tham chiến.

Dương Tiễn nhanh chóng gặp đối thủ tiếp theo.

Đó là một người đàn ông mặc hắc giáp cưỡi ngựa, múa song đao chém giết binh sĩ Tây Kỳ.

Đó chính là Ngô Long của Mai Sơn Thất Quái.

Ngô Long là rết tinh, dù hóa hình người vẫn thấy thân hình dài ngoằng, đặc biệt là phần bụng cho người ta cảm giác quỷ dị.

Dương Tiễn lập tức nhìn ra tên rết tinh này. "Đối thủ của ngươi là ta!" Dương Tiễn không để hắn tiếp tục sát lục nên chặn đường.

Lúc này Hoàng Thiên Hóa cũng mang theo Cửu Long Thần Hỏa Tráo chạy tới.

Dương Tiễn đã giao pháp bảo cho hắn để hai người phối hợp tác chiến hiệu quả hơn. "Nếu đã vậy thì chết đi!" Ngô Long múa song đao chém về phía Dương Tiễn.

Binh sĩ Tây Kỳ không có cách nào chống lại tu đạo giả nên vô cùng sợ hãi, nhưng Dương Tiễn thì không.

Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích đấu với Ngô Long bất phân thắng bại.

Nhưng hắn nhận ra Ngô Long không dễ đối phó, không chỉ lực đại vô cùng mà đao pháp còn nhanh như chớp, vừa có sức mạnh vừa có tốc độ.

Hơn nữa vì đối phương dùng song đao nên Dương Tiễn có phần

chịu thiệt về số lượng binh khí.

Trong lúc đang giao đấu kịch liệt, Ngô Long đột nhiên rùng mình biến thành một con rết khổng lồ.

Hiện ra bản thể, hắn há cái miệng dữ tợn phun hắc sắc độc vụ vào Dương Tiễn.

Dương Tiễn không kịp né tránh nên bị hắc vụ bao phủ.

Ban đầu hắn không thấy gì, nhưng dần dần thân thể bắt đầu trì trệ, tê dại, khó lòng phản ứng. "Ha ha, Dương Tiễn, ngươi vừa giết huynh đệ Thường Hạo của ta, giờ lại trúng hắc độc vụ của ta, có phải cảm thấy thân thể chậm chạp tê dại rồi không?

Ta sẽ giết ngươi báo thù cho huynh đệ!" Con rết khổng lồ thốt ra nhân ngữ đầy sát khí.

Tuy Dương Tiễn tu luyện thân thể không sợ độc tố xâm thực, nhưng chất độc trong hắc vụ vẫn khiến hắn cần thời gian để khu trục.

Trong lúc suy yếu này, đối mặt với Ngô Long hung hãn, Dương Tiễn đang ở tình thế vô cùng nguy hiểm. "Hắc hắc, chết đi Dương Tiễn!" Ngô Long biến lại hình người, vung song đao định chém đầu đối thủ. "Keng!" Dương Tiễn bị đánh văng ra xa.

Tuy thân thể chậm chạp, suýt chút nữa hôn mê nhưng hắn vẫn cố gắng cầm cự, chỉ là đang hoàn toàn rơi vào thế bị động. "Hừ, đỡ được một đòn nhưng xem ngươi kiên trì được bao lâu!" Ngô Long biết độc tố sẽ không duy trì được quá lâu nên phải tranh thủ cơ hội này.

Hắn toàn lực vung đao không cho Dương Tiễn đường lui.

Đúng lúc đó, Hoàng Thiên Hóa kịp thời chạy tới, thúc động Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao phủ lấy Ngô Long trong hỏa diễm. "A!

A!

A!" Ngô Long thảm thiết kêu gào, bóng người quằn quại trong lửa đỏ.

Ngô Công Tinh Ngô Long đã thành công dùng độc vụ đen phun ra đánh lén Dương Tiễn, định thừa lúc Dương Tiễn chưa kịp bức độc ra khỏi cơ thể mà trực tiếp đánh giết hắn.

Thế nhưng không ngờ, vào thời khắc then chốt, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã kịp thời chạy tới, thúc đẩy sức mạnh của Cửu Long Thần Hỏa Tráo, lập tức dùng ngọn lửa bao phủ Ngô Công Tinh Ngô Long.

Trong biển lửa nóng bỏng, có thể nhìn thấy một bóng người đang bị nướng cháy.

“A a a!” Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Công Tinh Ngô Long vọng ra, hiển nhiên hắn bị thương không nhẹ.

Chương 899

Sau khi thành công ngăn chặn công kích của Ngô Công Tinh Ngô Long, Hoàng Thiên Hóa cũng đã tới bên Dương Tiễn.

"Dương Tiễn, tình trạng của ngươi thế nào rồi?" "Tốt, hiện tại độc tố cơ bản đã được thanh trừ hết rồi." Dương Tiễn đáp một tiếng, rồi đứng dậy, nhìn Ngô Công Tinh Ngô Long đang bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo nướng cháy, hắn cũng thở phào một hơi.

"May mà ngươi tới kịp thời, nếu không ta tuy sẽ không bị con Ngô Công Tinh này giết chết, nhưng bị thương là điều khó tránh khỏi." "Hắc hắc, hiện giờ tên gia hỏa kia đã bị ngọn lửa của Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao vây, muốn sống sót là điều không thể." Hoàng Thiên Hóa nghe Dương Tiễn nói xong, cười ha hả, vô cùng vui vẻ nói.

"Chuyện đó chưa chắc đâu." Lúc này, Dương Tiễn lại nhìn Ngô Công Tinh Ngô Long đang bị nướng cháy trong biển lửa, lắc đầu nói.

Hoàng Thiên Hóa bị lời của Dương Tiễn hấp dẫn sự chú ý, cũng nhìn về phía biển lửa.

Vào lúc này, Ngô Công Tinh Ngô Long đang bị ngọn lửa bao vây cũng phát động sức mạnh, cả người hóa thành một làn khói xanh, thành công thoát khỏi phạm vi bao phủ của biển lửa.

"Khốn kiếp, tên gia hỏa này lại có bản lĩnh đó, đợi ta đi bắt hắn về!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa cũng không còn lời nói mạnh miệng như vừa nãy, bị Ngô Công Tinh Ngô Long đánh vào mặt.

Ngay lập tức, Hoàng Thiên Hóa cưỡi Ngọc Kỳ Lân, cầm Cửu Long Thần Hỏa Tráo truy theo.

"Đừng hòng chạy thoát!" Hoàng Thiên Hóa giơ Cửu Long Thần

Hỏa Tráo, một lần nữa truy đuổi Ngô Công Tinh Ngô Long đã hóa thành một làn khói xanh.

"Oanh oanh oanh!" Trong tình cảnh tiêu hao đại lượng pháp lực, Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại một lần nữa phun ra ngọn lửa về phía Ngô Công Tinh Ngô Long.

Ngọn lửa đó một lần nữa bao phủ Ngô Công Tinh Ngô Long, Hoàng Thiên Hóa tự tin rằng chỉ cần khống chế được Ngô Công Ngô Long một lần nữa, thì sẽ không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để chạy thoát.

Thế nhưng vào lúc này, hiển nhiên Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã đánh giá thấp đối thủ Ngô Công Tinh Ngô Long.

Đối phương có thể thoát khỏi Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thậm chí từng chiếm thế thượng phong khi giao chiến với Dương Tiễn, điều đó chứng tỏ thực lực không phải người thường có thể sánh được.

Cũng chính vào lúc này, Ngô Công Tinh Ngô Long, với tư cách là đối thủ, cũng đã thể hiện thực lực của mình.

Chỉ thấy thân thể Ngô Công Tinh Ngô Long lại một lần nữa hóa thành một làn khói xanh, thành công thoát khỏi đòn tấn công thứ hai của Hoàng Thiên Hóa.

Đòn tấn công của Cửu Long Thần Hỏa Tráo được phát động lần thứ hai, lại một lần nữa thất bại.

Ngọn lửa lần này, thậm chí còn không thiêu cháy được đối phương!

Thấy Ngô Công Tinh Ngô Long lần thứ hai thành công chạy thoát, Dương Tiễn cũng đã nhìn ra bản lĩnh của đối phương.

Ngô Công Tinh Ngô Long này cũng giống như Xà Tinh Thường Hạo đã bị giết trước đó, không sợ công kích pháp bảo, đồng thời sức

mạnh vô cùng lớn, người tu đạo bình thường căn bản không thể làm gì được.

Thế nhưng, Dương Tiễn với tư cách là đối thủ, lại phát hiện ra một điểm, cũng phân tích được nhược điểm của Ngô Công Tinh Ngô Long.

Nếu Xà Tinh Thường Hạo sợ loài chim, vậy Ngô Công Tinh Ngô Long này cũng nên có thiên địch mà hắn sợ hãi, chỉ cần tìm đúng thiên địch đó, thì Dương Tiễn có thể khắc chế Ngô Công Tinh Ngô Long.

Vậy một con rết sợ gì?

Dương Tiễn đã có câu trả lời.

Lúc này, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đang truy đuổi phía sau Ngô Công Tinh Ngô Long, muốn bắt giữ đối phương.

Nhưng Ngô Công Tinh Ngô Long đã hai lần liên tiếp thoát khỏi tay Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, làm sao có thể bị Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa bắt được một lần nữa chứ!

Chỉ thấy Ngô Công Tinh Ngô Long biến thành một con rết khổng lồ, tốc độ bay lại một lần nữa tăng nhanh, lập tức kéo giãn khoảng cách với Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa sẽ không thể đuổi kịp Ngô Công Tinh Ngô Long, hơn nữa Hoàng Thiên Hóa cũng đã vài lần sử dụng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, dẫn đến pháp lực tiêu hao lớn, nếu tiếp tục truy đuổi như vậy thì sẽ không có bất kỳ lợi ích nào cho mình.

Cũng chính vào lúc này, một bóng người lại lướt qua thân thể Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, lập tức chặn trước mặt Ngô Công Tinh Ngô Long.

Bóng người đó không ai khác, chính là Dương Tiễn đã biến thành

một con Ngũ Sắc Công Kê.

Hóa ra Dương Tiễn đã biến thành Ngũ Sắc Công Kê khi đang suy nghĩ kỹ về thứ gì có thể khắc chế rết.

Ngô Công Tinh Ngô Long cũng giật mình khi thấy Dương Tiễn biến thành Ngũ Sắc Công Kê, vội vàng quay người bỏ chạy.

Nhưng Dương Tiễn làm sao có thể cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để chạy thoát chứ, chỉ thấy hắn với thân phận Ngũ Sắc Công Kê vỗ đôi cánh khổng lồ, lập tức đuổi kịp Ngô Công Tinh Ngô Long.

Ngô Công Tinh Ngô Long thấy mình lại bị đối phương đuổi kịp, trong lòng cũng trở nên độc ác, muốn đồng quy vu tận với Dương Tiễn.

"Khốn kiếp, ngươi ép ta!" Ngô Công Tinh Ngô Long biến trở lại hình người, giơ song đao trong tay chém xuống đầu Dương Tiễn.

"Hừ, bây giờ mới muốn phản kháng ư?

Ngươi không có cơ hội đâu, Ngô Long!

Chết đi!" Dương Tiễn biến thành Ngũ Sắc Công Kê phun ra tiếng người, sau đó dùng đầu gà mổ xuống Ngô Công Tinh Ngô Long.

"A a!" Ngô Công Tinh Ngô Long chưa kịp công kích Dương Tiễn, đã bị Ngũ Sắc Công Kê do Dương Tiễn biến thành mổ trúng thân thể, máu tươi lập tức chảy ra từ vết thương của Ngô Công Tinh Ngô Long.

Ngô Công Tinh Ngô Long với vẻ mặt kinh hoàng, một lần nữa cảm thấy sợ hãi vì thiên địch, cũng không còn ý định tiếp tục đồng quy vu tận với Dương Tiễn, bởi vì không còn năng lực và cơ hội nữa, ngược lại quay người bỏ chạy.

Hiện tại Ngô Công Tinh Ngô Long biết rằng, chỉ có chạy thoát

mới là lựa chọn duy nhất để hắn có thể tiếp tục sống sót.

Tuy cơ hội mong manh, nhưng ai mà không muốn sống sót chứ?

Ngô Công Tinh Ngô Long cũng vậy.

Nhưng Dương Tiễn với tư cách là đối thủ, làm sao có thể buông tha Ngô Công Tinh Ngô Long chứ?

Ngay cả khi Ngô Công Tinh Ngô Long biến thành một làn khói xanh muốn chạy thoát, nhưng vẫn bị Dương Tiễn đuổi kịp.

Trước mặt Dương Tiễn đã biến thành Ngũ Sắc Công Kê, thần thông của Ngô Công Tinh Ngô Long cũng không còn tác dụng lớn, lập tức bị hóa giải!

Lúc này Ngô Công Tinh Ngô Long muốn chạy thoát, nhưng lại bị Dương Tiễn đã biến thành Ngũ Sắc Công Kê đuổi kịp.

Với tư cách là một con Ngô Công Tinh, Ngô Long bản thân vô cùng sợ hãi loại Ngũ Sắc Công Kê, bởi vì đó là thiên địch của hắn, không có cách nào khác để đánh bại đối phương.

Trong điều kiện như vậy, Dương Tiễn cuối cùng cũng đã thành công đánh giết Ngô Công Tinh Ngô Long.

Cùng với thi thể Ngô Công Tinh Ngô Long rơi xuống, cũng tuyên bố Dương Tiễn đã thành công đánh giết thêm một thành viên của Mai Sơn Thất Quái.

Chương 900

Cũng chính vào lúc này, Dương Tiễn vừa mới đánh giết Ngô Công Tinh Ngô Long xong, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa phía sau cũng đã đuổi tới.

"Ha ha, không hổ là Dương Tiễn a, sử dụng Thất Thập Nhị Biến thực sự có hiệu quả khắc chế mạnh nhất đối với các tu đạo giả Mai Sơn Thất Quái của ta, đối phương hoàn toàn không phải đối thủ của ta, ha ha!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa vừa nhìn thấy thi thể Ngô Công Tinh Ngô Long đổ gục trên mặt đất, lập tức đắc ý cười ha hả.

Vừa nãy Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa tuy đã sử dụng pháp bảo cường đại Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng liên tục phát động hai lần tấn công vẫn không đánh bại được con Ngô Công Tinh này, thực sự khiến hắn cảm thấy bực bội, giờ Ngô Công Tinh Ngô Long lại bị Dương Tiễn đánh giết.

"Thế nhưng, Ngô Công Tinh Ngô Long và Xà Tinh Thường Hạo ta đã đánh giết trước đó, tuy bản lĩnh đều vô cùng cường đại, nhưng thực tế nhược điểm đều vô cùng rõ ràng, chỉ cần tìm được nhược điểm của chúng, thì muốn đánh bại rất dễ dàng." Dương Tiễn khẽ mỉm cười, thân thể cũng từ hình dạng Ngũ Sắc Công Kê từ từ biến trở lại hình người.

"Hắc hắc, dù sao hiện giờ đã có ba tên Mai Sơn Thất Quái chết trong tay ta, xem ra lần này Mai Sơn Thất Quái do Văn Thái Sư mời đến dễ đối phó hơn Thập Thiên Quân trên Kim Ngao Đảo một chút, nếu không hiện tại ta phải đối mặt với nguy hiểm vô cùng lớn rồi." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa tỏ ra lạc quan, dù sao một đường đi

xuống cũng khá may mắn.

Dương Tiễn lại từ từ lắc đầu, hắn nhớ lại khi trước tới Cuồng Phong Động tìm Định Phong Châu, đã gặp hai người.

Lúc đó hai người tự xưng là thành viên của Mai Sơn Thất Quái, một người tên Viên Hồng, một người tên Kim Đại Thăng, thực lực đều vô cùng cường đại, nếu giao thủ lại một lần nữa cũng chưa chắc có thể đánh bại đối phương.

"Hoàng Thiên Hóa, ngươi nên cẩn thận một chút, Mai Sơn Thất Quái này có thể được Văn Thái Sư mời đến đánh trận, điều đó chứng tỏ bọn họ có bản lĩnh, nếu lần này không phải ta vừa hay nắm được nhược điểm của chúng, lại có năng lực nhắm vào nhược điểm đó, nếu không thì hậu quả khôn lường." Dương Tiễn nói, nhắc nhở Hoàng Thiên Hóa, bảo đối phương đừng quá kiêu ngạo, nếu không gặp phải đối thủ cường đại mà không có cách nào chạy thoát thì thật tồi tệ.

"Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi, ta đây, chẳng lẽ không biết bỏ chạy sao?" Hoàng Thiên Hóa hắc hắc cười một tiếng, lạc quan nói.

Dương Tiễn không tiếp tục đề tài này nữa, sau khi cùng Hoàng Thiên Hóa thương lượng xong kế hoạch tiếp theo, hai người lại tự mình dẫn dắt đội quân tiếp tục chiến đấu trên chiến trường. ...Tuyệt Long Lĩnh, địa danh này đã có chữ "Lĩnh" (Đồi, núi), vậy tự nhiên địa hình có chút phức tạp.

Khắp nơi đều là những dãy núi uốn lượn, các đỉnh núi chia chiến trường thành từng mảng nhỏ.

Binh lính đại quân Ân Thương và Tây Kỳ tiếp tục giao chiến tại đó, hai bên quyết chiến sinh tử.

Lúc này, trên một chiến trường nhỏ trong số đó, cũng có binh lính đại quân Ân Thương và binh lính đại quân Tây Kỳ đang giao chiến.

Thế nhưng trong lúc giao chiến, lại có một bóng người khổng lồ như ngọn núi nhỏ bước tới.

Người này trông giống một tên đầu đà, thể hình vô cùng hùng tráng, thậm chí béo mập, tay cầm một thanh bảo kiếm, cũng không cưỡi ngựa, cứ thế đi bộ vào chiến trường.

"Hắc hắc, tất cả các ngươi chết hết đi!" Người đàn ông trông giống đầu đà này không ai khác, chính là Chu Tử Chân, Lão Tứ của Mai Sơn Thất Quái, một con Trư Tinh, lúc này đang vung vẩy bảo kiếm trong tay, đánh ra từng đạo kiếm khí quang mạc.

Kiếm quang sắc bén lập tức chém binh lính đại quân Tây Kỳ thành hai nửa, có viện quân cường đại như vậy, binh lính đại quân Ân Thương liền có thể sĩ khí đại trướng.

Ngược lại, binh lính đại quân Tây Kỳ lại vì sự cường đại của Trư Tinh Chu Tử Chân mà tỏ ra sợ hãi.

"Khốn kiếp, để ta đến gặp tên mãng phu này!" Vị tướng quân Tây Kỳ phụ trách chỉ huy đội quân Tây Kỳ không thể nhìn thêm được nữa, vội vàng cưỡi chiến mã của mình, giơ vũ khí trong tay xông về phía Trư Tinh Chu Tử Chân.

"Ha ha, lại có một kẻ tự tìm cái chết!" Trư Tinh Chu Tử Chân nhìn thấy vị võ tướng Tây Kỳ thực lực cường đại cưỡi chiến mã xông về phía mình, không những không có chút ý niệm né tránh nào, ngược lại còn cười ha hả, dường như không hề để ý.

Tướng quân Tây Kỳ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân coi thường mình như vậy, lập tức giận sôi máu, trong lòng thề nhất định phải khiến đối phương phải trả giá đắt.

"Khốn kiếp, chết đi cho ta!" Vị tướng quân Tây Kỳ này giơ trường kiếm trong tay, chém về phía cổ Trư Tinh Chu Tử Chân.

Chỉ cần một kiếm thành công chém đứt cổ Trư Tinh Chu Tử Chân, thì hắn chắc chắn sẽ chết, bởi vì cổ là bộ phận quan trọng của con người, một khi gặp nguy hiểm, thì mọi chuyện coi như xong.

Cũng chính vào lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân dường như mới vừa phát hiện ra vị tướng quân Tây Kỳ đang xông tới, sau đó thờ ơ há to miệng, từ từ ngáp một cái.

"A a!

Tốc độ xông tới cũng quá chậm đi, ta đã không chờ kịp rồi." "Chết đi...

Đợi đã, chuyện gì vậy!" Tướng quân Tây Kỳ đang cảm thấy phẫn nộ vì sự kiêu ngạo và khinh địch của Trư Tinh Chu Tử Chân, thì trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng khó mà tưởng tượng nổi, đến mức kinh ngạc kêu to lên.

"Không không không!" Tướng quân Tây Kỳ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lúc này trước mặt hắn, Trư Tinh Chu Tử Chân há cái miệng rộng như chậu máu, sau đó há miệng nuốt chửng hắn.

Cuối cùng, tướng quân Tây Kỳ không tránh khỏi cái miệng rộng như chậu máu mà Trư Tinh Chu Tử Chân há ra, trực tiếp trong vô cùng kinh khủng và tuyệt vọng bị đối phương nuốt vào bụng.

"Cách ~ hương vị không tệ, tuy không phải loại da mềm thịt non, nhưng chất thịt cũng khá nhiều." Trư Tinh Chu Tử Chân này sau khi nuốt chửng tướng quân Tây Kỳ, thậm chí còn ợ một tiếng, ra vẻ vẫn chưa đã thèm, thưởng thức hương vị và lượng thịt của tướng quân Tây Kỳ vừa bị nuốt xuống.

"Yêu quái a, mau đi mời Đại tướng quân, ở đây có yêu quái, ta không thể đối phó được!" Binh lính Tây Kỳ thấy vậy, đều kinh hoàng kêu to.

Lúc này, trên một chiến trường nhỏ tại Tuyệt Long Lĩnh, binh lính Tây Kỳ bị cảnh Trư Tinh Chu Tử Chân nuốt chửng tướng quân Tây Kỳ làm cho chấn động, theo sau đó là nỗi sợ hãi và kinh hãi sâu sắc, dường như vạn vạn lần không ngờ đối phương lại khủng bố đến mức này.

Đồng thời, những binh lính Tây Kỳ phàm nhân này cũng biết một vấn đề, rằng Trư Tinh Chu Tử Chân kia không phải một con người, mà là một yêu quái hoàn toàn.

Cũng chỉ có yêu quái, mới có thể mặt không đổi sắc ăn thịt một con người sống sờ sờ.

"Hắc hắc, đứng ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo giết chết tất cả binh lính Tây Kỳ đó cho ta." Lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân thấy những binh lính Tây Kỳ sau khi tướng quân chết đều muốn bỏ chạy, tự nhiên không vui, lập tức ra lệnh cho binh lính đại quân Ân Thương dưới trướng đi truy sát những binh lính đại quân Tây Kỳ đó.

Binh lính đại quân Ân Thương dưới trướng Trư Tinh Chu Tử Chân cũng bị cảnh tượng hắn vừa há miệng nuốt chửng tướng quân Tây Kỳ làm cho chấn động sâu sắc, nếu không biết người đàn ông trông giống đầu đà trước mắt là người của mình, e rằng lúc đó cũng sẽ không nhịn được mà quay đầu bỏ chạy.

Hiện giờ nghe lệnh của Trư Tinh Chu Tử Chân, những binh lính đại quân Ân Thương đó mới phản ứng lại, từng người bắt đầu truy sát binh lính đại quân Tây Kỳ đang bỏ chạy.

Trư Tinh Chu Tử Chân thấy cảnh tượng như vậy lập tức cười ha hả, sau đó cũng theo sau bọn họ, chuẩn bị nuốt chửng những nhân vật lợi hại mà hắn gặp phải.

Đối với Trư Tinh Chu Tử Chân, nuốt chửng một số đối thủ có thực lực cường đại, có thể thông qua bụng mà tiêu hóa hấp thu đại

lượng dưỡng chất vào cơ thể, từ đó tăng cường sức mạnh của mình.

Hành vi như vậy, đối với Trư Tinh Chu Tử Chân là điều vô cùng bình thường, một thói quen đã được hình thành sau nhiều năm tu luyện.

Vào lúc này, Dương Tiễn cũng chú ý đến sự hỗn loạn trên một chiến trường, thêm vào đó có truyền lệnh quan báo rằng có một yêu quái sống nuốt người, vì vậy Dương Tiễn không dám chậm trễ, lập tức đi viện trợ.

Vừa mới tới chiến trường, Dương Tiễn tận mắt chứng kiến Trư Tinh Chu Tử Chân ăn mặc như một tên đầu đà, đang sống nuốt một tướng quân Tây Kỳ!

Vị tướng quân của đại quân Tây Kỳ này vừa mới phát hiện ra đại quân Tây Kỳ của mình có nguy cơ thất bại, nên mới vừa tới viện trợ.

Thế nhưng không ngờ, khi giao thủ với Trư Tinh Chu Tử Chân này, hắn phát hiện mình không thể đánh bại đối phương, ngược lại bị đối phương một ngụm nuốt vào bụng.

"Cách ~ tên gia hỏa này không bằng kẻ ta ăn trước đó, nhưng miễn cưỡng cũng có thể lấp đầy bụng." Sau khi sống nuốt thêm một người nữa, Trư Tinh Chu Tử Chân hài lòng vỗ vỗ cái bụng phệ của mình, cười tủm tỉm lẩm bẩm.

Cũng chính vào lúc này, Dương Tiễn đã tới, chứng kiến cảnh Trư Tinh Chu Tử Chân sống nuốt tướng quân Tây Kỳ, khiến Dương Tiễn càng thêm lửa giận bốc cao, không nói hai lời liền từ trên không lao xuống Trư Tinh Chu Tử Chân, Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay cũng nhắm thẳng vào hắn.

"Hô hô hô!" Đừng thấy Trư Tinh Chu Tử Chân này thể hình khổng lồ, nhưng phản ứng của hắn lại không hề chậm chạp một chút nào.

Trong một thoáng, hắn cảm giác được có địch ý, ngẩng đầu lên quả nhiên phát hiện Dương Tiễn đang lao xuống mình.

Chương 901

"Tới hay lắm!" Trư Tinh Chu Tử Chân tuy nhìn có vẻ nặng nề, nhưng lại vô cùng linh hoạt, lập tức dùng bảo kiếm trong tay chặn lại công kích của Dương Tiễn.

"Đang lang!" Bảo kiếm trong tay Dương Tiễn và bảo kiếm trong tay Trư Tinh Chu Tử Chân va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ khó mà tưởng tượng nổi.

"Ha ha, xem ra thực lực ngươi không tệ a, không biết hương vị thế nào đây." Trư Tinh Chu Tử Chân sau khi giao thủ với Dương Tiễn, cảm nhận được thực lực đối phương vô cùng cường đại, lập tức cười hì hì nói.

Nhìn dáng vẻ của Trư Tinh Chu Tử Chân này, Dương Tiễn biết đối phương muốn nuốt chửng cả mình.

"Dựa vào ngươi mà cũng muốn ăn thịt ta?

Không thấy mình quá cuồng vọng ư?

Ta sợ lát nữa ngươi không nuốt nổi lại phải nôn ra đấy!" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Trư Tinh Chu Tử Chân, con mắt thứ ba giữa trán hắn cũng từ từ mở ra, cả ba con mắt đều tập trung cao độ nhìn chằm chằm Trư Tinh Chu Tử Chân.

"Hắc hắc, đối thủ cường đại như ngươi chắc chắn không phải kẻ vô danh, xin hỏi là ai?" Trư Tinh Chu Tử Chân tuy nhìn có vẻ cuồng vọng, nhưng thực tế lại khá cẩn thận, đang cảnh giác chú ý đối phương.

"Ta là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, môn hạ Ngọc Hư Cung Dương Tiễn, còn ngươi?

Chẳng lẽ cũng là người trong Mai Sơn Thất Quái sao?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn đối phương, đồng thời hỏi lai lịch của đối phương.

Trư Tinh Chu Tử Chân sau khi nghe lời của Dương Tiễn, đôi mắt nhỏ bé mở to hơn một chút, chớp mắt không ngừng nhìn Dương Tiễn hai lần, rồi nói, "Ta là Chu Tử Chân, Lão Tứ của Mai Sơn Thất Quái, hóa ra ngươi chính là thiên tài Dương Tiễn trong truyền thuyết a, khó trách vừa nãy giao thủ với ta thực lực lại cường đại như vậy, nghe khẩu khí của ngươi chắc đã giao thủ với mấy huynh đệ của ta rồi chứ?

Nếu hiện tại ngươi có thể xuất hiện trước mặt ta, vậy chứng tỏ mấy huynh đệ của ta đều đã gặp bất trắc rồi chứ?

Chắc là Ngô Long, Thường Hạo mấy người đó." Trư Tinh Chu Tử Chân tuy là một con heo rừng tu luyện thành tinh, nhưng bản thân lại là một tên gia hỏa vô cùng thông minh, lập tức từ lời Dương Tiễn vừa nói mà suy đoán ra Ngô Công Tinh Ngô Long, Xà Tinh Thường Hạo, Sơn Dương Tinh Dương Hiển đều đã gặp bất trắc trong tay Dương Tiễn.

"Có ý tứ, tên gia hỏa này tuy trông thô kệch, nhưng lại có thể dễ dàng suy đoán ra ta đã giao thủ với ai, chẳng lẽ hắn có thể khẳng định người giao thủ với ta là ba người sao?" Dương Tiễn sau khi nghe lời của Trư Tinh Chu Tử Chân, lại có chút bất ngờ, bị lời của đối phương làm cho hứng thú.

"Hắc hắc, điều đó chẳng phải rất đơn giản sao?

Nếu ngươi gặp phải lão đại Viên Hồng của Mai Sơn Thất Quái ta, thì ngươi sẽ không thể đứng ung dung trước mặt ta như vậy đâu!

Thực lực của lão đại ta không dễ giải quyết đến thế!" Trư Tinh Chu Tử Chân lạnh lùng nhìn Dương Tiễn, trong lúc nói lời này, hắn đã

bắt đầu tính toán làm sao để ăn thịt đối phương.

"Vậy ư?

Về thực lực của lão đại Viên Hồng ta cũng có vài phần hiểu rõ, nhưng hiện tại ta phải đánh bại ngươi trước đã, sau đó mới đi tìm phiền phức của lão đại ngươi!" Dương Tiễn nghe lời của Trư Tinh Chu Tử Chân xong, lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó lại giơ vũ khí Hắc Giao Tam Xoa Kích, phát động tấn công Trư Tinh Chu Tử Chân.

Trư Tinh Chu Tử Chân thấy vậy tự nhiên phải ứng chiến, chỉ thấy bảo kiếm trong tay hắn vạch ra một đạo quang nhận sáng chói về phía Dương Tiễn!

Dương Tiễn phát hiện Trư Tinh Chu Tử Chân đang ăn thịt tướng quân Tây Kỳ, sau khi giữ vững trạng thái thăm dò một lúc, Dương Tiễn cuối cùng cũng không nhịn được mà phát động công kích.

Chỉ thấy Dương Tiễn vung vẩy Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, vạch ra một con hắc long khổng lồ đánh về phía Trư Tinh Chu Tử Chân.

Trư Tinh Chu Tử Chân đối diện cũng không cam chịu yếu thế, cũng dùng bảo kiếm trong tay vạch ra từng đạo kiếm khí sắc bén về phía Dương Tiễn.

Kiếm khí và hắc long cứ thế va chạm vào nhau, hai bên trong quá trình va chạm năng lượng không ngừng dần dần triệt tiêu lẫn nhau, không còn thấy bất cứ thứ gì khác tồn tại.

Ngay khoảnh khắc công kích của hắc long và kiếm khí đều biến mất lẫn nhau, Dương Tiễn với tư cách là đối thủ lại giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, xông đến trước mặt Trư Tinh Chu Tử Chân, bổ xuống đầu hắn.

"Hừ, chẳng lẽ ngươi nghĩ loại công kích này có thể đánh bại ta

sao?" Trư Tinh Chu Tử Chân với tư cách là đối thủ cũng lập tức phát hiện Dương Tiễn đang đánh tới, cũng dùng bảo kiếm trong tay va chạm với Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay đối phương.

Sau đó, binh khí của Dương Tiễn và Trư Tinh Chu Tử Chân tiếp tục va chạm vào nhau, liên tục giao thủ vài hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

Cũng chính vào lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân với tư cách là đối thủ đã mất kiên nhẫn, nắm lấy một cơ hội, lập tức thi triển thần thông của mình.

Chỉ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân khi giao thủ với Dương Tiễn, cố ý tiếp cận đối phương, sau đó há cái miệng rộng như chậu máu, lập tức nuốt chửng cả người đối phương vào bụng.

Lúc này Dương Tiễn cũng không ngờ Trư Tinh Chu Tử Chân lại có chiêu này trong chiến đấu, trực tiếp bị đối phương dễ dàng nuốt vào bụng.

"Ha ha, Dương Tiễn a Dương Tiễn, dù ngươi có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một người mà thôi, hiện giờ bị ta nuốt vào bụng thì cứ chờ chết đi!

Ha ha!" Sau khi thành công ăn thịt Dương Tiễn, Trư Tinh Chu Tử Chân này liền đắc ý cười ha hả.

Trong mắt Trư Tinh Chu Tử Chân, hiện giờ đã nuốt Dương Tiễn xuống rồi, vậy tự nhiên là đã đánh bại đối phương, cũng không cần lo lắng những chuyện khác nữa.

Thế nhưng vào lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân lại không biết rằng, trong bụng hắn, Dương Tiễn lại vẫn sống sót an nhiên vô sự.

"Hóa ra bụng tên gia hỏa này là thế này, thật đúng là không có gì đáng nói." Dương Tiễn nhìn những huyết nhục xung quanh, bị Trư

Tinh Chu Tử Chân nuốt vào bụng.

Nhưng Dương Tiễn đã luyện thành thần thông Nhục Thân Bất Hoại, lại không chết, ngược lại vẫn sống sót, và không có chuyện gì xảy ra cả.

Vào giờ phút này, Trư Tinh Chu Tử Chân này lại không biết điều, đang tiếp tục đi trên chiến trường, muốn ăn thịt những người khác.

Dương Tiễn tự nhiên cũng biết ý đồ của tên Trư Tinh Chu Tử Chân này, muốn ngăn cản đối phương.

Thế là, Dương Tiễn lập tức nghĩ ra một cách.

"Hắc hắc, nếu tên gia hỏa này đã nuốt ta vào bụng hắn, vậy thì phải trả giá tương xứng, nếu không thì chưa xong đâu!" Dương Tiễn nhìn những huyết nhục xung quanh và nội tạng trong bụng Trư Tinh Chu Tử Chân, hắc hắc cười lạnh một tiếng, giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay bắt đầu phát động thần thông của mình!

"Ai nha!

Ai yêu!" Vào lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân đột nhiên cảm thấy trong bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì cơn đau đó đã không ngừng gia tăng, dường như có thứ gì đó sắp nổ tung trong cơ thể hắn.

"Chuyện gì thế này?

Vì sao bụng ta lại đau đớn đến vậy?" Khi Trư Tinh Chu Tử Chân vẫn chưa hiểu chuyện gì, Dương Tiễn đã bị nuốt vào bụng lại nói chuyện với Trư Tinh Chu Tử Chân.

"Ha ha, tên gia hỏa này đúng là tìm chết a, lại dám nuốt ta vào bụng hắn, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta là những đối thủ kia của ngươi sao?" Trư Tinh Chu Tử Chân đang chịu đựng cơn đau kịch liệt truyền đến từ bụng, giờ phút này nghe thấy giọng nói của Dương Tiễn

truyền ra từ trong bụng, lập tức hiểu ra chuyện gì, đồng thời cũng trở nên vô cùng hoảng sợ.

"Khốn kiếp a, rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Vì sao tên gia hỏa này có thể sống sót?

Chẳng phải ta đã nuốt hắn vào bụng rồi sao?" Trư Tinh Chu Tử Chân cảm nhận cơn đau tức kịch liệt truyền đến từ trong bụng, trong lòng lại càng không hiểu vì sao Dương Tiễn lại sống sót.

Cũng bởi vì như vậy, bất kể Trư Tinh Chu Tử Chân có nghĩ vấn đề này như thế nào, trong lòng hắn vẫn luôn càng ngày càng hoảng sợ theo sự gia tăng của cơn đau trong bụng.

Chương 902

"Dương Tiễn, mau mau ra khỏi bụng ta, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Giờ phút này, dưới cơn đau kịch liệt, Trư Tinh Chu Tử Chân sắp phát điên rồi, cũng không còn quan tâm gì nữa, chỉ muốn Dương Tiễn mau chóng rời khỏi bụng hắn.

Hiện tại Trư Tinh Chu Tử Chân vô cùng hối hận vì vừa nãy đã một ngụm nuốt Dương Tiễn, nếu không thì bây giờ hắn đã không tự rước họa vào thân như vậy.

"Ha ha, bây giờ mới muốn ta đi ra ư?

Ngươi nghĩ đơn giản thế sao?

Trư Tinh, ta nói cho ngươi biết cửa cũng không có!" Lúc này trong bụng Trư Tinh Chu Tử Chân, Dương Tiễn đang vung vẩy Hắc Giao Tam Xoa Kích, không ngừng dùng lưỡi dao sắc bén cắt xén nội tạng của Trư Tinh Chu Tử Chân.

Phải biết rằng, bất kể là sinh vật nào, nội tạng của chúng đều vô cùng yếu ớt, vì vậy mới cần được bảo vệ dưới lớp thịt dày, để tránh bị phá hoại từ bên ngoài.

Nhưng hiện tại Dương Tiễn lại ngang nhiên làm loạn trong bụng Trư Tinh Chu Tử Chân, đối với Trư Tinh Chu Tử Chân không chỉ là cơn đau kịch liệt khó mà chịu đựng nổi truyền đến từ bụng, mà còn kèm theo nguy cơ nội tạng bị tổn hại.

Trư Tinh Chu Tử Chân làm sao có thể để nội tạng của mình biến thành một đống bầy nhầy được, nếu vậy dù không chết cũng sẽ bị trọng thương.

"Khốn kiếp, xem ra tên gia hỏa này cũng không chịu rời khỏi bụng

ta, bây giờ chỉ có thể sử dụng chiêu đó!" Trư Tinh Chu Tử Chân hung ác nhìn cái bụng đang không ngừng co giật của mình, sau đó giơ bảo kiếm trong tay định đâm xuống bụng.

Hóa ra cách mà Trư Tinh Chu Tử Chân này định dùng lúc này, lại là dùng bảo kiếm của mình rạch bụng, sau đó đào Dương Tiễn đã tiến vào trong bụng ra!

Cách này tuy đẫm máu và độc ác, nhưng trong mắt Trư Tinh Chu Tử Chân lại là một cách thiết thực khả thi.

Sau khi nghĩ ra cách này, Trư Tinh Chu Tử Chân không hề do dự mà giơ bảo kiếm trong tay đâm xuống bụng mình!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Chu Tử Chân vốn đã nuốt Dương Tiễn vào bụng, nhưng điều mà hắn không ngờ tới là Dương Tiễn lại sống sót trong bụng hắn, thậm chí còn làm loạn cả lên bên trong.

"A a!" Lúc này Trư Tinh Chu Tử Chân đang chịu đựng cơn đau kịch liệt do Dương Tiễn quấy phá trong bụng, hắn biết mình và Dương Tiễn sẽ không chết không thôi, đối phương nhất định sẽ dùng mọi cách để đánh giết hắn.

Vì vậy, để có thể đánh bại Dương Tiễn, Trư Tinh Chu Tử Chân đã nghĩ ra một cách.

Mặc dù cách này có thể khiến cơ thể hắn xuất hiện những vết thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng so với nguy cơ sinh mệnh hiện tại thì hoàn toàn không đáng kể.

Thế là, chỉ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân từ từ giơ bảo kiếm trong tay, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết, cuối cùng còn dùng bảo kiếm trong tay đâm xuống bụng mình!

Xoạt!

Trong tích tắc, bụng Trư Tinh Chu Tử Chân bị bảo kiếm của hắn rạch ra một vết.

Máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài cơ thể, khiến Trư Tinh Chu Tử Chân này biến thành một người máu.

Nhưng Trư Tinh Chu Tử Chân tuy đã phải trả một cái giá thảm khốc như vậy, nhưng hiệu quả mang lại lại vô cùng rõ rệt.

Khi Trư Tinh Chu Tử Chân dùng bảo kiếm rạch bụng xong, theo lượng lớn máu chảy ra từ cơ thể, tiếp theo đó là điều bất ngờ, Dương Tiễn cũng bị dòng máu tươi phun ra từ cơ thể Trư Tinh Chu Tử Chân cuốn ra ngoài.

Hóa ra kế hoạch của Trư Tinh Chu Tử Chân này, là dùng bảo kiếm rạch một lỗ lớn trên bụng mình, sau đó để máu tươi trong cơ thể phun ra hết, từ đó bức Dương Tiễn ra khỏi cơ thể.

Phải biết rằng, Dương Tiễn trong cơ thể Trư Tinh Chu Tử Chân vô cùng nhỏ bé, dòng máu lớn như vậy cuốn đi, đối với hắn giống như một trận đại hồng thủy vô cùng khủng bố, uy lực thực sự quá lớn.

Quan trọng hơn là Dương Tiễn cũng không ngờ Trư Tinh Chu Tử Chân lại có ý chí quyết đoán như vậy, để có thể bức hắn ra khỏi cơ thể, lại còn phải trả một cái giá thảm trọng đến thế.

Khi Dương Tiễn vừa bị phun ra khỏi cơ thể Trư Tinh Chu Tử Chân, cơ thể hắn đã hồi phục bình thường, ngã xuống cách đó không xa trước mặt Trư Tinh Chu Tử Chân, bên cạnh hắn có không ít máu tươi phun ra từ cơ thể Trư Tinh Chu Tử Chân.

“Ha ha, tên gia hỏa này cuối cùng cũng bị ta bức ra rồi, bây giờ ta sẽ lấy mạng ngươi!” Trư Tinh Chu Tử Chân vừa thấy Dương Tiễn từ trong bụng mình đi ra, giống như kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, lập

tức cưỡng ép vết thương trên bụng tụ hợp lại, nếu không bụng sẽ tiếp tục chảy máu, sau đó giơ bảo kiếm xông về phía Dương Tiễn, đâm một kiếm về phía hắn.

Trư Tinh Chu Tử Chân thi triển pháp quyết, khi đâm một kiếm, một đạo kiếm khí bay về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn lúc này cũng đã phản ứng, một mặt kinh ngạc trước sự quyết đoán và cái vẻ tàn nhẫn của con heo rừng đó, một mặt cũng bắt đầu chống đỡ công kích của Trư Tinh Chu Tử Chân này.

Dương Tiễn biết hiện tại Trư Tinh Chu Tử Chân nhất định vô cùng phẫn nộ, thiết tha muốn đánh giết hắn.

Vì vậy, khi đối mặt với Chu Tử Chân đang bạo nộ lúc này, Dương Tiễn cũng rất dứt khoát mà áp dụng chiến lược phòng ngự, chỉ thấy hắn thi triển một bộ pháp quyết nhanh nhẹn, vũ khí Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay Dương Tiễn bao phủ trong một tầng hào quang đen, đỡ lấy kiếm khí của Trư Tinh Chu Tử Chân đối diện.

"Phốc thông!" Đạo kiếm khí của Trư Tinh Chu Tử Chân đánh tới đã thành công bị Hắc Giao Tam Xoa Kích chặn lại, phát ra âm thanh "phốc thông", giống như đập vào một khối bông vậy.

Cũng chính vào lúc này, Trư Tinh Chu Tử Chân vừa thấy công kích của mình không có hiệu quả, lập tức như đã liệu trước, thi triển một bộ pháp quyết khác.

Chỉ thấy dưới sự thúc đẩy của pháp quyết của Trư Tinh Chu Tử Chân, thanh bảo kiếm trong tay hắn quả nhiên bay lượn trên không, sau đó đánh về phía Dương Tiễn đối diện.

Dương Tiễn tự nhiên không cam chịu yếu thế, lập tức cũng thúc động Hắc Giao Tam Xoa Kích.

Pháp lực trong cơ thể từ từ vận chuyển, sau đó Dương Tiễn thi

triển một đạo pháp quyết đánh lên Hắc Giao Tam Xoa Kích, theo đó lại khiến Hắc Giao Tam Xoa Kích này sản sinh ra một loại biến hóa khác.

"Hống hống!" Chỉ thấy Hắc Giao Tam Xoa Kích này dưới sự khống chế của Dương Tiễn, đột nhiên giống như sống lại vậy, thân thể màu đen xoay chuyển một cái, lại biến thành một con Giao Long đen.

Con Giao Long đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích hóa thân thành này, vừa xuất hiện đã phát ra một tiếng gào thét của Long tộc, sau đó tấn công thanh bảo kiếm do Trư Tinh Chu Tử Chân khống chế.

Giao Long đen bản thân là do vũ khí hóa thân thành, tuy nhìn giống như thân thể huyết nhục, nhưng toàn bộ thân thể Giao Long đều có thể là một phần của vũ khí, đồng dạng có thể phát động công kích.

"Đang lang đang lang!" Giao Long đen đã thành công đỡ lấy công kích của bảo kiếm, hai món vũ khí lập tức chiến đấu hỗn loạn, có thể nói bất phân thắng bại.

Thấy cảnh tượng như vậy, Trư Tinh Chu Tử Chân với tư cách là đối thủ lại hừ lạnh một tiếng, hắn muốn giết Dương Tiễn, nhưng hiện tại lại giằng co bất phân thắng bại.

Trư Tinh Chu Tử Chân biết mình là sơn tinh tu luyện thành tinh, nhưng hiện tại bụng đã bị rạch một vết như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng một khi thời gian từ từ trôi đi, thì vết thương của hắn sẽ suy yếu.

Với vết thương như vậy mà muốn chạy thoát trước mặt Dương Tiễn cũng là một ý nghĩ vô cùng không thực tế, vì vậy Trư Tinh Chu Tử Chân muốn tốc chiến tốc thắng vào lúc này, lập tức đánh giết Dương Tiễn, như vậy nguy cơ tạm thời được giải trừ.

Thế nhưng Trư Tinh Chu Tử Chân lại không ngờ tới, thực lực của Dương Tiễn vẫn cường đại như mọi khi, những ưu thế của hắn trước mặt đối phương đều khó mà giải quyết đối phương.

Vì vậy không còn cách nào khác, Trư Tinh Chu Tử Chân chỉ có thể sử dụng thần thông tiêu hao lớn hơn để đánh bại Dương Tiễn này.

Chỉ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân vận chuyển toàn thân pháp lực, trên thân thể hắn xuất hiện một hư ảnh sơn trư, tiếp theo đó Trư Tinh Chu Tử Chân dùng một đạo pháp quyết đánh lên bảo kiếm của mình.

"Ông ông!" Sau khi Trư Tinh Chu Tử Chân dùng pháp lực kích phát sức mạnh trong bảo kiếm, chỉ thấy thanh bảo kiếm đó phát ra âm thanh "ông ông ông", tiếp theo đó chỉ thấy thanh bảo kiếm này xoay tròn một cái, từ trong bảo kiếm bùng phát ra lượng lớn kiếm quang.

Những kiếm quang này là kiếm khí dày đặc, tất cả đều đánh về phía Giao Long đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích hóa thân thành.

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Trư Tinh Chu Tử Chân đang giao thủ với Dương Tiễn.

Chương 903

Nhưng Trư Tinh Chu Tử Chân tuy thực lực cường đại, nhưng hiện tại bụng lại bị thương vô cùng nghiêm trọng, chỉ cần tiếp tục như vậy, một khi trận chiến rơi vào thế kéo dài, Trư Tinh Chu Tử Chân sẽ chết vì vết thương trên cơ thể.

Về điểm này, Trư Tinh Chu Tử Chân không hề nghi ngờ.

Vì vậy Trư Tinh Chu Tử Chân mới muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, thế là lập tức thúc đẩy uy lực của bảo kiếm.

"Ông ông ông!" Chỉ thấy bảo kiếm dưới sự điều khiển của Trư Tinh Chu Tử Chân, kích phát ra sức mạnh chân chính của thanh bảo kiếm, lập tức bùng phát ra lượng lớn kiếm quang.

Số lượng kiếm quang này vô cùng nhiều, kiếm quang dày đặc vô cùng sắc bén, chỉ cần nó có thể dễ dàng xuyên thủng một ngọn núi đá hoa cương, thì uy lực vô cùng khủng bố.

Hiện tại, những kiếm quang này phóng ra từ trong bảo kiếm đã đánh trúng Giao Long đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích biến hóa thành, kiếm quang sắc bén đánh cho Giao Long đen này đầu rơi máu chảy, trên thân thể khổng lồ xuất hiện vô số vết thương.

Những vết thương này ban đầu vô cùng nhỏ bé, nhưng theo thời gian trôi đi, kiếm quang sắc bén từ bảo kiếm đã để lại ngày càng nhiều vết thương trên thân thể Giao Long đen.

Điều đó cũng dẫn đến việc vết thương trên thân thể Giao Long đen từ chỗ không đáng kể, dần dần biến thành những vết thương có thể ảnh hưởng đến sức chiến đấu, cuối cùng càng máu chảy đầm đìa!

Tình huống như vậy, Dương Tiễn làm sao có thể không chú ý

chứ?

Lúc này thấy Giao Long đen do vũ khí của mình hóa thành lại bại trận trước kiếm quang bắn ra từ bảo kiếm đối diện, hắn biết Trư Tinh Chu Tử Chân này đã động dụng bản lĩnh thật sự, nếu không thì sẽ không trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà tạo thành hiệu quả áp chế khủng bố như thế đối với Giao Long đen.

Thế nhưng vào lúc này, Dương Tiễn với tư cách là đối thủ cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, chỉ thấy hắn thi triển pháp thuật, lập tức từng đạo ba văn kỳ dị khuếch tán ra, tiếp theo đó từng đạo khí xoáy được bao bọc bởi ánh sáng lơ lửng từ phía sau Dương Tiễn bay lên.

Nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trong những khí xoáy này có các loại hình ảnh vật phẩm khác nhau, có Kim Sí Đại Bàng Điểu nhỏ nhắn, có Sư Tử lông vàng cũng có Ngũ Sắc Khổng Tước, có những hư ảnh pháp bảo kỳ lạ như bảo kiếm, bảo tháp, v.v.

Những thứ này tự nhiên không phải xuất hiện từ hư không, đây kỳ thực là chân ý mà Dương Tiễn đã tu luyện từ Thất Thập Nhị Biến.

Chính vì những chân ý này, cho nên Dương Tiễn mới có thể khi thi triển Thất Thập Nhị Biến, bảo đảm những thứ mà hắn biến hóa thành thực sự có uy lực cường đại như vậy, nếu không thì tất cả đều là nói suông.

Lúc này Dương Tiễn triệu hoán tất cả những hư ảnh biến hóa mà hắn đã tu luyện từ Thất Thập Nhị Biến ra, vậy hiển nhiên là hắn muốn thi triển thần thông cường đại.

“Ha ha?

Bây giờ mới muốn thi triển thần thông ư?

Chẳng phải ngươi thấy quá muộn rồi sao?

Chết đi cho ta!

Dương Tiễn!" Trư Tinh Chu Tử Chân đối diện tuy vẫn luôn điều khiển bảo kiếm đối phó Giao Long đen, nhưng sự chú ý của hắn vẫn không hề rời khỏi Dương Tiễn.

Trư Tinh Chu Tử Chân biết, mục tiêu chân chính của hắn là Dương Tiễn, chỉ có đánh giết Dương Tiễn, thì hắn mới có thể sống sót.

Vì vậy, khi bảo kiếm của hắn phóng ra kiếm sắc chiến đấu với Giao Long, Trư Tinh Chu Tử Chân lại lấy ra một món pháp bảo khác.

Món pháp bảo này không ai khác, chính là một lệnh kỳ của hắn, toàn bộ đều màu đen, bên trên bao phủ một tầng khí lưu màu đen.

Món pháp bảo này là một trong những pháp bảo mà Trư Tinh Chu Tử Chân đã luyện chế ra, đã được rèn đúc trong biển lửa một khoảng thời gian rất lâu, dược liệu sử dụng để rèn đúc lệnh kỳ pháp bảo này cũng vô cùng nhiều.

Trong tình huống như vậy, khiến uy lực của lệnh kỳ này trở nên vô cùng cường đại, khiến Trư Tinh Chu Tử Chân cũng không thể tìm ra lỗi gì.

Hiện tại Trư Tinh Chu Tử Chân lại khi đối mặt với Dương Tiễn, lấy ra lệnh kỳ này.

Chỉ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân giơ lệnh kỳ trong tay, sau đó nhỏ máu tươi của mình lên trên, ngay lập tức từng đạo pháp lực được rót vào trong đó.

"Sưu sưu sưu!" Khi Trư Tinh Chu Tử Chân rót máu tươi và pháp lực trong cơ thể vào lệnh kỳ này, lập tức lệnh kỳ này phát ra âm thanh "ông ông ông", trông vô cùng quỷ dị.

Lệnh kỳ này sau khi có máu tươi và pháp lực của Trư Tinh Chu

Tử Chân làm động lực, không cần Trư Tinh Chu Tử Chân khống chế, lại lơ lửng giữa không trung từ từ lay động.

Cùng với lệnh kỳ này từ từ lay động, lập tức khí lưu màu đen bao quanh lệnh kỳ này dường như có thực thể, tiếp theo đó đạo khí lưu màu đen biến thành một con độc xà màu đen.

"Đi, lên cho ta!" Sau khi dùng lệnh kỳ triệu hoán ra con độc xà màu đen, Trư Tinh Chu Tử Chân với tư cách là đối thủ lập tức điều khiển con độc xà màu đen này đi công kích Dương Tiễn ở phía bên kia.

"Tê tê!" Trong mắt độc xà màu đen tràn đầy ánh mắt lạnh lùng vô tình, sau đó cứ thế hóa thành một tia chớp đen tấn công Dương Tiễn.

Thế nhưng khi con độc xà màu đen này sắp đánh trúng Dương Tiễn, bên cạnh Dương Tiễn đột nhiên xuất hiện một bóng đen, tiếp theo đó một bóng đen lại xông ra, lập tức lao tới cắn vào thân thể con độc xà màu đen đó.

"Uông uông uông!" Hóa ra tên gia hỏa từ bên cạnh Dương Tiễn lao ra cắn chặt độc xà màu đen chính là Hạo Thiên Khuyển, sủng vật của Dương Tiễn.

Lúc này Hạo Thiên Khuyển không còn vẻ hoạt bát đáng yêu như khi ở trước mặt chủ nhân Dương Tiễn, ngược lại mang một bộ dáng hung thần ác sát, một ngụm dùng hàm răng cứng rắn sắc bén cắn chặt thân thể độc xà màu đen, đối thủ của nó.

"Tê tê!" Độc xà màu đen phát ra một tiếng kêu thét rợn người, muốn quay đầu lại cắn Hạo Thiên Khuyển.

Nhưng Hạo Thiên Khuyển đã theo Dương Tiễn nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ không không chú ý điểm này.

Thực tế là khi con độc xà màu đen này định quay đầu cắn Hạo Thiên Khuyển, một vuốt chó của Hạo Thiên Khuyển đã động.

Chỉ thấy vuốt chó của Hạo Thiên Khuyển này, khi độc xà màu đen sắp quay đầu cắn, trực tiếp vỗ vào thất thốn của độc xà màu đen, ấn chặt độc xà màu đen xuống đất.

Bất kể là loài rắn nào, thất thốn trên cơ thể luôn là nhược điểm của chúng, một khi nhược điểm này bị nhắm vào, thì sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này độc xà màu đen cũng vậy, sau khi bị Hạo Thiên Khuyển cắn chặt thân thể và giẫm lên thất thốn, dù có giãy giụa điên cuồng đến mấy cũng vô ích, căn bản không có cách nào thoát ra được.

Nhưng khi đối mặt với công kích lại một lần nữa thất bại, Trư Tinh Chu Tử Chân, Lão Tứ của Mai Sơn Thất Quái, lại nở nụ cười.

"Sưu sưu sưu!" Con độc xà màu đen được Trư Tinh Chu Tử Chân mượn pháp bảo lệnh kỳ triệu hoán ra, giống như một tia chớp đen, xông về phía Dương Tiễn.

Nhưng con độc xà màu đen này lại giữa đường gặp phải công kích của sủng vật Hạo Thiên Khuyển của Dương Tiễn, trong tình huống thân thể và thất thốn đều bị áp chế, con độc xà màu đen này không có bất kỳ nghi ngờ nào mà bị áp chế.

Thế nhưng trong tình huống như vậy, Trư Tinh Chu Tử Chân này lại vì con độc xà màu đen mà hắn phóng ra bị chặn lại mà nở nụ cười.

"Ha ha, Dương Tiễn ngươi sẽ không nghĩ rằng món pháp bảo ta lấy ra chỉ có chút uy lực này chứ?

Bây giờ hãy để ngươi xem cái gì gọi là pháp bảo!" Chỉ thấy Trư Tinh Chu Tử Chân lại rót một đạo pháp lực vào lệnh kỳ đen pháp bảo đó, lập tức những khí lưu đen còn lại bao quanh lệnh kỳ đen dường như đều sống lại vậy, biến thành từng con độc xà đen.

Những độc xà đen này từng con một mở đôi mắt lạnh lùng vô tình,

trong miệng thè lưỡi rắn, sau đó xông về phía Dương Tiễn.

Hóa ra con độc xà đen trước đó chỉ là một công cụ thăm dò, mục đích là tiêu hao một thủ đoạn của Dương Tiễn, còn lại công kích thì trọng điểm là ở trên lượng lớn độc xà đen còn lại này!

Chương 904

"Tê tê!" Một đám lớn độc xà đen không còn chướng ngại nào khác, lập tức tiếp cận Dương Tiễn, há cái miệng đầy nanh độc muốn cắn vào người Dương Tiễn.

Trong mắt Trư Tinh Chu Tử Chân, công kích của hắn sắp có hiệu quả rồi, chỉ cần để những độc xà đen này cắn trúng Dương Tiễn, thì Dương Tiễn sẽ chết vì trúng độc, lúc đó sẽ không còn chuyện gì khác nữa.

Kế hoạch của Trư Tinh Chu Tử Chân này, cho đến hiện tại kế hoạch đều tiến hành vô cùng tốt, những độc xà đen còn lại đã đột phá từng lớp bao vây, muốn cắn trúng Dương Tiễn.

Thế nhưng vào lúc này, hắn lại phát hiện một chuyện bất ngờ, chỉ thấy những khí xoáy lơ lửng bên cạnh Dương Tiễn lập tức hóa thành một cái luân bàn lớn, sau đó lại một lần nữa tiến vào trong cơ thể Dương Tiễn.

Sau khi Dương Tiễn có sự biến hóa như vậy, tình hình tổng thể cũng đã thay đổi, hiện tại Dương Tiễn không chỉ toàn thân trên dưới đều bao quanh bởi dao động năng lượng cường đại mà còn có một lớp màng ánh sáng mỏng bao phủ quanh cơ thể Dương Tiễn.

"Hừ, chẳng phải chỉ là một lớp bảo hộ sao, ta ngược lại muốn xem rốt cuộc ngươi có cách nào để kháng cự công kích của nhiều độc xà của ta như vậy!" Trư Tinh Chu Tử Chân hiển nhiên cũng đã thấy sự biến hóa của Dương Tiễn, nhưng thấy hiện tại mình đang chiếm thế thượng phong, căn bản không cần sợ đối phương.

"Vậy ư?

Ta ngược lại cảm thấy bây giờ chính là tử kỳ của ngươi!" Dương

Tiễn nhìn những độc xà đen đó xông tới cắn, ngược lại đứng yên bất động, ra vẻ không hề lay chuyển.

Trong tình huống như vậy, những độc xà đen đó cuối cùng cũng va chạm vào lớp màng ánh sáng bao phủ quanh Dương Tiễn.

Nhưng bất kể những độc xà đen đó công kích như thế nào, cũng không có cách nào đột phá lớp màng ánh sáng mỏng manh đó.

Lớp màng đó trông như có thể chọc thủng tùy tiện, nhưng giờ phút này dưới công kích của những độc xà đen lại tỏ ra kiên cố đến vậy, thực sự nằm ngoài dự liệu của Trư Tinh Chu Tử Chân, với tư cách là đối thủ.

Dương Tiễn nhìn những độc xà đen đó, tức thì con mắt thứ ba giữa trán hắn mở ra, một đạo quang thúc màu trắng phun ra từ con mắt thứ ba đó, hung hăng đánh lên thân thể của những tên gia hỏa này.

"Xì xì xì!" Những độc xà đen đang điên cuồng tấn công đó, sau khi bị quang thúc phát ra từ con mắt thứ ba giữa trán Dương Tiễn chiếu xạ, lập tức mất đi khả năng hành động, sau đó những độc xà đen này đều hóa thành từng đạo khí lưu đen biến mất trong không khí.

Cảnh tượng như vậy, tự nhiên cũng có nghĩa là công kích của Trư Tinh Chu Tử dùng pháp bảo lệnh kỳ đã mất đi hiệu quả, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ phẫn nộ.

"Tốt một Dương Tiễn, lại có thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ ngươi đã tu luyện Thất Thập Nhị Biến thần thông?" Trư Tinh Chu Tử Chân nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt hung ác nhìn Dương Tiễn với tư cách là đối thủ, không ngờ Dương Tiễn lại ngoan cường đến thế, có thể chiến đấu với hắn đến bây giờ.

"Không sai, ta nhớ lão đại Viên Hồng của Mai Sơn Thất Quái cũng đã tu luyện Thất Thập Nhị Biến đúng không, khó trách ngươi có thể

nhận ra.” Dương Tiễn nhìn chằm chằm Trư Tinh Chu Tử Chân một cái, miệng nói đồng thời, trong lòng cũng đang dự đoán đối phương còn lại mấy phần sức chiến đấu.

Phải biết rằng, Trư Tinh Chu Tử Chân trước đó vì giao thủ với Dương Tiễn mà tiêu hao một phần pháp lực, tiếp theo đó vì Dương Tiễn làm loạn trong bụng hắn, bị buộc phải rạch bụng để bức Dương Tiễn ra.

Tuy cuối cùng Dương Tiễn đã bị bức ra, nhưng cũng vì vậy mà Trư Tinh Chu Tử Chân nguyên khí đại thương.

Tiếp theo, Trư Tinh Chu Tử Chân để đánh bại Dương Tiễn, còn sử dụng hai món pháp bảo phát động công kích.

Uy lực của những pháp bảo đó tuy vô cùng cường đại, nhưng trước mặt Dương Tiễn lại không phát huy được tác dụng, thậm chí trong những lúc sau đó, còn bị đối phương thành công chặn lại.

Điều đó cũng khiến Trư Tinh Chu Tử Chân tiêu hao đại lượng pháp lực mà không có tác dụng, có thể nói hiện tại Trư Tinh Chu Tử Chân vô cùng nguy hiểm.

“Dương Tiễn, đừng tưởng rằng ngươi đã thắng chắc rồi!” Trư Tinh Chu Tử Chân hiển nhiên biết Dương Tiễn đang đánh giá mình như vậy, đối phương rõ ràng cảm thấy hiện tại mình dễ đối phó.

Với tư cách là một con heo rừng tinh thường xuyên sống nuốt người, tính khí của Chu Tử Chân vô cùng nóng nảy, hiện tại sau khi bị Dương Tiễn chọc giận, lập tức gào thét một tiếng, toàn bộ thân thể không ngừng biến lớn, cuối cùng biến thành một con heo rừng khổng lồ lớn như ngọn núi nhỏ.

“Hắc hắc, nguyên hình của ngươi ư?

Hôm nay để ta tiễn ngươi lên đường vậy.” Dương Tiễn thấy Trư

Tinh Chu Tử Chân hiện ra nguyên hình, lập tức cười lạnh một tiếng, sau đó vẫy tay một cái, Giao Long đen đang chiến đấu với bảo kiếm ở đằng kia bay về tay Dương Tiễn, biến trở lại hình dạng Hắc Giao Tam Xoa Kích.

"Hống hống hống!" Trư Tinh Chu Tử Chân đã biến về nguyên hình tự nhiên sẽ không thèm để ý Dương Tiễn, sau khi phát ra một tiếng gào thét, xông về phía Dương Tiễn.

Hiện tại Trư Tinh Chu Tử Chân ở nguyên hình có thể hình vô cùng khổng lồ, bất kỳ thứ gì bị hắn đâm trúng, không cần nghi ngờ gì nữa mà sẽ lập tức bị đâm nát bấy.

Dương Tiễn với tư cách là đối thủ, ngay cả khi đã tu luyện Thất Thập Nhị Biến, cũng vẫn không dám đối kháng trực diện với cú đâm của Trư Tinh Chu Tử Chân, cũng không cần thiết.

Chỉ thấy trên người Dương Tiễn ánh sáng trắng lóe lên, sau đó Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay hắn bao phủ trong một tầng hào quang đen.

"Oanh long!" Một đạo hắc quang lập tức đánh xuống Chu Tử Chân!

Trư Tinh Chu Tử Chân muốn giết Dương Tiễn, nhưng Dương Tiễn cũng không phải tu đạo giả bình thường, một thân thần thông uy lực vô cùng.

Lúc này đối mặt với Trư Tinh Chu Tử Chân, Dương Tiễn từ từ giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay, hung hăng bổ xuống đối phương.

Lập tức một đạo hắc quang sắc bén đánh xuống Trư Tinh Chu Tử Chân, lúc này Trư Tinh Chu Tử Chân cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng sử dụng hai

món pháp bảo lệnh kỳ và bảo kiếm, để chúng chắn trước mặt hắn.

"Oanh long!" Hắc quang lập tức bao phủ Trư Tinh Chu Tử Chân, năng lượng sắc bén xé nát nhục thân của Trư Tinh Chu Tử Chân và hai món pháp bảo của hắn.

Đến cuối cùng, hắc quang tan đi, Trư Tinh Chu Tử Chân lại đã chết trong tay Dương Tiễn.

"Hô, cuối cùng lại giải quyết xong một tên nữa, không biết thành viên Mai Sơn Thất Quái tiếp theo có khó đối phó như tên gia hỏa này không." Dương Tiễn nhìn thi thể Trư Tinh Chu Tử Chân đổ gục trên mặt đất, cũng thở ra một hơi dài.

Tuy trước đó Dương Tiễn đã phát hiện ra nhược điểm của Xà Tinh Thường Hạo và Ngô Công Tinh Ngô Long, sau đó sử dụng Thất Thập Nhị Biến để đánh giết thành công, nhưng trong những trận chiến liên tục như vậy, cũng khiến pháp lực của hắn tiêu hao khá lớn, nếu trận chiến tiếp tục diễn ra, thì pháp lực trong cơ thể Dương Tiễn sẽ không đủ để tiếp tục chiến đấu, nhất định phải có cách để hồi phục pháp lực.

Thế nhưng vào lúc này, Dương Tiễn lại cảm giác được từ xa hình như truyền đến dao động pháp lực, dường như có người đang giao thủ vậy.

Dương Tiễn cảm nhận hai luồng khí tức giao thủ đó, kinh ngạc phát hiện một trong số đó là người quen.

Người này không ai khác, tự nhiên là Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa.

Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn phụ trách khu vực này, hiện tại xem ra Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã gặp phải đối thủ cường đại, nếu không thì bây giờ sẽ không giao chiến

với đối thủ mà tạo ra dao động lớn như vậy.

"Xem ra bên Hoàng Thiên Hóa cũng gặp phải cường địch rồi, ta cũng phải đi xem sao!" Nói xong, Dương Tiễn dẫn theo sủng vật Hạo Thiên Khuyển của mình đi về phía nơi mà hắn cảm nhận được động tĩnh trước đó. ...Lúc này ở một bên khác của chiến trường, giống như Dương Tiễn đã dự liệu, vào lúc này Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa quả thực đang giao thủ với người khác.

Người giao thủ với Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa này, không ai khác, chính là một thanh niên sử dụng song đao, thân mặc đạo bào màu vàng, sử dụng đao pháp vô cùng tinh xảo, luôn có thể khiến công kích của Hoàng Thiên Hóa vô ích, thậm chí còn phải có cách để chống đỡ công kích của đối phương.

Có thể thấy, Hoàng Thiên Hóa khi giao thủ với người này hiện tại đang ở thế hạ phong.

"Khốn kiếp, tên gia hỏa này thực lực lại cường đại đến vậy, ta hiện tại lại không phải đối thủ của hắn." Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa vẫn không thể đánh bại đối thủ này, trong lòng cũng cảm thấy áp lực.

"Ha ha, tiểu tử ngươi vừa nãy chẳng phải rất kiêu ngạo sao?

Lúc đó lại không đánh bại được ta?" Lúc này, đối thủ của Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa liếc mắt nhìn thấy Hoàng Thiên Hóa vì muốn nhanh chóng đánh bại hắn mà để lộ ra một sơ hở vốn không nên có, lập tức một đao chém đối phương ra.

"Chết tiệt!" Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa thấy trường đao trong tay kẻ giao thủ đánh về phía mình, mới nhận ra mình lại trong lúc nóng vội mà để lộ ra một sơ hở vốn không nên xuất hiện, kết quả bị đối thủ nắm lấy cơ hội phát động tấn công.

Chương 905

"Ông ông ông!" Trong tình huống như vậy, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa chỉ có thể lập tức phát động thần thông của mình, chỉ thấy năng lượng màu xám trắng khuếch tán ra xung quanh hắn, tiếp theo đó thời gian xung quanh dường như dừng lại, trở nên vô cùng chậm chạp, ngay cả tốc độ vung trường đao của người kia cũng chậm lại.

Sau khi tốc độ vung trường đao đó chậm lại, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa mới miễn cưỡng tránh được một đao.

"Ông ông ông!" Sau khi Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa thành công tránh được một đao, năng lực thao túng thời gian của hắn cũng sau một thời gian duy trì ngắn ngủi đã mất đi khả năng khống chế thời gian, dòng chảy thời gian xung quanh cũng trở lại bình thường.

"Oanh long!" Thanh niên áo vàng một đao không chém trúng Hoàng Thiên Hóa đã tránh né, mà chém trúng một khối đá lớn phía sau một chút.

Trước sức mạnh cường đại của một đao đó, ngay cả tảng đá cao hơn một người cũng không có cách nào, trực tiếp bị đánh nổ tung.

Hoàng Thiên Hóa ở một bên nhìn thấy sau đó cũng thầm kinh hãi, không ngờ thực lực của đối thủ này lại cường đại đến vậy.

"Tên gia hỏa này rốt cuộc là ai, lại có thực lực cường đại như vậy?" Hai bên giao chiến đến bây giờ vẫn chưa phân thắng bại, cả hai đối thủ đều cảm thấy đối phương cường đại, cũng muốn tìm hiểu lai lịch của đối phương.

"Ha ha, ta là Đái Lễ, Lão Tam của Mai Sơn Thất Quái, hiện tại lão đại của ta đã làm Đại Nguyên Soái đại quân Ân Thương thảo phạt Tây Kỳ, ta tự nhiên là tướng quân dưới trướng rồi, còn ngươi là ai?"

Người này tự báo tên, hóa ra là Đái Lễ, Lão Tam của Mai Sơn Thất Quái.

Đái Lễ này tuy trông giống hình người, nhưng thực tế lại là một con Hoàng Cẩu tu luyện thành tinh, một con Hoàng Cẩu Tinh.

Nhưng không thể coi thường Đái Lễ, con Hoàng Cẩu tu luyện thành tinh này, có thể xếp hạng Lão Tam trong Mai Sơn Thất Quái, tự nhiên là có lý do, nếu không không có thực lực thì sẽ không có thứ hạng như vậy.

Với tư cách là đối thủ của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, Hoàng Thiên Hóa cũng vô cùng rõ ràng, đối thủ này không phải tầm thường, nhất định phải cẩn thận ứng phó, nếu không thì có thể xảy ra những điều bất ngờ khác.

Về điểm này, Hoàng Thiên Hóa không dám có chút sơ suất nào.

"Ta là đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, hôm nay sẽ tiêu diệt những tên gia hỏa làm điều ác này!" Hoàng Thiên Hóa vừa nói, vũ khí Phi Điện Thương trong tay hắn cũng lóe lên từng đạo vân lộ giống như tia chớp, lập tức bao phủ hắn và không gian xung quanh lại, trông giống như Lôi Công vậy.

"Ha ha, nếu đã như vậy, vậy để ta xem bản lĩnh của ngươi có lớn như khẩu khí của ngươi không!" Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ sau khi nghe lời của Hoàng Thiên Hóa, không những không tức giận, ngược lại còn cười ha hả, sau đó ra tay về phía đối phương.

Chỉ thấy Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ giơ hai thanh trường đao trong tay ném về phía Hoàng Thiên Hóa, trong quá trình hai thanh trường đao bay đi, chúng từ từ bị một tầng hào quang bao phủ, tiếp theo đó hai thanh trường đao sắc bén biến thành hai quả cầu ánh sáng khổng lồ nện về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa cũng không cam chịu yếu thế, Phi Điện Thương trong tay hắn cũng bay ra!

Trên chiến trường, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ và Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đang giao chiến, đánh đến bất phân thắng bại.

Là lão tam trong Mai Sơn Bảy Quái, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều so với những thành viên Mai Sơn Bảy Quái trước đây, không những thần thông lợi hại mà còn không có sơ hở.

Vào lúc mới bắt đầu giao chiến với Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa đã từng lâm vào thế hạ phong.

Sưu sưu sưu!

Lúc này, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ điều khiển hai thanh trường đao bay về phía Hoàng Thiên Hóa.

Sức mạnh của hai thanh trường đao pháp bảo được phóng thích, lập tức biến thành hai quả cầu ánh sáng khổng lồ.

Đối mặt với hai quả cầu ánh sáng mạnh mẽ như vậy, Hoàng Thiên Hóa cũng không dám sơ suất, lập tức thi triển pháp quyết, thúc giục pháp bảo Phi Điện Thương đang cầm trong tay.

Đột nhiên, Phi Điện Thương như có sinh mệnh, bay lên không trung, giao chiến với hai quả cầu ánh sáng trường đao mà Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ phóng ra.

Phi Điện Thương là pháp bảo của đệ tử thứ tư Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Hoàng Thiên Hóa, tự nhiên cũng không phải pháp bảo tầm thường.

Chỉ thấy Phi Điện Thương dưới sự điều khiển của Hoàng Thiên Hóa, lên xuống bay lượn, vừa né tránh công kích của hai quả cầu ánh sáng, vừa phóng thích lực lượng lôi điện cường đại oanh kích đối thủ.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ nhìn thấy, biết Hoàng Thiên Hóa thực lực cường đại, nếu dùng bản lĩnh thông thường, e rằng sẽ tốn một ít thời gian để hạ gục đối phương.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tự nhiên không muốn kéo dài thời gian, làm vậy chỉ tăng thêm biến số không xác định.

Nhưng điều Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lo lắng là, vừa mới bắt đầu đã cảm thấy bất an trong lòng, dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ là một tu đạo giả, đối với loại trực giác nội tâm này có thể cảm nhận cực kỳ nhạy bén. "Hát a!" Nếu Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ không muốn đánh lâu dài, vậy tự nhiên phải thi triển thần thông cường đại, một hơi đánh bại đối thủ Hoàng Thiên Hóa. "Ngao ô!" Chỉ thấy Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ há miệng, sau khi phát ra một tiếng kêu, lập tức từ trong miệng hắn phun ra một vật thể màu vàng.

Vật thể màu vàng này nhìn qua như một viên châu màu vàng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện nó là một vật thể hình bầu dục không đều.

Kỳ thực vật này không phải châu, mà là Cẩu Bảo được Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tu luyện lâu ngày trong cơ thể, cũng có thể gọi là kết thạch.

Cẩu Bảo này uy lực phi thường cường đại, bởi vì là bảo bối mà hắn tự tu luyện ra, có thể tùy ý khống chế để phát động công kích, hệt như một cánh tay thứ ba vậy.

Hiện tại Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ phun ra Cẩu Bảo màu vàng này để đối phó Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa, hiển nhiên là muốn mượn nó để triệt để đánh bại đối thủ.

Lúc này, đối thủ Hoàng Thiên Hóa đã phát hiện ra Cẩu Bảo mà đối phương phóng ra.

Mặc dù không biết Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ sử dụng vật gì, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến phán đoán của Hoàng Thiên Hóa.

Thấy Cẩu Bảo sắp đánh trúng, Hoàng Thiên Hóa lập tức lấy ra một pháp bảo khác.

Pháp bảo này chính là một khối ngọc bội, bên trên có ánh sáng lấp lánh, trông phi thường bất phàm.

Hiện tại Hoàng Thiên Hóa phải chuyên tâm điều khiển Phi Điện Thương giao chiến với hai quả cầu ánh sáng trường đao của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, tự nhiên không thể phân tâm quá nhiều.

Vì vậy, sau khi rót pháp lực vào ngọc bội pháp bảo này, Hoàng Thiên Hóa ném nó sang một bên.

Lập tức từng đạo quang mang khuếch tán ra, chắn trước đường bay của Cẩu Bảo.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng ngoài ý muốn đã xảy ra với Hoàng Thiên Hóa: Cẩu Bảo trông có vẻ không tầm thường, không liên quan gì đến pháp bảo cường đại, lại dễ dàng phá vỡ lớp bảo hộ do ngọc bội pháp bảo tạo ra.

Oanh long!

Hoàng Thiên Hóa trong tình thế không kịp phòng bị, nhìn lớp bảo hộ bị phá vỡ, nhất thời không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn Cẩu Bảo đâm sầm vào người mình, sau một tiếng nổ lớn đã bị đánh văng sang một bên. "Ha ha, xem ra tiểu tử ngươi cũng chỉ là một tên thích khoác lác mà thôi, ta cứ tưởng ngươi lợi hại đến mức nào, hóa ra cũng chẳng ra gì.

Khi ta dùng Cẩu Bảo, Hoàng Thiên Hóa ngươi đã thua rồi!" Hoàng

Cẩu Tinh Đái Lễ nhìn Hoàng Thiên Hóa ngã trên đất, phất tay một cái, Cẩu Bảo vừa bay ra đánh trúng Hoàng Thiên Hóa liền bay về, trở lại trong bụng Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Lúc này, trên không trung, khi Hoàng Thiên Hóa bị vật kia đánh trúng, Phi Điện Thương đang bay lượn không ngừng phóng ra tia chớp cũng ngừng công kích, bay về bên cạnh Hoàng Thiên Hóa.

Chương 906

"Khụ khụ!

Đây là thực lực chân chính ư?

Quả nhiên lợi hại a." Hoàng Thiên Hóa sau khi bị Cẩu Bảo đánh trúng, liền bị đánh ngã xuống đất, đồng thời cũng chịu không ít thương thế, lúc nói chuyện ho ra máu tươi. "Không sai, Hoàng Thiên Hóa ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, mau nạp mạng đi!" Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ nhìn Hoàng Thiên Hóa một cái, dường như xác định đối phương sẽ chết trong tay mình, lại một lần nữa há miệng về phía Hoàng Thiên Hóa, phun ra Cẩu Bảo màu vàng đất kia ném về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa vừa rồi còn không hề hấn gì, đã bị Cẩu Bảo đánh trọng thương.

Nếu bây giờ Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại phát ra một cú đánh nữa vào người Hoàng Thiên Hóa, thì Hoàng Thiên Hóa thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Nhưng là đối thủ của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, Hoàng Thiên Hóa hiển nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, lập tức đứng dậy, sau đó thi triển pháp quyết thúc giục sức mạnh của Phi Điện Thương.

Oanh oanh oanh!

Lập tức, lực lượng lôi điện tụ tập trên Phi Điện Thương, sau đó những lực lượng lôi điện này hội tụ trên thân Phi Điện Thương, khiến Phi Điện Thương trông như một ngọn thương lôi điện dài.

Sau đó, Hoàng Thiên Hóa ném ngọn thương lôi điện trong tay về phía Cẩu Bảo đang bay tới, nguyên lai Hoàng Thiên Hóa muốn dùng

sức mạnh của ngọn thương lôi điện này để đối phó Cẩu Bảo khó nhằn kia.

Bản thân Cẩu Bảo mà Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ phun ra không có quá nhiều thần thông, nó rất nặng và cứng rắn, chỉ có thể dùng để đập người.

Nhưng chỉ với uy lực như vậy cũng đủ rồi.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ điều khiển Cẩu Bảo phun ra từ cơ thể mình dễ dàng như vung nắm đấm, nó có thể coi là một bộ phận của cơ thể hắn!

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại lần nữa phát động công kích về phía Hoàng Thiên Hóa, trong miệng phun ra Cẩu Bảo ném thẳng về phía đối phương.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, lập tức cũng thi triển phương pháp đối phó, chỉ thấy Phi Điện Thương trong tay hắn lập tức tụ tập lực lượng lôi điện.

Những lực lượng lôi điện này dưới sự điều khiển của Hoàng Thiên Hóa thông qua Phi Điện Thương, lập tức đâm thẳng về phía Cẩu Bảo đang bay tới.

Oanh long!

Hai luồng sức mạnh cường đại va chạm vào nhau, lập tức tạo ra một vụ nổ lớn.

Theo vụ nổ dần lắng xuống, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ và Hoàng Thiên Hóa lại một lần nữa đối mặt, cả hai đều nhìn chằm chằm vào đối phương.

Sưu sưu sưu!

Sau một thoáng giao thủ ngắn ngủi, vũ khí của cả hai đều bay về

bên cạnh mình.

Trong đó, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại lần nữa nuốt Cẩu Bảo vào chuẩn bị, còn Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa thì nắm chặt Phi Điện Thương đang nóng bỏng, chăm chú nhìn Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Phốc a!

Nhưng ánh mắt chăm chú của Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa không kéo dài được bao lâu, lập tức lại phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên lai, vừa rồi Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa tuy đã ngăn cản được công kích của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, nhưng khi điều động sức mạnh cơ thể, lại một lần nữa động chạm đến vết thương bên trong, khiến vết thương càng trở nên trầm trọng. "Ha ha, Hoàng Thiên Hóa, vết thương của ngươi giờ lại trầm trọng hơn rồi, ta muốn xem ngươi còn cách nào đấu với ta nữa không!" Vừa nói, đối thủ Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại một lần nữa xông lên, tay nắm song đao muốn chém đầu Hoàng Thiên Hóa.

Lúc này Hoàng Thiên Hóa hiểu rõ, đối thủ Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ không phải là người hắn có thể chiến thắng được lúc này.

Hiện tại đã bị thương, muốn đánh bại Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ gần như không hề hấn gì là chuyện bất khả thi.

Vì thế, Hoàng Thiên Hóa lập tức đưa ra một quyết định chính xác khác, đó là rút lui!

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hóa quay người bỏ chạy, tiện thể triệu hoán tọa kỵ Ngọc Kỳ Lân của mình.

Là tọa kỵ của Hoàng Thiên Hóa, tốc độ của Ngọc Kỳ Lân tự nhiên là phi thường nhanh.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ thấy Hoàng Thiên Hóa bỏ chạy nhanh như vậy, tự nhiên không muốn đối phương dễ dàng thoát thân, liền đuổi

theo không ngừng. "Đáng ghét, tên này đúng là đồ chó, lại cứ bám riết không tha." Hoàng Thiên Hóa tự nhiên chú ý tới Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang đuổi theo sát phía sau, điều này cũng khiến Hoàng Thiên Hóa có chút khó xử.

Bởi vì hiện tại Hoàng Thiên Hóa tiếp tục đấu với Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ cũng không thể thắng được, nhưng Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại là một tên thuộc chó, mũi tốt, tốc độ tuy không nhanh, nhưng cứ đuổi theo không hề có ý niệm bỏ cuộc, thực sự phiền phức.

Khi Hoàng Thiên Hóa đang đau đầu nghĩ cách đối phó Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang bám riết không tha phía sau, đột nhiên mắt hắn sáng lên, lại thấy một người đang bay tới phía trước. "Dương Tiễn, mau mau giúp ta, đánh bại tên phía sau ta!" Hoàng Thiên Hóa vừa nhìn thấy bóng người kia, lập tức cao giọng hô lên.

Nguyên lai, bóng người xuất hiện kịp thời kia không ai khác, chính là Dương Tiễn vừa cảm nhận được động tĩnh bên này mà vội vã tới.

Khi Hoàng Thiên Hóa nhìn thấy Dương Tiễn, Dương Tiễn cũng đã nhìn thấy đối thủ Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang không ngừng đuổi theo phía sau. "Hoàng Thiên Hóa đừng vội, để ta đối phó!" Dương Tiễn quát lớn một tiếng, lập tức Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay đâm thẳng về phía Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Khi Hắc Giao Tam Xoa Kích xé rách không khí, trên đó bao quanh một tầng hắc khí mờ nhạt, sau đó Hắc Giao Tam Xoa Kích biến thành một con Giao Long khổng lồ.

Chỉ thấy Giao Long màu đen há cái miệng rộng như chậu máu, phun ra một quả cầu ánh sáng màu đen về phía Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang đuổi theo.

Oanh long!

Giao Long đen phun ra quả cầu ánh sáng đen đập vào người Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, tạo ra một vụ nổ kịch liệt.

Bởi vì Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang cực tốc đuổi theo Hoàng Thiên Hóa phía trước, lúc này Giao Long đen đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn không có cách nào né tránh được, đặc biệt là quả cầu ánh sáng đen do Giao Long đen phun ra.

Hô hô!

Đợi dư ba của vụ nổ tiêu tán hết, thân ảnh của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lúc này mới lại xuất hiện trong tầm mắt của Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn.

Chỉ thấy Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ dùng hai thanh trường đao chắn trước người, sau đó trên người hắn dính đầy khói bụi và lửa do vụ nổ tạo ra.

Tuy trông có vẻ chật vật, nhưng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đều cảm thấy Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ không những không bị thương, ngược lại còn có một luồng sức mạnh cường đại đang tụ tập trong cơ thể hắn. "Ha ha, ta thấy mi tâm của ngươi có con mắt thứ ba, chẳng lẽ ngươi chính là Dương Tiễn trong truyền thuyết sao?" Lúc này Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ sau khi đỡ được một đòn công kích của Dương Tiễn, lại cười ha hả, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Dương Tiễn, nhưng không hề có ý cười.

Chương 907

"Không sai, chính là ta.

Ngươi lại nhận ra ta, vậy đỡ cho ta khỏi tự giới thiệu." Dương Tiễn lúc này lơ lửng trên không trung, bên cạnh hắn là con Giao Long đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích biến thành đang lượn vòng, ngoài ra Hoàng Thiên Hóa cũng đứng bên cạnh hắn. "Sao ta lại không nhận ra ngươi được chứ?

Trước đây huynh đệ Chu Tử Chân của ta định đi giết ngươi, mà bây giờ Dương Tiễn ngươi vẫn sống tốt, vậy rõ ràng là ngươi đã đánh chết huynh đệ của ta rồi phải không?" Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tuy giọng điệu bình tĩnh, nhưng khi nói ra những lời này, người ta có thể rõ ràng cảm nhận được sát ý trong cơ thể hắn.

Dương Tiễn có chút bất ngờ nhìn Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ một cái, không ngờ đối phương lại cảm giác nhạy bén như vậy.

Nhưng Dương Tiễn luôn quang minh chính đại trong mọi việc, cũng không thèm che giấu, vì vậy hắn bình thản nhìn Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đối diện, lạnh lùng nói: "Không sai, huynh đệ của ngươi, Trư Tinh Chu Tử Chân, vừa bị ta đánh chết.

Hắn thực sự mạnh, thủ đoạn cũng quỷ dị, nếu không phải ta có thực lực hơn hẳn một bậc, thì người chết bây giờ có lẽ là ta." "Hắc hắc, bản lĩnh của Chu Tử Chân ta biết, không cần nói nhiều, nhưng có một câu nói rằng, bất kể kết quả thế nào, bây giờ ngươi đều phải chết trong tay ta!

Tiếp chiêu đi!" Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lạnh lùng nhìn Dương Tiễn.

Là một trong Mai Sơn Bảy Quái, hắn rất coi trọng tình nghĩa

huynh đệ.

Hiện tại huynh đệ tốt của hắn bị Dương Tiễn giết, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tự nhiên sẽ không tha cho Dương Tiễn.

Khi Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ nói xong, hai thanh trường đao trong tay hắn hóa thành từng đạo quang màn đánh tới!

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ và Dương Tiễn đang giao chiến, hai bên đánh đến bất phân thắng bại.

Hoàng Cẩu Tinh điều khiển hai thanh trường đao pháp bảo, chỉ thấy trên đó bao quanh từng luồng sáng nhảy múa như độc xà, không ngừng chém xuống đầu Dương Tiễn.

Là đối thủ, Dương Tiễn tự nhiên không dễ dàng đối phó như vậy, chỉ thấy miệng hắn lẩm bẩm niệm chú, cũng triệu hoán pháp bảo Hắc Giao Tam Xoa Kích của mình để đối phó kẻ địch.

Ong ong ong!

Hắc Giao Tam Xoa Kích hóa thân thành một con Giao Long đen tuyền, toàn thân Giao Long phủ đầy vảy đen, dưới ánh sáng bao phủ phản xạ ra quang mang chói mắt, lúc này con Giao Long đen đó đang há miệng rộng như chậu máu, muốn xé nát hai thanh trường đao pháp bảo của Hoàng Cẩu Tinh đối diện.

Trong nhất thời, bất kể là hai thanh trường đao hóa thành quả cầu ánh sáng, hay là Giao Long đen tuyền, đều không phân thắng bại.

Dương Tiễn tự nhiên không muốn kéo dài như vậy, chỉ thấy hắn lại một lần nữa thi triển một đạo pháp quyết, theo sự tiêu hao pháp lực cực nhanh trong cơ thể, con mắt thứ ba trên mi tâm hắn lại từ từ mở ra.

Con mắt thứ ba trên mi tâm Dương Tiễn là thần thông tu luyện được, cũng là thiên phú bẩm sinh, chứa đầy đủ loại thần thông thần bí

khó lường, là một tồn tại phi thường cường đại.

Lúc này, sâu trong đồng tử của con mắt thứ ba đang mở kia ẩn hiện một đạo quang mang lấp lánh, đạo quang mang lấp lánh này như có sinh mệnh lực vậy, theo sự thúc giục pháp lực của Dương Tiễn, quang mang tồn tại trong con mắt thứ ba trên mi tâm Dương Tiễn cũng bắn ra từ đồng tử, mục tiêu chính là Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đối diện.

Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tận mắt thấy Dương Tiễn trong khi điều khiển Giao Long đen chiến đấu lại thi triển thêm một chiêu thần thông khác, trong lòng vô cùng khinh thường, nhưng lại không thể bỏ qua công kích của Dương Tiễn.

Dù sao Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ cũng biết Dương Tiễn lợi hại, mấy huynh đệ của hắn đều đã chết trong tay đối phương.

Lúc này nếu không cẩn thận một chút, e rằng tiếp theo sẽ gặp phải điều bất trắc gì đó.

Nhưng đó là điều Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ không muốn, vì vậy đối mặt với công kích một lần nữa của Dương Tiễn, hắn cũng không hề sơ suất, lập tức phản ứng, tay không nhanh không chậm bấm một đạo pháp quyết, sau đó há miệng, một quả cầu ánh sáng màu vàng bắn về phía luồng sáng do Dương Tiễn phát ra.

Quả cầu ánh sáng màu vàng đó chính là Cẩu Bảo của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Cẩu Bảo màu vàng đất trông có vẻ không tầm thường, bên trên có những chỗ lồi lõm, lại càng xấu xí khó coi.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa đang bị thương đứng một bên chỉ có thể quan chiến mà không thể lên giúp Dương Tiễn chiến đấu, sắc mặt lại thay đổi.

Là đối thủ vừa giao chiến với Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, Bỉnh Linh Công Hoàng Thiên Hóa biết uy lực của Cẩu Bảo kia.

Trông Cẩu Bảo đó rất bình thường, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa uy lực cực kỳ cường đại, có thể nói đó là bản mệnh pháp bảo của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Lúc này, Cẩu Bảo dưới sự điều khiển của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, giống như tay chân của hắn vậy, cực kỳ linh hoạt, hung hăng đập vào luồng sáng do con mắt thứ ba trên mi tâm Dương Tiễn phát ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, thế mà lại giằng co không dứt.

Lúc này, cả hai bên đều rơi vào bế tắc, không ai có thể nhìn ra được điều gì. "Đáng ghét, tên này lại ngoan cường đến thế!

Nhưng thần thông của Dương Tiễn tuy nhìn có uy lực khổng lồ, nhưng thực tế không thể duy trì quá lâu phải không?

Ta đoán con mắt thứ ba trên mi tâm hắn sắp đóng lại rồi!" Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ hai tay thi triển pháp quyết, một mặt phân tâm điều khiển pháp bảo trường đao đối phó Giao Long đen, mặt khác lại phân tâm điều khiển Cẩu Bảo chắn công kích của Dương Tiễn.

Dù thế nào đi nữa, làm hai việc này đều sẽ tiêu hao một lượng lớn pháp lực của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Nhưng Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại không hề vội vã, trước tiên trận chiến hiện tại tuy cũng tiêu hao một lượng lớn pháp lực, nhưng so với Dương Tiễn thì không nhiều bằng đối phương.

Nguyên nhân trong đó tự nhiên là trước khi giao chiến với Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, Dương Tiễn đã giao chiến với những người khác trong Mai Sơn Bảy Quái.

Mặc dù kết quả cuối cùng đều là Dương Tiễn chiến thắng, và đã

giết chết những người khác trong Mai Sơn Bảy Quái.

Nhưng dù vậy, Dương Tiễn cũng đã tiêu hao một lượng lớn pháp lực, trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn cũng không có cách nào hay thời gian để bổ sung và khôi phục pháp lực cho bản thân.

Cũng vì thế mà Dương Tiễn đang giao chiến với Hoàng Cẩu Tinh hiện tại, tổng lượng pháp lực không bằng Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Đái Lễ không hề sợ hãi như vậy.

Lúc này, tuy hai bên giao chiến nhìn có vẻ đều duy trì một sự cân bằng yếu ớt.

Nhưng một khi sự cân bằng yếu ớt này có thể thay đổi bất cứ lúc nào do trạng thái của cả hai bên, xuất hiện dao động, ví dụ như hiện tại Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang chờ đợi lúc pháp lực của Dương Tiễn hao hết, khi đó Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ sẽ giết Dương Tiễn.

Kế hoạch của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ không thể nói là không tốt, nhưng hắn lại quên mất một biến số. "Ha ha, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, chẳng lẽ ngươi đang đợi lúc pháp lực của ta khô kiệt mới định đánh bại ta sao?

Nếu là như vậy, thì ngươi không còn thời gian nữa rồi." Khi Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang tính toán kế hoạch trong lòng, đối thủ Dương Tiễn đối diện lại cười ha hả, một bộ dáng đã sớm nhìn thấu kế hoạch của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ. "Hừ, Dương Tiễn xem ra cũng biết tình hình hiện tại, đợi đến lúc pháp lực khô kiệt, chính là tử kỳ của ngươi!" Thấy kế hoạch bị Dương Tiễn nhìn thấu, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tự nhiên cũng không thèm che giấu, thậm chí còn tăng cường pháp lực điều khiển Cẩu Bảo, khiến uy lực của Cẩu Bảo càng tăng thêm một bậc.

Dương Tiễn cũng cảm nhận được sức mạnh tăng cường của Cẩu

Bảo, đồng thời cũng tăng cường luồng sáng bắn ra từ con mắt trên mi tâm.

Chương 908

Nhưng đúng lúc này, Dương Tiễn lại cảm thấy một trận đau nhói ở mi tâm.

Cảm nhận được sự xuất hiện của cơn đau nhói đó, Dương Tiễn biết rằng đúng như Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đã nói, thần thông do con mắt thứ ba thi triển sắp không thể trụ nổi nữa, lát nữa sẽ tự động đóng lại, lúc đó hắn tạm thời sẽ không còn thủ đoạn nào khác để đối phó với Cẩu Bảo của Đái Lễ.

Hoàng Cẩu Đái Lễ hiển nhiên cũng chú ý tới thần sắc của Dương Tiễn, biết đối phương hiện tại đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, cũng hiểu rằng bây giờ hắn sắp giành chiến thắng, dù sao cũng là chặt đầu Dương Tiễn.

Nhưng khi Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang nghĩ cách đánh bại Dương Tiễn, thì bên cạnh hắn lại có một bóng đen lao tới cắn.

Bóng đen này không phải thứ gì khác, mà chính là con chó đen to lớn Hạo Thiên Khuyển mà Dương Tiễn nuôi! "Uông!" Khi Dương Tiễn và Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đang giằng co, thậm chí Dương Tiễn vì pháp lực tiêu hao quá mức, sắp rơi vào thế hạ phong, thì một điều bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy bên cạnh Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đột nhiên xông ra một bóng đen, cắn một cái vào chân Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Bóng đen xông ra đó không phải ai khác, chính là sủng vật Hắc Cẩu Hạo Thiên Khuyển mà Dương Tiễn nuôi. "A a!

Con chó đất chết tiệt này, mau buông ta ra!" Là Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, lúc này hắn thấy một con chó lớn khác nhắm vào mình tấn công, lập tức nhận ra con chó đen này chính là sủng vật Hạo Thiên

Khuyển mà Dương Tiễn nuôi bên cạnh.

Là Đái Lễ, một con chó vàng tu luyện thành tinh, lúc này lại bị một con chó khác cắn vào chân, thực sự có chút buồn cười.

Nhưng hiện tại Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại lo lắng vạn phần, bởi vì Hạo Thiên Khuyển vừa tấn công, đã trực tiếp làm gián đoạn việc điều khiển pháp bảo của hắn.

Trong lúc cấp bách, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ định một cước đá văng Hạo Thiên Khuyển đang cắn chặt chân mình ra.

Nhưng đúng lúc này, trước mặt Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ lại tối sầm.

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên, kinh hãi phát hiện không biết từ lúc nào, Dương Tiễn đã giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích đã biến trở lại từ hình thái Giao Long đen thành vũ khí, chém mạnh xuống Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ!

Trong lúc hoảng loạn, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ vội vàng điều khiển pháp bảo của mình ra phía trước để chống lại công kích của Dương Tiễn.

Nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên Khuyển đang cắn chặt chân hắn không buông miệng, ngược lại còn cắn xé mạnh hơn, dường như cũng biết tình hình hiện tại là lúc nguy hiểm nhất.

Oanh long!

Trơ mắt nhìn Hắc Giao Tam Xoa Kích đen tuyền chém xuống đầu mình, trước mắt Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ tối sầm, không còn nhìn thấy gì nữa!

Dương Tiễn trực tiếp lợi dụng Hắc Cẩu Hạo Thiên Khuyển tấn công bất ngờ Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, thành công tạo ra cơ hội tấn công cho mình, mới trực tiếp chém đứt đầu Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ.

Theo đó, đầu của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ với đôi mắt trợn trừng đầy giận dữ ngã xuống đất chết không nhắm mắt, lão tam trong Mai Sơn Bảy Quái, Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, cũng đã tử vong. "Ha ha, không hổ là Dương Tiễn a, đối thủ như vậy mà ngươi cũng có thể đánh bại, một thân thần thông quả thực thâm bất khả trắc!" Lúc này Hoàng Thiên Hóa bị thương cũng đi tới, nhìn Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ đã chết nằm trên đất, hắn từ tận đáy lòng khâm phục thực lực của Dương Tiễn, không ngờ đối phương lại có thực lực mạnh mẽ đến thế, thực sự khiến người ta khó mà tin nổi! "Hoàng Thiên Hóa quá khách khí rồi, ta có thể giết được Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ này, cũng là nhờ ngươi đã giao chiến với hắn trước đó, giúp ta có được một sự hiểu biết nhất định về bản lĩnh của hắn.

Bằng không, nếu không có Hạo Thiên Khuyển giúp ta, ta cũng khó mà dễ dàng đánh giết đối phương như vậy." "Dương Tiễn ngươi quá khiêm tốn rồi.

Ta thấy pháp lực của ngươi dường như tiêu hao lớn, chúng ta hãy về doanh trại đại quân Tây Kỳ trước đã.

Lát nữa nếu gặp phải những kẻ khác, với trạng thái hiện tại của hai chúng ta e rằng khó mà đối phó được." Hoàng Thiên Hóa nhìn chiến trường xung quanh vẫn còn đang chém giết, cũng đề xuất ý kiến tạm thời rút lui.

Dương Tiễn cảm nhận pháp lực trong cơ thể đã cạn kiệt, biết mình đã mất đi phần lớn sức chiến đấu.

Nếu lát nữa thực sự gặp phải đối thủ cường đại, thì không thể ứng phó được.

Vì vậy Dương Tiễn cũng gật đầu, đồng ý với quyết định của Hoàng Thiên Hóa: "Nếu đã như vậy, thì chúng ta hãy rút lui trước.

Hiện tại đã đánh giết Đái Lễ và những người khác trong Mai Sơn

Bảy Quái, Quân Sư đại nhân sẽ không trách tội ta đâu." Nói xong, Dương Tiễn dẫn theo Hạo Thiên Khuyển, cùng Hoàng Thiên Hóa trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ để dưỡng thương, tiện thể cũng báo cáo chiến quả của hai người cho Khương Tử Nha. "Không tệ không tệ, thực lực của Mai Sơn Bảy Quái này ta cũng biết, có thể nói là phi thường khó đối phó.

Lần này Văn Thái Sư mời Mai Sơn Bảy Quái tới, hiển nhiên là muốn cho ta đẹp mặt, nhưng lại vạn vạn không ngờ năm người trong Mai Sơn Bảy Quái đều đã bị Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa giết chết." Lúc này, trong doanh trại đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha sau khi nghe báo cáo của Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa, lộ vẻ vui mừng, cao hứng nói. "Đó là điều chúng ta nên làm, chỉ là Quân Sư đại nhân, hai chúng ta hiện tại đều bị thương không nhẹ, pháp lực tiêu hao rất lớn, liệu có thể cho chúng ta xuống dưỡng thương không?" Hoàng Thiên Hóa sau khi báo cáo xong chiến sự, mới đưa ra thỉnh cầu dưỡng thương.

Dương Tiễn thì đứng một bên không nói gì, hiển nhiên là vì pháp lực tiêu hao quá lớn, không còn tinh thần. "Đương nhiên, hai ngươi cứ xuống dưỡng thương đi, chuyện trên chiến trường đã có người khác lo liệu." Khương Tử Nha nhìn trạng thái của hai người, cũng hiểu lời Hoàng Thiên Hóa không phải giả dối, liền đồng ý thỉnh cầu của hắn. "Tuân mệnh, đa tạ Quân Sư đại nhân!" Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa tạm thời rời khỏi chiến trường, nhưng cuộc chém giết trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh không hề giảm bớt, ngược lại vì cả hai bên đều có tình trạng tổn thất binh lính, khiến cả hai bên càng đánh càng kịch liệt.

Bất kể binh sĩ hai bên hay tướng lĩnh quân đội hai bên đều biết, lúc này không thể lùi bước, bởi vì một khi lùi bước sẽ khiến đối phương truy kích như bầy sói ngửi thấy mùi máu tươi.

Hậu quả mà lúc đó phải gánh chịu sẽ khôn lường, vì vậy không ai có cái gan chủ động rút lui.

Cuộc chiến mà hai bên đang tiến hành hiện tại, hoặc là một bên sẽ giành chiến thắng duy nhất, hoặc là cả hai cùng rút lui hoặc cùng diệt vong, chỉ có thể là kết quả đó mà thôi.

Lúc này trên chiến trường, bất kể là đệ tử Ngọc Hư Cung hay đệ tử Triệt Giáo đều đã bắt đầu gia nhập vào chiến trường này.

Trong số đó, một người đặc biệt cũng xuất hiện trên chiến trường, người này không ai khác, chính là Hồng Cẩm mặc đạo bào ngũ sắc.

Hồng Cẩm này nguyên bản là một đệ tử có thiên phú xuất sắc của Triệt Giáo, nhưng sau đó vì bất đồng một số lý niệm với Triệt Giáo, dẫn đến cuối cùng dưới sự dẫn dắt của hảo hữu công chúa Long Cát, đã phản bội Triệt Giáo và tiện thể giúp cứu Thoát Thổ Hành Tôn.

Sau đó Hồng Cẩm tiếp tục ở lại doanh trại đại quân Tây Kỳ, hiện tại đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương giao chiến, Khương Tử Nha tự nhiên sẽ không quên một chiến lực như Hồng Cẩm.

Vì thế, Hồng Cẩm cũng được phái lên chiến trường, tiến hành chiến đấu.

Ngay khi Hồng Cẩm vừa giết chết một tu đạo giả của đại quân Ân Thương, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bóng người!

Khi Hồng Cẩm vừa giải quyết xong một đệ tử Triệt Giáo, từng là đồng môn của mình trên chiến trường, thì một bóng người cao lớn khôi ngô lại xuất hiện trước mặt hắn.

Hồng Cẩm lập tức cảm nhận được đối phương đến không có ý tốt, đồng thời cũng cảm nhận được thực lực của đối phương không hề đơn giản, vì vậy lập tức lùi lại, kéo giãn khoảng cách với đối phương, và cảnh giác nhìn chằm chằm vào đối phương. "Ha ha, tên

này tên là Hồng Cẩm phải không?

Cảm giác lực không tệ, có thể nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Chương 909

Nhưng tên phản đồ ngươi sắp chết trong tay ta rồi!" Lúc này, bóng người cao lớn khôi ngô xuất hiện trước mặt Hồng Cẩm chậm rãi bước tới.

Người này mặc một bộ y phục màu vàng, là một đại yêu có thân hình khôi ngô, trông khắp người đầy cơ bắp cảm giác rất mạnh mẽ, nhưng trên đầu lại đội một chiếc sừng trâu khổng lồ.

Người này không ai khác, chính là lão nhị trong Mai Sơn Bảy Quái, Kim Đại Thăng.

Trước đó Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ bị Dương Tiễn đánh giết, những người mạnh nhất trong Mai Sơn Bảy Quái trực tiếp là lão đại Viên Hồng và lão nhị Kim Đại Thăng.

Lúc này trên chiến trường, lão nhị Mai Sơn Bảy Quái Kim Đại Thăng cũng đã tìm đến Hồng Cẩm, kẻ phản đồ. "Lão đại Mai Sơn Bảy Quái Kim Đại Thăng?

Không ngờ lại có thể gặp ngươi trên chiến trường này." Hồng Cẩm miệng tuy nói vậy, nhưng mắt lại không chớp nhìn chằm chằm đối phương, một bộ dáng nghiêm chỉnh chờ đợi.

Kim Đại Thăng là một con thủy ngưu (trâu nước) tu luyện thành tinh, khi nói chuyện giọng ồm ồm, nghe như sấm vậy.

Lúc này, hắn nhìn Hồng Cẩm một cái, rồi khinh thường nói: "Ta đây là nhận lời mời của Văn Thái Sư mới đến giúp đánh trận, không ngờ tên phản đồ ngươi lại dám xuất hiện trên chiến trường.

Ta đang lo không giết được tên nào có giá trị đây!" "Hả?

Ngươi muốn giết ta?

E rằng ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày rồi!" Hồng Cẩm tự cho rằng thiên phú của mình không tệ, vẫn luôn là một người kiêu ngạo trong lòng.

Hiện tại nghe lời của Kim Đại Thăng đối diện, lập tức nổi giận đùng đùng, cảm thấy mình bị coi thường. "Vậy thì hãy xem ta giết ngươi đi!" Kim Đại Thăng nhìn Hồng Cẩm, lập tức thân thể hắn cũng động, thân thể đồ sộ lại dường như không hề chịu chút lực cản nào từ không khí, đột nhiên xuất hiện trước mặt Hồng Cẩm, như một tảng đá cứng rắn đập mạnh xuống đầu Hồng Cẩm.

Nếu chiêu này của Kim Đại Thăng thành công đánh trúng đầu Hồng Cẩm, thì đầu đối phương tuyệt đối sẽ bị đánh nát vụn, đến lúc đó tự nhiên là chết không thể chết hơn được nữa.

Nhưng là đối thủ của Kim Đại Thăng, Hồng Cẩm không dễ bị giết đến vậy.

Khi công kích của Kim Đại Thăng vừa tới, Hồng Cẩm lập tức bắt đầu thi triển pháp thuật.

Ong ong ong!

Chỉ nghe dưới chân Hồng Cẩm đột nhiên truyền đến tiếng rung động ong ong ong, Kim Đại Thăng nghe thấy tiếng động này thì sắc mặt lại biến đổi, nắm đấm đánh về phía Hồng Cẩm cũng chậm lại một phần.

Sau đó, khi Kim Đại Thăng cảm thấy có gì đó không đúng, dưới chân hắn đất cát đột nhiên dâng lên, biến thành một bức tường đất khổng lồ đánh bay thân thể tráng kiện của Kim Đại Thăng.

Kim Đại Thăng tuy cảm thấy bất ngờ khi bị bức tường đất đột nhiên xuất hiện từ mặt đất đánh bay, nhưng nếu muốn đánh bại hắn bằng pháp thuật trình độ này, e rằng quá coi thường thực lực của Mai

Sơn Bảy Quái rồi.

Chỉ thấy Kim Đại Thăng siết chặt nắm đấm, một tay nắm lấy bức tường đất nhô ra từ mặt đất, sau đó mượn lực để ổn định thân thể.

Nhưng đợi đến khi Kim Đại Thăng ổn định thân thể, ngẩng đầu đi tìm bóng dáng Hồng Cẩm, thì lại bất ngờ phát hiện đối phương đã biến mất tăm!

Sau đó, khi Kim Đại Thăng đang tìm kiếm Hồng Cẩm, không gian phía sau Kim Đại Thăng đột nhiên vặn vẹo, rồi một bóng người hiện ra.

Người này không ai khác, chính là Hồng Cẩm mà Kim Đại Thăng vừa tìm kiếm.

Lúc này, trên tay hắn đang cầm một thanh trường kiếm ngũ sắc, lặng lẽ đâm xuống lưng Kim Đại Thăng.

Nhưng khi Hồng Cẩm công kích, Kim Đại Thăng lại như mọc mắt sau lưng, trực tiếp rút vũ khí của mình ra đánh về phía sau.

Vũ khí của Kim Đại Thăng chính là một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đã được kịp thời xoay ra phía sau để chặn đứng công kích của Hồng Cẩm.

Đương lang một tiếng!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã thành công đỡ được ngũ sắc trường kiếm của Hồng Cẩm. "Hắc hắc, tên này chẳng lẽ lại nghĩ ta dễ dàng bị lừa gạt đến vậy sao?" Sau khi thành công đỡ được đòn đánh lén của Hồng Cẩm, Kim Đại Thăng lộ ra nụ cười lạnh, lập tức quay người lại, một quyền đánh về phía Hồng Cẩm phía sau.

Lúc này, Hồng Cẩm vì ngũ sắc trường kiếm bị Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chặn lại nên không thể kịp thời rời đi sau khi đánh lén, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm cứng như bàn thạch của Kim Đại Thăng

đánh tới. "Ha ha!" Trong mắt Kim Đại Thăng lộ ra vẻ hưng phấn khát máu, hắn thấy Hồng Cẩm bây giờ đã trở thành một người chết, tên phản đồ Triệt Giáo này sắp chết dưới nắm đấm của hắn rồi.

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến trên mặt Kim Đại Thăng lộ ra vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy từ đầu đến cuối Hồng Cẩm đối mặt với công kích của Kim Đại Thăng đều không hề né tránh, trông như thể vì kinh ngạc và bị Kim Đại Thăng ngăn cản tạm thời không thể di chuyển vậy.

Sau đó, khi nắm đấm của Kim Đại Thăng đánh vào đầu Hồng Cẩm, Kim Đại Thăng mới hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Oanh long!

Nắm đấm của Kim Đại Thăng trực tiếp đánh nát đầu Hồng Cẩm, nhưng điều Kim Đại Thăng không ngờ là, một quyền đánh xuống, đầu Hồng Cẩm vỡ nát đó căn bản không phải là cái đầu thật, sau khi đập xuống, cái đầu Hồng Cẩm kia biến thành một đống đá vụn.

Không đợi Kim Đại Thăng phản ứng, Hồng Cẩm đang đứng trước mặt cũng biến thành một đống đá vụn bình thường không có bất kỳ kỳ lạ nào.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Kim Đại Thăng làm sao không biết được, Hồng Cẩm làm bằng đá kia chỉ là một chiêu mê hoặc mắt của Hồng Cẩm.

Kim Đại Thăng không những đã đập nát một đống đá vụn, mà còn không biết Hồng Cẩm đang ẩn náu ở đâu! "Tên đáng ghét, tốt nhất mau hiện ra cho ta!" Kim Đại Thăng vừa nói lời độc địa, hai mắt lại bao phủ một tầng quầng sáng vàng óng ánh.

Kim Đại Thăng đang vận chuyển một thần thông, có thể giúp mắt hắn nhìn thấy những thứ đang ẩn nấp.

Cuối cùng, dưới thần thông của Kim Đại Thăng, hắn lập tức phát hiện ra dưới mặt đất gần đó có một bóng mờ đang ẩn nấp, đang chậm rãi di chuyển về phía hắn.

Nhìn thấy điều đó, Kim Đại Thăng làm sao không hiểu ý đồ của Hồng Cẩm, đối phương chắc chắn muốn đánh lén một lần nữa.

Lúc này trên chiến trường, Hồng Cẩm đang kịch chiến với Kim Đại Thăng.

Ban đầu Hồng Cẩm để đối phó công kích của Kim Đại Thăng, đã thi triển pháp thuật thuộc tính thổ, nhờ đó né tránh được đòn công kích đầu tiên của Kim Đại Thăng.

Sau đó lại thành công dùng thần thông thổ nhân thu hút sự chú ý của Kim Đại Thăng, còn chân thân của Hồng Cẩm thì thông qua pháp thuật thuộc tính thổ đã thành công tiềm nhập sâu xuống dưới lòng đất.

Nhờ vậy, Hồng Cẩm đã mở ra phương thức tiềm nhập lòng đất, rồi bắt đầu nhắm vào Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng để đánh lén.

Chương 910

Đáng tiếc là lúc này, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng đang giao thủ với Hồng Cẩm đã bắt đầu chú ý đến khả năng Hồng Cẩm có chiến thuật đánh lén, vì vậy hắn cũng lập tức thi triển thần thông, muốn thông qua sức mạnh thần thông để tìm ra Hồng Cẩm đang mai phục phía trước.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng miệng lẩm bẩm niệm chú, theo đó pháp lực trong cơ thể cũng bị dẫn dắt, cuối cùng hai mắt sáng rực của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lại bao phủ một tầng quầng sáng màu vàng.

Tầng quầng sáng màu vàng đó như sóng nước uốn lượn, bên trên ngoài ánh sáng vàng ra, còn có từng đường vân trắng khắc họa trên đó, tạo thành hình dáng một con mắt màu trắng, trùng khớp với tầm nhìn của mắt Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Khi Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng thi triển pháp thuật này, thế giới trong tầm mắt của hắn lại trở nên hoàn toàn khác biệt.

Lúc này trong tầm mắt của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, thế giới đều trở nên thấu suốt, có thể dễ dàng nhìn rõ những thứ bị che chắn bởi một số vật thể.

Ví dụ như Hồng Cẩm đang ẩn nấp dưới lớp bùn đất, trong tầm nhìn của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, Hồng Cẩm đang chậm rãi di chuyển về phía hắn.

Hành động như vậy của đối phương, tự nhiên cũng khiến Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng biết được ý đồ của Hồng Cẩm, hiển nhiên đối phương định lặng lẽ mai phục dưới chân hắn, rồi bất ngờ phát động công kích.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng không thể không thừa nhận chiến thuật của Hồng Cẩm không tệ, nếu không thi triển thần thông để phá giải âm mưu của đối phương, thì hắn cũng sẽ không nhìn ra được chiêu này.

Hiện tại Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng đã tìm thấy vị trí của Hồng Cẩm, tự nhiên không cần lo lắng về việc Hồng Cẩm đánh lén.

Nghĩ vậy, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lộ ra nụ cười, sau đó giơ vũ khí Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của mình đâm xuống theo hướng Hồng Cẩm đang di chuyển!

Ong ong ong!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nhận được sự rót pháp lực của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, lập tức phát ra ánh sáng chói lọi, sau đó như một mặt trời chói mắt đánh thẳng xuống lòng đất.

Lúc này Hồng Cẩm dưới lòng đất tuy không thể dùng mắt nhìn rõ những gì đang xảy ra trên mặt đất, nhưng khi sử dụng pháp thuật thuộc tính thổ, lại có thể cảm nhận được trên mặt đất có một luồng sức mạnh lớn đang tấn công, mục tiêu chính là hắn!

Nghĩ vậy, trên mặt Hồng Cẩm lộ ra vẻ nặng nề, khi cảm nhận được luồng sức mạnh lớn đó, Hồng Cẩm biết rằng kế hoạch đánh lén Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng của mình đã bị đối phương phá giải rồi.

Bằng không, đối phương sẽ không trực tiếp tấn công theo hướng này như vậy, vì vậy hiện tại Hồng Cẩm cần một kế hoạch khác.

Hồng Cẩm đối mặt với công kích sắp tới của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng không hề lộ ra chút sợ hãi nào, miệng lẩm bẩm niệm chú, ngay lập tức trong thời gian cực ngắn đã thi triển một bộ pháp quyết, theo đó toàn bộ bùn đất xung quanh đều tụ tập trước mặt hắn,

hình thành một bức tường đất dày đặc.

Lúc này, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã lao xuống lòng đất mang theo năng lượng cường đại, mục tiêu chính là Hồng Cẩm vừa phát động công kích.

Chỉ nghe một tiếng "Oanh long" trầm đục, dưới lòng đất, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao tuy không lệch khỏi bất kỳ phương vị nào khi phát động công kích, nhưng lúc này lại không đánh trúng Hồng Cẩm, mà bị bức tường đất trước mặt Hồng Cẩm chặn lại.

Bức tường đất này không phải bức tường đất bình thường, Hồng Cẩm đã lợi dụng công pháp tu luyện được để triệu hoán bức tường đất này, trên bức tường đất bao phủ từng lớp văn lộ màu vàng, chính những văn lộ màu vàng này đã cung cấp cho bức tường đất lực phòng ngự kiên cố.

Khi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đánh trúng bức tường đất này, chỉ thấy trên bức tường đất, những văn lộ màu vàng bắt đầu không ngừng lấp lánh, hiển nhiên đang phát huy uy lực độc đáo để hóa giải uy lực của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, không cho đối phương dễ dàng phá vỡ bức tường đất này.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng với thực lực cường đại không phải người bình thường, công kích do hắn phát động bằng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cuối cùng đã phá vỡ phòng ngự của bức tường đất.

Ca sát ca sát!

Chỉ nghe thấy tiếng bức tường đất vỡ nát, ngay sau đó thấy nơi bức tường đất bị Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao công kích xuất hiện từng vết nứt nhỏ li ti, sau đó vết nứt này như lửa cháy đồng cỏ, trực tiếp bao trùm toàn bộ bức tường đất, rồi trong khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ bức tường đất đã bị đánh tan tành trước công kích của Tam

Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cũng đã xuyên qua bức tường đất, đánh trúng vị trí phía sau bức tường đất.

Nhưng khi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao phá vỡ bức tường đất, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lại phát hiện Hồng Cẩm lúc này không biết đã trốn đi đâu rồi.

Khi Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng định thu hồi vũ khí Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của mình, thì một điều bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy ở phía bên cạnh Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, dưới mặt đất lại đột nhiên nhô lên một ụ đất, ngay sau đó ụ đất này như một ngọn núi lửa phun trào, từ bên trong phun ra dung nham nóng rực.

Hướng dung nham từ ụ đất phun ra chính là hướng của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, hiển nhiên đây cũng là công kích do Hồng Cẩm phát động.

Nhưng đúng lúc này, đối thủ Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lại không hề e ngại chút nào đối với công kích này, ngược lại còn cười lớn một tiếng, ngay sau đó nói: "Ha ha, hay lắm!" Tiếp theo đó, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lại vỗ một chưởng trực tiếp vào dung nham đang phun tới mình!

Chỉ thấy bàn tay to như quạt bồ của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng trực tiếp vỗ vào dung nham nóng rực kia, ngay sau đó một cảnh tượng không thể tin nổi đã xuất hiện: dung nham vốn đang sôi trào trước bàn tay lớn của Kim Đại Thăng lại như một vũng nước, trực tiếp bị đánh tan.

Đát đát đát!

Dung nham rơi xuống đất, dung nham nóng rực vốn có dường như thực sự đã biến thành những giọt nước bình thường trước mặt Thủy

Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng nhìn cánh tay vừa vỗ tan dung nham, hài lòng lộ ra nụ cười, sau đó nhìn quanh bốn phía cười ha hả nói: "Ha ha, Hồng Cẩm, tên phản đồ và kẻ hèn nhát ngươi, chẳng lẽ ngươi nghĩ cứ trốn đông trốn tây như vậy là có thể sống sót sao?

Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi!" Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng và Hồng Cẩm đã xảy ra một trận kịch chiến, nhưng phong cách chiến đấu của hai bên lại hoàn toàn khác nhau.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng phát hiện Hồng Cẩm thích ẩn nấp để phát động công kích, đối với phương pháp chiến đấu kiểu này hắn tỏ vẻ khinh thường.

Đúng lúc này, ở phía bên cạnh Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, trên mặt đất lại nhô lên một ụ đất, ngay sau đó ụ đất này như đang ấp ủ thứ gì đó, nhiệt độ trở nên cực kỳ cao, bên trên thậm chí xuất hiện quang mang đỏ sẫm, rồi trong khoảnh khắc tiếp theo phun ra dung nham nóng rực về phía Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Nhưng Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng là lão nhị Mai Sơn Bảy Quái, thực lực tự nhiên khó mà người thường có thể tưởng tượng được, ngược lại hắn lại dễ dàng đỡ được công kích dung nham đó. "Hồng Cẩm, đồ rùa rụt cổ, tốt nhất ngươi mau ngoan ngoãn ra chịu chết đi!" Trên mắt Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng bao phủ tầng quầng sáng vàng óng ánh đó, cũng thông qua thần thông này, Kim Đại Thăng lại một lần nữa tìm thấy nơi Hồng Cẩm ẩn nấp, chính là phía sau một tảng đá khổng lồ.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng cười nhe răng một tiếng, lập tức đi về phía tảng đá đó, muốn đánh Hồng Cẩm một đòn bất ngờ.

Đúng lúc này, tảng đá vốn đang che chắn thân ảnh Hồng Cẩm lại đột nhiên động đậy, sau đó trong ánh mắt có chút kinh ngạc của Thủy

Ngưu Tinh Kim Đại Thăng, nó biến thành một người đá khổng lồ cao hơn hẳn hai trượng!

Người đá này ngũ quan tuy có chút mơ hồ, nhưng đều tồn tại, hai tay, hai chân và thân thể lại vô cùng đồ sộ.

Nhưng điều thực sự khiến Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng để ý lại không phải người đá khổng lồ đó, mà là Hồng Cẩm đang đứng trên vai người đá. "Ha ha, Hồng Cẩm tên này cuối cùng cũng chịu chủ động ra chịu chết, cũng tốt, đỡ cho ta phải lãng phí thời gian đi tìm ngươi!" Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng cười tủm tỉm nói, sau đó trong khoảnh khắc tiếp theo, lời nói vừa dứt đã điều khiển Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm thẳng vào người đá khổng lồ.

Hồng Cẩm lại không nói một lời, không ngừng thi triển pháp quyết, chỉ thấy người đá khổng lồ dưới chân hắn đột nhiên động đậy, bàn tay khổng lồ vỗ mạnh về phía Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đang bay tới.

Toàn bộ người đá khổng lồ đều được tạo thành từ nham thạch, hai tay của nó cũng không ngoại lệ, đều là nham thạch cứng rắn dị thường.

Lúc này, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng phát động công kích về phía đối thủ, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao như một thanh kiếm sắc bén đang bay, thẳng tắp đâm về phía Hồng Cẩm.

Khi thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao sắp đâm trúng Hồng Cẩm, phía trước quỹ đạo bay của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lại đột nhiên xuất hiện một bàn tay đá khổng lồ.

Chính là bàn tay khổng lồ đó đã chặn đứng công kích, không cho Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao làm tổn thương Hồng Cẩm!

Sưu sưu sưu!

Chương 911

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao không công kích thành công Hồng Cẩm, vì thế bị Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng thu về.

Nhìn công kích vô công mà trở về, sắc mặt Thủy Ngưu Đại Thăng cũng vô cùng khó coi, ngay sau đó hắn tức giận nhìn Hồng Cẩm nói: "Tên này ép ta, xem ra ta cũng phải dùng bản lĩnh thật sự mới có thể đánh bại tên phản đồ ngươi!" Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng nói xong, rồi va chạm, sau đó chính là hóa thân thành một người đầu trâu khổng lồ.

Tuy người đầu trâu mà Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng biến thân thành không khổng lồ như người đá khổng lồ mà Hồng Cẩm điều khiển, nhưng từ thân thể cường tráng đầy cơ bắp đó, lại tràn ngập khí tức cường đại.

Hiển nhiên vừa rồi Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng đã động chân cách (dùng thật), không phải là giả.

Dưới hình thái này, thực lực của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng nghiễm nhiên sẽ tăng lên một cảnh giới cực kỳ đáng sợ!

Oanh long!

Biến thân thành người đầu trâu khổng lồ, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng lúc này đối mặt với Hồng Cẩm và người đá khổng lồ, tự nhiên không hề khách khí, trực tiếp lao tới, thân thể khổng lồ giẫm đạp mặt đất phát ra tiếng "oanh long" dữ dội, thậm chí khiến binh sĩ Tây Kỳ và binh sĩ Ân Thương đang kịch chiến ở không xa nhìn thấy cũng phải kinh sợ trong lòng.

Tuy người đầu trâu khổng lồ mà Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng biến thân thành có thân hình đồ sộ, nhưng tốc độ di chuyển của hắn

lại phi thường nhanh, lập tức xông tới trước mặt Hồng Cẩm và người đá khổng lồ.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng không nói hai lời, trực tiếp một quyền đánh về phía Hồng Cẩm.

Hồng Cẩm tuy sắc mặt trấn định, nhưng trong lòng cũng cảm thấy áp lực, vội vàng điều khiển người đá khổng lồ giơ tay chắn nắm đấm của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Tuy một quyền bị chặn lại, nhưng công kích của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng tự nhiên không chỉ dừng lại ở đó, lập tức hắn lại phát động công kích tiếp theo, một cước đá về phía người đá khổng lồ.

Bởi vì Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng nhìn ra rằng người đá khổng lồ tuy có thân hình đồ sộ, trông rất có áp lực, nhưng nếu phá vỡ sự cân bằng của đối phương, thì khoảnh khắc tiếp theo đối phương sẽ vì thân hình khổng lồ mà rơi vào thế hạ phong.

Một kết quả như vậy, tự nhiên không phải là điều Hồng Cẩm muốn thấy.

Là đối thủ, Hồng Cẩm hiển nhiên cũng biết ý đồ của đối phương, vội vàng tâm niệm vừa động, điều khiển người đá khổng lồ lùi lại nửa bước, nhờ đó mới thành công né tránh công kích của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Nhưng phản ứng như vậy cũng khiến Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng biết rằng người đá khổng lồ trước mắt quả thực có nhược điểm như vậy, nếu cứ thế này thì hắn sẽ chiếm ưu thế.

Chỉ thấy Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng hai nắm đấm lại một lần nữa đánh về phía người đá khổng lồ.

Vốn Hồng Cẩm định dùng người đá để chặn công kích của đối phương, nhưng đúng lúc này lại xảy ra một cảnh tượng ngoài ý muốn.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng vốn có thân hình đồ sộ, lại không hề có vẻ nặng nề chậm chạp như người đá khổng lồ vì thân hình khổng lồ đó, ngược lại vô cùng linh hoạt, có tốc độ cực cao!

Có thể nói, lúc này Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng bất kể về tốc độ hay sức mạnh đều khó có ai sánh kịp, lúc này nắm đấm hắn vung ra cũng trở nên cực kỳ nhanh, trực tiếp khiến Hồng Cẩm khó mà điều khiển người đá khổng lồ đỡ được.

Chính vì vậy, sắc mặt Hồng Cẩm thay đổi.

Cũng đúng lúc này, nắm đấm khổng lồ của Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng đã đánh trúng người đá khổng lồ có thân hình đồ sộ và động tác chậm chạp.

Oanh long!

Thân thể người đá truyền ra một tiếng rung động cường đại, bởi vì sức mạnh cường đại đã truyền khắp các bộ phận trên cơ thể nó.

Hồng Cẩm dưới luồng sức mạnh đó cũng như một con thuyền nhỏ giữa sóng lớn, suýt chút nữa thì không đứng vững.

Ngay khi Hồng Cẩm vừa ổn định thân thể, công kích tiếp theo của Kim Đại Thăng đã tới!

Khi đối mặt với cự thạch nhân do Hồng Cẩm triệu hoán, Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng cũng hóa thân thành hình thái ngưu đầu nhân khổng lồ.

Tuy nhiên, ngưu đầu nhân do Kim Đại Thăng hóa thành có thể hình nhỏ hơn cự thạch nhân một chút, nhưng sức mạnh lại không hề tầm thường như pho tượng kia, đồng thời còn sở hữu tốc độ siêu nhanh mà thạch nhân không có được.

Với ưu thế đó, Kim Đại Thăng tung từng quyền từng quyền nện thẳng vào thân thể cự thạch nhân.

Hồng Cẩm đang đứng trên vai thạch nhân cũng cảm thấy như đang rơi vào tình cảnh ngập nghé nguy hiểm.

"Khả ác, sức mạnh của tên này cường đại, tốc độ cũng không kém!

Phải nghĩ cách đánh bại hắn mới được!" Trong lòng Hồng Cẩm không kịp để tâm đòn tấn công của Kim Đại Thăng sẽ rơi vào đâu, vội vàng nấp sau lưng cự thạch nhân.

Tại khu vực này, Hồng Cẩm có thể ẩn nấp trong góc khuất tầm nhìn của đối phương.

"Ồ?

Hồng Cẩm nhà ngươi lại định làm gì?

Chẳng lẽ tưởng rằng hiện tại có thể đánh bại được ta sao?

Đừng có si tâm vọng tưởng!" Thấy Hồng Cẩm chạy ra sau lưng thạch nhân ẩn nấp, Kim Đại Thăng cười lạnh, quyền đầu như không tốn tiền mà liên tiếp nện vào cự thạch nhân.

Hồng Cẩm thừa dịp thạch nhân tạm thời ngăn cản Kim Đại Thăng, lại một lần nữa thi triển pháp quyết.

Lần này pháp quyết hắn thi triển không phải là thổ thuộc tính, mà là một loại pháp thuật khác.

Theo pháp quyết của Hồng Cẩm, từng đạo hồng sắc khí lưu bắt đầu quấn quanh thân thể hắn, truyền ra hơi thở nóng rực.

Lúc này Hồng Cẩm đột nhiên mở to mắt, một chưởng vỗ mạnh lên thân thể khổng lồ của thạch nhân sau lưng.

Một màn kỳ dị xuất hiện, theo chưởng lực của Hồng Cẩm, trên thân thể thạch nhân bỗng sáng rực những văn lộ hỏa hồng sắc, thậm chí có thể thấy bên trong lưu động dịch thể màu đỏ sẫm như huyết

dịch của con người.

Sau khi Hồng Cẩm thi triển pháp thuật, thạch nhân bắt đầu chuyển động, trước ngực xuất hiện nhiều văn lộ hỏa hồng nhất, sau đó lan ra toàn thân, giây tiếp theo những văn lộ này bùng cháy hỏa diễm!

Hỏa diễm bất ngờ bùng lên khiến Kim Đại Thăng cảnh giác lui lại một bước, chăm chú nhìn cự thạch nhân đang rực cháy.

Lúc này, dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm màu đỏ sẫm, thân thể thổ hoàng sắc ban đầu đã biến thành màu đen, hốc mắt và miệng thạch nhân cũng bùng cháy lửa đỏ, trông như thể nó vừa mở mắt vậy.

Sự biến hóa này chính là do Hồng Cẩm thực hiện, hắn vừa thi triển thần thông biến thạch nhân khổng lồ thành một Dung Nham Cự Nhân!

Dung Nham Cự Nhân sở hữu thân thể thạch nhân, không chỉ có thổ thuộc tính mà còn có cả hỏa thuộc tính, là một chủng tộc cự nhân vô cùng cường đại.

Lần này vì đối phó Kim Đại Thăng, Hồng Cẩm đã dốc toàn lực để triệu hoán thứ này.

"Hừ, ta để xem có gì khác biệt, đừng tưởng ta sẽ sợ mấy ngọn lửa nhỏ này, tiếp chiêu đi!" Kim Đại Thăng lạnh lùng nhìn Dung Nham Cự Nhân, đối phương vừa rồi còn bị hắn bạo đả, chẳng lẽ chỉ vì trên thân xuất hiện chút hỏa diễm mà lợi hại hơn sao?

Nghĩ vậy, Kim Đại Thăng lại một lần nữa phát động tấn công, vẫn dùng quyền đầu như trước.

Chương 912

Nhưng ngay khi Kim Đại Thăng vừa di chuyển, trên mặt hắn bỗng hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Trong tầm mắt của hắn, đối thủ là Dung Nham Cự Nhân lại có thể tiên phát chế nhân, di động đến trước mặt Kim Đại Thăng, rồi thừa lúc hắn chưa kịp phản ứng, một quyền nện thẳng vào mặt.

Kim Đại Thăng vạn lần không ngờ thạch nhân vốn vụng về lúc trước, giờ đây lại có thể ra đòn trước hắn.

"Oanh long!" Kim Đại Thăng không kịp nghĩ nhiều, lập tức bị đối phương đấm trúng gò má, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Phác thông!" Kim Đại Thăng ngã rầm xuống đất, dù lập tức bò dậy nhưng nhìn Dung Nham Cự Nhân phía đối diện với ánh mắt đầy kiêng dè.

Hắn chạm vào bên má vừa bị đánh, cảm thấy nóng rát vô cùng, rõ ràng khi bị trúng quyền đã bị hỏa diễm bám theo thiêu đốt.

Tình huống này khiến Kim Đại Thăng không dám xem thường đối thủ nữa, đồng thời cũng vô cùng phẫn nộ, hắn chưa bao giờ bị Hồng Cẩm áp chế đến mức này.

Giây tiếp theo, Kim Đại Thăng lại một lần nữa lao về phía Dung Nham Cự Nhân, vẫn sử dụng quyền đầu.

"Vô ích thôi!

Kim Đại Thăng, công kích của ngươi đã bị ta nhìn thấu, muốn công kích Dung Nham Cự Nhân là chuyện không thể!" Lúc này Hồng Cẩm đứng trên vai cự nhân nhìn Kim Đại Thăng lao tới, chậm rãi lắc đầu, dáng vẻ như đã nắm chắc mọi chuyện.

Đúng như lời Hồng Cẩm nói, Kim Đại Thăng một lần nữa bị Dung Nham Cự Nhân đánh bay.

Dung Nham Cự Nhân lúc này không chỉ có hình dáng thay đổi lớn, mà cả sức mạnh lẫn tốc độ đều không cùng đẳng cấp với cự thạch nhân trước đó.

Ngay cả tốc độ của Kim Đại Thăng cũng không bằng Dung Nham Cự Nhân, bị đối phương đánh bay thêm lần nữa.

Tuy nhiên ngay sau đó, Kim Đại Thăng lại bò dậy tiếp tục tiến công.

Nhưng Dung Nham Cự Nhân lại một lần nữa đánh văng hắn.

Chính lúc này, Hồng Cẩm chợt nhận ra có điều bất thường.

Hắn thấy phản ứng của Kim Đại Thăng thực sự kỳ quái, theo lý khi biết thực lực của Dung Nham Cự Nhân, đối phương phải dùng phương pháp khác ứng phó, Hồng Cẩm thậm chí đã chuẩn bị sẵn một loạt chiến thuật.

Thế nhưng Kim Đại Thăng dường như không nhận ra điều đó, vẫn cứ đâm đầu vào tấn công.

"Hô hô hô!" Lần này, Kim Đại Thăng lại tấn công, nhưng kết quả đã thay đổi!

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Ngũ Hành pháp sư Hồng Cẩm đang giao chiến với lão nhị của Mai Sơn Thất Quái là Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng.

Thần thông của hai bên đều vô cùng cường đại, sau vài lần giao thủ vẫn chưa phân thắng bại.

Khi Hồng Cẩm triệu hoán ra Dung Nham Cự Nhân, hắn mới chiếm được chút thượng phong.

Nhưng khi Kim Đại Thăng một lần nữa tấn công, kết quả lại có sự thay đổi trời đất.

Chỉ thấy Dung Nham Cự Nhân không còn đánh bay được Kim Đại Thăng như trước, mà ngược lại bị Kim Đại Thăng đánh văng ra ngoài!

"Oanh long!" Kim Đại Thăng né tránh đòn đánh của Dung Nham Cự Nhân, nắm đấm khổng lồ của hắn ánh lên quang mang kim hoàng sắc, tựa như được đúc bằng vàng ròng, nện thẳng vào ngực Dung Nham Cự Nhân!

Dù thân thể Dung Nham Cự Nhân sau khi được hỏa diễm tôi luyện đã trở nên vô cùng kiên ngạnh, không bị nứt vỡ sau cú đấm, nhưng lực lượng cường đại đó đã ảnh hưởng lớn đến cự nhân và cả Hồng Cẩm đang đứng trên đó.

"Khả ác!" Hồng Cẩm vội vàng thi triển pháp quyết, triệu hoán hỏa diễm đỏ rực rót vào thân thể bàng đại của Dung Nham Cự Nhân.

Nhờ được bổ sung sức mạnh, Dung Nham Cự Nhân lập tức ổn định lại thân hình.

Nhưng vừa mới đứng vững, Kim Đại Thăng lại lao đến.

Lần này kim quang bao phủ nắm đấm càng mãnh liệt, thậm chí có thể thấy những mũi tiêm kim sắc xuất hiện phía sau nắm đấm.

Đồng tử Hồng Cẩm co rụt lại, hắn biết nếu không hóa giải được đòn này, Dung Nham Cự Nhân mà hắn khổ công triệu hoán sẽ bị hủy diệt.

Đó là điều Hồng Cẩm không muốn thấy, vì một khi thần thông bị phá, trận chiến sau đó sẽ cực kỳ gian nan, thậm chí hắn có thể bại trận và bị Kim Đại Thăng giết chết!

"Oanh oanh oanh!" Trong tiếng nổ vang rền, dưới sự thao túng của Hồng Cẩm, Dung Nham Cự Nhân lại tung ra một quyền.

Uy lực của cú đấm này vô cùng lớn, tạo ra âm thanh chấn động hơn hẳn trước đó.

Thủy Ngưu Tinh Kim Đại Thăng thấy đòn tấn công thanh thế hạo đại này cũng lộ vẻ kiêng dè, lập tức vung quyền đối chọi trực diện với Dung Nham Cự Nhân!

Hai bên va chạm, như hai vầng thái dương đỏ và vàng đâm vào nhau, tạo ra cơn bão năng lượng khủng khiếp, đe dọa mọi thứ trong phạm vi năm mươi dặm.

Dù vậy, Hồng Cẩm vẫn giữ vững được thân hình trên vai Dung Nham Cự Nhân!

"Hảo, thành công rồi!" Thấy Dung Nham Cự Nhân ngăn chặn được Kim Đại Thăng, Hồng Cẩm lộ nụ cười, hắn biết cơn nguy biến ngắn ngủi đã qua.

Oanh!

Sau khi giao thủ, hai bên lại lùi ra một khoảng, đối trì lẫn nhau để tìm sơ hở của đối phương.

"Ha ha, Hồng Cẩm, nhược điểm Dung Nham Cự Nhân của ngươi đã bị ta nhìn thấu, lần sau sẽ là lúc lấy mạng ngươi!" Kim Đại Thăng nhìn Dung Nham Cự Nhân đang rực lửa, dù vừa nãy đối phương bộc phát sức mạnh cường đại nhưng hắn lại cười lớn.

"Hừ, Dung Nham Cự Nhân của ta làm sao dễ dàng lộ nhược điểm như vậy, nếu đã tìm thấy thì ngươi nên động thủ từ lâu rồi mới phải!" Hồng Cẩm đứng trên vai cự nhân, nhíu mày nhìn Kim Đại Thăng, trong lòng thầm đoán xem liệu đối phương có thực sự nhìn ra nhược điểm hay không.

Nếu thực sự bị nhìn thấu, hắn phải hết sức cẩn thận ứng phó!

Kim Đại Thăng không để Hồng Cẩm có thời gian suy nghĩ, sau khi

chuẩn bị ngắn ngủi, hắn lại lao về phía Dung Nham Cự Nhân và Hồng Cẩm.

Điều khiến Hồng Cẩm kinh ngạc là lần này cách di chuyển của Kim Đại Thăng đã thay đổi, hắn không đi theo đường thẳng nhanh nhất mà lách qua trái phải.

Dù tốc độ tiến công giảm xuống đáng kể, nhưng điều này lại khiến sắc mặt Hồng Cẩm đại biến.

"A a!" Dung Nham Cự Nhân phát ra tiếng gào thét chấn động tâm can, lập tức tung quyền về phía Kim Đại Thăng.

Nhưng lần này nó đã đánh hụt, vì giây tiếp theo Kim Đại Thăng không còn nằm trên đường tấn công nữa, thân ảnh hắn lóe lên rồi xuất hiện ở một hướng khác.

Thừa dịp Dung Nham Cự Nhân đánh hổng, mắt Kim Đại Thăng lóe lên kim quang, nhắm thẳng vào ngực cự nhân mà oanh kích!

Chương 913

"Oanh long oanh long!" Nắm đấm của Kim Đại Thăng khổng lồ và tràn đầy sức mạnh xuyên thấu, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Dung Nham Cự Nhân.

Kim Đại Thăng chọn tấn công vào đó vì hắn nhờ vào rèn luyện thân thể đã nhìn ra nhược điểm nằm ở trung tâm lồng ngực.

Đây là điều hắn vừa mới phát hiện.

Trước đó hắn nhận ra dù Dung Nham Cự Nhân tấn công lợi hại, thậm chí mạnh hơn hắn, nhưng lại thiếu sự linh hoạt.

Nó có thể lao thẳng về phía trước không vấn đề gì, nhưng hễ cần chuyển hướng là trở nên chậm chạp.

Điều này thực chất liên quan đến cấu tạo của nó.

Dung Nham Cự Nhân có tốc độ và sức mạnh cao chủ yếu nhờ hỏa diễm thiêu đốt bên trong, thân thể nó như một lò lửa khổng lồ cung cấp năng lượng.

Tuy nhiên sức mạnh của hỏa diễm dù lớn nhưng không dễ kiểm soát, dẫn đến sự linh hoạt bị giảm sút.

Sau nhiều lần giao thủ, Kim Đại Thăng mới tìm ra hai nhược điểm chí mạng: một là thân thể thiếu linh hoạt, không kịp ứng biến; hai là trận pháp hạch tâm ẩn trong lồng ngực.

Kim Đại Thăng biết muốn triệu hoán một Dung Nham Cự Nhân mạnh như vậy thì không thể thiếu một trận pháp hạch tâm tốt.

Do đó, hắn hiểu chỉ cần phá hủy trận pháp hạch tâm là có thể đánh bại đối thủ.

Sau khi phát hiện nhược điểm, Kim Đại Thăng lập tức tấn công.

Với thực lực cường đại của mình, hắn đã xuyên thủng lồng ngực cự nhân, trận pháp hạch tâm theo đó cũng bị hủy diệt!

Hỏa diễm rực rỡ trên người Dung Nham Cự Nhân bắt đầu lịm tắt, Hồng Cẩm sắc mặt đại biến vì nhận ra liên kết giữa mình và cự nhân đã đứt đoạn.

Trận pháp hạch tâm bị hủy, cự nhân không thể tiếp tục hành động hay chịu sự thao túng của Hồng Cẩm nữa.

Thấy Hồng Cẩm mất đi chỗ dựa, Kim Đại Thăng đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, hắn rút nắm đấm ra khỏi ngực cự nhân rồi nện thẳng về phía Hồng Cẩm đang đứng trên vai nó.

Nhưng đúng lúc này, Hồng Cẩm đã kịp thoát sang một bên.

Hiển nhiên khi trận pháp hạch tâm bị phá, hắn đã tính sẵn đường lùi.

Hiện tại dù Hồng Cẩm đang ở thế hạ phong, nhưng hắn vẫn còn cơ hội đánh bại Kim Đại Thăng.

Thấy Dung Nham Cự Nhân thất bại, Hồng Cẩm chỉ có thể dùng thủ đoạn khác, miệng lẩm bẩm pháp chú, sử dụng một loại pháp thuật vô cùng cường đại.

Từng đạo quang mang từ cơ thể hắn bay ra, cuối cùng hội tụ trên tay!

Khi quang mang tán đi, thứ xuất hiện trên tay Hồng Cẩm là một cái hồ lô màu xanh thúy lục.

Hồ lô xanh mướt, dường như ẩn chứa sinh cơ vô tận.

"Hừ, cố huyền bí hư!" Kim Đại Thăng chú ý đến pháp bảo của đối phương nhưng chỉ khinh miệt cười lạnh, thân thể hắn nhanh

chóng thu nhỏ về kích thước bình thường, rồi triệu hoán vũ khí Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cầm chắc trong tay.

Bên kia, Hồng Cẩm cầm hồ lô hướng miệng về phía Kim Đại Thăng rồi mở nắp, một tay vỗ mạnh vào đáy hồ lô.

"Ông ông ông!" Chỉ thấy một đạo quang thúc màu xanh thúy lục bắn thẳng về phía Kim Đại Thăng, trong quang thúc chứa nhiều lạp tử li ti, tỏa ra mộc thuộc tính khí tức.

Đối mặt với đòn tấn công của Hồng Cẩm, Kim Đại Thăng triệu hoán một tấm khiên thổ hoàng sắc trước thân mình.

Đây là pháp bảo chuyên dùng phòng ngự của hắn, trên mặt khiên khắc đầy văn lộ, khi được kích phát bởi pháp lực liền tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Vô thanh vô tức, đòn tấn công từ Mộc Đạo Hồ Lô oanh kích lên tấm khiên.

Tuy nhiên, quang thúc phun ra từ hồ lô không hề phá vỡ được phòng ngự, thậm chí Kim Đại Thăng còn chẳng cảm nhận được chút uy lực thần thông nào, giống như đòn tấn công của Hồng Cẩm chỉ là trò đùa vậy.

Sau đó, quang thúc màu xanh cũng dần tan biến, Kim Đại Thăng thấy mình không chịu chút tổn hại nào, mọi thứ cứ như là ảo giác.

"Hồng Cẩm, ngươi rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy, chút tấn công này ngay cả gãi ngứa cho ta cũng không xứng!" Kim Đại Thăng khinh khỉnh nhìn Hồng Cẩm, dù lời nói đầy vẻ coi thường nhưng trong lòng vẫn cảnh giác, đề phòng đối phương còn thủ đoạn khác.

Dù sao hắn cũng biết Hồng Cẩm giỏi ngũ hành pháp thuật, lúc trước đã dùng thổ và hỏa thuộc tính tạo ra Dung Nham Cự Nhân, thì giờ dùng mộc thuộc tính pháp bảo chắc chắn không đơn giản.

“Vậy sao?

Thế thì ta để ngươi xem tuyệt chiêu của ta!” Hồng Cẩm thản nhiên nhìn Kim Đại Thăng, lập tức thi triển một pháp quyết!

“Ông ông ông!” Chịu ảnh hưởng từ pháp quyết của Hồng Cẩm, thân thể Kim Đại Thăng rốt cuộc nảy sinh dị biến.

Hắn cảm thấy cơ thể bị áp chế, từng sợi dây leo từ lòng đất mọc lên quấn chặt lấy hắn.

Sau khi bị tầng tầng lớp lớp dây leo quấn quanh, Kim Đại Thăng lập tức cảm thấy khó thở.

Không chỉ vậy, những sợi dây leo này còn không ngừng siết chặt như mãng xà muốn bóp chết hắn.

“Chỉ có thủ đoạn này thôi sao?

Thế thì thật khiến ta thất vọng.” Dù bị trói chặt tại chỗ nhưng Kim Đại Thăng không hề lộ vẻ kinh hoảng, trái lại vô cùng điềm tĩnh nhìn Hồng Cẩm.

Thấy vẻ trấn định đó, Hồng Cẩm cảm thấy bất an, vội thúc động pháp quyết tăng thêm sức mạnh dây leo để sớm kết liễu đối phương.

Nhưng mọi thứ đều vô dụng với Kim Đại Thăng.

Dù thân thể không thể di động nhưng hắn lại há miệng phun ra một đạo hỏa diễm thổ hoàng sắc!

Ngọn lửa này vừa phun ra đã thiêu rụi toàn bộ dây leo đang quấn quanh hắn.

Thấy dây leo bị thiêu cháy hoàn toàn không còn tác dụng, Hồng Cẩm biến sắc, không ngờ đối phương có thể thi triển đòn tấn công mạnh như vậy.

Kim Đại Thăng chậm rãi bước ra từ trong lửa, thân thể không một

vết xước.

Ngọn lửa hắn phun ra như có sinh mệnh, lại tụ tập trên tay hắn.

Hỏa diễm này thực chất là Ngưu Hoàng, uy lực cực lớn, còn mạnh hơn cả Cẩu Bảo của Hoàng Cẩu Tinh Đái Lễ, cũng là một trong những lý do Kim Đại Thăng đứng thứ hai trong Mai Sơn Thất Quái.

Chương 914

"Chịu chết đi!" Đã tung ra thủ đoạn mạnh nhất, Kim Đại Thăng định triệt để đánh chết Hồng Cẩm!

Hắn mang theo Ngưu Hoàng hỏa diễm, tốc độ cực nhanh lao tới, hỏa diễm trên tay ngưng tụ vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, khiến món binh khí sắc bén trở nên nóng rực vô cùng, như muốn thiêu cháy tất cả.

Lúc này Hồng Cẩm biết đã đến lúc phân thắng bại, cũng phải mang hết bản lĩnh thực sự ra mới mong đánh bại được sức mạnh của Kim Đại Thăng.

Đối mặt với Kim Đại Thăng đang thi triển Ngưu Hoàng, Hồng Cẩm cũng tung ra tuyệt chiêu.

Hắn liên tục thi triển vài đạo pháp quyết, lấy mình làm trung tâm, những văn lộ trận pháp đột ngột hiện ra.

Những trận pháp này ẩn chứa sức mạnh cường đại, khiến người ta nhìn vào có cảm giác tâm thần sắp bị hủy diệt.

Đúng lúc này, đòn tấn công của Kim Đại Thăng ập tới.

Hai bên chính thức triển khai quyết chiến.

Quang vựng ngũ sắc va chạm với hỏa diễm thổ hoàng sắc tạo ra chấn động năng lượng khổng lồ, thu hút sự chú ý của không ít người. 59.

Thời gian dần trôi, dư chấn năng lượng cũng dần lắng xuống.

Khi mọi thứ tan đi, người còn đứng vững là Ngũ Hành pháp sư Hồng Cẩm, dù những trận pháp phức tạp quanh hắn đã bắt đầu vỡ vụn do tổn hại từ cuộc giao tranh.

Thân thể Hồng Cẩm cũng chịu thương thế nghiêm trọng, hắn "phốc" một tiếng phun ra ngụm tiên huyết.

Tuy nhiên, Hồng Cẩm lại thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì dù trận pháp bị hủy, bản thân trọng thương, nhưng người đang nằm gục dưới đất lại là Kim Đại Thăng!

"Khả ác, không thể nào!" Kim Đại Thăng nằm dưới đất vẫn còn ý thức, không cam lòng cố gắng gượng dậy.

Nhưng đúng lúc đó, Hồng Cẩm thao túng một thanh phi kiếm đâm xuyên qua đầu hắn.

Kim Đại Thăng vốn đã trọng thương liền triệt để tử vong, hồn phách bị phong ấn vào Phong Thần Bảng.

Sau khi giết chết Kim Đại Thăng, Hồng Cẩm tiêu hao quá lớn, liền chọn cách chậm rãi rút lui về doanh trại quân Tây Kỳ.

Hắn cần điều dưỡng vết thương, nếu không thương thế ác hóa sẽ là phiền phức lớn.

Hơn nữa trong lúc giao chiến, nếu không giữ được chiến lực đỉnh phong sẽ ảnh hưởng xấu đến hành động sau này.

Đó là điều Hồng Cẩm không muốn thấy.

Lúc này, Công chúa Long Cát đang đợi bên phía Tây Kỳ phát hiện Hồng Cẩm trọng thương trở về, vội vàng chạy tới đỡ lấy.

"Chàng không sao chứ!" Long Cát quan tâm người thương hết mực, nhất là khi thấy hắn đầy thương tích.

"Ta không sao, đừng lo lắng, tuy trọng thương nhưng ta đã thành công đánh chết lão nhị Kim Đại Thăng của Mai Sơn Thất Quái, lập được đại công." Hồng Cẩm mỉm cười trấn an nàng.

"Nếu đã vậy, ta không nói nhiều nữa, chỉ hy vọng lần sau ta có thể

ra tay, hai người phối hợp nhất định sẽ mạnh hơn đơn độc chiến đấu." Dù lo lắng nhưng nàng hiểu trong chiến tranh không ai có thể trốn tránh, chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Sau khi Hồng Cẩm báo cáo chiến huống với Khương Tử Nha, ông liền cho phép hắn đi nghỉ ngơi dưỡng thương.

Chuyện của Hồng Cẩm tạm thời khép lại, nhưng các chiến trường khác vẫn đang bùng nổ giao tranh.

Trong số Mai Sơn Thất Quái được Văn Thái Sư mời đến, giờ chỉ còn lại lão đại Viên Hồng.

Viên Hồng này thực lực cực mạnh, vốn là một con viên hầu trong núi tu luyện thành tinh, không chỉ thiên sinh lực đại vô cùng mà còn học được Thất Thập Nhị Biến, sử dụng một cây Thủy Hỏa Côn làm vũ khí.

Côn pháp linh hoạt đa biến, cương nhu tùy ý, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Chính vì thực lực đó mà hắn được Văn Thái Sư trọng dụng, mời làm Đại nguyên soái thống lĩnh quân đội Ân Thương.

Viên Hồng không chỉ pháp lực vô biên mà năng lực chỉ huy quân đội cũng rất giỏi, khiến quân Tây Kỳ tổn thất không ít trong thời gian qua.

Phía Tây Kỳ cũng nhận ra tình hình, Khương Tử Nha biết phải sớm trừ khử Viên Hồng, nếu không binh sĩ sẽ còn tổn thất nhiều hơn.

Để giải quyết Viên Hồng, Khương Tử Nha một lần nữa phái Dương Tiễn xuất chiến!

"Dương Tiễn, ta lệnh cho ngươi đi đánh chết Viên Hồng, không thể để hắn tiếp tục chỉ huy quân Ân Thương cản trở ta nữa!" Khương Tử Nha tìm Dương Tiễn và hạ lệnh.

“Dương Tiễn tuân mệnh!” Dương Tiễn đáp lời, xoay người dẫn theo Hạo Thiên Khuyển tiến nhập chiến trường.

“Sát!” Tiếng hầm sát của binh sĩ hai bên chấn thiên động địa trên chiến trường khốc liệt.

Dương Tiễn gặp lại Viên Hồng, hoặc có lẽ Viên Hồng đã chủ động tìm đến.

“Lại gặp nhau rồi Dương Tiễn, lần trước ở trong Cuồng Phong Động để ngươi chạy thoát, ta biết thả ngươi đi sẽ không có chuyện gì tốt, giờ mấy huynh đệ của ta đều chết dưới tay ngươi, hôm nay phải bắt ngươi nộp mạng!” Viên Hồng dù là hầu tinh nhưng dung mạo anh tuấn, không có chút dáng vẻ sơn tinh dã quái, trông giống như một người bình thường.

Nhưng Dương Tiễn biết rõ đối phương là lão đại của Mai Sơn Thất Quái, thần thông quảng đại, phải hết sức cẩn thận nếu không sẽ bại trận.

“Ha ha, ngày đó ở Cuồng Phong Động vì ta gấp lấy Định Phong Châu nên mới rời đi vội vàng, giờ hai ta có cơ hội đấu một trận, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.” Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Viên Hồng, ngoài mặt lại mỉm cười đáp trả.

“Vậy sao?

Tiếp chiêu đi!” Viên Hồng lập tức tấn công, Thủy Hỏa Côn hóa thành vô số tàn ảnh nện vào Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng không phải tay vừa, con mắt thứ ba giữa lông mày mở ra, nhìn thấu quỹ đạo tấn công của đối phương.

Hắn cầm Hắc Giao Tam Xoa Kích chuẩn xác ngăn chặn mọi đòn đánh và bắt đầu phản kích.

Lúc này tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Dương Tiễn vì muốn

trừ khử mối đe dọa cho quân Tây Kỳ nên đã tìm đến Viên Hồng.

Viên Hồng vì muốn báo thù cho các huynh đệ Mai Sơn Thất Quái đã chết dưới tay Dương Tiễn nên cũng nôn nóng giết hắn.

Dương Tiễn không hề nao núng, lập tức lao vào chiến đấu.

Chương 915

"Oanh long!" Thần thông của hai bên va chạm liên tục, tạo ra những vụ nổ kinh hoàng không dứt.

Lúc này, Dương Tiễn lẩm bẩm pháp chú, quán thâu pháp lực vào Hắc Giao Tam Xoa Kích.

"Hống hống!" Thoang thoảng tiếng rồng ngâm, Hắc Giao Tam Xoa Kích hóa thành một con hắc giao long lao vào cắn xé Viên Hồng.

Đây là thần thông đi kèm của món vũ khí này, Dương Tiễn đã dùng nhiều lần và hiệu quả cực tốt.

Hắc giao long chiếm ưu thế tuyệt đối về thể hình và sức mạnh, bản thân vũ khí lại kiên cố nên nó còn mạnh hơn cả yêu thú bình thường.

Để cường hóa vũ khí này đến cấp độ hiện tại, Dương Tiễn đã phải tiêu tốn không ít tâm huyết sưu tập dược liệu quý giá.

Đối mặt với hắc giao long đang lao tới, Viên Hồng không lộ vẻ gì trên mặt khiến người ta khó đoán.

Sau đó hắn lấy ra một pháp bảo khác, đây là lần đầu tiên hắn dùng pháp bảo mới khi đấu với Dương Tiễn.

Đó là một Bảo Tháp có hình dạng như bong bóng khí (khí phao).

Hắn ném nó về phía hắc giao long, đồng thời thôi động pháp lực.

"Ông ông ông!" Một màn thần kỳ xuất hiện, pháp bảo khí phao phình to ra, trực tiếp chặn đường hắc giao long.

Hắc giao long không thể né tránh, định tông thẳng qua nhưng lại bị khí phao bao bọc lấy, một lớp chất nhầy sinh mệnh rỉ ra trói buộc nó.

Chẳng mấy chốc, hắc giao long bị mắc kẹt bên trong, không cách nào thoát ra được.

Thấy vậy, Dương Tiễn lộ vẻ ngưng trọng, vội vàng thi triển pháp quyết tạo ra lực kéo vô hình định triệu hồi vũ khí.

Nhưng hắn cảm thấy liên kết với hắc giao long mờ nhạt đi một cách lạ kỳ, rõ ràng là do khí phao pháp bảo kia gây ra.

Pháp bảo này không dùng để tấn công mà là để khốn địch, khắc chế Hắc Giao Tam Xoa Kích của hắn.

"Ha ha, thấy sao hả Dương Tiễn?

Để đánh bại ngươi, ta đã đặc biệt chuẩn bị pháp bảo này để khắc chế Hắc Giao Tam Xoa Kích." Viên Hồng hài lòng cười lớn khi thấy vũ khí của đối thủ bị khống chế.

Hắn đã chuẩn bị vô cùng chu đáo trước khi báo thù.

Vì Dương Tiễn đã ra tay nhiều lần nên thủ đoạn của hắn đã bị Viên Hồng ghi nhớ và tìm cách đối phó.

Giờ đây Dương Tiễn tạm thời mất đi binh khí, rơi vào thế bị động.

"Khả ác, vì báo thù mà ngươi chuẩn bị kỹ lưỡng quá nhỉ!" Dương Tiễn dùng con mắt thứ ba quan sát khí phao, nhận ra muốn giải trừ nó phải tốn rất nhiều thời gian.

Hắn hiểu trong trận chiến tiếp theo sẽ không thể nhờ cậy vào sức mạnh của tam xoa kích được nữa.

"Ha ha, không có tam xoa kích, ta để xem ngươi còn thần thông gì để kháng cự!" Viên Hồng đắc ý, vung Thủy Hỏa Côn lao tới.

Cây côn trong tay hắn hóa thành vô số ảo ảnh đánh vào người Dương Tiễn, cái thật cái giả lẫn lộn.

Nếu là tu đạo giả bình thường chắc chắn sẽ lâm vào khốn cảnh

trước côn pháp cao thâm này.

Nhưng Dương Tiễn có con mắt thứ ba, nhìn thấu mọi đòn đánh thực sự ẩn sau lớp ảo ảnh.

Hắn lập tức thi triển độn thuật lướt sang bên trái, né được đòn chí mạng của Viên Hồng.

“Oanh long!” Cú đấm hụt của Viên Hồng nện xuống đất, không trúng được Dương Tiễn!

Khi Viên Hồng đánh hụt, Dương Tiễn cũng lập tức phát động thần thông.

Miệng lẩm bẩm pháp chú, đôi tay hắn múa may như ảo ảnh.

Trong chớp mắt, thể hình Dương Tiễn biến hóa cực đại, bạch quang lóe lên rồi hóa thành một con mãnh thú khổng lồ.

Đó là một con mãnh hổ với chữ 'Vương' lớn trên đầu, há cái miệng rộng gầm vang chấn thiên.

“Hống hống hống!” Đây là thần thông Thất Thập Nhị Biến của Dương Tiễn, hắn lao vào cắn xé Viên Hồng.

Viên Hồng do quán tính đang lao tới nên không kịp tránh đòn của mãnh hổ.

Tuy nhiên, một màn bất ngờ lại xảy ra.

Viên Hồng cũng lẩm bẩm pháp chú, pháp lực dâng trào, biến thân thành một con sư tử khổng lồ không kém.

Sư tử Viên Hồng cũng gầm vang chấn nhĩ dục lung đối chọi lại.

Hóa ra Viên Hồng cũng tu luyện Thất Thập Nhị Biến!

Thấy đối thủ cũng dùng phép biến hóa, Dương Tiễn càng không muốn chịu thua, lập tức lao vào đấu đá.

Hai bên không ai nhường ai, sư tử và mãnh hổ khổng lồ lao vào cấu xé nhau điên cuồng.

Sau vài hiệp vẫn bất phân thắng bại, Dương Tiễn bất ngờ biến thành một con khổng tước ngũ sắc cao quý.

Khổng tước mang theo khí thế ngạo nhiên của bách điểu chi vương, xòe cái đuôi rực rỡ phát ra ngũ sắc quang vựng bao trùm lấy sư tử Viên Hồng.

Đây là Ngũ Sắc Thần Quang, dù không mạnh bằng tiên thiên thần quang của Khổng Tuyên nhưng vẫn vô cùng lợi hại.

Bị thần quang chiếu trúng, Viên Hồng cảm thấy cơ thể bị hạn chế, không thể cử động.

Dương Tiễn không để hắn có thời gian suy nghĩ, khổng tước há miệng phun ra một đạo quang thúc ngũ sắc.

Nếu trúng đòn này mà không có phòng bị, Viên Hồng chắc chắn sẽ trọng thương.

Trong tình thế đó, Dương Tiễn đột nhiên nhận ra có điều lạ, không khí xung quanh bỗng tràn ngập năng lượng nóng rực.

"Oanh!" Xung quanh Viên Hồng bất ngờ bùng cháy một đoàn hỏa diễm rực rỡ, thiêu rụi lực lượng trói buộc của thần quang, giúp hắn lấy lại tự do.

Chương 916

Thấy đạo quang mang đang lao tới, Viên Hồng cười khinh miệt, trong làn lửa rực cháy, hắn biến hóa thành một con Chu Tước đỏ rực!

"Táp!" Chu Tước Viên Hồng cất tiếng hót thanh triệt, đôi cánh lửa sải rộng, hóa thành một đoàn hỏa hồng hỏa diễm lao vào Dương Tiễn!

Đạo ngũ sắc thần quang của Dương Tiễn bị ngọn lửa Chu Tước thiêu rụi hoàn toàn.

Hai người từ mặt đất đánh lên tận trời cao, một bên là khổng tước ngũ sắc, một bên là chu tước rực lửa, giao tranh nan giải nan phân.

Theo thời gian, cả hai đều bắt đầu xuất hiện thương thế.

Đột nhiên Dương Tiễn nhìn ra một sơ hở của Viên Hồng, liền chớp thời cơ tấn công.

"Phốc a!" Viên Hồng trúng đòn bay ngược ra sau, phun ra một ngụm tiên huyết.

Dương Tiễn thấy vậy lập tức truy kích để kết liễu đối thủ.

Hắn nhận ra Viên Hồng quá mạnh, nếu để hắn sống sót trong quân Ân Thương sẽ gây tổn thất lớn cho quân Tây Kỳ.

Nhưng ngay khi Dương Tiễn sắp giết được đối phương, sự cố lại xảy ra.

Xung quanh Viên Hồng hiện ra một đoàn sương mù xám xịt, rồi thân ảnh hắn biến mất không tăm tích bên trong làn sương đó!

"Chuyện gì vậy!" Dương Tiễn không ngờ tới tình huống này, rõ ràng hắn đang đuổi sát nút, đối phương vẫn nằm trong tầm mắt, sao có thể biến mất một cách không minh bạch như vậy?

Dương Tiễn hạ xuống mặt đất, biến lại hình người nhưng cũng không nén nổi mà thổ huyết.

Hắn hiểu do trước đó duy trì hình thái khổng tước chiến đấu cường độ cao, thương thế bị áp chế giờ mới bộc phát.

Lúc này Dương Tiễn hạ xuống đất, hiện lại nhân hình và thổ huyết.

Hắn biết rõ nguyên nhân, tuy chiếm thượng phong lúc cuối nhưng giao chiến kịch liệt với Viên Hồng không thể không có thương tích.

Khi trở lại dạng người, thương thế vốn bị thể phách khổng tước áp chế bỗng chốc bùng nổ.

Tuy không quá nghiêm trọng nhưng nó vẫn ảnh hưởng đến chiến lực của hắn.

Thực tế, hành động thổ huyết này của Dương Tiễn còn có mục đích khác: để mê hoặc Viên Hồng đang ẩn nấp.

Nếu Viên Hồng thấy hắn bị thương, hắn có thể lơ là cảnh giác, từ đó Dương Tiễn sẽ có cơ hội giết chết tâm phúc đại họa này.

Chưa kịp tìm cơ hội, xung quanh hẻm núi bỗng vang lên những tiếng chấn động và tiếng gầm của dã thú.

Dương Tiễn lộ vẻ ngưng trọng khi nhận ra động tĩnh.

Từng đàn dã thú điên cuồng lao ra từ các hẻm núi, không màng tính mạng tấn công Dương Tiễn.

Hắn định thi triển độn thuật né tránh nhưng trên trời đàn chim cũng lao xuống cản đường.

Dù lũ điểu loại không gây sát thương thực sự nhưng chúng đã thành công giữ chân hắn.

Giây tiếp theo, dã thú điên cuồng bao vây lấy Dương Tiễn, từ

mãnh hổ, sài lang đến tê ngưu, đại tượng khổng lồ.

Mắt chúng đều đỏ rực một cách bất thường.

Dương Tiễn hiểu rằng Viên Hồng đã dùng thần thông khống chế và khiến chúng lâm vào trạng thái cuồng hóa để tấn công hắn.

"Hoa lạp!" Dương Tiễn thi triển pháp quyết, chém đôi những con thú lao tới.

Dù biết chúng vô tội nhưng trong tình cảnh này hắn không thể nương tay.

Tuy dã thú không có khả năng phản kháng trước thần thông của Dương Tiễn nhưng chúng quá đông và không hề biết sợ, mùi máu tanh nồng nặc cả không gian khiến hung tính của chúng càng bị đẩy lên cao dưới sự thao túng của Viên Hồng.

"Hống hống!" Đàn thú tiếp tục lao vào, dẫn đầu là những con tê ngưu, đại tượng da dày thịt béo.

Ngay trước khi bị tấn công, Dương Tiễn lại thi triển thần thông biến hóa thành một sinh vật khác!

"Hống hống!" Tiếng rồng ngâm vang lên từ thân ảnh Dương Tiễn.

Lần này hắn biến thành một con Kim Sắc Giao Long ba mắt!

Con rồng vàng vừa xuất hiện liền tỏa ra long uy vô hình.

Giao long là đỉnh cao của chuỗi thức ăn, có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với các loài động vật.

Long uy của Dương Tiễn lập tức có tác dụng rõ rệt.

Đàn thú đang điên cuồng bỗng chững lại rồi chậm rãi lùi bước, ánh mắt hiện rõ sự sợ hãi.

Nỗi sợ thiên tính đối với long tộc đã áp chế được tâm trí bị điều

khiển của chúng.

Dương Tiễn thừa thắng xông lên, tung ra một tiếng long hống chấn động nhĩ mục!

"Hống hống!" Tiếng gầm này không chỉ có âm ba và long uy mà còn ẩn chứa tinh thần lực mạnh mẽ.

Sau tiếng gầm đó, vẻ điên cuồng trong mắt đàn thú tan biến, chúng khôi phục lý trí và hoảng hốt bỏ chạy khỏi hiện trường.

Sau khi xua đuổi được đàn thú, Kim Sắc Giao Long vẫn không hề lơi lỏng, trong đôi mắt rồng vàng hiện lên hình ảnh một sinh vật.

Hình ảnh đó lớn dần, một con chim đại bàng khổng lồ từ đỉnh núi lao xuống!

Con đại bàng này toàn thân đen kịt, phủ đầy lân phiến thay vì lông vũ, đôi mắt cũng đen ngòm.

Dương Tiễn rùng mình, vì đó là Thực Long Đại Bàng – loài chuyên săn lùng long tộc!

Con đại bàng này chính là do Viên Hồng hóa thành!

Dương Tiễn vì tránh bị lũ dã thú kia tiếp tục tập kích, bèn hóa thành Giao Long, phát ra long uy.

Chương 917

Lập tức, lũ dã thú kia đều bị cổ long uy cường đại trấn nhiếp, khôi phục thanh tỉnh, nhao nhao bỏ chạy.

Nhưng Dương Tiễn còn chưa kịp vui mừng, đã thấy từ đỉnh núi phía xa bay tới một con chim đen kịt.

Vừa nhìn thấy con chim đen kịt kia, Dương Tiễn lập tức lộ vẻ kinh ngạc, một đôi long nhãn vàng óng kiêng kỵ nhìn đối phương.

Trong tầm mắt Dương Tiễn, con chim khổng lồ kia chỉ trong chớp mắt đã bay đến trước mặt hắn, rồi há miệng phun ra một đạo quang thúc đen kịt về phía Dương Tiễn.

Đạo quang thúc đen kịt vô cùng, phảng phất ngưng tụ tất cả ô uế trên thế gian, mang theo tính ăn mòn cực mạnh!

Dương Tiễn biết con chim đen kịt kia chính là Đại Bàng Thực Long đại danh đỉnh đỉnh, nghe tên đã biết là chuyên săn bắt sinh vật Long tộc.

Móng vuốt sắc bén của Đại Bàng Thực Long có thể dễ dàng xé nát vảy Giao Long, còn đạo quang thúc đen kịt mà nó phun ra giờ đây càng có thể trực tiếp xuyên thủng thân thể Giao Long.

Dương Tiễn không dám khinh suất, lập tức thi triển thần thông, thân thể lóe lên rồi biến mất tại chỗ cũ.

Đến khi thân thể Giao Long vàng óng của Dương Tiễn xuất hiện trở lại, thì đã ở một phương hướng khác.

Lúc này, Đại Bàng Thực Long kia lại có thể nói tiếng người, nhìn Dương Tiễn hóa thành Giao Long vàng óng mà hừ lạnh một tiếng, nói: "Dương Tiễn, hôm nay ta muốn xem ngươi rốt cuộc có thể đánh bại ta

không!" Nghe giọng nói của Đại Bàng Thực Long kia, đúng là giọng của Viên Hồng.

Thì ra, Đại Bàng Thực Long chuyên săn bắt sinh vật Long tộc kia là do Viên Hồng sử dụng thần thông Thất Thập Nhị Biến biến hóa thành, chuyên môn để khắc chế Giao Long vàng óng mà Dương Tiễn đang biến thân!

"Ngươi cũng không ngờ lại dám xuất hiện trước mặt ta.

Viên Hồng, nếu ta không lầm thì trước đó ngươi đã bị thương, lẽ nào ngươi cho rằng dựa vào sức mạnh hiện tại là có thể đánh bại ta ư?

Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa." Giao Long vàng óng mà Dương Tiễn hóa thành lượn lờ trên không trung, một đôi long nhãn vàng rực lại nhìn chằm chằm Viên Hồng đối diện, miệng rồng khẽ mở cũng nói tiếng người.

"Ồ?

Vậy ngươi không nhìn xung quanh sao?" Nghe Dương Tiễn nói xong, Viên Hồng biến thân thành Đại Bàng Thực Long lại nở một nụ cười quái dị trên khuôn mặt chim xấu xí, trông vô cùng khó coi, nhưng lại khiến người ta có chút sợ hãi.

Theo lời Viên Hồng dứt, hắn lập tức bắt đầu thi triển một bộ pháp quyết.

Ngay sau đó, những đỉnh núi xung quanh dường như truyền ra động tĩnh, tựa như có thứ gì đó sắp sửa thức tỉnh, ẩn chứa khí tức cực kỳ cường đại.

Cũng vào lúc này, Dương Tiễn mới giật mình kinh ngạc, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Viên Hồng, ngươi đã làm gì ở đây?

Có thể nhân lúc thời gian ngắn ngủi vừa rồi mà bố trí thủ đoạn gì sao?" "Ha ha, Dương Tiễn, bây giờ ngươi mới nhận ra thì đã quá muộn rồi!

Chốc nữa ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta!" Viên Hồng nhìn vẻ cảnh giác của Dương Tiễn, lập tức cười lạnh một tiếng, Đại Bàng Thực Long biến thân vung đôi cánh đen khổng lồ, vỗ ra vô số phong nhận đen sắc bén về phía Dương Tiễn!

"Đáng ghét!" Giao Long vàng óng mà Dương Tiễn hóa thành đành phun ra Long Tức để đối phó những phong nhận đen kia.

Nếu là công kích thông thường, Dương Tiễn tự tin có thể dựa vào nhục thân Giao Long vàng óng để chống đỡ.

Thế nhưng, khi đối mặt với Đại Bàng Thực Long, Dương Tiễn lại không thể phát huy ưu thế đó, bởi vì công kích của Đại Bàng Thực Long kia không hề sợ hãi phòng ngự của Giao Long vàng óng.

Vì vậy, để cẩn trọng, Dương Tiễn chỉ có thể dùng Long Tức để đối kháng những phong nhận đen sắc bén kia.

Chủng tộc Đại Bàng Thực Long này quả thật đặc thù, ngay cả khi Viên Hồng biến thành Đại Bàng Thực Long cũng tràn đầy thần thông quỷ dị.

Những phong nhận đen kia tựa hồ có thể ăn mòn mọi thứ, mang lại cho Dương Tiễn cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Tuy Dương Tiễn tạm thời dùng thủ đoạn chống đỡ được công kích của những phong nhận đen kia, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc mất đi cơ hội tốt nhất để thoát ly nơi đây.

Trước đó, khi Dương Tiễn nhận thấy Viên Hồng lại không biết đã dùng thủ đoạn gì ở đây, hắn đã muốn lập tức rời đi, nếu không sẽ mắc bẫy đối phương.

Viên Hồng lúc đó hiển nhiên đã sớm biết ý đồ của Dương Tiễn, cho nên khi thủ đoạn ẩn giấu được phát động, hắn liền dùng phong nhận đen kịt để cản chân Dương Tiễn, khiến hắn không thể không rơi vào mai phục và cạm bẫy!

"Oanh long!" Theo một tiếng nổ vang động trời truyền đến, trên những đỉnh núi xung quanh Dương Tiễn và Viên Hồng lại từ từ hiện ra từng đạo văn lộ trận pháp sáng rực!

Những văn lộ trận pháp này như dòng sông cuồn cuộn, bao phủ toàn bộ khu vực, lập tức một cổ khí tức huyền diệu khó lường tràn ngập, ngay cả mặt trời trên bầu trời cũng dưới ảnh hưởng của cổ sức mạnh này mà trở nên xám xịt mịt mờ.

Đến lúc này Dương Tiễn mới hiểu, trận pháp đã hoàn toàn khởi động, muốn thoát ra chỉ có thể đánh bại Viên Hồng trước mặt hoặc phá giải trận pháp mới có cơ hội.

"Cái... lại là trận pháp!

Làm sao có thể?

Viên Hồng vừa mới đến đây, làm sao có thể bố trí trận pháp được?

Trừ phi trận pháp đã được bố trí từ trước...

Ta hiểu rồi, tất cả đều là cơ hội, ngươi cố ý giả vờ bị thương rồi dẫn ta vào đây, đúng không?" Dương Tiễn vừa nhìn thấy những văn lộ trận pháp này, lập tức phát hiện trong trận pháp ẩn chứa sức mạnh cường đại, tuyệt đối không phải thứ có thể bố trí trong chớp mắt.

Một khi đã rơi vào trận pháp của kẻ địch, Dương Tiễn lập tức cảnh giác nhìn bốn phía.

"Ha ha, Dương Tiễn, tuy ngươi nói phần lớn đều đúng, nhưng lại bỏ qua hai điểm.

Thứ nhất, ta quả thật đã bị thương trong trận chiến với ngươi, để ngươi không nghi ngờ, ta thật sự đã để bị thương khá nghiêm trọng.

Còn về trận pháp này, tuy đã được bố trí từ trước, nhưng lại không phải trận pháp do ta bố trí!" Viên Hồng biến thành Đại Bàng Thực Long nhìn vẻ kiêng kỵ và kinh ngạc của Dương Tiễn, đắc ý cười ha hả, giải thích trận pháp cho đối phương.

"Không phải ngươi bố trí ư?" Dương Tiễn nhìn Viên Hồng chần chừ không chịu ra tay, cố ý kéo dài thời gian nên giả vờ hỏi.

Thật ra, ngoài việc muốn kéo dài thời gian, Dương Tiễn cũng thực sự hiếu kỳ rốt cuộc trận pháp này là do ai bố trí?

"Ha ha, người bố trí trận pháp này, ngươi hẳn phải quen thuộc mới đúng.

Chẳng phải trước đó không lâu ngươi đã phá giải Thập Thiên Quân Trận của Kim Ngao Đảo sao?

Trận pháp này cũng là do họ bố trí!" Lúc này, trên chiến trường, Dương Tiễn vốn muốn truy tìm Viên Hồng, nhưng nào ngờ Viên Hồng đã chuẩn bị sẵn cạm bẫy.

Chương 918

Đến khi Dương Tiễn nhận ra, thì đã bị trận pháp kia bao trùm bên trong.

"Ha ha, Dương Tiễn, ngươi không có gì ngạc nhiên sao?

Trận pháp này kỳ thực là trận pháp thứ mười một do Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo bố trí trước đây.

Vì không có ai điều khiển trận pháp này, nên nó mới chỉ bố trí được một nửa mà không tiếp tục.

Nhưng dùng để đối phó một kẻ như ngươi thì không thành vấn đề!" Trong đôi mắt Viên Hồng lộ ra sát khí, ngay sau đó, toàn bộ trận pháp dưới sự điều khiển của hắn bắt đầu phát động công kích về phía Dương Tiễn.

"Oanh Oanh Oanh!" Ở phía Nam của trận pháp, đột nhiên từ dưới đất bốc lên một luồng hỏa khí, toàn bộ luồng hỏa khí đó trông kỳ dị với màu đỏ cam, khi những luồng hỏa khí này bốc lên như mây mù cuộn trào, rồi biến thành một con cự điểu dữ tợn.

Trên thân con chim dữ tợn ấy bốc cháy hỏa diễm, ngay cả lông vũ cũng do hỏa diễm tạo thành.

Dương Tiễn lúc này từ hình dạng Giao Long vàng óng biến trở lại thành người, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào con cự điểu dữ tợn vừa xuất hiện, hiển nhiên hắn cũng nhận thấy thực lực của con cự điểu này phi thường cường đại.

"Sao lại thế này, ta lại cảm thấy con cự điểu này có chút quen mắt, lẽ nào là Chu Tước trong Tứ Tượng?

Nhưng Chu Tước sao lại hung tợn đến vậy?" Không đợi Dương

Tiễn còn đang trong sự kinh ngạc hoàn hồn, hắn lập tức cảm nhận được ở phía Bắc trận pháp cũng có pháp lực ba động cuồn cuộn dâng lên.

Đợi đến khi Dương Tiễn nhìn kỹ, mới phát hiện ra ở phía Bắc trận pháp cũng xuất hiện một cảnh tượng tương tự.

Chỉ thấy một đoàn thủy vụ lơ lửng giữa không trung, ngay sau đó hóa thành một khối băng tinh khổng lồ, và khối băng tinh này từ từ nứt ra, cuối cùng hiện ra trước mặt Dương Tiễn lại là một con Huyền Vũ dữ tợn khoác áo giáp huyền băng!

Chỉ riêng trên mai rùa đã có những gai nhọn, đủ trở thành vũ khí cường đại!

Khi Dương Tiễn nhìn thấy con Huyền Vũ cũng dữ tợn như vậy, cộng thêm cả Chu Tước dữ tợn vừa xuất hiện trước đó, trong lòng hắn đã lờ mờ có một suy đoán.

Diễn biến tiếp theo cũng đúng như Dương Tiễn vừa dự liệu.

Ở các phương Đông và Tây còn lại, cũng lần lượt xuất hiện một linh vật!

Phía Đông mọc lên một cây đại thụ gai góc, một con Thanh Long gai góc toàn thân bao quanh bởi gai nhọn xuất hiện trước mặt Dương Tiễn, không ngừng gầm thét.

Phía Tây thì trực tiếp xuất hiện một luồng đao kiếm sắc bén, những đao kiếm này xoay tròn một lúc rồi hội tụ lại, biến thành một con Bạch Hổ lưng mọc đầy gai nhọn và lợi nhận!

Trước mặt Dương Tiễn, Chu Tước phương Nam, Huyền Vũ phương Bắc, Bạch Hổ phương Tây và Thanh Long phương Đông đều đã hiện thân trong trận pháp kia.

Điều khiến Dương Tiễn kinh ngạc là khí tức truyền ra từ thân thể

những Tứ Tượng này đều phi thường cường đại.

Nếu chốc nữa chúng phát động công kích, Dương Tiễn cảm thấy mình chưa chắc đã chống đỡ nổi.

"Ha ha, Dương Tiễn, ngươi không nhìn lầm đâu, Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước đều là linh vật mà trận pháp này triệu hoán ra.

Vốn Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo đã bố trí Lưỡng Nghi Tứ Tượng Trận Pháp, nhưng chưa hoàn thành thì đã bị ngươi đánh giết.

Bây giờ, ta sẽ dùng trận pháp Tứ Tượng không hoàn chỉnh này để báo thù cho họ!" Viên Hồng lúc này cũng từ hình dạng Đại Bàng Thực Long biến về hình người, trong tay cầm một lá lệnh kỳ.

Trên lệnh kỳ khắc bốn loại màu sắc, lần lượt là trắng, đỏ, xanh, đen, hiển nhiên tượng trưng cho Tứ Tượng!

Lúc này, Viên Hồng vẫy vẫy lệnh kỳ trong tay, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ trong trận pháp dường như nhận được mệnh lệnh, từng con một bắt đầu tiếp cận Dương Tiễn, khiến phạm vi hoạt động của hắn ngày càng thu hẹp.

Dương Tiễn nhìn những Tứ Tượng dữ tợn vô cùng kia, hắn biết mình phải tìm một cơ hội mới có thể đột phá vòng vây của chúng, nếu không thì lần tới sẽ là tử lộ!

Nói rồi, Dương Tiễn lập tức lấy ra một pháp bảo khác của mình, chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo mà hắn đã sử dụng trước đó.

Khi đối mặt với trận pháp Tứ Tượng cường đại này, Dương Tiễn không thể không lấy pháp bảo đó ra dùng.

Vốn dĩ Dương Tiễn không muốn sử dụng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng đành chịu vì trận pháp Tứ Tượng này quá đỗi cường đại.

Nếu chỉ dựa vào sức mạnh của mình, Dương Tiễn cũng không dám khẳng định nhất định có thể chống đỡ được những thần thú Tứ Tượng uy lực cực lớn này.

Vì vậy, vào lúc này, Dương Tiễn mới phải sử dụng sức mạnh của Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

"Lẽ nào pháp bảo Dương Tiễn đang cầm trong tay chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong truyền thuyết sao?

Rất tốt, để ta xem rốt cuộc Cửu Long Thần Hỏa Tráo của ngươi lợi hại, hay Chu Tước Tứ Tượng của ta lợi hại!" Viên Hồng vừa nhìn thấy Dương Tiễn lấy ra một pháp bảo, lập tức nhận ra đó chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo mà hắn đã biết khi thu thập tình báo trước đó.

Đối với pháp bảo này, Viên Hồng cũng đã nghiên cứu, biết Cửu Long Thần Hỏa Tráo là một trong những át chủ bài của Dương Tiễn.

Vì bình thường khi sử dụng nó tiêu hao quá nhiều pháp lực, nên Dương Tiễn thường không nguyện ý tùy tiện dùng.

Hiện tại Dương Tiễn lại sử dụng Cửu Long Thần Hỏa Tráo vào lúc này, vậy theo Viên Hồng thấy thì đối phương cũng cảm thấy hoàn cảnh hiện tại nguy hiểm, bất đắc dĩ mới phải dùng đến pháp bảo này.

Nhưng Viên Hồng lại không hề sợ hãi Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay Dương Tiễn, bởi vì hắn đã phái Chu Tước, đồng dạng mang thuộc tính hỏa, ra đối phó Dương Tiễn.

"Hống hống hống!" Chu Tước phát ra một tiếng kêu gào khàn khàn, vô cùng khó nghe, phun ra một đạo hỏa diễm đỏ rực về phía Dương Tiễn.

Đạo hỏa diễm đó có nhiệt độ phi thường cao, trực tiếp đốt cháy hoa cỏ trên đường.

Tuy tay cầm pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng Dương Tiễn cũng không hề dám khinh suất, lập tức thôi động pháp lực, khiến sức mạnh của Cửu Long Thần Hỏa Tráo được phát huy.

"Hống hống!" Chỉ thấy chín con rồng trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo như sống lại, một con hỏa long trong số đó há miệng rồng về phía Chu Tước, phun ra một đạo Tam Muội Chân Hỏa.

Tam Muội Chân Hỏa do hỏa long phun ra và hỏa diễm do Chu Tước phun ra va chạm vào nhau, xem ra lại bất phân thắng bại.

Cảnh tượng như vậy, khiến ngay cả Dương Tiễn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng trước đó, tuy hắn không nắm chắc có thể chiến thắng bốn linh thú Tứ Tượng, nhưng nào ngờ hiện tại chỉ một con Chu Tước đã có thể giao đấu bất phân thắng bại với hắn.

Nếu chốc nữa bốn linh thú Tứ Tượng cùng lúc ra trận, thì không biết sẽ có sức mạnh cường đại đến mức nào.

Nghĩ đến đây, cảm giác nguy cơ trong lòng Dương Tiễn càng thêm mãnh liệt.

Cũng vào lúc này, Viên Hồng lập tức vẫy lệnh kỳ bốn màu trong tay, ra lệnh Tứ Tượng cùng lúc phát động tiến công!

Sau khi Viên Hồng thấy uy lực của Cửu Long Thần Hỏa Tráo mà Dương Tiễn sử dụng, hắn không còn dám khinh suất, lập tức ra lệnh cho tất cả linh thú Tứ Tượng trên trận pháp cùng lúc phát động công kích về phía Dương Tiễn.

Chương 919

Trong số đó, hỏa diễm do Chu Tước phun ra càng lúc càng nóng rực và cường đại, thậm chí có lúc đã áp chế hỏa diễm mà Cửu Long Thần Hỏa Tráo phun ra.

Một bên khác, Huyền Vũ khoác mai rùa huyền băng cũng phun ra một đạo hàn khí màu xanh lam về phía Dương Tiễn.

Hàn khí lạnh lẽo dường như có thể đóng băng bất cứ thứ gì, biến phương hướng của Huyền Vũ thành một vùng đất băng giá trắng xóa!

Dương Tiễn để phòng ngự đạo hàn khí do Huyền Vũ phun ra, đành phải triệu hoán một con hỏa long tương tự phun ra hỏa diễm về phía Huyền Vũ, dùng hỏa diễm đối kháng cổ hàn khí uy lực kinh người kia.

Thế nhưng, trong lúc Dương Tiễn nỗ lực ứng phó công kích của hai linh thú trận pháp là Huyền Vũ và Chu Tước, dưới mặt đất dưới chân hắn lại lặng lẽ mọc ra không ít dây leo gai góc.

Những dây leo gai góc này nhân lúc Dương Tiễn không hề hay biết, đã quấn quanh thân thể hắn.

Đến lúc này, Dương Tiễn mới phát hiện thân thể mình sắp bị những dây leo gai góc đó quấn chặt.

Dương Tiễn nhìn về phía Đông, quả nhiên thấy con Thanh Long gai góc kia đang thôi động sức mạnh, khiến gai nhọn mọc ra từ mặt đất để quấn lấy thân thể Dương Tiễn.

Không đợi Dương Tiễn tìm cách giải quyết những dây leo gai góc nguy hiểm này, lúc này Bạch Hổ phương Tây cũng phát động công kích về phía Dương Tiễn.

Chỉ thấy con Bạch Hổ kia nhe nanh múa vuốt, vừa há miệng lập

tức một đạo bạch quang sắc bén chói mắt đã bắn tới.

Đừng xem đây chỉ là một đạo quang thúc, nhưng trên thực tế, độ sắc bén của đạo quang thúc này không thua kém gì một số pháp bảo.

Mắt thấy đạo bạch sắc quang thúc sắp đánh trúng Dương Tiễn, nhưng Dương Tiễn lại không thoát khỏi sự trói buộc của dây leo gai góc của Thanh Long.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một con Giao Long màu đen bất ngờ bay vào từ bên ngoài trận pháp, trực tiếp chắn trước Dương Tiễn, giúp Dương Tiễn đỡ lấy công kích của đạo bạch sắc quang thúc kia.

Giao Long màu đen và bạch sắc quang thúc, hai luồng sức mạnh một đen một trắng bắt đầu va chạm vào nhau.

Con Giao Long màu đen kia, tự nhiên chính là Giao Long màu đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn biến thành trước đó.

Vốn dĩ con Giao Long màu đen này đã bị Viên Hồng dùng một pháp bảo chuyên dụng để giam cầm, nhưng giờ đây lại thấy nó đã thành công thoát khỏi vây khốn, vào thời khắc quan trọng nhất đã giúp đỡ Dương Tiễn, đỡ lấy công kích của Bạch Hổ.

Cũng vào lúc này, Dương Tiễn lập tức lợi dụng hỏa diễm của Cửu Long Thần Hỏa Tráo để đốt cháy những dây leo đang quấn quanh thân thể.

Khi hỏa diễm nóng rực bao phủ lấy thân thể Dương Tiễn, những dây leo gai góc quấn quanh người hắn cũng lập tức bị thiêu rụi thành tro tàn.

Tuy những dây leo gai góc trên mặt đất vẫn cố gắng tiếp tục mọc ra, nhưng vì có sự hiện diện của những hỏa diễm kia, khiến cho dây leo gai góc tạm thời không có cơ hội tiếp tục ảnh hưởng đến Dương

Tiễn.

Tuy nói ra dài dòng, nhưng tất cả đều diễn ra trong chớp mắt.

Sau khi ứng phó được vài đợt công kích, Dương Tiễn cuối cùng cũng có được cơ hội thở dốc.

Viên Hồng lại không hề dễ dàng buông tha Dương Tiễn, lập tức lại vẫy lệnh kỳ bốn màu trong tay, và bắt đầu gia tăng thêm pháp lực vào trong trận pháp.

Dưới sự ảnh hưởng kép của mệnh lệnh và pháp lực của Viên Hồng, những linh thú Tứ Tượng kia lại một lần nữa phát động công kích cường đại hơn về phía Dương Tiễn.

Nhưng tuy những công kích mà linh thú Tứ Tượng phát ra vô cùng cường đại, nhưng đối với Viên Hồng mà nói, việc thao túng một trận pháp không hoàn chỉnh cường đại như vậy, dẫn đến tốc độ tiêu hao pháp lực trong cơ thể hắn phi thường nhanh chóng.

Đối với biểu hiện pháp lực trong cơ thể tiêu hao nhanh chóng bất thường này, Viên Hồng cảm thấy đây là điểm yếu của trận pháp chưa được bố trí hoàn toàn.

Viên Hồng cũng không hiểu về trận pháp, hắn chỉ sau khi có được lệnh kỳ bốn màu trong tay, mới đạt được phương pháp và sức mạnh để điều khiển trận pháp Tứ Tượng này một cách đơn giản.

Nhưng chỉ cần có thể thành công đánh giết Dương Tiễn, thì điểm yếu này đối với Viên Hồng cũng đáng giá.

Quả nhiên, dưới sự điều khiển của Viên Hồng, những linh thú Tứ Tượng kia nhanh chóng dồn Dương Tiễn vào đường cùng.

Viên Hồng thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Dương Tiễn sau khi chết, lúc đó chính là lúc hắn báo thù cho huynh đệ của mình.

“Viên Hồng, lẽ nào ngươi cho rằng như vậy là có thể đánh bại ta ư?

Đừng có mơ tưởng hão huyền!” Trong lúc Dương Tiễn trông có vẻ chật vật dưới sự công kích của linh thú Tứ Tượng, hắn lại vẫn có tâm tình nói chuyện với Viên Hồng.

“Hừ, Dương Tiễn, bây giờ ngươi đừng làm những sự kháng cự vô ích nữa.

Chốc nữa ngươi sẽ chết trước mặt linh thú Tứ Tượng của ta, cầu xin cũng vô dụng thôi!

Hôm nay ta phải báo thù rửa hận cho mấy huynh đệ của ta!” Nói đến đây, Viên Hồng nghiến răng nghiến lợi, trông dáng vẻ đó dường như hận không thể lập tức xé xác Dương Tiễn thành từng mảnh.

“Ồ?

Viên Hồng, ngươi muốn đánh giết ta sao?

Vậy ta phải nói cho ngươi biết, cách đó không thực tế!

Chi bằng ngươi hãy nhìn xem pháp bảo trong tay ta, rồi hãy nói!” Dương Tiễn dù đang đứng trước nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc dưới sự vây công của linh thú Tứ Tượng, nhưng ánh mắt kiên định trong đôi mắt hắn lại không hề dao động, trong tay hắn lại xuất hiện thêm một pháp bảo.

Pháp bảo này chính là một hồ lô đỏ rực, trên bề mặt hồ lô khắc các loại hoa văn, trông tựa hồ ẩn chứa sức mạnh phi thường cường đại.

Khi Viên Hồng nhìn thấy hồ lô đỏ rực trong tay Dương Tiễn, lập tức hắn đầy vẻ khó tin mà nói: “Pháp bảo này là Trảm Tiên Phi Đao?

Làm sao có thể ở trong tay ngươi!” Tuy Viên Hồng trông có vẻ không mấy tin tưởng Dương Tiễn đang cầm Trảm Tiên Phi Đao trong

truyền thuyết, nhưng từ giọng điệu run rẩy và có chút khó tin kia có thể thấy hắn quả thật đã cảm thấy sợ hãi!

"Không phải Trảm Tiên Phi Đao sao?

Chốc nữa Viên Hồng, ngươi lĩnh giáo uy lực của pháp bảo này sẽ biết!

Bây giờ hãy nhận chiêu của ta đi!" Nói rồi, Dương Tiễn để Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Giao Long đen tạm thời chống đỡ công kích của những linh thú Tứ Tượng kia, còn mình thì hé miệng hồ lô, hướng hồ lô đỏ rực đó về phía Viên Hồng.

Đồng tử Viên Hồng co rút lại, thậm chí từ miệng hồ lô đỏ rực kia hắn còn nhìn thấy một đạo bạch quang dài ba trượng, trên đó có lông mày có mắt, vô cùng thần dị, hiển nhiên chính là Trảm Tiên Phi Đao không nghi ngờ gì.

"Mau mau, mau chóng đỡ lấy Trảm Tiên Phi Đao này cho ta!" Viên Hồng vừa nhìn thấy Trảm Tiên Phi Đao, trong lòng lập tức hiện lên nỗi sợ hãi về cái chết, hắn lập tức muốn ra lệnh cho linh thú Tứ Tượng thay mình đỡ lấy Trảm Tiên Phi Đao.

Nhưng không biết vì sao, khi Viên Hồng muốn điều khiển những linh thú Tứ Tượng kia, hắn lại phát hiện không thể ra lệnh được!

Cũng chính lúc đó, Trảm Tiên Phi Đao đã đánh trúng Viên Hồng!

Nói Viên Hồng sau khi cố ý bị Dương Tiễn đánh bị thương, đã dẫn Dương Tiễn vào trận pháp chưa được bố trí hoàn chỉnh của Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, rồi khởi động sức mạnh trong trận pháp để đối phó Dương Tiễn.

Chương 920

Hiện tại trong trận pháp này đã ngưng tụ sức mạnh của bốn đại linh thú, bốn linh thú thực lực cường đại không ngừng phát động công kích về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn dù đã sử dụng pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng cũng dần rơi vào thế hạ phong, chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, thì không lâu sau Dương Tiễn sẽ bị đánh giết dưới sự công kích của bốn linh thú Tứ Tượng.

Nhưng vào thời khắc nguy cấp đó, Dương Tiễn cuối cùng cũng lấy ra át chủ bài của mình, một hồ lô đỏ rực khổng lồ xuất hiện trong tay hắn.

Pháp bảo này không phải là hồ lô tầm thường, mà là Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp Đạo Quân.

Trảm Tiên Phi Đao có danh khí phi thường lớn trong giới tu đạo, thậm chí có những tu đạo giả sau khi nghe đến Trảm Tiên Phi Đao sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nguyên nhân là do sức mạnh của Trảm Tiên Phi Đao quá cường đại, tu đạo giả thông thường gặp phải đều là tử lộ một đường, tu đạo giả thực lực cường đại nếu không có thủ đoạn đặc biệt, thì khoảnh khắc tiếp theo cũng sẽ chết trong tay Trảm Tiên Phi Đao.

Viên Hồng cũng vậy, khi nhìn thấy pháp bảo Trảm Tiên Phi Đao đại danh đỉnh đỉnh xuất hiện trong tay Dương Tiễn, trên mặt hắn lộ ra vẻ chấn kinh và sợ hãi.

Hắn vội vàng ra lệnh cho linh thú Tứ Tượng trong trận pháp bảo vệ, nhưng đáng tiếc, tất cả đều đã muộn.

Dương Tiễn lúc này hướng Trảm Tiên Phi Đao về phía Viên Hồng, Trảm Tiên Phi Đao bên trong bay về phía Viên Hồng.

Cũng vào lúc này, Viên Hồng muốn tiếp tục chống cự, ra lệnh cho Băng Giáp Huyền Vũ trong linh thú Tứ Tượng đỡ lấy công kích của Trảm Tiên Phi Đao.

"Đáng ghét, chuyện gì vậy, tại sao lại không nghe sai khiến?" Thế nhưng, khi Viên Hồng lúc này muốn ra lệnh cho linh thú Tứ Tượng trong trận pháp giúp đỡ, hắn lại phát hiện những linh thú này từng con một lại không chịu khống chế nữa.

Tình huống như vậy, nằm ngoài dự liệu của Viên Hồng.

Hắn vốn định dùng linh thú Tứ Tượng làm vật đệm, chỉ cần linh thú Tứ Tượng có thể chống đỡ Trảm Tiên Phi Đao một lúc, thì hắn có thể sử dụng các thủ đoạn khác để tránh né nguy hiểm mà Trảm Tiên Phi Đao mang lại.

Nhưng điều Viên Hồng hoàn toàn không ngờ tới là trận pháp Tứ Tượng lúc này lại không chịu khống chế.

Và cách ứng phó của hắn lúc này cũng không thể thực hiện được nữa, muốn động dùng các thủ đoạn khác cũng không kịp!

"Ông ông ông!" Cứ như vậy, Trảm Tiên Phi Đao trực tiếp đánh trúng Viên Hồng, tiến vào Ni Hoàn Cung của hắn, giam giữ Nguyên Thần của Viên Hồng, khiến hắn rơi vào hôn mê.

Đối mặt với đối thủ cường đại như vậy, Dương Tiễn cũng không hề dám có bất kỳ sự khinh suất nào, lập tức tiếp tục thôi động sức mạnh của Trảm Tiên Phi Đao, quát lớn một tiếng: "Xin bảo bối xoay người!" Theo lời Dương Tiễn dứt, chỉ thấy đạo bạch quang ba trượng có lông mày có mắt kia liền xoay quanh cổ Viên Hồng một vòng.

“Cổ Lỗ Lỗ!” Đầu lâu Viên Hồng từ trên thân thể rơi xuống đất, như một quả cầu lăn sang một bên.

Trảm Tiên Phi Đao trực tiếp chém đứt đầu Viên Hồng, Nguyên Thần của hắn cũng bị đánh nát.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Dương Tiễn thở phào một hơi, đã tốn nhiều công phu như vậy, cũng gặp nguy hiểm, giờ đây cuối cùng cũng đánh bại được Viên Hồng.

Viên Hồng đã chết, với tư cách là tồn tại cường đại nhất trong Mai Sơn Thất Quái, hắn đã bị Dương Tiễn dùng Trảm Tiên Phi Đao chém giết.

Nói xong, Dương Tiễn cũng thấy một trận hư ảo, tinh thần cũng có chút hoảng hốt.

“Không đúng...” Vào lúc này, Dương Tiễn dường như nhận ra điều gì đó, thân thể đột nhiên nghiêng sang một bên, di chuyển một khoảng cách nhỏ.

“Oanh long!” Cũng vào lúc này, một đạo bạch sắc quang thúc sắc bén như đao kiếm bất ngờ đánh vào vị trí Dương Tiễn vừa đứng trước đó, không hề có dấu hiệu báo trước.

Sắc mặt Dương Tiễn có chút âm trầm, bất an nhìn bốn phía.

Trước mặt Dương Tiễn, những linh thú Tứ Tượng trong trận pháp Tứ Tượng trước đó lại từng con một vẫn lành lặn, và không hề như Thập Tuyệt Trận trước đây, khi trận chủ bị giết chết thì sẽ ngừng vận chuyển.

Ngược lại, những linh thú Tứ Tượng này lại phát động công kích về phía Dương Tiễn.

Vừa rồi, Bạch Hổ phương Tây đã phát động công kích về phía Dương Tiễn.

Nó thuộc tính Kim, sở hữu năng lực khống chế kim loại thiên hạ, lại là dị thú chủ về chiến tranh sát phạt.

Dương Tiễn đơn độc đối đầu với một con Bạch Hổ phương Tây hung mãnh như vậy cũng phải hết sức cẩn trọng.

"Ca sát!" Trong lúc Dương Tiễn và Bạch Hổ phương Tây đang đối trì, Băng Giáp Huyền Vũ lại không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh thi thể Viên Hồng, dùng một cước giẫm nát lá lệnh kỳ bốn màu rơi bên cạnh thi thể đối phương!

Trong cõi u minh dường như có thứ gì đó đã bị hủy diệt, bị chặt đứt theo sự phá hủy của lệnh kỳ bốn màu kia.

Các linh thú Tứ Tượng lần lượt phát ra một tiếng kêu dài, rồi đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn.

"Chuyện này là sao?

Lẽ nào những linh thú Tứ Tượng này không phải do trận pháp biến hóa thành, mà là linh thú chân chính sao?" Dương Tiễn nhìn trận pháp Tứ Tượng xung quanh vẫn còn nguyên vẹn dù Viên Hồng đã chết, lại nhìn những linh thú Tứ Tượng trạng thái quỷ dị trước mặt, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Trong dự cảm của Dương Tiễn, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

"Ha ha, bao nhiêu năm rồi, những tên ở Kim Ngao Đảo kia đã giam cầm ta, muốn biến ta thành linh vật của trận pháp, vĩnh viễn vây khốn ở đây, kết quả bây giờ lại từng tên một bị ngươi giết chết!" Ly Hỏa Chu Tước kêu dài một tiếng, nói tiếng người.

Chỉ là, giọng nói mà Ly Hỏa Chu Tước phát ra vô cùng khàn đặc khó nghe, còn khiến người ta khó chịu hơn cả tiếng quạ kêu.

Băng Giáp Huyền Vũ một bên khác cũng hừ một tiếng, rồi nói:

“Không sai, những tên Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo năm xưa bắt ta đều đã chết, giờ ta cuối cùng cũng khôi phục tự do rồi!

Thật là quá tốt!” Trong lúc nói, thân thể Băng Giáp Huyền Vũ cũng không ngừng biến hóa, không chỉ lớp giáp băng trên người trở nên vô cùng dày nặng, phía sau còn mọc ra một cái đuôi dài, ở cuối cái đuôi kia lại là một cái đầu rắn độc.

Băng Giáp Huyền Vũ sau khi Viên Hồng chết, hoặc sau khi lệnh kỳ bốn màu bị hủy diệt, thân thể hắn đã trải qua một loạt biến hóa, mang lại cho người ta cảm giác như đã thoát khỏi hạn chế vậy.

Ít nhất trong cảm nhận của Dương Tiễn, Băng Giáp Huyền Vũ vừa ra tay hủy diệt lệnh kỳ bốn màu kia, khí tức của nó không ngừng tăng vọt, mạnh mẽ hơn nhiều so với lúc giao thủ trước đó!

Ly Hỏa Chu Tước vừa nói chuyện cũng có phản ứng tương tự, hỏa diễm trên người vốn hỗn loạn, nhưng giờ lại dần dần thu liễm, cảm giác nóng rực càng thêm mãnh liệt!

Lúc này, trong trận pháp Tứ Tượng, tình cảnh của Dương Tiễn không hề trở nên tốt hơn sau khi dùng Trảm Tiên Phi Đao giết chết Viên Hồng.

Ngược lại, tình huống hiện tại lại khiến hắn cảm thấy bất an, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Trong mắt Dương Tiễn, những linh thú Tứ Tượng trước đó bị Viên Hồng điều khiển lại từng con một khôi phục tự do và linh trí, thậm chí thực lực của chúng cũng bắt đầu trở nên cường đại hơn sau khi lệnh kỳ bốn màu điều khiển trận pháp bị hủy diệt.

“Hắc hắc, ai bảo Viên Hồng không biết tự lượng sức mình lại muốn khống chế sức mạnh của ta.

Kết quả hắn căn bản không thể hoàn toàn điều khiển trận pháp

này.

Tuy ta không thể hoàn toàn kháng cự mệnh lệnh của hắn, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì giở trò một chút cũng không thành vấn đề." Lúc này, con Thanh Long gai góc phương Đông toàn thân bao quanh bởi gai nhọn cũng nói tiếng người, một đôi long nhãn lại nhìn về phía Dương Tiễn đang bị vây bọc mờ mịt.

Chương 921

"Tiểu tử, ta có thể cảm ứng được, ngươi đã đánh giết Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo đúng không?

Bây giờ ngươi lại giúp ta chém Viên Hồng, ta thật sự phải cảm tạ ngươi thật tốt!" Bạch Hổ phương Tây nhìn Dương Tiễn vừa bị nó đánh lén, lại cười haha nói, dường như người vừa rồi đánh lén muốn giết Dương Tiễn không phải là nó vậy.

Dương Tiễn nhìn những linh thú Tứ Tượng có thái độ dường như có chút hòa thiện này, trong lòng lại càng cảm thấy nguy hiểm, hắn chắp tay về phía Bạch Hổ phương Tây đối diện nói: "Thì ra mấy vị đều bị người khác giam cầm ở đây.

Kể từ khi các vị đã thoát khốn và khôi phục tự do, vậy tại sao không mau chóng rời khỏi đây?" Dương Tiễn vừa nói, vừa muốn đi về phía bên ngoài trận pháp.

Cũng không ngờ rằng Trảm Tiên Phi Đao vừa rồi có thể đánh trúng Viên Hồng mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, thì ra những linh thú Tứ Tượng này đã ngấm ngầm giở trò với Viên Hồng, không cho đối phương thành công chạy thoát.

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn càng cảm thấy những linh thú Tứ Tượng này không hề tầm thường, thật sự quá mức gian trá và xảo quyệt.

Hiện tại, tuy trận pháp chưa hoàn toàn tiêu tan, nhưng vì không còn người điều khiển, muốn khống chế Dương Tiễn thực ra cũng không dễ dàng như vậy.

"A a, ngươi đã giúp ta một việc lớn, vậy bây giờ ngươi giúp ta thêm một việc nữa được không?" Lúc này, Thanh Long gai góc

phương Đông lại nói, một đôi mắt rồng không chút che giấu ác ý nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

"Chuyện gì?" Dương Tiễn tiếp tục cẩn thận từng li từng tí đi về phía bên ngoài trận pháp, đồng thời cũng cố ý nói chuyện với đối phương, muốn nhân cơ hội này để thành công rời khỏi trận pháp Tứ Tượng.

"Oanh long!" Nhưng khi Dương Tiễn đang nói, dưới mặt đất dưới chân hắn lại có từng sợi dây leo khổng lồ vọt ra, trực tiếp quấn chặt lấy Dương Tiễn.

"Chết tiệt!" Dương Tiễn kinh hãi nhìn thân thể mình bị dây leo giam cầm, khó tin nhìn Thanh Long gai góc phương Đông đối diện, lúc này mới phát hiện đối phương không biết từ khi nào đã hoàn toàn thấm vào lòng đất.

Vừa rồi Dương Tiễn muốn nói chuyện để quanh co với Thanh Long phương Đông, đối phương cũng nhân cơ hội này mà phát động đánh lén.

Có thể thấy, trong lần giao phong này, Thanh Long gai góc phương Đông đã chiếm thế thượng phong, khiến Dương Tiễn rơi vào cảnh khốn cùng.

Tuy toàn bộ cơ thể bị giam cầm, nhưng phản ứng của Dương Tiễn lại phi thường nhanh chóng.

"Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" Dương Tiễn vội vàng điều khiển Cửu Long Thần Hỏa Tráo, khiến hỏa diễm nóng rực bên trong bắt đầu đốt cháy những dây leo kia.

Tuy những dây leo này do Thanh Long gai góc phương Đông triệu hoán ra, nhưng bản thân chúng lại phi thường sợ hãi hỏa diễm.

Trong tình huống bị hỏa diễm đốt cháy, sức mạnh đang quấn

quanh Dương Tiễn lập tức giảm bớt.

Dương Tiễn cũng nhân cơ hội này muốn thoát khỏi hiểm cảnh, hắn biết nếu bây giờ không nắm bắt từng cơ hội, thì có thể sẽ gặp bất trắc.

Ngay khi Dương Tiễn vừa muốn thoát khỏi vây khốn, Ly Hỏa Chu Tước ở bên kia lại nhân cơ hội này phát động công kích về phía Dương Tiễn, há miệng phun ra mấy quả cầu lửa đỏ rực.

Trong những quả cầu lửa kia ẩn ẩn có thể thấy vài đạo văn lộ pháp tắc đại đạo hỏa diễm, hiển nhiên mấy quả cầu lửa này ẩn chứa sức mạnh của Đại Đạo Hỏa, uy lực vô cùng.

"Tiểu tử, nếu ngươi đã tốt bụng như vậy, chi bằng giao pháp bảo và tính mạng trong tay ngươi cho ta đi!" Ly Hỏa Chu Tước lạnh lùng nhìn Dương Tiễn, như thể đang nhìn một thi thể đã chết, nhưng khi ánh mắt Ly Hỏa Chu Tước rơi xuống Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nó lại lóe lên một tia tham lam.

Hiển nhiên, đối với Ly Hỏa Chu Tước, Cửu Long Thần Hỏa Tráo ẩn chứa tinh hoa của Đại Đạo Hỏa, cũng là một bảo bối vô cùng hữu dụng đối với nó.

Dương Tiễn mắt nhanh tay lẹ, lập tức thi triển pháp thuật Thất Thập Nhị Biến, vừa xoay người đã biến thành một con Chu Tước y hệt Ly Hỏa Chu Tước.

Chu Tước mà Dương Tiễn biến hóa thành cũng há miệng phun ra quả cầu lửa đỏ rực về phía đối phương, chỉ là uy lực của những quả cầu lửa đỏ rực này lại không mạnh bằng quả cầu lửa mà đối thủ phun ra, trong quả cầu lửa cũng không ẩn chứa sức mạnh của Đại Đạo Hỏa.

Nhưng cứ như vậy, quả cầu lửa đỏ rực do Dương Tiễn phun ra

khi va chạm với quả cầu lửa đỏ rực do Ly Hỏa Chu Tước phun ra, cũng đã đỡ được công kích của đối phương.

Nhưng như vậy, Dương Tiễn cũng không hề có chút vui mừng nào, bởi vì hiện tại đối thủ hắn đang đối mặt là bốn linh thú Tứ Tượng, thực lực của chúng đều đã tăng trưởng ở các mức độ khác nhau.

Cũng vào lúc Dương Tiễn vừa đỡ được công kích của Ly Hỏa Chu Tước, Băng Giáp Huyền Vũ ở bên kia lại nhân cơ hội này đồng loạt phát ra công kích.

Cái đầu rùa khổng lồ của Huyền Vũ phun ra từng đạo hàn khí về phía Dương Tiễn, còn cái đầu rắn trên đuôi lại phun ra từng luồng thủy lưu về phía Dương Tiễn.

Khi thủy lưu và hàn khí kết hợp lại với nhau, chúng hóa thành từng đạo bão băng giá lạnh xen lẫn những tinh thể băng sắc bén.

Dương Tiễn lúc này sau khi rơi vào vòng vây công của linh thú Tứ Tượng, căn bản không có cơ hội phá tan cơn bão băng này để tiến công.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã bị cơn bão băng của đối phương vây khốn, căn bản không có cách nào thoát ra.

Chỉ trong chớp mắt, Dương Tiễn đã rơi vào thế hạ phong dưới sự vây công của linh thú Tứ Tượng.

Bất đắc dĩ, Dương Tiễn lại một lần nữa lấy ra hồ lô đỏ rực kia, chính là Trảm Tiên Phi Đao vừa rồi đã đánh giết Viên Hồng!

"Không hay rồi, tên này muốn dùng pháp bảo kia, mau chóng ngăn cản!" Bạch Hổ phương Tây vừa rồi chưa ra tay, đang chú ý xem Dương Tiễn sẽ sử dụng thủ đoạn gì, nên giờ đây đã phát hiện ý đồ của Dương Tiễn ngay lập tức, liền lớn tiếng thông báo cho những kẻ

khác cẩn thận Trảm Tiên Phi Đao của Dương Tiễn.

Bất kể là Ly Hỏa Chu Tước hay Băng Giáp Huyền Vũ, trên mặt tất cả đều lộ ra thần sắc kiêng kỵ!

Khi Dương Tiễn lại một lần nữa rơi vào vòng vây công của linh thú Tứ Tượng, tình huống cũng trở nên càng thêm nguy hiểm.

Trong tình huống bất đắc dĩ, Dương Tiễn đành phải lại lấy ra pháp bảo Trảm Tiên Phi Đao.

Thật ra, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Dương Tiễn không muốn sử dụng Trảm Tiên Phi Đao.

Bởi vì chủ nhân của Trảm Tiên Phi Đao là Lục Áp Đạo Quân khi cho Dương Tiễn mượn Trảm Tiên Phi Đao đã nói rằng, nếu Dương Tiễn sử dụng Trảm Tiên Phi Đao càng nhiều lần, thì cái giá phải trả sẽ càng lớn.

Khi Dương Tiễn truy hỏi cái giá phải trả là gì, Lục Áp Đạo Quân lại cũng không rõ.

Tuy Dương Tiễn cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng so với cái giá phải trả đó nhất định cũng sẽ khiến vị ấy cảm thấy nghiêm trọng, nếu không thì với tu vi của Lục Áp Đạo Quân sẽ không nói ra lời như vậy.

Vì vậy, trong tình huống thông thường, Dương Tiễn không muốn sử dụng Trảm Tiên Phi Đao.

Trước đó, hắn đã sử dụng Trảm Tiên Phi Đao một lần, cũng là để đánh giết Viên Hồng.

Chỉ là sau đó nằm ngoài dự liệu của Dương Tiễn, những linh thú Tứ Tượng này lại cố ý để hắn giết Viên Hồng, để những linh thú Tứ Tượng này có thể thoát ra khỏi sự khống chế của Viên Hồng.

Hiện tại những linh thú Tứ Tượng đã thoát khốn lại từng con một mang ác ý đối với Dương Tiễn, muốn đánh giết đối phương trong trận pháp này.

Dương Tiễn tự nhiên không chịu ngồi yên chờ chết.

Khi nhận thấy pháp lực của mình không đủ để đối phó với những linh thú Tứ Tượng này, hắn lập tức lấy ra pháp bảo Trảm Tiên Phi Đao.

Dương Tiễn đương nhiên biết nếu sử dụng Trảm Tiên Phi Đao càng nhiều lần, thì cái giá phải trả cũng càng lớn.

Nhưng hắn cũng hiểu rằng nếu hôm nay không sống sót được, thì cũng chẳng còn tương lai gì gì để nói nữa, vì vậy trong tình huống như vậy, hắn phải lấy Trảm Tiên Phi Đao ra để liều mạng!

Chương 922

"Đáng ghét, pháp bảo của tên này quá phiền phức rồi, ta không nắm chắc có thể đóng băng được pháp bảo đó!" Băng Giáp Huyền Vũ, một trong linh thú Tứ Tượng, kiêng kỵ nhìn hồ lô đỏ rực trong tay Dương Tiễn một cái.

Cả đầu rùa và mắt trên đầu rắn đều lộ vẻ bất mãn, hiển nhiên nó cũng không có cách nào đối phó với hồ lô đỏ rực trong tay Dương Tiễn.

Nghe lời Băng Giáp Huyền Vũ nói, các linh thú Tứ Tượng khác cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Chúng biết rằng, với tư cách là đồng bạn, hàn khí huyền băng mà Băng Giáp Huyền Vũ phun ra có thể hạn chế pháp bảo.

Tuy nó yếu hơn vài phần so với Ngũ Sắc Thần Quang Tiên Thiên của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, nhưng cũng là thần thông uy lực cực lớn.

Hiện tại ngay cả Băng Giáp Huyền Vũ cũng không nắm chắc có thể hạn chế được Trảm Tiên Phi Đao trong tay Dương Tiễn, thì cũng khó trách chúng lại lộ ra thần sắc ngưng trọng như vậy.

Trong lúc linh thú Tứ Tượng rơi vào do dự và chần chừ, Dương Tiễn đã nắm bắt cơ hội, lập tức vỗ hồ lô đỏ rực trong tay về phía những linh thú Tứ Tượng kia.

"Oanh long!" Chỉ nghe thấy từng tiếng nổ vang truyền đến, bất kể là Ly Hỏa Chu Tước, Băng Giáp Huyền Vũ, hay Thanh Long gai góc, Bạch Hổ phương Tây, đều đã lấy ra thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất để chống đỡ công kích của Trảm Tiên Phi Đao kia.

Có thể thấy, trước thân Ly Hỏa Chu Tước là một đạo màng mỏng màu đỏ bán trong suốt.

Đạo màng mỏng này trông rất mỏng, nhưng trên thực tế lại có độ dai và lực phòng ngự cực kỳ cường đại.

Một khi công kích rơi vào màng mỏng màu đỏ này, không chỉ công kích sẽ bị chặn lại, mà còn kích phát sức mạnh bên trong màng mỏng, sản sinh ra vụ nổ cực lớn.

Có thể nói, phòng ngự này của Ly Hỏa Chu Tước không chỉ có thể phòng ngự công kích, mà còn có thể lợi dụng uy lực của vụ nổ để phản kích khi đối phương phát động công kích.

Băng Giáp Huyền Vũ một bên khác tự nhiên không cần nói nhiều, vốn là một tồn tại phi thường thiện trường phòng ngự.

Chỉ thấy đầu rùa và đầu rắn đồng thời há miệng phun ra từng đạo hàn khí huyền băng và thủy lưu về phía trước, rồi cấu trúc thành từng đạo tường băng trước thân nó.

Chỉ riêng đạo tường băng này, kẻ địch muốn phá vỡ nó cũng phải tốn rất nhiều công sức mới làm được, nhưng đến lúc đó Băng Giáp Huyền Vũ đã sớm không biết trốn đi đâu rồi.

Thanh Long gai góc cũng tương tự như vậy, những dây leo gai góc quấn quanh thân thể nó bản thân là một trong những thủ đoạn phòng ngự của nó.

Thậm chí Thanh Long gai góc còn có thể mượn một đoạn thân thể nhỏ để phục sinh lại khi thân thể bị hủy diệt.

Chỉ là tiền đề là Nguyên Thần không bị người khác hủy diệt, như vậy mới có khả năng phục sinh.

Nhưng khi Ly Hỏa Chu Tước, Băng Giáp Huyền Vũ và Thanh Long gai góc đều đã lấy ra thần thông phòng ngự sở trường nhất của

mình, Bạch Hổ phương Tây lại trợn hai mắt, vội vàng kêu lên: "Mấy tên kia, nếu các ngươi không ra tay nữa, sẽ để tên đó chạy thoát mất!" Vừa rồi Bạch Hổ phương Tây đứng ở khoảng cách xa nhất so với Dương Tiễn, và ẩn hiện đứng sau Băng Giáp Huyền Vũ, nên không thi triển thần thông phòng ngự.

Cũng chính vì thế, nó là kẻ đầu tiên phát hiện sự bất thường của Dương Tiễn.

Những linh thú Tứ Tượng khác lúc này mới nhìn lại Dương Tiễn, và rồi phát hiện tất cả đều đã mắc bẫy!

"Hống hống!" Chỉ thấy từ trong hồ lô đỏ rực bay ra không phải là Trảm Tiên Phi Đao có lông mày có mắt, mà lại là Giao Long đen do Hắc Giao Tam Xoa Kích vũ khí của Dương Tiễn hóa thành!

Thì ra Dương Tiễn vừa rồi cố ý lừa gạt, khi thấy các linh thú Tứ Tượng đều đã sử dụng thần thông phòng ngự mà không phát động tiến công, kế hoạch của Dương Tiễn đã thành công.

Thế là hắn lập tức ngồi lên thân thể Giao Long đen, bay ra ngoài trận pháp.

"Hừ, muốn chạy trốn sao?

Trận pháp này không có trận chủ điều khiển, nhưng cũng không thể dễ dàng bị phá vỡ đâu!" Bạch Hổ phương Tây vừa thấy Dương Tiễn muốn xông ra khỏi trận pháp, lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó há miệng phun ra một đạo quang ba ẩn chứa sức mạnh thuộc tính Kim.

Bạch Hổ phương Tây muốn cản trở Dương Tiễn khi hắn bỏ chạy, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến nó cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy tấm màn chắn phòng hộ trận pháp tồn tại trước mặt Dương Tiễn lại bất ngờ vỡ vụn ngay trước khi Dương Tiễn lao tới.

Cứ như vậy, Dương Tiễn tự nhiên có thể từ nơi vỡ vụn kia thoát ra khỏi trận pháp.

Đồng thời Bạch Hổ phương Tây cũng nhìn rõ Dương Tiễn rốt cuộc đã làm gì.

Thì ra ở nơi trận pháp vỡ vụn đang đứng một con chó lớn đen kịt.

Chính là Hạo Thiên Khuyển, thú cưng của Dương Tiễn.

Thì ra trước đó Dương Tiễn không hề mang theo Hạo Thiên Khuyển cùng chiến đấu với Viên Hồng, mà để nó mai phục ở xa, chờ đợi tín hiệu của Dương Tiễn rồi mới hành động.

Sở dĩ vừa rồi Dương Tiễn từ bỏ việc sử dụng Trảm Tiên Phi Đao để liều mạng với những linh thú Tứ Tượng kia, là vì hắn biết Hạo Thiên Khuyển sắp phá vỡ bức tường phòng ngự của trận pháp rồi.

Để lúc đó không bị những linh thú Tứ Tượng này phát hiện ý định bỏ chạy rồi cản trở, nên Dương Tiễn mới giả vờ bày ra tư thế liều mạng.

Lúc này, trong sơn cốc, Dương Tiễn dưới sự giúp đỡ của Hạo Thiên Khuyển, đã thành công thoát khỏi trận pháp Tứ Tượng, cũng thoát khỏi công kích của những linh thú Tứ Tượng kia.

“Đừng chạy!” Ly Hỏa Chu Tước có tính khí nóng nảy nhất vừa nhìn thấy Dương Tiễn muốn chạy trốn, lập tức nổi giận đùng đùng.

Hỏa diễm đỏ rực toàn thân nó như dung nham phun trào bắn ra bốn phía, đồng thời nó xòe rộng đôi cánh đỏ lửa muốn bay đi tiếp tục truy sát Dương Tiễn.

“Chờ đã!

Bây giờ không phải lúc truy sát tên đó!” Khi Ly Hỏa Chu Tước muốn đi truy sát Dương Tiễn, Thanh Long gai góc bên cạnh lại xuất

hiện ngăn cản hành vi bốc đồng của Ly Hỏa Chu Tước.

“Chu Tước đại gia, đừng quên mục đích của chúng ta.

Bây giờ ta đã thoát khỏi tay Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo, tự nhiên trời cao mặc chim bay.

Còn về tu đạo giả kia, thực lực quá mạnh.

Nếu ta tiếp tục truy đuổi, không biết có bị trúng mai phục không.

Dù sao thì những tu đạo giả này thường không đơn độc một mình, ta không muốn lại bị người khác bắt.” Thanh Long gai góc từ tốn nói, một đôi long nhãn xanh biếc nhìn chằm chằm Ly Hỏa Chu Tước.

“Được rồi...

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mỗi người một ngả đi!” Ly Hỏa Chu Tước nhìn Thanh Long gai góc một cái, tuy đã từ bỏ quyết định tiếp tục truy sát Dương Tiễn, nhưng lại muốn tách ra hành động.

“Nếu đã như vậy, cũng được...

Chúng ta vốn thuộc tính tương sinh tương khắc, chỉ cần mỗi người một ngả mới có thể khiến tốc độ tu luyện gia tăng.

Chương 923

Thập Thiên Quân Kim Ngao Đảo trước đó giam cầm chúng ta lại với nhau, ngoài việc bốn chúng ta tụ họp lại sức mạnh vô cùng cường đại, thì cũng có thể tương hỗ khắc chế.

Điểm này mọi người đều cảm thấy rõ ràng.

Nếu đã như vậy thì chúng ta chia tay đi." Thanh Long gai góc nói xong, là kẻ đầu tiên bay vút lên trời, bay về phía Đông.

Ly Hỏa Chu Tước nhìn Thanh Long gai góc quả quyết rời đi như vậy, cũng không còn do dự gì nữa, liền vỗ cánh bay về phía Nam.

"Cũng đi thôi!" Băng Giáp Huyền Vũ phát ra một tiếng chim kêu khàn đặc, rồi mới rời đi.

Còn lại Băng Giáp Huyền Vũ và Canh Kim Bạch Hổ nhìn nhau một cái, cũng rời đi theo các hướng khác nhau.

Trong đó, Băng Giáp Huyền Vũ khoác một lớp áo giáp huyền băng dày cộp đi về phía Bắc.

Trông Băng Giáp Huyền Vũ vì trên người có lớp giáp băng dày cộp nên tốc độ di chuyển có vẻ chậm chạp, nhưng trên thực tế đó chỉ là ảo giác do huyền băng trên thân con Băng Giáp Huyền Vũ kia gây ra, tốc độ của Băng Giáp Huyền Vũ không hề chậm.

Canh Kim Bạch Hổ còn lại cũng đã rời đi.

Chỉ thấy trên thân thể nó bao phủ một lớp vỏ ngoài kim loại màu trắng bạc.

Dưới lớp vỏ kim loại này bao bọc, Canh Kim Bạch Hổ như một thanh phi kiếm bay vút về phía Tây!

Trong chốc lát, trong sơn cốc vốn có, chỉ còn lại một trận pháp tàn khuyết và thi thể của Viên Hồng, lão đại Mai Sơn Thất Quái.

Còn về Dương Tiễn, người phải rất vất vả mới thoát ra khỏi trận pháp Tứ Tượng, khi phát hiện phía sau không có linh thú Tứ Tượng nào đuổi theo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi trong trận pháp Tứ Tượng, Dương Tiễn gặp phải sự vây công của linh thú Tứ Tượng, hắn có chút sợ hãi.

Hắn không ngờ thực lực của những tên này lại cường đại đến vậy, đặc biệt là sau khi giải trừ sự khống chế đối với chúng, sức mạnh của chúng lại càng tăng trưởng thêm nữa.

Dương Tiễn có một dự cảm, thực lực của những linh thú Tứ Tượng kia còn lâu mới chỉ dừng lại ở đây.

E rằng sau này nếu chúng khôi phục toàn bộ thực lực, thì khẳng định sẽ càng khó mà chiến thắng được.

"Lần này có thể thoát ra được phải cảm ơn Hạo Thiên Khuyển rất nhiều.

Nếu không có nó, ta có thể đã bị vây khốn trong trận pháp Tứ Tượng, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng." Dương Tiễn khẽ mỉm cười với con chó đen lớn Hạo Thiên Khuyển bên cạnh.

"Gâu gâu gâu!" Hạo Thiên Khuyển tự nhiên vui vẻ sủa lớn, mối quan hệ giữa một người một chó tự nhiên không cần phải nói.

Nhưng Dương Tiễn không vui mừng quá lâu, bởi vì ngay sau đó hắn lại cảm thấy một cổ sức mạnh nguy hiểm đang tiếp cận nhanh chóng!

"Chuyện gì vậy?

Lẽ nào những linh thú Tứ Tượng kia lại một lần nữa đuổi kịp?"

Dương Tiễn nghi hoặc nhìn bốn phía, có thể cảm nhận được một cổ sức mạnh đang tiếp cận với tốc độ phi tốc, nhưng lại không tìm thấy kẻ đó ở đâu.

Hạo Thiên Khuyển bên cạnh Dương Tiễn cũng vậy, đang nhe nanh múa vuốt, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm bốn phía, hiển nhiên nó cũng đã nhận ra.

Bản năng của chó phi thường nhạy bén, huống hồ Hạo Thiên Khuyển bên cạnh Dương Tiễn đâu phải là một con chó tầm thường.

Trong lúc Dương Tiễn nâng cao cảnh giác nhìn bốn phía, đồng thời tăng tốc độ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, thì bất ngờ lại xảy ra!

"Oanh Oanh Oanh!" Một quả cầu lửa khổng lồ ném xuống về phía Dương Tiễn.

Trong quả cầu lửa đỏ rực ẩn ước có thể thấy một sợi lông vũ màu đỏ lửa do pháp tắc Đại Đạo Hỏa cấu thành, sức mạnh phát ra từ đó càng khiến người ta kinh hãi!

Tuy quả cầu lửa này phi thường đột nhiên, nhưng Dương Tiễn đã sớm có chuẩn bị, lập tức dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay đánh ra một đạo quang nhận màu đen về phía quả cầu lửa nóng rực kia.

Đạo quang nhận màu đen này hình rồng vuốt, do thần thông của Hắc Giao Tam Xoa Kích hóa thành, có thể dễ dàng xé nát mọi thứ, ví dụ như pháp bảo thông thường.

Cũng vào khoảnh khắc Dương Tiễn phóng ra quang nhận màu đen, hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt đã va chạm vào nhau.

Một cảnh tượng khiến Dương Tiễn kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy đạo quang nhận màu đen vốn có uy lực không tồi kia lại trong lúc va chạm với quả cầu lửa đỏ rực, bị đối phương trực tiếp

thiêu thành một làn khói đen, rồi trực tiếp theo gió tiêu tán!

Sau khi thành công giải quyết đạo quang nhận màu đen cản đường, quả cầu lửa nóng rực không hề giảm tốc độ, tiếp tục lao về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn lúc này mới hiểu rằng quả cầu lửa đỏ rực kia uy lực cực mạnh, thủ đoạn thông thường khó lòng đối phó.

Cũng vào lúc này, Dương Tiễn linh cơ khẽ động, không dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích phát động công kích nữa, mà lấy ra pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Dương Tiễn không chút do dự thôi động Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Chín con hỏa long trên đó dường như cũng bị đạo quả cầu lửa nóng rực kia hấp dẫn, sau khi được pháp lực của Dương Tiễn rót vào, lập tức ngẩng đầu rồng lên, phun ra một đạo hỏa diễm tương tự về phía quả cầu lửa nóng rực đang lao tới.

Đạo hỏa diễm đó hiện ra ánh sáng vàng rực, trong hỏa diễm có thể thấy những hạt nhỏ li ti đang nhảy nhót.

Hỏa diễm màu vàng và quả cầu lửa đỏ rực va chạm vào nhau, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Rõ ràng đều là hỏa diễm, nhưng cả hai lại như nước với lửa, không thể dung hòa!

Đúng lúc Dương Tiễn chuẩn bị trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ thì lại gặp phải tập kích.

Một quả hỏa cầu nóng rực, ẩn chứa sức mạnh pháp tắc Đại Đạo Hỏa, lao thẳng tới hắn, dường như muốn thiêu rụi tất cả.

Dương Tiễn sớm đã nhận ra khả năng sẽ gặp công kích, ban đầu

hắn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích đối kháng quả hỏa cầu nóng rực kia, nhưng nhận thấy không có tác dụng lớn, hắn lập tức dùng chiêu khác, mượn sức mạnh của Cửu Long Thần Hỏa Tráo để chống lại.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo phun ra ngọn lửa màu vàng va chạm với ngọn lửa đỏ rực của quả hỏa cầu, hai bên phân định rõ ràng, như thể là những vật thể hoàn toàn khác biệt, thậm chí còn tiêu trừ lẫn nhau.

Dương Tiễn thấy cảnh này, tự nhiên không còn do dự, lập tức thúc giục pháp lực trong cơ thể rót vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, khiến ngọn lửa phun ra từ pháp bảo này trở nên mạnh mẽ hơn.

Hỏa cầu nóng rực tuy lợi hại, nhưng vì chỉ là một đoàn lửa, nên nhanh chóng bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Dương Tiễn tiêu diệt.

Sau khi lớp lửa bên ngoài của hỏa cầu bị dập tắt, một cây lông vũ đỏ rực, nguyên bản bị lửa bao bọc trong hỏa cầu, hiện ra.

Đúng lúc Dương Tiễn định nhặt cây lông vũ này lên để tìm hiểu rốt cuộc, thì thấy cây lông vũ đó lại lần nữa bốc cháy, sau đó ngọn lửa lại nhanh chóng khuếch đại, biến thành một ngọn lửa khổng lồ.

Chương 924

Tiếp theo, dị biến của cây lông vũ đỏ rực càng khiến Dương Tiễn kinh hãi, bởi vì khi thấy đạo hỏa cầu lại lần nữa trở nên khổng lồ, một thân ảnh lại xuất hiện bên trong hỏa cầu! "Ha ha, ta cuối cùng cũng đuổi kịp rồi!

Tiểu tử, lần này ngươi còn có thể trốn đi đâu?" Trong quả hỏa cầu khổng lồ truyền ra một giọng nói khàn khàn, Dương Tiễn lập tức nhận ra đó là giọng của Ly Hỏa Chu Tước. "Ly Hỏa Chu Tước?

Ngươi... ngươi lại đuổi theo tới đây!" Khi Dương Tiễn thấy quả hỏa cầu nóng rực kia, hắn đã đoán là công kích của Ly Hỏa Chu Tước, nhưng vạn vạn không ngờ đối phương lại xuất hiện bằng cách này.

Lúc này, quả hỏa cầu khổng lồ đột nhiên co rút lại, hiện ra trước mặt Dương Tiễn chính là Ly Hỏa Chu Tước đã giao thủ với hắn trong Tứ Tượng Trận Pháp trước đó! "Ha ha, không chạy nữa à?

Biết điều thì ngoan ngoãn giao cái pháp bảo của ngươi cho ta, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống!" Ly Hỏa Chu Tước vừa xuất hiện, liền nói ra mục đích truy sát Dương Tiễn.

Mục tiêu của Ly Hỏa Chu Tước, chính là pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay Dương Tiễn.

Sau khi nghe Ly Hỏa Chu Tước nói, trên mặt Dương Tiễn mới lộ ra vẻ hiểu rõ, hắn có chút khó hiểu hỏi: "Những đồng bạn kia của ngươi không đi cùng ngươi đuổi giết ta sao?

Nếu chỉ một mình ngươi, ngươi thật sự nghĩ có thể đánh bại ta sao?" Dương Tiễn cảnh giác nhìn Ly Hỏa Chu Tước, từ từ kéo giãn khoảng cách.

Ly Hỏa Chu Tước vỗ đôi cánh đỏ rực như lửa trên không trung, dường như không để ý chút nào đến hành động nhỏ của Dương Tiễn, ngược lại thờ ơ nói: "Tiểu tử ngươi dám nghĩ, chỉ mình ta là đủ đối phó ngươi rồi, nếu không muốn chết thì sớm giao pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay ra đây!" Ly Hỏa Chu Tước lạnh lùng nhìn hắn, trong đôi mắt đỏ rực như lửa không mang chút tình cảm nào. "Ngươi muốn pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của ta sao?

Nếu ta không đưa thì sao?

Ngươi có thể làm gì ta?" Dương Tiễn lại không chút sợ hãi Ly Hỏa Chu Tước, hắn xoay sở đối phó với đối phương. "Hừ, đã không muốn giao pháp bảo, vậy thì chịu chết đi!" Ly Hỏa Chu Tước thấy Dương Tiễn không chịu giao pháp bảo, lập tức động thủ phát động công kích, chỉ thấy đôi cánh của Ly Hỏa Chu Tước vỗ mạnh, lập tức vô số lông vũ đỏ thẫm bay ra.

Những lông vũ đỏ thẫm này trong quá trình bay về phía Dương Tiễn lại bắt đầu bốc cháy, lập tức thiêu đốt hình thành một quả hỏa cầu khổng lồ.

Quả hỏa cầu này chính là bản sao của quả hỏa cầu nóng rực mà Dương Tiễn đã đỡ trước đó, uy lực hiển nhiên cũng không kém là bao.

Dương Tiễn thấy có thêm nhiều hỏa cầu nóng rực như vậy, trong mắt cũng có chút ngưng trọng.

Trước đây, tuy bị Tứ Tượng Linh Thú vây công mà ở vào thế hạ phong, thậm chí có nguy cơ chết bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ khi Dương Tiễn một mình đối mặt với một Ly Hỏa Chu Tước, hắn lại nhận ra thực lực của đối phương vẫn có lực áp bách, chút nào cũng không phải là thứ mà Dương Tiễn không có. "Hoặc có lẽ Tứ Tượng Linh Thú tụ lại với nhau, thực lực ngược lại sẽ giảm đi cũng không chừng..." Dương Tiễn lại không tiếp tục suy

nghĩ nữa, bởi vì lúc này, những quả hỏa cầu kia đang công kích hắn!

Dưới một đợt công kích diện rộng như vậy, Dương Tiễn muốn trốn thoát là không thực tế.

Uy lực của những hỏa cầu nóng rực này cũng rất mạnh, lúc này phải đối mặt với công kích hỏa cầu mạnh mẽ như vậy, Dương Tiễn cũng khó tìm ra cách đối phó hiệu quả.

Đột nhiên, một linh quang chợt lóe trong đầu Dương Tiễn, hắn liền có một chủ ý! "Thất Thập Nhị Biến!" Dương Tiễn quát lớn một tiếng, thân thể dưới sự bao bọc của bạch quang liền biến thành một con Băng Giáp Huyền Vũ khổng lồ.

Con Băng Giáp Huyền Vũ do Dương Tiễn biến hóa thành này thoạt nhìn không khác gì con Băng Giáp Huyền Vũ trong Tứ Tượng Trận Pháp trước đó, nhưng Dương Tiễn lại rất rõ ràng, con Băng Giáp Huyền Vũ do hắn biến hóa thành này không có thực lực mạnh mẽ như đối phương.

Nhiều nhất là có thể mô phỏng một số đặc tính và thần thông của Băng Giáp Huyền Vũ, nhưng uy lực chân chính lại kém xa bản thể.

Tuy vậy, cũng đủ rồi.

Sau khi Dương Tiễn dùng Thất Thập Nhị Biến hóa thành Băng Giáp Huyền Vũ, lập tức phun ra một đạo huyền băng hàn khí lạnh lẽo về phía những hỏa cầu nóng rực kia, đồng thời cái đầu rắn trên cái đuôi cũng phun ra từng dòng nước.

Dòng nước và huyền băng hàn khí dung hợp vào nhau, cuối cùng hình thành một bức tường băng khổng lồ và dày đặc trước những hỏa cầu nóng rực kia. "Ầm ầm ầm!" Những hỏa cầu nóng rực lập tức đập vào bức tường băng này, phát ra tiếng va chạm, bức tường băng cũng xuất hiện nhiều vết nứt dưới sự va chạm của những hỏa cầu nóng

rực kia, dường như sắp vỡ tan trong giây lát.

Nhưng thủ đoạn của Dương Tiễn hiển nhiên không chỉ có vậy, sau khi tiếp tục phun ra một đạo huyền băng hàn khí gia cố bức tường băng, bạch quang trên người hắn lại lóe lên, lần này lại biến thành một con Canh Kim Bạch Hổ có nanh vuốt sắc nhọn hơn!

Con Canh Kim Bạch Hổ này về hình dáng cũng không khác gì con Canh Kim Bạch Hổ trong Tứ Tượng Trận Pháp trước đó, nhưng về thực lực thì lại không cùng đẳng cấp, có thể phân biệt được.

Dương Tiễn biến thành Bạch Hổ, tự nhiên cũng có sự sắp xếp của riêng mình.

Dương Tiễn và Tứ Tượng Linh Thú không biết rằng, khi Tứ Tượng Linh Thú thành công thoát khỏi Thập Thiên Quân Trận Pháp trên Kim Ngao Đảo, liền bị Thiên Đế Tần Hạo trên Thiên Đình nhận ra.

Thiên Đế Tần Hạo bấm tay tính toán một cái, liền thấy Tứ Tượng Linh Thú đối với cơ hội sau này có sự trợ giúp rất lớn, cho nên mới triệu Na Tra. "Thiên Đế bệ hạ, Na Tra tới đây!" Na Tra sau khi lấy được Định Phong Châu, đã giao pháp bảo này cho Thiên Đế Tần Hạo, sau đó tu luyện thần thông và pháp lực trong Thiên Hỏa Trì của Thiên Đình, bây giờ lại bị Thiên Đế Tần Hạo triệu hoán, hiển nhiên là có nhiệm vụ mới muốn giao cho. "Na Tra, Trẫm bây giờ cần ngươi đi bắt con Ly Hỏa Chu Tước đó về, Tứ Tượng Linh Thú đối với Thiên Đình của Trẫm vô cùng trọng yếu, chỉ cần bắt được chúng, cơ hội cũng có thể hoàn thành nhanh hơn." Thiên Đế Tần Hạo vừa nói, vừa triệu ra một hư ảnh trước mặt Na Tra, hư ảnh đó chính là hình dáng của Ly Hỏa Chu Tước.

Na Tra nhìn con Ly Hỏa Chu Tước toàn thân bốc cháy ngọn lửa đỏ rực kia cũng cảm thấy hứng thú, lập tức phấn khích nói: "Na Tra tuân

mệnh, lập tức đi bắt tên gia hỏa này về!" Thiên Đế Tần Hạo gật đầu, rồi nói: "Vậy ngươi đi đi, bây giờ con Ly Hỏa Chu Tước này hẳn đang ở Tuyệt Long Lĩnh, đừng để đối phương trốn thoát!" ...

Bên Thiên Đình, Na Tra tuân theo mệnh lệnh của Thiên Đế Tần Hạo đi tới Tuyệt Long Lĩnh để bắt Ly Hỏa Chu Tước.

Nhưng Dương Tiễn và Ly Hỏa Chu Tước đang giao chiến lại hoàn toàn không biết gì về điều này, vẫn đang tiếp tục giao phong kỹ năng.

Dương Tiễn ban đầu dùng sức mạnh Thất Thập Nhị Biến biến thành hình dáng Băng Giáp Huyền Vũ, tạo thành một bức tường băng ngăn chặn công kích của Ly Hỏa Chu Tước.

Sau đó lại lần nữa biến thành hình dáng Canh Kim Bạch Hổ, lại phun ra một đạo quang thúc màu bạc trắng về phía bức tường băng đang ngăn chặn công kích của hỏa cầu nóng rực kia, trực tiếp đánh vào bức tường băng.

Vì có sức mạnh do Dương Tiễn rót vào, bức tường băng này lại lần nữa trở nên kiên cố. "Hừ, chống cự vô ích, ta muốn xem ngươi có thể ngăn chặn ngọn lửa của ta đến bao giờ!" Ly Hỏa Chu Tước vừa nói xong, quả nhiên ngọn lửa phun ra trở nên mạnh mẽ hơn.

Có thể thấy, những lông vũ đỏ thẫm bị bao bọc trong những hỏa cầu nóng rực kia bắt đầu từ từ tiêu tán, đồng thời sức mạnh Đại Đạo Hỏa ẩn chứa trong những lông vũ đỏ thẫm đó cũng bắt đầu bùng nổ.

Ầm!

Chương 925

Hỏa cầu từ màu đỏ thẫm biến thành màu đỏ tươi như máu, tiếp theo dẫn tới một vụ nổ lớn, lập tức phá tan bức tường băng chắn đường.

Nhưng khi bức tường băng bị phá nát, hỏa cầu đỏ thẫm cũng tan theo bức tường băng.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Ly Hỏa Chu Tước muốn nhanh chóng phá hủy bức tường băng chắn đường, nên đã kích hoạt sức mạnh ẩn chứa trong lông vũ của hỏa cầu nóng rực.

Uy lực tạo ra dường như đã vượt xa, nhưng cũng khiến hỏa cầu không còn khả năng tiếp tục phát động công kích.

Cùng lúc đó, khi Ly Hỏa Chu Tước phá tan bức tường băng xong định tìm kiếm bóng dáng Dương Tiễn, thì lại phát hiện đối phương đã không biết chạy đi đâu, phía sau bức tường băng vỡ nát cũng không có bóng dáng hắn. "Trốn thoát rồi sao?" Ly Hỏa Chu Tước nhíu mày nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm bóng dáng Dương Tiễn.

Lúc này, trong không gian phía sau Ly Hỏa Chu Tước đột nhiên xuất hiện một dao động, thân ảnh Dương Tiễn không tiếng động xuất hiện sau lưng nó.

Có thể thấy, trên người Dương Tiễn khoác một lớp da thú, lớp da thú này nhìn qua như một tấm lụa mỏng, nhưng thực tế lại là một loại da thú tên là Vô Hình Thú Bì.

Loại Vô Hình Thú này là một linh thú giữa trời đất, số lượng cực kỳ hiếm hoi, nhưng thần thông thiên phú của bản thân lại vô cùng mạnh mẽ, có thể tự do xuyên qua không gian, có thể ẩn giấu khí tức của mình.

Bình thường rất ít khi bị tu đạo giả phát hiện, càng đừng nói là bị săn bắt.

Dương Tiễn sở dĩ có được một miếng Vô Hình Thú Bì như vậy, chủ yếu là vì một ngày Hạo Thiên Khuyển đi làm nhiệm vụ, vô tình phát hiện ra hài cốt của một con Vô Hình Thú đã chết nhiều năm trong một dãy núi.

Tuy con Vô Hình Thú này đã chết, nhưng trên hài cốt lại phủ một lớp da thú mỏng.

Sau khi Vô Hình Thú chết, da thú lại không bị mục nát theo, mà vẫn còn lại.

Dương Tiễn sau khi dò xét một phen, mới phát hiện miếng Vô Hình Thú Bì này hóa ra có thần thông thiên phú của Vô Hình Thú, có thể khiến hắn tự do xuyên qua không gian và phát động tập kích lén.

Nhưng việc tự do xuyên qua không gian này có hạn chế, trước tiên không thể xuyên qua không gian quá xa, tốc độ di chuyển cũng không nhanh, Vô Hình Thú Bì và Vô Hình Thú còn sống có sự khác biệt lớn, có sự phân chia cao thấp về cấp độ năng lực.

Tuy vậy, miếng Vô Hình Thú Bì này cũng đủ cho Dương Tiễn sử dụng rồi.

Chỉ thấy Dương Tiễn trực tiếp giơ Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay lên, sau đó đâm thẳng vào lưng Ly Hỏa Chu Tước đang không chút phòng bị! "Sưu sưu sưu!" Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm trúng Ly Hỏa Chu Tước, nhưng Dương Tiễn lại cảm thấy không đúng, bởi vì hắn cảm thấy không hề đâm trúng thân thể, mà giống như đâm trúng một đoàn khí méo mó, Ly Hỏa Chu Tước bị Hắc Giao Tam Xoa Kích đâm trúng không những không chảy máu từ vết thương, mà bản thân cũng không có chút phản ứng nào!

Cũng đúng lúc này, con Ly Hỏa Chu Tước bị Dương Tiễn đâm trúng đó lại từ từ tiêu tán như bọt biển, Hắc Giao Tam Xoa Kích của Dương Tiễn không đâm trúng bất kỳ vật thể nào.

Lúc này, giọng nói của Ly Hỏa Chu Tước lại truyền đến từ một nơi khác: "Cái thứ này ta nhận ra, hẳn là Vô Hình Thú Bì phải không?

Không ngờ tên gia hỏa này lại có Vô Hình Thú Bì, đáng tiếc căn bản không biết sử dụng bảo vật như vậy, hãy giao bảo vật này và pháp bảo kia cho ta đi, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống!" Khi Dương Tiễn tập kích lén không thành công, ở một bên khác thân ảnh Ly Hỏa Chu Tước lại xuất hiện.

Dương Tiễn thu Hắc Giao Tam Xoa Kích, cảnh giác nhìn đối phương một cái, bây giờ hắn mới hiểu ra vừa rồi trúng không phải là Ly Hỏa Chu Tước mà là một ảo ảnh nó để lại, Ly Hỏa Chu Tước chân chính đã không biết ẩn nấp từ bao giờ, thậm chí Ly Hỏa Chu Tước vừa xuất hiện trước mặt hắn cũng có thể chỉ là một hư ảnh mà thôi. "Chu Tước, ít nhất ngươi cũng là một trong Tứ Tượng Linh Thú, lẽ nào ngươi nghĩ ta sẽ tin lời quỷ quái của ngươi sao?

Một khi ta giao pháp bảo và da thú cho ngươi, lấy cái gì để đối kháng với ngươi, cuối cùng sợ rằng sẽ không bị ngươi đánh giết sao?" Dương Tiễn cảnh giác nhìn xung quanh, hiển nhiên cũng đang đề phòng Ly Hỏa Chu Tước có thể phát động tập kích lén.

Khi Dương Tiễn vừa đâm trúng ảo ảnh Ly Hỏa Chu Tước để lại, ở hướng bên cạnh đột nhiên truyền đến một luồng dao động năng lượng.

Dương Tiễn vốn dĩ đã đề phòng Ly Hỏa Chu Tước tập kích lén sẽ không khách khí, trực tiếp ném Hắc Giao Tam Xoa Kích về phía đó, còn bản thân thì cầm Cửu Long Thần Hỏa Tráo tiếp tục đứng tại chỗ, để đề phòng công kích tiếp theo của Ly Hỏa Chu Tước.

Nhưng cũng đúng lúc này, ở hướng mà Dương Tiễn công kích lại truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Ai nha, Dương Tiễn không cần Hắc Giao Tam Xoa Kích nữa sao?" Dương Tiễn có chút ngẩn người, bởi vì hắn cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng tuyệt đối không phải giọng của Ly Hỏa Chu Tước.

Cũng đúng lúc này, thân ảnh Na Tra xuất hiện từ hướng có dao động năng lượng vừa rồi, trên tay hắn đang cầm Hắc Giao Tam Xoa Kích.

Na Tra ném Hắc Giao Tam Xoa Kích cho Dương Tiễn, rồi nói: "Dương Tiễn, ngươi có thấy một con chim lớn màu đỏ rực nào không?

Thiên Đế bệ hạ lệnh cho ta đi bắt một con chim lớn màu đỏ rực, nghe nói tên gia hỏa này lợi hại lắm, ta muốn đánh với hắn một trận." Na Tra giẫm Phong Hỏa Luân, vừa nói vừa bay về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhận lấy Hắc Giao Tam Xoa Kích mà Na Tra ném tới, nghe đối phương nói xong, mới hiểu ra vì sao đối phương lại xuất hiện vào lúc này, nhưng không đợi hắn giải thích tất cả, đột nhiên ánh mắt hắn sắc bén, không chút do dự thúc giục pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của mình về phía Na Tra!

Pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo ầm một tiếng, phun ra ngọn lửa nóng rực về phía Na Tra.

Không đợi Na Tra kịp phản ứng, ngọn lửa đã va vào không gian phía sau hắn. "Đáng ghét!" Trong hư không phía sau Na Tra truyền đến một giọng nói khàn khàn, tràn đầy cảm giác tức giận hỏng mất.

Giọng nói khàn khàn này, tự nhiên là do Ly Hỏa Chu Tước phát ra.

Hóa ra vừa rồi Dương Tiễn không phải là muốn công kích Na Tra, mà là muốn công kích Ly Hỏa Chu Tước đang tiềm phục phía sau Na

Tra chuẩn bị phát động tập kích lén.

Na Tra nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại mới phát hiện phía sau mình không biết từ lúc nào lại có thêm một con chim lớn. "Ôi, đây không phải là Ly Hỏa Chu Tước mà ta phải tìm sao?

Không uổng công ta bay lâu như vậy để tìm!" Na Tra cười ha ha, sau khi nhìn thấy Ly Hỏa Chu Tước càng không chút do dự phát động công kích về phía nó, ba cây Hỏa Diễm Thương trong tay hắn hóa thành từng đạo ảnh tử, đâm về phía Ly Hỏa Chu Tước.

Ly Hỏa Chu Tước vừa định phát động công kích, phía sau lại bị Dương Tiễn phát hiện, không kịp rút lui, liền bị Na Tra quả quyết phát động công kích. "Phốc phốc phốc!" Ly Hỏa Chu Tước chỉ đành phát động một lớp bảo hộ trước người, thấy một vòng bảo hộ đỏ rực bao bọc Ly Hỏa Chu Tước.

Còn những công kích do ba cây Hỏa Diễm Thương phát ra thì đều đánh vào vòng bảo hộ đỏ rực, phát ra tiếng phốc phốc, như thể đâm vào vải vóc, mặc dù vậy, Ly Hỏa Chu Tước vẫn ngăn chặn được công kích của Na Tra. "Na Tra, con Ly Hỏa Chu Tước này muốn cướp pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của ta!

Bây giờ chúng ta hai người hợp lực giải quyết nó đi!" Dương Tiễn sau khi phát hiện mục tiêu của Na Tra là Ly Hỏa Chu Tước, lập tức đề nghị hợp tác với Na Tra. "Tốt thôi!" Na Tra biết thực lực của Dương Tiễn, lại có chút tình giao hữu, lúc này đối phương muốn liên thủ đối phó con Ly Hỏa Chu Tước này, tự nhiên sẽ không từ chối.

Vừa nói, Na Tra không hề ngừng công kích, khi thấy Ly Hỏa Chu Tước vỗ đôi cánh đỏ rực như lửa định kéo giãn khoảng cách với hắn và những người khác, lập tức lấy ra một pháp bảo khác, chính là một chiếc Kim Cương Quyển màu vàng.

Chỉ thấy Na Tra giơ Kim Cương Quyển màu vàng trong tay lên

ném về phía Ly Hỏa Chu Tước, hư không lóe lên một cái, Kim Cương Quyển dường như phá vỡ sự trói buộc của không gian, lập tức trói chặt lấy Ly Hỏa Chu Tước. "Cái gì?!

Chuyện gì đã xảy ra!" Ly Hỏa Chu Tước không khỏi đại kinh thất sắc, vạn vạn không ngờ cái tiểu thí hài vừa xuất hiện muốn bắt mình lại có pháp bảo mạnh mẽ như vậy, lập tức bị pháp bảo đó giữ chặt!

Chương 926

Pháp bảo mà Na Tra sử dụng tự nhiên không hề đơn giản, pháp bảo đó chính là Càn Khôn Quyển, có thể đánh có thể trói, vô cùng mạnh mẽ, tu đạo giả bình thường khi đối mặt với pháp bảo như vậy, thậm chí hoàn toàn không có khả năng phản kháng mà sẽ bị bắt giữ.

Nhưng Ly Hỏa Chu Tước hiển nhiên không phải tu đạo giả bình thường, khi bị Càn Khôn Quyển trói chặt tuy có chút kinh ngạc trong chốc lát, nhưng lập tức phản ứng, thân thể hóa hư thành một đoàn lửa thoát khỏi sự trói buộc của Càn Khôn Quyển.

Chỉ thấy Ly Hỏa Chu Tước biến thành một đoàn lửa, không những thoát khỏi sự trói buộc của Càn Khôn Quyển, mà còn tránh được công kích của Dương Tiễn lợi dụng Cửu Long Thần Hỏa Tráo phát động.

Cũng đúng lúc này, công kích tiếp theo của Na Tra cũng tới, chỉ thấy hắn há miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa về phía Ly Hỏa Chu Tước.

Tam Muội Chân Hỏa là sức mạnh bản nguyên nhất của Đại Đạo Hỏa, tự nhiên phi phàm.

Ly Hỏa Chu Tước, cũng là thuộc tính hỏa, cũng không dám khinh suất, lập tức cũng phun ra một đạo hỏa diễm về phía Tam Muội Chân Hỏa mà Na Tra phun ra.

Tam Muội Chân Hỏa là một đạo hỏa diễm màu trắng, nhưng hỏa diễm màu trắng đó lại ẩn chứa nhiệt độ cực nóng, nếu tu đạo giả bình thường mà bị ngọn lửa trắng mạnh mẽ đó chạm vào người, thì trong khoảnh khắc sẽ biến thành tro tàn.

Còn công kích hỏa diễm mà Ly Hỏa Chu Tước phát ra cũng phi phàm, đó là hỏa diễm bản nguyên của nó, cũng có thể thiêu đốt vạn

vật, cực kỳ bá đạo!

Tam Muội Chân Hỏa và hỏa diễm mà Ly Hỏa Chu Tước phun ra va chạm vào nhau, hai bên lại nhất thời không phân định thắng bại, dường như ngang tài ngang sức.

Lúc này, công kích tiếp theo của Dương Tiễn cũng tới, phối hợp với Na Tra có thể nói là thiên y vô phùng!

Chỉ thấy Dương Tiễn dùng Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay cùng với ngọn lửa phun ra từ Cửu Long Thần Hỏa Tráo, biến thành một hỏa thương, cứ thế bị Dương Tiễn ném về phía Ly Hỏa Chu Tước. "Ầm!" Công kích của Dương Tiễn phá vỡ sự cân bằng vừa rồi giữa Tam Muội Chân Hỏa của Na Tra và hỏa diễm bản nguyên của Ly Hỏa Chu Tước, lập tức khiến công kích của Ly Hỏa Chu Tước bị áp chế.

Cuối cùng, hỏa diễm bản nguyên của Ly Hỏa Chu Tước bị áp chế, chỉ có thể bị buộc thu hồi lại, đồng thời thân thể của nó cũng nhanh chóng né tránh, muốn tránh công kích tiếp theo của Dương Tiễn và Na Tra.

Nhưng đúng lúc này, Na Tra lại xông về phía Ly Hỏa Chu Tước, thân thể hắn phát sinh dị biến.

Hai bên vai của Na Tra mọc ra hai cục u lớn, tiếp theo lại mọc ra hai cái đầu giống hệt hắn, hai bên cánh tay cũng vậy, mọc thêm bốn cánh tay nữa!

Khi đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Ly Hỏa Chu Tước, Na Tra cũng không chút do dự thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay.

Chỉ thấy hai bên đầu hắn mọc ra hai cục u lớn, sau đó từ hai cục u đó mọc ra hai cái đầu người giống hệt hắn, trên hai vai của Na Tra cũng mọc ra bốn cánh tay nữa.

Những cái đầu và cánh tay mọc thêm này, cùng với cánh tay và đầu nguyên bản của hắn hợp thành thần thông Ba Đầu Sáu Tay!

Na Tra sau khi thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay, giống như ba người cùng lúc phát động công kích, ba cái đầu đều có thể chỉ huy một phần thân thể để phát động công kích, nhìn thì như một thể nhưng lại độc đáo riêng biệt.

Na Tra sau khi thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay, lập tức phát huy hết thực lực của mình!

Chỉ thấy Na Tra xông đến trước mặt Ly Hỏa Chu Tước, một tay cầm ba cây Hỏa Diễm Thương đâm về phía Ly Hỏa Chu Tước.

Ly Hỏa Chu Tước vừa định ngăn chặn, tay còn lại của Na Tra cầm Hỗn Thiên Lăng quấn về phía người Ly Hỏa Chu Tước, Hỗn Thiên Lăng nhìn như một dải lụa đỏ, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên Hỗn Thiên Lăng có những hoa văn, chính những hoa văn Đại Đạo này khiến Hỗn Thiên Lăng trở thành một pháp bảo cực kỳ lợi hại trong số các pháp bảo.

Là đối thủ, Ly Hỏa Chu Tước sớm đã chú ý đến thần thông quái dị của Na Tra, biết bên trong nhất định có hậu chiêu.

Bây giờ Hỗn Thiên Lăng trong tay Na Tra cứ thế đánh tới, chỉ cần bị trúng, thì Ly Hỏa Chu Tước dám khẳng định nhất định sẽ bị đối phương trói buộc trong chốc lát, đến lúc đó không nghi ngờ gì sẽ rơi vào thế bị động.

Cũng đúng lúc này, là đối thủ, Ly Hỏa Chu Tước lập tức sử dụng một luồng sức mạnh khác, há miệng phun ra một quang cầu xanh lục.

Quả quang cầu xanh lục này không phải là lửa, mà là một thực vật, khi bị Ly Hỏa Chu Tước phun ra đã đánh vào ba cây Hỏa Diễm Thương của Na Tra.

Tiếp theo, một cảnh tượng khiến Na Tra cũng cảm thấy bất ngờ xuất hiện, chỉ thấy quả quang cầu xanh lục này khi đánh vào vũ khí ba cây Hỏa Diễm Thương, liền hóa thành từng sợi gai góc bao bọc lấy ba cây Hỏa Diễm Thương, đồng thời cũng lan tràn trên thân thể hắn, tiến tới bao bọc lấy thân thể hắn! "Chuyện gì vậy!" Thân thể lập tức bị Ly Hỏa Chu Tước dùng những gai góc xanh lục quỷ dị này trói chặt, khiến Na Tra vô cùng kinh hãi.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ Ly Hỏa Chu Tước rõ ràng dùng thuộc tính hỏa làm thủ đoạn công kích, lại vào lúc này há miệng phun ra một công kích thuộc tính mộc! "Ha ha, không ngờ phải không!

Ta lại có thể sử dụng năng lượng thuộc tính mộc!

Ta vừa rồi đang chờ cơ hội phát động công kích, không ngờ ngươi lại dễ dàng tự dâng đến cửa!

Dù có Ba Đầu Sáu Tay cũng không phải là đối thủ của ta nữa rồi!" Thấy Na Tra thành công bị thần thông của mình khống chế, Ly Hỏa Chu Tước là đối thủ tự nhiên đắc ý cười ha ha, đồng thời cũng há miệng phun ra về phía Na Tra những hỏa cầu đỏ rực, những hỏa cầu thuộc tính hỏa này mới là thủ đoạn công kích chính của nó.

Vừa rồi công kích gai góc thuộc tính mộc chỉ dùng để trói buộc kẻ địch, bây giờ mục đích trói buộc kẻ địch đã đạt được, vậy thì tiếp theo tự nhiên sẽ dùng hỏa cầu thuộc tính hỏa để giết chết tên Na Tra dám bắt mình. "Ha ha, đi chết đi!

Bắt được ta ư?

Đừng nằm mơ nữa." Ly Hỏa Chu Tước vô cùng chán ghét Na Tra, bởi vì nó biết đối phương muốn bắt mình.

Là một trong Tứ Tượng Linh Thú bị Thập Thiên Quân trên Kim Ngao Đảo giam cầm nhiều năm, điều nó ghét nhất chính là mất đi tự

do.

Bây giờ Ly Hỏa Chu Tước không còn tâm trí đi cướp pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Dương Tiễn nữa, bởi vì hiện tại Na Tra và Dương Tiễn hai người đang công kích nó, khiến nó rơi vào thế bị động, cho nên bây giờ Ly Hỏa Chu Tước đã khổ tâm bố trí một cái bẫy như vậy, là để vào lúc này trực tiếp giải quyết một người.

Nhưng tiếp theo, một chuyện mà Ly Hỏa Chu Tước không ngờ đã xảy ra, chỉ thấy Na Tra giơ cánh tay khác lên, cầm Càn Khôn Quyển che chắn trước thân thể.

Lúc này, hỏa cầu đỏ rực mà Ly Hỏa Chu Tước phun ra đang lao tới.

Nhưng khi hỏa cầu đỏ rực đó sắp sửa trúng Na Tra, thấy Càn Khôn Quyển trong tay đối phương đẩy đạo hỏa cầu đó về hướng bay ban đầu.

Hướng bay của hỏa cầu đỏ rực đó tự nhiên là hướng mà Ly Hỏa Chu Tước đang đứng ban đầu, cứ thế hỏa cầu đỏ rực đó đã đánh vào người Ly Hỏa Chu Tước!

May mắn thay, hỏa cầu đỏ rực là công kích do Ly Hỏa Chu Tước phát ra, vì vậy không gây ra quá nhiều sát thương cho nó, nhưng cũng tạo ra ảnh hưởng lớn.

Cũng đúng lúc này, Na Tra nắm bắt cơ hội ngắn ngủi, lập tức trên thân thể hắn bùng cháy ngọn lửa vàng, lập tức thiêu cháy những gai góc thuộc tính mộc đang bao bọc lấy hắn.

Cứ thế, Na Tra lại lần nữa thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng tuy đã thoát khỏi khốn cảnh thành công, Na Tra trong lòng cũng có chút may mắn, vừa rồi hắn quả thật không ngờ Ly Hỏa Chu Tước lại có thể sử dụng thần thông thuộc tính mộc, cứ thế khiến hắn

trong tình huống không kịp trở tay mà rơi vào thế bị động.

May mắn là Ly Hỏa Chu Tước sử dụng thần thông thuộc tính mộc không tu luyện lâu, mặc dù lúc đầu đã trói buộc được Na Tra, nhưng chỉ cần cho Na Tra một chút cơ hội là hắn có thể thoát khỏi khốn cảnh. "Kẻ đáng ghét, ta muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì để đối phó với những công kích còn lại của ta!" Ly Hỏa Chu Tước dường như bị Na Tra chọc giận, phẫn nộ gầm lên với hắn, tiếp theo trên thân thể nó hiện lên một lớp hỏa diễm đỏ rực, lớp hỏa diễm đỏ rực này nhanh chóng sụp đổ, ngưng tụ lại, cuối cùng bao phủ lên thân thể Ly Hỏa Chu Tước một lớp áo giáp đỏ.

Chương 927

Lớp áo giáp đỏ rực này hiển nhiên là một trong những thủ đoạn của Ly Hỏa Chu Tước, Na Tra và Dương Tiễn đều cảnh giác nhìn đối phương.

Sau đó, một chuyện tiếp theo lại khiến Na Tra và Dương Tiễn đều không ngờ, bởi vì con Ly Hỏa Chu Tước đó lại trực tiếp quay đầu bỏ chạy khi triệu hồi ra bộ áo giáp này!

Đúng vậy, Ly Hỏa Chu Tước cứ thế bỏ chạy về phía xa.

Sở dĩ phải bỏ chạy, tự nhiên là vì Ly Hỏa Chu Tước không có lý do để tiếp tục chiến đấu nữa.

Một là Dương Tiễn và Na Tra có hai người, việc cướp pháp bảo từ tay hai tu đạo giả có thực lực không tầm thường vốn là một chuyện vô cùng gian nan.

Hai là Na Tra lại muốn bắt nó, Ly Hỏa Chu Tước lo lắng tiếp theo sẽ có kẻ địch khác, cho nên sau khi phán đoán rằng không thể dễ dàng chiến thắng đối phương, nó đã quả quyết lựa chọn bỏ chạy.

Na Tra và Dương Tiễn đều không ngờ Ly Hỏa Chu Tước vừa rồi còn muốn ra vẻ động thủ, lại không chút do dự lựa chọn bỏ chạy. "Đáng ghét, đừng hòng chạy thoát!" Na Tra lớn tiếng gầm lên, trong tay lại lấy ra một pháp bảo khác, chính là một chiếc chuông nhỏ tinh xảo.

Dương Tiễn chỉ thấy Na Tra giơ chiếc chuông nhỏ tinh xảo trong tay lên ném về phía Ly Hỏa Chu Tước đang bỏ chạy, chiếc chuông nhỏ tinh xảo được khắc đủ loại hoa văn huyền ảo cứ thế phá vỡ giới hạn không gian và khoảng cách, lập tức bay lên trên đầu Ly Hỏa Chu Tước.

Tiếp theo, miệng chiếc chuông nhỏ tinh xảo tản ra năng lực vô hình, bắt đầu ảnh hưởng đến thân thể Ly Hỏa Chu Tước.

Ly Hỏa Chu Tước vừa định bỏ chạy, tiếp theo phát hiện có một chiếc chuông nhỏ tinh xảo bay lên trên đầu nó, không đợi nó kịp phản ứng, thân thể nó dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh rũ xuống từ chiếc chuông đó lại không thể động đậy! "Cái gì?!" Ly Hỏa Chu Tước không kịp phản ứng, tiếp theo phát hiện thân thể nó lập tức bị chiếc chuông nhỏ tinh xảo này hút vào bên trong, không thể giãy giụa thoát ra nữa. "Leng keng leng keng!" Chiếc chuông nhỏ tinh xảo sau khi thành công hấp thu Ly Hỏa Chu Tước, bề mặt nó liên tục lóe lên ánh sáng đỏ, nhìn như thể chưa kết thúc.

Dương Tiễn cũng ngây người nhìn, sau đó có chút hỏi Na Tra bên cạnh: "Pháp bảo này lợi hại đến vậy, lại có thể trực tiếp trói chặt Ly Hỏa Chu Tước, vậy tại sao không lấy ra từ đầu?" Na Tra lắc đầu, không có hơi sức nói: "Chiếc chuông này khi sử dụng có hạn chế, bây giờ vẫn chưa kết thúc đâu, ta cũng không chắc chiếc chuông này có thể giam cầm được tên gia hỏa đó hay không." Vừa nói, Na Tra vẫn luôn trừng mắt nhìn chiếc chuông liên tục lóe lên ánh sáng đỏ kia, đang sốt ruột chờ đợi kết quả.

Sau khi nghe Na Tra nói, Dương Tiễn cũng có chút căng thẳng nhìn chiếc chuông đó.

Thời gian chầm chậm trôi qua, từ từ ánh sáng đỏ trên bề mặt chiếc chuông càng ngày càng yếu, cho đến khi ánh sáng đỏ đó hoàn toàn biến mất, chiếc chuông mới trở lại bình tĩnh.

Thấy cảnh này, Na Tra mới thở phào một hơi, biết mọi chuyện đã kết thúc, cũng đã thành công hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Đế đại nhân giao phó, thành công bắt giữ Ly Hỏa Chu Tước.

Na Tra thầm nghĩ, trực tiếp giơ tay ra chiêu, chiếc chuông nhỏ vốn

không còn động tĩnh cứ thế bay vào tay hắn.

Dương Tiễn thấy cảnh này, mới tò mò hỏi: "Nếu đã vậy, vậy thì con Ly Hỏa Chu Tước đó đã bị bắt giữ thành công rồi sao?" Dương Tiễn hỏi như vậy, nghe giọng điệu dường như có chút không thể tin được, dường như hắn không ngờ Ly Hỏa Chu Tước mạnh mẽ như vậy lại bị một pháp bảo chuông nhỏ dễ dàng bắt giữ.

Phải biết rằng trước đây Dương Tiễn và Ly Hỏa Chu Tước giao thủ, phát hiện thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, không thể dễ dàng chiến thắng được, nhưng điều khiến hắn không ngờ là Na Tra lại dùng một chiếc chuông nhỏ để đánh bại đối phương. "Đúng vậy, pháp bảo này Thiên Đế cho ta mượn dùng, sau này ta có thể trả lại." Na Tra biết Dương Tiễn đang ngạc nhiên về sức mạnh của pháp bảo mạnh mẽ này, nên tùy tiện giải thích. "À, hóa ra là vậy." Dương Tiễn nghe xong khẽ gật đầu, đồng thời trong lòng đối với cái gọi là Thiên Đế của Thiên Đình có chút tò mò, muốn xem đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào. "Được rồi, bây giờ nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cáo từ!" Na Tra sau khi cáo từ Dương Tiễn, quay về Thiên Đình, Dương Tiễn cũng quay về doanh trại đại quân Tây Kỳ, và bẩm báo mọi chuyện cho Quân sư Khương Tử Nha. "Na Tra?

Không ngờ chuyện này Thiên Đế lại tự mình ra tay, Tứ Tượng Linh Thú tuy không nằm trong danh sách Phong Thần Bảng, nhưng lại có mối quan hệ vô cùng trọng yếu đối với đại sự của Phong Thần Bảng, vì vậy làm như vậy cũng không có gì sai, dù sao cũng sẽ không có ai vì Tứ Tượng Linh Thú mà đi gây phiền phức cho Thiên Đế." Khương Tử Nha sau khi nghe Dương Tiễn bẩm báo, trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Là đệ tử nhỏ nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp lực của Khương Tử Nha tuy không phải là mạnh nhất, nhưng hắn cũng được biết những chuyện ẩn mật.

Ở một bên khác của Thiên Đình, Na Tra giẫm Phong Hỏa Luân, một đường phi nhanh như gió điện cuối cùng cũng về đến Thiên Đình, tìm thấy Thiên Đế Tần Hạo đang đợi trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thiên Đế đại nhân, ta đã về rồi!" Na Tra phấn khích nói, giao chiếc chuông nhỏ pháp bảo trong tay cho Thiên Đế Tần Hạo.

Thiên Đế Tần Hạo cầm lấy chiếc chuông nhỏ pháp bảo đó, gật đầu với Na Tra, khen ngợi một tiếng rồi nói: "Lần này ngươi làm không tệ, Na Tra." Vừa nói, Thiên Đế Tần Hạo liền phóng thích sức mạnh của chiếc chuông nhỏ pháp bảo trong tay. "Ầm!" Chỉ thấy từ trong chiếc chuông nhỏ pháp bảo bay ra một đạo bạch quang, sau đó trực tiếp rơi xuống chính giữa đại điện Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đợi hồng quang tiêu tán, thứ xuất hiện trước mặt Thiên Đế Tần Hạo và Na Tra chính là Ly Hỏa Chu Tước vừa bị chiếc chuông nhỏ pháp bảo bắt giữ.

Con Ly Hỏa Chu Tước này vừa được phóng thích ra, không thèm nhìn xung quanh, quả quyết bay thẳng ra cửa đại điện, xem ra một lòng chỉ muốn trốn thoát. "Sưu sưu sưu!" Ly Hỏa Chu Tước sau khi toàn lực bỏ chạy, nhanh như chớp, lập tức bay ra cửa đại điện.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Đế Tần Hạo lại chầm chậm phun ra một chữ: "Định!" Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, Ly Hỏa Chu Tước vốn đang bay cực nhanh để trốn thoát lập tức bị giữ chặt giữa không trung không thể động đậy.

Nhưng từ mắt Ly Hỏa Chu Tước có thể thấy, nó cũng cảm thấy kinh hãi đối với phản ứng này của thân thể, hiển nhiên nó cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, thân thể nó không thể cử động được nữa.

Cũng đúng lúc này, Thiên Đế Tần Hạo mới khẽ mỉm cười, giơ tay ra chiêu, thân thể Ly Hỏa Chu Tước không bị khống chế mà bay về phía hắn.

Ly Hỏa Chu Tước vốn dĩ khó khăn lắm mới thoát khỏi chiếc chuông nhỏ pháp bảo, cứ thế lại lần nữa rơi vào sự khống chế của Thiên Đế.

Thậm chí Ly Hỏa Chu Tước cảm thấy sức mạnh của Thiên Đế còn mạnh mẽ hơn chiếc chuông nhỏ pháp bảo vừa rồi đã giam cầm nó, có một loại cảm giác khó diễn tả. "Ngươi là ai?" Ly Hỏa Chu Tước thân thể không thể động đậy, nhưng đầu óc vẫn có thể suy nghĩ, miệng cũng miễn cưỡng có thể nói chuyện.

Thiên Đế Tần Hạo khẽ mỉm cười, rồi thân thiện nói: "Ly Hỏa Chu Tước, không cần căng thẳng, Trẫm sở dĩ muốn bắt ngươi không phải vì giam cầm, mà là muốn đạt thành một giao dịch với ngươi." "Giao dịch?" Ly Hỏa Chu Tước tuy không tin tưởng Thiên Đế, nhưng bây giờ đã bị đối phương bắt giữ, cũng chỉ đành thuận theo lời đối phương mà nói.

Khi Thiên Đế Tần Hạo bảo Na Tra đi bắt con Ly Hỏa Chu Tước đó, hắn đã nói với đối phương rằng muốn làm một giao dịch với nó. "Giao dịch?" Ly Hỏa Chu Tước tuy không hứng thú với giao dịch mà Thiên Đế Tần Hạo nói, nhưng bây giờ đã bị đối phương bắt giữ, tự nhiên sẽ không cố ý chọc giận đối phương.

Hiện tại Ly Hỏa Chu Tước chỉ muốn tìm kiếm một cơ hội thích hợp để bỏ trốn, nhưng thần thông và pháp lực của một người lại mạnh đến vậy, vừa rồi lại khiến nó không có chút sức phản kháng, khiến trái tim Ly Hỏa Chu Tước chùng xuống.

Thiên Đế Tần Hạo nhìn thấy thần sắc trong mắt Ly Hỏa Chu Tước không ngừng chuyển biến, biết trong lòng đối phương thực ra đang suy nghĩ làm thế nào để bỏ trốn, đồng thời cũng đang cảnh giác thực lực của hắn.

Nhưng hắn lại không hề vội vàng, vô cùng điềm tĩnh nói: "Ngươi

cứ yên tâm, giao dịch mà Trẫm nói đối với ngươi không phải là không có lợi ích, Trẫm muốn ngươi đi trấn thủ một nơi ở phía Nam, chỉ cần ngươi đồng ý, thì sau khi lập công tự nhiên sẽ được khôi phục tự do, Trẫm sẽ giúp ngươi hoàn thành nhục thân thành thánh, cơ duyên như vậy ngươi cũng muốn từ bỏ sao?" Ly Hỏa Chu Tước ban đầu không muốn đồng ý, nhưng vừa nghe đến mấy chữ nhục thân thành thánh, khí tức lập tức trở nên thô nặng hơn mấy phần, không thể tin được nhìn Thiên Đế Tần Hạo, kinh hãi nói: "Lời ngươi nói đều là thật sao?

Ngươi thật sự có thể giúp ta hoàn thành cơ duyên nhục thân thành thánh sao?" Thiên hạ có Thánh Nhân, chính là cảnh giới tu đạo cao nhất.

Tu đạo giả bình thường muốn thành thánh, cần cơ duyên to lớn, thậm chí căn bản là không thể.

Nhưng cũng có cách cầu cạnh thứ yếu, đó chính là nhục thân thành thánh.

Cái nhục thân thành thánh này thực chất là điều kiện tiên quyết để trở thành Thánh Nhân, nhưng dù vậy cũng quá khó khăn.

Chương 928

Cho nên tu đạo giả đều coi nhục thân thành thánh là đỉnh phong của tu luyện, dù sao một khi nhục thân thành thánh thì có thể coi như vô địch dưới Thánh Nhân, đó là sức mạnh mà tu đạo giả vô cùng mạnh mẽ mới có thể sở hữu.

Ly Hỏa Chu Tước đối với sự khao khát sức mạnh tự nhiên không hề thiếu, đặc biệt sau khi nghe Thiên Đế Tần Hạo nói về nhục thân thành thánh, lập tức kích động. "Nếu lời ngươi nói là thật, vậy thì ta có thể đồng ý, nhưng làm thế nào để chứng minh lời ngươi nói là thật?" Ly Hỏa Chu Tước tuy vô cùng kích động trước lời nhục thân thành thánh mà Thiên Đế Tần Hạo nói, nhưng lại không mất đi lý trí, vẻ mặt hoài nghi nhìn Thiên Đế Tần Hạo. "Ha ha, Trẫm là Thiên Đế Tần Hạo của Thiên Đình, tự nhiên sẽ không lừa dối ngươi, nếu không người thiên hạ sẽ nhìn nhận Thiên Đình của Trẫm và Thiên Đế này như thế nào?" Vừa nói, Thiên Đế Tần Hạo ha ha cười lớn, dường như không hề bận tâm đến sự hoài nghi của Ly Hỏa Chu Tước. "Được, nếu đã vậy thì ta đồng ý!

Ngươi muốn ta trấn thủ nơi nào?" Ly Hỏa Chu Tước cuối cùng đã đồng ý giao dịch với Thiên Đế, dù sao đối với nó cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Dù là thật sự đồng ý, hay giả vờ đồng ý, đợi một cơ hội thích hợp để bỏ trốn, đối với Ly Hỏa Chu Tước đều là một lựa chọn không tồi.

Cũng đúng lúc này, Thiên Đế Tần Hạo vẫy tay một cái, một luồng pháp lực bao trùm lấy Ly Hỏa Chu Tước, khi đối phương còn đang kinh ngạc không thôi, giọng nói của Tần Hạo truyền đến bên tai nó: "Không cần lo lắng, bây giờ Trẫm sẽ đưa ngươi đến nơi cần trấn

thủ!" Ly Hỏa Chu Tước vừa nghe Thiên Đế Tần Hạo nói xong, trong chớp mắt trước mắt trời đất quay cuồng, Lăng Tiêu Bảo Điện hóa thành một hư ảnh, đợi hư ảnh đó biến mất, thứ xuất hiện trước mặt Ly Hỏa Chu Tước chính là một miệng núi lửa khổng lồ.

Nhìn bầu trời vô biên vô tận xung quanh, và miệng núi lửa khổng lồ trước mặt, Ly Hỏa Chu Tước thậm chí có cảm giác đang nằm mơ. "Được rồi, Ly Hỏa Chu Tước đã đến nơi cần trấn thủ, chỉ cần ngươi hoàn thành việc của Trẫm, tự nhiên sẽ có vô lượng công đức gia thân, cũng có thể nhục thân thành thánh." Khi Ly Hỏa Chu Tước đang mờ mịt nhìn xung quanh, giọng nói của Thiên Đế Tần Hạo đột nhiên xuất hiện trong đầu nó mới khiến nó phản ứng. "Đây là nơi ta phải trấn thủ sao?

Đợi đã, đây không phải...

Thiên Hỏa Trì trong truyền thuyết sao?" Ly Hỏa Chu Tước ban đầu đối với cái nhiệm vụ trấn thủ này không thèm để ý, nếu không phải có cái gọi là nhục thân thành thánh đang dụ hoặc nó, thì có lẽ bây giờ Ly Hỏa Chu Tước đã bỏ mặc tất cả mà bỏ trốn rồi.

Đương nhiên, cũng là vì Ly Hỏa Chu Tước cũng đang cảnh giác thực lực của Thiên Đế Tần Hạo, không muốn dễ dàng chọc giận đối phương như vậy.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi khi Ly Hỏa Chu Tước nhận ra cái miệng núi lửa khổng lồ đó.

Bởi vì nó biết nơi đó là nơi nào, Thiên Hỏa Trì do trời đất sinh ra!

Cái Thiên Hỏa Trì này không hề bình thường, bên trong ẩn chứa tinh hoa của Đại Đạo Hỏa, nếu tu đạo giả tu luyện thần thông thuộc tính hỏa mà tu luyện ở đây, thì lợi ích đối với họ là không thể đong đếm.

Cũng đúng lúc này, trong hư không bên cạnh Ly Hỏa Chu Tước một trận vặn vẹo, tiếp theo thân ảnh Na Tra cũng xuất hiện bên cạnh Ly Hỏa Chu Tước, nói với nó: "Ly Hỏa Chu Tước, ngươi cũng thấy Thiên Hỏa Trì này rồi đó, chỉ cần ngươi trấn thủ ở trong Thiên Hỏa Trì này, thì tự nhiên sẽ thu hoạch được vô lượng công đức, lại có thể mượn pháp tắc Đại Đạo Hỏa ẩn chứa trong Thiên Hỏa Trì này để tu luyện, đây là bảo bối mà người thường cầu còn không được đó." Na Tra hiển nhiên đã nhận sự chỉ phái của Thiên Đế Tần Hạo, mới xuất hiện bên cạnh Ly Hỏa Chu Tước, để làm rõ tình hình hiện tại. "Hóa ra là vậy, nếu đã là Thiên Hỏa Trì, lại có cơ duyên nhục thân thành thánh, vậy thì ta cũng không cần phải từ chối nữa!" Vừa nói, Ly Hỏa Chu Tước toàn thân bị lửa bao quanh, đợi khi ngọn lửa tiêu tán thì chỉ thấy con Ly Hỏa Chu Tước khổng lồ biến thành một quả trứng chim lớn, cuối cùng chìm vào Thiên Hỏa Trì.

Thấy cảnh này, Na Tra mới từ từ gật đầu, bây giờ cuối cùng cũng có được dị thú đầu tiên trấn thủ bốn phương.

Ly Hỏa Chu Tước ban đầu vẫn giữ thái độ hoài nghi đối với lời Thiên Đế Tần Hạo nói, nhưng khi đến Thiên Hỏa Trì đó, nó lại phát hiện bên trong không hề đơn giản như lời hắn nói.

Bất kể là Thiên Hỏa Trì hay cơ duyên nhục thân thành thánh, đều có một loại cảm giác vô hình, dường như đối với nó, nơi đây thật sự rất quan trọng.

Vì tổng thể không có gì xấu, vậy thì Ly Hỏa Chu Tước cũng thuận nước đẩy thuyền, đồng ý yêu cầu của Thiên Đế Tần Hạo.

Từ đó, Ly Hỏa Chu Tước liền trở thành thần thú trấn thủ Thiên Hỏa Trì phía Nam!

Sau khi để Ly Hỏa Chu Tước trấn thủ Thiên Hỏa Trì, Thiên Đế Tần Hạo cũng bắt đầu kế hoạch tiếp theo. "Khổng Tuyên nghe lệnh!"

Thiên Đế Tần Hạo trực tiếp dùng thần thông hô hoán Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên đang ở Triều Ca Thành xa xôi, dưới sự trợ giúp của thần thông, dù cách nghìn dặm cũng có thể khiến đối phương nghe thấy. "Thiên Đế bệ hạ!

Thuộc hạ có mặt!" Trước mặt Thiên Đế Tần Hạo lại xuất hiện một hư ảnh, chính là hư ảnh của Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên, nhiệm vụ bên đó hoàn thành thế nào rồi?

Thuận lợi chứ?" Thiên Đế Tần Hạo hỏi như vậy. "Bẩm báo Thiên Đế đại nhân, hiện tại mọi việc đều thuận lợi, ban đầu tuy gặp không ít trở ngại, nhưng hiện tại đều đã hoàn thành gần hết rồi." Khổng Tuyên thành thật bẩm báo, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Thiên Đế. "Vậy thì tốt, bây giờ Trẫm có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi, ở hướng phía Tây có một con Canh Kim Bạch Hổ, ngươi hãy đi bắt nó về cho Trẫm, trong kế hoạch của Trẫm cần dùng đến sức mạnh của nó." Thiên Đế Tần Hạo sau khi biết kế hoạch của Khổng Tuyên mọi việc đều thuận lợi, thì muốn điều động một vị đại tướng đi bắt con Canh Kim Bạch Hổ đó.

Cứ thế, nếu kế hoạch thuận lợi, có thể khiến Thiên Đế Tần Hạo tập hợp đủ toàn bộ thần thú, hoàn thành một khâu then chốt trong kế hoạch. "Khổng Tuyên tuân mệnh!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên sau khi nói xong, trong chớp mắt liền biến mất trước mặt Thiên Đế Tần Hạo.

Thiên Đế Tần Hạo biết đối phương đã đi bắt con Canh Kim Bạch Hổ đó rồi.

Tại một nơi bí mật ở Triều Ca Thành, hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đang bàn bạc kế hoạch sau này, hiện tại cần dùng thân phận chính thống của Ân Thương để tập hợp tất cả sức mạnh, sau đó mới

có thể thuận lợi lật đổ sự thống trị của Phụ vương Trụ Vương.

Hiện tại kế hoạch của Ân Giao và Ân Hồng vô cùng khẩn cấp, nếu sau này xảy ra ngoài ý muốn, thì ảnh hưởng đến cơ hội sẽ càng lớn.

Đúng lúc này, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên trực tiếp truyền tin cho họ, nói rằng hắn phải đi hoàn thành một nhiệm vụ của Thiên Đế đại nhân, tạm thời để họ phụ trách công việc ở Triều Ca Thành, khi cần thiết có thể tìm Tam Tiêu tỷ muội bên đó để hỏi tin tức và mượn sức mạnh.

Sau khi dặn dò những việc này xong, Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên mới bay về hướng Tây. ...

Lúc này, trong một sơn cốc ở phía Tây, con Canh Kim Bạch Hổ mà Khổng Tước Đại Minh Vương muốn bắt đang nằm vắt vẻo giữa các dãy núi, đang hấp thụ sức mạnh kim loại từ một mỏ khoáng kim loại.

Canh Kim Bạch Hổ là dị thú Tứ Tượng thuộc tính kim ở phương Tây, những kim loại này đối với nó là một bữa ăn ngon.

Cũng đúng lúc này, một bóng người lại xuất hiện trước mặt nó, người này không ai khác, chính là Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên. "Kẻ nào!" Canh Kim Bạch Hổ vừa nhìn thấy có người xuất hiện trước mặt, làm phiền nó hưởng thụ sức mạnh trong mỏ khoáng kim loại, lập tức vô cùng nổi giận. "À à, ngươi là Canh Kim Bạch Hổ sao?

Bây giờ ngươi hãy ngoan ngoãn theo ta đi một chuyến, Thiên Đế đại nhân của ta có một việc muốn ngươi làm!" Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên lạnh nhạt nhìn đối phương, vẻ mặt thờ ơ. "Ha ha, ta vừa mới khôi phục tự do, sao có thể dễ dàng đi theo những tên gia hỏa như ngươi?

Thật là nằm mơ giữa ban ngày, tên gia hỏa này nếu biết điều thì mau tránh ra cho ta, nếu không lát nữa ngươi có thể sẽ chết dưới tay ta!" Canh Kim Bạch Hổ vừa nói, vừa gầm lên một tiếng với Khổng Tuyên, là dị thú Tứ Tượng thuộc tính kim, Canh Kim Bạch Hổ chỉ cần gầm một tiếng, có thể khiến người ta cảm thấy mặt mình có một luồng đau nhói.

Nhưng Khổng Tuyên là Khổng Tước Đại Minh Vương, lại không có chút phản ứng nào trước tiếng gầm của Canh Kim Bạch Hổ, ngược lại vô cùng điềm tĩnh nhìn đối phương tiếp tục nói: "Nếu đã không muốn theo ta đi, vậy thì ta phải động thủ rồi!" Lời của Khổng Tuyên chưa dứt, xung quanh Canh Kim Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện từng đạo cánh tay giống như ảo ảnh, trên những cánh tay này có những hoa văn xoắn ốc, khiến người ta nhìn xong có cảm giác hoa mắt chóng mặt, vô cùng huyền ảo, bây giờ những cánh tay ảo ảnh này đang vồ về phía thân thể Canh Kim Bạch Hổ.

Chương 929

"Hừ, tiểu xảo!

Để ta phá thần thông của ngươi trước đã!" Canh Kim Bạch Hổ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn Khổng Tuyên một cái, sau đó há miệng phun ra một quang cầu trắng, quả quang cầu trắng này nhìn qua không nhìn ra huyền cơ, nhưng khi Canh Kim Bạch Hổ phun ra quả quang cầu trắng đó, sức mạnh bên trong lại bùng nổ! "Sưu sưu sưu!" Quang cầu trắng đột nhiên giống như pháo hoa nổ tung, biến thành từng đạo điểm sáng trắng nhỏ li ti bắn ra xung quanh, va chạm mạnh mẽ vào những cánh tay ảo ảnh đang muốn bắt lấy Canh Kim Bạch Hổ.

Giống như chọc thủng khí cầu, những cánh tay ảo ảnh này sau công kích của Canh Kim Bạch Hổ, lập tức hóa thành hư vô, không thể đánh bại nó nữa. "Ha ha, chỉ bằng bản lĩnh đó của ngươi mà muốn bắt được ta sao?

Không ngờ bây giờ ngươi đã thành công chọc giận ta, lát nữa ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!" Thấy thần thông của mình dễ dàng phá giải công kích của Khổng Tuyên, Canh Kim Bạch Hổ càng đắc ý cười ha ha, nhưng trong ánh mắt nhìn Khổng Tuyên lại mang theo sát ý.

Phải biết rằng Canh Kim Bạch Hổ trước đây đã bị Thập Thiên Quân trên Kim Ngao Đảo bắt giữ, và cùng với những Tứ Tượng Linh Thú khác hợp lại để bố trí Lưỡng Nghi Tứ Tượng Trận.

Khó khăn lắm mới có được cơ hội khi Thập Thiên Quân trên Kim Ngao Đảo toàn bộ tử vong, mới thành công trốn thoát, sao lại cam chịu bị người khác bắt giữ nữa chứ?

Nếu đã muốn bắt nó, vậy thì đối với Canh Kim Bạch Hổ, đó chính

là kẻ thù trực tiếp, nhất định phải tiêu diệt mới được! "Ồ?

Xem ra vừa rồi ta quá khách khí với ngươi rồi, cũng được, để ngươi nếm mùi đau khổ đi, như vậy mới ngoan ngoãn đi theo ta!" Khổng Tuyên lại không hề bận tâm đến sát ý mà Canh Kim Bạch Hổ lộ ra, ngược lại giơ ngón tay ra điểm về phía Canh Kim Bạch Hổ! "Ầm!" Thấy Khổng Tuyên phát ra một đạo chỉ ảnh màu vàng về phía Canh Kim Bạch Hổ, cứ thế đánh xuống.

Canh Kim Bạch Hổ tự nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ, mặc cho công kích rơi vào người nó, lập tức phát động phản kích, sức mạnh trong mỏ khoáng kim loại xung quanh bắt đầu bao bọc lấy thân thể nó, sau đó tụ tập thành từng đạo binh khí sắc bén.

Những binh khí này có bảo kiếm, có trường đao, có cả búa rìu..., tất cả đều được ngưng luyện từ vật chất trong mỏ khoáng kim loại.

Dưới sự thao túng của Canh Kim Bạch Hổ, những bảo kiếm và trường đao này cùng các binh khí khác đều đánh về phía Khổng Tuyên, Canh Kim Bạch Hổ dường như muốn dùng phương pháp này để đánh đối phương thành kẻ ngu đần.

Canh Kim Bạch Hổ phát động công kích về phía Khổng Tuyên, từng đạo binh khí sắc bén đánh về phía đối phương.

Cũng đúng lúc này, Khổng Tuyên lập tức phát động thần thông của mình. "Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang!" Phía sau Khổng Tuyên đột nhiên dâng lên một đạo bảo quang, đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đó trực tiếp quấn lấy những binh khí số lượng khá nhiều kia, lập tức thu tất cả binh khí đó vào trong tay hắn! "Cái gì?!" Thấy cảnh này, lập tức khiến Canh Kim Bạch Hổ cảm thấy chấn động sâu sắc, hoàn toàn không ngờ công kích mà nó phát ra lại dễ dàng bị đối phương nhẹ nhàng ngăn chặn như vậy. "Ta còn có những nhiệm vụ khác, bây giờ không thể lãng phí thời gian nữa, Canh Kim Bạch Hổ

hãy ngoan ngoãn theo ta đi thôi!" Vừa nói, một đạo quang mang đánh về phía Canh Kim Bạch Hổ.

Canh Kim Bạch Hổ không kịp phản ứng, bị đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đó chiếu vào, muốn trốn thoát lại phát hiện dù thế nào cũng không thể làm được.

Tiếp theo, trước mặt Canh Kim Bạch Hổ bạch quang lóe lên, nó mất đi tất cả ý thức.

Cứ thế, Khổng Tuyên đã dùng thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thành công bắt giữ Canh Kim Bạch Hổ, trực tiếp đưa đối phương về Lăng Tiêu Bảo Điện. "Bẩm báo Thiên Đế bệ hạ, thuộc hạ Khổng Tuyên đã đưa con Canh Kim Bạch Hổ về, xin bệ hạ xem xét." Vừa nói, Khổng Tuyên phóng thích thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của mình, một con Canh Kim Bạch Hổ khổng lồ xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi thoát khỏi sự trấn áp của Ngũ Sắc Thần Quang, Canh Kim Bạch Hổ vốn có thực lực vô cùng mạnh mẽ từ từ tỉnh lại.

Đợi khi đầu óc Canh Kim Bạch Hổ khôi phục lại tỉnh táo, nó mới cảnh giác nhìn xung quanh, đặc biệt sau khi phát hiện môi trường xung quanh đã thay đổi, nó lập tức không quay đầu lại mà bỏ chạy ra cửa lớn Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hành vi như vậy giống hệt Ly Hỏa Chu Tước trước đó, nhưng cả hai đều gặp phải Thiên Đế Tần Hạo, chỉ thấy Thiên Đế Tần Hạo giơ tay điểm một cái, lập tức giữ chặt thân thể Canh Kim Bạch Hổ đang muốn bỏ chạy, và từ từ kéo thân thể đối phương về phía mình.

Canh Kim Bạch Hổ hiện tại thân thể tuy bị giữ chặt, nhưng mắt nó có thể nhìn thấy không ít thứ, cũng có thể hiểu rằng hiện tại nó đã bị đối phương dễ dàng bắt giữ.

Sức mạnh mà người này vừa thể hiện, Canh Kim Bạch Hổ trong lòng có chút tuyệt vọng, trong lòng cảm thấy sau này khó tránh khỏi số phận tiếp tục bị người khác nô dịch.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Đế Tần Hạo lại nói ra những lời khiến Canh Kim Bạch Hổ bất ngờ: "Canh Kim Bạch Hổ, bây giờ ngươi có nguyện ý giúp Trẫm một việc không?

Đừng vội từ chối, Ly Hỏa Chu Tước cũng là một trong Tứ Tượng Linh Thú nguyên nhân giúp Trẫm trấn thủ Thiên Hỏa Trì, nếu ngươi cũng nguyên nhân như vậy thì Trẫm cũng sẽ để ngươi trấn thủ một nơi, đến lúc đó không những nơi ngươi trấn thủ vô cùng hữu ích cho tu luyện, sau khi kết thúc còn có thể thu hoạch vô lượng công đức, nhục thân thành thánh cũng không phải là chuyện khó nói." Thiên Đế Tần Hạo biết đối với những Tứ Tượng này, chỉ cần có đủ lợi ích và tiện lợi là có thể thu phục được.

Sau khi phô diễn thực lực mạnh mẽ chấn nhiếp, hiện tại Thiên Đế Tần Hạo cần dùng một số lợi ích để thu phục lòng người, đối với điểm này Thiên Đế Tần Hạo càng thông thạo.

Canh Kim Bạch Hổ vốn định lát nữa tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng sau khi nghe lời Thiên Đế Tần Hạo nói lại rơi vào do dự. "Không ngờ Ly Hỏa Chu Tước cũng bị ngươi bắt rồi!

Được, ngươi muốn ta trấn thủ nơi nào?" Canh Kim Bạch Hổ bây giờ cũng tạm thời kiềm chế ý niệm bỏ trốn, ngược lại quyết định đi bước nào hay bước đó, xem đối phương rốt cuộc có kế hoạch gì. "Như vậy là tốt nhất, Trẫm sẽ giao Canh Kim Trì ở phía Tây Thiên Đình cho ngươi trấn thủ." Vừa nói, Thiên Đế Tần Hạo vẫy tay, dịch chuyển thân thể Canh Kim Bạch Hổ đến trước một cái ao chứa đầy binh khí, trong cái ao đó đang tôi luyện rất nhiều binh khí.

Canh Kim Bạch Hổ vừa nhìn thấy những binh khí này lập tức biến

sắc, bởi vì nó nhìn ra những binh khí này đều không phải do con người luyện chế, mà là bảo vật trời sinh đất dưỡng.

Nhưng những bảo vật này tuy nhìn có vẻ quý giá, nhưng thực tế lại chưa hoàn toàn thoát ly khỏi phạm vi của cái ao đó, vẫn hòa làm một thể với cái ao, có sát khí cực lớn đang thai nghén bên trong, nếu có người sốt ruột muốn rút binh khí bên trong ra, thì nhất định sẽ gặp phải điều vô cùng đáng sợ.

Đối với điểm này, dựa vào cảm nhận đối với sức mạnh thuộc tính kim và sát khí, Canh Kim Bạch Hổ có thể dễ dàng đưa ra phán đoán đó. "Ngươi muốn ta trấn thủ nơi này sao?" Canh Kim Bạch Hổ nhìn Canh Kim Trì, lại lẩm bẩm một mình.

Vừa rồi nó không ngờ, Canh Kim Trì này đối với người khác tự nhiên là một nơi vô cùng nguy hiểm, người tu luyện công pháp thuộc tính kim đến đây cũng khó tránh khỏi phải cẩn thận từng li từng tí, mới có thể bảo toàn tính mạng không bị đe dọa.

Nhưng Canh Kim Bạch Hổ lại không giống vậy, bản thân nó là hóa thân của sức mạnh thuộc tính kim, là linh thú trời sinh đất dưỡng, đối với môi trường trong Canh Kim Trì là vô cùng yêu thích, cũng căn bản không cần lo lắng có thể xuất hiện nguy hiểm. "Thế nào?

Canh Kim Bạch Hổ, ngươi có nguyện ý trấn thủ Canh Kim Trì này không?" Khi Canh Kim Bạch Hổ đang quan sát Canh Kim Trì đó, giọng nói của Thiên Đế Tần Hạo lại xuất hiện trong đầu nó. "Được, nhưng ngươi không được quên lời đã nói, vô lượng công đức gia thân giúp ta nhục thân thành thánh!" Canh Kim Bạch Hổ một mặt vì thực lực mạnh mẽ của Thiên Đế Tần Hạo không có cách nào phản kháng, một mặt lại vì tầm quan trọng của Canh Kim Trì đối với nó thực sự quá lớn, có thể giúp nó nhanh chóng tu luyện đề thăng cảnh giới, điều mà tu đạo giả đều mơ ước. "Đương nhiên, bây giờ ngươi hãy trấn thủ

ở đây, tin rằng lợi ích trong Canh Kim Trì này, ngươi sẽ sớm biết thôi." Thiên Đế Tần Hạo dường như khẽ cười một tiếng, giọng nói truyền trong đầu Canh Kim Bạch Hổ.

Canh Kim Bạch Hổ lại không trả lời lời của Thiên Đế Tần Hạo, trực tiếp tung người nhảy một cái, nhảy vào Canh Kim Trì, khoanh chân ngồi trên một ngọn núi đao kim loại bắt đầu tu luyện.

Sau khi thấy Canh Kim Bạch Hổ cũng đã trấn thủ một nơi, Thiên Đế Tần Hạo mới từ từ gật đầu.

Nhưng Thiên Đế Tần Hạo biết mọi chuyện chưa kết thúc, hiện tại cần hai hoặc nhiều linh thú hơn, mới có thể giúp hắn hoàn thành kế hoạch.

Chương 930

Để đạt được mục đích, hiện tại Thiên Đế Tần Hạo cần sức mạnh của Băng Giáp Huyền Vũ và Kinh Cức Thanh Long, vì vậy đã phái Dương Nhậm và Xích Xà Tử đi.

Tuy hai người họ tu luyện thời gian khá ngắn, nhưng về thực lực thì hẳn là không có vấn đề gì.

Tại Thiên Đình, Thiên Đế Tần Hạo đã phái Xích Xà Tử và Dương Nhậm đi bắt giữ Băng Giáp Huyền Vũ và Kinh Cức Thanh Long còn sót lại.

Tuy nhiên, chiến tranh tại Tuyệt Long Lĩnh vẫn tiếp diễn.

Sau khi Mai Sơn Thất Quái bị tiêu diệt, đại quân Ân Thương tiếp tục phát động công kích mãnh liệt.

Lần này, Ô Vân Tiên được phái ra.

Hắn là đệ tử đời thứ hai chân chính của Tiệt Giáo, địa vị và thực lực chỉ kém Kim Linh Thánh Mẫu một chút.

"Ha ha, Ô Vân Tiên ta ở đây, ai dám một trận chiến!" Trên chiến trường, đại quân Ân Thương và Tây Kỳ đối lũy.

Lúc này, Ô Vân Tiên một ngựa đi đầu, đứng ở phía trước nhất, đối với đại quân Tây Kỳ phía trước giận dữ rống lên.

"Ta sẽ!" Chỉ thấy trong đại quân Tây Kỳ, một tướng lĩnh giận dữ rống lên, lập tức vung binh khí xông về phía Ô Vân Tiên.

"Là ai?

Đại gia ta không giết kẻ vô danh!" Ô Vân Tiên thấy có người ứng chiến, tự nhiên cũng vung vũ khí xông về phía đối phương.

“Ta là Tán Nhân Trấn Vũ Vân Trung Tử!

Chết đi, Ô Vân Tiên!” Vân Trung Tử quát lớn một tiếng, lập tức bảo kiếm trong tay dưới sự thôi động của pháp lực hóa thành một đạo hồng quang, đâm về phía Ô Vân Tiên đối diện.

Cũng vào lúc này, Ô Vân Tiên cũng phát động công kích.

Chỉ thấy hai cây Tử Kim Chùy trong tay hắn cũng hóa thành hai đạo lưu tinh tím, va chạm với phi kiếm của Vân Trung Tử.

Hai đạo lưu tinh tím có sức mạnh vô cùng cường đại, tựa như những tảng đá khổng lồ lăn từ trên núi cao xuống, nện về phía phi kiếm của Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử cũng không cam chịu yếu thế, miệng lẩm nhẩm niệm chú, lập tức thi triển ra một bộ pháp quyết.

Lập tức, phi kiếm vừa được triệu hoán ra bị một luồng pháp lực cổ xưa rót vào, uy lực lập tức tăng mạnh, trên thân kiếm bùng phát ra ánh sáng chói lọi, sau đó hóa thành vô số kiếm ảnh, va chạm với lưu tinh tím của Ô Vân Tiên, không hề rơi vào thế hạ phong chút nào.

Hiển nhiên, Vân Trung Tử có thực lực vô cùng cường đại, cho dù khi đối mặt với đối thủ như Ô Vân Tiên, cũng có thể không chút do dự thi triển ra công kích mạnh mẽ nhất.

“Hừ!” Ô Vân Tiên thấy cục diện bắt đầu giằng co, pháp bảo của hắn và pháp bảo của đối phương dường như trong thời gian ngắn không phân định được thắng bại, bèn lạnh lùng hừ một tiếng, lại lấy ra một pháp bảo khác.

Pháp bảo này chính là một chiếc gương nhỏ, trên gương phản chiếu ra ánh sáng bạc quỷ dị, nhìn qua không hề tầm thường.

Trên mặt gương khắc họa những hoa văn huyền ảo, khiến người ta nhìn vào có cảm giác đầu váng mắt hoa.

Sau khi lấy ra pháp bảo gương này, Ô Vân Tiên quát lớn với Vân Trung Tử, lập tức thôi động sức mạnh của pháp bảo gương.

Chỉ thấy mặt gương màu bạc bắn ra một đạo quang mang bạc trắng về phía Vân Trung Tử.

Trong luồng sáng bạc trắng đó có những hạt nhỏ li ti màu bạc, ẩn chứa sức mạnh to lớn.

Vân Trung Tử đương nhiên đã sớm chú ý Ô Vân Tiên lấy ra một kiện pháp bảo để phát động công kích.

Nhưng vào lúc này, hắn cũng lấy ra một kiện pháp bảo, chính là một chiếc đại ấn, chiếc đại ấn này có tên là Phúc Hải Ấn, sở hữu sức mạnh bài sơn đảo hải!

Khi Phúc Hải Ấn này xuất hiện trong tay Vân Trung Tử, ngay cả áp lực trong không khí cũng tăng lên không ít, giống như sức mạnh của Phúc Hải Ấn quá đỗi cường đại vậy.

Khi Vân Trung Tử lấy ra Phúc Hải Ấn này, lập tức thôi động sức mạnh của nó.

Lập tức, Phúc Hải Ấn này từ trong tay Vân Trung Tử bay ra, trên không trung biến thành một chiếc đại ấn khổng lồ to lớn như ngọn núi nhỏ, nện về phía Ô Vân Tiên.

Cũng vào lúc này, Phúc Hải Ấn khổng lồ và luồng sáng bạc trắng bắn ra từ chiếc gương màu bạc va chạm vào nhau.

Thần thông của hai bên lại một lần nữa giằng co, dường như nhất thời nửa khắc cũng không phân định được thắng bại.

Vân Trung Tử thấy tình huống như vậy, trong lòng cũng không khỏi băn khoăn.

Nhưng chuyện xảy ra vào giây tiếp theo khiến hắn vô cùng bất

ngờ.

“Chấn động!” Chỉ thấy luồng sáng bạc trắng vậy mà lại xuyên thủng Phúc Hải Ấn, bắn thẳng về phía Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử lập tức bên mình nổi lên ánh sáng xanh biếc, tạo thành một lớp bảo hộ bao bọc lấy hắn.

Đây là pháp bảo phòng ngự của Vân Trung Tử, sở hữu lực phòng ngự cực cao.

Hiện tại, Vân Trung Tử không kịp né tránh luồng sáng bạc trắng này, chỉ có thể vào lúc này phát động pháp bảo phòng ngự trong cơ thể, muốn mượn đó để chặn đứng luồng sáng bạc trắng.

“Oanh long!” Khi Vân Trung Tử vừa chuẩn bị xong biện pháp phòng ngự, luồng sáng bạc trắng đó đánh lên lớp bảo hộ, phát ra âm thanh như tiếng nổ lớn.

Nhìn qua dường như pháp bảo phòng ngự của Vân Trung Tử đã chặn được công kích của Ô Vân Tiên, thấy vậy Vân Trung Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa đợi Vân Trung Tử thở phào nhẹ nhõm, luồng sáng bạc trắng lại một lần nữa phát sinh dị biến.

Chỉ thấy luồng sáng bạc trắng kia dường như phát ra từng đốm sáng nhỏ li ti, khuếch tán ra xung quanh, bao vây Vân Trung Tử thành một đoàn.

Đợi đến lúc này, Vân Trung Tử mới phản ứng lại, luồng sáng bạc trắng này không phải để công kích, mà là muốn vây khốn hắn ở trong đó!

“Không được, ta phải nhanh chóng thoát ra, nếu không hậu quả sẽ khôn lường!” Nghĩ vậy, Vân Trung Tử muốn lập tức thoát khỏi lồng giam được hình thành từ luồng sáng bạc trắng này.

Ô Vân Tiên, kẻ đang điều khiển pháp bảo gương, đương nhiên biết rõ mọi hành động của Vân Trung Tử.

Hắn không hề lo lắng đối phương có thể thoát thành công, ngược lại còn thôi động một pháp quyết khác, kích phát sức mạnh chân chính của lồng giam bạc trắng.

“Ông ông ông!” Lúc này, Vân Trung Tử đang định thi triển pháp quyết hòng phá vỡ lớp lồng giam bạc trắng, nhưng chưa kịp thi triển thành công pháp quyết, đã phát hiện trong lồng giam bạc trắng xung quanh truyền ra âm thanh 'ông ông ông'.

Những âm thanh này dường như trực tiếp xuất hiện trong đầu Vân Trung Tử, không ngừng ảnh hưởng đến tâm trí hắn, đồng thời cũng khiến tâm linh hắn xao động bất an, ngay cả pháp thuật cũng không thể thi triển ra.

Chương 931

“Không hay rồi, lớp bảo hộ bạc trắng này vậy mà lại có thủ đoạn công kích giống như sóng âm!

Bây giờ ta không thể thi triển pháp quyết...

Hơn nữa pháp bảo của ta cũng đã mất đi cảm ứng với ta rồi!” Vào lúc này, Vân Trung Tử cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

Hai pháp bảo hắn vừa phóng ra, phi kiếm và Phúc Hải Ấn, vậy mà đã mất liên lạc, như thể bị người ta cắt đứt kết nối.

Không cần nghi ngờ, đây tự nhiên là thần thông của lồng giam bạc trắng xung quanh, khiến Vân Trung Tử không thể khống chế pháp bảo của mình!

Vân Trung Tử bị lồng giam bạc trắng vây khốn, mất đi liên hệ với hai pháp bảo.

Đồng thời, trong lồng giam bạc trắng còn phóng ra sóng âm cường đại, không ngừng ảnh hưởng đến hắn, không cho phép hắn thuận lợi thi triển pháp thuật.

Cứ như vậy, hiện tại Vân Trung Tử đã mất đi phần lớn sức phản kháng.

Chỉ cần đợi lát nữa Ô Vân Tiên phát động công kích, thì Vân Trung Tử này chắc chắn sẽ bại trận.

Ô Vân Tiên đương nhiên cũng biết điều này.

Khi thấy bảo kiếm và Phúc Hải Ấn vốn đang lơ lửng trên không trung đều rơi xuống, hắn biết rằng Vân Trung Tử đã bị cắt đứt liên hệ với pháp bảo thành công.

Việc cần làm tiếp theo đã trở nên đơn giản.

Chỉ thấy Ô Vân Tiên vung tay một cái, lập tức hai cây Tử Kim Chùy đã hóa thành hai đạo lưu tinh tím trên không trung, không còn bất kỳ vật cản nào, trực tiếp công kích thẳng vào Vân Trung Tử đang bị vây khốn trong lồng giam bạc trắng!

Nhưng vào khoảnh khắc đó, từ một nơi không xa, một đạo hồng quang lao tới, chặn đứng phía trước Tử Kim Chùy!

"Oanh long!" Tử Kim Chùy va chạm vào hồng quang và lồng giam bạc trắng kia, phát ra tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Nhưng sắc mặt Ô Vân Tiên không hề tốt, ngược lại còn đầy vẻ nghiêm túc nhìn đối diện.

Đợi khi khói bụi vụ nổ tan đi, xuất hiện trước mặt Ô Vân Tiên chính là một tiên nhân khác và Vân Trung Tử.

Bạch Linh Tử đỡ lấy Vân Trung Tử đang bị trọng thương, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Ô Vân Tiên đối diện.

Vừa rồi hắn đã ra tay kịp thời, cứu bạn mình là Vân Trung Tử.

Nhưng mặc dù đã cứu được Vân Trung Tử thành công, Vân Trung Tử vì không kịp duy trì sức mạnh của pháp bảo phòng ngự nên mới bị trọng thương mà hôn mê.

"Là ai?" Ô Vân Tiên thấy có người ra tay cứu Vân Trung Tử, nhưng không tỏ vẻ bất mãn, ngược lại còn bình thản nhìn đối phương.

"Ta là Bạch Linh Tử, Ô Vân Tiên, hôm nay chính là ngày ngươi chết!" Bạch Linh Tử lạnh lùng nhìn Ô Vân Tiên, nhưng lại ném Vân Trung Tử đang được mình đỡ ra phía sau.

Khi Vân Trung Tử sắp rơi thẳng xuống đất, một con tiên hạc từ

phía dưới không trung bay tới, đỡ Vân Trung Tử lên lưng nó, sau đó cõng Vân Trung Tử bay đi.

Tiên hạc này đương nhiên là của Bạch Linh Tử.

Hắn vừa rồi đã sai tiên hạc mang Vân Trung Tử bị trọng thương đi trước, còn mình thì ở lại chuyên tâm đối phó với Ô Vân Tiên có thực lực cường đại.

"Hắc hắc, xem ra ngươi muốn một mình chiến đấu với ta sao?

Vừa rồi ngươi cũng thấy rồi, bạn của ngươi cũng không phải đối thủ của ta.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ dựa vào thực lực của mình có thể đánh bại ta sao?

Đừng có si tâm vọng tưởng!" Ô Vân Tiên vừa dứt lời, lập tức thi triển pháp quyết, Tử Kim Chùy công kích về phía Bạch Linh Tử, trên đó mang theo mỗi luồng sức mạnh cường đại, lập tức khuếch tán ra.

Bạch Linh Tử tuy không biết kỳ cánh quỷ dị này, nhưng cũng biết công kích của Ô Vân Tiên hiện tại không dễ đối phó.

Tuy đã cứu được Vân Trung Tử thành công, nhưng hắn không có đủ mười phần nắm chắc để chiến thắng đối phương.

Tuy vậy, Bạch Linh Tử vẫn lấy ra pháp bảo của mình.

Chỉ thấy Bạch Linh Tử miệng lẩm nhẩm niệm chú, một cây cốt trùy màu trắng từ phía sau hắn lơ lửng bay ra.

Cây cốt trùy màu trắng này không biết được luyện chế từ xương cốt sinh vật nào.

Tuy là cốt trùy, nhưng nhìn qua lại giống như được đúc thành từ ngọc thạch, từng đạo quang thái lưu chuyển trên cây cốt trùy trắng này, dường như có thần thông phi phàm đang ẩn chứa trong đó.

Là đối thủ, Ô Vân Tiên đương nhiên cũng chú ý Bạch Linh Tử lấy ra pháp bảo, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị cách đối phó với pháp bảo có thực lực mạnh như vậy.

Bạch Linh Tử bên kia, sau khi triệu hoán ra pháp bảo này, lập tức điều khiển cốt trùy màu trắng công kích về phía Tử Kim Chùy.

Cây cốt trùy màu trắng toàn thân từ trên xuống dưới đều màu trắng, ẩn ẩn có thể thấy cây cốt trùy này được luyện chế từ xương cốt động vật, bên trong lấp lánh những vân lộ màu bạc.

Những vân lộ này chớp nháy liên tục, nhưng vì màu bạc và màu trắng tương tự nhau nên thoạt nhìn không dễ phát hiện ra.

Cũng vào lúc này, cốt trùy màu trắng và Tử Kim Chùy va chạm vào nhau.

Tử Kim Chùy biến thành hai quả lưu tinh tím, bùng phát ra ánh sáng chói lọi, nhìn qua như những lưu tinh chân chính xé rách bầu trời.

Nhưng cảnh tượng này tuy đẹp, Bạch Linh Tử lại không dám có chút sơ ý nào, bởi vì thông qua khống chế cốt trùy màu trắng, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh ẩn chứa trong Tử Kim Chùy mạnh hơn hắn.

Để đánh bại Tử Kim Chùy này, cốt trùy màu trắng của Bạch Linh Tử không thể dựa vào man lực, mà phải có một biện pháp thích hợp mới được, nếu không thì cũng không thể đánh bại Ô Vân Tiên này.

Ô Vân Tiên thấy pháp bảo cốt trùy màu trắng của Bạch Linh Tử bị Tử Kim Chùy kiềm chế, lập tức phát động một sức mạnh khác, lại lấy ra pháp bảo gương đã sử dụng trước đó.

Pháp bảo gương này một khi được Ô Vân Tiên lấy ra, bùng phát ra ánh sáng cường đại, giây tiếp theo luồng sáng bạc trắng đã khóa chặt Bạch Linh Tử là đối thủ của hắn!

Mắt thấy Bạch Linh Tử sắp bị luồng sáng bạc trắng kia đánh trúng, giây tiếp theo sắp lặp lại số phận như Vân Trung Tử trước đó, thì Bạch Linh Tử lại khẽ mỉm cười với Ô Vân Tiên.

Ô Vân Tiên thấy Bạch Linh Tử vậy mà lại có thể cười khi đối mặt với công kích, trong lòng lập tức có một dự cảm không lành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, luồng sáng bạc trắng kia trực tiếp không hề gặp trở ngại đánh trúng Bạch Linh Tử, sau đó xuyên thẳng qua cơ thể hắn, bóng dáng Bạch Linh Tử phía sau chậm rãi bắt đầu tan biến.

Đối mặt với cục diện như vậy, Ô Vân Tiên là đối thủ đương nhiên biết rằng Bạch Linh Tử vừa rồi sở dĩ không bỏ chạy, là vì hắn chỉ để lại một đoàn huyễn ảnh tại chỗ, còn Bạch Linh Tử thật sự thì đã sớm không biết chạy đi đâu rồi.

Chương 932

Cũng vào lúc Ô Vân Tiên vừa phát hiện Bạch Linh Tử thông qua huyễn ảnh tiềm phục không biết ở đâu, thì phía sau hắn lại xuất hiện một nhân ảnh.

Nhân ảnh này trong tay cầm một thanh chủy thủ lấp lánh ánh sáng bảy màu, đâm về phía lưng Ô Vân Tiên.

"Xuy xuy!" Khi nhân ảnh đó định đánh lén Ô Vân Tiên từ phía sau, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng xé gió.

Một quả lưu tinh tím lao tới, sau đó khi đối phương chưa kịp phản ứng, trực tiếp va chạm vào người đó.

Lúc này, Ô Vân Tiên mới chậm rãi quay người, nhìn về phía Bạch Linh Tử.

Ô Vân Tiên chậm rãi quay người nhìn về phía Bạch Linh Tử vừa định đánh lén.

Lúc này, Bạch Linh Tử vậy mà lại hộc ra tiên huyết, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Ô Vân Tiên.

"Ngươi phát hiện ta sao?

Ngươi đã đi trước một bước khi ta định đánh lén ngươi từ phía sau?" Bạch Linh Tử hộc ra tiên huyết, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Ô Vân Tiên.

Vừa rồi khi Bạch Linh Tử định phát động đánh lén Ô Vân Tiên, lại không chú ý đến một quả lưu tinh tím đột nhiên bay tới bên cạnh.

Cứ như vậy, hắn bị lưu tinh đánh trúng, bởi vậy mới chịu trọng thương, căn bản không phải đối thủ của đối phương.

“Ha ha, Bạch Linh Tử, công kích và nhất cử nhất động của ngươi đã sớm bị ta nhìn thấu rồi!

Vừa rồi ta chỉ giả vờ không phát giác ra huyễn ảnh thôi.

Chẳng qua ngươi vậy mà lại thật sự phát động đánh lén, đúng là cơ hội tốt tự đưa tới cửa mà!

Ha ha!” Là đối thủ, Ô Vân Tiên nhìn Bạch Linh Tử đang lộ vẻ không cam lòng trước mặt, khoái trá cười lớn.

Nhưng chưa đợi Ô Vân Tiên cười được bao lâu, phía sau hắn bỗng nhiên truyền đến tiếng gió rít.

Hắn chưa kịp phản ứng, vậy mà đã phát hiện không biết từ lúc nào, con bạch hạc vừa bay đi kia lại cõng Vân Trung Tử bay trở lại.

“Đi!” Lúc này, Vân Trung Tử đã tỉnh lại.

Không còn bị lồng giam bạc trắng trói buộc, hắn có thể triệu hoán và khống chế lại pháp bảo của mình.

Bởi vậy, hắn trực tiếp thi triển pháp quyết, triệu hoán hai kiện pháp bảo vốn thuộc về mình đã rơi rớt trên chiến trường này, đó là phi kiếm và Phúc Hải Ấn!

Hai pháp bảo đồng thời công kích Ô Vân Tiên, thanh thế hạo đại.

Phi kiếm vô cùng sắc bén, trên đó khắc họa đạo văn đại biểu pháp tắc “phá”, có thể dễ dàng phá hủy phòng ngự của đối thủ.

Phúc Hải Ấn sở hữu sức mạnh bài sơn đảo hải, bị chiếc Phúc Hải Ấn này đập trúng, người ta chỉ sẽ biến thành một đống thịt nát!

Ô Vân Tiên cũng không ngờ Vân Trung Tử vừa trọng thương lại có thể vào thời khắc quan trọng này quay trở lại, phát động công kích về phía hắn.

Ô Vân Tiên lập tức triệu hoán ra một chiếc khiên nhỏ chắn trước

mặt hắn.

Đây là pháp bảo phòng ngự của Ô Vân Tiên, có thể phòng ngự phần lớn công kích.

Chỉ thấy trên chiếc khiên nhỏ màu lam kia lưu chuyển những dòng nước màu lam.

Những dòng nước màu lam này tụ tập lại, hình thành một cơn lốc xoáy nhỏ màu lam.

Trong cơn lốc xoáy nhỏ này dường như ẩn chứa một thứ gì đó, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Cũng vào lúc này, hai pháp bảo do Vân Trung Tử triệu hoán ra phát động tấn công về phía Ô Vân Tiên, cuối cùng trực tiếp va chạm vào cơn lốc xoáy nước màu lam được hình thành từ chiếc khiên nhỏ màu lam.

Sức mạnh của hai bên không ngừng va chạm, nhưng cả Ô Vân Tiên và Vân Trung Tử đều đang dốc toàn lực thi triển pháp quyết đối phó pháp thuật và pháp bảo của đối thủ.

Cũng vào lúc này, Bạch Linh Tử, kẻ trước đó bị Ô Vân Tiên đánh trọng thương, lại một lần nữa đứng dậy.

Giống như Vân Trung Tử, sau khi bị thương lại lập tức quay trở lại toàn lực công kích Ô Vân Tiên, Bạch Linh Tử cũng cố gắng đứng dậy, giơ chủy thủ bảy màu trong tay định đâm về phía Ô Vân Tiên.

Nhưng vào lúc này, phía sau Bạch Linh Tử bỗng nhiên truyền đến tiếng gió.

Chưa đợi Bạch Linh Tử phát giác ra phía sau có động tĩnh, hắn đã cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ đánh vào người mình!

"Oanh long!" Bạch Linh Tử cứ thế trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Tại vị trí Bạch Linh Tử vừa đứng, vậy mà lại xuất hiện một cây Tử Kim Chùy.

Thì ra cây Tử Kim Chùy đã ngăn chặn Bạch Linh Tử đánh lén Ô Vân Tiên trước đó vẫn ở đó, và vẫn luôn bị Ô Vân Tiên khống chế, chờ đợi khi Bạch Linh Tử định đánh lén lần nữa thì ra tay ngăn cản.

"Ha ha, Bạch Linh Tử và Vân Trung Tử, hai ngươi cũng muốn đánh bại ta sao?

Không thấy là si tâm vọng tưởng ư?

Ta nói cho các ngươi biết, dù có thêm mấy người nữa, cũng không phải đối thủ của ta!" Ô Vân Tiên khi phát hiện Bạch Linh Tử định phát động đánh lén lần nữa, lập tức cười lớn một tiếng, chế giễu Bạch Linh Tử và Vân Trung Tử hai người không biết tự lượng sức mình.

Cùng lúc đó, Ô Vân Tiên cũng thôi động sức mạnh chân chính của chiếc khiên nhỏ màu lam.

Chỉ thấy cơn lốc xoáy nước màu lam vốn vẫn luôn chống đỡ công kích đột nhiên thay đổi hướng xoay, từ hướng xoay thuận chiều kim đồng hồ biến thành xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Cũng vào lúc này, màu sắc của cơn lốc xoáy nước màu lam cũng biến thành màu đỏ!

Khi Vân Trung Tử còn chưa kịp phản ứng từ cảnh Bạch Linh Tử vừa đánh lén thất bại bị trọng thương, đã thấy trong cơn lốc xoáy màu đỏ xoay ngược chiều kim đồng hồ kia phun trào ra một luồng sức mạnh cường đại, trực tiếp đánh bay cả hai kiện pháp bảo của Vân Trung Tử, phi kiếm và Phúc Hải Ấn.

Cảnh tượng như vậy lại một lần nữa chấn động Vân Trung Tử, bởi vì dù thế nào hắn cũng không ngờ pháp bảo phi kiếm của mình bị

đánh bay thì thôi, tại sao Phúc Hải Ấn có sức mạnh cường đại tương tự cũng sẽ bị đánh bay!

Chưa đợi Vân Trung Tử hiểu vì sao lại như vậy, một luồng sức mạnh từ trong cơn lốc xoáy màu đỏ phun trào ra đã công kích vào cơ thể hắn.

"Oanh long!" Sức mạnh cường đại lập tức khiến Vân Trung Tử bị đánh bay ra ngoài.

Vân Trung Tử cũng vào lúc này mới hiểu vì sao pháp bảo cường đại như Phúc Hải Ấn cũng bị đánh bay dễ dàng như vậy, bởi vì sức mạnh ẩn chứa trong đó quả thực quá cường đại, căn bản khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Chương 933

Đến đây, cả Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử hai tu đạo giả có thực lực cường đại đều bị trọng thương khi giao thủ với Ô Vân Tiên, không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

"Ha ha, bây giờ hai ngươi cứ cùng nhau chôn cùng đi!" Ô Vân Tiên vừa nói, đồng thời triệu hoán hai cây Tử Kim Chùy lơ lửng bên mình, chờ đợi hắn điều khiển hai cây Tử Kim Chùy này, có thể đập nát đầu của cả Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử.

Có thể nói hiện tại tính mạng của Bạch Linh Tử và Vân Trung Tử đang ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng vào lúc này, Bạch Linh Tử lại cười lớn một tiếng, sau đó nói: "Ô Vân Tiên à, đánh trọng thương hai chúng ta thì sao chứ, bây giờ ngươi cũng không sống nổi đâu!" Bạch Linh Tử dường như biết một chuyện rất buồn cười, đang đứng đó nhìn Ô Vân Tiên cười ha hả.

"Hừ, cố làm huyền bí, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết...!" Ô Vân Tiên cau mày nhìn Bạch Linh Tử đang cười ha hả, trong lòng có chút phiền não, nhưng lại không biết từ đâu tới.

Khi hắn định thi triển pháp quyết thôi động Tử Kim Chùy phát động tấn công, đập nát đầu của hai người, thì một sự bất ngờ lại xuất hiện.

Ô Vân Tiên lúc này mới phát hiện trong cơ thể hắn có một luồng sức mạnh quỷ dị đang xâm thực thân thể hắn!

Khi Ô Vân Tiên chỉ trong vài hiệp giao thủ đã khiến đối thủ Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử đều bị trọng thương, từ đó có thể thấy sức mạnh của Ô Vân Tiên cường đại đến mức nào.

Bất kể là thần thông hay pháp bảo, hắn đều là một tồn tại vô cùng cường đại, quả không hổ là một trong những chiến lực đỉnh cao của Tiệt Giáo.

Cũng vào lúc này, Ô Vân Tiên là đối thủ định ra tay hạ sát Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử, muốn dùng Tử Kim Chùy đập nát đầu cả hai.

Nhưng hành động đó lại tạm thời bị dừng lại, bởi vì Ô Vân Tiên phát hiện cơ thể hắn xuất hiện dị thường.

"A, chuyện gì thế này?

Vì sao pháp lực trong cơ thể ta lại xuất hiện tình huống như vậy?" Ô Vân Tiên vốn vào lúc này cảm thấy pháp lực trong cơ thể xuất hiện vấn đề, trở nên có chút không thể khống chế.

"Đợi đã, thứ này..." Sau khi phát giác dị thường của cơ thể, Ô Vân Tiên kiểm tra lại thì phát hiện trên lưng hắn vậy mà lại cắm một thanh chủy thủ bảy màu.

Thanh chủy thủ bảy màu này hiện tại toàn bộ lưỡi dao đều đã cắm sâu vào huyết nhục của hắn.

Điều kỳ lạ là Ô Vân Tiên vậy mà trước khi phát giác không hề cảm thấy một chút đau đớn nào, cảm giác như vậy quả thực khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng hiện tại Ô Vân Tiên không có thời gian suy nghĩ những thứ này, trực tiếp rút thanh chủy thủ bảy màu phía sau ra, ném sang một bên.

Đồng thời, trên mặt hắn mang theo vẻ phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử.

"Ha ha, Ô Vân Tiên ta khuyên ngươi bây giờ hãy mau chóng bế quan dưỡng thương đi, nếu không lát nữa pháp lực trong cơ thể ngươi

sẽ càng lúc càng không thể khống chế.

Đến lúc đó thì cũng không do ngươi được nữa rồi!" Bị Ô Vân Tiên có thực lực mạnh hơn nhiều lần nhìn chằm chằm, trên mặt Bạch Linh Tử lại không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn cười lớn một tiếng, tiếp tục nói với Ô Vân Tiên như vậy.

Trong lúc nói chuyện, Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử đều đã bò dậy khỏi mặt đất, khí tức cũng không ngừng tăng lên.

Bất kể là Vân Trung Tử hay Bạch Linh Tử, vừa rồi đều bị trọng thương.

Lúc này có thể khôi phục một phần thực lực để đứng dậy là vì cả hai đều đã thi triển một loại bí thuật tiêu hao sinh mệnh lực, dựa vào loại bí thuật này hai người mới có thể trong tình trạng trọng thương mà khôi phục một phần chiến đấu lực.

Nếu Ô Vân Tiên ở trạng thái chiến đấu toàn thịnh, tự nhiên sẽ không sợ sức mạnh của đối phương, nhưng hiện tại thì khác.

Trong cơ thể Ô Vân Tiên có một luồng sức mạnh không rõ đang ảnh hưởng đến pháp lực của hắn, và tình huống này đang không ngừng tăng tốc.

Nếu không thể tìm ra một phương pháp giải quyết, thì Ô Vân Tiên cũng không thể đảm bảo mình có thể sống sót thuận lợi.

"Được, hôm nay coi như các ngươi may mắn!

Lần sau gặp lại ta, sẽ không có vận may tốt như vậy đâu!" Ô Vân Tiên hung ác nhìn Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử là đối thủ, rồi thi triển độn thuật, lập tức bay đi.

Hiện tại Ô Vân Tiên không còn bận tâm chiến đấu với Bạch Linh Tử nữa.

Mặc dù hắn cũng thấy rõ Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử hai người đều phải thi triển bí thuật mới có thể có chút sức lực, nhưng hắn phải cân nhắc đến việc cấp bách nhất hiện tại là xử lý luồng sức mạnh quỷ dị trong cơ thể, nên Ô Vân Tiên mới thi triển độn thuật rời đi.

Còn Bạch Linh Tử và Vân Trung Tử ở lại tại chỗ, sau khi thấy Ô Vân Tiên thật sự rời đi, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi trong lòng hai người cũng vô cùng căng thẳng.

Nếu không phải vì Ô Vân Tiên phát hiện tình huống dị thường trong cơ thể mình càng lúc càng nghiêm trọng, thì hiện tại hai người bọn họ thật sự đã trở thành hai cỗ thi thể rồi.

Nhưng dù sao đi nữa, Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử tuy không chính diện đánh bại Ô Vân Tiên có thực lực cường đại, nhưng cuối cùng cũng sống sót rời khỏi chiến trường.

Bạch Linh Tử cố gắng đi tới, cúi người nhặt thanh chủy thủ bảy màu vừa bị Ô Vân Tiên ném sang một bên.

Lúc này, thanh chủy thủ bảy màu không thể gọi là chủy thủ bảy màu nữa, bởi vì trên thanh chủy thủ đó không còn nhiều màu sắc tươi đẹp, ngược lại chỉ còn lại màu xám khô khan.

Đối với điểm này, Bạch Linh Tử đương nhiên không hề bất ngờ.

Trên thực tế, sở dĩ chủy thủ bảy màu trước đó có thể hiện ra màu sắc bảy màu, tự nhiên là vì trên thanh chủy thủ đó có kịch độc, và chính kịch độc này có thể phát ra ánh sáng bảy màu, nhìn vô cùng rực rỡ.

Nhưng khi thanh chủy thủ bảy màu này đâm vào cơ thể Ô Vân Tiên, toàn bộ kịch độc ẩn chứa trong thanh chủy thủ bảy màu đều đã tiến vào cơ thể hắn.

Khi chủy thủ bảy màu không còn kịch độc, tự nhiên cũng mất đi màu sắc rực rỡ như trước.

Nhưng khi những kịch độc này tiến vào cơ thể Ô Vân Tiên, cũng đã thành công khiến vị tu đạo giả có thực lực cường đại này phải chịu một cái giá không nhỏ.

Nếu Ô Vân Tiên tiếp theo thật sự không màng tất cả mà muốn giải quyết Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử trước, thì không nghi ngờ gì hắn sẽ vì pháp lực hỗn loạn mà bị thương, thậm chí tử vong!

Điểm này cũng là điều mà Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử lo lắng.

May mắn thay, cuối cùng Ô Vân Tiên đã chọn rời đi trước.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Vân Trung Tử cũng từ từ đi tới, nói với Bạch Linh Tử.

"Ai, ta e rằng Ô Vân Tiên này quả quyết như vậy, sợ là kịch độc trong cơ thể hắn không có cách nào giết chết được hắn!" Bạch Linh Tử lại thở dài một tiếng, nói như vậy.

"Hai chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, huống hồ hiện tại Ô Vân Tiên tạm thời mất đi chiến đấu lực, đối với đại quân Tây Kỳ áp lực cũng sẽ giảm bớt, chúng ta cũng coi như lập công rồi." Vân Trung Tử lại có tâm trạng không tồi, đối với người vừa thoát chết, mọi thứ đều dễ dàng khiến hắn thỏa mãn.

Bạch Linh Tử nghe vậy, cuối cùng cũng không nói gì nữa, đi theo Vân Trung Tử trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ.

Tại một bên khác, trên doanh địa đại quân Ân Thương, Ô Vân Tiên phi tốc trở về trướng bồng của mình, bắt đầu khoanh chân điều tức, dốc toàn tâm toàn ý thi triển thần thông để loại bỏ kịch độc ảnh hưởng pháp lực trong cơ thể.

Chương 934

Tin tức Ô Vân Tiên bị trọng thương nhanh chóng truyền ra khắp doanh địa đại quân Ân Thương.

Văn Thái Sư sau khi tìm Ô Vân Tiên để hiểu rõ sự tình, cũng thở dài một tiếng.

Dù thế nào đi nữa, hiện tại Ô Vân Tiên tuy còn sống, nhưng tạm thời lại không có cách nào tiếp tục xuất chiến.

Nếu đã như vậy, đại quân Ân Thương cần một tướng lĩnh mới.

Còn về tướng lĩnh này là ai, trong lòng Văn Thái Sư đã có một chủ ý.

"Vì đại ca của các vị hiện tại đã bị thương, vậy thì chỉ có thể nhờ cậy chư vị rồi!" Văn Thái Sư trịnh trọng nói với mấy người ở một bên khác.

Hiển nhiên, thân phận của đối phương không hề nhỏ.

Lúc này, những người đang nói chuyện với Văn Thái Sư không phải ai khác, mà chính là các đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, Tùy Thị Thất Tiên!

Tùy Thị Thất Tiên tổng cộng có bảy người, bao gồm cả Ô Vân Tiên.

Hiện tại Ô Vân Tiên đang dưỡng thương, vậy thì nhiệm vụ tiêu diệt phản quân Tây Kỳ đương nhiên rơi xuống sáu người còn lại của họ!

"Hừ, những kẻ này thật không biết sống chết, vậy thì để ta thử xem sao!" Lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức tự tiến cử, nói với Văn Thái Sư như vậy.

“Vậy được, nếu đã như vậy, xin nhờ Kim Cô Tiên!” Văn Thái Sư đối với việc có người chủ động ra chiến trường tự nhiên không từ chối, lập tức đồng ý lời của Kim Cô Tiên Mã Toại.

“Được rồi, xem ta đây!” Kim Cô Tiên Mã Toại thi triển thần thông, thân thể hóa thành một đạo kim quang, lao thẳng ra chiến trường.

Các Tùy Thị Thất Tiên còn lại cũng tự tiến cử với Văn Thái Sư, muốn cùng đi ra chiến trường tiêu diệt phản quân Tây Kỳ.

Đối với yêu cầu của các Tùy Thị Thất Tiên này, Văn Thái Sư tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Nhanh chóng, năm đạo hồng quang còn lại cũng từ trong trướng bồng đại quân Ân Thương bay ra, bắt đầu xuất hiện tại các địa phương trên chiến trường, dẫn dắt quân đội đại quân Ân Thương bắt đầu giết địch.

Lúc này, trong doanh địa đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha dường như đã phát giác ra điều gì, đột nhiên nói: “Không hay rồi, những người này cuối cùng cũng muốn động dụng sức mạnh chân chính.” Lời của Khương Tử Nha nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa là người đầu tiên quay lại, nói với Khương Tử Nha: “Quân sư đại nhân, lần này lại sắp xuất hiện nguy cơ sao?

Chẳng lẽ lần này Văn Thái Sư lại mời tu đạo giả làm trợ thủ sao?” Dương Tiễn dẫn đầu hỏi, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc vì vẻ mặt lo lắng của Khương Tử Nha hiện tại.

Phải biết rằng trước đây hắn chưa từng thấy Khương Tử Nha có biểu cảm như vậy.

“Mặc kệ tu đạo giả, một tên giết một tên, hai tên giết một cặp.

Chẳng phải trước đây ta đã dễ dàng chiến thắng Mai Sơn Thất Quái sao?

Vậy thì hiện tại tự nhiên cũng có thể đánh bại những trợ thủ khác mà Văn Thái Sư mời đến.” Hoàng Thiên Hóa lại tỏ ra vô cùng lạc quan.

Hiện tại thực lực của hắn cũng đã mạnh hơn không ít so với lúc giao thủ với Mai Sơn Thất Quái trước đó, có thể nói tốc độ tăng trưởng thực lực của Hoàng Thiên Hóa trong khoảng thời gian này vô cùng nhanh chóng.

“Hoàng Thiên Hóa, ngươi nghĩ mọi chuyện quá đỗi đơn giản rồi.

Nếu đối thủ lần này thật sự dễ đối phó như vậy, thì Quân sư đại nhân cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế.” Dương Tiễn liếc nhìn Hoàng Thiên Hóa đang đầy vẻ hứng khởi đắc ý trên mặt, lập tức đả kích đối phương như vậy.

Trên thực tế, Dương Tiễn sở dĩ muốn nói với Hoàng Thiên Hóa như vậy, cũng là để đối phương không nên quá đắc ý, nếu không về sau gặp phải đối thủ cường đại mà lại vì khinh địch bị đánh giết, thì thật là không ổn.

Hoàng Thiên Hóa vốn vô cùng đắc ý, trước đó sau khi tiêu diệt Mai Sơn Thất Quái càng có chút lâng lâng.

Chẳng qua hiện tại sau khi nghe lời Dương Tiễn nói, lập tức trở nên bình tĩnh không ít.

Trước đó một mình đối phó Mai Sơn Thất Quái cũng đã bận tối mày tối mặt, không thể lo liệu được gì.

Nếu lần đó không có Dương Tiễn ra tay, thật sự không chắc đã có thể chiến thắng Mai Sơn Thất Quái kia.

“Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ cẩn thận một chút.

Quân sư đại nhân, đối thủ lần này chúng ta phải đối mặt rốt cuộc là ai?

Vì sao ngài lại hoảng trương đến vậy?” Hoàng Thiên Hóa tuy đã nghe lời Dương Tiễn nói, nhưng đối với phản ứng của Khương Tử Nha và thân phận của đối thủ lại vô cùng hiếu kỳ.

“Ai, đối thủ lần này chúng ta phải đối mặt chính là Tùy Thị Thất Tiên, một trong những thế lực cường đại nhất dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể nói là vô cùng cường đại, căn bản không phải ba vị đệ tử này có thể giải quyết được.” Khương Tử Nha thở ra một hơi thật sâu, mới chậm rãi nói.

Đồng thời, Khương Tử Nha cũng biết Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người đều khát khao chiến đấu, cho nên vào lúc này cũng nhắc nhở rằng đối thủ lần này không dễ giải quyết.

Khi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nghe lời Khương Tử Nha nói xong, mới hiểu rằng đối thủ lần này trên thực lực dường như vô cùng cường đại?

“Tùy Thị Thất Tiên?

Chẳng lẽ là bảy đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ?

Nghe nói thần thông của mấy người đó cũng chỉ kém chút so với tứ đại thân truyền đệ tử.” Lúc này, Đạo Đức Chân Quân cũng đang có mặt.

Sau khi nghe lời Khương Tử Nha nói, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên cũng biết sự lợi hại của Tùy Thị Thất Tiên.

“Nếu đã như vậy, trận chiến lần này chúng ta phải dựa vào vài người mới có thể chặn đứng Tùy Thị Thất Tiên này!” Hoàng Long Chân Nhân ở một bên khác nói như vậy, hiển nhiên có chút nóng lòng

muốn thử.

“Nhưng hiện tại chúng ta nên hành động cụ thể như thế nào đây?” Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa nói, ánh mắt lại nhìn về phía Khương Tử Nha đang đứng ở đó, trên mặt lộ ra vẻ hỏi.

“Các vị sư huynh không cần quá lo lắng.

Hiện tại ta đã tìm ra vị trí của từng người trong Tùy Thị Thất Tiên.

Để các vị đi từng người tìm và giải quyết bọn họ là được!” Khương Tử Nha nói xong, một tay vung lên, lập tức trước mặt hắn xuất hiện một bản đồ hư ảo.

Nếu có binh sĩ của đại quân Tây Kỳ ở đó, nhất định sẽ nhận ra bản đồ hư ảo này chính là bản đồ Tuyệt Long Lĩnh.

Cái gọi là bản đồ Tuyệt Long Lĩnh này tự nhiên không phải từ hư không mà ra.

Những ngày này Khương Tử Nha thông qua báo cáo và đo đạc của binh sĩ, mới dùng thần thông ngưng tụ ra bản đồ Tuyệt Long Lĩnh này, có ý nghĩa lớn về mặt chiến lược.

Chương 935

Lúc này trên bản đồ Tuyệt Long Lĩnh được đánh dấu bảy điểm nhỏ, trong đó một điểm nhỏ nằm trong doanh địa của đại quân Ân Thương, sáu điểm nhỏ còn lại thì xuất hiện tại các địa phương trên chiến trường.

Sau khi triển khai bản đồ, Khương Tử Nha mới chỉnh tề lại rồi nói: "Hiện tại Ô Vân Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên đang bị thương, đang dưỡng thương trong doanh địa đại quân Ân Thương.

Sáu người còn lại của Tùy Thị Thất Tiên hiện tại đều đã xuất hiện trên chiến trường.

Để có thể một mạch đánh bại bọn chúng, bây giờ ta cần phái sáu người đi phân biệt đánh bại những Tùy Thị Thất Tiên này." Khương Tử Nha nói xong, mới nhìn về phía mọi người.

"Ô Vân Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, bị thương sao?

Chuyện này ta biết, là do Tán Tiên Vân Trung Tử và Bạch Linh Tử hai người làm." "Đúng vậy, hai người bọn họ cũng có bản lĩnh, có thể giao chiến với Ô Vân Tiên đến mức lưỡng bại câu thương." Mấy tu đạo giả tiến hành giao lưu ngắn ngủi, nhanh chóng từ trong trướng bồng đại quân Tây Kỳ bay ra sáu đạo hồng quang, mỗi người bay về một hướng khác nhau.

Khi sáu người Tùy Thị Thất Tiên đều đã ra chiến trường, sáu người được Khương Tử Nha phái đi cũng đã tiến vào chiến trường.

"Xông lên cho ta!" Lúc này trên chiến trường, Kim Cô Tiên Mã Toại đang dẫn đại quân Ân Thương công kích một bảo lũy của đại quân Tây Kỳ.

Nhưng vào lúc này, phía trước hắn đột nhiên ánh sáng lóe lên, một người lại xuất hiện trước mặt hắn, chặn đường đi của Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Ta là Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên!

Hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi!" Hoàng Long Chân Nhân vừa xuất hiện trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại, lập tức báo danh tính của mình, rồi không chút khách khí phát động sức mạnh của pháp bảo Thổ Long Đỉnh, công kích về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Thổ Long Đỉnh này là một chiếc đỉnh lớn màu vàng đất, trên đỉnh lớn đó điêu khắc từng đường vân rồng đất.

Hiện tại những đường vân này sau khi được Hoàng Long Chân Nhân dùng pháp lực thôi động, đã bùng phát ra sức mạnh cường đại, từng con rồng đất lao về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Xem ra Hoàng Long Chân Nhân muốn khi ra tay, với tư thế tồi khô lạp hủ triệt để giải quyết Kim Cô Tiên Mã Toại, một trong Tùy Thị Thất Tiên, cho nên mới vừa lên đã phát động công kích.

Nhưng vào lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại là đối thủ đối mặt với Hoàng Long Chân Nhân và pháp bảo Thổ Long Đỉnh lại lộ ra một nụ cười khinh miệt, lạnh lùng nói: "Ta còn tưởng bên Tây Kỳ sẽ phái người nào ra giao thủ với ta chứ, thì ra lại là một tên như vậy.

Xem pháp bảo đây!" Kim Cô Tiên Mã Toại lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức phát động uy năng pháp bảo.

"Xuy xuy xuy!" Chỉ thấy trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại xuất hiện một đạo kim quang.

Trong đạo kim quang đó dường như tồn tại một loại sức mạnh hoặc vật thể nào đó, lập tức bay về phía rồng đất và Thổ Long Đỉnh đang lao tới.

Tiếp theo, một chuyện khiến Hoàng Long Chân Nhân cảm thấy chấn kinh đã xuất hiện.

Chỉ thấy kim quang do Kim Cô Tiên Mã Toại phát ra đã trực tiếp đánh bay toàn bộ rồng đất và Thổ Long Đỉnh cường đại nhất.

"Đương lang!" Thổ Long Đỉnh to lớn trực tiếp bị đánh bay, sau khi bay ra một tiếng va chạm kim loại, mới đổ ập xuống đất một bên.

Còn những con rồng đất được Thổ Long Đỉnh triệu hoán ra cũng từng con một bị đánh thành đá vụn.

Điều quan trọng hơn là, sau khi hóa giải công kích của Hoàng Long Chân Nhân, đạo kim quang kia uy thế không giảm, trực tiếp bay đến trước mặt Hoàng Long Chân Nhân, khi đối phương chưa kịp phản ứng đã đánh vào người đối phương!

"Xuy xuy xuy!" Lúc này, đạo kim quang dường như vô địch đó mới lộ ra chân diện mục của mình, chính là một cái kim cô.

Kim cô này vừa xuất hiện trước mặt Hoàng Long Chân Nhân, lập tức trói chặt cơ thể đối phương.

"Không thể nào, không thể nào!" Hoàng Long Chân Nhân dù thế nào cũng không ngờ, từ lúc vừa xuất hiện trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại, sử dụng thủ đoạn cường đại nhất, kết quả vậy mà lại không phải đối thủ của đối phương, chỉ trong hiệp giao thủ đầu tiên, dưới công kích của đối phương đã bị bắt giữ.

"Ha ha, có gì mà không thể?

Hoàng Long Chân Nhân chẳng phải vừa gặp mặt đã muốn trực tiếp đánh bại ta sao?

Chẳng qua giữa ta và ngươi tồn tại chênh lệch về thực lực, hiện tại ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!" Vừa nói, Kim Cô Tiên Mã Toại đi đến trước mặt Hoàng Long Chân Nhân, lạnh lùng cười

nhạo một tiếng.

"Đáng ghét, hôm nay thực lực ta không đủ, không phải đối thủ của ngươi, ta nhận thua!" Hoàng Long Chân Nhân cũng khá dứt khoát, sau khi bại dưới tay đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại cũng đã chịu phục.

"Ngươi biết là tốt!" Kim Cô Tiên Mã Toại cười nhạt một tiếng, lập tức phân phó binh sĩ dưới trướng giam giữ Hoàng Long Chân Nhân vừa bị hắn bắt được.

Còn Kim Cô Tiên Mã Toại thì sau khi giải quyết Hoàng Long Chân Nhân, lại như không có chuyện gì tiếp tục dẫn dắt quân đội Ân Thương giao chiến với đại quân Tây Kỳ.

Chỉ là ban đầu, sĩ khí và chiến đấu lực của hai bên lại hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Nguyên nhân là vừa rồi Kim Cô Tiên Mã Toại đã bắt được Hoàng Long Chân Nhân, tu đạo giả bên đại quân Tây Kỳ, điều quan trọng hơn là đối phương là một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Với nhiều thân phận tôn quý như vậy, vị Hoàng Long Chân Nhân này vậy mà lại không thể đi quá một chiêu dưới tay Kim Cô Tiên Mã Toại, chỉ trong hiệp đầu tiên đã bị bắt.

Đối mặt với kết quả như vậy, binh sĩ đại quân Tây Kỳ tự nhiên sĩ khí thấp kém.

Ngược lại, bên đại quân Ân Thương vừa rồi đã chứng kiến sự lợi hại của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Vừa thấy thống soái của mình lại có thần thông cường đại như vậy, lập tức từng người một sĩ khí đại tăng, bắt đầu phát động công kích mãnh liệt về phía đại quân Tây Kỳ.

Đối với kết quả này, Kim Cô Tiên Mã Toại tự nhiên vô cùng hài lòng.

Trên thực tế, hắn cũng không ngờ Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, thực lực lại yếu kém đến vậy, thậm chí hắn còn chưa sử dụng toàn lực đã đánh bại đối thủ!

Nghĩ vậy, trên mặt Kim Cô Tiên Mã Toại cũng lộ ra nụ cười.

Ngay sau đó, hắn lại lập tức hạ đạt mệnh lệnh, sai binh sĩ dưới trướng báo cáo việc Hoàng Long Chân Nhân bị bắt cho Văn Thái Sư, còn mình thì tiếp tục dẫn đại quân công kích đại quân Tây Kỳ.

"Hoàng Long Chân Nhân vậy mà lại bại dưới tay Kim Cô Tiên Mã Toại ngay trong hiệp đầu tiên?

Hắc hắc, ta không ngờ đấy!" Lúc này trong doanh địa đại quân Ân Thương, Văn Thái Sư, với tư cách thống soái đại quân Ân Thương, đang tiến hành điều động quân đội và thương nghị kế hoạch.

Cũng vào lúc này, Văn Thái Sư dưới sự báo cáo của người khác, biết được chuyện này, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Đối với Văn Thái Sư, hiện tại chỉ cần có cơ hội làm suy yếu đại quân Tây Kỳ, hắn đều sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa việc có thể bắt được Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, về điểm này, Văn Thái Sư xem đây là một sự kinh hỉ.

Lúc này, bên đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha cũng dưới sự báo cáo của binh sĩ mà biết được chuyện Hoàng Long Chân Nhân bị bắt.

Lúc này hắn cũng có chút đau đầu.

Chương 936

Hiện tại, phần lớn sức mạnh chủ chốt trong toàn bộ đại quân Tây Kỳ đều đã được phái đi.

Nếu vào lúc này muốn đi cứu Hoàng Long Chân Nhân, thì có thể cần không ít nhân thủ mới có thể làm được.

Nhưng đến lúc đó, một cảnh tượng khác lại xảy ra.

Chính vì điểm này, mới khiến Khương Tử Nha cảm thấy khổ não.

"Ta thấy không bằng để ta đi cứu Hoàng Long Chân Nhân đi." Lúc này, Nam Cực Tiên Ông nói với Khương Tử Nha.

Đừng nhìn Nam Cực Tiên Ông một bộ dạng già nua yếu ớt, nhưng hắn lại là một trong những thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình thường còn được trọng dụng hơn.

Lúc này trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi bắt được Hoàng Long Chân Nhân, đang tiến về phía tuyến đường đã định, xung kích quân đội của đại quân Tây Kỳ.

"Giết!" Binh sĩ hai bên trong tình huống như vậy triển khai giao phong kịch liệt.

Nhưng vì hiện tại Hoàng Long Chân Nhân bị Kim Cô Tiên Mã Toại trực tiếp bắt giữ, cho nên binh sĩ đại quân Tây Kỳ không chỉ ở trong trạng thái quần long vô thủ, sĩ khí còn vô cùng thấp kém.

Có thể nói, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì đại quân Tây Kỳ sẽ gặp nguy hiểm, có khả năng bị đại quân Ân Thương do Kim Cô Tiên Mã Toại dẫn dắt triệt để hủy diệt.

Cũng vào lúc này, Linh Nha Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, cũng đang dẫn theo một phần đại quân Ân Thương tấn công đại quân

Tây Kỳ.

Các Tùy Thị Thất Tiên còn lại cũng áp dụng chiến lược tương tự, đều đồng thời suất lĩnh một phần quân đội, đồng thời tấn công đại quân Tây Kỳ từ các hướng khác nhau.

Nếu vào lúc này ở trong một trận chiến bình thường, hành vi chia binh như vậy đã sớm vì binh lực phân tán, sức mạnh không đủ mà bị đối thủ đánh bại.

Nhưng hiện tại thì khác, vì đại quân Ân Thương có Tùy Thị Thất Tiên dẫn dắt, dù chỉ có một phần quân đội, cũng vẫn có thể phát huy ra sức mạnh vô cùng cường đại.

Chính vì vậy, mới là lý do khiến Tùy Thị Thất Tiên dám hành động phân tán.

Nhưng Tùy Thị Thất Tiên tuy phân tán tiến hành công kích, nhưng nếu gặp phải kẻ địch không thể chiến thắng hoặc kẻ địch quá đông khó đối phó, thì họ cũng sẽ chọn rút lui.

Cũng vào lúc này, Linh Nha Tiên dẫn dắt đại quân Ân Thương bao vây một cứ điểm của đại quân Tây Kỳ tại Tuyệt Long Lĩnh.

Trong cứ điểm này, có những vật tư vô cùng quan trọng đối với đại quân Tây Kỳ, ví dụ như lương thảo và các loại binh khí giáp trụ v.v.

Có thể nói, nếu cứ điểm của đại quân Tây Kỳ này bị mất, thì năng lực tác chiến liên tục sẽ giảm sút.

Nhưng cũng vì cứ điểm này vô cùng quan trọng, nên bên trong cũng đã phái trọng binh tiến hành canh giữ, không hề chậm trễ.

Bởi vì khi Linh Nha Tiên dẫn đại quân Ân Thương tới, đối thủ của hắn, Phổ Hiền Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, đang đợi sẵn ở bên trong.

“Dừng lại!” Linh Nha Tiên dẫn đại quân Ân Thương đến giữa bình nguyên trước cứ điểm, lập tức ra lệnh quân đội dừng lại.

Chỉ thấy Linh Nha Tiên kiêng kỵ nhìn phía trước.

Ở đó vậy mà có một lượng lớn đại quân Tây Kỳ đang chờ đón tiếp và giao chiến với đại quân Ân Thương.

Nhưng đó không phải là điều Linh Nha Tiên quan tâm nhất, điều hắn thật sự quan tâm là đạo nhân áo trắng đứng trước đại quân Tây Kỳ.

“Ta là Linh Nha, một trong Tùy Thị Thất Tiên dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Kẻ kia là ai?” Linh Nha Tiên vừa lên đã báo danh hiệu của mình, đồng thời ánh mắt gắt gao nhìn đạo nhân áo trắng đối diện.

Đạo nhân áo trắng kia dường như khẽ cười một tiếng, mới nói: “Ta là Phổ Hiền Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, đệ tử Ngọc Hư Cung dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Linh Nha Tiên, hôm nay vận khí của ngươi không tốt, vậy mà lại gặp phải ta!” Khi Phổ Hiền Chân Nhân nói, xung quanh hắn cũng bao phủ một tầng quang huy nhàn nhạt, dường như có một loại sức mạnh đặc biệt nào đó.

Linh Nha Tiên ở một bên khác cũng vậy, nheo mắt nhìn chằm chằm Phổ Hiền Chân Nhân là đối thủ, lạnh lùng nói: “Phổ Hiền Chân Nhân?

Ta nghe danh hiệu của ngươi, nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng mình thật sự có thể chiến thắng Tùy Thị Thất Tiên chúng ta sao?

Đừng có ban ngày nằm mộng!” Linh Nha vừa dứt lời, một cái tung người nhảy lên, tay cầm một cây trường thương đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Phổ Hiền Chân Nhân ở một bên khác tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, lập tức cũng lấy ra vũ khí của mình, chính là hai thanh song kiếm tạo hình kỳ lạ.

Tên của song kiếm là Ngô Câu Song Kiếm.

Tuy tạo hình quỷ dị, giống như hai đường cong không đều nhau, nhưng là pháp bảo và vũ khí của Phổ Hiền Chân Nhân, uy lực tự nhiên phi phàm.

Cũng vào lúc này, Linh Nha Tiên tay cầm trường thương đánh về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

"Đương đương đương!" Hai người liên tục giao chiến vài hiệp, âm thanh va chạm vang lên không ngừng, dường như nhất thời chưa phân định được cao thấp.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Linh Nha Tiên có chút nóng nảy, bởi vì không đánh bại được Phổ Hiền Chân Nhân này, đối với hắn không phải là một tin tốt.

Ngược lại, Phổ Hiền Chân Nhân lại tỏ ra ung dung tự tại, hoàn toàn không hề có vẻ gì vội vàng.

"Đáng ghét, Phổ Hiền Chân Nhân, xem chiêu!" Linh Nha Tiên vừa nói, lập tức kéo giãn khoảng cách với Phổ Hiền Chân Nhân, rồi triệu hoán ra một thanh bảo kiếm màu trắng đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Lúc này, thanh bảo kiếm màu trắng mà Linh Nha Tiên đang điều khiển tự nhiên không phải là vật tầm thường, mà là một trong những pháp bảo của hắn, tên là Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Nanh Trắng Bảo Kiếm này là vũ khí của Linh Nha Tiên, được rèn đúc từ một chiếc răng nanh dài trong miệng hắn.

Vì sử dụng răng nanh bản mệnh, nên đối với Linh Nha Tiên, Nanh

Trắng Bảo Kiếm chính là pháp bảo bản mệnh của hắn.

Linh Nha Tiên sau khi giao thủ vài hiệp với Phổ Hiền Chân Nhân, phát hiện đối phương không phải tồn tại đơn giản như vậy, bèn chuẩn bị vào lúc này trực tiếp lấy ra pháp bảo bản mệnh, để đánh bại đối phương.

"Xuy xuy!" Nanh Trắng Bảo Kiếm hóa thành một đạo quang mang trắng như tuyết, lập tức nhanh như cắt đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Phổ Hiền Chân Nhân nhìn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, mày lại nhíu lại, dường như đã phát giác ra điều gì.

Lập tức thi triển toàn bộ pháp lực trên cơ thể, dùng Ngô Câu Song Kiếm trong tay đâm về phía thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, dường như muốn dùng phương pháp này để chặn đứng công kích của Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Nhưng vào lúc này, Linh Nha Tiên là đối thủ lại chậm rãi lộ ra một nụ cười, ngay sau đó thấy hắn thi triển một pháp quyết.

"Ông ông ông!" Nanh Trắng Bảo Kiếm lập tức vì pháp quyết của Linh Nha Tiên mà kích phát ra uy năng chân chính, phát ra tiếng ong ong vang dội.

Chương 937

Vào lúc này, Ngô Câu Song Kiếm định chắn trước đường bay của Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Nhưng vào lúc này, điều bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy Nanh Trắng Bảo Kiếm kia xuất hiện một trận lóe sáng, ngay sau đó phân liệt thành tổng cộng sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Thì ra vừa rồi chỉ có một thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, nhưng khi Linh Nha Tiên thi triển pháp quyết thôi động một trong những sức mạnh của Nanh Trắng Bảo Kiếm, thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm này lập tức biến thành sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Lúc này, sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm lập tức đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Ngô Câu Song Kiếm muốn chặn đứng những Nanh Trắng Bảo Kiếm này, nhưng đáng tiếc tổng cộng cũng chỉ có hai thanh kiếm.

Dưới sự khống chế của Phổ Hiền Chân Nhân, cũng nhiều nhất chỉ có thể chặn đứng hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Pháp bảo Ngô Câu Song Kiếm của Phổ Hiền Chân Nhân tối đa cũng chỉ chặn được hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm còn lại đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Mắt thấy cơ thể Phổ Hiền Chân Nhân sắp bị bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm sắc bén này đâm xuyên, vào lúc này Phổ Hiền Chân Nhân cũng đã lấy ra cách đối phó của riêng mình.

Chỉ thấy Phổ Hiền Chân Nhân vào thời khắc nguy hiểm này, lập tức thi triển ra một chiêu pháp quyết, triệu hoán ra một pháp bảo khác

của mình.

Trong tay Phổ Hiền Chân Nhân bạch quang lóe lên, lại xuất hiện một chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm.

Khi chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này xuất hiện trong tay Phổ Hiền Chân Nhân, hắn lập tức ném chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm trong tay về phía bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đang bay tới.

"Oanh oanh oanh!" Chỉ thấy chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này khi bị Phổ Hiền Chân Nhân ném ra, đột nhiên hóa thành một đạo lóe sáng, biến mất tại chỗ, khi một lần nữa xuất hiện, thì đã xuất hiện trước mặt bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Nhưng khác với lúc Phổ Hiền Chân Nhân vừa triệu hoán ra chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm, kích thước của chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này xuất hiện một chút biến hóa nhỏ, nhìn ra đã lớn hơn, những vân lộ màu đỏ thẫm trên đó cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Chỉ thấy trên chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này, điêu khắc những vân lộ màu đỏ thẫm tương tự, những vân lộ này vậy mà hình thành từng đạo tỏa liên, dường như có thần thông loại giam cầm.

"Hừ!

Phổ Hiền Chân Nhân đừng làm những sự kháng cự vô ích nữa!" Vào lúc này, Linh Nha Tiên là đối thủ lập tức điều khiển bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm còn lại, với tốc độ nhanh hơn đâm về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Nanh Trắng Trường Kiếm đang bay với tốc độ cao vậy mà hóa thành từng đạo hư ảnh, khiến người ta không cần nghi ngờ chút nào rằng những Nanh Trắng Bảo Kiếm này có uy lực đủ để khiến đối thủ bạo thể mà chết.

Nhưng vào lúc này, chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm được Phổ Hiền

Chân Nhân triệu hoán ra lại một lần nữa trở nên khổng lồ hơn vài phần.

Toàn bộ pháp bảo lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này một lần nữa xuất hiện, thì đã xuất hiện ở giữa bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

"Chấn động!" Linh Nha Tiên nhìn chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện, trong lòng cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng có một dự cảm vô cùng không lành, dường như lát nữa sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cũng vào lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân là đối thủ cũng thi triển pháp quyết kích phát sức mạnh bên trong chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm.

Ông ông ông!

Chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm lập tức bùng phát ra sức mạnh thuộc về nó, lập tức dùng chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm này khóa chặt bốn thanh bảo kiếm.

Chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm vô cùng đặc biệt, trương lớn xuyên thấu Nanh Trắng Bảo Kiếm, nhìn qua giống như Nanh Trắng Bảo Kiếm cắm trên một quả táo khổng lồ.

Chỉ khi chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm khống chế được những bảo kiếm này, lần này mới khiến Phổ Hiền Chân Nhân chuyển nguy thành an.

Vừa vặn thoát khỏi nguy hiểm, Phổ Hiền Chân Nhân mới vừa thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hắn cũng biết tình huống vừa rồi vô cùng nguy hiểm.

Là pháp bảo bản mệnh của Linh Nha Tiên, sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm không chỉ có uy lực cực lớn, mà dưới sự điều khiển của

đối phương còn vô cùng linh hoạt.

Nếu sử dụng thủ đoạn thông thường để cố gắng phòng ngự sức mạnh của Nanh Trắng Bảo Kiếm, thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Đối với điểm này, Phổ Hiền Chân Nhân tin tưởng sâu sắc, bởi vì hắn có dự cảm tương tự.

"Đáng ghét!

Vậy mà lại tránh được, nhưng Phổ Hiền Chân Nhân, chẳng lẽ ngươi nghĩ chỉ có pháp bảo của ngươi đủ cường đại sao?

Ngươi nghĩ chặn được Nanh Trắng Bảo Kiếm của ta là không có chuyện gì nữa sao?" Dù công kích đã bị chặn đứng, nhưng Linh Nha Tiên là đối thủ lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hề có vẻ gì vội vàng, chỉ lạnh lùng nhìn Phổ Hiền Chân Nhân là đối thủ.

Cũng vào lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, cũng vào lúc này đã phát giác ra điều bất thường!

"Xuy xuy xuy!" Chỉ thấy hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm vốn đang dây dưa với Ngô Câu Song Kiếm, toàn bộ thân kiếm lập tức trở nên mờ ảo, trong nháy mắt biến mất.

Đợi đến khi Phổ Hiền Chân Nhân phản ứng lại, hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đã xuất hiện từ hư không phía sau, hung hăng đâm xuống lưng Phổ Hiền Chân Nhân.

"Không hay rồi!" Trong lòng Phổ Hiền Chân Nhân xuất hiện một dự cảm bất tường mãnh liệt.

Toàn bộ cơ thể hắn vào thời khắc nguy cấp này đã cưỡng ép xoay chuyển một góc độ.

Cũng vào lúc này, Nanh Trắng Bảo Kiếm lập tức đâm vào cơ thể Phổ Hiền Chân Nhân, rồi xuyên thủng qua cơ thể hắn.

“Phốc phốc!” Cơ thể Phổ Hiền Chân Nhân chỉ trong một khoảnh khắc đã xuất hiện thêm hai lỗ máu, bên trong phun ra lượng lớn tiên huyết.

Hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm sau khi phát động một lần tấn công, lập tức lại muốn phát động lần tấn công thứ hai về phía Phổ Hiền Chân Nhân.

Nhưng hiện tại tình huống này đối với Phổ Hiền Chân Nhân đã có đủ chuẩn bị.

Hắn chống đỡ cơ thể bị thương, lập tức thi triển pháp quyết.

Đồng thời, bên cạnh hắn vậy mà xuất hiện một pháp bảo phòng ngự giống như mai rùa, chắn ngang cơ thể bị thương của Phổ Hiền Chân Nhân.

Thì ra vừa rồi, cơ thể Phổ Hiền Chân Nhân tuy bị hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đâm xuyên, nhưng hắn cũng đã né tránh được những bộ vị quan trọng, không để hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đánh trúng yếu hại của Phổ Hiền Chân Nhân.

Khi bị hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đánh trúng, Phổ Hiền Chân Nhân lại mượn cơ hội hoãn xung này, thành công triệu hoán ra pháp bảo phòng ngự của mình, chính là pháp bảo mai rùa khổng lồ kia.

“Đương đương!” Hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đâm vào pháp bảo mai rùa kia, nhưng chỉ đánh ra một chút tia lửa mà thôi, căn bản không hề xuyên thủng được phòng ngự của pháp bảo mai rùa này.

Dưới tình huống như vậy, Linh Nha Tiên là đối thủ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt khi Phổ Hiền Chân Nhân bị thương.

Chương 938

"Hừ, Phổ Hiền Chân Nhân đừng tưởng đội một khối mai rùa là có thể chặn được công kích của ta!

Ta muốn xem lát nữa ngươi có chặn được một kích toàn lực của ta không!" Linh Nha Tiên lạnh lùng nhìn, nhìn Phổ Hiền Chân Nhân triệu hoán ra pháp bảo mai rùa, nhưng lại không để hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm tiếp tục công kích pháp bảo mai rùa kia, ngược lại điều khiển hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm bay về phía sau.

Linh Nha Tiên tự nhiên không muốn từ bỏ tấn công Phổ Hiền Chân Nhân.

Hiện tại hắn điều khiển hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm bay về hướng khác, chẳng qua là đã thay đổi một chiến lược tấn công mà thôi.

Bởi vì hiện tại Linh Nha Tiên đã đặt ánh mắt vào chiếc khóa nhỏ màu đỏ thẫm đang vây khốn bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Hiện tại Phổ Hiền Chân Nhân bị thương, căn bản không có thời gian quan tâm đến pháp bảo của mình, điều này đã cho Linh Nha Tiên cơ hội!

Nguyên Linh Nha Tiên khi nhận thấy ý thức của Phổ Hiền Chân Nhân đang điều khiển phòng ngự, tạm thời khó lòng phá vỡ, liền tức khắc điều khiển hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm còn lại tấn công một pháp bảo khác của Phổ Hiền Chân Nhân là Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa.

Lúc này Phổ Hiền Chân Nhân đang chuyên tâm dùng pháp bảo Quy Giáp để phòng ngự, khó lòng điều khiển Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa né tránh công kích của Linh Nha Tiên.

Quan trọng hơn, Phổ Hiền Chân Nhân hiện đang bị thương, cũng không có cơ hội lo liệu việc khác.

Trong tình huống đó, Linh Nha Tiên điều khiển hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đâm thẳng vào Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa.

Linh Nha Tiên biết rằng chỉ cần giải phóng thành công bốn thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đang bị vây khốn, hắn liền có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, không còn phải lo lắng không thể phá vỡ phòng ngự của Phổ Hiền Chân Nhân nữa.

Với sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm trong tay, Linh Nha Tiên tự tin có thể một kích phá vỡ phòng ngự của Phổ Hiền Chân Nhân.

Nhưng ngay khoảnh khắc hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm của Linh Nha Tiên sắp sửa tấn công Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa, một điều bất ngờ đã xảy ra. "Xuy xuy!" Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa dường như cảm nhận được sắp bị Linh Nha Tiên công kích, toàn thân nó bỗng hóa thành một đạo hư ảnh, rồi trực tiếp biến mất.

Trong tình huống đó, hai thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm của Linh Nha Tiên cuối cùng không thể đánh trúng Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa.

Linh Nha Tiên nhìn thấy cảnh này, ngay cả quỹ tích vận hành của Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa lúc nãy cũng có chút quỷ dị, giờ lại xuất hiện tình huống như vậy, rõ ràng Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa này không hề đơn giản, Phổ Hiền Chân Nhân dù đang ẩn mình trong pháp bảo Quy Giáp để trị thương, cũng không quên pháp bảo Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa của mình.

Đối với điểm này, Linh Nha Tiên chỉ cười lạnh một tiếng, bởi vì trước mặt hắn đang lơ lửng sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm.

Nguyên nhân là khi Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa chạy đi, nó không thể mang theo những thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đang bị vây khốn.

Việc Phổ Hiền Chân Nhân điều khiển Xích Hồng Sắc Tiểu Tỏa chủ động rút lui, lựa chọn phương thức bảo toàn sinh lực, trái lại đã giải phóng sức mạnh chân chính của Linh Nha Tiên.

Cần biết rằng lịch sử của sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm của Linh Nha Tiên không hề tầm thường, bản thể của Linh Nha Tiên là một con Lục Nha Bạch Tượng, trong cơ thể ẩn chứa đủ loại sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt sáu chiếc ngà voi càng vô cùng sắc bén, là bảo bối bẩm sinh của Linh Nha Tiên, có thể hàm chứa lượng lớn thần thông.

Sau khi Linh Nha Tiên tu luyện đắc đạo, hắn đã luyện hóa sáu chiếc ngà trắng thành sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, lấy đó làm bản mệnh pháp bảo.

Bình thường, Linh Nha Tiên có thể biến sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm thành răng trong miệng, đặt trong miệng để ôn dưỡng, không khác gì răng thật.

Nhưng khi Linh Nha Tiên bắt đầu sử dụng pháp lực thúc đẩy sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm, chúng có thể chuyển hóa từ trạng thái răng thành sáu thanh bảo kiếm sắc bén tấn công.

Hiện tại, cùng với việc Phổ Hiền Chân Nhân chủ động rút lui, thu hồi hành vi, cũng khiến sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm của Linh Nha Tiên được tụ tập lại một chỗ, bùng nổ sức mạnh chân chính thuộc về hắn.

Cũng vào lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân, đối thủ của hắn, dù đang ẩn mình trong pháp bảo Quy Giáp, cũng cảm nhận được một khí tức cường đại đang tụ tập, dường như ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ.

Cũng vào lúc này, bên ngoài, Linh Nha Tiên điều khiển sáu thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm hợp thành một thể, hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ, sắc bén dài ba trượng. "Đi!" Linh Nha Tiên lạnh lùng

nhìn Phổ Hiền Chân Nhân và pháp bảo phòng ngự Quy Giáp, chỉ lãnh đạm phun ra một chữ từ miệng.

Tùy tức, thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm sắc bén được hợp nhất từ sáu thanh đó liền chém thẳng vào pháp bảo Quy Giáp của Phổ Hiền Chân Nhân, một kiếm chém lên trên lớp giáp! "Ầm ầm!" Nanh Trắng Bảo Kiếm sau khi được Linh Nha Tiên thúc đẩy phát huy uy lực chân chính, hóa thành một thanh bảo kiếm khổng lồ, uy lực tăng vọt, trực tiếp đánh trúng pháp bảo Quy Giáp. "Rắc rắc!" Pháp bảo Quy Giáp vang lên tiếng rắc rắc, sắc mặt Phổ Hiền Chân Nhân đang ẩn mình bên trong càng biến đổi, bởi vì hắn nhìn thấy trên pháp bảo Quy Giáp xuất hiện vết nứt, tin rằng chỉ cần thời gian tiếp tục, pháp bảo Quy Giáp này nhất định sẽ bị Linh Nha Tiên một kiếm hủy diệt, và người chịu đòn đầu tiên khi đó tự nhiên là Phổ Hiền Chân Nhân.

Trong đầu Phổ Hiền Chân Nhân, ý niệm xoay chuyển nhanh chóng, suy nghĩ phương pháp ứng phó.

Cần biết rằng hắn hiện đang bị thương, vai và bụng đều bị Nanh Trắng Bảo Kiếm đâm xuyên qua hai lỗ máu.

Mặc dù hiện tại hai lỗ máu đã được Phổ Hiền Chân Nhân cầm máu, nhưng vết thương vẫn vô cùng nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng điều trị, nhất định sẽ gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Về điểm này, trong đầu Phổ Hiền Chân Nhân có ý thức rất rõ ràng. "Ha ha, chết đi!

Trách Oa Lỗ Đa!" Linh Nha Tiên phát ra một âm tiết kỳ lạ từ miệng, dường như ẩn chứa sức mạnh đặc biệt, khiến tư duy của Phổ Hiền Chân Nhân cũng xuất hiện một khoảnh khắc tê liệt, giống như pháp thuật của hắn bị cưỡng chế dừng lại, chỉ sau một khoảnh khắc mới khôi phục lại ý thức của mình.

Nhưng vào lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân muốn tìm một phương

pháp đối phó Nanh Trắng Bảo Kiếm thì đã không kịp nữa.

Bởi vì vào lúc này, pháp bảo Quy Giáp đã bị triệt để phá hủy, một vết nứt khổng lồ xuất hiện trên pháp bảo Quy Giáp, từ vết nứt đó nhìn ra, Phổ Hiền Chân Nhân chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng trắng bệch thê thảm! "Ầm ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm khổng lồ trực tiếp hủy diệt pháp bảo Quy Giáp, rồi chém mạnh xuống.

Sau khi pháp bảo Quy Giáp bị hủy diệt, tạo ra tiếng nổ lớn, một làn khói bụi bốc lên, che khuất tầm nhìn.

Linh Nha Tiên vốn định dùng một kiếm này trực tiếp giết chết Phổ Hiền Chân Nhân bị thương, nhưng nhanh chóng phát hiện làn khói này có gì đó không ổn, dường như cố ý xuất hiện xung quanh, để che khuất tầm nhìn của hắn! "Chẳng lẽ vừa rồi một kiếm của ta chỉ hủy diệt pháp bảo Quy Giáp mà không giết chết Phổ Hiền Chân Nhân ư?" Trong lòng, Linh Nha Tiên lộ ra sát ý lạnh lẽo trong mắt, lập tức điều khiển thanh Nanh Trắng Bảo Kiếm đã hóa thành một thanh kiếm, tấn công về bốn phương tám hướng.

Nhất thời, kiếm quang lấp lánh, bao trùm cả không gian xung quanh vào phạm vi công kích.

Nhanh chóng, những đám khói mù bao phủ xung quanh đều biến mất.

Lúc này trên chiến trường, Linh Nha Tiên đang giao thủ với Phổ Hiền Chân Nhân.

Nhờ bản mệnh pháp bảo Nanh Trắng Bảo Kiếm, Linh Nha Tiên đã thành công áp chế Phổ Hiền Chân Nhân, nhưng điều bất ngờ đối với Linh Nha Tiên là khi hắn chuẩn bị một kiếm đánh giết Phổ Hiền Chân Nhân, bất ngờ lại xảy ra.

Phổ Hiền Chân Nhân, đối thủ của hắn, lại biến mất không dấu vết, Linh Nha Tiên muốn tìm kiếm hành tung của Phổ Hiền Chân Nhân cũng không tìm thấy.

Nhưng mặc dù không tìm thấy Phổ Hiền Chân Nhân, hiện tại Phổ Hiền Chân Nhân cũng đã bại dưới tay Linh Nha Tiên.

Linh Nha Tiên cũng không cố ý đi tìm kiếm Phổ Hiền Chân Nhân, dẫn dắt quân đội tiếp tục tấn công đại quân Tây Kỳ.

Chương 939

Thời gian chậm rãi trôi qua, chiến tranh vẫn tiếp diễn.

Nhưng cùng với thời gian chậm rãi trôi đi, phía Tây Kỳ lại không chiếm được quá nhiều ưu thế.

Lúc này trên một chiến trường khác, Cầu Thủ Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, cũng đang giao chiến với đối thủ.

Đối thủ giao chiến với Cầu Thủ Tiên không ai khác, nghiễm nhiên chính là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sử dụng pháp bảo Độn Long Trụ giao thủ với Cầu Thủ Tiên, từng đạo lửa bay múa quanh người hắn, ngưng tụ thành từng đạo thần thông đánh về phía Cầu Thủ Tiên.

Vào lúc này, Cầu Thủ Tiên, đối thủ của hắn, cũng không hề rơi vào thế hạ phong, cũng lấy ra pháp bảo và thần thông của mình giao thủ với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn! "Chết đi!" Cầu Thủ Tiên hét lớn một tiếng, lấy ra một pháp bảo hình dáng như một cây bút lông, đánh về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Cây bút lông pháp bảo này nhìn như một pháp bảo thông thường, toàn bộ thân bút lông đều đen kịt, chỉ có phần đầu bút lông là màu trắng tuyết, nhìn rất rõ ràng đen trắng phân minh.

Hiện tại, cây bút lông pháp bảo này dưới sự điều khiển của Cầu Thủ Tiên, lưu chuyển ra hai loại khí thể màu đen và trắng, lần lượt bao quanh thân cây bút lông pháp bảo, đồng thời cũng đánh về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ

chết, lập tức cũng thi triển thần thông của mình, chỉ thấy bàn tay hắn vỗ lên Độn Long Trụ đang lơ lửng bên cạnh, truyền pháp lực của mình vào trong Độn Long Trụ. "Ong ong ong!" Trong Độn Long Trụ vang lên tiếng ong ong ong, cùng với đó, cái đầu rồng trên Độn Long Trụ trực tiếp há miệng, phun ra khi đối diện với cây bút lông pháp bảo!

Ngọn lửa hừng hực chặn đứng công kích của cây bút lông pháp bảo, xem ra cây bút lông pháp bảo này không thể làm gì được pháp bảo Độn Long Trụ. "Cầu Thủ Tiên, ta thấy ngươi nên từ bỏ đi, dựa vào ngươi muốn đánh bại ta là chuyện không thể!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhìn Cầu Thủ Tiên đang tràn đầy tự tin đối diện, cười lạnh một tiếng rồi nói. "Ha ha, dựa vào cái pháp bảo Độn Long Trụ nhỏ bé của ngươi ư?

Muốn ta nhận thua thì đừng có mơ!

Chốc nữa để ngươi xem uy lực chân chính của pháp bảo của ta!" Cầu Thủ Tiên với mái tóc vàng rực lạnh lùng liếc nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, sau đó cách không vỗ một cái vào cây bút lông pháp bảo đang đối kháng với ngọn lửa của Độn Long Trụ, cây bút lông pháp bảo đó dường như được kích phát sức mạnh chân chính, tức thì bùng nổ sức mạnh của nó.

Chỉ thấy những khí thể màu đen và trắng bao quanh thân cây bút lông pháp bảo bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, cùng với sự khuếch tán không ngừng của hai loại khí thể đen trắng này, nhanh chóng đẩy lùi những ngọn lửa.

Trông như thể cây bút lông pháp bảo đang dùng hai loại khí thể đen trắng để tạo ra một kết giới ngăn cách ngọn lửa, nhưng đương nhiên nếu Cầu Thủ Tiên muốn kích phát uy lực chân chính của bút lông đen trắng pháp bảo, thì sẽ không chỉ có sự thay đổi đơn giản như

vậy.

Sắc mặt Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đối diện lộ ra vẻ tức giận, đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn Cầu Thủ Tiên ra tay, hắn cũng lập tức thi triển một đạo pháp quyết đánh lên pháp bảo Độn Long Trụ. "Hùng hùng hùng!" Lập tức, ngọn lửa phun ra từ thân pháp bảo Độn Long Trụ biến đổi tức thì, từ ngọn lửa đỏ rực chuyển thành ngọn lửa màu xanh lam.

Sau khi biến thành ngọn lửa màu xanh lam, nhiệt độ xung quanh lại dường như giảm xuống.

Nguyên nhân là ngọn lửa phun ra từ Độn Long Trụ lần này lại là hàn diễm, một loại ngọn lửa có nhiệt độ cực thấp, thậm chí có thể khiến người ta đóng băng.

Nhưng mặc dù nhiệt độ cực thấp, hàn diễm này vẫn vô cùng nguy hiểm, có thể dễ dàng đốt cháy đối thủ.

Hiện tại Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khi đối mặt với đối thủ Cầu Thủ Tiên, cũng đã lấy ra sức mạnh ẩn giấu trong Độn Long Trụ.

Khi ngọn lửa phun ra từ Độn Long Trụ biến thành hàn diễm, ảnh hưởng của nó đối với bút lông đen trắng dường như cũng lớn hơn, ít nhất thì sự khuếch tán của hai loại khí thể đen trắng từ bút lông đen trắng bắt đầu dần chậm lại, không còn tốc độ nhanh như trước.

Nhưng Cầu Thủ Tiên thấy vậy lại cười lạnh một tiếng, dáng vẻ một chút cũng không hề vội vàng, xem ra tình hình hiện tại vẫn nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Vào lúc này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đối thủ của hắn, cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng một chiêu, những thần thông khác để đối phó Cầu Thủ Tiên vào lúc này đều không dễ sử dụng. "Đi!" Đột nhiên, vào lúc này Cầu Thủ

Tiên lại lãnh đạm phun ra một chữ.

Tức thì pháp bảo bút lông đen trắng dường như nhận được một mệnh lệnh nào đó, trực tiếp biến đổi, tập trung hai loại khí thể đen trắng xung quanh lại một chỗ, rồi hình thành một đồ án Thái Cực hai màu đen trắng.

Chỉ là đồ án Thái Cực này không hoàn chỉnh, chỉ có một nửa Thái Cực, đó là một câu ngọc đen, và trong câu ngọc đen đó có một điểm ngọc trắng.

Khi bút lông đen trắng biến thành câu ngọc đen này xuất hiện, tức thì một luồng khí tức cường đại lan tỏa ra, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đối thủ của hắn, cảm nhận được rất rõ ràng, sắc mặt cũng biến đổi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dường như cũng không ngờ đối thủ Cầu Thủ Tiên lại có thể sử dụng thần thông cấp độ này. "Hay lắm, ta muốn xem pháp bảo của ngươi rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" Trong lòng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn có chút kiêng dè Cầu Thủ Tiên, nhưng ý muốn đánh bại đối phương lại càng mãnh liệt hơn.

Chỉ thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thi triển một thủ ấn trong tay, ngay sau đó thấy hư không trước mặt hắn ngưng tụ ra một viên châu nhỏ trong suốt.

Viên châu này nhìn trong suốt, nhưng lại dường như ẩn chứa một loại huyền cơ nào đó, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ngay sau đó Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vỗ mạnh vào viên châu đó!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong lúc giao chiến với Cầu Thủ Tiên, vì muốn đánh bại đối phương, mới lấy ra át chủ bài của mình.

Chỉ thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn từ trong hư không triệu

hồi ra một viên châu trong suốt, sau đó vỗ viên châu đó về phía trước.

Một viên châu cũng bay vào trong Độn Long Trụ, rơi vào vị trí miệng rồng lửa đang phun ra ngọn lửa.

Con rồng lửa đó ban đầu không có mắt, hoặc thiếu mắt, nhưng giờ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vỗ ra một viên châu trong suốt vào Độn Long Trụ, nó lại rơi đúng vào vị trí mắt của con rồng lửa, trở thành mắt của nó!

Có mắt, con rồng lửa tức thì sức mạnh tăng vọt, sau khi bị một lực lượng vô hình bao phủ, trông như thể nó đã sống dậy.

Ngay cả Cầu Thủ Tiên, đối thủ của Văn Thù, cũng cảm nhận được pháp bảo Độn Long Trụ của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trở nên lợi hại hơn, ít nhất uy lực của hàn diễm phun ra càng lớn hơn.

Nhưng đối với những thay đổi này, Cầu Thủ Tiên đã có sự chuẩn bị, dù sao hắn cũng biết đối thủ của mình là Thập Nhị Kim Tiên Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, nếu đối phương chỉ có chút thực lực như trước, thì đã sớm bị người khác đánh bại rồi. "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, hãy xem rốt cuộc pháp bảo của ai thắng một bậc!" Cầu Thủ Tiên hét lớn một tiếng, viên câu ngọc đen do bút lông đen trắng tạo thành liền đánh về phía Độn Long Trụ.

Vào lúc này, Độn Long Trụ dường như sống dậy, ngọn lửa phun ra lại bao phủ pháp bảo đó vào trong, cuối cùng tạo thành một lớp bảo hộ kết tinh trạng thái được tạo thành từ hàn diễm.

Trông như thể nó có một lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, có thể chống đỡ mọi công kích trên thế gian. "Ầm ầm!" Viên câu ngọc đen và Độn Long Trụ va chạm vào nhau, tạo ra một vụ nổ kịch liệt, đồng thời cũng sản sinh ra một làn sóng xung kích khổng lồ.

Trước làn sóng xung kích khổng lồ như vậy, người chịu đòn đầu

tiên tự nhiên là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang đứng sau Độn Long Trụ!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trực tiếp bị vụ nổ do hai pháp bảo va chạm tạo thành đánh bay ra ngoài, khó khăn lắm mới ổn định được thân thể.

Chương 940

Vừa dừng lại, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhìn về trung tâm vụ nổ, ở đó viên câu ngọc đen đang giao đấu sức mạnh với Độn Long Trụ.

Trông như thể đó chỉ là hai pháp bảo, nhưng thực tế lại là hai tu đạo giả Cầu Thủ Tiên và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang thao túng chúng để tấn công.

Hai bên đối công qua lại, đánh khó phân thắng bại.

Viên câu ngọc đen được Cầu Thủ Tiên điều khiển bao quanh bởi năng lượng đen kịt, một khi đánh trúng Độn Long Trụ, sẽ nhiễm những năng lượng đen đó lên Độn Long Trụ, thời gian hai bên giao thủ càng lâu, năng lượng đen trên viên câu ngọc đen càng nhiễm lên Độn Long Trụ càng nhiều.

Những năng lượng đen này có thể ô nhiễm pháp bảo, hoặc khiến pháp bảo chậm rãi suy yếu, lâu dần sẽ phong ấn hoàn toàn pháp bảo đó, là một thần thông vô cùng nguy hiểm.

Trông như tốc độ phong ấn pháp bảo của viên câu ngọc đen có chút chậm, nhưng phương thức "luộc ếch bằng nước ấm" này mới là điều khiến người ta không cảnh giác nhất.

Nhanh chóng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng nhận ra điều đó, lập tức thi triển pháp quyết, điều khiển Độn Long Trụ phun ra ngọn lửa trắng tinh khiết bắt đầu đốt cháy chính Độn Long Trụ.

Ngọn lửa trắng tinh khiết này có sức mạnh tịnh hóa, có thể thiêu đốt mọi vật uế tạp trên thế gian, lúc này không còn lựa chọn nào tốt hơn để đối phó với năng lượng đen do viên câu ngọc đen nhiễm lên Độn Long Trụ.

Chỉ thấy những ngọn lửa trắng tinh khiết này bắt đầu đốt cháy toàn bộ Độn Long Trụ, nhanh chóng Độn Long Trụ dưới sự bao bọc của ngọn lửa trắng tinh khiết đó, trông như một đóa bạch liên hoa sắp nở rộ.

Cầu Thủ Tiên thấy Độn Long Trụ vừa khó khăn lắm mới bị câu ngọc đen ô nhiễm sắp bị Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tịnh hóa, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, lập tức khiến câu ngọc đen hiển lộ thêm một thần thông nữa!

Chỉ thấy bề mặt đen kịt như mực của câu ngọc đen bắt đầu chậm rãi lưu chuyển, trông như thể câu ngọc đen hóa thành một giọt chất lỏng đang chảy, sau đó khi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cảm thấy có gì đó không ổn, từ trong câu ngọc đen phun ra từng sợi tơ đen, rồi trực tiếp xuyên thấu không gian, quấn quanh pháp bảo Độn Long Trụ. "Ong ong ong!" Tức thì trong pháp bảo Độn Long Trụ vang lên một tiếng ai minh, dường như Độn Long Trụ giống như sinh vật sống đang vô cùng đau khổ.

Cũng vào lúc này, khi Độn Long Trụ bị những sợi tơ đen do câu ngọc đen phun ra quấn lấy, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn có thể cảm thấy mối liên hệ giữa hắn và pháp bảo Độn Long Trụ bắt đầu trở nên dần mờ nhạt.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn biết, nếu cứ để pháp bảo Độn Long Trụ bị câu ngọc đen quấn lấy như vậy, thì chốc nữa pháp bảo Độn Long Trụ có thể sẽ bị đối phương đoạt mất. "Khốn kiếp, Cầu Thủ Tiên đừng tưởng ngươi có thể dễ dàng đánh bại ta!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn Cầu Thủ Tiên, tùy tức lấy ra một pháp bảo khác, nghiễm nhiên là một thanh bảo kiếm.

Thanh bảo kiếm này, là pháp bảo của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, tự nhiên không phải loại tầm thường, nó được gọi là Trảm Yêu

Kiếm!

Đã là Trảm Yêu Kiếm, thì pháp bảo này tự nhiên có chỗ độc đáo, có thể khắc chế yêu ma quỷ quái, càng không nói đến những tà khí.

Vì vậy, hiện tại Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khi phát hiện pháp bảo Độn Long Trụ bị sợi tơ đen của câu ngọc đen vây khốn, lập tức lấy ra pháp bảo này, muốn dùng sức mạnh đặc biệt của pháp bảo này để đối phó với câu ngọc đen.

Chỉ thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tay cầm Trảm Yêu Kiếm, trực tiếp một kiếm cách không chém về phía những sợi tơ đen đang quấn quanh Độn Long Trụ!

Những sợi tơ đen này dường như cũng có trí tuệ của mình, khi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chém về phía những sợi tơ đen đó, chúng từng sợi từng sợi ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một sợi dây đen thô tráng. "Ong ong!" Trảm Yêu Kiếm chém lên sợi dây đen đó, nhưng điều khiến Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bất ngờ là Trảm Yêu Kiếm lại không thể một kiếm chém đứt sợi dây đen đó. "Khoan đã, chuyện gì vậy!

Không hay rồi!" Khi Trảm Yêu Kiếm của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chém lên sợi dây đen đó, không những không thể một kiếm chém đứt sợi dây đen đó, mà ngược lại hắn còn cảm nhận được một tình huống khiến hắn kinh ngạc.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cảm thấy sức mạnh của mình khi đánh vào sợi dây đen đó, lại bị đối phương phản đòn trở lại, giống như công kích bị chuyển hướng đi vậy! "Hoa lạp!" Cánh tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang nắm Trảm Yêu Kiếm xuất hiện một vết máu, từ vết thương đó phun ra lượng lớn tiên huyết. "Cái gì!" Đối với bất ngờ này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng cảm thấy vô cùng chấn kinh, lập tức lựa chọn lùi lại, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách

với câu ngọc đen đó, đồng thời cũng cẩn thận quan sát vết thương trên cánh tay, sau đó Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phát hiện ra một điều đáng kinh ngạc.

Vết sẹo đó lại giống như do pháp bảo Trảm Yêu Kiếm gây ra, vết sẹo và Trảm Yêu Kiếm như đúc cùng một khuôn, cũng chỉ có Trảm Yêu Kiếm mới có thể tạo ra vết sẹo đặc biệt như vậy.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhớ lại tình huống Trảm Yêu Kiếm vừa rồi chém vào sợi tơ đen lại không thể chém đứt, sau khi nhìn vết sẹo trên tay, hắn mới hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Sợi tơ đen này lại có thể phản đòn công kích của ta!

Đơn giản là chưa từng nghe thấy bao giờ!" Một khả năng như vậy, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên, cũng cảm thấy một chút không thể tin nổi, bởi vì hắn cũng chưa từng gặp tình huống như thế này. "Làm sao bây giờ?

Chuyện này có chút khó giải quyết!" Trong lúc Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn suy nghĩ đối sách, Cầu Thủ Tiên, kẻ địch của hắn, lại sẽ không bỏ qua cơ hội hiện tại, lập tức điều khiển câu ngọc đen phóng ra sợi tơ đen về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Vừa nhìn thấy những sợi tơ đen đó, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cảm thấy không ổn, biết rằng chỉ cần bị sợi tơ đen đó quấn lấy, nhất định sẽ gặp bất trắc, khi đó cơ hội chiến thắng Cầu Thủ Tiên của hắn chắc chắn sẽ nhỏ hơn vài phần.

Do đó, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chỉ có thể lựa chọn không ngừng lùi lại, cố gắng kéo giãn khoảng cách với sợi tơ đen đó.

Nhưng điều khiến Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bất ngờ hơn nữa là, hiện tại dù hắn không ngừng lùi lại, vẫn không thể thoát khỏi những sợi tơ đen đó, đối phương cứ như một con rắn độc, bám riết không buông.

Cũng vào lúc này, Cầu Thủ Tiên, đối thủ của hắn, cười lạnh một tiếng rồi nói: "Ha ha, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đừng phí công vô ích nữa, chỉ cần ngươi còn trong tầm mắt của ta, những Thái Cực Chi Ti này sẽ không buông ngươi đâu!" Cầu Thủ Tiên lãnh đạm nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ra lệnh cho những sợi tơ đen, cũng chính là Thái Cực Chi Ti, tiếp tục tấn công tu đạo giả một trong Thập Nhị Kim Tiên đó.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lúc này sau khi nghe lời Cầu Thủ Tiên nói, trong lòng càng nặng trĩu, cảm thấy tình huống hiện tại vô cùng khó xử lý. "Khoan đã!" Vào lúc này, nhìn những Thái Cực Chi Ti đang bức ép từng bước, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chợt ngộ ra, nhìn Cầu Thủ Tiên, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ. "Hiện tại ta đang chạy trốn và cố gắng kéo giãn khoảng cách với Cầu Thủ Tiên, nếu kết quả Cầu Thủ Tiên muốn nhìn thấy là gì?

Lựa chọn tác chiến tầm xa tốt hơn, bởi vì nếu ta tiếp cận hắn, sẽ khiến hắn rơi vào thế bị động?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn dựa vào tình huống của mình, đưa ra một suy đoán như vậy, nhưng bất kể là suy đoán nào, đối với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đều cần tiếp cận Cầu Thủ Tiên, cũng chỉ có như vậy mới có thể kiểm tra xem suy đoán của mình có chính xác hay không.

Trong lòng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lập tức từ bỏ chiến lược lùi lại bỏ chạy, mà ngược lại, lập tức xông về phía Cầu Thủ Tiên. "Hả?" Cầu Thủ Tiên không ngờ rằng, đối thủ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn khi đang ở thế hạ phong, lại không những không bỏ chạy, mà ngược lại còn tấn công về phía mình.

Nhưng trên mặt Cầu Thủ Tiên không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm sợ hãi nào, ngược lại hắn cười khẩy một tiếng, điều khiển Thái Cực Chi Ti tiếp tục tấn công Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Đối mặt với sự ngăn cản của những Thái Cực Chi Ti này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng sử dụng chiêu thức của mình để đối phó.

Chỉ thấy quanh Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xuất hiện một lớp gió, cũng là một lớp khí lưu đang luân chuyển.

Lớp khí lưu này thực chất là lớp bảo hộ do Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn triệu hồi ra, có tác dụng bảo vệ hắn, lúc này được triệu hồi ra, hiển nhiên có công dụng đặc biệt.

Đến lúc này, những Thái Cực Chi Ti đen kịt cuối cùng cũng đánh trúng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Cầu Thủ Tiên cũng lộ ra nụ cười, hắn nghĩ rằng chỉ cần Thái Cực Chi Ti thành công đánh trúng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, thì đối phương sẽ không còn cách nào thoát ra nữa, và hắn cũng có thể thuận lợi đánh bại đối thủ!

Có thể không tốn chút sức lực nào!

Chương 941

Ngay khi sắp tiêu diệt một trong Thập Nhị Kim Tiên, Cầu Thủ Tiên vô cùng vui mừng, bởi vì như vậy hắn sẽ càng có địa vị hơn trước mặt sư phụ Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng khi Cầu Thủ Tiên đang nghĩ như vậy, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đối thủ của hắn, lại lạnh lùng cười với hắn một tiếng.

Ngay sau đó Cầu Thủ Tiên nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn bất ngờ, "Không thể nào, Thái Cực Chi Ti của ta lại không có tác dụng với hắn ư?" Lúc này, những Thái Cực Chi Ti dưới sự điều khiển của Cầu Thủ Tiên bắt đầu tấn công Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, những Thái Cực Chi Ti đó lại không đánh trúng thân thể Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, mà ngược lại bị lớp lá chắn khí lưu bao quanh cơ thể đối phương chặn lại.

Đợi Cầu Thủ Tiên nhìn thêm vài lần, hắn mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên do là lớp lá chắn khí lưu bao quanh cơ thể Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bản thân là khí lưu không ngừng luân chuyển, vì vậy khi những Thái Cực Chi Ti chạm vào, chúng tạo ra một sức mạnh phản đòn, ngược lại khiến lá chắn khí lưu càng thêm vững chắc.

Nếu vậy, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng không cần lo lắng về công kích của những Thái Cực Chi Ti nữa, và cũng có thể thuận lợi tiếp cận Cầu Thủ Tiên. "Nạp mạng đi!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn giơ Trảm Yêu Kiếm trong tay, khi tiếp cận Cầu Thủ Tiên, hắn một kiếm chém xuống đối phương.

Tương tự, trên Trảm Yêu Kiếm trong tay Văn Thù Quảng Pháp

Thiên Tôn cũng bao phủ một lớp lá chắn khí lưu!

Cầu Thủ Tiên nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không còn sợ hãi Thái Cực Chi Ti nữa mà lại xông đến trước mặt mình, phát động công kích, tức thì sắc mặt biến đổi, tùy tức cũng thi triển thần thông. "Ong ong ong!" Chỉ thấy Cầu Thủ Tiên ngưng tụ ra một quả cầu năng lượng màu vàng trong tay, lờ mờ có thể nhìn thấy bên trong có một đồ án Thái Cực, không nói hai lời liền đánh về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Lúc này Cầu Thủ Tiên được đà lấn tới, một khi đã chiếm được thượng phong, công kích liền như sấm sét quét qua, đánh cho đối thủ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không thể chống đỡ.

Nhưng Văn Thù không phải tu đạo giả tầm thường, là một trong Thập Nhị Kim Tiên, tự nhiên hắn có bản lĩnh của mình.

Chỉ thấy bề mặt cơ thể Văn Thù lưu chuyển ra một lớp khí lưu, lớp khí lưu này chặn đứng những Thái Cực Chi Ti nguy hiểm, giúp Văn Thù có thể thuận lợi tiếp cận đối thủ Cầu Thủ Tiên.

Vào lúc này Cầu Thủ Tiên thấy Văn Thù lại có thể không bị Thái Cực Chi Ti ảnh hưởng mà tiếp cận thành công, trong lòng hắn lập tức có một dự cảm không lành, lập tức sử dụng chiêu thức khác để đối phó Cầu Thủ Tiên.

Chỉ thấy quả cầu quang trong tay Cầu Thủ Tiên sau khi ngưng tụ liền đánh về phía Văn Thù, trong quả cầu năng lượng đó ẩn ẩn hiện hiện có một đồ án Thái Cực.

Đồ án Thái Cực này trông vô cùng đặc biệt, dường như ẩn chứa một loại năng lượng đặc biệt nào đó.

Cũng vào lúc này, Văn Thù, đối thủ của hắn, lại dường như đã sớm có sự chuẩn bị, liên tục điểm vài cái vào hư không phía trước.

Ngay sau đó một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy trong hư không xuất hiện những vầng vi quang nhỏ bé, khi quả cầu năng lượng Thái Cực đánh vào những vầng vi quang đó, chỉ thấy những vầng vi quang đó cũng bùng nổ sức mạnh cường đại, tức thì chặn đứng quả cầu năng lượng Thái Cực.

Cầu Thủ Tiên tức thì có chút bất ngờ nhìn mọi chuyện, trong lòng hoàn toàn không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy.

Vào lúc này, Văn Thù, một trong Thập Nhị Kim Tiên, tự nhiên nắm lấy cơ hội, thân thể tức thì hóa thành hư ảnh, đợi khi Văn Thù xuất hiện một lần nữa, hắn đã ở trước mặt Cầu Thủ Tiên, và giơ cao Trảm Yêu Kiếm trong tay chém xuống đối phương! "Ầm!" Toàn bộ mặt đất bùng nổ ra hào quang khổng lồ, trông như thể một mặt trời nhỏ đang mọc lên.

Nhưng thực tế đó không phải mặt trời mọc, mà là sức mạnh bùng nổ từ Trảm Yêu Kiếm trong tay Văn Thù. "Khốn kiếp, ta có thể sẽ bại dưới tay ngươi sao?

Đợi đấy, Văn Thù, ta nhất định sẽ báo thù!" Trước Trảm Yêu Kiếm đang giải phóng sức mạnh, Cầu Thủ Tiên tức thì rơi vào thế hạ phong, không ngừng bị Văn Thù áp chế.

Cầu Thủ Tiên biết rằng một khi tiếp tục ở lại, người gặp nguy hiểm chắc chắn là hắn, không chừng có nguy cơ vẫn lạc.

Cầu Thủ Tiên tự nhiên không muốn lên Phong Thần Bảng, do đó sau khi buông lại một câu nói độc ác, thân thể hắn đột nhiên hiện ra hai loại sức mạnh đen trắng khác nhau, đồng thời bút lông đen trắng trước đó giao chiến với Độn Long Trụ cũng được Cầu Thủ Tiên triệu hồi về. "Đi!" Như vậy, Cầu Thủ Tiên sau khi được bao bọc bởi hai loại năng lượng đen trắng, phối hợp với uy năng thần kỳ của bút lông đen trắng, cuối cùng đã thành công đột phá sức mạnh của Trảm Yêu

Kiếm, hóa thành một đạo quang mang đen trắng bỏ trốn. "Khốn kiếp, không ngờ lại để hắn chạy thoát!" Văn Thù nhìn Cầu Thủ Tiên bỏ chạy, sắc mặt vô cùng khó coi, mất bao công sức mới có cơ hội đánh bại Cầu Thủ Tiên, vậy mà không ngờ Cầu Thủ Tiên lại lập tức bỏ chạy khi cảm thấy không ổn.

Nhưng Văn Thù tuy có chút tiếc nuối không thể giết chết Cầu Thủ Tiên, nhưng cũng hiểu đối phương là một trong Tùy Thị Thất Tiên, về thực lực tự nhiên không phải tầm thường, có thể chiếm được thượng phong đánh bại đối phương đã tốn rất nhiều công sức rồi.

Sau một trận chiến như vậy, sau khi Văn Thù đánh bại Cầu Thủ Tiên, phần còn lại của đại quân Ân Thương tự nhiên bắt đầu rút lui.

Nhưng vào lúc này, đại quân Tây Kỳ lại nhân cơ hội lập tức phát động công kích.

Hai bên nhất thời lại giao tranh quấn quýt vào nhau, đánh khó phân thắng bại.

Lúc này Văn Thù lại không có thời gian để quản đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương đang giao chiến trên chiến trường, hiện tại hắn có nhiệm vụ khác cần hoàn thành. .....

Khi Cầu Thủ Tiên và Văn Thù giao thủ, Kim Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, cũng gặp phải đối thủ của mình, đồng dạng là một trong Thập Nhị Kim Tiên: Đạo Hạnh Thiên Tôn! "Kim Quang Tiên, tiếp chiêu đi!" Đạo Hạnh Thiên Tôn tay cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử, giống như vung một cây côn lớn, đánh về phía đối thủ Kim Quang Tiên.

Kim Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, thân mặc đạo bào màu vàng, đôi mắt càng thêm sáng quắc, cả người trông cũng chỉ là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi.

Nhưng tu đạo giả đại đa số đều sống lâu, tuổi thọ còn nhiều hơn phàm nhân rất nhiều, cũng vì vậy hiện tại Kim Quang Tiên tuy trông trẻ tuổi, nhưng tuổi thật của hắn lại không chắc nhỏ đến mức nào. "Được lắm!" Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, lúc này khi thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn tấn công mình, lại không hề sợ hãi, ngược lại lộ ra biểu cảm hăm hở muốn thử sức.

Hắn thi triển một pháp ấn trong tay, ngay sau đó Kim Quang Tiên lấy ra pháp bảo của mình. "Đinh!" Chỉ thấy một tiếng chuông trong trẻo vang vọng xung quanh, Đạo Hạnh Thiên Tôn càng nghe rõ mồn một.

Nhưng tiếng chuông trong trẻo đó lại không khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn buông lỏng cảnh giác, bởi vì hắn cảm thấy khi nghe tiếng chuông trong trẻo đó, lại có một cảm giác linh hồn và thể xác sắp tách rời.

Cảm giác như vậy, khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn trong lòng cảm thấy vô cùng không ổn, cho rằng tiếng chuông này thực sự quá quỷ dị.

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn ý thức được tiếng chuông này có gì đó không đúng, trước mặt Kim Quang Tiên lại xuất hiện một pháp bảo, pháp bảo này không phải thứ gì khác, nghiễm nhiên là một chiếc chuông nhỏ bằng đồng xanh rêu bám đầy đồng lục!

Chiếc chuông đồng nhỏ này không ngừng lay động, từ bên trong truyền ra tiếng chuông trong trẻo.

Nguyên do tiếng chuông quỷ dị mà Đạo Hạnh Thiên Tôn nghe được lúc nãy, chính là do chiếc chuông đồng nhỏ này phóng ra.

Kim Quang Tiên sau khi lấy ra pháp bảo của mình, không nói hai lời liền điểm một ngón tay vào chiếc chuông đồng nhỏ bám đầy đồng lục đó! "Đinh!" Tức thì tiếng chuông vang vọng của chiếc chuông đồng nhỏ đó càng lớn hơn vài phần, đồng thời sức mạnh kỳ dị đi kèm

cũng trở nên càng khổng lồ hơn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức bị âm thanh của chiếc chuông đồng nhỏ đó ảnh hưởng, chỉ cảm thấy linh hồn và nhục thân của mình sắp sửa tách rời.

Chương 942

Tình huống như vậy đã làm Đạo Hạnh Thiên Tôn sợ hãi, lập tức thu lại công kích của mình, chuyển sang thi triển một bộ pháp quyết khác, để chống lại tiếng chuông của chiếc chuông đồng nhỏ đó.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn đã thử một số thần thông phòng ngự, nhưng trước tiếng chuông của chiếc chuông đồng nhỏ đó lại không có quá nhiều tác dụng.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức lấy ra một pháp bảo khác!

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn, sau khi Kim Quang Tiên lấy ra pháp bảo chuông đồng nhỏ đó, lập tức bị tiếng chuông của đối phương ảnh hưởng, tức thì rơi vào thế hạ phong.

Để có thể thuận lợi đánh bại đối thủ Kim Quang Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng lấy ra một pháp bảo khác, nghiễm nhiên là một chiếc y phục màu tím. "Bát Quái Tử Thụ Tiên Y!" Đạo Hạnh Thiên Tôn bay lên mặc chiếc y bào này vào, lập tức có thể cảm nhận một luồng sức mạnh tuôn trào từ Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, luồng sức mạnh thần kỳ này giúp Đạo Hạnh Thiên Tôn chặn đứng tiếng chuông do chiếc chuông đồng nhỏ của đối thủ Kim Quang Tiên phát ra. "Đinh!" Tiếng chuông của chuông đồng nhỏ lại một lần nữa vang vọng xung quanh, nhưng khi tiếng chuông đó vừa đến gần Đạo Hạnh Thiên Tôn, nó đã bị những làn sóng vô hình truyền ra từ Tử Thụ Tiên Y chặn lại.

Nếu như vậy, tiếng chuông của chiếc chuông đồng nhỏ tự nhiên khó có thể có tác dụng mạnh như trước nữa.

Đạo Hạnh Thiên Tôn hiểu rằng hiện tại hắn đã có Tử Thụ Tiên Y, cũng có cơ hội đánh bại Kim Quang Tiên, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Pháp lực trong cơ thể bắt đầu điều động, nhanh chóng khiến Thiên Tôn Hàng Ma Xử trong tay Đạo Hạnh Thiên Tôn bay về phía Kim Quang Tiên, trông chừng sắp đánh vào trán Kim Quang Tiên.

Kim Quang Tiên nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi lấy ra pháp bảo Tử Thụ Tiên Y lại có thể không bị pháp bảo Lạc Hồn Chung ảnh hưởng, thậm chí hiện tại còn trực tiếp phát động công kích! "Khốn kiếp, Đạo Hạnh Thiên Tôn đừng tưởng bản lĩnh của ta chỉ có thế, tiếp chiêu đi!" Kim Quang Tiên nhìn Thiên Tôn Hàng Ma Xử đang bay tới, tức thì cười lạnh một tiếng, vung tay một cái, chiếc chuông đồng nhỏ trước đó chặn trước mặt Kim Quang Tiên hóa thành một tàn ảnh, chặn trước Thiên Tôn Hàng Ma Xử. "Đi!" Mặc dù Kim Quang Tiên có pháp bảo chuông nhỏ quái dị, nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không hề sợ hãi, bởi vì hiện tại hắn đang sử dụng pháp bảo Tử Thụ Tiên Y.

Pháp bảo Tử Thụ Tiên Y này không phải loại tầm thường, là pháp bảo của sư phụ hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ẩn chứa đủ loại uy lực không thể tưởng tượng nổi, có thể chống đỡ phần lớn công kích trên thế gian, có thể nói là vô cùng lợi hại.

Cũng vì vậy, hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn mới không sợ pháp bảo chuông nhỏ có chút chật vật đó nữa. "Đi!" Đạo Hạnh Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên, tự nhiên không cam chịu yếu thế, lập tức phát động năng lực của mình, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử vừa bay ra đã bùng nổ sức mạnh cường đại dưới sự khống chế của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Bề mặt đen kịt của Thiên Tôn Hàng Ma Xử đột nhiên xuất hiện hào quang bạc lấp lánh, sau khi được lớp hào quang bạc đó bao phủ, sức mạnh của Thiên Tôn Hàng Ma Xử dường như trở nên vô cùng cường đại, như vậy nó với tư thế một đi không trở lại tấn công pháp bảo chuông đồng nhỏ đó, đánh mạnh vào pháp bảo chuông đồng nhỏ đó.

Nhưng vào lúc này, Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, khi thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn lại trực tiếp tấn công pháp bảo chuông đồng nhỏ, tức thì lộ ra một tiếng cười lạnh!

Dường như Kim Quang Tiên đã có kế hoạch sau đó đối phó Đạo Hạnh Thiên Tôn, chờ đợi đối phương rơi vào cái bẫy của mình.

Cũng vào lúc này, Thiên Tôn Hàng Ma Xử cuối cùng đã đánh trúng pháp bảo chuông đồng nhỏ!

Lần đầu tiên pháp bảo của Kim Quang Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn va chạm! "Đinh!" Tiếng chuông khổng lồ tức thì bùng nổ khi pháp bảo chuông đồng nhỏ và Thiên Tôn Hàng Ma Xử va chạm, bản thân pháp bảo chuông đồng nhỏ chủ yếu tấn công bằng tiếng chuông, hiện tại tiếng chuông phát ra lại lớn đến như vậy!

Đạo Hạnh Thiên Tôn dù trên người mặc Tử Thụ Tiên Y, cũng vẫn bị sóng âm của tiếng chuông khổng lồ đánh bay ra ngoài. "Ha ha, không ngờ ngươi lại như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn!

Pháp bảo Lạc Hồn Chung của ta càng bị công kích mạnh, tiếng chuông tạo ra sẽ càng lợi hại, giờ ngươi đã biết sự lợi hại của ta rồi chứ!" Thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn bị tiếng chuông đánh bật bay ra vẻ chật vật, Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, lại ha ha cười lớn.

Nguyên do vừa rồi Kim Quang Tiên cố ý để pháp bảo Lạc Hồn Chung nhắm vào Đạo Hạnh Thiên Tôn phát động công kích, Thiên Tôn Hàng Ma Xử của Đạo Hạnh Thiên Tôn tấn công càng mạnh, tiếng chuông tạo ra cũng mạnh tương tự, như vậy khi tiếng chuông đó xuất hiện, người đầu tiên chịu xung kích tự nhiên là Đạo Hạnh Thiên Tôn. "Phốc a!" Đạo Hạnh Thiên Tôn cố gắng đứng dậy từ mặt đất, dù mặc Tử Thụ Tiên Y, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng đã bị thương dưới tiếng chuông vừa rồi!

Đồng thời trong lòng Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không khỏi sợ

hãi, nếu vừa rồi tiếng chuông đó xuất hiện mà hắn không mặc Tử Thụ Tiên Y, thì có lẽ tiếng chuông cường đại đó đã trực tiếp đánh giết hắn rồi!

Đối với tình huống như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã hiểu rõ.

Cũng vào lúc này, Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, cũng thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn đã đứng dậy từ mặt đất, trên mặt lại lộ ra vẻ bất ngờ. "Không ngờ tên gia hỏa này bị thương lại chỉ có chút ít, xem ra pháp bảo Tử Thụ Tiên Y này thực sự khó đối phó a!" Kim Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, có bối phận ngang hàng với Thập Nhị Kim Tiên, nhưng về thực lực giữa họ lại tồn tại sự chênh lệch.

Ví dụ như Kim Cô Tiên Mã Toại và Hoàng Long Chân Nhân trước đó, hai tu đạo giả, một là Tùy Thị Thất Tiên, một là một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Địa vị giữa hai người có thể nói là không khác biệt là bao, nhưng về thực lực lại vô cùng chênh lệch.

Kim Cô Tiên Mã Toại, đối thủ của hắn, chỉ trong hiệp đầu tiên giao thủ với Hoàng Long Chân Nhân đã tóm được đối phương.

Một mặt cho thấy thực lực của Hoàng Long Chân Nhân trong cấp độ Thập Nhị Kim Tiên không quá mạnh mẽ, đồng thời cũng cho thấy thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại mạnh đến mức nào, có thể một chiêu đánh bại đối thủ cùng cảnh giới.

Lúc này Kim Quang Tiên cũng đã giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, hai bên sau khi trải qua màn thăm dò và giao thủ ban đầu, người rơi vào thế hạ phong lại là Đạo Hạnh Thiên Tôn đã liên tiếp sử dụng hai pháp bảo. "Ha ha, tiếp chiêu đi!

Đạo Hạnh Thiên Tôn!" Kim Quang Tiên tuy biết Tử Thụ Tiên Y

mà Đạo Hạnh Thiên Tôn mặc trên người không dễ đối phó, nhưng tiếng chuông vừa rồi của pháp bảo Lạc Hồn Chung lại đã thành công làm Đạo Hạnh Thiên Tôn bị thương, chứng tỏ Tử Thụ Tiên Y tuy có thể chặn một phần uy lực của pháp bảo Lạc Hồn Chung, nhưng lại không thể chặn toàn bộ sức mạnh.

Trong điều kiện như vậy, Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, tự nhiên phải phát động công kích, muốn đánh Đạo Hạnh Thiên Tôn một đòn bất ngờ! "Ong ong ong!" Kim Quang Tiên lại lấy ra một pháp bảo khác!

Lúc này trên chiến trường, để có thể đánh bại Đạo Hạnh Thiên Tôn đang có Tử Thụ Tiên Y, Kim Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, lập tức sử dụng một pháp bảo khác, nghiễm nhiên là một cây cần câu cá trông hết sức bình thường.

Nhưng pháp bảo cần câu cá trông hết sức bình thường như vậy lại khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng khó chịu, pháp bảo Thiên Tôn Hàng Ma Xử mà hắn sử dụng cũng không thể thành công chống đỡ lưỡi câu của cần câu đó.

Hiện tại cần câu cá đó lại né tránh được một thanh kiếm sắc bén mà Đạo Hạnh Thiên Tôn chém ra, có thể thấy hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn chỉ có thể chờ đợi pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y mà hắn đang mặc trên người có thể thành công chống đỡ được lưỡi câu quái dị đó.

Nhưng trong lòng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại có một dự cảm vô cùng bất lành về cây cần câu đó, bởi vì dựa vào biểu hiện quái dị của lưỡi câu đó trước đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không dám khẳng định Tử Thụ Tiên Y mà hắn đang mặc trên người thực sự có thể chống đỡ được công kích của đối phương.

Trong lòng, một trái tim Đạo Hạnh Thiên Tôn không kìm được mà

hoảng loạn. "Xuy xuy!" Vào lúc này, chỉ thấy lưỡi câu đó trực tiếp xuyên thấu bụng Đạo Hạnh Thiên Tôn, bởi vì lưỡi câu đó nối liền với dây câu, đang men theo huyết nhục trong cơ thể Đạo Hạnh Thiên Tôn tiến lên, di chuyển nhanh chóng về phía tim hắn.

Nếu chốc nữa lưỡi câu đó câu trúng tim Đạo Hạnh Thiên Tôn, thì Kim Quang Tiên, đối thủ của hắn, nhất định sẽ lập tức dùng lưỡi câu cắt đứt tim Đạo Hạnh Thiên Tôn, để đánh giết đối phương.

Cũng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng phát hiện lưỡi câu đó lại thực sự có thể bỏ qua phòng ngự của chiếc pháp bảo Tử Thụ Tiên Y trên người hắn, lại trực tiếp xuyên thấu huyết nhục của hắn, nhìn bộ dạng hiện tại, Đạo Hạnh Thiên Tôn biết chốc nữa lưỡi câu đó sẽ đánh trúng tim hắn.

Ngay cả là Đạo Hạnh Thiên Tôn, một trong Thập Nhị Kim Tiên, nếu chốc nữa trực tiếp bị công kích vào tim, thì cũng khó lòng tiếp tục tồn tại, dù có sống sót dưới công kích của cây cần câu đó, cũng khó lòng có phương pháp khắc chế cây cần câu đó, vô cùng khó giải quyết mọi chuyện.

Chương 943

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không có ý định từ bỏ, trong khoảnh khắc sinh tử quan trọng này, tuy không có một phương pháp phá giải pháp bảo cần câu, nhưng đối với tình cảnh khó khăn hiện tại hắn lại có cách. "Hát a!" Đạo Hạnh Thiên Tôn nghĩ ra một cách, lập tức bắt đầu hành động, lập tức thi triển một bí thuật ít người sử dụng! "Giải Thể Đại Pháp!" Cùng với từng đạo pháp lực tụ tập trong cơ thể Đạo Hạnh Thiên Tôn, vào lúc này thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn tan rã thành một đoàn huyết sắc vụ khí, đồng thời khí tức của Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng suy yếu.

Hiển nhiên Đạo Hạnh Thiên Tôn thi triển cái gọi là Giải Thể Đại Pháp cần phải trả giá rất thảm khốc, nhưng mặc dù đã trả giá, nhưng đối với mục tiêu của Đạo Hạnh Thiên Tôn thì đã đạt được.

Vào lúc này, vì thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn hóa thành một đoàn huyết sắc vụ khí, cũng không có một thực thể nào.

Pháp bảo cần câu cá của Kim Quang Tiên cũng vào lúc này không thể tiếp tục xuyên qua huyết nhục của Đạo Hạnh Thiên Tôn, chỉ có thể rời khỏi thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn. "Cái gì!" Kim Quang Tiên cũng bị Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng Giải Thể Đại Pháp làm kinh ngạc, bởi vì Giải Thể Đại Pháp là một môn bí thuật, nếu thi triển xong sẽ tạo ra tác dụng phụ rất lớn, hiện tại thực lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn suy giảm là một ví dụ rất rõ ràng. "Hừ, sử dụng Giải Thể Đại Pháp tạm thời có thể né tránh công kích của pháp bảo cần câu của ta thì sao?

Hiện tại ngươi còn bao nhiêu thực lực để giao thủ với ta?

Chết đi!" Nhanh chóng Kim Quang Tiên nhận ra thực lực của Đạo

Hạnh Thiên Tôn đã suy giảm, trước đây Đạo Hạnh Thiên Tôn duy trì sức chiến đấu hoàn chỉnh còn không phải đối thủ của hắn, huống chi bây giờ đã sử dụng Giải Thể Đại Pháp... dẫn đến thực lực giảm mạnh thì sao?

Vì vậy Kim Quang Tiên sau một khoảnh khắc kinh ngạc ngắn ngủi, lập tức nhắm vào Đạo Hạnh Thiên Tôn phát động công kích tiếp theo.

Lưỡi câu nối liền với dây câu, giống như một thanh phi kiếm sắc bén, trên bề mặt lưỡi câu lấp lánh từng điểm sáng bạc, dường như có thể bỏ qua mọi phòng ngự, tấn công về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, đối thủ của hắn, đã sớm có đối sách.

Đạo Hạnh Thiên Tôn biết hiện tại hắn không còn là đối thủ của Kim Quang Tiên nữa, vì vậy phương pháp còn lại cũng chỉ có thể là bỏ chạy.

Trong một khoảnh khắc, huyết sắc vụ khí hóa thành nhục thân của Đạo Hạnh Thiên Tôn biến thành một đạo huyết sắc độn quang bay về phía xa, trong nháy mắt đã biến mất.

Bí thuật Giải Thể Đại Pháp mà Đạo Hạnh Thiên Tôn thi triển tuy bản thân có nhiều di chứng, nhưng tổng thể là một bí thuật có chỗ đáng khen.

Ví dụ như tuy thi triển Giải Thể Đại Pháp xong sẽ làm giảm thực lực, nhưng lại có thể chuyển hóa thành huyết sắc vụ khí, có thể miễn nhiễm sát thương.

Không chỉ vậy, sau khi sử dụng Giải Thể Đại Pháp, độn thuật của Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ được nâng cao, có thể bay đi một khoảng cách rất xa trong nháy mắt, rất thích hợp để bỏ chạy.

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn trong nháy mắt đã biến mất tăm khỏi trước mặt Kim Quang Tiên. "Khốn kiếp, lại để hắn chạy thoát!" Kim Quang Tiên cũng không ngờ sau khi thi triển Giải Thể Đại Pháp, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại có độn thuật nhanh đến vậy, trong một khoảnh khắc đã chạy thoát khỏi tay mình.

Sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn bỏ chạy, Kim Quang Tiên cũng muốn vào lúc này tiếp tục truy sát Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng một là hắn không giỏi độn thuật, khó lòng đuổi kịp Đạo Hạnh Thiên Tôn, hai là hắn cũng lo lắng Đạo Hạnh Thiên Tôn chốc nữa sẽ bố trí mai phục trên đường chạy trốn.

Mặc dù Kim Quang Tiên có pháp bảo Lạc Hồn Chung và Ngư Can, dù đối mặt với sự vây công của phần lớn tu đạo giả, hay khi chiến đấu một đối một, Kim Quang Tiên đều không sợ, nhưng đối với một số rủi ro Kim Quang Tiên cảm thấy không nên phạm sai lầm thì tốt hơn.

Trong lòng Kim Quang Tiên tạm thời từ bỏ kế hoạch một mình truy sát Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Kim Quang Tiên sẽ dễ dàng bỏ qua Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Chỉ thấy Kim Quang Tiên lấy ra một đĩa vàng, đánh vào bên trong một đạo pháp lực, trên đĩa vàng phát sáng, cũng vào lúc này từ trong đĩa vàng lại truyền ra một giọng nói: "Kim Quang Tiên, ngươi tìm ta có việc gì?" "Ta tìm ngươi tự nhiên là có một chuyện cần ngươi giúp, tên Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa rồi đã chạy về hướng kia, hy vọng ngươi có thể chặn hắn lại!" Tại chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ đang giao chiến.

Đồng thời trên chiến trường, Văn Thái Sư phái ra Tùy Thị Thất Tiên trợ giúp binh sĩ Ân Thương phát động tiến công, nhưng Khương Tử Nha cũng phái ra các tu đạo giả thực lực cường đại để đối phó

Tùy Thị Thất Tiên.

Vì có thể trở thành Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, những tu đạo giả được Văn Thái Sư phái ra tự nhiên không thể yếu kém là bao.

Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa giao thủ với Kim Quang Tiên, vì không bổ sung được đối thủ của Kim Quang Tiên, bị buộc phải sử dụng Giải Thể Đại Pháp để bỏ trốn.

Là một trong Tùy Thị Thất Tiên, Kim Quang Tiên tự nhiên không thể cứ thế nhìn đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn chạy thoát, nhưng vì bản thân Kim Quang Tiên không thiện về độn thuật, mà hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi thi triển Giải Thể Đại Pháp đã trở nên cực kỳ nhanh chóng trong độn thuật, khó lòng truy đuổi.

Cũng vì thế mà Kim Quang Tiên lúc này mới phải nhờ người giúp chặn lại Đạo Hạnh Thiên Tôn đang chạy trốn kia.

Trong khi Kim Quang Tiên đang tìm cách đối phó Đạo Hạnh Thiên Tôn, ở những nơi khác cũng có các tu đạo giả đang chiến đấu. ...Cách chiến trường Tuyệt Long Lĩnh ngàn dặm, có một hồ nước khổng lồ, xung quanh hồ là đủ loại cảnh sắc tuyệt mỹ.

Nhưng sự yên bình nơi đây lại bị hai vị khách không mời mà đến quấy nhiễu, một trong số đó chính là Băng Giáp Huyền Vũ, với thân hình khổng lồ, khoác lớp huyền băng áo giáp cứng rắn!

Trước đây, trong Tứ Tượng Trận Pháp, Tứ Tượng Linh Thú đều tự chọn đường đi riêng, trong đó Băng Giáp Huyền Vũ đã chọn một hướng.

Tu đạo giả còn lại không phải ai khác, chính là Dương Nhậm mà Thiên Đế Tần Hạo đã cứu trong lần trước.

Dương Nhậm vốn là quan viên Triều Ca Thành của Ân Thương,

đáng tiếc bị Trụ Vương hạ lệnh giết chết, lại còn bị móc đi đôi mắt.

Sau đó, Thiên Đế Tần Hạo cảm nhận được oán khí của Dương Nhậm sau khi chết vô cùng nặng, nên mới ra tay phục sinh Dương Nhậm, đồng thời truyền cho hắn pháp bảo và pháp thuật, để hắn cũng trở thành tu đạo giả.

"Đứng lại!

Băng Giáp Huyền Vũ, Thiên Đế đại nhân của ta muốn mời ngươi tới Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến!" Dương Nhậm thi triển độn thuật, cuối cùng đã bay đến trước mặt Băng Giáp Huyền Vũ chặn đứng đối phương, đương nhiên cũng liên quan đến tốc độ di chuyển vốn khá chậm của Băng Giáp Huyền Vũ.

Lúc này, dáng vẻ Dương Nhậm còn quái dị hơn cả Băng Giáp Huyền Vũ, trông như một quái nhân đáng sợ, vì đôi mắt của Dương Nhậm không còn, nên Thiên Đế Tần Hạo đã dùng hai viên kim đan đặt vào hốc mắt của hắn làm mắt.

Sau khi hai viên kim đan trở thành mắt, Dương Nhậm không chỉ có được không ít thần thông, mà trong đôi mắt còn mọc ra một đôi tay, trên tay lại mọc thêm mắt, trông càng quái dị vô cùng.

"Hừ, tên tiểu tử ngươi bớt lắm lời đi, hôm nay tâm tình bản đại gia không tệ, nếu còn tiếp tục dây dưa, cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi không giữ được!" Băng Giáp Huyền Vũ dùng cái đầu rùa nhìn Dương Nhậm đang chắn trước mặt, không khách khí nói.

Đồng thời, sau khi nói xong, Băng Giáp Huyền Vũ lướt qua Dương Nhậm, tự mình đi về phía trước.

Dương Nhậm thấy vẻ cao ngạo của Băng Giáp Huyền Vũ, vậy mà ngay cả một câu cũng không thèm nói, lập tức trong lòng vô cùng phẫn nộ, liền ra tay ngay lúc đó.

Chỉ thấy Dương Nhậm miệng niệm niệm có từ, pháp lực trong cơ thể chậm rãi lưu chuyển, rồi khoảnh khắc tiếp theo, cánh tay và nhãn cầu màu vàng trong hốc mắt đồng loạt hướng về phía Băng Giáp Huyền Vũ, lập tức từng đạo kim sắc quang nhận đánh lên lớp huyền băng áo giáp của Băng Giáp Huyền Vũ.

"Hừ!" Đối mặt với công kích đột ngột của Dương Nhậm, Băng Giáp Huyền Vũ hiển nhiên đã sớm đoán trước, lúc này càng lạnh nhạt nhìn đối phương.

Không hiểu sao sau khi Dương Nhậm nhìn ánh mắt của Băng Giáp Huyền Vũ, trong lòng lại có dự cảm chẳng lành, dường như lát nữa sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cũng vào lúc Dương Nhậm và Băng Giáp Huyền Vũ nhìn nhau, những đạo quang nhận phun ra từ kim đan mắt của Dương Nhậm đã đánh lên lớp huyền băng áo giáp dày cộp của Băng Giáp Huyền Vũ!

"Phụt phụt!" Những đạo quang nhận liên tiếp va chạm vào Băng Giáp Huyền Vũ, làm nổ tung ra vô số khối băng, dường như lớp huyền băng áo giáp của Băng Giáp Huyền Vũ đang không ngừng bị suy yếu và áp chế.

Chương 944

Nhưng khi đạo quang nhận cuối cùng rơi xuống thân Băng Giáp Huyền Vũ, một cảnh tượng bất ngờ lại xuất hiện, chỉ thấy trên lớp vỏ áo giáp băng dày cộp của Băng Giáp Huyền Vũ quả thật có dấu vết bị phá hoại, nhưng những dấu vết đó lại nhanh chóng biến mất, trong nháy mắt đã không còn tăm tích, lúc này Băng Giáp Huyền Vũ dường như chưa từng bị Dương Nhậm công kích.

"Cái tên này, huyền băng áo giáp của hắn lại có thể tự mình phục hồi sao?

Xem ra sau khi Băng Giáp Huyền Vũ thoát khỏi sự trói buộc của Tứ Tượng Trận Pháp, thực lực càng ngày càng mạnh rồi!" Dương Nhậm thấy Băng Giáp Huyền Vũ sau khi chịu một đòn công kích toàn lực mà vẫn không hề hấn gì, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, đồng tử Dương Nhậm co rút lại, thân thể lập tức dịch chuyển sang một bên một khoảng cách.

Ngay khi Dương Nhậm vừa rời khỏi vị trí, nơi hắn vừa đứng đã bị một mũi băng nhọn khổng lồ và sắc bén đánh trúng, trực tiếp tạo thành một cái hố!

"Hống hống, không ngờ tên tiểu tử này tuy sức mạnh vô cùng yếu ớt, nhưng lực cảm tri lại khá nhạy bén, vậy mà có thể sớm phát giác công kích của ta, thật khiến ta bất ngờ!" Băng Giáp Huyền Vũ nhìn Dương Nhậm vậy mà có thể né tránh công kích của mình trước một bước, trong lòng lại có chút bất ngờ, dường như kinh ngạc vì một tu đạo giả yếu ớt như Dương Nhậm lại sở hữu năng lực đặc biệt đến vậy.

"Nhãn Khai Thiên Địa!" Dương Nhậm nào có tâm tình rảnh rỗi mà

dây dưa với Băng Giáp Huyền Vũ, sau khi rõ ràng biết được lực lượng cường đại của Băng Giáp Huyền Vũ, hắn cảm thấy cần phải lập tức dùng toàn bộ sức mạnh để giao thủ với tên này.

Mà Dương Nhậm muốn sử dụng thần thông cường đại, cũng chỉ có như vậy mới có cơ hội đánh bại đối phương.

Cùng với việc Dương Nhậm thi triển thần thông Nhãn Khai Thiên Địa, chỉ thấy trong đôi mắt, nhãn cầu và cánh tay màu vàng như một vạn hoa đồng, phóng ra một đạo quang thúc về phía Băng Giáp Huyền Vũ, trực tiếp đánh lên thân thể Băng Giáp Huyền Vũ.

Vốn Băng Giáp Huyền Vũ như trước kia vẫn không để tâm đến công kích của Dương Nhậm, nhưng khi đạo kim sắc quang thúc đó rơi xuống thân thể mình, Băng Giáp Huyền Vũ lập tức cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy lớp huyền băng áo giáp bao phủ trên thân Băng Giáp Huyền Vũ lại như băng tuyết tan chảy, từ từ biến mất!

Lúc này Dương Nhậm, để có thể bắt giữ Băng Giáp Huyền Vũ và đưa về Thiên Đình diện kiến Thiên Đế Tần Hạo, sau khi thi triển thần thông mà phát hiện đối phương vô cùng khó đối phó, liền lập tức sử dụng một thần thông khác.

Chỉ thấy khi kim quang phun ra từ đôi mắt của Dương Nhậm chiếu rọi lên lớp huyền băng áo giáp của Băng Giáp Huyền Vũ, lớp huyền băng áo giáp đó từ từ tan chảy như băng tuyết.

Đối mặt với tình huống như vậy, Băng Giáp Huyền Vũ, với tư cách là đối thủ, trong đôi mắt đen lộ ra vẻ hứng thú, liếc nhìn Dương Nhậm đối diện, vậy mà không thèm để ý đến công kích mình đang chịu đựng, mà trầm giọng nói với Dương Nhậm: “Đây là thần thông của ngươi ư?

Trông cũng có chút bản lĩnh!

Cũng tốt, dù sao ta cũng đã bị nhốt trong Tứ Tượng Trận Pháp quá lâu rồi, bây giờ vừa hay hoạt động gân cốt, khỏi phải đợi sau này lại có mấy tên không sợ chết phiền phức ta!" Băng Giáp Huyền Vũ nói xong, chân trước hung hăng giẫm mạnh xuống đất, lập tức lấy Băng Giáp Huyền Vũ làm trung tâm, một luồng hàn khí màu lam lan tỏa ra bốn phía, kéo theo Dương Nhậm cũng bị luồng hàn khí màu lam đó đánh bay ra xa, đồng thời kim quang phát ra từ đôi mắt hắn cũng bị buộc phải gián đoạn.

Vào lúc này, sắc mặt Dương Nhậm, với tư cách là đối thủ, lập tức trở nên khó coi, vì hắn biết rằng Băng Giáp Huyền Vũ lúc này chắc chắn sẽ động dụng thực lực chân chính, đến lúc đó muốn đánh bại đối phương sẽ không còn đơn giản nữa.

Quả nhiên, sau khi Băng Giáp Huyền Vũ đánh ra một đạo hàn khí màu lam, thần thông chân chính của nó mới được thi triển, chỉ thấy mặt đất xung quanh Băng Giáp Huyền Vũ đột nhiên nứt ra từng khe nứt khổng lồ.

"Oanh long oanh long!" Cùng với tiếng động ầm ĩ kịch liệt, lấy Băng Giáp Huyền Vũ làm trung tâm, toàn bộ địa hình xung quanh đang biến hóa dữ dội, riêng sự biến hóa này đã khiến Dương Nhậm cảm giác chấn động.

Vốn dĩ hắn chỉ là một đại thần trong Triều Ca Thành, tuy từng có địa vị cao quyền trọng, nhưng chung quy cũng chỉ là một người phàm tục, làm sao đã từng thấy cảnh tượng chấn động lòng người như vậy.

Dương Nhậm hiện tại nhờ sự trợ giúp của Thiên Đế Tần Hạo mà trở thành tu đạo giả, nhưng đối thủ đầu tiên hắn gặp phải, Băng Giáp Huyền Vũ, thực lực lại chẳng hề kém cạnh, ngay cả Na Tra hay Dương Tiễn giao thủ với Băng Giáp Huyền Vũ cũng chưa chắc là đối

thủ của nó.

Cũng vì thế, Dương Nhậm lúc này cảm thấy áp lực to lớn, áp lực này vốn dĩ chỉ đến từ Băng Giáp Huyền Vũ.

"Haha, tiểu tử, hôm nay để ngươi mở rộng tầm mắt, biết thế nào mới là cường đại chân chính trên thế giới này!" Lúc này Băng Giáp Huyền Vũ đứng trên khe nứt, trầm giọng nói với Dương Nhậm.

Trong lúc Băng Giáp Huyền Vũ nói chuyện, từ trong những khe nứt dưới bốn chân khổng lồ của nó lại tuôn ra một lượng lớn hàn khí màu lam, những hàn khí này hiển nhiên là do Băng Giáp Huyền Vũ triệu hoán bằng thần thông của mình.

Chưa dừng lại ở đó, cùng với sự tuôn trào của hàn khí màu lam, trong các khe nứt xung quanh Băng Giáp Huyền Vũ còn truyền ra những âm thanh quỷ dị, dường như có vật khổng lồ nào đó muốn chui ra từ bên trong!

Cùng với việc Dương Nhậm nghi hoặc nhìn những khe nứt, từng bóng người màu lam từ trong các khe nứt khổng lồ đó bò ra!

Những bóng người này chính là những Hàn Băng Cự Nhân bị bao phủ bởi băng khối từ trên xuống dưới, từ trong khe nứt khổng lồ bò ra vậy mà có tới năm Hàn Băng Cự Nhân, lúc này chúng lần lượt vây quanh Dương Nhậm.

Dương Nhậm rất rõ ràng, nếu lát nữa không nắm bắt cơ hội, có thể sẽ trực tiếp bị những Hàn Băng Cự Nhân này dễ dàng sát hại.

Đối mặt với nguy cơ như vậy, Dương Nhậm, với tư cách là đối thủ, lập tức phản ứng, lấy ra một kiện pháp bảo khác!

Hiện tại Dương Nhậm hiểu rằng chỉ dựa vào đôi mắt kim đan thì không thể đánh bại Băng Giáp Huyền Vũ, nên cần pháp bảo mạnh hơn mới có cơ hội đánh bại Băng Giáp Huyền Vũ.

“Xem pháp bảo đây!” Dương Nhậm trong tay cầm một pháp bảo trông như một cái chuông nhỏ, dưới sự thôi động của pháp lực, nó được bao bọc trong một luồng khí lưu màu Huyền Hoàng, và theo sự thôi động của Dương Nhậm, chiếc chuông nhỏ pháp bảo đó bay về phía Hàn Băng Cự Nhân đang lao đến.

“Ong ong ong!” Khi chiếc chuông nhỏ pháp bảo bay đi, nó đột nhiên phát ra âm thanh ong ong ong, một luồng sóng âm đặc biệt lan tỏa ra, dường như ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ, nơi sóng âm này truyền đến, không khí dường như ngưng đọng lại, thân thể Hàn Băng Cự Nhân khi gặp phải sóng âm này, tốc độ di chuyển cũng giảm xuống.

Sau khi chiếc chuông nhỏ pháp bảo hạn chế hành động của những Hàn Băng Cự Nhân đó, chiếc chuông nhỏ pháp bảo đã lao đến trước mặt Hàn Băng Cự Nhân gần nhất, phát ra một đạo sóng âm vô hình!

“Oanh long!” Hàn Băng Cự Nhân vốn hành động cực kỳ chậm chạp đã không kịp né tránh sóng âm vô hình do chiếc chuông nhỏ pháp bảo phát ra, trực tiếp bị đánh trúng đầu.

Cùng với tiếng nổ dữ dội vang lên, đầu của Hàn Băng Cự Nhân đó cũng bị đạo sóng âm vô hình kia chấn nát.

Hàn Băng Cự Nhân không còn đầu, cho dù được Băng Giáp Huyền Vũ triệu hoán mà tồn tại, cũng đã mất đi khả năng hành động, chỉ có thể vô lực ngã xuống.

Nhìn Dương Nhậm sau khi lấy ra một chiếc chuông nhỏ pháp bảo đã giải quyết một Hàn Băng Cự Nhân được triệu hoán, đôi mắt đen nhánh của Băng Giáp Huyền Vũ không biết đang nghĩ gì.

Lúc này Dương Nhậm sau khi thành công dùng chiếc chuông nhỏ pháp bảo đánh bại một Hàn Băng Cự Nhân, tuy trong lòng vô cùng phấn chấn, nhưng lại không dám lơ là, vì hắn biết trận chiến bây giờ mới chỉ bắt đầu, liệu có thể chiến thắng Băng Giáp Huyền Vũ hay

không vẫn là một ẩn số.

Mà khả năng đánh bại Băng Giáp Huyền Vũ, Dương Nhậm cũng không có.

Đương nhiên vì bản thân Dương Nhậm, thực lực hiện tại không quá mạnh, nên chưa chắc đã là đối thủ của Băng Giáp Huyền Vũ.

Tuy biết rằng chưa chắc có thể đánh bại Băng Giáp Huyền Vũ, nhưng Dương Nhậm vẫn quyết định tiếp tục chiến đấu, và kéo dài thời gian.

Sở dĩ như vậy, vì Dương Nhậm biết rằng nếu một mình không phải đối thủ của Băng Giáp Huyền Vũ, thì bây giờ cần có người khác giúp đỡ.

Vốn dĩ trước đó khi Băng Giáp Huyền Vũ triệu hoán năm Hàn Băng Cự Nhân, Dương Nhậm đã ý thức được mình không phải đối thủ của Băng Giáp Huyền Vũ, nên đã lén lút truyền tin cho Xích Xà Tử, báo cho đối phương đến chi viện.

Xích Xà Tử cũng như Dương Nhậm, đều đang truy bắt Tứ Tượng Linh Thú, sau khi nhận được tin tức chắc chắn sẽ đến chi viện.

Kế hoạch của Dương Nhậm kỳ thực vô cùng đơn giản, đó là kéo dài thời gian, đợi đến khi thời cơ chín muồi, tự nhiên sẽ ra tay, đến lúc đó cục diện sẽ có biến hóa không nhỏ.

Nhưng vì muốn kéo dài thời gian, Dương Nhậm sẽ không khoanh tay đứng nhìn tình huống hiện tại, dù sao tuy đã thành công phá hủy một Hàn Băng Cự Nhân, nhưng bây giờ còn bốn Hàn Băng Cự Nhân khác cũng đang phát động công kích về phía hắn.

"Hống hống!" Nắm đấm khổng lồ của Hàn Băng Cự Nhân nhắm vào Dương Nhậm đang bay lơ lửng giữa không trung, giáng một quyền xuống.

Dương Nhậm đã sớm chuẩn bị cho công kích của Hàn Băng Cự Nhân, lập tức sử dụng độn thuật, trong nháy mắt nâng cao tốc độ di chuyển, né tránh công kích của Hàn Băng Cự Nhân bằng một góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Nhưng khi Dương Nhậm né tránh công kích của Hàn Băng Cự Nhân, sắc mặt hắn lại không hề tốt hơn, vì lúc này những Hàn Băng Cự Nhân khác dường như đã sớm biết lộ tuyến né tránh của Dương Nhậm, đã sớm vây hãm hắn lần nữa, đồng thời ba nắm đấm của Hàn Băng Cự Nhân cùng lúc giáng xuống đầu hắn.

Chương 945

Lúc này Băng Giáp Huyền Vũ nhìn Dương Nhậm đang lâm vào nguy hiểm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Những Hàn Băng Cự Nhân này đã được Băng Giáp Huyền Vũ triệu hoán ra, tự nhiên cũng bị nó điều khiển.

Là một trong Tứ Tượng Linh Thú, Băng Giáp Huyền Vũ đã sớm nhìn ra Dương Nhậm sẽ ứng phó công kích như thế nào, nên lúc này lập tức phát động công kích, khiến đối phương lâm vào thế bị động.

Khi Dương Nhậm lâm vào nguy hiểm, hắn lại không hề hoảng loạn chút nào, tuy Dương Nhậm cũng cảm thấy tình huống hiện tại vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút có thể bị Băng Giáp Huyền Vũ đánh giết.

Nhưng đầu óc Dương Nhậm lại vô cùng tỉnh táo, vì hắn hiểu rằng bây giờ nhất định phải giữ được sự tỉnh táo tuyệt đối, chỉ có như vậy mới có thể tìm được một đường sinh cơ trong tình huống nguy hiểm như vậy.

Khi sắp phải đối mặt với công kích của bốn Hàn Băng Cự Nhân, Dương Nhậm lập tức sử dụng chiếc chuông nhỏ pháp bảo vừa lấy ra.

Lần này pháp lực trong cơ thể Dương Nhậm như suối phun trào, trực tiếp rót vào trong chiếc chuông nhỏ pháp bảo.

Lập tức chiếc chuông nhỏ pháp bảo được bao phủ trong một tầng kim quang, phát ra dao động năng lượng khổng lồ, luồng dao động năng lượng khổng lồ này, giống như dao động năng lượng mà chiếc chuông nhỏ pháp bảo ban đầu phóng ra, trực tiếp hạn chế tốc độ hành động của bốn Hàn Băng Cự Nhân đang vây quanh Dương Nhậm.

Như vậy, chiếc chuông nhỏ pháp bảo đã thành công mang đến cho Dương Nhậm một cơ hội thở dốc.

Hiện tại hành động của Hàn Băng Cự Nhân trở nên chậm chạp hơn, đối với Dương Nhậm đây chính là cơ hội tuyệt vời để né tránh công kích của những Hàn Băng Cự Nhân đó.

Nhưng vào lúc này, Dương Nhậm với bộ óc vẫn giữ được sự tỉnh táo liên tục lại đưa ra một lựa chọn khác, chỉ thấy từ đôi mắt Dương Nhậm bắn ra một đạo kim quang, đạo kim quang này không công kích Hàn Băng Cự Nhân cũng không công kích Băng Giáp Huyền Vũ ở phía bên kia, mà trực tiếp bị Dương Nhậm đánh lên chiếc chuông nhỏ trong tay.

Khi Dương Nhậm bắn đạo kim quang từ đôi mắt lên chiếc chuông nhỏ pháp bảo, toàn bộ sức mạnh chân chính bên trong chiếc chuông nhỏ pháp bảo dường như cũng đã được kích hoạt thành công vào lúc đó.

“Oanh long!

Đương!” Chỉ nghe một tiếng chuông trầm đục vang lên, rồi một đạo sóng âm vô hình lấy Dương Nhậm và chiếc chuông nhỏ pháp bảo làm trung tâm khuếch tán ra, khi thân thể những Hàn Băng Cự Nhân hành động chậm chạp đó gặp phải luồng sóng âm vô hình kia, một cảnh tượng chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy những Hàn Băng Cự Nhân đó sau khi gặp phải sóng âm do chiếc chuông nhỏ pháp bảo phóng ra, toàn bộ thân thể to lớn như lúc băng tan, như ngọn núi tuyết sụp đổ, trong khoảnh khắc hóa thành từng khối băng vỡ vụn.

Dương Nhậm vậy mà thông qua việc phóng thích sức mạnh của chiếc chuông nhỏ pháp bảo, một đòn đã thành công phá hủy bốn Hàn Băng Cự Nhân vốn lành lặn, điều này có thể nói là vô cùng chấn động

lòng người.

Băng Giáp Huyền Vũ lúc này nhìn Dương Nhậm, trong ánh mắt lộ ra chút bất ngờ, dường như không ngờ đối phương lại sở hữu sức mạnh cường đại đến vậy.

Nhưng tuy Dương Nhậm đã thành công tiêu diệt bốn Hàn Băng Cự Nhân, cái giá phải trả cũng không nhỏ, trước hết là pháp lực trong cơ thể Dương Nhậm tiêu hao rất nhiều.

Uy lực cường đại như vậy, tự nhiên sự tiêu hao sẽ càng lớn, điều này không có lợi cho kế hoạch kéo dài thời gian mà Dương Nhậm vốn đã định ra.

Nhưng tuy là tình huống như vậy, Dương Nhậm lại thấy kết quả này vô cùng đáng giá, vì hiện tại hắn đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

"Hừ, tên tiểu tử ngươi có thể đánh bại Hàn Băng Cự Nhân của ta thì sao, đợi ta cho ngươi biết thần thông của ta lợi hại đến mức nào." Băng Giáp Huyền Vũ tuy có chút bất ngờ trước thực lực mà Dương Nhậm đã thể hiện, nhưng khi nhìn thấy đối phương căn bản không phải đối thủ của mình, nó cũng không cần lãng phí quá nhiều sức lực để đánh bại.

"Hàn Băng Lãnh Địa!" Vậy là lúc này, Băng Giáp Huyền Vũ lập tức sử dụng một thần thông khác, chính là thần thông Lãnh Địa trong truyền thuyết!

Cùng với sự bùng nổ lực lượng của Băng Giáp Huyền Vũ, một luồng hàn khí khổng lồ như bão tuyết bao phủ xung quanh, và phạm vi này vô cùng rộng lớn, trực tiếp bao trùm cả Dương Nhậm.

Đang ở trong Hàn Băng Lãnh Địa của Băng Giáp Huyền Vũ, Dương Nhậm lập tức cảm thấy không ổn, bây giờ hắn cảm giác như

người phàm vào giữa mùa đông lạnh lẽo, vô cùng giá lạnh, thân thể cũng bị đông cứng, trở nên cực kỳ chậm chạp.

"Đây rốt cuộc là thần thông gì?

Chẳng lẽ là thần thông Lãnh Địa trong truyền thuyết sao?" Dương Nhậm khi cảm thấy hàn khí khác thường bao trùm xung quanh, trong lòng lại có suy đoán như vậy.

Tuy Dương Nhậm ở chỗ Thiên Đế Tần Hạo không tu luyện quá lâu, nhưng Dương Nhậm là một người đọc sách, đối với việc đọc sách tự nhiên không có quá nhiều kháng cự, ngược lại Dương Nhậm đối với các bí tịch được ghi chép trong Thiên Đình đều vô cùng hứng thú.

Sau khi đọc một lượng lớn bí tịch mà Dương Nhậm có tư cách xem, Dương Nhậm mới phát hiện rằng thần thông của tu đạo giả cũng được chia thành các loại khác nhau.

Chẳng hạn, có những tu đạo giả hoặc yêu thú đặc biệt, khi vừa mới sinh ra đã sở hữu thần thông thuộc về mình, đó là thiên phú thần thông.

Ưu điểm của loại thần thông này là khi sử dụng không chỉ uy lực to lớn, mà còn rất dễ nắm giữ, đơn giản như vẫy một cánh tay.

Ngoài ra còn có các thần thông khác, ví dụ như thần thông Lãnh Địa mà Dương Nhậm đang gặp phải lúc này.

Nói cách khác, Dương Nhậm vì muốn bắt giữ Băng Giáp Huyền Vũ, một trong Tứ Tượng Linh Thú, nên mới giao thủ với nó, nhưng sau khi Dương Nhậm giao thủ với Băng Giáp Huyền Vũ, hắn mới phát hiện thực lực của đối phương mạnh hơn dự liệu, đến mức không thể không động dụng lá bài tẩy do Thiên Đế Tần Hạo ban cho.

Mà ẩn chứa trong hai viên kim đan là đôi mắt của Dương Nhậm,

không chỉ bao hàm vô số thần thông và sức mạnh, đồng thời còn ẩn chứa một thần thông cường đại hơn nữa.

Hiện tại Dương Nhậm đang sử dụng thần thông cường đại đó, để đối phó với thần thông Hàn Băng Lãnh Địa và Hàn Băng Phong Bạo của Băng Giáp Huyền Vũ.

Chỉ thấy trong hốc mắt Dương Nhậm lấp lánh kim quang, bên trong dường như đang lưu chuyển từng mảnh vụn pháp tắc, ngay sau đó, cùng với việc Dương Nhậm thôi động sức mạnh ẩn chứa trong kim đan mắt, đạo kim quang lấp lánh đó như ngọn lửa bùng nổ mà lớn mạnh.

Trong kim quang cường đại như vậy, trực tiếp bắn ra hai đạo kim hoàng sắc quang thúc, quang thúc vàng rực trực tiếp phá tan sự trói buộc của Hàn Băng Phong Bạo, ngay sau đó một đạo quang mang xuyên thẳng qua Hàn Băng Lãnh Địa của Băng Giáp Huyền Vũ, trực tiếp đánh tới trước mặt nó.

"Băng Lăng Kính!" Băng Giáp Huyền Vũ là một trong Tứ Tượng Linh Thú, thực lực tự nhiên không thể tầm thường, khi Dương Nhậm thi triển thần thông này, nó vẫn luôn phòng bị công kích của Dương Nhậm, lúc này càng trực tiếp triệu hồi ra một chiếc gương băng được đúc từ hàn băng ngay trước mặt.

Đạo kim sắc quang thúc phát ra từ hốc mắt Dương Nhậm đánh lên một mặt Băng Lăng Kính, vậy mà lại không thể đột phá phòng ngự của chiếc Băng Lăng Kính đó, cả hai giằng co không dứt.

Dương Nhậm nhìn thấy vậy liền lập tức tăng cường sức mạnh của kim sắc quang thúc, trong chốc lát pháp lực của Dương Nhậm đã tiêu hao rất nhiều, nhưng trong tình huống như vậy, pháp lực trong cơ thể cũng tiêu hao cực kỳ lớn, tuy pháp lực bỏ ra vô cùng nhiều, nhưng kim sắc quang thúc lại trở nên vô cùng cường đại dưới sự bổ sung

pháp lực của Dương Nhậm.

Cũng vì thế, Dương Nhậm mới có niềm tin đánh bại Băng Giáp Huyền Vũ.

Nhưng sau khi Dương Nhậm tăng cường sức mạnh của kim sắc quang thúc, Băng Giáp Huyền Vũ, với tư cách là Tứ Tượng Linh Thú đối thủ, lại lộ ra một nụ cười khó nhận thấy.

Cũng vào lúc đó, Băng Giáp Huyền Vũ mới phát động sức mạnh chân chính của thần thông Băng Lăng Kính!

"Tiểu tử, ngươi bản lĩnh có cường đại đến đâu, chung quy cũng không phải đối thủ của ta!

Chịu chết đi!" Cùng với một tiếng quát lớn của Băng Giáp Huyền Vũ, lập tức chiếc Băng Lăng Kính vốn trong suốt phản xạ ra ánh sáng bảy màu, trông vậy mà có vài phần mỹ lệ.

Nhưng trong trạng thái như vậy, Dương Nhậm, với tư cách là đối thủ, lại không thể nhìn ra chút cảnh sắc mỹ lệ nào từ chiếc Băng Lăng Kính phát ra ánh sáng bảy màu đó, ngược lại trong lòng đột nhiên có một điềm báo nguy hiểm, dường như lát nữa sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cũng vào lúc Dương Nhậm vừa cảm giác được có thể sẽ có chuyện không hay xảy ra, công kích tiềm ẩn của chiếc Băng Lăng Kính kia cuối cùng đã phát động.

Chỉ thấy sức mạnh ẩn chứa trong Băng Lăng Kính, dường như đã bẻ gãy không gian và thời gian, ngay sau đó đạo kim sắc quang thúc vừa được Dương Nhậm tăng cường sức mạnh không những không tiếp tục công kích Băng Lăng Kính, mà lại lao về phía ngược lại, hướng về Dương Nhậm! 60.

Thấy vậy, Dương Nhậm mới hiểu được thần thông Băng Lăng

Kính của Băng Giáp Huyền Vũ thế mà có thể phản lại công kích, khó trách đối phương dù rõ ràng biết hắn sẽ sử dụng thần thông cường đại vẫn giữ được sự trấn định.

Chương 946

61.

Trong tình huống như vậy, Dương Nhậm, với tư cách là đối thủ, cũng vô cùng rõ ràng sức mạnh của đạo kim sắc quang thúc bị phản lại đó cường đại đến mức nào, mặc dù ngay lập tức Dương Nhậm đã ngừng phóng thích sức mạnh kim sắc quang thúc, nhưng trong tình huống không kịp phòng bị, hắn đã bị đạo kim sắc quang thúc vốn dĩ thuộc về mình đó đánh trúng.

"Oanh long!" Dương Nhậm bị công kích đánh trúng trực tiếp bay ngang ra xa, "Phụt" một tiếng ngã xuống đất.

"Phốc a!" Dương Nhậm khi bị công kích đánh ngã xuống đất, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, giãy giụa muốn đứng dậy.

Nhưng vào lúc này, Băng Giáp Huyền Vũ làm sao có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy?

Lập tức há to cái miệng huyết bồn, phát ra công kích về phía Dương Nhậm đang giãy giụa trên mặt đất, một đạo băng tinh màu lam bay tới. 62.

Nếu lúc này Dương Nhậm bị đạo băng tinh màu lam đó đánh trúng, có thể sẽ trực tiếp chết dưới tay Băng Giáp Huyền Vũ, xét cho cùng hiện tại Dương Nhậm vì thần thông bị phản lại mà chịu công kích lớn, nên bị thương vô cùng nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Dương Nhậm căn bản không phải đối thủ của Băng Giáp Huyền Vũ.

Nhưng vào thời khắc then chốt này, từ bên cạnh Dương Nhậm đột nhiên xuất hiện một bóng người, người này thân khoác đạo bào màu đỏ, trong tay cầm một cây phất trần màu đỏ lửa.

Khi Dương Nhậm thấy người này xuất hiện bên cạnh mình, hắn mới cảm thấy lần này hẳn là có thể hóa nguy thành an.

Người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Dương Nhậm không ai khác, chính là Xích Xà Tử.

Xích Xà Tử cũng như Dương Nhậm, sau khi nhận lệnh của Thiên Đế Tần Hạo mới đi truy bắt Tứ Tượng Linh Thú.

Hiện tại Xích Xà Tử nhận được tín hiệu cầu cứu của Dương Nhậm, nên mới không ngừng nghỉ mà chạy đến.

Khi Xích Xà Tử xuất hiện bên cạnh Dương Nhậm, vừa lúc Băng Giáp Huyền Vũ đang phát động công kích.

Xích Xà Tử với vẻ mặt ngưng trọng nhìn Băng Giáp Huyền Vũ vẫn đang duy trì thần thông Hàn Băng Lãnh Địa, cây phất trần trong tay khẽ vung lên, lập tức một luồng năng lượng đỏ lửa bùng phát ra, đánh lên đạo băng tinh màu lam đang bay tới.

"Cát sát!" Đạo băng tinh màu lam tuy là công kích của Băng Giáp Huyền Vũ, nhưng dưới cây phất trần của Xích Xà Tử, lại "cát sát cát sát" vỡ thành từng mảnh vụn, cuối cùng còn trực tiếp bị sức mạnh mà Xích Xà Tử sử dụng làm tiêu tán vô ảnh vô tung.

"Hừ, lại thêm một kẻ đến chịu chết!" Băng Giáp Huyền Vũ nhìn Xích Xà Tử đột nhiên xuất hiện lại hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn chằm chằm Xích Xà Tử với toàn thân trang phục đỏ lửa rồi nói: "Ta ghét nhất màu đỏ, đã vậy tên tiểu tử ngươi lại chọn xuất hiện trước mặt ta, vậy thì cả hai đứa bây giờ hãy đi chết đi!" Nhìn Xích Xà Tử toàn thân từ trên xuống dưới đều trang phục đỏ lửa, Băng Giáp Huyền Vũ, một trong Tứ Tượng Linh Thú, lại cười lạnh một tiếng, rồi lập tức phát động sức mạnh chân chính của mình.

"Oanh long!" Chỉ thấy lấy Băng Giáp Huyền Vũ làm trung tâm,

xuất hiện những năng lượng và sóng gợn màu lam.

Băng Giáp Huyền Vũ sau khi phát hiện Dương Nhậm đã có viện quân là Xích Xà Tử, vậy mà không chút do dự sử dụng sức mạnh vốn có của mình.

Một luồng hàn khí cường đại lan tỏa ra bốn phía, ngay sau đó những hàn khí này ngưng kết lại trên thân Xích Xà Tử và Dương Nhậm.

Khi những hàn khí này đến gần hai người, bất kể là Dương Nhậm thân thể vì bị thương mà trở nên suy yếu, hay Xích Xà Tử vẫn giữ được thực lực hoàn chỉnh, đều cảm thấy luồng hàn khí này cường đại, khiến thân thể trở nên cứng đờ, trước mắt càng một màn trắng xóa mờ mịt.

"Không hay rồi, Băng Giáp Huyền Vũ này đã sử dụng sức mạnh tầng thứ hai của thần thông Lãnh Địa!

Cẩn thận công kích của đối phương!" Dương Nhậm, người đã từng giao thủ với Băng Giáp Huyền Vũ trước đó, vừa thấy Băng Giáp Huyền Vũ sử dụng sức mạnh cường đại như vậy, lập tức có chút chột dạ nói, hét lớn một tiếng bảo Xích Xà Tử, người đến chi viện, phải cẩn thận.

Xích Xà Tử không đáp lời Dương Nhậm, nhưng cũng có thể nhận ra đối thủ Băng Giáp Huyền Vũ này vô cùng lợi hại, nhất định phải cực kỳ cẩn thận mới có cách đánh bại đối phương, nếu không thì tất cả đều sẽ kết thúc.

"Hừ hừ, tiếp chiêu đi!" Băng Giáp Huyền Vũ nhìn Dương Nhậm và Xích Xà Tử đang nghiêm trận chờ đợi trong thần thông Lãnh Địa của mình, không nhịn được hừ lạnh một tiếng, rồi thi triển thần thông của nó.

Chỉ thấy trước mặt Băng Giáp Huyền Vũ ngưng tụ ra những băng tinh màu lam, đồng thời những băng tinh màu lam này bay về phía Xích Xà Tử và Dương Nhậm đối diện.

Lần này dưới sự gia tăng của thần thông Hàn Băng Lãnh Địa, lực phá hoại của băng tinh màu lam đã được nâng cao rõ rệt, không chỉ băng tinh màu lam ẩn chứa rất nhiều hàn khí màu lam, một khi Xích Xà Tử và Dương Nhậm bị những băng tinh màu lam này đánh trúng, cho dù có dùng thần thông phòng ngự ngăn cản lực phá hoại lớn của băng tinh màu lam, thì vẫn khó lòng đối phó với hàn khí màu lam ẩn chứa trong băng tinh đó.

Luồng hàn khí màu lam này tuyệt đối không đơn giản, phải biết rằng hiện tại Dương Nhậm và Xích Xà Tử đang ở trong Hàn Băng Lãnh Địa đều có thể cảm giác được thân thể đang dần dần đông cứng lại, nếu không phải vì vẫn luôn sử dụng pháp lực để duy trì nhiệt lượng cho bản thân, e rằng lúc này đã bị đóng thành một khối tượng băng.

So với hàn khí lan tỏa trong thần thông Hàn Băng Lãnh Địa, hàn khí màu lam ẩn chứa trong băng tinh màu lam do Băng Giáp Huyền Vũ phát ra lại cường đại gấp bội, có thể nói sức mạnh vô cùng cường đại, khiến người ta không có cách nào coi thường.

Cũng trong tình huống như vậy, Băng Giáp Huyền Vũ mới có nắm chắc đánh giết hai tu đạo giả Xích Xà Tử và Dương Nhậm.

Đặc biệt vì Dương Nhậm hiện tại thân bị trọng thương, người duy nhất còn giữ được lực chiến đấu hoàn chỉnh chỉ có Xích Xà Tử, nên theo Băng Giáp Huyền Vũ thấy, hẳn là có thể dễ dàng chiến thắng hai người.

Trong lòng Băng Giáp Huyền Vũ, công kích phát ra càng thêm cường đại vài phần.

Xích Xà Tử nhìn những băng tinh màu lam đang bay tới, biết sự hung hiểm trong đó, càng rõ ràng hơn rằng nếu không cẩn thận, có thể tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn, thậm chí có khả năng cả hắn cũng sẽ chết ở đây.

Nhưng tuy Xích Xà Tử biết hiện tại không nên quá lạc quan, nhưng là một đại tướng của Thiên Đình, thực lực sau khi được Thiên Đế Tần Hạo đề thăng đã khác xưa, đối mặt với sức mạnh cường đại như vậy của Băng Giáp Huyền Vũ, và tình huống nan giải hiện tại, hắn cũng có cách xử lý.

"Hát a!" Chỉ thấy Xích Xà Tử quát lớn một tiếng, lập tức cây phất trần đỏ rực trong tay vung về phía trước, ngay lập tức một làn khói đỏ lửa bay đi.

Vào lúc đó, vừa lúc băng tinh màu lam va chạm vào làn khói đỏ lửa này.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, những làn khói đỏ lửa này nhìn qua dường như sở hữu lực phá hoại vô cùng cường đại, khi những băng tinh màu lam va chạm vào những làn khói đỏ lửa này, dường như đã kích nổ một túi thuốc nổ.

Lập tức những băng tinh màu lam khi tiếp xúc với làn khói đỏ lửa này, đã bị sức mạnh trong làn khói đỏ lửa đó kích nổ, hàn khí màu lam trực tiếp tuôn trào từ trong băng tinh màu lam.

Hàn khí màu lam cường đại thậm chí còn trực tiếp đóng băng làn khói đỏ lửa đang phát sinh liên hoàn nổ tung.

Nhưng tuy có thể nhìn ra sự cường đại của hàn khí màu lam, thậm chí có thể đóng băng thần thông của Xích Xà Tử, nhưng không nghi ngờ gì Xích Xà Tử đã thành công hóa giải công kích lần này của Băng Giáp Huyền Vũ.

Chưa dừng lại, Xích Xà Tử sau khi dùng Xích Hồng Sắc Yên Vụ thành công ngăn cản công kích của băng tinh màu lam, lập tức dẫn Dương Nhậm chạy trốn về phía bên ngoài vùng bao phủ của Hàn Băng Lãnh Địa.

Xích Xà Tử rất rõ ràng, nếu hắn và Dương Nhậm tiếp tục chiến đấu với đối phương trong thần thông Hàn Băng Lãnh Địa của Băng Giáp Huyền Vũ, thì không nghi ngờ gì, toàn bộ lực chiến đấu của bản thân sẽ bị giảm đi không ít, ngược lại sức mạnh mà Băng Giáp Huyền Vũ có thể phát huy trong thần thông Hàn Băng Lãnh Địa lại trở nên vô cùng cường đại.

Dưới tình huống bên này suy yếu bên kia mạnh lên, Xích Xà Tử đương nhiên biết phải đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

"Hừ?

Muốn chạy trốn ư, còn phải hỏi ta có đồng ý hay không!" Băng Giáp Huyền Vũ vừa thấy hai đối thủ Dương Nhậm và Xích Xà Tử vậy mà muốn chạy trốn ngay dưới mí mắt mình, tự nhiên vô cùng không vui, lập tức toàn bộ thân thể được bao bọc bởi huyền băng, nhanh chóng bay vút về phía Xích Xà Tử và Dương Nhậm.

Dương Nhậm và Xích Xà Tử vạn vạn không ngờ Băng Giáp Huyền Vũ là một con rùa lớn vậy mà lại có tốc độ nhanh đến thế, lại muốn đuổi kịp cả hai người.

"Khốn kiếp, Hàn Băng Lãnh Địa này tồn tại với Băng Giáp Huyền Vũ làm trung tâm, chỉ cần Băng Giáp Huyền Vũ tiếp tục di chuyển về phía ta, thì ta sẽ luôn nằm trong sự khống chế của Hàn Băng Lãnh Địa, nếu cứ duy trì như vậy trong thời gian dài, ta e rằng sẽ chết hết dưới tay Băng Giáp Huyền Vũ này mất." Dương Nhậm dưới sự dẫn dắt của Xích Xà Tử đang nhanh chóng chạy trốn, nhưng lại cảm thấy tình huống trước mắt không mấy lạc quan, lo lắng nói với Xích Xà Tử bên

cạnh.

Sự lo lắng của Dương Nhậm đương nhiên là đúng, vì hiện tại Băng Giáp Huyền Vũ đang truy đuổi phía sau, khiến khả năng thoát khỏi Hàn Băng Lãnh Địa trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đối với Dương Nhậm và Xích Xà Tử đây đương nhiên không phải tin tốt, dù sao rất nhanh Băng Giáp Huyền Vũ sẽ đuổi kịp, đến lúc đó lại là một trận ác chiến thắng bại khó lường.

Chương 947

"Yên tâm đi, ta đã sớm có chuẩn bị, việc Băng Giáp Huyền Vũ phía sau muốn đuổi kịp ta, cũng nằm trong dự liệu của ta." Lúc này Xích Xà Tử lại tự tin nói.

Khi Dương Nhậm đang lo lắng Băng Giáp Huyền Vũ phía sau sắp đuổi kịp, Xích Xà Tử lại tỏ ra vô cùng tự tin, dường như không hề lo lắng đối thủ Băng Giáp Huyền Vũ sẽ đuổi kịp.

Cũng vào lúc này, đối thủ Băng Giáp Huyền Vũ đã sắp đuổi kịp, nhưng khi Băng Giáp Huyền Vũ bay qua một khe núi, trong hư không xung quanh đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh kỳ lạ và quỷ dị.

Dưới luồng sức mạnh quỷ dị đó, thân thể Băng Giáp Huyền Vũ lại đột nhiên bị trói buộc, ngay sau đó trên bề mặt thân thể khổng lồ đó nổi lên những sợi xích đỏ.

Khi Băng Giáp Huyền Vũ bị những sợi xích đỏ từ hư không xuất hiện trói buộc, Xích Xà Tử mới cuối cùng thở phào một hơi, rồi nở nụ cười đắc ý nói với Dương Nhậm vẻ mặt đầy kinh ngạc bên cạnh: "Thế nào, ta vừa nói ngươi đừng lo lắng rồi, tất cả đều nằm trong dự liệu của ta." Dương Nhậm lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước cái bẫy mà Xích Xà Tử đặc biệt chuẩn bị cho Băng Giáp Huyền Vũ, dường như không ngờ đối phương lại có một chiêu như vậy ẩn giấu ở nơi này.

"Xích Xà Tử đạo hữu, cái bẫy này được chuẩn bị từ bao giờ vậy?" Dương Nhậm có chút kinh ngạc hỏi, đối với cái bẫy mà Xích Xà Tử chuẩn bị, hắn vô cùng tò mò.

"Hắc hắc, sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của ngươi, ta đã bố trí một cái bẫy ở đây, may mắn cuối cùng cái bẫy đã được bố trí thành

công, và ta cũng đã thành công cứu được ngươi vào thời khắc then chốt nhất." Xích Xà Tử hắc hắc cười rồi nói.

Dương Nhậm lúc này mới hiểu vì sao Xích Xà Tử lại đến chậm như vậy, nguyên nhân là vì hắn đã sớm chuẩn bị cái bẫy chờ Băng Giáp Huyền Vũ cắn câu, việc cố ý bỏ chạy trước đó cũng là để thu hút Băng Giáp Huyền Vũ tiếp tục truy đuổi, như vậy mới có thể khiến Băng Giáp Huyền Vũ rơi vào cái bẫy này.

Có thể nói kế hoạch của Xích Xà Tử vô cùng hoàn hảo, chỉ cần những sợi xích đỏ này có thể thành công giam giữ Băng Giáp Huyền Vũ, thì nhiệm vụ lần này của Xích Xà Tử có thể được hoàn thành một cách viên mãn.

"Hống hống hống!

Bằng cái bẫy trình độ này mà cũng muốn giam giữ ta ư?

Thật là nằm mơ giữa ban ngày!" Vào lúc này, Băng Giáp Huyền Vũ bị nhốt trong cái bẫy, toàn thân trên dưới đều bị những sợi xích đỏ quấn quanh, lại phẫn nộ nói.

Cùng lúc đó, thân thể Băng Giáp Huyền Vũ cũng bắt đầu rung lắc, dường như muốn thoát khỏi sự trói buộc của những sợi xích đỏ kia.

Nhưng cái bẫy mà Xích Xà Tử bố trí sao có thể đơn giản như vậy, chỉ thấy Băng Giáp Huyền Vũ càng dùng sức giãy giụa, những sợi xích đỏ quấn quanh càng thêm chặt chẽ, căn bản không cho Băng Giáp Huyền Vũ một chút cơ hội nào để chạy trốn.

Nhưng trong tình huống như vậy, Băng Giáp Huyền Vũ lại chợt lóe lên linh quang trong đầu, mạnh mẽ há to cái miệng huyết bồn, trực tiếp phun ra hàn khí.

Những hàn khí này vừa tiếp xúc với những sợi xích đỏ đó, liền đóng băng chúng thành khối băng.

Như vậy lại tương đương với việc biến những sợi xích đỏ đang không ngừng co rút, cũng đã mang đến cho Băng Giáp Huyền Vũ cơ hội thoát khỏi cái bẫy này.

Chỉ thấy Băng Giáp Huyền Vũ sau khi cố định được những sợi xích đỏ đang không ngừng co rút, lập tức bắt đầu lựa chọn lột bỏ lớp huyền băng áo giáp bao phủ trên thân.

Sau khi lột bỏ huyền băng áo giáp, thân thể Băng Giáp Huyền Vũ tuy trông nhỏ đi, nhưng vẫn là một vật khổng lồ, trong tình huống như vậy, Băng Giáp Huyền Vũ với thân hình thu nhỏ mới có cơ hội thoát ra từ kẽ hở của những sợi xích đỏ kia.

Nhưng khi Băng Giáp Huyền Vũ muốn chạy trốn, Xích Xà Tử, người đã sớm nhìn thấu hành vi của nó, lập tức động dụng sức mạnh khác trong cái bẫy xích đỏ.

"Phong cấm bắt đầu!" Cùng với việc Xích Xà Tử một lần nữa phát động sức mạnh, trong hư không xung quanh Băng Giáp Huyền Vũ, lại xuất hiện thêm những sợi xích đỏ, chỉ là lần này những sợi xích đỏ trông vô cùng nhỏ bé, vô cùng hư ảo, dường như không tồn tại vậy.

Nhưng khi Băng Giáp Huyền Vũ nhìn thấy những sợi xích đỏ hư ảo đó, sắc mặt lại đại biến, trong đôi mắt đen lộ ra vẻ kinh hãi, có chút chấn kinh nói: "Đây vậy mà là Thần Hồn Tỏa Liên?

Không thể nào, thần thông cường đại như vậy lại có thể bị một tên tiểu tử thực lực yếu ớt như vậy tu luyện thành công ư?" Mọi chuyện trước đây đều không khiến Băng Giáp Huyền Vũ cảm thấy chấn kinh, nhưng hiện tại lại khác, khi Băng Giáp Huyền Vũ nhìn thấy cái gọi là Thần Hồn Tỏa Liên đó, cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh, bắt đầu ra sức muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của những Thần Hồn Tỏa Liên này.

Nhưng vào lúc này, Xích Xà Tử, với tư cách là đối thủ, tự nhiên sẽ không để Băng Giáp Huyền Vũ đã khó khăn lắm mới rơi vào bẫy lại chạy thoát?

Chỉ thấy những Thần Hồn Tỏa Liên màu đỏ hư ảo đó trực tiếp quấn quanh Băng Giáp Huyền Vũ.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, những Thần Hồn Tỏa Liên màu đỏ đó trực tiếp xuyên qua huyết nhục và mai rùa của Băng Giáp Huyền Vũ, trực tiếp đi vào trong nhục thân của Băng Giáp Huyền Vũ.

Khi Băng Giáp Huyền Vũ chưa kịp phản ứng, những Thần Hồn Tỏa Liên đó đã khóa chặt lấy thần hồn thuộc về Băng Giáp Huyền Vũ bên trong thân thể Băng Giáp Huyền Vũ!

Thần hồn của Băng Giáp Huyền Vũ này vậy mà cũng có hình dạng của một tiểu Băng Giáp Huyền Vũ thu nhỏ, chỉ là trông thân hình vô cùng nhỏ bé.

Khi thần hồn nhỏ bé của Băng Giáp Huyền Vũ phát hiện những Thần Hồn Tỏa Liên này sắp khóa chặt mình, lập tức trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ và sợ hãi, hét lớn một tiếng: "Tên khốn kiếp này, đừng có bắt lấy ta!" Thần hồn của Băng Giáp Huyền Vũ phun ra một đạo thần hồn hàn khí về phía những Thần Hồn Tỏa Liên màu đỏ đang bay tới, trực tiếp đóng băng những Thần Hồn Tỏa Liên hư ảo đó.

Phải biết rằng những Thần Hồn Tỏa Liên trước đó có thể bỏ qua nhục thân của Băng Giáp Huyền Vũ, trực tiếp khóa chặt thần hồn bên trong Băng Giáp Huyền Vũ.

Hiện tại xem ra, thần hồn của Băng Giáp Huyền Vũ sử dụng thần thông, hẳn cũng thuộc về thần thông thần hồn, có thể tác dụng lên Thần Hồn Tỏa Liên, từ đó thành công hạn chế được những Thần Hồn Tỏa Liên đó.

Nhưng chưa đợi Băng Giáp Huyền Vũ thở phào một hơi, nó đã phát hiện thân thể mình đột nhiên không thể cử động được.

Khi Băng Giáp Huyền Vũ cúi đầu nhìn, nó phát hiện không biết từ lúc nào trong thân thể mình đã có một sợi Thần Hồn Tỏa Liên màu đỏ xuyên qua, sợi Thần Hồn Tỏa Liên này phát ra sức mạnh thần hồn quỷ dị, trực tiếp hạn chế sức mạnh của thần hồn Băng Giáp Huyền Vũ.

Khi sức mạnh thần thông của Băng Giáp Huyền Vũ suy yếu, việc chống đỡ lại những Thần Hồn Tỏa Liên màu đỏ đó trở nên vô cùng khó khăn.

Cùng với việc sức mạnh thần hồn của Băng Giáp Huyền Vũ giảm xuống, càng ngày càng nhiều sợi xích đỏ bắt đầu xuất hiện trước mặt nó.

Vào lúc này, Băng Giáp Huyền Vũ tự nhiên bắt đầu ra sức giãy giụa, nhưng vào lúc đó khi Băng Giáp Huyền Vũ bắt đầu giãy giụa, số lượng xích đỏ vây khốn xung quanh cũng không ngừng tăng lên.

Cuối cùng Băng Giáp Huyền Vũ bị xích đỏ quấn quanh đến mức căn bản không thể cử động, Xích Xà Tử mới thành công bắt giữ được đối thủ Băng Giáp Huyền Vũ.

“Tốt rồi, hiện tại Thần Hồn Tỏa Liên của ta đã thành công phong ấn Băng Giáp Huyền Vũ này, có thể đưa về diện kiến Thiên Đế đại nhân phục mệnh rồi.” Nói xong, Xích Xà Tử mới thở phào một hơi.

Đừng thấy Xích Xà Tử trước đó luôn tỏ vẻ không hề gì, nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng căng thẳng, lo lắng lát nữa sẽ phát sinh vấn đề.

Dù sao đối thủ lần này là Tứ Tượng Linh Thú cường đại, muốn bắt giữ bất kỳ con nào trong số đó, đều cần kế hoạch vô cùng tỉ mỉ và thực lực cường đại mới có thể làm được.

Xích Xà Tử rất rõ ràng, lần này có thể thuận lợi bắt giữ được Băng Giáp Huyền Vũ, cũng là vì trước đó có Dương Nhậm kiềm chế Băng Giáp Huyền Vũ này, đợi đến khi hắn ra tay cứu người, mới khiến Băng Giáp Huyền Vũ bị thu hút thành công, từ đó rơi vào cái bẫy mà Xích Xà Tử đã bố trí.

Có thể nói tất cả đều nằm trong kế hoạch của Xích Xà Tử, nhưng nếu giữa chừng xảy ra bất trắc, thì hậu quả cũng vô cùng đáng sợ.

Điểm này, Xích Xà Tử trong lòng cũng rất rõ ràng.

"Bất kể thế nào, lần này đa tạ Xích Xà Tử đạo hữu đã kịp thời đến tương trợ, thành công bắt giữ được Băng Giáp Huyền Vũ này, cuối cùng ta cũng có thể giao phó với Thiên Đế đại nhân rồi." Dương Nhậm lúc này cũng có một cảm giác cuối cùng đã hóa nguy thành an, cảm kích nói với Xích Xà Tử.

"Nếu đã như vậy, chúng ta đi thôi." Xích Xà Tử gật đầu, hai người không nói thêm gì, sau khi thương lượng một hồi, tự nhiên sử dụng thần thông, mang theo Băng Giáp Huyền Vũ với thân hình khổng lồ bay về hướng Thiên Đình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng Xích Xà Tử và Dương Nhậm hai người đã mang Băng Giáp Huyền Vũ trở về Lăng Tiêu Bảo Điện trong Thiên Đình, nơi Thiên Đế Tần Hạo đã sớm đợi sẵn họ.

Trên thực tế, Thiên Đế Tần Hạo đã sớm biết Xích Xà Tử và Dương Nhậm đã thành công bắt giữ Băng Giáp Huyền Vũ, lúc này đặc biệt đợi ở đó.

"Thiên Đế đại nhân, chúng thần đã trở về." Xích Xà Tử và Dương Nhậm trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, đồng loạt hành lễ với Thiên Đế Tần Hạo.

Còn về Băng Giáp Huyền Vũ, sau khi bị Thần Hồn Tỏa Liên trói

buộc, nó vẫn nằm một bên.

Chương 948

"Ừm, các ngươi hoàn thành nhiệm vụ này đều có công lao rất lớn." Thiên Đế Tần Hạo đối với việc Xích Xà Tử và Dương Nhậm hai người có thể hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Vì như vậy, trong Thiên Đình đã tập hợp được Tứ Tượng Chi Lực gồm Ly Hỏa Chu Tước và Băng Giáp Huyền Vũ, sau này còn có Kinh Cức Thanh Long và Canh Kim Bạch Hổ, chỉ cần bắt giữ được, tự nhiên có thể tập hợp đủ Tứ Tượng Chi Lực.

Tứ Tượng Chi Lực này không phải tầm thường, sức mạnh ẩn chứa bên trong tự nhiên vô cùng cường đại, khiến người ta khó mà tưởng tượng được, càng khiến Thiên Đế Tần Hạo để ý là sau khi tập hợp Tứ Tượng Chi Lực có thể đạt được công đức, có thể là cơ duyên để thành thánh vậy.

Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, nên lúc đó đã nắm lấy cơ hội ra lệnh Na Tra, Xích Xà Tử và Dương Nhậm cùng đi truy bắt Tứ Tượng Linh Thú.

Hiện tại nhiệm vụ đã tiến triển được một nửa, còn lại phải xem những người khác hoàn thành nhiệm vụ như thế nào.

"Tốt rồi, Xích Xà Tử, bây giờ hãy giải trừ Thần Hồn Tỏa Liên đi." Thiên Đế Tần Hạo sắp có được toàn bộ Tứ Tượng Chi Lực, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, nhưng khi nói chuyện lại tỏ vẻ lạnh nhạt.

"Tuân mệnh!" Xích Xà Tử tuy lo lắng Băng Giáp Huyền Vũ sau khi được giải trừ Thần Hồn Tỏa Liên sẽ nhân cơ hội này chạy trốn, nhưng vì mệnh lệnh của Thiên Đế Tần Hạo, Xích Xà Tử lại không dám có bất kỳ sự vi phạm nào.

Cũng vào lúc đó, cùng với việc Xích Xà Tử giải trừ Thần Hồn Tỏa Liên đang trói buộc trên thân Băng Giáp Huyền Vũ, Băng Giáp Huyền Vũ cuối cùng cũng giành lại tự do.

Ở nơi đó, Xích Xà Tử đang đề phòng Băng Giáp Huyền Vũ bỏ trốn, dù sao đối với hắn, nếu lát nữa Băng Giáp Huyền Vũ bỏ trốn, thì mọi công sức sẽ đổ sông đổ biển, đó không phải điều hắn và Dương Nhậm muốn thấy.

Dương Nhậm cũng vậy, một bộ dạng nghiêm trận chờ đợi.

Nhưng biểu hiện của Băng Giáp Huyền Vũ lại vô cùng bình tĩnh, nó cảm nhận được khí tức trong không khí, rồi mới nhìn thấy Thiên Đế Tần Hạo, người rõ ràng là cấp trên của Dương Nhậm và Xích Xà Tử, và có chút thắc mắc nói: "Từ trong không khí này ta cảm nhận được khí tức của con đại hồng điểu kia, chẳng lẽ sau khi bốn chúng ta tách ra, các ngươi đã bắt giữ được Ly Hỏa Chu Tước rồi sao?" Băng Giáp Huyền Vũ dựa vào việc vừa rồi giao thủ với Xích Xà Tử và Dương Nhậm mà hiểu rõ, thực lực của những người này quả thực phi thường cường đại, có thực lực để làm tất cả mọi chuyện.

Thiên Đế Tần Hạo bình tĩnh cười, rồi nói thẳng vào vấn đề: "Không sai, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp, nên mới đưa ngươi đến Thiên Đình này, và đã làm một giao dịch với Ly Hỏa Chu Tước, lần này ta cũng muốn làm một giao dịch với ngươi, không biết ý ngươi thế nào?" "Tốn bao nhiêu công sức mới đưa ta đến trước mặt ngươi, chắc chắn không phải chuyện đơn giản, giao dịch gì vậy?" Băng Giáp Huyền Vũ là Tứ Tượng Linh Thú ổn trọng nhất trong số các Tứ Tượng Linh Thú, lúc này sau khi nghe lời Thiên Đế Tần Hạo, lại không lập tức từ chối, mà có chút tò mò hỏi.

"Điểm này ngươi cứ yên tâm, giao dịch này cần ngươi trấn thủ một nơi cho ta, chỉ cần thời gian đến, ngươi sẽ đạt được công đức

lớn, đến lúc đó thực lực sẽ tăng lên một cảnh giới khác, tin rằng đối với điểm này ngươi sẽ không từ chối chứ?" Thiên Đế Tần Hạo khi nói chuyện giọng điệu vô cùng ôn hòa, một chút cũng không giống một Thiên Đế Thiên Đình có địa vị cao quyền trọng.

Băng Giáp Huyền Vũ nghe vậy, cũng hiểu được ý của Thiên Đế Tần Hạo, có chút kinh ngạc nói: "Vậy hãy để ta xem rốt cuộc nơi ngươi muốn ta trấn thủ là ở đâu?

Chỉ cần ta không có ý kiến gì với nơi đó, tự nhiên có thể đồng ý điều kiện của ngươi." Sở dĩ Băng Giáp Huyền Vũ nói như vậy, tự nhiên cũng nhìn ra thực lực của Thiên Đế Tần Hạo vô cùng cường đại, nếu mạo muội phản kháng, không biết sẽ xảy ra vấn đề gì, chi bằng cứ thỏa hiệp trước, xem xét sự việc có chỗ xoay chuyển thì tính sau.

Ban đầu, Băng Giáp Huyền Vũ chỉ là ổn định Thiên Đế Tần Hạo, sau đó mới xem xét cụ thể sự tình xảy ra.

Những thứ này đối với Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên không phải vấn đề gì quá lớn, những việc cần làm sau đó cũng vô cùng đơn giản, đó là dẫn Băng Giáp Huyền Vũ đến nơi nó cần trấn giữ. "Sưu sưu sưu!" Băng Giáp Huyền Vũ cảm thấy một cỗ sức mạnh bao phủ thân thể nó, ngay sau đó, trong một trận trời đất quay cuồng, nó đã đến một nơi khác.

Khi Băng Giáp Huyền Vũ nhìn thấy nơi đó, trong mắt lại lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Hóa ra nơi Băng Giáp Huyền Vũ đang ở không phải trong Lăng Tiêu Bảo Điện, mà là trên một hồ nước khổng lồ.

Trong hồ nước khổng lồ ấy tràn ngập pháp tắc chi lực thuộc tính Thủy, đây là nơi thích hợp nhất để một Tứ Tượng Linh Thú thuộc tính Thủy như Băng Giáp Huyền Vũ sinh tồn.

Vốn dĩ Băng Giáp Huyền Vũ muốn tìm cơ hội để thương lượng với Thiên Đế Tần Hạo, hoặc tranh thủ cơ hội lấy lại tự do.

Nhưng giờ nhìn xem, Băng Giáp Huyền Vũ lại vô cùng hài lòng với hồ nước này, thậm chí cảm thấy sau này có thể an tâm tu luyện ở đây, còn những chuyện khác thì không liên quan gì đến nó.

Ngay khi đang nghĩ như vậy, trong đầu Băng Giáp Huyền Vũ lại đột nhiên vang lên một âm thanh. "Thế nào, Băng Giáp Huyền Vũ không biết có nguyện ý trấn giữ nơi này không?

Ngươi nên biết, hoàn cảnh ở đây vô cùng thích hợp với ngươi.

Nếu ngươi nguyện ý trấn giữ ở đây, vậy thì hãy tiếp tục ở lại đây đi." Người không ngừng nói chuyện trong đầu Băng Giáp Huyền Vũ tự nhiên là Thiên Đế Tần Hạo, lúc này hắn đã sử dụng thần thông của mình để nói chuyện trong đầu Băng Giáp Huyền Vũ. "Ta nguyện ý, ít nhất trong vòng một ngàn năm, ta nguyện ý tiếp tục trấn giữ nơi này." Băng Giáp Huyền Vũ đối với việc giọng nói của Thiên Đế Tần Hạo xuất hiện trong đầu mình không hề lấy làm lạ, vả lại từ những thần thông Thiên Đế Tần Hạo đã phô diễn trước đây, chủ nhân của Thiên Đình này có thần thông vô cùng lợi hại, có thể làm được những chuyện như vậy cũng là rất bình thường. "Được, đã ngươi đã đáp ứng điều kiện của ta, vậy thì sau này nơi này sẽ giao cho ngươi trấn giữ." Giọng nói nhàn nhạt của Thiên Đế Tần Hạo vang lên trong đầu Băng Giáp Huyền Vũ, ngay sau đó Băng Giáp Huyền Vũ cảm thấy đã thiết lập một loại liên hệ nào đó với hồ nước xanh lam khổng lồ kia, dường như mối quan hệ giữa chúng trở nên càng thêm khăng khít, có một loại cảm giác hòa quyện vào nhau.

Chẳng mấy chốc, Băng Giáp Huyền Vũ đã chấp nhận nhiệm vụ mà Thiên Đế Tần Hạo giao phó, toàn bộ thân hình khổng lồ của nó chìm xuống hồ nước rộng lớn.

Hồ nước vốn đã tĩnh lặng từ lâu lại một lần nữa chìm vào yên tĩnh, chỉ là lần này trong hồ nước lại có thêm một Băng Giáp Huyền Vũ đang trấn giữ.

Về việc trấn giữ cụ thể ra sao, trong lòng Băng Giáp Huyền Vũ khi thiết lập liên hệ với hồ nước khổng lồ đã có một cái hiểu biết đại khái, nhưng những chuyện sau đó lại không có quá nhiều cách để nói rõ, rốt cuộc những việc này không phải là cấp độ nó có thể tìm hiểu.
...

Chuyện của Băng Giáp Huyền Vũ coi như đã kết thúc viên mãn.

Nhưng những phần khác trong kế hoạch của Thiên Đế Tần Hạo vẫn chưa hoàn thành, ví dụ như hai tồn tại Canh Kim Bạch Hổ và Kinh Cức Thanh Long, cần Thiên Đế Tần Hạo phái người ra ngoài một lần nữa để mang cả hai Tứ Tượng Linh Thú này về.

Nhiệm vụ như vậy, tự nhiên phải giao cho những người khác.

Trong số những người đó, Thiên Đế Tần Hạo đã có một người được chọn thích hợp, đó là Triệu Công Minh. "Triệu Công Minh ở đâu?" Thiên Đế Tần Hạo sau khi ban thưởng cho Xích Xà Tử và Dương Nhậm, liền triệu hoán Triệu Công Minh. "Bất Động Minh Vương Triệu Công Minh tham kiến Thiên Đế bệ hạ." Chẳng mấy chốc, Triệu Công Minh hóa thành một đạo độn quang màu vàng từ xa bay đến, cuối cùng dừng lại giữa Lăng Tiêu Bảo Điện. "Triệu Công Minh, không biết nhục thân của ngươi gần đây khôi phục thế nào rồi?" Thiên Đế Tần Hạo nhìn Triệu Công Minh đang đứng trước mặt, từ trong thân thể hắn cảm nhận được một cỗ sức mạnh khổng lồ, bèn hài lòng gật đầu. "Hồi bẩm Thiên Đế bệ hạ, nhục thân bần đạo đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Sau lần trọng tố nhục thân trước, thực lực của ta không những đã hoàn toàn phục hồi, mà còn trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều." Triệu

Công Minh đáp. "Vậy tốt, giờ hãy đi bắt những Tứ Tượng Linh Thú còn lại đi." Nhiệm vụ của Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên cần những tu đạo giả có thực lực cường đại mới có thể hoàn thành.

Những tu đạo giả được phái đi trước đây là Dương Nhậm và Xích Xà Tử, nếu không phải vì đã bố trí cạm bẫy từ trước, nếu không muốn thành công bắt được Băng Giáp Huyền Vũ, chắc chắn sẽ phải tốn nhiều công sức hơn, thậm chí có thể xảy ra tình huống nhiệm vụ thất bại.

Vì vậy, để đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Đế Tần Hạo tự nhiên cần phái những tu đạo giả mà hắn cho là có thực lực mạnh mẽ hơn để đi bắt những Tứ Tượng Linh Thú này.

Lúc này, người đang chờ lệnh trong Thiên Đình tự nhiên là Triệu Công Minh, cho nên Thiên Đế Tần Hạo mới triệu kiến hắn. "Tuân mệnh!" Sau đó Triệu Công Minh rời khỏi Thiên Đình, đi tìm kiếm những Tứ Tượng Linh Thú còn chưa được mang về. ...

Triệu Công Minh sắp bắt đầu hành động, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, một trận đại chiến cũng sắp bùng nổ.

Chương 949

Hai tu đạo giả sắp giao chiến cũng là đối thủ cũ, một là Kim Quang Tiên, một trong Tiệt Giáo Tùy Thị Thất Tiên, và Đạo Hạnh Thiên Tôn, một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên!

Trước đây, Đạo Hạnh Thiên Tôn vì không phải đối thủ của Kim Quang Tiên, nên mới bất đắc dĩ sử dụng Giải Thể Đại Pháp để bỏ chạy.

Kim Quang Tiên vốn định gọi đồng bạn cùng truy sát Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng bản lĩnh bỏ trốn của Đạo Hạnh Thiên Tôn thực sự quá mạnh.

Sau mấy lần ngăn cản vô cùng nguy hiểm, Đạo Hạnh Thiên Tôn cuối cùng cũng thoát khỏi sự truy sát của Kim Quang Tiên.

Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi thoát khỏi sự truy sát của Kim Quang Tiên đương nhiên không thể cứ thế bỏ qua, sau khi dưỡng thương xong, hắn đã nghĩ ra một cách đối phó Kim Quang Tiên, sau đó chuẩn bị kỹ lưỡng, mới một lần nữa tìm đến Kim Quang Tiên trong quân Doanh Thương để phân định thắng bại. "Ha ha, không ngờ Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi lần trước vận khí tốt mới khó khăn thoát được một kiếp, giờ lại muốn đến chịu chết sao?

Đã muốn chịu chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Lời Kim Quang Tiên vừa dứt, hắn lập tức thôi động một thanh đại đao vàng óng, lăng không chém xuống phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Thanh đại đao này là pháp bảo của Kim Quang Tiên, bên trong tản mát ra khí tức pháp tắc thuộc tính Kim.

Lúc này, Kim Quang Tiên tự nhiên sẽ không bỏ qua Đạo Hạnh Thiên Tôn đã lại tự tìm đến, lập tức sử dụng pháp bảo của mình, một

thanh đại đao pháp bảo ẩn chứa sức mạnh pháp tắc thuộc tính Kim, phát động công kích về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn đã dám khiêu chiến lại Kim Quang Tiên, tự nhiên thủ đoạn hắn sử dụng sẽ không đơn giản như vậy.

Chỉ thấy hắn lấy ra một viên cầu màu vàng đất trong tay, ngay sau đó ném về phía thanh đại đao đang chém tới.

Lúc này, viên cầu màu vàng đất mà Đạo Hạnh Thiên Tôn ném ra trông bề ngoài lồi lõm, vô cùng xấu xí, nhưng khi Đạo Hạnh Thiên Tôn ném viên cầu màu vàng đất đó về phía pháp bảo đại đao đối diện, bất ngờ lại xảy ra.

Hóa ra vào lúc này, bề mặt viên cầu màu vàng đất bỗng nhiên sáng lên những hoa văn màu cam đỏ, ngay sau đó viên cầu màu vàng đất tan rã thành một tấm lưới khổng lồ, bao trùm lên pháp bảo đại đao kia.

Khi pháp bảo đại đao còn chưa kịp phóng thích ra sức mạnh chân chính, nó đã bị tấm lưới kia bao phủ chặt chẽ, và sức mạnh cực kỳ cường đại ẩn chứa bên trong pháp bảo đại đao cũng bị phong ấn cùng với nó.

Sau khi viên cầu màu vàng đất thành công bao phủ pháp bảo đại đao kia, nó lại ngưng kết lại trên bề mặt pháp bảo đại đao, như vậy thì pháp bảo đại đao của Kim Quang Tiên không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Có thể thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn đã có sự chuẩn bị.

Trong lần giao thủ đầu tiên với Kim Quang Tiên, mặc dù bị buộc phải dùng Giải Thể Đại Pháp để trốn thoát, nhưng hắn đã có rất nhiều hiểu biết về một số chiêu thức của kẻ địch Kim Quang Tiên.

Vốn dĩ giữa Đạo Hạnh Thiên Tôn và Kim Quang Tiên, cảnh giới pháp lực không chênh lệch nhiều.

Lúc này, sau khi sử dụng thủ đoạn nhắm vào đối phương, Đạo Hạnh Thiên Tôn càng áp chế chặt chẽ đối thủ Kim Quang Tiên. "Hắc hắc, có chút thú vị, ta cứ tưởng Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi lần này đến chịu chết chứ!

Cũng tốt, hôm nay ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi đâu." Kim Quang Tiên nhìn thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn chỉ một chiêu đã phong ấn pháp bảo đại đao thuộc tính Kim của mình, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng nhiều hơn lại là sát ý đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Lúc này Kim Quang Tiên cũng lập tức sử dụng một thần thông khác, chỉ thấy trong hư không xung quanh Kim Quang Tiên bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều huyễn ảnh, ngay sau đó những huyễn ảnh này lao về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Có thể thấy những huyễn ảnh này đều trông y hệt sư tử, và bản thân huyễn ảnh có màu vàng kim, trông giống như một đàn sư tử đang truy đuổi Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Chiêu này Kim Quang Tiên chưa từng sử dụng trong những lần giao thủ trước với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Sở dĩ lần này Kim Quang Tiên muốn dùng chiêu này để đối phó Đạo Hạnh Thiên Tôn, là muốn xem khi gặp phải chiêu thức chưa từng thấy, liệu hắn có thể dễ dàng phong ấn pháp bảo như vừa rồi hay không.

Quả nhiên, dự liệu của Kim Quang Tiên đã đúng.

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn thấy những hư ảnh sư tử vàng lao về phía mình, hắn rõ ràng cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong những huyễn ảnh đó.

Để đối phó với sức mạnh này, hắn lập tức triệu hồi pháp bảo phòng ngự của mình, chính là Bát Quái Tử Thụ Tiên Y!

Đạo Hạnh Thiên Tôn khoác Tử Thụ Tiên Y, tay cầm Thiên Tôn Hàng Ma Xử, lập tức chiến đấu với những hư ảnh sư tử vàng kia.

Mặc dù Đạo Hạnh Thiên Tôn không bị những hư ảnh sư tử vàng này đánh bại, và dựa vào Thiên Tôn Hàng Ma Xử nặng như Thái Sơn cùng Tử Thụ Tiên Y có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, ngược lại còn áp chế được những công kích của hư ảnh sư tử vàng kia.

Một kết quả như vậy cho thấy thần thông mà Kim Quang Tiên sử dụng lần này vẫn không gây ảnh hưởng quá nhiều đến Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng vào lúc này, Kim Quang Tiên nhìn dáng vẻ của Đạo Hạnh Thiên Tôn lại khẽ mỉm cười, rồi đắc ý nói: "Ha ha, ta cứ nghĩ Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi đã chuẩn bị thủ đoạn để đối phó ta, hóa ra cũng chẳng có gì đặc biệt!

Giờ để ta xem những thủ đoạn trước đó của ngươi, có thể đánh bại ta được không!" Khi nói, Kim Quang Tiên lại lấy ra pháp bảo Lạc Hồn Chung.

Theo pháp lực của Kim Quang Tiên rót vào pháp bảo này, Lạc Hồn Chung lập tức phát ra một tiếng chuông trong trẻo.

Âm thanh này trong tai chủ nhân pháp bảo Kim Quang Tiên nghe thấy rất trong trẻo, nhưng trong tai Đạo Hạnh Thiên Tôn nghe được lại là tiếng nổ vang vọng đến nhức óc. "A a!" Đạo Hạnh Thiên Tôn đang chiến đấu với hư ảnh sư tử vàng bỗng nhiên như bị sét đánh trúng, lập tức đau đớn ngã xuống đất, muốn giãy dụa đứng dậy nhưng lại không thể nào làm được.

Hiện tại xem ra, Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn chưa giải quyết được sức mạnh của pháp bảo Lạc Hồn Chung của Kim Quang Tiên, và ngay khi Kim Quang Tiên sử dụng pháp bảo này, hắn đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng đến mức thực lực bị suy giảm đáng kể. "Hống

hống hống!" Vào lúc này, những hư ảnh sư tử vàng được Kim Quang Tiên triệu hồi bằng thần thông trước đó tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức xông đến trước mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn đang nằm trên đất, cắn xé thân thể hắn.

Đừng thấy những sư tử vàng này chỉ là huyễn ảnh, nhưng thực tế công kích của chúng lại là thật, có lực phá hoại cực kỳ cường đại.

Một tu đạo giả bình thường nếu bị một con sư tử vàng như vậy cắn một ngụm, ít nhất cũng phải mất đi một khối huyết nhục.

Huống hồ là Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Hiện tại hắn không chỉ mới bắt đầu đã bị pháp bảo Lạc Hồn Chung ảnh hưởng đến sức chiến đấu, giờ lại còn gặp phải vô số công kích của hư ảnh sư tử vàng, hiển nhiên lành ít dữ nhiều.

Nhưng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, lại lộ ra một nụ cười mà Kim Quang Tiên không hề phát giác.

Dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn, bao gồm cả tình cảnh hiện tại.

Ngay khi những hư ảnh sư tử vàng sắp tấn công Đạo Hạnh Thiên Tôn, bất ngờ lại xảy ra.

Hóa ra vào lúc đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại biến mất không còn tăm hơi.

Kim Quang Tiên lúc này cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, dường như cũng không ngờ lại xuất hiện một tình huống như vậy. "Khốn kiếp, tên này rốt cuộc đã trốn đi đâu?

Theo lẽ thường, giờ hắn lẽ ra không thể né tránh công kích của ta mới phải chứ?" Kim Quang Tiên định tiếp tục truy tìm tung tích của Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng bỗng nhiên lại dường như phát hiện ra điều bất thường.

Chương 950

Lúc này Kim Quang Tiên đang giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, nhưng vào lúc đó, hắn lại dường như phát giác điều dị thường.

Hóa ra, ngay khi sắp gây trọng thương cho Đạo Hạnh Thiên Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại biến mất ngay dưới mí mắt hắn.

Tình huống như vậy xảy ra tự nhiên khiến Kim Quang Tiên trong lòng trở nên vô cùng cảnh giác.

Bởi vì sau khi giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, Kim Quang Tiên biết rằng lần này Đạo Hạnh Thiên Tôn lựa chọn khiêu chiến lại là để đánh bại hắn, và để đạt được mục đích đó hắn đã có sự chuẩn bị, đến nỗi Kim Quang Tiên ban đầu còn không thể áp chế được đối phương.

Giờ đây Kim Quang Tiên lại phát hiện Đạo Hạnh Thiên Tôn bỗng nhiên biến mất, trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng bất ngờ, đến mức bắt đầu cảnh giác mọi động tĩnh xung quanh. "Sưu sưu sưu!" Khi Kim Quang Tiên đang cảnh giác mọi động tĩnh có thể có xung quanh, dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ sức mạnh cường đại, ngay khi Kim Quang Tiên chưa kịp phản ứng, nó đã trực tiếp từ dưới đất xông lên.

Đến lúc này, Kim Quang Tiên mới phát hiện ra hóa ra vừa rồi Đạo Hạnh Thiên Tôn đã phát động công kích từ dưới đất, đến nỗi lúc đó hắn hoàn toàn không phản ứng kịp và bị đánh trúng trực tiếp.

Lúc này, một cánh tay của Đạo Hạnh Thiên Tôn trở nên to lớn vô cùng, trên đó có thể thấy những vảy thú mọc ra từ huyết nhục của hắn.

Trên những vảy thú này lấp lánh ánh sáng màu vàng đất, nhìn qua là biết ẩn chứa sức mạnh đặc thù.

Chính cỗ sức mạnh đặc thù này đã giúp Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể tiềm hành dưới lòng đất, nhân cơ hội phát động tấn công lén lút Kim Quang Tiên.

Hiện tại, Đạo Hạnh Thiên Tôn không chỉ cánh tay phải trở nên to lớn vô cùng, mà toàn bộ thân thể hắn cũng bị một luồng năng lượng màu vàng đất bao phủ. "Ha ha!" Kim Quang Tiên lúc này tuy không ngờ Đạo Hạnh Thiên Tôn lại tấn công lén lút, nhưng hắn lại không nhịn được cười lớn. "Thì ra là thế, tên này ẩn nấp dưới lòng đất để tấn công ta, khó trách lại có thể làm được đến mức này, thực sự rất không tệ.

Nhưng giờ ngươi đã lộ tẩy át chủ bài, ngươi nghĩ hiện tại có thể đánh bại ta sao?" Kim Quang Tiên vừa nói, thân thể hắn dưới đòn tấn công bất ngờ của Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn hoàn toàn không hề hấn gì.

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn mới phát hiện ra điều không đúng, hóa ra trên thân thể Kim Quang Tiên bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt, vừa rồi chính là tầng kim quang tưởng chừng rất bình thường đó đã chặn lại đòn tấn công lén lút của hắn.

Và hiện tại Kim Quang Tiên không những không bị thương dưới đòn tấn công lén lút đó, mà bản thân hắn sau khi đỡ được công kích của Đạo Hạnh Thiên Tôn, đã thành công biết được Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng năng lực gì.

Có thể nói, mọi thứ đều nằm trong tính toán của Kim Quang Tiên, và mục đích của hắn đã đạt được. "Không hổ là Kim Quang Tiên, lại có thể kín kẽ đến vậy.

Nhưng nói thế cũng muốn đánh bại Đạo Hạnh Thiên Tôn, e rằng cũng quá ngây thơ rồi!

Ngươi phải biết, sức mạnh mà Thiên Tôn đang sử dụng vô cùng

đặc thù, tu đạo giả bình thường căn bản khó lòng đánh bại!

Giờ đây, hắn có thể nói là vô địch trong số đó rồi." Lúc này, Nam Cực Tiên Ông vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối quan chiến ở đằng xa, nói với Bạch Hạc Đồng Tử bên cạnh mình như vậy. "Đạo Hạnh Thiên Tôn sư thúc rốt cuộc sử dụng sức mạnh gì vậy ạ?

Có chút giống Thổ Hành Tôn dùng độn thổ thuật, nhưng khi sử dụng dị tượng sinh ra lại không giống độn thổ thuật.

Sư phụ, đây rốt cuộc là sức mạnh gì vậy ạ?" Lúc này Bạch Hạc Đồng Tử bên cạnh Nam Cực Tiên Ông có chút ngạc nhiên hỏi, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu về sức mạnh thần bí mà Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa sử dụng. "Ha ha, đồng nhi à, cái này con không biết rồi.

Trên thế gian này có Tứ Tượng nói về bốn thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, nhưng còn có một thuộc tính trong Ngũ Hành là Thổ, đó mới là then chốt trong Tứ Tượng, có thể gánh vác sức mạnh của bốn thuộc tính còn lại, là đặc biệt nhất.

Với tư cách là Hậu Thổ trung ương, đó chính là sức mạnh cực hạn của Đại Đạo tu luyện.

Mặc dù Đạo Hạnh Thiên Tôn sư đệ hiện tại còn xa mới đạt tới cảnh giới cường đại đó, nhưng sức mạnh mà hắn sử dụng hôm nay đã đủ để đánh bại đối thủ Kim Quang Tiên rồi." Nam Cực Tiên Ông là đệ tử theo Nguyên Thủy Thiên Tôn nhiều năm, tự nhiên rất quen thuộc với những sức mạnh tồn tại giữa trời đất này.

Lúc này ông cũng đang giới thiệu cho Bạch Hạc Đồng Tử, giúp hắn hiểu thêm về sức mạnh trong thế giới tu đạo giả này.

Cũng vào lúc này, Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, sau khi chịu đòn tấn công lén lút của Đạo Hạnh Thiên Tôn, đã triển khai phản kích.

Chỉ thấy xung quanh thân thể Kim Quang Tiên ngưng tụ ra hư ảnh sư tử vàng, ngay sau đó sức mạnh trong những hư ảnh sư tử vàng này ngưng tụ lại trong nắm đấm của hắn.

Dưới sự rót vào của sức mạnh vàng, ngay cả bản chất nắm đấm của Kim Quang Tiên cũng biến thành một vật chất vàng bán trong suốt.

Nắm đấm của Kim Quang Tiên lúc này đang ở trạng thái bán vật chất và bán năng lượng, có thể nói là vô cùng đặc biệt.

Sau khi Kim Quang Tiên sử dụng sức mạnh vàng, nắm đấm của hắn như một mặt trời nhỏ màu vàng phát ra nhiệt độ nóng bỏng, một quyền đánh lên thân thể đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng khi Kim Quang Tiên tung một quyền về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không hề có bất kỳ động tác né tránh nào đối với đòn công kích đó, tiếp tục vung cánh tay phải khổng lồ của mình, phát động công kích về phía Kim Quang Tiên.

Sở dĩ Đạo Hạnh Thiên Tôn lại bất chấp nắm đấm của Kim Quang Tiên như vậy, tự nhiên cũng là vì trên người hắn khoác pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y.

Mặc dù pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y khi đối mặt với pháp bảo âm ba Lạc Hồn Chung của Kim Quang Tiên, không thể hoàn toàn phát huy hết sức mạnh, thậm chí còn có lúc bị pháp bảo Lạc Hồn Chung áp chế.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn tin tưởng vào pháp bảo này, bởi vì đó là pháp bảo do sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng.

Cũng vì lẽ đó, hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn mới dựa vào sức mạnh của Tử Thụ Tiên Y, một lần nữa phát động công kích về phía Kim Quang Tiên.

Nhưng vào lúc này, bất ngờ lại xảy ra!

Chỉ thấy khi nắm đấm vàng của Kim Quang Tiên sắp đánh trúng Đạo Hạnh Thiên Tôn đang mặc Tử Thụ Tiên Y, từ trong nắm đấm của hắn lại phát ra một tiếng chuông trầm đục! "Không hay rồi!" Vừa nghe thấy tiếng chuông đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức cảm thấy bất ổn!

Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn dựa vào pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y của mình để kháng cự nắm đấm của Kim Quang Tiên, thì vào lúc này lại gặp phải bất trắc.

Hóa ra, vào lúc đó, từ trong nắm đấm của Kim Quang Tiên phát ra một tiếng chuông trầm đục.

Vừa nghe thấy tiếng chuông đó, sắc mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức đại biến, bởi vì đối với tiếng chuông này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, người đã hai lần giao thủ với Kim Quang Tiên, không thể nào không quen thuộc hơn.

Bởi vì khi giao thủ với Kim Quang Tiên, Kim Quang Tiên đã nhiều lần sử dụng sức mạnh của pháp bảo Lạc Hồn Chung.

Và giờ đây, tiếng chuông trầm đục này lại gây ra ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y.

Đến nỗi sau đó, Tử Thụ Tiên Y của Đạo Hạnh Thiên Tôn căn bản không có cách nào ngăn cản được công kích của đối thủ Kim Quang Tiên.

Đây cũng là nguyên nhân khiến sắc mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn biến đổi lớn như vậy khi nghe thấy tiếng chuông trầm đục của Lạc Hồn Chung xuyên ra từ nắm đấm của Kim Quang Tiên.

Chương 951

Ngược lại, Kim Quang Tiên lúc này lại vô cùng đắc ý, bởi vì trong nắm đấm vàng mà hắn đang vung lên, lại ẩn chứa pháp bảo Lạc Hồn Chung.

Sở dĩ pháp bảo Lạc Hồn Chung của Kim Quang Tiên có thể ẩn trong nắm đấm của hắn, là vì hiện tại nắm đấm của Kim Quang Tiên ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại, dẫn đến nắm đấm của Kim Quang Tiên lúc này đã xảy ra biến hóa vô cùng kỳ diệu, biến thành trạng thái bán năng lượng bán vật chất.

Trong trạng thái này, pháp bảo Lạc Hồn Chung có thể tồn tại trong nắm đấm của Kim Quang Tiên mà không bị Đạo Hạnh Thiên Tôn phát giác.

Dưới tình huống như vậy, một kích của Kim Quang Tiên có thể phát huy tối đa thực lực đáng có, và cũng có thể đánh đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn một đòn bất ngờ không kịp trở tay.

Thế là, dưới ảnh hưởng của pháp bảo Lạc Hồn Chung, pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y của Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này xuất hiện tình huống sức mạnh bất ổn định, điều này cũng khiến Kim Quang Tiên vào lúc này có thể dùng nắm đấm vàng đánh lên thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng vào lúc này, rõ ràng đã bị pháp bảo phòng ngự phá giải, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không hề dừng động tác tấn công để quay về phòng ngự, mà tiếp tục vung nắm đấm về phía Kim Quang Tiên, muốn vào lúc này một lần nữa công kích đối phương.

Nhìn dáng vẻ đó, Kim Quang Tiên trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh.

Hắn có thể nhìn ra mục đích của Đạo Hạnh Thiên Tôn khi làm

như vậy, một trong số đó là cho rằng công kích của mình không thể né tránh được nữa, cho nên lúc này mới tiếp tục phát động công kích, từ bỏ cách phòng ngự, như vậy tự nhiên có thể khiến cả hai bên đều bị công kích của đối phương đánh trúng.

Nhưng Kim Quang Tiên lại khinh thường cách làm đó của Đạo Hạnh Thiên Tôn, bởi vì hiện tại hắn đã xé rách phòng ngự của Đạo Hạnh Thiên Tôn, còn đối phương muốn phá vỡ phòng ngự của hắn, lại cần cái giá không nhỏ mới có thể làm được.

Dưới điều kiện như vậy, cách làm "cả hai cùng bị thương, đồng quy vu tận" của Đạo Hạnh Thiên Tôn vốn vô cùng thiệt thòi.

Kim Quang Tiên biết rằng chỉ cần tốc độ công kích của nắm đấm vàng đủ nhanh, hắn có thể đánh bay đối phương trước khi Đạo Hạnh Thiên Tôn kịp công kích.

Như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn thậm chí còn không có cơ hội công kích Kim Quang Tiên.

Đây có thể nói là một chiến thuật vô cùng hoàn mỹ, cho thấy Kim Quang Tiên đã suy tính rất chu toàn.

Cũng vào lúc đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, lại lộ ra một nụ cười với Kim Quang Tiên.

Đồng thời, Kim Quang Tiên khi nhìn thấy nụ cười đó của Đạo Hạnh Thiên Tôn lại lộ ra biểu tình có chút bất ngờ, dường như trong lòng có một loại cảm giác không lành.

Vào lúc đó, nắm đấm bán năng lượng vàng của Kim Quang Tiên cuối cùng cũng đánh trúng thân thể đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn, sức mạnh nóng bỏng cuồn cuộn trào ra, muốn tàn phá lớn trên thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn đã mất đi năng lực phòng ngự của Tử Thụ Tiên Y.

Nhưng khi Kim Quang Tiên thực sự ra tay trước và đánh trúng Đạo Hạnh Thiên Tôn, sắc mặt hắn lại không kìm được mà đại biến, bởi vì hắn cảm giác được khi công kích đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn, cảm giác ra đòn không giống như đánh trúng nhục thân một người, mà giống như đánh trúng một ngọn núi vậy.

Dường như dựa vào nắm đấm bán năng lượng vàng, hắn cũng không có khả năng lay chuyển được cỗ sức mạnh kia, hiển nhiên lúc này đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn đã sử dụng một sức mạnh không hề tầm thường!

Điều càng khiến Kim Quang Tiên cảm thấy bất an là, khi công kích của hắn bị đối phương không biết dùng sức mạnh gì đỡ lấy, thì vào lúc này hắn cũng sắp phải chịu công kích. "Oanh long!" Vào lúc này, thân thể đối thủ Kim Quang Tiên cuối cùng cũng bị nắm đấm khổng lồ màu vàng đất của Đạo Hạnh Thiên Tôn đánh trúng.

Sức mạnh một quyền mà Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng vô cùng khổng lồ, trực tiếp đánh bay Kim Quang Tiên bị đánh trúng ra xa, cho đến khi đâm vào một tảng đá lớn mới cuối cùng dừng lại quỹ tích bay của mình.

Vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, cuối cùng cũng đã lật ngược được thế cờ.

Nhìn Kim Quang Tiên có thân thể đã đâm nát tảng đá phía sau, Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn lướt qua ngực hắn.

Ở đó, trên y phục có một lỗ hổng lớn, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Hóa ra, dưới lỗ hổng lớn trên y phục đã bị phá nát, lại có từng hàng vảy màu vàng đất!

Vừa rồi sở dĩ Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể vẫn đỡ được công kích của nắm đấm năng lượng Kim Quang Tiên dưới sự khắc chế của Lạc

Hồn Chung đối với Tử Thụ Tiên Y, chính là nhờ những vảy màu vàng đất mọc trên ngực hắn.

Như vậy, không chỉ cánh tay phải của Đạo Hạnh Thiên Tôn mọc đầy vảy màu vàng đất, mà ngay cả ngực và thậm chí khắp toàn thân Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng mọc đầy loại vảy màu vàng đất này.

Những vảy màu vàng đất này có năng lượng vô cùng thần kỳ, không chỉ có thể khiến sức mạnh nắm đấm mà Đạo Hạnh Thiên Tôn vung lên trở nên mạnh mẽ hơn, mà đồng thời cũng có thể khiến lực phòng ngự của thân thể hắn được tăng cường rõ rệt.

Cũng chính vì thế, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới lựa chọn vào lúc này, trực tiếp liều mạng sống chết với Kim Quang Tiên.

Chỉ trong một hiệp giao thủ, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại chiếm được thượng phong. "Hoa lạp lạp!" Những mảnh đá vỡ từ đống đá vụn rơi xuống thân thể Kim Quang Tiên đang mắc kẹt, lúc này hắn cũng từ từ đứng dậy.

Có thể thấy, thân thể Kim Quang Tiên dưới lớp kim quang bao phủ vừa rồi không hề chịu tổn thương quá lớn.

Nhưng dù vậy, sắc mặt của Kim Quang Tiên vẫn vô cùng u ám, bởi vì dù thế nào đi nữa, hắn cũng không ngờ rằng trong lần giao thủ thứ hai với Đạo Hạnh Thiên Tôn, đối phương lại trở nên khó đối phó đến vậy.

Từ khi bắt đầu giao thủ cho đến nay, Kim Quang Tiên lại không hề chiếm được một chút thượng phong nào!

Cũng vào lúc này, Kim Quang Tiên cảm giác mình bị đối phương áp chế, căn bản khó lòng giao thủ với đối phương. "Được lắm, thực lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại quả thực đã mạnh lên vài phần, nhưng muốn đánh bại ta, ngươi cần phải có thêm chút hỏa hầu nữa!"

Khi nói, Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, đã đứng dậy từ đống đá vụn, bình tĩnh nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn đối diện, dường như không hề cảm thấy kinh ngạc vì sức mạnh mà Đạo Hạnh Thiên Tôn đã phô diễn lúc này. "Hừ, muốn đánh bại ngươi thực ra rất dễ, đỡ chiêu đây!" Vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không muốn tiếp tục nói nhảm với Kim Quang Tiên nữa, hiện tại cách duy nhất là trực tiếp đánh bại đối phương!

Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức phát động sức mạnh của mình, sau đó trực tiếp tiềm nhập xuống lòng đất dưới ánh mắt của Kim Quang Tiên.

Có thể thấy, lần công kích tiếp theo của Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ quang minh chính đại từ dưới đất tấn công Kim Quang Tiên.

Năng lực tiềm nhập lòng đất này đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng vô cùng hữu dụng.

Kim Quang Tiên nhìn thấy hành động của Đạo Hạnh Thiên Tôn xong, ánh mắt khẽ nheo lại.

Hiện tại sau khi đã có phòng bị, hắn có thể cảm nhận được những rung động nhỏ truyền đến từ dưới mặt đất.

Đương nhiên trong đó cũng là vì Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi biết Kim Quang Tiên có năng lực phát giác, không còn che giấu nữa, cho nên mới để Kim Quang Tiên phát giác động tĩnh tiếp theo.

Nhưng vào lúc này, Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, sau khi phát giác ý đồ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, lại đắc ý cười một tiếng, "Ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn chẳng lẽ cho rằng hiện tại ngươi có cách giao thủ với ta sao?

Giờ đây ta đã biết phương thức công kích của ngươi, làm sao có thể bị đánh trúng được chứ?" Kim Quang Tiên đắc ý nói, ngay sau đó

thân thể hắn từ từ bay lên giữa không trung.

Với khoảng cách này, Đạo Hạnh Thiên Tôn khó lòng tiếp tục phát động công kích từ dưới lòng đất về phía Kim Quang Tiên, bởi vì ở khoảng cách này, mọi công kích của hắn đều sẽ bị Kim Quang Tiên phát giác.

Như vậy, điều đó chẳng khác nào chiến đấu quang minh chính đại.

Như thế, chiến lược tác chiến tiềm nhập lòng đất của Đạo Hạnh Thiên Tôn nghiễm nhiên sẽ chịu ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Nhưng khi Kim Quang Tiên bay lên giữa không trung, ngay bên dưới mặt đất bỗng nhiên xuất hiện những gợn sóng nhẹ nhàng như sóng biển.

Chương 952

Cũng vào lúc này, từ dưới mặt đất đột nhiên bắn ra vài cây thổ thứ về phía Kim Quang Tiên!

Những thổ thứ này đều được cấu thành từ bùn đất, nhưng vào lúc này lại rắn chắc như đá.

Kim Quang Tiên đối mặt với loại công kích này tự nhiên sẽ không cảm thấy khó khăn, lập tức triển khai kim sắc quang huy bảo hộ tráo.

Dưới sự bảo vệ của bảo hộ tráo này, Kim Quang Tiên dễ dàng đỡ được mấy đợt công kích của đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn. "Đang đang!" Thổ thứ công kích lên kim sắc bảo hộ tráo của Kim Quang Tiên, phát ra tiếng va chạm.

Lúc này, Kim Quang Tiên cũng thấy những công kích bằng thổ thứ này không có gì đặc biệt, ngay cả bảo hộ tráo của hắn cũng không có cách nào xuyên phá.

Nhưng ngay khi Kim Quang Tiên còn đang có chút coi thường cường độ công kích của Thiên Tôn, thì dưới lòng đất lại có một đợt công kích mới lao ra.

Không đợi Kim Quang Tiên kịp phản ứng, hắn đã bị một cây thổ thứ khổng lồ từ dưới đất đâm trúng.

Hóa ra, ngay trên mặt đất vừa rồi bỗng nhiên xuất hiện một cây thổ thứ khổng lồ.

Cây thổ thứ này hình thành với tốc độ cực nhanh, vô cùng to lớn và sắc bén, trực tiếp công kích Kim Quang Tiên. "Tích táp tích táp!" Máu tươi không ngừng chảy xuống từ ngực Kim Quang Tiên.

Lúc này Kim Quang Tiên đang khó tin nhìn cây thổ thứ khổng lồ

xuyên qua ngực mình, máu tươi đang chảy ra từ vết thương trên ngực hắn. "Khốn kiếp, làm sao có thể?

Phòng ngự của ta làm sao có thể bị phá vỡ dễ dàng như vậy?" Lúc này Kim Quang Tiên thậm chí có chút khó tin, không hiểu sao đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn lại có thể dễ dàng gây trọng thương cho hắn đến vậy? "Hắc hắc, Kim Quang Tiên không cần phải kinh ngạc như vậy.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta chỉ chuẩn bị những thứ đó thôi sao?

Để có thể thành công đánh bại ngươi, ta đã chuẩn bị nhiều thủ đoạn lắm!

Giờ đây, ngươi thấy cũng chỉ là một góc của tảng băng chìm thôi!" Lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với thân thể được thổ thứ khổng lồ đâm xuyên qua Kim Quang Tiên, đã ló đầu ra ở mũi nhọn, vừa vặn đối mặt với Kim Quang Tiên.

Hóa ra, trên cây thổ thứ khổng lồ vừa rồi, lại ngưng tụ sức mạnh của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Vì vậy, tuy nhìn cây thổ thứ đó chỉ là bình thường, nhưng thực tế lại ẩn chứa sức mạnh của Đạo Hạnh Thiên Tôn, dưới sự trợ giúp của loại sức mạnh này mới có thể một đòn gây trọng thương cho thân thể Kim Quang Tiên. "Ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn, bây giờ không phải lúc ngươi cười đâu, bởi vì hiện tại ta đã nhìn thấu công kích của ngươi rồi.

Tiếp theo muốn đánh bại ta là chuyện không thể." Kim Quang Tiên dường như phớt lờ vết thương lớn trên ngực mình, ngược lại còn đắc ý nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn đang ở gần ngay trước mặt.

Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn Kim Quang Tiên dường như đang giãy giụa trong tuyệt vọng, khẽ nhíu mày, sau đó không chút do dự một lần nữa ngưng tụ ra một cây thổ thứ nhỏ nhưng đủ sắc bén đâm trúng trái

tim trong ngực Kim Quang Tiên.

Sau khi chịu hai lần trọng thương, khí tức của Kim Quang Tiên trở nên càng thêm yếu ớt.

Dường như người chiến thắng lần này sẽ là Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, lại không hề có chút vui mừng chiến thắng nào, bởi vì hắn cảm thấy một tia không ổn, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Cũng vào lúc này, Kim Quang Tiên, người có thân thể bị thổ thứ khổng lồ xuyên qua, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn, sau đó ngay khi đối phương chưa kịp phản ứng, một quyền đánh về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã kịp thời phản ứng, lập tức kéo giãn khoảng cách với Kim Quang Tiên.

Đồng thời, hắn lại khiến cây thổ thứ khổng lồ đó phân liệt ra nhiều thổ thứ nhỏ hơn, đâm về phía thân thể Kim Quang Tiên.

Kim Quang Tiên sau khi thân thể bị xuyên qua căn bản không hề né tránh những công kích thổ thứ tiếp theo, ngược lại còn vung nắm đấm trong quá trình bay, bỗng nhiên trở nên vô cùng mảnh dài, cuối cùng càng biến thành một cây roi da, hung hăng đánh lên người Đạo Hạnh Thiên Tôn!

Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy rằng vì lực phòng ngự của thân thể rất cao, không chịu quá nhiều thương hại, nhưng bởi vì cỗ sức mạnh khổng lồ ẩn chứa bên trong đã bị rút ra ngoài!

Lúc này, hai bên giao chiến, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Kim Quang Tiên đều đã dốc toàn lực mạnh nhất của mình.

Trong đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn không biết từ đâu có được sức mạnh cường đại, toàn thân trên dưới đều bị bao phủ bởi những vảy

màu vàng đất do sức mạnh hình thành.

Cũng chính vì trên thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại có những vảy màu vàng đất, nên hắn mới có được đủ loại năng lực khó tin, có thể chiến đấu với Kim Quang Tiên có thực lực cường đại cho đến hiện tại.

Hiện tại, sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn và Kim Quang Tiên giao thủ mấy hiệp, cả hai bên đều đã có một sự hiểu biết rõ ràng về chiêu số của đối thủ, cũng vì vậy mà Kim Quang Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn giờ đây có thể chiến đấu bất phân thắng bại.

Cũng vì vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức sử dụng thần thông của mình.

Chỉ thấy pháp lực trong thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn bắt đầu vận chuyển, ngay sau đó thấy những vảy màu vàng đất mọc trên thân thể bỗng nhiên xảy ra biến hóa, bắt đầu chuyển sang màu đỏ nâu, đồng thời nhiệt độ không khí xung quanh Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng dần dần tăng cao.

Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, tự nhiên đã phát giác dị thường của Đạo Hạnh Thiên Tôn ngay lập tức.

Cũng vào lúc này, hắn biết đối phương muốn phát động thần thông để đối phó mình. "Hừ, dựa vào tên này cũng muốn đánh bại ta sao?

Đừng có nằm mơ giữa ban ngày!" Kim Quang Tiên lạnh lùng hừ một tiếng, vô cùng khinh thường biểu hiện hiện tại của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Đồng thời hắn cũng đang sử dụng sức mạnh ẩn chứa trong thần thông và pháp bảo của mình.

Kim Quang Tiên thi triển pháp quyết, ngay sau đó ở phía trước hắn bỗng nhiên bay ra một thanh bảo kiếm vàng óng.

Trên thân bảo kiếm vàng óng này khắc họa từng đạo đạo văn ẩn chứa sức mạnh pháp tắc thuộc tính Kim.

Chính vì sức mạnh của những đạo văn pháp tắc thuộc tính Kim này, thanh bảo kiếm vàng óng mới trở thành pháp bảo cấp tiên khí, sở hữu uy lực cực kỳ cường đại.

Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, sau khi triệu hoán ra pháp bảo này vẫn chưa dừng lại, lập tức lại một lần nữa triệu hoán ra một pháp bảo khác.

Pháp bảo này không phải thứ gì khác, mà chính là Lạc Hồn Chung từng nhiều lần phá vỡ phòng ngự của Đạo Hạnh Thiên Tôn trước đây.

Chỉ thấy Kim Quang Tiên nắm Lạc Hồn Chung đã biến thành nhỏ bé, đặt nó ở mũi kiếm bảo kiếm thuộc tính Kim, để có thể sử dụng sức mạnh của hai pháp bảo cùng lúc.

Sở dĩ Kim Quang Tiên muốn làm như vậy, là để pháp bảo của hắn có thể thuận lợi xuyên phá phòng ngự của Đạo Hạnh Thiên Tôn, thành công đánh giết đối phương.

Chương 953

Rốt cuộc, trong những lần giao thủ trước, Kim Quang Tiên đã biết rằng đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn, ngoài việc sở hữu pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y cực kỳ cường đại, đồng thời trên thân thể hắn cũng mọc đầy vảy màu vàng đất.

Cũng chính vì sự tồn tại của những vảy màu vàng đất này, nên Đạo Hạnh Thiên Tôn mới có thể duy trì được lực phòng ngự cực lớn dưới tình huống pháp bảo phòng ngự Tử Thụ Tiên Y của mình bị pháp bảo Lạc Hồn Chung khắc chế.

Nhằm vào điểm này, Kim Quang Tiên đã lựa chọn kết hợp hai pháp bảo.

Như vậy, Kim Quang Tiên tin rằng hắn có thể khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn biết thế nào là đau khổ. "Hừ, lại dùng sức mạnh của hai pháp bảo dung hợp vào một sao?

Kim Quang Tiên, đây mới là phong cách chiến đấu thực sự của ngươi ư?

Ta ngược lại muốn xem xem hiện tại ngươi có đỡ được những thần thông này của ta không!" Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, tự nhiên nhìn ra ngay Kim Quang Tiên muốn dùng hai pháp bảo cùng lúc để phát động công kích.

Nhưng Đạo Hạnh Thiên Tôn lại không để ý đến cách đánh này của Kim Quang Tiên, bởi vì lần này hắn muốn sử dụng một thần thông khác, tin rằng dưới sự trợ giúp của thần thông cường đại này, hắn có thể thành công đánh bại đối thủ Kim Quang Tiên. "Oanh long!" Chỉ thấy mặt đất phía sau Đạo Hạnh Thiên Tôn bỗng nhiên sụt lún xuống vì một cỗ sức mạnh xung kích vô hình.

Cỗ sức mạnh vô hình này tự nhiên là sự chấn động sức mạnh sinh ra khi Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa sử dụng thần thông.

Chỉ riêng năng lượng chấn động sinh ra khi sử dụng thần thông đã có sức mạnh cường đại đến vậy, không thể không nói thực lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Chẳng trách sau khi lần đầu tiên thất bại dưới tay Kim Quang Tiên và buộc phải bỏ chạy, Đạo Hạnh Thiên Tôn giờ đây lại có thể chiến đấu với Kim Quang Tiên đến mức này, thậm chí không ngừng áp chế đối thủ Kim Quang Tiên.

Có thể làm được điều này, tự nhiên là do những nỗ lực và thông tin mà Đạo Hạnh Thiên Tôn đã thu thập để đánh bại Kim Quang Tiên.

Sau khi năng lượng vô hình chấn động truyền ra từ trong thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn, toàn bộ thân thể hắn bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Toàn bộ thân thể hắn lập tức bị một tầng nham thạch dày bao phủ, sau đó Đạo Hạnh Thiên Tôn với toàn thân bị nham thạch bao phủ, lao về phía Kim Quang Tiên với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn duy trì tốc độ cực cao.

Có thể thấy, phía sau lớp nham thạch màu vàng đất bao phủ kia, lại ẩn chứa một đoàn xích hồng hỏa diễm đang cháy rực!

Đoàn xích hồng hỏa diễm này đang cháy mãnh liệt phía sau lớp nham thạch màu vàng đất.

Cũng chính vì lực xung kích cường đại hình thành sau khi xích hồng hỏa diễm này cháy, nên Đạo Hạnh Thiên Tôn mới có thể lao về phía Kim Quang Tiên với tốc độ nhanh đến vậy dưới lớp nham thạch màu vàng đất dày đặc bao phủ. "Hừ, ngươi nghĩ tốc độ nhanh là có thể đánh bại ta sao?

Vậy thì ngươi thật sự quá ngây thơ rồi!" Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, lúc này cũng đã nhìn thấu nguyên lý thần thông mà đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng.

Hóa ra, trong mắt Kim Quang Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa rồi khi sử dụng thần thông pháp thuật thuộc tính Thổ, đã đồng thời sử dụng cả thần thông thuộc tính Hỏa cũng vô cùng cường đại.

Chính vì có hai loại thần thông đều cực kỳ cường đại, thuộc tính Thổ và thuộc tính Hỏa phối hợp lẫn nhau, nên mới có uy lực cường đại đến vậy.

Kim Quang Tiên có thể khẳng định thần thông mà Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng hiện tại, không chỉ có tốc độ cực nhanh, mà lớp vỏ nham thạch màu vàng đất bên ngoài thậm chí dưới sự thiêu đốt của xích hồng hỏa diễm đã trở nên vô cùng cứng rắn.

Đồng thời Kim Quang Tiên biết rằng, nếu thực sự giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn trong trạng thái này, thì lớp nham thạch hộ giáp bao phủ bên ngoài thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn sẽ nổ tung dưới ảnh hưởng của sức mạnh thuộc tính Hỏa!

Đến lúc đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể sử dụng hiệu quả công kích của song thần thông thuộc tính Thổ và Hỏa đã ấp ủ bấy lâu, có thể nói là kế sách vô cùng thâm sâu.

Nhưng mọi kế hoạch của Đạo Hạnh Thiên Tôn, hiện tại đều đã bị Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, nhìn thấu.

Vào lúc này, Kim Quang Tiên cũng đã có một cách để đối phó với Đạo Hạnh Thiên Tôn sở hữu lực công kích và lực phòng ngự siêu cường, có thể thành công đánh bại đối phương!

Thực lực của Kim Quang Tiên vô cùng cường đại, trong một thoáng chốc đã nhìn thấu phương thức công kích của Đạo Hạnh Thiên

Tôn, cũng hiểu rõ đối phương rốt cuộc có ý đồ gì, trong lòng cũng đã có cách đối phó với hành động hiện tại của Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Cũng vì cách này, Kim Quang Tiên lập tức dùng bảo kiếm thuộc tính Kim đã triệu hoán ra, đâm về phía đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn duy trì lộ tuyến công kích Kim Quang Tiên, đồng thời trên người bao phủ một tầng áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ cứng rắn, vào lúc này sẽ không dễ dàng lựa chọn né tránh lộ tuyến tấn công của đối phương.

Vào lúc này, hắn muốn tiếp tục phát động công kích về phía trước, để từ đó đánh bại đối thủ Kim Quang Tiên.

Cũng dưới tình huống như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ và xích hồng hỏa diễm thuộc tính Hỏa, cứ thế va chạm với bảo kiếm ẩn chứa thuộc tính Kim của Kim Quang Tiên! "Oanh long oanh long!" Chỉ thấy vào lúc này, thanh bảo kiếm thuộc tính Kim sắc bén kia lại như một mũi nhọn sắc bén, trực tiếp từng chút từng chút hủy hoại áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ bao phủ trên thân Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Trông như có một cỗ lực lượng vô hình ở trong đó, không ngừng phân giải áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ do Đạo Hạnh Thiên Tôn triệu hoán ra, trông vô cùng kỳ lạ.

Cũng vì thế, hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng bất ngờ, bởi vì hắn không ngờ bảo kiếm thuộc tính Kim mà Kim Quang Tiên sử dụng lúc này không chỉ có thể đỡ được công kích của hắn, mà còn có thể hạn chế uy lực bộc phát của hỏa diễm.

Hiện tại, xích hồng hỏa diễm phụ trợ trên áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ căn bản không thể phát huy ra sức mạnh đáng có, ngược lại còn bị áp chế thêm một bước.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi quan sát kỹ lưỡng cũng đã hiểu ra.

Hóa ra, vào lúc này, Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, dường như đã thực hiện một loại dung hợp thô bạo giữa pháp bảo bảo kiếm thuộc tính Kim và pháp bảo âm ba Lạc Hồn Chung.

Trông như muốn cưỡng chế mượn sức mạnh của hai pháp bảo để đối phó với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Nhưng trên thực tế, khi nhìn thấy toàn diện hơn, Đạo Hạnh Thiên Tôn mới hiểu ra mục đích của đối thủ Kim Quang Tiên vừa rồi khi làm như vậy. "Hóa ra, pháp bảo âm ba Lạc Hồn Chung và bảo kiếm thuộc tính Kim kia của ngươi vốn dĩ là một thể!" Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ bị nghiền nát hoàn toàn, chấn động nói.

Hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa phát hiện ra chân tướng, sự kinh hãi mà nó mang lại vô cùng lớn.

Cũng vào lúc này, đối thủ cũng không cho Đạo Hạnh Thiên Tôn bất kỳ cơ hội phản ứng nào, trực tiếp thôi động pháp bảo của hắn là "Lạc Hồn Canh Kim Bảo Kiếm".

Kiếm khí sắc bén và không gì không xuyên thấu, lập tức nghiền nát áo giáp nham thạch thuộc tính Thổ bao phủ quanh thân thể đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Sau khi mất đi một tầng phòng ngự, thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng dưới trạng thái đó, Đạo Hạnh Thiên Tôn vẫn lập tức ổn định lại thân thể, đồng thời ánh mắt sắc bén nhìn về phía đối thủ.

Nhưng điều càng khiến Kim Quang Tiên cảm thấy kinh ngạc hơn là, lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi giao thủ với hắn, trong tay lại

có thêm một đoàn kim quang!

Đoàn kim quang này mang đến cho Kim Quang Tiên một cảm giác vô cùng quen thuộc, hắn lập tức phản ứng, nhìn Đạo Hạnh Thiên Tôn đối diện mà nói: "Ngươi hiện tại muốn sử dụng sức mạnh thuộc tính Kim đúng không?

Chương 954

Trước đây ta vẫn thắc mắc vì sao ngươi lại có sức mạnh cường đại đến vậy, giờ thì ta đã hiểu.

Sức mạnh cốt lõi của ngươi hẳn là thuộc tính Thổ, bởi vì sức mạnh thuộc tính Thổ có thể gánh vác vạn vật, cho nên ngươi đã mượn sức mạnh thuộc tính Thổ này để gián tiếp sử dụng bản lĩnh sức mạnh thuộc tính khác.

Nhưng muốn đạt đến trình độ như vậy, sức mạnh mà ngươi nắm giữ không thể không cường đại.

Nếu ta đoán không sai, sức mạnh ngươi đang sử dụng hẳn là có nguồn gốc từ sức mạnh Kỳ Lân phải không!" Kim Quang Tiên không hổ là một trong Tiệt Giáo Tùy Thị Thất Tiên dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, sau mấy hiệp giao thủ với Đạo Hạnh Thiên Tôn, hắn đã có thể dễ dàng nhìn thấu nguồn gốc và bản chất sức mạnh mà đối phương sử dụng.

Sau khi nghe lời của Kim Quang Tiên, Đạo Hạnh Thiên Tôn, với tư cách là đối thủ, trong lòng lại không hề bất ngờ khi Kim Quang Tiên có thể nhìn thấu bản chất sức mạnh của mình.

Dù sao khi giao thủ, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không hề ẩn giấu sức mạnh mình sử dụng, cho nên việc Kim Quang Tiên dựa trên thông tin mà suy đoán ra kết quả này là chuyện rất bình thường. "Hắc hắc, Kim Quang Tiên có thể biết ta sử dụng sức mạnh gì thì đã sao?

Hiện tại ngươi có thể đánh bại ta không?" Đạo Hạnh Thiên Tôn giơ tay chỉ về phía Kim Quang Tiên đối diện, "Sưu sưu sưu!" Lập tức một mũi nhọn sắc bén màu bạc trắng từ đoàn kim quang trong tay Đạo Hạnh Thiên Tôn bắn ra.

Mũi nhọn màu bạc trắng này vô cùng sắc bén, tốc độ xuyên phá cũng cực nhanh, trong nháy mắt đã đâm đến trước mặt Kim Quang Tiên.

Nhưng Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, đã sớm hiểu rõ hình thức chiến đấu của đối phương trong quá trình giao thủ trước đó, và sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn lấy ra sức mạnh hoàn toàn mới, hắn đã đề phòng công kích của đối phương.

Chỉ thấy Kim Quang Tiên điều khiển Lạc Hồn Canh Kim Bảo Kiếm trong tay, xoay tròn quanh mình tạo thành một vòng tròn, sau đó lập tức khiến sức mạnh trong vòng tròn vàng kim đó ngưng tụ thành một hộ thuẫn.

Sau đó, khi mũi nhọn công kích đến, hắn đã mượn hộ thuẫn này đỡ lấy mũi nhọn sắc bén kia. "Khốn kiếp, xem ta phá vỡ phòng ngự của ngươi đây!" Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa nói, nhìn thấy công kích của mình bị chặn lại, vô cùng khó chịu, ngay sau đó lại tăng cường sức mạnh bên trong mũi nhọn.

Nhưng điều khiến Đạo Hạnh Thiên Tôn kinh ngạc lại xảy ra, mũi nhọn thuộc tính Kim sau khi được tăng cường vẫn khó lòng xuyên phá phòng ngự hiện tại của Kim Quang Tiên.

Đợi đến khi Đạo Hạnh Thiên Tôn quan sát kỹ lưỡng, hắn mới phát hiện ra mũi nhọn thuộc tính Kim mà mình triệu hoán ra lại đang hơi lay động.

Sở dĩ xuất hiện tình huống lay động nhẹ, tự nhiên là từ hộ thuẫn mà Kim Quang Tiên triệu hoán ra để phòng ngự.

Hộ thuẫn này trông như hộ thuẫn thuộc tính Kim, nhưng thực tế lại ẩn chứa sức mạnh âm ba của pháp bảo Lạc Hồn Chung.

Chính cỗ sức mạnh âm ba này sinh ra chấn động không khí hình

thành một lớp màng phòng ngự vô hình, dưới lớp màng mỏng đó, các vật thể bên ngoài khó lòng xâm nhập!

Hóa ra, sở dĩ Kim Quang Tiên có thể đỡ được công kích mũi nhọn thuộc tính Kim mà Đạo Hạnh Thiên Tôn sử dụng, là vì bề ngoài hắn sử dụng sức mạnh thuộc tính Kim để phòng ngự, nhưng trên thực tế vào lúc đó lại âm thầm sử dụng sức mạnh âm ba của pháp bảo Lạc Hồn Chung.

Dựa vào cỗ sức mạnh âm ba này, hắn đã khiến đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn không thể phá vỡ phòng ngự của Kim Quang Tiên ngay lập tức.

Như vậy, đã trao cho Kim Quang Tiên cơ hội phản kích. "Đi!" Chỉ thấy Kim Quang Tiên sử dụng pháp lực của mình, lập tức từ đoàn kim sắc quang mang đang lơ lửng trước người hắn bay ra lượng lớn kim sắc kiếm quang.

Những kim sắc kiếm quang này không hề có bất kỳ điều gì bất thường, tất cả đều là kim sắc kiếm quang phóng ra từ Lạc Hồn Canh Kim Bảo Kiếm.

Những kim sắc kiếm quang này như vạn mũi tên cùng lúc bắn ra, ầm ầm lao về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn đối diện.

Đối mặt với công kích dày đặc như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng cảm thấy một tia áp lực, bởi vì mặc dù lực phòng ngự của hắn vô cùng cường đại, nhưng muốn một lần đối mặt với nhiều kim sắc kiếm quang công kích như vậy có chút miễn cưỡng. "Nhưng thì sao chứ?

Chiến thuật của ta đã gần hoàn tất, là lúc ra tay rồi!" Vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng cuối cùng đã chờ đợi đến thời khắc phát động công kích cuối cùng. "Oanh long!" Chỉ thấy trước thân Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy rằng từ mặt đất vọt lên một cây thổ thứ khổng

lồ, nhưng khi những kim sắc kiếm quang này định công kích Đạo Hạnh Thiên Tôn, lại phát hiện tất cả đều bị cây thổ thứ khổng lồ đó chặn lại.

Điều đó có nghĩa là thủ đoạn công kích mà Kim Quang Tiên phát động đã không thành công, ngược lại vào lúc này lại bị đối phương chặn lại thành công.

Nếu chỉ đơn giản là công kích bị chặn lại, Kim Quang Tiên sẽ không có suy nghĩ gì khác, rốt cuộc trong chiến đấu, chuyện công kích không trúng địch là rất bình thường.

Nhưng điều thực sự khiến Kim Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, cảm thấy chấn kinh là, công kích mà đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn phát động dường như chưa kết thúc hoàn toàn. "Sưu sưu sưu!" Vào lúc này, trên mặt đất dưới chân Kim Quang Tiên đột nhiên vọt ra những thứ khác.

Chúng có lưỡi đao sắc bén, có dây leo dai dẳng, v.v., tất cả những thứ này đều công kích lên thân thể Kim Quang Tiên.

Có thể thấy, hiện tại Kim Quang Tiên đã bị đa trọng công kích đánh trúng, tất cả công kích đều do Đạo Hạnh Thiên Tôn phát động. "Phụt a!" Lúc này Kim Quang Tiên dưới đòn công kích đột ngột như vậy, trực tiếp bị xuyên thủng mấy cái lỗ máu sâu hoắm.

Máu tươi từ miệng và vết thương của Kim Quang Tiên phun ra, hiển nhiên dưới đòn tấn công vừa rồi, Kim Quang Tiên có thực lực cường đại cũng đã chịu tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Cũng vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn thấy Kim Quang Tiên bị trọng thương dưới đòn công kích, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, chuyện như vậy đối với hắn là một việc vô cùng nguy

hiểm.

Bất kể là đối mặt với đối thủ Kim Quang Tiên có thực lực cường đại, hay là việc khống chế cỗ sức mạnh cường đại lại nguy hiểm trong cơ thể, đối với Đạo Hạnh Thiên Tôn đều là một loại thử thách.

Hiện tại xem ra, Đạo Hạnh Thiên Tôn không nghi ngờ gì đã thành công đột phá cực hạn của mình, hoàn thành mục tiêu, đánh bại đối phương Kim Quang Tiên. "Ha ha, Kim Quang Tiên, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa nói, trong tay ngưng tụ ra một mũi thổ thứ sắc bén, đâm về phía Kim Quang Tiên đang bất động vì bị các loại thuộc tính sức mạnh công kích.

Hiện tại Đạo Hạnh Thiên Tôn muốn đánh giết đối phương khi Kim Quang Tiên bị trọng thương, dẫn đến thực lực trở nên vô cùng yếu ớt.

Như vậy, tự nhiên có thể khiến quân đội Tây Kỳ bớt đi một mối uy hiếp, và có thể tạo ra uy hiếp lớn hơn đối với quân đội Doanh Thương.

Nhưng ngay khi Đạo Hạnh Thiên Tôn sắp tung ra đòn cuối cùng cho Kim Quang Tiên, bất ngờ lại xảy ra. "A, chuyện gì thế này?

Sức mạnh trong cơ thể ta... sao lại không chịu khống chế?" Vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại đột nhiên không tiếp tục phát động công kích cuối cùng đối với Kim Quang Tiên đang trọng thương, mà đứng ngây người tại chỗ với vẻ mặt kinh hãi.

Hóa ra vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn lại bất ngờ phát giác tình huống bất thường trong sức mạnh cơ thể mình, toàn bộ sự cân bằng sức mạnh trở nên vô cùng bất ổn.

Dưới tình huống như vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn biết rằng nếu không thể nhanh chóng ổn định sức mạnh trong cơ thể mình, thì sau đó

sớm muộn gì cũng sẽ vì sức mạnh mất kiểm soát mà xuất hiện hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Chương 955

"Làm sao có thể?

Ta rõ ràng trước đây đã áp chế sức mạnh trong cơ thể, sao bây giờ lại xảy ra vấn đề chứ?

Chẳng lẽ đằng sau chuyện này còn có nguyên nhân khác sao?

Mặc kệ, trước tiên tạm thời áp chế đã, hiện tại việc cấp bách là đánh giết Kim Quang Tiên!" Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy rằng có chút bất ngờ về việc sức mạnh trong cơ thể xuất hiện dị thường, nhưng hiện tại hắn biết rằng phải đánh giết đối thủ Kim Quang Tiên trước, như vậy nhiệm vụ mới hoàn thành.

Sau khi giải quyết kẻ địch, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng có thể thành công trị thương và ổn định sức mạnh bất ổn định trong cơ thể, đó mới là cách làm ổn thỏa nhất.

Nhưng vào lúc này, Kim Quang Tiên đang trọng thương, sau khi nhìn thấy biểu tình trên mặt Đạo Hạnh Thiên Tôn, lại ha hả cười lớn, sau đó dùng ngữ khí châm biếm khinh thường nói với Đạo Hạnh Thiên Tôn: "Sao vậy, sức mạnh trong cơ thể Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi không xuất hiện dấu hiệu bất ổn định sao?

Muốn thao túng sức mạnh cường đại như vậy chắc chắn không hề dễ dàng phải không?

Ta tin rằng gánh nặng đối với nhục thân nhất định rất lớn, sự cân bằng này cũng vô cùng mong manh.

Nếu có người hơi dùng một chút thủ đoạn, chỉ cần thời gian từ từ kéo dài, có thể tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, đúng không?" Kim Quang Tiên hiển nhiên đã làm gì đó với Đạo Hạnh Thiên Tôn,

hoặc là vô cùng hiểu rõ tình huống dị thường trong cơ thể Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện tại, cho nên mỗi câu nói ra đều khiến sắc mặt của đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn thay đổi. "Tên này rốt cuộc biết những gì?

Hắn có phải đã động tay động chân gì với thân thể ta không?" Đạo Hạnh Thiên Tôn liên tưởng đến mấy lần giao thủ trước với Kim Quang Tiên, trong lòng dần dần phát giác ra điều không ổn.

Nhưng vào lúc này, Kim Quang Tiên lại không cho hắn bất kỳ cơ hội phản ứng nào, ngược lại lạnh lùng nói: "Dẫn bạo đi!" "Oanh long!" Sức mạnh trong cơ thể Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức mất kiểm soát, toàn bộ thân thể hắn xảy ra một vụ nổ kịch liệt!

Lúc này Kim Quang Tiên đang đại chiến với Đạo Hạnh Thiên Tôn, cả hai đều vận dụng toàn bộ thực lực, muốn tiêu diệt đối phương.

Lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn, kẻ nắm giữ sức mạnh Thổ thuộc tính thần bí, vào thời khắc mấu chốt đã phát động toàn bộ chân chính uy lực, dẫn động năng lượng chôn vùi dưới lòng đất, thi triển tuyệt sát chiêu đối với Kim Quang Tiên.

Sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn vận dụng toàn bộ sức mạnh, công kích thi triển ra cũng vô cùng cường đại, mấy loại công kích với sức mạnh hoàn toàn khác biệt đều trúng vào thân Kim Quang Tiên.

Cũng bởi lần này Đạo Hạnh Thiên Tôn đã dùng toàn bộ sức mạnh, đồng thời còn vận dụng cạm bẫy đã mai phục từ lâu, khiến Kim Quang Tiên hoàn toàn không còn cơ hội phản ứng hay chống đỡ, bị mấy loại công kích kia đánh trúng, dẫn đến toàn thân bị các loại gai đất cùng mũi nhọn Kim thuộc tính đâm xuyên, chịu phải thương thế vô cùng nghiêm trọng.

Đạo Hạnh Thiên Tôn sau khi trọng thương Kim Quang Tiên, tự nhiên cảm thấy kẻ thắng cuộc lần này hẳn phải là mình.

Trên thực tế, nếu có thể sống sót đến cuối cùng, thì người chiến thắng dĩ nhiên là hắn.

Nhưng một điều vô cùng đáng tiếc là, Đạo Hạnh Thiên Tôn giờ đây cũng đã sớm bị Kim Quang Tiên ám toán.

"Phanh phanh phanh!" Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập trong cơ thể mình, dù hắn có cố gắng khống chế sức mạnh trong thân thể thế nào cũng vô ích, căn bản không thể làm chậm nhịp đập của trái tim.

Sở dĩ xảy ra tình huống này, cũng bởi lúc này Đạo Hạnh Thiên Tôn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình đang dần dần mất kiểm soát.

Đạo Hạnh Thiên Tôn vô cùng rõ ràng, khi sức mạnh trong thân thể bắt đầu mất khống chế, kẻ đầu tiên gặp nạn sẽ là hắn, nói không chừng còn có thể bạo thể mà vong.

Khả năng này hiển nhiên tồn tại, và là một khả năng vô cùng lớn.

Phải biết rằng, để đánh bại Kim Quang Tiên có thực lực cường đại, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã phải trả cái giá không nhỏ mới khiến thân thể mình có thể dung nạp vô số năng lượng mạnh mẽ như vậy, những năng lượng cường đại đó mới có thể khiến thực lực của Đạo Hạnh Thiên Tôn tăng cường đến mức độ này.

Có thể nói, nếu không có những sức mạnh đó tồn tại, thì hiện giờ Đạo Hạnh Thiên Tôn có thể đánh bại đối thủ Kim Quang Tiên hay không cũng là một chuyện khó khăn.

Nhưng sau khi Đạo Hạnh Thiên Tôn dung nạp sức mạnh cường đại đến vậy trong cơ thể, cũng không phải là không có hậu quả khác.

Điểm đầu tiên là Đạo Hạnh Thiên Tôn nhất định phải duy trì sự cân bằng sức mạnh trong thân thể.

Nhất định không được để xuất hiện tình huống sức mạnh mất

khống chế như hiện tại, nếu không sẽ là một cục diện vô cùng nguy hiểm.

"Không thể nào!

Sức mạnh của ta rõ ràng vẫn duy trì rất tốt, dù có mất khống chế cũng tuyệt đối không phải vào lúc này.

Rốt cuộc là chuyện gì?" Vào lúc này, Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức cảm thấy có điều bất thường, sức mạnh trong thân thể hắn sao có thể vô duyên vô cớ bắt đầu mất khống chế chứ?

Hiện tại cục diện mất khống chế này đang dần mở rộng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sức mạnh trong thân thể sẽ bạo tẩu!

"Ha ha, Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi không hiểu sao?

Đã vận dụng sức mạnh cường đại đến vậy, ta sao có thể không nhìn ra tình huống trong thân thể ngươi chứ?

Nói thật cho ngươi hay, ngay từ trước khi giao thủ với ngươi, ta đã thông qua một quyền đánh trúng mà đưa một luồng sức mạnh kỳ lạ vào thân thể ngươi.

Bởi luồng sức mạnh ấy vô cùng nhỏ bé nên ngươi thậm chí không hề phát giác, sau đó nó tiếp tục tiềm phục trong thân thể ngươi không ngừng dẫn động sức mạnh nội tại sản sinh hỗn loạn.

Nhưng cũng vì luồng sức mạnh đó thực sự quá yếu ớt, nên đến tận bây giờ mới khiến sức mạnh vốn thuộc về ngươi trong thân thể bắt đầu mất khống chế tiến đến bạo tẩu!" Lúc này Kim Quang Tiên sau khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng thất thố của Đạo Hạnh Thiên Tôn, lại đắc ý nói, trên mặt mang theo nụ cười chế nhạo, tựa hồ đang cười cợt sự ngu xuẩn của Đạo Hạnh Thiên Tôn đã bị hắn tính kế.

Nghe lời Kim Quang Tiên nói, Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này mới nhớ lại khoảnh khắc giao thủ với Kim Quang Tiên trước đó, đúng là

lúc ấy hắn đã bị đối phương đánh trúng một quyền.

Nhưng vào lúc đó, bởi thân thể hắn được phủ một lớp vảy màu vàng đất làm thủ đoạn phòng ngự thứ hai, nên cũng không bị đối phương một quyền kia đánh ra thương thế.

Trong tình huống nhìn có vẻ không bị thương như vậy, một lúc sau Đạo Hạnh Thiên Tôn tự nhiên không để ý đến quyền vừa rồi của Kim Quang Tiên, cộng thêm việc hắn đã dốc toàn lực vào trận chiến sau đó với Kim Quang Tiên.

Cũng vì lẽ đó, đối thủ Kim Quang Tiên mới có thể khiến luồng sức mạnh quỷ dị đã chú nhập vào Đạo Hạnh Thiên Tôn tiếp tục phát huy tác dụng vốn có, thành công khiến sức mạnh của Đạo Hạnh Thiên Tôn đi đến cục diện mất khống chế, thậm chí tiếp theo còn có khả năng sẽ bạo tẩu!

"Tên khốn kiếp đáng ghét, vậy mà lại ra tay ngay từ lúc bắt đầu!

Thật khiến ta hoàn toàn không đề phòng được!" Đạo Hạnh Thiên Tôn đang dốc toàn lực giải quyết sức mạnh đang bạo tẩu mất khống chế trong thân thể mình, đồng thời nhìn về phía đối thủ Kim Quang Tiên, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ và cảnh giác.

Hiện tại không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nhanh chóng xử lý tốt sức mạnh trong thân thể, như vậy mới có thể sống sót.

Nhưng trong tình huống như vậy, Kim Quang Tiên đã bị Đạo Hạnh Thiên Tôn trọng thương đến mức không còn đường sống, làm sao có thể dễ dàng buông tha Đạo Hạnh Thiên Tôn chứ?

"Ha ha, đừng có nằm mơ!

Đạo Hạnh Thiên Tôn ngươi hiện giờ không có biện pháp nào để khống chế sức mạnh đang mất khống chế trong thân thể cả!

Càng đừng nói đến việc sống sót, vì hôm nay ta đã không sống

được, vậy ngươi cũng đừng mơ tưởng sống sót!" Vào lúc này, Kim Quang Tiên đã bị Đạo Hạnh Thiên Tôn trọng thương, lập tức thi triển một đạo pháp quyết.

Đạo pháp quyết này không nhằm vào Đạo Hạnh Thiên Tôn tấn công, mà vào lúc đó lại dẫn động sức mạnh trong thân thể Đạo Hạnh Thiên Tôn!

Chương 956

"Ông ông ông!" Khi Đạo Hạnh Thiên Tôn đang nỗ lực trấn áp sức mạnh bạo động trong thân thể mình, cùng với việc Kim Quang Tiên thi triển bộ pháp quyết kia, mức độ bạo tẩu của sức mạnh trong thân thể hắn vậy mà lại gia trọng không ít, không đợi đối thủ Đạo Hạnh Thiên Tôn kịp phản ứng, sức mạnh đã triệt để mất khống chế, không còn chút dư địa nào để vãn hồi!

"Không!

A a a!" Đạo Hạnh Thiên Tôn vào lúc này phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng, nhưng tất cả đều vô ích.

Trong khoảnh khắc kế tiếp, thân thể hắn nhanh chóng bành trướng, sau đó sức mạnh trong cơ thể bạo tẩu, trực tiếp khiến thân thể hắn nổ tung thành từng mảnh!

Lúc này trên chiến trường, Đạo Hạnh Thiên Tôn vì Kim Quang Tiên vừa thi triển pháp quyết mà sức mạnh trong thân thể trực tiếp mất khống chế.

Cả người hắn chưa kịp phản ứng, đã bạo tạc.

Khi luồng sức mạnh đó bạo tạc, đã sản sinh ảnh hưởng vô cùng to lớn, thậm chí ngay cả Kim Quang Tiên ở đối diện cũng chịu ảnh hưởng.

Nếu trong tình huống Kim Quang Tiên có thực lực toàn vẹn, thì dù là cự ly gần đối mặt với sức mạnh bạo tạc cường đại như vậy của Đạo Hạnh Thiên Tôn, hắn cũng có biện pháp để kháng cự.

Nhưng hiện tại tình huống đã khác.

Kim Quang Tiên vì trước đó Đạo Hạnh Thiên Tôn dẫn động thần

thông phát động công kích, khiến bản thân chịu trọng thương.

Kim Quang Tiên đang chịu trọng thương khi đối mặt với xung kích do sức mạnh bạo tạc cường đại như vậy sản sinh, căn bản không có chút phản ứng nào, trực tiếp bị bao phủ.

Cuối cùng, bất luận là Đạo Hạnh Thiên Tôn năng lượng mất khống chế hay Kim Quang Tiên trọng thương, cả hai đều tử vong, là một kết cục đồng quy vu tận.

Đối mặt với một kết cục như vậy, hai người đã chết dĩ nhiên sẽ không có bất kỳ cái nhìn nào khác.

Nhưng khi nhân mã Ân Thương đại quân và Tây Kỳ đại quân nhận được tin tức này, lại đều có cách nhìn riêng của mình.

"Ai, Đạo Hạnh Thiên Tôn đã chết rồi!

Đồng quy vu tận với Kim Quang Tiên rồi!" Khương Tử Nha sau khi nhận được tin tức này, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng phức tạp, vạn vạn không ngờ Đạo Hạnh Thiên Tôn có thực lực đề thăng đến mức này vậy mà cuối cùng lại thua Kim Quang Tiên.

Tuy rằng đồng quy vu tận, nhưng một kết cục như vậy chưa chắc không phải vì những nỗ lực cuối cùng của Kim Quang Tiên mới dẫn đến.

"Chúng ta những người còn lại cũng phải tiếp tục chiến đấu, không thể để Ân Thương đại quân đối diện đánh bại Tây Kỳ đại quân của ta được!" Vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân bên cạnh Khương Tử Nha nói như vậy, trong lòng cũng thở dài vì cái chết của Đạo Hạnh Thiên Tôn, dường như cũng cảm thấy đồng môn huynh đệ của mình, một trong Thập Nhị Kim Tiên, lại rời đi vào ngày hôm nay.

"Được rồi, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Trận chiến này kéo dài đến tận bây giờ, song phương đều không

còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu, còn về những chuyện về sau, ta sẽ tận lực làm tốt.” Khương Tử Nha cũng thở dài một tiếng, nói như vậy.

Đúng như Khương Tử Nha đã nói, chiến tranh tiến hành đến tận bây giờ, những người tham gia chiến tranh đều không còn biện pháp lùi bước.

Chư vị tiên nhân đã hy sinh quá nhiều, oán thù kết giữa Xiển Giáo và Triệt Giáo có thể nói là vô cùng vô tận.

Nếu lúc này không đánh bại đối phương, thì trong những tuế nguyệt về sau cũng sẽ không có bất kỳ ngày tháng an bình nào.

Ở điểm này, Khương Tử Nha có thể nhìn thấu triệt.

Lúc này ở một bên khác của Ân Thương đại quân, Văn Thái Sư và sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên cũng đã biết tin Tùy Thị Thất Tiên Kim Quang Tiên và Đạo Hạnh Thiên Tôn đồng quy vu tận.

Sau khi trải qua tranh đấu với Xiển Giáo đến mức này, đối với kết quả này, những người kia lại đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Trong đó, Văn Thái Sư càng hiểu rõ rằng về sau nếu có chỗ cần hi sinh, thì cũng sẽ chấp nhận số mệnh đã định này.

Nhưng lại không phải bây giờ, Văn Thái Sư biết hiện tại có vô số việc cần làm, tuyệt đối không thể để xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

“Ai, hiện tại Kim Quang Tiên cũng đã bị giết, tuy đồng quy vu tận, nhưng đối với ta rốt cuộc cũng là một tổn thất lớn a.” Văn Thái Sư cảm thán nói như vậy, hiển nhiên cảm thấy tiếc nuối về sự tử vong của Kim Quang Tiên.

Sự thực đích xác là như vậy.

Thực lực của Kim Quang Tiên, Văn Thái Sư vô cùng rõ ràng, hắn

biết đối phương thực lực vô cùng cường đại.

Sau khi biết đối phương bị đánh giết, nội tâm hắn cũng đã lâu không thể bình tĩnh lại.

"Sư huynh, đệ biết huynh nghĩ gì, nhưng hiện tại không phải lúc bi thương.

Tuy chúng ta đã mất Kim Quang Tiên, nhưng vẫn còn những người khác ở đây.

Chỉ cần lúc này thừa cơ phát động công kích, tự nhiên có thể khiến đối diện trở tay không kịp, đây có thể là một chuyện tốt a!" Nhất Khí Tiên Dư Nguyên có năng lực nắm bắt cơ hội vô cùng cường đại, hắn cũng nhìn ra lúc này Tây Kỳ đại quân nhất định là lúc yếu ớt nhất, vì thế liền đưa ra kế sách này.

Vào lúc này, Văn Thái Sư nghe lời sư đệ Nhất Khí Tiên Dư Nguyên nói xong, trên mặt cũng lộ ra biểu tình trầm tư, cuối cùng mới chậm rãi gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục hành động đi!

Lệnh cho các quân đội khác tiếp tục phát động tiến công, nhất định phải vào lúc này đánh cho địch quân trở tay không kịp, như vậy mới có thể khiến ta có thêm một cơ hội để đối phó!" Văn Thái Sư là một người nắm giữ số lượng Ân Thương đại quân khổng lồ như vậy, tự nhiên biết trong tình huống này không thể vì tình cảm cá nhân mà làm lỡ đại sự, cho nên sau khi truy điệu Kim Quang Tiên, lập tức hạ lệnh cho quân đội và tướng lĩnh dưới trướng tiếp tục phát động tiến công nhắm vào Tây Kỳ đại quân.

"Xông lên!" "Giết sạch!" Lúc này trên chiến trường, Tây Kỳ đại quân đang giao chiến với Ân Thương đại quân.

Cảnh tượng chiến đấu có thể nói là máu chảy thành sông, thương

vong vô số, song phương đều đã sát hồng nhãn, không ai chịu buông tha ai.

Cũng vào lúc này, binh sĩ Tây Kỳ đại quân lại dần dần không phải đối thủ của binh sĩ Ân Thương đại quân.

Sở dĩ xuất hiện một tình huống như vậy, ngoại trừ khí thế của những binh sĩ Ân Thương đại quân ra, cũng là vì những binh sĩ Ân Thương đại quân này đã bị thần thông ảnh hưởng.

Nguyên lai, ở phía sau Ân Thương đại quân, có một người đang đứng một mình ở đó, luồng sức mạnh vô hình tán phát ra từ thân thể hắn đang vô hình trung ảnh hưởng đến những binh sĩ Ân Thương đại quân đang tham chiến!

Khi những binh sĩ Ân Thương đại quân này bị luồng sức mạnh vô hình do người đó tán phát ra ảnh hưởng, ngay sau đó sức mạnh toàn thân sẽ được cường hóa đến một mức độ khủng khiếp, đồng thời ở một mức độ nhất định sẽ không còn cảm giác đau đớn.

Tuy rằng một thần thông như vậy đối với những binh sĩ Ân Thương đại quân phàm nhân là vô cùng cường đại, nhưng thân thể phàm nhân của những binh sĩ Ân Thương đại quân này chịu đựng năng lượng có cực hạn.

Thần thông cuồng hóa này không thể khiến binh sĩ Ân Thương đại quân chịu đựng trong thời gian dài, vì nếu như vậy, theo thời gian trôi qua sức mạnh của những binh sĩ Ân Thương đại quân này sẽ chậm rãi hạ xuống, thậm chí có thể xuất hiện tình huống hậu di chứng suy yếu vô lực.

Nhưng bất luận một thần thông như vậy thế nào, sức mạnh lúc này của nó là vô cùng cường đại, không cần nghi ngờ!

Lúc này trên chiến trường, song phương đang giao chiến tự nhiên

là binh sĩ Tây Kỳ đại quân và binh sĩ Ân Thương đại quân.

Nhưng từ tình huống giao chiến của binh sĩ Ân Thương đại quân và binh sĩ Tây Kỳ đại quân mà xem, lúc này người chiếm giữ một phần thượng phong tự nhiên là Ân Thương đại quân.

Những binh sĩ Ân Thương đại quân này sở dĩ cường đại như vậy, tự nhiên là vì sĩ khí cao ngút của họ.

Chương 957

Ngoài ra, nguyên nhân còn nằm ở việc phía sau những binh sĩ Ân Thương đại quân này có một người đang đứng, chính người này đã vận dụng thần thông cuồng hóa đặc biệt, khiến binh sĩ Ân Thương đại quân đều đạt được rất nhiều hiệu quả cường đại.

Dưới một hiệu quả cường hóa như vậy, những binh sĩ Ân Thương đại quân tự nhiên có thể đánh bại những binh sĩ Tây Kỳ đại quân kia.

Tuy rằng việc sử dụng thần thông cuồng hóa như vậy sau này có tác dụng phụ vô cùng to lớn đối với những binh sĩ phàm nhân bình thường, nhưng hiện tại lại khiến Ân Thương đại quân nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi, có thể nói là phi thường không tồi.

Thế nhưng vào lúc này, đối thủ Tây Kỳ đại quân cũng cuối cùng đã sát giác được điều không ổn.

Trên chiến trường, Văn Thù Chân Nhân liếc mắt đã sát giác được những binh sĩ Ân Thương đại quân này bị cuồng hóa thần thông cưỡng chế cường hóa sức mạnh thân thể, mới có thể đánh bại binh sĩ Tây Kỳ đại quân.

Văn Thù Chân Nhân liếc mắt đã nhìn thấu kẻ chủ mưu ẩn nấp phía sau Ân Thương đại quân.

“Hay lắm!

Hôm nay hãy để ta Văn Thù Chân Nhân gặp mặt một lần!” Đã phát hiện ra kẻ gia trì cuồng hóa thần thông cho Ân Thương đại quân, thì tự nhiên đối thủ Văn Thù Chân Nhân sẽ không dễ dàng buông tha kẻ này.

Chỉ thấy trên thân Văn Thù Chùn Nhân bao phủ một tầng tinh thần huy quang nhàn nhạt, sau đó như một mũi tên lửa bay về phía kẻ đó.

Trên đường phi hành, Văn Thù Chân Nhân không ngừng tán phát ra từng đạo sức mạnh vô hình.

Khi những sức mạnh này tán phát ra, những binh sĩ Tây Kỳ đại quân vốn bị áp chế bỗng nhiên cảm thấy trong thân thể tràn đầy sức mạnh không dùng hết, phảng phất như có thể đánh bại bất kỳ ai!

Trong một tình huống như vậy, những binh sĩ Tây Kỳ đại quân cũng đạt được cường hóa lập tức xông lên và giao chiến với những binh sĩ Ân Thương đại quân vốn đang áp chế.

Toàn bộ chiến tranh hiện tại mà xem, lại một lần nữa lâm vào thế tiêu hao.

Vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân cũng đã tìm thấy đối thủ của mình, chính là người vừa gia trì cuồng hóa thần thông cho Ân Thương đại quân.

"Ha ha, chẳng phải là Thập Nhị Kim Tiên Văn Thù Chân Nhân sao?

Hôm nay ngươi vậy mà dám tìm phiền phức cho ta, chẳng lẽ cảm thấy ta dễ bắt nạt sao?" Lúc này người kia nói, nghe khẩu khí tựa hồ cảm thấy bản sự của Văn Thù Chân Nhân cũng chỉ tầm thường.

Sở dĩ hiện tại người này khẩu khí cuồng vọng như vậy, là vì thân phận của hắn cũng vô cùng hiển hách.

Giống như Kim Quang Tiên đã tử vong, người này cũng là một trong Tùy Thị Thất Tiên, danh hiệu Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Là một trong Tùy Thị Thất Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái, thực lực bản thân lại càng cường đại vô cùng.

Sở dĩ vào lúc này đối mặt với Văn Thù Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, hắn hiển nhiên lâm nguy bất cụ, một bộ dạng vô cùng đạm định.

Văn Thù Chân Nhân tự nhiên cũng biết lai lịch của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng đối với việc giao thủ với một đối thủ như vậy, hắn đã sớm mong đợi từ lâu.

Lúc này tự nhiên sẽ không sợ hãi, ngược lại còn với vẻ mặt hưng phấn nhìn đối phương khẽ mỉm cười rồi nói.

"Ha ha, Trường Nhĩ Định Quang Tiên muốn dựa vào thực lực để đánh bại ta ư?

Vậy thì hãy để ta xem bản sự của ngươi đi!" Văn Thù Chân Nhân vừa nói xong, lại trong khoảnh khắc triệu hoán ra pháp bảo của mình, chính là một thanh xích hồng trường kiếm, khi được triệu hoán ra đã tán phát ra từng đợt nhiệt lãng cuồn cuộn, nhìn cực kỳ nóng rực vô cùng.

Thanh bảo kiếm xích hồng này vừa nhìn đã biết là bảo kiếm Hỏa thuộc tính, sở hữu khả năng cao ôn và năng lực thiêu đốt, có thể coi là pháp bảo cấp Thượng phẩm.

Tu đạo giả bình thường căn bản không thể sở hữu pháp bảo cường đại như vậy, cũng chỉ có Văn Thù Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, mới có thể sở hữu pháp bảo cường đại như vậy.

Vào lúc này, đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng lấy ra pháp bảo của mình.

"Ông ông ông!" Chỉ thấy sau lưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên bỗng nhiên có một đạo nguyệt quang chiếu rọi ra, ngay sau đó nhìn thấy một vầng minh nguyệt từ sau lưng hắn phiêu phù, cuối cùng treo lơ lửng trong hư không sau lưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Lúc này nhìn lên, tựa hồ sau lưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên như sở hữu một vầng trăng thật vậy.

Pháp bảo giống mặt trăng này tự nhiên là vũ khí của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Pháp bảo mặt trăng tán phát ra nguyệt quang sáng trong này có thể sở hữu sức mạnh vô cùng thần kỳ.

Lúc này Trường Nhĩ Định Quang Tiên dưới sự chiếu rọi của pháp bảo nguyệt quang kia, thân thể càng bành trướng thêm một bước.

Nguyên bản Trường Nhĩ Định Quang Tiên trông vô cùng gầy yếu, nếu không phải tu đạo giả thì còn tưởng lúc ấy sẽ bị gió thổi bay đi.

Hiện tại nhìn lên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên trông tráng kiện, tựa hồ pháp bảo nguyệt quang sau lưng có uy lực gia cường sức mạnh của bản thân hắn.

Văn Thù Chân Nhân cau mày nhìn một màn Trường Nhĩ Định Quang Tiên triệu hoán sức mạnh xong, biểu cảm trên mặt lập tức có chút ngưng trọng.

Dù là lần đầu giao thủ với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng đối thủ Văn Thù Chân Nhân vẫn có thể cảm giác được luồng ba động sức mạnh bất ổn truyền ra từ thân Trường Nhĩ Định Quang Tiên, tràn đầy sức mạnh phá hoại, một chút cũng không giống luồng sức mạnh truyền ra từ phía sau lưng hắn kia trong trẻo và bình hòa, hoàn toàn là hai thái cực khác nhau.

Sau khi sát giác được điều đó, Văn Thù Chân Nhân đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên và vầng nguyệt quang pháp bảo sau lưng hắn lại càng phi thường kiêng kỵ.

"Sưu sưu sưu!" Văn Thù Chân Nhân triệu hoán ra xích hồng sắc bảo kiếm liền đâm về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thân hình

trở nên vô cùng thạc đại.

Một khi đạo quang mang đó đâm trúng, nhất định có thể gây trọng thương cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Ở điểm này, Văn Thù Chân Nhân có đủ tự tin.

Vừa rồi lấy nguyên tắc "tiên hạ thủ vi cường", đột nhiên phát động công kích nhắm vào Trường Nhĩ Định Quang Tiên, vì muốn đánh đối phương trở tay không kịp, khiến xích hồng sắc bảo kiếm có cơ hội mệnh trung đối phương.

"Oanh long!" Chỉ nghe thấy một tiếng cự hưởng "oanh long", nguyệt quang quang nhận Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát ra cùng hai loại năng lượng bất đồng do Văn Thù Chân Nhân phóng thích ra như vậy va chạm vào nhau, sản sinh một vụ bạo tạc cự đại.

Loại năng lượng va chạm này, nếu tu đạo giả có cảnh giới tu vi không đủ mà tao ngộ bạo tạc cự đại như vậy thì cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng ở trình độ sức mạnh này, bất luận là Trường Nhĩ Định Quang Tiên hay Văn Thù Chân Nhân đều không hề dao động, ánh mắt song phương nhìn đối phương đều vô cùng kiên định.

Sau khi xác định thực lực đối phương đều vô cùng cường đại ngay từ lúc giao thủ, Văn Thù Chân Nhân dẫn đầu phát động công kích!

Chỉ thấy Văn Thù Chân Nhân thi triển pháp quyết, toàn bộ sức mạnh bản thân trong khoảnh khắc tăng cường gấp bội.

Ngay sau đó pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của hắn bay lượn một vòng trên không trung.

Trên Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, những hoa văn khắc ghi bắt đầu từng chút một sáng lên, ngay sau đó sức mạnh phóng thích ra lại được

tăng cường thêm lần nữa.

"Đi!" Văn Thù Chân Nhân hô một tiếng, thao khống pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đâm về phía đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chương 958

Sau hành trình phi hành, pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của Văn Thù Chân Nhân lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này lập tức phân ra thành nhiều thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này lập tức đâm về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm số lượng tăng lên đó từ các phương hướng khác nhau bao vây Trường Nhĩ Định Quang Tiên, tựa hồ muốn vào lúc này hình thành một vòng vây đối với hắn.

"Gì cơ?

Pháp bảo của ngươi vậy mà có năng lực kỳ đặc như vậy, nhưng bất kể công kích nào của ngươi, trước nguyệt quang pháp bảo của ta đều sẽ không có biện pháp phát huy bất kỳ tác dụng nào!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên lúc đầu nhìn thấy Văn Thù Chân Nhân phóng thích ra pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm cường đại như vậy, trên mặt cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, tựa hồ không ngờ sức mạnh mà Văn Thù Chân Nhân chưởng khống vậy mà có thể đạt đến mức độ này.

Nhưng một lúc sau Trường Nhĩ Định Quang Tiên tựa hồ đã tìm ra biện pháp đối phó Văn Thù Chân Nhân, đối với việc Văn Thù Chân Nhân sử dụng sức mạnh vào lúc này cũng không hề để tâm.

Cũng vào lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên giống như lời vừa nói, bắt đầu triển lộ sức mạnh của nguyệt quang pháp bảo đang phiêu phù sau lưng hắn.

"Ông ông ông!" Chỉ thấy nguyệt quang pháp bảo phiêu phù sau lưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên vào lúc đó tán phát ra thuần bạch nguyệt quang.

Sau khi nguyệt quang này bao phủ, hết thảy không gian xung quanh tựa hồ bị ngưng cố.

Những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm trước đó đang với tốc độ vô cùng nhanh đâm về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng vì không gian phi hành xung quanh bị ngưng cố mà nhất thời đều như bị cấm chỉ dừng lại giữa bán không, không có biện pháp khôi phục.

"Sao lại như vậy?" Vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân cũng nhìn thấy một màn như vậy, hắn hoàn toàn không ngờ Trường Nhĩ Định Quang Tiên vào lúc này vậy mà lại sở hữu sức mạnh cường đại đến thế, có thể khiến pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của mình không có biện pháp phát huy toàn bộ sức mạnh, không mệnh trung đối phương mà khiến toàn bộ Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đều bị cấm chỉ giữa bán không.

"Tiếp chiêu đi!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên sau khi sử dụng nguyệt quang pháp bảo định trụ pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của đối thủ Văn Thù Chân Nhân, tự nhiên sẽ không nhìn cơ hội cứ thế trôi đi.

Hắn lập tức lại phát huy ra những thần thông khác của nguyệt quang pháp bảo.

Chỉ thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại một lần nữa thi triển pháp quyết, tiếp theo nguyệt quang pháp bảo phiêu phù sau lưng hắn lại một lần nữa phóng thích nguyệt quang sức mạnh.

Lần này nguyệt quang lại một lần nữa lan tràn ra, mục tiêu chính là Văn Thù Chân Nhân ở đối diện.

Văn Thù Chân Nhân tự nhiên sẽ không nguyện ý bị nguyệt quang do nguyệt quang pháp bảo của Trường Nhĩ Định Quang Tiên tán phát ra bao phủ, cũng vào lúc này, hắn lập tức bắt đầu lùi lại đồng thời lại thi triển ra một pháp thuật khác.

Thế nhưng khi Văn Thù Chân Nhân đang lùi lại cố gắng tránh né tiến công của nguyệt quang pháp bảo kia, trong không gian xung quanh hắn đột nhiên xuất hiện tình huống ngoài dự liệu.

"Ông ông ông!" Chỉ thấy khi Văn Thù Chân Nhân lùi lại, trên không gian xung quanh hắn mọc ra những tỏa liên, những tỏa liên này lập tức trói chặt Văn Thù Chân Nhân vốn đang kéo giãn cự ly với nguyệt quang pháp bảo.

Văn Thù Chân Nhân tựa hồ cũng không ngờ sẽ xuất hiện một tình huống như vậy, cả người đều bị những tỏa liên này trói buộc, căn bản không thể tránh thoát.

Mắt thấy nguyệt quang pháp bảo phóng thích ra nguyệt quang sắp bao phủ lên thân hắn!

Văn Thù Chân Nhân muốn kéo giãn một cự ly nhất định với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, như vậy mới có thể tránh bị nguyệt quang do nguyệt quang pháp bảo của đối phương phóng thích ra chiếu xạ.

Dù sao nguyệt quang pháp bảo mà Trường Nhĩ Định Quang Tiên hiện tại sử dụng xem ra có uy lực vô cùng cự đại, nếu không thể cẩn thận đối phó, có khả năng sẽ khiến hắn lâm vào cảnh địa vô cùng nguy hiểm.

Ở điểm này, Văn Thù Chân Nhân đã suy xét vô cùng tỉ mỉ.

Nhưng dù vậy, Văn Thù Chân Nhân cũng vào lúc này tao ngộ bất trắc.

Càng vào lúc Văn Thù Chân Nhân muốn kéo giãn một cự ly nhất định với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, thì một màn ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Nguyên lai vào lúc đó, trong hư không xung quanh thân thể Văn

Thù Chân Nhân vậy mà xuất hiện những bạch sắc tỏa liên.

Những tỏa liên này vừa xuất hiện từ hư không, liền trói chặt thân thể Văn Thù Chân Nhân, không cho hắn cơ hội đào ly.

Vào lúc đó Trường Nhĩ Định Quang Tiên thôi động nguyệt quang pháp bảo phóng thích ra nguyệt quang chiếu xạ về phía Văn Thù Chân Nhân, xem ra muốn vào lúc này phát động một lần công kích có uy lực cự đại nhắm vào đối phương.

"Ha ha, không có cửa đâu!

Văn Thù Chân Nhân, dựa vào bản sự của ngươi mà cũng muốn đào tẩu dưới công kích của ta, e rằng quá si tâm vọng tưởng rồi!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn Văn Thù Chân Nhân bị hư không thuần bạch tỏa liên thúc phược trụ, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Nguyên lai vừa rồi khi Văn Thù Chân Nhân sắp kéo giãn cự ly với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hắn đã lập tức phát động thủ đoạn ẩn giấu, chính là những hư không thuần bạch tỏa liên mọc ra từ hư không trói chặt Văn Thù Chân Nhân.

Nguyên đầu của những hư không thuần bạch tỏa liên này vậy mà nằm trên nguyệt quang pháp bảo, cũng vì thế mà hết thảy đều nằm trong dự liệu của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên biết chỉ cần lát nữa Văn Thù Chân Nhân bị nguyệt quang sức mạnh của nguyệt quang pháp bảo mệnh trung, đối phương sẽ bị không gian ngưng cố, hắn có thể ung dung đánh bại đối thủ.

Ở điểm này, đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã kế hoạch mọi thứ hoàn hảo, chờ đợi đối thủ Văn Thù Chân Nhân tiến lên chịu chết.

Thế nhưng khi nguyệt quang do nguyệt quang pháp bảo của Trường Nhĩ Định Quang Tiên tán phát ra sắp bao phủ lên thân đối thủ Văn Thù Chân Nhân, Văn Thù Chân Nhân lại vào lúc này lộ ra nụ cười.

"Ha ha, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hiện tại ngươi cao hứng không phải hơi sớm một chút sao?

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không nhìn ra thần thông của ngươi rốt cuộc là gì?

Lại là một gian kế như vậy?" Văn Thù Chân Nhân nói xong, thanh âm đó lập tức lọt vào tai Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Hắn cau mày nhìn Văn Thù Chân Nhân ở đối diện, cuối cùng cười lạnh một tiếng rồi nói: "Văn Thù Chân Nhân ngươi có thủ đoạn nào có thể đánh bại ta sao?

Đừng có ở đó mà si tâm vọng tưởng, đơn độc thực lực của ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Lúc này ngươi cũng đừng cố lộng huyền hư nữa, đợi ta chỉ cần dùng nguyệt quang chi lực ngưng cố thân thể ngươi, liền có thể triệt để đánh giết ngươi!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên vào thời khắc mấu chốt này tự nhiên không thể tiếp tục do dự nữa, lập tức gia tăng sức mạnh khống chế nguyệt quang pháp bảo.

Lập tức tốc độ lan tràn của nguyệt quang sức mạnh tăng vọt, chỉ cần ba giây là có thể thành công khống chế thân thể Văn Thù Chân Nhân.

Thế nhưng vào lúc này, điều ngoài ý muốn lại xảy ra.

Chỉ thấy trên hư không xung quanh Văn Thù Chân Nhân đột nhiên nhiên thiêu từng đạo hỏa diễm, ngay sau đó từ trong những hỏa diễm này phi ra chín thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm!

Những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này nhiên thiêu chích nhiệt hỏa diễm, xuyên thấu hư không, xuất hiện trước mặt Văn Thù Chân Nhân đang bị trói buộc.

Ngay sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này lập tức thiêu đứt những hư không thuần bạch tỏa liên đang vây quanh Văn Thù Chân Nhân!

"Ca sát ca sát!" Từng đoạn hư không thuần bạch tỏa liên như vậy kèm theo sí nhiệt hỏa diễm bị thiêu đốt tiêu tán thành tro tàn.

Còn Văn Thù Chân Nhân lại không bị luồng chích nhiệt hỏa diễm kia ảnh hưởng, cả người y cựu bảo trì trạng thái an nhiên vô dạng.

Sau khi thoát ly khỏi sự thúc phược của những hư không thuần bạch tỏa liên đó, Văn Thù Chân Nhân mới chỉ huy những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang nhiên thiêu hư không tỏa liên xông về phía nguyệt quang sức mạnh đang lan tràn phía trước.

Chương 959

Nguyên bản Trường Nhĩ Định Quang Tiên sau khi nhìn thấy Văn Thù Chân Nhân lợi dụng sức mạnh của Càn Khôn Hỏa Long Kiếm tránh thoát khỏi sự thúc phược của hư không thuần bạch tỏa liên đã cảm thấy kinh ngạc.

Hiện tại nhìn thấy Văn Thù Chân Nhân vậy mà lại một lần nữa khiến pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của mình phát động công kích thì mới cảm thấy bất ổn.

Thế nhưng phải biết rằng trước đó khi Văn Thù Chân Nhân sử dụng Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, đã bị nguyệt quang pháp bảo trực tiếp định trụ, không gian xung quanh đều hạn chế đối phương.

Thế nhưng hiện tại những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này không những tránh thoát khỏi sự thúc phược của nguyệt quang pháp bảo trước đó, thành công giúp Văn Thù Chân Nhân tránh thoát khỏi sự thúc phược của những thuần bạch hư không tỏa liên kia, hiện tại những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này còn bắt đầu phát động công kích về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức thôi động nguyệt quang pháp bảo sức mạnh, lại một lần nữa khiến nguyệt quang sức mạnh bao phủ lên thân những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm kia, định lại một lần nữa dùng thần thông ngưng cố không gian để hạn chế những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này.

Thế nhưng tiếp theo điều ngoài ý muốn lại xảy ra với Trường Nhĩ Định Quang Tiên. 63.

Thì ra vào lúc đó hỏa diễm rực cháy trên Càn Khôn Hỏa Long Kiếm thế mà đã bình ổn được ảnh hưởng của nguyệt quang, lập tức

khiến sức mạnh nguyệt quang kia mất hiệu lực, và cứ thế xông về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, xem ra muốn vào lúc này trực tiếp khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên tử vong dưới những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này.

Sở dĩ hiện tại Càn Khôn Hỏa Long Kiếm có thể miễn dịch nguyệt quang thần thông do nguyệt quang pháp bảo phát ra, là vì hiện tại Càn Khôn Hỏa Long Kiếm có khả năng chước thiêu không gian, cũng trực tiếp thiêu hủy không gian đã bị ngưng cố, như vậy mới có thể tự do di động trong không gian đã bị ngưng cố đó.

Sở dĩ trước đó vào lúc bắt đầu Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của Văn Thù Chân Nhân bị nguyệt quang pháp bảo sức mạnh thúc phược, là vì trên Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này ẩn tàng lực lượng hỏa diễm đặc thù cần một số điều kiện nhất định mới có thể khởi động, cũng cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể nhiên thiêu loại hỏa diễm đặc thù đó, tiến mà có thể thiêu hủy toàn bộ không gian.

Sau đó Văn Thù Chân Nhân đã thành công lợi dụng cơ hội Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát động tiến công, giả bộ như muốn triệt thoái, trên thực tế là để chuyển dời sự chú ý của Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Trên chiến trường, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang tiến hành một trận đại chiến với Văn Thù Chân Nhân.

Song phương đều đã lấy ra những thủ đoạn cường đại nhất của mình, không ai sợ ai.

Thế nhưng vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân lại lấy ra pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của mình!

Bản thân thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này nhiên thiêu hùng hùng hỏa diễm.

Ngọn hỏa diễm này không phải hỏa diễm tầm thường, một khi Văn Thù Chân Nhân khiến loại hỏa diễm này nhiên thiêu thì có thể sở hữu năng lực phần thiêu hư không.

Loại năng lực phần thiêu hư không này có thể khiến Càn Khôn Hỏa Long Kiếm có thể cao tốc di động trong không gian bị nguyệt quang pháp bảo phong tỏa, cũng khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên sử dụng nguyệt quang pháp bảo vào lúc này mất đi một số ưu thế.

Nhìn Càn Khôn Hỏa Long Kiếm phi hành từ đối diện tới, đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên sau khi trải qua sự chấn kinh ban đầu, lại phản ứng lại, lập tức lại thôi động năng lực khác của nguyệt quang pháp bảo đang phiêu phù sau lưng.

Là nguyệt quang pháp bảo của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nó không chỉ có thể ngưng tụ ra sức mạnh hư không, mà còn có những thần thông khác sắp phát huy tác dụng khủng bố.

"Cấp cấp như luật lệnh!

Đi!" Khi đối mặt với Càn Khôn Hỏa Long Kiếm có uy lực cự đại này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức phản ứng, thôi động một bộ pháp quyết.

Ngay sau đó một màn thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy nguyệt quang tán phát ra từ nguyệt quang pháp bảo phiêu phù sau lưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên bỗng nhiên co rút lại, tựa hồ như một con chương ngư thu co xúc tu của mình lại, ít nhất Văn Thù Chân Nhân có một cảm giác như vậy.

Không đợi Văn Thù Chân Nhân sát giác loại thần thông sắp xuất hiện của nguyệt quang pháp bảo kia, ngay sau đó điều ngoài ý muốn xuất hiện.

Trong mắt Văn Thù Chân Nhân đột nhiên xuất hiện một đạo bạch

quang lóe lên, đợi đạo bạch quang đó tiêu tán xong, một màn khiến tất cả đều cảm thấy ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Chỉ thấy Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang thao khống công kích Trường Nhĩ Định Quang Tiên y cựu đang tiếp tục phi hành, nhưng vào lúc này phương hướng phi hành của Càn Khôn Hỏa Long Kiếm lại phát sinh cải biến.

Nguyên bản những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này phi về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hiện tại vậy mà lại phi về phía Văn Thù Chân Nhân.

Văn Thù Chân Nhân tự nhiên không ngờ pháp bảo không những không công kích Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ngược lại còn xung phong lao về phía mình.

Là chủ nhân của Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, Văn Thù Chân Nhân vô cùng rõ ràng uy lực của thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này.

Hắn biết nếu lát nữa thật sự bị thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này trực tiếp mệnh trung, thì hậu quả sẽ bất kham thiết.

Nhưng trong một tình huống xem ra vô cùng nguy hiểm như vậy, sự kinh ngạc của Văn Thù Chân Nhân chỉ không kéo dài một đoạn thời gian ngắn, rất nhanh Văn Thù Chân Nhân nhìn những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang phi hành về phía mình lại một lần nữa khôi phục trấn định.

Sở dĩ hiện tại Văn Thù Chân Nhân có thể khôi phục trấn định, là vì hắn sát giác được sự khống chế đối với Càn Khôn Hỏa Long Kiếm cũng không hề mất đi.

Cũng có nghĩa là Văn Thù Chân Nhân có thể tiếp tục thao khống những Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này.

Kể từ khi Văn Thù Chân Nhân có thể tiếp tục khống chế thanh

Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này, vậy thì.

Hắn không cần phải lo lắng xuất hiện những vấn đề khác, ví dụ như tình huống Càn Khôn Hỏa Long Kiếm tấn công chủ nhân.

"Định!" Văn Thù Chân Nhân liền vội vàng sử dụng pháp quyết, khống chế pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm bảo trì trạng thái tĩnh chỉ, như vậy không còn di động nữa.

Trên thực tế khi Văn Thù Chân Nhân ra tay trọng tân ổn định Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, hắn biết hóa ra nguyệt quang pháp bảo của Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa rồi đã thi triển ra uy năng như thế nào.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia khống chế nguyệt quang pháp bảo sau lưng phóng thích ra một loại không gian thần thông có uy lực cự đại khác, không giống với loại ngưng cố không gian thần thông trước đó, mà là một loại thần thông khống chế không gian chuyển di vật thể.

Cũng vì vừa rồi quỹ tích phi hành nguyên bản của Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của Văn Thù Chân Nhân là phi hành về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng vào lúc đó Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã sử dụng không gian thần thông trong nguyệt quang pháp bảo, cường hành vặn vẹo lộ tuyến không gian phi hành của Càn Khôn Hỏa Long Kiếm.

Thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này tuy rằng sở hữu lực lượng hỏa diễm có thể chước thiêu không gian, nhưng khi đối mặt với một loại sức mạnh pháp tắc ở tầng thứ cao hơn toàn bộ không gian như vậy lại vô cùng khó tìm được một cơ hội phát huy thực lực.

May mắn là Văn Thù Chân Nhân có thể khống chế pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của mình, nếu không thì thật sự sẽ bị pháp bảo của mình đâm trúng.

Nhưng khi Văn Thù Chân Nhân khống chế pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm của mình không công kích nữa, điều ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Chỉ thấy bên cạnh Văn Thù Chân Nhân một đạo bạch quang lóe lên, ngay sau đó Trường Nhĩ Định Quang Tiên xuất hiện tại vị trí đó, rồi Trường Nhĩ Định Quang Tiên giơ cánh tay của mình lên, chậm rãi một quyền phách xuống Văn Thù Chân Nhân ở phía trước.

Rồi một đạo ngân bạch sắc quang mang như vậy xung kích về phía Văn Thù Chân Nhân.

Nhưng Văn Thù Chân Nhân đối với công kích của Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã có phần dự liệu, khi đối phương bắt đầu phát động công kích, toàn thân hắn bắt đầu lùi lại, lập tức tránh được đạo ngân bạch sắc năng lượng công kích đó.

"Ông ông ông!" Đạo ngân bạch sắc năng lượng như vậy đánh hụt, xem ra căn bản không công kích được đối thủ Văn Thù Chân Nhân.

Thế nhưng khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn thấy công kích của mình lạc không, biểu cảm trên mặt lại bỗng nhiên sáng lên, lộ ra một nụ cười.

"Hắc hắc!" Khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên lộ ra nụ cười đó, trong lòng Văn Thù Chân Nhân lại đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Vào lúc này khi hắn nhìn thấy vật thể tồn tại phía trước, càng nhịn không được mà đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy Càn Khôn Hỏa Long Kiếm trước đó bị tĩnh chỉ bất động giữa bán không liền đâm về phía hắn, với tốc độ vô cùng nhanh.

Chương 960

Văn Thù Chân Nhân vừa mới tránh được ngân bạch sắc năng lượng xung kích của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, vào lúc này căn bản không kịp tránh một đạo công kích khác.

"Sưu sưu sưu!" Chỉ thấy những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang nhiên thiêu chích nhiệt hỏa diễm khi Văn Thù Chân Nhân không kịp né tránh, trực tiếp bị đâm trúng!

"Ngạch a!" Đối thủ Văn Thù Chân Nhân phát ra một tiếng thảm khiếu, nhìn Càn Khôn Hỏa Long Kiếm cắm trên hung thang, trên mặt lộ ra thần sắc bất giải, không rõ vì sao pháp bảo của mình lại tự động phi về phía mình vào lúc này?

"Ha ha, tiếp chiêu đi!" Vào lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên sao có công phu giải thích cho Văn Thù Chân Nhân vì sao thần thông của mình có thể làm được mọi thứ, hắn lập tức nhân cơ hội này lại một lần nữa phát động công kích!

Vào lúc ban đầu, Văn Thù Chân Nhân thật sự đã thành công tránh được công kích ngân bạch sắc quang mang do Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát ra, nhưng điều khiến Văn Thù Chân Nhân không ngờ là, vốn dĩ đã tránh được công kích của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lại vào lúc không kịp phản ứng mà tao ngộ công kích của pháp bảo Càn Khôn Hỏa Long Kiếm!

"Phốc a!" Hung khẩu Văn Thù Chân Nhân cắm mấy thanh phong lợi Càn Khôn Hỏa Long Kiếm, miệng càng khẩu thổ tiên huyết, hiển nhiên dưới công kích thần thông không biết tên vừa rồi của Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã chịu thương thế không nhẹ.

Lúc này Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa nhìn thấy đối thủ Văn

Thù Chân Nhân bị đánh trúng, lập tức lại tiếp tục phát động những công kích còn lại.

Chỉ thấy trên thân thể Trường Nhĩ Định Quang Tiên bao phủ một tầng ngân bạch sắc quang vựng nhàn nhạt, ngay sau đó lại cách không phách một chưởng về phía Văn Thù Chân Nhân, một đạo ngân bạch sắc quang mang lại một lần nữa phi về phía Văn Thù Chân Nhân.

"Khốn kiếp!

Nhất định phải tránh công kích của hắn, nhưng liệu có thật sự hữu hiệu không?

Phải biết rằng vừa rồi dù ta tránh được công kích của hắn, cũng vẫn chịu thương thế!" Văn Thù Chân Nhân nhìn thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại một lần nữa phát động công kích về phía mình, trong não hải hắn nghĩ như vậy.

Nhưng khi Văn Thù Chân Nhân đang suy tư trong não hải như vậy, thân thể hắn đã thực sự bắt đầu hành động khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát động công kích.

Chỉ thấy Văn Thù Chân Nhân thi triển độn thuật, cả người như hóa thân thành một đạo huyễn ảnh, tránh né quỹ tích phi hành của ngân bạch sắc quang mang kia.

Nhưng ngay sau đó một màn khiến Văn Thù Chân Nhân ngoài ý muốn lại xuất hiện, chỉ thấy ngân bạch sắc quang mang kia khi đang phi hành, trên quỹ tích phi hành đã tiêu thất không thấy tăm hơi, cũng không còn nhìn thấy bất kỳ tung tích nào nữa.

Trong một tình huống như vậy, điều khiến Văn Thù Chân Nhân bất an lại một lần nữa xuất hiện.

"Ách a!" Nguyên lai vào lúc đó Văn Thù Chân Nhân sau khi tránh được tiến công của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, phát hiện thân thể

mình bị một cỗ sức mạnh cự đại lôi kéo di động về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Khi Văn Thù Chân Nhân muốn di động thân thể, không tránh khỏi việc phải kháng hành với cỗ sức mạnh cự đại kia.

Nhưng vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân muốn kháng cự cỗ sức mạnh quỷ dị đó đã không kịp nữa rồi.

Vì hiện tại Văn Thù Chân Nhân đã phi về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên, cũng có nghĩa là Văn Thù Chân Nhân và Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã đối mặt nhau.

Môn tâm tự vấn, lúc này Văn Thù Chân Nhân một chút cũng không muốn giao thủ với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, vì trong một tình huống như vậy, hắn đã bị thương, đồng thời thực lực của Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại vẫn bảo trì hoàn hảo.

Trong một tình huống như vậy, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại kéo thân thể Văn Thù Chân Nhân, rõ ràng đối phương có năng lực ứng đối cận thân tác chiến.

Việc kết hợp những điều kiện như vậy đối với Văn Thù Chân Nhân là vô cùng bất lợi.

Nhưng Văn Thù Chân Nhân lúc này tự nhiên sẽ không tọa dĩ đãi tễ, hắn lập tức đã tìm ra biện pháp đối phó Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Vì sau khi lần thứ hai bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên dùng kỳ nghệ thần thông ảnh hưởng, đối thủ Văn Thù Chân Nhân đã có thể minh bạch Trường Nhĩ Định Quang Tiên sở dụng rốt cuộc là loại thần thông gì.

"Hừ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngươi đừng cao hứng quá sớm, thần thông ngươi đang sử dụng ta đã nhìn thấu rồi.

Nếu ta không phán đoán sai, hiện tại ngươi đang sử dụng ‘Không gian tiêu trừ’ đúng không?

Thông qua việc tiêu trừ một đoạn không gian tồn tại, tiến mà khiến không gian tồn tại xung quanh đoạn không gian bị tiêu trừ đó phát sinh bế hợp.

Như vậy sẽ xuất hiện tình huống Càn Khôn Hỏa Long Kiếm vốn tĩnh chỉ công kích ta, còn ta tránh được công kích lại di động về phía ngươi!” Văn Thù Chân Nhân nhìn đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên càng ngày càng tiếp cận, nói như vậy.

“Làm gì có chuyện đó, hiện tại ngươi cũng không phải đối thủ của ta nữa rồi, tiếp chiêu đi!” Lúc này trong tay Trường Nhĩ Định Quang Tiên bỗng nhiên xuất hiện một thanh ngân bạch sắc bảo kiếm, hiển nhiên Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang chờ đợi đối thủ Văn Thù Chân Nhân tự đầu la võng, tiến mà dùng thanh ngân bạch sắc bảo kiếm này cho đối phương một kích trí mạng.

Có thể nói, chiến đấu đến bây giờ, đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã kế hoạch mọi thứ hoàn hảo, chờ đợi đối thủ Văn Thù Chân Nhân tiến lên chịu chết.

“Sao?

Điều đó chưa chắc!” Cảm thụ sức mạnh không gian thu súc không thể kháng cự truyền đến trên thân thể, Văn Thù Chân Nhân lại đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên khẽ mỉm cười, tựa hồ đã tìm ra biện pháp phá giải kế hoạch của Trường Nhĩ Định Quang Tiên rồi.

Biểu tình của Văn Thù Chân Nhân khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong lòng có một cảm giác bất an, tựa hồ kế hoạch của hắn thật sự sắp bị Văn Thù Chân Nhân phá giải vậy.

“Không thể nào, cơ hội của ta vô cùng hoàn mỹ, làm sao có thể bị

tên gia hỏa này phá giải chứ?

Chuyện như vậy cũng là chuyện không thể!" Vào lúc này, đối thủ Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức kiên định biện pháp đánh bại Văn Thù Chân Nhân, không bị lời nói của hắn mê hoặc.

Thế nhưng vào lúc này, Văn Thù Chân Nhân lại làm ra một chuyện khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy đối thủ Văn Thù Chân Nhân đưa tay về phía bảo kiếm cắm trên hung thang, sau đó nhẫn nại kịch liệt nhục thể xé rách đau đớn, rút một thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm ra, rồi ném thanh phong lợi Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đó về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng không ngờ vào lúc này, đối thủ Văn Thù Chân Nhân lại có một biện pháp ứng đối như vậy.

Vì lúc này khắc này, toàn thân Văn Thù Chân Nhân đang bị sức mạnh không gian bế hợp cường hành kéo đi.

Vào lúc này ném Càn Khôn Hỏa Long Kiếm về phía phương hướng kéo động của sức mạnh đó, thì đợi lát nữa thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm sẽ trước tiên va chạm với Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

"Hừ, Văn Thù Chân Nhân ngươi chẳng lẽ nghĩ dựa vào một thanh kiếm là có thể khiến ngươi thoát ly khỏi khốn cảnh hiện tại sao?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên lạnh hừ một tiếng, lập tức dùng ngân bạch sắc bảo kiếm trong tay vẽ ra mấy đạo phong lợi kiếm khí về phía trước.

Những kiếm khí này tốc độ vô cùng nhanh, lập tức phi về phía Càn Khôn Hỏa Long Kiếm ở đối diện.

Hiển nhiên vào lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên muốn dùng

kiếm khí pháp bảo để đối phó thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm kia.

Thế nhưng vào lúc này Văn Thù Chân Nhân lại hạ định quyết tâm, chỉ thấy hắn cắn chặt răng, song thủ với tốc độ vô cùng nhanh liên tục bạt ra những thanh Càn Khôn Hỏa Long Kiếm còn lại đang cắm trên hung thang!

Trong cuộc đối đầu thử thách này, Văn Thù Chân Nhân đã lấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên làm đối thủ.

Đến lúc này, Văn Thù Chân Nhân đã có thể đối phó với thủ đoạn của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chỉ thấy Văn Thù Chân Nhân liên tục rút ra Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang cắm trên ngực, sau đó ném Càn Khôn Hỏa Long Kiếm này về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Những thanh kiếm sắc bén này lao đi với tốc độ còn nhanh hơn cả tốc độ bay của Văn Thù Chân Nhân, nhắm thẳng vào Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, đã sử dụng khả năng này, vậy thì tự nhiên cũng có thủ đoạn đối phó.

Chương 961

Chỉ thấy thanh kiếm bạc trong tay Trường Nhĩ Định Quang Tiên phát ra vô số kiếm quang bạc, những kiếm quang này biến thành từng sợi xích bạc, rồi kết hợp lại với nhau, trông giống như tạo thành một tấm mạng nhện bạc.

Tấm mạng nhện bạc này đã chặn đứng Càn Khôn Hỏa Long Kiếm đang bay về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Cứ như vậy, tất cả công kích của Văn Thù Chân Nhân đều bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên chặn lại, thậm chí tiếp theo Văn Thù Chân Nhân cũng sẽ bị tấm mạng nhện bạc đó bao phủ, hoàn toàn trở thành rùa trong chum của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Dưới tình huống như vậy, trên mặt Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn thấy Văn Thù Chân Nhân chắc chắn không còn cách nào, dù sao sức mạnh bế tắc không gian không thể dễ dàng chống lại.

Đến lúc đó, đối phương nhất định sẽ rơi vào sự kiểm soát của hắn.

Nhưng sau đó, một chuyện bất ngờ đã xảy ra với Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Sau khi dùng Càn Khôn Hỏa Long Kiếm phát động tấn công, Văn Thù Chân Nhân lại đột nhiên biến mất!

Sau khi chuyện như vậy xảy ra, Trường Nhĩ Định Quang Tiên tự nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng trước đó hắn đã tính toán, Văn Thù Chân Nhân lẽ ra không thể chống lại sức mạnh bế tắc không gian cổ xưa này, đến lúc

đó nhất định sẽ bị buộc phải lại gần, và đó sẽ là lúc hắn giáng cho Văn Thù Chân Nhân một đòn chí mạng.

Vậy mà bây giờ, hắn lại không thể bắt được Văn Thù Chân Nhân ư?

"Chẳng lẽ… Văn Thù Chân Nhân đã dùng cách nào đó mà ta không biết để thoát khỏi công kích của ta?" Trong lòng, trên mặt Trường Nhĩ Định Quang Tiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Giờ phút này cơ bản có thể xác định thủ đoạn công kích của hắn đã bị đối phương nhìn thấu, vậy thì lần sau chưa chắc đã có thể sử dụng cùng một năng lực mà có hiệu quả nữa.

Đang lúc Trường Nhĩ Định Quang Tiên âm thầm đề phòng công kích của Văn Thù Chân Nhân, thì xung quanh hắn đột nhiên xảy ra chuyện vỡ vụn.

"Chuyện gì thế này?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy có điều bất thường, bởi vì kết cấu không gian xung quanh giờ bắt đầu trở nên bất ổn, đồng thời một cỗ sức mạnh không rõ nguồn gốc bắt đầu bao phủ xung quanh.

Tất cả dường như đều ngụ ý có điều không hay sắp xảy ra, một tin tức vô cùng tồi tệ đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, bởi vì chuyện như vậy đối với hắn có nghĩa là nguy hiểm cận kề.

Đang lúc Trường Nhĩ Định Quang Tiên định không quan tâm, hoặc rời khỏi không gian đầy sức mạnh vô tri này, thì bất ngờ lại xuất hiện ngay lúc đó.

Một tiếng hô vang lên: "Tâm Linh Mê Cung!" Đúng lúc này, sức mạnh bao phủ không gian xung quanh đột nhiên ngưng tụ lại, sau đó, khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên chưa kịp phản ứng, trong không gian xung quanh dường như xuất hiện thêm một số bức tường trong

suốt.

Những bức tường này tuy không nhìn thấy, nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, lại có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt trong không gian xung quanh.

Dù sao, hiện tại Trường Nhĩ Định Quang Tiên dùng pháp bảo ánh trăng để khống chế sức mạnh không gian, nên hắn rất mẫn cảm với những thay đổi trong không gian.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên, bây giờ hãy xem tuyệt chiêu của ta đây!" Đúng lúc này, lời nói của Văn Thù Chân Nhân xuyên thấu không gian, truyền vào tai Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Sau khi nghe lời Văn Thù Chân Nhân nói, Trường Nhĩ Định Quang Tiên bắt đầu tìm kiếm khắp nơi xem Văn Thù Chân Nhân rốt cuộc đang ẩn náu ở đâu.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy lo lắng là dù thế nào hắn cũng không tìm thấy vị trí của Văn Thù Chân Nhân, đối phương dường như đã ẩn mình ở một nơi nào đó.

Kết quả như vậy khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên vô cùng bất ngờ, bởi vì đối với khoảng cách không gian xung quanh, nếu một người thật sự muốn ẩn nấp, thì chắc chắn sẽ không thể ẩn nấp khỏi người có thể khống chế sức mạnh không gian.

Đang lúc Trường Nhĩ Định Quang Tiên còn chưa hiểu chuyện gì, Văn Thù Chân Nhân đã bắt đầu tấn công!

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Chỉ thấy những bức tường vô hình trong không gian xung quanh đột nhiên xuất hiện những mũi nhọn vô hình, những mũi nhọn này vừa xuất hiện đã lao về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, với tư cách là đối thủ, tự nhiên luôn giữ cảnh giác cao độ.

Ngay lập tức hắn cũng phản ứng, vung thanh bảo kiếm bạc trong tay đánh ra từng đạo kiếm khí, cố gắng dùng sức mạnh của kiếm khí để đối phó với những mũi nhọn sắc bén này.

Lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã vô cùng cẩn thận với Văn Thù Chân Nhân, bởi vì hắn không ngờ đối thủ Văn Thù Chân Nhân lại có thần thông thần kỳ quỷ dị như vậy mà chưa từng sử dụng.

Vì vậy, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lúc này phải suy nghĩ lại cách sắp xếp chiến thuật của mình, không thể để mình rơi vào thế bị động trong công thế của Văn Thù Chân Nhân nữa.

"Phốc a!" Nhưng điều khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên không ngờ là, rõ ràng hắn đã dùng kiếm khí bạc chặn thành công những mũi nhọn sắc bén kia, nhưng trên ngực hắn đột nhiên xuất hiện mấy lỗ thủng.

Có thể nhìn rõ hình dạng máu thịt xung quanh những lỗ máu đó, trông như thể cơ thể hắn bị không khí xuyên thủng vậy.

Mà vào lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên mới biết rằng mình đã bị trúng những mũi nhọn trong suốt mà hắn vừa cảm nhận được, hiện tại những mũi nhọn trong suốt này đang cắm sâu vào ngực hắn.

"Khốn kiếp, rốt cuộc là chuyện gì!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể cảm thấy sức mạnh xung quanh lại tăng cường, hiển nhiên lúc này Văn Thù Chân Nhân lại sắp phát động tấn công, nhưng hiện tại Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại không tìm được cách đối phó tốt.

Lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên và Văn Thù Chân Nhân đang giao chiến đều đã dốc toàn lực, đều muốn giết chết đối phương.

Nhưng điều khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên không ngờ là, vốn tưởng rằng sau khi sử dụng thần thông không gian của pháp bảo ánh trăng thì có thể đánh bại Văn Thù Chân Nhân, nhưng thần thông của Văn Thù Chân Nhân lại quá mạnh, đến nỗi hắn nhiều lần né tránh được công kích của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Không chỉ vậy, tiếp theo Trường Nhĩ Định Quang Tiên cuối cùng đã rơi vào cái bẫy bị thần thông Tâm Linh Mê Cung bao vây, khó mà thoát ra được.

Cuối cùng, Trường Nhĩ Định Quang Tiên căn bản không kịp phản ứng, đã bị Tâm Linh Mê Cung của Văn Thù Chân Nhân giết chết.

Đến lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, cuối cùng cũng hoàn toàn chết đi.

Pháp bảo ánh trăng lơ lửng phía sau hắn cũng rơi xuống, không còn chút động tĩnh nào nữa.

Văn Thù Chân Nhân cũng sau khi hồn phách của Trường Nhĩ Định Quang Tiên bay vào Phong Thần Bảng, đã quay trở lại đại doanh Tây Kỳ, đồng thời cũng bắt đầu điều trị vết thương trên người.

Mặc dù Văn Thù Chân Nhân vừa đánh bại đối phương trong trận chiến với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng hắn cũng bị thương không nhẹ, cần phải nhanh chóng điều trị, như vậy mới có thể giúp Văn Thù Chân Nhân nhanh chóng khôi phục toàn bộ sức chiến đấu.

Dù sao, hiện tại Văn Thù Chân Nhân tuy đã đánh bại Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, nhưng chiến tranh trên đại cục vẫn chưa dừng lại, đối thủ mà Văn Thù Chân Nhân cần phải chiến đấu sau này cũng sẽ tiếp tục xuất hiện, nên sứ mệnh của hắn còn lâu mới kết thúc.

Đối mặt với tình huống như vậy, Khương Tử Nha tự nhiên chúc

phúc Văn Thù Chân Nhân mau chóng dưỡng thương. ...

Khi Văn Thù Chân Nhân đánh bại Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng cùng lúc gặp một đối thủ khác.

Phải biết rằng thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại hiện tại có thể nói là vô cùng mạnh, có thể dễ dàng đánh bại Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ trong một hiệp.

Chương 962

Nên Kim Cô Tiên Mã Toại không phải đối thủ mà Thập Nhị Kim Tiên bình thường có thể đối phó.

Người đang đứng trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này tự nhiên không phải một tu đạo giả bình thường, mà là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông.

Một lão ông trông bình thường, râu trắng dài, vẻ tiên phong đạo cốt, không biết bản lĩnh rốt cuộc ra sao.

Kim Cô Tiên Mã Toại cao lớn vạm vỡ, ngưng trọng nhìn Nam Cực Tiên Ông đối diện, rồi từ tốn nói: "Nam Cực Tiên Ông?

Không ngờ ngài lại là đối thủ của ta, xem ra ngài thật sự xem trọng ta đấy!" Bên cạnh Nam Cực Tiên Ông có một Bạch Hạc Đồng Tử đi theo, không biết Bạch Hạc Đồng Tử này không nói chuyện lúc nào, nhưng lúc này cũng giữ im lặng.

Nam Cực Tiên Ông liếc nhìn Kim Cô Tiên Mã Toại đối diện, thực lực của đối phương thâm bất khả trắc.

Sau khi suy nghĩ về mục đích của mình, ông mới điềm tĩnh nói: "Kim Cô Tiên Mã Toại, ta không muốn giao thủ với ngươi, ta đến vì chuyện khác." Chuyện của Nam Cực Tiên Ông quả thật là vậy, hiện tại ông không muốn giao thủ với Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Ồ?

Nam Cực Tiên Ông là đại đệ tử của ngài, chắc thủ đoạn và thần thông cũng không kém cạnh đâu nhỉ?

Không muốn giao thủ với ta, vậy hôm nay rốt cuộc là vì điều gì?" Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi nghe lời Nam Cực Tiên Ông nói,

nhướng một bên lông mày, rồi ung dung nói.

Trong thái độ nói chuyện của hắn cũng lộ ra vẻ không coi ai ra gì, dường như không kiêng dè Nam Cực Tiên Ông chút nào.

Thái độ kiêu ngạo hống hách của Kim Cô Tiên Mã Toại tự nhiên khiến Bạch Hạc Đồng Tử vô cùng khó chịu.

Trong mắt hắn, sư phụ Nam Cực Tiên Ông là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi đến đâu cũng được các tu đạo giả kính trọng, vậy mà hôm nay gặp Kim Cô Tiên Mã Toại lại có thái độ kiêu ngạo như vậy.

"Ha ha, Kim Cô Tiên Mã Toại, hôm nay ta đến không phải để đánh nhau, mà là để đòi một người.

Người đó đã bắt giữ Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Chắc ngươi biết người đó ở đâu nhỉ?" Nam Cực Tiên Ông đã sống nhiều năm, sớm đã hình thành tính cách trầm ổn như mặt hồ tĩnh lặng, lúc này gặp Kim Cô Tiên Mã Toại ngạo mạn bất tuân, ông vẫn giữ vẻ hòa nhã, dường như không để tâm chút nào.

"Hả?

Thì ra Nam Cực Tiên Ông đại lão gia chạy xa xôi như vậy, là vì cái phế vật tên Hoàng Long Chân Nhân sao?

Tên đó trong tay ta không chịu nổi một hiệp đã bị ta bắt, thật không biết cái phế vật như vậy có ích lợi gì?" Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi nghe lời Nam Cực Tiên Ông, lộ ra vẻ mặt quả nhiên như vậy, dường như đã sớm dự liệu được chuyện Nam Cực Tiên Ông nói.

Nhưng thái độ của hắn vẫn thờ ơ, dường như không để tâm đến Nam Cực Tiên Ông hay Hoàng Long Chân Nhân.

Đặc biệt khi Kim Cô Tiên Mã Toại nhắc đến Hoàng Long Chân Nhân, hắn còn tỏ vẻ khinh miệt, dường như đối với Hoàng Long Chân Nhân bị bắt đó, một phế vật, hắn căn bản không cần để ý đối phương là ai.

"Ha ha, xem ra Kim Cô Tiên không muốn đồng ý làm chuyện này?" Đối mặt với Kim Cô Tiên Mã Toại có thái độ kiêu ngạo như vậy, Nam Cực Tiên Ông lại cười ha hả một tiếng, rồi hỏi ngược lại đối phương.

"Đúng vậy, không có gì phải bàn bạc, chỉ cần Nam Cực Tiên Ông có thể đánh bại ta, vậy thì mọi chuyện đều dễ!" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn Nam Cực Tiên Ông già nua lụ khụ, trên mặt lộ ra nụ cười không rõ ý, dường như hắn đã gặp được chuyện thú vị vậy.

"Vậy được, được thôi, vốn dĩ ta không muốn tranh đấu với ngươi, nhưng đã Kim Cô Tiên muốn chiến đấu một trận với ta, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Nam Cực Tiên Ông vốn không nghĩ có thể thuận lợi đưa Hoàng Long Chân Nhân về, nên khi Kim Cô Tiên Mã Toại đề nghị chiến đấu với ông, ông cũng không chút do dự đồng ý đối phương.

Cùng với việc Nam Cực Tiên Ông đồng ý chiến đấu với Kim Cô Tiên Mã Toại, ông cũng lấy ra pháp bảo của mình.

"Ong ong ong!" Chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông bấm pháp quyết, một đạo bạch quang từ trong tay áo rộng thùng thình bay ra.

Khi đạo bạch quang này dừng lại trước mặt Nam Cực Tiên Ông, nó mới lộ ra chân diện mục, hóa ra là một chiếc gương với khung bằng bạch ngọc, trên đó khắc những đường vân dị thú.

Lúc này Nam Cực Tiên Ông đã tìm thấy Kim Cô Tiên Mã Toại, một trong Tùy Thị Thất Tiên, để đòi lại Hoàng Long Chân Nhân bị đối phương bắt giữ.

Nhưng Kim Cô Tiên Mã Toại đáp lại Nam Cực Tiên Ông lại vô cùng đơn giản và trực tiếp: chỉ cần Nam Cực Tiên Ông đánh bại hắn, vậy thì có thể mang Hoàng Long Chân Nhân đi.

Mặc dù ban đầu Nam Cực Tiên Ông không muốn giao chiến với Kim Cô Tiên Mã Toại, nhưng hiện tại đối phương đã đề xuất chiến đấu, vậy Nam Cực Tiên Ông tự nhiên sẽ không từ chối.

Cũng đúng lúc này, Nam Cực Tiên Ông lấy ra pháp bảo của mình, hóa ra là một chiếc gương bạch ngọc được khắc từ bạch ngọc.

Chiếc gương bạch ngọc này là pháp bảo của Nam Cực Tiên Ông, tên là Sơn Hải Kính, là pháp bảo mà Nam Cực Tiên Ông thường xuyên sử dụng nhất, uy lực tự nhiên không cần phải nói.

Một bên khác, Kim Cô Tiên Mã Toại đối mặt với Nam Cực Tiên Ông mạnh mẽ như vậy lại không hề bận tâm, hắn cũng lấy ra pháp bảo đã làm nên tên tuổi của mình.

Chỉ thấy sau lưng Kim Cô Tiên Mã Toại lơ lửng một đạo kim quang, cuối cùng khi kim quang tan đi, trên đỉnh đầu Kim Cô Tiên Mã Toại xuất hiện một Kim Cô, trên Kim Cô này khắc đủ loại hoa văn mây lành sặc sỡ, trông như tượng trưng cho vận may, không hề có chút sát khí nào.

Nhưng khi Nam Cực Tiên Ông nhìn thấy pháp bảo mà Kim Cô Tiên Mã Toại lấy ra, trên mặt ông lại lộ ra vẻ ngưng trọng, bởi vì ông có thể nhìn ra Kim Cô pháp bảo này là pháp bảo độc môn của Kim Cô Tiên Mã Toại, uy lực vô cùng lớn.

Trên thực tế, Kim Cô pháp bảo này quả thật là pháp bảo độc môn của Kim Cô Tiên Mã Toại, danh hiệu Kim Cô Tiên Mã Toại cũng là do pháp bảo này mà có.

Nghe nói quá trình luyện chế pháp bảo này vô cùng đặc biệt, sở

hữu đủ loại thần thông không thể tưởng tượng được.

"Hoàng Long Chân Nhân trước đó trong tay ta không chịu nổi một hiệp, không biết Nam Cực Tiên Ông bây giờ có thể cản được Kim Cô pháp bảo của ta không!" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn Nam Cực Tiên Ông đối diện, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn, ngay sau đó Kim Cô pháp bảo lơ lửng trên đỉnh đầu Kim Cô Tiên Mã Toại bay về phía Nam Cực Tiên Ông.

"Đi!" Nam Cực Tiên Ông lập tức ra quyết định, ngay lập tức cũng ra lệnh cho pháp bảo Sơn Hải Kính của mình bay về phía Kim Cô pháp bảo kia.

Không biết pháp bảo Sơn Hải Kính của Nam Cực Tiên Ông rốt cuộc có thần thông gì, lại chọn trực tiếp đối đầu cứng rắn với Kim Cô pháp bảo của Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này.

Lựa chọn như vậy, cũng không biết rốt cuộc có đúng hay không.

Cũng đúng lúc này, Kim Cô pháp bảo của Kim Cô Tiên Mã Toại và pháp bảo Sơn Hải Kính của Nam Cực Tiên Ông va chạm.

"Rắc!" Chỉ nghe một tiếng "rắc", khi Kim Cô pháp bảo và pháp bảo Sơn Hải Kính va chạm, pháp bảo Sơn Hải Kính bạch ngọc trông uy lực lớn kia lại bị Kim Cô pháp bảo này đập vỡ tan tành.

"Hừ hừ!" Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Kim Cô Tiên Mã Toại lộ ra nụ cười lạnh.

Đối với kết quả như vậy khi sử dụng Kim Cô pháp bảo, hắn đã dự liệu trước, căn bản không có gì phải bận tâm.

Bạch Hạc Đồng Tử cũng khi nhìn thấy Sơn Hải Kính bạch ngọc bị Kim Cô pháp bảo đập vỡ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng trong lòng hắn, sư phụ Nam Cực Tiên Ông vô cùng mạnh mẽ, không ngờ khi sử dụng pháp bảo lại bị pháp bảo của đối

phương đập vỡ ư?

Nếu là kết quả như vậy, vậy thì sau khi mất pháp bảo, sư phụ có còn có thể đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại không?

Có thể nói lúc này trong lòng Bạch Hạc Đồng Tử vô cùng phức tạp, lo lắng sư phụ Nam Cực Tiên Ông có thể đánh bại đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại hay không.

Chương 963

Nhưng khi Bạch Hạc Đồng Tử nhìn sư phụ Nam Cực Tiên Ông, hắn lại bất ngờ phát hiện sư phụ Nam Cực Tiên Ông dù sau khi pháp bảo Sơn Hải Kính bạch ngọc của mình bị Kim Cô pháp bảo đập vỡ, vẫn giữ vẻ trấn định tự nhiên, dường như không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Vẻ trấn định như vậy khiến trái tim Bạch Hạc Đồng Tử cũng bình tĩnh lại, cảm thấy sư phụ mình nhất định có cách để đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại và cứu sư thúc Hoàng Long Chân Nhân.

Cũng đúng lúc Bạch Hạc Đồng Tử đang nghĩ như vậy, một tình huống bất ngờ lại thực sự xuất hiện, khiến Kim Cô Tiên Mã Toại bất ngờ.

"Oanh long!" Kim Cô pháp bảo của Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi đập vỡ pháp bảo Sơn Hải Kính của Nam Cực Tiên Ông, tự nhiên tiếp tục bay về phía Nam Cực Tiên Ông.

Chỉ cần Kim Cô pháp bảo này thành công đánh trúng Nam Cực Tiên Ông, vậy thì Kim Cô Tiên Mã Toại có thể tự tin đánh bại đối phương trong một hiệp, giống như đã đánh bại Hoàng Long Chân Nhân trước đó.

Nhưng đúng lúc này, Kim Cô pháp bảo phía trước lại đột nhiên như thể va phải thứ gì đó, phát ra một tiếng nổ lớn, ngay sau đó Kim Cô pháp bảo như thể bị một cỗ sức mạnh chặn lại, đứng yên giữa không trung, không thể nhúc nhích.

"Chuyện gì thế này?" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì trước đó Kim Cô pháp bảo có thể trong nháy mắt phá hủy pháp bảo Sơn Hải Kính của

đối phương, vậy mà bây giờ lại bị một cỗ sức mạnh vô danh chặn lại ư?

Chưa đợi Kim Cô Tiên Mã Toại phản ứng, trong không gian phía trước Kim Cô pháp bảo đột nhiên xuất hiện một trận vặn vẹo, ngay sau đó một bóng đen cao lớn xuất hiện trong mắt Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Gầm gầm gầm!" Bóng đen cao lớn này phát ra một tiếng gầm của thú vật chấn động cả trời đất.

Hóa ra bóng đen này lại là một con vượn khổng lồ!

Đương nhiên không phải một con vượn bình thường, mà là một linh thú mạnh mẽ.

Điều khiến Kim Cô Tiên Mã Toại kinh ngạc hơn cả sự xuất hiện của linh thú này là, thứ đang được nắm chặt trong bàn tay khổng lồ của con vượn này hóa ra chính là Kim Cô pháp bảo!

Không sai, trước đó Kim Cô pháp bảo của Kim Cô Tiên Mã Toại bị một cỗ lực lượng vô hình chặn lại, chính con vượn này đã nắm giữ Kim Cô pháp bảo, không cho nó tiếp tục bay đi.

Còn về việc con vượn này vì sao lại xuất hiện giữa không trung, Kim Cô Tiên Mã Toại tuy tạm thời không rõ, nhưng có thể khẳng định con vượn này nhất định có liên quan đến Nam Cực Tiên Ông.

Nếu không phải ông ta phát động một số thần thông kỳ lạ, thì tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

"Ong ong ong!" Kim Cô pháp bảo của Kim Cô Tiên Mã Toại như có linh tính, trong tay con vượn khổng lồ phát ra tiếng rên rỉ, dường như đang dốc toàn lực muốn thoát khỏi sự trói buộc của con vượn!

Kim Cô Tiên Mã Toại không ngờ rằng, khi hắn sử dụng Kim Cô pháp bảo để tấn công, Kim Cô pháp bảo lại bị một con vượn bắt giữ,

muốn thoát ra cũng tạm thời không có cách nào.

"Ong ong ong!" Kim Cô pháp bảo là pháp bảo mạnh mẽ của Kim Cô Tiên Mã Toại, mang một chút linh tính.

Lúc này, đối mặt với tình huống như vậy, nó tự động theo sự chỉ dẫn của linh tính mà điên cuồng muốn thoát khỏi sự trói buộc của con vượn này.

Nhưng vô ích, sức mạnh của con vượn này quá mạnh, dù Kim Cô pháp bảo có cố gắng thoát khỏi sự trói buộc thế nào cũng không có cách nào làm được.

Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mắt không khỏi hơi híp lại.

Vừa lúc đó, hắn đã nhận ra con vượn bất ngờ xuất hiện này tuyệt đối không phải một con vượn bình thường.

"Kim Cô Tiên Mã Toại, để ta nói cho ngươi biết, con vượn đang khống chế pháp bảo của ngươi không phải là linh thú bình thường, mà là Chu Yếm Cự Thú mang huyết mạch thần thú!

Điểm mạnh nhất của nó nằm ở thể phách và sức mạnh cường đại, hiện tại chỉ dựa vào Kim Cô pháp bảo của ngươi không có cách nào chiến thắng nó." Nam Cực Tiên Ông sau khi Chu Yếm Cự Thú nắm giữ Kim Cô pháp bảo, mới điềm tĩnh nói, dường như đối với cả Kim Cô pháp bảo lẫn Chu Yếm Cự Thú đều không thể làm ông ta động lòng.

"Cái gì?

Chu Yếm Cự Thú?" Sau khi biết tên con vượn này từ Nam Cực Tiên Ông, trên mặt Kim Cô Tiên Mã Toại rõ ràng lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút bất ngờ về thân thế của con vượn này.

"Thì ra là vậy, nhưng Chu Yếm Cự Thú mang huyết mạch thần

thú cũng không thể xuất hiện giữa không trung.

Sở dĩ xảy ra tình huống hiện tại, hẳn là ở đây còn có linh thú thứ hai nhỉ?

Chắc hẳn cũng là linh thú mang huyết mạch thần thú hoặc vô cùng đặc biệt, nếu không thì không thể làm được đến mức độ như vậy." Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi vượt qua sự kinh ngạc ban đầu, lập tức phản ứng lại, nhìn Chu Yếm Cự Thú và Nam Cực Tiên Ông đối diện, trên mặt lại lần nữa lộ ra nụ cười tự tin, đồng thời pháp lực trong cơ thể cũng từ từ lưu chuyển.

Kim Cô pháp bảo bị Chu Yếm Cự Thú nắm giữ như nhận được sự hưởng ứng, toàn bộ bề mặt pháp bảo đột nhiên hiện lên một tầng kim quang.

Đôi mắt khổng lồ trên đầu Chu Yếm Cự Thú nhìn chiếc vòng sắt nhỏ đang nắm trong tay, rõ ràng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, dường như đang vì Kim Cô pháp bảo lại có động tĩnh như vậy mà ngạc nhiên.

Với tư cách là chủ nhân của huyết mạch thần thú, Chu Yếm Cự Thú tự nhiên có trí tuệ không nhỏ, chỉ là có lúc không được linh hoạt lắm thôi.

Nhưng khi Nam Cực Tiên Ông cảm nhận được sự bất thường của Kim Cô pháp bảo, trên mặt ông lại lần đầu tiên lộ ra vẻ bất ngờ.

"Nhanh tránh ra!" Nam Cực Tiên Ông lớn tiếng hét lên, ngay sau đó triệu hồi một lớp màng bảo hộ xung quanh Bạch Hạc Đồng Tử.

Lớp màng bảo hộ này vốn là một chiếc áo choàng sa màu tím, cũng là một pháp bảo phòng ngự phi thường, có thể chặn đứng công kích của thần thông, uy lực có thể nói là cực lớn.

Cũng đúng lúc Nam Cực Tiên Ông vừa lấy ra pháp bảo áo choàng sa màu tím này để phòng ngự, Kim Cô pháp bảo đang bị Chu Yếm Cự

Thú nắm trong lòng bàn tay đột nhiên phát ra kim quang rực rỡ, tiếp đó trong ánh mắt kinh hãi của Chu Yếm Cự Thú, kim quang nhanh chóng khuếch đại, kim quang chói mắt tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, từ xa nhìn lại giống như Chu Yếm Cự Thú đang nắm giữ một mặt trời nhỏ trong bàn tay khổng lồ của mình vậy.

Sau khi Kim Cô pháp bảo xuất hiện sự bất thường như vậy, Chu Yếm Cự Thú cũng không còn thoải mái như khi mới bắt giữ đối phương nữa.

Đầu tiên nó cảm thấy cánh tay của mình đang bị kim quang nóng bỏng thiêu đốt, đồng thời đôi mắt của nó cũng bị ánh sáng chói chang kia kích thích đến mức không thể không nhắm lại.

"Oanh long!" Đúng lúc này, năng lượng kim quang bao phủ trên Kim Cô pháp bảo dường như đã tích tụ đến cực điểm, cuối cùng cũng bùng nổ, sóng xung kích do vụ nổ tạo ra đã nhấn chìm Chu Yếm Cự Thú có thân hình khổng lồ, đồng thời cũng ảnh hưởng đến Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử đang đứng một bên.

"Hô hô hô..." Đợi khói đặc do vụ nổ tạo ra từ từ tan đi, tiếng thở nặng nhọc của Chu Yếm Cự Thú cũng truyền đến.

Đợi khói tan hết, thân thể của Chu Yếm Cự Thú mới lộ ra, chỉ là lúc này thân thể của Chu Yếm Cự Thú cũng bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Không chỉ nắm đấm tay phải vừa nắm giữ Kim Cô pháp bảo đã biến mất không dấu vết, chỉ còn lại cổ tay trống rỗng, một con mắt trên đầu cũng u ám vô quang, trông như thể đã hoàn toàn mù lòa.

Ngoài những vết thương này ra, toàn bộ thân thể khổng lồ của Chu Yếm Cự Thú cũng bị tổn hại nhiều chỗ, có thể thấy tình huống như vậy là vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử đang đứng một bên Chu Yếm Cự Thú vì phòng ngự kịp thời, nên không bị ảnh hưởng bởi cú sốc do vụ nổ tạo ra.

Nhưng dù vậy cũng khiến Bạch Hạc Đồng Tử cảm thấy chấn động sâu sắc, hiển nhiên hắn không ngờ Kim Cô pháp bảo nhỏ bé kia lại có thể bùng phát ra sức mạnh mạnh mẽ như vậy vào lúc đó.

"Sư phụ, vừa rồi là chuyện gì, chẳng lẽ đều là âm mưu của Kim Cô Tiên Mã Toại sao?" Bạch Hạc Đồng Tử vì có sư phụ Nam Cực Tiên Ông bảo vệ nên an toàn vô sự, đồng thời cũng nhìn thấy vết thương trên thân thể Chu Yếm Cự Thú bị Kim Cô pháp bảo trọng thương cũng đang từ từ lành lại nhờ sức mạnh cường đại trong huyết mạch.

Trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng.

Hiển nhiên, sức mạnh cường đại mà Kim Cô Tiên Mã Toại vừa sử dụng nhờ Kim Cô pháp bảo đã khiến hắn kinh ngạc không thôi, đồng thời Bạch Hạc Đồng Tử cũng có thể hiểu vì sao sư thúc Hoàng Long Chân Nhân lại dễ dàng bị bắt giữ như vậy, thật sự là vì sức mạnh của Kim Cô Tiên Mã Toại quá mạnh.

Bạch Hạc Đồng Tử biết rằng nếu vừa rồi sư phụ Nam Cực Tiên Ông không phản ứng nhanh, thiết lập một lớp phòng ngự trước mặt hai sư đồ, nếu không thì bây giờ e rằng hai người đã chết hoàn toàn rồi.

Chương 964

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Nam Cực Tiên Ông vẫn giữ vẻ nghiêm túc, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Bạch Hạc Đồng Tử cảm nhận ánh mắt của sư phụ, mới nhìn về phía trước, thì mới phát hiện hóa ra Kim Cô Tiên Mã Toại vừa phát động tấn công đã biến mất không dấu vết, không biết đã chạy đi đâu rồi.

"Sư phụ..." Bạch Hạc Đồng Tử có chút lo lắng nói với Nam Cực Tiên Ông bên cạnh, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Đang lúc Nam Cực Tiên Ông định nói gì đó, một điều bất ngờ lại xảy ra.

Phía sau Nam Cực Tiên Ông đột nhiên xuất hiện bóng dáng của Kim Cô Tiên Mã Toại, trong tay hắn cầm một lưỡi dao sắc bén!

Trên chiến trường lúc này, Nam Cực Tiên Ông và Kim Cô Tiên Mã Toại đang giao chiến ác liệt.

Pháp bảo và thần thông mà hai bên sử dụng đều vô cùng mạnh mẽ, có thể nói ngay cả trong Thập Nhị Kim Tiên và Tùy Thị Thất Tiên cũng rất khó đạt đến cảnh giới và thực lực như hai người này.

Trận chiến đã đến lúc cả hai bên dốc toàn lực.

Nam Cực Tiên Ông sau khi triệu hồi Chu Yếm Cự Thú và thành công dùng nó để hạn chế Kim Cô pháp bảo của đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại, Kim Cô Tiên Mã Toại lập tức sử dụng một thần thông khác của Kim Cô pháp bảo.

Sau khi Kim Cô pháp bảo sử dụng sức mạnh của thần thông này, nó đã tạo ra một vụ nổ dữ dội, sau khi kích hoạt một năng lượng

khổng lồ, Chu Yếm Cự Thú đã bị trọng thương.

Mặc dù sau đó Chu Yếm Cự Thú không ngừng tự phục hồi cơ thể, nhưng rõ ràng trong chốc lát không có cách nào tiếp tục khôi phục sức chiến đấu.

Còn về Nam Cực Tiên Ông và đệ tử Bạch Hạc Đồng Tử, vì không ở trung tâm của cơn bão chiến đấu, đồng thời cũng vì Nam Cực Tiên Ông đã kịp thời phòng ngự, lấy ra pháp bảo phòng ngự áo choàng sa màu tím, nên cuối cùng đã chặn đứng được ảnh hưởng của vụ nổ này mà không hề hấn gì.

Nhưng dù vậy, khi vụ nổ xuất hiện, môi trường xung quanh chiến trường cũng đã thay đổi lớn.

Vốn dĩ xung quanh là đồng bằng xanh mướt, bây giờ lại trở thành một sa mạc hoang tàn màu vàng đất, tự nhiên là do trong vụ nổ ác liệt vừa rồi, đã tạo ra ảnh hưởng không nhỏ đến môi trường chiến trường xung quanh.

Có thể khi sử dụng thần thông và pháp bảo, lại tạo ra ảnh hưởng không nhỏ đến môi trường xung quanh, điều này cho thấy Kim Cô Tiên Mã Toại và Kim Cô pháp bảo đều là những tồn tại mạnh mẽ, tu đạo giả bình thường căn bản không phải đối thủ của họ.

Chẳng trách Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, lại bại dưới tay hắn, chỉ trong một hiệp đã bị bắt.

Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử sau khi tránh được sát thương do vụ nổ tạo ra, lại bất ngờ phát hiện đối thủ của họ, Kim Cô Tiên Mã Toại, lại biến mất không dấu vết, không biết đã chạy đi đâu.

Đối với tình huống như vậy, Nam Cực Tiên Ông nhìn quanh bốn phía, trong lòng hiểu rằng lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại nhất định đã lợi dụng dao động năng lượng do vụ nổ vừa rồi tạo ra, ẩn nấp ở một

nơi nào đó không rõ, sau đó chờ đợi thời cơ để đánh lén.

Cũng đúng lúc trong lòng Nam Cực Tiên Ông vừa nảy sinh ý nghĩ đó, phía sau ông đột nhiên xuất hiện một bóng người trong suốt, bóng người trong suốt này từ từ di chuyển về phía Nam Cực Tiên Ông, tốc độ vô cùng chậm, nhưng lại khó bị phát hiện.

Nhưng khi bóng người này dần dần tiếp cận Nam Cực Tiên Ông, bóng người trong suốt cũng dần trở nên rõ ràng.

Người này không phải ai khác, chính là Kim Cô Tiên Mã Toại đang giao chiến với Nam Cực Tiên Ông.

Lúc này hắn đang lợi dụng cơ hội do vụ nổ năng lượng trước đó tạo ra, đã thành công ẩn nấp phía sau Nam Cực Tiên Ông, chờ đợi để giáng một đòn chí mạng vào đối phương.

Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại trên tay cầm một lưỡi dao sắc bén, chỉ cần lát nữa lưỡi dao này đâm vào cơ thể Nam Cực Tiên Ông, tự nhiên có thể trọng thương đối phương.

"Không cần trốn nữa, ra đi!

Kim Toại!" Khi Kim Cô Tiên Mã Toại từ phía sau từ từ tiếp cận Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông lại không quay đầu mà nói như vậy.

"Hắc hắc, muốn lừa ta ra sao?

Trò lừa bịp đơn giản như vậy ta sao có thể mắc bẫy chứ?" Vào lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại lại cảm thấy Nam Cực Tiên Ông đang nói dối, ông ta cố ý lừa gạt, muốn hắn nghĩ rằng mình đã bị lộ vị trí, từ đó tự động hiện thân.

Nhưng kế sách như vậy, sao có thể lừa được Kim Cô Tiên Mã Toại chứ?

Ít nhất Kim Cô Tiên Mã Toại nghĩ như vậy, hắn cho rằng Nam Cực Tiên Ông căn bản không phát hiện ra tung tích của mình, sau đó tiếp tục ẩn nấp phía sau Nam Cực Tiên Ông, muốn khi Nam Cực Tiên Ông nói chuyện, giáng cho đối phương một đòn sau lưng, như vậy tự nhiên có thể trọng thương đối phương.

"Kim Cô Tiên Mã Toại, ta vừa nói rất rõ ràng, sao ngươi không nghe vậy?" Cũng đúng lúc này, Nam Cực Tiên Ông vừa nói vừa từ từ quay người, ánh mắt vừa vặn đối diện với Kim Cô Tiên Mã Toại đang ẩn nấp.

Nhìn thấy ánh mắt của Nam Cực Tiên Ông, Kim Cô Tiên Mã Toại cuối cùng cũng xác định Nam Cực Tiên Ông đã phát hiện ra mình, nếu không ánh mắt của đối phương sẽ không nhìn thẳng hắn không chút do dự như vậy.

"Đáng ghét!" Kim Cô Tiên Mã Toại tuy biết mình đã bị Nam Cực Tiên Ông phát hiện ý đồ đánh lén, biết rõ tiếp tục tấn công có thể sẽ chẳng thu được gì, nhưng vào lúc này hắn vẫn vung mạnh lưỡi dao trong tay ném về phía Nam Cực Tiên Ông.

Đồng thời, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng lợi dụng cơ hội này nhanh chóng rút lui về phía sau.

Hiển nhiên, sau khi biết kế hoạch đánh lén bị phát hiện, Kim Cô Tiên Mã Toại nhận ra việc tiếp tục tấn công Nam Cực Tiên Ông là không thực tế, hắn phải xây dựng lại kế hoạch rồi mới có thể tấn công lần nữa, nếu không thì việc đánh lén trong tình huống đối phương đã có phòng bị trước căn bản không có tác dụng gì.

Cũng đúng lúc này, Nam Cực Tiên Ông lại không dễ dàng buông tha cho Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chỉ thấy trước mặt Nam Cực Tiên Ông đột nhiên xuất hiện một đám mây mù, ngay sau đó đám mây mù này hóa thành thực thể biến

thành một móng vuốt của linh thú.

Móng vuốt linh thú do mây mù hóa thành này có sức mạnh vô cùng lớn, nó đã đánh bay lưỡi dao mà Mã Toại ném đi, căn bản không trúng Nam Cực Tiên Ông.

Đồng thời, sau khi móng vuốt linh thú do mây mù hóa thành này hiện ra thực thể, nhiều đám mây mù hơn tụ tập lại, hình thành một linh thú khổng lồ!

Linh thú do mây mù tạo thành này, trông giống như một con cáo.

Con cáo do mây mù hóa thành này sau khi biến thành thực thể, lập tức đuổi theo Kim Cô Tiên Mã Toại đang rút lui, vung một móng vuốt xuống.

Kim Cô Tiên Mã Toại khi nhìn thấy con cáo do mây mù hóa thành này, trên mặt lại lộ ra vẻ bất ngờ, có chút kinh ngạc nói: "Đây không phải Linh Thú Vân Hồ sao?

Loại linh thú này sao lại xuất hiện ở đây?" Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại vốn định lợi dụng dao động năng lượng khổng lồ do vụ nổ tạo ra để tạo ra một cơ hội tốt cho việc đánh lén Nam Cực Tiên Ông.

Nhưng điều khiến Kim Cô Tiên Mã Toại hoàn toàn không ngờ là khi hắn sắp phát động tấn công, Nam Cực Tiên Ông lại phát hiện ra tung tích của hắn.

Sau khi biết kế hoạch đánh lén bị phát hiện, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng phản ứng rất nhanh, lập tức rút lui về phía sau.

Mặc dù lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại vô cùng không cam lòng về việc kế hoạch đánh lén thất bại, nhưng hắn càng hiểu rõ rằng việc tiếp tục thực hiện một kế hoạch đánh lén đã định thất bại là vô cùng không khôn ngoan, vì vậy lúc này hắn đã chọn nhanh chóng rút lui, tránh để xảy ra tình huống nguy hiểm sau đó.

Cũng trong tình huống như vậy, Kim Cô Tiên Mã Toại đã nhanh chóng rút lui về phía sau.

Nhưng đối với Nam Cực Tiên Ông, ông ta không có ý định dễ dàng buông tha cho Kim Cô Tiên Mã Toại vừa định đánh lén.

Chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông đứng yên không làm gì, nhưng đám mây mù trước mặt ông lại đột nhiên hóa thân thành một con cáo khổng lồ, hóa ra là Linh Thú Vân Hồ.

Con Linh Thú Vân Hồ này vừa xuất hiện đã đánh bay lưỡi dao mà Kim Cô Tiên Mã Toại vốn định ném về phía Nam Cực Tiên Ông, rồi đuổi theo Kim Cô Tiên Mã Toại đang bỏ chạy.

Chương 965

Khi Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn thấy Linh Thú Vân Hồ này, trên mặt lại lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, bất ngờ nói: "Điều này sao có thể?

Lại có một con Linh Thú Vân Hồ ư?

Thực lực mạnh mẽ!" Chưa đợi Kim Cô Tiên Mã Toại tiếp tục nói, Linh Thú Vân Hồ lại lúc này đã thể hiện tốc độ của mình, nó đã đuổi kịp Kim Cô Tiên Mã Toại đang bỏ chạy, rồi phát động tấn công đối với hắn.

Móng vuốt khổng lồ vung về phía Kim Cô Tiên Mã Toại, khiến Kim Cô Tiên Mã Toại không thể không đổi hướng, mới thành công né tránh công kích của Linh Thú Vân Hồ.

Cũng lợi dụng cơ hội này, Kim Cô Tiên Mã Toại cuối cùng cũng đã kéo giãn khoảng cách với đối phương, lần nữa đối đầu với Nam Cực Tiên Ông.

"Ta thật sự không ngờ, ngươi lại có thể cùng lúc triệu hồi ra hai con linh thú mạnh mẽ như vậy, ngươi rốt cuộc đã làm gì vậy?" Kim Cô Tiên Mã Toại, người vừa mấy lần tấn công đều thất bại, đã nói trước như vậy, nhìn ánh mắt của Nam Cực Tiên Ông đầy vẻ kiêng kỵ, hiển nhiên đối với Nam Cực Tiên Ông, hắn cũng là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ, nếu không cẩn thận một chút, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng không dám chắc có thể chiến thắng vị đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn này.

"Ha ha, Kim Cô Tiên Mã Toại, sở dĩ ta có thể khống chế hai linh thú, tự nhiên là nhờ pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính của ta!" Vừa nói, Nam Cực Tiên Ông vừa bấm một ấn quyết tụ khí, ngay sau đó một chiếc gương được khắc từ bạch ngọc xuất hiện trước mặt ông,

và lơ lửng giữa không trung.

Chiếc gương được khắc từ bạch ngọc này không phải thứ gì khác, chính là pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính của ông!

Nhưng khi Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn thấy Sơn Hải Bạch Ngọc Kính này, trên mặt lại lộ ra vẻ bất ngờ, bởi vì hắn phát hiện trước đó Kim Cô pháp bảo đã đập vỡ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính này thành từng mảnh, sao bây giờ trong tay Nam Cực Tiên Ông lại có một pháp bảo y hệt như vậy chứ?

Trong lòng, Kim Cô Tiên Mã Toại cuối cùng cũng hiểu ra, biết rằng ngay từ đầu Nam Cực Tiên Ông đã cố ý lừa gạt, mục đích là để hắn buông lỏng cảnh giác, nghĩ rằng pháp bảo của Nam Cực Tiên Ông đã bị Kim Cô pháp bảo đập vỡ, và không còn cảnh giác về những nguy hiểm tiềm ẩn sau đó.

Sau khi hiểu ra, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng không khỏi bội phục kế hoạch của Nam Cực Tiên Ông đối với một loạt sự việc.

Đến bây giờ Kim Cô Tiên Mã Toại mới hiểu Nam Cực Tiên Ông rốt cuộc đã làm gì, bản thân hắn trong trận chiến đã rơi vào thế bị động, khó phát huy ra thực lực chân chính.

Cũng vì vậy, bây giờ Kim Cô Tiên Mã Toại tự nhủ nhất định không được khinh suất, phải cẩn thận với động thái tiếp theo của Nam Cực Tiên Ông.

Nhưng mặc dù Kim Cô Tiên Mã Toại hiện tại không lập tức phát động tấn công, nhưng Nam Cực Tiên Ông lại không có ý định dừng tay.

Dù sao Nam Cực Tiên Ông trong lòng tìm đến Kim Cô Tiên Mã Toại là để cứu Hoàng Long Chân Nhân, vậy thì muốn cứu Hoàng Long Chân Nhân tự nhiên chỉ có cách duy nhất là đánh bại Kim Cô

Tiên Mã Toại, nên khi ra tay ông không chút do dự.

Chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông thi triển một bộ pháp quyết đánh lên Sơn Hải Bạch Ngọc Kính đang lơ lửng giữa không trung, lập tức Sơn Hải Bạch Ngọc Kính phát ra bạch quang dịu dàng.

Ngay sau đó, Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ mà Nam Cực Tiên Ông đã triệu hồi trước đó cùng tiến về phía Kim Cô Tiên Mã Toại, từng bước ép sát, không biết giây tiếp theo sẽ phát động tấn công lúc nào.

Trong đó, Chu Yếm Cự Thú tuy trước đó đã bị trọng thương vì Kim Cô Tiên Mã Toại, nhưng Chu Yếm Cự Thú lại nhờ huyết mạch thần thú trong cơ thể mà vết thương trên người nhanh chóng hồi phục.

Mặc dù lúc này thực lực của Chu Yếm Cự Thú chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng với tư cách là một tồn tại mang huyết mạch thần thú, nó vẫn là mối đe dọa không nhỏ đối với Kim Cô Tiên Mã Toại.

Linh Thú Vân Hồ cũng tương tự như vậy, loại Linh Thú Vân Hồ này vô cùng đặc biệt, có thể biến cơ thể của mình thành trạng thái sương mù, trong thời gian đó có thể giúp Vân Hồ ẩn mình, cũng có thể miễn dịch phần lớn sát thương.

Điểm này có thể gọi là thần thông thiên phú của Linh Thú Vân Hồ, chính thần thông thiên phú này đã khiến Linh Thú Vân Hồ, dù sức mạnh cơ thể kém xa Chu Yếm Cự Thú, vẫn trở thành một lực chiến đấu không thể bỏ qua.

Lúc này, hai linh thú có thực lực vô cùng mạnh mẽ đều đang phát động tấn công về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Đây chính là kế hoạch của Nam Cực Tiên Ông, lấy nhiều đánh ít, như vậy tự nhiên vô cùng vững chắc, cũng có thể phát huy tối đa

chiến thắng của mình, có thể nói là hoàn mỹ.

"Gầm gầm gầm!" Kẻ đầu tiên phát động tấn công về phía Kim Cô Tiên Mã Toại tự nhiên là Chu Yếm Cự Thú với sức mạnh vô song.

Lúc này Chu Yếm Cự Thú rõ ràng vì công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại trước đó mà lòng ôm hận, sau khi phát ra một tiếng gầm giận dữ đã xông về phía hắn.

Kim Cô Tiên Mã Toại tuy thần thông vô cùng mạnh mẽ, nhưng vào lúc này lại không có cách nào đối đầu trực diện sức mạnh với Chu Yếm Cự Thú này, cộng thêm hiện tại còn có một Linh Thú Vân Hồ làm đối thủ, hắn càng trở nên cẩn thận hơn.

Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại phải đối mặt với những đối thủ vô cùng mạnh mẽ, lần lượt là Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ, đều là những tồn tại có thực lực phi thường.

Điều khiến Kim Cô Tiên càng cảnh giác hơn là đối diện còn có Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử đang rình rập một bên, cứ như vậy Kim Cô Tiên Mã Toại chỉ có thể cẩn thận xử lý cục diện hiện tại, nếu không thì giây tiếp theo sẽ rơi vào bẫy của Nam Cực Tiên Ông.

Cũng đúng lúc này, Chu Yếm Cự Thú nhanh chóng xông về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chu Yếm Cự Thú có thân hình khổng lồ xông đến trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại, không nói hai lời đã giáng nắm đấm như một tảng đá khổng lồ xuống.

"Oanh long!" Sức mạnh của Chu Yếm Cự Thú vô cùng lớn, khi giáng xuống phát ra tiếng động dữ dội, nghe như thể mặt đất cũng bị đập ra một cái hố vậy.

Nhưng chưa đợi Chu Yếm Cự Thú phản ứng, nắm đấm giáng

xuống Kim Cô Tiên Mã Toại lại cảm thấy một cỗ sức mạnh khổng lồ phản đòn lại.

"Oanh long!" Lần này Chu Yếm Cự Thú trực tiếp bị sức mạnh cường đại từ phía dưới nắm đấm đánh bay đi, rồi ngã xuống đất.

Chu Yếm Cự Thú có thân hình vô cùng khổng lồ, cũng vì vậy khi ngã xuống đất cũng làm bốc lên một lượng lớn bụi bặm.

Đợi Chu Yếm Cự Thú mình đầy bụi bẩn từ mặt đất đứng dậy, nó mới nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì đã chặn nắm đấm của nó và đánh bay nó đi.

Hóa ra ở chỗ Kim Cô Tiên Mã Toại đang đứng, ngoài bản thân Kim Cô Tiên Mã Toại ra, lại xuất hiện một người khổng lồ bằng thép, người khổng lồ bằng thép này toàn thân đều màu bạc, mỗi bộ phận trên cơ thể đều được rèn đúc bằng kim loại.

Lịch sử của người khổng lồ bằng thép này tự nhiên không hề tầm thường, có thể nói người khổng lồ bằng thép này là khôi lỗi đỉnh cao nhất.

Hiển nhiên người khổng lồ bằng thép này là một khôi lỗi có thân hình vô cùng khổng lồ, người điều khiển nó không phải ai khác, chính là Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Thế nào?

Canh Kim Khôi Lỗi của ta ra sao?

Dù là sức mạnh hay lực phòng ngự đều mạnh hơn Chu Yếm Cự Thú của ngươi!" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn Canh Kim Khôi Lỗi mà hắn điều khiển một quyền không chỉ chặn được công kích của Chu Yếm Cự Thú, mà còn đánh bay đối phương, rồi nhìn Nam Cực Tiên Ông trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, nói như vậy.

Hóa ra Canh Kim Khôi Lỗi mà Kim Cô Tiên Mã Toại đang điều

khiển lúc này có tên gọi là Canh Kim Khôi Lỗi, bản thân nó có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Sở dĩ Canh Kim Khôi Lỗi này mạnh mẽ như vậy, là vì khả năng của nó vô cùng thuần túy, sở hữu sức mạnh và lực phòng ngự cường đại, quan trọng là nó sẽ không sản sinh ra những cảm xúc như sợ hãi, có thể nói là một cỗ máy chiến đấu vô tình nhất.

Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại đối mặt với Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ mà Nam Cực Tiên Ông triệu hồi từ pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, tự nhiên phải lấy ra át chủ bài của mình để đối phó.

Nếu không Kim Cô Tiên Mã Toại biết rằng cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không thể đánh bại Nam Cực Tiên Ông.

"Gầm gầm gầm!" Lúc này Chu Yếm Cự Thú vừa bị đánh choáng váng lại phát ra một tiếng gầm giận dữ nữa.

Dù thế nào nó cũng không ngờ rằng lại liên tục hai lần ăn đòn từ cùng một đối thủ.

Đối với Chu Yếm Cự Thú đầu óc đơn giản, đây là một chuyện vô cùng khiến nó phẫn nộ.

Chỉ thấy Chu Yếm Cự Thú phát ra một tiếng gào thét giận dữ, đồng thời cơ thể nó cũng vào lúc này biến thành màu đỏ rực, trên trán còn mọc thêm một chiếc sừng lớn thô to!

Chương 966

Lúc này Chu Yếm Cự Thú trông như đã thay đổi một tạo hình và hình dạng, nhưng ở trạng thái này, thực lực của Chu Yếm Cự Thú cũng lại tăng thêm một bậc, lực lượng vốn đã khủng bố lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Oanh long!" Một lần nữa, Chu Yếm Cự Thú toàn thân đỏ rực lại giao chiến với Canh Kim Khôi Lỗi.

Sức mạnh của cả hai bên đều vô cùng lớn, khi giao chiến, chỉ riêng tiếng ma sát giữa hai bên với không khí đã dữ dội đến vậy.

Nhưng trong lần giao chiến này, Chu Yếm Cự Thú lại không như trước đó bị đánh bay thẳng ra ngoài, mà đã ngang sức với Canh Kim Khôi Lỗi, trông như thể sức mạnh của cả hai đều không chênh lệch là bao.

Lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng hoàn toàn không ngờ rằng, Chu Yếm Cự Thú lại có thể cường hóa sức mạnh thêm nữa.

Nam Cực Tiên Ông lại vô cùng rõ ràng, lúc này Chu Yếm Cự Thú có thể nói là mới bắt đầu thể hiện sức mạnh chân chính.

Hóa ra Chu Yếm Cự Thú mang huyết mạch thần thú, chỉ là sức mạnh của huyết mạch thần thú này thường được ẩn giấu trong cơ thể Chu Yếm Cự Thú.

Bình thường, Chu Yếm Cự Thú chỉ có thể phát huy ra thực lực bề ngoài của mình, chứ không phải toàn bộ thực lực.

Nhưng khi Chu Yếm Cự Thú bị kích nộ, huyết mạch thần thú trong cơ thể nó sẽ vì cảm xúc phẫn nộ đó của Chu Yếm Cự Thú mà như núi lửa phun trào, ban cho Chu Yếm Cự Thú tiềm năng tăng

cường sức mạnh khổng lồ.

Có thể nói lúc này, Chu Yếm Cự Thú càng phẫn nộ, sức mạnh của nó càng mạnh, độ bền bỉ của cơ thể và khả năng tự lành cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. 64.

Mặc dù ở trạng thái này Chu Yếm Cự Thú không thể chiến đấu lâu dài, nhưng khi đối mặt với kẻ địch như Canh Kim Khôi Lỗi, nó lại có thể triền đấu với nó.

Nhìn thấy Canh Kim Khôi Lỗi trong chiến đấu lại không áp chế được Chu Yếm Cự Thú, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng lộ ra vẻ bất ngờ, hiển nhiên lúc này mọi thứ đều vượt ngoài dự liệu của hắn.

Cũng đúng lúc này, Linh Thú Vân Hồ khác mà Nam Cực Tiên Ông triệu hồi từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính cũng đã phát động tấn công về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chỉ thấy Linh Thú Vân Hồ hóa thân thành một đám mây hư vô phiêu dật, lặng lẽ trôi nổi đến trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại.

Khi Kim Cô Tiên Mã Toại chưa kịp phản ứng, nó đã vung một móng vuốt xuống.

Đừng xem lúc trước Linh Thú Vân Hồ hóa thân thành một đám mây trông không có lực tấn công, nhưng khi Linh Thú Vân Hồ biến thành thực thể, móng vuốt và răng nanh của nó đều vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng xé nát nhục thân của kẻ địch.

Lúc này Linh Thú Vân Hồ khi tiếp cận Kim Cô Tiên Mã Toại đã không chút lưu tình phát động tấn công, hiển nhiên nó muốn thừa lúc bất ngờ, một đòn đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại.

Nhưng Kim Cô Tiên Mã Toại, một trong Tùy Thị Thất Tiên, sao có thể dễ dàng bị đánh lén như vậy chứ?

Cũng đúng lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại đã biến mất!

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh lúc này, hai bên giao chiến lần lượt là Kim Cô Tiên Mã Toại và Nam Cực Tiên Ông.

Đồng thời đệ tử của Nam Cực Tiên Ông là Bạch Hạc Đồng Tử cũng tham chiến một bên, chỉ là hiện tại vẫn chưa có cơ hội tiếp tục phát động tấn công mà thôi.

Nhưng hiện tại Bạch Hạc Đồng Tử lại không ra tay, bởi vì sư phụ của hắn, Nam Cực Tiên Ông, đang sử dụng pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính để khống chế hai linh thú tấn công Kim Cô Tiên Mã Toại.

Đầu tiên phát động tấn công là Chu Yếm Cự Thú nóng nảy.

Lúc này nó và Canh Kim Khôi Lỗi mà Kim Cô Tiên Mã Toại triệu hồi đang chiến đấu với nhau.

Chu Yếm Cự Thú bị kích nộ thậm chí đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch thần thú thượng cổ trong cơ thể, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể vì phẫn nộ mà trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời cũng sở hữu khả năng tự phục hồi vô cùng mạnh mẽ.

Dựa vào thực lực mạnh mẽ như vậy, lúc này Chu Yếm Cự Thú mới có thể giao chiến với Canh Kim Khôi Lỗi, không cần lo lắng những chuyện khác.

Còn về Linh Thú Vân Hồ khác, thì khi Chu Yếm Cự Thú và Canh Kim Khôi Lỗi đang giao chiến, nó đã đi tìm Kim Cô Tiên Mã Toại và phát động tấn công lén.

Nhưng kết quả cuối cùng lại vô cùng rõ ràng, kế hoạch đánh lén của Linh Thú Vân Hồ đã thất bại.

Nó chưa kịp tấn công thành công Kim Cô Tiên Mã Toại, thì bóng dáng của Kim Cô Tiên Mã Toại đã biến mất khỏi tầm nhìn của nó.

“Chuyện gì thế này?

Kim Cô Tiên Mã Toại sao lại đột nhiên biến mất không dấu vết?" Lúc này Bạch Hạc Đồng Tử đang quan chiến một bên cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ về tình huống này, bởi vì vừa rồi trong tầm mắt hắn, Kim Cô Tiên Mã Toại cứ thế biến mất, tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy tung tích của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Phải biết rằng đôi mắt của Bạch Hạc Đồng Tử vô cùng lợi hại, sở hữu thần thông vô cùng mạnh mẽ, có thể nhìn rõ mọi thứ, thậm chí một số thần thông tu luyện như thế nào, sau khi Bạch Hạc Đồng Tử nhìn một cái có thể hiểu được bí mật trong đó, rồi đi tu luyện thần thông như vậy.

Có thể nói khả năng trên đôi mắt của Bạch Hạc Đồng Tử vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng với khả năng mạnh mẽ như vậy, Bạch Hạc Đồng Tử lại không thể nhìn ra Kim Cô Tiên Mã Toại rốt cuộc đã biến mất trước mặt những người này bằng cách nào.

Chuyện như vậy, khiến Bạch Hạc Đồng Tử cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Không chỉ Bạch Hạc Đồng Tử cảm thấy vô cùng bất ngờ, ngay cả Linh Thú Vân Hồ vừa phát động tấn công lén cũng vậy.

Với tư cách là một Linh Thú Vân Hồ có thực lực mạnh mẽ, nó cũng có trí tuệ, có thể phán đoán rõ ràng cục diện.

Phải biết rằng vừa rồi Linh Thú Vân Hồ đã thông qua cuộc giao chiến giữa Chu Yếm Cự Thú và đối phương, mới phán đoán ra hiện tại là một cơ hội đánh lén rất tốt.

Nhưng điều khiến Linh Thú Vân Hồ không ngờ là nó đã không thành công, đã mất tung tích của đối tượng vừa tấn công, hiện tại Linh Thú Vân Hồ e rằng cũng không biết Kim Cô Tiên Mã Toại rốt

cuộc đã chạy đi đâu.

Mặc dù Linh Thú Vân Hồ này không biết đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại đã chạy đi đâu, nhưng vào lúc này nó cũng hiểu rằng lát nữa Kim Cô Tiên Mã Toại nhất định sẽ xuất hiện và phát động tấn công, vì vậy trong tình huống như vậy, Linh Thú Vân Hồ giữ một tâm cảnh giác vô cùng cao.

Đồng thời cơ thể của Linh Thú Vân Hồ cũng từ từ biến thành sương mù.

Sở dĩ như vậy là vì Linh Thú Vân Hồ biết trạng thái sương mù của mình có thể miễn dịch công kích.

Sau khi biến thành trạng thái sương mù có thể ngăn chặn hiệu quả công kích tiềm ẩn của Kim Cô Tiên Mã Toại sau này, đồng thời sau khi biến thành trạng thái sương mù vì cơ thể biến thành khí thể, khả năng cảm nhận cũng sẽ tăng lên.

Dưới hiệu quả cường hóa như vậy, Linh Thú Vân Hồ sẽ càng tự tin hơn trong việc tìm kiếm tung tích của Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Ong ong ong!" Cùng với thời gian trôi qua, thân thể khổng lồ của Linh Thú Vân Hồ đã hóa thành sương mù dày đặc, phiêu tán khắp không gian xung quanh.

Cũng đúng lúc này, xung quanh lại xuất hiện tình huống bất thường nữa.

Đầu tiên, Linh Thú Vân Hồ nhờ khả năng cảm nhận siêu mạnh dưới trạng thái sương mù, cuối cùng đã cảm nhận được nhiệt độ trong không khí xung quanh đang dần dần tăng lên.

Sau khi cảm nhận được điểm này, tâm cảnh giác của Linh Thú Vân Hồ lại tăng lên, bởi vì nó biết rằng đã xuất hiện hiện tượng phản thường như vậy, thì rõ ràng lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại lại sắp phát

động tấn công, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng vào lúc này, nếu không thì hậu quả sẽ ra sao nó cũng không dám khẳng định.

Chương 967

Cũng đúng lúc Linh Thú Vân Hồ cảm nhận được nhiệt độ trong không khí đột nhiên tăng cao, một bóng người đỏ rực xuất hiện ở chỗ Kim Cô Tiên Mã Toại trước đó đang đứng.

Người toàn thân bị ngọn lửa đỏ bao phủ này tự nhiên là Kim Cô Tiên Mã Toại, thậm chí trông như thể hắn chưa từng rời khỏi chỗ đó, vẫn đứng yên ở đó.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Linh Thú Vân Hồ dưới trạng thái sương mù vô cùng kinh ngạc, bởi vì trước đó khi nó phát động tấn công lén, rõ ràng ở chỗ Kim Cô Tiên Mã Toại đang đứng không có bất kỳ ai, như thể biến mất giữa không trung vậy, sao bây giờ ở nguyên chỗ đó lại xuất hiện Kim Cô Tiên Mã Toại nữa chứ?

Chưa đợi Linh Thú Vân Hồ suy nghĩ kỹ vấn đề trong đó, lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại đã phát động tấn công.

Chỉ thấy trên nắm đấm tay phải thô to đầy cơ bắp của Kim Cô Tiên Mã Toại lại bùng cháy ngọn lửa vàng.

Ngọn lửa vàng này dường như chứa đựng năng lượng vô cùng mạnh mẽ, lại thiêu đốt cả không gian xung quanh, dường như biết rằng lát nữa có thể thiêu rụi kết cấu của không gian này, có thể nói là sức mạnh vô cùng khủng bố.

Cũng đúng lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại khi ngưng tụ ngọn lửa vàng trên nắm đấm đã không chút do dự, ném ngọn lửa vàng đó về phía đám mây mù phía trước!

Đám mây mù phiêu tán khắp chiến trường lúc này tự nhiên rất rõ ràng, đều là do Linh Thú Vân Hồ hóa thân thành.

Hành động này của Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này, rõ ràng là muốn phát động công kích nhắm vào Linh Thú Vân Hồ, cũng là công kích Linh Thú Vân Hồ dưới trạng thái sương mù.

"A a, ta cứ nghĩ Kim Cô Tiên Mã Toại sẽ sử dụng thủ đoạn công kích như thế nào chứ?

Hóa ra không phải vậy, chẳng lẽ hắn không biết Linh Thú Vân Hồ dưới trạng thái sương mù sở hữu khả năng miễn dịch phần lớn sát thương sao?

Lại dám vào lúc này phát động công kích ư?" Bạch Hạc Đồng Tử tạm thời với tư cách là người quan chiến, sau khi nhìn thấy hành động của Kim Cô Tiên Mã Toại đã nói như vậy.

Bạch Hạc Đồng Tử sau khi thấy Kim Cô Tiên Mã Toại lại lần nữa xuất hiện, tấn công Linh Thú Vân Hồ đang hóa thân thành trạng thái mây mù, trong lòng lại vô cùng khó hiểu.

Bởi vì Linh Thú Vân Hồ ở trạng thái mây mù rõ ràng có thể miễn dịch hầu hết sát thương.

Nếu vậy, đòn tấn công của Kim Cô Tiên Mã Toại chẳng phải không có hiệu quả nào sao?

Với tư cách đối thủ, Bạch Hạc Đồng Tử trong lòng có chút bất ngờ, dường như không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Dẫu sao trước đó Kim Cô Tiên Mã Toại đã thể hiện thực lực cường đại đến vậy, sao có thể vào thời khắc mấu chốt như vậy lại đưa ra quyết định sai lầm hiển nhiên như thế?

Ban đầu, Bạch Hạc Đồng Tử dưới tiền đề không hiểu rõ Kim Cô Tiên Mã Toại, có cảm giác như vậy, nhưng sau đó, Bạch Hạc Đồng Tử mới biết suy đoán trước đó là sai lầm.

Bởi vì vào lúc đó, ngọn kim sắc hỏa diễm mà Kim Cô Tiên Mã

Toại đánh ra đột nhiên bùng nổ như sao băng, từng cụm hỏa hoa bất chợt bùng lên, ngọn kim sắc hỏa diễm ban đầu cũng hóa thành kim sắc hỏa diễm yên vụ!

Kim sắc yên vụ này, trên thực tế đều do kim sắc hỏa diễm tạo thành, sở hữu nhiệt độ cực cao và tính phá hoại cực mạnh, có thể nói là vô cùng cường đại.

Cũng vào lúc kim sắc hỏa diễm yên vụ này xuất hiện, Linh Thú Vân Hồ ở trạng thái mây mù mới cảm thấy không ổn.

Hóa ra vào lúc đó, kim sắc hỏa diễm yên vụ này lại có thể thiêu đốt Linh Thú Vân Hồ đang ở trạng thái mây mù, thậm chí vì Linh Thú Vân Hồ lúc này đã chuyển hóa toàn bộ cơ thể thành trạng thái mây mù, nên toàn thân nó đều đang phải chịu đựng sự thiêu đốt của kim sắc hỏa diễm.

Đối với Linh Thú Vân Hồ, đây đương nhiên là một chuyện vô cùng thống khổ.

Đến lúc này, Linh Thú Vân Hồ mới hiểu ra rằng Kim Cô Tiên Mã Toại ngay từ đầu đã cố ý bức bách nó chuyển hóa thành hình thái mây mù để phòng ngự, bởi vì đòn tấn công như vậy có thể phát huy sức mạnh tối đa.

Khi Linh Thú Vân Hồ nhận ra mình đã mắc bẫy thì đã quá muộn, bởi vì uy lực của kim sắc hỏa diễm này cực kỳ to lớn, trong nháy mắt đã gây ra sát thương cực lớn cho cơ thể Linh Thú Vân Hồ.

"Hống hống hống!" Bất đắc dĩ, Linh Thú Vân Hồ lúc này đã bị thương rất nặng, nếu tiếp tục duy trì trạng thái mây mù, có thể sẽ chịu sát thương nghiêm trọng hơn, vì vậy Linh Thú Vân Hồ không thể không giải trừ trạng thái mây mù, một lần nữa biến hóa thành trạng thái thực thể.

Linh Thú Vân Hồ cảm nhận ngọn kim sắc hỏa diễm rực cháy xung quanh, tuy vẫn vô cùng khó chịu, nhưng tình hình đã tốt hơn nhiều.

Linh Thú Vân Hồ biết nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ vô cùng bất lợi, vì vậy ngay khi vừa biến hóa thành hình thái thực thể, Linh Thú Vân Hồ lập tức rút lui, muốn thoát khỏi nơi bị kim sắc hỏa diễm bao phủ này.

Nhưng vào lúc này, Linh Thú Vân Hồ muốn trốn thoát đâu dễ dàng như vậy?

Kim Cô Tiên Mã Toại vừa thấy Linh Thú Vân Hồ vì tránh thân thể tiếp tục bị thiêu đốt, liền từ hình thái mây mù khó nhằn biến hóa thành hình thái thực thể, khóe miệng liền lộ ra một nụ cười.

Ngay sau đó, thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại chợt lóe lên, như huyễn ảnh lại lần nữa xuất hiện trước mặt Linh Thú Vân Hồ, trực tiếp vỗ xuống.

"Phốc a!" Linh Thú Vân Hồ lúc này đã chịu thương thế vô cùng nghiêm trọng, căn bản không có cách nào đỡ được đòn tấn công của Kim Cô Tiên Mã Toại, trực tiếp bị Kim Cô Tiên Mã Toại đánh bay ra ngoài, hung hăng va chạm xuống mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Hóa ra trước đó, Linh Thú Vân Hồ ở trạng thái mây mù đã bị thương rất nặng, lúc này lại bị Kim Cô Tiên Mã Toại chính diện đánh trúng ở trạng thái thực thể.

Có thể thấy, Linh Thú Vân Hồ lúc này đã mất đi phần lớn sức chiến đấu.

"Khốn kiếp!" Linh Thú Vân Hồ nhìn Kim Cô Tiên Mã Toại đang từng bước ép sát, lại nhìn những ngọn kim sắc hỏa diễm tràn ngập trong không khí xung quanh, nghiến răng, một nửa cơ thể biến thành

hình thái mây mù, một nửa lại giữ nguyên hình thái thực thể, hai phần thân thể cứ thế bay về hai hướng khác nhau.

Hóa ra Linh Thú Vân Hồ trong tình huống như vậy đã sử dụng phương pháp chia binh hai đường.

Sở dĩ chia tách như vậy, Linh Thú Vân Hồ là để có thể giành được một tia sinh cơ.

Đương nhiên cơ hội sinh cơ này vô cùng mong manh, nhưng Linh Thú Vân Hồ lại không hề từ bỏ.

Với tư cách đối thủ, Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn Linh Thú Vân Hồ lúc này đã biến thành hai phần hình thái thực thể và hình thái mây mù, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười trào phúng.

Ngay sau đó, hắn thi triển một pháp quyết, lập tức kim sắc hỏa diễm yên vụ tràn ngập trong không khí tụ tập lại một chỗ, phân biệt hình thành hai quả cầu lửa màu vàng có kích thước như nhau lơ lửng trong không khí.

"Đi!" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn hai quả cầu lửa màu vàng đang tỏa ra nhiệt độ cao trước mặt, nói.

Trong nháy mắt, hai quả cầu lửa màu vàng dường như nhận được mệnh lệnh, với tốc độ cực nhanh truy đuổi về phía hai phần của Linh Thú Vân Hồ.

Tốc độ bay của hai đoàn kim sắc hỏa cầu cực kỳ nhanh, dễ dàng đuổi kịp hai phần cơ thể Linh Thú Vân Hồ đang cố gắng chạy trốn, và bao bọc chặt lấy hai phần cơ thể của Linh Thú Vân Hồ.

"Hống hống hống!" Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Linh Thú Vân Hồ xuyên qua ngọn kim sắc hỏa diễm, ngay sau đó, Linh Thú Vân Hồ dưới sự thiêu đốt của kim sắc hỏa diễm đã hóa thành tro tàn.

Một Linh Thú Vân Hồ cường đại như vậy lại vào lúc này bị Kim Cô Tiên Mã Toại đánh chết.

Phải biết, Linh Thú Vân Hồ lúc này sở hữu hình thái mây mù, có thể miễn dịch phần lớn sát thương, nhưng loại năng lực này, cuối cùng lại bại dưới tay Kim Cô Tiên Mã Toại.

Thậm chí hình thái mây mù năng lượng cường đại nhất của Linh Thú Vân Hồ cũng bị kim sắc hỏa diễm của Kim Cô Tiên Mã Toại hoàn toàn khắc chế.

Có thể xảy ra kết cục như vậy, Bạch Hạc Đồng Tử không ngờ tới.

Phải biết, trước đó Bạch Hạc Đồng Tử còn cho rằng khi Linh Thú Vân Hồ sở hữu hình thái mây mù cường đại, có thể khiến Kim Cô Tiên Mã Toại không có cách nào.

Chương 968

Không ngờ hiện tại Linh Thú Vân Hồ lại bị đánh bại nhanh đến vậy, gần như trong vài hiệp đấu, thắng bại đã phân định.

Bạch Hạc Đồng Tử lúc này không ngờ tới, Linh Thú Vân Hồ vốn dĩ được cho là có khả năng thắng rất lớn lại vào lúc này bại dưới tay đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại.

Đây là chuyện vạn vạn không ngờ tới.

Trên chiến trường lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại vừa dùng kim sắc hỏa diễm đánh chết Linh Thú Vân Hồ đã đặt mục tiêu lên Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử ở phía đối diện, hiển nhiên, sau đó Kim Cô Tiên Mã Toại sẽ nhằm vào những người này mà tấn công.

Cùng lúc đó, ở một bên khác của chiến trường, Canh Kim Khôi Lỗi và Chu Yếm Cự Thú đã kích hoạt huyết mạch thần thú đang kịch chiến thì vào lúc này đã phân định thắng bại.

Chỉ thấy hai cánh tay vốn có tỷ lệ bình thường của Canh Kim Khôi Lỗi đột nhiên trở nên vô cùng khổng lồ, trông như hai cây gậy sắt khổng lồ.

Một bên khác, Chu Yếm Cự Thú cũng vô cùng cường đại, đặc biệt là sau khi kích hoạt huyết mạch thượng cổ thần thú cường đại trong cơ thể, toàn bộ sức mạnh lại lần nữa tăng vọt.

Có thể nói, Chu Yếm Cự Thú lúc này đánh bại hai con chưa thức tỉnh huyết mạch thần thú trước đó không hề có vấn đề.

Không ngờ, ngay cả trong tình huống như vậy, Chu Yếm Cự Thú khi chiến đấu với Canh Kim Khôi Lỗi vẫn ở trong tình thế giằng co.

Hóa ra ngoài việc Chu Yếm Cự Thú có huyết mạch thần thú

cường đại làm cơ sở mạnh mẽ, Canh Kim Khôi Lỗi cũng sở hữu thủ đoạn không ngừng tăng cường sức chiến đấu trong khi chiến đấu.

Có thể nói, dưới tiền đề như vậy, trận chiến giữa hai bên vẫn chưa thể phân định thắng bại ngay lập tức.

Nhưng đã là chiến đấu, vậy thì cuối cùng sẽ xuất hiện một kẻ thắng cuộc cường đại nhất.

"Hống hống!" Sau khi trải qua liên tiếp các trận chiến, với tư cách đối thủ, Chu Yếm Cự Thú sau khi phát hiện mình không thể nào chiến thắng được Canh Kim Khôi Lỗi sở hữu sức mạnh cường đại kia, thì trong tình huống như vậy, Chu Yếm Cự Thú lại trở nên càng thêm cuồng bạo và phẫn nộ.

Trước đây, Chu Yếm Cự Thú có thể đồng thời chuyển hóa cảm xúc phẫn nộ của bản thân thành sức mạnh của chính nó.

Có thể nói sức mạnh của Chu Yếm Cự Thú là vô hạn, bởi vì chỉ cần càng phẫn nộ thì sức mạnh sẽ càng trở nên cường đại.

Cũng vào lúc Chu Yếm Cự Thú thực lực lại lần nữa tăng cường, nó phát ra một tiếng gầm giận dữ, trực tiếp xé đứt một cánh tay phải của Canh Kim Khôi Lỗi!

Dù thân thể xuất hiện vết thương đứt đoạn như vậy, Canh Kim Khôi Lỗi lại không hề cảm giác, vẫn vào lúc đó phát động tấn công nhằm vào Chu Yếm Cự Thú.

Dẫu sao Canh Kim Khôi Lỗi là một khôi lỗi, thực lực tuy cường đại, nhưng vẫn là một khôi lỗi.

Một khôi lỗi như vậy không có bất kỳ tình cảm nào, tự nhiên cũng không thể cảm nhận được nỗi đau tương ứng.

Có thể nói, chính vì đặc điểm này, mà Canh Kim Khôi Lỗi có thể tự động chiến đấu, sở hữu sức chiến đấu vô cùng cường đại.

Ngay cả khi Canh Kim Khôi Lỗi chỉ còn lại một phần có thể tiếp tục hoạt động, nó cũng sẽ vào lúc đó phát động tấn công.

Lúc này, sau khi một cánh tay của Canh Kim Khôi Lỗi bị Chu Yếm Cự Thú xé đứt, con Chu Yếm Cự Thú không có bất kỳ tình cảm nào kia lại vào lúc đó phát động phản kích.

Chỉ thấy cánh tay còn lại của Canh Kim Khôi Lỗi đột nhiên được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu bạc trắng, ngay sau đó lớp vỏ kim loại cứng rắn trên tay Canh Kim Khôi Lỗi đã xảy ra biến hóa.

Lớp vỏ kim loại cứng rắn ban đầu đột nhiên biến thành chất lỏng từ từ chảy, nhưng lại không hề rơi xuống.

Vào lúc đó, nó khiến cánh tay của Canh Kim Khôi Lỗi xảy ra biến hóa, đợi đến khi ánh sáng bạc trắng biến mất, cánh tay còn lại của Canh Kim Khôi Lỗi không còn hình dạng cánh tay người nữa, mà đã biến thành một thanh lợi nhận!

"Sưu sưu sưu!" Mọi thứ nghe có vẻ chậm, nhưng trên thực tế lại chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Khi một cánh tay của Canh Kim Khôi Lỗi biến thành lợi nhận, nó không chút do dự, đâm lợi nhận vào bụng của Chu Yếm Cự Thú.

Không đợi Chu Yếm Cự Thú kịp phản ứng, nó cảm thấy một nỗi đau nhói lạnh lẽo truyền đến từ ngực, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện lợi nhận của Canh Kim Khôi Lỗi đã đâm xuyên ngực mình.

"Hống hống hống!" Vào lúc đó, Chu Yếm Cự Thú dù đã chịu thương thế nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn chưa triệt để chết đi.

Nó đột nhiên gầm lớn một tiếng, không những không cố gắng thoát khỏi lợi nhận của Canh Kim Khôi Lỗi vào lúc này, mà còn vươn cánh tay như ngọn núi nhỏ tóm lấy cánh tay còn lại đã biến thành lợi nhận của Canh Kim Khôi Lỗi.

Cuối cùng phát ra một tiếng gầm giận dữ trực tiếp xé đứt cánh tay còn lại của Canh Kim Khôi Lỗi.

Tuy rằng trong khi xé đứt cánh tay cuối cùng của Canh Kim Khôi Lỗi, lợi nhận đâm vào ngực Chu Yếm Cự Thú vẫn còn đó, nhưng Canh Kim Khôi Lỗi cũng đã mất đi hai cánh tay, không có cách nào tiếp tục phát động tấn công nữa.

Cũng vào lúc đó, Chu Yếm Cự Thú đã hoàn toàn phát điên, lập tức tóm lấy Canh Kim Khôi Lỗi đã mất khả năng tấn công, dùng hai bàn tay khổng lồ xé rách Canh Kim Khôi Lỗi thành từng mảnh phế liệu!

"Ca sát ca sát!" Cuối cùng Canh Kim Khôi Lỗi đã hoàn toàn bị Chu Yếm Cự Thú xé rách thành từng mảnh phế liệu, có thể nói lúc này Chu Yếm Cự Thú đã chiến thắng Canh Kim Khôi Lỗi.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, tuy Chu Yếm Cự Thú đã chiến thắng Canh Kim Khôi Lỗi, nhưng Canh Kim Khôi Lỗi cũng chưa bị đánh bại.

Chỉ thấy vào lúc Chu Yếm Cự Thú triệt để phá hủy Canh Kim Khôi Lỗi, thanh lợi nhận vốn là cánh tay của Canh Kim Khôi Lỗi đang cắm trong ngực nó đột nhiên phát ra ánh sáng bạc rực rỡ!

"Phốc phốc phốc!" Chỉ thấy thanh lợi nhận cuối cùng, sau khi Canh Kim Khôi Lỗi bị phá hủy, dưới sự bao phủ của một luồng ánh sáng bạc trắng, từ lợi nhận biến thành chất lỏng màu bạc trắng.

Sau đó, chất lỏng này lại đột nhiên biến thành từng cây gai nhọn, trực tiếp tấn công từ bên trong cơ thể Chu Yếm Cự Thú.

"Hống hống hống!" Chu Yếm Cự Thú phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhưng vào lúc này thì vô ích.

Bởi vì Chu Yếm Cự Thú lúc này trông vô cùng đáng sợ, trên ngực nó kinh hãi xuất hiện vô số cây kim bạc nhỏ li ti dày đặc.

Những cây kim bạc nhỏ này đều chui ra từ thịt xương trong ngực Chu Yếm Cự Thú.

Chu Yếm Cự Thú bất luận phẫn nộ đến mức nào, sức mạnh có trở nên cường đại đến đâu, lúc này cũng không có cách nào đối phó với những cây kim bạc trắng đâm xuyên từ trong thịt xương ra này.

Cuối cùng Chu Yếm Cự Thú vì nội bộ thân thể bị phá hoại nghiêm trọng, cuối cùng đã chết hẳn.

Khi Chu Yếm Cự Thú phá hủy Canh Kim Khôi Lỗi, nó cũng bị Canh Kim Khôi Lỗi đánh chết.

Cùng với Canh Kim Khôi Lỗi và Chu Yếm Cự Thú đồng quy vu tận, Kim Cô Tiên Mã Toại đã đặt mục tiêu lên Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử bên cạnh, hiển nhiên, tiếp theo sẽ phát động tấn công hai tu đạo giả này.

"Hát a!

Đại Tu La Kiếm Trận!" Chỉ thấy Kim Cô Tiên Mã Toại bạo hống một tiếng, hai tay vung lên, lập tức từng đạo quang kiếm màu vàng kim từ trong ống tay áo bay ra, lơ lửng trong không trung, duy trì liên kết kỳ diệu bằng một trận pháp huyền ảo.

Kim Cô Tiên Mã Toại này lại dám khi đối phó Nam Cực Tiên Ông mà sử dụng Đại Tu La Kiếm Trận!

"Không ngờ Kim Cô Tiên Mã Toại này lại có thể sử dụng thủ đoạn cường đại đến vậy, lẽ nào là kiếm trận trong truyền thuyết?

Chương 969

Dường như ẩn chứa uy lực không thể lường được!" Lúc này, Bạch Hạc Đồng Tử sau khi thấy Kim Cô Tiên Mã Toại triệu hoán Đại Tu La Kiếm Trận, trên mặt cũng lộ ra thần sắc bất ngờ, hiển nhiên không ngờ Kim Cô Tiên Mã Toại sẽ vào lúc này sử dụng kiếm trận cường đại như vậy để tấn công.

Sư phụ của Bạch Hạc Đồng Tử là Nam Cực Tiên Ông sau khi thấy Kim Cô Tiên Mã Toại triệu hoán Đại Tu La Kiếm Trận, trên mặt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Phải biết, trước đó Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ được triệu hoán từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính đều đã bị Kim Cô Tiên Mã Toại đánh chết.

Trong một khoảng thời gian, Nam Cực Tiên Ông cũng không tìm ra được cách hay để đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại.

Đến lúc này, Nam Cực Tiên Ông thân là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn mới hiểu ra rằng thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại lại cường đại đến thế.

Cũng khó trách trước đó Hoàng Long Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên trực tiếp bị đối thủ bắt giữ, nếu đổi lại những Kim Tiên khác trong Thập Nhị Kim Tiên cũng nên có kết quả tương tự.

Cảm nhận những bảo kiếm màu vàng kim lơ lửng trên bầu trời và Đại Tu La Kiếm Trận đang từ từ thành hình, Nam Cực Tiên Ông trên mặt vẫn luôn giữ thần sắc ngưng trọng, hiển nhiên vào lúc này đã hiểu rằng Kim Cô Tiên Mã Toại không phải là đối thủ dễ dàng chiến thắng.

"Không!

Kim Cô Tiên Mã Toại ta thừa nhận ngươi vô cùng cường đại, nhưng ta thân là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dễ đối phó như vậy!" Nam Cực Tiên Ông nhìn Đại Tu La Kiếm Trận đang bao vây mình và Bạch Hạc Đồng Tử xung quanh, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kiên định, hiển nhiên vào lúc này đã hạ quyết tâm muốn đánh bại đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại.

Để đạt được mục đích này, Nam Cực Tiên Ông cũng muốn giải phong ấn tầng thứ hai trong Sơn Hải Bạch Ngọc Kính.

Pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính của Nam Cực Tiên Ông trước đó đã thành công triệu hoán từ bên trong ra hai dị thú cường đại làm trợ thủ, lần lượt là Chu Yếm Cự Thú lực đại vô cùng và Linh Thú Vân Hồ duy trì trạng thái mây mù.

Cả hai đều là tồn tại vô cùng cường đại, tuy cuối cùng đều bị Kim Cô Tiên Mã Toại tiêu diệt, nhưng cũng không thể phủ nhận thực lực của hai dị thú đều thuộc hàng dị thú mạnh nhất.

Nhưng ngay cả Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ cường đại như vậy, đối với pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính cũng không phải là những thứ tồn tại ở tầng phong ấn đầu tiên.

Hóa ra Sơn Hải Bạch Ngọc Kính này có nhiều tầng phong ấn, mỗi tầng phong ấn đều có linh thú và dị thú khác nhau tồn tại.

Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ trước đó đều ở trong tầng phong ấn đầu tiên của pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông thấy đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại đã cường đại đến mức này, vậy thì chỉ dựa vào dị thú và linh thú ở tầng phong ấn đầu tiên trong Sơn Hải Bạch Ngọc Kính sẽ không phải là đối thủ.

Vì vậy hiện tại Nam Cực Tiên Ông muốn phóng thích dị thú ở

tầng phong ấn thứ hai trong Sơn Hải Bạch Ngọc Kính!

"Đi!" Chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông thi triển một bộ pháp quyết đánh lên pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, lập tức, trên mặt gương bạch ngọc phát ra một trận bạch quang, ngay sau đó từ trong gương bạch ngọc bay ra một dị thú!

Khi dị thú này xuất hiện từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, nó chiếm cứ một nửa diện tích của cả mặt gương.

Sở dĩ có thể chiếm cứ diện tích lớn đến vậy, là bởi vì dị thú được triệu hoán từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, chỉ cần thực lực càng cường đại thì khi xuất hiện từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính sẽ chiếm cứ diện tích càng nhiều.

Lúc này Nam Cực Tiên Ông đã thành công triệu hoán dị thú này, chỉ thấy bầu trời dường như đột nhiên tối sầm lại, sau đó một thân ảnh đen kịt xuất hiện trên chiến trường.

Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn đạo thân ảnh đen kịt đó, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kiêng kỵ, hiển nhiên hắn cũng từ trong thân ảnh đen kịt đó cảm nhận được một số khí tức phi phàm, biết đối phương cũng không phải tồn tại dễ đối phó.

Cũng vào lúc đó, bề mặt thân ảnh đen kịt được bao phủ bởi vật chất đen kịt từ từ hé mở, hai cánh vũ dực đen kịt cứ thế dang ra, lộ ra thân thể chân chính của thân ảnh đen kịt đó.

Hóa ra âm thanh đen kịt này không phải sinh vật khác, mà kinh ngạc thay là một con Tam Nhãn Ô Nha!

Chẳng qua con Tam Nhãn Ô Nha này vô cùng đặc thù, đã biến thành hình thái bán nhân, nhục thân hiện ra hình dạng người, nhưng trên thân thể lại giữ lại lông vũ đen kịt.

Hai cánh tay và hai chân cũng giữ nguyên hình dạng móng vuốt sắc

bén, cái đầu cũng có hình dạng quạ, chẳng qua lại có ba con mắt.

"Ta còn tưởng là thứ gì, hóa ra chỉ là một con quạ, lẽ nào Nam Cực Tiên Ông không có cách nào đối phó ta, nên mới phái ra một con Tam Nhãn Ô Nha như vậy làm đối thủ của ta?" Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi thấy đối thủ của mình là một con Tam Nhãn Ô Nha hình thái người, liền khinh thường nói với Nam Cực Tiên Ông ở phía sau.

"Hắc hắc, Mã Toại không cần kiêu ngạo sớm như vậy, lát nữa ngươi sẽ biết sự lợi hại của Tam Nhãn Ô Nha!" Nam Cực Tiên Ông sau khi triệu hoán Tam Nhãn Ô Nha, thần sắc trên mặt không hề thay đổi, ngữ khí nói chuyện cũng vậy, dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của ông.

Cũng vào lúc đó, thân thể của Tam Nhãn Ô Nha với tư cách đối thủ lại ngay lập tức hóa thành một đoàn ảnh tử đen kịt, bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Nhìn từ xa, nó giống như một xoáy nước đen kịt được tạo thành từ lông vũ đen kịt, tràn đầy các loại năng lực quỷ dị, tà ác, đọa lạc, nguyền rủa đều ẩn chứa trong xoáy nước lông vũ đen kịt này!

Với tư cách đối thủ, Kim Cô Tiên Mã Toại chỉ với điều này cũng không dám chậm trễ!

Khi Kim Cô Tiên Mã Toại thành công đánh bại Chu Yếm Cự Thú và Linh Thú Vân Hồ, hắn lại trực tiếp triệu hoán Đại Tu La Kiếm Trận làm thủ đoạn chính để tấn công Nam Cực Tiên Ông.

Tương tự, với tư cách đối thủ, Nam Cực Tiên Ông cũng không hề kém cạnh, vào lúc đó lại càng không do dự triệu hoán dị thú Tam Nhãn Ô Nha tồn tại trong tầng phong ấn thứ hai của Sơn Hải Bạch Ngọc Kính để đối phó Kim Cô Tiên Mã Toại!

Dị thú Tam Nhãn Ô Nha này dường như ẩn chứa sức mạnh ô uế

và đọa lạc, khi Tam Nhãn Ô Nha này xuất hiện từ Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, nó mang đến cho đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại một áp lực vô cùng cường đại.

Đối mặt với áp lực cường đại này, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng biết đây là một đối thủ vô cùng cường đại, nhất định phải cẩn thận đối phó, nếu không có thể sẽ gặp bất trắc.

Chuyện xảy ra ở giây tiếp theo đã chứng minh suy đoán vừa rồi của Kim Cô Tiên Mã Toại là chính xác, quả nhiên vào lúc đó Tam Nhãn Ô Nha trực tiếp hóa thân thành một xoáy nước lông vũ đen kịt, bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn sức mạnh đọa lạc và ô uế xuyên ra từ xoáy nước lông vũ đen kịt đó, trong lòng cũng cảm thấy có chút tâm thần bất an, hiển nhiên là bị sức mạnh ẩn chứa trong xoáy nước lông vũ đen kịt kia ảnh hưởng.

Vừa nhận ra tình huống như vậy, Kim Cô Tiên Mã Toại đương nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì vào lúc này đòn tấn công của Tam Nhãn Ô Nha chưa hề trúng đích, nhưng đã khiến hắn chịu ảnh hưởng nhất định, đủ để chứng minh thực lực của Tam Nhãn Ô Nha cường đại đến mức nào.

Sau khi cảm nhận được sức mạnh ô uế và tà ác của Tam Nhãn Ô Nha có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tâm linh con người, Kim Cô Tiên Mã Toại liền vội vàng thi triển một đạo pháp quyết, lập tức trên thân thể hắn bao phủ một tầng kim quang thánh khiết.

Sau khi được tầng kim quang này bao phủ, Kim Cô Tiên Mã Toại, với tư cách là một trong Thất Tiên, mới cảm thấy cảm giác ô uế và đọa lạc trước đó đã biến mất.

Tình huống như vậy khiến Kim Cô Tiên Mã Toại tạm thời thở

phào nhẹ nhõm, nhưng không có nghĩa là Kim Cô Tiên Mã Toại đã giải quyết được vấn đề.

Bởi vì ngay lúc này, đòn tấn công của Tam Nhãn Ô Nha cũng đã bay tới, có thể nói là càng lúc càng gần!

Đối với điều này, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng có cách xử lý, chỉ thấy Kim Cô Tiên Mã Toại thi triển một kiếm quyết, cũng vào lúc đó những bảo kiếm màu vàng kim lơ lửng giữa không trung ùn ùn bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Nhưng không phải bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại, mà là bay về phía xoáy nước lông vũ đen kịt do Tam Nhãn Ô Nha tạo thành.

Hiển nhiên Kim Cô Tiên Mã Toại cũng không phải là người dễ đối phó, vào lúc đó trực tiếp phát động tấn công, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

"Oanh long!" Xoáy nước lông vũ đen kịt và bảo kiếm màu vàng kim cứ thế va chạm vào nhau, trung tâm va chạm, một nửa đen kịt, một nửa vàng kim, trông như một dải màu sắc đầy mâu thuẫn.

Bất kể là Kim Cô Tiên Mã Toại hay Tam Nhãn Ô Nha, đều sở hữu năng lực cường đại nhất, dưới trạng thái này, sự va chạm năng lượng của hai bên càng thêm kịch liệt.

Bảo kiếm màu vàng kim của Kim Cô Tiên Mã Toại sở hữu ngọn lửa thiêu đốt mọi thứ, và sức mạnh thanh tẩy.

Chương 970

Tam Nhãn Ô Nha hóa thân thành xoáy nước lông vũ thì sở hữu sức mạnh đọa lạc, tà ác và ô uế, dưới trạng thái này, có thể ô nhiễm mọi thứ trên thế giới!

Hai loại năng lượng có thể nói là hoàn toàn đối lập, nhưng lại có một điểm chung, đó là vô cùng cường đại.

Nhưng hai luồng năng lượng cường đại như vậy khi va chạm, lại không thể tiếp tục duy trì.

Sau khi sức mạnh của hai bên đều truyền dẫn và bành trướng đến cực hạn, năng lượng tiêu hao và phân giải trong cuộc va chạm của đôi bên đều tiêu tán lẫn nhau.

Nhưng dư chấn năng lượng sinh ra đã khiến Kim Cô Tiên Mã Toại và Tam Nhãn Ô Nha lần lượt lùi về sau hai bước.

Ánh mắt hai bên nhìn đối phương đều lạnh nhạt và vô tình, nhưng cũng có thể từ trong ánh mắt của hai người mà thấy rằng trong cuộc giao thủ vừa rồi, thắng bại chưa hề phân định rõ ràng.

Chứng tỏ Tam Nhãn Ô Nha và Kim Cô Tiên Mã Toại đều là những tồn tại vô cùng cường đại.

Nhưng ngay sau đó, Tam Nhãn Ô Nha, với tư cách đối thủ, lại một lần nữa phát động tấn công.

“Lợi Nhận Phong Bạo!” Tam Nhãn Ô Nha sau khi phát hiện thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại cường đại hơn trong tưởng tượng, lập tức phát động thần thông của mình.

Chỉ thấy hai đôi cánh đen phía sau Tam Nhãn Ô Nha từ từ vỗ, ngay sau đó từng luồng lốc xoáy từ dưới hai cánh vũ dực đen thổi về phía

Kim Cô Tiên Mã Toại.

Có thể thấy, trong những lốc xoáy đen kịt này ẩn chứa những phong nhận sắc bén, chỉ cần mọi thứ bị phong nhận của lốc xoáy này đánh trúng, đều sẽ bị hủy diệt!

Bởi vì lực tấn công của những phong nhận sắc bén này vô cùng cao, muốn tìm thứ có thể chống đỡ loại tấn công này là vô cùng khó khăn.

Cũng vào lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ cũng đã sử dụng thần thông của mình, "Tu La Nhất Thể!" Chỉ thấy Kim Cô Tiên Mã Toại gầm lên một tiếng giận dữ như vậy, ngay sau đó phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh hình người màu vàng kim.

Diện mạo của hư ảnh này có bảy phần tương tự Kim Cô Tiên Mã Toại, khi Kim Cô Tiên Mã Toại tu luyện thần thông Tu La Nhất Thể, đã ngưng tụ ra bản nguyên pháp tướng của mình.

Lúc này, khi đối mặt với đòn tấn công thần thông Lợi Nhận Phong Bạo của Tam Nhãn Ô Nha, Kim Cô Tiên Mã Toại lại càng không do dự phát động thần thông Tu La Nhất Thể của mình, triệu hoán ra Tu La bản tướng đã ngưng tụ!

Cùng với sự xuất hiện của Tu La bản tướng, thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại từ từ dung hợp với Tu La bản tướng.

Cũng vào lúc đó, Lợi Nhận Phong Bạo đen kịt đã đánh trúng thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại!

"Tát!" Khi Lợi Nhận Phong Bạo đó đánh trúng Kim Cô Tiên Mã Toại, tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ trên thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại cũng bị Lợi Nhận Phong Bạo đen kịt nuốt chửng biến mất, căn bản không còn thấy bất kỳ dấu vết nào.

Dường như trong tình huống như vậy, Kim Cô Tiên Mã Toại với

tư cách đối thủ đã bị Lợi Nhận Phong Bạo của Tam Nhãn Ô Nha đánh bại vậy!

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Tam Nhãn Ô Nha lộ ra vẻ vui mừng, hiển nhiên là cho rằng Kim Cô Tiên Mã Toại vừa chịu đòn tấn công thần thông Lợi Nhận Phong Bạo, ít nhất cũng phải trọng thương, có thể không tốn chút sức lực nào để giải quyết đối phương!

Tuy nhiên Tam Nhãn Ô Nha không vui mừng được bao lâu, bởi vì nơi Lợi Nhận Phong Bạo hoành hành đột nhiên trở nên yên tĩnh!

Lúc này Tam Nhãn Ô Nha sau khi thấy thần thông Lợi Nhận Phong Bạo của mình đánh trúng đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại, trong mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn, hiển nhiên đối với việc Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này sau khi trúng đòn tấn công của mình, không chết thì cũng trọng thương, đối với nó đương nhiên là kết quả tốt nhất.

Nhưng đột nhiên Tam Nhãn Ô Nha nhìn nơi Lợi Nhận Phong Bạo hoành hành, đột nhiên cảm thấy một tia không ổn, hóa ra vào lúc đó Lợi Nhận Phong Bạo dường như xuất hiện tình huống ngừng lại.

Nhìn thấy cảnh này, khiến Tam Nhãn Ô Nha cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng chưa kịp phản ứng thì bất ngờ lại xuất hiện vào lúc đó.

Chỉ thấy Lợi Nhận Phong Bạo đó đột nhiên như bị sức mạnh cường đại ảnh hưởng, trực tiếp bị tan rã, ngay sau đó, từ trong Lợi Nhận Phong Bạo xuất hiện người kinh ngạc thay chính là Kim Cô Tiên Mã Toại đã bị Lợi Nhận Phong Bạo tấn công trước đó!

Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại phần trên cơ thể bị phá hủy y phục, lộ ra cơ bắp rắn chắc, và toàn bộ con người trông cũng trở nên có chút khác biệt so với trước, dường như tràn đầy một loại khí chất khác, phảng phất như đã biến thành một người khác!

Hóa ra lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại đã sử dụng Tu La Nhất Thể, lúc này hắn kinh ngạc thay đang ở trạng thái sau khi tu luyện Tu La Nhất Thể, ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường đại.

Tam Nhãn Ô Nha nhìn thấy cảnh này, không khỏi đồng tử co rút, từ việc Kim Cô Tiên Mã Toại vừa dùng sức mạnh vô hình trực tiếp hóa giải đòn tấn công của mình, nó cảm nhận được thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này đã lại tăng lên một tầng thứ, cũng không thể không kiêng kỵ.

"Gát gát gát!" Tam Nhãn Ô Nha sau khi phát hiện đối phương Kim Cô Tiên Mã Toại vẫn còn sống, và biết thực lực đối phương đã trở nên cường đại hơn, cũng không thể bỏ qua đối phương.

Chỉ thấy Tam Nhãn Ô Nha phát ra tiếng kêu chói tai khó nghe, ngay sau đó từ trong miệng đang há ra phun ra từng quả pháo khí.

Trong những pháo khí này bao phủ một tầng chướng khí dày đặc, là một tồn tại kịch độc.

Với tư cách Tam Nhãn Ô Nha, nó có thể cất giấu những thứ ô uế và tà ác trong cơ thể, và tinh luyện ra một loại chướng khí cực độc.

Cũng vào lúc này, Tam Nhãn Ô Nha đã sử dụng chướng khí tồn tại trong những pháo khí này.

Bản thân pháo khí có uy lực vô cùng cường đại, sở hữu lực phá hoại không tồi.

Chướng khí kịch độc chứa trong pháo khí này lại là một tồn tại càng nguy hiểm hơn, bởi vì một khi tu đạo giả ngoài Tam Nhãn Ô Nha dính phải chướng khí kịch độc này thì cũng sẽ gặp kết cục tử vong ngay lập tức, đối với hắn thì đây là chuyện vô cùng bất lợi.

Dưới điều kiện như vậy, Tam Nhãn Ô Nha khi đối mặt với Kim Cô Tiên Mã Toại vừa sử dụng thần thông Tu La Nhất Thể, đương

nhiên đã lựa chọn kiểu tấn công như vậy để đối phó.

Đầu tiên, bản thân đòn tấn công có uy lực cực lớn, chướng khí kịch độc ẩn chứa bên trong cũng có thể thăm dò được Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này có điểm yếu nào.

Có thể nói Tam Nhãn Ô Nha tuy trông như một dị thú, nhưng trên thực tế không khác biệt mấy so với tu đạo giả bình thường, thực lực còn vượt xa tu đạo giả.

Và chỉ có đối thủ ở đẳng cấp như Kim Cô Tiên Mã Toại, một trong Thất Tiên tùy tùng, mới có thể giao thủ với nó.

"Ong ong ong!" Pháo khí mà Tam Nhãn Ô Nha phát ra đã bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại, trong quá trình đó ma sát với không khí phát ra tiếng ong ong.

Cùng lúc đó, pháo khí bay tốc độ cao cuối cùng đã lao đến trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại, sắp sửa đánh trúng.

Chỉ cần ở giây tiếp theo pháo khí này đánh trúng thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại, vậy thì đương nhiên có thể khiến đối phương bị thương.

Kể cả khi pháo khí bị đối phương đỡ được, chướng khí kịch độc ẩn chứa trong pháo khí cũng có thể được giải phóng, tương tự có thể gây ra ảnh hưởng không nhỏ cho Kim Cô Tiên Mã Toại.

Có thể nói, trong loại chuyện này, Tam Nhãn Ô Nha với tư cách đối thủ đã mô phỏng tất cả các tình huống có thể tưởng tượng ra, nên mới sử dụng pháo khí làm công cụ tấn công.

Nhưng phản ứng tiếp theo của Kim Cô Tiên Mã Toại lại khiến Tam Nhãn Ô Nha cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hóa ra vào lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ trực tiếp vung tay về hướng pháo khí đang bay tới, sau đó một đạo kim

quang nồng đậm từ trên cánh tay Kim Cô Tiên Mã Toại bay ra, trực tiếp đánh vào những pháo khí đang bay tới.

"Phanh phanh phanh!" Khi pháo khí chạm vào kim quang đó, trực tiếp bị luồng kim quang cường đại này khiến nổ tung, căn bản không để những pháo khí đó trúng Kim Cô Tiên Mã Toại, sau đó mới bắt đầu.

Vốn dĩ trong kế hoạch của Tam Nhãn Ô Nha, sau khi pháo khí vỡ tan thì chướng khí kịch độc ẩn chứa bên trong sẽ lan tràn xung quanh Kim Cô Tiên Mã Toại.

Lúc đó chướng khí kịch độc này sẽ tiếp tục làm suy yếu sức mạnh của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chương 971

Nhưng trong tình huống như vậy, kim quang mà Kim Cô Tiên Mã Toại phát ra lại đột nhiên biến đổi, năng lượng ẩn chứa bên trong tự động biến thành ngọn lửa bùng cháy.

Ngọn lửa nhiệt độ cao thiêu đốt không khí đồng thời cũng thiêu đốt chướng khí kịch độc đó.

Chẳng mấy chốc, chướng khí kịch độc đó trong ngọn kim sắc hỏa diễm có nhiệt độ rực cháy đã bị thiêu đốt không còn dấu vết, nhìn thấy cảnh này mới khiến Tam Nhãn Ô Nha cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này sử dụng kim sắc hỏa diễm lại có thể thanh tẩy chướng khí kịch độc, phải biết rằng sở dĩ chướng khí kịch độc này lợi hại như vậy, là vì các thủ đoạn khác đều vô dụng với chướng khí kịch độc này, ngược lại còn sẽ làm tăng thêm độc tính của chướng khí kịch độc.

Khi Tam Nhãn Ô Nha giao thủ với người khác, cũng từng gặp đối thủ dùng hỏa diễm đối phó chướng khí kịch độc.

Nhưng không có ngoại lệ nào, những ngọn lửa được sử dụng đó căn bản không có cách nào đối phó chướng khí kịch độc, trực tiếp bị chướng khí kịch độc nuốt chửng, ngược lại còn làm tăng cường sức mạnh của nó.

Nhưng tình huống hiện tại lại khác với những gì Tam Nhãn Ô Nha từng gặp, hiện tại Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng hỏa diễm lại có thể thanh tẩy chướng khí kịch độc, khiến nó cảm thấy một tia uy hiếp.

“A a, sao vậy, ngọn Tu La Hỏa Diễm ta sử dụng có thể thiêu đốt chướng khí kịch độc của ngươi không phải là điều bất ngờ sao?” Vào lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại ở phía đối diện cũng đã thấy thần sắc

bất ngờ của Tam Nhãn Ô Nha, khẽ mỉm cười, với vẻ mặt phong khinh vân đạm nói.

Cùng lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng đã phát động tấn công Tam Nhãn Ô Nha!

Tam Nhãn Ô Nha vì muốn đánh bại đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại, lại vào lúc đó đã sử dụng thiên phú thần thông chướng khí kịch độc của mình.

Loại chướng khí kịch độc này có độc tính cường đại, có thể khiến người trúng phải chướng khí kịch độc này mất đi sức chiến đấu.

Nhưng vốn dĩ Tam Nhãn Ô Nha cho rằng chướng khí kịch độc có thể dễ dàng đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại, nhưng không ngờ Kim Cô Tiên Mã Toại lại nắm giữ một loại hỏa diễm cường đại, lại có thể thiêu đốt chướng khí kịch độc.

Và chướng khí kịch độc của Tam Nhãn Ô Nha không có bất kỳ tác dụng nào đối với Kim Cô Tiên Mã Toại, kết quả như vậy đương nhiên khiến Tam Nhãn Ô Nha cảm thấy bất ngờ.

"Oanh long!" Không đợi Tam Nhãn Ô Nha kịp phản ứng, giây tiếp theo đã bị Kim Cô Tiên Mã Toại một quyền đánh bay, trực tiếp va chạm xuống mặt đất.

Hóa ra vừa rồi Kim Cô Tiên Mã Toại dưới sự bao bọc của Tu La Hỏa Diễm, tốc độ bùng nổ trong nháy mắt đạt đến mức độ mà người thường khó có thể tưởng tượng, và cứ thế đánh Tam Nhãn Ô Nha một đòn bất ngờ.

"Khốn kiếp!" Tam Nhãn Ô Nha đương nhiên không cam tâm bị Kim Cô Tiên Mã Toại áp chế, vì vậy vào lúc đó lại lập tức sử dụng thiên phú thần thông.

Chẳng qua lần này Tam Nhãn Ô Nha sử dụng thiên phú thần thông

lại không phải chướng khí kịch độc, bởi vì Tam Nhãn Ô Nha biết Kim Cô Tiên Mã Toại đã nắm giữ Tu La Hỏa Diễm khắc chế chướng khí kịch độc, nếu tiếp tục sử dụng chướng khí kịch độc thì đương nhiên sẽ không có hiệu quả tốt.

Vì vậy để thành công đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại, Tam Nhãn Ô Nha đã sử dụng một loại thiên phú thần thông khác!

"Phong Thần Lợi Nhận!" Chỉ thấy Tam Nhãn Ô Nha phát ra một tiếng gào thét, ngay sau đó từ từ bay lên khỏi mặt đất, rồi đôi vũ dực đen kịt phía sau từ từ dang ra, từng sợi lông vũ đen kịt trên đó dưới sự bao bọc của phong nhận bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại!

Trong những lông vũ đen kịt này ẩn chứa sức mạnh đọa lạc và tà ác cường đại, đồng thời những phong nhận bên ngoài cũng vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng cắt xuyên vạn vật, khiến lông vũ đen kịt phát huy sức mạnh cường đại.

Nếu vậy, Tam Nhãn Ô Nha cảm thấy nhất định có thể dựa vào thiên phú thần thông này để khiến Kim Cô Tiên Mã Toại biết được sự lợi hại của mình.

"Không phải như vậy!" Tuy nhiên, đối mặt với đòn tấn công của Tam Nhãn Ô Nha, Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này đang thi triển thần thông Tu La Nhất Thể lại tỏ ra khinh thường.

Dường như trong mắt hắn, đối thủ mà lần này phải đối mặt căn bản không đáng để bận tâm, thiên phú thần thông Phong Thần Lợi Nhận mà Tam Nhãn Ô Nha sử dụng cũng sẽ có kết cục tương tự.

Kim Cô Tiên Mã Toại kiêu ngạo như vậy đương nhiên có lý do, chỉ thấy những ngọn kim sắc hỏa diễm trong tay Kim Cô Tiên Mã Toại bùng cháy dữ dội, ngay sau đó trong tay Kim Cô Tiên Mã Toại xuất hiện Liệt Diễm Đao Nhận!

Kim Cô Tiên Mã Toại cuối cùng cũng lấy ra, kinh ngạc thay là hai thanh Hỏa Diễm Trường Đao!

Trên hai thanh Hỏa Diễm Trường Đao này lần lượt khắc những hoa văn giống như ngọn lửa, trên đó có lưu quang lấp lánh, giống như dung nham rực cháy đang chảy bên trong, chỉ nhìn thoáng qua phảng phất như có thể cảm nhận được nhiệt độ cực nóng.

Sau khi lấy ra hai thanh Liệt Diễm Trường Đao, Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ trực tiếp chém về phía Phong Thần Lợi Nhận đang bay tới!

"Oanh oanh oanh!" Khi Kim Cô Tiên Mã Toại một đao chém xuống, từ trên Liệt Diễm Trường Đao bay ra từng đạo đao khí được tạo thành từ hỏa diễm.

Những đao khí sắc bén và rực cháy này khi gặp Phong Thần Lợi Nhận thì giống như nồi nóng gặp thịt heo, dễ dàng phá giải thiên phú thần thông của Tam Nhãn Ô Nha!

Chỉ thấy những đao khí rực cháy đó hiển nhiên đã phá vỡ những phong nhận sắc bén, ngay sau đó cũng thiêu rụi những lông vũ đen kịt ẩn chứa sức mạnh đọa lạc và tà ác.

Nếu vậy, Phong Thần Lợi Nhận của Tam Nhãn Ô Nha hoàn toàn không có chút hiệu quả nào!

Cũng chính vì vậy, đao khí rực cháy của Kim Cô Tiên Mã Toại dễ dàng đột phá đòn tấn công của Tam Nhãn Ô Nha, và không hề có ý định dừng lại, trong nháy mắt nhiều đao khí rực cháy hơn nữa đã ập đến Tam Nhãn Ô Nha!

Hiển nhiên Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi thấy thiên phú thần thông của Tam Nhãn Ô Nha bị phá giải, lại tiếp tục phát động tấn công.

“Hống hống!” Tam Nhãn Ô Nha lúc này đương nhiên không muốn bị những đao khí rực cháy mà Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng Liệt Diễm Trường Đao phát ra tấn công, so với trước đó, nó cũng đã dần thấy được uy lực của những đao khí rực cháy này, vì vậy Tam Nhãn Ô Nha sau khi phát ra một tiếng kêu chim chói tai, lập tức vỗ vũ dực đen để tránh né những đao khí rực cháy này.

Nhưng vào lúc đó, một đạo quang mang chợt lóe lên trong tầm mắt Tam Nhãn Ô Nha, phảng phất như có thứ gì đó xuất hiện.

Tam Nhãn Ô Nha trong lòng lập tức cảnh giác, nhìn quanh một lượt kinh ngạc phát hiện không biết từ lúc nào Tu La Kiếm Trận đang lơ lửng trên bầu trời đã vây chặt lấy mình, căn bản không để lại một chút không gian nào để chạy trốn.

Tam Nhãn Ô Nha nhìn liền hiểu rằng Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ sẽ không dễ dàng buông tha mình, nhưng Tam Nhãn Ô Nha lại không thể không chạy trốn.

Bởi vì trong cuộc giao thủ liên tục với Kim Cô Tiên Mã Toại, Tam Nhãn Ô Nha đã hiểu rằng mình căn bản không phải là đối thủ của đối phương, đặc biệt là Tu La Hỏa Diễm mà Kim Cô Tiên Mã Toại nắm giữ càng cực độ khắc chế thần thông của mình, khiến năng lực của Tam Nhãn Ô Nha không có cách nào phát huy hoàn toàn, càng không phải là đối thủ của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Thế là trong tình huống như vậy, Tam Nhãn Ô Nha hung hăng vỗ cánh, ngay sau đó từng luồng khí lưu phảng phất Đọa Lạc Chi Phong bao bọc lấy thân thể Tam Nhãn Ô Nha, rồi Tam Nhãn Ô Nha như một mũi khoan bay về một hướng nào đó của Tu La Kiếm Trận.

Hiển nhiên Tam Nhãn Ô Nha muốn chạy trốn vào lúc này, chỉ cần có thể đột phá vòng vây của Tu La Kiếm Trận, vậy thì Tam Nhãn Ô Nha đương nhiên có thể tiếp tục sống sót.

Đáng tiếc lần này đối thủ của Tam Nhãn Ô Nha là Kim Cô Tiên Mã Toại cường đại, liệu có thể cho Tam Nhãn Ô Nha cơ hội chạy thoát và sống sót không?

"Bây giờ mới muốn chạy trốn?

Đáng tiếc đã muộn!

Ngay từ đầu ngươi không nên đối đầu với ta!" Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn Tam Nhãn Ô Nha muốn chạy trốn, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó Tu La Kiếm Trận đang lơ lửng trên bầu trời bao vây Tam Nhãn Ô Nha dường như nhận được mệnh lệnh, đột nhiên như từng mũi tên sắc bén bay về phía Tam Nhãn Ô Nha!

Lúc này Tam Nhãn Ô Nha dưới sự bao bọc của thần thông Đọa Lạc Chi Phong, bất luận lực cảm nhận hay năng lực phản ứng đều đã tăng lên không ít.

Lúc này Tam Nhãn Ô Nha hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Kim Cô Tiên Mã Toại, vị tu đạo giả cường đại, một trong Thất Tiên tùy tùng, không phải người bình thường có thể đánh bại.

Vì vậy vào lúc đó, Tam Nhãn Ô Nha đang ở thế hạ phong không hề do dự quyết định phải chạy trốn, đáng tiếc khi Tam Nhãn Ô Nha muốn chạy trốn thì đã bị Tu La Kiếm Trận của Kim Cô Tiên Mã Toại vây chặt.

Vừa nhìn thấy thế trận này liền biết Kim Cô Tiên Mã Toại sẽ không dễ dàng buông tha Tam Nhãn Ô Nha, phải biết uy lực của Tu La Kiếm Trận này vô cùng cường đại, hoàn toàn có khả năng đánh giết Tam Nhãn Ô Nha.

Tam Nhãn Ô Nha cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sức mạnh cường đại và sát khí truyền đến từ Tu La Kiếm Trận này, lúc này càng không do dự để toàn thân mình bị thần thông Đọa Lạc Chi Phong bao

bọc.

Chương 972

Dưới trạng thái như vậy, Tam Nhãn Ô Nha có thể mượn Đọa Lạc Chi Phong để tăng cường năng lực cảm nhận, cũng như tốc độ và năng lực phản ứng, và Đọa Lạc Chi Phong còn sở hữu những năng lực khác.

Tam Nhãn Ô Nha tin rằng dựa vào việc sử dụng Đọa Lạc Chi Phong lần này hẳn là có thể thoát khỏi Tu La Kiếm Trận mà Kim Cô Tiên Mã Toại đã bày ra, và mục đích của Tam Nhãn Ô Nha lần này không phải là đánh bại Kim Cô Tiên Mã Toại, mà là chạy thoát mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân Tam Nhãn Ô Nha tự tin như vậy, không cần lo lắng xuất hiện vấn đề khác.

Cũng vào lúc đó, những bảo kiếm trong Tu La Kiếm Trận đã bay về phía Tam Nhãn Ô Nha, chỉ cần đánh trúng Tam Nhãn Ô Nha là có thể khiến nó tan xương nát thịt.

Nhưng vào lúc đó, Đọa Lạc Chi Phong bao bọc xung quanh thân thể Tam Nhãn Ô Nha lại vào lúc đó phát động năng lực chân chính.

Chỉ thấy trong Đọa Lạc Chi Phong này lơ lửng những hạt đen nhỏ li ti, những hạt đen nhỏ li ti này khi những bảo kiếm của Tu La Kiếm Trận bay tới, cùng với Đọa Lạc Chi Phong giống như những xúc tu bạch tuộc vây lấy.

Khi Đọa Lạc Chi Phong hóa giải những bảo kiếm trong Tu La Kiếm Trận, những bảo kiếm này lại từng cái một dừng lại giữa không trung bất động, ngay sau đó, những bảo kiếm vốn vô cùng sắc bén này lại dưới sự bao bọc của Đọa Lạc Chi Phong bắt đầu nhanh chóng mục nát, ngay sau đó hóa thành một đống phế liệu trực tiếp rơi

xuống từ giữa không trung.

Đối mặt với tình huống như vậy, trên mặt Tam Nhãn Ô Nha với tư cách đối thủ đương nhiên lộ ra nụ cười, sau đó dưới sự bao bọc của Đọa Lạc Chi Phong lao ra ngoài Tu La Kiếm Trận, dọc đường đi, những bảo kiếm tấn công Tam Nhãn Ô Nha đều bị Đọa Lạc Chi Phong quỷ dị này ăn mòn, từ bảo kiếm biến thành phế liệu, rồi rơi xuống từ trên không.

Tam Nhãn Ô Nha cũng vào lúc đó cảm thấy mình thật sự có thể trốn thoát được rồi.

Nhưng khi Tam Nhãn Ô Nha thật sự cho rằng mình có thể trốn thoát khỏi tay Kim Cô Tiên Mã Toại, thì ở phía trước lại đã có một người đang chờ đợi.

"Kim Cô Tiên Mã Toại?!" Tam Nhãn Ô Nha vừa nhìn đã thấy Kim Cô Tiên Mã Toại không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình và chặn đứng đường đi của nó, điều này khiến Tam Nhãn Ô Nha vừa cảm thấy chấn kinh, lại vừa cảm thấy vô cùng khó xử lý.

Chấn kinh bởi vì Tam Nhãn Ô Nha không ngờ tốc độ của Kim Cô Tiên Mã Toại lại nhanh đến vậy, có thể vào lúc đó đuổi kịp.

Cảm thấy khó xử lý bởi vì Tam Nhãn Ô Nha hiện tại căn bản không phải là đối thủ của Kim Cô Tiên Mã Toại, hiện tại lại vì đối phương đã chặn đứng đường đi của mình, không biết nên làm thế nào.

Dẫu sao nếu vậy, Tam Nhãn Ô Nha nếu chọn thay đổi hướng chạy trốn, thì cũng có khả năng lại lần nữa bị Kim Cô Tiên Mã Toại đuổi kịp.

Đối mặt với vấn đề như vậy, Tam Nhãn Ô Nha đương nhiên có chút do dự.

Khi Tam Nhãn Ô Nha muốn vòng qua Kim Cô Tiên Mã Toại, thì

Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ lại không hề định cho Tam Nhãn Ô Nha bất kỳ cơ hội chạy trốn nào nữa.

Chỉ thấy Kim Cô Tiên Mã Toại từ từ giơ tay, ngay sau đó những bảo kiếm lơ lửng xung quanh lập tức tụ tập lại, rồi sau khi những bảo kiếm đó tụ tập lại một chỗ, liền bay về phía Tam Nhãn Ô Nha!

Tốc độ bay của những bảo kiếm này đều vô cùng nhanh, bảo kiếm sắc bén cộng thêm tốc độ siêu nhanh, hình thành từng đạo thần thông có lực xung kích cường đại!

Tam Nhãn Ô Nha đối mặt với đòn tấn công lần này của Kim Cô Tiên Mã Toại, đương nhiên không dám có chút sơ suất nào, đầu tiên là dang rộng đôi vũ dực đen kịt, ngay sau đó Đọa Lạc Chi Phong bao bọc thân thể nó khuếch tán về phía những bảo kiếm đang bay tới.

Đọa Lạc Chi Phong bao hàm vật chất đen kịt lập tức bao trùm lấy những bảo kiếm đang bay tới, sau đó không ngừng ăn mòn những bảo kiếm sắc bén này.

"Đát đát đát!" Nhanh chóng có một số bảo kiếm trực tiếp bị Đọa Lạc Chi Phong phá hoại ăn mòn thành một đống phế liệu, sau đó trực tiếp rơi xuống từ trên không.

Nhưng vào lúc đó, vẫn có một số bảo kiếm đột phá phòng ngự của Đọa Lạc Chi Phong, lao về phía Tam Nhãn Ô Nha ở phía sau Đọa Lạc Chi Phong.

Mắt thấy những bảo kiếm đó sắp đâm xuyên thân thể Tam Nhãn Ô Nha, Tam Nhãn Ô Nha mạnh mẽ vung hai đôi vũ dực đen kịt phía sau.

"Tát tát tát!" Chỉ thấy hai đôi vũ dực đen kịt phía sau Tam Nhãn Ô Nha giống như hai thanh loan đao sắc bén, dễ dàng chém nát những bảo kiếm đang bay tới.

Những bảo kiếm bị vũ dực đen kịt đỡ được, từng cái một đều như

bị vô số lợi nhận cắt gọt vài trăm lần, toàn bộ đều chi chít vết thương, ngay sau đó đều rơi xuống từ trên không.

Hóa ra Tam Nhãn Ô Nha ngoài việc dùng thiên phú thần thông Đọa Lạc Chi Phong để phòng ngự, còn có thể dùng đôi vũ dực đen kịt phía sau để tấn công.

Có thể thấy đôi vũ dực đen kịt của Tam Nhãn Ô Nha ngay cả trong cận chiến cũng có thể phát huy uy lực không tồi.

Tuy nhiên Tam Nhãn Ô Nha sau khi thuận lợi đỡ được đòn tấn công mà Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng Tu La Kiếm Trận phát ra, biểu cảm trên mặt vẫn không hề thả lỏng, vẫn giữ thái độ căng thẳng.

Bởi vì trong cuộc giao thủ trước đó với Kim Cô Tiên Mã Toại, Tam Nhãn Ô Nha đã hiểu rằng thực lực đối phương vô cùng cường đại, lẽ nào đây chỉ là một đòn tấn công nhỏ?

Khi Tam Nhãn Ô Nha thấy Kim Cô Tiên Mã Toại có đòn tấn công muốn thi triển, giây tiếp theo quả nhiên là đòn tấn công chân chính của Kim Cô Tiên Mã Toại!

Không có lấy một khắc dừng lại!

Chỉ thấy khi những bảo kiếm trong Tu La Kiếm Trận phát động tấn công, Kim Cô Tiên Mã Toại lại giơ hai thanh Hỏa Diễm Trường Đao trong tay, sau đó thân thể chợt lóe lên mượn sự che chắn của những bảo kiếm trong Tu La Kiếm Trận, trực tiếp đột phá đòn tấn công Đọa Lạc Chi Phong của Tam Nhãn Ô Nha, rồi xuất hiện trước mặt nó.

"Hống hống!" Tam Nhãn Ô Nha phẫn nộ nhìn Kim Cô Tiên Mã Toại!

Lúc này Tam Nhãn Ô Nha hoàn toàn không ngờ Kim Cô Tiên Mã Toại lại chọn xuyên qua Đọa Lạc Chi Phong, và cận thân giao thủ!

“Hống hống!” Hiện tại Tam Nhãn Ô Nha không còn cơ hội tránh né Kim Cô Tiên Mã Toại nữa, đối mặt với đòn tấn công của Kim Cô Tiên Mã Toại chỉ có thể đối đầu trực diện.

Chỉ thấy Tam Nhãn Ô Nha sau khi phát ra một tiếng gầm rống, đôi vũ dực đen kịt phía sau hóa thân thành hai thanh lợi nhận, chém về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Tam Nhãn Ô Nha hiện tại bị Kim Cô Tiên Mã Toại bức vào tuyệt cảnh, hiện tại đương nhiên phải liều mạng giao thủ với Kim Cô Tiên Mã Toại.

Nhưng vào lúc đó, hai thanh Liệt Diễm Trường Đao trong tay Kim Cô Tiên Mã Toại lại đột nhiên bùng nổ ra ngọn lửa cực kỳ rực cháy, lập tức thiêu đốt đôi vũ dực đen kịt của Tam Nhãn Ô Nha.

Không đợi Tam Nhãn Ô Nha kịp phản ứng, đôi vũ dực đen kịt trực tiếp bị Kim Cô Tiên Mã Toại chém đứt, những lông vũ còn lại cũng đang bị ngọn lửa rực cháy thiêu đốt!

“Sưu sưu sưu!” Hiện tại Tam Nhãn Ô Nha đã mất đi khả năng chạy trốn, ngay sau đó ở giây tiếp theo trực tiếp bị Kim Cô Tiên Mã Toại dùng Liệt Diễm Trường Đao đâm xuyên thân thể.

Máu đen của Tam Nhãn Ô Nha từ vết thương xuyên qua ngực chảy ra, nhưng không đợi những máu đen này nhỏ xuống, trong chớp mắt những máu đen này trực tiếp bị ngọn lửa rực cháy trên Liệt Diễm Trường Đao thiêu đốt sạch, không để lại một chút gì.

Lúc này Tam Nhãn Ô Nha tuy trông chỉ thấy ngực bị xé mở một lỗ hổng, nhưng trên thực tế toàn bộ nội tạng của nó khi Liệt Diễm Trường Đao đâm xuyên qua đã bị ngọn lửa trên Liệt Diễm Trường Đao thiêu hủy.

Có thể nói, vào lúc này Tam Nhãn Ô Nha đã triệt để tử vong.

Kim Cô Tiên Mã Toại từ từ rút Liệt Diễm Trường Đao đang đâm vào Tam Nhãn Ô Nha ra, định tiếp theo nhằm vào Nam Cực Tiên Ông mà phát động tấn công.

Nhưng vào lúc đó, bất ngờ lại xuất hiện.

Vốn dĩ Kim Cô Tiên Mã Toại muốn rút Liệt Diễm Trường Đao đang cắm trong thân thể Tam Nhãn Ô Nha ra, nhưng vào lúc đó thi thể Tam Nhãn Ô Nha vốn dĩ đã tử vong lại đột nhiên cử động.

Hai cánh tay khô quắt trực tiếp tóm lấy cánh tay Kim Cô Tiên Mã Toại, không những không cho Kim Cô Tiên Mã Toại rút thanh Liệt Diễm Trường Đao ra, mà còn vào lúc đó hạn chế hành động của Kim Cô Tiên Mã Toại.

"Chẳng lẽ..." Kim Cô Tiên Mã Toại nhìn thấy thi thể Tam Nhãn Ô Nha lại xuất hiện phản ứng giống như thi thể bật dậy, lập tức phản ứng, nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

Vừa nhìn quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông lúc này đang thi triển một loại pháp quyết nào đó, trông có vẻ đang thao túng thi thể Tam Nhãn Ô Nha đã chết, khiến nó tóm chặt cánh tay Kim Cô Tiên Mã Toại không buông!

Chương 973

"Hiện tại, Đồng nhi phát động tấn công!" Vào lúc đó, Nam Cực Tiên Ông quát lớn một tiếng.

"Tuân mệnh!" Bạch Hạc Đồng Tử bên cạnh đã theo ông nhiều năm, biết vào lúc đó nên làm gì, cầm bảo kiếm bay về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Trông có vẻ Bạch Hạc Đồng Tử muốn vào lúc đó, nhằm vào Kim Cô Tiên Mã Toại mà phát động tấn công.

Bởi vì hiện tại hành động của Kim Cô Tiên Mã Toại bị thi thể Tam Nhãn Ô Nha ảnh hưởng, căn bản không có cách nào di chuyển bình thường, dưới trạng thái như vậy, Bạch Hạc Đồng Tử và Nam Cực Tiên Ông đều cho rằng đây là một cơ hội tấn công vô cùng tốt.

"Ha ha, ngây thơ!" Nhìn Bạch Hạc Đồng Tử đang cầm bảo kiếm bay tới, Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ lại cười lạnh một tiếng, dường như đối với chiến thuật của Nam Cực Tiên Ông và Bạch Hạc Đồng Tử tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

Cũng vào lúc đó, Bạch Hạc Đồng Tử bay đến trước mặt Kim Cô Tiên Mã Toại, giơ bảo kiếm trong tay chém xuống.

Một kiếm của Bạch Hạc Đồng Tử hiển nhiên sở hữu năng lực tấn công vô cùng cường đại, nếu thật sự trúng Kim Cô Tiên Mã Toại dù không thể đánh chết Kim Cô Tiên Mã Toại, cũng có thể khiến hắn trọng thương.

Nhưng kế hoạch của Bạch Hạc Đồng Tử và Nam Cực Tiên Ông tuy có thể nói là hoàn mỹ, nhưng trên thực tế lại bỏ qua một điểm, đó là Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ liệu có thật sự bị loại thủ đoạn này hạn chế sức mạnh không.

Cũng vào lúc đó, trên mặt Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ lộ ra một tia cười lạnh, ngay sau đó trên Liệt Diễm Trường Đao bùng phát ra ngọn lửa rực cháy, lập tức thiêu đốt thi thể Tam Nhãn Ô Nha thành tro tàn.

Khi thi thể Tam Nhãn Ô Nha đều bị hỏa diễm thiêu đốt thành tro tàn, thì thi thể đó đương nhiên cũng không thể trói buộc Kim Cô Tiên Mã Toại nữa.

Kim Cô Tiên Mã Toại đã khôi phục tự do đối mặt với đòn tấn công của Bạch Hạc Đồng Tử, vào lúc đó đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, trực tiếp vung Liệt Diễm Trường Đao trong tay, đao khí rực cháy đánh thẳng vào Bạch Hạc Đồng Tử.

"Phốc a!" Bạch Hạc Đồng Tử dù thế nào cũng không lường trước được vào lúc đó Kim Cô Tiên lại có thể dễ dàng phá vỡ cục diện khó khăn trước mắt đến vậy, thậm chí còn phát động phản kích!

Trong tình huống đột ngột như vậy, ngược lại Bạch Hạc Đồng Tử đã mất đi cơ hội phản ứng, bảo kiếm trong tay cũng không thành công đỡ được đạo đao khí rực cháy và sắc bén kia!

"Phốc a!" Bạch Hạc Đồng Tử vốn định phát động tấn công, trực tiếp bị đao khí rực cháy của Kim Cô Tiên Mã Toại đánh bay, vì bị thương nên trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Nam Cực Tiên Ông nhìn thấy đồ đệ Bạch Hạc Đồng Tử của mình cũng dễ dàng bị Kim Cô Tiên Mã Toại đánh bại như vậy, trên mặt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Vốn dĩ vừa rồi Nam Cực Tiên Ông đã lợi dụng cái chết của Tam Nhãn Ô Nha, khiến Kim Cô Tiên Mã Toại nhất thời mất đi cảnh giác đối với Tam Nhãn Ô Nha.

Mới mượn thần thông của Sơn Hải Bạch Ngọc Kính tạm thời khống chế cánh tay Tam Nhãn Ô Nha khiến thi thể đó tóm chặt Kim Cô Tiên Mã Toại, từ đó hạn chế hoạt động của Kim Cô Tiên Mã Toại, như vậy mới có thể cung cấp cho Bạch Hạc Đồng Tử một cơ hội tấn công tốt.

Nhưng điều mà Nam Cực Tiên Ông không ngờ tới là thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại thực sự quá cường đại, mấy lần tấn công đều không có hiệu quả.

"Lão gia hỏa, bây giờ đến lượt ngươi!" Vào lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại cuối cùng cũng phát động tấn công Nam Cực Tiên Ông, dưới sự gia trì của thần thông Tu La Nhất Thể, tốc độ của Kim Cô Tiên Mã Toại có thể trong nháy mắt tăng lên một phạm vi khủng bố.

Chỉ trong một sát na, Kim Cô Tiên Mã Toại đã xuất hiện trước mặt Nam Cực Tiên Ông, Liệt Diễm Trường Đao trong tay không chút do dự chém xuống.

Chỉ cần một đao này trúng Nam Cực Tiên Ông, vậy thì ông ấy cũng sẽ trọng thương!

Lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi đánh giết Tam Nhãn Ô Nha do Nam Cực Tiên Ông nhờ pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính triệu hoán ra, lập tức lại gặp phải công kích của Bạch Hạc Đồng Tử.

Thế nhưng, Kim Cô Tiên Mã Toại thực lực vô cùng cường đại, trực tiếp hóa giải được đòn đánh lén của Bạch Hạc Đồng Tử, đánh bay đối phương.

Giờ đây, Bạch Hạc Đồng Tử nằm trên mặt đất, bị thương vô cùng nghiêm trọng!

"Lão già thối nát, chịu chết đi!" Sau khi giải quyết xong Bạch Hạc Đồng Tử, Kim Cô Tiên Mã Toại tự nhiên nhằm vào Nam Cực Tiên

Ông phát động công kích.

Chỉ thấy, sau khi sử dụng thần thông Tu La Nhất Thể, tốc độ của Kim Cô Tiên Mã Toại trong nháy mắt tăng vọt đến một độ cao khủng bố, sau đó trực tiếp xuất hiện trước mặt Nam Cực Tiên Ông, chém xuống một đao.

Giờ đây đối với Kim Cô Tiên Mã Toại, đương nhiên trước tiên phải giải quyết Nam Cực Tiên Ông.

"Khốn kiếp!" Lúc này Bạch Hạc Đồng Tử nằm một bên đã mất đi hơn nửa chiến lực, nhìn thấy Kim Cô Tiên Mã Toại nhằm vào sư phụ phát động công kích, trong mắt lộ ra thần sắc không cam lòng.

Muốn đi giúp đỡ nhưng lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Cô Tiên Mã Toại tấn công mà không làm gì được.

"Oanh long!" Liệt Diễm Trường Đao đang bùng cháy rực lửa của Kim Cô Tiên Mã Toại chém thẳng vào Nam Cực Tiên Ông, ngọn lửa hung hãn tức thì lan rộng, bao phủ Nam Cực Tiên Ông.

Thế nhưng, khi Kim Cô Tiên Mã Toại công kích Nam Cực Tiên Ông, trên mặt hắn lại không lộ vẻ thư thái mà ngược lại còn vài phần kinh ngạc.

Hóa ra lúc ấy, hắn cảm thấy Liệt Diễm Trường Đao không hề thật sự gây tổn thương cho Nam Cực Tiên Ông, mà dường như bị đối phương dùng thủ đoạn nào đó đỡ được.

"Khoan đã, đây là...?" Đến lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại rốt cuộc cũng nhìn rõ được bộ dạng của Nam Cực Tiên Ông, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra, giữa ngọn lửa hung hãn bùng cháy, Nam Cực Tiên Ông lại dùng cánh tay phải của mình nắm chặt lấy Liệt Diễm Trường Đao đang chém thẳng tới của Kim Cô Tiên Mã Toại!

Một cảnh tượng như vậy sao có thể không khiến Kim Cô Tiên Mã Toại kinh ngạc?

Phải biết rằng, pháp bảo Liệt Diễm Trường Đao mà Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng lúc này ẩn chứa đao khí cực nóng vô cùng, ngoài nhiệt độ cao chói chang có thể đốt cháy mọi vật thể, còn có lưỡi đao sắc bén, có thể chém tan mọi thứ cản đường.

Thế nhưng, một thanh Liệt Diễm Trường Đao vô kiên bất tồi như vậy lại trực tiếp bị Nam Cực Tiên Ông dùng tay phải đỡ được.

"Oanh oanh oanh!" Lúc này, ngọn lửa bao trùm Nam Cực Tiên Ông đột nhiên bùng nổ, ngay sau đó một cơn lốc xoáy xuất hiện giữa ngọn lửa.

Không đợi Kim Cô Tiên Mã Toại kịp phản ứng, một quyền lửa cực nóng mang theo ngọn lửa xuyên qua, trực tiếp đánh vào thân thể hắn!

"Phụt a!" Kim Cô Tiên Mã Toại bị quyền lửa hùng hãn kia đánh bay, đau đớn ngã xuống đất.

Không cần nói nhiều, người dùng quyền đánh bay Kim Toại lúc này đương nhiên là Nam Cực Tiên Ông.

Vừa rồi Nam Cực Tiên Ông không chỉ dùng tay phải đỡ Liệt Diễm Trường Đao của Kim Cô Tiên Mã Toại, mà còn dùng quyền tay trái đánh bay Kim Cô Tiên Mã Toại.

Cùng lúc đó, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng chật vật đứng dậy từ mặt đất, nhân cơ hội này nhìn rõ trạng thái của Nam Cực Tiên Ông đối diện.

Hóa ra, Nam Cực Tiên Ông đang đứng đó đã biến thành một bộ dạng khác hẳn, hoàn toàn không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt như trước!

Chỉ thấy hai cánh tay của Nam Cực Tiên Ông trở nên vô cùng thô tráng, lại còn được bao phủ long lân, hai bàn tay cũng biến thành hình dạng long trảo.

Hai cánh tay thô tráng bao phủ long lân này không chỉ sở hữu sức mạnh cường đại, mà lớp long lân dày dặn còn cung cấp cho Nam Cực Tiên Ông khả năng phòng ngự siêu cường, không cần lo lắng bất kỳ vấn đề nào.

Đến lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng có thể hiểu vì sao Nam Cực Tiên Ông trước đó lại có thể đỡ được Liệt Diễm Trường Đao, và còn có thể phát động phản kích khi thân thể bị ngọn lửa cực nóng thiêu đốt.

Nguyên nhân là lúc này Nam Cực Tiên Ông dựa vào lớp long lân kim loại bao phủ thân thể để đỡ phần lớn uy lực thiêu đốt của ngọn lửa, và hai cánh tay biến thành long trảo cũng sở hữu sức mạnh cực kỳ cường đại, có thể phát động phản kích mạnh mẽ vào lúc đó.

Lúc này Nam Cực Tiên Ông, ngoài việc hai cánh tay biến đổi, toàn bộ thân thể cũng có biến hóa không nhỏ.

Chương 974

Trước tiên, thể hình Nam Cực Tiên Ông trở nên càng thêm khổng lồ, đầu cũng biến thành long đầu của loài rồng, trông đầy sức mạnh.

"Hử?

Nam Cực Tiên Ông đây là át chủ bài của mình sao?

Thần thông mà hắn đang sử dụng xem ra có vẻ rất mạnh mẽ." Kim Cô Tiên Mã Toại nắm chặt quyền, dường như đang so sánh với sự chênh lệch sức mạnh mà Nam Cực Tiên Ông đã dùng khi công kích vừa rồi.

"Không cần gọi ta là Nam Cực Tiên Ông, giờ đây có thể xưng hô ta là Long Hưng Lão Nhân!" Nam Cực Tiên Ông, hay Long Hưng Lão Nhân, lúc này thần sắc đạm định nhìn Kim Cô Tiên Mã Toại đối diện, rồi bình tĩnh nói.

"Long Hưng Lão Nhân?

Cũng tốt, cũng tốt!

Hôm nay hãy để ta gặp gỡ Long Hưng Lão Nhân này một phen!" Kim Cô Tiên Mã Toại không hề để tâm đến việc đối thủ lúc này tự xưng là Long Hưng Lão Nhân thay vì Nam Cực Tiên Ông, hiện tại hắn chỉ muốn đánh bại đối phương.

Vì vậy, ở giây tiếp theo, Kim Cô Tiên Mã Toại hóa thân thành một đạo kim sắc, nắm đấm bùng cháy Tu La Hỏa Diễm màu vàng, đánh tới Long Hưng Lão Nhân đối diện.

Đôi mắt Long Hưng Lão Nhân cũng biến thành long nhãn, trong trạng thái này nhanh chóng nhìn rõ lộ tuyến công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại, đồng thời cũng đưa ra phản kích tương ứng!

“Oanh long!” Cũng vào lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại với tư cách đối thủ đã đánh về phía Long Hưng Lão Nhân.

Liệt Diễm Trường Đao sắc bén cuốn theo ngọn lửa cuồn cuộn, tức thì nuốt chửng thân thể Long Hưng Lão Nhân!

Thế nhưng, khi Liệt Diễm Trường Đao của Kim Cô Tiên Mã Toại chém xuống, lại một lần nữa gặp phải trở ngại, đồng thời ngọn lửa cực nóng lan tràn xung quanh cũng như gặp phải một cỗ lực lượng vô hình, trực tiếp bị đẩy lùi.

Sau khi ngọn lửa bị đẩy ra, Kim Cô Tiên Mã Toại mới phát hiện lần này Long Hưng Lão Nhân cũng như trước, chỉ dùng cánh tay đỡ công kích của Liệt Diễm Trường Đao, đồng thời phát ra một loại khí lưu vô hình, đẩy lùi ngọn lửa cực nóng vốn định thiêu đốt thân thể hắn!

Một màn như vậy khiến Kim Cô Tiên Mã Toại cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, dường như không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Long Hưng Lão Nhân sau khi thành công đỡ được công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại, lại không quan tâm đối phương có cảm thấy kinh ngạc hay không, lập tức phát động phản kích.

“Oanh oanh oanh!” Chỉ thấy Long Hưng Lão Nhân một cánh tay khác bao quanh khí lưu màu trắng, như một cơn lốc xoáy nhỏ đánh về phía Kim Cô Tiên Mã Toại.

Thế nhưng lần này Kim Cô Tiên Mã Toại đã có chuẩn bị, sớm đã đề phòng phản kích của Long Hưng Lão Nhân, vì vậy lúc này cũng giơ một cánh tay khác lên, đón đỡ quyền của Long Hưng Lão Nhân đánh tới.

Lần này Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng nắm đấm bao quanh Tu La Hỏa Diễm màu vàng, như một loại ngọn lửa có nhiệt độ cực cao, là

thủ đoạn công kích mạnh mẽ của Kim Cô Tiên Mã Toại!

"Oanh long!" Cuối cùng, công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân rốt cuộc va chạm vào nhau.

Thật kỳ lạ, hai người dường như đang đấu quyền, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Hóa ra, khi Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân giao đấu, quyền của hai bên không trực tiếp chạm vào nhau, nguyên nhân là lúc đó mỗi người đều sử dụng năng lượng thuộc tính của riêng mình.

Cái gọi là năng lượng thuộc tính, đương nhiên là chỉ sức mạnh đặc biệt mà Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân sử dụng.

Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng sức mạnh của Tu La Hỏa Diễm cường đại.

Kim Cô Tiên Mã Toại phải nhờ vào thần thông Tu La Nhất Thể mới có thể hoàn toàn điều khiển siêu cấp hỏa diễm, sở hữu đủ loại năng lực không thể tin nổi.

Trước đó Kim Cô Tiên Mã Toại dựa vào sức mạnh của Tu La Hỏa Diễm này mới hoàn toàn áp chế được Tam Nhãn Ô Nha làm đối thủ.

Thế nhưng Long Hưng Lão Nhân ở một bên khác sử dụng sức mạnh cũng không hề yếu kém hơn đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại chút nào.

Trên nắm đấm của hắn cũng bao quanh khí lưu, trong khí lưu này ẩn chứa nhiều không khí hơn, chính việc giải phóng những không khí này đã khiến sức mạnh của Long Hưng Lão Nhân có thể tăng lên một trình độ vô cùng cường đại.

Khí lưu không chỉ có lực phá hoại bản thân, mà còn rõ ràng tăng cường cường độ cơ thể cho Long Hưng Lão Nhân.

Lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân dường như đang đấu quyền, nhưng thực tế lại là sự va chạm kịch liệt của hai loại năng lượng, đến mức nắm đấm của họ không trực tiếp chạm vào nhau.

Chỉ thấy giữa hai nắm đấm của Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân có một khoảng trống, trong khoảng trống đó chính là nơi hai loại năng lượng va chạm.

Nếu ở đó không cẩn thận, sóng năng lượng do hai cỗ năng lượng va chạm tạo ra thậm chí có thể trực tiếp giết chết một tu đạo giả đứng ngoài quan sát!

Không lâu sau, Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân kết thúc cuộc tranh đấu không có kết quả này, cả hai đều từ bỏ việc tiếp tục tấn công, lùi lại vài bước, tìm kiếm cơ hội tấn công mới.

Mặc dù là tìm kiếm cơ hội tấn công mới, nhưng thực tế là khi tạm thời tách ra, cả hai đã bắt đầu sử dụng thần thông của mình!

“Tiếp chiêu!

Tu La Kiếm Trận!” Kim Cô Tiên Mã Toại đối mặt với Long Hưng Lão Nhân làm đối thủ, lập tức triệu hồi Tu La Kiếm Trận.

Trước đó Kim Cô Tiên Mã Toại đã sử dụng Tu La Kiếm Trận để đối phó Tam Nhãn Ô Nha, mặc dù bảo kiếm trong Tu La Kiếm Trận đó bị Đọa Lạc Chi Phong phun ra từ Tam Nhãn Ô Nha khắc chế, cực kỳ dễ bị khắc chế.

Thế nhưng vào lúc này, Kim Cô Tiên Mã Toại sử dụng thần thông như vậy, tự nhiên là có mục đích riêng.

“Sou sou sou!” Trong Tu La Kiếm Trận, những thanh Tu La Bảo Kiếm lơ lửng giữa không trung bao quanh ngọn lửa vàng, như từng ngôi sao băng lao về phía Long Hưng Lão Nhân đối diện.

Trong Tu La Kiếm Trận này, mỗi một thanh bảo kiếm đều tràn đầy sức mạnh cường đại, và giữa các bảo kiếm cũng có sự liên kết với nhau.

Vì vậy nhìn qua thì những Tu La Bảo Kiếm đồng thời phát động tấn công trong Tu La Kiếm Trận đều là những cá thể độc lập, nhưng thực tế giữa chúng lại có sự liên kết, dưới sự liên kết này, sức mạnh và tốc độ của chúng đều có thể được tăng cường không ít.

Đây cũng là chỗ huyền diệu của Tu La Kiếm Trận, ngoài ra còn nhiều chỗ huyền diệu hơn nữa chưa được sử dụng.

Thế nhưng làm đối thủ của Kim Cô Tiên Mã Toại, bản lĩnh của Long Hưng Lão Nhân cũng không hề tầm thường.

Mặc dù lúc này Long Hưng Lão Nhân không sử dụng pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính của mình để triệu hồi linh thú khác hỗ trợ chiến đấu, nhưng thực lực của hắn lúc này cũng vô cùng cường đại.

Hóa ra lúc này, trong hai long trảo của Long Hưng Lão Nhân, với tư cách đối thủ, lại từ từ tụ tập một cỗ khí lưu màu lam cổ xưa.

Khí lưu màu lam này nhìn như mộng ảo, vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng khi Long Hưng Lão Nhân triệu hồi ra hai đoàn khí lưu màu lam đó, Bạch Hạc Đồng Tử và Kim Cô Tiên Mã Toại đều cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua, nhiệt độ tức thì hạ xuống không ít.

Mặc dù Bạch Hạc Đồng Tử và Kim Cô Tiên Mã Toại đều là những tu đạo giả thực lực cường đại, nhưng khi đối mặt với nhiệt độ đột ngột giảm lại có chút không thích ứng.

Thế nhưng Long Hưng Lão Nhân với toàn thân bao phủ long lân lại không hề cảm thấy lạnh lẽo hay nhiệt độ xung quanh giảm đột ngột.

Chương 975

Thứ nhất, lớp long lân bao phủ trên thân thể Long Hưng Lão Nhân có thể chống lại ảnh hưởng từ môi trường khắc nghiệt.

Thứ hai, những khí lưu màu lam đó bản thân là vũ khí mạnh nhất mà Long Hưng Lão Nhân triệu hồi ra để đối phó Kim Cô Tiên Mã Toại, làm sao có thể bị chính vũ khí của mình ảnh hưởng đến chiến lực chứ?

Sau khi Long Hưng Lão Nhân triệu hồi ra hai đạo khí lưu màu lam, công kích mà Kim Cô Tiên Mã Toại triệu hồi Tu La Kiếm Trận phát động cũng đã như kỳ tới.

Những thanh Tu La Bảo Kiếm màu vàng như sao băng rơi xuống, mục tiêu chính là Long Hưng Lão Nhân đang đứng trên mặt đất.

Chỉ cần những Tu La Bảo Kiếm màu vàng này chắc chắn đánh trúng Long Hưng Lão Nhân, thì Long Hưng Lão Nhân tự nhiên sẽ không thể may mắn thoát khỏi, bất kể là trọng thương hay hoàn toàn tử vong, đều có nghĩa là Kim Cô Tiên Mã Toại sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Thế nhưng Long Hưng Lão Nhân đâu thể đứng yên để đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại làm càn.

Chỉ thấy khi đối mặt với Tu La Kiếm Trận, hắn trực tiếp nâng cánh tay rồng bao quanh khí lưu màu lam lên, vỗ mạnh về phía Tu La Kiếm Trận đang bay tới!

"Oanh oanh oanh!" Khi Long Hưng Lão Nhân vỗ một chưởng về phía những Tu La Kiếm Trận đang bay tới, một hư ảnh long trảo bay ra, trên đó còn bao quanh khí lưu màu lam!

Cuối cùng công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân cũng va chạm vào nhau, thế nhưng vào lúc này, một chuyện ngoài ý muốn của Kim Cô Tiên Mã Toại đã xảy ra.

Hóa ra, long trảo do Long Hưng Lão Nhân phát ra khi xuyên qua Tu La Kiếm Trận, lại trực tiếp khiến những bảo kiếm đó bị đóng băng!

Kim Cô Tiên Mã Toại đang giao thủ với Long Hưng Lão Nhân, thế nhưng điều mà Kim Cô Tiên Mã Toại không ngờ tới là thần thông mà Long Hưng Lão Nhân sử dụng lúc này lại có hiệu quả mạnh mẽ đến vậy.

Khi hai hư ảnh long trảo mang theo khí lưu màu lam xuyên qua Tu La Kiếm Trận, những Tu La Bảo Kiếm vốn đang tiếp tục công kích Long Hưng Lão Nhân đều bị đóng băng giữa không trung, trông như những khối băng.

Không chỉ vậy, hư ảnh long trảo mang theo khí lưu màu lam này sau khi đóng băng các Tu La Bảo Kiếm trong Tu La Kiếm Trận, lại vẫn không hề giảm uy lực mà tiếp tục công kích Kim Cô Tiên Mã Toại.

Kim Cô Tiên Mã Toại khi gặp phải công kích như vậy đương nhiên sẽ không sơ ý, bởi vì hắn đã thấy được kết cục của những Tu La Bảo Kiếm mà mình đã sử dụng trước đó.

Vì vậy lần này Kim Cô Tiên Mã Toại để có thể đỡ được hư ảnh long trảo đang bay tới, tự nhiên cũng đã sử dụng toàn lực.

Chỉ thấy Kim Cô Tiên Mã Toại lúc này thi triển pháp quyết, lập tức Tu La Hỏa Diễm màu vàng trước mặt hắn bành trướng, hình thành một bức tường lửa khổng lồ chặn trước hư ảnh long trảo.

Thế nhưng một chuyện ngoài ý muốn của Kim Cô Tiên Mã Toại

lại xuất hiện.

Chỉ thấy bức tường lửa cực nóng do Tu La Hỏa Diễm tạo thành kia lại không thể ngăn cản hư ảnh long trảo, ngược lại hư ảnh long trảo cuốn theo khí lưu màu lam đã nhanh chóng đóng băng cả ngọn lửa.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Kim Cô Tiên Mã Toại trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy có chút hoảng sợ, bởi vì không thể nào lường trước được hư ảnh long trảo này lại ẩn chứa sức mạnh cường đại đến vậy, khiến hắn không có cách nào hóa giải.

"Khốn kiếp, xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu đó!" Nhìn hư ảnh long trảo ngày càng đến gần, lúc này Kim Cô Tiên Mã Toại biết rằng nếu không sử dụng tuyệt chiêu, có thể hắn sẽ trực tiếp bị khí lưu màu lam ẩn chứa trong hư ảnh long trảo đó đóng băng thành tượng.

Về điểm này, Kim Cô Tiên Mã Toại có thể dự đoán được kết quả.

"Oanh long!" Lúc này, hư ảnh long trảo cuối cùng cũng công kích Kim Cô Tiên Mã Toại.

Chỉ thấy một tiếng nổ vang lên, rồi nơi Kim Cô Tiên Mã Toại vốn đứng đột nhiên bắt đầu kết băng, và phạm vi kết băng không ngừng mở rộng, sau khi đạt đến một mức độ nhất định mới cuối cùng dừng lại sự mở rộng.

Những làn sương trắng cuồn cuộn sinh ra khi hư ảnh long trảo va chạm vào mặt đất và thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại cũng từ từ tiêu tán, phía sau lộ ra ngọn núi băng do hư ảnh long trảo đóng băng và Kim Cô Tiên Mã Toại trong núi băng!

Cuối cùng, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng không tránh được công kích của hư ảnh long trảo đó, bị đóng băng thành khối.

"Sư phụ, Kim Cô Tiên Mã Toại đã bị người đánh bại rồi!" Bạch

Hạc Đồng Tử trước đó vì công kích Kim Cô Tiên Mã Toại mà luôn đứng ngoài quan chiến, lúc này cũng nhìn thấy đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại lại bị sư phụ Long Hưng Lão Nhân của mình phong ấn trong khối băng chỉ bằng một chiêu, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Thế nhưng khi Bạch Hạc Đồng Tử đến bên cạnh Long Hưng Lão Nhân, một cảnh tượng bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy Long Hưng Lão Nhân vẻ mặt nghiêm túc nhìn phía trước, đồng thời vẫy tay ra hiệu cho Bạch Hạc Đồng Tử đang định đi tới, ý bảo đối phương không cần.

Bạch Hạc Đồng Tử mặc dù không biết nguyên nhân gì khiến sư phụ Long Hưng Lão Nhân trở nên nghiêm túc như vậy, nhưng cũng hiểu rằng bất cứ thứ gì có thể khiến sư phụ mình đối đãi nghiêm túc như thế, chắc chắn là một thứ không dễ đối phó.

"Hiện tại ta đã bị thương, thực lực vốn đã không đủ, không nên tiếp tục ở đây gây thêm phiền phức cho sư phụ!" Vì vậy, Bạch Hạc Đồng Tử sau khi nhận lệnh của sư phụ Long Hưng Lão Nhân, từ từ quay người lại, lần nữa tránh xa chiến trường giữa Kim Cô Tiên và Long Hưng Lão Nhân.

Quả nhiên, dự liệu của Long Hưng Lão Nhân không hề sai sót.

Ở giây tiếp theo, khối băng tinh dày đặc đang đóng băng Kim Cô Tiên Mã Toại đột nhiên vỡ vụn toàn bộ.

Không đợi Bạch Hạc Đồng Tử đi xa bao nhiêu, toàn bộ khối băng tinh đóng băng Kim Cô Tiên Mã Toại đã hoàn toàn vỡ nát, Kim Cô Tiên Mã Toại thì vẫn an toàn vô sự thoát thân khỏi băng tinh.

Đối thủ Kim Cô Tiên Mã Toại lại an nhiên vô sự dưới công kích của mình, trên mặt Long Hưng Lão Nhân cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, dường như không ngờ lại có một kết quả như vậy.

“Hừ, hóa ra là vậy.

Công kích vừa rồi của Long Hưng Chân Nhân không những không giải quyết được ta, mà ngược lại còn khiến ta biết được thần thông của ngươi rốt cuộc là gì!

Nếu ta đoán không sai, hiện tại ngươi đang sử dụng thần thông khống chế khí lưu phải không?

Bất kể là loại khí lưu nào, ngươi đều có thể khống chế.

Khí lưu vừa rồi công kích ta hẳn là cực hàn khí lưu, chính cỗ khí lưu này đã đóng băng Tu La Kiếm Trận và Tu La Hỏa Diễm của ta.

Nhưng việc đóng băng ở mức độ này chỉ là tạm thời, sau khi có thời gian, mọi kế hoạch của ngươi sẽ trở nên vô dụng.” Kim Cô Tiên Mã Toại sau khi trải qua sự kinh ngạc ban đầu đối với thần thông của Long Hưng Chân Nhân, trên mặt đã khôi phục lại vẻ trấn định, thần sắc thản nhiên nhìn Long Hưng Chân Nhân đối diện, như thể đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Đúng như lời Kim Cô Tiên Mã Toại nói, đến lúc này, Tu La Kiếm Trận và Tu La Hỏa Diễm vốn bị đóng băng lại có xu thế phá vỡ khối băng kết.

Tu La Hỏa Diễm và Tu La Kiếm Trận khi Kim Cô Tiên Mã Toại âm thầm tập trung sức mạnh, cuối cùng đã hoàn toàn phá nát những khối băng đã đóng băng chúng.

Khi Tu La Kiếm Trận giải trừ những khối băng đã đóng băng nó, lại không tiếp tục nhằm vào Long Hưng Chân Nhân phát động công kích, mà một lần nữa hóa thành từng đạo bảo kiếm nhỏ bay vào trong tay áo rộng rãi của Kim Cô Tiên Mã Toại.

Hóa ra lúc này Tu La Kiếm Trận sau khi trải qua trận chiến với Tam Nhãn Ô Nha trước đó đã xuất hiện tổn thương, vừa rồi lại bị

đóng băng.

Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, Tu La Kiếm Trận đều không thể tiếp tục sử dụng, cần phải ôn dưỡng lại, sau đó bù đắp những tổn thương bên trong mới có thể khiến Tu La Kiếm Trận khôi phục hoàn chỉnh chiến lực.

Mặc dù Kim Cô Tiên Mã Toại tạm thời không thể sử dụng Tu La Kiếm Trận làm thủ đoạn công kích, nhưng hắn còn có các pháp bảo và thần thông khác có thể sử dụng, hoàn toàn không cần sợ hãi Long Hưng Lão Nhân làm đối thủ!

"Hát a!

Bát Hoang Tu La Cực Quang!" Kim Cô Tiên Mã Toại đối mặt với Long Hưng Lão Nhân thực lực cường đại, trực tiếp sử dụng một thần thông khác có thể gọi là át chủ bài, đó là Bát Hoang Tu La Cực Quang.

Nghe nói thần thông này vốn từ sát khí của Tu La Vương hóa thành!

Chương 976

Đối mặt với công kích của Kim Cô Tiên Mã Toại, Nam Cực Tiên Ông đã sử dụng thần thông biến mình thành Long Hưng Lão Nhân nửa người nửa rồng.

Lúc này hắn không chỉ sở hữu cảnh giới tu luyện của một tu đạo giả, mà còn có thân thể cường đại như long tộc, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Đối mặt với đối thủ cường đại như vậy, Kim Cô Tiên Mã Toại cũng đã sử dụng thần thông của mình, Bát Hoang Tu La Thần Quang!

Chỉ thấy một đạo quang mang màu đỏ sẫm từ trên thân thể Kim Cô Tiên Mã Toại đánh về phía Long Hưng Lão Nhân.

Không gian mà đạo quang mang màu đỏ sẫm này đi qua đều bị sức mạnh ẩn chứa trong đó làm cho vặn vẹo.

Long Hưng Lão Nhân đối mặt với lần tấn công này của Kim Cô Tiên Mã Toại cũng không dám sơ ý chút nào.

Pháp lực trong cơ thể như sóng biển dâng trào dữ dội, sau đó quanh Long Hưng Lão Nhân xuất hiện từng đạo khí lưu hình rồng.

Những khí lưu hình rồng này lúc đầu lơ lửng bên cạnh Long Hưng Lão Nhân, nhưng sau khi Bát Hoang Tu La Thần Quang của Kim Cô Tiên Mã Toại tới, chúng đã lao về phía đạo thần quang màu đỏ sẫm đó.

Trong nháy mắt, Bát Hoang Tu La Thần Quang và khí lưu của Long Hưng Lão Nhân va chạm vào nhau, năng lượng của hai bên tương hỗ triệt tiêu.

Tại trung tâm của sự va chạm năng lượng giữa hai bên, vì sự va

chạm kịch liệt của năng lượng mà không gian ở đó đều xuất hiện sụp đổ.

Nếu xung kích năng lượng này tiếp tục, có khả năng sẽ mở ra một khe nứt không gian.

Từ đó có thể thấy rằng cả Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Chân Nhân, bất kể tu vi, thần thông hay pháp bảo đều vô cùng cường đại, trong nhất thời khó có thể phân ra thắng bại.

"Hừ, lần này bỏ qua!" Nhận thấy tạm thời cũng không có cách nào đánh bại Long Hưng Chân Nhân, Kim Cô Tiên Mã Toại hừ lạnh một tiếng, thừa lúc năng lượng đang va chạm mà xoay người bay đi.

Thoáng cái hắn đã bay về phía xa, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Sư phụ, hắn đã bỏ chạy rồi!" Bạch Hạc Đồng Tử chật vật đứng dậy, vội vàng chạy đến trước mặt sư phụ Long Hưng Chân Nhân mà nói.

"Không sao, lần này ta cũng không có nắm chắc đánh bại hắn, hôm nay đến đây thôi!" Long Hưng Chân Nhân nhìn thấy Kim Cô Tiên Mã Toại chủ động rút lui, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên đối với trận chiến này hắn cũng không có nắm chắc.

Thực tế, Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Lão Nhân cũng đại đa số có chung một suy nghĩ, dù sao chiến đấu đến bây giờ, pháp lực của cả hai đều đã tiêu hao cực nhiều.

Trong đó Long Hưng Lão Nhân trước đó đã liên tục thôi động pháp bảo Sơn Hải Bạch Ngọc Kính, triệu hồi ra ba linh thú cường đại, tiêu hao không ít.

Kim Cô Tiên Mã Toại càng khỏi phải nói, sau khi liên tục đánh giết ba linh thú, mới có thể đối phó Long Hưng Lão Nhân, phát động

công kích.

Hiện tại cả hai người đều cho rằng nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, không nghi ngờ gì sẽ dẫn đến tình huống lưỡng bại câu thương, vì vậy hiện tại đều không muốn tiếp tục đánh nữa, mới có tình huống Kim Cô Tiên Mã Toại chủ động rút lui xuất hiện.

"Thôi được, hôm nay đến đây thôi, Đồng Tử!" Long Hưng Lão Nhân nhìn chiến trường xung quanh vì cuộc chiến với Kim Cô Tiên Mã Toại mà trở nên hoang tàn, cũng không còn tâm tình ở lại đây nữa, liền dẫn Bạch Hạc Đồng Tử rời đi.

Còn về Hoàng Long Chân Nhân bị Kim Cô Tiên Mã Toại bắt giữ, Long Hưng Chân Nhân chỉ có thể tìm cách khác để giải cứu, dù sao thực lực của Kim Cô Tiên Mã Toại quá đỗi cường đại, nếu không có đủ mười phần nắm chắc, Long Hưng Chân Nhân cũng không muốn tiếp tục giao thủ với hắn.

Cuộc giao thủ giữa Kim Cô Tiên Mã Toại và Long Hưng Chân Nhân đã kết thúc, hai bên hòa nhau.

Thế nhưng ở những nơi khác trên chiến trường, giao chiến kịch liệt vẫn tiếp tục.

Lúc này Ô Vân Tiên đã dưỡng thương xong, trở lại chiến trường, vừa vặn gặp Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn.

Mặc dù Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn đều là thiên tài và cường giả trong Tam Đại Đệ Tử, nhưng Ô Vân Tiên lại là một tu đạo giả mạnh mẽ hơn nhiều.

Thân là một trong Tùy Thị Thất Tiên, thực lực của hắn tự nhiên không phải là tu đạo giả bình thường có thể sánh được.

"Ha ha!

Hôm nay vừa ra đã gặp các ngươi!

Rất tốt, hôm nay ta sẽ xem thử thực lực của hai ngươi rốt cuộc như thế nào!" Ô Vân Tiên nhìn Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đối diện, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười đó không phải thật sự đang cười, mà Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa lại từ nụ cười của Ô Vân Tiên cảm nhận được sát ý quyết đoán.

"Không hay rồi, Hoàng huynh cẩn thận, hắn sắp ra tay!" Dương Tiễn khi gặp Ô Vân Tiên đã sớm mở con mắt thứ ba, trong nháy mắt động sát lực tăng lên một trình độ cực cao, cũng vì thế mà có thể ngay lập tức phát hiện tình huống dị thường xuất hiện.

Lúc này khi phát giác Ô Vân Tiên sắp phát động công kích, hắn lập tức nhắc nhở Hoàng Thiên Hóa bên cạnh, bảo y chú ý an toàn.

Quả nhiên, khi Dương Tiễn nhắc nhở Hoàng Thiên Hóa, Ô Vân Tiên đã phát động công kích.

"Hát a!" Ô Vân Tiên quát lớn một tiếng, hai Tử Kim Chùy trong tay đập về phía Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn.

Xem ra Ô Vân Tiên muốn đồng thời nhằm vào cả hai người Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa mà phát động tấn công.

"Tên đáng ghét, lại dám coi thường ta!" Hoàng Thiên Hóa vội vàng né người tránh Tử Kim Chùy đang bay tới, nhìn Ô Vân Tiên đối diện đầy mặt tươi cười, trên mặt lộ ra thần sắc phẫn nộ.

Có thể thấy công kích vừa rồi của Ô Vân Tiên là đang đùa giỡn, trong lòng hắn tự nhiên vô cùng tức giận.

Dương Tiễn một bên cũng rất dễ dàng tránh khỏi công kích của Tử Kim Chùy, thế nhưng mặc dù phát giác Ô Vân Tiên quả thật cố ý đùa giỡn, trong lòng hắn cũng không dám chút nào thả lỏng, bởi vì hắn biết thực lực của Ô Vân Tiên quá đỗi cường đại.

"Tiếp theo nếu không thể cẩn thận hơn một chút, có thể ngay cả

việc giữ được mạng dưới tay Ô Vân Tiên cũng là một vấn đề." "Tránh được không tồi, vậy công kích tiếp theo các ngươi có thể tránh được không?" Ô Vân Tiên lại không hề để tâm đến sự phẫn nộ của Hoàng Thiên Hóa, khi thấy hai người tránh được Tử Kim Chùy của mình, hắn lập tức lộ ra một chút nụ cười trêu tức, ngay sau đó vươn tay về phía Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn ra hiệu.

"Sou sou sou!" Một tiếng xé gió truyền đến từ phía sau Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa, hóa ra lúc này hai Tử Kim Chùy đã bay đi lại một lần nữa bay trở về từ đường cũ.

Thế nhưng lần này Hoàng Thiên Hóa lại không kịp phản ứng, trực tiếp bị đạo Tử Kim Chùy đó đánh trúng!

"Phụt a!" Hoàng Thiên Hóa phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị Tử Kim Chùy đánh mạnh xuống đất, nằm bất động.

Máu tươi cũng từ trên thân thể hắn chảy ra.

"Ha ha, đã giải quyết như vậy sao?

Không phải chứ, ta còn tưởng bản lĩnh của ngươi lớn đến mức nào!" Ô Vân Tiên nhìn Hoàng Thiên Hóa ngã trên mặt đất, không chút lưu tình mà chế giễu thực lực yếu kém của đối phương.

Là một trong Tùy Thị Thất Tiên, thực lực của Ô Vân Tiên quả nhiên phi phàm.

Vừa ra tay đã khiến Hoàng Thiên Hóa bị thương không nhỏ.

"Khốn kiếp!" Dương Tiễn mặc dù trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng hiện tại lại không thể lo cho Hoàng Thiên Hóa, bởi vì phía sau hắn cũng có một chiếc Tử Kim Chùy bay tới.

Nhớ lại kết cục của Hoàng Thiên Hóa vừa rồi bị công kích, Dương Tiễn lúc này càng không dám có chút sơ ý nào, vội vàng tránh sang một bên khác, trong gang tấc đã thành công tránh được công kích.

Chương 977

Cũng vào lúc này, trên mặt Ô Vân Tiên làm đối thủ lại lộ ra nụ cười đắc ý của kẻ gian.

Trong tay hắn rõ ràng đã giơ lên chiếc Tử Kim Chùy vừa bay về, một lần nữa đập về phía Dương Tiễn.

Lúc này Dương Tiễn vừa mới tránh được công kích của Tử Kim Chùy, thế nhưng không ngờ vào lúc này Ô Vân Tiên lại tiếp tục phát động công kích về phía hắn.

Dưới những đòn tấn công liên tục như vậy, Dương Tiễn cũng có chút không chống đỡ nổi.

"Chặn ta lại!" Trong lúc nguy cấp, Dương Tiễn vội vàng tụ Hắc Giao Tam Xoa Kích trước mặt, thần thông ẩn chứa trong Hắc Giao Tam Xoa Kích cũng được Dương Tiễn kích phát ra, một lớp bảo hộ màu đen xuất hiện, bảo vệ thân thể Dương Tiễn bên trong.

Cũng vào lúc này, Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên đã đánh tới.

"Oanh long!" Chiếc Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên va chạm vào lớp bảo hộ màu đen do Dương Tiễn kích phát từ Hắc Giao Tam Xoa Kích, sức mạnh cường đại ẩn chứa trong Tử Kim Chùy tức thì khiến lớp bảo hộ màu đen của Dương Tiễn xuất hiện dấu hiệu bất ổn, dường như chỉ cần giây tiếp theo, cỗ lực lượng cường đại này sẽ khiến lớp bảo hộ màu đen đó sụp đổ!

Đối mặt với tình huống như vậy, Dương Tiễn cũng vô cùng rõ ràng, vào lúc này hắn cũng không dám có chút sơ ý nào.

"Lại đến!" Lần này Dương Tiễn sử dụng pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chín ngọn lửa lập tức phun ra Tam Muội Chân Hỏa

để chống lại Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của sức mạnh Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Dương Tiễn rốt cuộc cũng đỡ được công kích của Tử Kim Chùy.

"Không tồi!" Ô Vân Tiên nhìn thấy Dương Tiễn đã đỡ được công kích của mình, cũng không để Tử Kim Chùy tiếp tục tấn công, thu cả hai chiếc Tử Kim Chùy về, nắm chặt trong tay.

Vào lúc này, Dương Tiễn sau khi khó khăn lắm mới có cơ hội thở dốc, mới có thời gian đi xem xét Hoàng Thiên Hóa đang ngã một bên.

Kết quả không đợi Dương Tiễn đi xem trạng thái của Hoàng Thiên Hóa, hắn đã tự bò dậy từ mặt đất.

"Đau chết ta rồi!" Hoàng Thiên Hóa khóe miệng chảy ra máu tươi, biểu tình có chút đau đớn mà xoa bụng, xem ra hình như không bị thương quá nghiêm trọng.

"Hoàng huynh?

Không bị thương sao?

Nhưng vừa rồi không phải Tử Kim Chùy đã đánh trúng huynh ư?" Dương Tiễn nhìn Hoàng Thiên Hóa an nhiên vô sự, cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, dường như không ngờ Hoàng Thiên Hóa vừa rồi trọng thương ngã xuống đất lại vào lúc này như người không có việc gì mà đứng dậy.

"Hắc hắc, không có.

Vừa rồi khi ta phát giác công kích từ phía sau, không kịp tránh né, nhưng may mắn là ta có chút bản lĩnh, cuối cùng mặc dù vẫn bị Tử Kim Chùy đánh trúng, nhưng bản thân lại không bị thương quá nghiêm trọng." Hoàng Thiên Hóa nghe Dương Tiễn nói xong, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý, giải thích như vậy.

Nghe vậy Dương Tiễn mới thở phào nhẹ nhõm, và trong tình huống hiện tại, thêm một người là thêm một phần sức mạnh, nếu không chỉ dựa vào Dương Tiễn thì hắn cũng không có lòng tin đánh bại đối thủ.

"Nếu vậy thì tốt quá rồi, thế nhưng thực lực của Ô Vân Tiên này quả thật rất mạnh.

Vừa rồi chỉ một đòn công kích tùy tiện đã khiến cả hai chúng ta suýt chút nữa bị đánh giết, xem ra trong trận chiến sau này phải cẩn thận hơn một chút." Dương Tiễn nhìn thấy Hoàng Thiên Hóa không sao mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại nghiêm túc nói.

"Ừm, ta biết." Hoàng Thiên Hóa đương nhiên cũng biết rằng đối thủ mà họ hiện tại phải đối mặt là Ô Vân Tiên cường đại.

Khi vừa giao thủ với Ô Vân Tiên, Hoàng Thiên Hóa cũng như Dương Tiễn, đã cảm nhận được sức mạnh cường đại khó chống đỡ của Ô Vân Tiên từ Tử Kim Chùy.

"Hừ, hai tên tiểu bối này cũng có chút thú vị.

Chẳng lẽ các ngươi tưởng chỉ đỡ được một đòn công kích tùy ý của ta là có thể đánh bại ta sao?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Ô Vân Tiên nhìn Hoàng Thiên Hóa lại không bị thương dưới công kích của Tử Kim Chùy, tự nhiên vô cùng khó chịu.

Lúc này hắn trực tiếp phất tay, hai chiếc Tử Kim Chùy đánh ra một hư ảnh màu tím trong không trung về phía Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Hư ảnh màu tím trông như một ngọn núi nhỏ được cấu thành từ một loại thủy tinh màu tím nào đó.

Mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong

khiến Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cảm thấy một trận tâm kinh đảm chiến.

"Giữ vững!" Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đồng loạt sử dụng thần thông của mình, cố gắng chặn đứng công kích của Ô Vân Tiên, không dám có chút sơ ý nào.

Con mắt thứ ba của Dương Tiễn mở ra, từ bên trong phun ra một đạo quang tốc màu trắng, đi đầu chặn đứng một hư ảnh tử sơn.

Một bên khác Hoàng Thiên Hóa thì lấy ra một khối đá xám xịt.

Khi Hoàng Thiên Hóa rót pháp lực vào khối đá xám xịt đó, một quả cầu năng lượng có màu sắc giống như Hỗn Độn khai thiên đã đánh về phía hư ảnh tử sơn còn lại.

Khi Ô Vân Tiên và Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa thần thông của mỗi người va chạm vào nhau, những sóng năng lượng sinh ra đều vô cùng khổng lồ.

Lúc đầu, hư ảnh tử sơn và quang thúc màu trắng, quả cầu năng lượng Hỗn Độn của mỗi bên đều bất phân thắng bại, thế nhưng theo thời gian trôi đi, và sau khi Ô Vân Tiên gia tăng sức mạnh ẩn chứa trong hư ảnh tử sơn, tức thì khiến sức mạnh của hư ảnh tử sơn tăng lên gấp mấy lần, mang lại áp lực càng thêm cường đại cho hai người Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vốn đã chịu áp lực cực lớn khi đối mặt với công kích của Ô Vân Tiên, khi Ô Vân Tiên tăng thêm sức mạnh trong hư ảnh tử sơn, họ càng không thể tiếp tục kiên trì.

"Oanh long!" Theo sức mạnh của hư ảnh tử sơn tăng lên, và pháp lực của hai người Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa tiêu hao, trong tình huống bên này tiêu bên kia tăng, hư ảnh tử sơn cuối cùng đã đột phá

thần thông của hai người, rốt cuộc đánh trúng thân thể của cả hai.

Sau vụ nổ kịch liệt, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa mặc dù vẫn đứng vững, nhưng trên người đã bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Công kích của hư ảnh tử sơn vừa rồi, mang lại cho Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cảm giác như thật sự bị một ngọn núi đè nát, áp lực phải chịu vô cùng khổng lồ, thậm chí dường như toàn thân xương cốt đều bị nghiền nát.

Cảm giác này quả thật quá khủng khiếp!

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa căn bản không có cách nào chống đỡ công kích của Ô Vân Tiên, cũng vào lúc này mới thể hội được sức mạnh đáng sợ của Ô Vân Tiên.

"Thực lực cấp Kim Tiên sao?" Vào lúc này, Dương Tiễn thầm nghĩ, hiển nhiên đối với một kết quả như vậy là quá nguy hiểm.

"Thôi được, ta hiện tại không có công phu để giao thủ với mấy tên tiểu bối các ngươi nữa, hiện tại hãy chịu chết đi!" Ô Vân Tiên lúc này không định tiếp tục nương tay, hai chiếc Tử Kim Chùy trong tay hắn tỏa ra quang mang màu tím, từ trên đó truyền ra khí tức vô cùng cường đại, còn mạnh hơn mấy phần so với hư ảnh tử sơn mà Ô Vân Tiên đã phát ra trước đó.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đều lộ ra vài phần thần sắc tuyệt vọng.

Vừa rồi thần thông hư ảnh tử sơn kia họ đã không có cách nào chống đỡ, hiện tại lại phải đối mặt với thần thông cường đại hơn của Ô Vân Tiên, cảm thấy càng không có cơ hội đánh bại đối thủ.

Vào lúc này, công kích của Ô Vân Tiên đã đánh về phía hai người Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Chỉ thấy Tử Kim Chùy lần này dưới sự bao bọc của một lớp năng

lượng màu tím, tỏa ra khí tức kinh người.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vào lúc này không có cơ hội nào để đỡ được công kích cường đại như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích đến trước mặt mình.

Chương 978

Thế nhưng, khi Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa cho rằng chắc chắn phải chết, Ô Vân Tiên cũng cho rằng có thể tùy ý giết chết hai người, thì bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy trước mặt hai người Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa lại xuất hiện một thân ảnh bạch y.

Khi thân ảnh bạch y đó xuất hiện, chỉ thấy người đó khẽ vung tay, một cỗ lực lượng vô hình từ trong thân thể người đó xuất hiện, chặn trước thân thể, đồng thời cũng chặn lại công kích của Ô Vân Tiên.

Hai chiếc Tử Kim Chùy khổng lồ cứ thế bị một cỗ lực lượng vô hình hạn chế giữa không trung, bất luận thế nào cũng không thể gây thương tổn cho thân ảnh bạch y đó cùng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa phía sau.

"Từ Hàng Sư Thúc!" Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vốn đã tuyệt vọng cho rằng lần này khó thoát khỏi kiếp nạn, kết quả không ngờ vào lúc ngàn cân treo sợi tóc lại được người khác cứu.

Người cứu họ, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vừa nhìn đã nhận ra, chính là Từ Hàng Đạo Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Là một trong số ít nữ tu đạo giả trong Thập Nhị Kim Tiên, thực lực của Từ Hàng Đạo Nhân từ trước đến nay đều không hề yếu kém, ngay cả khi đối đầu với Kim Linh Thánh Mẫu có thực lực cường đại hơn Ô Vân Tiên, Từ Hàng Đạo Nhân vẫn có thể chống đỡ.

Lúc này khi đối mặt với đối thủ như Ô Vân Tiên, nàng tự nhiên sẽ không rơi vào thế hạ phong.

"Hừ, ta không ngờ Từ Hàng Đạo Nhân lại ra tay cứu người ư?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn chịu chết sao?" Ô Vân Tiên đối với vị khách không mời mà đến bất ngờ xuất hiện giữa chừng, tự nhiên không có sắc mặt tốt, đặc biệt đối phương là Từ Hàng Đạo Nhân đã nhiều lần giao thủ với phe hắn.

Vì vậy, khi Ô nhìn thấy Từ Hàng Đạo Nhân ra tay chặn công kích của mình, thần sắc trên mặt cũng lạnh đi vài phần.

"Ô Vân Tiên bớt lời vô nghĩa đi, đệ tử hai giáo ta đã sớm đối đầu, hiện tại chẳng có gì để nói, tiếp chiêu đi!" Từ Hàng Đạo Nhân không có thời gian nói nhiều với Ô Vân Tiên, lập tức nâng phất trần lên, đánh ra một đạo phong nhận về phía Ô Vân Tiên!

Đạo phong nhận này do vô số phong nhận nhỏ dày đặc tạo thành, vừa sắc bén lại vừa có khả năng cắt xé cường đại, không hề e ngại phòng ngự của đối phương.

"Hừ, nói hay lắm!" Ô Vân Tiên đối mặt với đối thủ như Từ Hàng Đạo Nhân không hề sợ hãi, càng không dám sơ ý, lúc này càng dốc toàn lực.

Chỉ thấy hai chiếc Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên một lần nữa tập trung từng đạo năng lượng màu tím.

Lần này năng lượng màu tím đó dường như có thực chất, từ dạng năng lượng biến thành vật chất, đồng thời cũng khiến Tử Kim Chùy vốn có thể tích khổng lồ lại càng trở nên to lớn hơn vài phần.

"Hát a!" Ô Vân Tiên sau khi khiến sức mạnh của Tử Kim Chùy một lần nữa được cường hóa, vung hai chiếc Tử Kim Chùy trong không trung về phía Từ Hàng Đạo Nhân và phong nhận đang bay tới.

"Oanh long!" Một cột sáng năng lượng màu tím từ trong Tử Kim Chùy kích phát ra, tức thì va chạm vào phong nhận.

Chỉ thấy phong nhận vốn yếu ớt dưới công kích của cột sáng màu

tím đó đã hoàn toàn tan rã, căn bản không có chút cơ hội chống đỡ nào.

Ngay sau đó cột sáng màu tím mới đánh về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Xem ra ngay cả sau khi va chạm vào phong nhận, đạo cột sáng màu tím đó vẫn tràn đầy sức mạnh.

Từ Hàng Đạo Nhân thấy vậy khẽ cau mày, tùy cơ ngón tay ngọc thon dài của nàng nhẹ nhàng chỉ về phía trước, ngay sau đó một cỗ lực lượng vô hình triển khai trước mặt nàng.

Khi Từ Hàng Đạo Nhân vừa hoàn thành tất cả, đạo cột sáng màu tím đã đánh tới.

Thế nhưng vào lúc này, đạo cột sáng màu tím đó lại giống như Tử Kim Chùy vừa rồi, bị cỗ sức mạnh vô hình của Từ Hàng Đạo Nhân chặn lại.

Ô Vân Tiên cau mày, hiển nhiên không ngờ thần thông của mình lại bị Từ Hàng Đạo Nhân đỡ một cách nhẹ nhàng như vậy.

Thế nhưng không đợi Ô Vân Tiên nhận thua, khi thấy Từ Hàng Đạo Nhân đỡ được một đạo quang thúc màu tím, hắn lập tức lại nâng một chiếc Tử Kim Chùy khác, đồng dạng rót năng lượng vào bên trong, sau đó phát ra một đạo quang thúc màu tím.

Chỉ là lần này người mà Ô Vân Tiên muốn dùng quang thúc màu tím công kích không còn là Từ Hàng Đạo Nhân, mà là Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đang ở phía sau Từ Hàng Đạo Nhân.

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đều đã bị thương khá nặng, tạm thời không có cách nào di chuyển, cũng không ngờ sau khi Từ Hàng Đạo Nhân ra tay đối phó Ô Vân Tiên, đối phương lại sẽ công kích họ.

Vừa đúng lúc Ô Vân Tiên lợi dụng khi hai người Hoàng Thiên Hóa

và Dương Tiễn tạm thời mất đi lòng cảnh giác, đã phát động công kích về phía họ.

Chỉ thấy quang thúc màu tím mà Ô Vân Tiên phát ra khi bay về phía Từ Hàng Đạo Nhân, đột nhiên như có linh tính, trực tiếp vòng qua trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân, sau đó công kích Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn đang ẩn nấp phía sau Từ Hàng Đạo Nhân.

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa vốn đang định rút lui, dù sao tiếp tục ở lại đây cũng chỉ gây thêm phiền phức cho Từ Hàng Đạo Nhân, thế nhưng không ngờ vào lúc này công kích của Ô Vân Tiên lại bay về phía họ.

Trong mắt Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn lộ ra thần sắc không thể tin nổi và kinh ngạc, dường như không ngờ vào lúc này, đối phương lại sẽ thi triển thần thông cường đại đến vậy.

"Không hay rồi!" Từ Hàng Đạo Nhân cũng vào lúc này phản ứng lại, sau khi phát giác mục đích của Ô Vân Tiên, thần sắc đại biến.

Khi Ô Vân Tiên vừa định đánh giết Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa, Từ Hàng Đạo Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, đã xuất hiện, ra tay cứu cả hai người Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Ô Vân Tiên tự nhiên không cam lòng để Từ Hàng Đạo Nhân dễ dàng đắc thủ, hai người sau đó lại một lần nữa triển khai giao phong kịch liệt.

Điều đáng nói là để có thể đánh bại Từ Hàng Đạo Nhân một cách thuận lợi hơn, Ô Vân Tiên đã lợi dụng lúc Từ Hàng Đạo Nhân đang giao thủ với mình, nhờ một lớp yểm hộ, mới khiến Ô Vân Tiên thuận lợi phát động đòn đánh lén.

Lúc này Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã bị thương vô cùng nghiêm trọng, căn bản không có cách nào để ứng phó với công kích

cường đại của Ô Vân Tiên.

"Không hay rồi!" Từ Hàng Đạo Nhân cũng vào lúc này phản ứng lại, cuối cùng đã biết được ý đồ thật sự của Ô Vân Tiên!

Oanh long!

Không đợi Từ Hàng Đạo Nhân kịp phản ứng, quả cầu năng lượng ẩn chứa lực phá hoại cường đại của Ô Vân Tiên cuối cùng đã đánh trúng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

Sự va chạm của năng lượng hình thành một vụ nổ kịch liệt, tức thì nhấn chìm hai người.

Ô Vân Tiên thấy vậy trên mặt lại lộ ra nụ cười, hiển nhiên là vì kế hoạch đã thuận lợi khởi động.

Thế nhưng khi khói bụi do vụ nổ tạo ra dần dần tan biến, và ảnh hưởng tri giác mà sóng năng lượng gây ra cho Ô Vân Tiên giảm xuống mức thấp nhất, Ô Vân Tiên lại cảm nhận được một thứ không giống bình thường, sắc mặt tức thì biến đổi.

"Hừ, thật tốt, Ô Vân Tiên lại ti bỉ đến vậy, hôm nay xem ra không thể thả ngươi!" Vào lúc này, âm thanh của Từ Hàng Đạo Nhân truyền đến, đồng thời Ô Vân Tiên cũng nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đó.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân đã chắn trước mặt Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa, trước mặt nàng lơ lửng một chiếc Bạch Cốt Thuẫn Bài nhỏ bé.

Còn về Từ Hàng Đạo Nhân và hai người Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa phía sau lại không hề bị thương dưới công kích của Ô Vân Tiên, hiển nhiên là đã bị chiếc Bạch Cốt Thuẫn Bài kia chặn lại phần lớn công kích năng lượng.

Nếu vậy thì, đòn đánh lén và kế hoạch vừa rồi của Ô Vân Tiên đều

đã thất bại.

Sau khi biết được kết quả này, biểu tình trên mặt Ô Vân Tiên cũng không được tốt.

Hắn lạnh lùng nhìn Từ Hàng Đạo Nhân đối diện, biểu tình âm tình bất định, rồi thản nhiên nói: "Xem ra Từ Hàng Đạo Nhân cũng có chút bản lĩnh.

Chương 979

Thôi vậy cũng tốt, hôm nay hãy để ta xem ngươi còn có thủ đoạn nào chưa thi triển ra không!" Lúc này, Ô Vân Tiên đạm định nhìn Từ Hàng Đạo Nhân đối diện, pháp bảo Tử Kim Chùy trong tay hóa thành hai đạo quang tuyến màu tím, cứ thế bay về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

"Đang đang đang!" Tử Kim Chùy va chạm vào Bạch Cốt Thuẫn Bài, phát ra âm thanh đang đang, như tiếng chuông ngân liên miên không dứt.

Chỉ nghe âm thanh pháp bảo của hai bên va chạm, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã có cảm giác chấn động đến ù tai và ngực khó chịu.

Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc của đối phương.

Lúc này, những đệ tử đó mới cuối cùng hiểu được thực lực cấp độ Kim Tiên rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Hai vị tu đạo giả cấp độ Kim Tiên giao thủ, chỉ riêng dư ba phát ra từ cuộc đối đầu pháp bảo đã có thể khiến họ có cảm giác không thể chịu đựng nổi, vậy thì nếu giao thủ trực tiếp, có lẽ hiện tại họ đã không thể may mắn thoát khỏi.

"Hai ngươi mau rời khỏi đây, truyền tin tức cho Khương Tử Nha, nơi này giao cho ta!" Từ Hàng Đạo Nhân khi dùng Bạch Cốt Thuẫn Bài đỡ công kích của Ô Vân Tiên, lại không quên dặn dò Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa.

"Từ Hàng Sư Thúc, tuân lệnh!" Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa tự nhiên sẽ không trái lời sư thúc, lập tức quay người rời đi.

Hắc Giao Tam Xoa Kích trong tay Dương Tiễn hóa thành một con giao long màu đen, sau đó chở hắn và Hoàng Thiên Hóa bay đi.

Trong cuộc giao thủ với Ô Vân Tiên trước đó, Hoàng Thiên Hóa và Dương Tiễn đều bị thương vô cùng nghiêm trọng, không có cách nào di chuyển với tốc độ cao, vì vậy vào lúc này chỉ có thể sử dụng năng lực pháp bảo để di chuyển.

Thế nhưng ngay cả như vậy, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa chẳng mấy chốc đã biến mất ở chân trời, hiển nhiên là đã bay rất xa.

"Hắc hắc, Từ Hàng Đạo Nhân ngươi tưởng để hai tên văn bối đó chạy thoát thật sự có thể thành công sao?

Ta nói cho ngươi biết, trên đường đi của chúng còn có người của ta, đến lúc đó đối mặt với phục kích, không biết chúng có thể sống sót được không!" Ô Vân Tiên vừa điều khiển Tử Kim Chùy công kích Từ Hàng Đạo Nhân, vừa cười lạnh một tiếng rồi nói như vậy, dường như đang chế giễu Từ Hàng Đạo Nhân cùng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa không biết tự lượng sức mình.

"Phải không?

Ta đối với hai văn bối của mình lại vô cùng có lòng tin.

Hiện tại người nên lo lắng phải là ngươi mới đúng!" Từ Hàng Đạo Nhân lại căn bản không bị sự khiêu khích của Ô Vân Tiên ảnh hưởng, lập tức bắt đầu phản kích.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân trong miệng lẩm nhẩm niệm chú, hai tay dưới sự che chắn của Bạch Cốt Thuẫn Bài đã sử dụng ra từng đạo thủ ấn huyền ảo.

"Đi!" Cuối cùng, Từ Hàng Đạo Nhân chậm rãi thốt ra một chữ, cũng vào lúc này, xung quanh xuất hiện từng mảng sương mù dày đặc, che khuất mọi vật xung quanh, cũng che khuất thân ảnh của Từ Hàng

Đạo Nhân.

Ô Vân Tiên thấy vậy chau mày, lập tức phát giác phiến sương mù này xuất hiện kỳ lạ, hẳn là thần thông mà Từ Hàng Đạo Nhân vừa thi triển.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng hắn vẫn giữ sự cảnh giác, bởi vì phát hiện trong phiến sương mù này, lực cảm tri của hắn cũng không có cách nào phát huy tác dụng, càng không có cách nào khóa chặt vị trí của Từ Hàng Đạo Nhân.

Còn về hai pháp bảo Tử Kim Chùy của Ô Vân Tiên, cũng sau khi phiến sương mù xuất hiện thì công kích đã rơi vào hư không.

Hiển nhiên phiến sương mù này không đơn giản như vậy, nếu không thì hai pháp bảo Tử Kim Chùy của hắn đã đủ để phá hủy phiến sương mù đó.

Đối mặt với sương mù đặc biệt như vậy, Ô Vân Tiên lại cũng có cách của mình.

"Hát a!" Ô Vân Tiên, với tư cách đối thủ, dang rộng hai tay, như thể đang ôm lấy, cũng vào lúc này, trên người hắn bắt đầu tuôn ra một cỗ năng lượng màu tím cổ xưa.

Trong cỗ năng lượng màu tím này, ẩn chứa một cỗ sức mạnh kết tinh cổ xưa, chính là sức mạnh mà Ô Vân Tiên khống chế, gọi là Tử Vân Chi Lực!

Khi Tử Vân Chi Lực tuôn ra trên người Ô Vân Tiên đạt đến một lượng nhất định, bầu trời bên cạnh Ô Vân Tiên cũng từ từ xuất hiện biến hóa, chậm rãi từ màu hoàng hôn biến thành màu tím nhạt.

Sức mạnh của Ô Vân Tiên lại có thể ảnh hưởng đến môi trường xung quanh, thậm chí cả màu sắc của bầu trời chỉ khi hắn vừa giải phóng nó.

Từ dị tượng xuất hiện mà xem, thực lực của Ô Vân Tiên tuyệt đối vô cùng cường đại.

Từ Hàng Đạo Nhân đang ẩn mình trong thần thông sương mù khi phát giác điều này, trên mặt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Từ Hàng Đạo Nhân lúc này thi triển thần thông sương mù gọi là Tịnh Thủy Thần Thông.

Căn cứ vào việc nắm giữ Tịnh Thủy mà lĩnh ngộ sức mạnh, trước đây khi giao đấu nhiều lần với Kim Linh Thánh Mẫu, hắn đã bắt đầu tham ngộ những điều liên quan đến phương diện này, nhờ đó mà có nhiều thứ để công kích đối thủ.

Thế nhưng, khi Từ Hàng Đạo Nhân thấy thần thông của Ô Vân Tiên chỉ mới tích súc sức mạnh mà đã tạo ra dị tượng như vậy, hắn có chút kinh ngạc, vạn vạn không ngờ lại xuất hiện tình huống hiện tại.

Là đối thủ, Từ Hàng Đạo Nhân cảm thấy áp lực, bởi lẽ đối thủ mà hắn phải đối mặt là Ô Vân Tiên, đại ca của Tùy Thị Thất Tiên, một tồn tại có sức mạnh như vậy là điều bình thường.

"Tiếp chiêu đi!" Lúc này, lực Tử Vân trong cơ thể Ô Vân Tiên dũng mãnh tuôn ra, tụ tập trước người hắn, hình thành một quả cầu năng lượng màu tím khổng lồ.

Bên trong quả cầu năng lượng tím này, dường như có nhiều tầng năng lượng đang lưu chuyển, trông giống như một quả cầu thủy tinh tím chứa đầy chất lỏng không rõ tên.

Khi Từ Hàng Đạo Nhân nhìn thấy quả cầu thủy tinh tím này, sắc mặt hắn liền biến đổi, vừa rồi hắn đã giải đọc được một số sức mạnh ẩn chứa bên trong quả cầu thủy tinh tím.

Tất cả đều liên quan đến sự hủy diệt, xem ra nếu quả cầu thủy tinh tím này đánh trúng, nhất định sẽ tạo thành sự phá hoại cực lớn.

Điểm này, Từ Hàng Đạo Nhân sẽ không nhìn lầm.

Vào lúc này, Ô Vân Tiên công kích hướng về phía sương mù mà Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi.

Quả cầu năng lượng thủy tinh cường đại lập tức tạo thành xung kích cực lớn lên sương mù, toàn bộ sương mù đều bị quả cầu năng lượng thủy tinh của Ô Vân Tiên tiêu diệt, căn bản không hề xuất hiện chút động tĩnh nào.

Từ Hàng Đạo Nhân ẩn mình trong sương mù tuy biết đòn công kích này của Ô Vân Tiên vô cùng cường đại, nhưng khi thực sự đối mặt với sức mạnh đó, hắn vẫn vô cùng chấn kinh.

Hiển nhiên, sức mạnh này cường đại vượt xa tưởng tượng của hắn.

Nhưng vào lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân vẫn còn lòng tin chiến thắng Ô Vân Tiên.

Hắn chỉ thấy khi quả cầu năng lượng thủy tinh tím đó tiến vào phạm vi bao phủ của sương mù, Từ Hàng Đạo Nhân lập tức điều khiển toàn bộ sương mù bắt đầu tụ tập sức mạnh.

Nhanh chóng lấy quả cầu năng lượng thủy tinh tím làm trung tâm, Tịnh Thủy Chi Lực bắt đầu tụ tập.

Những năng lượng Tịnh Thủy này lúc này từ từ phóng thích ra, cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ lên quả cầu năng lượng thủy tinh khổng lồ, dường như Tịnh Thủy Chi Lực đang ma diệt sức mạnh bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh.

Đối mặt với tình huống như vậy, Ô Vân Tiên là đối thủ đương nhiên cũng nhận ra, liền phát ra thần thông pháp thuật có liên hệ với bản thân.

“Hừ, Từ Hàng Đạo Nhân ta muốn xem ngươi tiếp được mấy

chiêu nữa!

Mau khai!" Ô Vân Tiên đối mặt Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên không lưu tình.

Chương 980

Lúc này, khi Ô Vân Tiên thấy Từ Hàng Đạo Nhân muốn dùng Tịnh Thủy Chi Lực tiêu diệt quả cầu năng lượng thủy tinh của mình, hắn lại lộ ra nụ cười lạnh.

Cũng vào lúc này, quả cầu năng lượng thủy tinh trong sương mù đột nhiên phát sinh biến hóa.

Vốn dĩ chỉ là một quả cầu năng lượng thủy tinh đơn giản, nhưng vào lúc này lại xuất hiện một xoáy nước nhỏ bên trong.

Lúc đầu, xoáy nước này chỉ xuất hiện bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh, không hề trực tiếp lộ ra.

Nhưng theo thời gian trôi qua từng phút từng giây, xoáy nước tồn tại bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh cũng xuất hiện trên bề mặt quả cầu.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân vẫn tiếp tục sử dụng sức mạnh Tịnh Thủy Chi Lực để cố gắng ma diệt sức mạnh bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh, cũng đã có hiệu quả không tệ.

Xem ra chỉ cần thời gian kéo dài, vậy là có thể khiến sức mạnh bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh biến mất.

Thế nhưng hiện tại, công kích của Ô Vân Tiên mới sắp bắt đầu.

Chỉ thấy trên bề mặt quả cầu năng lượng thủy tinh xuất hiện một xoáy nước, ngay sau đó một luồng hấp lực khổng lồ truyền ra từ xoáy nước đó.

Tịnh Thủy Chi Lực bao quanh quả cầu năng lượng thủy tinh trước đó cũng bị hấp dẫn bởi luồng hấp lực khổng lồ do xoáy nước tạo ra, sau đó trực tiếp bị xoáy nước của quả cầu năng lượng thủy tinh này

hút vào!

"Sao có thể như vậy?" Từ Hàng Đạo Nhân sau khi thấy cảnh tượng này, biểu tình trên mặt hắn cũng vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.

Ngay lúc này, quả cầu năng lượng thủy tinh vẫn tiếp tục thôn phệ Tịnh Thủy Chi Lực của Từ Hàng Đạo Nhân.

Từ Hàng Đạo Nhân tuy không biết thần thông mà Ô Vân Tiên sử dụng rốt cuộc còn có hậu chiêu nào chưa phát động, nhưng hắn cũng biết hiện tại không thể để kế hoạch của đối phương thuận lợi tiến hành.

Cũng vào lúc này, hắn lập tức bắt đầu điều khiển Tịnh Thủy Chi Lực chống lại luồng hấp lực xuất hiện từ quả cầu năng lượng thủy tinh.

Giữa hai bên, vào thời khắc này, hình thành cục diện giằng co.

Nhưng vào lúc này, Ô Vân Tiên là đối thủ lại cười lạnh một tiếng, rồi lập tức thi triển một pháp quyết.

Cũng vào lúc này, quả cầu năng lượng thủy tinh mà Ô Vân Tiên triệu hồi ra dường như nhận được mệnh lệnh, ngay sau đó quả cầu năng lượng thủy tinh với xoáy nước tím ngưng tụ trên bề mặt lại một lần nữa phát sinh biến hóa!

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Đột nhiên, vào lúc này, toàn bộ quả cầu năng lượng thủy tinh nổ tung, tan rã thành năng lượng tím lơ lửng trong sương mù do Tịnh Thủy Chi Lực tạo thành.

Những năng lượng tím này đều là Tử Vân Chi Lực.

Không đợi Từ Hàng Đạo Nhân kịp phản ứng, luồng Tử Vân Chi Lực đó lại một lần nữa co rút, hóa lại thành hình dáng quả cầu năng lượng thủy tinh.

Và khi quả cầu năng lượng thủy tinh này biến trở lại nguyên dạng, nó đã thôn phệ Tịnh Thủy Chi Lực.

Vừa rồi Ô Vân Tiên thông qua việc tự động giải tán quả cầu năng lượng thủy tinh, khiến Tử Vân Chi Lực và Tịnh Thủy Chi Lực hòa lẫn vào nhau.

Khi Ô Vân Tiên tập trung sức mạnh lại để hình thành quả cầu năng lượng thủy tinh, nó cũng mang theo Tịnh Thủy Chi Lực đã bị thôn phệ.

"Ô Vân Tiên này rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại muốn thôn phệ Tịnh Thủy Chi Lực của ta?

Chẳng lẽ hắn có thủ đoạn tăng thêm uy lực thông qua việc thôn phệ sức mạnh ư?" Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân không rõ thủ đoạn của Ô Vân Tiên rốt cuộc là gì, chỉ có thể giữ vững tâm cảnh giác, đề phòng đối phương có thể xuất hiện cạm bẫy.

Vào lúc này, quả cầu thủy tinh tím mà Ô Vân Tiên triệu hồi ra lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Xoáy nước ban đầu bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, dường như biến thành một con mắt!

Lúc này, trong sương mù do thần thông của Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi, quả cầu năng lượng thủy tinh mà Ô Vân Tiên triệu hồi lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Xoáy nước vốn xuất hiện trên bề mặt quả cầu năng lượng thủy tinh bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, trông giống như một con mắt màu tím.

Khi Từ Hàng Đạo Nhân nhìn thấy cảnh tượng này xuất hiện, lập tức có một cảm giác như bị người khác nhìn chằm chằm.

Cảm giác này giống như có sinh mệnh trong quả cầu năng lượng thủy tinh vậy.

Sau khi nhận ra điều này, trong lòng Từ Hàng Đạo Nhân có chút bất an, dường như sắp có chuyện không lành xảy ra.

Cũng vào lúc này, sự bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy khi Từ Hàng Đạo Nhân nhìn thấy một con mắt màu tím xuất hiện trong quả cầu năng lượng thủy tinh tím đó, trên bề mặt toàn bộ quả cầu năng lượng thủy tinh xuất hiện hiện tượng mềm nhũn, ngay sau đó từ bên trong quả cầu năng lượng thủy tinh mọc ra hai tay và hai chân, cuối cùng còn mọc ra một thân thể tráng kiện.

Xem ra, lúc này quả cầu năng lượng thủy tinh đã biến thành một gã khổng lồ một mắt màu tím!

"!" Từ Hàng Đạo Nhân trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Hắn không ngờ quả cầu năng lượng thủy tinh tím của Ô Vân Tiên lại có sức mạnh đến mức này, sau đó còn biến thành một gã khổng lồ một mắt màu tím!

Thế nhưng, không đợi Từ Hàng Đạo Nhân hoàn hồn khỏi sự chấn kinh, một bóng dáng màu tím xuất hiện trước mặt hắn.

Đến khi Từ Hàng Đạo Nhân phản ứng kịp, hắn mới phát hiện gã khổng lồ một mắt này không biết từ lúc nào đã biến mất khỏi vị trí ban đầu, khi xuất hiện trở lại thì đã ở ngay trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

"Phá hoại!" Miệng gã khổng lồ một mắt phun ra một từ ngữ của người khổng lồ, một cặp nắm đấm khổng lồ nện thẳng về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Toàn bộ nắm đấm màu tím có ánh sáng tím lấp lánh, trông giống như thủy tinh cứng rắn, nhưng độ linh hoạt lại không giống như thân thể bằng đá có thể có được.

Từ Hàng Đạo Nhân khi nhận ra gã khổng lồ một mắt tử kim sắp phát động công kích về phía mình, liền bắt đầu tránh né.

Thế nhưng, gã khổng lồ một mắt do Ô Vân Tiên triệu hồi ra, bản lĩnh của nó không hề nhỏ.

Khi Từ Hàng Đạo Nhân vừa định di chuyển thân thể để tránh né công kích của gã khổng lồ một mắt, hai tay của đối thủ gã khổng lồ một mắt này đột nhiên phát ra ánh sáng tím, sau đó tạo ra một luồng hấp lực cường đại!

Từ Hàng Đạo Nhân không kịp hoàn toàn tránh khỏi nắm đấm của gã khổng lồ một mắt, bị luồng hấp lực đó kéo lại, tốc độ di chuyển cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Cũng vào lúc này, nắm đấm của gã khổng lồ một mắt cuối cùng đã đánh trúng.

Chương 981

Nắm đấm của gã khổng lồ một mắt vô cùng khổng lồ, giống như một ngọn núi nhỏ.

Thực tế, sức mạnh một quyền của gã khổng lồ một mắt lúc này thực sự có thể hủy diệt một ngọn núi.

Từ Hàng Đạo Nhân vì để tránh bị gã khổng lồ một mắt đánh thành bãi thịt, vội vàng triệu hồi pháp bảo phòng ngự của mình là Bạch Cốt Thuẫn Bài, chắn nó trước mặt.

Bạch Cốt Thuẫn Bài trông giống như được đúc từ bạch ngọc, tản mát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, không biết là xương của thứ gì.

Khi Bạch Cốt Thuẫn Bài được Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi ra chắn trước mặt, nắm đấm của gã khổng lồ một mắt đã đánh tới.

“Oanh long!

Oanh long!” Gã khổng lồ một mắt trực tiếp một quyền đánh lên Bạch Cốt Thuẫn Bài.

Tuy Bạch Cốt Thuẫn Bài vẫn giúp Từ Hàng Đạo Nhân phòng ngự thành công công kích của gã khổng lồ một mắt, nhưng vào lúc này, sức mạnh cực lớn từ hai nắm đấm của gã khổng lồ một mắt lại xuyên thấu qua Bạch Cốt Thuẫn Bài, truyền một phần sức mạnh lên người Từ Hàng Đạo Nhân.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy sức mạnh của gã khổng lồ một mắt lớn đến mức nào.

“Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa.” Vào lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân là đối thủ biết tuyệt đối không thể để gã khổng lồ một mắt này tiếp tục công kích.

Bởi vì nếu cứ như vậy, phòng ngự của hắn cuối cùng sẽ bị hóa giải, lúc đó sẽ không còn chút cơ hội nào nữa.

Từ Hàng Đạo Nhân lập tức thi triển pháp quyết, toàn bộ thân người hắn vào lúc này lại hóa thân thành một làn sương trắng, phiêu tán trong không khí, hòa lẫn vào sương mù mà trước đó hắn đã triệu hồi bằng Tịnh Thủy Chi Lực, khiến người ta khó lòng tìm thấy vị trí chính xác của hắn.

Vào lúc này, gã khổng lồ một mắt cũng một quyền đánh bay Bạch Cốt Thuẫn Bài, phá vỡ phòng ngự mà Từ Hàng Đạo Nhân để lại.

Lúc này, Bạch Cốt Thuẫn Bài đã rơi xuống đất, tuy vẫn tản mát ra những điểm sáng trắng, nhưng so với Bạch Cốt Thuẫn Bài ở thời kỳ toàn thịnh trước đó, lúc này nó đã chịu tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi thấy pháp bảo của mình bị tổn hại, Từ Hàng Đạo Nhân tự nhiên cảm thấy đau lòng không nhỏ.

Hắn biết sau này muốn tu phục pháp bảo này thì cần thời gian mới có thể hoàn thành, đây không phải chuyện nhỏ.

Nhưng hiện tại Từ Hàng Đạo Nhân không có thời gian để bận tâm đến những điều đó, bởi vì hắn còn có Ô Vân Tiên, một đối thủ cường đại chưa được giải quyết.

Chỉ khi giải quyết được Ô Vân Tiên, Từ Hàng Đạo Nhân mới có thêm thời gian để làm những chuyện khác.

“Gầm!

Gầm!” Cũng vào lúc Từ Hàng Đạo Nhân hóa thân thành một phần sương mù để tránh né công kích của gã khổng lồ một mắt, gã khổng lồ một mắt này cũng phát hiện Từ Hàng Đạo Nhân sau khi phá vỡ phòng ngự lại biến mất tăm hơi, lập tức tức giận mà phát ra từng

tiếng gầm thét.

Ngay sau đó, trong con mắt màu tím duy nhất của gã khổng lồ một mắt này lóe lên một tia sáng tím, rồi gã khổng lồ một mắt đi về một hướng.

Hướng đó chính là nơi Từ Hàng Đạo Nhân ẩn mình nhờ sương mù.

Hiển nhiên gã khổng lồ một mắt đã nhận ra, nếu không thì nó sẽ không xác định một hướng mà đi tới.

Cũng vào lúc này, điều khiến Từ Hàng Đạo Nhân càng cảm thấy bất an hơn là Tịnh Thủy Chi Lực mà hắn triệu hồi đang bị thân thể của gã khổng lồ một mắt này hấp thu thôn phệ.

Nếu cứ để gã khổng lồ một mắt tiếp tục như vậy, Từ Hàng Đạo Nhân có thể khẳng định sương mù xung quanh nơi hắn ẩn thân sẽ bị thôn phệ cạn kiệt.

Khi gã khổng lồ một mắt thôn phệ đủ Tịnh Thủy Chi Lực, đột nhiên đứng yên không động đậy, đồng thời trên con mắt duy nhất của nó cũng bắt đầu ngưng tụ năng lượng.

Ngay sau đó, gã khổng lồ một mắt này lại phun ra một đạo quang thúc màu tím về phía hướng ẩn thân của Từ Hàng Đạo Nhân.

Khi đạo quang thúc đó đánh tới, Từ Hàng Đạo Nhân do tạm thời không có cách nào sử dụng Bạch Cốt Thuẫn Bài, đành phải lấy ra một mặt ngọc bội, kích phát thần thông bên trong ngọc bội, hình thành một đạo quang mạc quanh cơ thể, mới miễn cưỡng có được lực phòng ngự.

Lúc này, gã khổng lồ một mắt không biết đã sử dụng năng lực kiểu gì, lại có thể phát ra công kích cường đại như vậy, hơn nữa còn tìm được chính xác hướng ẩn thân của Từ Hàng Đạo Nhân.

Đối với điểm này, Từ Hàng Đạo Nhân cũng cảm thấy khá bất ngờ, bởi vì hắn vốn cho rằng vào lúc này đối thủ không thể phát hiện được vị trí ẩn mình trong sương mù, dù sao hắn cũng có thể hòa làm một với sương mù ở một mức độ nào đó, đối phương muốn tìm thì độ khó cũng khá cao.

Kết quả lại là chuyện mà Từ Hàng Đạo Nhân không ngờ tới, gã khổng lồ một mắt là đối thủ không chỉ tìm chính xác phương hướng, mà còn phát ra một kích uy lực cực lớn.

Mắt thấy đạo quang thúc màu tím do gã khổng lồ một mắt phát ra sắp đánh trúng Từ Hàng Đạo Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân lập tức lấy ra một viên ngọc bội, sau khi quán chú pháp lực vào ngọc bội, sức mạnh bên trong ngọc bội được kích phát, hình thành một đạo quang mạc trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

Quang mạc này trông có vẻ bình thường nhưng bản thân nó lại có hiệu quả phòng ngự mạnh mẽ, có thể cung cấp cho Từ Hàng Đạo Nhân một lớp phòng ngự không tồi.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân đối mặt với công kích của gã khổng lồ một mắt, chỉ có thể dùng phương pháp này để đối phó.

Chỉ là Từ Hàng Đạo Nhân cũng không rõ rốt cuộc có thể chống đỡ được công kích của đối phương hay không, dù sao uy lực của ngọc bội pháp bảo phòng ngự này không bằng Bạch Cốt Thuẫn Bài mà Từ Hàng Đạo Nhân đã sử dụng trước đó.

Vì vậy Từ Hàng Đạo Nhân có chút lo lắng, dù sao nếu ngọc bội không chặn được đạo quang thúc màu tím đó, vậy thì người bị thương sau đó có thể là hắn.

Vừa rồi đạo quang thúc màu tím mà gã khổng lồ một mắt phát ra có uy lực cường đại như vậy, Từ Hàng Đạo Nhân đối với việc làm thế nào để đánh bại gã khổng lồ một mắt và Ô Vân Tiên, trong lòng

lại không có chút tự tin nào.

Cũng vào lúc Từ Hàng Đạo Nhân đang suy nghĩ làm thế nào để chiến thắng gã khổng lồ một mắt này, đạo quang thúc màu tím cuối cùng đã đánh trúng quang mạc mỏng manh trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

"Oanh long!" Năng lượng cường đại xung kích lên tầng quang mạc đó, tạo thành xung kích mạnh mẽ, khiến quang mạc vốn mỏng manh kia trong nháy mắt trở nên lung lay sắp đổ.

Ngay sau đó trên đạo quang mạc mỏng manh đó xuất hiện từng vết nứt, hiển nhiên lát nữa quang mạc này sẽ bị đạo quang thúc màu tím hoàn toàn phá vỡ, lúc đó đạo quang thúc màu tím sẽ đánh trúng Từ Hàng Đạo Nhân.

"Hừ, Từ Hàng Đạo Nhân ta muốn xem hiện tại ngươi rốt cuộc có mấy phần thực lực có thể chặn được công kích của ta!

Gã khổng lồ một mắt mà ta triệu hồi lần này không dễ đối phó như vậy đâu!" Lúc này, Ô Vân Tiên đang đứng một bên quan chiến tự nhiên tràn đầy tự tin vào gã khổng lồ một mắt mà hắn triệu hồi, cho rằng lát nữa có thể hoàn toàn đánh bại Từ Hàng Đạo Nhân.

Kỳ thực Ô Vân Tiên không phải không có lý do mà kiêu ngạo như vậy, bởi vì gã khổng lồ một mắt mà hắn triệu hồi thực sự vô cùng cường đại, Từ Hàng Đạo Nhân vào lúc này cũng cảm thấy mình cũng không nhất định là đối thủ.

Đối mặt với tình huống như vậy, Từ Hàng Đạo Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, đang suy nghĩ phương pháp sống sót, có thể nói là vô cùng gian nan.

"Oanh long!" Vào khắc này, đạo quang thúc màu tím cuối cùng đã phá vỡ quang mạc mỏng manh trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân, sức

mạnh cường đại lập tức xung kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân!

Khi không còn chút trở ngại nào, đạo quang thúc màu tím cuối cùng sau khi đánh trúng Từ Hàng Đạo Nhân, đã dẫn bạo toàn bộ sức mạnh, vụ nổ hình thành lan khắp toàn bộ chiến trường, làm tan rã toàn bộ sương mù mà Từ Hàng Đạo Nhân đã triệu hồi bằng Tịnh Thủy Chi Lực.

Đây chỉ là dư ba sức mạnh do đạo quang thúc màu tím phóng ra, có thể thấy Từ Hàng Đạo Nhân ở trung tâm vụ nổ năng lượng của đạo quang thúc màu tím sẽ phải chịu đựng sức mạnh khổng lồ đến mức nào!

Chỉ thấy ở trung tâm vụ nổ quang thúc màu tím trực tiếp xuất hiện một quả cầu năng lượng giống như mặt trời nhỏ màu tím, bởi vì năng lượng bên trong quang thúc màu tím khi bạo phát đã tụ hợp cao độ mà tạo ra hiệu quả này.

Người bình thường không có cách nào chống cự được sức mạnh như vậy.

Chương 982

Nhìn thấy sức mạnh đó xuất hiện, Ô Vân Tiên là đối thủ lại lộ ra nụ cười trên mặt, bởi vì hắn thấy hiện tại Từ Hàng Đạo Nhân hẳn là đã bị tiêu diệt vì không thể chống lại sức mạnh đó.

Thế nhưng, vào khoảnh khắc tiếp theo, sự bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy ở trung tâm vụ nổ năng lượng tụ hợp đó đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang.

Trong màn năng lượng tím bao phủ dày đặc lại xuất hiện một đạo bạch quang, cảnh tượng như vậy tự nhiên khiến Ô Vân Tiên là đối thủ nhìn rõ ràng.

"Chuyện gì vậy...

Chẳng lẽ..." Ô Vân Tiên sau khi phát hiện đạo bạch quang này xuất hiện, trên mặt lại lộ ra biểu tình bất ngờ, dường như không ngờ lại xuất hiện một sự bất ngờ như vậy.

Đúng lúc hắn đang suy tư chuyện gì đã xảy ra ở trung tâm vụ nổ và liệu Từ Hàng Đạo Nhân có sống sót hay không, đạo bạch quang vốn không mấy bắt mắt kia đột nhiên trở nên chói lọi, ngay sau đó đạo bạch quang đó như hóa thành một ngôi sao băng màu trắng, trực tiếp bay ra từ trung tâm vụ nổ năng lượng tím, lao thẳng về phía gã khổng lồ một mắt màu tím.

"Gầm!

Gầm!" Tuy tốc độ bay của đạo bạch quang đó vô cùng nhanh, nhưng gã khổng lồ một mắt có một phần trí tuệ dưới sự điều khiển của Ô Vân Tiên đã nhận ra sự bất thường của đạo bạch quang đó, cũng sớm chuẩn bị một số phòng ngự, muốn thừa lúc đối phương

phát động công kích mà phản công.

Chỉ thấy gã khổng lồ một mắt phát ra một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó hai tay của nó vung mạnh về phía đạo bạch quang đang bay tới, trông giống như một người đang cố gắng đập chết một con ruồi vậy, bởi vì đạo bạch quang đó trông thực sự quá nhỏ bé.

"Hừ, Từ Hàng Đạo Nhân ngươi dùng thần thông như thế nào đi nữa, trước sức mạnh tuyệt đối của ta đều vô dụng!" Đối với Ô Vân Tiên hiện tại đang chiếm ưu thế sức mạnh tuyệt đối, Từ Hàng Đạo Nhân là đối thủ nếu không thể đánh bại gã khổng lồ một mắt mà hắn triệu hồi, vậy thì càng đừng nói đến việc đánh bại chính hắn!

Vì lẽ đó, trên mặt Ô Vân Tiên lộ ra nụ cười, đối với hắn, kết quả hiện tại chính là điều hắn muốn thấy.

Cũng vào lúc này, đạo bạch quang bay ra từ trung tâm vụ nổ năng lượng tụ hợp của quang thúc màu tím cuối cùng đã đến trước mặt gã khổng lồ một mắt.

Đồng thời, gã khổng lồ một mắt cũng đã nắm giữ một khoảng cách thích hợp, vừa vặn vung tay đánh trúng quỹ tích bay của bạch quang.

Hiển nhiên Ô Vân Tiên đã tính toán kỹ tốc độ bay của bạch quang, cố ý tiến hành một lần chặn đường trên lộ trình bay của nó.

Đối với điểm này, Ô Vân Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên, không mấy gặp khó khăn.

Lúc này, Ô Vân Tiên đã sớm tính toán kỹ tốc độ bay và lộ tuyến bay của bạch quang, điều khiển gã khổng lồ một mắt ở khoảng cách đó phát động chặn kích vào bạch quang.

Hiển nhiên chuyện như vậy đối với Ô Vân Tiên là chuyện vô cùng đơn giản, thế nhưng không hiểu vì sao, Ô Vân Tiên vào lúc này trong

lòng lại có chút bất an, dường như có chuyện không lành sắp xảy ra.

Cũng vào lúc này, hai tay của gã khổng lồ một mắt cuối cùng cũng vỗ mạnh vào đạo bạch quang đang bay tới.

Hai tay khổng lồ của gã khổng lồ một mắt trực tiếp che chắn ánh sáng của bạch quang, đến mức từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy đạo bạch quang đó xuất hiện.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, biểu tình trên mặt Ô Vân Tiên mới tốt lên một chút.

Hắn không quá e ngại cái gọi là Thập Nhị Kim Tiên, đến mức phải đề phòng nhiều như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, Ô Vân Tiên vẫn để tâm đến đạo bạch quang vừa bay ra kia, bởi vì hắn không hiểu đạo bạch quang đó rốt cuộc là gì, mục đích Từ Hàng Đạo Nhân sử dụng đạo bạch quang đó là gì?

Không hiểu rõ vấn đề này, Ô Vân Tiên có chút bất an.

Cũng vào lúc này, bên phía gã khổng lồ một mắt lại phát sinh dị biến.

Chỉ thấy trên hai tay của gã khổng lồ một mắt đang nắm chặt bạch quang đột nhiên truyền ra càng nhiều ánh sáng trắng chói mắt hơn, ngay sau đó lòng bàn tay thủy tinh tím của gã khổng lồ một mắt giống như tuyết gặp lửa, trực tiếp bị dung hóa, hoặc có thể nói là bị mẫn diệt trực tiếp.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hai tay của gã khổng lồ một mắt biến mất không còn dấu vết, trông như chưa từng xuất hiện.

Thay vào đó là một khối quang đoàn phát ra ánh sáng cực nóng.

Cũng vào lúc này, ánh sáng bao phủ trên khối quang đoàn đó bắt đầu từ từ tiêu thoái, lộ ra thân ảnh của Từ Hàng Đạo Nhân.

Chỉ là Từ Hàng Đạo Nhân lúc này lại không giống với bộ dạng trước đó.

Không chỉ tóc và lông mày trở nên trắng như tuyết, ngay cả đạo bào trên người cũng biến thành một bộ áo giáp với những đường nét rõ ràng.

Đối mặt với tình huống như vậy, Ô Vân Tiên là đối thủ khẽ nheo mắt lại khi nhìn thấy Từ Hàng Đạo Nhân lúc này.

Vừa rồi hắn cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm từ trên người Từ Hàng Đạo Nhân.

Hiển nhiên Từ Hàng Đạo Nhân lúc này không biết đã sử dụng chiêu số gì, lại có thể khiến sức mạnh tăng lên lớn đến vậy.

"Hừ, mặc kệ ngươi sử dụng thần thông như thế nào, vẫn sẽ không phải là đối thủ của ta!" Ô Vân Tiên tuy không nhìn ra lúc này Từ Hàng Đạo Nhân đã sử dụng thần thông gì mà có được sức mạnh cường đại như vậy, nhưng đối với bản thân, hắn vẫn có tự tin đánh bại đối thủ.

Vì vậy vào lúc này, Ô Vân Tiên là đối thủ lập tức điều khiển gã khổng lồ một mắt một lần nữa phát động công kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

"Gầm!

Gầm!" Gã khổng lồ một mắt phát ra một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó với hai tay đã mất lại một lần nữa lao về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Khi gã khổng lồ một mắt đó vung hai tay, nắm đấm vốn bị bốc hơi lại một lần nữa mọc ra một cặp nắm đấm hoàn toàn mới dưới sự quán chú sức mạnh toàn thân của gã khổng lồ một mắt.

Hiển nhiên gã khổng lồ được triệu hồi này có năng lực hồi phục

cực mạnh, chỉ cần không bị hủy diệt hoàn toàn, không biết có thể tự lành bao nhiêu lần.

Nếu là những lúc trước, các đối thủ khác gặp phải gã khổng lồ một mắt do Ô Vân Tiên triệu hồi ra, hẳn đã sớm bị gã khổng lồ một mắt có sức mạnh siêu cường và năng lực tự lành này đánh cho tan nát đội hình.

Nhưng hôm nay thì khác, đối thủ mà gã khổng lồ một mắt phải đối mặt là Từ Hàng Đạo Nhân, chứ không phải loại đối thủ mà Ô Vân Tiên có thể dễ dàng chiến thắng.

Khi gã khổng lồ một mắt tái diễn chiêu cũ, hai nắm đấm khổng lồ nện về phía Từ Hàng Đạo Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân lại bất động, lơ lửng giữa không trung, không hề làm gì, chỉ im lặng nhìn nắm đấm của gã khổng lồ một mắt đánh tới.

Khi Từ Hàng Đạo Nhân không hề nhúc nhích tại chỗ, nắm đấm của gã khổng lồ một mắt đã nện thẳng vào Từ Hàng Đạo Nhân!

Nhưng vào lúc này lại phát sinh bất ngờ, chỉ thấy nắm đấm của gã khổng lồ một mắt khi nện về phía Từ Hàng Đạo Nhân, lại không đánh trúng Từ Hàng Đạo Nhân, mà tạm thời đánh trúng không khí trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân.

Không khí trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân giống như một bức tường, lại có thể chặn đứng nắm đấm của gã khổng lồ một mắt.

Ô Vân Tiên nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mắt khẽ nheo lại, bởi vì hắn nhìn ra được, không khí trước mặt Từ Hàng Đạo Nhân lúc này không phải là thứ đã chặn đứng nắm đấm của gã khổng lồ một mắt, mà chính là sức mạnh vô hình tồn tại xung quanh Từ Hàng Đạo Nhân.

Sức mạnh vô hình đó bình thường không có cách nào dễ dàng nhận ra được, nhưng vừa rồi vì để chặn đứng một quyền uy lực cực

lớn của gã khổng lồ một mắt, sức mạnh vô hình bao quanh Từ Hàng Đạo Nhân đó mới có chút dao động.

Chính vì sự dao động đó mà Ô Vân Tiên mới nhận ra sức mạnh bao quanh thân thể Từ Hàng Đạo Nhân.

Chương 983

Cùng lúc đó, khi gã khổng lồ một mắt phát ra công kích, Từ Hàng Đạo Nhân cũng tiến hành phản kích.

Chỉ thấy khi Từ Hàng Đạo Nhân ở dưới sự oanh kích của nắm đấm gã khổng lồ một mắt, lại bay ngược về phía đối phương.

Đồng thời Từ Hàng Đạo Nhân từ từ giơ tay phải lên, nhẹ nhàng điểm một chỉ về phía gã khổng lồ một mắt!

Cũng vào lúc này, luồng sức mạnh vô hình bao quanh Từ Hàng Đạo Nhân dường như bị hấp dẫn, lập tức theo hướng mà Từ Hàng Đạo Nhân chỉ mà bay tới.

"Gầm!

Gầm!" Gã khổng lồ một mắt vốn đang định tiếp tục phát động công kích, kết quả vào khắc này dường như đã chịu một loại đả kích nặng nề nào đó, toàn bộ thân thể khổng lồ của nó từ từ đổ về phía sau.

"Oanh long!" Thân thể đồ sộ của gã khổng lồ một mắt trực tiếp đổ sập xuống đất, phát ra tiếng nổ vang vọng động trời.

Khó mà tưởng tượng được gã khổng lồ một mắt trước đó đã gây ra nhiều phiền phức cho Từ Hàng Đạo Nhân đến thế, lại có thể dễ dàng bị đánh gục dưới tay Từ Hàng Đạo Nhân lúc này.

Ô Vân Tiên nhìn cảnh tượng này cũng có chút khó tin, vạn vạn không ngờ Từ Hàng Đạo Nhân là đối thủ sau khi sử dụng một thần thông không rõ tên lại có được sức mạnh cường đại đến vậy, hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Thế nhưng, tiếp theo lại xuất hiện chuyện càng nằm ngoài tưởng

tượng của Ô Vân Tiên.

Vốn dĩ khi gã khổng lồ một mắt đổ xuống đất, Ô Vân Tiên muốn một lần nữa để gã khổng lồ một mắt tự tu phục những nơi bị thương, rồi lại đứng dậy.

Nhưng lần này gã khổng lồ một mắt lại không đứng dậy nữa, thậm chí Ô Vân Tiên cũng không có cách nào tu phục vết thương của nó!

Lúc này, Ô Vân Tiên không ngờ sau khi gã khổng lồ một mắt mà hắn triệu hồi bị đánh ngã lại không có cách nào đứng dậy nữa.

Điều quan trọng nhất là Ô Vân Tiên không hề tìm thấy bất kỳ vết thương nào trên thân thể gã khổng lồ một mắt, dường như gã khổng lồ một mắt căn bản không hề bị thương.

Tiếp đó, chuyện càng khiến Ô Vân Tiên kinh ngạc hơn lại xuất hiện.

Khi gã khổng lồ một mắt đổ xuống đất, vốn dĩ hắn muốn điều khiển gã khổng lồ một mắt đứng dậy lần nữa, nhưng hiện tại mối liên hệ giữa hắn và gã khổng lồ một mắt đã hoàn toàn đứt đoạn.

Ngay sau đó, màu sắc vốn có của gã khổng lồ một mắt tím đó cũng từ từ tiêu thoái, từ màu tím ban đầu biến thành màu xám trắng không hề có chút sinh khí nào, đồng thời luồng sức mạnh khổng lồ bên trong gã khổng lồ một mắt cũng trực tiếp tiêu tán.

Sau cùng, gã khổng lồ một mắt dường như đã hoàn toàn biến thành một khối đá vô tri vô giác, không còn có thể phát động công kích nữa.

“Hừ, xem ra ta đã coi thường ngươi rồi, Từ Hàng Đạo Nhân không ngờ lại có thần thông cường đại như vậy.

Lần này cuối cùng cũng đáng để ta tự mình động thủ!” Ô Vân Tiên

sau một thoáng kinh ngạc vì chuyện của gã khổng lồ một mắt, lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, dường như không hề bận tâm chút nào về chuyện của Từ Hàng Đạo Nhân.

Nghe thấy tiếng nói của Ô Vân Tiên, vào lúc này Từ Hàng Đạo Nhân cũng từ từ xoay người, đôi mắt không mang theo chút tình cảm nào mà nhìn chằm chằm đối phương.

"Bớt lời thừa thãi, tiếp chiêu đi!" Từ Hàng Đạo Nhân lại không có lời nào muốn nói thêm, trực tiếp nhằm vào Ô Vân Tiên mà phát động công kích.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân một lần nữa điểm một chỉ về phía Ô Vân Tiên, sức mạnh vô hình bao quanh tụ tập lại.

Đồng thời Ô Vân Tiên cảm giác như bị một luồng lực lượng vô hình nào đó ảnh hưởng, toàn bộ thân thể trở nên có chút trì hoãn, xem ra cũng là do ảnh hưởng của sức mạnh vô hình.

Trước khi công kích thật sự bắt đầu, hắn đã bắt đầu hạn chế hành động của Ô Vân Tiên.

Chỉ có như vậy mới có thể cung cấp cho công kích của Từ Hàng Đạo Nhân một cơ hội trúng đích.

"Hừ, thần thông của ngươi sao?" Ô Vân Tiên nhìn Từ Hàng Đạo Nhân, ngay cả khi thân thể bị trói buộc, biểu tình trên mặt hắn vẫn giữ vẻ bình tĩnh, dường như không hề hoảng sợ chút nào.

Từ Hàng Đạo Nhân mặc kệ Ô Vân Tiên nghĩ gì, lúc này triển khai công kích về phía Ô Vân Tiên.

Thế nhưng vào lúc này, Ô Vân Tiên là đối thủ lại căn bản không có bất kỳ cách né tránh nào, trước mặt hắn lơ lửng một tấm khiên nhỏ màu lam!

“Đi!” Khi Ô Vân Tiên triệu hồi tấm khiên nhỏ màu lam ra để phòng ngự, công kích của Từ Hàng Đạo Nhân đã lao tới.

Ong ong ong!

Đột nhiên luồng sức mạnh vô hình do Từ Hàng Đạo Nhân phát ra cứ thế va chạm vào tấm khiên nhỏ màu lam đó, khiến tấm khiên nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay người thường đó dưới sự xung kích mà lung lay sắp đổ.

Nhưng dù vậy, tấm khiên nhỏ màu lam đó vẫn giữ vững sức mạnh của mình, không bị luồng sức mạnh kia đánh rớt.

Khi tấm khiên nhỏ màu lam chặn đứng công kích của Từ Hàng Đạo Nhân, Ô Vân Tiên cũng lấy ra một pháp bảo khác, chính là một cây cốt thứ màu lam!

Cây cốt thứ màu lam này vừa xuất hiện trong tay Ô Vân Tiên lập tức tản mát ra hàn khí băng giá, dường như có thể đóng băng mọi thứ xung quanh.

Khi Ô Vân Tiên lấy ra cây cốt thứ màu lam này, có thể rõ ràng cảm nhận được những sức mạnh đang trói buộc hành động xung quanh cũng bị luồng hàn khí đó ảnh hưởng.

Ô Vân Tiên khẽ mỉm cười, sức mạnh từ mấy huyệt đạo đã được đả thông trong cơ thể hắn tuôn trào như núi lửa bùng nổ, dũng mãnh hiện ra từ trong cơ thể.

Lúc này, Ô Vân Tiên cảm thấy thân thể mình sở hữu sức mạnh vô cùng vô tận.

Cũng vào lúc này, Ô Vân Tiên vung mạnh nắm đấm, chỉ thấy trong hư không truyền ra từng tiếng nứt vỡ, dường như có một sự trói buộc vô hình nào đó đã bị Ô Vân Tiên phá vỡ.

Sau khi thoát khỏi trói buộc, Ô Vân Tiên nhìn tấm khiên nhỏ màu

lam đang chống đỡ công kích, lập tức ném cốt thứ màu lam trong tay về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Cây cốt thứ màu lam này không biết là xương cốt lấy từ thứ gì, tản mát ra một luồng hàn khí cường liệt.

Những hàn khí này khi cốt thứ màu lam bay về phía Từ Hàng Đạo Nhân thậm chí còn đóng băng cả không khí trên đường đi, trông giống như đã hình thành một đường hầm để cốt thứ màu lam bay qua.

Từ Hàng Đạo Nhân đối mặt với cây cốt thứ màu lam của Ô Vân Tiên cũng không dám chút nào lơ là.

Sức mạnh vô hình bao quanh thân thể hắn lại một lần nữa tụ tập lại, như thể hình thành một tấm khiên.

Cũng vào lúc này, cốt thứ màu lam đã đánh vào tấm khiên vô hình mà Từ Hàng Đạo Nhân đã chuẩn bị.

Sức mạnh vô hình dường như sở hữu một loại trương lực vô hình.

Ngay cả khi cây cốt thứ màu lam đó cách Từ Hàng Đạo Nhân chỉ một ly, nhưng thực tế lại không có cách nào đột phá sự trói buộc của sức mạnh vô hình, tiến công kích Từ Hàng Đạo Nhân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ô Vân Tiên là đối thủ lại lộ ra nụ cười, "Hắc hắc, Từ Hàng Đạo Nhân, ta đã nhìn thấu thần thông của ngươi rồi, xem lát nữa ngươi ứng phó công kích của ta thế nào!" Khi Ô Vân Tiên nói, hắn thi triển một đạo pháp quyết, lập tức cây cốt thứ màu lam đang xung kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân trước đó đã phát sinh biến hóa.

Cây cốt thứ màu lam vốn dĩ chỉ là một cây cốt thứ đơn độc, nhưng dưới sự thôi động của pháp lực Ô Vân Tiên, trên cây cốt thứ màu lam đó lại một lần nữa mọc ra nhiều cốt thứ hơn, giống như rễ cây vậy.

Chương 984

Những cốt thứ vừa mới mọc ra này không chỉ vô cùng sắc bén, mà còn tản mát ra một luồng hàn khí.

Khi những hàn khí này xuất hiện xung quanh Từ Hàng Đạo Nhân, hắn lập tức cảm nhận một cách nhạy bén rằng luồng sức mạnh vô hình mà hắn nắm giữ đang bị những hàn khí này hạn chế hành động, dường như chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, thì luồng sức mạnh vô hình đó sẽ bị đóng băng.

Đến lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân mới hiểu ra rằng Ô Vân Tiên vừa rồi đã tìm được phương pháp khắc chế sức mạnh của hắn, nếu không thì sẽ không xuất hiện cục diện như vậy.

"Không đúng, Ô Vân Tiên, nếu phương pháp phá giải của ngươi chỉ có vậy, thì chưa đủ đâu!" Từ Hàng Đạo Nhân đối mặt với công kích của Ô Vân Tiên không hề hoảng loạn chút nào, sau khi trầm giọng nói một câu, sức mạnh vô hình mà hắn nắm giữ dường như đã phát sinh một loại biến hóa đặc biệt.

Từng đạo bạch quang lại một lần nữa bao phủ lấy thân thể Từ Hàng Đạo Nhân, tản mát ra ngọn lửa nóng bỏng.

Đây chính là sức mạnh mà Từ Hàng Đạo Nhân đã dùng để đánh bại gã khổng lồ một mắt!

Lúc này, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Từ Hàng Đạo Nhân đang đại chiến với Ô Vân Tiên.

Hai bên đã đánh thành một cục, giao tranh bất phân thắng bại.

Ai cũng không muốn thua đối phương, bởi lẽ, một khi tên mình bị ghi lên Phong Thần Bảng, thì dù có thần vị cũng khó lòng tự chủ.

“Hát a!” Ô Vân Tiên thi triển ra một bộ pháp thuật, hai tay bao phủ một tầng kim quang rực rỡ, ngay sau đó Ô Vân Tiên vung tay về phía Từ Hàng Đạo Nhân đối diện, tầng kim quang rực rỡ bao phủ trên tay hóa thành từng đạo quang nhận màu vàng bay về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Từ Hàng Đạo Nhân thấy vậy lập tức triển khai phòng ngự của mình, một mặt ngọc bội nhỏ nhắn lơ lửng trước mặt hắn, ngay sau đó một đạo quang mạc chắn lấy thân thể Từ Hàng Đạo Nhân.

“Phốc phốc!” Thế nhưng vào lúc này, quang nhận màu vàng trực tiếp xuyên thấu quang mạc phòng ngự do ngọc bội thi triển ra, sau đó công kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân đang chống lại sự đóng băng của hàn khí cốt thứ màu lam, tạm thời không có cách nào ứng phó với những quang nhận màu vàng đang bay tới.

Đến khi Từ Hàng Đạo Nhân muốn một lần nữa vận dụng các thủ đoạn khác để phòng ngự thì đã không kịp nữa.

Bởi vì vào lúc này, quang nhận màu vàng đã xuyên thấu thân thể Từ Hàng Đạo Nhân, mang theo một trận huyết vũ đỏ tươi!

“Phốc a!” Mắt thấy thân thể mình trực tiếp bị quang nhận màu vàng đánh đến mức tan nát, Từ Hàng Đạo Nhân bị trọng thương, miệng hộc tiên huyết, trong lòng cũng có dự cảm không lành.

Hiển nhiên vào lúc này, trong tình huống thân bị trọng thương, cơ hội đánh bại Ô Vân Tiên là vô cùng nhỏ.

Với tu vi cao cường như Ô Vân Tiên, một tu đạo giả như vậy tuyệt đối sẽ không cho Từ Hàng Đạo Nhân bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Có thể nói hiện tại, tình cảnh của Từ Hàng Đạo Nhân vô cùng

nguy hiểm.

“Hừ, Từ Hàng Đạo Nhân hiện tại thực lực đã suy giảm, ta muốn xem ngươi lấy thứ gì mà đấu với ta!” Đúng như Từ Hàng Đạo Nhân đã dự liệu, lúc này Ô Vân Tiên sẽ thừa thắng xông lên, vì vậy hiện tại hắn không cho Từ Hàng Đạo Nhân dù chỉ một chút cơ hội, trực tiếp phát động đòn công kích cuối cùng.

“Ca sát ca sát!” Chỉ thấy lúc này cốt thứ màu lam đang điên cuồng sinh trưởng, trông như một bụi gai xanh biếc.

Từ trong những cốt thứ màu lam đó phân tán ra nhiều hàn khí hơn, những hàn khí này có nhiệt độ cực thấp, lập tức khiến những năng lượng vô hình bao phủ xung quanh Từ Hàng Đạo Nhân bắt đầu bị đóng băng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không lâu sau sức mạnh vô hình của Từ Hàng Đạo Nhân sẽ bị phá giải hoàn toàn.

Thậm chí vào lúc này, một số cốt thứ màu lam còn phóng ra phương thức đóng băng kinh khủng, hủy diệt một phần năng lượng vô hình của Từ Hàng Đạo Nhân.

“Khốn kiếp, xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu đó thôi!” Từ Hàng Đạo Nhân biết hiện tại nếu hắn tự mình dùng thủ đoạn cuối cùng đó, vậy thì có thể sau này cũng không còn cơ hội nào nữa.

Vì vậy Từ Hàng Đạo Nhân lập tức, trước khi năng lượng vô hình bị cốt thứ màu lam hoàn toàn hóa giải, lập tức thôi động thủ đoạn cuối cùng.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân từ từ thi triển ra một thủ ấn, ngay sau đó trong cơ thể hắn dũng hiện ra một luồng sức mạnh kỳ dị.

Luồng sức mạnh đó lập tức bao phủ lấy thân thể Từ Hàng Đạo Nhân, thậm chí luồng sức mạnh đó còn ảnh hưởng đến thân thể Từ

Hàng Đạo Nhân, khiến thân thể hắn dưới sự cải tạo của luồng năng lượng đó biến thành như một kết tinh của năng lượng và vật chất!

Lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân có thể hòa làm một nửa với năng lượng.

Dưới trạng thái này, Từ Hàng Đạo Nhân có thể tự do lợi dụng năng lượng trong cơ thể để thi triển pháp thuật uy lực cực lớn.

Có thể nói Từ Hàng Đạo Nhân lúc này cường đại hơn so với trước đây rất nhiều.

Thế nhưng một luồng sức mạnh cường đại như vậy, đối với Từ Hàng Đạo Nhân lại không thể dễ dàng thi triển ra.

Bởi vì nếu thi triển luồng sức mạnh đó, đối với Từ Hàng Đạo Nhân sẽ có gánh nặng nhất định.

Trạng thái bán năng lượng định lượng này một khi thi triển ra, có thể sẽ dẫn đến sự tiêu hao năng lượng vĩnh viễn, thậm chí là cảnh giới bị thoái hóa.

Cũng vào lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân ngay cả khi sống sót sau khi thi triển thần thông này, cảnh giới của hắn cũng có thể xuất hiện sự thoái hóa.

Đến lúc đó, hắn có thể sẽ không còn sở hữu tu vi Kim Tiên nữa.

"Hừ?

Ngươi không ngờ lại tu luyện thần thông như vậy, chẳng lẽ ngươi cho rằng dựa vào thần thông liều mạng này có thể đánh bại ta ư?" Ô Vân Tiên là một trong Tùy Thị Thất Tiên, tự nhiên một cái liếc mắt đã nhìn ra thần thông mà Từ Hàng Đạo Nhân sử dụng vào lúc này, cũng vô cùng rõ ràng sự cường đại và tệ đoan của thần thông này, hiểu rằng vào lúc này Từ Hàng Đạo Nhân thực sự muốn liều mạng.

Vì lẽ đó, trên mặt Ô Vân Tiên cũng lộ ra vẻ e ngại.

Hắn hiểu một Kim Tiên muốn liều mạng đáng sợ đến mức nào, nếu không cẩn thận một chút, e rằng hắn cũng sẽ bị thương.

Đương nhiên, người đang chiếm ưu thế cực lớn lúc này vẫn là Ô Vân Tiên, vì vậy hắn mới lo lắng liệu mình có bị thương hay không, chứ không phải lo lắng sức mạnh của Từ Hàng Đạo Nhân có bao nhiêu cường đại.

"Có thể bức ta sử dụng chiêu này, Ô Vân Tiên quả không hổ là thủ lĩnh Tùy Thị Thất Tiên!" Vào lúc này Từ Hàng Đạo Nhân đã hoàn toàn thi triển thần thông đó, nhưng cũng vào lúc này cốt thứ màu lam cuối cùng cũng đã hủy diệt phòng ngự năng lượng vô hình, những cốt thứ sắc bén và hàn khí kia sắp sửa phát động công kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Những cốt thứ màu lam sắc bén như từng cây kim thép bay xoay tròn về phía Từ Hàng Đạo Nhân, trông giống như một trận mưa màu lam.

Nhưng trận mưa màu lam này không hề đẹp đẽ mà ngược lại tràn đầy sát cơ.

Nhưng Từ Hàng Đạo Nhân ở trạng thái bán năng lượng định lượng lúc này lại không hề sợ hãi những cốt thứ màu lam và hàn khí đó.

Chỉ thấy Từ Hàng Đạo Nhân vung mạnh hai tay, từ trong cánh tay bán trong suốt đó bay ra từng quả cầu năng lượng.

Những quả cầu năng lượng này đánh trúng những cốt thứ màu lam đang bay xoay tròn, lần lượt nổ tung như pháo hoa.

Những cốt thứ màu lam vốn sắc bén nhọn hoắt đó, dưới công kích của những quả cầu năng lượng màu vàng này, lần lượt bị đánh nát

thành bụi, phiêu tán trong không trung.

Từ Hàng Đạo Nhân đã kích hoạt thủ đoạn át chủ bài của mình, vậy thì tự nhiên sẽ không lãng phí bất kỳ thời gian nào.

Chương 985

Sau khi phát động công kích, lập tức tiếp tục phát động những công kích tiếp theo.

Trong hư không phía sau Từ Hàng Đạo Nhân lơ lửng những trường kiếm màu đỏ.

Những trường kiếm này vô cùng sắc bén, chuôi kiếm điêu khắc dị thú!

Đồng thời bao quanh chúng là từng tia huyết khí, dường như vừa mới giết địch trên chiến trường, còn sót lại vết máu!

Lúc này, toàn bộ thân thể Từ Hàng Đạo Nhân đã biến thành trạng thái bán năng lượng định lượng, có thể hoàn mỹ lợi dụng sức mạnh của mình.

Tuy tổng thể pháp lực của Từ Hàng Đạo Nhân không có quá nhiều biến hóa, nhưng cuối cùng hắn đã nắm giữ được lực khống chế đối với sức mạnh.

Từ Hàng Đạo Nhân lại từ trong hư không triệu hồi ra từng hàng phi kiếm màu huyết sắc.

Toàn bộ những phi kiếm này đều là màu huyết sắc, trên đó điêu khắc hoa văn dị thú, đồng thời bao quanh là huyết khí, trông giống như bảo kiếm vừa mới xuất hiện từ chiến trường vậy.

Trên thực tế, những bảo kiếm huyết sắc này đều không phải pháp bảo của Từ Hàng Đạo Nhân.

Từ Hàng Đạo Nhân lợi dụng cảm ứng năng lượng của bản thân, thông qua hư không triệu hồi ra pháp bảo.

Những loại pháp bảo này thường có lai lịch bất khả tri, nhưng bản

thân sức mạnh của chúng cũng vô cùng cường đại.

Người bình thường muốn triệu hồi pháp bảo như vậy để trợ giúp tác chiến là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng hiện tại Từ Hàng Đạo Nhân lại làm được.

"Hình chiếu pháp bảo từ cổ chiến trường?

Ngươi không ngờ lại có thể làm được đến mức này, nhưng những pháp bảo này chẳng qua chỉ là hư ảnh thôi, làm sao có thể chiến thắng ta?

Thật nực cười, không biết tự lượng sức mình!" Ô Vân Tiên một cái liếc mắt đã nhìn ra chân tướng của những phi kiếm huyết sắc mà Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi ra, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh, đồng thời hắn cũng thi triển pháp bảo của mình.

Hai cây tử kim chùy hình thể khổng lồ lơ lửng bên cạnh Ô Vân Tiên, lấp lánh ánh sáng tím quỷ dị.

Có thể nhìn ra được, các loại năng lượng tím đậm đang lưu chuyển bên trong tử kim chùy này.

Từ Hàng Đạo Nhân lại không có ý muốn nói chuyện với Ô Vân Tiên, tất cả phi kiếm huyết sắc lơ lửng phía sau lưng hắn đều bay xoay tròn về phía Ô Vân Tiên.

Năm thanh phi kiếm huyết sắc như năm ngôi sao băng màu máu, trực tiếp xuyên phá trở ngại không gian, xuất hiện trước mặt Ô Vân Tiên.

Trong chớp mắt, những bảo kiếm huyết sắc sắc bén đã muốn chém Ô Vân Tiên thành hai mảnh.

Tuy sớm đã biết những phi kiếm huyết sắc mà Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi ra có chỗ đặc biệt, nhưng vào lúc này khi tận mắt nhìn thấy những phi kiếm huyết sắc này bỏ qua khoảng cách không gian, trực

tiếp xuất hiện trước mặt mình để phát động công kích, hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc và sự sợ hãi cái chết sắp phải đối mặt.

"Đùa à, những pháp bảo này chẳng phải là hư ảnh của pháp bảo cổ đại thôi sao, làm sao có thể là đối thủ của ta!" Ô Vân Tiên trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, hai tay giơ lên, hai cây tử kim chùy hình thể khổng lồ dường như chịu một loại sức mạnh nào đó dẫn dắt, xuất hiện trước mặt Ô Vân Tiên, cố gắng chặn đứng những phi kiếm huyết sắc đang bay tới.

Thế nhưng vào lúc này, Ô Vân Tiên là đối thủ trên mặt lại không hề lộ ra bất kỳ biểu tình vui mừng nào, bởi vì lúc này hắn ý thức được sự việc không hề đơn giản như vậy.

Chỉ thấy khi Ô Vân Tiên muốn dùng pháp bảo tử kim chùy của mình để chặn những phi kiếm huyết sắc đang bay tới, những phi kiếm huyết sắc bao quanh huyết khí đó đột nhiên bộc phát ra năng lực chân chính của chúng.

Toàn bộ bảo kiếm sắc bén trực tiếp xuyên thấu tử kim chùy hình thể khổng lồ, khi Ô Vân Tiên còn chưa kịp phản ứng, cứ thế trực tiếp đâm xuyên vào lồng ngực hắn!

"Phốc a!

Sao có thể!" Ô Vân Tiên chiến đấu với Từ Hàng Đạo Nhân, đây là lần đầu tiên hắn bị thương, nhưng mức độ vết thương lại vô cùng nghiêm trọng.

Một thanh bảo kiếm huyết sắc sắc bén cứ thế xuyên thủng lồng ngực hắn.

Nếu là một tu đạo giả tu vi bình thường, có lẽ vào lúc này đã bị thanh bảo kiếm huyết sắc đó giết chết rồi.

Thanh huyết sắc xuyên thủng lồng ngực Ô Vân Tiên trực tiếp tạo

ra một lỗ hổng trong lồng ngực hắn, đồng thời bốn thanh bảo kiếm huyết sắc còn lại cũng bay về phía Ô Vân Tiên.

Tuy năm thanh bảo kiếm huyết sắc đều bay cùng lúc, nhưng tốc độ di chuyển của mỗi thanh lại có chút khác biệt.

Sự chênh lệch thời gian như vậy cũng đã cho Ô Vân Tiên cơ hội phản ứng, hắn trực tiếp thi triển độn thuật không rõ tên, thân thể hóa thành một đạo hư ảnh, biến mất tại chỗ.

Cũng vào lúc Ô Vân Tiên vừa biến mất tại chỗ, bốn thanh bảo kiếm huyết sắc còn lại mới xẹt qua vị trí hắn vừa đứng.

"Trong truyền thuyết, đây là pháp bảo đã trải qua lễ tẩy rửa máu thần ở cổ chiến trường sao?

Chỉ cần triệu hồi một đạo hư ảnh, lại có thể sở hữu sức mạnh cường đại và quỷ dị đến vậy, thật khó đối phó a!" Lúc này Ô Vân Tiên đang ôm lấy lồng ngực của mình xuất hiện ở một hướng khác trên chiến trường, cảm nhận nỗi đau nóng rát truyền đến từ vết thương ở ngực, trong lòng lại có chút e ngại Từ Hàng Đạo Nhân và những phi kiếm huyết sắc đó.

Hiển nhiên cảnh tượng những phi kiếm huyết sắc vừa rồi trực tiếp xuyên thấu không gian công kích vẫn khiến Ô Vân Tiên có chút sợ hãi.

Cũng may Ô Vân Tiên phản ứng vô cùng nhanh, mới chỉ bị đâm trúng một lần, nếu không thì một khi bị năm thanh phi kiếm huyết sắc còn lại công kích, có lẽ hiện tại Ô Vân Tiên đã trọng thương hấp hối.

"Hừ, Ô Vân Tiên, lát nữa ta sẽ không cho ngươi cơ hội đào thoát nữa!" Từ Hàng Đạo Nhân nhìn thấy chỉ phát động một lần phản kích mà đã khiến Ô Vân Tiên chịu thương thế nghiêm trọng như vậy, lập tức trong lòng có chút phấn chấn, cảm thấy tiếp theo đánh bại Ô Vân

Tiên có lẽ không phải vấn đề quá lớn.

Vì lẽ đó, Từ Hàng Đạo Nhân cũng không dám tiếp tục trì hoãn nữa, và trạng thái hiện tại nếu duy trì càng lâu, khả năng xuất hiện nguy hiểm càng lớn.

Vì vậy vào lúc này, Từ Hàng Đạo Nhân là đối thủ lập tức lại một lần nữa điều khiển phi kiếm huyết sắc công kích về phía Ô Vân Tiên đang bị thương.

"Hừ, Từ Hàng Đạo Nhân, chẳng lẽ ngươi cho rằng cùng một kiểu triệu hồi có thể có hiệu quả với ta sao?

Vừa rồi ta sở dĩ bị thương là vì không rõ hình chiếu pháp bảo của ngươi rốt cuộc có sức mạnh như thế nào nên mới bị thương.

Hiện tại ta đã biết thần thông hư ảnh pháp bảo của ngươi rồi, chẳng lẽ muốn dựa vào mấy hư ảnh pháp bảo cỏn con này để đánh bại ta sao?" Ô Vân Tiên nhìn những trường kiếm huyết sắc lại bay về phía mình, trên mặt lại lộ ra vẻ khinh thường, dường như đã sớm nhìn thấu công kích của Từ Hàng Đạo Nhân.

"Có hiệu quả hay không, lát nữa sẽ biết!" Từ Hàng Đạo Nhân lại sau khi nghe thấy lời của Ô Vân Tiên, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Cũng vào lúc này, những bảo kiếm huyết sắc vốn đang bay thẳng về phía Ô Vân Tiên vào lúc này lại phân ra thành mấy hướng, lập tức bao vây Ô Vân Tiên.

Chưa dừng lại ở đó, những bảo kiếm huyết sắc vốn có tốc độ bay vô cùng nhanh, chỉ trong nháy mắt không chỉ bao vây Ô Vân Tiên, sau đó còn thi triển ra sức mạnh thần thông của bản thân, lập tức ẩn mình vào hư không, khiến công kích trở nên bí ẩn.

Ô Vân Tiên lơ lửng giữa không trung, đôi mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng xung quanh, dường như đang đề phòng nguy hiểm có thể

xuất hiện.

Xem ra hiện tại Ô Vân Tiên dường như đã lâm vào thế bị động, dù sao năm thanh bảo kiếm huyết sắc sắc bén hiện đang ẩn mình trong hư không, chỉ cần đợi Từ Hàng Đạo Nhân phát ra sự khống chế, vậy thì tự nhiên chúng sẽ triển khai công kích về phía Ô Vân Tiên.

Trong trạng thái như vậy, tình hình của Ô Vân Tiên quả thật không quá lạc quan.

Chương 986

"Ô Vân Tiên, vừa rồi ngươi chẳng phải không cần sợ công kích của ta sao?

Sao hiện tại lại cẩn thận dè dặt như vậy?" Từ Hàng Đạo Nhân trên mặt lộ ra nụ cười, ngay sau đó tâm niệm vừa động, những bảo kiếm huyết sắc đang ẩn mình trong hư không đó đã phát động công kích về phía Ô Vân Tiên.

"Sưu sưu sưu!" Những bảo kiếm huyết sắc xuất hiện dưới dạng hình chiếu pháp bảo từ cổ chiến trường này, bản thân chúng có tác dụng xuyên phá hư không, nếu không thì cũng không thể bị Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi trong thời gian ngắn như vậy, hiện tại tốc độ phát động công kích cũng vô cùng nhanh.

Một thanh bảo kiếm huyết sắc đột nhiên xuất hiện từ trong hư không bên trái Ô Vân Tiên, đâm tới.

Nhưng Ô Vân Tiên đã sớm có chuẩn bị lại thi triển độn thuật, lập tức biến mất tại chỗ.

Khi Ô Vân Tiên xuất hiện trở lại, hắn đã ở một hướng khác, tránh khỏi công kích của thanh bảo kiếm huyết sắc.

Thế nhưng, khi Ô Vân Tiên vừa xuất hiện ở vị trí đó, phía sau lưng hắn một thanh bảo kiếm huyết sắc khác lại từ trong hư không hiện ra thân ảnh, đâm về phía Ô Vân Tiên.

Không chỉ có vậy, đồng thời công kích Ô Vân Tiên còn có một thanh bảo kiếm huyết sắc khác, tổng cộng có hai thanh bảo kiếm huyết sắc cùng phát động công kích lần thứ hai.

Thân thể Ô Vân Tiên trên không trung bị vặn vẹo mạnh mẽ thành

một đường cong, nhờ vậy mà tránh được công kích của hai thanh bảo kiếm huyết sắc đột nhập.

"Hoa lạp!" Nhưng mặc dù Ô Vân Tiên phản ứng vô cùng nhanh, nhưng một cánh tay của hắn vẫn bị trường kiếm huyết sắc xẹt qua một chút vết thương, tiên huyết lập tức chảy ra.

Bởi vì trường kiếm huyết sắc xẹt qua cánh tay Ô Vân Tiên đó bản thân đang di chuyển với tốc độ cao, khiến thanh trường kiếm huyết sắc đó khi xẹt qua cánh tay Ô Vân Tiên đã tạo thành sát thương thứ cấp, tiên huyết càng bị kéo ra một đường máu dài.

Tiếp theo, công kích đang chờ đợi Ô Vân Tiên sẽ càng cường đại hơn, bởi vì ngay lập tức lại có ba thanh trường kiếm huyết sắc phát động tiến công về phía hắn.

Sở dĩ có ba thanh trường kiếm huyết sắc, là vì thanh trường kiếm huyết sắc công kích lần thứ nhất trước đó cũng vào lúc này đã được Từ Hàng Đạo Nhân điều khiển cùng lúc phát động công kích về phía Ô Vân Tiên.

Từ Hàng Đạo Nhân thậm chí cảm thấy hắn sắp nhìn thấy bộ dạng trọng thương của Ô Vân Tiên, nhưng vào lúc này, sự bất ngờ lại xuất hiện.

Sau khi Từ Hàng Đạo Nhân không kịp phản ứng, trong tay Ô Vân Tiên lại đột nhiên xuất hiện một khối tử sắc hỏa diễm, rồi đánh về phía một thanh bảo kiếm huyết sắc đang bay tới.

Sau đó, điều khiến Từ Hàng Đạo Nhân kinh ngạc xuất hiện, chỉ thấy khi khối tử sắc hỏa diễm đó đánh trúng một thanh trường kiếm huyết sắc, thanh trường kiếm huyết sắc đó trực tiếp bị ngọn lửa tím thiêu cháy thành tro tàn, thật sự tiêu tán trong không khí.

Cùng lúc đó, trong tay Ô Vân Tiên xuất hiện nhiều quả cầu lửa tím

hơn, đều đánh về bốn thanh trường kiếm huyết sắc còn lại.

Lúc này, những trường kiếm huyết sắc này vì Từ Hàng Đạo Nhân muốn phát động công kích cuối cùng về phía Ô Vân Tiên, nên không quản nhiều như vậy, đều để những trường kiếm huyết sắc này cùng lúc đâm về phía Ô Vân Tiên.

Nếu như vậy, đã cho Ô Vân Tiên cơ hội "một lưới tóm gọn".

Nhanh chóng những trường kiếm huyết sắc còn lại khi bị tử sắc hỏa diễm đánh trúng, đều bị ngọn lửa tím cường đại và sức mạnh quỷ dị của nó thiêu cháy thành tro tàn, giống như chưa từng xuất hiện.

"Sao có thể?" Nhìn Ô Vân Tiên dễ dàng phá giải những trường kiếm huyết sắc hư ảnh pháp bảo cổ đại mà hắn triệu hồi ra, trên mặt Từ Hàng Đạo Nhân lộ ra vẻ không thể tin được, dường như không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy.

"Hắc hắc, ta đã sớm nói rồi, dựa vào những pháp bảo và thần thông này của ngươi không phải đối thủ của ta.

Lần đầu tiên sử dụng loại sức mạnh này có lẽ sẽ có hiệu quả, nhưng đến lần thứ hai thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa!" Ô Vân Tiên trong tay nắm giữ tử sắc hỏa diễm, những pháp bảo trường kiếm huyết sắc vốn đang định công kích hắn xung quanh lại đều bị thiêu cháy thành tro tàn, không còn cách nào uy hiếp hắn nữa.

Từ Hàng Đạo Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại vô cùng rõ ràng rằng hắn đã mắc sai lầm trong quá trình chiến đấu với Ô Vân Tiên vừa rồi.

Không chỉ công kích ban đầu không nắm bắt tốt cơ hội, nếu không thì hiện tại Ô Vân Tiên đã chịu thương thế nặng hơn.

Ngoài ra, vừa rồi Từ Hàng Đạo Nhân quá vội vàng, bởi vì thần thông mà bản thân hắn thi triển ra cần phải trả cái giá vô cùng lớn, vì

vậy theo bản năng Từ Hàng Đạo Nhân không muốn kéo dài quá lâu.

Vì vậy, trong lúc vội vàng muốn đánh bại Ô Vân Tiên, hắn đã không để tất cả những trường kiếm huyết sắc ẩn mình trong hư không, mà ngược lại để những bảo kiếm huyết sắc này cùng lúc triển khai công kích về phía Ô Vân Tiên.

Nếu cuối cùng những bảo kiếm huyết sắc đánh bại được Ô Vân Tiên, vậy thì mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng hiện tại Ô Vân Tiên không chỉ sống tốt, mà còn hủy diệt toàn bộ những bảo kiếm huyết sắc còn lại.

Tuy những trường kiếm huyết sắc này đều là hư ảnh pháp bảo cổ đại, chỉ được Từ Hàng Đạo Nhân triệu hồi ra dưới dạng hình chiếu, về mặt ý nghĩa nghiêm ngặt thì Từ Hàng Đạo Nhân sẽ không tổn thất thứ gì.

Nhưng dù vậy, đối với Từ Hàng Đạo Nhân đây cũng là một loại tổn thất, bởi vì triệu hồi những hình chiếu trường kiếm huyết sắc này cũng phải trả một cái giá năng lượng không nhỏ, mới cuối cùng hình thành kết quả này.

Thế nhưng hiện tại, Ô Vân Tiên quả thật đúng như lời hắn vừa nói, đã thành công phá giải sự tiến công của trường kiếm huyết sắc.

"Hắc hắc, hiện tại không phải lúc để ngươi kinh ngạc đâu, bởi vì công kích của ta cũng sắp bắt đầu!" Ô Vân Tiên cười lạnh nhìn Từ Hàng Đạo Nhân đối diện với vẻ mặt đầy chấn động, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Ngay sau đó toàn bộ thân thể hắn hóa thành một đạo hư ảnh biến mất tại chỗ.

Đợi đến khi Ô Vân Tiên xuất hiện trở lại, hắn đã ở phía sau lưng Từ Hàng Đạo Nhân.

Hai tay Ô Vân Tiên đang bốc cháy tử sắc hỏa diễm, dưới hình thức nắm đấm đánh xuống lưng Từ Hàng Đạo Nhân.

"Oanh long!" Nắm đấm của Ô Vân Tiên bốc cháy ngọn lửa cực nóng cứ thế từ sau lưng Từ Hàng Đạo Nhân xuyên thủng lồng ngực hắn.

Vết thương như vậy còn nghiêm trọng hơn vết thương mà Ô Vân Tiên đã bị trường kiếm huyết sắc xuyên thủng trước đó.

Nhưng vào lúc này, trên mặt Ô Vân Tiên lại có chút ngưng trọng!

Ngay lúc này, sau khi Ô Vân Tiên thành công dùng Tử Vân Hỏa Diễm đốt cháy thanh Xích Hồng Trường Kiếm mà Từ Hàng Đạo Nhân triệu hoán, hắn lập tức phát động công kích về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

Phải nói độn thuật của Ô Vân Tiên quả thật cường đại, cho dù Từ Hàng Đạo Nhân thực lực mạnh mẽ cũng không cách nào tìm ra quỹ tích phi hành của hắn.

Đợi đến khi Từ Hàng Đạo Nhân kịp phản ứng, Ô Vân Tiên đã xuất hiện sau lưng y, rồi bất ngờ tập kích. "Ầm!" Đôi tay quấn quanh Tử Vân Hỏa Diễm của Ô Vân Tiên trực tiếp đâm xuyên lồng ngực Từ Hàng Đạo Nhân.

Vết thương nghiêm trọng như vậy, đủ để đánh chết bất kỳ ai.

Dù sao, nhục thân của tu đạo giả cũng cực kỳ quan trọng, nếu bị hủy hoại thì tự nhiên sẽ vẫn lạc.

Thế nhưng, Ô Vân Tiên sau khi tập kích thành công lại chẳng hề vui vẻ, bởi vì khi đâm xuyên lồng ngực Từ Hàng Đạo Nhân, hắn đã phát hiện ra một sự thật.

Đó là thân thể của Từ Hàng Đạo Nhân lúc này đã bán năng lượng hóa.

Lồng ngực bị xuyên thủng, nhưng từ trong thân thể y lại không hề chảy ra một giọt tiên huyết nào.

Cũng có nghĩa, vừa rồi Ô Vân Tiên nhìn như đã gây ra vết thương cực kỳ nghiêm trọng cho Từ Hàng Đạo Nhân, nhưng trên thực tế y lại không hề bị thương.

Chương 987

Sau khi biết được kết quả này, chẳng trách sắc mặt Ô Vân Tiên đại biến, bởi vì tình huống hiện tại, sau khi hắn nhận ra kế hoạch tập kích đã thất bại, đã được định sẵn. "Hừ!

Không sai, thân thể bán năng lượng của ta hiện giờ căn bản không sợ bất kỳ công kích nào.

Ngươi bây giờ chết đi, chính là nên như vậy!

Ô Vân Tiên!" Từ Hàng Đạo Nhân quay lưng lại với Ô Vân Tiên, nhưng từ giọng điệu có thể thấy được Ô Vân Tiên lúc này trên mặt kinh hãi đến mức nào.

Cùng lúc Từ Hàng Đạo Nhân dứt lời, Ô Vân Tiên, với tư cách là đối thủ, cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ đang tụ tập trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân, dường như sắp bộc phát ra sức mạnh vô song.

Sau khi nhận ra điều này, thần sắc trên mặt Ô Vân Tiên biến đổi, dường như đã biết Từ Hàng Đạo Nhân muốn làm gì. "Từ Hàng Đạo Nhân, chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận!" Ô Vân Tiên, sau khi cảm nhận luồng năng lượng cường đại trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân, lập tức hiểu được ý đồ của đối phương. "..." Thế nhưng, lúc này Từ Hàng Đạo Nhân lại không trả lời Ô Vân Tiên, mà im lặng bắt đầu thao túng sức mạnh trong cơ thể.

Thái độ im lặng cùng luồng năng lượng cường đại đang tích tụ trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân chính là câu trả lời tốt nhất cho câu hỏi của Ô Vân Tiên. "Khốn kiếp, trò đùa gì vậy, cùng ta đồng quy vu tận sao?

Còn kém xa lắm!" Sắc mặt Ô Vân Tiên lộ vẻ dữ tợn, tự nhiên

không muốn cùng Từ Hàng Đạo Nhân đồng quy vu tận, đồng thời cũng bắt đầu thúc giục thủ đoạn của mình để chống lại đòn tự bạo của đối phương.

Lúc này, Tử Vân Hỏa Diễm rực cháy đang hừng hực trong tay Ô Vân Tiên, ngay sau đó, ngọn Tử Vân Hỏa Diễm này bắt đầu có xu thế lan tràn, lan khắp người Từ Hàng Đạo Nhân, bắt đầu thiêu đốt nhục thân y.

Mặc dù trước đó Từ Hàng Đạo Nhân đã nói thân thể bán năng lượng của y có thể chặn phần lớn các đòn công kích, nhưng hiện tại Ô Vân Tiên lại sử dụng Tử Vân Hỏa Diễm với uy lực cường đại, sở hữu sức mạnh đặc biệt.

Về bản chất, Tử Vân Hỏa Diễm do Ô Vân Tiên nắm giữ là một dạng năng lượng, tự nhiên sẽ gây ra tổn hại lớn cho Từ Hàng Đạo Nhân.

Dù thân thể đang bị Tử Vân Hỏa Diễm rực cháy thiêu đốt, nhưng Từ Hàng Đạo Nhân, với tư cách là đối thủ, lại không hề kêu la một tiếng, dường như không có ý định ngăn cản Ô Vân Tiên chút nào, ngược lại vẫn tiếp tục tích tụ sức mạnh trong cơ thể.

Sau một thời gian dài, năng lượng trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân đã tụ tập đến một điểm, dường như sắp sửa bùng nổ.

Là một trong Thất Tiên, Ô Vân Tiên tự nhiên cảm nhận rất rõ ràng, sắc mặt hắn ngày càng hoảng sợ.

Trong cảm nhận của hắn, năng lượng mà Từ Hàng Đạo Nhân tụ tập quá mức cường đại, nếu bùng nổ ở cự ly gần như vậy, hắn cũng chưa chắc có thể chịu đựng được. "Khốn kiếp!

Buông ta ra!" Đã không thể ngăn cản Từ Hàng Đạo Nhân, vậy Ô Vân Tiên tự nhiên phải nhanh chóng rời xa y, nhưng điều khiến Ô Vân

Tiên không ngờ tới là, sau khi quyền đầu hắn đâm xuyên lồng ngực Từ Hàng Đạo Nhân, lại không thể rút ra được.

Ô Vân Tiên có thể cảm nhận được, trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân tồn tại một luồng hấp lực, chính vì có luồng hấp lực này mà hai tay Ô Vân Tiên không cách nào rút ra khỏi lồng ngực Từ Hàng Đạo Nhân.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc này, Ô Vân Tiên cuối cùng cũng bắt đầu hoảng loạn, bởi vì tình huống hiện tại đối với hắn quá bất lợi.

Còn về việc sử dụng Tử Kim Chùy để công kích thân thể Từ Hàng Đạo Nhân... cách này, Ô Vân Tiên cũng đã nghĩ tới, nhưng một khi nhục thân Từ Hàng Đạo Nhân bán năng lượng hóa, cái gọi là yếu hại thân thể hay các bộ phận như đầu não khi bị công kích cũng chưa chắc có thể phát huy tác dụng mấu chốt. "Ong ong ong!" Đúng lúc Ô Vân Tiên bó tay không biết làm sao, năng lượng trong cơ thể Từ Hàng Đạo Nhân cuối cùng cũng bùng nổ! "Ầm!" Lấy Ô Vân Tiên và Từ Hàng Đạo Nhân làm trung tâm, một luồng năng lượng khổng lồ được phóng thích.

Luồng năng lượng này khi cưỡng ép phóng thích tự nhiên đã tạo ra một vụ nổ cực lớn.

Hiện tại có thể thấy, tại vị trí ban đầu của Ô Vân Tiên và Từ Hàng Đạo Nhân, xuất hiện một ngọn lửa nổ màu cam vàng!

Có thể nói, hiện tại bất kể là Ô Vân Tiên hay Từ Hàng Đạo Nhân, cả hai đều lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc đó, đột nhiên trong ngọn lửa nổ màu cam vàng xuất hiện một đạo tử sắc quang mang, ngay sau đó, đạo tử sắc quang mang này với tốc độ cực nhanh bay ra khỏi trung tâm vụ nổ.

Đợi đến khi thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ năng lượng, cái thân ảnh bị tử sắc quang mang bao phủ mới hiện rõ, không phải ai khác, chính là Ô Vân Tiên, người vừa bị Từ Hàng Đạo Nhân cưỡng ép kéo theo đồng quy vu tận!

Hóa ra, sau khi Từ Hàng Đạo Nhân vừa bùng nổ năng lượng trong cơ thể, Ô Vân Tiên không những không chết, mà còn thành công thoát ra được.

Thế nhưng, tuy Ô Vân Tiên lúc này đã thoát ra thành công, nhưng tình trạng thân thể hắn cũng không mấy lạc quan, có thể thấy trên cơ thể hắn tồn tại đủ loại vết thương lớn nhỏ. "Tên điên đáng ghét, dám muốn cùng ta đồng quy vu tận, muốn cùng ta đồng quy vu tận thì còn kém một đoạn hỏa hầu!"

Lúc này, trong hoàng cung Triều Ca, Đát Kỷ liếc mắt đã nhận ra Trụ Vương lúc này dường như có một vài thay đổi nhỏ vì chuyện gì đó.

Còn về nguyên nhân, trong lòng Đát Kỷ cũng đã có suy đoán.

Chỉ thấy Đát Kỷ quay về phía Trụ Vương nở nụ cười quyến rũ, rồi nói: "Đại vương, thiếp thấy người dường như có nỗi niềm khó nói, chẳng lẽ đang sầu lo việc ban thưởng cho Văn Thái Sư sao?" Nghe giọng nói nũng nịu của Đát Kỷ, một tia ưu sầu và bất mãn trên mặt Trụ Vương lập tức tan biến.

Hắn nhìn Đát Kỷ kiều diễm bên cạnh, trên mặt lộ vẻ si mê, rồi nói: "Mỹ nhân quả nhiên hiểu rõ tâm tư của bản vương.

Không sai, ta quả thật đang lo lắng lát nữa nên ban thưởng gì cho Văn Thái Sư.

Dù sao, Văn Thái Sư cũng là lão thần, nay lại lập được công lao lớn như vậy, không ban thưởng thì không ổn." Trụ Vương lộ vẻ sủng nịnh trên mặt, nói với Đát Kỷ như vậy. "Thì ra Đại vương đang sầu lo chuyện này.

Nhưng thiếp lại thấy Đại vương chi bằng đợi Văn Thái Sư tiêu diệt hết phản quân Tây Kỳ rồi hãy luận công ban thưởng." Đát Kỷ khẽ mỉm cười, rồi nói. "Được, vậy nghe lời mỹ nhân.

Nhưng hiện tại Văn Thái Sư đã lập công lớn như vậy, ta với tư cách là Đại vương cũng không thể bạc đãi.

Vậy thế này đi, trước tiên hãy sai người mang dụ chỉ của ta đến báo cho Văn Thái Sư một tiếng, để ông ấy biết bản vương sau này sẽ trọng thưởng!" Trụ Vương vung tay, hào sảng nói. "Đại vương anh minh!" Đát Kỷ tự nhiên phụ họa lời của Trụ Vương, vội vàng mỉm cười nói.

Các đại thần đứng phía dưới tự nhiên cũng hùa theo, không dám có ý niệm phản đối quyết định của Trụ Vương.

Dù sao, họ cũng đã chứng kiến kết cục của những đại thần dám chống đối Trụ Vương.

Để không bị mất đầu, những người này tự nhiên phải ôm chặt đùi Trụ Vương.

Chương 988

Cũng trong tình huống như vậy, mệnh lệnh của Trụ Vương được ban ra.

Nhưng lúc này, trong lòng Trụ Vương có chút bất an.

Về điểm này, Đát Kỷ đã sớm nhìn ra, nhưng không nói rõ, bởi vì tình huống này cũng cần phải xem xét.

Hóa ra Trụ Vương đã sớm bất mãn với Văn Thái Sư có địa vị cao, quyền trọng.

Nhưng vì thân phận của Văn Thái Sư vô cùng đặc biệt, là lão thần của nhà Thương, bản thân lại một lòng trung thành với Thành Thang, lại còn lập vô số công lao.

Cũng chính vì điều này, dẫn đến việc Trụ Vương cực kỳ kiêng dè Văn Thái Sư.

Có lẽ đây là bệnh chung của những kẻ thống trị, ai nấy đều vô cùng cẩn trọng, không thể làm ngơ trước bất kỳ mối đe dọa tiềm ẩn nào.

Đát Kỷ bởi vì nhìn thấu được suy nghĩ này trong lòng Trụ Vương, nên vừa rồi mới cố ý làm như vậy.

Dù sao, kết quả như vậy, đối với Đát Kỷ mà nói, cũng có thể là yếu tố then chốt để chia rẽ Văn Thái Sư và Trụ Vương.

Trụ Vương tự nhiên sẽ không biết ý đồ thật sự của Đát Kỷ lại như vậy.

Hắn chỉ thấy mỹ nhân này là một mỹ nhân kiều diễm mà thôi...

Tình hình bên Triều Ca tạm thời không cần nói nhiều, trên lãnh địa yêu tộc gần đây cũng xuất hiện tình huống.

Người này tự nhiên là Vũ Dực Tiên, huynh đệ của Bằng Ma Vương, đã trở về yêu tộc.

Vũ Dực Tiên thực lực quả thật phi thường cường đại.

Hiện tại Bằng Ma Vương muốn dựa vào sức mạnh liên thủ của hai huynh đệ Vũ Dực Tiên để tăng cường thực lực của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, đồng thời cũng mở rộng một phần địa bàn.

Còn về các địa bàn này, tự nhiên là cướp đoạt từ tay các yêu tộc xung quanh.

Nhưng hiện tại yêu tộc dưới mệnh lệnh của Đại nhân Yêu Đế không thể tiến hành nội đấu, song Bằng Ma Vương lại có một cách không tồi... "Dã Trư Vương, khu rừng Độn Đồng này là lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc ta, hiện tại ngươi nên giao khu lãnh địa này lại cho Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc ta!" Lúc này, trong một khu rừng u tối, Bằng Ma Vương, tộc trưởng của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, đang nói với Dã Trư Vương, thủ lĩnh của Dã Trư bộ lạc. "Ăn nói hồ đồ!

Rừng Độn Đồng này là của Dã Trư bộ lạc ta!

Bằng Ma Vương, ngươi muốn cướp đoạt lãnh địa của ta sao?" Dã Trư Vương tức giận nhìn Bằng Ma Vương đang đứng đối diện với vẻ đường hoàng chính trực, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, nói như vậy. "Sao?

Nếu không tin, ngươi có thể tra duyệt lịch sử rừng Độn Đồng.

Khi Dã Trư bộ lạc ngươi chiếm lĩnh khu rừng này, tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc ta đã sống ở đây rồi.

Sau đó, vì một số lý do mà tộc nhân ta tạm thời rời đi.

Kết quả, không ngờ hiện tại lại bị Dã Trư bộ lạc chiếm lĩnh.

Bây giờ ta muốn lấy lại lãnh địa thuộc về Kim Sí Đại Bàng Điểu

tộc ta thì sai sao?" Lúc này, Bằng Ma Vương nhìn Dã Trư Vương đối diện, trực tiếp nói như vậy. "Hừ, rừng Độn Đồng này Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc ngươi từng cư trú, nhưng hiện tại lãnh địa này thuộc về Dã Trư bộ lạc ta!

Ngươi không có bất kỳ cơ hội nào để đoạt đi!" Dã Trư Vương tự nhiên không muốn nhìn lãnh địa bị cướp đoạt như vậy. "Vậy được, nếu đã như vậy, ta muốn đấu một trận pháp.

Ai thắng, rừng Độn Đồng sẽ thuộc về người đó, ngươi thấy thế nào hả Dã Trư Vương?" Bằng Ma Vương nhìn Dã Trư Vương đối diện thân cường lực tráng, lại nói ra một đề nghị như vậy. "Sao?

Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc dám muốn giao thủ với Dã Trư bộ lạc ta?

Ta thấy ngươi chán sống rồi sao?

Bằng Ma Vương, gần đây Đại nhân Yêu Đế đã hạ lệnh, không cho phép yêu tộc chúng ta tiếp tục nội đấu.

Ngươi hiện tại muốn vi phạm mệnh lệnh của Đại nhân Yêu Đế sao?" Dã Trư Vương lại không dễ dàng mắc bẫy của Bằng Ma Vương, lập tức phản ứng. "Mệnh lệnh của Đại nhân Yêu Đế, ta tự nhiên sẽ không vi phạm.

Nhưng hiện tại ta muốn làm là chuyện riêng của hai chủng tộc ta, chỉ cần không liên quan đến chiến tranh quy mô lớn, thì Đại nhân Yêu Đế sẽ không quản những tranh đấu nhỏ này!

Vậy thế này đi, Dã Trư Vương có đủ đảm lượng ứng chiến không?" Bằng Ma Vương tự nhiên sẽ không vi phạm mệnh lệnh của Đại nhân Yêu Đế, bởi vì nếu vậy chẳng phải sẽ bị Dã Trư Vương nắm được thóp sao?

Một lỗi sơ cấp như vậy, Bằng Ma Vương sẽ không mắc phải.

"Hừ, đảm lượng hay không đảm lượng, Bằng Ma Vương hôm nay ngươi dám gây sự, chẳng lẽ thật sự nghĩ ta dễ bắt nạt sao?" Khi nói lời này, Dã Trư Vương trợn mắt nhìn Bằng Ma Vương đối diện.

Lúc này, trong yêu tộc, Bằng Ma Vương, thủ lĩnh của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, đã cùng đệ đệ Vũ Dực Tiên đến lãnh địa của Dã Trư bộ lạc, trực tiếp tìm Dã Trư Vương, yêu cầu y giao khu rừng Độn Đồng lại cho Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Khi Bằng Ma Vương nói chuyện, hắn có thể thao thao bất tuyệt, rằng rừng Độn Đồng là lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, tóm lại là muốn khu rừng Độn Đồng này làm lãnh địa của mình.

Nhưng Dã Trư Vương của Dã Trư bộ lạc cũng hiểu rõ mục đích của Bằng Ma Vương, tự nhiên không muốn giao lãnh địa này cho đối phương.

Dù sao, rừng Độn Đồng có tài nguyên phong phú, rất có lợi cho sự phát triển của Dã Trư bộ lạc. "Thủ lĩnh, chúng ta tuyệt đối không thể giao rừng Độn Đồng này cho đối phương!

Nếu không, tổn thất sẽ quá lớn!" Lúc này, một con Hào Trư Tinh bên cạnh Dã Trư Vương nói với y như vậy, rõ ràng là lo lắng lát nữa Bằng Ma Vương của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc sẽ thật sự cướp đi rừng Độn Đồng.

Dã Trư Vương liếc nhìn con Hào Trư Tinh đó, lại biết nó đang nghĩ gì.

Thực ra, rừng Độn Đồng này bình thường giao cho Hào Trư Tinh quản lý.

Mặc dù phần lớn tài nguyên đều phải nộp lên Dã Trư bộ lạc, nhưng với tư cách là người bảo vệ nơi này, Hào Trư Tinh cũng sẽ có không ít lợi ích.

Chiếm giữ một địa bàn tài nguyên như vậy, Hào Trư Tinh cũng sẽ có một chút tiếng nói trong toàn bộ Dã Trư bộ lạc.

Chương 989

Nếu hiện tại rừng Độn Đồng bị Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc đoạt đi, vậy không nghi ngờ gì Hào Trư Tinh sẽ chịu tổn thất cực lớn.

Thực ra, không cần Hào Trư Tinh nói nhiều, Dã Trư Vương cũng không muốn giao rừng Độn Đồng này cho Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, bởi vì làm như vậy sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến lợi ích của bộ lạc mình.

Nhưng hiện tại Dã Trư Vương đã đồng ý quyết đấu với Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, người thắng cuộc sẽ giành được quyền sở hữu rừng Độn Đồng, điều này không cần nghi ngờ.

Dù sao, Dã Trư Vương cũng biết rằng Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc cũng từng cư trú trong rừng Độn Đồng này, thuộc về lãnh chúa từng cai trị.

Chỉ là sau này, Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc thực lực bắt đầu suy yếu, không thể tự lo cho rừng Độn Đồng, mới trao cơ hội cho Dã Trư bộ lạc chiếm lĩnh khu rừng này.

Trong lòng hiểu rõ, Dã Trư Vương biết rằng nếu hôm nay không đánh lui những người của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, thì họ sẽ không cam tâm bỏ cuộc.

Vì vậy, Dã Trư Vương cũng đồng ý tỷ đấu với Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Về điểm này, Dã Trư Vương có không ít tự tin, bởi vì Dã Trư bộ lạc cũng là một bộ lạc rất mạnh mẽ, trong tộc có không ít cao thủ tu vi thâm sâu, căn bản không cần sợ hãi Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc khiêu chiến.

Trong mắt Dã Trư Vương, Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc đã suy yếu rất lâu, thực lực xa xa không bằng thời kỳ đỉnh thịnh mấy ngàn năm trước.

Vì vậy, hiện tại cho dù Kim Sí Đại Bàng Điểu có luận võ, y cũng sẽ không hề cảm thấy sợ hãi. "Hắc hắc, Bằng Ma Vương, ta vừa mới đồng ý tỷ thí rồi.

Vậy chúng ta hãy bàn bạc xem lát nữa sẽ tỷ thí thế nào, được không?" Dã Trư Vương suy nghĩ một chút, càng cảm thấy Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc căn bản không có gì đáng sợ, cho nên trực tiếp nói như vậy. "Nếu đã như vậy, vậy hai bên chúng ta mỗi bên cử ra ba người, tiến hành Lôi đài chiến.

Chỉ cần một bên nào đó ba tu đạo giả đều bại trận, thì trận đấu pháp này tự nhiên sẽ thua.

Ngươi thấy thế nào?" Bằng Ma Vương đã sớm có kế hoạch trong lòng.

Lúc này, sau khi nghe lời của Dã Trư Vương, hắn càng không chút do dự nói. "Sao?

Nếu đã vậy, tốt thôi!

Ba người đấu Lôi đài, ta ngược lại muốn xem xem tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu các ngươi rốt cuộc có tư cách gì mà dám tranh giành địa bàn với Dã Trư bộ lạc ta?" Dã Trư Vương nhìn Bằng Ma Vương đối diện đang cười tủm tỉm, lại bất mãn hừ lạnh một tiếng, cảm thấy Dã Trư bộ lạc mình đã bị Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc coi thường, nếu không thì sao lại tự tìm phiền phức?

Trong lòng, Dã Trư Vương cảm thấy cần phải cho Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc một bài học. "Nếu đã như vậy, vậy bên ta sẽ phái người này.

Bằng Ma Vương, ngươi muốn phái ai giao chiến?" Dã Trư Vương không thiếu người, lập tức triệu hoán ba tu đạo giả của Dã Trư bộ lạc.

Mỗi yêu tộc này đều có thực lực phi thường cường đại, chỉ là yếu hơn Dã Trư Vương một chút, nhưng thực lực tổng thể tuyệt đối đã đủ rồi. "Hắc hắc, về phía ta, người đầu tiên ứng chiến chính là đệ đệ Vũ Dực Tiên của ta, đánh trận đầu.

Nếu lát nữa hắn thua, ta tự nhiên sẽ cho người thứ hai lên đấu pháp.

Nhưng nếu hắn đánh bại người của ngươi, vậy sẽ tiếp tục khiêu chiến những người còn lại!

Ngươi thấy thế nào, Dã Trư Vương?" Bằng Ma Vương khẽ mỉm cười, lại gọi ra đệ đệ Vũ Dực Tiên của mình.

Vũ Dực Tiên với vẻ mặt lạnh lùng, từ từ bước ra từ phía sau Bằng Ma Vương, đi đến trước mặt Dã Trư Vương và ba thủ hạ của y. "Tại hạ Vũ Dực Tiên, xin mấy vị chỉ giáo!" Vũ Dực Tiên mặt không biểu cảm, một vẻ lạnh nhạt.

Thái độ lạnh nhạt như vậy của Vũ Dực Tiên, xem ra đã chọc giận những người bên phía Dã Trư Vương.

Trong mắt họ, Vũ Dực Tiên quá mức kiêu ngạo, nếu không thì sẽ không đến mức như vậy. "Hừ, thảo nào Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc lại kiêu ngạo như vậy, xem ra đệ đệ của Bằng Ma Vương này chắc chắn có thực lực mạnh mẽ?" Dã Trư Vương cũng vô cùng bất mãn với thái độ lạnh nhạt của Vũ Dực Tiên, lỗ mũi phì ra một luồng khí trắng, hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy. "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ cử người này ra giao chiến!" Dã Trư Vương gọi ra một người, đồng thời bên mình cũng từ từ lùi lại.

Bằng Ma Vương ở bên kia cũng vậy, tất cả đều lùi lại, nhường chỗ cho chiến trường.

Lúc này Bằng Ma Vương mới có thời gian quan sát đối thủ mà Vũ Dực Tiên sắp đối mặt.

Người này chính là một yêu tộc nửa người nửa lợn, lưng mọc đầy gai nhọn, trông giống như một con nhím.

Thủ hạ mà Dã Trư Vương phái ra tự nhiên không phải là nhím, mà chính là con Hào Trư Tinh vừa nói chuyện với Dã Trư Vương.

Bản thân nó có thể được phái đến canh giữ rừng Độn Đồng, vậy tự nhiên phải có thực lực, nếu không thì vị trí này cũng không đến lượt nó.

Hiện tại Bằng Ma Vương muốn cướp đoạt rừng Độn Đồng, vậy với tư cách là người bảo vệ rừng Độn Đồng, Hào Trư Tinh tự nhiên phải ngăn cản.

Lúc này, Vũ Dực Tiên phải giao thủ với người được Dã Trư bộ lạc phái ra đối diện.

Đối thủ đầu tiên mà hắn phải đối mặt chính là kẻ bảo vệ rừng Độn Đồng, một con Hào Trư Tinh.

Hào Trư Tinh, với tư cách là người bảo vệ rừng Độn Đồng, tự nhiên không muốn nhìn Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc cướp đi khu rừng này, vì vậy lúc này tự nhiên phải ra tay ngăn cản đối phương. "Hừ, tiểu tử nghe nói là đệ đệ của tộc trưởng?

Vậy bây giờ hãy để ta lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi đi!" Hào Trư Tinh tự nhiên rất bất mãn với tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu, đặc biệt là nhìn thái độ kiêu ngạo của Vũ Dực Tiên thì càng như vậy, cho nên lúc này mới nói ra lời đó. "Bớt nói nhảm, động thủ đi!" Vũ Dực Tiên lại không muốn nói nhiều lời vô ích với con Hào Trư Tinh này, lúc này lạnh lùng nói.

Thực ra, trước đó khi Vũ Dực Tiên được Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc đưa về, vốn dĩ hắn định dưỡng thương xong sẽ rời đi, nhưng sau đó vì những chuyện khác, hắn cảm thấy tạm thời ở lại tiện thể giúp Bằng Ma Vương, cũng chính là ra tay giao thủ với các yêu tộc của Dã Trư bộ lạc này, để giúp Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc đoạt lại lãnh địa rừng Độn Đồng.

Ngay cả trong lòng, Vũ Dực Tiên cũng cảm thấy sự cân nhắc của mình không tốt lắm, dù sao Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc ban đầu đã bỏ rơi hắn, hiện tại lại muốn quay lại giúp đỡ Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Hoặc là vì muốn báo đáp ân tình lần trước được cứu giúp chăng...

Chờ giúp xong lần này, sẽ rời đi.

Vũ Dực Tiên nhìn Hào Trư Tinh đang đầy vẻ giận dữ trước mặt, trong lòng lại nghĩ như vậy.

Chương 990

Nhưng lúc này, Hào Trư Tinh khi thấy Vũ Dực Tiên vẻ mặt lạnh nhạt như vậy, trong lòng lại càng thêm tức giận, gầm lên một tiếng, rồi lập tức ra tay! "Nhận chiêu đi!" Chỉ thấy da của Hào Trư Tinh đột nhiên biến thành màu huyết hồng, giống như bị thứ gì đó nung đỏ, thậm chí nhiệt độ xung quanh Hào Trư Tinh cũng tăng lên theo.

Đây chính là Thiên phú thần thông của Hào Trư Tinh, được gọi là Chí Nhiệt Huyết Mạch!

Sau khi sử dụng Chí Nhiệt Huyết Mạch trong cơ thể, thân nhiệt của Hào Trư Tinh sẽ trở nên cực nóng, bất kể sức mạnh hay tốc độ thân thể đều sẽ tăng lên một cách rõ rệt.

Đây là một Thiên phú thần thông tăng cường cường độ nhục thân! "Hát a!" Sau khi sử dụng Thiên phú thần thông Chí Nhiệt Huyết Mạch, Hào Trư Tinh không chỉ cường độ thân thể tăng lên, mà tinh thần cũng trở nên hưng phấn.

Sau khi phát ra một tiếng gầm giận dữ, nó lao về phía Vũ Dực Tiên. "Đông đông đông!" Hào Trư Tinh khi chạy trên mặt đất tạo ra âm thanh ầm ầm, giống như động đất, dẫm đạp mặt đất phát ra tiếng vang lớn, đủ để chứng tỏ trong cơ thể Hào Trư Tinh có nguồn năng lượng cường đại đến mức nào.

Vũ Dực Tiên thấy vậy trên mặt vẫn không biểu cảm, nhưng sau lưng lại mở ra một đôi cánh vàng rực rỡ như hoàng kim!

Đôi cánh vàng đó chính là biểu tượng của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Chỉ cần tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu nhìn thấy đôi cánh này, thì tự nhiên có thể biết được huyết mạch chi lực trong cơ thể tộc nhân đó

rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Lúc này, trong mắt Bằng Ma Vương, đôi cánh vàng mà Vũ Dực Tiên sở hữu chính là biểu tượng của huyết mạch chi lực cường đại.

Thậm chí Bằng Ma Vương có thể thấy rằng đệ đệ Vũ Dực Tiên của hắn, bất kể về thực lực hay độ thuần khiết của huyết mạch chi lực, đều cao hơn hắn!

Tình huống như vậy cũng khiến tâm trạng của Bằng Ma Vương vô cùng phức tạp.

Trong lòng hắn không khỏi nghĩ, nếu năm xưa đệ đệ không bị bỏ rơi, thì cục diện của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc hiện tại sẽ không tệ hại như vậy!

Trong lòng, Bằng Ma Vương cũng có chút chua xót.

Ở một bên, Dã Trư Vương, với tư cách là người xem cuộc chiến, cũng nhìn thấy đôi cánh vàng rực rỡ của Vũ Dực Tiên, trong mắt lộ ra vài phần thần sắc ngưng trọng.

Với tư cách là thủ lĩnh của Dã Trư bộ lạc, y cũng đại khái hiểu biết một chút về các yêu tộc khác.

Ví dụ như y biết trong nội bộ Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc có cách nói về cánh vàng.

Một số Kim Sí Đại Bàng Điểu có huyết mạch năng lực cường đại thì đôi cánh bản thân sẽ có màu vàng.

Nếu là tộc nhân có huyết mạch chi lực yếu kém, thì đôi cánh của họ sẽ có màu xám, điều đó cho thấy huyết mạch chi lực của người đó vô cùng yếu ớt.

Hiện tại, đôi cánh vàng rực rỡ của Vũ Dực Tiên, rõ ràng cho thấy huyết mạch chi lực mà hắn sở hữu là một sự tồn tại cực kỳ cường

đại trong Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Trong Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, thường thì huyết mạch năng lực chi lực càng cường đại, thì bản thân tu vi cũng sẽ cường đại tương ứng.

Khi còn yếu kém, những Kim Sí Đại Bàng Điểu này cũng có thể dựa vào huyết mạch chi lực để đánh giết những đối thủ mạnh hơn.

Chính vì hiểu rõ điểm này, nên trên mặt Dã Trư Vương mới lộ ra thần sắc ngưng trọng, hiển nhiên y cũng nhìn ra thực lực của đối thủ Vũ Dực Tiên là phi thường cường đại.

Nhưng...

Mặc dù Dã Trư Vương có chút kiêng dè thực lực của Vũ Dực Tiên, nhưng y lại không hề lo lắng đối phương sẽ đánh bại Hào Trư Tinh bên mình.

Bởi vì Dã Trư Vương biết, Hào Trư Tinh được phái ra bản thân thực lực cũng không hề yếu, hoàn toàn không cần lo lắng nó không phải là đối thủ của đối phương!

Lúc này, Hào Trư Tinh cũng đã xông đến trước mặt Vũ Dực Tiên, đồng thời phát ra một tiếng gào thét, rồi tung ra một quyền nặng nề về phía hắn! "Phanh phanh phanh!" Hào Trư Tinh không chỉ tung ra một quyền nặng nề, mà lúc này còn liên tiếp đấm.

Những nắm đấm lớn như bao cát đó hóa thành tàn ảnh, liên tục đánh về phía Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên lại không hề yếu kém, lúc này cũng phát huy năng lực của mình.

Đôi mắt sắc bén vô cùng, dễ dàng nhìn thấu những nắm đấm của Hào Trư Tinh, rồi tung hai quyền về phía đối phương.

Cực kỳ chuẩn xác chặn lại từng nắm đấm của đối phương, đồng thời cố gắng phản công.

Ở một bên khác, Hào Trư Tinh lại không hề tỏ ra yếu thế, chuyên tâm đối quyền với đối phương, không ai muốn bị đối phương chiếm thế thượng phong vào lúc này.

Tốc độ ra quyền của hai bên đều cực kỳ nhanh.

Nếu những tu đạo giả có tu vi bình thường nhìn thấy, e rằng đều sẽ có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Thực ra, cảm giác này là bình thường, bởi vì khi giao thủ thường đi kèm với sự va chạm của thần thông và pháp lực.

Ví dụ như, mỗi lần Vũ Dực Tiên vung quyền, bề mặt nắm đấm đều được bao phủ một lớp lông vũ màu vàng nhạt.

Những lông vũ này không chỉ có thể tăng cường sức chịu đựng của nắm đấm Vũ Dực Tiên, không đến mức bị rơi vào thế hạ phong trong những trận đối đầu cường độ cao.

Đồng thời, những lông vũ màu vàng này đối với Hào Trư Tinh, cũng là một vũ khí cực kỳ sắc bén, nó phải cẩn thận đối phó!

Nắm đấm của Vũ Dực Tiên mỗi khi vung lên đều được bao phủ một lớp lông vũ màu vàng.

Những lông vũ màu vàng này đối với Vũ Dực Tiên có hiệu quả phòng ngự không tồi, có thể tránh cho nắm đấm của hắn bị tổn hao nghiêm trọng trong những trận đối đầu cường độ cao.

Đồng thời, ngoài tác dụng phòng ngự, những lông vũ màu vàng này còn vô cùng sắc bén, ngay cả đối thủ Hào Trư Tinh cũng phải cẩn thận đối phó với những vết cắt của lông vũ vàng này.

Nhưng ngay cả trong tình huống Vũ Dực Tiên sử dụng lông vũ màu vàng, hắn vẫn không chiếm được quá nhiều ưu thế khi đối

quyền.

Nguyên nhân là do mỗi lần Hào Trư Tinh vung quyền phát động công kích, trên nắm đấm của nó cũng bao quanh một luồng khí lưu rực cháy.

Luồng khí lưu này như một luồng gió nóng, bao quanh nắm đấm của Hào Trư Tinh, có thể khiến nắm đấm của Hào Trư Tinh nhanh hơn khi ra quyền, đồng thời luồng gió nóng này cũng có thể ảnh hưởng đến quỹ tích ra quyền của Vũ Dực Tiên ở một mức độ nhất định.

Cũng chính vì vậy, Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh giao thủ đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn toàn phân ra thắng bại, giữa hai bên cũng chưa ai hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Thế nhưng, đúng lúc này, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, lại đột nhiên thay đổi cách tấn công! "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Chỉ thấy đôi cánh vàng như hoàng kim sau lưng Vũ Dực Tiên, như hai lưỡi dao sắc bén, chém về phía đầu Hào Trư Tinh.

Chương 991

Một khi trúng chiêu, thì đối với Hào Trư Tinh, kết quả cuối cùng chỉ là trọng thương!

Nhưng may mắn thay, lúc này Hào Trư Tinh cũng phản ứng, đột nhiên dịch chuyển, né sang một bên, thành công tránh được lưỡi bén của cánh đang lao đến!

Thế nhưng, đúng lúc này, nắm đấm được bao bọc bởi lông vũ vàng của Vũ Dực Tiên lại lợi dụng lúc Hào Trư Tinh né tránh công kích của lưỡi bén từ cánh mà đánh tới. "Phốc thông!" Lúc này, Hào Trư Tinh vừa mới né tránh lưỡi bén của cánh vàng, muốn né tránh nắm đấm tiếp theo của Vũ Dực Tiên thì cũng hữu tâm vô lực.

Vì vậy, Hào Trư Tinh trực tiếp bị Vũ Dực Tiên một quyền đánh bay, những lông vũ vàng theo nắm đấm của Vũ Dực Tiên khi đánh trúng nhục thân Hào Trư Tinh đã cắt xé huyết nhục của nó.

Khi Hào Trư Tinh bị Vũ Dực Tiên một quyền đánh bay, bụng của nó bị nắm đấm giã vào trở nên be bét máu thịt!

Vết thương do lông vũ vàng vừa rồi gây ra trông vô cùng nghiêm trọng. "Hừ hừ, không tệ, ta cứ tưởng nắm đấm của ngươi có thể khiến ta đau hơn một chút chứ!" Đúng lúc này, Hào Trư Tinh vừa bị Vũ Dực Tiên đánh một quyền, chịu không ít thương thế, lại lập tức bò dậy từ mặt đất.

Nó nhìn vết thương be bét máu thịt trên bụng, rồi nói một cách bình tĩnh, dường như bị thương vào lúc này cũng không có gì khác biệt.

Đồng thời, vết thương trên bụng Hào Trư Tinh đang lành lại với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt vết thương đã biến mất không còn

dấu vết, ngay cả máu chảy ra cũng thu lại vào trong cơ thể.

Trông như thể trên bụng con Hào Trư Tinh đó, chưa từng xuất hiện bất kỳ vết thương nào vậy.

Có thể thấy Hào Trư Tinh sở hữu khả năng tự phục hồi cực cao, kết hợp với nhục thân cường đại, quả thật là một năng lực đáng sợ. "Hừ, xem ra vừa rồi chỉ sử dụng tầng huyết mạch chi lực thứ nhất không đủ để đánh bại ngươi, vậy thì sử dụng tầng huyết mạch chi lực thứ hai vậy!" Lúc này, đôi mắt Hào Trư Tinh đỏ rực, đồng thời nhiệt độ trên cơ thể nó cũng ngày càng tăng cao.

Thậm chí vào lúc này, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, cũng có thể cảm nhận được một luồng năng lượng khác biệt từ thần sắc của Hào Trư Tinh. "Hát a, Chí Nhiệt Huyết Mạch, Nhiên Thiêu Chi Lực!" Hào Trư Tinh phát ra một tiếng gào thét gần như đau đớn, ngay sau đó trên người nó bùng cháy một ngọn lửa.

Lúc này, toàn thân Hào Trư Tinh đều bị ngọn lửa bao phủ, thậm chí cả những gai nhọn mọc trên lưng cũng vậy, mỗi chiếc gai đều bao quanh bởi ngọn lửa rực cháy!

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bằng Ma Vương có chút ngưng trọng, có thể thấy hắn cũng kiêng dè thực lực của Hào Trư Tinh. "Không ngờ Hào Trư Tinh này, lại có thể thức tỉnh Nhiên Thiêu chi lực, tầng sức mạnh thứ hai của Chí Nhiệt Huyết Mạch.

Chẳng trách nó lại trở thành người bảo vệ rừng Độn Đồng này, quả nhiên có vài phần thực lực.

Không biết lát nữa Vũ Dực Tiên có thể chiến thắng đối phương không." Trong lòng Bằng Ma Vương có chút lo lắng, và hiện tại xem ra thực lực của Hào Trư Tinh quả thật rất mạnh.

Quan trọng hơn, sau Hào Trư Tinh còn có những cao thủ khác của

Dã Trư bộ lạc, vậy thì cho dù Vũ Dực Tiên đánh bại Hào Trư Tinh, hắn vẫn sẽ phải đối mặt với hai đối thủ còn lại.

Ở một mức độ nào đó, khả năng Vũ Dực Tiên thắng trận Lôi đài chiến này đã trở nên ít hơn.

Sở dĩ sức mạnh của Hào Trư Tinh có thể trở nên cường đại như vậy, giống như Bằng Ma Vương vừa nói, là do trong cơ thể nó đã thức tỉnh tầng sức mạnh thứ hai của Chí Nhiệt Huyết Mạch, còn được gọi là Nhiên Thiêu chi lực.

Dựa vào tầng Nhiên Thiêu chi lực này, thực lực của Hào Trư Tinh tự nhiên tăng vọt.

Dã Trư bộ lạc mặc dù khác với Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, nhưng bản thân họ cũng tồn tại những điểm tương đồng, ví dụ như trên huyết mạch chi lực không có quá nhiều khác biệt.

Cũng đều xem xét tộc nhân nào có huyết mạch chi lực càng cường đại, thì sau này tu vi và thực lực cũng sẽ trở nên càng cường đại.

Lúc này, Hào Trư Tinh là một sự tồn tại có huyết mạch năng lực cường đại trong Dã Trư bộ lạc, đồng thời thực lực cũng không hề yếu.

Với rừng Độn Đồng làm lãnh địa, tin rằng Hào Trư Tinh chắc chắn sẽ không thiếu bất kỳ tài nguyên tu luyện nào. "Vậy thì sao!" Thế nhưng, lúc này, trên mặt Vũ Dực Tiên lại không hề lộ ra thần sắc sợ hãi, chỉ thấy trên người hắn cũng bao phủ một lớp kim quang nhàn nhạt.

Đôi khi có thể thấy những lông vũ vàng tự do lưu chuyển trong lớp kim quang đó.

Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh hai người lại một lần nữa chiến đấu, mỗi đòn công kích đều trở nên càng thêm mãnh liệt!

Trong đó, toàn thân Hào Trư Tinh đều bao quanh bởi ngọn lửa rực cháy.

Mỗi lần tiếp cận Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, ngọn lửa đang cháy trên cơ thể nó đều có thể mang lại cho Vũ Dực Tiên một số tổn thương do thiêu đốt.

Còn về nắm đấm của Hào Trư Tinh lại bùng cháy ngọn lửa đỏ rực.

Ngọn lửa này trông có vẻ nhiệt độ cao hơn ngọn lửa đang cháy trên cơ thể Hào Trư Tinh.

Dưới sự bao bọc của lực lượng ngọn lửa này, uy lực nắm đấm của Hào Trư Tinh tự nhiên cũng trở nên càng thêm cường đại.

Có thể nói, lúc này, sau khi kích hoạt năng lực tầng thứ hai của Chí Nhiệt Huyết Mạch, thực lực của Hào Trư Tinh đã trở nên càng thêm cường đại.

Lúc này, Vũ Dực Tiên đang đại chiến một trận với Hào Trư Tinh, thực lực giữa hai bên lại ngang sức ngang tài.

Vũ Dực Tiên bản thân sở hữu huyết mạch chi lực phi thường cường đại của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, được xưng là Hoàng Kim Huyết Mạch.

Trong Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, huyết mạch chi lực Hoàng Kim Huyết Mạch trong cơ thể càng cường đại, thì tộc nhân đó bất kể là tu vi hay Thiên phú thần thông đều sẽ trở nên phi thường cường đại.

Đương nhiên, tiền đề là tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu đó có thể sống sót trưởng thành.

Thông thường, tộc nhân Kim Sí Đại Bàng Điểu trưởng thành thuận lợi là điều khá phổ biến.

Tình huống như Vũ Dực Tiên cũng chỉ là một ngoại lệ.

Ở một bên khác, Hào Trư Tinh mặc dù trông là một sinh vật không có vẻ gì đặc biệt, nhưng trên thực tế huyết mạch chi lực ẩn chứa trong cơ thể nó cũng phi thường cường đại, thuộc về Chí Nhiệt Huyết Mạch cực kỳ cường đại trong vô số huyết mạch của Dã Trư bộ lạc.

Tương truyền huyết mạch này có nguồn gốc từ Thượng Cổ Hỏa Thần.

Những tồn tại như Hào Trư Tinh có thể thức tỉnh loại Chí Nhiệt Huyết Mạch này với xác suất cực nhỏ.

Một khi Hào Trư Tinh sử dụng loại Chí Nhiệt Huyết Mạch này, thì không chỉ thân thể sẽ bị một lớp lửa đỏ rực bao quanh, mà khi chiến đấu còn có thể mượn những ngọn lửa này để hỗ trợ phát động công kích.

Dưới điều kiện cường đại như vậy, Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ của Vũ Dực Tiên, tuyệt đối là một tồn tại vô cùng khó nhằn!

Nhưng cho dù là vậy, Vũ Dực Tiên cũng không hề muốn thua kém đối phương.

Lúc này, Hào Trư Tinh dường như sau khi kích hoạt Nhiên Thiêu chi lực, tầng sức mạnh thứ hai của Chí Nhiệt Huyết Mạch, thực lực bạo tăng.

Chương 992

Hơn nữa, nhiệt độ cao ẩn chứa trong ngọn lửa lúc này không chỉ khiến công kích của Hào Trư Tinh trở nên càng bạo lực và có lực xung kích hơn, mà còn tạo thành tác dụng áp chế không nhỏ đối với Vũ Dực Tiên.

Có thể nói, lúc này Hào Trư Tinh đã chiếm được ưu thế rất lớn, thậm chí Dã Trư Vương, với tư cách là người ngoài cuộc, trong lòng cũng cảm thấy lát nữa khi Vũ Dực Tiên bại trận, rừng Độn Đồng này sẽ thuộc về Dã Trư bộ lạc.

Trong lòng hiểu rõ, Dã Trư Vương, thủ lĩnh của Dã Trư bộ lạc, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Thế nhưng, đúng lúc y định nhìn sang biểu cảm của Bằng Ma Vương đối diện, thì mặt y lại hơi sững lại, nụ cười cũng cứng đờ trên mặt.

Hóa ra, lúc này trên mặt Bằng Ma Vương vẫn mang theo nụ cười tự tin, dường như không hề lo lắng lát nữa sẽ xuất hiện vấn đề gì, còn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh.

Việc Bằng Ma Vương lúc này vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh như vậy, quả thực khiến Dã Trư Vương kinh ngạc.

Đặc biệt là Dã Trư Vương vốn muốn thấy bộ dạng tức giận bứt rứt của Bằng Ma Vương, nhưng kết quả hiện tại tự nhiên không thấy được.

Dã Trư Vương lại không rõ vì sao Bằng Ma Vương lúc này lại bình tĩnh đến vậy.

Phải biết rằng Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ, đã hoàn toàn

áp chế Vũ Dực Tiên.

Chỉ cần tiếp tục như vậy là có thể phân ra thắng bại rồi.

Tin rằng khi đó, người chiến thắng nếu không có gì bất ngờ hẳn sẽ là Hào Trư Tinh.

Nhưng nhìn thái độ của Bằng Ma Vương hiện tại, không chừng đối thủ Vũ Dực Tiên còn giấu bài.

Dã Trư Vương, với tư cách là thủ lĩnh của Dã Trư bộ lạc, tự nhiên cũng không phải là kẻ ngốc.

Vừa rồi chỉ từ biểu cảm trên mặt Bằng Ma Vương, y đã nhận ra điều gì đó.

Lúc này nhìn Vũ Dực Tiên đang giao thủ với Hào Trư Tinh, trong lòng lại có chút lo lắng.

Điều mà Dã Trư Vương đang lo lắng, tự nhiên là nếu lát nữa Vũ Dực Tiên đột nhiên sử dụng con át chủ bài của mình, thì Hào Trư Tinh bên y không biết có thể ứng phó được hay không.

Nếu Hào Trư Tinh một lòng muốn giành chiến thắng, rất có khả năng sẽ trúng kế của đối phương, điều mà Dã Trư Vương tự nhiên không muốn thấy.

Đúng lúc Dã Trư Vương đang lo lắng trong lòng, lo sợ Vũ Dực Tiên sẽ sử dụng con át chủ bài không biết là gì đó, thì Vũ Dực Tiên cuối cùng cũng phát động phản công!

Lúc này, Vũ Dực Tiên đang bị đối thủ Hào Trư Tinh đánh lùi liên tục, dường như vì ngọn lửa cháy trên cơ thể Hào Trư Tinh quá mức rực cháy, và sức mạnh nắm đấm của Hào Trư Tinh tăng vọt, nên đã dẫn đến việc Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, bị áp chế không ngừng lùi bước.

Nhưng khi Vũ Dực Tiên đang lùi bước, hắn lại đột nhiên từ trong lòng lấy ra một món pháp bảo, rồi truyền pháp lực vàng ròng vào trong món pháp bảo đó!

Đúng lúc Vũ Dực Tiên truyền pháp lực vào pháp bảo của mình, Hào Trư Tinh đối diện cũng nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nắm đấm vung lên không hề có ý định dừng lại, đồng thời lạnh lùng nói với Vũ Dực Tiên: "Vũ Dực Tiên hiện tại lấy pháp bảo ra thì sao chứ?

Hiện tại ngươi đã bị lực lượng ngọn lửa của ta áp chế rồi, nếu đã như vậy, cho dù ngươi sử dụng pháp bảo kiểu gì, cũng không thể là đối thủ của ta!" Đúng như Hào Trư Tinh nói, nếu Vũ Dực Tiên lấy ra pháp bảo tầm thường, thì hiện tại căn bản không có cách nào xoay chuyển toàn bộ cục diện đang bị chiếm ưu thế.

Nhưng Vũ Dực Tiên có thể lấy ra pháp bảo vào lúc này, vậy nó có thể đơn giản sao?

Chỉ thấy lúc này, pháp bảo trong lòng Vũ Dực Tiên sau khi được truyền vào pháp lực hoàng kim, đột nhiên sáng bừng lên, ngay sau đó lơ lửng trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên, và rủ xuống từng đạo kim sắc thất luyện.

Dưới sự bao phủ của những kim sắc thất luyện này, Vũ Dực Tiên cảm thấy luồng lực lượng hỏa diễm rực cháy vẫn luôn áp bức trong không khí đã bị ngăn chặn ở bên ngoài.

Thậm chí dưới ảnh hưởng của những kim sắc thất luyện này, nắm đấm mà Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ, vung lên cũng đã giảm đi không ít sức mạnh trước mặt Vũ Dực Tiên.

Sau khi nhận ra tình huống như vậy, Vũ Dực Tiên biết đã đến lúc rồi. "Bây giờ là lúc ta phản công!" Vũ Dực Tiên phát ra một tiếng hét lớn, ngay sau đó vung nắm đấm về phía Hào Trư Tinh.

Hào Trư Tinh vốn đang chiếm thế thượng phong, không thể nào lại lùi bước vì Vũ Dực Tiên đột nhiên lấy ra một món pháp bảo, cũng không tin rằng một món pháp bảo có thể giúp Vũ Dực Tiên đánh bại nó.

Điều đó chỉ có Tiên Thiên pháp bảo trong truyền thuyết mới có thể làm được.

Trong lòng, Hào Trư Tinh tự nhiên không hề lùi bước, cũng tung một quyền về phía Vũ Dực Tiên. "Ầm!" Nắm đấm của Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh cứ thế va chạm vào nhau, nhưng điều khiến Hào Trư Tinh bất ngờ lại xảy ra. "Sao có thể?

Lực lượng ngọn lửa của ta lại không có tác dụng gì đối với hắn sao?"

Hào Trư Tinh dù thế nào cũng không ngờ, khi nắm đấm của nó đánh về phía Vũ Dực Tiên, đối thủ Vũ Dực Tiên này lại mượn sức mạnh của kim sắc thất luyện, khiến uy lực lực lượng ngọn lửa trên nắm đấm giảm đi không ít, mà Vũ Dực Tiên lại dưới ảnh hưởng của kim sắc thất luyện đó, tăng thêm không ít sức mạnh.

Trong tình huống kẻ tăng người giảm như vậy, một luồng sức mạnh cường đại như thế, đã đánh cho Hào Trư Tinh trở tay không kịp! "A a!" Hào Trư Tinh trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài ngay khi vừa giao thủ với Vũ Dực Tiên.

Phải rất khó khăn nó mới dừng được bước lùi, nhưng ánh mắt nhìn về phía Vũ Dực Tiên cũng mang theo vẻ ngưng trọng không nhỏ, hiển nhiên là sức mạnh mà Vũ Dực Tiên phát huy sau khi sử dụng pháp bảo vừa rồi đã khiến nó kinh ngạc không thôi.

Đến lúc này, Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ, mới đánh giá lại món pháp bảo màu vàng đang bay lơ lửng trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên.

Hiện tại Hào Trư Tinh đã hiểu, sau khi giao thủ vừa rồi, nó đã

hiểu rằng món pháp bảo mà đối thủ Vũ Dực Tiên lấy ra lúc này quả thật vô cùng cường đại và khó đối phó.

Cũng vào lúc này, Hào Trư Tinh nhìn rõ món pháp bảo màu vàng đang bay lơ lửng trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên rốt cuộc là thứ gì.

Chính là một chiếc chuông nhỏ làm từ hoàng kim, trên chiếc chuông pháp bảo này còn khắc đủ loại hoa văn thần dị, trông vô cùng phi phàm.

Lúc này, chiếc chuông pháp bảo đó đang rủ xuống những kim sắc thất luyện về phía Vũ Dực Tiên bên dưới.

Hào Trư Tinh nhận ra, trước đó khi giao thủ với Vũ Dực Tiên, chính vì sự tồn tại của những kim sắc thất luyện này mà sức mạnh của Chí Nhiệt Huyết Mạch trong cơ thể nó bị áp chế, lực lượng ngọn lửa ẩn chứa khi ra quyền đều giảm đi, ngược lại đối thủ Vũ Dực Tiên lại sau khi được những kim sắc thất luyện này gia trì, tăng thêm không ít sức mạnh.

Mới khiến Hào Trư Tinh chiếm thế hạ phong, buộc nó phải thận trọng đối đãi với Vũ Dực Tiên một lần nữa. "Hừ, ta không ngờ Vũ Dực Tiên lại sở hữu pháp bảo cường đại như vậy!" Hào Trư Tinh lạnh lùng nhìn Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, nhưng lại tỏ vẻ hăm hở muốn thử sức, trông không hề lo lắng hay sợ hãi vì Vũ Dực Tiên lấy ra một món pháp bảo uy lực to lớn, ngược lại còn muốn tiếp tục chiến đấu. "A a, lát nữa ngươi sẽ biết pháp bảo của ta rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" Vũ Dực Tiên cũng không cam chịu yếu thế, đối với việc cũng không muốn thua kém đối thủ Hào Trư Tinh.

Cũng chính vì vậy, nên Vũ Dực Tiên mới vào thời khắc mấu chốt lấy ra pháp bảo của mình, chính là Hoàng Kim Trấn Hồn Chung cường đại!

Món pháp bảo mang tên Hoàng Kim Trấn Hồn Chung này có khả

năng trấn áp và phong ấn mọi sức mạnh.

Hiện tại nó chưa phát huy hết sức mạnh cường đại của mình, nhưng sau này theo sự tăng trưởng tu vi của Vũ Dực Tiên, món pháp bảo này sẽ có thể phát huy nhiều tác dụng hơn.

Chương 993

Lúc này, việc Vũ Dực Tiên dùng Hoàng Kim Trấn Hồn Chung để đối phó với Hào Trư Tinh sở hữu sức mạnh cường đại, cũng là một sự công nhận đối với thực lực của đối phương. "Hừ, nhận chiêu đi!

Ngươi đã ép ta rồi!" Hào Trư Tinh nhìn Vũ Dực Tiên bị Hoàng Kim Trấn Hồn Chung bao phủ, trên mặt lại hiện lên thần sắc dữ tợn, trông có vẻ lát nữa sẽ sử dụng ra một loại sức mạnh cường đại.

Vũ Dực Tiên cũng nhạy cảm nhận thấy từ trên người Hào Trư Tinh có một luồng sức mạnh cường đại sắp bùng phát.

Là người vừa bị Hào Trư Tinh áp chế, hắn rất rõ thực lực cường đại của Hào Trư Tinh.

Nhưng đến hiện tại, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, không muốn nhìn Hào Trư Tinh có cơ hội sử dụng sức mạnh càng thêm cường đại.

Chỉ thấy hắn tung một quyền cách không về phía Hào Trư Tinh đối diện, đồng thời một đạo hư ảnh nắm đấm vàng ròng như đúc bay về phía Hào Trư Tinh.

Nếu nắm đấm vàng này của Vũ Dực Tiên thật sự đánh trúng Hào Trư Tinh, thì bất kể lúc đó Hào Trư Tinh đang sử dụng sức mạnh kiểu gì, cũng đều có thể gây ra ảnh hưởng không nhỏ cho đối phương.

Về điểm này, Vũ Dực Tiên vô cùng tự tin.

Cũng đúng lúc ý nghĩ này hiện lên trong lòng Vũ Dực Tiên, nắm đấm vàng ròng đó đã đánh về phía Hào Trư Tinh.

Chỉ cần một giây tiếp theo, Hào Trư Tinh sẽ bị nắm đấm vàng này đánh trúng.

Trong tình huống như vậy, Hào Trư Tinh lại làm ra một hành động khiến người ta không ngờ tới.

Chỉ thấy con Hào Trư Tinh với đôi mắt đỏ rực to lớn, bằng một động tác trông rất chậm chạp nhưng thực tế lại cực kỳ nhanh, rút xuống một chiếc gai nhọn từ lưng mình, rồi ném về phía đầu nắm đấm vàng sắp đánh trúng.

Chiếc gai nhọn sắc bén và dài đó bùng cháy sức mạnh ngọn lửa, như một mũi tên bay ra. "Ầm!" Nắm đấm vàng và gai nhọn lửa va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Ngọn lửa trên gai nhọn dường như muốn thiêu đốt sức mạnh của nắm đấm vàng, nhưng sức mạnh trấn hồn ẩn chứa trên nắm đấm vàng lại đang cố gắng trấn áp luồng lực lượng ngọn lửa tưởng chừng có thể nuốt chửng mọi thứ đó.

Cũng chính vì vậy, hai luồng sức mạnh trông đều cường đại như vậy khi va chạm lại chỉ phát ra một chút động tĩnh nhỏ.

Sau đó, hai luồng năng lượng mới dưới sự xung kích của nhau mà hoàn toàn tiêu tán.

Nhưng như vậy, cũng đã tranh thủ được thời gian quý báu cho Hào Trư Tinh.

Hiện tại, một loại sức mạnh nào đó trong cơ thể nó cuối cùng cũng đã được giải phóng khỏi gông cùm! "Hỏa Thần Huyết Mạch!" Chỉ thấy Hào Trư Tinh phát ra một tiếng gầm giận dữ, toàn thân trên dưới đều biến thành đỏ rực vô cùng, trông không giống màu đỏ rực hình thành sau khi bị ngọn lửa thiêu đốt, mà giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, hiện ra lớp nền đen và hoa văn đỏ sẫm, dường như chỉ một giây nữa dung nham sẽ phun trào từ bề mặt cơ thể Hào Trư Tinh.

Nhưng tình huống như vậy cuối cùng cũng không xuất hiện, dù

sao Hào Trư Tinh cho dù sau khi kích hoạt Hỏa Thần Huyết Mạch, nó vẫn là thân xác huyết nhục, bản chất không có bất kỳ thay đổi nào.

Cũng vào lúc này, Dã Trư Vương, với tư cách là người ngoài cuộc, lại lộ ra thần sắc trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn Hào Trư Tinh dường như tràn đầy sự khó tin, một vẻ hoàn toàn không thể hiểu được cục diện hiện tại. "Sao có thể?

Chẳng lẽ nó đã thành công thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trong cơ thể?

Với Nhiên Thiêu huyết mạch hiếm hoi như vậy mà lại có thể làm được điều này, không hổ là thiên tài của Dã Trư bộ lạc ta!" Dã Trư Vương lúc này thán phục nhìn Hào Trư Tinh, dường như vừa nhận được tin tức tốt lành không thể tin được, trên mặt càng lộ ra nụ cười.

Dã Trư Vương vạn lần không ngờ rằng Hào Trư Tinh bên mình lại có thể thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch vào thời khắc mấu chốt này.

Lúc này xem ra, việc nó thắng trận tỷ thí này là điều không còn gì bình thường hơn.

Bởi vì hiện tại Hào Trư Tinh đã thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trong cơ thể.

Dưới sự gia trì của loại Hỏa Thần Huyết Mạch này, thực lực của Hào Trư Tinh có thể đạt đến một cảnh giới khủng bố.

Khi đó, đối mặt với đối thủ như Vũ Dực Tiên cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Có thể nói, tình huống hiện tại đối với Dã Trư bộ lạc và Hào Trư Tinh là một tin tức vô cùng tốt.

Còn về Bằng Ma Vương ở một bên khác, vốn dĩ hắn cũng đã tính toán kỹ lưỡng, bởi vì hiện tại đệ đệ Vũ Dực Tiên đã trở về, hắn rất rõ

bản lĩnh của Vũ Dực Tiên mạnh mẽ hơn mình.

Vì vậy, khi khiêu chiến Dã Trư bộ lạc để cố gắng đoạt lại rừng Độn Đồng, trong mắt Bằng Ma Vương, đây là một chuyện vô cùng nắm chắc.

Nhưng đến hiện tại, điều mà Bằng Ma Vương vạn lần không ngờ tới đã xảy ra.

Đối thủ Hào Trư Tinh lại có thể vào thời khắc mấu chốt thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trong cơ thể, thực lực đột nhiên tăng vọt!

Cái gọi là Hỏa Thần Huyết Mạch, Bằng Ma Vương cũng đã tìm hiểu.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng loại huyết mạch này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ có một ngày lại xuất hiện trước mặt hắn, và đệ đệ Vũ Dực Tiên của hắn lại phải đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Trong lòng, Bằng Ma Vương lại lần đầu tiên lo lắng cho Vũ Dực Tiên, muốn nói lời nhắc nhở Vũ Dực Tiên, khuyên hắn không cần phải liều mạng để đánh bại đối thủ.

Dù sao, hiện tại Hào Trư Tinh đã sử dụng Hỏa Thần Huyết Mạch, Bằng Ma Vương cũng không muốn nhìn Vũ Dực Tiên lại gặp phải bất trắc.

Nhưng cách làm của Vũ Dực Tiên lại càng thêm quyết liệt so với Bằng Ma Vương.

Lúc này, hắn lập tức phát động công kích về phía Hào Trư Tinh.

Có thể thấy Vũ Dực Tiên từ từ nâng cánh tay lên, rồi lại tung ra một quyền về phía Hào Trư Tinh đối diện.

Lần này, nắm đấm vàng lại một lần nữa bay về phía Hào Trư Tinh.

Trông có vẻ Vũ Dực Tiên muốn tái diễn chiêu cũ. "Hắc hắc, chiêu vừa rồi của ngươi đã bị ta phá giải.

Bây giờ lại muốn dùng cùng một chiêu đó để đối phó ta sao?

Chẳng phải đang nằm mơ sao?" Lúc này, Hào Trư Tinh sau khi thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trong cơ thể, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhe răng.

Khi nói chuyện cũng trở nên trùng điệp, nghe có cảm giác khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Trên thực tế, Hào Trư Tinh vì sau khi thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trong cơ thể, bản thân đã sản sinh ra một luồng uy áp.

Chương 994

Nếu những sinh vật có tu vi bình thường gặp phải Hào Trư Tinh đang kích hoạt Hỏa Thần Huyết Mạch lúc này, thì thậm chí ngay cả sức lực để đứng trước mặt Hào Trư Tinh cũng không có, sẽ trực tiếp ngã xuống đất.

Thực ra, đối mặt với luồng uy áp cường đại như vậy, Vũ Dực Tiên là người cảm nhận sâu sắc nhất khi giao thủ với Hào Trư Tinh.

Nhưng vì bản thân hắn sở hữu Hoàng Kim Huyết Mạch phi thường cường đại, nên cho dù đối mặt với Hỏa Thần Huyết Mạch cường đại của Hào Trư Tinh, hắn cũng không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn muốn đánh bại đối phương. "Ầm!" Đối mặt với công kích của Vũ Dực Tiên, Hào Trư Tinh trực tiếp há miệng phun ra một quả cầu lửa nhỏ về phía trước.

Quả cầu lửa nhỏ này đánh trúng hư ảnh nắm đấm đang bay tới, trực tiếp đánh tan hư ảnh nắm đấm đó.

Nhìn thấy Vũ Dực Tiên công kích lại bị hóa giải dễ dàng như vậy, Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ, không khỏi lộ ra thần sắc đắc ý: "Thấy chưa, Vũ Dực Tiên, thực lực của ta..." Thế nhưng, đúng lúc Hào Trư Tinh định nói gì đó, điều bất ngờ lại xảy ra, nó có chút kinh ngạc nhìn về phía trước.

Hóa ra, lúc này Vũ Dực Tiên đã nhân lúc Hào Trư Tinh đối phó với hư ảnh nắm đấm vàng do hắn tung ra mà bay vút lên không trung, một đôi mắt vàng rực nhìn xuống Hào Trư Tinh từ trên cao.

Ngay sau đó, xung quanh cơ thể Vũ Dực Tiên bắt đầu xuất hiện những lông vũ vàng rực như hoàng kim.

Những lông vũ vàng này lơ lửng quanh người Vũ Dực Tiên, trông

dường như không có chút uy hiếp nào. "Kẻ đáng ghét!" Hào Trư Tinh tức giận nhìn Vũ Dực Tiên đang bay trên trời.

Phải biết rằng Hào Trư Tinh hiện tại sau khi thức tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch, vẫn luôn cảm thấy mình là chúa tể giữa trời đất.

Nhưng hiện tại nhìn Vũ Dực Tiên lại bay lên, nhìn xuống từ trên cao, thì Hào Trư Tinh, vốn có tính khí cực kỳ nóng nảy, lại hoàn toàn tức giận.

Da của nó biến thành màu đỏ sẫm, ngọn lửa bao quanh cơ thể cũng biến thành đỏ rực.

Ngay sau đó, lưng Hào Trư Tinh mọc đầy gai nhọn khẽ ưỡn lên. "Sưu sưu sưu!" Giây tiếp theo, những gai nhọn trên lưng Hào Trư Tinh lần lượt bùng cháy ngọn lửa đỏ sẫm, bay về phía Vũ Dực Tiên.

Những gai nhọn này trước đó đã thể hiện uy lực, trực tiếp chặn đứng công kích của Vũ Dực Tiên, hiện tại đến lượt Hào Trư Tinh chủ động phát động công kích.

Nếu là các tu đạo giả khác, khi đối mặt với công kích mãnh liệt như vậy của Hào Trư Tinh, e rằng sẽ không tìm ra cách ứng phó, nhưng hiện tại người giao thủ với Hào Trư Tinh lại là Vũ Dực Tiên.

Chỉ thấy Vũ Dực Tiên từ từ mở rộng hai tay, những lông vũ lơ lửng quanh cơ thể hắn lại như bị một loại sức mạnh nào đó dẫn dắt, từ từ tụ tập lại trước mặt Vũ Dực Tiên.

Ngay sau đó, những lông vũ vàng này như một cơn cuồng phong bão vũ, va chạm với những gai nhọn lửa đang bay tới.

Giữa hai bên không ngừng xảy ra va chạm.

Lông vũ vàng và gai nhọn lửa như thể là kẻ thù không đội trời chung, điên cuồng triển khai công kích.

Thế nhưng, theo cuộc giao chiến không ngừng của hai bên, Hào Trư Tinh lại có chút bất ngờ với đối thủ.

Bởi vì nó không ngờ Vũ Dực Tiên lại có thể kiên trì đến tận bây giờ dưới công kích của mình, nguyên nhân trong đó khiến nó cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Và vào lúc này, những lông vũ vàng và gai nhọn lửa đang không ngừng xung kích lại xảy ra điều bất ngờ! "Xuyên phá!" Không đợi Hào Trư Tinh, với tư cách là đối thủ, kịp phản ứng, một luồng sức mạnh cường đại trực tiếp tách rời lông vũ vàng và gai nhọn lửa, rồi lao thẳng về phía Hào Trư Tinh.

Đến lúc này, Hào Trư Tinh mới phát hiện ra, hóa ra lúc đó, Vũ Dực Tiên đã hóa thân thành một lưỡi dao vàng rực, trực tiếp chém tan công kích của gai nhọn lửa, rồi bay về phía nó.

Trông như thể Vũ Dực Tiên không muốn tiếp tục đánh lâu với Hào Trư Tinh, mà muốn một chiêu định thắng bại. "Hừ, tự lượng sức mình!" Hào Trư Tinh tự nhiên không hề e sợ công kích mà Vũ Dực Tiên phát động.

Trên cơ thể nó nổi lên từng đạo hoa văn đỏ sẫm, thân thể trông cũng bành trướng vài phần.

Cánh tay của Hào Trư Tinh cũng theo đó mà bành trướng, rồi tung một quyền về phía trước!

Một cánh tay của Hào Trư Tinh, sau khi Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể được cường hóa, bỗng chốc trở nên to lớn vô cùng, cả cánh tay trông còn đồ sộ hơn cả thân thể bản thân hắn.

Một cánh tay khổng lồ như vậy, tự nhiên khiến không ít người cảm thấy áp lực nặng nề.

“Hát a!” Hào Trư Tinh phát ra một tiếng gầm giận dữ, cánh tay to

lớn siết thành nắm đấm, nện thẳng về phía Vũ Dực Tiên.

Có thể thấy rõ ràng những kinh mạch đỏ sẫm trên cánh tay khổng lồ kia, chúng tựa như được rót đầy dung nham, tỏa ra từng trận khí tức nóng bỏng.

Chưa hết, ngay sau đó, trên thân thể Hào Trư Tinh lại bùng cháy một luồng hỏa diễm.

Sự xuất hiện của ngọn lửa này đã ban cho nắm đấm khổng lồ của Hào Trư Tinh sức công phá của lửa, trực tiếp va chạm với Vũ Dực Tiên.

"Oanh long!" Nắm đấm kích thước bình thường của Vũ Dực Tiên va chạm với nắm đấm khổng lồ của Hào Trư Tinh, trông như một hạt đậu va vào một tảng đá lớn.

Thế nhưng, một quyền của Vũ Dực Tiên uy lực cũng vô cùng mạnh mẽ, cư nhiên lại cứng rắn đỡ được một quyền của Hào Trư Tinh, song phương cứ thế giằng co.

Nhìn song phương đang giao chiến duy trì cục diện như vậy, Dã Trư Vương, với tư cách người quan chiến, lại cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì trong mắt Dã Trư Vương, một khi Hào Trư Tinh đã thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, thực lực có thể tăng vọt, hẳn là có thể dễ dàng đánh bại Vũ Dực Tiên.

Nhưng hiện tại, Vũ Dực Tiên lại không bị Hào Trư Tinh đánh bại, thậm chí cũng không hề rơi vào thế hạ phong, mà cứ thế giằng co.

Kết quả như vậy sao có thể không khiến Dã Trư Vương kinh ngạc chứ, rốt cuộc trước đó thực lực Vũ Dực Tiên thể hiện ra trông cũng không mạnh mẽ lắm, kết quả đến lúc này lại chiến đấu với Hào Trư Tinh mà không hề rơi vào thế hạ phong.

“Chẳng lẽ Vũ Dực Tiên này trước đó cố ý ẩn giấu thực lực sao?” Đột nhiên, linh quang chợt lóe trong đầu Dã Trư Vương, hắn chợt nghĩ đến một khả năng, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy khó tin, bởi vì nếu hiện tại Vũ Dực Tiên đang ẩn giấu thực lực, vậy thì thực lực chân chính của hắn sẽ đáng sợ đến mức nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng Dã Trư Vương cũng ẩn ẩn có một cảm giác bất an, tựa hồ lát nữa sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cũng chính vào lúc Dã Trư Vương vừa nghĩ đến điều này, Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh đang giao đấu lại có tiến triển mới.

Hào Trư Tinh lúc này tuy đã thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, nhưng Hỏa Thần huyết mạch cường đại này lại không dễ nắm giữ như vậy, cần tiêu hao một lượng lớn Pháp lực của Hào Trư Tinh.

Nếu không thể giải quyết Vũ Dực Tiên trong một khoảng thời gian nhất định, vậy thì Hào Trư Tinh sẽ vì Pháp lực tiêu hao hết mà dần mất đi sức chiến đấu.

Một khi mất đi sức chiến đấu, vậy thì Hào Trư Tinh chắc chắn sẽ thua trận đấu Pháp này.

Mà nếu thua đấu Pháp, Độn Thống Sâm Lâm này sẽ biến thành lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Chương 995

Với tư cách là người bảo hộ Độn Thống Sâm Lâm này, Hào Trư Tinh làm sao có thể cam tâm chứ?

Bởi vậy, vào lúc này, Hào Trư Tinh cảm thấy bất kể phải trả cái giá như thế nào, cũng phải đánh bại Vũ Dực Tiên này, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

"Hát a!" Hào Trư Tinh phát ra một tiếng gào thét, ngay sau đó hai tay hắn đều bị một luồng hỏa diễm nóng bỏng bao phủ, sức mạnh trong cơ thể lại tăng cường.

Nhưng đồng thời, Hào Trư Tinh cũng không kìm nén được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, phun ra một ngụm tiên huyết từ miệng.

Nguyên lai, sức mạnh mà Hào Trư Tinh vừa cưỡng ép tăng cường không dễ dàng đạt được như vậy, Hào Trư Tinh bình thường phải đốt cháy huyết dịch hoặc thọ mệnh mới có thể đạt được sức mạnh này.

Sau khi sử dụng luồng sức mạnh này, Hào Trư Tinh đã bị thương trước một bước, bởi vì hắn còn chưa ra đòn với Vũ Dực Tiên.

Thế nhưng, sau khi trả cái giá như vậy, thu hoạch của Hào Trư Tinh cũng hiển nhiên.

Chỉ thấy trong tình huống sức mạnh của Hào Trư Tinh đột nhiên tăng mạnh, Vũ Dực Tiên trở tay không kịp liền bị hai cánh tay đồng thời biến lớn đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào một tảng đá khổng lồ.

Ông ông ông!

Hai cánh tay của Hào Trư Tinh sau khi công kích liền lập tức khôi phục bình thường, ngay sau đó lại lập tức lao về phía đối diện, hiển

nhiên muốn thừa thắng xông lên nhân lúc Vũ Dực Tiên bị đánh bay, không để đối phương có bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Không thể không nói, quyết sách này của Hào Trư Tinh vô cùng quan trọng, cũng vô cùng chuẩn xác.

"Oanh oanh oanh!" Khi Hào Trư Tinh lao đến trước tảng đá mà Vũ Dực Tiên vừa bị đánh bay vào, thấy Vũ Dực Tiên mắc kẹt trong đống đá không có phản ứng, hắn liền trực tiếp nhấc một tảng đá khổng lồ khác nện xuống.

Khi tảng đá khổng lồ kia nện xuống, Hào Trư Tinh dùng hai quyền không ngừng mạnh mẽ đấm vào tảng đá.

Tảng đá khổng lồ cùng với những cú đấm xuyên qua đá của Hào Trư Tinh, Vũ Dực Tiên hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong.

Thế nhưng, dưới nguy cơ như vậy, Vũ Dực Tiên, với tư cách đối thủ, lại không bị công kích của Hào Trư Tinh đánh bại, vào thời khắc then chốt đã thôi động sức mạnh Pháp bảo.

Kim Quang Trấn Hồn Chung vẫn luôn lơ lửng trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên phát ra tiếng "đang đang".

Đồng thời, từng luồng âm ba màu vàng kim như thực chất lấy Vũ Dực Tiên làm trung tâm khuếch tán ra, trong tình huống như vậy...

Dưới tác dụng của luồng âm ba này, tảng đá khổng lồ vốn đang nện xuống Vũ Dực Tiên đã bị âm ba chặn lại, mà luồng âm ba này lại có sức mạnh cường đại, tựa như sóng biển vỗ mạnh vào tảng đá.

"Oanh oanh oanh!" Hào Trư Tinh và Vũ Dực Tiên cứ thế cách một tảng đá mà triển khai công kích và phòng ngự của riêng mình.

Cùng với thời gian trôi qua, tảng đá khổng lồ vốn bị Hào Trư Tinh nện vào Vũ Dực Tiên cũng cuối cùng không chịu nổi công kích đồng thời của hai tu đạo giả, triệt để vỡ vụn thành một đống đá vụn rơi

xuống đất.

"Phanh phanh phanh!" Đồng thời, nắm đấm của Hào Trư Tinh cũng va chạm với âm ba của Kim Quang Trấn Hồn Chung, song phương đều cảm nhận được sức mạnh cường đại của đối phương.

Trong cảm giác của Vũ Dực Tiên, nắm đấm của Hào Trư Tinh vừa công kích vào âm ba của Kim Quang Trấn Hồn Chung tựa như có sức công phá cực mạnh, cố gắng xuyên thủng phòng ngự của hắn.

Nếu không phải âm ba của Kim Quang Trấn Hồn Chung sinh sôi không ngừng, nếu không thật sự có khả năng bị nắm đấm của Hào Trư Tinh đánh tan.

Phía bên kia, Hào Trư Tinh cũng không dễ chịu gì, bởi vì hắn có thể cảm nhận mỗi lần công kích đều bị Pháp bảo chuông nhỏ trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên chặn lại.

Trong lúc giao thủ với Vũ Dực Tiên, mỗi lần công kích của Hào Trư Tinh đều bị Kim Quang Trấn Hồn Chung trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên chặn lại, chủ yếu là những luồng âm ba màu vàng kim đó, thật sự khiến Hào Trư Tinh khó lòng đối phó.

Bởi vì những luồng âm ba màu vàng kim này, không chỉ có thể chặn đứng công kích của đối thủ vào thời khắc mấu chốt, mà bản thân còn sở hữu sức mạnh chấn động có thể xuyên thấu vào trong cơ thể.

Cần biết rằng hiện tại Hào Trư Tinh đã đốt cháy huyết nhục và thọ mệnh của mình, mới có được sức mạnh ở trình độ như bây giờ.

Nhưng vì lẽ đó, hiện tại Hào Trư Tinh tuy rằng nhìn nhục thân dưới sự gia trì của Hỏa Thần huyết mạch trở nên vô cùng cường đại, nhưng thực tế bên trong lại vẫn yếu ớt.

Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên vào lúc

này phát huy tác dụng vô cùng lớn, bởi vì hiện tại, đối với tình trạng nội bộ cơ thể của Hào Trư Tinh đối thủ, không có vấn đề gì đặc biệt.

Vậy thì, sức mạnh âm ba mà Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung giải phóng ra, có thể vào thời khắc then chốt giải phóng sức mạnh chấn động cường đại, trực tiếp tác dụng vào nội bộ cơ thể của Hào Trư Tinh.

"Phốc a!" Vào lúc này, Hào Trư Tinh vừa công kích Vũ Dực Tiên muốn phá vỡ phòng ngự âm ba, nhưng vạn vạn không ngờ Hào Trư Tinh lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết.

"Hỏng rồi!" Hào Trư Tinh vừa phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức ý thức được không ổn.

Trước đó sau khi thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch, vì để lần nữa tăng cường sức mạnh hòng đánh bại Vũ Dực Tiên, hắn đã đốt cháy một phần huyết nhục và thọ mệnh.

Nếu kế hoạch thuận lợi, vậy thì hiện tại Hào Trư Tinh sẽ không phải chịu đựng tác dụng phụ của việc thi triển bí thuật này.

Thế nhưng hiện tại, vì Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên giải phóng ra âm ba chấn động có thể trực tiếp công kích nội bộ cơ thể Hào Trư Tinh, nên Hào Trư Tinh mới xuất hiện tác dụng phụ của bí thuật vào thời điểm này.

Cũng chính vì vừa rồi Vũ Dực Tiên đã lợi dụng âm ba màu vàng kim của Kim Quang Trấn Hồn Chung để công kích, mới làm tác dụng phụ của bí thuật mà Hào Trư Tinh thi triển bị kích hoạt sớm hơn.

Nếu vậy, Vũ Dực Tiên tự nhiên có thể chiếm được một ưu thế không nhỏ.

"Giờ thì đến lượt ta!" Khi Hào Trư Tinh vì tác dụng phụ của cơ thể mà sức chiến đấu giảm đi không ít, Vũ Dực Tiên cuối cùng cũng

cảm thấy phải triển khai phản kích.

Vũ Dực Tiên xòe đôi cánh vàng kim kia ra, từng chiếc lông vũ màu vàng kim phiêu tán.

Có thể thấy trên những chiếc lông vũ màu vàng kim này có từng đoàn kim quang bao phủ, tựa hồ đang bao bọc thứ gì đó bên trong.

"Đi!" Vũ Dực Tiên chậm rãi phun ra một chữ từ miệng.

Những chiếc lông vũ màu vàng kim này, được giải phóng và lơ lửng trong không khí, tựa hồ thật sự đã nhận được mệnh lệnh nào đó, lần lượt bay về phía Hào Trư Tinh.

"Khốn kiếp, đừng tưởng ta cứ thế mà bị đánh bại!

Thật là si tâm vọng tưởng!" Mặc dù tác dụng phụ trong cơ thể đã sớm phát tác vì Vũ Dực Tiên, nhưng ý chí kiên cường và Hỏa Thần huyết mạch cường đại của Hào Trư Tinh vẫn khiến hắn duy trì được sức chiến đấu mạnh mẽ.

Lần này, Hào Trư Tinh không còn vung nắm đấm về phía Vũ Dực Tiên nữa, bởi vì hắn biết Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên không phải Pháp bảo dễ đối phó như vậy.

Bởi vậy, lần công kích này hắn lựa chọn sử dụng một phương thức công kích khác, đó là sử dụng những gai nhọn mọc trên lưng.

Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh giao thủ lần này, những cú va chạm quyền trước đó đã biến thành sự oanh kích giữa lông vũ màu vàng kim và gai nhọn hỏa diễm.

Lông vũ màu vàng kim mà Vũ Dực Tiên triệu hoán ra trông nhẹ nhàng, không có chút lực công kích nào.

Thế nhưng, gai nhọn hỏa diễm mà Hào Trư Tinh phát ra trông lại tràn đầy sức công kích cường đại, không chỉ sắc bén, mà còn được

bao phủ bởi hỏa diễm nóng bỏng.

Chương 996

"Vũ Dực Tiên, những gai nhọn hỏa diễm của ta đều sở hữu Xích Hồng Chi Hỏa, có thể dễ dàng thiêu rụi tất cả, những chiếc lông vũ của ngươi căn bản không phải đối thủ của hỏa diễm của ta!" Đối mặt với lần giao thủ này, Hào Trư Tinh lại tỏ ra đầy tự tin.

Vừa rồi sau khi tác dụng phụ trong cơ thể hắn xuất hiện, Hào Trư Tinh đã từ bỏ phương pháp cận chiến với Vũ Dực Tiên.

Chủ yếu là vì Hào Trư Tinh đang đối mặt với Pháp bảo của Vũ Dực Tiên có thể giải phóng âm ba chấn động.

Pháp bảo âm ba Kim Quang Trấn Hồn Chung kia, trong tình huống tác chiến cận cự ly, đối với Hào Trư Tinh quá bất lợi.

Nhưng hiện tại, sau khi sử dụng gai nhọn hỏa diễm làm một thủ đoạn công kích, Hào Trư Tinh lại phảng phất lần nữa nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

"Oanh oanh oanh!" Thế nhưng, khi lông vũ màu vàng kim và gai nhọn hỏa diễm va chạm vào nhau, trên mặt Hào Trư Tinh lại lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, tựa hồ đã xảy ra chuyện không thể tin nổi.

Chỉ thấy khi những chiếc lông vũ màu vàng kim này và gai nhọn hỏa diễm va chạm vào nhau trong chớp mắt, chúng không hề bị Xích Hồng Chi Hỏa ẩn chứa trên gai nhọn hỏa diễm thiêu rụi, mà trực tiếp chém những gai nhọn hỏa diễm đó thành hai mảnh!

Những chiếc lông vũ màu vàng kim này tựa như phi kiếm sắc bén, khác biệt rất lớn so với sự yếu ớt và không chịu nổi mà Hào Trư Tinh đã tưởng tượng trước đó.

Những chiếc lông vũ màu vàng kim này sau khi phá giải công kích

gai nhọn hỏa diễm của Hào Trư Tinh, lập tức trực tiếp bay về phía Hào Trư Tinh.

Dưới tình huống này, trên mặt Hào Trư Tinh vẫn còn giữ nguyên biểu tình kinh ngạc khi gai nhọn hỏa diễm vừa bị phá giải, nhưng hắn cũng lập tức phản ứng, tiến hành phản kích!

"Hát a!" Mặc dù hiện tại Hào Trư Tinh không muốn chính diện giao thủ với Vũ Dực Tiên, nhưng giờ hắn cũng không thể không vung nắm đấm công kích những chiếc lông vũ màu vàng kim đang bay tới.

Đương nhiên, đối mặt với lông vũ màu vàng kim sắc bén, Hào Trư Tinh đương nhiên sẽ không bỏ qua vấn đề này.

Vào khoảnh khắc Hào Trư Tinh vung nắm đấm, trên cả cánh tay và nắm đấm của hắn đều được bao phủ một tầng giáp trụ dày đặc.

Tầng giáp trụ này hiện ra màu đỏ sẫm, trông như vảy của một loại sinh vật nào đó.

Trên thực tế, những tầng giáp trụ màu đỏ sẫm này đều mọc ra từ trong cơ thể Hào Trư Tinh, Hào Trư Tinh bình thường không hề có bản sự này, sở dĩ hiện tại có thể thi triển ra là vì hắn đã thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể.

Khi Hào Trư Tinh thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, hắn đã vô hình trung nhận được các loại tri thức phản hồi từ trong Hỏa Thần huyết mạch, và cũng sở hữu các loại Thần thông thiên phú không thể tin nổi.

Tầng giáp trụ màu đỏ sẫm vừa được thi triển ra là một trong số đó, chỉ là một loại Thần thông thiên phú tương đối đơn giản.

Có một số Thần thông thiên phú còn cường đại hơn, với tình huống Hào Trư Tinh hiện tại vừa mới thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch, hắn không có cách nào hoàn toàn thi triển ra.

Có thể thấy, Hỏa Thần huyết mạch cường đại.

Nếu có thêm thời gian, vậy thì khả năng khống chế Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể của Hào Trư Tinh sẽ trở nên càng cường đại hơn, và hắn cũng có thể phát huy ra càng nhiều Thần thông cường đại.

Thế nhưng hiện tại, đối thủ mà Hào Trư Tinh phải đối mặt là Vũ Dực Tiên, hắn không có quá nhiều thời gian để trưởng thành, hắn phải đánh bại đối thủ ngay bây giờ.

Giữa tiếng gió rít, Vũ Dực Tiên phun ra lông vũ màu vàng kim về phía Hào Trư Tinh.

May mắn thay, Hào Trư Tinh lập tức sử dụng Thần thông thiên phú ẩn chứa trong Hỏa Thần huyết mạch, khiến cánh tay và nắm đấm của hắn đều được bao phủ một tầng giáp trụ màu đỏ sẫm.

Dưới sự bảo hộ của tầng giáp trụ màu đỏ sẫm này, Hào Trư Tinh vung một quyền về phía những chiếc lông vũ màu vàng kim đang bay tới.

Mặc dù Hào Trư Tinh trong khoảng thời gian ngắn ngủi này chỉ có thể sử dụng vài loại Thần thông thiên phú như giáp trụ màu đỏ sẫm, nhưng trong mắt Hào Trư Tinh lại đủ để đối phó với công kích lần này của Vũ Dực Tiên.

"Đang đang đang!" Lông vũ màu vàng kim va chạm vào nắm đấm được bao phủ giáp trụ màu đỏ sẫm của Hào Trư Tinh, phát ra tiếng "đang đang", tựa như tiếng kim loại va đập, nhưng không có cách nào đột phá phòng ngự giáp trụ màu đỏ sẫm hiện tại của Hào Trư Tinh.

Quả nhiên, dự cảm của Hào Trư Tinh không hề sai.

Những chiếc lông vũ màu vàng kim này tuy sắc bén, nhưng vì nguyên nhân trọng lượng bản thân, cũng chỉ có thể có được sức mạnh ở một mức độ nào đó, một khi gặp phải vật có phòng ngự cao thì

không có cách nào đánh phá.

Có thể thấy, những chiếc lông vũ màu vàng kim này nhiều nhất chỉ đâm vào giáp trụ màu đỏ sẫm, căn bản không gây ra bất kỳ tổn hại thực chất nào cho Hào Trư Tinh.

Hiển nhiên tầng giáp trụ màu đỏ sẫm này đã chặn đứng những chiếc lông vũ màu vàng kim đó, mới khiến Hào Trư Tinh không bị thương.

"Hắc hắc, Vũ Dực Tiên ta ngược lại muốn xem lần công kích này của ngươi rốt cuộc có hiệu quả hay không!" Hào Trư Tinh thấy cảnh này trên mặt lộ ra nụ cười, đồng thời cũng đang thử giải thích Thần thông thiên phú hoàn toàn mới.

Hiện tại Hào Trư Tinh cảm thấy phương pháp có thể đánh bại Vũ Dực Tiên nằm trong Thần thông thiên phú ẩn chứa trong Hỏa Thần huyết mạch.

Chỉ cần cho Hào Trư Tinh một ít thời gian, vậy thì lát nữa Hào Trư Tinh có thể sử dụng một loại sức mạnh cường đại, từ đó đánh bại Vũ Dực Tiên.

Bởi vậy hiện tại Hào Trư Tinh chỉ có thể tạm thời tiến hành phòng ngự, cố gắng kéo dài thời gian, từ đó mới có thể sử dụng Thần thông thiên phú cường đại trước khi không thể duy trì Hỏa Thần huyết mạch được nữa.

Nhưng kế hoạch của Hào Trư Tinh lại không thể tiếp tục, bởi vì vào lúc này, những chiếc lông vũ màu vàng kim bị Hào Trư Tinh chặn lại đột nhiên sản sinh ra một tầng biến hóa khác!

"Ông ông ông!" Chỉ thấy những chiếc lông vũ màu vàng kim này tuy rằng sau khi va chạm vào giáp trụ màu đỏ sẫm trên hai nắm đấm của Hào Trư Tinh, không đột phá được phòng ngự giáp trụ màu đỏ

sẫm đó, nhưng những luồng kim quang bao phủ trên những chiếc lông vũ màu vàng kim đó lại lần lượt giải phóng ra sức mạnh ẩn chứa bên trong.

Sức mạnh này không phải thứ gì khác, mà chính là từng đạo âm ba màu vàng kim.

Những luồng âm ba màu vàng kim này ẩn chứa sức mạnh chấn động, không ngừng từ bên ngoài xuyên thấu vào cơ thể Hào Trư Tinh, từ bên trong làm suy yếu sức chiến đấu của hắn.

Nguyên lai, khi Vũ Dực Tiên vừa dùng lông vũ màu vàng kim phát động công kích, hắn cũng đã bao phủ chúng bằng âm ba màu vàng kim từ Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung.

Nếu vậy, cho dù những chiếc lông vũ màu vàng kim lúc đó không đột phá phòng ngự của Hào Trư Tinh, thì chỉ cần những chiếc lông vũ màu vàng kim này tiếp cận Hào Trư Tinh, vẫn có thể sử dụng những luồng âm ba màu vàng kim này để công kích Hào Trư Tinh.

Khi giao thủ với Hào Trư Tinh trước đó, Vũ Dực Tiên đã nhận ra âm ba màu vàng kim chứa sức mạnh chấn động trong Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung có hiệu quả sát thương mạnh nhất, bởi vậy mới tiến hành một đòn công kích như vậy.

Hiện tại không hề nghi ngờ, công kích của Vũ Dực Tiên đã phát huy hiệu quả, âm ba màu vàng kim cường đại trực tiếp xuyên thấu qua tầng giáp trụ màu đỏ sẫm cứng rắn của Hào Trư Tinh, sau đó ảnh hưởng đến nội bộ cơ thể Hào Trư Tinh.

Dưới tình huống như vậy, Hào Trư Tinh không nghi ngờ gì đã chịu ảnh hưởng cực lớn.

“Khốn kiếp!

Không ngờ hắn lại chuẩn bị một chiêu này!?” Khi âm ba màu vàng

kim tiến vào cơ thể Hào Trư Tinh, hắn cảm thấy thân thể mình đang bị luồng âm ba màu vàng kim kia ảnh hưởng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Hào Trư Tinh cảm thấy nhục thân của mình nhất định sẽ bắt đầu tan rã từ bên trong, mà đây không phải là kết cục Hào Trư Tinh muốn thấy.

"Xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu đó!" Vào lúc này, với tư cách đối thủ, Hào Trư Tinh vì không muốn bị Vũ Dực Tiên đánh bại và mất đi lãnh địa Độn Thống Sâm Lâm, nên phải cưỡng ép sử dụng một loại Thần thông thiên phú uy lực cực lớn trong Hỏa Thần huyết mạch.

Thế nhưng, Thần thông thiên phú này tuy bản thân uy lực cực lớn, nhưng vào lúc này Hào Trư Tinh lại chưa hoàn toàn nắm giữ Thần thông thiên phú đó.

Nếu cưỡng ép thi triển Thần thông thiên phú này, vậy thì kết quả chờ đợi Hào Trư Tinh có khả năng là đồng quy vu tận.

Chương 997

Mặc dù kết quả này Hào Trư Tinh cũng không muốn thấy, nhưng hiện tại hắn không có cách nào khác để đối phó với Vũ Dực Tiên này.

Thế nhưng, đúng lúc Hào Trư Tinh muốn cưỡng ép sử dụng Thần thông thiên phú ẩn chứa trong Hỏa Thần huyết mạch, thì Vũ Dực Tiên lại thao túng Kim Quang Trấn Hồn Chung một lần nữa phát động công kích về phía Hào Trư Tinh.

Từng đoàn âm ba màu vàng kim từ Kim Quang Trấn Hồn Chung trên đỉnh đầu Vũ Dực Tiên bay về phía Hào Trư Tinh, và bao phủ lấy thân thể Hào Trư Tinh.

Ban đầu, công kích âm ba của Kim Quang Trấn Hồn Chung tương đối chậm chạp, trừ việc dùng để phòng ngự, nếu chủ động dùng âm ba màu vàng kim phát động công kích thì có khả năng sẽ bị đối phương né tránh.

Bởi vậy, Vũ Dực Tiên để âm ba của Kim Quang Trấn Hồn Chung có thể thành công đánh trúng Hào Trư Tinh, trước tiên đã dùng lông vũ màu vàng kim mang theo âm ba màu vàng kim tiến hành một lần quấy nhiễu lên cơ thể hắn.

Dưới sự quấy nhiễu, Hào Trư Tinh thân thể không nghi ngờ gì trở nên trì hoãn, muốn di chuyển sẽ bị ảnh hưởng bởi âm ba màu vàng kim.

Vào lúc này, Vũ Dực Tiên mới phát động công kích chân chính của Kim Quang Trấn Hồn Chung, những luồng âm ba màu vàng kim khổng lồ này lao về phía Hào Trư Tinh.

Hào Trư Tinh không có cách nào né tránh cứ thế bị âm ba màu vàng kim triệt để bao phủ, và vì những luồng âm ba màu vàng kim

này, hắn không chỉ khó mà thôi động Thần thông vốn chuẩn bị dùng để đồng quy vu tận, thậm chí ngay cả cơ hội rút lui cũng không còn.

"Đủ rồi, trận này ta nhận thua!" Cũng chính vào lúc này, thân thể cường tráng của Dã Trư Vương chắn giữa âm ba màu vàng kim của Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh, nói với Bằng Ma Vương như vậy.

Đồng thời Dã Trư Vương cũng lấy ra một kiện Pháp bảo, giúp Hào Trư Tinh chặn đứng công kích âm ba màu vàng kim đó.

Vũ Dực Tiên thấy vậy cũng thu hồi âm ba màu vàng kim, yên tĩnh đứng sang một bên.

Hào Trư Tinh tuy đã thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, nhưng không nghi ngờ gì thực lực của Vũ Dực Tiên còn cường đại hơn.

Mặc dù sức mạnh và Thần thông thiên phú ẩn chứa trong huyết mạch của Hào Trư Tinh đều vô cùng cường đại, nhưng hiện tại Hào Trư Tinh mới vừa thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, không thể hoàn toàn nắm giữ luồng sức mạnh đó.

Muốn phát huy ra sức mạnh vốn có của Hỏa Thần huyết mạch cần thời gian để làm quen và khống chế.

Ngoài ra, cũng vì Hào Trư Tinh để cưỡng ép đề thăng sức mạnh trong Hỏa Thần huyết mạch, đã đốt cháy một phần huyết nhục và thọ mệnh.

Điều này quả thật khiến thực lực Hào Trư Tinh tăng lên một trình độ đáng sợ, nhưng cũng vì lẽ đó mà hắn lại bị Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên khắc chế.

Cần biết rằng Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên không có bản sự đặc biệt nào khác, nhưng âm ba màu vàng kim lại đặc biệt cường đại, có thể ở một mức độ nhất định giúp Vũ Dực

Tiên nhanh chóng đánh bại Hào Trư Tinh.

Bằng không, chỉ cần Vũ Dực Tiên kéo dài thời gian thì vẫn có thể đánh bại Hào Trư Tinh.

Rốt cuộc vừa rồi Hào Trư Tinh vốn không thể duy trì sức chiến đấu như hiện tại mãi được, bởi vậy một khi thời gian duy trì sức mạnh kết thúc, vậy thì cục diện thất bại vẫn sẽ chờ đợi Hào Trư Tinh.

Khi Hào Trư Tinh bị Vũ Dực Tiên đánh bại, Dã Trư Vương cũng chắn trước mặt Hào Trư Tinh, giúp đỡ ngăn cản công kích âm ba màu vàng kim của Vũ Dực Tiên.

Cũng chính vì lẽ đó mà Hào Trư Tinh mới thua đấu Pháp.

Đồng thời, Vũ Dực Tiên cũng thu hồi Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của mình, ngừng giải phóng âm ba màu vàng kim rồi yên tĩnh đứng tại chỗ.

Đối với Vũ Dực Tiên, mục đích của hắn là đánh bại Hào Trư Tinh với tư cách đối thủ.

Hiện tại Hào Trư Tinh đã thua, vậy thì Vũ Dực Tiên không có tất yếu phải tiếp tục phát động công kích với Hào Trư Tinh.

Huống hồ Dã Trư Vương cũng đã ra tay, nếu Vũ Dực Tiên không ngừng công kích, Bằng Ma Vương bên cạnh cũng sẽ ra tay ngăn cản.

So với Bằng Ma Vương và Vũ Dực Tiên, mục đích lần này của họ chỉ là không thử đoạt lại lãnh địa Độn Thống Sâm Lâm này, và không triển khai chiến đấu với bộ lạc Dã Trư.

Một chuyện như vậy, không có lợi cho kế hoạch phát triển của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Cũng chính vì lẽ đó, hiện tại Bằng Ma Vương cần phải hòa nhã

tiến hành luận võ với bộ lạc Dã Trư, mặc dù hiện tại sau khi Hào Trư Tinh thua, những người của bộ lạc Dã Trư này chưa chắc đã còn hòa nhã như vậy.

Nhưng hiện tại Bằng Ma Vương sẽ không để ý người của bộ lạc Dã Trư có hòa nhã hay không, ngược lại lộ ra nụ cười, đi về phía Dã Trư Vương, cười mị hoặc nói.

"Hắc hắc hắc, Dã Trư Vương vừa rồi ngươi nói muốn nhận thua đúng không?

Hắc hắc, nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta tiếp tục trận đấu Pháp thứ hai nhé?

Tin rằng ngươi cũng sẽ không phản đối đâu, phải không?" Bằng Ma Vương vì để tránh đêm dài lắm mộng, mới có đề nghị như vậy, đương nhiên khi nói câu này, hắn cũng dùng ánh mắt nhìn Vũ Dực Tiên một cái, thấy đối phương vẫn giữ im lặng mới tiếp tục nói.

Vì Vũ Dực Tiên không phản đối, vậy thì Bằng Ma Vương sẽ không nói nhiều nữa.

"Vậy được, nếu đã như vậy thì tiếp tục trận đấu Pháp thứ hai đi, nhưng ta lo lắng đệ đệ kia của ngươi chưa chắc có đủ Pháp lực để chiến đấu với cao thủ tiếp theo của bộ lạc Dã Trư ta." Dã Trư Vương tuy có chút kiêng kỵ thực lực của Vũ Dực Tiên, nhưng vẫn giữ vẻ trấn định mà nói với Bằng Ma Vương.

"Hắc hắc, chuyện như vậy không cần Dã Trư Vương phải bận tâm, lát nữa khi đấu Pháp, ngươi tự nhiên sẽ thấy thực lực của đệ đệ Vũ Dực Tiên của ta, hiện tại hãy nhường chỗ ra đi." Bằng Ma Vương trên mặt vẫn giữ nụ cười, hiển nhiên trước đó Vũ Dực Tiên đánh bại Hào Trư Tinh đã mang lại cho Bằng Ma Vương sự tự tin.

Mặc dù Hào Trư Tinh sau khi thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch đã

mang lại áp lực cho Vũ Dực Tiên, thậm chí tiêu hao Pháp lực cũng không nhỏ, nhưng hiện tại Bằng Ma Vương cũng chỉ có thể tiếp tục để Vũ Dực Tiên tham gia đấu Pháp, bởi vậy thái độ lạc quan tự nhiên cũng phải tiếp tục duy trì. .....Khi Bằng Ma Vương và Dã Trư Vương lùi ra, nhường chiến trường cho Vũ Dực Tiên và người khác, Vũ Dực Tiên cũng vào lúc đó nhìn thấy đối thủ của mình.

"Ha ha ha, Hào Trư Tinh phế vật vô dụng kia dù có thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch thì sao chứ, hôm nay hắn đã bại rồi!

Chỉ cần lát nữa ta đánh bại ngươi, vậy thì sau này ta sẽ là lãnh chúa của Độn Thống Sâm Lâm!

Ha ha ha!" Lúc này, đối diện Vũ Dực Tiên bỗng nhiên đứng một gã Trư Nhân cao lớn vạm vỡ, trừ cái đầu heo ra, phần thân thể không khác gì nhân loại, chỉ là trông cường tráng và cao lớn hơn một chút.

Trư Nhân này nhìn Vũ Dực Tiên đối diện, liền hắc hắc cười một tiếng, có chút đắc ý nói.

Trư Nhân này chính là Lão Nha Trư Nhân, nguyên là đến từ bộ lạc Lão Nha.

Bộ lạc Lão Nha này cũng là một phần của bộ lạc Dã Trư, tương tự như một đại gia tộc trong loài người.

Sở dĩ vừa rồi Lão Nha Trư Nhân kia lại cao hứng như vậy, là vì vừa rồi Hào Trư Tinh trong lúc thua đấu Pháp, cũng đã mất đi quyền khống chế Độn Thống Sâm Lâm.

Sau này bất kể là Vũ Dực Tiên thắng được Độn Thống Sâm Lâm, hay người khác của bộ lạc Dã Trư giành lại quyền khống chế Độn Thống Sâm Lâm, thì đều không có bất kỳ quan hệ gì với Hào Trư Tinh.

Một chuyện như vậy, trong thế giới yêu tộc yếu thịt mạnh thực thì

thuộc về chuyện không thể bình thường hơn.

Thế nhưng cho dù như vậy, sau khi Hào Trư Tinh thức tỉnh Hỏa Thần huyết mạch trong cơ thể, chỉ cần có thể ổn định và tăng cường thực lực, hắn cũng có thể trong bộ lạc Dã Trư một lần nữa đạt được địa vị không tệ, thậm chí vượt qua địa vị trước đó cũng không phải không được.

Đương nhiên tất cả đều là chuyện sau này, hiện tại Lão Nha Trư Nhân này không nghi ngờ gì vì vừa rồi Hào Trư Tinh thua Vũ Dực Tiên, mà cho rằng mình có cơ hội trở thành lãnh chúa mới của Độn Thống Sâm Lâm.

Sở dĩ hắn có cách nghĩ như vậy, tự nhiên cũng vì Lão Nha Trư Nhân đối với thực lực của mình vô cùng tự tin, vừa rồi trận chiến giữa Vũ Dực Tiên và Hào Trư Tinh hắn cũng đã xem.

Chương 998

Lão Nha Trư Nhân cho rằng tuy Vũ Dực Tiên đã đánh bại Hào Trư Tinh, nhưng Pháp lực tiêu hao nhất định không ít, hơn nữa Thần thông của hắn lại không sợ Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên.

Nếu vậy, trong nhận thức của Lão Nha Trư Nhân, hắn không nghi ngờ gì đã chiếm giữ ưu thế cực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Lão Nha Trư Nhân lại kiêu ngạo và cao hứng như vậy, bởi vì hắn sớm đã cho rằng Vũ Dực Tiên sẽ không phải đối thủ của mình.

"A a, xem ra tên gia hỏa này có chút kiêu ngạo nhỉ?

Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng bằng thực lực có thể đánh bại ta sao?" Vào lúc này, Vũ Dực Tiên lại phảng phất đã cảm nhận được suy nghĩ của Lão Nha Trư Nhân.

Vũ Dực Tiên nhìn Lão Nha Trư Nhân đứng đối diện, đối với thái độ kiêu ngạo của đối phương vô cùng không vui, bởi vì đối với hắn, hiện tại có những chuyện cần làm, không có thời gian dư thừa để lãng phí trên một đối thủ như vậy.

"Được rồi, nếu muốn đánh bại ta, vậy thì ra tay đi?

Để ta xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phần thực lực để giao thủ với ta!" Vũ Dực Tiên bình thản nhìn Lão Nha Trư Nhân, tựa hồ một chút cũng không bị sự khiêu khích vừa rồi của Lão Nha Trư Nhân ảnh hưởng.

"Được, ta sẽ ra tay trước, nhưng không biết ngươi có thể đỡ được công kích của ta không!" Nghe lời của Vũ Dực Tiên xong, trên mặt

Lão Nha Trư Nhân lại lộ ra nụ cười, dáng vẻ vô cùng cao hứng.

Vũ Dực Tiên sau khi nghe lời của Lão Nha Trư Nhân, lông mày lại không kìm được nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện ra tại sao Lão Nha Trư Nhân lại lộ ra nụ cười, bởi vì lúc này trên đỉnh đầu Lão Nha Trư Nhân bỗng nhiên lơ lửng một đoàn khí lưu.

Đoàn khí lưu này không phải khí lưu bình thường, cần biết rằng một khi đoàn khí lưu này có thể khiến Vũ Dực Tiên cũng phải để ý, vậy thì rõ ràng đoàn khí lưu này nhất định có chỗ đặc biệt.

Quả nhiên, suy đoán của Vũ Dực Tiên không hề sai.

Khi Vũ Dực Tiên ngẩng đầu nhìn đoàn khí lưu trên đỉnh đầu Lão Nha Trư Nhân, đoàn khí lưu vốn bình thường như một khối khí thể màu trắng đó cuối cùng cũng biến hóa, tựa như bị cuồng phong thổi quét, cư nhiên biến thành một Khí thể Trư Nhân cao lớn!

Khí thể Trư Nhân biến hóa từ đoàn khí thể màu trắng, bỗng nhiên trông giống hệt Lão Nha Trư Nhân đang đứng phía dưới, quả thực như một hóa thân vậy.

Cũng chính vào lúc này, trên mặt Lão Nha Trư Nhân lộ ra nụ cười, chỉ là vì cái đầu heo và hàm răng nanh hai bên miệng, khiến hiện tại Lão Nha Trư Nhân dù có cười, trông cũng vô cùng hung tợn.

"Vậy thì hiện tại tiếp chiêu đi!" Theo lời Lão Nha Trư Nhân nói, Khí thể Trư Nhân đang lơ lửng trên không bỗng nhiên bay về phía Vũ Dực Tiên, nắm đấm màu trắng khổng lồ nện xuống Vũ Dực Tiên.

Nhìn thấy nắm đấm màu trắng kia chỉ trong khoảnh khắc đã ở trước mặt, Vũ Dực Tiên phi thường rõ ràng rằng tuy nắm đấm màu trắng này trông như được cấu thành từ khí thể với lực sát thương tương đối nhỏ, nhưng thực tế lại không chỉ có vậy.

Trong cảm tri của Vũ Dực Tiên, Khí thể Trư Nhân được cấu thành

từ khí thể màu trắng này thực tế tựa như đã có được thân thể chân chính, nắm đấm của nó cũng là nắm đấm thật sự, uy lực một chút cũng không nhỏ.

Vũ Dực Tiên đương nhiên không muốn cứ thế bị một nắm đấm sức mạnh cực lớn như vậy đánh trúng, vào lúc nắm đấm kia sắp đánh trúng, một vòng kim quang bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Vũ Dực Tiên, giúp đỡ chặn đứng nắm đấm khổng lồ đó.

"Ông ông ông!" Nắm đấm màu trắng của Khí thể Trư Nhân muốn đập vào vòng kim quang trước mặt Vũ Dực Tiên, không chỉ không phá vỡ được tầng phòng ngự, mà khi nắm đấm màu trắng kia va chạm vào vòng kim quang đã phát ra âm thanh tựa như tiếng chuông gõ.

Âm thanh "đang đang đang" cứ thế vang vọng, thậm chí sản sinh ra một luồng âm ba cường đại, làm Khí thể Trư Nhân vốn đang vung nắm đấm về phía Vũ Dực Tiên bị đánh bật bay ra ngoài, có thể thấy khi Khí thể Trư Nhân bị đánh bật, thân thể khổng lồ của nó cũng bắt đầu chậm rãi giải thể trong không khí.

Thế nhưng đối mặt với tình huống như vậy, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, lại lộ ra nụ cười tự tin.

"Vũ Dực Tiên, vừa rồi ta đã nói, hiện tại ngươi không chỉ tiêu hao Pháp lực, ngay cả Thần thông và uy lực Pháp bảo của ngươi ta cũng rõ như lòng bàn tay.

Chiêu Thần thông ta đang sử dụng ra là vì để khắc chế ngươi, Pháp bảo âm ba Kim Quang Trấn Hồn Chung ngươi sử dụng cũng bị Thần thông của ta khắc chế!" Cùng với lời nói của Lão Nha Trư Nhân, Khí thể Trư Nhân vốn vừa rồi bị âm ba màu vàng kim đánh bật lại lần nữa lơ lửng, thậm chí thân thể cũng hoàn hảo không chút tổn hại!

Xem ra âm ba màu vàng kim do Vũ Dực Tiên mượn Pháp bảo âm

ba Kim Quang Trấn Hồn Chung sản sinh ra cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đến Khí thể Trư Nhân này.

Kỳ thực Vũ Dực Tiên cũng phi thường rõ ràng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nguyên nhân nằm ở chỗ công kích âm ba mà Vũ Dực Tiên vừa ra thực tế không có hiệu quả với Khí thể Trư Nhân, rốt cuộc thân thể Khí thể Trư Nhân đều do khí thể cấu thành.

Khi Khí thể Trư Nhân công kích thì không có quá nhiều khác biệt với thể rắn chân chính, nhưng khi Khí thể Trư Nhân chịu công kích thì lại giống như khí thể thật sự, khó mà bị công kích ảnh hưởng.

Cũng chính vì lẽ đó, nên hiện tại Lão Nha Trư Nhân mới tự tin như vậy, bởi vì Thần thông của hắn khắc chế Pháp bảo âm ba Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên!

Rốt cuộc nếu là Pháp bảo khác có lực công kích cường đại, có thể thông qua lực công kích cường đại của bản thân ảnh hưởng Khí thể Trư Nhân, nhưng Pháp bảo âm ba Kim Quang Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên lại không giỏi gây sát thương bùng nổ, bởi vậy mới bị Khí thể Trư Nhân khắc chế như vậy.

Rốt cuộc thân thể Khí thể Trư Nhân này, có thể dựa vào thân thể đặc thù để chống lại sát thương kéo dài.

“Ha ha ha, Vũ Dực Tiên ta nghĩ ngươi cũng nên hiểu Thần thông của ta lợi hại đến mức nào rồi chứ?

Dù sao Pháp bảo âm ba của ngươi bị ta khắc chế rồi, nếu thức thời mà nhận thua bây giờ, có thể bớt chịu khổ sở, cũng có thể để ta sớm trở thành lãnh chúa Độn Thống Sâm Lâm, xem ra thế nào?

Dù sao vừa rồi ngươi cũng đã trải qua một trận đại chiến với Hào Trư Tinh, hiện tại nhận thua, đối với Kim Sí Đại Bàng Điểu cũng

không có bất kỳ tổn thất nào." Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, nhìn Vũ Dực Tiên đối diện, cho rằng hiện tại Vũ Dực Tiên đã bó tay hết cách, bởi vậy liền dứt khoát khuyên đối phương nhận thua.

Đối với Lão Nha Trư Nhân cũng là một chuyện tốt, rốt cuộc như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều phiền phức, hà cớ gì không làm chứ?

Thế nhưng vào lúc này, Vũ Dực Tiên lại phản phất trong lúc rơi vào thế hạ phong và khốn cảnh, trên mặt lộ ra nụ cười, mang theo nụ cười nhìn về phía Lão Nha Trư Nhân, nói: "Ngươi cho rằng Thần thông của ngươi có thể khắc chế Pháp bảo của ta là có thể đánh bại ta sao?

Nếu chỉ vì nguyên nhân như vậy, vậy thì ngươi cũng quá xem thường ta rồi!" Khi Vũ Dực Tiên nói chuyện, xung quanh thân thể hắn lại chậm rãi hiện ra một đạo kim quang, trông như đang thai nghén Thần thông cường đại vậy.

"Hừ?

Nếu đã không muốn nhận thua, vậy thì ta đành phải đánh bại ngươi!" Ngay lúc này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, lập tức phát động công kích về phía Vũ Dực Tiên.

Nguyên lai khi Lão Nha Trư Nhân nhìn thấy Vũ Dực Tiên sắp thi triển Thần thông cường đại, lập tức để Khí thể Trư Nhân mà hắn thao túng một lần nữa phát động công kích về phía Vũ Dực Tiên.

Đối với Lão Nha Trư Nhân, đương nhiên sẽ không để Vũ Dực Tiên có cơ hội sử dụng Thần thông, bằng không thì tất cả kết quả có khả năng sẽ phát sinh biến hóa.

"Hát a!" Lúc này Lão Nha Trư Nhân thao túng Khí thể Trư Nhân tựa như thật sự có sinh mệnh vậy, thân thể khổng lồ phát ra một tiếng gầm giận dữ, giơ nắm đấm nện xuống Vũ Dực Tiên.

Mục đích Lão Nha Trư Nhân làm như vậy hiển nhiên, vì không muốn Vũ Dực Tiên với tư cách đối thủ có cơ hội thi triển ra Thần thông mà hắn muốn thi triển, bởi vậy mới làm như vậy.

Thế nhưng lúc này Vũ Dực Tiên đang thi triển Thần thông lại vì để ngăn cản nắm đấm khổng lồ của Lão Nha Trư Nhân, trước mặt lại lần nữa hiện ra vòng kim quang chặn đứng nắm đấm của Khí thể Trư Nhân.

Thế nhưng khi Lão Nha Trư Nhân với tư cách đối thủ nhìn thấy Vũ Dực Tiên lại thi triển chiêu kim sắc quang quyển này, trên mặt lại lộ ra nụ cười "quả nhiên là vậy", tựa hồ Lão Nha Trư Nhân sớm đã dự liệu đối phương sẽ sử dụng chiêu như vậy, và cũng đã chuẩn bị đối phó đối phương rồi.

Không bằng nói Lão Nha Trư Nhân sớm đã dự liệu Vũ Dực Tiên sẽ sử dụng một chiêu số để chặn nắm đấm của Khí thể Trư Nhân, mà là Lão Nha Trư Nhân kỳ vọng Vũ Dực Tiên có thể sử dụng ra một chiêu đối phó, như vậy mới có cơ hội đánh bại đối phương!

"Oanh oanh oanh!" Cũng chính vào lúc này, khi trước mặt Vũ Dực Tiên lại lần nữa xuất hiện vòng kim quang muốn chặn đứng nắm đấm khổng lồ của Khí thể Trư Nhân, thì lại xuất hiện một điều ngoài ý muốn, đó là vào lúc này nắm đấm của Khí thể Trư Nhân sẽ oanh kích vào vòng kim quang đó, đồng thời vòng kim quang cũng sẽ vang vọng ra từng vòng âm ba màu vàng kim, lần nữa đánh bật Khí thể Trư Nhân.

Nếu vậy, tự nhiên có thể giúp Vũ Dực Tiên tranh thủ một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng lần này Lão Nha Trư Nhân lại sớm đã không đánh như vậy mà phát động công kích nữa, bởi vì khi Khí thể Trư Nhân vung nắm đấm đã phát động một loại năng lực khác của Khí thể Trư Nhân!

Chương 999

Chỉ thấy nắm đấm của Khí thể Trư Nhân không đập vào vòng kim quang của Vũ Dực Tiên, toàn bộ thân thể khổng lồ biến thành từng vòng khí thể, không còn duy trì hình thái Khí thể Trư Nhân, và những khí thể màu trắng này đã bao phủ thân thể Vũ Dực Tiên vào bên trong, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy một đoàn khí thể màu trắng bao phủ khu vực đó.

Còn về thân thể Vũ Dực Tiên thì lại hoàn toàn bị che khuất.

Lão Nha Trư Nhân thấy vậy trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý, "Hắc hắc, chẳng lẽ ngươi cho rằng sau khi ta biết năng lực của ngươi, sẽ dùng thủ đoạn công kích tương tự để đối phó ngươi sao?

Hiện tại hãy cho ngươi thấy một điều phi thường đi!" Khi Lão Nha Trư Nhân nói xong câu đó, lúc này những khí thể màu trắng đang bao phủ thân thể Vũ Dực Tiên lại lần nữa phát sinh biến hóa, trước tiên trong những khí thể màu trắng này bỗng nhiên khiến nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ thấp, từng đoàn băng tinh bắt đầu xuất hiện trên mặt đất, ngay cả hơi nước trong không khí cũng bị đóng băng.

Gió nhẹ thổi qua, thậm chí có thể thổi bay một mảnh băng tinh.

Có thể tưởng tượng, lúc này Vũ Dực Tiên trong đoàn khí thể màu trắng kia phải chịu đựng nhiệt độ hàn lãnh đến mức nào.

Thế nhưng một nhiệt độ hàn lãnh như vậy không kéo dài quá lâu, ngay sau đó những băng tinh này lại tan chảy thành thể lỏng và khí thể, đồng thời khí ôn xung quanh cũng bắt đầu tăng cao, khí thể bao phủ Vũ Dực Tiên cũng từ màu trắng biến thành màu đỏ.

Đồng thời nhiệt độ của khí thể màu đỏ này không ngừng tăng lên, tựa như hỏa diễm nóng bỏng đang thiêu đốt xung quanh.

Nhưng điều kỳ diệu là hiện tại xung quanh khí thể màu đỏ lại không hề xuất hiện bất kỳ chút hỏa diễm nào, tựa hồ chỉ là nhiệt độ cao thuần túy.

Cùng với nhiệt độ cao của khí thể màu đỏ tiếp tục kéo dài, mặt đất xung quanh khí thể màu đỏ cũng phát sinh nứt nẻ, bởi vì hơi nước trong mặt đất đã bốc hơi do sự nung nóng của nhiệt độ cao, mới khiến mặt đất xuất hiện tình huống nứt nẻ.

Thế nhưng cũng như nhiệt độ thấp trước đó, trạng thái nhiệt độ cao này không kéo dài mãi.

Rất nhanh, khí thể màu đỏ lại lần nữa phát sinh chuyển hóa, biến thành khí thể màu trắng hàn lãnh, nhiệt độ xung quanh lại một lần nữa hạ thấp, băng tinh hàn lãnh lại xuất hiện trên mặt đất nứt nẻ.

Sau đó, khí thể bao phủ Vũ Dực Tiên cứ thế luân phiên với hai nhiệt độ khác nhau, một lạnh một nóng.

Dưới sự biến đổi nhiệt độ thường xuyên như vậy, Lão Nha Trư Nhân tin rằng Vũ Dực Tiên bị vây khốn bên trong nhất định không dễ chịu gì.

Bởi vì sự biến đổi nhiệt độ bên ngoài khí thể không chỉ là một chút thay đổi nhiệt độ, công kích Thần thông chân chính đang tiến hành bên trong khí thể.

Lúc này bên trong khí thể, Vũ Dực Tiên đứng trên một vùng đại địa, nhưng vùng đại địa như vậy lại không phải chiến trường vừa rồi hắn đang đứng, phảng phất như đã đến một vùng thiên địa khác vậy.

Thực tế Vũ Dực Tiên với tư cách đối thủ phi thường rõ ràng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, là bởi vì hiện tại hắn bị vây khốn trong Càn Khôn không gian bên trong khí thể này.

Trong Càn Khôn không gian ẩn chứa bên trong toàn bộ khí thể,

bầu trời đều màu trắng, ngay cả mặt đất cũng màu trắng.

Chưa kịp đợi Vũ Dực Tiên thi triển Thần thông muốn phá vỡ sự ràng buộc của không gian khí thể này để thoát ra, xung quanh đã xuất hiện biến hóa, trước tiên nhiệt độ trong không khí bắt đầu hạ thấp, ngay sau đó mặt đất và bầu trời đều bắt đầu đóng băng.

Vào lúc này, Vũ Dực Tiên bị vây khốn bên trong chỉ có thể lập tức lấy ra Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của mình, lợi dụng vòng kim quang mà Kim Quang Trấn Hồn Chung giải phóng ra để cố gắng ngăn cản khí ôn hàn lãnh xung quanh.

Nhưng ngay sau đó dưới khí ôn hàn lãnh này, trong không khí lại xuất hiện băng tinh, những băng tinh này kết hợp lại, hình thành từng cây băng chùy sắc bén, và vào lúc này lao về phía Vũ Dực Tiên.

Thế nhưng những công kích băng chùy này đều bị vòng kim quang của Vũ Dực Tiên chặn lại, và Vũ Dực Tiên mượn âm ba chấn động do vòng kim quang sản sinh ra, ngay cả những băng chùy còn chưa bay tới cũng đều bị chấn nát.

Thế nhưng khi những băng chùy này công kích một lúc sau, những băng chùy còn lại lại tiêu tán biến mất, ngay cả không gian xung quanh cũng phát sinh biến hóa, từ màu trắng trước đó biến thành màu đỏ sẫm.

Vũ Dực Tiên cũng theo đó cảm nhận nhiệt độ không khí lại một lần nữa biến hóa, lần này lại trở nên nóng bỏng vô cùng, ngay cả một mảnh thổ địa dưới chân Vũ Dực Tiên cũng như vậy.

Trong không gian nóng bỏng, những thứ muốn phát động công kích về phía Vũ Dực Tiên cũng từ băng chùy nguyên bản biến thành từng quả cầu lửa nóng bỏng!

Khi Vũ Dực Tiên bị khí thể màu trắng mà Lão Nha Trư Nhân giải

phóng ra bao phủ, hắn đã ở trong một không gian khác.

Toàn bộ không gian đều màu trắng, thuộc về không gian nội bộ của khí thể màu trắng.

Đồng thời không gian màu trắng vào lúc bắt đầu đã triển khai công kích về phía Vũ Dực Tiên, từng cây băng chùy sắc bén và hàn lãnh bay về phía hắn.

Mặc dù Vũ Dực Tiên dễ dàng ngăn chặn những công kích băng chùy này, nhưng ngay sau đó những băng chùy này toàn bộ đều biến mất, thay thế vào đó là những quả cầu lửa nóng bỏng!

Hiện tại không gian màu trắng vốn vây khốn Vũ Dực Tiên đã biến thành màu đỏ, trong không khí cũng tràn ngập hơi nóng cuồn cuộn, càng không ngừng hình thành cầu lửa công kích Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên chỉ có thể tạm thời triển khai Pháp bảo Kim Quang Trấn Hồn Chung của mình, thông qua Pháp bảo này tạm thời ngăn cản sự trùng kích của những quả cầu lửa.

Cùng với thời gian trôi qua, những công kích cầu lửa này lại luân phiên biến thành công kích băng chùy, và trong khoảng thời gian sau đó cứ thế lặp đi lặp lại, khiến Vũ Dực Tiên cũng có chút khó chống đỡ, bởi vì mỗi lần thuộc tính công kích như vậy phát sinh luân phiên xong, công kích phát ra lần tiếp theo trên uy lực sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Sau khi cảm nhận được điểm này, Vũ Dực Tiên đại khái đã biết mục đích của Lão Nha Trư Nhân, đó là vây khốn hắn bên trong, chờ đợi thời gian trôi qua, những công kích càng lúc càng cường đại này sẽ khiến hắn triệt để bị đánh giết. .....Lúc này trên mặt Lão Nha Trư Nhân đang chờ đợi bên ngoài khí thể màu trắng lại lộ ra nụ cười, hắn nghĩ có lẽ hiện tại Vũ Dực Tiên đã biết uy lực của Thần thông này rồi, nhưng bị biết điểm này cũng không sao.

Bởi vì trong mắt Lão Nha Trư Nhân, lát nữa Vũ Dực Tiên căn bản không có cơ hội thoát ra từ trong Thần thông của hắn.

Về điểm này, Lão Nha Trư Nhân phi thường tự tin, nguyên nhân nằm ở chỗ hiện tại Thần thông khí thể màu trắng này không chỉ uy lực công kích sẽ tùy theo thời gian trôi qua mà trở nên càng cường đại hơn, trên lực phòng ngự cũng trở nên càng kiên cố hơn.

Có thể nói, chỉ cần thời gian kéo dài càng lâu, xác suất Vũ Dực Tiên muốn thoát ra càng ít.

Cũng khó trách cùng với thời gian trôi đi, nụ cười trên mặt Lão Nha Trư Nhân càng lúc càng rạng rỡ, nguyên lai đối với hắn thời gian càng kéo dài, chiến đấu càng có lợi.

"Nhưng có một điều Thần thông của ta không được tốt cho lắm là ta không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra bên trong khí thể màu trắng, bằng không thì Thần thông này sẽ càng cường đại hơn." Lão Nha Trư Nhân nhìn Thần thông trước mặt lúc thì biến thành khí thể màu trắng, lúc thì biến thành khí thể màu đỏ, đang lẩm bẩm một mình ở đó.

Thế nhưng khi Lão Nha Trư Nhân cho rằng hiện tại hắn đã nắm chắc thắng lợi, thì bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy trong đoàn khí thể không ngừng biến đổi giữa hai màu trắng và đỏ lại xuất hiện một màu sắc khác, đó là màu vàng kim!

Kim quang này từ trong khí thể bốc lên, trông tựa hồ có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Thế nhưng Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, khi nhìn thấy đạo kim quang này xuất hiện trong Thần thông của mình, biểu tình trên mặt lại đột nhiên trở nên không tốt lắm, bởi vì hắn có thể cảm giác sự tình có chút không ổn rồi.

“Hừ, Vũ Dực Tiên ngươi còn muốn thoát ra từ trong Thần thông của ta?

Đúng là si tâm vọng tưởng!” Cũng chính vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, trên mặt lộ ra thần sắc âm ngoan, khi cảm giác Vũ Dực Tiên đang giải phóng Thần thông muốn thoát ra, tự nhiên không muốn để đối phương thoát ra, thế là vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, bắt đầu thi triển ra một đạo Thần thông khác.

Chỉ thấy Lão Nha Trư Nhân niệm niệm hữu từ trong miệng, ngay sau đó phía sau hắn lại thăng lên một đoàn khí thể màu trắng khác.

Khi đạo khí thể màu trắng này xuất hiện, nó đã được Lão Nha Trư Nhân khống chế mà dung hợp với đoàn khí thể màu trắng phía trước.

Sau khi trọng tân dung hợp một đạo khí thể màu trắng, kích thước của Thần thông này trông không phát sinh biến hóa lớn, nhưng tựa hồ cho người ta cảm giác trở nên càng cường đại hơn.

Vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân sau khi sử dụng đạo Thần thông khí thể màu trắng thứ hai, trên mặt cũng lộ ra thần sắc mệt mỏi, hiển nhiên đối với Lão Nha Trư Nhân dù đồng thời sử dụng ra hai đạo Thần thông khí thể màu trắng cũng là một gánh nặng không nhỏ, cần phải làm nhiều chuyện hơn, bất kể là Pháp lực hay tinh thần lực đều tiêu hao phi thường lớn.

Chương 1000

Nhưng sự tiêu hao và cái giá phải trả như vậy, trong mắt Lão Nha Trư Nhân hoàn toàn đáng giá, bởi vì chỉ cần có thể đánh bại Vũ Dực Tiên, vậy thì những thứ Lão Nha Trư Nhân thu hoạch được sẽ càng nhiều, đầu tiên là Độn Thống Sâm Lâm sẽ trở thành lãnh địa.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lão Nha Trư Nhân lộ ra nụ cười.

Cùng lúc đó, Vũ Dực Tiên đang trong Thần thông khí thể màu trắng cố gắng sử dụng Pháp thuật và Thần thông để đột phá cũng phát hiện sức mạnh trong không gian màu trắng này trở nên càng cường đại hơn, tựa hồ có thứ khác đã hòa lẫn vào bản thể không gian màu trắng này, khiến uy lực của Thần thông này trở nên càng lớn hơn.

Sau khi cảm giác được điểm này, Vũ Dực Tiên biết thời gian còn lại cho hắn không nhiều, nhất định phải nhanh chóng tìm cách giải quyết khốn cảnh hiện tại, bằng không thì cùng với thời gian trôi đi, tình cảnh của hắn sẽ càng thêm nguy hiểm.

"Không có cách nào nữa rồi...

Chỉ có thể sử dụng chiêu đó!" Vũ Dực Tiên nhìn không gian màu trắng đang vây khốn mình, lẩm bẩm nói.

Hắn biết công kích tiếp theo của không gian màu trắng sắp tới, nếu bây giờ không ra tay, vậy thì sau này muốn thoát ra sẽ phải trả cái giá lớn hơn nhiều, điều này Vũ Dực Tiên không muốn thấy.

"Nếu đã như vậy, vậy thì dùng đi!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ của Vũ Dực Tiên, thân thể hắn bị một tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ.

Tầng kim quang bao phủ Vũ Dực Tiên trông vô cùng nhỏ bé, cảm

giác như đom đóm vậy, nhưng khi một tầng kim quang này xuất hiện trên bề mặt thân thể Vũ Dực Tiên, thì bất kể những cầu lửa hay băng chùy công kích đều bị tầng kim quang này chặn lại, căn bản không có cách nào đột phá phòng ngự của tầng kim quang này.

Trông thật sự quá không thể tin nổi, rõ ràng chỉ là một chút kim quang, lại phảng phất sở hữu phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ.

Cũng chính vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách đối thủ, lại nhìn thấy kim quang phát ra từ trong khí thể màu trắng biến nhỏ lại, thậm chí biến mất, cho rằng đó là tin tức tốt cho hắn.

"Ha ha ha, xem ra Vũ Dực Tiên bị Thần thông của ta áp chế rồi, chỉ cần chờ đợi thêm một chút, tin rằng có thể đánh giết hắn." Lúc này, Lão Nha Trư Nhân không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra bên trong khối khí thể màu trắng, bởi vì khi sử dụng thần thông này, hắn không thể quan sát tình cảnh bên trong không gian thần thông, đây cũng là một khuyết điểm không lớn không nhỏ của thần thông của Lão Nha Trư Nhân.

Nhưng đối với Lão Nha Trư Nhân, điều đó không thành vấn đề lớn, bởi lẽ hiện tại hắn cho rằng Vũ Dực Tiên sắp bị thần thông của mình giết chết, cho nên những chuyện khác đều trở nên không quan trọng trong mắt hắn.

Ngược lại, Lão Nha Trư Nhân đang nghĩ về việc khi mình nắm giữ lãnh địa Độn Thống Sâm Lâm, hắn sẽ thu hoạch được lợi ích lớn đến nhường nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lão Nha Trư Nhân không kìm được lộ ra vẻ đắc ý.

Tuy nhiên, đúng lúc Lão Nha Trư Nhân đang nghĩ ngợi như vậy, bên trong khối khí thể màu trắng phía trước lại lần nữa xuất hiện dị thường.

Chỉ thấy lúc này Vũ Dực Tiên đang bị nhốt trong không gian khí thể màu trắng chậm rãi mở rộng đôi cánh, ngay sau đó kim quang nhàn nhạt bao quanh cơ thể hắn cũng trở nên nồng đậm, rồi từng khối áo giáp vàng óng ngưng tụ từ kim quang hiện ra, đồng thời tự động khoác lên thân thể Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên đã sử dụng Huyết Mạch Áo Giáp ngưng tụ từ Hoàng Kim Huyết Mạch ẩn chứa trong bản thân.

Đây là thần thông chỉ Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc mới có thể sử dụng.

Bình thường, Vũ Dực Tiên không mấy muốn dùng chiêu thần thông này, bởi vì làm như vậy cần phải trả cái giá quá lớn, không cần nhìn cũng biết.

Nhưng hiện tại, khi Vũ Dực Tiên bị Lão Nha Trư Nhân ép vào tình cảnh khốn khó, hắn không thể không sử dụng chiêu thiên phú thần thông này để phá giải không gian khí thể màu trắng.

Khi Vũ Dực Tiên triệu hồi Hoàng Kim Áo Giáp thành công, các đòn tấn công trong không gian khí thể lại một lần nữa phóng về phía hắn.

Lần tấn công này vô cùng bất thường, bởi vì không chỉ có hỏa cầu công kích, mà còn có băng trùy công kích từ lúc ban đầu.

Hai loại công kích này lại đồng thời nhắm vào Vũ Dực Tiên mà phát động.

Có lẽ là do vừa rồi Lão Nha Trư Nhân lại tiếp tục rót vào không gian khí thể này một đạo thần thông khí thể khác, hoặc cũng có thể là do thời gian trôi qua, thần thông đã có sự biến hóa, hoặc cả hai nguyên nhân đều tồn tại.

Nhưng dù sao đi nữa, các đòn tấn công trong không gian khí thể

này không hề tầm thường, mạnh hơn nhiều so với các đòn tấn công đơn thuộc tính mà Vũ Dực Tiên đã gặp phải trước đó.

Thế nhưng khi Vũ Dực Tiên đối mặt với loại công kích như vậy, trên mặt hắn không hề lộ ra bất kỳ vẻ sợ hãi nào, ngược lại còn vô cùng điềm tĩnh, cứ như những đòn tấn công đang phóng tới chỉ là một trận mưa bụi nhỏ vậy.

Vũ Dực Tiên chậm rãi giơ tay phải lên đối diện với những hỏa cầu và băng trùy đang bay tới, ngay sau đó một đạo kim quang từ tay phải Vũ Dực Tiên trào ra, cuối cùng lại hóa thành một thanh bảo kiếm màu vàng.

Thanh bảo kiếm này trông có vẻ nhẹ nhàng như lông vũ, nhưng lại lấp lánh hàn quang lạnh lẽo thấu xương.

Hóa ra đây là một pháp bảo khác mà Vũ Dực Tiên đã triệu hồi, tên là Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm, cũng giống như Hoàng Kim Trấn Hồn Chung, đều là những pháp bảo vô cùng cường đại.

Chỉ thấy Vũ Dực Tiên tay nắm Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm vung mạnh về phía những hỏa cầu và băng trùy đang bay tới, một đạo quang nhận lấp lánh kim quang chói mắt bắn ra, cắt đôi tất cả những hỏa thương và băng trùy trên đường đi, cuối cùng thậm chí còn cắt mở một vết nứt trên không gian khí thể màu trắng kia!

"Cái gì?!" Lúc này, Lão Nha Trư Nhân đang chờ bên ngoài khối khí thể màu trắng, chờ thần thông của mình giải quyết Vũ Dực Tiên.

Kết quả, hắn chưa kịp chờ kết quả Vũ Dực Tiên chiến bại, thì từ trong khối khí thể màu trắng trước mặt lại bay ra một đạo quang nhận, trực tiếp cắt mở một lỗ lớn trên không gian khí thể màu trắng ban đầu.

Đối mặt với vấn đề này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối

thủ, tự nhiên vô cùng kinh ngạc.

Nhưng không đợi Lão Nha Trư Nhân kịp phản ứng, đạo kim quang quang nhận bay ra từ trong khối khí thể màu trắng kia đã phóng thẳng về phía hắn.

Hóa ra vết nứt trên không gian khí thể kia lại đối diện với Lão Nha Trư Nhân, điều này cũng khiến Lão Nha Trư Nhân trở thành mục tiêu tấn công tiếp theo của kim quang quang nhận.

Có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng cũng có thể là do Vũ Dực Tiên đã sớm cảm nhận được đại khái phương hướng của Lão Nha Trư Nhân, nên đã lựa chọn mà phát động công kích.

"Nực cười!

Ta sao có thể thua được!" Tuy thần thông khí thể màu trắng của Lão Nha Trư Nhân dường như đã bị Vũ Dực Tiên phá giải, nhưng bản lĩnh của hắn còn xa mới chỉ có vậy.

Khi nhìn thấy đạo kim sắc quang nhận đánh về phía mình, Lão Nha Trư Nhân phát ra một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó từ trong miệng hắn phun ra một đạo khí thể đen kịt.

Khi khí thể đen kịt vừa thoát ra khỏi cơ thể Lão Nha Trư Nhân, dường như đạo khí thể đen kịt này cũng mang theo cảm xúc phẫn nộ giống như hắn, khi xuất hiện bên ngoài cơ thể Lão Nha Trư Nhân, nó liền biến thành một nhân hình khí thể hung tợn.

Một người khổng lồ khí thể toàn thân đen kịt đã chắn trước mặt Lão Nha Trư Nhân.

Cũng vào lúc này, đạo kim quang quang nhận ban đầu đánh về phía Lão Nha Trư Nhân đã bị người khổng lồ khí thể đen kịt toàn thân này chặn lại.

Một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, người khổng lồ khí thể

đen kịt kia tựa như bóng tối thật sự, trực tiếp nuốt chửng đạo kim quang quang nhận vào trong cơ thể mình.

Cảnh tượng này, vừa khéo bị Vũ Dực Tiên vừa bước ra khỏi không gian khí thể màu trắng nhìn thấy.

"Hừ, xem ra ngươi lại dùng chiêu mới rồi, vậy thì để giải quyết ngươi, ta sẽ phải tốn thêm chút công phu." Cũng vào lúc này, Vũ Dực Tiên thân khoác Hoàng Kim Áo Giáp, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn Lão Nha Trư Nhân đối diện.

Lúc này, Lão Nha Trư Nhân cũng thở phào một hơi khi triệu hồi ra nhân hình khí thể màu đen, bởi vì vừa rồi đạo kim quang quang nhận kia đã bị nhân hình khí thể màu đen chặn lại, nhờ vậy mà Lão Nha Trư Nhân tránh được số phận bị công kích.

Nhưng dù sao đi nữa, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, sau khi nhìn thấy Vũ Dực Tiên bình yên vô sự, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Không ngờ ngươi thật sự có vài phần bản lĩnh.

Chương 1001

Ban đầu ta còn nghĩ ngươi đã tiêu hao một lượng lớn pháp lực khi chiến đấu với Hào Trư Tinh, căn bản không đáng để bận tâm, nhưng không ngờ ngươi lại dám thi triển thần thông mạnh mẽ như vậy.

E rằng Hào Trư Tinh trước đó dù có giao thủ với ngươi thế nào cũng khó thoát khỏi kết cục bị đánh bại đi?" Lão Nha Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên đang bay lơ lửng giữa không trung, nói.

Khi Lão Nha Trư Nhân đang nói chuyện với Vũ Dực Tiên, Vũ Dực Tiên lại không chút biểu cảm, giơ Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm trong tay lên, chém về phía sau.

"Ầm!" Một đạo kim sắc quang nhận trực tiếp xé rách không khí, đánh tan cơ thể của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân vừa định tập kích lén từ phía sau.

Lão Nha Trư Nhân sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt không khỏi khó coi.

Hắn biết rõ, vừa rồi Lão Nha Trư Nhân cố ý nói chuyện với Vũ Dực Tiên là để lợi dụng lúc hấp dẫn sự chú ý của đối phương, cho Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân ở phía sau phát động tập kích lén, như vậy Lão Nha Trư Nhân có thể giành được ưu thế nhất định.

Nhưng loại chuyện này lại dễ dàng bị Vũ Dực Tiên nhìn thấu.

Phải biết rằng hiện tại Vũ Dực Tiên thân khoác Hoàng Kim Áo Giáp, cả pháp lực lẫn tinh thần lực đều được cường hóa đến mức cực kỳ đáng sợ.

Chiêu thiên phú thần thông này tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với uy lực mà Hào Trư Tinh đã phát huy khi sử dụng Hỏa Thần Huyết

Mạch trước đó.

Cũng chính vì vậy, hiện tại Vũ Dực Tiên mới có thể dễ dàng cảm nhận được Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân phía sau thực sự đang định tập kích lén.

Nhưng khi Vũ Dực Tiên đánh bay Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân, cơ thể của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân chỉ hơi tan rã một chút, rồi thân thể do khí thể cấu thành lại lần nữa dung hợp, trông như thể vừa rồi không hề chịu chút tổn thương nào.

Nhưng sau một lần tập kích lén thất bại, Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân tự nhiên sẽ không tiếp tục đơn độc chiến đấu nữa, nó lựa chọn trở về bên cạnh Lão Nha Trư Nhân, tiếp tục lơ lửng như vậy.

Lúc này, bên cạnh Lão Nha Trư Nhân có hai nhân hình khí thể đang lơ lửng.

Một là nhân hình khí thể màu đen tràn đầy khí tức cuồng bạo, tựa hồ tất cả ánh sáng đều sẽ bị bóng tối nuốt chửng; còn một là nhân hình khí thể màu trắng thuần khiết mạnh mẽ, nghe nói nhân hình khí thể này có một không gian bên trong cơ thể có thể sử dụng hỏa diễm và hàn băng làm thủ đoạn công kích, vô cùng khó đối phó.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của Lão Nha Trư Nhân lại có chút co giật, dường như việc đồng thời triệu hồi hai nhân hình khí thể là một gánh nặng quá lớn đối với hắn.

Nhưng cũng chỉ có thế, bởi vì rất nhanh sau đó, Lão Nha Trư Nhân không biết đã sử dụng thần thông gì mà khí tức của cả người hắn lại trở nên bình ổn, dường như những ảnh hưởng do việc triệu hồi hai nhân hình khí thể vừa rồi đều đã biến mất.

Vũ Dực Tiên liếc nhìn Lão Nha Trư Nhân có sắc mặt như thường, không khỏi nhíu mày, quyết định không tiếp tục dây dưa nữa, nhất

định phải tốc chiến tốc thắng, không cho Lão Nha Trư Nhân bất kỳ cơ hội nào.

Vì vậy, Vũ Dực Tiên lại lần nữa vung Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm pháp bảo của mình về phía Lão Nha Trư Nhân, đạo kim sắc quang nhận từ Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm lại một lần nữa bay ra.

Nhưng lần này, Lão Nha Trư Nhân không hề hoảng loạn, chỉ thấy hắn điều khiển nhân hình khí thể màu đen một cách có trật tự chắn trước đạo kim sắc quang nhận, trông như muốn dùng lại chiêu cũ, nuốt chửng đạo kim quang quang nhận này lần nữa.

Quả nhiên, đạo kim sắc quang nhận lần này cũng không chút bất ngờ, bị nhân hình khí thể màu đen nuốt vào trong cơ thể, không hề phát ra chút động tĩnh nào, trông như thể bên trong cơ thể nhân hình khí thể màu đen có một cái động không đáy vậy.

Đồng thời, nhân hình khí thể màu trắng khác của Lão Nha Trư Nhân cũng vào lúc này phát động công kích, hai tay hình thành những nắm đấm khổng lồ đánh về phía Vũ Dực Tiên đang bay lơ lửng giữa không trung.

Có thể thấy, khi Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân phát động công kích, tay trái của nó vẫn màu trắng, nhưng lại được bao phủ một lớp băng tinh màu trắng.

Những băng tinh màu trắng này kết hợp với nhau cuối cùng tạo thành một băng trùy màu trắng sắc bén, trông như thể Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân đang cầm một thanh kiếm trắng sắc bén trong tay vậy.

Còn về tay phải khác của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân cũng lại lần nữa biến hóa, nắm đấm màu trắng ban đầu biến thành màu đỏ rực như lửa, ngay sau đó một luồng hỏa diễm bốc lên từ nắm đấm.

Cũng có thể nói, nắm đấm màu trắng lúc này đã biến thành một

nắm đấm lửa, trông như uy lực đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Hàn băng và hỏa diễm đồng thời đánh về phía Vũ Dực Tiên, xem ra đây là sách lược tấn công của Lão Nha Trư Nhân vừa rồi.

Trước tiên dùng nhân hình khí thể màu đen chặn đứng công kích của Vũ Dực Tiên, sau đó lại để Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân phát động công kích.

Sự phối hợp này, vô cùng không tồi.

Trực tiếp đưa Vũ Dực Tiên vào phạm vi tấn công của mình, đồng thời khiến cho công kích của Vũ Dực Tiên không có cách nào phát huy hiệu quả.

Nhưng vào lúc như vậy, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, lại triển khai đối sách.

"Ầm!" Chỉ thấy trên thân thể Vũ Dực Tiên phát ra vô số kim quang, khi hai nắm đấm của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân sắp sửa công kích vào thân thể Vũ Dực Tiên, dưới sự bao phủ của kim quang, hai nắm đấm hàn băng và hỏa diễm của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân cứ thế vô thanh vô tức bốc hơi.

"?!" Lão Nha Trư Nhân không nghi ngờ gì cũng nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng chấn kinh đồng thời, cũng phải nhanh chóng ra lệnh cho Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân rút lui.

Sau khi trải qua vài lần phản kích của Vũ Dực Tiên, Lão Nha Trư Nhân đã hiểu rằng thực lực của Vũ Dực Tiên quá cường đại, thủ đoạn và thần thông của hắn cũng vô cùng nhiều.

Nếu khi giao thủ với hắn mà không cẩn thận ứng phó, vậy thì nguy hiểm gặp phải sẽ rất lớn.

Vì vậy, Lão Nha Trư Nhân ngay từ đầu khi nhìn thấy thần thông của Vũ Dực Tiên quá quỷ dị và cường đại, lập tức ra lệnh cho Bạch

Sắc Khí Thể Trư Nhân rút lui.

Dù sao thì đối với Lão Nha Trư Nhân, một loạt công kích vừa rồi chẳng qua là để thăm dò thủ đoạn tấn công của Vũ Dực Tiên.

Bởi lẽ, đối với những công kích mà Vũ Dực Tiên đang thi triển, Lão Nha Trư Nhân không hề có bất kỳ thông tin nào để phân tích.

Hiện tại, Lão Nha Trư Nhân chỉ có thể xác định một điều, đó là Hoàng Kim Áo Giáp mà Vũ Dực Tiên sử dụng có liên quan đến thiên phú thần thông của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, đó là một thiên phú thần thông vô cùng lợi hại, nếu không thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng dù vậy, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, vẫn có lòng tin chiến thắng đối phương.

Cũng đúng lúc Lão Nha Trư Nhân đang cố gắng phân tích thiên phú thần thông của Vũ Dực Tiên, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, lại thừa thắng xông lên.

Khi nhìn thấy Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân muốn rút lui, hắn lập tức đuổi theo sát nút, dường như muốn lợi dụng cơ hội này, tiếp tục dùng vô lượng kim quang phát ra từ trên người để đối phó với Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân.

Lúc này, Lão Nha Trư Nhân, để có thể đánh bại Vũ Dực Tiên của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, từ đó giành được cơ hội trở thành Lãnh Chúa Độn Thống Sâm Lâm, tự nhiên khi giao thủ với Vũ Dực Tiên đã sử dụng thần thông cường đại nhất.

Nhưng không giống với Hào Trư Tinh trước đó, hiện tại Vũ Dực Tiên lại thi triển thiên phú thần thông ẩn chứa trong Hoàng Kim Huyết Mạch của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, toàn bộ cơ thể hắn đều được bao phủ bởi một lớp Hoàng Kim Áo Giáp dày đặc.

Lớp Hoàng Kim Áo Giáp trên người Vũ Dực Tiên không chỉ có thể cung cấp cho hắn lực phòng ngự vô cùng cường đại, mà còn có thể tăng cường đáng kể pháp lực và tinh thần lực của Vũ Dực Tiên, khiến sức chiến đấu của hắn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Có thể nói đây là một thiên phú thần thông vô cùng cường đại.

Loại thiên phú thần thông ở cấp độ này, không phải Hào Trư Tinh vừa mới giác tỉnh Hỏa Thần Huyết Mạch trước đó có thể làm được.

Cần phải có thiên phú và thực lực nhất định mới có thể thi triển được, nếu không thì cưỡng ép thi triển một số thiên phú thần thông mà cơ thể không thể chịu đựng được, sẽ phải trả một cái giá thảm khốc.

Cũng khó trách Lão Nha Trư Nhân vừa rồi lại cảm thấy việc Hào Trư Tinh thua Vũ Dực Tiên không quá mất mặt, bởi vì hiện tại Lão Nha Trư Nhân giao thủ với Vũ Dực Tiên, muốn đánh bại đối phương cũng vô cùng khó khăn.

“Vũ Dực Tiên này thủ đoạn quá nhiều!

Chương 1002

Nếu không tìm cách khác, căn bản khó mà giải quyết đối phương.” Lão Nha Trư Nhân vừa ra hiệu cho Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân rút lui, trong lòng lại nghĩ như vậy.

Và hiện tại trên chiến trường, do Vũ Dực Tiên thi triển Vô Lượng Kim Quang, những kim quang này dường như có thể bốc hơi tất cả.

Rõ ràng trông chúng chỉ là những đốm sáng nhỏ như đom đóm, nhưng khi Vô Lượng Kim Quang chiếu xạ lên cơ thể Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân, thân thể của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân đối diện đang chậm rãi tiêu tán.

Sự tiêu tán này không phải là nơi cơ thể Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân bị Vô Lượng Kim Quang chiếu xạ, nhưng đây cũng là một thần thông vô cùng lợi hại, khiến Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân không có cách nào phát huy toàn bộ thực lực của mình.

“Khốn kiếp!

Nhất định phải có cách!” Lão Nha Trư Nhân nhìn Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân có thân thể không ngừng giảm sút, trong lòng biết rõ nếu cứ để Vũ Dực Tiên tiếp tục công kích Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân như vậy, vậy thì Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân sẽ bị đánh bại.

Nhưng đó không phải là điều Lão Nha Trư Nhân muốn thấy, nhất định phải có cách khác mới được. ...

Đột nhiên, Lão Nha Trư Nhân linh quang chợt lóe, trong lòng đã có cách.

“Được, có thể dùng chiêu đó!” Cũng vào lúc này, trên mặt Lão Nha Trư Nhân lộ ra vẻ âm ngoan, hai tay như huyễn ảnh thi triển ra pháp

quyết.

Cũng chính vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, cuối cùng cũng đã sử dụng thần thông của mình.

Chỉ thấy khi Vũ Dực Tiên đang cố gắng tiếp tục công kích Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân, bên cạnh cơ thể đang không ngừng bị Vô Lượng Kim Quang thiêu đốt kia đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh, khi đạo hắc ảnh này xuất hiện, Vũ Dực Tiên đối diện lập tức phản ứng.

Hắn phản tay đánh ra một quyền về phía đạo hắc ảnh đột nhiên tập kích, vô lượng kim quang bao trùm trên nắm đấm của Vũ Dực Tiên.

Trông thì rõ ràng chỉ là một nắm đấm bình thường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy nắm đấm này ẩn chứa pháp lực vô cùng lớn!

Lão Nha Trư Nhân nhìn thấy, trong lòng kinh hãi, lập tức phản ứng.

Chiêu Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp mà Vũ Dực Tiên vừa thi triển dường như ẩn chứa công kích tinh thần lực!

Nhưng loại công kích ẩn chứa tinh thần lực này đối với Lão Nha Trư Nhân là một loại can nhiễu, nhưng đối với Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân và hắc ảnh lại không có hiệu quả, bởi vì chúng vốn là do thần thông của Lão Nha Trư Nhân huyễn hóa thành, bản thân không có tinh thần lực sinh mệnh, cũng sẽ không phải chịu loại công kích tinh thần lực này.

Nhưng vốn dĩ, lúc này Vũ Dực Tiên không định dựa vào tinh thần lực để đối phó với hắc ảnh sắp tập kích, chiêu Vô Lượng Kim Quang Quyền mà hắn thi triển bởi vì có Vô Lượng Kim Quang và Hoàng Kim Áo Giáp gia trì, cho nên dù hắc ảnh có thể miễn dịch công kích tinh

thần lực ẩn chứa trong Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp cũng không sao.

Cũng vào lúc này, chiêu Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp mà Vũ Dực Tiên đánh ra cuối cùng cũng trúng đích, trực tiếp đánh lên thân thể hắc ảnh.

Lúc này, chân diện mục của hắc ảnh cũng hiện rõ, hóa ra chính là nhân hình khí thể màu đen mà Lão Nha Trư Nhân đã triệu hồi trước đó, đang dùng đôi tay hóa thành khí thể để chặn lại chiêu Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp mà Vũ Dực Tiên đánh ra.

Điều khiến Vũ Dực Tiên có chút kinh ngạc là, khi Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp đánh lên người nhân hình khí thể màu đen, hắn phát hiện đối phương không hề xuất hiện hiệu quả lập tức dưới sự chiếu xạ của Vô Lượng Kim Quang, ngược lại trông như không hề bị ảnh hưởng.

Phải biết rằng trước đó khi Vũ Dực Tiên dùng Vô Lượng Kim Quang công kích Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân, đối phương đã dễ dàng bị Vô Lượng Kim Quang của Vũ Dực Tiên ảnh hưởng, Lão Nha Trư Nhân vì muốn bảo vệ Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân không bị Vô Lượng Kim Quang của Vũ Dực Tiên tiêu diệt mà cũng vội vàng ra hiệu rút lui.

Vậy mà khi Vô Lượng Kim Quang trực tiếp đánh lên người nhân hình khí thể màu đen, lại không hề xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ nhân hình khí thể màu đen này thật sự không cần sợ uy lực của Vô Lượng Kim Quang sao?

Trong đầu Vũ Dực Tiên chợt hiện ra một ý nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh sau đó đều bị vứt ra sau đầu.

Bởi vì rất nhanh Vũ Dực Tiên đã phản ứng lại, nhân hình khí thể

màu đen không phải là không bị Vô Lượng Kim Quang ảnh hưởng, chỉ là ảnh hưởng mà nhân hình khí thể màu đen chịu phải là vô cùng nhỏ.

Bản thân nhân hình khí thể màu đen này dường như có thể hấp thu tất cả.

Khi Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp của Vũ Dực Tiên đánh lên nắm đấm của nó, một phần uy lực của Vô Lượng Kim Quang cũng đã bị hấp thu và triệt tiêu.

Sau khi một phần lực lượng Vô Lượng Kim Quang bị hấp thu và triệt tiêu, ảnh hưởng mà nắm đấm Vô Lượng Kim Quang của Vũ Dực Tiên gây ra cho nhân hình khí thể màu đen tự nhiên trở nên vô cùng nhỏ bé.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, bắt đầu thi triển một chiêu khác!

Chỉ thấy xung quanh thân thể Vũ Dực Tiên lơ lửng từng đạo huyết hồng sắc quang mang, ngay sau đó những huyết hồng sắc quang mang này đánh về phía nhân hình khí thể màu đen.

"Hừ, không chỉ có thế, Vũ Dực Tiên ngươi còn có loại công kích này sao?

Nhưng trước thần thông của ta, tất cả đều là vô ích!" Lúc này, Lão Nha Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên dường như lại muốn thi triển thần thông khác, nhưng không hề lộ ra vẻ hoảng sợ, ngược lại có chút đắc ý nói.

Lão Nha Trư Nhân sau khi nhìn thấy nhân hình khí thể màu đen thành công chặn đứng Vô Lượng Kim Quang Quyền Pháp của Vũ Dực Tiên, tự nhiên yên tâm không ít.

Đối với thần thông mà Vũ Dực Tiên sẽ sử dụng sau đó, tuy có thể

dự đoán đó là một loại thần thông có uy lực khá mạnh, nhưng hiện tại Lão Nha Trư Nhân có lòng tin không nhỏ vào nhân hình khí thể màu đen, bởi vì đối phương có thể chặn đứng thần thông lần này của Vũ Dực Tiên.

Lão Nha Trư Nhân cũng không phải là người thích bị động chịu đòn.

Khi Vũ Dực Tiên chuẩn bị lần nữa phát động thần thông để công kích, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, đã phát động công kích vào lúc này.

"Ầm!" Chỉ thấy khi nhân hình khí thể màu đen chặn đứng nắm đấm của Vũ Dực Tiên, ở phần bụng của nó lại đột nhiên nhô ra một nắm đấm màu trắng, rồi đánh về phía Vũ Dực Tiên.

Lúc này, Vũ Dực Tiên đang định thi triển thần thông để đối phó với người khổng lồ khí thể màu đen, nhưng lại không phòng bị chiêu này của đối phương, trực tiếp bị nắm đấm màu trắng kia đánh bay, bay giữa không trung một đoạn mới dừng lại.

Vào lúc đó, khi Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, dừng lại giữa không trung, cảm nhận xung lực mạnh mẽ mà cơ thể phải chịu đựng, hắn nhìn về phía nhân hình khí thể màu đen đối diện.

Lúc này, nhân hình khí thể màu đen vẫn y hệt như trước, nhưng cánh tay màu trắng ở phần bụng của nó lại chậm rãi rụt về.

Ngay sau đó, Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân bay từ phía sau nhân hình khí thể màu đen ra bên cạnh thân thể của nó.

Đến lúc này, Vũ Dực Tiên mới nhìn ra, hóa ra Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân vừa rồi phát động công kích, đã dùng nắm đấm của mình xuyên thẳng qua cơ thể nhân hình khí thể màu đen, rồi tấn công Vũ Dực Tiên đang đứng trước mặt nhân hình khí thể màu đen.

Cả nhân hình khí thể màu đen và Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân đều được cấu thành từ khí thể, do đó chúng có thể phối hợp rất ăn ý trong chiến đấu.

Thân thể linh hoạt và những đòn tấn công bất ngờ của chúng đủ để khiến các đối thủ khác phải đau đầu khi giao thủ với Lão Nha Trư Nhân.

"Hừ, hiện tại để ngươi kiến thức uy lực thật sự của thần thông của ta!" Lão Nha Trư Nhân nhìn thấy dường như một phần sức mạnh thần thông của mình đã bị lộ ra, dứt khoát không định tiếp tục che giấu nữa, lập tức phát động năng lực của nhân hình khí thể hắc bạch!

"Ong ong ong!" Theo lời của Lão Nha Trư Nhân vừa dứt, hai nhân hình khí thể lại lần nữa xảy ra biến hóa.

Đầu tiên, cơ thể của Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân và nhân hình khí thể màu đen bắt đầu tan rã thành hai loại khí thể màu đen và trắng.

Chương 1003

Ngay sau đó, hai loại khí thể màu đen và trắng này lại tập hợp lại với nhau.

Đồng thời, khi hai loại khí thể đen trắng hỗn hợp lại với nhau, chúng cũng giải phóng ra đủ loại năng lượng đặc biệt, ngay sau đó một nhân hình khí thể hoàn toàn mới xuất hiện.

Hóa ra đó là một nhân hình khí thể toàn thân màu xám trắng, tản mát ra đủ loại khí tức suy bại.

Dường như cũng là do sự hỗn hợp của hai loại sức mạnh hỏa diễm và hàn băng trong cơ thể Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân trước đó mà dẫn đến hiệu quả này, đương nhiên cũng có ảnh hưởng từ sức mạnh của nhân hình khí thể màu đen.

Vũ Dực Tiên nhìn nhân hình khí thể xám trắng vừa xuất hiện, sắc mặt không hề biến đổi chút nào, dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Cũng vào lúc này, Lão Nha Trư Nhân đã thi triển thần thông lại không định tiếp tục chờ đợi như vậy nữa, lập tức ra lệnh cho nhân hình khí thể xám trắng tấn công Vũ Dực Tiên.

Rõ ràng đối với Lão Nha Trư Nhân, việc cần làm bây giờ là đánh giết Vũ Dực Tiên đối diện, không cho đối phương cơ hội đánh bại mình.

Phải biết rằng cho đến bây giờ trong trận chiến, Lão Nha Trư Nhân vẫn chưa đánh bại được Vũ Dực Tiên, điều này khiến hắn có chút sốt ruột, muốn làm gì đó nhưng lại không làm được.

Cũng vào lúc này, Vũ Dực Tiên ở bên kia lại ra tay trước, tấn công

nhân hình khí thể xám trắng.

Chỉ thấy Vũ Dực Tiên tay trái cầm pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung, tay phải còn lại thì cầm Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm!

Vũ Dực Tiên cứ như vậy, tấn công nhân hình khí thể xám trắng.

"Hừ, đúng lúc lắm!" Lão Nha Trư Nhân vì muốn giành được Độn Thống Sâm Lâm làm lãnh địa của mình, lúc này tự nhiên sẽ không lùi bước, lập tức ra lệnh cho nhân hình khí thể xám trắng cũng theo đó phát động công kích.

"Hát a!" Nhân hình khí thể xám trắng dường như có sinh mệnh, từ trong cái đầu khí thể của nó phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, trên hai cánh tay của nhân hình khí thể xám trắng cuồn cuộn từng đạo năng lượng, phân biệt là hàn băng màu xám và hỏa diễm màu xám.

Trông có vẻ không khác gì những đòn tấn công mà Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân trước đó đã thi triển lên Vũ Dực Tiên, nhưng trên thực tế, lúc này nhân hình khí thể xám trắng đã thông qua sự dung hợp giữa khí thể màu đen và khí thể màu trắng, nên sở hữu năng lượng vô cùng đặc thù, và những đòn tấn công mà nhân hình khí thể xám trắng lúc này phát ra còn mạnh mẽ hơn nhiều so với những đòn tấn công mà Bạch Sắc Khí Thể Trư Nhân đã phát ra trước đó.

Nhưng Vũ Dực Tiên lại không để tâm đến những điều đó, hắn dùng Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm vung ra một đạo kiếm khí màu vàng kim về phía nhân hình khí thể xám trắng.

Khi đạo kiếm khí màu vàng kim này giáng xuống thân thể nhân hình khí thể xám trắng đối diện, nhân hình khí thể xám trắng đối diện cuối cùng cũng ra tay, hai cánh tay khổng lồ của nó cũng vung về phía Vũ Dực Tiên, hàn băng màu xám và hỏa diễm màu xám cuồn cuộn trên

đó cũng đồng thời đánh về phía đạo kim sắc kiếm khí.

"Ầm!" Năng lượng của cả hai va chạm vào nhau, tạo ra một tiếng nổ dữ dội, dường như hai bên chỉ ngang tài ngang sức, không phân thắng bại.

Nhưng vào khắc tiếp theo, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, lại sử dụng một pháp bảo khác, hóa ra chính là pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung mà trước đó dường như không có hiệu quả đối với nhân hình khí thể của Lão Nha Trư Nhân!

Cảnh tượng này, đồng thời bị Lão Nha Trư Nhân đối diện nhìn thấy.

Khác với trước đó, lúc này Lão Nha Trư Nhân không hề chế giễu Vũ Dực Tiên lặp lại chiêu cũ, lông mày hắn khẽ nhíu lại, đang suy nghĩ tại sao Vũ Dực Tiên lại muốn sử dụng pháp bảo này lần nữa khi biết nó bị thần thông của mình khắc chế?

Nhưng dù Lão Nha Trư Nhân có suy nghĩ thế nào đi nữa, tạm thời cũng không nghĩ ra được một kết quả thích hợp.

Cũng vào lúc này, Vũ Dực Tiên đối diện cuối cùng cũng vào lúc này nhắm vào nhân hình khí thể xám trắng mà phát động công kích!

"Đang!" Theo tiếng chuông lớn phát ra từ pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên, nhân hình khí thể xám trắng đã tan rã!

Lão Nha Trư Nhân không ngờ nhân hình khí thể xám trắng vốn đang duy trì lực chiến đấu hoàn chỉnh, chỉ trong một hiệp giao thủ với Vũ Dực Tiên, đã bị đối phương giải quyết.

Điều càng khiến Lão Nha Trư Nhân bận tâm hơn là, lúc này Vũ Dực Tiên lại sử dụng pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung.

Phải biết rằng trước đó khi Lão Nha Trư Nhân nhìn thấy pháp bảo

Hoàng Kim Trấn Hồn Chung mà Vũ Dực Tiên sử dụng không có nhiều tác dụng với thần thông của mình, hắn mới lựa chọn để thần thông của mình đối phó.

Hiện tại lại xuất hiện kết quả như vậy, tự nhiên khiến Lão Nha Trư Nhân cảm thấy vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng vô cùng khó hiểu, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng vào lúc này, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, sẽ không trả lời bất kỳ nghi vấn nào, hắn lựa chọn tiếp tục nhắm vào bản thể Lão Nha Trư Nhân mà phát động công kích.

"Chết đi!" Vũ Dực Tiên quát lớn một tiếng, giơ Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm trong tay lên, trực tiếp xông đến trước mặt Lão Nha Trư Nhân, chém thẳng xuống đầu hắn.

"Hừ, ta sao có thể thất bại!" Lão Nha Trư Nhân tự nhiên sẽ không dễ dàng nhận thua và bỏ cuộc.

Khi Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm của Vũ Dực Tiên sắp sửa chém lên người Lão Nha Trư Nhân, xung quanh cơ thể Lão Nha Trư Nhân đột nhiên xuất hiện từng cuộn khí thể xám trắng.

Những khí thể này sau khi xuất hiện, trực tiếp bao phủ lấy cơ thể Lão Nha Trư Nhân.

Những khí thể xám trắng này chính là khí thể xám trắng vừa bị Vũ Dực Tiên dùng pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung đánh tan.

Hiện tại Lão Nha Trư Nhân khi đối mặt với công kích của Vũ Dực Tiên, lập tức triệu hồi thần thông của mình để bảo hộ.

Điều mà Lão Nha Trư Nhân không ngờ tới là Vũ Dực Tiên đã sớm dự liệu được một bước hành động này, lập tức khi Lão Nha Trư Nhân lợi dụng khí thể xám trắng để phòng ngự, hắn lại lần nữa phát động công kích.

“Đang!” Vũ Dực Tiên tay còn lại cầm pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung lại lần nữa phát ra tiếng chuông.

Ngay sau đó, đạo âm ba phát ra từ tiếng chuông lại một lần nữa khiến lớp khí thể xám trắng bao phủ Lão Nha Trư Nhân trực tiếp tan rã!

Đến lúc này, Lão Nha Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên và pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm cùng Hoàng Kim Trấn Hồn Chung đang ở gần trong gang tấc, cũng đã hiểu tại sao pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên vừa rồi lại có uy lực lớn đến thế.

Nguyên nhân cơ bản nhất là trước đó khi Vũ Dực Tiên sử dụng pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung giao thủ với Lão Nha Trư Nhân, hắn chỉ sử dụng một phần sức mạnh ẩn chứa trong Hoàng Kim Trấn Hồn Chung, đợi đến khi Lão Nha Trư Nhân lơ là phòng bị, cũng là lúc hiện tại, Vũ Dực Tiên mới có thể sử dụng pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung để phát huy hiệu quả tốt nhất.

Có thể nói, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Vũ Dực Tiên, và kế hoạch này đã thành công một cách vô cùng thuận lợi!

Khi Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, biết được điều này, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hiển nhiên đối với hắn, việc Vũ Dực Tiên sử dụng chiêu này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

“Ta nhận thua!” Nhìn Vũ Dực Tiên đã đột phá phòng ngự của mình, sắp sửa phát động đòn chí mạng, Lão Nha Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, vì để bảo toàn tính mạng tự nhiên lập tức lựa chọn nhận thua.

Mặc dù trước đó, Lão Nha Trư Nhân rất muốn trở thành Lãnh Chúa Độn Thống Sâm Lâm.

Nhưng kết quả như vậy, dù thua, đối với Lão Nha Trư Nhân cũng

không phải là chuyện quá thiệt thòi.

Ngược lại, nếu không giành được Độn Thống Sâm Lâm mà còn mất mạng, thì đó tự nhiên là một chuyện vô cùng bất lợi đối với Lão Nha Trư Nhân.

Vì vậy, Lão Nha Trư Nhân cũng vô cùng quyết đoán, sau khi biết mình không phải là đối thủ của Vũ Dực Tiên, lập tức lựa chọn đầu hàng.

Ở một bên khác, Vũ Dực Tiên sau khi nghe Lão Nha Trư Nhân lựa chọn đầu hàng, cũng lập tức dừng công kích, rồi thu lại pháp bảo của mình và hạ xuống một bên khác.

Chương 1004

Đối với Vũ Dực Tiên, lần đấu pháp này với bộ lạc heo rừng chỉ là để tranh đoạt Độn Thống Sâm Lâm, chứ không phải là một cuộc chiến sinh tử.

Vì vậy, cũng không có gì cần thiết phải đánh giết Lão Nha Trư Nhân của bộ lạc heo rừng.

Ngược lại, nếu lúc này thật sự đánh giết Lão Nha Trư Nhân của bộ lạc heo rừng, thì đối với Vũ Dực Tiên và Kim Sí Đại Bàng tộc lại là một chuyện không tốt.

Tóm lại, Vũ Dực Tiên chỉ cần đánh bại Lão Nha Trư Nhân là đủ rồi, còn việc đánh giết đối phương thì hiển nhiên không quá cần thiết.

Vũ Dực Tiên thầm nghĩ như vậy, rồi đứng yên một bên, không nói gì.

"Ha ha, Bằng Ma Vương xem ra lần này mời được người giúp đỡ thực lực thật sự phi thường lợi hại nha, lại có thể liên tục đánh bại cao thủ bên ta." Dã Trư Vương cười hì hì nhìn Bằng Ma Vương, ngữ khí hòa nhã nói.

Còn về Lão Nha Trư Nhân vừa rồi nhận thua trong đấu pháp, cũng không còn ý niệm tiếp tục ở lại đó nữa, đã sớm xám xịt bỏ đi.

Những người có mặt đều không đi ngăn cản Lão Nha Trư Nhân, bởi vì đối với họ, hiện tại việc này cũng không có gì đáng nói.

"Tốt lắm, tốt lắm, người của bộ lạc heo rừng của Dã Trư Vương cũng có thực lực cường đại nha, hai cao thủ ra trận suýt chút nữa đã đánh bại Vũ Dực Tiên bên ta.

Không biết bây giờ ngươi đỉnh phái cao thủ thứ ba nào ra giao thủ

với ta đây?" Lúc này Bằng Ma Vương liếc nhìn Vũ Dực Tiên vẫn chưa cởi bỏ Hoàng Kim Áo Giáp, nói với Dã Trư Vương như vậy.

Dã Trư Vương nghe vậy lại khẽ mỉm cười, đôi mắt tựa hồ nhìn thấu ý đồ của Bằng Ma Vương: "Bằng Ma Vương, ngươi không phải là muốn thừa lúc thiên phú thần thông của Vũ Dực Tiên vẫn còn duy trì được, nên mới muốn tốc chiến tốc thắng sao?

Vậy cũng tốt, ta sẽ thỏa mãn ý ngươi!

Cao thủ thứ ba khiêu chiến Vũ Dực Tiên, chính là của bộ lạc heo rừng ta!" Theo tiếng hô lớn như loa của Dã Trư Vương vừa dứt, từ bên cạnh Dã Trư Vương lại chậm rãi bước ra một người.

Cũng là một nhân hình heo rừng, chỉ là dáng vẻ của nhân hình heo rừng này thật sự quá đáng sợ, cả cái đầu đều đầy những hốc hác, trông như thể côn trùng đã gặm nát cái đầu rồi làm tổ trong huyết nhục vậy.

Khi nhân hình heo rừng này di chuyển, trong những hốc hác trên đầu nó lại xuất hiện một vài thứ nhớp nháp, rồi lại chui vào trong huyết nhục của nhân hình heo rừng, trông vô cùng đáng sợ và kinh tởm.

Nhưng khi Bằng Ma Vương nhìn thấy nhân hình heo rừng này xuất hiện, vẻ mặt hắn lại ngưng trọng, tựa hồ như nhìn thấy một thứ gì đó không tầm thường.

"Không ngờ bộ lạc heo rừng lại có Trùng Sư, quả nhiên không phải là tu đạo giả tầm thường a!" Dã Trư Vương nghe lời của Bằng Ma Vương, lại chỉ khẽ mỉm cười.

Lúc này, Dã Trư Vương sau khi nhìn thấy hai cao thủ của bộ lạc heo rừng đều bị Vũ Dực Tiên đánh bại, sắc mặt tuy vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra tâm trạng của hắn đã bắt đầu dao động.

Nếu cao thủ thứ ba mà bộ lạc heo rừng phái ra tiếp theo, không thể giải quyết được Vũ Dực Tiên đối diện, vậy thì Độn Thống Sâm Lâm này, sau này sẽ thuộc về Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Dã Trư Vương cũng không muốn vào lúc này thua Bằng Ma Vương và Vũ Dực Tiên.

Cũng trong tình huống như vậy, Dã Trư Vương đã phái ra cao thủ thứ ba của bộ lạc heo rừng.

Đó là một nhân hình heo rừng có khuôn mặt đầy những hốc hác, trên người mặc y phục màu xám.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số côn trùng chui ra từ những hốc hác trên mặt nó, rồi lại chui vào trong huyết nhục của nhân hình heo rừng.

Khi Bằng Ma Vương nhìn thấy Dã Trư Vương triệu ra một nhân hình heo rừng xấu xí không chịu nổi như vậy, lại không hề có ý khinh thường đối phương, ngược lại còn lộ ra vẻ ngưng trọng, dường như nhân hình heo rừng xấu xí không chịu nổi này vô cùng không tầm thường.

"Không ngờ Dã Trư Vương lại để Trùng Sư của bộ lạc heo rừng tham gia khiêu chiến lần này, xem ra ngươi rất để ý đến thắng bại của trận này." Bằng Ma Vương, với tư cách là đối thủ, nhìn Dã Trư Vương đối diện, trên mặt đã không còn vẻ ung dung.

Sở dĩ Bằng Ma Vương có biểu tình như vậy, tự nhiên cũng là vì nhân hình heo rừng Trùng Sư được Dã Trư Vương triệu ra để giao thủ với Vũ Dực Tiên là một pháp môn vô cùng cường đại, tràn đầy đủ loại thủ đoạn quỷ dị và khó lường.

Một số tu đạo giả thậm chí còn chết một cách không rõ ràng trong khi giao thủ với Trùng Sư.

Điều quan trọng hơn, Bằng Ma Vương biết rằng đệ đệ Vũ Dực Tiên của mình bản thân đã tiêu hao pháp lực rất lớn.

Trước đó, khi Vũ Dực Tiên giao thủ với Hào Trư Tinh và Lão Nha Trư Nhân đều đã phát huy thực lực vô cùng cường đại, nhưng trên thực tế, để đánh bại những đối thủ có thực lực mạnh mẽ này, đối với Vũ Dực Tiên là một sự tiêu hao vô cùng lớn, càng chưa kể hiện tại Vũ Dực Tiên không chừng đã bị thương.

"Hắc hắc, lần này ta phải đối phó với đối thủ sao?

Trông ngươi cũng mạnh đấy, không biết lát nữa có phải là đối thủ của ta không!" Lúc này, nhân hình heo rừng với khuôn mặt đầy những hốc hác bước đến đối diện Vũ Dực Tiên, đôi mắt trông ảm đạm vô quang cứ thế nhìn Vũ Dực Tiên đối diện, từ trong miệng nó phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe.

Nhưng cũng vào lúc này, trước mặt nhân hình heo rừng lại bay ra một đạo kim sắc quang nhận.

Đạo kim sắc quang nhận này hóa ra chính là kim sắc quang nhận mà Vũ Dực Tiên vừa dùng pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm đánh ra.

Hiển nhiên Vũ Dực Tiên để mau chóng kết thúc trận chiến, không muốn tiếp tục dây dưa như vậy nữa, muốn lựa chọn tốc chiến tốc thắng.

"Hắc hắc, vội vàng thế sao?

Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng có thể đánh bại ta?

Ta, với tư cách là Địa Để Trư Nhân, thực lực không hề yếu ớt như ngươi nghĩ đâu!" Địa Để Trư Nhân đối mặt với đạo kim sắc quang nhận đột nhiên phát ra từ Vũ Dực Tiên, dường như đã sớm nhìn thấu tất cả, thân thể hắn lấy một tư thái di chuyển quỷ dị, dễ

dàng né tránh đòn công kích mà Vũ Dực Tiên phát động.

Đồng thời vào lúc này, Địa Để Trư Nhân cũng phát động công kích của mình.

Chỉ thấy hai tay hắn mở ra, ngay sau đó từ trong chiếc áo bào màu xám rộng lớn bay ra vô số côn trùng nhỏ màu đen dày đặc!

Những côn trùng nhỏ màu đen này một khi bay ra khỏi áo bào của Địa Để Trư Nhân, liền phát ra âm thanh "ong ong ong", rồi bay về phía Vũ Dực Tiên.

"Nghe nói thực lực ngươi mạnh mẽ, không biết có đỡ nổi một chiêu của ta không!" Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên, trên mặt lại lộ ra nụ cười, phối hợp với vẻ ngoài xấu xí không chịu nổi kia, trông thật sự là một khuôn mặt vô cùng khủng bố.

Nhưng Vũ Dực Tiên tuy chưa từng giao thủ với tu đạo giả loại Trùng Sư, nhưng cũng hiểu rõ thần thông và pháp thuật của những Trùng Sư này đều vô cùng cường đại, nhất định phải vô cùng cẩn thận và tiểu tâm, mới có cơ hội đánh bại Địa Để Trư Nhân đối diện. 65.

Do đó khi đối mặt với công kích bầy trùng của Địa Để Trư Nhân, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, đã lựa chọn một phương pháp ổn thỏa hơn.

Chỉ thấy kim sắc vũ dực phía sau Vũ Dực Tiên chậm rãi triển khai, rồi cứ thế bay lên không trung, chỉ trong nháy mắt đã kéo giãn khoảng cách với bầy côn trùng màu đen kia. 66.

Hiển nhiên Vũ Dực Tiên, khi chưa nắm rõ chiêu số của đối phương rốt cuộc như thế nào, đã lựa chọn né tránh công kích của Địa Để Trư Nhân trước, như vậy mới có thể ổn thỏa hơn để tìm ra cách đánh bại Địa Để Trư Nhân.

Thực tế, tuy Vũ Dực Tiên muốn tốc chiến tốc thắng với Địa Để Trư Nhân, nhưng trong việc sắp xếp chiến thuật lại vô cùng hợp lý, tránh xuất hiện một loạt vấn đề khác.

Chương 1005

Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên đang bay trên không trung muốn kéo giãn khoảng cách với bầy côn trùng màu đen, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Lúc này, Vũ Dực Tiên đang bay giữa không trung cũng cảm thấy không ổn, bởi vì vừa rồi hắn bỗng nhiên nghe thấy tiếng "ong ong ong" rung cánh của bầy côn trùng truyền đến từ bốn phía.

Chờ Vũ Dực Tiên vừa bay vừa nhìn quanh, hắn mới phát hiện không biết từ lúc nào xung quanh mình đã xuất hiện từng đám côn trùng màu đen dày đặc.

Những bầy côn trùng này không biết xuất hiện từ khi nào, lại bao vây lấy Vũ Dực Tiên đang muốn kéo giãn khoảng cách với bầy côn trùng màu đen ban đầu.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao ta vừa rồi không cảm nhận được sự xuất hiện của những bầy côn trùng này?" Vũ Dực Tiên trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ, nhìn bầy côn trùng màu đen bao vây quanh mình, đành phải dừng lại việc bay lượn, cứ thế lơ lửng giữa không trung.

"Hắc hắc, giờ ngươi mới phát hiện bị bao vây thì quá muộn rồi, tấn công ta!" Lúc này, Địa Để Trư Nhân cũng đạp lên một con giáp trùng khổng lồ đang bay lượn chậm rãi thăng không, nhìn Vũ Dực Tiên với vẻ mặt bất ngờ, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, ngay lập tức bắt đầu ra lệnh và thao túng những bầy côn trùng màu đen này tấn công Vũ Dực Tiên.

"Ong ong ong!" Thân là Trùng Sư, Địa Để Trư Nhân có thể dễ dàng thao túng những bầy côn trùng màu đen này.

Lúc này, những bầy côn trùng màu đen đó bay về phía Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên thậm chí có thể nhìn rõ hình dạng của những bầy côn trùng màu đen đó, những cái miệng sắc nhọn và vẻ ngoài hung tợn đều cho thấy sự nguy hiểm của bầy côn trùng màu đen!

Sau khi Vũ Dực Tiên bị bầy côn trùng màu đen này bao vây, hắn cũng nhìn rõ hình dạng của những côn trùng màu đen này, chúng đều vô cùng hung tợn và khủng bố.

Vũ Dực Tiên đương nhiên không muốn bị những côn trùng màu đen không rõ uy lực này tiếp cận cơ thể mình, vì vậy hắn lập tức sử dụng thần thông của mình để đối phó với những côn trùng màu đen này.

Chỉ thấy bên cạnh Vũ Dực Tiên bắt đầu xuất hiện từng sợi lông vũ màu vàng, sau đó trên những sợi lông vũ màu vàng đó bắt đầu xuất hiện hỏa diễm màu vàng.

Khi Địa Để Trư Nhân thao túng bầy côn trùng màu đen bay đến tấn công Vũ Dực Tiên, những sợi lông vũ màu vàng đang bốc cháy hỏa diễm màu vàng đã chắn trước mặt bầy côn trùng màu đen!

"Xẹt xẹt!" Chỉ thấy những bầy côn trùng màu đen này vừa tiếp cận những sợi lông vũ màu vàng đang bốc cháy hỏa diễm màu vàng, lập tức bị hỏa diễm màu vàng thiêu đốt thành một đống than đen thật sự, trực tiếp mất đi sinh mệnh, rồi rơi xuống từ không trung.

Nhưng Địa Để Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt lại không hề lộ ra bất kỳ vẻ bất ngờ nào, thậm chí còn ra vẻ đã sớm liệu trước.

Hóa ra, khi Vũ Dực Tiên sử dụng hỏa diễm màu vàng để thiêu đốt những bầy côn trùng màu đen này, lúc đầu quả thật có hiệu quả rất

tốt, không ít côn trùng đen trực tiếp bị hỏa diễm màu vàng thiêu đốt thành một đống than, cứ thế mất đi sinh mệnh mà rơi xuống.

Nhưng vào lúc này, càng ngày càng nhiều bầy côn trùng màu đen bắt đầu liều mạng xông về phía Vũ Dực Tiên.

Mặc dù sau khi những bầy côn trùng màu đen này lựa chọn xung kích liều mạng như vậy, quả thật đã khiến một bên tử thương thảm trọng, nhưng dưới loại xung kích liều mạng này, cuối cùng cũng có một phần bầy côn trùng màu đen đã phá vỡ phòng ngự do Vũ Dực Tiên bố trí, rồi xông về phía Vũ Dực Tiên mà cắn xé.

Vũ Dực Tiên thấy vậy lại hiểu rằng, nếu không thể giải quyết dứt điểm bầy côn trùng màu đen này ngay lập tức, vậy thì bất kể sau đó hắn có thi triển thủ đoạn và thần thông cường đại đến đâu, cũng không có cách nào đánh bại Địa Để Trư Nhân.

Vì vậy, Vũ Dực Tiên lập tức sử dụng một thần thông khác.

Theo lời niệm chú lẩm bẩm của Vũ Dực Tiên, xung quanh hắn đột nhiên nổi lên một làn gió nhẹ.

Ban đầu, làn gió nhẹ này chỉ là một làn gió bình thường, ảnh hưởng rất nhỏ đến bầy côn trùng màu đen.

Nhưng ở giây tiếp theo, làn gió này bắt đầu biến hóa, trong khoảnh khắc đã biến thành cuồng phong!

Và trong cuồng phong này, bỗng nhiên xuất hiện từng đạo phong nhận.

Những phong nhận này không ngừng bay về phía bầy côn trùng màu đen, trực tiếp hủy diệt một mảng lớn bầy côn trùng màu đen.

Khi những bầy côn trùng màu đen này chết đi, phần lớn đều bị phong nhận bao bọc trong cuồng phong xé thành hai mảnh.

Khi gặp phải công kích, những bầy côn trùng màu đen này lúc đầu vẫn muốn xông về phía Vũ Dực Tiên.

Nhưng rất nhanh, kế hoạch tấn công của bầy côn trùng màu đen này đã thất bại không chút nghi ngờ.

Bầy côn trùng màu đen căn bản không có cách nào đuổi kịp Vũ Dực Tiên, càng đừng nói đến việc tấn công Vũ Dực Tiên.

Hóa ra vào lúc đó, Vũ Dực Tiên đã triệu hồi cuồng phong từ bên cạnh mình, khiến những bầy côn trùng màu đen không có cách nào xuyên qua cuồng phong để đuổi theo.

Và lại lợi dụng phong nhận trong cuồng phong để tấn công những bầy côn trùng màu đen, mới một lần nữa ngăn chặn công kích của những bầy côn trùng màu đen này.

Hiển nhiên Vũ Dực Tiên vừa rồi đã dùng một thần thông, không chỉ ngăn chặn công kích của những bầy côn trùng màu đen này, mà còn không ngừng sử dụng phong nhận để tiêu diệt những bầy côn trùng màu đen đang muốn tấn công mình.

Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên lại có thể sử dụng một thần thông tổng hợp dễ dàng ngăn chặn công kích của bầy côn trùng, sắc mặt hắn cũng không lấy gì làm dễ coi.

Kỳ thực, bất kể Địa Để Trư Nhân có tức giận hay vui mừng, trông hắn cũng đều xấu xí không chịu nổi.

Hắn không ngờ Vũ Dực Tiên lại có thể dễ dàng ngăn chặn công kích của trùng đen như vậy.

Phải biết rằng nếu những tu đạo giả khác gặp phải bầy côn trùng đen của Địa Để Trư Nhân, có lẽ căn bản không có cách nào đối phó với loại công kích này, chỉ còn lại một con đường chết là bị đánh giết.

Bởi vì những tu đạo giả bình thường nếu bị bầy côn trùng đen này

bao vây, không có cách nào trốn thoát, tự nhiên sẽ bị bầy côn trùng đen này coi là thức ăn mà gặm nuốt sạch.

Thế nhưng hiện tại thực lực mà Vũ Dực Tiên triển lộ ra lại vô cùng cường đại, dễ dàng ngăn chặn công kích của Địa Để Trư Nhân, điều này mới khiến Địa Để Trư Nhân cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Bởi vì trước đó, Địa Để Trư Nhân cũng không nghĩ rằng sau khi giao thủ với hai cao thủ của bộ lạc heo rừng, Vũ Dực Tiên lại còn có thần thông cường đại như vậy mà chưa sử dụng.

"Tốt, ta khó lắm mới ra tay một lần, lần này để ngươi xem bản lĩnh thật sự của ta!" Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên đang không ngừng tiêu diệt bầy côn trùng đen, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh hung tợn, dường như hắn đã sẵn sàng dùng thần thông để đối phó với Vũ Dực Tiên sau đó.

Lúc này, Bằng Ma Vương và Dã Trư Vương đang quan chiến bên ngoài chiến trường nhìn hai bên đang giao chiến, sắc mặt cũng phần lớn đều khá căng thẳng.

Bởi vì trận chiến đến hiện tại, giữa Vũ Dực Tiên và Địa Để Trư Nhân chỉ cần bất kỳ ai thua cuộc, thì người thắng cuối cùng sẽ giành được Độn Thống Sâm Lâm làm lãnh địa.

Ai sẽ giành được Độn Thống Sâm Lâm, đối với Bằng Ma Vương và Dã Trư Vương đều là một chuyện vô cùng quan trọng, dù sao đây cũng là một lãnh địa vô cùng tốt, nếu mất đi thì đối với cả tộc quần đều là một chuyện lớn.

Vì vậy, bất kể là Bằng Ma Vương hay Dã Trư Vương, đều không muốn nhìn bên mình thua cuộc trong trận đấu pháp lần này.

Bằng Ma Vương lo lắng rằng khi Vũ Dực Tiên đối mặt với Địa Để Trư Nhân với đủ loại thủ đoạn quỷ dị, liệu có thể đánh bại đối

phương hay không.

Dù sao thì đến hiện tại Vũ Dực Tiên đã trải qua hai trận đại chiến và bị tiêu hao, nếu vào lúc này lại gặp phải Địa Để Trư Nhân có thực lực cường đại và thủ đoạn quỷ dị, thì thắng bại khó nói.

Còn về một bên khác, Dã Trư Vương cũng có nỗi lo.

Chương 1006

So với hiện tại bên mình đã có hai cao thủ thua Vũ Dực Tiên, bây giờ Địa Để Trư Nhân, một Trùng Sư, có thực lực cực kỳ cường đại, đối với Dã Trư Vương cũng tràn đầy biến số. ...

Trong khi Dã Trư Vương và Bằng Ma Vương đều đang chú ý đến kết quả trận chiến, Địa Để Trư Nhân cũng nhìn thấy Vũ Dực Tiên đang chống đỡ bầy côn trùng đen, sau đó lại lần nữa sử dụng một chiêu thần thông khác!

Từng con côn trùng màu đỏ máu được triệu hồi ra, trông vô cùng hung tợn!

Sau khi biết rằng chỉ dựa vào một bầy côn trùng đen thì không có cách nào hoàn toàn đánh bại Vũ Dực Tiên, Địa Để Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, lại lần nữa sử dụng thần thông khác.

Từng con côn trùng có thân thể hung tợn, cơ thể màu đỏ máu xuất hiện trước mặt Địa Để Trư Nhân.

Những côn trùng toàn thân màu đỏ máu này trông có kích thước bằng đầu người, thân thể hung tợn của chúng dường như tràn đầy sức mạnh vô cùng bất ổn.

Khi Địa Để Trư Nhân triệu hồi ra những côn trùng màu đỏ máu này, lập tức ra lệnh cho chúng tấn công Vũ Dực Tiên.

“Ong ong ong!” Những côn trùng màu đỏ máu này sau khi nhận được mệnh lệnh, với tốc độ cực nhanh bay về phía Vũ Dực Tiên.

Một bên đang lợi dụng cuồng phong và phong nhận để đối phó với bầy côn trùng đen, Vũ Dực Tiên vào lúc này cũng chú ý đến những côn trùng màu đỏ máu kia.

Để không bị những côn trùng màu đỏ máu không rõ lai lịch này tấn công, Vũ Dực Tiên đã phóng ra phong nhận về phía hướng bay của những côn trùng màu đỏ máu đó.

Trong mắt Vũ Dực Tiên, chỉ cần lát nữa những phong nhận này đánh trúng những côn trùng màu đỏ máu kia, nhất định có thể dễ dàng giải quyết chúng.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến Vũ Dực Tiên vô cùng bất ngờ.

Chỉ thấy khi những côn trùng màu đỏ máu này sắp bị phong nhận bay tới công kích, thân thể của chúng bỗng trở nên mờ ảo, rồi xuyên qua công kích của phong nhận.

Đến khi xuất hiện lần nữa thì đã ở rất gần Vũ Dực Tiên!

"Không ngờ những côn trùng này lại có năng lực về không gian!" Sau khi nhìn thấy năng lực né tránh kỳ lạ của những côn trùng màu đỏ máu này, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, đã hiểu rõ năng lực của chúng.

Chính là không gian!

Những côn trùng màu đỏ máu này trông dường như có thể xuyên thấu không gian.

Vừa rồi chúng đã dựa vào năng lực này mà thành công né tránh những đòn công kích phong nhận sắc bén của Vũ Dực Tiên.

Và hiện tại, những côn trùng màu đỏ máu này lại lần nữa tiếp cận Vũ Dực Tiên, chỉ cần gần thêm một chút nữa là có thể tấn công Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên tự nhiên sẽ không để những côn trùng màu đỏ máu này tấn công.

Hắn lập tức tăng cường sức mạnh của cuồng phong xung quanh cơ thể, để cuồng phong làm một lớp phòng ngự chắn lại công kích của những côn trùng màu đỏ máu này.

Nhưng điều khiến Vũ Dực Tiên không ngờ tới là, thân thể của những côn trùng màu đỏ máu này lại lần nữa mờ ảo.

Đến khi thân thể của chúng xuất hiện lần nữa, chúng lại xuyên qua một tầng cản trở của cuồng phong, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Vũ Dực Tiên.

Trên mặt Vũ Dực Tiên vừa mới lộ ra vẻ khó tin, thì những côn trùng màu đỏ máu này vào lúc đó lại có một cỗ sức mạnh cường đại bắt đầu sôi trào trong cơ thể, rồi năng lượng nóng bỏng bắt đầu bùng nổ ra.

"Ầm!" Năng lượng do côn trùng màu đỏ máu tự bạo sinh ra, trực tiếp bao phủ lấy cơ thể Vũ Dực Tiên.

Và theo con côn trùng màu đỏ máu đầu tiên thành công tự bạo bên cạnh Vũ Dực Tiên, những côn trùng màu đỏ máu còn lại cũng theo đó mà phát động công kích tự bạo về phía Vũ Dực Tiên.

Nếu không phải uy lực công kích tự bạo mà những côn trùng màu đỏ máu này phát ra quá lớn, đến nỗi hiện tại những bầy côn trùng đen khác không có cách nào xuyên qua trung tâm năng lượng vụ nổ để tấn công Vũ Dực Tiên.

"Hắc hắc, Vũ Dực Tiên ngươi cũng chỉ đến đây thôi!

Trước mặt những côn trùng của ta, thực lực của ngươi căn bản không đáng nhắc tới!" Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên bị những côn trùng màu đỏ máu dùng công kích tự bạo áp chế, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Hiển nhiên tất cả những gì vừa xảy ra đều nằm trong dự liệu của

Địa Để Trư Nhân.

Những côn trùng màu đỏ máu mà Địa Để Trư Nhân vừa phóng ra là những côn trùng đặc biệt được hắn cẩn thận bồi dưỡng, không chỉ có tốc độ di chuyển cực nhanh, mà vào lúc đó còn có thể trực tiếp xuyên thấu không gian, từ đó vô hiệu hóa phòng ngự của đối thủ, trực tiếp tấn công bản thể.

Với thực lực cường đại như vậy, tự nhiên đây là một chiêu sát thủ của Địa Để Trư Nhân.

Hiện tại dùng nó để đối phó với Vũ Dực Tiên cũng đã phát huy hiệu quả không tồi.

Thậm chí trong mắt Địa Để Trư Nhân, sau khi liên tục gặp phải công kích tự bạo của nhiều côn trùng màu đỏ máu như vậy, Vũ Dực Tiên dù có sức mạnh cường đại đến đâu, cũng không thể chống đỡ được năng lượng vụ nổ cường đại như vậy.

"Hắc hắc, chỉ cần chiến thắng, vậy thì sau này Độn Thống Sâm Lâm sẽ là lãnh địa của ta.

Thật là một chuyện tốt lớn lao!" Địa Để Trư Nhân nhìn Vũ Dực Tiên đang không ngừng chịu đựng công kích bùng nổ, nụ cười trên mặt càng trở nên xấu xí.

Nhưng khi Địa Để Trư Nhân đang đắc ý, phía sau hắn lại đột nhiên xuất hiện một âm thanh: "Vừa rồi ta thua rồi ư?

Cách nghĩ này của ngươi e rằng quá xem thường ta rồi!" Hóa ra vào lúc đó, Vũ Dực Tiên lại bất ngờ xuất hiện phía sau Địa Để Trư Nhân.

Chỉ là trạng thái của Vũ Dực Tiên lúc này cũng vô cùng tệ.

Toàn bộ cơ thể hắn đều bị xung kích năng lượng khổng lồ do vụ nổ gây ra tác động, phần lớn cơ thể xuất hiện trạng thái cháy đen, khí

tức cũng vô cùng không ổn định, trông như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhưng trong trạng thái như vậy, sau khi Vũ Dực Tiên tiếp cận Địa Để Trư Nhân đối diện, áp lực mà hắn tản mát ra lại vô cùng cường đại.

"Cái gì?!

Sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?

Khốn kiếp, đừng hòng đánh bại ta!" Địa Để Trư Nhân cũng lập tức phản ứng, cả người vội vàng bắt đầu bay về một hướng khác, đồng thời khi bay, Địa Để Trư Nhân triệu hồi ra đủ loại côn trùng tấn công Vũ Dực Tiên, xem ra muốn dùng những côn trùng này để quấy nhiễu Vũ Dực Tiên.

Nhưng hiện tại Vũ Dực Tiên đã xuất hiện phía sau Địa Để Trư Nhân, điều đó cũng có nghĩa là Vũ Dực Tiên không thể nào cho Địa Để Trư Nhân bất kỳ cơ hội phản kháng nào!

"Ầm!" Chỉ thấy trong tay Vũ Dực Tiên xuất hiện pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm, chém về phía đối diện.

Từng đạo kim sắc kiếm khí từ Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm bắn ra, tiêu diệt sạch bất kỳ côn trùng kỳ hình quái trạng nào gặp phải trên đường đi.

Chương 1007

Địa Để Trư Nhân nhìn những côn trùng không ngừng bị kiếm khí của Vũ Dực Tiên tiêu diệt, có thể nói là đau lòng, nhưng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ chạy trốn, không muốn bị những kiếm khí này tấn công.

Nhưng khi Địa Để Trư Nhân định bỏ chạy, một đạo kiếm khí sắc bén lại trực tiếp đánh trúng lưng hắn, đánh hắn rơi xuống!

Địa Đê Trư Nhân, kẻ được Dã Trư Vương phái ra làm đối thủ thứ ba giao chiến với Vũ Dực Tiên, ban đầu đã khiến Vũ Dực Tiên rơi vào thế khó.

Nhưng đúng lúc Địa Đê Trư Nhân cho rằng có thể dựa vào thực lực đánh bại Vũ Dực Tiên, một sự bất ngờ đã xảy ra.

Vũ Dực Tiên, người lẽ ra phải bị giết sau đợt tấn công tự bạo của đàn trùng của Địa Đê Trư Nhân, lại không hề hấn gì.

Ngay sau đó, Vũ Dực Tiên xuất hiện phía sau Địa Đê Trư Nhân, một kiếm chém xuống.

Địa Đê Trư Nhân kinh hoàng vì Vũ Dực Tiên đột nhiên xuất hiện phía sau mình, không kịp nghĩ nhiều, lập tức bỏ chạy xa, muốn kéo giãn khoảng cách với Vũ Dực Tiên.

Nhưng Vũ Dực Tiên há lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Khi Địa Đê Trư Nhân vừa định quay người bỏ chạy, Vũ Dực Tiên đã phát động công kích từ phía sau, một đạo kiếm khí trực tiếp đánh trúng Địa Đê Trư Nhân, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Địa Đê Trư Nhân bị đánh ngã xuống đất vẫn muốn tiếp tục giãy

giựa bỏ chạy, nhưng Vũ Dực Tiên đã ra tay công kích, tự nhiên sẽ không cho Địa Đê Trư Nhân thêm bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Nếu thực sự để Địa Đê Trư Nhân chạy thoát, đó sẽ không phải là chuyện tốt đối với Vũ Dực Tiên.

Phải biết rằng trước đó, Vũ Dực Tiên khi đối phó với đàn tự bạo hồng trùng mà Địa Đê Trư Nhân triệu hoán cũng vô cùng khó khăn, nếu không phải Vũ Dực Tiên trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã phát động thiên phú thần thông ẩn chứa trong hoàng kim huyết mạch, thì mới có thể miễn cưỡng thoát hiểm.

Vì vậy, để tránh Địa Đê Trư Nhân lại lần nữa phát động những đòn tấn công nguy hiểm như đàn tự bạo hồng trùng trước đó, Vũ Dực Tiên tự nhiên phải nhanh chóng giải quyết Địa Đê Trư Nhân này!

"Đang lang!" Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm của Vũ Dực Tiên trực tiếp phát ra một đạo hoàng kim kiếm khí đánh trúng Địa Đê Trư Nhân đang ở thế hạ phong, chém cơ thể Địa Đê Trư Nhân thành hai nửa.

Nhưng sau khi Vũ Dực Tiên thành công công kích Địa Đê Trư Nhân, sắc mặt hắn lại không hề tốt, ngược lại, lông mày vẫn nhíu chặt.

Trong cảm nhận của Vũ Dực Tiên, dường như mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Những gì xảy ra tiếp theo đã chứng minh linh cảm của Vũ Dực Tiên không hề sai, khi Địa Đê Trư Nhân bị kiếm khí sắc bén chém thành hai nửa, thi thể Địa Đê Trư Nhân lẽ ra phải phân thành hai mảnh lại hóa thành từng con trùng nhỏ li ti, bắt đầu bò tản ra, rồi lại tụ hợp thành hình dáng Địa Đê Trư Nhân, còn cơ thể ngoại trừ sắc mặt trắng bệch ra, vốn dĩ không có bất kỳ nơi nào bị thương.

Hóa ra, ngay khi Địa Đê Trư Nhân vừa bị kiếm khí hoàng kim công

kích, hắn đã lập tức sử dụng thần thông bảo mệnh, biến huyết nhục cơ thể thành những con trùng nhỏ li ti, từ đó tránh được kết cục bị Vũ Dực Tiên chém thành hai đoạn mà bị giết.

Đối mặt với tình huống như vậy, Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, cũng không khỏi co đồng tử lại, đã mấy lần công kích mà không thể đánh bại đối phương.

Sau khi kết quả này xuất hiện, Vũ Dực Tiên cũng đành phải thừa nhận thực lực của Địa Đê Trư Nhân quả thực vô cùng cường đại, còn khó đối phó hơn cả Hào Trư Tinh và Lão Nha Trư Nhân trước đó.

"Hô hô...

Không ngờ lại khó nhằn đến vậy!" Lúc này, Địa Đê Trư Nhân cũng một phen hoảng sợ, nếu vừa rồi không phản ứng kịp thời, thì giờ đây thi thể của hắn đã ngã một bên rồi.

Nhưng hiện tại, hắn cũng đã hiểu rõ, cho dù đã trải qua hai trận chiến, thực lực của Vũ Dực Tiên vẫn vô cùng mạnh mẽ, muốn đánh bại đối phương cần phải tốn thêm nhiều tâm tư.

Khi Địa Đê Trư Nhân định sử dụng một thần thông khác để đối phó với Vũ Dực Tiên, đồng tử hắn đột nhiên co rút.

Hắn vừa kinh ngạc phát hiện ra Vũ Dực Tiên vốn đang ở trên không trung bỗng nhiên biến mất, tình huống như vậy, tự nhiên khiến Địa Đê Trư Nhân không khỏi để tâm sao?

"Tranh tranh!" Khi Địa Đê Trư Nhân vẫn chưa phát hiện tung tích của Vũ Dực Tiên, một âm thanh đột nhiên truyền đến từ trên đỉnh đầu Địa Đê Trư Nhân.

Địa Đê Trư Nhân không cần ngẩng đầu nhìn, cũng biết lúc này Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm của Vũ Dực Tiên đang chém xuống đầu hắn.

“Đang!” Đối mặt với công kích của Vũ Dực Tiên, Địa Đê Trư Nhân sau khi có được một chút thời gian thở dốc, cũng đã đưa ra đối sách, chỉ thấy trên đỉnh đầu Địa Đê Trư Nhân xuất hiện một con giáp trùng đen kịt.

Con giáp trùng đen kịt này to bằng cái chậu rửa mặt, lớp áo giáp đen bóng trên người nó phản chiếu ánh dầu, trông vô cùng cứng rắn.

Vừa rồi cũng chính vì con giáp trùng đen kịt này xuất hiện, đã chặn lại Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm của Vũ Dực Tiên.

Chỉ thấy con giáp trùng đen kịt trông bình thường này lại có lực phòng ngự cực cao, đòn công kích đã chuẩn bị của Vũ Dực Tiên lại không thể xuyên phá được một tầng phòng ngự.

Sau khi triệu hoán giáp trùng đen kịt chặn lại công kích của Vũ Dực Tiên, Địa Đê Trư Nhân cũng có được một khoảng thời gian thở dốc nhất định.

“Hừ, xem ra chỉ có thể dùng chiêu đó thôi!” Địa Đê Trư Nhân cảm nhận được kiếm mang sắc bén vẫn khiến da đầu tê dại dù đã bị giáp trùng đen kịt chặn lại, hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói.

Ngay sau đó, Địa Đê Trư Nhân lấy ra một cái hộp nhỏ, rồi mở cái hộp đó ra.

“Phanh phanh phanh!” Từng con trùng ngũ sắc rực rỡ từ trong hộp bò ra, bám chặt lên người Địa Đê Trư Nhân.

Thấy vậy, Địa Đê Trư Nhân lập tức lấy ra một bình ngọc trắng, đổ chất lỏng trong bình ngọc trắng lên những con trùng ngũ sắc rực rỡ đó.

Vật chứa trong bình ngọc trắng hóa ra là một loại chất lỏng cũng ngũ sắc rực rỡ tương tự, khi chất lỏng đó đổ lên những con trùng ngũ sắc rực rỡ, người ta có thể nghe thấy tiếng kêu rít vi vút từ những con

trùng đó.

Mặc dù âm thanh mà những con trùng ngũ sắc rực rỡ này phát ra khiến người bình thường nghe xong có cảm giác rợn tóc gáy, nhưng Địa Đê Trư Nhân, với tư cách là trùng sư, lại có thể nghe ra đó là âm thanh vui sướng của những con trùng này.

"Hắc hắc, đã ăn no rồi, vậy thì đi cho ta!" Địa Đê Trư Nhân sau khi cảm nhận được cảm xúc của những con trùng đó, lập tức ra lệnh cho những con trùng ngũ sắc đi công kích Vũ Dực Tiên.

Lúc này, ở phía trên đỉnh đầu Địa Đê Trư Nhân, Vũ Dực Tiên khi cố gắng công kích Địa Đê Trư Nhân, lại phát hiện đối phương đã lợi dụng một con giáp trùng đen kịt có vỏ ngoài cứng rắn chặn lại công kích của Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm.

Sau khi công kích thất bại, Vũ Dực Tiên vốn định tiếp tục công kích, nhưng chưa kịp hành động, một đàn trùng ngũ sắc đã bay tới.

Khi Vũ Dực Tiên định phát động công kích lần nữa, lại phát hiện một đàn trùng ngũ sắc đã từ phía Địa Đê Trư Nhân bay ra.

Những con trùng ngũ sắc này có nhiều hình dạng khác nhau, nhưng đều trông vô cùng dữ tợn, khiến người ta nhìn xong có cảm giác da đầu tê dại.

Vũ Dực Tiên tuy không sợ những con trùng ngũ sắc này, nhưng trực giác lúc này mách bảo hắn rằng chúng vô cùng nguy hiểm, nếu cứ để mặc chúng công kích, Vũ Dực Tiên cảm thấy sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Vì vậy, Vũ Dực Tiên lập tức ra quyết định, vẫy đôi Hoàng Kim Vũ Dực phía sau, một mình bay vút lên trời, muốn kéo giãn khoảng cách với những con trùng ngũ sắc đó.

Tuy Vũ Dực Tiên cũng không chắc tốc độ bay của những con

trùng ngũ sắc này rốt cuộc nhanh đến đâu, nhưng với tư cách là đối thủ, hắn vẫn giữ thái độ cẩn trọng.

Khi Vũ Dực Tiên cố gắng kéo giãn khoảng cách với những con trùng ngũ sắc đó, chúng lại khẽ rung động đôi cánh trong suốt, lập tức xuất hiện trước mặt Vũ Dực Tiên, táp một ngụm về phía hắn.

Lúc này Vũ Dực Tiên mới biết, hóa ra những con trùng ngũ sắc này cũng có bản lĩnh như những con tự bạo hồng trùng trước đó, đó là khả năng xuyên không gian, trực tiếp bỏ qua khoảng cách không gian mà xuất hiện trước mặt Vũ Dực Tiên.

Chương 1008

Nhưng Vũ Dực Tiên tuy chưa hiểu rõ sự lợi hại của những con trùng ngũ sắc này, nhưng khi giao đấu với Địa Đê Trư Nhân trước đó, hắn đã hiểu được sự lợi hại của những con trùng của Địa Đê Trư Nhân, nên khi đối phó với công kích của những con trùng ngũ sắc này cũng tỏ ra rất kinh nghiệm.

Khi con trùng ngũ sắc đó xuất hiện, một luồng cuồng phong thổi ra bên cạnh Vũ Dực Tiên, cấu trúc bên trong luồng cuồng phong này vô cùng đặc biệt, trước tiên nó hút những con trùng ngũ sắc đó vào trong cuồng phong, sau đó mới thổi luồng cuồng phong đó sang một bên khác.

Chờ cho những con trùng ngũ sắc đã rời xa Vũ Dực Tiên, hắn mới vung Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm trong tay, đánh ra một đạo hoàng kim kiếm khí sắc bén về phía con trùng ngũ sắc đó.

Những con trùng mà Địa Đê Trư Nhân thả ra để đánh bại Vũ Dực Tiên tuy có thực lực đủ mạnh, nhưng dưới sự ứng phó hoàn hảo của Vũ Dực Tiên lại không thể phát huy thêm nhiều hiệu quả.

Địa Đê Trư Nhân không tin tà, lập tức lại triệu hoán thêm nhiều trùng ngũ sắc và các loại trùng quần khác cùng lúc công kích Vũ Dực Tiên.

Nhưng sau khi giao đấu với Địa Đê Trư Nhân trước đó, Vũ Dực Tiên đã phân tích điểm yếu của Địa Đê Trư Nhân và đám trùng quần đó rồi.

Khi Vũ Dực Tiên một lần nữa đối mặt với công kích diện rộng của trùng quần, hắn liền lấy ra một kiện pháp bảo khác – Hoàng Kim Trấn Hồn Chung!

“Đang đang đang!” Tiếng chuông trầm hùng lấy Vũ Dực Tiên làm trung tâm vang vọng ra, đối với Địa Đê Trư Nhân và Vũ Dực Tiên đều không gây ra ảnh hưởng quá lớn, thậm chí còn cảm thấy đó chỉ là tiếng chuông bình thường mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của Địa Đê Trư Nhân, với tư cách là đối thủ, đột nhiên biến đổi, hóa ra khi Hoàng Kim Trấn Hồn Chung của Vũ Dực Tiên phát ra âm thanh, đám trùng quần được triệu hoán ra kia bỗng nhiên mất đi sự khống chế, như những kẻ say rượu vậy, rơi xuống từ giữa không trung, không thể bay được nữa.

Địa Đê Trư Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng tự nhiên vô cùng kinh ngạc, muốn lần nữa khống chế đám trùng quần đó phát động công kích về phía Vũ Dực Tiên, nhưng lại dù thế nào cũng không thể làm được, đám trùng quần đó dường như bị một loại nhiễu loạn nào đó, khó có thể bị Địa Đê Trư Nhân khống chế lần nữa.

“Chẳng lẽ, là vì tiếng chuông đó?” Địa Đê Trư Nhân chợt tỉnh lại, dường như đã nhận ra căn nguyên của mọi vấn đề nằm ở tiếng chuông phát ra từ pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung mà Vũ Dực Tiên vừa sử dụng.

Địa Đê Trư Nhân biết tiếng chuông phát ra từ pháp bảo Hoàng Kim Trấn Hồn Chung không có bất kỳ hiệu quả nào đối với hắn và Vũ Dực Tiên, nhưng lại có ảnh hưởng cực lớn đối với đám trùng quần do Địa Đê Trư Nhân thao túng, trực tiếp khiến toàn bộ đám trùng quần đó mất đi sự chú ý.

Khi Địa Đê Trư Nhân hiểu ra điểm này thì đã quá muộn, bởi vì Vũ Dực Tiên đã đứng trước mặt hắn, giơ Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm trong tay lên.

Địa Đê Trư Nhân biết chỉ cần hắn có bất kỳ dị động nào, thì Vũ Dực Tiên, với tư cách là đối thủ, nhất định sẽ không chút lưu tình mà

một kiếm chém về phía hắn.

Lúc này Địa Đê Trư Nhân tự nhiên không muốn bị Vũ Dực Tiên giết chết, hắn cũng hiểu rằng sau khi mất đi trùng quần làm thủ đoạn công kích, hắn không phải là đối thủ của Vũ Dực Tiên, chỉ có thể với vẻ mặt ủ rũ mà lựa chọn nhận thua trước Vũ Dực Tiên.

"Các hạ thực lực cường đại, tại hạ không phải đối thủ, trận đấu pháp này ta thua rồi." Sau khi Địa Đê Trư Nhân nhận thua, Vũ Dực Tiên cũng thu Hoàng Kim Trấn Hồn Kiếm lại, nhìn thoáng qua Địa Đê Trư Nhân xấu xí đó, nhàn nhạt nói: "Đám trùng quần đó chỉ là tạm thời mất đi sự khống chế của ngươi, chỉ cần một lát nữa ngươi sẽ có thể khống chế lại những con trùng đó." Vũ Dực Tiên nói xong, mới vẫy đôi Hoàng Kim Vũ Dực quay trở lại bên cạnh Bằng Ma Vương, cứ thế yên tĩnh đứng một bên, không nói gì thêm.

Địa Đê Trư Nhân kinh ngạc nhìn Vũ Dực Tiên một cái, rồi mới dẫn theo đám trùng quần đang rơi rụng trên đất rời khỏi nơi này. ***** "Dã Trư Vương, may mắn, may mắn a!

Đệ đệ của ta đã tốn thiên tân vạn khổ mới khó khăn lắm đánh bại ba cao thủ của Dã Trư Bộ Lạc, xem ra Đốn Thống Sâm Lâm này không nên thuộc về Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc của ta sao?" Bằng Ma Vương cười mỉm đối với Dã Trư Vương mặt không cảm xúc trước mặt, mặc dù Bằng Ma Vương cố che giấu tâm trạng phấn khích, nhưng vẫn không nhịn được lộ ra vẻ vui mừng.

Sau khi trận chiến giữa Vũ Dực Tiên và Địa Đê Trư Nhân kết thúc, trận chiến liên quan đến quyền sở hữu Đốn Thống Sâm Lâm cũng đã có kết quả.

Dã Trư Vương nghe xong lời của Bằng Ma Vương, mới nhìn lại Vũ Dực Tiên đang đứng cạnh Bằng Ma Vương, sau đó vì thực lực cường đại mà Vũ Dực Tiên đã thể hiện trước đó, mới nói với Bằng

Ma Vương: "Được rồi, Bằng Ma Vương, vì ta đã ước định rồi, tự nhiên sẽ không nuốt lời, đã vậy lần này Vũ Dực Tiên đã chiến thắng ba cao thủ của Dã Trư Bộ Lạc ta, vậy thì bây giờ Đốn Thống Sâm Lâm này sẽ thuộc về ngươi!" Dã Trư Vương nói xong, liền dẫn người cáo từ rời đi.

Bằng Ma Vương lúc này đang vội vàng tiếp nhận Đốn Thống Sâm Lâm làm lãnh địa, tự nhiên sẽ không để ý một chút chuyện nhỏ.

Sau khi Dã Trư Vương rời đi, Bằng Ma Vương vội vàng sắp xếp người đi xử lý chuyện của Đốn Thống Sâm Lâm.

Hôm nay Vũ Dực Tiên có thể chiến thắng ba cao thủ của Dã Trư Bộ Lạc, không chỉ giành được một lãnh địa không tồi cho Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc, mà còn tuyên bố rằng thực lực của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc đã bắt đầu khôi phục.

Sau khi kết thúc việc tranh giành Đốn Thống Sâm Lâm, Vũ Dực Tiên và Bằng Ma Vương quay trở về Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc.

Nhưng sau đó, Vũ Dực Tiên đã cáo biệt Bằng Ma Vương, lựa chọn quay trở lại Tuyệt Long Lĩnh, tiếp tục tham gia vào cuộc chiến tranh giữa Ân Thương và Tây Kỳ.

Trước đó, Vũ Dực Tiên vì thân thể bị thương nên đành phải ở lại lãnh địa của Kim Sí Đại Bàng Điểu tộc để tĩnh dưỡng, sau đó lại chấp nhận yêu cầu của Bằng Ma Vương, đi giao đấu với những người của Dã Trư Bộ Lạc.

Nhưng bây giờ, sau khi hoàn thành việc tranh giành Đốn Thống Sâm Lâm, Vũ Dực Tiên tự nhiên lựa chọn rời đi.

Mặc dù Bằng Ma Vương muốn Vũ Dực Tiên tiếp tục ở lại, nhưng Vũ Dực Tiên lại vô cùng cố chấp với quyết định này, không có lựa chọn nào khác, chỉ đành để Vũ Dực Tiên rời đi. ***** Bên Kim Sí Đại

Bàng Điểu tộc, Vũ Dực Tiên đã rời đi.

Lúc này, trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, cũng đang diễn ra những trận chiến khốc liệt.

Hai bên giao chiến tự nhiên là đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ, các tướng lĩnh đang giao chiến cũng là các tướng lĩnh của Ân Thương và Tây Kỳ.

"Hát a!" Một tướng lĩnh bên Tây Kỳ là một trung niên nhân mặc y bào màu vàng, sử dụng vũ khí là một cây trường đao, trực tiếp một đao chém về phía đối thủ.

Còn đối thủ mà tướng lĩnh Tây Kỳ này đối mặt hóa ra là một thanh niên mặc đạo bào, khi thanh niên đạo bào đó đối mặt với trường đao của vị tướng lĩnh trung niên, sắc mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, dường như một chút cũng không lo lắng lát nữa sẽ bị trường đao công kích.

Tướng lĩnh Tây Kỳ nhìn thấy thanh niên đạo bào kia lại xem thường như vậy, trên mặt lập tức nổi thêm vài phần hỏa khí, sức mạnh khi vung trường đao cũng tăng thêm một chút.

Xem ra tướng lĩnh Tây Kỳ muốn nhân lúc thanh niên đạo bào chưa kịp phản kích, trực tiếp một đao chém đứt cơ thể hắn, từ đó kết thúc trận chiến này.

"Oanh long!" Nhưng diễn biến sự việc lại nằm ngoài dự đoán của tướng lĩnh Tây Kỳ, hóa ra vào lúc đó, khi trường đao trong tay hắn chém vào người thanh niên đạo bào, lại không hề xuất hiện cảnh tượng một đao chém đôi như hắn dự liệu.

Ngược lại, thanh niên đạo bào kia đứng im bất động, dường như vừa rồi tướng lĩnh Tây Kỳ không phải dùng trường đao chém, mà là đang gãi ngứa cho hắn vậy.

Tướng lĩnh Tây Kỳ thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi,

nhưng chưa kịp phản ứng, hắn kinh ngạc phát hiện ra vào lúc đó, một luồng sức mạnh kinh người truyền từ trường đao trên người thanh niên đạo bào tới, trực tiếp đánh bay cơ thể hắn.

"Phốc a!" Tướng lĩnh Tây Kỳ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp bị luồng xung kích mạnh mẽ đó đánh ngã xuống đất.

"Hừ, tự bất lượng lực, bằng một phàm nhân nhỏ bé như ngươi mà cũng muốn giao thủ với ta?

Chẳng phải quá ngây thơ sao?" Lúc này, thanh niên đạo bào mới lên tiếng, nhưng cho dù đã lên tiếng, giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Nghe giọng điệu của hắn, dường như khinh thường tướng lĩnh Tây Kỳ thân là phàm nhân.

Hóa ra thanh niên đạo bào này là một đệ tử của Tiệt Giáo, lần này cũng tham gia chiến tranh, giúp đại quân Ân Thương đánh bại Tây Kỳ.

Nhưng hiện tại, xem ra thực lực của thanh niên đạo bào này vẫn lạnh nhạt và khinh thường phàm nhân như mọi khi.

Nghe xong lời của thanh niên đạo bào kia, tướng lĩnh Tây Kỳ mới biết được thân phận của đối phương, đồng tử hắn chợt co rút, vừa định nói gì đó lại không thể nói ra, ngược lại khóe miệng trào ra máu tươi.

Đồng thời, tướng lĩnh Tây Kỳ cúi đầu nhìn cơ thể mình, mới phát hiện ra trường đao vũ khí trước đó khi bị bắn bay đã trực tiếp cắm vào bụng hắn.

Bị thương nặng đến vậy, tướng lĩnh Tây Kỳ thân là phàm nhân cũng không còn khả năng sống sót nữa, hai mắt trợn ngược, cuối cùng đã chết.

Chương 1009

Còn thanh niên đạo bào từ đầu đến cuối không hề thực sự ra tay lại không thèm nhìn tướng lĩnh Tây Kỳ đã bỏ mạng kia, hắn hướng ánh mắt về một hướng khác, dường như đang ngóng trông điều gì đó.

"Hừ, cuối cùng cũng đến rồi!" Đột nhiên thanh niên đạo bào dường như đã thấy được, liền nói như vậy.

Đột nhiên, ở phía xa trên bầu trời xuất hiện một chấm đen nhỏ, ngay sau đó chấm đen nhỏ đó không ngừng phóng đại trong mắt thanh niên đạo bào, loáng thoáng có thể nhìn ra hình dáng một người.

Đợi đến khi bóng người đó xuất hiện trước mặt thanh niên đạo bào, mới lộ ra hình dáng của người đó, hóa ra là một nam nhân có đôi cánh mọc sau lưng!

"Ta là Hỏa Văn Chân Nhân, ngươi là ai?" Thanh niên đạo bào nhìn nam nhân có đôi cánh sau lưng đó, biết đối phương không phải người bình thường, vì vậy mới hỏi như vậy.

"Ha ha, ta là Phong Thần Tử, hôm nay muốn lấy mạng ngươi!" Hóa ra nam nhân có đôi cánh đen kịt sau lưng đó tên là Phong Thần Tử, xem ra tính khí có chút nóng nảy, khi đối mặt với Hỏa Văn Chân Nhân với tư cách là đối thủ, cũng tỏ ra tính tình nóng nảy.

"Xem ra ngươi rất ngông cuồng a, không biết thực lực của ngươi có lợi hại như tính khí của ngươi không." Hỏa Văn Chân Nhân lạnh lùng nhìn Phong Thần Tử đang bay lượn giữa không trung, cơ thể hắn cũng từ từ bay lên không trung, bay cùng độ cao với Phong Thần Tử.

"Bớt nói nhảm, tiếp chiêu đi!" Phong Thần Tử không chỉ tính khí nóng nảy, mà làm việc cũng dứt khoát nhanh gọn, lúc này trực tiếp phát động công kích về phía Hỏa Văn Chân Nhân, hai tay hắn lóe lên

ánh sáng trắng, hai thanh trường đao xuất hiện trong tay Phong Thần Tử.

Phong Thần Tử vung đao trong tay về phía Hỏa Văn Chân Nhân, từng đạo phong nhận sắc bén bay về phía Hỏa Văn Chân Nhân.

"Điêu trùng tiểu kỹ!" Hỏa Văn Chân Nhân với tư cách là tu đạo giả, thực lực tự nhiên cũng không thể xem thường, chỉ thấy trên tay hắn bốc lên một luồng hỏa diễm, ngay sau đó luồng hỏa diễm đó biến thành một con hỏa xà nóng bỏng vô cùng, lao tới cắn nuốt những phong nhận đang bay tới.

Hai bên va chạm năng lượng, tạo thành dao động năng lượng cực lớn, trong chốc lát, binh sĩ Ân Thương và Tây Kỳ đang giao chiến xung quanh đều xuất hiện dấu hiệu đứng không vững.

Không còn cách nào khác, binh sĩ của đại quân Tây Kỳ và đại quân Ân Thương chỉ có thể lập tức lùi lại, không để bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến của hai tu đạo giả.

Còn Hỏa Văn Chân Nhân và Phong Thần Tử đang giao chiến lúc này cũng không còn để ý đến phàm nhân xung quanh nữa, hai bên dường như đã bắt đầu chiến đấu nghiêm túc, càng không thể phân tâm chú ý đến những thứ khác.

Hỏa xà nóng bỏng và phong nhận sắc bén va chạm vào nhau, hai bên đều không giữ lại thực lực.

Bên đệ tử Tiệt Giáo là Hỏa Văn Chân Nhân đang giao chiến kịch liệt với đệ tử Xiển Giáo là Phong Thần Tử, hai bên đều dốc hết sức lực, đều có ý muốn đánh bại đối thủ.

"Hỏa Văn Chi Xà!" Hỏa Văn Chân Nhân sử dụng thần thông của mình, chỉ thấy trong miệng hắn lẩm nhẩm niệm chú, pháp lực trong cơ thể như ngọn lửa đang cháy mà rung động, rồi vào lúc đó triệu

hoán ra một con độc xà toàn thân bốc cháy hỏa diễm lao tới cắn xé đối thủ Phong Thần Tử. 67.

Nhưng vào lúc này, Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, thực lực cũng không hề yếu chút nào, để đánh bại Hỏa Văn Chân Nhân, hắn cũng đã phô bày bản lĩnh gia truyền, cũng thi triển ra một đạo thần thông, ngưng tụ từng đạo phong nhận màu đen xung quanh mình, sau đó Phong Thần Tử điều khiển những phong nhận màu đen này công kích về phía Hỏa Văn Chi Xà đang lao tới.

Ngọn lửa cháy trên Hỏa Văn Chi Xà đều ẩn chứa hỏa độc kịch liệt, một khi bị loại hỏa diễm này thiêu đốt, sẽ xuất hiện dấu hiệu trúng độc.

Lúc này, con Hỏa Văn Chi Xà được Hỏa Văn Chân Nhân triệu hoán ra đã phun ra từng đạo hỏa diễm ẩn chứa kịch độc về phía những phong nhận màu đen đang bay tới.

Khi những phong nhận màu đen đó sắp sửa đánh trúng con Hỏa Văn Chi Xà, chúng trực tiếp bị ngọn lửa mà Hỏa Văn Chi Xà phun ra thiêu rụi hoàn toàn.

Sau khi xử lý xong công kích thần thông của Phong Thần Tử, Hỏa Văn Chi Xà dưới sự khống chế của Hỏa Văn Chân Nhân tiếp tục bay về phía Phong Thần Tử đối diện, trông như muốn cắn Phong Thần Tử không ngừng nghỉ vậy.

Tuy nhiên, cho dù thần thông của hắn bị con Hỏa Văn Chi Xà do Hỏa Văn Chân Nhân triệu hoán ra phá giải, nhưng trên mặt Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, vẫn giữ vẻ bình tĩnh, dường như không hề vội vàng chút nào.

Hóa ra vào lúc đó, Phong Thần Tử lập tức sử dụng một đạo thần thông khác, chỉ thấy xung quanh cơ thể Phong Thần Tử xuất hiện từng luồng gió vô hình, cuồng phong thổi ra, có thể trực tiếp thổi bay

người thường.

Nhưng đối với Hỏa Văn Chân Nhân thì chút gió này căn bản không là gì, ngược lại vì cơn gió này khi thổi vào Hỏa Văn Chi Xà, đã khiến ngọn lửa trên người con Hỏa Văn Chi Xà đó trở nên dữ tợn và đáng sợ hơn.

"Ha ha, Phong Thần Tử, chẳng lẽ thần thông của ngươi chỉ để gãi ngứa cho ta sao?" Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, đắc ý nhìn Phong Thần Tử một cái, lập tức ra lệnh cho Hỏa Văn Chi Xà tiếp tục phát động công kích về phía Phong Thần Tử.

Lúc này Hỏa Văn Chân Nhân vô cùng đắc ý, so ra thì hắn thấy thực lực của Phong Thần Tử cũng chỉ đến thế mà thôi, rất nhanh có thể dùng thần thông sở trường của mình trực tiếp thu thập đối phương.

Nhưng Hỏa Văn Chân Nhân cũng chỉ có thể vui mừng vào lúc đó, bởi vì khi trên mặt hắn lộ ra vẻ đắc ý, Phong Thần Tử đối diện lại vào lúc đó thể hiện ra thực lực chân chính của mình.

"Rống rống!" Chỉ thấy cuồng phong bao phủ xung quanh Phong Thần Tử đột nhiên vào lúc này phát ra âm thanh gào thét, sau đó vào lúc đó những luồng cuồng phong này dồn dập tụ lại với nhau, hình thành một con phi long khổng lồ!

Khi con phi long đó xuất hiện, Hỏa Văn Chân Nhân có thể cảm nhận được không khí ẩn chứa trong bốn phương tám hướng đều đã xảy ra biến hóa, dường như không còn chịu sự khống chế nữa.

Khi tình huống như vậy xuất hiện, Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, đương nhiên cũng hiểu ý nghĩa của điều đó.

Điều đó có nghĩa là thần thông mà Phong Thần Tử sử dụng vô cùng cường đại, có thể ở một mức độ nhất định ảnh hưởng đến toàn

bộ môi trường khí quyển.

Điều đó cũng khiến Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, cảm thấy khó nhằn, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy con phi long khổng lồ toàn thân do cuồng phong tạo thành!

Mặc dù con phi long do Phong Thần Tử ngưng tụ trong không trung chỉ là một đoàn hư ảnh, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó vẫn khiến Hỏa Văn Chân Nhân cảm thấy khó đối phó.

"Hừ, thực lực cường đại thì sao, chưa chắc đã là đối thủ của ta!" Vào lúc này, Hỏa Văn Chân Nhân cũng hiểu rằng vì đã bắt đầu giao chiến, thì không có lý do gì để lùi bước.

Vì vậy, vào lúc này, Hỏa Văn Chân Nhân lập tức lần nữa thúc giục thần thông Hỏa Văn Chi Xà.

"Cấp cấp như luật lệnh!" Theo Hỏa Văn Chân Nhân niệm pháp quyết, hắn chỉ cảm thấy pháp lực của mình như đê vỡ sông Hoàng Hà mà nhanh chóng trôi đi.

Pháp lực của Hỏa Văn Chân Nhân đang nhanh chóng tiêu hao, dù sao thần thông mà hắn sử dụng trước đó một lần đã tiêu hao còn lớn hơn.

Nhưng một sự tiêu hao như vậy, trong mắt Hỏa Văn Chân Nhân lại là một việc vô cùng đáng giá, hóa ra khi Hỏa Văn Chân Nhân thi triển pháp quyết, pháp lực trong cơ thể cũng đang nhanh chóng tiêu hao, con Hỏa Văn Chi Xà do Hỏa Văn Chân Nhân triệu hoán ra cũng đã có một sự biến hóa toàn diện.

Trước tiên, nửa thân trước của con Hỏa Văn Chi Xà từ từ phình to, cuối cùng còn biến thành một nữ yêu nửa người nửa rắn màu đỏ máu!

Hóa ra đây là một hình thái khác của Hỏa Văn Chi Xà, được gọi là

Hỏa Văn Nữ Yêu!

Dưới hình thái Hỏa Văn Chi Xà này, sức mạnh mà Hỏa Văn Nữ Yêu có thể bùng phát ra cũng càng thêm cường đại.

Lúc này, Hỏa Văn Nữ Yêu chỉ đứng đó, cũng đã ổn định lại cơ thể, không để cuồng phong do con phong long kia phát ra ảnh hưởng đến sự cân bằng của cơ thể mình.

"Hát a!" Dưới sự thao túng của Hỏa Văn Chân Nhân, Hỏa Văn Nữ Yêu lập tức phát động công kích về phía Phong Thần Tử đó, chỉ thấy Hỏa Văn Nữ Yêu bay đến trước mặt Phong Thần Tử, sau đó há miệng phát ra một tiếng gào thét về phía Phong Thần Tử!

Khi Hỏa Văn Nữ Yêu phát ra tiếng gào thét như vậy, Phong Thần Tử lập tức thấy đầu mình đau nhói, chỉ cảm thấy đầu hắn sau khi nghe tiếng gào thét của Hỏa Văn Nữ Yêu, toàn bộ đầu óc dường như muốn nổ tung vậy, vô cùng đau đầu.

Hiển nhiên, tiếng gào thét của Hỏa Văn Nữ Yêu lúc này cũng là một loại thần thông, được gọi là Nữ Yêu Hào Khiếu, có thể thông qua phương thức công kích bằng sóng âm, giáng đòn đả kích tinh thần cho đối phương.

Có thể thấy, Phong Thần Tử lúc này vì một tiếng gào thét của Hỏa Văn Nữ Yêu, tạm thời không thể phát huy toàn bộ sức chiến đấu.

"Tên đáng ghét, đừng nghĩ mọi chuyện kết thúc như vậy!" Vào lúc này, Phong Thần Tử tuy bị Nữ Yêu Hào Khiếu của Hỏa Văn Nữ Yêu làm cho đầu đau như búa bổ, nhưng vẫn vô cùng rõ ràng những việc mình nên làm lúc này.

Chương 1010

Chỉ thấy Phong Thần Tử thi triển pháp quyết, lập tức con phong long khổng lồ được triệu hoán ra trước đó đã động, cái miệng rồng khổng lồ từ từ há ra, sau đó phun ra phong nhận về phía Hỏa Văn Chân Nhân và Hỏa Văn Nữ Yêu.

Những phong nhận này không chỉ số lượng cực nhiều, mà uy lực cũng vô cùng to lớn!

Khi Phong Thần Tử bị Nữ Yêu Hào Khiếu của Hỏa Văn Nữ Yêu nghiêm trọng hạn chế, Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, lập tức bắt đầu thi triển thần thông, điều khiển Phong Long trên không trung triệu hoán ra vô số phong nhận màu đen phun về phía Hỏa Văn Chân Nhân và Hỏa Văn Nữ Yêu.

"Đáng ghét!" Dưới sự công kích của vô số phong nhận màu đen này, Hỏa Văn Chân Nhân, dù ban đầu chiếm ưu thế, cũng đành phải bắt đầu né tránh những phong nhận màu đen này.

Chỉ thấy cơ thể Hỏa Văn Chân Nhân chợt mờ ảo, thoáng chốc biến mất tại chỗ, khi bóng dáng Hỏa Văn Chân Nhân xuất hiện lần nữa, hắn đã xuất hiện ở một hướng khác.

Hướng mà Hỏa Văn Chân Nhân xuất hiện, hóa ra vừa vặn tránh thoát công kích của những phong nhận màu đen đó.

Sau khi kịp thời tránh thoát công kích của những phong nhận màu đen này, Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Hỏa Văn Nữ Yêu còn lại đã bắt đầu hứng chịu công kích của những phong nhận màu đen.

Hóa ra trước đó, khi Phong Thần Tử thao túng Phong Long trên không trung phát động công kích, đồng thời đã đưa Hỏa Văn Nữ Yêu

vào phạm vi công kích.

Vì vậy, khi Hỏa Văn Chân Nhân vừa tránh thoát công kích của những phong nhận màu đen đó, Hỏa Văn Nữ Yêu còn lại lại không kịp tránh né những phong nhận màu đen này, trực tiếp bị đánh trúng.

"Oanh oanh oanh!" Những phong nhận màu đen sắc bén này không ngừng đánh lên cơ thể Hỏa Văn Nữ Yêu, khiến cơ thể Hỏa Văn Nữ Yêu dần trở nên suy yếu.

Vào lúc này, Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, cũng đã hồi phục từ Nữ Yêu Hào Khiếu của Hỏa Văn Nữ Yêu vừa rồi, Phong Thần Tử đã khôi phục sức chiến đấu là một chiến binh bình tĩnh không nghi ngờ gì.

Sở dĩ Phong Thần Tử có thể hồi phục từ Nữ Yêu Hào Khiếu của Hỏa Văn Nữ Yêu, là vì Hỏa Văn Nữ Yêu vừa rồi bị Phong Long trên không trung do Phong Thần Tử thao túng phun ra phong nhận màu đen ảnh hưởng, căn bản không thể duy trì thần thông Nữ Yêu Hào Khiếu, mới tạo cơ hội cho Phong Thần Tử hồi phục.

Dù vậy, Phong Thần Tử đã hồi phục cũng có thể cảm nhận được đầu mình hơi đau nhức, hẳn là di chứng sau khi bị thần thông sóng âm và lực tinh thần của Nữ Yêu Hào Khiếu công kích.

Hiện tại Phong Thần Tử cũng không còn bận tâm đến những điều đó nữa, Phong Thần Tử khó khăn lắm mới nhờ Phong Long trên không trung giành lại một chút cục diện, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, tự nhiên phải lập tức phát động công kích.

Chỉ thấy Phong Thần Tử bắt đầu sử dụng pháp quyết của mình, ngay sau đó Phong Long trên không trung đã ngừng phun phong nhận màu đen.

Hỏa Văn Nữ Yêu mới tránh được kết cục trực tiếp bị phong nhận

màu đen hủy diệt tiếp theo, không phải Phong Thần Tử thủ hạ lưu tình, mà là vì Phong Thần Tử nhìn thấy Hỏa Văn Chân Nhân ở một bên khác đang chuẩn bị thi triển một bộ thần thông khác.

Phong Thần Tử vô cùng rõ ràng nếu bây giờ hắn tiêu diệt Hỏa Văn Nữ Yêu như vậy, thì đối với Hỏa Văn Chân Nhân đó là một cơ hội tuyệt vời để kéo dài thời gian, có thể giúp hắn triệu hoán ra một thần thông càng cường đại hơn.

Điểm này, đối với Phong Thần Tử đương nhiên không muốn thấy.

Vì vậy, hắn mới dứt khoát từ bỏ việc tiếp tục công kích Hỏa Văn Nữ Yêu, lập tức bắt đầu phát động công kích về phía Hỏa Văn Chân Nhân đang thi triển thần thông.

Mặc dù Hỏa Văn Chân Nhân trông như một thiếu niên, nhưng trên thực tế Hỏa Văn Chân Nhân đã tu luyện không biết bao lâu rồi, vì vậy không thể dựa vào dung mạo mà phán đoán ra tuổi thật.

Vào lúc Phong Thần Tử lợi dụng công kích do Phong Long trên không trung phát động sắp sửa đánh trúng Hỏa Văn Chân Nhân có hình dáng thiếu niên đó, Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, cũng vào lúc đó thi triển ra một thần thông khác!

"Oanh long!" Chỉ thấy trước mặt Hỏa Văn Chân Nhân, lấy lòng bàn tay làm trung tâm, một trận pháp hỏa hồng từ từ hiện ra, trong trận pháp hỏa hồng đó cháy lên từng đạo hỏa diễm màu đỏ rực, những hỏa diễm này khi được Hỏa Văn Chân Nhân triệu hoán ra, lại như núi lửa phun trào vậy, va chạm với phong nhận màu đen phun ra từ Phong Long trên không trung đối diện.

Hỏa diễm đỏ rực và phong nhận màu đen, hai luồng năng lượng hoàn toàn khác biệt đã xảy ra va chạm kịch liệt trên chiến trường này, sức mạnh của đôi bên cũng không ngừng triệt tiêu và áp chế lẫn nhau, tạm thời khó phân cao thấp.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phong Thần Tử lúc này cũng có chút kinh ngạc, không ngờ trong tình huống bất ngờ như vậy, Hỏa Văn Chân Nhân lại có thể phản ứng trong thời gian ngắn như vậy, sử dụng một thần thông cường đại để đối kháng với phong nhận màu đen.

Trong kế hoạch của Phong Thần Tử, nếu thần thông mà Hỏa Văn Chân Nhân vừa thi triển là thần thông thuộc loại phòng ngự, thì đối với Phong Thần Tử sẽ là kết quả tốt nhất, bởi vì hắn có những thủ đoạn ẩn giấu có thể dùng để đối phó với phòng ngự của Hỏa Văn Chân Nhân.

Nhưng bây giờ, thần thông mà Hỏa Văn Chân Nhân lựa chọn thi triển lại lấy công kích làm chủ, từ đó cùng Phong Thần Tử triển khai tiêu hao lẫn nhau.

Nếu bất kỳ bên nào pháp lực hoặc vận hành thần thông xuất hiện vấn đề, nào có thể không bị đối thủ thừa thắng truy kích, và vào lúc đó, có khả năng xuất hiện tình huống thần thông tan vỡ.

Có thể thấy phán đoán của Hỏa Văn Chân Nhân vô cùng tốt, không hề xuất hiện chút vấn đề nào.

Nhưng khi Hỏa Văn Chân Nhân và Phong Thần Tử hai người đang triển khai tiêu hao và va chạm trên thần thông, Hỏa Văn Nữ Yêu ở một bên khác với cơ thể tàn tạ lại lén lút xuất hiện phía sau Phong Thần Tử, trông như muốn tập kích Phong Thần Tử vậy.

Chỉ thấy đôi cánh tay đỏ rực của Hỏa Văn Nữ Yêu từ từ vươn ra sau lưng Phong Thần Tử, và vào lúc đó móng tay của nàng cũng trở nên vô cùng dài nhọn và sắc bén, dường như chỉ cần lát nữa trực tiếp cào vào người Phong Thần Tử, là có thể khai thang phá đỗ đối phương.

Lúc này Hỏa Văn Chân Nhân cũng đang cố gắng kiềm chế Phong

Thần Tử, khiến đối phương không thể không tập trung đối chọi với mình, như vậy mới không để Phong Thần Tử phát hiện ra Hỏa Văn Nữ Yêu đang tập kích phía sau.

Phong Thần Tử dường như không nhận ra mục đích của Hỏa Văn Chân Nhân, vẫn chuyên tâm đối chọi với Hỏa Văn Chân Nhân, thần thông giữa hai bên vẫn khó phân cao thấp.

Nhưng vào lúc này, Hỏa Văn Nữ Yêu cho rằng thời cơ đã chín muồi, giơ tay cào về phía sau lưng Phong Thần Tử!

"A a!" Nhưng kết quả cuối cùng, Hỏa Văn Nữ Yêu lại bị bắn bay ra ngoài!

Lúc này Hỏa Văn Chân Nhân đang giao đấu với Phong Thần Tử, trận pháp hỏa diễm và phong nhận màu đen thổ tức chi gian không ngừng va chạm năng lượng, trông như không ai chiếm ưu thế.

Nhưng Hỏa Văn Chân Nhân, với tư cách là đối thủ, lại lén lút giữ lại một chiêu, khi đang đối chọi thần thông với Phong Thần Tử, Hỏa Văn Chân Nhân thao túng Hỏa Văn Nữ Yêu xuất hiện phía sau Phong Thần Tử, muốn nhân lúc đối phương đang giao đấu với mình, để Hỏa Văn Nữ Yêu đi tập kích.

Nếu vậy, Hỏa Văn Chân Nhân cảm thấy có cơ hội trực tiếp khiến Phong Thần Tử bị trọng thương.

Cơ hội vô cùng khó có được, Hỏa Văn Chân Nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua, vì vậy dưới sự thao túng của hắn, Hỏa Văn Nữ Yêu đã tiếp cận Phong Thần Tử, rồi vươn lợi trảo về phía sau lưng hắn mà cào xuống.

Nhưng vào lúc này, một tình huống bất ngờ lại xuất hiện khiến Hỏa Văn Chân Nhân ngạc nhiên, chỉ thấy khi lợi trảo của Hỏa Văn Nữ Yêu vờn quanh ngọn lửa kịch độc công kích về phía Phong Thần

Tử, lại không hề công kích được Phong Thần Tử, mà bị một tầng phong tường vô hình bao bọc xung quanh cơ thể Phong Thần Tử đánh bật ra.

"A a!" Hỏa Văn Nữ Yêu bị đạo phong tường đánh bật ra như thể bị một cú va chạm mạnh, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hóa ra vừa rồi, Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, đã bố trí một đạo phong tường xung quanh cơ thể mình, chính vì có một tầng phong tường tồn tại, kế hoạch tập kích của Hỏa Văn Nữ Yêu mới không thành công, ngược lại vì tự mình tập kích, nàng đã bị sức mạnh phản đòn của đạo phong tường đó đánh bay ra ngoài.

Không thể không nói Phong Thần Tử đã phòng ngự đòn tấn công của đối phương vô cùng tốt, trực tiếp khiến Hỏa Văn Nữ Yêu mấy lần tấn công không có công mà còn bị phản phệ, với tư cách là bên tập kích lại bị thương.

Vào lúc này, Phong Thần Tử, với tư cách là đối thủ, thực lực quả thực vô cùng cường đại.

"Đáng ghét!

Đã bị phát hiện rồi thì cho ta toàn lực công kích đi!

Hừ, Phong Thần Tử vừa rồi sợ bị phát hiện sao, đã vậy bây giờ ta đã nhận ra công kích của ngươi, vậy thì bây giờ ta muốn xem ngươi có cách nào ngăn cản cường công của Hỏa Văn Nữ Yêu không!" Hỏa Văn Chân Nhân một bên lợi dụng trận pháp hỏa văn chặn đứng phong nhận màu đen của Phong Thần Tử, một bên lại lộ ra nụ cười lạnh, vừa nói vừa thao túng Hỏa Văn Nữ Yêu lần nữa triển khai công kích về phía Phong Thần Tử.

Đích xác, bây giờ giống như Hỏa Văn Chân Nhân nói, vì Hỏa Văn Nữ Yêu đã bị phát hiện tung tích, nên Hỏa Văn Chân Nhân, với tư

cách là đối thủ, cũng không cần che giấu nữa, trực tiếp vào lúc Phong Thần Tử đang đối chọi thần thông với mình, thao túng Hỏa Văn Nữ Yêu trực tiếp phát động công kích về phía Phong Thần Tử.

"Hát a!" Chỉ thấy Hỏa Văn Nữ Yêu phát ra một tiếng gào thét, lại lần nữa sử dụng Nữ Yêu Hào Khiếu từng gây rắc rối lớn cho Phong Thần Tử trước đó.

Chương 1011

Nhưng một tình huống bất ngờ lại xuất hiện khiến Hỏa Văn Nữ Yêu ngạc nhiên, lần này Phong Thần Tử lại dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục giao đấu với Hỏa Văn Chân Nhân.

Hỏa Văn Nữ Yêu sau khi ngẩn người, mới phát hiện nguyên nhân là vì phong tường vừa rồi đã đánh bật nàng ra.

Đạo phong tường phòng hộ do Phong Thần Tử bố trí, bản thân ngoài lực phòng ngự vô cùng cường đại ra, còn có thể ngăn cản Nữ Yêu Hào Khiếu của Hỏa Văn Nữ Yêu.

Đối với điểm này, quả thực khiến Hỏa Văn Nữ Yêu cảm thấy bất ngờ.

Lúc này Hỏa Văn Nữ Yêu muốn công kích Phong Thần Tử, nhất định phải phá vỡ đạo phong tường phòng ngự của đối phương, nếu không sẽ không thể gây ảnh hưởng quá lớn cho Phong Thần Tử.

Vì vậy, Hỏa Văn Nữ Yêu lập tức lại lần nữa vung đôi lợi trảo sắc bén, đánh ra từng đạo lợi nhận vào phong tường của Phong Thần Tử từ xa.

Những lợi nhận này cháy lên hỏa diễm đỏ rực, chủng hỏa diễm này đều ẩn chứa hỏa độc, có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng khi những lợi nhận hỏa diễm uy lực vô cùng cường đại này công kích lên phong tường của Phong Thần Tử như vậy, lại không hề gây ra bất kỳ động tĩnh nào khác, ngược lại vào lúc đó lại bị phong tường lần nữa đánh bật ra.

Khi phong tường đánh bật những lợi nhận hỏa diễm đó, cũng để lộ ra diện mạo chân chính của những lợi nhận hỏa diễm đó, hóa ra là

từng cái móng tay dài nhọn, những móng tay này trước tiên mọc ra từ ngón tay của Hỏa Văn Nữ Yêu, sau đó rơi ra bay về phía Phong Thần Tử, cũng hình thành lợi nhận hỏa diễm.

Đáng tiếc là, cho dù Hỏa Văn Nữ Yêu phát ra công kích mạnh mẽ như vậy, vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của phong tường của Phong Thần Tử.

Nguyên nhân trong đó, Hỏa Diễm Nữ Yêu và Hỏa Văn Chân Nhân đều vô cùng rõ ràng.

Trong đó nguyên nhân ngoài phong tường do Phong Thần Tử bố trí ở lực phòng ngự quá cường đại ra, đến mức với thực lực của Hỏa Văn Nữ Yêu cũng không có bất kỳ cách nào phá vỡ loại phòng ngự cấp bậc đó.

Một nguyên nhân khác, tự nhiên là vì lúc này Hỏa Văn Chân Nhân đang đối chọi thần thông với Phong Thần Tử, vì vậy để có thể giao đấu với Phong Thần Tử, hắn đành phải thu rút một phần sức mạnh, dẫn đến việc pháp lực mà Hỏa Văn Nữ Yêu có thể sử dụng tương đối ít, thần thông và công kích mà nàng thi triển ra uy lực tự nhiên cũng sẽ giảm đi tương ứng.

Đối mặt với tình huống như vậy, Hỏa Văn Chân Nhân cũng vô cùng bất lực, vì bây giờ hắn và Phong Thần Tử đang ở giai đoạn tranh đấu thần thông gay cấn, không ai có thể bỏ cuộc giữa chừng.

Với tư cách là đối thủ, Hỏa Văn Chân Nhân cũng không dám mạo hiểm truyền thêm pháp lực cho Hỏa Văn Nữ Yêu, vì như vậy có khả năng Hỏa Văn Nữ Yêu không phá vỡ được phong tường và không gây ảnh hưởng gì cho Phong Thần Tử, Hỏa Văn Chân Nhân lại vì thiếu pháp lực mà bị Phong Thần Tử nắm lấy cơ hội đánh bại.

Vì vậy, để tránh tình huống đó xảy ra, Hỏa Văn Chân Nhân chỉ có thể tiếp tục giao đấu với Phong Thần Tử như vậy, còn nhiệm vụ phá

vỡ phong tường chỉ có thể trông vào Hỏa Văn Nữ Yêu.

Khi Hỏa Văn Chân Nhân một lúc không có cách nào giúp Hỏa Văn Nữ Yêu, trong đầu Hỏa Văn Nữ Yêu chợt lóe lên một tia linh quang, thời cơ đã đến.

"Đi!" Chỉ thấy cơ thể Hỏa Văn Nữ Yêu lập tức tan rã thành một đoàn hỏa diễm đỏ rực, sau đó lăn xuống đất, bắt đầu thiêu đốt những binh sĩ Tây Kỳ trên mặt đất!

Những binh sĩ Tây Kỳ đó chẳng qua cũng chỉ là phàm nhân mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của những ngọn lửa này?

Chưa kịp chạy thoát, đã bị ngọn lửa do Hỏa Văn Nữ Yêu hóa thành nuốt chửng.

Trong mắt những binh sĩ Tây Kỳ còn sống sót, dường như ngọn lửa đó chỉ là một con độc xà đã ăn thịt đồng đội của họ.

Sở dĩ Hỏa Văn Nữ Yêu đột nhiên ra tay với binh sĩ Tây Kỳ, là muốn nhân cơ hội này bổ sung pháp lực!

Lúc này Hỏa Văn Chân Nhân, vì đang giao đấu với Phong Thần Tử, căn bản không thể viện trợ pháp lực cho Hỏa Văn Nữ Yêu.

Trong tình huống thiếu pháp lực, Hỏa Văn Nữ Yêu cũng không thể gây ra quá nhiều nguy hiểm cho Phong Thần Tử.

Bởi vì Phong Thần Tử đã bố trí một tầng phong tường xung quanh cơ thể mình, chính vì có tầng phong tường như vậy tồn tại, Hỏa Văn Nữ Yêu với thực lực suy giảm không có cách nào phá vỡ loại phòng ngự đó.

Phong Thần Tử đã suy tính rất chu toàn về phòng ngự của mình, khi biết đối thủ có Hỏa Văn Nữ Yêu làm trợ thủ, hắn lập tức để lại một tầng phong tường để phòng ngự.

Như vậy, sẽ không phải phân tâm khi giao đấu với Hỏa Văn Chân Nhân.

Nhưng dù trong cục diện như vậy, Hỏa Văn Nữ Yêu cũng không hoàn toàn bó tay chịu trói, trên thực tế, sau khi thấy tạm thời không có sức mạnh để phá vỡ phong tường do Phong Thần Tử bố trí, Hỏa Văn Nữ Yêu lập tức ra tay với những binh sĩ Tây Kỳ đó.

Chỉ thấy toàn bộ cơ thể Hỏa Văn Nữ Yêu biến thành một đoàn hỏa diễm, lao về phía những binh sĩ Tây Kỳ đó, trực tiếp bao trùm lên người họ!

"Cứu mạng a!" Hỏa diễm nóng bỏng do cơ thể Hỏa Văn Nữ Yêu hóa thành trực tiếp bao trùm lên người những binh sĩ đó, khiến họ không ngừng phát ra tiếng kêu ai oán, nhưng dù những binh sĩ Tây Kỳ đó dùng cách gì cũng không thể dập tắt ngọn lửa đang cháy trên người, rất nhanh những binh sĩ Tây Kỳ đó trong tiếng kêu thảm thiết và ai oán đã hóa thành một đoàn tro tàn, không còn tìm thấy dấu vết nào nữa.

Khi cơ thể những binh sĩ Tây Kỳ đó bị hỏa diễm thiêu đốt thành một đoàn tro tàn, pháp lực của Hỏa Văn Nữ Yêu, với tư cách là đối thủ, lại tăng lên.

Hóa ra Hỏa Văn Nữ Yêu lại có thể thông qua việc thôn phệ những binh sĩ Tây Kỳ đó để khôi phục pháp lực, có thể nói đây là một năng lực vô cùng tà ác, nhưng lại cường đại vô cùng, đặc biệt là trong tình huống hiện tại, nếu Hỏa Văn Nữ Yêu, với tư cách là đối thủ, tăng cường thực lực, thì đó sẽ là một tình huống vô cùng bất lợi đối với Phong Thần Tử đang giao đấu với Hỏa Văn Chân Nhân.

Nhưng vào lúc này, Hỏa Văn Chân Nhân đối diện khi nhìn thấy Hỏa Văn Nữ Yêu ở một bên, thông qua việc thôn phệ những binh sĩ Tây Kỳ, đã tăng thêm không ít pháp lực, lại vô cùng cao hứng, vội

vàng gia tăng sức mạnh thần thông của mình, từ đó kiềm chế Phong Thần Tử, tiếp tục tạo cơ hội tốt cho Hỏa Văn Nữ Yêu công kích Phong Thần Tử.

Còn Hỏa Văn Nữ Yêu ở một bên khác, sau khi hấp thu những binh sĩ Tây Kỳ đó, tạm thời có được pháp lực cường đại, cuối cùng lại lần nữa phát động công kích về phía Phong Thần Tử.

Hỏa Văn Nữ Yêu vẫn duy trì hình thái hỏa diễm, trực tiếp bay đến trước mặt Phong Thần Tử, hỏa diễm nóng bỏng như những con hỏa xà vờn quanh mà lao tới.

Lần này công kích của Hỏa Văn Nữ Yêu vô cùng mạnh mẽ, đạo phong tường xuất hiện xung quanh cơ thể Phong Thần Tử cũng không thể ngăn cản công kích của những hỏa xà đó, cứ thế bị công kích cường đại của Hỏa Văn Nữ Yêu đánh phá.

Chưa dừng lại, hỏa xà nhanh chóng tiếp tục tấn công bản thể của Phong Thần Tử.

Lúc này Phong Thần Tử đang chuyên tâm đối chọi thần thông với Hỏa Văn Chân Nhân, không chỉ liên tục tiêu hao lượng lớn pháp lực, bản thân cũng không thể phân tâm, bởi vì một khi phân tâm, thì lát nữa sẽ bị Hỏa Văn Chân Nhân nắm lấy cơ hội một đòn phá vỡ thần thông, sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ cho Phong Thần Tử.

Lúc này, chỉ cần công kích của Hỏa Văn Nữ Yêu thành công ảnh hưởng đến Phong Thần Tử, thì tự nhiên có thể phá vỡ sự cân bằng yếu ớt đó, từ đó khiến thần thông của Phong Thần Tử bị Hỏa Văn Chân Nhân phá giải, như vậy mới có được một cơ hội không tồi.

Hỏa Văn Nữ Yêu tự nhiên cũng biết điều này, vì vậy sau khi đột phá phòng ngự phong tường do Phong Thần Tử bố trí, nàng lập tức phát động công kích về phía Phong Thần Tử, hỏa xà nóng bỏng trực tiếp lao tới cắn xé Phong Thần Tử.

“Oanh oanh oanh!” Hỏa xà nóng bỏng trực tiếp xuyên qua lồng ngực Phong Thần Tử, tạo thành vết thương vô cùng nghiêm trọng!

“Tuyệt vời!” Hỏa Văn Nữ Yêu nhìn thấy vết thương trên lồng ngực Phong Thần Tử, trong lòng tự nhiên vô cùng cao hứng, nhưng rất nhanh Hỏa Văn Nữ Yêu không thể vui mừng nổi.

Bởi vì lúc này Phong Thần Tử sau khi chịu vết thương nghiêm trọng như vậy, trên lồng ngực hắn lại không hề chảy ra một giọt máu nào, lúc này Hỏa Văn Nữ Yêu mới phát hiện ra cơ thể Phong Thần Tử dường như hư ảo, hỏa xà nóng bỏng dường như không có cách nào phá vỡ loại công kích đó.

Vào lúc này, Hỏa Văn Nữ Yêu, với tư cách là đối thủ, tự nhiên cảm thấy không ổn.

Hỏa Văn Chân Nhân đang giao đấu với Phong Thần Tử đối diện cũng cảm thấy không đúng, bởi vì lúc này Phong Thần Tử ngay cả sau khi bị Hỏa Văn Nữ Yêu công kích, phong nhận hắc vũ mà hắn sử dụng vẫn có uy lực vô cùng lớn, một lúc đã khiến Hỏa Văn Chân Nhân đành phải gia tăng sức mạnh thần thông để chống lại thần thông đó của đối phương.

“Có chuyện gì vậy?

Hỏa Văn Nữ Yêu chẳng phải đã phát động công kích đối với tên đó sao?

Không đánh bại được đối phương sao?” Ngay khi trong đầu Hỏa Văn Chân Nhân chợt lóe lên nghi vấn như vậy, bên Phong Thần Tử đối diện lại xảy ra một điều bất ngờ.

Chương 1012

Hóa ra vào lúc đó, cơ thể Phong Thần Tử bị hỏa xà nóng bỏng do Hỏa Văn Nữ Yêu khống chế xuyên qua lồng ngực lại từ từ trở nên hư ảo, cuối cùng còn biến thành một đoàn vi phong tiêu tán.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hỏa Văn Chân Nhân và Hỏa Văn Nữ Yêu đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng mới hiểu ra một điều, rằng Phong Thần Tử đó bản thân chỉ là một ảo ảnh mê hoặc lòng người mà thôi!

Còn đạo phong tường phòng ngự kiên cố kia cũng chỉ là để khiến ảo ảnh đó trông chân thực hơn mà thôi.

Sau khi hiểu ra điều này, Hỏa Văn Chân Nhân và Hỏa Văn Nữ Yêu đều hiểu rằng họ đã trúng kế của Phong Thần Tử!

Đồng thời vào lúc này, kẻ công kích thật sự của thần thông Hắc Vũ Lợi Nhận lại lộ diện, chỉ thấy tại vị trí Phong Thần Tử vốn đứng, theo sự tiêu tán của ảo ảnh Phong Thần Tử, lại xuất hiện một viên châu tử!

Viên châu tử này hiện ra màu sắc ngũ sắc rực rỡ, cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Nhưng một viên châu tử nhỏ bé như vậy, lại từ bên trong bay ra những hắc vũ lợi nhận, những hắc vũ lợi nhận này không ngừng va chạm với trận pháp hỏa văn của Hỏa Văn Chân Nhân, đôi bên khó phân cao thấp, hiển nhiên là một pháp bảo vô cùng cường đại.

Hóa ra trước đó, giao đấu thần thông với Hỏa Văn Chân Nhân chỉ là một viên châu tử nhỏ bé, còn Phong Thần Tử thật sự đã không biết trốn ở đâu mất rồi.

Sau khi phát hiện Phong Thần Tử đã không biết chạy đi đâu, mà thứ lưu lại tại chỗ phát động công kích thần thông lại là một viên châu nhỏ, trong lòng Hỏa Văn Chân Nhân và Hỏa Văn Nữ Yêu đều dâng lên dự cảm bất an, dường như lát nữa sẽ có chuyện không lành xảy ra. "Khốn kiếp, tên kia rốt cuộc trốn ở đâu rồi?" Hỏa Văn Chân Nhân nhìn chiến trường trống trải xung quanh, trong lòng không khỏi nghĩ thầm.

Hắn đã nhận ra thứ giao thủ với mình trước đó không phải là một pháp bảo, thậm chí bản thân Phong Thần Tử đã sớm không biết tung tích, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Khi Hỏa Văn Chân Nhân đang tức giận vì bị Phong Thần Tử lừa một vố, phía sau hắn đột nhiên vang lên một giọng nói. "Sao vậy?

Ngươi không tìm ta sao?" Ngay khi Hỏa Văn Chân Nhân không tìm thấy Phong Thần Tử, Phong Thần Tử lại xuất hiện phía sau hắn. "A!" Nghe thấy giọng Phong Thần Tử sau lưng, Hỏa Văn Chân Nhân giật mình nhảy dựng, ngay lập tức phản ứng, từng đạo phi đạn hỏa diễm bắn thẳng về phía sau lưng hắn.

Hỏa Văn Chân Nhân phản ứng cực nhanh, tuyệt đối không muốn cho Phong Thần Tử quá nhiều cơ hội.

Một khi đã phát hiện tung tích của kẻ đó, tự nhiên phải lập tức phát động công kích. "Ha ha, nóng nảy như vậy không tốt đâu!" Lúc này, Phong Thần Tử ở phía sau Hỏa Văn Chân Nhân, đối mặt với công kích của hắn lại bật cười ha hả, hai tay vung về phía trước, lập tức những phi đạn hỏa diễm kia đều bị đánh bật ra, bay lạc sang những chỗ khác.

Tuy nhận thấy Phong Thần Tử dễ dàng chặn đứng công kích của mình, Hỏa Văn Chân Nhân lại không hề bất ngờ, bởi vì công kích hắn vừa thi triển ra chỉ nhằm kéo dài thời gian.

Bây giờ mới là lúc hắn thực sự phát động công kích.

Chỉ thấy Hỏa Văn Chân Nhân đột nhiên vung tay về phía sau, phác họa ra một trận pháp đỏ rực giữa hư không nhắm vào Phong Thần Tử! "Oanh long!" Khi trận pháp đỏ rực ấy dưới sự khống chế của Hỏa Văn Chân Nhân thành hình, lập tức bùng nổ một suối lửa cực mạnh nhắm thẳng Phong Thần Tử.

Không thể không nói, một loạt phản ứng của Hỏa Văn Chân Nhân vô cùng nhanh chóng, nếu là tu đạo giả khác vào lúc này chắc chắn đã bị hắn giải quyết rồi.

Nhưng lần này đối thủ mà Hỏa Văn Chân Nhân phải đối mặt lại là Phong Thần Tử, một tu đạo giả có thực lực cường đại, không dễ đối phó như vậy.

Chỉ thấy quanh thân Phong Thần Tử lại xuất hiện từng vòng tường gió, dễ dàng chặn đứng công kích suối lửa từ trận pháp của Hỏa Văn Chân Nhân.

Sau đó, những tường gió bao phủ quanh thân Phong Thần Tử đột nhiên biến hóa, từ những phong nhận kiên cố biến thành những lưỡi lợi nhận sắc bén màu đen, xuyên thấu qua suối lửa đang phun trào, trực tiếp bay về phía Hỏa Văn Chân Nhân. "Rắc!" Thân thể Hỏa Văn Chân Nhân cứ thế bị những lưỡi lợi nhận đen sắc bén cắt thành từng mảnh vụn.

Hắn không có huyễn thuật Thâu Thiên Hoán Nhật như Phong Thần Tử, dưới loại công kích này lập tức bỏ mạng dưới tay Phong Thần Tử. "Không!" Hỏa Văn Chân Nhân phát ra một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, nhưng sau đó triệt để mất đi sinh mệnh, hồn phách cũng bị Phong Thần Bảng hấp thu.

Cứ như vậy, Hỏa Văn Chân Nhân tự nhiên đã bị đánh bại hoàn toàn.

Sau khi Hỏa Văn Chân Nhân chết, viên châu ngũ sắc rực rỡ thuộc

về Phong Thần Tử cũng thu lại sức mạnh, không còn tiếp tục sử dụng thần thông nữa, xoay tròn một vòng trên không rồi bay về tay Phong Thần Tử.

Mặc dù đã giết Hỏa Văn Chân Nhân, nhưng mọi chuyện của Phong Thần Tử vẫn chưa kết thúc.

Nghĩ vậy, Phong Thần Tử nhìn về phía đối diện.

Nguyên lai, khi Hỏa Văn Chân Nhân bị giết, Hỏa Văn Nữ Yêu đã hóa thành một đoàn hỏa diễm bay về một hướng khác, trên đường đi hoàn toàn không hề dừng lại, hiển nhiên là không muốn tiếp tục giao thủ với Phong Thần Tử.

Hỏa Văn Nữ Yêu sau khi chứng kiến Hỏa Văn Chân Nhân cũng bị Phong Thần Tử dễ dàng đánh giết, biết mình không phải đối thủ của Phong Thần Tử, nên lập tức bỏ chạy, không muốn ở lại chịu chết vô ích. "Hừ, bây giờ mới muốn bỏ chạy, không thấy là quá muộn rồi sao?" Phong Thần Tử nhìn Hỏa Văn Nữ Yêu đang bỏ chạy, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt.

Ngay sau đó, viên pháp bảo châu báu trong tay hắn phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, rồi biến mất khỏi tay Phong Thần Tử.

Khi viên châu ngũ sắc rực rỡ kia xuất hiện lần nữa, nó đã ở ngay trước mặt Hỏa Văn Nữ Yêu đang bỏ chạy. "A!" Hỏa Văn Nữ Yêu vừa thấy viên pháp bảo châu báu đột nhiên xuất hiện phía trước, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hiểu rằng lúc này đối thủ Phong Thần Tử không muốn cho mình trốn thoát, nên mới điều khiển pháp bảo của hắn chặn đường.

Hỏa Văn Nữ Yêu cũng biết uy lực của viên pháp bảo châu báu kia cực kỳ lớn, nên không định phát động công kích vào nó, mà chọn cách chạy trốn về một hướng khác.

Nhưng lúc này, Phong Thần Tử lại không định tiếp tục cho Hỏa Văn Nữ Yêu bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ thấy màu sắc trên bề mặt viên châu ngũ sắc rực rỡ kia đột nhiên biến đổi, các màu sắc khác bắt đầu biến mất, chỉ còn lại duy nhất màu lam!

Khi viên châu biến thành màu lam, trong không khí xung quanh xuất hiện những phong nhận.

Những phong nhận này tụ tập lại, biến thành một lưỡi phong nhận khổng lồ, rồi lưỡi phong nhận đó bay về phía Hỏa Văn Nữ Yêu. "Không!" Đối mặt với công kích của phong nhận sắc bén này, Hỏa Văn Nữ Yêu cũng sử dụng tất cả thủ đoạn để chống cự, nhưng tất cả đều bị phong nhận cắt thành hai nửa, cuối cùng Hỏa Văn Nữ Yêu cũng trực tiếp bỏ mạng dưới công kích của phong nhận đó.

Đến bây giờ, Phong Thần Tử một mình đã đánh bại Hỏa Văn Chân Nhân và đồng bọn Hỏa Văn Nữ Yêu, không để thoát một ai!

Sau khi đánh giết Hỏa Văn Chân Nhân, Phong Thần Tử lập tức chỉ huy binh sĩ Tây Kỳ bắt đầu công kích những binh sĩ Ân Thương còn lại, đồng thời bắt đầu chiếm lĩnh khu vực chiến lược trọng yếu này, nơi vẫn luôn bị tranh giành. "Các ngươi nhanh chóng phát động tiến công, đừng để những binh sĩ Ân Thương kia kịp phản ứng!" Phong Thần Tử một tiếng lệnh hạ, binh sĩ Tây Kỳ dưới trướng tự nhiên không dám trái lệnh, tất cả đều xông vào công kích đại quân Ân Thương, dễ dàng chiếm lĩnh khu vực này từ tay đại quân Ân Thương đang hoảng loạn.

Chương 1013

.....

Trên chiến trường Tuyệt Long Lĩnh, Phong Thần Tử vô cùng dễ dàng đánh bại đối thủ Hỏa Văn Chân Nhân, sau đó bắt đầu sắp xếp người khác hành động, không ngừng thiết lập ưu thế trên chiến trường.

Ví dụ như Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người không ngừng ra tay đối phó với các đệ tử Tiệt Giáo, đánh bại không ít người, đồng thời cũng bị tu đạo giả truy sát.

Nhưng cũng rõ ràng Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa đã lập được công lao, thực lực của bản thân cũng không ngừng tăng lên.

Cũng chính vì vậy, hiện tại Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người sau khi trải qua những trận chiến này, thực lực đã trở nên vô cùng cường đại. ....

Khi chiến trường Tuyệt Long Lĩnh ngày càng trở nên kịch liệt, tại Triều Ca Thành xa xôi vẫn là một cảnh ca múa thái bình.

Đương nhiên, cái gọi là ca múa thái bình này, cũng chỉ tồn tại trong cuộc sống của những quan lại quý tộc.

Còn phía sau đó, cuộc sống của bách tính bình thường ở Triều Ca Thành cũng chỉ tàm tạm, chỉ có thể run rẩy và cẩn trọng sống dưới sự thống trị của Trụ Vương bạo quân.

Nhưng dù vậy, trong toàn bộ Triều Ca Thành, cũng có một số đại thần trung thành với Ân Thương.

Hôm nay, trước phủ nha của đại thần Tỷ Can, hai nam nhân mặc áo choàng đứng đó.

Một người dáng cao lớn hơn nói với đồng bạn thấp bé bên cạnh: "Đã đến đây rồi, vậy thì đừng chần chừ nữa.

Hiện tại ta phải tranh thủ mọi thời gian, có như vậy mới có thể cứu vãn được thiên hạ Ân Thương này!" Nghe xong lời của người cao lớn, người hơi gầy gò kia cũng gật đầu, nghiêm túc đáp: "Mọi việc đều nghe theo huynh trưởng sắp xếp.

Hiện tại thời gian của ta quả thực vô cùng gấp rút, nếu ta ngay cả nhiệm vụ này cũng không hoàn thành, e rằng Thiên Đế đại nhân cũng sẽ không hài lòng phải không?" "Không sai, ngươi biết là tốt rồi, bây giờ theo ta đi tìm đại thần Tỷ Can thôi!" Người cao lớn nói vậy, đang định cùng người bên cạnh bước vào phủ nha của Tỷ Can. "Có ai không?" "Có... có ai đó! ...Ai?" Người cao lớn bước tới, gõ cửa phủ nha Tỷ Can.

Chẳng mấy chốc, một gia đinh ăn mặc giản dị bước ra, nhìn hai người đứng ngoài cửa với vẻ mặt khó hiểu. "Vị tiểu huynh đệ này xin chào, ta muốn gặp Tỷ Can đại nhân, không biết có thể làm phiền đại ca thông báo giúp được không?" Người có vóc dáng cao lớn kia lễ phép nói với gia đinh, hy vọng đối phương có thể cho họ gặp Tỷ Can đại nhân.

Nhưng lời tiếp theo của gia đinh lại khiến hai người họ kinh ngạc. "Ai nha, chậm một bước rồi!

Lão gia nhà ta sáng sớm hôm nay đã vào vương cung diện kiến Vương thượng, muốn khuyên Người đừng tiếp tục xây dựng Lộc Đài nữa, làm vậy hao người tốn của, lại tổn hại thiên hòa." Gia đinh nhìn hai người đứng ngoài cửa, tuy không biết thân phận đối phương, nhưng hiện tại đại thần Tỷ Can đã vào vương cung, vậy cứ nói thật cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng, khi gia đinh nói vậy, trong lòng hai người đứng ngoài

cửa lại dâng lên dự cảm bất an, bởi vì lúc gia đinh nói ra lời đó, họ dường như linh cảm được một chuyện không hay sắp xảy ra. "Nếu đã vậy, vậy thì ta xin cáo từ." Hai người sau khi biết đại thần Tỷ Can đã vào vương cung, cũng không có lý do gì để tiếp tục ở lại, sau khi cáo từ gia đinh liền quay người rời đi.

Gia đinh bên cạnh nhìn bóng lưng hai người, trong lòng lại cảm thấy hơi kỳ lạ, vì sao vừa rồi mình lại dễ dàng trả lời câu hỏi của những người xa lạ đó như vậy?

Gia đinh không biết rằng, vừa rồi khi hai người hỏi chuyện, đã lén lút sử dụng pháp thuật thôi miên thuật.

Chính vì pháp thuật này, gia đinh mới vô tri vô giác nói ra tất cả những gì mình biết, nhờ đó hai người kia mới biết được hướng đi của đại thần Tỷ Can.

Chờ khi hai người đến một góc khuất kín đáo, họ mới cởi bỏ áo choàng.

Khi dung mạo của hai người lộ ra, không ngờ đó lại là hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng!

Trước đó, họ lén lút đến đây để tìm đại thần Tỷ Can bàn bạc việc.

Do trước đây mẫu thân của Ân Giao và Ân Hồng, Khương Hoàng Hậu, bị bại lộ khi mưu hại Đát Kỷ, hai huynh đệ tuy là con của Trụ Vương, nhưng cũng không nghi ngờ gì mà bị truy nã.

Sau đó, họ phải hao tốn chín trâu hai hổ sức lực mới may mắn thoát khỏi Triều Ca Thành, và được Xích Xà Tử thu làm đồ đệ, miễn cưỡng trở thành một thành viên của Thiên Đình.

Hiện tại, Ân Giao và Ân Hồng hai người sở dĩ lại lần nữa quay về Triều Ca Thành, nơi vốn là hang ổ hổ báo, là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Đế Tần Hạo.

Đồng thời, những chuyện xảy ra trước đây cũng đã tạo ra ảnh hưởng vô cùng lớn đối với Ân Giao và Ân Hồng, khiến họ có động lực để hành động.

Chỉ là Ân Giao và Ân Hồng hai người mới tu đạo chưa lâu, tuy có thể sử dụng một số pháp thuật như thôi miên thuật để ảnh hưởng đến người thường, nhưng bản thân họ ở trong Triều Ca Thành nguy hiểm này cũng không được an toàn.

Vì vậy, trong tình huống bình thường, Ân Giao và Ân Hồng đều không lộ diện thật của mình.

Nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, họ cũng sẽ không chủ động xuất hiện.

Thế nhưng hiện tại Ân Giao và Ân Hồng hiển nhiên đang có chuyện đau đầu, đó là đại thần Tỷ Can mà họ muốn tìm lại sáng sớm đã vào vương cung.

Nếu là lúc bình thường thì cũng chẳng sao, nhưng hôm nay Ân Giao và Ân Hồng đặc biệt đến tìm đại thần Tỷ Can, lại không gặp được đối phương, không khỏi khiến hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng cảm thấy bất an trong lòng.

Không phải vì họ quá mẫn cảm, mà là vì một loại trực giác đặc biệt.

Loại trực giác này khiến Ân Giao và Ân Hồng hai người có một loại linh cảm mơ hồ. "Vậy bây giờ nên làm gì đây, huynh trưởng?

Chẳng lẽ chúng ta phải vào vương cung tìm đại thần Tỷ Can sao?" Là đệ đệ, Ân Hồng hỏi, muốn nghe xem huynh trưởng Ân Giao có biện pháp nào tốt hơn không. "Ta làm sao có thể tiến vào vương cung được?

Trong vương cung có rất nhiều thị vệ, điểm này đệ cũng biết rõ.

Hiện tại một số tiên nhân cũng ở trong vương cung, lỡ sơ suất một chút sẽ bại lộ sự tồn tại của chúng ta!" Ân Giao bình tĩnh phân tích tình huống, nói vậy.

Lúc này, Ân Giao và Ân Hồng vốn muốn tìm hoàng thúc Tỷ Can để bàn bạc một số chuyện.

Kết quả là, sau khi đến được nơi ở bí mật của Tỷ Can, Tỷ Can lại sáng sớm đã đi gặp Trụ Vương phụ vương để bàn chuyện.

Chương 1014

Điều này khiến hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng trong lòng cảm thấy bất an, dường như lát nữa sẽ có chuyện không lành xảy ra.

Nhưng hiện tại hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng tạm thời cũng không có phương pháp nào khác để xử lý vấn đề này, chỉ đành canh giữ gần vương cung, chờ đợi Tỷ Can xuất hiện trở lại. .....

Lúc này trong vương cung, Tỷ Can vốn định khuyên Trụ Vương đừng tiếp tục xây dựng Lộc Đài, bởi vì sau khi xây Lộc Đài sẽ tiêu hao cực lớn tài lực và nhân lực của toàn bộ Ân Thương.

Tỷ Can, với tư cách là một thành viên hoàng thất, đồng thời cũng là một đại thần của Ân Thương, tự nhiên không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra.

Đáng tiếc Trụ Vương lại nghe lời Đát Kỷ, chọn xây Lộc Đài để tiếp dẫn thần tiên bốn phương.

Thực tế, những thần tiên này đều là những con hồ ly tu luyện thành tinh, sau khi Đát Kỷ được sủng ái thành công, bọn chúng cũng muốn được hưởng lộc.

Đát Kỷ đối đãi với tộc nhân tự nhiên không hề keo kiệt, vì vậy mới có chuyện xúi giục Trụ Vương xây dựng Lộc Đài xuất hiện.

Sau đó Tỷ Can cũng nhiều lần khuyên Trụ Vương sau khi Người đã hạ quyết định, nhưng Trụ Vương vẫn một mực cố chấp, về sau cũng không còn muốn nghe lời Tỷ Can nữa.

Đến bây giờ Lộc Đài đã xây dựng xong, Tỷ Can có muốn ngăn cản Trụ Vương cũng không có cách nào.

Hôm nay, sau khi Trụ Vương xây dựng xong Lộc Đài, đã sai Tỷ

Can cùng các đại thần cử hành tế tự, nhân tiện nghênh đón những thần tiên mà Người cho là vậy.

Tỷ Can không lộ vẻ gì, đi theo các đại thần lên Lộc Đài.

Sau khi trải qua những nghi lễ rườm rà, những cái gọi là thần tiên kia cuối cùng cũng bay tới từ chân trời, từng người từng người mây mù vờn quanh, trông thật sự giống hệt thần tiên.

Nhưng vào lúc này, Tỷ Can lại chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra những cái gọi là thần tiên kia đều là hồ ly thành tinh biến hóa thành, bản chất đều là yêu quái. "Đại Vương, Người xem, những thần tiên của thần thiếp đây!

Hiện tại Đại Vương Người đã xây dựng xong Lộc Đài, quả nhiên đã ứng nghiệm rồi!" Lúc này bên cạnh Trụ Vương, hồ ly tinh Đát Kỷ nói vậy với Trụ Vương.

Thực tế Đát Kỷ biết những cái gọi là thần tiên này đều là tộc nhân của mình biến hóa thành, chỉ là cố ý che giấu Trụ Vương và các đại thần Ân Thương mà thôi.

Trụ Vương đối với lời nói của mỹ nhân trong lòng tự nhiên tin sâu không nghi ngờ, cười lớn gật đầu nói: "Những thần tiên này quả nhiên không hổ là thần tiên a, từng người từng người đều cưỡi mây đạp gió thần thông quảng đại!" .....

Sau đó Trụ Vương lại tiếp xúc với những cái gọi là thần tiên kia, mở tiệc lớn cùng những thần tiên đó vui vẻ trò chuyện mấy phần.

Chờ khi yến tiệc kết thúc, những cái gọi là thần tiên kia cũng rời khỏi Lộc Đài, các đại thần và Trụ Vương cũng trở về chỗ của mình.

Nhưng Tỷ Can vẫn luôn trầm mặc không nói lại không trở về nhà, mà cưỡi ngựa đuổi theo hướng những cái gọi là thần tiên kia rời đi.

Cuối cùng, Tỷ Can cưỡi ngựa đến một ngọn núi hoang.

Dưới chân núi hoang đó, Tỷ Can ngửi thấy một mùi hồ ly hôi thối nồng nặc!

Hiển nhiên là do có hồ ly cư trú tại ngọn núi hoang này, thậm chí vì yêu khí mà những con hồ ly này phát ra đã biến ngọn núi vốn có cảnh quan không tồi thành một ngọn núi hoang tàn.

Tình huống như vậy cũng nằm trong phạm vi hiểu biết của Tỷ Can.

Sau đó Tỷ Can lại tiếp tục tìm kiếm trên ngọn núi hoang đó, cuối cùng tìm thấy một hang động mà hồ ly cư trú.

Trong hang động này hiển nhiên là nơi ở của những hồ ly tinh giả mạo thành thần tiên đã gặp Trụ Vương trước đó.

Với tư cách là một đại thần của Ân Thương, Tỷ Can vừa trung thành tận tâm với Ân Thương, vừa là một người vô cùng quả đoán.

Hắn lập tức đốt lên bó đuốc, đốt cháy toàn bộ hang động.

Chẳng mấy chốc toàn bộ ngọn lửa lan tràn khắp núi hoang, thiêu chết những hồ ly tinh cư trú trong hang động.

Về phần Tỷ Can thì sau khi phóng hỏa, đã rời khỏi núi hoang, chờ cho ngọn lửa hoàn toàn tắt hẳn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng ngọn lửa trên núi hoang đã tắt hẳn, chỉ còn lại ngọn núi trọc lóc.

Ở cửa hang động cũng có một số thi thể hồ ly bị thiêu cháy.

Hiển nhiên những hồ ly tinh kia sau khi phát giác ngọn lửa trên núi hoang đã lập tức muốn bỏ chạy, nhưng ngọn lửa nóng bỏng như vậy những hồ ly tinh nhỏ bé kia làm sao có thể trốn thoát?

Vì vậy sau đó, tất cả những hồ ly tinh kia đều bị ngọn lửa nóng bỏng thiêu sống.

Thế nhưng, khi Tỷ Can còn chưa kịp hành động, đột nhiên từ hang động nơi hồ ly tinh cư trú thổi ra một đạo yêu phong!

Ngay sau đó, một con yêu hồ thân hình màu xám trắng xuất hiện ở cửa hang động.

Cái mũi dài nhọn của nó ngửi ngửi trong không khí, lại nhìn những tộc nhân hồ ly đã chết, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Ngay lập tức, con yêu hồ xám trắng kia hướng ánh mắt về phía Tỷ Can đang ẩn nấp dưới chân núi, lập tức nhận ra kẻ chủ mưu đã phóng hỏa lan tràn khắp ngọn núi kia! "Đồ phàm nhân này, dám ra tay với tộc nhân của ta!

Hôm nay ta muốn ngươi phải đền mạng!" Con yêu hồ xám trắng phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, ngay sau đó bay về phía Tỷ Can.

Hai cái móng vuốt sắc bén phát ra từng trận hàn quang, nếu móng vuốt đó mà cào vào thân thể Tỷ Can, không nghi ngờ gì sẽ trực tiếp xé nát thân thể Tỷ Can.

Dù sao Tỷ Can tuy là đại thần của Ân Thương, nhưng thực tế chỉ là một phàm nhân, không hề có pháp lực.

Đối mặt với một con yêu hồ xám trắng có thể an nhiên vô sự giữa ngọn lửa thiêu đốt như vậy, hắn không có bất kỳ biện pháp nào.

Vào lúc này, Tỷ Can muốn chạy trốn cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bởi vì con yêu hồ xám trắng kia đã khóa chặt vị trí của hắn, chỉ cần Tỷ Can vẫn nằm trong phạm vi khứu giác của nó, tự nhiên nó có thể dễ dàng tìm thấy Tỷ Can, rồi phát động tiến công.

Vào lúc này, Tỷ Can không nghi ngờ gì đã lâm vào nguy hiểm.

Hành động lần này của hắn không hề lường trước được sự cố bất

ngờ như vậy.

Chương 1015

Thực tế đúng là Tỷ Can đã cân nhắc không đủ kỹ càng, không ngờ trong số những hồ ly tinh này lại thật sự có tồn tại pháp lực cao cường, còn đang lao về phía hắn công kích!

Lúc này, con yêu hồ xám trắng đã phát hiện ra ngọn lửa thiêu chết tộc nhân của nó là do Tỷ Can, một phàm nhân, phóng ra, vì vậy nó dễ dàng khóa chặt Tỷ Can, rồi lao tới công kích hắn.

Trong tình huống như vậy, Tỷ Can với thân phận phàm nhân căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ đành quay người định bỏ chạy.

Thế nhưng khi Tỷ Can định cưỡi ngựa quay người bỏ chạy, trước mặt hắn đột nhiên một bóng đen giáng xuống, không ngờ lại chính là con yêu hồ xám trắng đã phát động tiến công trước đó.

Con yêu hồ này đã tu luyện nhiều năm, có pháp lực vô cùng cường đại, dễ dàng chặn đứng lộ tuyến bỏ chạy của Tỷ Can, không cho Tỷ Can trốn thoát thành công. "Phàm nhân, dám giết tộc nhân của ta, bây giờ ta muốn thiêu ngươi tan xương nát thịt, sau đó còn ra tay với gia đình, tộc nhân của ngươi.

Không giết cả nhà ngươi, ta thề không dừng tay!" Con yêu hồ xám trắng khổng lồ kia miệng lại phun ra tiếng người, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Tỷ Can.

Lúc này, Tỷ Can tuy trong lòng không sợ con yêu hồ xám trắng kia, nhưng cũng không có cách nào đối phó nó.

Yêu hồ xám trắng phẫn nộ đến cực điểm, sau khi phát ra một tiếng gầm giận dữ, một móng vuốt sắc bén vồ xuống Tỷ Can! "Loảng xoảng!" Chỉ thấy một đạo bạch quang khi yêu hồ xám trắng giơ móng

vuốt sắc bén lên đã trực tiếp đánh tới, chặt đứt một cái móng vuốt của con yêu hồ xám trắng kia! "A a!

Ai!" Móng vuốt sắc bén trực tiếp cùng huyết nhục bị chặt đứt rơi xuống đất, khiến yêu hồ xám trắng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, giận dữ nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm kẻ vừa tập kích lén lút!

Lúc này, trên mặt Tỷ Can cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ vừa rồi khi yêu hồ xám trắng chuẩn bị công kích mình, lại đột nhiên bị người khác tập kích lén lút. "Chẳng lẽ hôm nay có người cứu ta sao?" Tỷ Can nghĩ thầm, chợt cảm thấy lần này mình có thể sống sót rồi.

Cũng vào lúc này, từ một hướng khác lại bay tới một đạo bạch quang, cũng công kích về phía yêu hồ xám trắng. "Khốn kiếp!

Đừng tưởng có thể tập kích lén lút thành công lần thứ hai!" Lúc này, yêu hồ xám trắng biết có người đang tập kích lén lút gần đó, vì vậy duy trì cảnh giác cao độ.

Nó đã thành công phát giác ra công kích từ một hướng khác ngay trong khoảnh khắc đầu tiên. "Hát a!" Chỉ thấy con yêu hồ xám trắng đó phun ra một quả cầu sáng màu xám trắng về phía đạo bạch quang đang bay tới, trực tiếp đánh trúng đạo bạch quang đó!

Quả cầu sáng màu xám trắng trực tiếp va chạm với đạo bạch quang, năng lượng giữa hai bên lúc này va chạm và triệt tiêu lẫn nhau.

Thế nhưng chưa đợi yêu hồ xám trắng nhìn rõ kẻ tập kích lén lút lần này rốt cuộc là ai, lại một đạo cầu năng lượng đen kịt nữa từ một hướng khác bay tới.

Yêu hồ xám trắng cũng phát hiện ra quả cầu năng lượng đen kịt kia vào lúc này, lập tức sau khi va chạm với đạo bạch quang trước đó, lại lập tức phát ra công kích về phía quả cầu năng lượng đen kịt đó.

Chỉ thấy một đạo quang mang xám trắng cũng đánh về phía đạo cầu năng lượng đen kịt kia, trực tiếp đánh vỡ quả cầu năng lượng đen kịt đó thành hai nửa.

Nhưng lần này, quả cầu năng lượng đen kịt lại không dễ dàng bị triệt tiêu như những đạo bạch quang trước đó.

Chỉ thấy quả cầu năng lượng đen kịt bị cắt thành hai nửa vẫn tiếp tục đánh về phía yêu hồ xám trắng.

Ban đầu yêu hồ xám trắng còn tưởng lần này cũng có thể dễ dàng giải quyết những kẻ tập kích lén lút kia, nhưng nó không ngờ quả cầu năng lượng đen kịt lại có biến hóa như vậy.

Trong tình huống không kịp đề phòng, móng vuốt trước của nó lại lần nữa bị quả cầu năng lượng đen kịt đánh trúng!

Khi móng vuốt trước của yêu hồ xám trắng bị quả cầu năng lượng đen kịt đánh trúng, nó lập tức cảm thấy năng lượng ẩn chứa trong quả cầu năng lượng đen kịt bắt đầu xâm nhập vào thân thể mình, căn bản không có cách nào triệt tiêu.

Năng lượng này vô cùng lạnh lẽo, vừa tiến vào thân thể yêu hồ xám trắng đã giống như muốn đóng băng huyết dịch của nó!

Lúc này, yêu hồ xám trắng cuối cùng cũng cảm thấy một chút bất an, bởi vì cho đến hiện tại nó đã bị những kẻ tập kích lén lút ẩn nấp trong bóng tối công kích nhiều lần, căn bản tạm thời không có cách nào đối phó với những kẻ tập kích lén lút ẩn mình đó.

Vì vậy vào lúc này, tuy yêu hồ xám trắng thiết tha muốn đánh giết Tỷ Can, báo thù cho tộc nhân bị lửa lớn thiêu chết, nhưng khi cân nhắc những kẻ tập kích lén lút ẩn mình kia vô cùng khó đối phó, nên yêu hồ xám trắng đã chọn cách rút lui vào lúc này, tránh việc lại lần nữa chịu công kích.

Chỉ thấy bên cạnh yêu hồ xám trắng trào ra một luồng khí lãng, ngay sau đó nó được luồng khí lãng đó nâng đỡ bay về một hướng, trông có vẻ muốn rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Thế nhưng khi yêu hồ xám trắng định bỏ chạy, trong khu rừng phía dưới lại lần nữa bay ra một hắc một bạch hai đạo quang cầu, đều phát động công kích về phía nó. "Khốn kiếp!

Những tên này chẳng lẽ muốn đuổi cùng giết tận sao?" Yêu hồ xám trắng nhìn thấy những quả cầu năng lượng màu đen và trắng phát ra từ trong rừng, trong lòng vô cùng phẫn nộ, biết rằng những kẻ tập kích lén lút ẩn mình kia không định dễ dàng buông tha mình. "Hừ!

Đừng tưởng ta sợ rồi!" Yêu hồ xám trắng liên tục bị người khác công kích, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Vốn dĩ nó chỉ muốn tìm một nơi dưỡng thương, sau đó mới bắt đầu hành động trả thù những kẻ dám ra tay với tộc nhân của mình.

Nhưng hiện tại yêu hồ xám trắng chỉ có thể chọn cách giải quyết những kẻ tập kích lén lút này ngay tại đây.

Nếu không, yêu hồ xám trắng đoán rằng đối phương căn bản sẽ không để mình dễ dàng rời đi!

Như con yêu hồ xám trắng kia, khi đối mặt với công kích của cầu năng lượng đen kịt và cầu năng lượng trắng, nó đột nhiên xòe ra cái đuôi màu xám trắng ở phía sau.

Mặc dù màu sắc của cái đuôi màu xám trắng đó trông vô cùng ảm đạm, nhưng số lượng lại rất nhiều, đủ ba cái đuôi.

Điều đó đủ để chứng minh năng lực của con hồ ly xám trắng này cường đại.

Phải biết rằng trong toàn bộ tộc hồ ly, càng nhiều đuôi thì thiên phú và thực lực của nó sẽ càng cường đại hơn.

Hiện tại con hồ ly xám trắng đã có ba cái đuôi, thực lực vô cùng cường đại.

Sau khi xòe ra ba cái đuôi, trên ba cái đuôi đó bay ra từng đạo phong nhận.

Những phong nhận này mang theo mùi hôi thối, bay về phía quả cầu năng lượng!

Lúc này, yêu hồ xám trắng vốn muốn bỏ chạy, nhưng lại gặp phải những kẻ tập kích lén lút có thực lực cường đại, và những kẻ tập kích lén lút đó không chịu dễ dàng buông tha nó.

Chương 1016

Vì vậy không còn cách nào, yêu hồ xám trắng đành phải ở lại tiếp tục giao chiến với những người này, cũng chỉ có sau khi đánh bại họ, nó mới có thể an toàn trở lại.

Vì vậy khi những kẻ tập kích lén lút ẩn mình trong rừng cây lần nữa phát động công kích, yêu hồ xám trắng cũng dứt khoát phát động công kích, đối phó với quả cầu năng lượng đen kịt và quả cầu năng lượng trắng đang bay tới.

Nhưng khi yêu hồ xám trắng sử dụng sức mạnh của đuôi hồ ly, phát ra phong nhận, một tình huống bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy quả cầu năng lượng đen kịt và quả cầu năng lượng trắng, khi va chạm với phong nhận của yêu hồ xám trắng, đã hợp nhất lại với nhau trước một bước, tạo thành một Thái Cực đồ hai màu đen trắng, ẩn chứa đủ loại sức mạnh huyền ảo.

Cũng vào lúc này, Thái Cực đồ hai màu đen trắng kia mới va chạm với phong nhận của yêu hồ xám trắng.

Tuy nhiên, điều thật sự khiến yêu hồ xám trắng bất ngờ lại xảy ra vào lúc đó.

Nguyên lai, Thái Cực đồ hai màu đen trắng lúc này ẩn chứa một cỗ sức mạnh kỳ lạ, trực tiếp dẫn dắt tất cả những phong nhận đang bay tới kia bay sang một hướng khác.

Những phong nhận lẽ ra sẽ đánh trúng Thái Cực đồ đen trắng kia đều bị bẻ cong quỹ tích bay, chỉ có thể đánh vào những chỗ khác, hoàn toàn không ảnh hưởng đến lộ tuyến bay của Thái Cực đồ đen trắng.

Đồng thời vào lúc này, Thái Cực đồ đen trắng không hề bị cản trở

mà công kích về phía yêu hồ xám trắng! "Khốn kiếp!

Rốt cuộc là chuyện gì?" Yêu hồ xám trắng nhất thời cũng không thể nhìn ra được Thái Cực đồ đen trắng kia rốt cuộc ẩn chứa uy lực như thế nào, vì vậy vào lúc này cũng chỉ có thể sử dụng thần thông khác để đối phó với Thái Cực đồ đen trắng! "Hát... a!" Yêu hồ xám trắng há cái miệng lớn như chậu máu, phun ra một quả cầu năng lượng màu xanh về phía Thái Cực đồ đen trắng đang bay tới.

Khi Thái Cực đồ bay đến, quả cầu năng lượng màu xanh đột nhiên nổ tung, tạo thành từng sợi dây leo quấn quanh Thái Cực đồ đen trắng, thành công hạn chế công kích của Thái Cực đồ đen trắng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện, yêu hồ xám trắng trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lúc này nó cuối cùng cũng chặn được công kích đó rồi.

Nếu không đối mặt với một đợt xung kích năng lượng quỷ dị như vậy, nếu không có biện pháp tốt để giải quyết, chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong. "Hừ!

Đừng tưởng ta dốc toàn lực chỉ để chặn công kích của ngươi.

Bây giờ ta cũng mượn cơ hội này tìm ra chỗ ẩn nấp của các ngươi.

Bây giờ thì các ngươi đều đi chết đi!" Cũng vào lúc này, yêu hồ xám trắng trước tiên nhìn Thái Cực đồ đen trắng đang bị dây leo xanh quấn quanh, sau đó mới nói với khu rừng phía dưới.

Khi yêu hồ xám trắng nói xong, thân thể nó đột nhiên biến thành một hư ảnh, ngay sau đó biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi yêu hồ xám trắng xuất hiện lần nữa, nó đã tiến vào trong rừng, và xuất hiện trước mặt những kẻ tập kích lén lút kia.

Nguyên lai, trước đó yêu hồ xám trắng đã sử dụng khứu giác của

mình, phát giác có người ẩn nấp trong rừng.

Sau khi trải qua mấy lần giao thủ, nó đã thuận lợi khóa chặt được vị trí ẩn nấp của những kẻ đó.

Vì vậy hiện tại yêu hồ xám trắng sau khi thành công chống đỡ công kích của những kẻ tập kích lén lút, cũng đã thành công tìm thấy nơi ẩn nấp của chúng, nên mới không chút do dự mà tiến vào khu rừng có những kẻ tập kích lén lút đó.

Khi yêu hồ xám trắng xuất hiện trước mặt những kẻ tập kích lén lút kia, nó cũng nhìn rõ những kẻ vừa tập kích lén lút đó rốt cuộc là ai.

Không ngờ lại là hai tu đạo giả nhân tộc, nhìn bề ngoài có bảy tám phần tương tự, hiển nhiên là hai huynh đệ!

Kỳ thực hai huynh đệ này không phải ai khác, chính là Ân Giao và Ân Hồng, hai huynh đệ trước đó muốn đi tìm Tỷ Can bàn bạc chuyện.

Hai người vốn chờ đợi bên ngoài vương cung, muốn chờ Tỷ Can làm xong việc rồi ra ngoài thì sẽ hội họp với ông ấy.

Nhưng điều Ân Giao và Ân Hồng không ngờ là Tỷ Can vừa ra khỏi vương cung, đã cưỡi ngựa đi thẳng vào một ngọn núi hoang.

Ân Giao và Ân Hồng không kịp gọi Tỷ Can lại, chỉ đành theo sau Tỷ Can vào ngọn núi hoang đó, và tìm một nơi ẩn nấp, muốn xem Tỷ Can rốt cuộc muốn làm gì.

Kết quả sau đó lại xuất hiện cảnh tượng này: Tỷ Can sau khi thiêu rụi ổ hồ ly thì bị hồ ly xám trắng truy sát.

Ân Giao và Ân Hồng ẩn nấp trong rừng cây đã phát động công kích vào hồ ly xám trắng, để ngăn cản hành động công kích Tỷ Can của đối phương.

Vốn dĩ Ân Giao và Ân Hồng chỉ muốn đánh đuổi con hồ ly xám

trắng kia.

Nhưng một khi để hồ ly xám trắng trốn thoát, nó chắc chắn sẽ quay lại tìm Tỷ Can báo thù.

Vì vậy Ân Giao và Ân Hồng cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho con yêu hồ xám trắng đó.

Điểm quan trọng hơn nữa là, Đát Kỷ, kẻ đã hại chết mẫu thân Khương Hoàng Hậu của họ năm xưa, cũng là một hồ ly tinh.

Bất kể là những hồ ly đã chết kia, hay con hồ ly tinh có pháp lực cao cường hiện tại, đều là đồng tộc của Đát Kỷ.

Sở dĩ Ân Giao và Ân Hồng biết Đát Kỷ là hồ ly tinh, cũng là khi tu luyện trong Thiên Đình, từ sư phụ Xích Xà Tử mà biết được.

Cũng chính vì vậy, họ mới biết được một số nội tình về Trụ Vương và Đát Kỷ, biết vì sao mẫu thân Khương Hoàng Hậu của mình lại bị Trụ Vương ban chết.

Cũng vì một nguyên nhân như vậy, khiến hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng không hề có một chút thiện cảm nào đối với những hồ ly tinh kia! ...

Vì vậy, sau khi Tỷ Can thiêu chết những hồ ly tinh đó, Ân Giao và Ân Hồng cũng không định bỏ qua cho con hồ ly xám trắng này!

Cũng trong tình huống như vậy, họ phát động công kích nhắm vào con hồ ly xám trắng, không muốn cho đối phương chạy thoát. "Hừ, kẻ ra tay với ta lại là hai tu đạo giả nhân tộc?

Tiểu bối các ngươi có biết hậu quả sẽ thế nào không?" Hồ ly xám trắng khi nhìn thấy những kẻ ra tay với mình lại chỉ là hai tu đạo giả nhân tộc, nhìn pháp lực vô cùng thấp kém, lập tức cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Ân Giao và Ân Hồng không định nói thêm lời vô nghĩa nào với hồ ly xám trắng.

Mặc dù bất ngờ đối phương có thể nhanh chóng tìm thấy chỗ ẩn nấp của mình, nhưng họ cũng phản ứng nhanh chóng mà phát động công kích!

Chương 1017

Vào lúc này, hồ ly xám trắng dựa vào khứu giác linh mẫn và cảm tri lực của mình, đã thành công phát hiện ra hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng đang ẩn nấp trong rừng.

Yêu hồ xám trắng không ngờ những kẻ tập kích lén lút đã công kích và mang lại không ít phiền toái cho mình trước đó, lại chỉ là hai tu đạo giả nhân tộc.

Từ trên người hai tu đạo giả nhân tộc này truyền ra dao động pháp lực vô cùng yếu ớt.

Tình huống như vậy, khiến yêu hồ xám trắng không thể không để tâm.

Đối phương có thể trong tình huống thực lực như vậy mà vẫn mang lại phiền toái lớn đến thế, vậy chứng tỏ đối phương có một số thủ đoạn đặc biệt để tăng cường chiến lực của mình.

Nghĩ vậy, yêu hồ xám trắng khi phát động tiến công đã cẩn thận quan sát hai tu đạo giả nhân tộc đối diện.

Vừa nhìn, yêu hồ xám trắng đồng tử co rụt lại, bởi vì nó kinh ngạc nhìn thấy trong tay một tu đạo giả cầm một chiếc gương sáng chói.

Chiếc gương này chia làm hai mặt đen trắng, mỗi mặt đều có gương, vì vậy mới có hình dạng như vậy. "Không ngờ là pháp bảo!

Vừa rồi từ tình huống giao thủ với ta mà xem, pháp bảo gương này nhất định là một pháp bảo vô cùng lợi hại!" Yêu hồ xám trắng với tư cách đối thủ, cũng là một yêu tinh đã tu luyện nhiều năm trong tộc hồ ly.

Tuy bản lĩnh không nhất định được coi là lợi hại, nhưng kiến thức

của nó cũng khá.

Nó có thể lập tức nhìn ra pháp bảo gương trong tay tu đạo giả nhân tộc kia là một pháp bảo có uy lực vô cùng cường đại.

Nếu không, một tu đạo giả nhân tộc có thực lực yếu ớt như vậy làm sao có thể tạo ra công kích cường đại đến thế khi giao thủ với nó trước đó?

Nghĩ vậy, trong mắt yêu hồ xám trắng ngoài phẫn nộ còn có thêm vẻ tham lam.

Đối với những yêu quái như nó, có thể có được một kiện pháp bảo có thực lực cường đại vẫn luôn là một trong những điều mơ ước bấy lâu.

Dù sao pháp bảo có thể tăng cường đáng kể chiến lực bản thân, nếu là pháp bảo cường đại thậm chí có thể khiến tu đạo giả đánh bại đối thủ vốn có thực lực mạnh hơn mình.

Tại điểm này, yêu hồ xám trắng trong lòng thiết tha muốn có được pháp bảo gương trong tay tu đạo giả nhân tộc kia.

Nghĩ vậy, nó hung ác nói với hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng: "Hai ngươi to gan thật, dám ra tay với ta!

Hôm nay nếu không giao ra pháp bảo trong tay, đừng hòng sống sót rời đi!" Yêu hồ xám trắng nhìn hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng với ánh mắt hung ác, muốn dùng cách đe dọa để khiến đối phương giao ra pháp bảo.

Thậm chí yêu hồ xám trắng đã tính toán kỹ, chỉ cần lát nữa tu đạo giả nhân tộc kia giao pháp bảo trong tay cho mình, thì lập tức ra tay giết chết những tu đạo giả nhân tộc này.

Cái gọi là lời hứa, đối với một lão yêu quái đã tu luyện nhiều năm như yêu hồ xám trắng căn bản không đáng một đồng.

Vì vậy, đối với yêu hồ xám trắng, chỉ cần có thể lừa được pháp bảo trong tay tu đạo giả nhân tộc kia, thì tự nhiên sẽ ra tay giết chết những kẻ vừa dám ra tay với mình.

Nhưng hai huynh đệ Ân Giao và Ân Hồng, với tư cách là đối thủ, sau khi nghe yêu hồ xám trắng miệng phun tiếng người, không những không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn vô cùng trấn định nhìn đối phương.

Ngay sau đó, Ân Giao không chút do dự giơ pháp bảo Càn Khôn Âm Dương Kính trong tay chiếu về phía yêu hồ xám trắng. "Ong ong ong!" Chỉ thấy từ mặt gương trắng của Càn Khôn Âm Dương Kính bay ra một đạo phi long màu trắng, rồi công kích về phía yêu hồ xám trắng. "Hừ, loại hồ ly toàn thân hôi thối như ngươi mà cũng muốn ta tin lời quỷ quái?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Ân Giao từng là vương tử Ân Thương, bản thân càng không phải kẻ ngốc, vì vậy hắn có thể nhìn ra ngay con yêu hồ xám trắng kia đang cố ý lừa gạt.

Hắn chỉ chờ đợi bước tiếp theo, vì vậy tự nhiên lập tức quả đoán phát động công kích nhắm vào đối phương.

Trong tình huống như vậy, yêu hồ xám trắng, với tư cách là đối thủ, tuy trong lòng đã sớm có cảnh giác, nhưng cũng không lường trước được hai người Ân Giao và Ân Hồng lại quả đoán phát động công kích đến vậy. "Hai tên gia hỏa này lại dám rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Nếu đã vậy, hôm nay ta sẽ tiễn các ngươi lên đường!" Yêu hồ xám trắng nhìn phi long trắng đang bay tới, trong đôi mắt lộ ra vẻ lãnh đạm vô tình, ngay sau đó vung đôi móng vuốt về phía phi long trắng đang bay tới! "Yêu Khí Phong Nhận!" Yêu hồ xám trắng từ trong móng vuốt bắn ra những phong nhận tụ tập từ khí thể.

Đây đều là yêu khí trong cơ thể yêu hồ xám trắng, chuyển hóa thành những phong nhận cường đại!

Loại phong nhận này không chỉ vô cùng sắc bén, mà còn có thể mang theo năng lực ăn mòn cường đại của yêu khí.

Một khi kẻ địch bị Yêu Khí Phong Nhận này đánh trúng, không tránh khỏi sẽ bị năng lực ăn mòn cường đại của yêu khí làm cho trọng thương nghiêm trọng!

Tình huống như vậy, đối với đối thủ bình thường, khi đối mặt với Yêu Khí Phong Nhận sẽ cảm thấy khá khó khăn.

Bởi vì Yêu Khí Phong Nhận không chỉ có thể gây ra tác dụng ăn mòn đối với nhục thân của tu đạo giả, thậm chí đối với thần thông và pháp bảo cũng có năng lực ăn mòn nhất định.

Sở dĩ có tác dụng như vậy, cũng là vì Yêu Khí Phong Nhận bản thân tụ tập yêu khí ngưng tụ từ những vật chất ô uế mà thành.

Ngoài ra còn có chướng khí cường đại hơn yêu khí, nhưng chướng khí này đối với yêu quái cũng là tồn tại vô cùng nguy hiểm, không dám tùy tiện chạm vào.

Tồn tại có thể khống chế chướng khí, cho đến hiện tại cũng chỉ có Dạ Xoa tộc mới có thể khống chế loại chướng khí này.

Nhưng hiện tại yêu hồ xám trắng sử dụng Yêu Khí Phong Nhận cũng là một công kích có uy lực vô cùng lớn, trực tiếp đánh vào phi long trắng đang bay tới!

Hai bên va chạm, phi long trắng được Càn Khôn Âm Dương Kính triệu hoán ra giống như sinh vật thật.

Chỉ thấy nó há miệng rồng, phun ra hỏa diễm trắng về phía những Yêu Khí Phong Nhận đang bay tới.

Những hỏa diễm trắng này không ngừng thiêu đốt những Yêu Khí Phong Nhận kia, tinh luyện và tịnh hóa yêu khí phong nhận.

Một khi yêu khí ẩn chứa trong yêu khí phong nhận bị tịnh hóa, thì bản thân yêu khí phong nhận cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Cũng vào lúc này, phi long trắng cũng không phải hoàn toàn thuận lợi.

Tuy rằng khi phun ra hỏa diễm trắng đã tịnh hóa yêu khí phong nhận, nhưng cũng có một số yêu khí phong nhận không bị tịnh hóa, trực tiếp đánh trúng thân thể nó!

Khiến thân thể trắng như tuyết tinh khiết của phi long trắng xuất hiện từng vết thương đen kịt!